
LİLİTH'İN
Sözleşmesi
KEDİLİMEDİ

1. Uyarı
2. 1. Tehlike Çanları
3. 2. Yanlış Ellerde Otorite
4. 3. Kaç Küçük Tavşan!
5. 4. Şımarık Velet
6. 5. Kanayan Yaralar
7. 6. Sarhoşlar Doğruyu Söyler
8. 7. Beyaz Elbise
9. 8. Tutsak
10. 9. Siyah Kuğu
11. 10. Tehlikeli Oyunlar
12. 11. Dişe Diş, Kana Kan!
13. 12. Yabancı
14. 13. Ateşle Dans
15. 14. Zindandan Yıllar
16. 15. Beyaz Kuğu ve Kurt
17. 16. Timsah Gözyaşları
18. 17. Sınır-sızlar
19. 18. Ait Olduğun O Yer
20. 19. Kırık Kalpler Senfonisi
21. 20. Sıcak Temas
22. 21. ”Ateşle Oynama.”
23. 22. Son Akşam Yemeği
24. 23. Maskeli Balo
25. 24. Kanlı Kar
26. 25. Sözleşme
27. 26. Sıcak Soğuk
28. 27. Tiramisu ve Sarışın
29. 28. On Altı Buçuk
30. 29. Varis
31. 30. Zehirli Sarmaşık
32. 31. Kardan Beyaz
33. 32. Geceden Kara
34. 33. Siyah Atlı Prens
35. 34. Ölümle Dans
36. 35. Yan Yana
37. 36. Dost Düşman
38. 37. Hayalet ve Sarışın
39. 38. Nefesin Nefesime

40. 39. Şeytanın Avukatı
41. 40. Pusula
42. 41. Avcı
43. 42. Çifte Şah
44. 43. Dağ Evi

Uyarı

Bu kitabı okumaya başlamadan önce bilmeniz gerekenler var.

Çocuklara uygun bir kitap değildir. Bu uyarıyı ciddiye alın lütfen.

Kitap, oldukça ağır ve karanlık bir temaya; f

iziksel ve psikolojik şiddet, istismar, cinsellik, takıntı, ırkçılık

gibi

hassas içeriklere sahiptir. Ana karakter de dahil olmak üzere karakterlerin büyük bir kısmı iyi olmaktan uzaktır; kusurlu ya da kötüdür. Derin devlet, örgüt ve tarikatlar da dahil olmak üzere bazı politik ve tarihi unsurlar da içerir.

Bu kitapta

düşmandan

aşka

konusu işlenmektedir fakat

sağlıklı

bir

ilişki

okumayacaksınız; her anlamda

çarpık

,

yanlış

ve

rahatsız

edici boyutlarda olacak. Birbirlerine karşı olan nefretleri birkaç bölüm sürecek geçici bir hınçtan gelmemektedir,

gerçek düşmanlar okuyacaksınız ve birbirlerine hiç acımayacaklar.

Hassas içerikleri sansürlemeden açık açık yazdığımı ve bunun bir çoğu için tetikleyici nitelikte olabileceğini unutmayın.

Bu uyarıların bilincinde başlayın kitaba.

Ve rica ediyorum spoiler vermeyin. Bu kitabın bütün güzelliği, algılarınızla oynayacak ters köşelerden geliyor, unutmayın.

1. Tehlike Çanları

○

Bilgilendirme:

Lilith,

Yahudi geleneğinde Adem'in Havva'dan önceki eşidir ve Adem'e boyun eğmeyi reddedip Cennet Bahçesi'nden ayrılmayı seçmesiyle güçlü ve bağımsız feminist bir kadın olarak tasvir edildiği gibi pek çok kötü kadınla da özdeşleştirilerek Eril Tek Tanrı karşısındaki en büyük dişi düşman olarak kabul edilmiştir.

Lilith'in Gözyaşları

adı, samimiyetsiz veya sahte gözyaşlarına atıfta bulunan

'timsah gözyaşları'

deyiminden esinlenmiş bir kelime oyunudur ve bu kitapta Lilith'in döktüğü yapay gözyaşlarını temsil etmek için kullanılmıştır.

Not: Kitap fantastik değildir. Karanlık Aşk türündedir.

Kapak tasarımı Instagram'da @dazlakkilicinsahibesi kullanıcısına aittir. Tasarımcıya desteklerinizi göstermeyi unutmayın <3

Son olarak, iyi okumalar dilerim.

Siyah

atlı

prens ve prensesler

için

…

○●

Lilith'in Gözyaşları

I. Kitap

Bölüm Bir

"Tehlike Çanları."

 Fleurie - Sirens

ℒ

Neredeyim?

Vücudumun her bir zerresinde hissettiğim bu keskin acıya o kadar yabancıyım ki bütün bunların gerçek olabileceğine inanamıyorum. Soluduğum havadan bacaklarımda hissettiğim karıncalanmaya, yatakta iki yana doğru uzanan uzuvlarımdan alnıma doğru düşen saç tutamlarına kadar, bana ait somut ve soyut her şeye yabancıyım.

Kimim ben?

Nefes alıyorum, biraz kesik kesik de olsa kuruyup çatlamış dudaklarımın arasından geçiyor hayat. Yaşıyorum, gözlerimi aralayacak, yabancı bir tavanla bakışacak ve hâlâ daha uykuda olmadığımı algılayabilecek kadar açılıyor algılarım.

Hissediyorum, uyuşmuş uzuvlarımın üzerinde sinsice gezinen keskin acıyı ve acıyı dindirmesi gereken yerde yalnızca bedenimi uyuşturan ilaçların kanımda süzüldüğünü de hissediyorum.

Ama…

Zar zor toparlayabildiğim son bir güçle doğruluyor ve bana kendim kadar yabancı gelen odayı incelemeye başlıyorum.

Hatırlamıyorum…

Ne bana dair, geçmişime dair herhangi bir şeyi ne de bu odada ne aradığımı, neden bu kadar acı çektiğimi ve yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Dünya üzerinde benimkisi kadar kafası karışmış bir canlı daha var mıdır o an bilemiyorum.

Yorgunluktan tekrardan yatağa geri yığılmamak üzere verdiğim bütün savaş sonucunda cılız kolumu kaldırdım, soluk tenime ve bileklerime dolanan bandaja baktım. Acayip bir

şeyle karşılaşmışım gibi neredeyse ilkel bir ilgiyle görebildiğim kadarını incelemeye başladığımda üzerimde kısa kollu basit beyaz bir tişört ve altımda da bol, gri bir eşofmanla olduğumu anladım. Eşofmanın paçalarını dizlerime doğru, bastırmaya çalıştığım kesik inlemeler eşliğinde sıyırınca da bacaklarımın da aynı şekilde yara berelerle dolu olduğunu, yer yer bandajlarla sarıldığı gibi, bazı yanık kısımların da açık bırakıldığını gördüm.

Ne olmuş bana böyle?

Bana, diyorum ama ben kimim onu bile bilmiyorum. Bu bedenin kontrolü benim elimde olsa da zihnimin, iç sesimin ve duygularımın dahi bana ait olduğuna inanamayacak kadar kendimi parçalara bölünmüş gibi birbiriyle alakasız ve uzak hissediyordum.

Kafamı çevirip etrafı süzdüğüm sırada, sıradan, minimum sayıda eşyalarla dizilmiş dört duvardan başka dikkatimi çeken tek şey yatağın yanı başındaki komodin ve üzerindeki basit bir saksıya konulmuş beyaz bir orkide çiçeği oldu.

Beyaz orkideler mi?

Herhangi bir not göremedim etrafında, hiçbir şey. Yatağın başlığına asılmış halde bitmiş bir serum da vardı, iğnesi elimin üst tarafından damar yoluma geçirilip bantla sabitlenmişti. Sanki her bir zerrem acı içinde değilmiş gibi bir de dakikalarca bununla uğraşmış, en nihayetinde de iğneden kurtulmuş ve yatağın yanına bir yerlere rastgele atarak ayağa kalkmıştım.

Ne kadar süredir bu haldeydim bilmiyordum ama bünyem o kadar zayıftı ki ayağa kalktığım gibi başıma vuran bir sancıyla tekrardan kalktığım yere geri oturmak zorunda kalmıştım. Dehşet kötü bir acı saplanıp kalmıştı kafamın arka taraflarına doğru ve dokunmaya çalıştığımda orada da bir bandaj olduğunu, bu bandajın da uzanarak kafamın etrafında döndüğünü fark etmiştim.

Tekrardan denedim ayağa kalkmayı, bu sırada da içeriye doğru,

”Merhaba?”

diye seslendim, biri duyup da gelir diye ummuştum ama tık yoktu. Belli ki burası bir hastane odası değildi, bir evdi ve gariptir ki bana da ait gibi gelmemişti. Bir yatak, dolap, komodin ve karşıda, duvar kenarına çekilmiş tek kişilik bir koltuk dışında hiçbir şeyin, hiçbir türlü dekorasyonun bulunmadığı kadar sade ve kişisellikten uzak bir oda anca misafir odası olabilirdi herhalde. Bana ait nasıl bir tane bile özel eşya bulunmazdı? Bir fotoğraf, zevklerimi gösterecek birkaç kitap, belki duvarlarda posterler ama hiçbiri yoktu. Tamamen yabancı, sade ve bomboş bir odaydı.

Dahası, dışarıdaki manzaradan anladığım kadarıyla bir dağ evinde, dört tarafında da ağaçların ve uzaklarda sisli dağların yükseldiği kimsesizliğin ortasında bir yerlerdeydim.

”Kimse yok mu?” diye seslendim tekrardan, sesim titrek ve cılızdı,

belki de duymuyorlardır,

diye düşünerek kapıya doğru kendi çabalarımla ilerlemeye devam ettim. Adımlarım yavaş ama kararlıydı; dışarıya çıktığımda uzun bir koridor karşıladı beni, kararmaya başlayan havayla beraber güneşin loş kızıllığı düşmüştü iki tarafa da.

”Uyandım ben, kimse yok mu evde?”

diye kesik, güçsüz bir çabayla seslendim tekrardan. Duvardan destek alarak yürüyor, birbiri ardına attığım yavaş adımları takılıp da düşmemek için dikkatle izliyor ve arada kafamı kaldırıp etrafa bakıyordum. Sonunda dayanamadım,

”anne, baba?”

diye seslendim artık birinin gelip de beni almasını arzularken. Çok yalnız ve korkmuş hissettim kendimi, koridorlar da bitmek bilmiyor, odaların sonu gelmiyor gibiydi; kaybolmuştum sanki. ”Biri yardım edebilir mi?”

Birilerini çağırsam da bırak onları, kendimin bile kim olduğunu bilmiyordum o noktada fakat insandım sonuçta, değil mi? Kanlı canlı bir varlıktım ve bir ailem, hiç değilse bir refakatçim olmalıydı elbette. Hayatımdaki herhangi biri işte. Bana

beni

hatırlatacak, olanları anlatacak birileri…

Birine değil ama merdivenlere denk geldim sonunda. Merdivenin işlemeli tahtadan korkuluklarına tutunarak zor bela ilk kata nihayetinde indim. İşte o zaman kulağıma çok uzaklardanmış gibi gelen bir ses çalındı. Çatırdayış sesleri, küçük patlamalar, uğultular. Biraz daha ilerledim, ”merhaba?” diyordum bu sırada tekrardan ve duvardan destek ala ala salona doğru geçtim.

Orada bir şömine ve bir yabancı vardı.

Alevler içindeki odunların yükselen çatırtısı sarmıştı dört bir tarafı, onun dışında kesin bir sessizlik hakimdi etrafa ve yabancının da arkası bana doğru dönüktü, dahası yaklaştıkça fark ettiğim üzere biraz da öne doğru eğilmiş bir şekilde önündeki ajandaya bir şeyler yazıyordu.

Kaşlarım çatıldı bu adamı görünce. ”Siz,” diyebildim başta, yaklaşıp yaklaşmamakta tereddüt ettim. ”Kimsiniz?”

Herhalde şu an hatırlayamıyor olsam da bir yabancı değildi bana yoksa ne işi olurdu burada? Biraz da buna güvenerek yavaş ama sabırlı adımlarla yaklaştım adama doğru. Her nedense dönüp de bana bakma gereği bile duymadı ama buna takılacak kafada da değildim doğrusu. Cevaplara ihtiyacım olduğu gibi tamamen yalnız kalmadığımın sevinci de vardı zaten içimde, bu sebeple bütün kötü işaretleri görmezden gelerek nihayetinde şömine karşısında kalan koltuklara varabildim.

Adamın yanına oturmak istemedim yine de, karşısındaki tekli koltuğa oturdum ben de fakat bu hareketime tek kaşında küçük bir hareketlilikle karşılık verdi sanki. Pek dikkat etmedim, hem şömineye de daha yakındım ve sıcak, bacaklarıma doğru tırmanıp bana tatlı bir uyuşukluk verirken dinlenmek istedim orada.

Nefeslendim tekrardan, sırtımı rahat koltuğa vererek ilk defa adamın yüzüne bakabildim. ”Tanışıyor muyuz?” diye sordum ilk iş.

Etrafta loş bir ışık olduğu için saçları koyu renkte görünüyor sanmıştım az önce ama şimdi yakından da görebildiğim üzere

bir kömür karasıydı alnına doğru düşen karışık saç tutamları. Karşısına çektiği ajandaya ciddi bir ifadeyle bir şeyler karalarken şömineden kurtulan alevlerin kızıl gölgesi keskin yüz hatlarında dalgalanıyor, saçları kadar zifire bulanmış gözlerinde bir tiyatro sahnesi gibi oynuyordu. Dudakları ise birbirine mühürlüydü, tek bir harekette bulunmadan neredeyse bir robot gibi aynı şekilde kaldı, beni tamamen görmezden gelerek her ne yazıyorsa artık ona devam etti.

”Az önce uyandım,” dedim ben de. Başka ne diyeceğimi bilemedim doğrusu. Zaten içimde düşünmek istemediğim kadar kötü bir his vardı bu adam hakkında, bir de böyle beni görmezden gelişi her şeyi olduğundan da kötü bir duruma sokuyordu.

Hem, tanışıyorsak uyandığım için mutlu olması gerekmez miydi? İyi olup olmadığımı, bir yerimin acıyıp acımadığını neden sormuyordu? Yabancı olamazdık, öyle değil mi? Mümkünmüş gibi kafam daha da fazla karışmıştı şimdi. Bu kadar cevapsız soru arasında ne yapsam, bu yabancıyı nasıl konuştursam bilememiştim doğrusu. Bir de bana eziyet etmek üzere yavaş yavaş bedenimde dolaşan sürekli bir ağrı yok muydu… Mahvediyordu beni resmen.

”Bak,” dedim ben de aynı ciddiyetle ama aslında telaşa kapılmamak için bütün gücümü kullanıyor, konuşmaya bile halimin olmadığını ona yansıtmamaya çalışıyordum. ”Uyandığımdan beri hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne kendime dair ne de sana dair. Hiçbir şey. Sıfır. Anlıyor musun? Sanırım bir tür kaza geçirdim.”

Durdum, herhangi bir tepki vermesini bekledim ama yaşayan bir ölüydü sanki, zerre ilgilenmedi benimle. Yaslandığım yerden doğrularak öne doğru eğildim ben de ve gözlerinin içine ısrarla bakarak, ”bana neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordum uysal bir sesle. Susması için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Hasta ve kafası karışmış bir kadına karşı neden böyle bir tavır takınıyordu?

”En azından taşınıyoruz, değil mi?” diye sordum. Açıkçası yine aynı kalacak, bu çabamı da görmezden gelecek zannedip pek de bir karşılık beklememiştim ama beni şaşırtarak ilk defa bir harekette bulundu.

Yazma işine ara vermeden ve bana hâlâ bakmadan, ”tanışmaktan da ötesiyiz,” diye derin bir sesle mırıldandı.

Konuşmasıyla beraber tekrardan sessizliğe gömülmesine saniyeler kalmış gibi bir aceleyle, ”kimiz peki?” diye soruverdim bir çırpıda. O raddede kalbim ağzımda atıyor, kulaklarımda ise heyecanın ve bilinmezliğin getirdiği tehlike sinyalleri yankılanıyordu.

Kağıdın üzerinde kayan kalem durdu.

Donuk ifadesi çözüldü, kara bakışları neredeyse eziyet verici bir yavaşlıkla bana doğru tırmandı ve dudakları usulca aralandı. ”Düşmanlarız,” dedi soğuk bir sesle ve bunu çok basit bir şeyden bahsediyormuş gibi yaptı.

Buna fazlasıyla alışmış gibi…

Bu bakışların altında öyle bir ima var ki ben hatırlamayacak kadar ona yabancı olsam da zihnim ve ruhum iliklerine kadar tanıyıp ürküyor bu yüzleşmeden. Öyle bir bakış ki baruttan anılarımı ateşe veriyor sanki, iliklerime kadar yakıp kavuruyor geçmişte kalan parçalarımı ama daha da bir şey demeden aynı yavaşlıkla geri döndü yazma işine.

Kaşlarım iyice çatılmış, vücudumu saran acının yanına bir de telaş eklenmişti şimdi. Yanlış anladığımı ya da hiç değilse bunun yersiz bir şaka olduğunu düşünerek kafa karışıklığıyla,

”düşman mı?”

diye sordum ve az daha kekeleyecek, ne kadar büyük bir korku ve bilinmezlik içerisinde olduğumu yansıtacaktım bu yabancıya. Cevap vermedi ve içimdeki çatışmayı görmezden gelerek kağıdı o güzel eğik yazısıyla doldurmaya devam etti.

”Birbirimizi sevmiyorsak ne diye buradayım?” derken etrafıma bakındım hemen. ”Anne babam nerede?”

O an anne babamı artık hatırlayabildiğimi düşünmesini istedim, tamamen kaybolmuş, kafası karışmış, savunmasız bir kadın olduğumu bilmesini istemedim ve böylece güvenebileceğim birilerinin dışarıda bir yerlerde olduğunun sinyallerini vermeye çalıştım kendimce. Eğer aklından kötü bir şeyler geçiriyorsa diye. Başka ne yapacağımı, bu hasta halimle nasıl bu durumu kurtaracağımı bilemedim doğrusu. Sözler

dışında kendimi savunabileceğim hiçbir şey kalmamıştı elimde.

”Cevap verecek misin?” dedim hafiften kızarak ama nafile, duruşunu hiç bozmadı. ”En azından telefonunu verir misin? Ailemi aramam gerekiyor.” Elbette zayıf bir çabaydı bu, onları da numaralarını da hatırlıyor değildim, yine de polisi arayabilirdim fakat bir hareketlilik olmadı. Yine beni umursamamaya kaldığı yerden aynen devam etti. ”Pekâlâ,” dedim ben de sabrımın sonlarında bir yerlerde ve ayağa kalktım.

Artık bütün ağrılarımı bile unutmuş, nereden geldiğini bilmediğim bir deli enerjisiyle ilerideki dış kapıya doğru yürümeye başlamıştım lakin daha birkaç adımı geçememiştim ki, ”boşuna,” diye seslendi. ”Kilitli.”

Durdum hemen, hızlı atmaya başlayan kalbimin sesini görmezden gelerek ona doğru döndüm. ”Neden?” diye sordum akıl sağlığımı ve soğukkanlılığımı olabildiğince koruyamaya çalışıp durumu kontrol altında tutmayı amaçlarken. ”Neden böyle bir şey yapıyorsun? Bütün bunların amacı ne?”

Yok, umursamıyor. Herhalde artık benimle dalga geçiyor diye düşünmekte ve aklımı yitirmenin eşiğindeydim. Sakinleşmek ve durumu en mantıklı şekilde kurtarmaya çalışmak için derin bir nefes aldım öncelikle. ”Bir şey mi oldu aramızda?” diye sordum. Gayet sakin ve arkadaş canlısı çıkarmaya çalışıyordum sesimi. ”Kötü bir şey mi yaptım? Canını mı sıktım? Bak, yemin ederim ki hatırlamıyorum ne olduğunu. Her ne yaptıysam bırak da telafi edeyim. Para istiyorsan ailemle görüşeyim, ne kadar istiyorsan mutlaka ayarlayacaklardır benim için ama aklından başka bir şey geçirme lütfen. Mantıklı davran.”

Artık beni bu durumdan kurtaracak herhangi sihirli kelimeler bütünü aramaktaydım, hangisi tutarsa ve hangisi bu adamın işine gelecekse çünkü anladığım kadarıyla kafayı takmış yarım akıllı bir adamla bu dağın başında bir başıma, zar zor yürüyecek kadar hasta ve her şeyi unutacak kadar vahim bir durumdaydım. Başka ne gelirdi elimden tam olarak?

”Her neyse telafi edeceğim,” dedim inandırıcı olmasını umduğum kadar sakin, uysal bir sesle. ”Yemin ederim ki! Sadece ne yaptığımı söyle bana. Ne yaptım sana tam olarak?”

Sonunda yeniden bir canlılık gösterdi, sanki kağıda da aynı şeyleri yazıyormuş gibi, ”kalbimi kırdın,” diye boğucu gelen, pürüzlü bir sesle mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı yeniden, yanlış duyduğumu düşündüm elbette. ”Anlamadım?” dedim kafa karışıklığıyla ve tepkisini ölçtüm, işte şimdi gülüp dalga geçtiğini söyleyecek diye bekledim, bekledim ama nafile. Neredeyse koca bir dakika boyunca olduğum yerde kaldım hareket etmeden. Duyduklarım öyle absürt, inanılması güç ama bir yandan da dehşet iğrenç geldi ki nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim başta.

Hayret ederek, ”ciddi misin sen?” diye sordum ama cevap vermedi, ben de uyandığımdan itibaren maruz kaldığım her cevapsız soru, acı ve kafa karışıklığı için nefretimi kusmak isteyerek kontrolsüzce çıkışmaya başladım ona: ”Ciddi misin sen? Kafayı mı yedin? Bunun bir suç olduğunu bilmiyor musun? Hastayım ben hasta, görmüyor musun!” Yara bere içerisinde kalmış kurumuş bedenime baktım dehşet içerisinde ve o an dank etti birden kafama. Gözlerim iri iri açılırken, ”belki de sen zarar verdin bana! Belki de senin yüzünden bu haldeyim!” diye suçlayan bir imayla doğrulttum ona işaret parmağımı.

Sabrımı iyice sınamak ve beni belli ki çıldırtmak isteğiyle bana eziyet ettiği bu dakikaları olabildiğince uzatarak derin bir nefes aldı ve yine asla bana bakma gereği görmeyerek, ”benim suçum,” diye itiraf etti. ”Benden kaçmaya çalışırken kaza geçirdin sonuçta.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştıysam da nafile. Yalnız sözlerle değil fiziksel olarak da hıncımı ondan çıkarmak istiyordum o noktada; başım dönüyordu, duvarlar dönüyor, midem bulanıyordu ve öfkeden nereye çatsam bilemeyip afallamıştım birden ama duygularıma yenik düşerek hareket de edemeyeceğimin farkındaydım. Bu durumdan kurtulmak zorunda olduğumun bilinciyle derin

derin nefeslerle ağzımda atan kalbimin ritmini yavaşlatmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım.

”Ailem,” dedim fakat tehlike sinyalleri çalıyordu her yerde, sakin kalmak, paniğe kapılıp bedenimin kontrolünü kaybetmemek elden değildi. ”Onlar beni arayacaktır. Her şeyi unutmadım, onları hatırlıyorum elbette!”

Yalan tabii, uyandığımda cinsiyetimi bile hatırlamayacak kadar kafam karışıktı ama bunu onun bilmesine ihtiyacım yoktu.

”Bu işin peşini asla bırakmayacak kadar bağlılar bana,” diye devam ettirdim pasif tehditlerimi. ”Hele babam, asla ama asla bırakmaz beni! Duyuyor musun? Her yerde beni arıyordur şimdi.”

Birden, bunca zaman takındığı o buz gibi soğuk ifadesi çözüldü ve dudakları, tüylerimi diken diken edecek bir ürkütücülükle hafifçe kıvrıldı. Öylesine şeytani bir his uyandırdı ki bu hareketi içimde, elim ayağım birbirine dolandı ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için sarf ettiğim onca çabayı sonuçsuz bıraktı. ”Neye gülüyorsun?” diye sordum şaşırarak.

Yine beni buldu o dipsiz kuyu gibi zifir gözleri. ”Babanın mezarından çıkıp da seni nasıl arayacağını düşünüyordum,” dediğinde dehşet içerisinde fark etmeden geriye adımladım birden.

”Babam,” dediğimde aklımda hiçbir yüz canlanmasa da göğsümde büyük, tarifsiz bir sızı yayıldı sanki. ”Öldü mü?” Şu an hiç tanımadığım bir adam da olsa varlığına inanarak tutunmaya çalıştığım bir figürdü son yarım saattir ve birdenbire aslında öyle birinin olmadığını öğrenmenin şokunu yaşıyordum.

Çok sürmedi ama, yeniden son bir çabayla, ”annem-” diyerek itiraz edecek oldum ama zerre acıma barındırmayan sesi böldü beni: ”Annen de,” dedi aynı donuklukta. ”Bir süredir çürüyorlar toprağın altında.”

Artık iyice kaybolmuş sahipsiz bir sokak kedisi gibi hissettim kendimi, bilmediğim sokaklarda bilmediğim bir tehlikeden kaçarken dışarıda beni arayan birilerinin bile olmadığının

çaresizliği vardı üzerimde. Ne diyeceğimi bırak, bu durumun olağanüstülüğü ve çarpıklığı sebebiyle sistemim de karışmış, nasıl hissetmesi gerektiğini bile bilememişti ama kesin bir şey vardı ki keskin bir acı saplanmıştı yüreğime. Hatırlamasam dahi bir zamanlar sahip olduğum insanları kaybetmenin beklenmedik yarasıydı bu.

”Nasıl?” diye mırıldandım transa girmiş gibi, şaşkına dönmüş, iyice afallamıştım; yalnızca savaşmayı bırakıp oraya yığılıp kalmak istedim.

Ama o her ne sadistik sebepten ötürüyse artık, bana daha da çok acı çektirmeyi istiyerek düşünüyormuş gibi yaptı bir süre. ”Ben öldürdüm,” dedi sonunda, bu sefer gözlerini asla üzerimden çekmedi. Öyle ki tek bir anı bile kaçırmak istemedi sanki. ”İkisini de.”

Yutkunmaya, nefes almaya, çakılıp kaldığım yerde hareket etmeye çalıştım ama nafile, kafamda dönüp duran siren seslerinin gürültüsü altında doğru düzgün düşünemiyordum bile. Terler boşaldı alnımdan ve göğsümdeki sıcaklık yayılmaya, kalbim ritmini hızlandırıp kaburgalarımı kıracak kadar hiddetlenmeye devam etti. Bayılıp kalacağım sandım oraya ve son anda akıl edip yandaki koltuğa atmasaydım kendimi kesinlikle dengemi kaybedip düşecektim de. Şok diyorlardı sanırım buna. Şu an hiç tanımıyor olsam da onlara karşı yabancılığımdan ötürü kişisel bir sevgi besleyemiyor olsam da bir aile ne demekti biliyordum elbette, her şeyi unutmuş olsam da insanlığa dair hiçbir şeyi unutmamıştım neticesinde. Şimdi de içinde bulunduğum bu durumun ne kadar büyük bir çıkmaz olduğunu, dehşet bir kötülük barındırdığını anlıyor, onları tanımasam da en derinlerde bir yerlerde yetim kaldığımın bilinciyle sarsılıyordum.

”Neden?” diyebildim sonunda. Başımın arkasına doğru kör bir noktadan yayılan keskin bir acı yüzünden iki büklüm olmamak için bütün gücümü kullanıyordum bu sırada.

”Yoluma çıktılar,” diye yanıtladı o da basitçe. Sanki iki insanı çılgınca bir sebepten katletmemiş gibi, kafayı hepten yemiş bir manyak değilmiş gibi, bu her zaman yaptığı sıradan bir rutinmiş ve hatta artık bahsederken dahi sıkılıyormuş gibi…

Çıldırmış!

Kesinlikle çıldırmış bu adam!

”Sen,” dedim nefretle, başka bir duyguyu yansıtamadım o an, korkamayacak kadar tükenmiştim çoktan. ”Çıldırmışsın! Hepsini uyduruyor olmalısın! Böyle saçma bir sebep yüzünden bütün bunları yapmana imkân yok!” Çıkartıp bana akıl hastanesinden raporunu göstermesini bekledim çünkü bütün bunların başka hiçbir türlü mantıklı bir açıklaması olamazdı.

Yabancı adam ise hiç takılmadı bu söylediklerime, ”Oysa henüz çeyreğini bile duymadın,” diye kendi kendine mırıldandı ve bunu yaparken az önceki kadar keyifli görünmemesi, neredeyse sinirliymiş gibi sert ve mesafeli durması, ani duygu iniş çıkışlarıyla dengesiz bir akıl hastası olduğunu düşündürttü bana.

Gözlerim yanmaya başlayınca yüzümü avuçlarımın arasına gömerek ağladığımı gizlemeye çalıştım elimden geldiğince. ”Dahası mı var?” derken sesim cılız ve pürüzlüydü; ona bu keyfi vermek istemesem de hastalığın ve korkunç bir oyunun pençeleri arasında daha şimdiden yeterince tartaklanmış ve yenilmiştim. ”Daha ne yapmış olabilirsin ki?”

Tek kaşı gizli bir imayla hafifçe yukarıya doğru kıvrılırken bu kendinden emin haliyle aşılması imkansız birer duvarlar gibi yükseldi sanki karşımda.

”Henüz her şeyin başındayız,

Meira,

” dediği ve ilk defa adımı söyleyerek bana da dolaylı yoldan hatırlattığı sırada, nefesimin yeniden sıklaştığını, onu adımı söylerken, bana hitap ederken duymanın kalbimi darladığını, ürküttüğünü hissetmemle gerilemiş ve ”Ben daha bir şey yapmadım,” diye devam ettirdiği sözleri karşısında da artık tamamen elden ayaktan kesildiğimi sanmıştım.

Ben daha bir şey yapmadım…

Karşımdaki yabancının kömür karası gözlerinde parıldayan tehlike ışıltısı, tenine kırbaç darbeleri vuran alevlerin kıvrak dansı, omzuna doğru hafif bir açıyla düşmüş kafasının meydan

okuyan, cesur duruşu ve sinsi bir yavaşlıkla kıvrılan dudaklarının korkunç iması…

Ben kimin eline düştüm böyle?

ℒ

Amnezi:

Uzun veya kısa süreli olabilen hafıza kayıplarıdır ve çok çeşitlidir.

Buradaki hafıza kaybının kısmen travmatik olaylara karşı bir savunma mekanizması olarak geliştiğini unutmayın. Dolayısıyla, önemli ve travmatik anılar hatırlanmasa da günlük yaşamla ilgili önemsiz bilgiler, geçmişe dair önemsiz anılar beynin farklı bölgelerinde depolanabildiği için travma kaynaklı amneziden daha az etkilenebilir.

Beğenerek destek vermeniz benim için çok önemli ^^

○

2. Yanlış Ellerde Otorite

○

Bölüm İki

“Yanlış Ellerde Otorite.”

Bölüm Şarkısı:

Fleurie - Breath

ℒ

Bana ait olmayan bir yatakta, bana ait olmayan bir yorganın altında uzanıyor ve artık bana ait değilmiş gibi gelen bu bedenin akıttığı gözyaşlarıyla kendi kendimi yiyip bitiriyordum saatlerdir.

Bütün bu yabancılıkta boğuluyor gibi hissediyordum kendimi. Hatırlayamadığım bir geçmişin acısını nasıl hissedebiliyorum bilmiyorum. İsimler, yüzler, bir zamanlar paylaştığımız sevgi, birbirimize verdiğimiz değer ve bağlılık yalnızca puslu zihnimin karanlık köşelerinden fısıldamakla kalırken, onları kaybetmenin acısını nasıl bu kadar keskin bir şekilde yaşayabilirdim?

Artık hiçbir şey bana ait değil.

Gidecek bir yerim, bir kimsem yok; o adam, her kimse ve her ne istiyorsa artık benden, o adam yüzünden bir kimsesizim artık. Geçmişi ve geleceği silinmiş, kaderine terk edilmiş, kaybolmuş biriyim… Ne yapacağım? Beni ailemin ardından bekleyen muhtemel sonu kabul mu edeceğim? Etmeyeceksem de savaşacak hem fiziksel hem de zihinsel gücüm var mı ki? Bir gün aniden kimsesizliğe uyandığım bir dünyada bir başıma nasıl karşı çıkacağım, yaptıklarının bedelini ödeteceğim o adama?

Aynı odadaydım, bir hastane odasına benzeyen sadeliğiyle sinir bozucu gelmeye başlayan odada ve uyandığım yatakta… O merdivenlere nasıl tırmandım bu yaralı halimle ve nasıl

kendimi bu odaya attım bilmiyorum, hatırlamıyorum bile. Birkaç saat öncesine dair sahip olduğum tek anı o adam ve o adamın söyledikleri. Sonrası bulanık ve işte buradayım. Hava artık tamamen kararmış ve dışarıda yükselen ayın ışık süzmeleri soluk duvarlara yansımaya başlamıştı. Böylesi sessiz sakin bir geceye rağmen içimde kopan fırtınaların gürültüsünden uykuya dalamıyordum bir türlü. İçimde bir mahkeme salonundaydım, yargıç da bendim yargılanan da ve kendimi suçlayıp duruyordum savunacağım yerde. Bütün bunların suçlusunu bilsem de savaşacak kadar güçlü olamadığım için herkesten önce yine kendimi taşlıyordum.

Yatağımın hemen yanı başında duran komodinin üzerindeki saksıda gezindi gözlerim. Orkidelerin beyaz yapraklarını inceledim dalgın dalgın. Bomboş, herhangi bir kişisellikten yoksun bu odaya ne diye orkide çiçeği koyduğunu anlamadım, az sonra da bir öfke nöbeti ele geçirdi bedenimi. Hıncımı, kendimden başka hiç kimseden çıkarabilecek kadar iyileşmemiştim henüz, belki de tam olarak bu yüzden rahatlamak için kalktım ve saksıyı tuttuğum gibi duvara doğru fırlattım. Beyaz saksı, kulakları sağır edecek tok bir gürültüyle parçalara ayrılıp toprağı etrafa saçılırken çiçeğin uzun, zarif gövdesi de kırılmıştı. Aptal saksı plastiktendi, kırık parçaları da ne kadar işe yarardı muamma ama yine de elimin boş olmasından iyidir diye düşünerek hemen yere çöktüm ve saksı parçalarından keskin bir tanesini bulmaya çalıştım. Aradığım kadar iyi bir parça yoktu ama en azından birine kesin zarar verilebilecek kadar işe yarayacağını düşündüğüm parçayı bulup aldım ve hemen sakladım.

Tam da o sırada aniden açıldı kapı, gürültüyü duyup gelmiş olmalıydı ve kapı girişinden yerdeki dağınık vaziyete baktı bir süre. Beni görmedi, umursamadı, sadece çiçeğe odaklandı ve sonunda da yavaşça, neredeyse beni germek istiyormuş gibi ağır adımlarla bana doğru yaklaştı. Ters bir harekette bulunmasından çekindiğim için o yaklaştıkça ben uzaklaştım yerde geriye kayarak ve sonunda da duvar kenarına dayadım sırtımı. Hâlâ benimle ilgileniyor değildi, gövdesi kırılmış ve yaprakları dağılmış çiçeğin dibine geldiğinde dizlerini kırarak eğildi, parmaklarını uzatıp kırık orkideye dokundu ve yapraklarını okşadı dalgın dalgın. Kaşlarımı çatarak onun bu

anlamsız, garip hareketlerini izlerken oturduğum yerde istemsizce mümkünmüş gibi daha da geriye doğru kaymaya çalıştım. Duvarın soğukluğunu hissedebiliyordum sırtımda.

”Orkideleri çok seversin,” diye mırıldandı bu sırada, tek kaşı rahatsız edici bir imayla kalkmıştı. ”Neden böyle bir şey yaptın?”

Yüzümü buruşturdum acı çeker gibi, ”Orkide falan sevmem ben!” dedim sinirle. Artık bu adamın yüzüne ne zaman baksam beni kimsesiz bırakışı, geleceğimi ve hatta sağlığımı dahi elimden alışını görüyor, ondan iğreniyor, ölümüne nefret ediyordum!

Orkideleri severmişim

… Dalga geçiyor resmen benimle. O orkideleri alıp bir tarafına sokmasını sevebilirdim anca!

”Öyle mi?”

diye mırıldandı o da dalgın dalgın ve az sonra da toprakları parmaklarının uçlarıyla eşeleyerek kırık saksı parçalarını toplamaya başladı avucunun içinde.

”Derler ki,” Görünen bütün parçaları özenle topladıktan sonra boştaki eli bana doğru uzandı, avuç içini açıp beklemeye başladı. ”Orkidelerin güzelliği yanılsamadır. Çirkin köklerini gizlemek için açar güzel, zarif yapraklarını.”

Kaşlarımı daha da derinden çatıp yanmaya başlayan gözlerimden inatla bir damla yaş dahi düşmemesi için direndim ve ”Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordum kızarak. Onun imalarıyla uğraşacak takatim yoktu, bilmece çözmektense hemen avucumun arasına sıkıştırdığım parçayla bana bakmaya cüret ettiği gözlerini çıkartmak istiyordum yalnızca.

”Yanlışlıkla kendini yaralamak istemezsin,” dedi o da açıklama yapmadan düz bir surat ifadesiyle ve kömür karası bakışlarını ısrarla üzerimden, gözlerimden çekmezken.

Yanlışlıkla kendimi yaralamak mı?

Seni

yaralamak istiyorum yalnızca. ”Ne istiyorsun?” dedim ama ona bilmezden gelerek. ”Yok bende!”

İnanmadı elbette ama ben de geri durmak istemedim, her ne kadar yeterince keskin bile olmayan bir parça ile ona pek de bir zarar verebilmem olanaksız olsa da onun varlığından güven almak istiyordum.

Sonunda, ”Kendin mi vereceksin,” derken doğrulup ayağa kalktı, ”yoksa ben mi gelip alayım?”

Bu meydan okuyan, sakin gibi göründüğü halde altında korkunç imaların yattığına inandığım bakışlarına karşılık vermekte zorlandım, yutkunup gergin bir hareketle geriledim yeniden ve bakışlarımı, büyük bir sırrımı ifşa etmiş gibi kaçırdım hemen ondan. Başka bir seçeneğim yoktu zaten, daha fazla uzatmadan keskin parçayı sakladığım yerden çıkarıp önüne attım, o da sakin bir hareketle alıp diğer parçaların arasına koydu. Son olarak da etrafı temizledi, çiçek de dahil olmak üzere hepsini poşete doldurarak odadan kısa bir süreliğine çıktı. Geri dönmesini beklemiyordum aslında, beni en azından yine bir süreliğine yalnız bırakacak sanmıştım ama ben daha zar zor toparlanıp kendimi yatağa attığım sırada tekrardan odaya, kapıyı dahi çalmadan girmişti.

”Kapıyı çalmayacak mısın sen hiç?” diye sorarken kızgın bakışlarla takip ettim hareketlerini.

Bana kısa bir bakış attı öteden. ”Bu ev ve içindeki her şey bana ait,” diye mırıldandı ilgisizce ve elindeki tepsiyle yatağımın başındaki komodine doğru yürüdü.

Onu şüpheli bakışlarla izliyordum. ”Umarım düşündüğüm şeyi ima etmiyorsundur.”

”Ediyorum,” dedi basitçe ve tepsiyi komodine bıraktıktan sonra da kenardaki tekli koltuğa yürüdü, onu dikizleyen, öldürmek istediğimi açıkça belli ettiğim bakışlarımdan hiç çekinmeden rahat rahat oturdu, arkasına yaslandı.

Ne istiyor, neyi bekliyor, ne diye karşımda oturuyor,

sorularıyla iyice tedirgin olduğumdan getirdiği tepside ne olduğuna bakmayı gözden kaçırmıştım. Bu yüzden de bir aptal gibi, en küçük hareketinde kaçmaya ya da saldırmaya hazır bir

tedirginlikte beklemeye başladım ben de. Çoğu konuda beni cevapsız bırakmaktan zevk aldığı için de elbette hiçbir açıklama yapmadı. O an anca açıldı sanki gözlerim,

komodinin üzerinde bir tepsi var işte,

diye bir farkındalık geldi ve kaşlarımı çatarak tepsideki bir bardak suya ve büyüklü küçüklü, farklı renklerdeki ilaçlara baktım. Tam 7 ilaç. 7 hap!

Acaba camdan mı atlasam,

diye düşünmedim değil ama soğukkanlılığımı, en azından dışarıdan öyle gözükeceği üzere korudum ve ”benim içinse onlar eğer,” dedim yutkunarak, ”içmeyeceğim. Boşuna uğraşma.”

Cevap vermedi ve aslında böylece sert bir cevap vermiş oldu bana. Geri adım atmıyor, gözlerini üzerimden ayırmıyor ve ilaçlarını da toplayıp buradan siktir olup gitmiyordu. Kararlıydı, netti tavrı ve duruşu; bakışlarından ise bir tür ezicilik ve kibir okunabiliyordu. Sessiz kalması daha da çok ürküttü beni. Tekrar tekrar yutkundum, ”ne ilacı bunlar?” diye sordum korktuğumu belli etmemek adına çabalarken ama benim aksime o gayet sakindi, rutin bir işi gerçekleştiriyormuş gibi basitçe, üzerine belli ki hiç düşünmeden yapıyordu her şeyi. Bir hemşireymiş ve günün yüzüncü hastasıyla uğraşıyormuş gibi sıradandı hareketleri.

”İçmeyeceğimi söyledim,” diye yineledim ben de kelimelerimin üzerine bastırarak ama hiç umursamadı. Bu haliyle hiçbir şey yapmıyor gibi görünebilir tabii ki de ama bakışları, o kendinden emin beklentili duruşu, kollarını önünde kavuşturup rahat bir tavırla arkasına yaslanması… Hepsi son derecede rahatsız edici bir baskı, bir tür meydan okuma içeriyordu. Ben ise oturduğum yerde gergin bir hareketle kıpırdanıyor ama yine de asla taviz vermiyordum. Nereye kadar? Bilmiyorum, cesaretim her şeyi kaybetmiş olmanın hissizliğinden geliyor ama ben de bir insan olarak korkuya, kendi canım söz konusu olduğunda boyun eğeceğim elbette. Anca o zamana kadar bu aptal cesareti pompalamaya ve peşinden koşmaya devam edebilirdim.

”İstediğin kadar bekle,” dedim ama aslında işler sarpa sararsa nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden gergindim de. Ne derdim misal ya da ne yapabilirdim tam olarak? Hasta bir bedenle kendimi ne derecede savunabilirdim?

Peki bu adam, nereye kadar ileriye gidebilirdi?

O beni belki de yakından tanıyor, zayıf noktalarımı biliyor fakat ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eğer silinmediyse zihnimin bir köşesinde yığılı olmalı ona dair her şey ama anılarım önümü göremeyeceğim kadar sisli bir perdenin ardına geçmiş ve ben ona kaybolmadan nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum.

Sonunda demek ki içimdeki kararsızlığı, tereddüdü, korkuyu yansıtmıyor, kendimden emin duruyordum ki pes etmeyeceğimi düşünerek, ”Ağrıların için onlar,” diye açıklamada bulundu ama inanmadım elbet, hemen kızgın bir tavırla, ”Hepsi mi?” diye karşılık verdim ona. ”Neden kutularıyla beraber getirmedin o halde?”

İnadıma karşı derin bir nefes aldı sıkılarak, belli ki o da sabrının sınırlarındaydı ama benim kadar da bitik ve sinirli asla olamazdı. ”Kaza geçirdin Meira,” dedi herhalde ikna edici olmaya çalışarak sakin tuttuğu bir sesle. ”Bu ilaçlar da onun için. Fazla sorgulama da iç şunları.”

O an ilaçlardan ziyade benim için söylediği isme takıldım birden.

Meira…

Bu ismi bana söylediğini ilk duyduğumda şoktan ötürü dikkate alamasam da şimdi kendime bir isim yakıştıramayacak kadar kopuk olduğum için, ”bana neden Meira diyorsun?” diye sordum sonunda boş bulunarak.

”Adın bu çünkü,” diye yanıtladı gecikmeden.

”Meira…

Garip bir isim. Kökeni ne bu ismin?” diye sorgulamaya devam ettim onu. Hem ilaç içirme düşüncesinden onu uzakta tutarak kendime zaman kazandırmak hem de cevaplar bulmak istiyordum.

Ama o, ”İlacını iç,” diyerek bütün bu çabalarımı sonuçsuz bıraktı tek seferde.

”Söylersen içerim,” dedim hemen, elbette içmeyecektim fakat kendime dair cevaplara ihtiyacım vardı. Önce kendimi keşfetmeli ki sonradan bu adama geçebileyim, onu da fethedeyim ve amacını, sebep sonuç ilişkileri kurarak öğrenip onu alt edeyim!

Sıkıntıyla derin bir nefes aldığında cevap vermeyecek, hatta agresifleşecek sandım fakat ”İbranice,” diye yanıtladı heykel gibi donuk sert ifadesini korurken. ”Çevresine ışık saçan kimselere deniyor.”

Bunu söyleme biçimindeki tezatlığı sezmiştim elbette. ”Tam aksini ima ediyor gibisin,” diye mırıldandım ben de kafa karışıklığıyla fakat yine sustu. Sıkıntıyla soluyup oturduğum yerde kıpırdandım. ”Derdin ne söyleyecek misin artık?” dedim sabrımın sınırlarında bir yerlerde. ”Kalbini kırdığımı söylemiştin, tam olarak neyi kastediyordun? Seni reddettiğimi falan değil herhalde? O kadar da takıntılı deli biri olamazsın değil mi?”

Bu sözlerim elbette kışkırtmıştı onu, halihazırda ona sert bir duruş veren kaşlarını çatarak iyice hiddetli bir görünüm aldı ve ”Kelimelerini dikkatli seç,” dedi sesini yükseltmese de asla nazik olmayan bir tavırla. ”İç şimdi şu ilaçları.”

Pekâlâ, başladığım noktadan daha fazla soru işaretleriyle kaldım ortada. Bu adamdan cevaplar almaya çalışmak, sonsuz bir labirenti görmeyen gözlerle geçmeye çalışmak gibiydi, gerçekten, tam anlamıyla kördüm, kaybolmuştum ve her adımımda cevaplardan çok daha fazla soru işaretleriyle yükleniyordum.

Tereddüt ederek baktım haplara. Ne yapmalıyım? Elbette ne idüğü belirsiz ilaçlar içmek istemiyordum, o ne derse desin ona güvenmiyordum fakat toparlayabildiğim azıcık enerjimi de burada mı harcayacaktım? Muhtemelen kaybedeceğim bir baş kaldırışta mı? Yine de öylece pes etmedim elbette, en azından şansımı denemek isteyerek, ”İlaçların etiketlerini göster o halde,” dedim. ”Gizleyecek bir şeyin yoksa neden göstermeyesin sonuçta, değil mi?”

”Yok,” diye böldü hemen kesin bir tavırla beni. ”Attım.”

İnanamıyormuş gibi büyük bir hayretle baktım ona. ”Belli işte,” dedim suçlayıcı bir tonda. ”Bir şey gizliyorsun!”

Tekrardan sabır dilenir gibi çevirdi kafasını, derin bir nefes alarak kısa bir süreliğine sessizleşti. Gözaltlarındaki çöküklüğe ve baygın bakışlarına bakılırsa oldukça yorgun görünüyor, bütün bunlarla uğraşacak vakte ve sabra sahip olmadığını düşünüyordu. En sonunda da oturduğu yerde doğruldu ve öne doğru eğilerek az önce koyduğu haplara dokundu.

”Antidepresanlar,” dedi. ”Görmeni istemedim, o yüzden söktüm etiketleri.” Ve yeşil kapsül ile beyaz, küçük bir hapı ayırdı, ”bunlar antipsikotik ilaçlar,” dedi, sonra başka bir hapı daha ayırdı. ”Rexapin, uyku için. Ve diğerleri de ağrıların için, bu ise antibiyotik. Yeterli mi? O kadar da ağır ilaçlar değiller.”

Kaşlarımı çatarak ayırdığı ilaçlara baktım tekrardan. ”Antidepresan mı?” dedim kafa karışıklığıyla. ”Psikolojik problemlerim yok benim. Sen içmelisin asıl.”

Başını salladı usulca iki yana. ”Başka çaren yok. İç şunları şimdi.”

Küçücük haplar… Küçücükler ama büyük bir korku yaratıyorlar içimde. Ayağa kalktığımda hemen bacaklarıma ağrılar girdi elbette ama birkaç adım sonrasında eğilip ilaçları avucuma almıştım. Doğruldum yeniden, adamın keskin bakışlarının anbean üzerimde olduğunu bilmenin de bir gerginliği vardı içimde ama yeterince hızlı tepki veremeyeceğini umarak seri adımlarla geri dönüp pencereye doğru yaklaştım ve camı açtığım gibi elimdekileri dışarıya fırlattım. Birkaç saniye sürdü bu aksiyon ve emindim ki isteseydi gayet de kalkıp durdurabilirdi beni ama o izlemeyi seçti. Hem de muhtemelen daha ben ayağa kalkar kalkmaz böyle bir şey yapacağımı anladığı halde.

Arkamı döndüm ve beklemeye başladım. Onun beni izlediği gibi ben de onu izledim. Ben içimden geçenleri, tereddüdümü, korkumu ne denli yansıttım bilmiyorum, nasıl görünüyordu yüzüm hiçbir fikrim yoktu ama onun kesinlikle çelikten bir maskesi vardı yüzünde. Hiçbir şey anlamadım, kızgın mı canı mı sıkılmış yoksa bütün bu olanlar onu içten içe eğlendiriyor

mu, bilmiyordum. Dümdüz, sabit bakışları var, biraz mesafeli, evet ama nedense bu normal hali gibi geliyor, ekstra bir şeye sinirli veyahut canı sıkılmış gibi değil sanki. Ya da öyle mi? Bilmiyorum,

kahretsin,

bilmiyorum! Onu okuyabilsem, biraz olsun anlayabilsem bir sonraki hamlelerimi daha mantıklı atmaya, planlar kurmaya başlayabilirdim ama o cevabını bilmediğim bir bulmaca ve benim de sürem tükeniyor.

Sonunda aramızdaki gerginliği sonlandırarak göz temasını kesti ve ”baş kaldırışın bitti mi?” diye ilgisizce sordu.

”Evet,” dedim hemen, muhtemelen kendimden emin görünüyordum, cesur ve aptal ve aptal ve cesur gibi, bilemiyorum ama içimde tehlike sirenleri çalıyor doğrusu.

”O ilaçlardan daha yüzlercesinin olduğunu tahmin etmişsindir fakat birkaç günlüğüne içmeyeceksin,” derken hiç acele etmeden ayağa kalktı, uzanıp tepsiyi de suyu da aldı. ”Ne ağrı kesicilerden ne de antibiyotikten. Hiçbirini içmeyeceksin.”

”Güzel,” diye mırıldansam da kendimi bir şeyi başarmış gibi hissetmiyordum, tam tersine bu söyledikleri bir tür cezaymış gibi geliyor ve beni tedirgin ediyordu.

Son bir bakış attı bana doğru, ”Belki bir dahakine bir şey yapmadan önce durup düşünürsün sonuçlarını,” diye mesafeli bir tavır koydu ve arkasını dönerek odadan çıkmaya davrandı.

”Senin ilaçlarına ihtiyacım yok,” dedim arkasından,

kendimi ne idüğü belirsiz kimyasallarla zehirleyeceğim, öyle mi?

”Pişman olacağımı sanıyorsan diye söylüyorum,” diye devam ettirdim bir cesaretle, ”hayır, pişman olmayacağım!”

ℒ

Oldum.

Daha bir gün geçmişti hem de.

Öncelikte, vücudumun çeşitli yerlerinde geçirdiğim -ya da geçirdiğimi söylediği- kazadan ötürü morarmalar, şişlikler,

çizikler var fakat bu kadar. Hepsi iyileşmiş gibi görünüyor. Sadece karnımdaki yara dehşet bir sızlamayla zonkluyor -ki o da tek başına beni mahvetmeye yetiyordu. O verdiği ilaçlar neyin nesiyse artık gerçekten de beni uyuşturuyor olmalıydı ve şimdi o ilaçların etkisi geçtikçe damarlarımda kan yerine acı dolaşıyordu sanki, her bir zerrem titriyordu.

Hava iyice kararmış, odada saat olmadığı için zamanı seçemesem de muhtemelen gecenin geç bir saatine taşınmıştı. Sabahtan beri hiçbir şey yemeden şok üstüne şok geçirip, tartışıp, boşa ağlayıp sızlanmalarla kendimi yorup kalmıştım öylece, enerjim tükenmiş, bir de üstüne ağrılarım nüksetmişti ama yine de odadan dışarıya çıkmadım, yatağımda kıvrılıp kendi kendime dayanmayı seçtim. O adama gidip bana ilaç vermesi için yalvarmaktansa gerçekten de ölmeyi tercih ederdim. Benden her şeyimi aldı, bir de gururumu da mı alacak?

Yatakta, neredeyse kendimden geçmiş bir şekilde, ağrılarımı hangi pozisyon daha iyi bastıracaksa bir o yana bir bu yana dönerek kıvranırken kapı aralandı birden. Adım seslerini duymuştum aslında fakat dediğim gibi, uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde acı çekmekle fazla meşgul olduğum için pek de dikkate alamamıştım.

O ise içeriye girmedi, eşikten, ”yemek yiyeceğiz,” diye seslendi. ”Aşağıya gel.”

Pekâlâ, ilaç konusunda tavrım net olabilir ama yemek yemememin kimseye bir yararı olmayacaktı. Her ne kadar ona uymak beni dehşet rahatsız etse de zorlanarak da olsa doğruldum yatakta. Terler içindeydim, uzun saçlarım enseme ipler gibi yapışıp dolanmıştı. Adam çoktan kapıyı açık bırakıp kaybolmuştu gözden, merdivenden inen adım tok seslerini dinledim peşinden ağır ağır ilerlerken.

Bu kasvetli evi duvarlarında asılı antika görünümünde klasik aplikler aydınlatıyordu. Bunun dışında bir de şömine elbette, dün akşamüzeri olduğu gibi yine yanıyor ve alevlerin dansını tiyatro perdesiymiş gibi duvarlara yansıtıyordu. Cilalı ahşap parkeleriyle oldukça geniş ilk kat ikiye ayrılmıştı; bir tarafı şömine köşesi kaplarken diğer taraf ise yemek masasına ve açık bir mutfağa ayrılmıştı. Ahşap işlemeli bir kolon dikiliydi

ortada; bu görünüşüyle eski ama modern ve hatta biraz da mistik bir havası vardı evin.

O adam, üzerinde kısa kollu düz siyah bir tişörtle yemek masasında baştaki yerde oturuyor ve yemeğini yiyordu sakin sakin. Geldiğime dikkat etmedi hiç, başını kaldırma gereği bile görmedi ve benimle ilgilenmedi. Sessiz adımlarla masaya yaklaşıp tam karşısında kalan sandalyeyi, biraz da inadıma ağır bir ciyaklamayla gıcırdatarak çektim ve usulca yerime oturdum. Menüde patates püresi, mantar güveci, çorba ve bir bardak su. Masada bıçak yok ve çatal kaşıklar da plastik.

İstemsizce, engelleyemediğim küçümseyen bir sırıtma belirdi yüzümde, ”Sana zarar vermemden bu kadar mı korkuyorsun?” dedim bitkin olmama rağmen onu kışkırtmaktan alıkoyamazken kendimi.

Bana hiç bakmadan yeni bir lokmayı aldı ağzına ve ”Kendine zarar verme diye onlar,” dedi.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı hemen, ”Neden kendime zarar vermek isteyecekmişim?” diye tersledim onu bana çok acayip bir şey söylemiş gibi garipseyerek.

Bu sefer baktı işte bana, küçük, kısa bir bakış ama altında yatan ima, varla yok arasında kıvrılan o dudakları… ”İnan bana,” dedi sonrasında, ”isteyeceksin.”

Kendinden bu kadar emin olması tüyler ürpertici bir hissiyat saldı bedenime ama güçsüz görünmek istemedim, istifimi bozmamaya çalışaraktan, ”Ne olursa olsun kendimden vazgeçmeyeceğim,” dedim. Yansıtmaya çalıştığım kadar güçlü müydüm gerçekten de? Aslında hayır, her ne kadar aksine ikna olabilmek için çabalasam da kendimi çok bitik ve çaresiz hissediyordum fakat ne olursa olsun daha fazla kaybedecek bir şeyimin kalmaması güç veriyordu bana. Gerçekten söylediği gibi ailemi öldürdüyse başka ne için korkabilirdim ki? Bana da zarar vermesinden mi? Belki. Bunu, aslında nasıl bir karakterim olduğunu yavaş yavaş hatırlayınca yine ben söyleyeceğim kendime.

Sen korkaksın ve onu dinle, yaşa,

diyeceğim belki. Ya da belki de,

savaş veya öl,

derim,

tutsaklığın mezarda çürümekten hiçbir farkı yok. Tabutum daha güzel ve geniş yalnızca.

Bilmiyorum, Meira denen kız kimse artık, o söyleyecek bana ileride ne yapmam gerektiğini.

Onu izlemeye karar verdim düşünceli bir şekilde. Sadece çenemi kapatıp yemek yemeli ve güçlenmeliydim aslında ama kafamda çeşit çeşit teoriler geziniyordu. ”Beni kurtulma fikrinden vazgeçirmek ve pes ettirmek için söyledin değil mi?” diye soruverdim şüpheyle. ”Aslında kimseyi öldürmedin. Ailem hâlâ yaşıyor.”

Değil mi?

Lütfen, lütfen, lütfen mesele bu olsun, bütün bunlar acımasız bir akıl oyunu olsun.

Ama hiç de sırrı açığa çıktığından bozulmuş gibi görünmedi, çok önemsiz, sıradan bir meseleden bahsediyormuşçasına bir umursamazlıkla, ”Yaşamıyorlar,” dedi. İnanıp inanmamamı pek de önemsemediği için maalesef yalan söylemediğini düşünmekteydim. ”Yaşasalardı da bir şey fark etmezdi ama,” diye devam ettirdi. ”Seni elimden alamazlardı. Boşuna medet ummuş olurdun.”

Hayal kırıklığıyla bakışlarımı kaçırdım ondan, içi kadar karanlık gözlerinin üzerimde gezinmesi rahatsız ediciydi, tabağımla uğraşmaya başladım ben de sıkıntıyla. ”Benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım çok merak ediyorum,” diye mırıldandım bu sırada kendi kendime fakat beni şaşırtarak cevap verdi:

”Acele et ve hafızanı geri kazan o halde,” dedi. Bu sinir bozucu, kayıtsız tavırları bütün bunların sırf bana eziyet etmek için kurulmuş bir oyun olduğu düşüncesini kuvvetlendiriyor her defasında.

”O iş öyle olmuyor,” dedim terslemekten kendimi alıkoyamazken. ”Ne kadar denediysem de işe yaramadı, hiçbir şey hatırlayamıyorum. Uyandığımda cinsiyetimi bile bilmiyordum.”

Sessizleşti yeniden. Bir süre çatal bıçak sesi dışında bir şey duyulmadı, ben de eşlik diyordum yemeğe fakat aklımı bir an olsun alamıyordum söylediklerinden. İçimde kötü bir his var, gerçekten de rahatsız edici, tüyler ürpertici bir his… Şeytani planları var gibi geliyor. Sakin, neredeyse anlayışlı tavırlarının altında bir canavar yatıyor sanki ve özgür kalacağı anı kolluyor. Niyeti masum değil, elbette, fakat bunun da ötesinde bir şeyler olmadı. Ölümden bile beter, sadece onunkisi gibi karanlık bir zihinden doğacak kadar çarpık, hastalıklı bir şeyler…

Dayanamadım buna daha fazla. Ben her geçen saniye paranoyaklığa kapılıp kafamda korkunç senaryolar kurarken onun böyle rahat rahat yemek yemesi dokunuyordu bana. ”Ne yapmayı planlıyorsun?” diye soruverdim sonunda, o bir şeylere cevap verene kadar darlayıp duracaktım artık onu. ”En azından bunu söyle. İntikam mı alacaksın benden? Ailemi öldürerek yeterince şey yapmadın mı zaten? Daha ne istiyor olabilirsin anlamadım. Beni de mi öldüreceksin böyle eziyetler ettikten sonra?”

Kafasını kaldırıp bana bakmaya tenezzül etmedi ama duraksadığını ve hatta tek kaşını, ilginç bir şey duymuş gibi kaldırdığını gördüm. ”Eziyet mi?” diye sordu ilgiyle. ”Sana ağrıların için ağrı kesici dahi verdim, nerede eziyet etmişim?”

Neredeyse kaba bir hareketle gözlerimi devirecektim. ”Evet, çok düşüncelisin, teşekkürler,” diye bir şeyler söylendim kendi kendime. Sanki bu duruma beni o sokmamış gibi şimdi de yaptıkları için minnettar olmamı bekleyemezdi değil mi? ”Planın ne?” diye yeniden toparladım sözcüklerimi. ”Daha ne kadar tutacaksın beni burada?”

Yemeğini bitirmişti, çatal kaşığını bıraktı. ”Şimdilik hafızanı geri kazanmanı bekleyeceğim,” dediğinde sinir bozukluğuyla gülmekten alamadım kendimi.

”Mesela olanları anlatsan sence de çok yardımı dokunmaz mı?” diye çıkıştım benimle dalga geçtiğinin düşüncesiyle öfkeyle titrerken.

Ama, ”Hayır,” dedi hiç uzatmadan, ”kendin öğreneceksin.”

”Ya hiç hatırlayamazsam?”

Ayağa kalktı, kendi önündeki tabakları üst üste koyarak toplamaya başladı. ”Hatırlarsan iyi edersin yoksa ölene kadar ne için bu acıları çektiğini bilmeden yaşayacaksın,” diye sanki korkunç bir şeyden bahsetmiyormuş gibi gayet basitçe söyledi bu sözleri ve masanın etrafında dolaşıp yanıma geldi. Bir an bir şey yapacağının düşüncesiyle geriye kaçılmaya kendimi hazırlasam da yalnızca önümdeki tabakları toplamıştı.

”Daha bitirmedim,” diyerek itiraz ettim, yarısını bile yememiştim ve kesinlikle enerjiye ihtiyacım vardı.

Bana hiç bakmadan, ”Yemek saatinde kafa açmak yerine yemeğini yersin belki bundan sonra,” karşılığını verdi soğuk bir tavırla ve dönüp gitti, onu izleyen irdeleyici bakışlarımdan da hiç rahatsız olmadan ilerideki mutfak tezgahına bıraktı elindekileri.

”Kötü bir yemekti zaten,” diye seslendim arkasından.

”Ve aynı zamanda da yarın akşama kadarki tek yemeğindi,” diye yanıtladı gecikmeden o da. Hayretle izledim onu kalan yemekleri boşaltırken. Çanak çömlekle işi bitince dönüp tezgâhtan ayrılmış ve onu neredeyse iğrenmeyle takip eden bakışlarımı görmezden gelerek bu tarafa doğru yaklaşmıştı.

”Hastayım,” dedim, sanki bu onu vicdana getirebilirmiş gibi. ”Gücümü toplamam lazım.”

Umursamaz bir tavırla, ”Görgü kurallarını öğrendiğinde toplarsın,” deyip geçip gitti yanımdan, arkasına bile bakmadan. Biliyorum, yalnızca çenemi kapatmalıyım, onu sinirlendirerek gereksiz bir münakaşaya en azından bu halde girmemeliyim ama ben böyle davranmayı, ani kararlarla çıkışmaları istemiyorum, kendimi kontrol edemiyorum resmen. İçimde olmalı, hatırlayamasam da karakterime dair hiçbir şey bilmesem de gerçekten de içimde asi biri olmalı ki ben sessiz kalmayı tercih etsem de o buna asla izin vermiyor.

”Ne bu?” diye seslendim ben de arkasından, ayağa kalkmış, peşi sıra salona doğru birkaç adım atmıştım. ”Beni istediğin gibi kontrol ederek egonu mu şişiriyorsun? Patronun sen olduğunu, istediğinde de beni cezalandırabileceğini mi söylüyorsun? Hasta, güçten düşmüş birine eziyet ederek sağladığın otoriteyle mi böbürleniyorsun?” İğrenmeyle beraber

buruştu yüzüm, neredeyse onu aşağılayarak, ”Nasıl bir adamsın sen?” diye sordum bütün içtenliğimle.

Ama o beni ciddiye alıyor gibi görünmedi, ileride şöminenin önündeki koltuğa attı kendini ve arkasına yaslandı bu anın, şömineden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyormuş gibi. ”Buna hiyerarşi deniyor,” diye karşılık verdi bu sırada ve alevler içerisindeki odunları maşayla düzeltti. ”Güçlülerin güçsüzleri daima ezdiği bir dünyadayız, Meira. Bunu bizzat ben öğreteceğim sana.”

Kolunun etrafını saran damarlar, maşayı hareket ettirmesiyle beraber gölge oyunlarıyla bir görünüp bir kaybolurken başımı salladım iki yana. ”Sen güçlü değilsin,” dedim, ”sen bir zavallısın.”

Şömineyi karıştıran kolu durdu ve hatta ürkütücü bir şekilde biraz fazla uzun sürdü bu duraksayışı, o sırada da aklından neler geçirdi ve tam olarak hangilerinden vazgeçip sineye çekti bilmiyordum ama az sonra ağır bir hareketle maşayı yerine geri bırakırken sakin göründü. En azından görünüşte. ”Kafa açmayı bırak da odana çık,” diye kaba ve sıkılmış bir tavırla karışık verdi. ”Yeterince katlandım bugün sana.”

Daha fazla onun bu sinir bozucu egoist tavırlarına dayanamadım. Kimin kimi bütün bunlara katlanmak zorunda bıraktığını unutuyor muydu? Beni buraya hapsederken sanki ben onu buna zorluyormuşum gibi bir tavır takınması nasıl bir mantıktı? Pes ettim yine de, onunla kavga etmektense artık gerçekten de odaya çekilmek istedim ve bacağımın ağrısını dahi unutarak olabildiğince hızlı adımlarla çıktım mutfaktan fakat merdivenlerin yarısında kendimi tutamadım, yine durdum, döndüm ona doğru.

“En azından adını söyle,” dedim ısrar eden bir tonda. Sırf meraktan ziyade ona dair hafızamda bir şeylerin tetiklenmesini umduğumdan sormuştum ama herhangi bir dönüt alamadım.

Parmaklarımda güç varmış gibi sinirle yumruk yapmaya çalıştım bir de. Tekrardan dönüp merdivenleri çıkmaya kaldığım yerden devam ederken tek düşünebildiğim bu adamla konuşup anlaşmanın kesinlikle imkânsız olduğuydu.

Bana cehennemi yaşatmaya yemin etmiş takıntılı bir manyaktı, her nasıl kırdıysam artık biricik kalbini, hıncını benden gerçekten de kötü çıkartıyor ve anlaşılan daha çıkartacaktı da.

ℒ

Meira (Meyra) şeklinde telaffuz edebilirsiniz.

Kitabın Instagram hesabı: lilithingozyaslariofficial

○●

3. Kaç Küçük Tavşan!

Beğenerek destek verebilirsiniz^^

○●

Bölüm Üç

“Kaç Küçük Tavşan!”

Bölüm Şarkısı: Familiar - Agnes Obel

ℒ

Soğuk, kasvetli bir sabaha gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey, yanı başımdaki komodinin üzerine yerleştirilmiş bir orkide çiçeği oldu.

Tıpkı kırdığıma benzeyen fakat bu sefer plastikten bir saksının içerisine yerleştirilmişti çiçekler yine beyaz elbette, artık sinir bozucu gelmeye başlayan sinsi gözler gibi her hareketimi takip ediyordu sanki.

Nereden ve ne ara buldu da getirdi yenisini?

İki gün önce uyandığımdan beri hiç tuvalete gitmemiştim, şimdi sıkıştığımı hissedince zar zor ayrıldım yine yataktan. Ter içindeydim, saçlarım dört bir yanımda dağınık ve yapış yapıştı; sanırım ateşim de çıkmıştı. İlaçları içmediğim ve kendimi hırpaladığım içindi bütün bunlar fakat dayanabileceğime inanarak son güçlü bir çabayla çıktım odadan ve üst katta gezinmeye başladım.

Uzun bir koridor ve toplamda 3 oda. Koridorun diğer ucundaki onun odası olmalıydı, yine sade, kesinlikle kişisellikten yoksun fakat şaşırılacak biçimde düzenli bir yerdi. Bir de yatağının başındaki komodinde üst üste dizili 4-5 adet kitap vardı, yalnızca birinin kenarında ayraç gördüm. Bu odanın karşısındakini lavabo sanmıştım fakat kilitliydi. Kendi odasını kilitlemeyip neden karşısındaki odayı kilitlemişti? Ne saklıyor olabilirdi orada? Bana verdiği ilaçları mı? Sadece bunlar olamaz, değil mi? Görmemi istemediği önemli bir şeyler

olmalı kesinlikle bu kapının ardında, belki de buradan çıkışımın, ondan kurtuluşumun anahtarı olabilecek bir şeydi. Açıkçası bu kapının kilitli olmasına çok sevinmiştim, elimde hiçbir şey olmadan öylece nereden başlayacağımı, kurtuluş planımı nasıl hazırlayacağımı bilmiyor, kendimi kayıp ve çaresiz hissediyordum fakat şimdi bir amaç edindim kendime. Hemen şimdi, şu an, kapı kulpunu çevirip de kapıyı açamadığım saniyelerde,

bu odaya bir şekilde girmeliyim,

dedim.

Ama önce bir lavabo bulmalıyım tabii…

Üst katta başka hiçbir şey olmadığından alt kata indim ben de. Etraf sessizdi, ne salonda ne de mutfakta ondan iz yoktu fakat onu düşünecek halde de değildim, alt kattaki lavaboya attım kendimi. Açlıktan, yorgunluktan, ağrılardan ötürü gözüm kararıyordu artık. Halsiz bir şekilde lavaboya tutundum, nefeslendim ve soğuk suyu açıp defalarca kez yüzüme çarptım. Duşa da girmeliydim, hastalıktan, sürekli uyumaktan terleyen bedenimi güzelce fırçalamak ve küvete yayılarak saatlerce uyumak istiyordum fakat bunu yapacak kadar güvende hissetmedim kendimi. Kapıda bir kilit yoktu, bildiğin lavabo kilitlenmiyordu, elbette bir anahtar olmadan burada duş alacak değildim.

Elimi yüzümü, ensemi soğuk suya tutup rahatlama, kendime gelme seansım bitince kafamı kaldırıp aynayla karşı karşıya geldim birden. Çok dalgın, yorgun ve stresliydim iki gündür, hiç durup da ben neye benziyorum, nasıl biriyim diye sormamıştım kendime ve böyle birden aynadaki yabancıyla göz göze gelince yerimden sıçrayacak gibi oldum. Tarif edemeyeceğim bir ürperti yayıldı her yerime ve ben dakikalarca bakakaldım aynadaki kendime. Aslında kendim diyorum ama o kadar yabancı, o kadar farklı ve bana ait değilmiş gibi geliyordu ki… Sanki bir kitap karakteri gibi, aklımda canlandırdığım bir kitap karakteri ya da bir film yıldızı gibi işte, bana çok uzak ama onun gözlerinden hayatı deneyimlediğim için de bir o kadar da yakın…

Öncelikle, karşımdaki genç kadın kesinlikle hasta, yaralarını görmeden, kafatasının etrafına dolanmış yara bandını görmeden de bunu, çökmüş, morarmış gözaltlarından, kan çanağına dönmüş gözlerinden, bayık, bitik bakışlardan ve porselen kadar soluk cildinden anlamak mümkün. Bunun dışında ise ilginç ama hoş gelen bir uyum var kadının yüzünde. Fazla simetrik, neredeyse özenle kesilip biçilmiş gibi, biri, tıpkı kil yoğurarak elleriyle şekillendirmiş gibi, çöküк ve yorgun ama bir zamanlar çevresine ışık saçacak kadar enerjisi ve güzelliği varmış belli ki.

Bal köpüğü tonlarında sarı uzun saçlar, dağınık ve cılız, hacmini yitirmiş ama tamamen de mahvolmamışlar. Çok güzeller ama çok garipler, çok farklılar, bana ait değiller sanki. Peruk gibi yabancı geliyorlar kafama, tutsam çekip çıkarabilirmişim gibi… Büyük, badem gözler, incecik ve seyrek ama uzun kirpiklerle çevrelenmiş, irislerim ise koyu görünen yeşil tonlarında bir renk. Kaşlarım da hem saçıma yakın bir renkte olduklarından hem de pek gür olmadıklarından oldukça seyrek ve kibar görünüyor. Üst dudağım biraz daha kalın ve oval; burnum ise bana çokbilmiş, neredeyse kibirli bir görünüm verecek şekilde biraz düz iniyor.

Gülümsemeyi denedim, gözlerim hiç kısılmadan dümdüz kalırken dudaklarımın kenarları kıvrıldığı için garip, sahte durdu elbette fakat gülüşü güzel olan insanlardandım demek, böylesi sahte bir çabayla bile hemen elmacık kemiklerim yukarı kalkıp daha da belli olmuş ve çenem neredeyse daha sivri görünerek güzel bir şekil almıştı. Gerçekten içten gülseydim, gülebilseydim şu an olduğumdan çok daha canlı, hayat dolu ve güzel görünürdüm herhalde ama şimdi sadece ışığı sönmüş bir ateşböceği gibiydim.

Vay be…

Demek böyle bir şeye benziyormuşum. Eskiden böyle gülüyor, insanları bu yeşil bakışlarla izliyormuşum; belki çokbilmişlik yaparken ince çenemi kaldırıyormuşum ve saç tutamlarımı parmaklarıma dolayarak cilve yapıyormuşum. Belki, neşeli biriydim. Bunu hatırlamıyorum ama bu çehre, bu masum, saf bir güzelliği taşıyan zarif çehre nasıl herhangi kötü bir imayla kıvrılabilirdi ki? Kaşlarımı çatınca bile çok değişiyor yüzüm,

asla yakışmıyor, çirkinleşiyor ve huysuz yaşlı bir moruk kadar sinir bozucu görünüyorum.

Nasıl biriydim?

Gerçekten, başıma nelerin geldiği bir tarafa, ben nasıl biriydim? Nelerden hoşlanırdım? Şu an olduğumdan çok mu farklıydım? Şu anki hislerim ve düşüncelerim fazla sığ, ne de olsa hayatta kalma moduna girmiş yabani bir hayvan gibiyim ve tek derdim kurtulmak ama normal bir zamanda, normal şartlar altında nasıl davranır, düşünür, gülümser, sever, nefret ederdim? Kimdim ben?

Meira…

Yalnızca bir isimden fazlası olmalısın, değil mi?

Lavaboda kendimi olabildiğince terden ve yorgunluktan arındırıp dışarıya çıktım artık. Dün akşam yemekte yaşananlardan sonra bu sabah yemek olmayacağını söylemişti, akşama kadar açtım yine ve bu süreyi uyuyarak geçirmeyi planlıyordum fakat salondan yükselen tıkırtı sesleri dikkatimi dağıttı, merdivenlere yönelecekken yarı yolda geri dönüp salona doğru ilerledim ağır adımlarla. Mekanik bir tıkırtıydı ve başta çatal bıçak sesine benzetip yemek hazırladığını düşündüm fakat koridordan geçip orta kısma çıkınca dış kapıyı görmemle beraber duraksadım.

Dış kapı açıktı.

Buradan kurtulmak için kurduğum onca senaryo, kafamda yazıp çizdiğim planlar, stratejiler, hepsi şu açık kapıyı görünce uçup gitti. Akıllıca davranmayı bir kenara bırakıp sanki koşmaya bile mecalim varmış ve başarabilirmişim gibi şu halimle kaçıp gitmeyi düşündüm, hatta neredeyse yapacak gibi oldum, bilinçsizce birkaç adım dahi attım fakat içimde bir yerlerde kalan mantık kırıntısı olaya el attı,

nereye gidebileceksin sanki,

diyerek benimle alay etti gücenmeden. Hem, o adam bu kapıyı öylece açık bırakmış olamazdı, değil mi? Bir tür tuzak olabilirdi.

Ya da belki de kaçabilecek kadar ayağa kalkabileceğimi düşünmediği için önemsememişti?

Bilmiyorum, bilmiyorum!

Ama sese bakılırsa evde ve buradan sıvışsam dahi bu dağın başında nereye gidebileceğimi bilmiyorum!

Çok zor oldu bana özgürlüğü vadeden bir kapıyı arkamda bırakıp gitmek ama doğru olan buydu, başarısız olacağımdan neredeyse emin olduğum bir riski almak akıllıca bir seçim değildi. Sinirden dudaklarımı ısırmaya başladım kapıdan uzaklaşıp salona yaklaşırken, yediremiyordum kendime bu denli güçsüz olmayı.

Eski Meira olsa ne yapardı?

Sonunda karanlık düşüncelerim eşliğinde salona geçtim. Bu saatte ne diye uyanık olduğunu anlamadım, keyfine sabahın köründe ayağa dikiliyor ve şömineyi yakıp karşısına geçiyordu. Sıkı rutini olan insanlardandı anladığım kadarıyla, evdeki her şeyin belli bir düzeni olması, yemeklerin belli bir saatte yenmesi ve o saati geçtiği takdirde asla devam edilememesi gibi, esnek olmayan kurallarla çevriliydi bu ev. Dün birkaç dakika yemek yeseydim ne olabilirdi en fazla? Kim bu karar takıntılı olabilirdi yemek kurallarına?

O sırada o adamı şöminenin başında gördüm yine fakat arkası bana dönük olduğu için neyle ilgilendiğini anlamadım. Heybetli üst gövdesini saran siyah ince bir kazak vardı üzerinde, kollarını kıvırmıştı. Dışarıdaki havanın sabahın ilk saatlerinin maviliğini taşıması ama alevlerin sıcak darbelerinin bir yere kadar salonu bu soğukluğa karşı yarıp geçmesi ve loş havayı yayması, her nedense fazla aşınası olduğum bir ortam gibi geldi. Sanki bunu sadece 3 gündür görüyormuş gibi değil de hayatımı bu evde geçirmişim, bu şömine başında büyümüşüm gibi. Fazla tanıdık ve bu tanıdık hissiyatından ötürü de fazla güzel geldi, oysa bütün bunlar ona aitti, onun yarattığı bir ambiyanstı ve benim ne bu evde, bu şömine başında ne de onun yanında bir yerim yoktu, olamazdı.

Yeterince yaklaştığımda başta pek dikkat etmeden görmezden geldiğim uğraşını, yavaş yavaş, etrafında döndükçe fark edebildim. Kaşlarım çatıldı önce, gördüklerimden emin olsam da yanıldığımı ve ışık oyunun sinsi bir aldatmacası olduğunu düşündüm ama hayır, metal yüzeyden yansıyan kızıllık neyin

ne olduğunu anlamama yetecek kadar aydınlatıyordu zaten etrafı.

Av

tüfeği…

Adam, parmakları arasında ortadan ikiye katlayarak açtığı bir tüfek tutuyor ve fırçaya benzeyen küçük, ince bir çubukla içini temizliyordu özenle. Önüne çektiği alçak masada kül tablasında yanmakta olan bir dal sigaranın yanı sıra tüfeğe ait olduğunu düşündüğüm birkaç metal parça ve bir düzine mermi gördüğümde tamamen kurumuş boğazıma oturan yumruyu sert bir şekilde yutkunarak gidermeye çalıştım.

Oraya kadar gitmişken geri de dönemezdim ve tedbirli bir şekilde onun karşısında kalan tekli koltuğa oturdum. Geldiğimi biliyordu elbette fakat ne başını kaldırıp da bana baktı ne de herhangi bir şey söyledi; hiçbir şey olmamış gibi tüfeğini temizlemeye ve arada kül tablasındaki sigarasını alarak derin bir nefes çekmeye devam etti.

Konuşmalıydım, bir şeyler söylemeli ve bu gerici sessizliği dağıtmalıydım ama bir süre sadece onu izledim. İşini ne kadar dikkatle yaptığına ve kaşlarını hafifçe çatıp gereğinden de fazla ciddi göründüğüne şahit oldum. Tekrar tekrar, her defasında hafifçe eğilip tüfeğin altına üstüne ve tek gözünü kırparak ikiye ayrıldığı kısımdan içeriye bakışında alnına doğru düşen siyah saç tutamlarını takip ettim. Büyük sırlar gizliyormuş ve yanlışlıkla ağzından kaçırmak istemiyormuş gibi birbirine sıkıca mühürlü dudaklarının nizamını düşündüm uzun uzun, kafamda çizdim her detayını, her kıvrımını. Hafif kirli sakallarının onu muhtemelen olduğundan büyük gösterdiği adamı ne kadar izlediysem izledim ama bir aşinalık yakalayamadım. Bir his, küçük bir kıvılcım, ne olup bittiğini anlamasam da, herhangi bir anıyı hatırlayamasam da bir ipucu, bir ışık istedim ama hiçbiri yok; ya o çelik gibi bakışların, mesafeli ifadesinin ve duruşunun ardına gizliyor kimliğini ya da o bir deli ve geçmişte tanışıyor olduğumuzu uyduruyor. Başka bir açıklaması olamaz, ölüm kalım meselesine kadar varmış bir vukuatımın olduğu bir adam bana bu kadar yabancı gelemez.

Hiçbir şey bilmiyorum onun hakkında. Bana kendimden daha yabancı. Ben en azından ismimi ve bir zamanlar bir halta da benzemeyen orkideleri sevdiğimi biliyorum ama o tamamıyla bir gizem. Kaç yaşında? 28-29 gibi duruyor. Adı ne?

Bilmiyorum.

Ne iş yapıyor?

Bilmiyorum.

Benimle nasıl bir bağlantısı var?

Bilmiyorum.

Bir şeyler söylemeliydim artık, belki on dakikadır tek bir kelime etmeden oturmuş ve onu bir sapık gibi en küçük ayrıntısına kadar dikizlemiştim fakat aramıza çekilen bu gerilimi, bu rahatsız edici sessizliği dağıtacak kelimeleri özenle seçmedim, aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Lavaboda neden kilit yok?" Pekâlâ, mantıklı bir soru ama sırada daha önemli şeyler yok muydu? Neden elinde gerçek bir tüfek var gibi?

Az önce yaktığı ikinci sigarası dudakları arasından sarkıyor ve ucundan ince bir duman yükseliyordu aramızda. İki eli de tüfekle meşgulken, dumandan ötürü kıstığı bakışlarını tüfekten ayırmadan, hafifçe çattığı kaşlarla, "Biliyorsun cevabını," diye yanıtladı beni.

Gecikmeden, "En azından lavaboya kilit koyabilirsin," karşılığını verdim.

Yeterince temizlemiş olacaktı ki çubuğu namludan çıkardı, son kısa bir bakışla kontrol etti katlanıp açıldığı yerden ve tatmin olunca da çubuğu da tüfeği de masaya bıraktı. "Ben orayı kullanmıyorum," diye dalgın bir şekilde cevaplarken önce sigarasını parmakları arasına aldı tekrardan, ucunda birikmiş külünü tablaya döktü ve yeniden dudakları arasına yerleştirdikten sonra masada yan yana dizilmiş parçaları birleştirmeye başladı. "Hoşuma gitmeyecek bir şeyler çevirdiğini düşünmüyorsam sen varken girmem. Dilediğin gibi kullan."

Tutamadım kendimi yine, hoşuna gitmeyeceğini bile bile, "Evet," dedim imayla, "elinde tüfekle çok güven veriyor,

sözünün eri bir adam olduğunu düşündürüyorsun kesinlikle.”

Çok kısa bir anlığına hareketleri durdu ve başını hiç oynatmadan resmen gözleriyle yakaladı beni. “Evde kilit olmayacak,” dedi net bir tavırla ve dudakları oynarken sigarası da aşağı yukarı hareket etti. “Bu kadar.”

Hemen, “Üstte bir oda kilitli ama,” cevabını verdim geri durmadan ve onu kışkırttığımın farkında olaraktan.

İşine geri dönerken ilgisizce, “Orası özel bir oda,” dedi ve parçaları birbirine takıp, sokup çekip anlamadığım bir şeyler yapmaya devam etti.

“Ne var o odanın içinde?”

“Yakında öğreneceksin.”

“İlaçlarım,” dedim hemen dikkatle tepkisi ölçerek, “kesin orada. Başka?” Fakat cevap vermedi, büyük bir dikkatle işini yapmaya devam etti. Bu odada ne olabilir en fazla? Baştan sona bir işkence odası? Bütün kesici delici aletlerini sakladığı bir oda? Bir tür sapkınca bir fantezi odası? Elbette gizlediği için olabildiğince en kötü şeyleri düşünmeye başladım ben de, dehşet senaryolar kurdum kafamda ve aniden, sabah o odaya bir şekilde girme ve ipuçları edinme motivasyonumu kaybettiğimi hissettim.

Yeni görev:

Asla seni o odaya sokmasına izin verme!

“Merak ediyorum,” diyerek onun işiyle ve sessizlik isteği arasına girdim tekrardan. “Ne kadar süredir komadaydım?”

Kısa bir duraksayış ama odağı hâlâ tüfekte. “Sadece birkaç haftadır.”

“Bana nasıl bakacağını biliyorsun,” dedim, “İlaçlardan, bu serum işlerinden anlıyorsun, öyle mi? Tıp öğrencisi olabilir misin?”

“Hayır,” diye yanıtladı basitçe ve bunu yaparken gerçekten de bir an önce susmamı bekliyormuş gibi sabırsız göründü.

“Nasıl anlıyorsun bu işlerden o halde? Damar yolu açmak basit bir şey değil,” diye darladım onu biraz da şüphelenerek.

Daha doğrusu şüphelenmeyi, kafamda kurmayı hiç bırakmadığım için, şüphelenmeye devam ederek.

“Bir doktor getirtiyorum,” dedi.

Kaşlarım havalandı iyice, memnuniyetsiz bir ifadeyle süzdüm onun bu rahatlığını. “Benim bu halde burada tutulduğumu bilen bir doktor ve seninle iş birliği yapıyor öyle mi?”

Omuz silkti. Nasıl bağlantıları var bu adamın? Adam kaçırmayı görmezden gelen bir doktor, haftalar boyunca ölüm döşeğinde birini yeterli ekipmanlar olmaksızın böyle bir yerde tedavi edebilmiş! Böylesi insanlık dışı bir muameleyi, bu adamın elinde ne halde olduğumu ve olacağımı umursamamış!

Bütün parçalarını birleştirdiği ve son kontrollerini yaptığı kırma tüfeğine şöyle bir baktım ben de. ”Tüfek ne için?” diye sordum düşünceli bir şekilde. ”Neyi avlayacaksın?”

Tek eliyle tüfeğin namlusunu kaldırıp sertçe yerine oturttu ve ”seni,” dedi tereddüt etmeden.

Tüfeği, namlusu tavana bakacak şekilde dik tutuyordu elinde, gözleri ise her bir hareketimi, nefes alıp verişime kadar sayarak üzerime kenetlenmişti ve ters bir hamle yapmamı bekliyor gibiydi.

Herkesin vereceği tepkiyi verdim, yüreğime salınan korku yüzünden kilitlenirken bir aptal gibi baktım yani suratına. Elbette yanlış duymamıştım, tüfeği oturttuğundaki klik sesi kadar net ve sertti, daha önce hiç bu kadar açık konuşmamış dahi olabilirdi fakat aptala yatmak ve yanlış anladığımı düşünmek istedim. Kuruyan boğazımı yutkunarak gidermeye çalıştıktan sonra, ”Anlamadım?” diye sordum.

Bir elinde hâlâ tüfekle, bakışlarını hiç üzerimden ayırmadan ağır bir hareketle oturduğu yerden kalktı. O doğruldukça şöminenin yarattığı gölgeler de oynadı, cilalı ahşap zemin üzerindeki iri beden büyüdükçe büyüdü ve korkunç bir canavara dönüşüp beni yutacak gibi oldu. Son olarak, hiçbir acımanın, şefkatin barınmadığı ya da profesyonel bir maskenin ardına gizlendiği ifadesi, aramızdaki uçsuz bucaksız mesafeyi hatırlatan bir soğuklukla eserken, ”Anlatmamı mı yoksa göstermemi mi istersin?” diye sordu, öylesine sıradan bir

seçenek sunuyormuş gibi bana. Sadece, havadan sudan muhabbet ederken,

çay mı istersin kahve mi,

der gibi.

Şekerli mi içersin şekersiz mi?

Delirdin mi yoksa hâlâ aklın başında mı?

Bakışlarım, onun vücudunda gömülü mayınların olduğuna inanarak, yanlış bir noktaya değmeye ve patlamaya korkarak üzerinde gezindi ve elindeki tüfekte bitti. ”Beni vurmayacaksın, değil mi?” diye sordum sesimin titreyişinden de utanarak. ”Beni böyle öldürmek için mi komadayken bana baktın da kendime gelmemi sağladın?”

Bakışları… Anlamıyorum, aklımı karıştırıyorlar, öyle bir bakışı, öyle bir dalışı var ki, yüzümde bir şeyler okuyor gibi ama bunu yaparken asla cana yakın görünmüyor, aksine olabildiğince mesafeli ve hatta ürkünç. Şimdi de öyle, dikkatle beni izleyen bakışları gözlerime kenetli kalmaya devam ederken ve asla gözünü dahi kırpmazken başını eğiyor hafifçe. ”Anlatayım mı, Meira,” diyor üstüne basa basa, ”yoksa göstereyim mi?”

Hareketlendiğini gördüğüm gibi gözlerim korkuyla açılmış ve koltuğun kenarını tırmıklayan parmaklarım çözülüp ikimizin arasındaki boşlukta itirazımı destekleyen bir jeste dönüşmüştü. ”Anlat anlat!” dedim hemen, ”Önce anlat! Açıkla!”

Her şeyi açıklığa kavuşturmasını sabırla beklerken o bu gerici bekleyişi beni öylece izlemekle oyalanarak uzatmıştı. Sonra da,

”Kaç Küçük Tavşan,”

dedi kafamı karıştırıyor oluşuna büyük bir zevk duyduğunu hiç gizlemeden. ”Bir avcıyla avın masalı.”

O avcı, ben de avım ve gerçekten de beni çekip vuracak mı?

Devamını getirmesini istemeye korktuğum için susmam onu harekete geçiriyor, korkumu büyük bir iştahla izleyerek, ”avcı, bir gün yaralı bir tavşan bulmuş ormanda,” diye başlıyor tane tane. ”Ölümün kıyısında, son nefeslerini veren zavallı bir

yıkım. Onu evine almış, yaralarını sarmış, yedirmiş içirmiş, artık onunla yaşamaya başlamış. Başını bile sevmiş tavşanın. Ne anlar av sevgiden hayatı yaşam mücadelesinden ibaretken? Avcıyı dost bilmiş.”

Bana ciddi ciddi masal mı anlatıyor şimdi bu herif?

Bozmadan devam etti: ”Oysa avcı onu öldürebilmek için yaşatmış,” diyor, bakışlarında bir kararma, sert bir yutkunuş, bir masal değil de gerçek bir trajedi anlatıyor sanki ama ifadesi hissiz. ”Daha büyük bir av olması için yedirmiş onu. Etini lezzetlendirmek için içirmiş. Başını bile,” duraksadı, çenesinin kasıldığını gördüğümde kaşlarımı çattım. ”Başını bile ona güven vermek için sevmiş.”

Gözlerim parmakları arasındaki tüfeğe indiğinde, ”ve günü geldiğince avcı ona ihanet etmiş,” deyişi tüylerimi ürpertti. Gözlerimin içine içine bakıyordu ısrarla, tekrardan buluştum o kara bakışlarla. ”Hiç canını emanet ettiğin biri ihanet etti mi sana Meira?” sorusu, hafızasını kaybeden birine sorulacak şey değildi oysa. ”Yuvanı bulduğuna inandığın yerden yedin mi en büyük darbeyi? Başını bile seni kandırmak için sevdiklerini sonradan öğrendin mi?”

Bir şeyler söylemeliydim. ”Ben…”

”Sen?” Tek kaşı kalktı, sanki yanlış bir cevap vardı da onu vermemi diliyor gibi tetikte bekliyor ve bu haliyle beni ürküyordu.

”Hatırlamıyorum,” diye hayıflandım. ”Hiçbir şeyi hatırlamıyorum, neyden bahsediyorsun, neyin iması bu anlamıyorum.”

İç çektiğini duydum, kasları seğirdi sanki. ”Sadece aptal bir masal. Avcı tüfeğini kapmış ve tavşanı öldürmüş. Bu kadar,” diye kestirip attı.

”O halde…”

Kolunu kaldırıp saatine baktı ve zamanın geldiğine inanmış gibi ciddi göründü. Bakışları tekrardan bana kenetlendiğinde, ”on altı buçuk dakika,” dedi. ”On altı buçuk dakikanın sonuna kadar bana yakalanmazsan oyunu kazanırsın.”

On altı buçuk?

Ne diyor bu adam? Gerçekten de beni bir tüfekle kovalayacak olamaz, herhalde, değil mi? Ve tekrardan, on altı buçuk da ne saçma bir süre? Ne yapmaya çalışıyor? İlaç içmediğim ve ona karşı çıkıp durduğum için beni cezalandırmaya mı çalışıyor kendince? Korkutarak, amacını düşünmekten kafayı yedirtmek istiyor bana, değil mi?

Daha fazla orada öylece oturamazdım, ne derecede korktuğumu olabildiğince gizleyerek ayağa kalktım fakat orada da durmadım, birkaç adım geriye gittim istemsizce. Her an arkamı dönüp kaçmaya hazırdım fakat hâlâ inanamıyor olduğum için, beni yaşatmak uğruna bu kadar uğraş vermiş bir adamın beni vuracağını düşünmediğim ve bütün bunların saçma bir oyun olduğuna inandığım için artık her şeyin bir şaka olduğunu söyleyeceği kısmı gözetleyerek bekledim orada. ”Bütün bunların amacı ne?” diye sordum bu sırada, artık bir açık versin ve ben de rahatlayayım diye ama cevap vermedi. Başımı salladım iki yana,

çok mantıksız, çok saçma

...

”Beni vurmayacaksın,” dedim ve her nasılsa kendimden oldukça emin göründüm. ”Beni vuracağın falan yok. Bırak bu saçmalığı.”

Çok kısa bir bakışma geçti aramızda. Yine o gözler, karanlık irislerini çevreleyen kirpikler ve baygın bakışları. Çok yorulmuş, çok sıkılmış ve bir şekilde çok nefret ediyormuş gibi fakat bir anlam daha; çok derinlerde kalmış, zifiri karanlığında kaybolmuş ama bir şekilde varlığı hissedilebiliyor. Anlayabiliyorum, oralarda bir yerlerde bana ait farklı bir kısım var, farklı bir duygu, bir düşünce, çok eski bir anı, silinmesi gerektiği halde orada varlığını koruyan ve bunu, kalın, aşılmaz duvarların ardına gizlediği tehlikeli bir şeyler.

Ne hissediyor bana karşı?

Gözlerini üzerimden çekmeden diğer elini de tüfeğin gövdesine yerleştirdi ve tüfeği indirerek namluyu bana doğrulttu. Anında, uzun iki siyah dipsiz kuyunun bana döndüğünü ve her an ateşlenmeye hazır bir şekilde gergince

beklediğini görünce kalbim tekledi, öyle ki kalbim kaburgalarımı da yarıp kaçıp gidecek, bu yeri terk edecek sandım. Birkaç adım daha geriledim istemsizce ama namlu beni takip etmeye devam etti. Parmağı neden tetikte? Öylece korkutmak için bile doğrultuyor olsa tetikteki parmağı gergin, gerçekten ama gerçekten vurabilir, bir blöf değil, bir oyun değil, hatta gerçekten de vurmak istiyor gibi. İçinde dönen savaş her neyse artık, sonuçta galip kazanan taraf olmak ve tetiği çekmek istiyor.

Ama çekmedi, en azından şimdilik ve namluyu biraz daha çevirip ileriyi, dış kapıyı işaret etti. ”Uyandığın gibi kaçıp gidebilir, arana mesafe koyabilirdin, boşuna açık bırakmadım o kapıyı,” diye sakin sakin açıkladı ve ekledi: ”Fakat sen burada çene çalmayı seçtin.”

Kısa bir anlığına omuzumun üzerinden baktım kapıya doğru. ”Hastayım,” dedim, karın boşluğumdaki feci ağrıyı hatırlayarak.

”İlaçlarını içseydin sorun olmazdı.”

Başımı iki yana salladım hemen. ”Bu çok çocukça,”

Omuz silkti. ”Oyunları severim,”

”Ölebilirim,”

Küçük bir baş hareketi. ”Muhtemelen,”

Tüfek…

Her gördüğümde yeniden ilk defa karşılaşmışım gibi tüylerim diken diken oluyor resmen. Gerçek bir tüfek! ”Adil değil, bana kendimi savunmam için hiçbir şey vermiyorsun,”

”Oysa sen benim hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeye sahipsin Meira,” derken sanki başta bunu kafamı karıştırmak için söyledi de sonra kendi içinde daha derinlerde kalmış bir şeyler tetiklendiğinden rahatsız oldu hatırladıklarıyla.

Kaşlarım çatıldı yine kendiliğinden. ”Neye sahibim?” diye sordum büyük bir merakla ve beklentiyle.

”Kaçsan iyi edersin artık.”

Kahretsin, kahretsin!

Bulmaca gibi konuşmayı bıraksan da söylesen artık bir şeyleri tam olarak! Resmen bu adamın söylediği hiçbir şeyi anlamaya zekâ seviyem yetmiyor!

İtiraz edecek oluyorum ben de, ”ama-” diyemeden beni, hafifçe çevirdiği kolundaki saate bakarak bölüyor: ”Süren…” diyor uzata uzata,

”başlıyor…”

Ve şeytani bir imayla kavrulan bakışları içimi ürpertirken, ”küçük tavşan,” diye ekliyor.

Artık söylenecek bir şey kalmamıştı orada, gözünü karatmıştı bir kere ve ne dersem diyeyim biraz olsun etkileyemiyordum onu, umurunda bile değildim; kendi egoistik, çarpık sadistik oyununda, patronluk taslayarak eğlendiği bir oyuncaktım. Ne yapabilirdim ki? Arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım ben de fakat özellikle karın boşluğumda yumru şeklinde bir ağrı ve bacağımda da uyuşturan, keskin bir sızı dolaşıyordu, bunlar beni çok yavaşlattı.

Daha etrafın yeni yeni aydınlandığı erken bir saatteydik, hafif eğimli bir araziydi bahçesi ve az ötede siyah bir SUV park halindeydi. Yeterince hızlı ve güçlü değildim, nefes nefese arşınlayabildiğim mesafe sonunda kendi adımlarıma takılıp tökezledim ve toparlanmaya çalışmam karın boşluğumdaki yarayı azdırdı birden, çok ters bir sıkışmayla çığlık atarak yere kapaklandım. Toprak nemliydi, neredeyse çamurlu hatta, parmaklarımla yeri avuçladım resmen tekrardan ayağa kalkmaya çalışırken ve bu sırada omzumun üzerinden geriye doğru bakındım.

O adam çıkıyor kapıdan, siyahlar içinde, elinde de tüfeği; bana tanıdığı avansı dahi şöyle beyhude bir kaçış çabası için yemişim! Kaç dakika olmuştur? Şimdi bana kalırsa birkaç saat ama sanrılar içerisinde olduğumu anladığıma göre belki de sadece birkaç dakika. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi tüfeği kaldırıyor ve bana yakın bir yere doğrultup birden ateş ediyor. Kulakları sağır edecek bir gürültüyle çığlık atarak kollarımı başımın etrafına kapattım hemen ve yerin yarılıp da beni de içinde yutmasını diledim gözyaşları içinde.

Ben ne yaşıyorum şu an?

Neden… Neden böyle bir şey yaşıyorum? Benim ne işim var böyle bir adamla böyle bir durumda? Bu ev, yaşanan kaza, sırlar, bütün bu eziyetler… Bu pislik içinde, toz toprak, gözyaşı, ter ve ağrılar içinde, hâlâ kulağımda yer edinen tiz çınlama eşliğinde öylece kalmaya devam etmek dışında hiçbir şey yapamıyorum. Kurduğum planlar? Stratejiler? Nasıl bir adamla başa ettiğimi tam olarak anlamadan önceydi onlar! Cesaret patlamaları? Ona yaptığı her şeyi ödeteceğim nidaları? Yalnızca beni vurmasın istiyorum, vurulmak istemiyorum, ölmeyi tercih ederim ama vurulmak ve daha fazla bedenime acı çektirmek istemiyorum. Artık onunla nasıl ve ne şekilde baş edeceğimi bilmiyorum.

Onunla baş edebilecek kadar deli olduğumu düşünmüyorum.

”Hâlâ 13 dakikan var,” diye bir ses yükseliyor arkadan, çınlamanın arasından. ”Öyle kalmak istediğinden emin misin?”

Bütün vücudum titriyor, hem de ateşli bir hummaya tutulmuşum gibi, salyalarım, gözyaşlarımla birleşerek iğrenç bir bulamaca dönüşmüş ve çeneme doğru akıyor. Gözlerimi zorla da olsa açabildiğimde öyle hemen gelmiyor görüntü, biraz sarsılma, titremeler, bulanık, pürüzlü bir ekran, biraz baş dönmesi ve anca net bir görüntü. Kafamda büyüyüp küçülen ve yeniden büyüyen zonklamalar eşliğinde tekrardan omzumun üzerinden geriye doğru bakmaya çalıştım. Hâlâ aynı yerde duruyor fakat tüfeği bana doğrultmuyor artık, namlu yere bakarken o bana bakıyor, keyifle gülümsüyor. Elbette bilerek ıskalamış, benimle alay etmek için yapmıştı, şimdi de isterse yeniden ateş edebileceğini ve bu sefer hiç de ıskalamayacağının üstünlüğüyle beni, bu zavallı halimi izlemeye devam etti.

Tanrıcılık oynuyor.

Hayatımın onun elleri arasında olduğunu bana, olabildiğince her şekilde göstermeye, bana yerimi bildirmeye çalışıyor.

İstersem,

diyor,

sana verdiğim hayatı alırım;

istersem,

diyor,

son nefesin olurum.

İpleri elinde tutmanın hazzıyla bana eziyet ediyor, ne öldürüyor ne de yaşatıyor, biraz biraz, her şeyinden ayarında veriyor ve beni böyle süründürüyor.

Kalktım, karnımdaki sızıya rağmen bütün gücümü son bir çabayla toparladım ve ileriye attım kendimi, sonra da rüzgâra kapıldım, bacaklarım tutmasa da ve başım dönse de duramadım artık. Ağaçlara, çalı çırpıya, eğimli patikaya karışarak bir rüzgâr gibi süzüldüm aralarından. Ne kadar süre geçti, ondan ne kadar uzaklaşabildim ve nereye varabildim bilmiyordum, hem yer yön hem de zaman algımı yitirecek bir panik içerisinde belki de uzaklaşmaktan ziyade aynı yerde dönüp durmuştum. Kusacak gibi hissediyordum kendimi, dört bir yanımda yükselen ağaçlar, dallanıp budaklanan, altın sarısı yapraklarla çevrelenmiş dalları, soluk bir mavi rengindeki hareketsiz gökyüzü, bütün renkler ve şekiller ben etrafımda döndükçe iyice bir tür bulamaca dönüşüyor ve midemi ağzıma getiriyordu.

Bir de bu yetmiyormuş gibi, derin bir küçümseme içerdiğine inandığım ve nereden geldiğini de anlayamayacak kadar karmakarışık olduğum için iyice telaş yaptığım sesini duydum: ”Resmen yakalanmak istiyor gibisin,” dedi.

Nerede olduğunu görebilmek adına etrafımda döndüm telaşla fakat burnumun dibinde dahi olsaydı görebilir miydim emin değildim. Tam o sırada duydum o sesi, her adımımda daha da netleşti ses, gürleşti ve sonunda, şarıl şarıl akan bir su sesine dönüştü. Bir çıkmaz olduğunu bile bile oraya gitmeyi seçtim, geri dönersem yine kaybolacak ve bir yere varamadan ona yakalanacaktım. Biliyorum, son saniyelere bırakacaktı beni yakalamayı, böyle eziyet edecekti sonuna kadar, tam kaçabildiğimi düşündüğüm an bu sefer gerçekten de avlayacaktı.

Düşe kalka ağaç gövdelerini, çalıyı çırpıyı geçerek yerin iyice engebeli olduğu sona geldim; ötelerden gelen hırçın sular

uçurumdan kopuyor ve arkalarında su bulutları bırakarak şelalenin dibindeki gölle buluşuyordu.

Ne kadar? 5-6 metre var mıdır?

Çok düşünmedim, iki yolun da ölümle bittiğini bilseydim bile o adamı seçmezdim, onun elinde ölmek istemezdim, bu bir tür hakaretti benim gözümde ve ikinci bir düşünceye dahi gerek yoktu.

Ya Meira diğer çoğunluk gibi yüzmeyi biliyor ya da Meira bugün boğulup ölecek.

Ani alınan karara endişe yetişemezdi, hızlı davrandım ben de, birkaç adım daha ve kendimi suya bıraktım. Gökten düşüyor değildim aslında, en fazla ne kadar sürebilirdi, değil mi? Fakat havada süzülüp durdum sanki, gözümü bir kapattım ve bir daha açamadan garip bir zaman-mekân algısında sıkışıp kaldım. Aniden yaşanan kazalar algıyı böyle kırıyor, beyin yetişemediği bu tehlikeli kaos karşısında reaksiyon için kendini hazırlamaya çalışırken zamanı donduruyordu sanki.

Suyun içindeydim, sandığımdan da uzun süredir, şelalenin döküldüğü yerde sular çalkalanıp görüşü bulanıklaştırdığından bir süre suyun altında kayboldum, amansız çırpınmalarla yüzeye çıkmaya çalıştım ama her hareketimde daha da batıyor, yoruluyordum.

Nasıl yüzmeyi bilmezsin Meira…

Gerçekten de ölmeyi göze alarak atlamış değildim, yüzmeyi bildiğimi ve birden mucizevi bir şekilde hatırlayacağımı, kas hafızamın bütün işi yapacağını düşünmüştüm ama yüzmeyi bilmiyormuşum… Daha da battım, biri ayak bileklerimden tutuyor da beni dibe sürüklüyormuş gibi alçalırken patlamak üzere olan ciğerler biraz olsun oksijen için yalvarıyor, göğsümü darlıyordu. Korkunçtu, bulanık mavi bir bataklıkta bir başıma benden geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek yok olacağımın düşüncesiyle ağlama isteğim bastırıyordu ama onu bile yapamadım. Henüz uyanalı 3 gün olmuşken böyle saçma bir sebepten ötürü bu hayattan kurtulamadan ve hem kendi başıma hem de ailemin başına gelenler yüzünden o adama yaptıklarını ödetemeden hemen şimdi son nefesimi vereceğim sandım. Ölürken ya da öleceğini sanırken de insan çok

dramatikleşiyor, benimkisi ailemi düşünmekle geçti. Nasıl öldüler? Neden öldüler? Çok acı çektiler mi? O adam yoluna çıktıkları için onları öldürdüğünü söylemişti, beni korumaya mı çalışıyorlardı o halde? Beni seviyorlar mıydı? Ölümü göze alacak kadar belki de.

Sessizleşti.

Ama bu bir son değildi, kollarımdan tutulduğumu hissettiğimde neredeyse hatırlayamadığım fakat acısını duyduğum anılarımın arasında kaybolmak üzereydim, beni o çırpınıştan da kopardı ve sonunda vücudumu vücuduna yapıştırarak kendisiyle beraber su üzerine çıkardı beni.

Mecalim kalmamış, koca kafam ağrılarla uyuşmuş bir şekilde onun göğsüne düşmüştü. Kolunu belimin etrafına dolamasa ve beni böyle sıkıca tutmasa yine batıp gidecektim, ona tutunmayı dahi başaramaz, kollarımda o tarz bir güç bulamazdım. Tükenmiştim ve bu utanç verici kurtuluşa boyun eğdim; görmezsem, gözlerimi kapatıp başımı böyle göğsüne yaslarsam bütün bunların hiçbiri yaşanmamış gibi davranabilirim sandım ama o sessizce bu işten paçayı yırtmama izin vermedi, derin nefes alışverişlerini kulağımın dibinde işitirken, hızla inip kalkan göğsü yavaşça bana sürtünüyor ve sarsıyordu beni.

”Ölerek mi kurtulmaya çalışıyorsun benden?” söylediği ilk şey oldu, herhalde, öncesinde kulaklarım çınladığından hiçbir şey duymuyordum, şimdi yavaş yavaş açılmışlar ve ilk duydukları şeyle utançla kızarmışlardı.

Ne demek ölmeyi deneyeceğim ama bunu bile beceremeyeceğim?

Hemen, bir kelam etmeye dahi mecalim kalmadığı halde derhal,

”Ölmeyeceğim,”

dedim ona, uzun uzun, kurtulabileceğime inandığım için atladım diye anlatamazdım, ben de bütün bu durumu, içten ve dışarıdan verdiğim savaşı açıklayacak en iyi kelimeyi seçtim.

‘Ölmeyeceğim!’

Sonuna kadar yaşayacak ve savaşacağım. Umurumda değil, hiçbir şey umurumda değil, sadece yaşamak ve kaygısızca nefes almak istiyorum artık. Ölerek kurtulmak istemiyorum, bu düşünceyi aklıma soktuğum anı sikeyim, yaşamayı herkesten çok hak ediyorum!

O ise bu seslenişimdeki derin anlamı yakalamadı ya da umursamadı ve ”O halde ne diye suya atlıyorsun?” diye karşılık verdi. Zar zor, her yerimin sopalarla çiğnendiğini düşündürecek ağrılarıma direnerek kafamı biraz olsun kaldırdım ve ona aşağıdan baktım. ”Sen sudan nefret edersin,” dedi, ıslak saç tutamları alnından aşağıya sallanırken.

Sadece, ”Kazandım mı?” diye sordum ona, ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saç tutamlarından kopup önce yanaklarına ve sonra pürüzsüz çenesine doğru süzülen su damlalarına kaydı bir an gözüm. Islak kirpiklerinin çevrelediği bakışları da takip etti beni, orada da yalnız bırakmadı ve ”hayır,” dedi usulca. ”Kaybettin.”

Yutkundum, tedbirle, ”şimdi ne olacak?” diye yokladığım sırada belimi daha da sıkı kavradı ve kaldırdı, kıyıya doğru kendisiyle beraber beni de yavaşça çekti. Ayaklarım yere değmeye başladığında da bırakmadı beni ve ben de o arada, çakıl taşlarının ayak tabanlarımı acıttığını hissettiğimde anladım çıplak ayak olduğumu.

Sonunda kıyıya geldiğimizde kolumdan tuttuğu gibi önce beni kaldırdı ve sudan çıkardı. Hiçbir zaman bir kara parçasını bu denli sevebileceğimi düşünmemişimdir kesin, kim durup buna şükreder sonuçta ama o an beni bıraktığı gibi yüzüstü uzandım öylece. ”Dinlenmek istiyorum,” dedim gözlerimi kapatırken. Ah yanağım nasıl da temas ediyor toprağa… Utanmasam toprakta melek yapacaktım herhalde, küçük bir domuz gibi yuvarlanacaktım çamurda fakat bu zevkimi de böldü ve kendisi, üzerinden boşanan bir ton suyla yanıma çıkarken eğilip kolumdan tuttu tekrardan. Bana küçük bir alan bile bırakmaya tahammül edemiyordu anlaşılan, illaki her şekilde müdahale edecek ve işlerin onun istediği gibi yürüyeceğini hatırlatacaktı.

”Ölümden döndüm,” diye itiraz ettim sızlanarak, ”dinlenmek istiyorum.” Nafile, tutup ayağa kaldırdı beni. İstemeye istemeye adımlarına ayak uydurdum buradan ayrılmak üzere. Engebeli yerleri geçmek zorunda kaldığımızda düşmemem için sıkıca kavradı beni, bu sırada atladığım o tepeye bakıyordum. Herhalde kafayı yemiş olmalıydım, nasıl korkudan gözüm karardıysa artık şöyle bir yerden atlayabilecek cesareti, yüzmeyi bilip bilmediğimden emin dahi olmadan bulmuştum.

Ben beni bu adamdan önce öldüreceğim galiba.

Daha uyanalı 3 gün olmadan çoktan tüfekle kovalanmış ve ölümden dönmüştüm, acaba ileride beni ne denli sınavlar bekliyordu?

Gölü dolaşıp tekrardan atladığım tepenin oraya çıktık. Sudan çıkmış balık gibiydim gerçekten de, bıraksa çıktığımız bayırdan geri yuvarlanırdım herhalde. Öylesine bitmiştim işte fakat ileride otların ortasında metal bir şey görmemle beraber birden yorgunluktur ağrıdır hiçbiri kalmadı, gördüğüm gibi ne olduğunu anlamış ve hiç düşünmeden adamı ittirip kendimi ileriye atmıştım.

Başta dikkat etmesem de yanında tüfeği yoktu, peşimden suya atlamadan önce bırakmıştı anlaşılan ve bunu fark ettiğim gibi bütün gücümle düşe kalka ilerleyerek tüfeğe vardım, yerden eğilip alacak zamanım dahi yoktu, direkt kendimi üzerine attım yakalanmanın telaşıyla ve gövdesini kavradığım gibi sırt üstü döndüm. Her nedense peşimden koşmamıştı, elimde bir tüfekle yerden namluyu ona doğrulturken öylece ayakta dikilmeye ve beni izlemeye, herhangi bir endişe parçası taşımadan devam etti.

Islak ve çamurlu avuç içlerimin arasından düşüreceğim korkusuyla resmen tüfeğe yapışıp kalmıştım, gövdesini kıracak kadar baskı uyguladığımı dahi sandım ve bu halde, her an parmağımın tetiği çekmesine müsaade edebilecek bir hassaslıkta karşımdaki adama baktım.

Sen kaç şimdi siktiğimin küçük tavşanı!

ℒ

Kitaba dair içerikleri

lilithingozyaslariofficial

Instagram sayfasında bulabilirsiniz.

○●

4. Şımarık Velet

Beğenerek

destek verebilirsiniz^^

○●

Bölüm Dört

“Şımarık Velet.”

Bölüm Şarkısı: Wicked - Miki Ratsula

ℒ

Hayatım tam olarak hangi noktada böyle bir yıkıma evrildi?

Bir kopma noktası olmalı; onu gördüğüm ya da onun beni gördüğü, gözüne kestirdiği ve hayatımı cehenneme çevirme serüvenini, kendi sözde ‘masum’ niyetlerinin motivasyonuyla başlattığı bir dönüm noktası olmalıydı. Tek düşünebildiğim, eğer geriye gidebilseydim her şeyin yokuşa sürülmeye başladığı ana dönüp hayat damarlarıma zehirli bir parazit gibi yapışan ve benimle beraber çevremdeki herkesi ölüme sürükleyen bu adamdan hiç şüphesiz ki ikincil bir düşünceye gerek kalmaksınız kurtulacağımdı.

Zamanında ona yakalanmış olmanın, radarına girmenin böylesi bir sonucu olacağını nereden bilebilirdim ki? Şimdi bu büyük hatam bütün bir hayatıma mal olmuştu ve kaybettiklerim, telafi edemeyeceğim kadar devasaydı. Bu yıkımdan çıkarabileceğim tek kişi bendim; hayatta kalmaktan, bu delilikten kendimi kurtarmaktan başka bir ödülüm yoktu, gerisi ise en baştan yeni bir hayat inşa etmekti.

Ama önce, sonunda herhangi bir büyüklükte gücü elimde bulundurmuş olmanın hazzıyla titreyen ellerim arasında zor tuttuğum silahın namlusunu, karşımda ayakta dikilmekte olan adama güzelce nişan almakta ve her an ateş etmeye hazır bir şekilde tetikte beklemekteydim. Önce onu halletmeliydim;

hayatımdaki en büyük problemi, en dişli düşmanımı, kahrolasıca şeytan adamı halletmeliydim, elbette!

Fakat o resmen vurmam için bekledi ve o bekledikçe ben daha da çok bekledim. Belki de niyetimi küçümsüyor, onunla aramda düşündüğü gibi bir bağa, geçmişi hatırlamadığım için sahip olmadığım gerçeğini unutuyor, tetiğini çekemeyeceğimi düşündüğü için de telaşa kapılmıyordu.

Ona bunu hatırlatmak ve ondan ne denli nefret ettiğimi, bir insanı öldürebilecek seviyeye kadar ileriye gidebileceğimi ona göstermek amacıyla, ”Vururum,” dedim kararlı bir duruşla.

Hiç tereddüt etmeden, duraksamadan, ”Biliyorum,” dedi sakin bir şekilde.

Bu rahat tepkiyi huzursuz gözlerle takip ederken onun bir kör ya da hiç değilse canını hiçe sayan bir aptal olduğunu düşünerek tekrar uyarma, silahı gözüne sokma gereği gördüm. ”Gerçekten,” diye temenni verdim ona bütün samimiyetimle, ”ciddiyim, vururum,”

Başını salladı yavaşça, ”Biliyorum, Meira,” dedi yeniden ve tehlikeli bir imayla parıldayan karanlık bakışları baştan aşağıya titreyen bedenimi taradı. ”İlk seferin değil ne de olsa.”

Birden, duyduğum şeyle beraber donakaldım. Koca birkaç dakika boyunca kendi içimle derin, kaotik bir sohbete, çekişmeye daldım. Beni kandırmaya, kendisini acındırmaya, beni kötü bir yere koymaya ve kötü kadın imajı yaratmaya çalıştığını da düşündüm gerçekten söylediği şeyi yapmış olabileceğimi de. Şaşkınlığımı olabildiğince yansıtmamaya çalışsam da bende bunun ne denli büyük bir şok etkisi yarattığının farkındaydı elbette, yüzünden belli bir keyif okuyabiliyordum beni ifşa ettiğinin düşüncesiyle.

Ne demek daha önce elime bir silah almışım ve yaşayan bir şeye ateş etmişim? Bu bana o kadar uzak bir karakter gibi geliyor ki hemen geçmiş Meira’yı haklı çıkaracak sebepler aramaya başlamıştım bile. Beni o denli bezdirmiş, kendinden nefret ettirmiş olmalıydı ki katil olacak kadar gözümü karartmıştım anlaşılan.

Ona istediği tepkiyi vermeyecektim, aksine duruşumu düzelttim ve elimdeki tüfeği kavrarken kendimden çok daha fazla emin göründüm. ”Bu sefer öldürdüğümden emin olurum o halde.”

Hiç bozulmadı, aksine kollarını iki yana, davetkâr bir jestle açtı, ”Buyur,” dedi uysal bir tavırla.

Bu sakin görünüşü fırtına öncesi sessizlik gibi ürkütücü bir his salıyordu yüreğime, tedirgindim. Belki bana saldırmaya çalışsa bu kadar telaş yapmazdım ama öylece, ona bir silah doğrultmuyor da fotoğrafını çekiyormuşum gibi kendinden emin ve rahat durması… Yutkundum, her an ters bir hareket yapmasından şüpheleniyormuş gibi gözümü de namluyu da ondan hiç ayırmadım, ”Tek bir kurşun bile yetecektir,” diye bilgilendirmeye, sanki o bunların hiçbirini bilmiyormuş gibi gülünç bir çabayla devam ettim. ”Bu bir av tüfeği.”

”Evet,” diye onayladı beni, gayet sakin bir şekilde.

Hani yalvarma kısmı? Lütfen yapmalar, çok pişmanımlar, söz bir daha yapmayacağımlar?

Lütfen canımı bağışla, yemin ediyorum telafi edeceğim, bir daha sana yaklaşmayacağım!

Nerede bütün bunlar? Daha önce onu vurduysam eğer, gerçekten de doğruyu söylüyorsa eğer, şimdi de bunu yapabilecek kadar gözümü karartabileceğimi biliyordu, beni küçümsemiyordu, o halde bu kendine olan güveni nereden geliyor?

Sonunda, içimdeki tartışmalara seyirci kalmaya daha fazla dayanamayarak, ”Vur, Meira,” dedi, kollarını beklentiyle kaldırıp. ”Bütün gün burada bekleyemeyiz.”

”Vuracağım,” dedim ama gözümün ucuyla evin olduğunu düşündüğüm tarafa bakmaktan kendimi alıkoyamadım. ”Hiçbir şeyden korkum yok,” diye bir şeyler zırvaladım, tamamen kendimi doldurmaya çalışıyordum fakat zayıf olduğumu biliyordu, tetiği çekemeyecek kadar büyük bir ikilemde olduğumu biliyordu, yine hep yapmayı sevdiği gibi uzatıyor ve yalnızca çaresizliğimden keyif alıyordu.

Bakışlarımı takip ederken beni köşeye sıkıştırmış olmanın hazzıyla gülümsedi, bu öylesine tehlikeli, irrite edici bir gülümsemeydi ki olduğum yerde ürpermiş ve elinde silah tutan ben olduğum halde geri gitme isteğimi bastırmak zorunda kalmıştım. Bu sırada yanaklarında art arda çizgiler de belirdi. Oysa samimiyetin zerresi yoktu onda, herhangi öfkeli bir bakıştan ve ciddi bir duruştan daha da beter ve ürkütücüydü gülümsemesi, dolayısıyla bütün bu çizgi olayları onun karakterine çok tersti. Yalnızca tamamen çirkin bir herif olması gerekiyordu aslında, büsbütün bir canavar işte, insanlar onu dışladığı için kendi mağarasında yaşayan ve asla dışarıya çıkamayan, yansımasından nefret eden pis bir yaratık olmalıydı!

Oysa o, akılları karıştırmak ve ölümlüleri günaha sürüklemek için yeryüzüne kılık değiştirerek inmiş iblis bir tanrı gibiydi, olabildiğince güzel bir çehrenin ve aldatıcı bir gülümsemenin ardına saklanmıştı tezat benliği.

Bu sırada ellerini cebine soktu rahat rahat, bu laubaliliği sinirimi bozarken de ”vururum,” diye uyardım onu son bir defa.

Omuz silkti, kendinden emin görünen sinsi bir tavırla, “Vuramazsın çünkü kurşuna ihtiyacın var,” dedi.

”Yalan,” dedim hemen bu argümana önceden hazırlanmış gibi. ”Kurşun koyduğunu gördüm, arkamdan ateş de ettin.”

Hiç acele etmeden az önce cebine soktuğu elleri, birkaç kurşunla çıktı geri ve aramıza attı kurşunları almam için. ”Haznesine ikişerli olarak yerleştirmen gerekiyor.”

Yerdeki kurşunlara bakarken 15 dakika önce bu uçurumdan atlayıp atlamama arasında kalmamdan da büyük bir ikilemdeydim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum öncelikle, içinde kurşun yoksa ne diye silahı elimden almamıştı?

Derdin ne be adam? Bir insanın hiç mi bir hareketi anlaşılmaz?

Hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu, silah dolu değildi, pes etmiştim çoktan, onun akıl oyunlarına ayak uydurabilecek bir

mentalitede değildim; az önceki kendime olan güvenim de bir silahtan edindiğim cesaret parçası da uçup gitti, yerine yine,

işte şimdi yandın Meira,

geldi.

O da artık ona meydan okumadığımı ve kabullendiğimi görünce başından beri sakin sakin durduğu yerden ayrıldı ve yavaş adımlarla, ağır postalları otları çiğneye çiğneye bana doğru geldi. Tetiği çekip denemediğim için pişman olacağıma inandığım kendi iç dünyama fazlasıyla daldığımdan ötürü de namluyu indirmemiştim. Karşıma geldiğinde uzun namluyu kendi tuttu ve silahı çekip avuçlarımın arasından koparırcasına aldı.

”Sana söyledim,” dedi bu sırada, bir eliyle tüfeği kayışlarından omzuna asarken diğeriyle de eğildi, beni sertçe tutup ayağa kaldırdı. ”Kafana buyruk işler yapmadan önce sonuçlarını düşün dedim.” Böyle birden ayağa kalkınca dengemi de toparlamakta zorlanmış ve fark etmeden koluna tutunmuştum, fazla dalgın ve düşünceliydim beni o şekilde eve doğru götürürken. Çıplak ayaklarım yüzünden taşa toprağa otlara ve ağaçların yüzeye taşmış, damarlar gibi uzayan köklerine takılıp durmuştum.

Salt hareketleri dahi yeterliydi ondan nefret etmek için. Kendi kendime kuruldum yol boyunca fakat eve gelene kadar sesimi çıkartmadım. Ayaklarım düzgün bir yere değince ne denli mutlu oldu anlatamazdım, rahatladım ve kendimi yorgunluktan yere atacak gibi oldum ama buna da izin vermedi, beni lavaboya kadar götürüp kapının önünde bıraktı.

”Çok kirlendin,” dedi, ”git yıkan,”

Basitçe, üzerine hiç düşünmeden hemen, ”Hayır,” dedim fakat bu ani tepkimle onu kışkırtmış oldum, tek kaşı havaya kalkarken, ”Hangi hayır?” diye sordu o da. ”Gel beni sen yıka ‘hayır’ı mı yoksa canıma susadım ‘hayır’ı mı?”

Hiç gücenmeden, ”Cehennemin dibine git ‘hayır’ı,” dedim ona net bir tavırla fakat beklemediğim kadar ani bir karşılık olarak bana doğru büyük bir adım atmasıyla beraber az önce çıkıştığım gibi cesur olamadım, refleks gereği hemen geriye

adımladım. Benim aksime hareketleri telaşlı değildi, sadece hızlıydı ve kaçınmama müsaade etmeden kolumdan yakaladı beni, hemen karşılık vermeye, hem de hareket kabiliyetimin kısıtlı olduğu gerçeğini de görmezden gelerek ona sert bir müdahalede bulunmaya hazırdım fakat ben daha doğru düzgün kendimi toparlayamadan tuttuğu gibi banyoya soktu beni.

”Gir şuraya Meira,” diye söylendi sıkılmış, sabırsız bir ifadeyle ve kapıyı üzerime kapattı.

İçeride dengemi sağlayabildiğim gibi etrafımda döndüm ve hayretler içerisinde büyük bir öfkeyle baktım kapıya doğru ama kapıyı açıp çıkmayı da denemedim; sadece pasif agresif bir tavırla kapıya vurarak,

”sen dedin diye değil, ben istedim diye yıkanacağım!”

diye bağırdım içeriye doğru.

Geri dönse ne yapardım bilmiyordum ama kısa bir anlığına baskın olduğumu düşünerek rahatladım, gerçekten de banyo yapma fikrine kaptırdım kendimi. Özellikle de aynadaki halimle bakışınca bu yabancılığa bir de pislik eklendi ve iyice rahatsız etmeye başladı beni. Derhal kendimi ölümüne fırçalamak istedim fakat öncesinde kapının önüne engel olarak koyabileceğim bir şeyler aradı gözüm. Küçük bir lavabo değildi, genişti fakat havluların konulduğu tavana kadar uzanan bir dolap ve çamaşır makinesi dışında etrafta kullanabileceğim bir şey yoktu, onlar da çok ağırlardı. Sadece içeriye girmeye cüret ederse diye kafamda hakaret listesi hazırladım. Sonrasında rahattım.

Hemen sıcak suyu akıtıp küveti ayarladım ve üzerimdekilerden bir çırpıda kurtularak sıcacık suya bıraktım kendimi. O ilk girdiğim, vücudumun tamamen suya battığı an… Öldüm ve cennetteyim sandım, sırtımı da dayayıp kafamı geriye atınca tamamdım, bütün problemlerimi en azından kısa bir anlığına unuttum ve suyun bir merhem gibi ağrılarımı sarmaladığına inandım. O şekilde saatlerce kalabilir, hatta sabaha kadar gayet de uyuyabilirdim ama henüz üç günlük bir münasebetimiz olsa da onun huyunu az çok anlamıştım, daha yarım saat olmadan kapıya dikileceğine emindim ve işimi

hızlıca bitirmem gerektiğini düşünerek keyif veren dakikaları geride bırakıp temizlenmeye odaklandım.

O an fark ettim kenarda dizilen saç ve vücut ürünlerini, basbayağı bunca zaman gözümün önünde olsalar da hiç dikkat etmemiştim. Ona ait değildi, kadın ürünleriydi, rastgele bir tanesini elime alana kadar da pek önemsemedim ama aldığım şişenin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark etmem duraksattı beni. Baya baya bitiyordu, hatta sadece o değil, diğerleri de, ya neredeyse dibe varmış ya da çoktan şişeyi yarılamıştı.

Ne kadar süredir onunlaydım ben?

Birkaç hafta komada kaldığımı söylemişti fakat kaza geçirmeden önce de onunla olduğumu biliyordum. Beni ne kadar süredir burada tutuyordu bu adam? Ya da daha da önemlisi, olan olmuş sonuçta, daha ne kadar beni burada tutmayı planlıyordu?

Daha kaç şişelik kadar?

Keyfimi kursağımda bırakan bu düşünceler yüzünden duş planladığımdan da kısa sürdü, hemen durulanıp küvetten çıktım ve başta havlu ayarlamayı unuttuğum için çırılçıplak bir şekilde vardım dolaba. Bornozu da üzerime geçirmeye davrandım fakat aynadaki yansımamla göz göze gelince duraksadım. Bornozun henüz kollarını geçirebilmiştim, vücudum tamamen çırılçıplaktı; karşımdaki ise büyük bir aynaydı, bütün vücudumu izleyebiliyordum.

Kazadan ötürü meydana geldiğini düşündüğüm birkaç büyüklü küçüklü kesik, yanık ve morluklar vardı bedenimde ama çok da önemli durmuyorlardı. Asıl bir tanesi vardı ki diğerlerinden farklı göründü bana. Uyandığımdan beri sürekli olarak ağrıyan sağ alt karın boşluğuma denk gelecek şekilde bir kesik vardı, dikiş atılmıştı belli ki ama üzerinden uzun zaman geçmemiş olmalıydı ki ipleri bile daha tam erimemişti.

Ne büyük ve çirkin bir yaraydı…

Bornozu bir çırpıda üzerime geçirdim ve dışarıya çıktım. O zaman gördüm onu, bir an olsun ayrılmadığı şömine başındaydı yine fakat arkası bana dönük kaldığı için beni

görmedi, adım seslerimi duysa bile dönüp de bakmadı. Bunun rahatlığıyla salondan geçtim ve merdivenlere yöneldim hemen, birkaç basamak da çıkmıştım aslında fakat dayanamadım, durdum hemen yeni bir adım atmadan ve yukarıdan ona, eğildiği için daha bir geniş görünen omuzlarına ve önündeki masada uğraştığı işe baktım. Dizüstü bilgisayarın mavi ışığı yansıyordu etrafa ama ekranda ne işle uğraştığını göremedim.

Kısa bir anlığına onu izledim, parmaklarının klavye üzerinde gezinişi bir mail yazdığını düşündürttü bana, ne işle uğraştığını düşünmeye başladım fakat aklımdaki asıl soru bu değildi. Dikkatimi topladım ve ”Ne kadar süredir buradayım toplamda?” diye sordum merdivenin ortasında.

Yine susacak, beni krizlere sokacak sanırken de, ”Çok,” diye cevap verdi beni şaşırtarak.

Tek kaşım merakla havalanırken, ”Ne kadar çok?” diye ekledim.

İstemsizce döndüm ve çıktığım basamakları tek tek inmeye başladım. ”5-6 ay?” derken merdiveni geçmiş ve şömineye, onun oturduğu koltuklara doğru yaklaşmıştım fakat cevap vermemesiyle beraber gözlerim büyüdü birden. ”1 yıl?” diye sordum olumlu bir yanıt vermesinden deli gibi korkarak.

Artık onu yan profilinden izleyebilecek hizaya gelmiştim, dudaklarındaki kıvrılmayı bizzat gördüm. ”Evet, yakın,”

Geriye adımladım fark etmeden, dalgındım, kendimi koltukta otururken ve şömineden yükselen alev oyunlarını izlerken buldum.

1 yıl…

1 koca yıl… Kafam allak bullaktı. Koca bir senemi bu herife vermişim, bu evde, bu hapishanede, onun kuralları altında ve kim bilir daha ne tarz şartlar içerisinde… 1 sene boyunca kaçamayacağım kadar zorlu bir oyunun içerisine hapsolmuşum ve kim bilir daha ne kadar kafayı yedirten bulmacalara mahkûm bırakılmışım. Onu silahla vuracak seviyeye getirmiş beni, koca bir yıl, kafayı yemek için yeter de artar bile. Belki kaza bile yapmamışımdır, arabayı bilerek

uçurumdan atmışımdır, belki ondan ölmek isteyecek kadar nefret etmişimdir, bu yüzden evde keskin bir şey tutmuyordur.

Bana ölmeyi isteyeceğimi söylemişti, daha önce de denediğim içindi belki de.

Tahriş olmuş boğazımı defalarca kez yutkunarak yumuşatmaya çalışsam da birbirine yapışmış dudaklarımı aralayınca ağzımdan çıkanlar yine pürüzlü ve titrek çıktı. ”Bana neden böyle davrandığını anlayamıyorum. Her ne yaptıysam…” İnanamadığımı kafamı iki yana sallayarak gösterdim hüzünle. ”Kötü biri olamam. Şimdi içimde kötü biri değilsem o zaman da olamam, değil mi? Belki bir hata yapmışımdır ama kötü biri değildim, olamam.”

Cevap vermedi,

elbette.

Daha fazla soru daha fazla cevap istedim, derin bir nefesle bıkkınlığımı üzerimden atarak, ”Neden silahla kovaladın beni?” diye konuyu değiştirdim. ”O aptal tavşan hikayesinin ve bu kovalamacanın anlamı neydi?”

Basitçe, ”Zamanı geldiğinde öğrenirsin,” diye geçiştirdi ama öylece pes etmedim, onu şüpheli gözlerle izlerken aklımdan onlarca senaryo geçiyordu bile. ”Vurmayacaktın her türlü,” dedim kendimden emin bir şekilde, ”gözümü korkutmak için mi yaptın?” Bakışlarında, hal ve tavırlarında bir değişiklik aradı gözlerim ama rahattı, kendinden hiç taviz vermeden söylediklerimi öylesine, sıradan ve sıkıcı bir hikâye dinliyormuş gibi dinlemeye devam etti. ”Hayır,” dedim, ”sadece beni korkutmak için değildi. Bu çarpık hamlelerini anlamıyorum ama arkasında daha sembolik anlamlar var. O tavşan hikayesi her neyse artık, geçmişte senin canını yakmamla bir alakası var ve şimdi böyle şifreli şifreli eziyetler ediyor, bulmacalar çözdürüyorsun, kafayı yedirtmek istiyorsun bana. İntikam alıyorsun benden ve nedenini bulmaya çalışırken yıpranmamı istiyorsun. Çözüme ulaşacak kadar değil ama tamamen karanlıkta da kalmamı istemeden küçük yemler atıyorsun önüme, güya cevaplıyorsun ama aslında tek yaptığın beni daha da büyük bir karmaşaya sokmak, olasılıklar içerisinde kaybolmamı ve kafayı yememi sağlamak.

Ne yaptım? Neden yaptım? O bana ne yaptı? Ne yapacak?

Tekrar tekrar bunları kendime sormamı ve her seferinde cevaplarımın daha da karanlık bir yola sapmasını izliyorsun, kendi kendimi bitirişimden keyif alıyorsun."

Sessizliğinde tehlikeli bir ima yakaladığımda daha fazla ileriye gitmeye cesaret edemedim; o ise omzunun üzerinden başını hafifçe bana doğru çevirdi, yüzünün bir tarafına düşen karanlık ve diğer tarafını aydınlatan alevlerin gölge oyunu onun bir heykel kadar ifadesiz donuk mimiklerini de dalgalandırıyor ve çehresini ürkütücü bir tiyatro sahnesine çeviriyordu.

Sonunda birbirine sıkı sıkı mühürlediği dudaklarını araladı, "bu belirsizlik," dedi tane tane, "bu bekleyiş ve soru işaretleri seni korkutuyor, öyle mi?" derken kendi kendine hatırladığı bir noktaya takılmış gibi gözleri kısıldı ve ağır bir hareketle sırtını koltuktan ayırarak ayaklandı. Aramızda zaten sadece birkaç adım vardı ama bu yol birkaç adımlık değil de birkaç ömürlük gibi geldi. "Henüz üç gün geçti ve tek yaptığın kendini yiyip bitirmek oldu," derken ağır adımları tam karşımda durdu.

Oturduğumdan ötürü üzerimdeki bornoz sıyrılmış ve çıplak dizlerim açığa çıkmıştı, onun pantolonu sürtüyordu dizlerime ama o bir süre bana üstten bakarken ben yerimden kıpırdayamadım. Eziyet verici düşünceleri kafamda yeterince işleyebilmem için bana zaman tanıyarak bilerek ağır bir hareketle dizlerini kırdı ve önümde eğildi. Yine de yüzlerimiz tam hizalanmayınca ve ben ona direkt bakmaktan kaçınınca başını omzuna doğru eğerek bana alttan benimkilerle ısrarla buluşmak isteyen gözlerle baktı.

Bana böyle bakması suç olmalıydı.

Sanki sırlarımı biliyormuş gibi…

Biliyor.

Hatta bütün bunları bilmenin kibri var üzerinde, bunun üstünlüğünü taslıyor bana. Beni benden iyi tanımanın, beni benden iyi bilmenin, geçmişime hâkim olmanın, özgüvenimi, kendime saygımı, öz benliğime kadar her şeyimi elimden alışının üstünlüğünü taslıyor bana. Bana ne yaptığının

tamamen farkında; baştan sona, ne tek bir sözü ne davranışı ne de en basit bir bakışı bile, hiçbir şey tesadüf eseri olarak, bir doğaçlama şeklinde çıkmış değil, hesaplanmış birer stratejik hamleler gibi hepsi. En iyi şekilde yok etmeden önce iyice hazırlıyor sanki beni, avans tanıyor ama bu sırada da kedinin fareyle oynadığı gibi de oynuyor benimle.

Yeniden dudaklarını araladığında nefesimi tutma ihtiyacı hissettim, ”Daha ne kadar ileriye gidebileceğimi hesaplarken…” deyişi, yavaş yavaş, hiç acele etmeden, derin bir sesle bir ninni söyler gibi dillendirişi tüylerimi ürpertti. ”Kafanda dehşet senaryolar kurarken, uyumaya çalışırken, daha ne şekillerde canını yakabileceğimin paranoyak düşlerine kapılırken,” duraksadı, ”seni izliyorum,” dedi, biraz daha eğdi başını ve gülümsedi. ”

Acaba ben bu adamı bu kadar kızdıracak ne yaptım,

diye düşünürken girdiğin çıkmazlardan zevk alıyorum. Bu yüzden bütün bunları uzatıyor, seni cevapsız sorularla bir başına bırakıyorum. Tek başına çırpınman hoşuma gidiyor.”

Kısa bir sessizlik. Tam karşımda, santimler kadar uzağımda oluşu başta rahatsız ettiğinden beni geride durmaya itse de az sonra ona karşılık verebilecek kadar kendime güvenmeye başlamıştım bile. ”Madem bu kadar kötü bir şeyle canını sıktım,” diye girdim ben de direkt konuya, ”anlat ve yüzleş benimle. Bu çocukça oyunları bir kenara bırak ve bir korkak gibi kaçıp durma artık. Bütün kartlarını ser ortaya.”

Tek kaşı yaramaz bir imayla havaya kalktı hemen. ”Seninle yüzleşmeye karar verirsem bu senin sonun olur, Meira, ne dilediğine dikkat et,” diye uyardı beni ve bir anlığına gözlerimde kayboldu sanki. Dikkati dağıldı, belki de eskilerden bir anı esir aldı zihnini ve dalgın, uyuşuk bir ifadeyle izledi beni. ”Farkında değilsin ama sana bir iyilik yapıyorum,” derken, bir eli kalktı ve önüme düşen küçük bir saç tutamını işaret parmağına doladı büyük bir ilgiyle. ”Ağırdan alıyorum, cezanı geciktiriyorum, sana toparlanman için vakit tanıyorum,” dedi, saç tutamıyla oynamaya devam ederken. Sonunda bakışları tekrardan gözlerime yükseldi, bir sarhoş gibi yarım yamalak bir gülümseme belirdi

dudaklarında. ”Var mı benimki gibi centilmen bir düşman daha?”

”Gerçeği öğrenmek istiyorum,” dedim, hatta bunu öyle bir şekilde söyledim ki yalvarıyor gibi göründüm. Sessiz, sakin, uysal bakışlarla, tatlı bir dille… Neredeyse gerçekten de ona yalvaracakmışım gibi, fısıldarcasına ve çaresizce. O da buna takılıyor kısa bir anlığına, belki uyandığım günden beridir ilk defa bu kadar sakin ve uysaldım, neredeyse buna şaşırdığını ama bir şekilde içinde bir yerlerde bundan memnun olduğunu görebildim. Hoşuna gittiğini gizleme gereği bile duymadığı baskın bakışları ısrarla yüzümde, gözlerimde, dudaklarımda, her yerimde uzun uzun gezerken, sonunda bir noktada kendisini benden koparması gerektiğini anladı.

Yürürken bir bataklıkta aşağılara çekildiğini fark etmiş gibi, birden silkindi ve geri çekildi. Gözlerindeki yoğun anlam yerini daha boş ama sahte bir ifadeye bıraktı, zorlamaydı, bunu biliyor, bana yakın olmak istediğini ve az önceki gibi, sadece bakmak değil ama daha fazlasını arzuladığını da anlayabiliyordum.

Ama bütün bunları reddeden bir davranışla dizlerini kırıp çöktüğü yerden kalktı ve bir daha benimle göz göze gelirse yeniden bataklığımda dibe çekilmeye devam edecekmiş gibi tedbirle bana hiç bakmadan arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneldi.

Öylece gitmesine izin veremezdim,

”dur!”

diye seslendim. ”En azından şuna cevap ver.” Ve anca o zaman durdu ama arkasını dönmeden sessizce bekledi. ”Sen benim eskiden neyimdin?” diye soruverdim cevabından çekinerek.

Düşünmeden, ”Aşığındım,” dedi, bunu böyle net bir şekilde söyleyebilmesi beni şaşırttı, göğsüme ağırlığını tartamadığım bir yük bırakıverdi. Yutkundum, kafamı toparladım ve ”Ben sana aşık mıydım?” diye sordum.

Yine üzerine çok düşünmeden, ”Hayır,” dedi, bu da aramızdaki gerginlik kadar keskin bir cevaptı. Daha da bir şey söylemedi ve benim de konuşmama müsaade etmeden arkasını

dönüp merdivenleri seri adımlarla çıktı, birkaç saniye içerisinde gözlerden, geride karmakarışık bir yabancı bırakarak kayboldu.

Anlaması zor olmasa gerek.

Kalbimi kırdın,

derken onun beni sevdiği halde benim onu reddetmemi kastediyordu gerçekten de, değil mi?

Sırf onu sevmedim diye bana düşman kesilebilecek kadar kafayı yemiş biri olabilir miydi ki? Her nedense henüz üç günlüğüne onu tanıyor olsam da bana böyle bir izlenim vermemişti. O kadar deliyse böyle planlı bir şekilde akıl oyunlarıyla beni uğraştırmaz, hangi pis amellere sahipse artık onlara odaklanırdı fakat bu adamın bariz bir şekilde bir kini vardı bana karşı, sadece bir reddedilmeden doğabilecek bir düşmanlık da değildi bu, dahası vardı kesinlikle.

Ne gibi?

ℒ

Bugün, bu akşam sonunda yemek yiyebilecektim.

Dün akşamdan beri hiçbir şey yememiştim, öncesinde komadan uyandığımı da düşünürsek açlıktan ölüyordum, hiç itiraz bile etmeyecek ve önüme ne koyarsa yiyecektim yoksa başka koca bir gün daha aç kalmaya dayanamazdım.

Akşam yemeğini beklerken yeni temiz kıyafetler seçtim kendime, beyaz saten bir pijama takımı giymiştim bu sefer üzerime. Evde salon dışında her yer inanılmaz soğuktu, kaloriferler yoktu ve tek ısı kaynağı o kahrolasıca şömineydi. Orada koltuğa kıvrılmak eminim ki harika olurdu ama o adam sürekli aşağıda olduğu için inmek istemiyor, onu görmeye dayanamıyor, ben de odamda, yorganın altına kıvrılarak vakit öldürmeye çalışıyordum.

Sonunda beni aşağıdan yemeğe çağırdı. Yara mara dinlemeden fırladım hemen yataktan tabii, hemen aşağıya uçmak ve bulduğum bütün yemekleri ağzıma tıkma isteğiyle acele ederek odadan ayrılmaya davrandım ama beyaz orkideler gereksiz yere yeniden çarptı gözüme. Sabahtan beri oradaydı aslında ve hep rahatsız etmişti ama her nedense şimdi hazır

yanından geçerken saksıyı aldım, dönüp pencereye kadar gittim ve camı açarak demir korkulukların arasından yere attım. Doğrusu bunu yapmak epey iyi hissettirdi.

O yemek masasına oturduğumda neredeyse mutluydum. Yine birkaç çeşit yemek yapmıştı, aynı tek lamba, aynı loş ışık ve aynı şekilde plastikten çatal bıçaklar. Masanın öbür tarafında oturan adam gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, üstten bir düğmesini de açmıştı. Benden tarafa hiç bakmadı bile, masada yokmuşum gibi yemeğiyle ilgilendi yalnızca ve uzunca bir süre hiç konuşmadık.

Eski Meira'yı bilmiyorum ama bence onun da hayatında yediği en iyi yemekler olabilirdi. Geçen sefer yalan söylemiştim elbette, yemekleri asla kötü değildi. Bir ondan bir bundan büyük lokmalar alırken de arada bir sürekli ona bakıyor, ne yaptığını kontrol ediyordum ama o hiç buralı değildi, beni unutmuştu sanki, kendi iç dünyasında derin meselelerde kaybolmuş gibi duruyordu.

Acaba o ne düşünüyor,

diye kafa yorarken gereğinden fazla ve dikkatsizce onu dikizlediğimi anca o beni uyarınca fark edebildim.

"Yemeğinle ilgilen, Meira," dedi hafif bir uyarıyla.

"Bitirdim," dedim hemen, tabağıma en son aldıklarım hâlâ duruyordu lakin doymuştum.

O ise kafasını kaldırıp tabağıma bakınca, "Bitmiş görünmüyor," dedi sakin bir üslupla ama neden alçak sesle konuşsa bile bağırıyormuş gibi bir etki bırakıyordu geriye? Onu dinlerken ve resmen bilerek yaptığını düşündüğüm o irdeleyici bakışlarına maruz kalırken ağzından çıkan her şey, nasıl çıkarsa çıksın ve isterse iyi bir anlamı dahi olsun, her türlü tüyler ürpertici bir etki bırakıyordu bende. Ne kadar da sinir bozucuydu…

Önce tıpkı onun gibi tabağıma baktım, sonra da ona, "Doydum ama," dedim, aynı üslupla.

Düz, soğuk bakışları, ağır bir imayla üzerimde dolaştı. "Yiyebileceğin kadarını almalıydın tabağına o halde," dediğinde, artık bu raddede elbette beni kışkırtmak, sinir

etmek için yaptığından emindim, bu kadarının da prensip olabileceğine inanmıyordum. ”Çöpe gitmeyecekler, hepsini yiyeceksin.”

O raddede beni zorlamasına karşılık vermeliydim. ”Sonra acıkınca yerim,” diyerek inat ettim.

”Ya da şimdi yersin,” diye diretince kaşlarımı çatabileceğim kadar çatıp kıstığım gözlerle izledim onu. Ne yapmaya çalıştığını anlıyor ve büyük bir düşmanlıkla bakıyordum yüzüne. Bütün bu üstünlük taslama çabaları, benim dediğim olurlar, kurallar, bir köpek gibi beni eğitmeye çalışıyordu resmen. Her fırsatta eylemlerimin bir sonucu olduğunu hatırlatmak için beni zor durumlara bilerek sokuyor, sonrasında gösterdiğim doğal tepkilere de ceza kesiyordu kendince.

”Ben bir çocuk değilim,” diye uyardım onu, ”beni terbiye etmene ihtiyacım yok.”

Yine tek kaşı ilginç bir hikâye duymuş gibi kalktı, ”Yanılıyorsun, Meira,” dedi usulca, ciddi ama rahat bir şekilde. ”Senin gibi terbiyesiz bir kızın ehlileştirilmesi gereken çok konu var.”

Durdum. Sadece birkaç dakika boyunca onu seyrettim. Büyük bir nefret duygusuyla, fiziksel bir acıya dönüşecek kadar çirkin, rahatsız edici, parazit gibi yayılan bir kinle, tırnaklarım avuç içlerimi delip geçinceye kadar sıktım yumruklarımı ve sonunda, içimde yaşanan bütün bu kaosa rağmen gayet de sakin görünecek bir uysallıkla kalktım ayağa.

Aslında aklımda daha sade bir plan vardı, ona yaklaşmalı, biraz daha uysal, masum davranmalı, vicdanına oynamalıydım ama anladığım kadarıyla Meira biraz sinirli biri. Biraz değil, fazla hatta, asabi ve lafını asla esirgemeyen, düşünmeden hareket eden, canına susamış, bol bol ciğer yemiş biri çünkü yemin ederim ki hareketlerimi ben değil, içimdeki farklı biri kontrol etti. Hiç düşünmeden, hiç planlamadan, tamamen spontane bir hareketle önümdeki tabağı tuttum ve tuttuğum gibi de duvara fırlattım. Tabak, duvara çarptığı gibi birkaç parçaya ayrılırken sosla yapılmış et, bezelye ve patates parçaları da etrafa dağıldı; turuncu sos ise duvardan, tıpkı bir

cinayet mahalinde olacağı üzere usul usul aşağıya doğru süzüldü.

Gözlerini bir an olsun benden ayırmamış adama bakarak, ”yemek istemiyorum dedim, neyini anlamadın?” diye agresif bir üslupla karşılık verdim. Henüz mantığımın yetişemediği bir hızdaydık, saniyeler bile geçmemişti belki de.

Yapacağımı yapmış söyleyeceğimi de söylemiştim, geriye onun tepkisini beklemek kalmıştı; o ise bu süreci olabildiğince geciktirdi, süresini dilediğince kullandı. Öncelikle o bakışlarını bir süre daha üzerimden ayırmadı, gözlerimi çizmek istediğinden ezberlemeye çalışıyormuş gibi büyük bir dikkatle izledi beni. Sonrasında ise kafasını hafifçe çevirdi ve hemen yan tarafında kalan duvarda hâlâ aşağıya doğru süzülen sosa ve yerdeki dağınıklığa baktı.

Öldürecek değil herhalde,

diye düşünüyor olmalıydım, açıkçası bilmiyorum, ne düşünerek böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum, daha doğrusu düşünseydim böyle bir şey yapmayacağımı biliyorum sadece fakat bir içgüdü gibiydi, çok aniden gelişmişti her şey ve ben de tıpkı onun gibi boş bakışlarla dağınıklığı izliyordum. Ondan daha az bekliyordum bu tepkiyi kendimden aslında, o beni tanıdığı için şaşırmamış olabilirdi belki de fakat ben saniyeler sonra aklım başıma gelince şöyle bir duraksamış ve çok içten bir şekilde,

hassiktir,

diye geçirmiştim içimden.

Ben büyük bir merakla onun tepkisini beklerken de sonunda bir hareket yapabildi, ağır ağır, hiç acele etmeden sandalyesini yerde sinir bozucu bir gıcırtı çıkararak geriye çekti ve ayağa kalktı. Çatık kaşlarla izledim onu, ”Beni elinde oyuncak edebileceğini mi sanıyorsun?” derken hâlâ kendime yeterince güveniyor gibi görünüyor olmalıydım, sanırım, fakat o her adım attığında ben de bir adım gerilememek için kendimi tutmam gerekiyordu aslında. ”Egonu şişirmene izin vermeyeceğim. İstediğin her şeyi yapacağımı, uslu uslu sana uyacağımı sanıyorsan eğer, ben iyileşene kadar sadece hükmün, bunu unutma,” dedim, artık birkaç adım kadar

yaklaşınca yutkundum, belli etmedim, ”Her istediğini yaptıramazsın bana.”

Adımlarının tam karşımda durmasıyla nefesimi tutmam bir oldu. Nerede az önceki cesaret? Sanırım o serüven, onun yakından gözlerinin içine bakıncaya kadardı. Gerçek olamayacak bir koyuluğa bulanmış bakışlarına böylesine tehlikeli bir mesafeden maruz kalıncaya kadardı.

Dilini kedi mi yuttu,

dese, evet, derdim ama Meira’nın ilginç bir yeteneği var. İçinden ne geçirirse geçirsin ne denli korkarsa korksun bunu asla dışarıya yansıtmıyordu.

Fakat o adamın bakışları fazla irdeleyiciydi, fazla ısrarcı, ben belki de duygularımı kamufle etmede son derecede başarılı olduğumu düşünürken aslında o her şeyi görüyor ve anlıyordu, beni, yüzüme çekeceğim bir maskeye kanmayacak kadar iyi tanıyordu hatta.

Bekledim,

ne yapabilir ki,

geriye kaçınmadım ve kendimden emin dik duruşumu bozmadım. O ise her geçen saniye daha da ürkütücü gelmeye başlayan garip sessizliği, sonunda dudaklarını aralayarak bozdu ve tane tane, hiç sinirli değilmiş de gayet sakinmiş gibi, ”Üzgünüm,” diyerek söze girdi ve bir anlığına beni gerçekten de şaşırttı fakat ”az önce rica ediyor gibi göründüm sanırım,” sözleriyle devam edince heyecanım kursağımda kaldı. ”Ben hiçbir zaman senden bir şey rica etmeyeceğim Meira, söyleyeceğim ve sen de yapacaksın.”

Neredeyse bu söylediklerine gülecek ve onunla dalga geçecektim gerginlikten ama sadece, ”İstemiyorum,” dedim net bir şekilde.

O ise istemediğimi belirtmemi ve ne denli rahatsız olduğumu zerre dikkate almadan, ”Eğil,” dedi itiraz istemeyen net bir tonda. Kaşlarım çatıldı hemen kendiliğinden.

Neden?

Ama bunu da sormadım ona, benimle alay ettiğini ve artık gerçekten de haddini aştığını düşünerek aynı sert üslupla, ”Hayır,” dedim, bir deli olduğunu yüzüne iyice vurduğum garipseyen tiksinti dolu bir bakış da attım ve arkamı dönerek oradan ayrılmak istedim.

Fakat aniden, daha bir adım bile ondan uzaklaşamadan enseme dolanan sıkı parmaklar tuttu beni ve kendisine doğru orantısız bir güçle çekerek cırlamama sebep oldu. Panik içinde kendimi kavrayışından kurtarmaya çalışsam da çok hızlı gelişti her şey. Göz açıp kapayıncaya kadar dibindeydim, yüzünü yüzüme eğmişti, ilk defa gördüğüm üzere bu sefer duygularını gizlemeden hiddetle soluyordu üzerime. Gözlerimi açtım açabildiğimce, hayretler içerisindeydim, tedirgindim ve hâlâ ensemdeki parmaklarının sıkı olması, zaten acıdan uyuşan bedenimi iyice uyarıyordu.

Saç tutamlarım önüme düşmüş, her solukta inip kalkıyor ve onunla aramda bir perde gibi ince ince sallanıyordu. ”Bırak!” dedim bütün nefretimle, korkmuyordum artık, tiksiniyordum sadece. Hem ona karşı gelemediğim için kendimden hem de bana böyle davrandığı için ondan nefret ediyordum. İkimizi de parçalara ayırmak istiyordum büyük bir tutkuyla ama kolumu kaldıracak gücümün dahi olmaması çok ağır geliyordu bana.

Meira bunları hak etti mi?

Kendimi savunacak kadarını bile hatırlamıyorum. Bu nasıl adil bir savaş olabilir? Kötü bir şey yaptıysam bile insanlar öylece kötü davranmaz, bir sebebi olmalı, onu her ne sebeple üzdüysem arkasında bir motivasyon olmalı, belki işlerin düşündüğü gibi olmadığını bile öğrenebilirdi eğer bana fırsat verseydi fakat onun tek yaptığı yargısız infazdı.

O ise az önce beni öldürebilecek kadar büyük bir öfkeyle gözleri dönse de benim bu halimi görünce duruldu, biraz keyiflendi hatta, gözlerindeki o alaycılığı, yaramaz imayı görebiliyordum. ”Küçük hanım,” dedi bana, üstüne basa basa, kaşlarımı çattığımda da beni taklit ederek kaşlarını çattı o da, resmen dalga geçiyordu. ”Daima şımartıldığın, istediğinin anında gerçekleştiği, yediğinin önünde yemediğinin arkanda olduğu rahat bir hayat yaşadın,” diye tane tane anlatmaya başladı. ”Çokbilmiş kibirli bir veletten başka bir şey değildin.”

Yutkunarak söylediklerini hazmetmeye çalışırken varla yok arasında bir kıvrılma yakaladım dudaklarında. ”Gerçi, değildin diyerek geçmişten bahsediyorum ama hafızanı kaybetmiş olsan da şımarıklığını hiç kaybetmemişsin, hâlâ aynısın.” Kolumu tuttuğu elini kaldırdı ve parmakları çenemi yakaladı, ona direnemeyecek kadar şaşkındım, söylediklerinde takılı kalmıştım, o ise bütün bunlardan zevk duyarak beni ifşa etmeye devam etti. ”Hâlâ aynı cüretkâr, sinir bozucu bir veletsin,” dedi, çenemdeki baskısını arttırdı ve sanki aramızda yeterince boşluk varmış gibi iyice yaklaştırdı yüzünü yüzüme. ”Ama gördüğün gibi, bu evde işler farklı yürüyor, burada benim kurallarım geçiyor. Burada bir kuru ekmeğe dahi muhtaçsın, Meira ve bir daha da yemeğe saygısızlık yapmayacaksın.”

Öylece donakalışımı birkaç dakikalığına dalgın bakışlarla seyretti önce, sonrasında ise çenemdeki kavrayışını gevşetti ve hiç beklemediğim bir anda beni hafifçe geriye iterek kalçamı masaya çarpmama sebep oldu. Sarsılan masadan yükselen çanak çömlek sesiyle beraber irkilirken masanın kenarlarını kavradım sıkıca, parmaklarım ağrıyana kadar sıktım.

Etrafına, yarattığım dağınıklığa doğru kısa bir bakış attı. ”Burayı toplayacaksın öncelikle,” dedi, ”fayanslara kadar fırçalayacaksın.” Fakat yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadı, eğlenen, pis bir sırıtmayla, ”Ne oldu?” diye sordu. ”Burayı babanın evi beni de uşağın mı sandın? Ben mi temizleyecektim bir de?”

”Hayır,” dedim hemen ama ilk başlardaki kadar emin gözükmedim kendimden, sesimin titreyişini bile gizleyemedim.

”İki seçeneğin var, Meira,” dedi, başını yana doğru yatırıp duruşunu düzeltti. ”Ya şimdi gider lavabodan temizlik malzemelerini alır ve buraları temizlersin…” duraksadı, tepkimi büyük bir ilgiye takip ederken, ”Ya da yarattığın bütün bu pisliği tek tek yediririm sana,” diyerek sürdürdü. ”İki türlü de tertemiz olur etraf, bu yüzden benim için hangisini seçtiğin fark etmiyor ama inanıyorum ki senin için ediyordur.”

Yutkundum, gerçekten de bana yerden zorla yemek yedirdiğini düşündüm ve herhalde kırılan onurumu hayatım boyunca bir

daha asla toparlayamayacağıma inandım. Kâbus gibiydi, binlerce defa yemin ediyorum ki fiziksel bir eziyet görmeyi tercih ederdim böylesine aşağılanmaktansa. Eğer reddetmenin fiziksel bir karşılığı olduğunu, hatta ölüme kadar bile gidebileceğini bilseydim, ona karşı çıkardım fakat beni tanıyordu, beni en iyi şekilde nasıl etkisiz hale getirebileceğini biliyordu.

Yerden bir şeyler yemek mi? Ona böyle bir manzara sunmak mı?

Canlı canlı yanmayı tercih ederim ve biraz bile olsun abartmıyorum.

İçimdeki bu savaşı, bu ikilemi büyük bir keyifle seyrederken, ”Artık eski hayatın yok, Meira,” dedi, bana yeterince acı çektirmediğini düşünüyor olmalıydı ki öylece rahat bırakmadı, ”eski evin,” dedi, ”ailen, önüne istediğini seren uşaklar… Hiçbiri yok artık. Yalnızca ben varım ve sana hiç de cömert davranmayacağım. Yaptığın her şeyin birer sonucu olduğunu, o akılsız sahiplerin sana göstermedi ama ben göstereceğim. Diken üstünde atacaksın her adımını, acabalarla yiyecek, uyuyacak ve uyanacaksın bundan sonra.”

Nefes almakta zorlanıyordum artık, masa örtüsüne geçirmiştim tırnaklarımı ve ölümüne sıkıyor, örtüyü çekip de masayı alt üst etmemek için kendimi zor tutuyordum. ”Sana boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim,” dedim büyük bir dürüstlükle. ”Ne sanıyorsun sen kendini?”

Hiç rahatsız olmadan ellerini pantolonunu cebine soktu, omuzları düşmüş, rahat bir duruş almıştı, yüzündeki o sarhoş ifadeyle izliyordu beni, o baygın bakışlarla, karanlık irislerle… ”Ne sandığımı değil ama kim olduğumu göstereceğim sana,” dedi, o konuştukça masa örtüsünü daha da sıkıyordum.

”Yapmayacağım,” dedim, uğradığım haksızlıktan sesim titriyor, gözlerim doluyordu. ”Hasta birine el kaldırmazsın, benden nefret etsen de sen öyle biri değilsin. Bunu anlayabiliyorum.”

O ise bu savımı gülünç buldu ama gülmektense karanlık bir ifade belirdi suratında; altında farklı imaların yattığı, tarihi olan, anlamlı bir bakıştı bu, eskilerden kalma bir anlam hatta.

Sadece eski Meira'nın ve onun anlayabileceği türden bir bakış. ”Sen içimdeki iyiliğe dair her şeyi öldürdüğünü de unutmuşsun anlaşılan,” dedi yorgun bir üslupla.

Tiksinti dolu bir ifade belirdi suratımda, ”Senin bir zamanlar iyi biri oluğuna inanmamı bekleme benden,” derken, onu hiç değilse sözlerimle yaralamak, aşağılamak, nasıl bir canavar olduğunu suratına vurmak istedim.

O ise omuz silkti hiç bozulmadan, ”Bir önemi yok,” dedi dürüstçe, ”o adamdan geriye bir şey kalmadı zaten, artık dönüştürdüğün adam hakkında endişelen.”

Her nasıl bir tepki verdiysem artık buna, birden gardı düştü ve bakışları hızla yüzümü tararken büyük bir sırıtma sirayet etti dudaklarında. Başını iki yana sallarken, ”Ah Meira,” dedi acı acı, ”tatlı Meira… Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Geç kaldım fakat sana kendimi tanıtmama izin ver lütfen.” Boğazını kibar bir hareketle temizleyerek güya resmi bir tanışmaya hazırlandı.

”Adım Uygar,” diye uzatmadan girdi fasla. ”Ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilimdir ve Meira…” duraksadı, yaramaz bir ima karanlık bakışlarına eşlik etti. “Tanıştığına hiç memnun olmayacaksın.”

ℒ

Instagram: kedilimediyy

○●

5. Kanayan Yaralar

Beğenerek destek verebilirsiniz♡

○●

Bölüm Beş

”Kanayan Yaralar.”

Bölüm Şarkısı: Beautiful Crime - Tamer

ℒ

”Adım Uygar ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilim…”

Deminden beri zihnimde yankılanıyor sanki söyledikleri. Tek duyabildiğim kendini tanıtışı,

adım Uygar,

diye fısıldayıp duruyor birileri sanki kulağıma ve tek istediğim bir şeyler hatırlamak. Tekrar tekrar kendimi zorluyor, bütün bildiklerimi kafamda toplayarak bir sonuca varmaya, resmen zihnimdeki kilitleri olağanüstü bir çabayla açmaya çalışıyordum.

Hatırla Meira, adı Uygar’mış işte,

diyordum kendime,

bir şeyler uyandırıyor olmalı sende!

Nasıl olur da biraz olsun tetiklenmez, en azından bir aşinalık bile yakalayamazsın?

Fakat yine de hiçbir şey hatırlamıyordum.

Dizlerimin üzerindeydim; 1 saat kadar önce dağıttığım yerleri toplamış, kırılan tabağı ve yemekleri çöpe atmış, duvardaki sosu da temizlemiştim. Geriye sadece fayansları fırçalamak kalmıştı fakat en zoru da buydu, sos fazla inatçıydı, fırçala fırçala bir hal olmuştum, terler içindeydim ve yorgunluktan

ölüyordum. Hemen kendimi olduğum yere bırakıp bayılmak istiyordum ama biliyordum ki uyanana kadar başımda bekler ve yine işimi bitirmeden buradan kalkmama müsaade etmezdi. Ben de bütün ağrılarıma, yorgunluğuma, ikide bir sinirden dolan gözlerime rağmen, kendimi sıktım ve burnumu çeke çeke yerleri fırçalamaya devam ettim.

Arada ona da bakıyor, kafamdaki sesleri ve teorileri birleştirerek fikirler üretiyor, kendimi meşgul ediyordum. Yine şöminenin başında oturuyordu, gömleğinin kollarının düğmesi açmış, bileklerinin biraz üstüne kadar kıvırmıştı, çıplak teninde dans ediyordu alevler. Bir elinde sigarası, diğerinde dolma kalemi, önündeki kalın deftere hızlı hızlı bir şeyler karalıyordu. İşle mi alakalıydı yoksa günlük gibi bir şey miydi bilmiyordum ama bütün dikkatini ona vermişti, çok ciddi ve odaklanmış görünüyordu; arada bir gözlerini kısarak sayfada gezdiriyor, sonra bir şeyin üstünü çiziyor, yeni kelimeler ekliyor ve bazen de bakışlarını kısa bir anlığına kaldırarak şömineye bakıyor, sigarasından yeni bir nefes alıyor ve geri dönüyordu.

Uygar… Uygar…

Tekrar tekrar, belki artık onuncu kez şu ana kadar öğrendiğim her şeyi toparladım kafamda, bir liste gibi dizdim art arda ve gözden kaçırdığım bir şeyler olup olmadığını düşündüm.

Öncelikle, bildiğim en geçmiş münasebetimiz, bana âşık olmasıyla başlıyor. Söylediğine göre Uygar eskiden bana âşık olmuştu.

İkinci önemli detay ise benim onu sevmiyor oluşumdu. Geçmişte bir ilişkimiz olduğunu ve belki de onu aldattığım için benden bu denli nefret ettiğini düşünmüştüm başta ama karşılıklı değilmiş hislerimiz, o bana aşıkken ben ondan hoşlanmıyormuşum.

Gidişata göre üçüncü sırada ise onu kızdırmam yer alıyor. Her ne yaptıysam onu çok öfkelendirmiş ve bütün bir ailemi katletmesine, bana da bütün bunları yapmasına sebep olmuşum. Bir noktada her ne yaptıysa artık onu vurmuşum, o da anlaşılan beni bıçaklamış. Muhtemelen beni kaçırdıktan

sonra verdiğimiz bir ölüm kalım savaşıydı ve ben kaybetmiştim.

Ve son olarak bildiğim en yakın geçmişte ondan kaçmayı başardığım fakat yolda arabayla kaza yapıp hafızamı kaybetmiş bir şekilde uyanmam vardı. Birkaç ay kadar öncesiydi bu ve bu kadardı, elimde başka hiçbir şey yoktu. Hem ona hem de kendime dair bildiklerim bununla sınırlıydı, gerisi hâlâ içi boş bir bulmaca çerçevesiydi, parçaları da kayıptı.

Tabii, yaşananlar dışında bildiklerim de işe yarayabilirdi. Mesela beni şımarık zengin bir velet olmakla suçlamıştı. Pekâlâ, bu o kadar da kötü gelmiyordu kulağa, zengin bir ailenin elinde dert görmeden büyüdüysem biraz şımarık biri olmam doğal olurdu, bunun nesi bu kadar kötüydü? Ama o bu konuda çok sinirli görünmüştü, neredeyse beni boğazlayabilecekmiş gibi hem de! Oysa o da zengindi, şu eve, arabasına ve günlerdir evde çalışmadan durabilmesine bakınca zenginlere kin besleyecek biri olması fazla tezat geliyordu kulağa.

Yüksek sosyeteden biri zenginlere kin besleyebilir miydi? O halde önce kolundaki o marka saati çıkarması gerekirdi, Bay

'Emeklerimle Buralara Geldim ve Zengin Veletlerden Hoşlanmıyorum'

un.

Hem, şımarık bir veletsem bile benim hayatımdı sonuçta, ondan hoşlanmadığımı düşünürsek onu hayatıma dahil de etmek istememiş olmalıydım doğal olarak. Hem kendisini zorla benim çevreme sokan hem de benden, tavırlarımdan, mevkimden rahatsız olan biri miydi yani? Neden sadece defolup gitmemişti? Böylece çokbilmişliğimden de etkilenmezdi.

Sonunda parkelerle işim bitince derin bir nefes aldım rahatlamayla beraber. Önüme düşen saç tutamlarını pis ellerime değmemesi için bileklerimle alnımın üzerinden geriye ittirdim ve sandalyeye tutunarak ayağa kalktım. Ben böyle cebelleşirken onun hiç buralı olmadan hâlâ o aptal deftere yazı yazdığını görünce tekrardan bozuldu sinirlerim. Gururumu

incitmişti ve şimdi de hiçbir şey olmamış gibi biraz bile olsun rahatsızlık duymadan beni görmezden gelebiliyordu.

Bir adamın her hareketi mi nefret ettirirdi kendinden?

Temizlik malzemelerinin her birini aldığım yerlere geri yerleştirdim lavaboda ve son alarak elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım.

Kafamı kaldırıp da yorgun yeşil bakışlarımla karşılaşınca bir hüzün çöktü üzerime. Lavabonun mavimsi floresan ışığı burayı bir morg gibi soğuk ve ürkütücü bir yere çeviriyor, yüzümü de olduğundan çökük gösteriyordu. Tenimdeki her bir nokta, çil, kırışıklık, gözenek, hepsi hiç olmadığı kadar net bir şekilde görünüyor ve moralimi bozuyordu.

Çok zayıf hissettim kendimi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Şu tipe bak,

o kadar hasta ve zavallı görünüyordum ki tek bir yumrukla aynayı paramparça etmek istedim, sanki yansımamı parçalara ayırırsam kendimde gördüğüm bütün olumsuzlukları da hastalıklı düşüncelerimi de ne anlama geldiğini dahi bilmediğim bulamaca dönüşmüş yarım yamalak hislerimi de beraberinde tuzla buz edebilirdim ama bunu yapmadım.

Daha doğrusu yapamadan dikkatimi dağıtan küçük ayrıntıyla duraksadım, kaşlarımı çattım ve aynanın sağ alt tarafında, ortalara doğru gözle zar zor seçebildiğim çiziğe baktım. Yaklaştım iyice, gözlerimi kıstım ve bu çiziğin bir leke olduğunu düşünerek tırnağımla temizlemeye çalıştım ama değildi, çok ince, neredeyse görünmeyecek kadar varla yok arasında bir çizikti, sivri, sert bir cisimle yanlışlıkla çizilmiş gibiydi. 3-4 santim kadardı ve bir ucu sağ üstten başlıyor, sola doğru hafifçe kıvrılıyordu. Böyle şeylere takıntılı biriydim sanırım, her aynaya baktığımda dikkatimi dağıtacaktı kesinlikle, telefon ekranındaki bir çizik gibiydi, sinir bozucuydu. ”Aptal ayna,” diye mırıldandım kendi kendime ve ellerimi kurulayıp dışarıya çıktım. Tek istediğim yukarıya çıkmak ve uyumaktı, saat bunun için yeterince geçti artık, salonda asılı saat çoktan gece yarısına yaklaştığımızı gösteriyordu. Temizlik işlerinde gerçekten de fazla vakit

kaybetmiştim, yorgunluktan bitiyordum fakat daha merdivenleri çıkmaya başlayamadan arkamdan seslendi.

”Buraya gel,” dedi emrivakiliği sebebiyle oldukça kaba fakat ton olarak gayet de sakin gelen bir sesle.

Adımlarımı durduran ve sıkıntıyla derin bir nefes almama sebep olan bu çağrıya kulak asmadan öylece arkama bile bakmadan gitmek istedim fakat bugün yaptığım temizlik çok şey öğretmişti bana. Onun hoşuna gitmeyecek tavırlarımın her defasında daha da çirkin bir karşılığı olacağını ve daima beni küçümseyecek, bir hayvanmışım gibi beni

‘ehlileştirecek’

şekillerde cezalandıracağını biliyordum. Dolayısıyla istemeyerek de olsa döndüm ve yavaş adımlarla ona doğru yaklaştım.

Karşısında kalan tekli koltuğa oturdum yine, hep olduğu gibi. O sırada Uygar, aramızdaki alçak sehpanın üzerinde duran küçük tabağı iki parmağıyla önüme gelecek kadar ittirdi. Tabakta tıpkı ilk gün getirdiği gibi haplar vardı.

”Üç gün doldu, ilaçları içmeye başlayacaksın,” dedi, bana bakmıyor ve günlük olduğunu düşündüğüm defteriyle ilgileniyor, bir iş adamı ciddiyetiyle yazdıklarını kontrol ediyor ve büyük bir dikkatle yeni paragraflar ekleyip duruyordu.

Yazdıklarını mesafeye rağmen okumaya çalışıp neredeyse refleks gereği itiraz etmek üzere ”istemiy-” diyecekken, sadece bakışlarını bana doğru kaldırmasıyla beraber sustum birden. Ben susunca o da gözlerini üzerimden ağır bir hareketle çekip işine geri döndü, dolma kalemi tutan parmakları yeniden hareketlendi. O yazdı ben de dinledim. Sonra da biraz daha şansımı denemeyi ama asla zorlamamayı düşünerek, ”sadece ağrı kesicileri içsem?” diye sordum. Bakışlarım, koyu yeşil deriden sert bir kapağı olan günlükteydi hâlâ.

Hadi kahrolasıca, biraz daha eğ şu günlüğü de ben de okuyabileyim!

Bir yandan onu izlerken diğer yandan da hâlâ bir şey demediği için konuşmayı sürdürmek zorunda olduğumu, açıklama yapmam gerektiğini düşündüm. ”Antipsikotik hiçbir ilaç içmek istemiyorum. Onların bünyeyi ne denli uyuşturduğunu biliyorum. Onun dışındakileri içerim.”

Başını yavaşça iki yana salladı, ”Anlamıyorsun hâlâ, değil mi?” diye sorarken, orta parmağını dudağına, daha doğrusu diline hafifçe dokundurarak yeni bir sayfayı çevirmek için kullandı. ”Anlamamakta diretiyorsun daha doğrusu.

‘İçerim’

değil, Meira,

‘İçeceksin,’

zaten.” Açtığı yeni sayfayı, elinin yan tarafıyla kuvvet uygulayarak dikkatle düzleştirdi ortasından. ”Sen bir teklifle, bir uzlaşmayla gelemezsin bana, böyle bir konumda değilsin.”

Bıkkın bir tavırla derin bir nefesi dudaklarımın arasından salmış ve gözlerimi devirmiştim fark etmeden, o yeniden kafasını kaldırmadan yalnızca gözlerini çevirip bana bakınca fark edebildim anca ve anlık bir gerginlikle boğazımı kibar bir hareketle temizleme gereği duydum. ”Ne var?” diye sordum sesimi alçak tutmaya özen göstererek. ”Sitem de mi edemem? Nefes alıp verişime kadar da karışma en azından. Bu kadar patronluk taslamak zorunda değilsin.”

Neyse ki bunu kışkırtıcı bulmadı, her nedense sakindi, benimle uğraşmak istemediği için görmezden geldi ve günlüğüyle ilgilenmeye devam etti. O noktada ilaçları içmemekte diretmenin bir mantığı yoktu artık, beni zehirlemek istese yemeğime de katabilirdi, o zaman ne yapabilirdim ki? Yemek mi yemeyecektim? Ya da en basitinden direkt ağzıma da tıkabilirdi, nasıl direnebilirdim ki? Şu halime bir bakın, ayakta duracak gücü bile zor bulurken onunla mı boğuşacaktım? Ben de bütün paranoyak düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve tabağa koyduğu hapların her birini tek tek yuttum. Birkaç hap diğerlerinden daha büyüktü ve boğazımdan geçerken rahatsız edici bir hissiyat bırakıyordu, mide bulandırıcıydı bir nesneyi mideme gidene kadar hissetmek, zar zor üzerine tekrar tekrar su içerek bir şekilde hallettim ve 6 ilacı da yuttum.

Biliyordum, şeytan gibi uyanık adamdı, her türlü içtiğimden emin olacaktı, her ne kadar aklımda bazı hile hurda dönse de oyun çeviremezdim, anlardı. Zaten hemen az sonra da, ”İlaç içtikten sonra ilk bir saat lavaboya girmek yok,” diye uyarısını da yaptı ve düşündüklerimde haklı olduğumu kanıtladı. İlaçlar kanıma karışıncaya kadar emin olacak, beni etrafında tutacaktı, sonrasında zaten bir oyun çeviremezdim.

Lanet at herif.

Değiştiremeyeceğim bir şeye daha fazla kafa yormak istemedim o an, boş verdim ve önündeki defterle ilgilendim. ”Ne hakkında yazıyorsun?” diye sordum büyük bir merakla.

”Senin hakkında,” dedi o da üzerinde düşünmeden, dürüst bir şekilde. Kaşlarım çatıldı hemen, oturduğum yerde hareketlenip kafamı çaktırmadan kaldırabileceğim kadar kaldırdım ve görmeye çalıştım.

”Okuyabilir miyim?” diye sordum bu sırada da fakat beni hiç takmadan yazmaya devam etmesiyle cevabımı da almış oldum.

Pekâlâ, ben de günlüğü nereye koyduğunu bulur ve gizlice alıp okurum.

Kim bilir benim hakkımda neler yazmıştır… Belki geçmişte aramızda yaşananları da yazmıştır, günlüğün nereye kadar geçmişe gittiğini bilmiyordum ama kalın bir günlüktü ve yarısından fazlasını yazmıştı çoktan. Açıkçası o an düşündükçe çok ürkünç geldi. O karanlık bakışların ardında bana dair masum fikirler, düşünceler ve hisler olduğunu hiç zannetmiyordum; okuduğuma pişman edecek iğrenç şeyler de yazıyor olabilirdi ve o an bu fikir biraz beni vazgeçirecek gibi de oldu. Karşılaştığım şeyin beni rahatsız edeceğinden emindim, belki de sadece görmezden gelmeliydim. Bilmiyordum, kilit bir noktada olmalıydı o günlük, yine de onu elde etmek konusunda ilk andaki gibi hevesli hissetmedim kendimi.

Kesinlikle sessizlik istediğini biliyordum, bu yüzden başta konuşma konusunda kararsızdım fakat 10 dakikanın sonunda koltukta eriyip gideceğimi sandım sıkıntıdan, kendimi tutamadım. ”Şu tavşan oyununda,” dedim tepkisini ölçerek.

”Kazansaydım, yani, on altı…” duraksadım ve aklıma on altı buçuk olduğu geldi. ”On altı buçuk dakika dayanabilseydim ne olacaktı?”

Cevap vermeyeceğini, hatta rahatsız olup bana susmamı söyleyeceğini sandım fakat ilgisizce, ”Akşam yemeğinde istediğin yemeği pişirecektim,” diye cevapladı beni.

Sadece bir anlığına yanlış anladığımı düşünerek tip tip baktım suratına, o benimle ilgilenmedi ama ben bütün odağımı ona vermiştim, çıkıp da şaka yaptım, demesini bekliyordum hatta fakat ciddiydi. Gerçekten de ciddiydi! Ölüm kalım savaşı vermiştim ben orada ve hepsi ne içindi? İstediğim yemeği mi pişirecekti? Yani, tamam, yahni isterdim şimdi de, silahla kovalanmanın bir amacı, böylesi hastalıklı bir oyunun da sağlam bir ödülü olmalıydı! Pekâlâ, yahni gerçekten de güzel bir ödül… Fakat dikkatimi toparlarsam çok basit. Güzel olsa da basit.

Odaklan.

Bu konuda tartışmanın bir sonucu olmayacağını bildiğim için bir sonraki soruma geçtim, boğazımı temizledim. ”Peki neden on altı

buçuk

dakika?”

Çok spesifik bir süreydi on altı buçuk, geçmişle bir alakası olmalıydı ama ne gibi bir alaka? Silahla beni kovaladığını düşünürsek… Onu daha önce vurduğumu söylemişti. Kesin kendimi korumak için yapmışımdır, başka ne için olacak ama bu av-avcı, ihanet ne işti? Daha çarpık cevaplar vardı eminim ki ama cevap vermemekte direttiğinden el mecbur diğer bir soruya geçtim.

Pijama üstümü, karın bölgemde sağ alt tarafta çapraz bir şekilde inen küçük yarayı gösterecek kadarıyla eteklerinden tutup kaldırdım. ”Buraya ne oldu?” diye sordum, bakışlarım dikiş izi ve onun arasında mekik dokurken. ”Sen mi yaptın?”

Kâğıdın üzerinde gezinen dolma kalem durdu, alevlerin yansıdığı göz bebekleri önce usulca bana döndü ve son olarak

yarama indi. Her nedense biraz fazla oyalandı orada, ”İyileşmiş,” diye mırıldandı sonunda dalgın dalgın.

Gözlerimi kırpıştırdım gömleğin eteklerini bırakırken. ”Evet ama sorum bu değildi,” diye konuya döndürmeye çalıştım onu. Kısa bir anlığına boş bakışları yüzüme tırmandı fakat çok takılmadan önüne döndü, bu sırada da, ”Kavga etmiştik,” diye geçiştirdi basitçe.

Kaşlarım havalandı istemsizce. ”Seni o zaman mı silahla vurdum?”

Duraksadı bir anlığına. ”Evet.”

”Neden kavga ettik?”

”Ukalanın teki olduğun için,” dedi, zamanında beni bıçaklamamış da öylesine nasihat vermiş gibi sıradan bir şey anlatırken.

Çok daha ciddi bir sebep beklediğim için şaşırmış, oturduğum yerde koca bir dakika boyunca bir aptal gibi onu izlemiştim. Konuşmayacak, yine boşuna onu kışkırtmayacaktım aslında, onun gibi birine laf anlatmak imkansızdı sonuçta fakat tutamıyordum işte kendim. Yine dayanamadım ve ”Birini bıçaklamak bu kadar basit olamaz,” diyerek dürüstçe hayretimi belli etmekten çekinmedim. ”En fazla ne yapmış olabilirim ki? Bana âşık olduğunu söylemiştin, nasıl böyle davranabilirsin bana o halde? Kızgın dahi olsan bıçaklamak nedir? Kafayı yemiş olmalısın.”

Gayet de haklı olmama rağmen hiç bozulmadı ve ilgisiz bir tavırla, ”Sinirlerimi pek de iyi kontrol edebilen bir adam değilim ben, Meira,” dedi, sanki bu bir bahane olabilirmiş gibi. ”Beni kışkırtmaman senin yararına olur. Ayrıca,

aşığındım,

dedim, bir zamanlardı o, Meira, artık değil.”

Başımı iki yana salladım hayretle. Bu adam aşk kelimesini ne kadar düşüncesizce kullanıyordu öyle? Anlamını bile biliyor muydu ki? ”Aşkı anlamamışsın o halde,” demekten alıkoyamadım kendimi. ”Ne olursa olsun bana yaptıkların

‘bir zamanlar’

dahi olsa âşık olan bir adamın yapacağı şeyler değil.”

Yine durdu hareketleri fakat bu sefer farklıydı, normalde beni geçiştirmek için bir şeyler geveler ya da sadece kısa bir bakış atardı ama şimdi tamamen ilgisi benim üzerimdeydi. ”Aşkı mı anlamamışım?” diye sordu kaşlarını çatarak. ”Anlat bana o halde. Sen ne biliyorsun aşka dair?”

Bu meydan okumaya, ”Birbirlerini bıçaklamayacaklarını biliyorum en azından,” diye karşılık verdim özgüvenle.

Daha da derinden çatıldı kaşları ve şöminede dans eden alevlerin yansıdığı karanlık bakışları hiç olmadığı kadar ürkütücü göründü. ”Önce beni vuran sendin,” dedi sert ve kesin bir tavırla.

Bıkkın bir şekilde gözlerimi devirdim. ”Dur tahmin edeyim, beni burada zorla tuttuğun için elime geçen fırsatı değerlendirdim ve seni vurdum. Ne de büyük bir canilik yapmışım! Üzgünüm o çok

hassas

kalbini kırdığım için.”

Ne kalp varmış bu adamda da arkadaş… Ama böyle konuşmaya devam edersek sinirlenip yine düşüncesizce eylemlerde bulunacağımı ve başımı belaya sokacağımı biliyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve gitmeye davrandım fakat daha birkaç adım atamadan arkamdan seslendi.

”Buraya gel,” dedi yine ve yine emrivaki bir tavırla. İstemsizce olduğum yerde durunca dişlerimi kıracak kadar sertçe birbirine bastırdım, çenem uyuşuyor ve tırnaklarım avuç içlerimi delip geçmek istercesine batıyordu. ”Otur,” dedi uyarı dolu, itiraz istemeyen bir sesle.

Gel, git, otur, kalk…

Onunla vakit geçirdikçe onu neden vurduğumu çok daha iyi anlayabiliyorum gerçekten de.

Defolup gidemezdim, istemeye istemeye arkamı döndüm yeniden ve sinirden titreyen dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak tekrardan aynı koltuğa oturdum. Baştan sona bir an olsun hiddetli bakışlarını üzerimden ayırmadan izledi beni;

kaşları çatıktı ve bu, üzerine gölgeler düşen gözlerini iyice karanlığa gömüyor, ona tekin olmayan bir görünüm veriyordu

”Aşkı anlat dedim bana,” dediğinde gergin bir hareketle gözlerimi kaçırdım ondan. ”Madem bu kadar iyi biliyorsun…”

Alevleri izledim düşünmeye çalışırken fakat onun delici, ısrarcı bakışlarının nefes alışverişime kadar ben takip ettiğini bilmenin rahatsız edici hissiyatı vardı üzerimde. Sonundan bu baskıya daha fazla dayanamadım ve ”Ne bileyim işte, aşk aşktır,” diye bir şeyler gevelemeye başladım. ”Birini seversin, sayarsın, kötü şeyler yaşansa dahi ondan kötü ayrılamaz, ona kötülük yapamazsın. Aşk zaten o insana zarar gelmesinden korkmak değil mi?” Bakışlarımı ona çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. ”Değilse eğer, o insanın diğerlerinden, sokakta yanından geçen herhangi bir yabancıdan ne farkı var? Senin aşk tanımını bilmiyorum ama ben sevdiğim adamın kılına zarar gelse dünyayı yakardım.”

Sonuna kadar beni ciddi ciddi dinlemişti fakat son kısımda donuk ifadesi ağır, hatta ürkütücü bir yavaşlıkta çözüldü, dudakları hastalıklı bir imayla kıvrıldı ve bayık, cansız bakışları oturduğum yerde rahatsızlanarak kıpırdanmama sebep oldu. Sanki asıl o benim ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı ve sonunda bütün bu tepkilerini garipseyerek öylece oturmaya devam ettiğimi, itiraz etmediğimi görünce de gerçekten samimi bir şekilde gülmeye başladı. Onu ilk defa gülerken gördüm, dudakları öyle şen şakrak bir imayla kıvrıldı ki dünyadaki en mutlu insan sanabilirdi onu tanımayan biri fakat bağırıp çağırmasından bile korkunç duruyordu şimdi.

Gülmeyi bırakamıyormuş gibiydi, ellerini kaldırıp saçları arasında geçirdi ve kafasını eğerek bir süre sadece gülmekten sarsılan omuzlarını gösterdi. Neler oluyor anlamıyor ve kendimi tedirgin hissediyor ama kalkıp gitmenin de iyi bir seçenek olmadığını düşünüyordum; o bir deli gibi görünmeye devam ederken de ben sırtımı koltuğa bastırdım sanki koltuk beni ondan koruyabilecekmiş gibi.

Sonunda, hastalıklı gülüşünün arasından konuştuğunu, ”küçük hanıma da bak sen,” diye dalga geçtiğini duyabildim. Yine fark etmeden çenemi sıkmaya başlamıştım, bu bir alışkanlıktı

anlaşılan bende, ne zaman sinirlensem ya da korksam fark etmeden çenemi ölümüne sıkıyordum.

Bu sırada önüne eğdiği başını kaldırdı, hâlâ aynı şekilde öne uzanmış ve dirseklerini dizlerine dayamıştı, ellerini önünde birleştirip, ”bu kadar iddialı sözler edebilecek kadar tanıyor musun ki sen kendini?” diye sordu. İçimdeki endişeyi, bu bilinmezliği besleyen bir dengesizlikle, ciddi bir ifadeyle izledi beni.

Onun gözlerine bakmak fiziksel bir zorluktu, gözlerimi kaçırmamak için içimde bir savaş vermem gerekti. ”Hislerim bu,” dedim kendimi savunma amacıyla. ”Hafızamı kaybetmiş olsam da tamamen bomboş bir teneke değilim ve bak,” yutkundum, “bu halimle bile kafamda senden daha tutkulu, sadakatli biriyim sevdiğim kişiye karşı.”

Ben bu kadar kışkırtıcı sözler söylemeyi beklemiyordum, tıpkı onun aniden ayağa kalkmasını beklemediğim gibi. O anki sinirinden ötürü üzerime yürüyeceğini sandığım için gözlerim şöminenin kenarına asılan maşaya kaydı hemen telaşla, onu almak için atılacak gibi oldum fakat üzerime gelmedi, sadece inanamıyormuş gibi, öfkeyle bir ileri bir geri gitmeye, kendi kendine bir şeyler söylemeye başladı. Başta söylediklerini çok gergin olduğum için anlayamadım, onu dinlemekten ziyade dengesiz, ani hareketlerini tetikte bir şekilde takip ediyordum fakat az sonra sarf ettiği kelimeleri seçebilmeye başladım.

”Sadakatmiş…”

diyordu, elleriyle koparmak ister gibi saçlarını çekiştirirken.

”Dünyayı yakarmış…”

Yine aniden durdu ve bana doğru dönüp işaret parmağını tehditkâr bir imayla havaya kaldırdı, bana doğrulttu. ”Sen sadece seni seveni yakarsın, Meira Hanım!

Dünyaymış…”

Kafa karışıklığıyla onun bu hallerini takip etmeye çalışırken karman çorman duygular içerisindeydim. Hâlâ tetikteydim, defolup gitmek istiyordum fakat dayanamadım, ayağa kalktım ve her an patlayabilecekmiş gibi duran adama yaklaştım tedbirle.

İlk defa sakindim, neredeyse onu da sakinleştirmek ister gibi usulca, ”ne yaptım sana, Uygar?” diye sordum. Duygusal olarak bu kadar dengesiz olduğu bir andan faydalanmak, kendimi riske atarak da olsa onu konuşturmak istedim.

Durdu, omzunun üzerinden bana donuk bir bakış attı, ”Benim için dünyaları yakmadığın kesin,” dedi cevap olarak.

Kaşlarım çatıldı hemen ama sakinliğimi bozmadan, neredeyse anlayışlı bir sesle, ”Seni sevmiyormuşum ama,” diye hatırlattım ona.

Bana baktı, hem de uzun uzun. Anlamadığım, anlatmadığı başka şeyler de dönüyordu belli ki ama bu kadar eksik varken nasıl kendi başıma kafamdan dolduracak ve büyük resmi tamamlayacaktım ki? O da bunu söylemek ister gibi baktı bana, dudaklarını araladı, itiraf edecek gibi oldu ama son anda başını salladı iki yana ve vazgeçip arkasını döndü.

”Odana git, Meira,” dediğinde sıkıntıyla derin bir nefes aldım.

Çok yakındım…

Yeniden başa dönmüştük ama bu kesin tavrı, bu aniden boş verişi üzerine gidebileceğim, ısrar edebileceğim bir mesele değildi. Onu bu kadar öfkeliyken daha fazla kışkırtmak istememiştim, itiraz etmeden arkamı dönüp gittim ben de.

ℒ

Sabahın erken saatlerinde derin olmasa da uykudaydım, ta ki kapım birden çalınmadan açılıncaya kadar. Uykum hafif olduğundan hemen telaşla doğrulmuş ve kafa karışıklığıyla, uykudan ötürü şişik gözlerimi olabildiğince açarak içeriye giren adama bakmıştım. Nefes nefese ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraşırken o beni hiç takmadan elindeki saksıyı gelip baş ucumdaki komodine koydu.

Şaşkın fakat kızgındım, ”Kapı çalmaz mısın sen hiç?” diye sordum hayretle onu gözlerimle takip ederken. Beyaz saksıdan yükselen orkide çiçeklerine, yapraklarına dokundu nazikçe ve ”Bir daha sakın orkideleri atma,” diye uyardı beni.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, ”ne?” diye sordum kafa karışıklığıyla, yeni uyanmıştım ve söylediklerini anlama kabiliyetim henüz yerine gelmemişti.

”Pencereden attığın orkideler,” diye hatırlattı o da. Elbette, dün sataşacak yer ararken orkideleri atmıştım camdan, anılar biraz geç geldi ama geldiğinde de belli etmedim.

“Ben atmadım,” dedim, bilmezden geldim. Sanki benden başka biri var da o saksıyı aşağıya atacaktı… Benim bu aralar zekâ seviyesi gittikçe düşüyordu anlaşılan.

Benimle tartışmadı, bana attığı bakışta neyin ne olduğunu gayet de iyi bildiğini görebiliyordum, daha fazla uğraşmadı benimle ve arkasını dönüp odadan ayrıldı. Bir süre onu izledim arkasından, kapıyı kapattıktan sonra da kapıyla bakıştım amaçsızca. Şu aptal orkideleri düşünüyordum. Yok güzel yaprakları çirkin köklerini gizlemek içinmiş de, bilmem ne. Baya baya alttan bana laf sokuşturuyor, çirkin bir alt yapım olduğunu söylüyordu. Hem de zengin şımarık bir kız çocuğu olduğum için. Fazla abartıyordu bana kalırsa bazı şeyleri, bilmediğim ve karanlıkta kalan çok şey olsa da ne kadar çabuk öfkelenebilen birisi olduğu hesaba katılırsa bazen gerçekten de yaşananların sandığım kadar ciddi olmadığını düşünüyordum. Sadece ona hakaret ettim diye bile bu kadar ileriye gidebilecek birisi olabilirdi belki, kim bilir?

Üzerimdeki yorganı kaldırıp uyuşuk bedenimi yataktan çıkardığım sırada orkidelere kısa bir bakış attım, biraz daha deli olsaydım sırıtarak beni izlediklerini düşünecektim. ”Sizden kurtulamayacak mıyım ben hiç?” diye mırıldandım sıkıntıyla.

ℒ

Dördüncü gün.

Uyanalı dört gün oldu, üç gece. Kendimi iyi hissediyordum, ilaçlardan ötürü olmalıydı elbette ve istemsizce ilaçlara minnet duydum. Çektiğim acılar katlanılabilir gibi değildi, şimdi ağrı kesicilerin uyuşturup rahatlattığı bedenimde tıpkı diğer günlerdeki gibi bir acının gezindiğini hayal dahi edemiyordum. Kendime bu eziyeti etmektense artık hiç itiraz etmeden verdiği ilaçları içeceğimin sözünü vermiştim içten içe.

Açtım, kahvaltı hazırladığını umarak odadan ayrıldım ve alt kata indim. Kulağıma varla yok arasında konuşma sesleri

çalınsa da uyku mahmurluğundan ötürü pek dikkate almadım ve lavaboya girdim. Hâlâ alışamamıştım aynada gördüğüm kadına, hâlâ yüzü gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sanki deriden bir maskeydi ve tutup çekersem çıkartabilir, altında yatan gerçek yüzümü görebilirdim.

Meira bu mu,

deyip duruyordum her defasında kendime, Meira buna mı benziyor? Peki içinde? Bu yüzün, bu ifadenin, yeşillerin, donuk bakışlarının altında nasıl biri yatıyor? Göründüğün kadar güzel misin Meira? Aklınla oynuyor o adam, Uygar, kötü biri olduğunu düşündürüyor, suçu sana atıyor… Kendini temize çıkartabilmek için, sana yaptığı her şeyi kendine reva görebilmek için, vicdanını hafifletebilmek için, sana eziyet ettiğini değil de sana yaptıklarının bedelini ödettiğini düşünmek ve ceza kesmek için bunları yaptığını sanıyor.

Nasıl birisin peki Meira? Onunla baş edebilecek biri misin? En az onun kadar deli olmanı umuyorum bazen.

Aynada kendimle bakışma ve iç dünyamla tartışma seansımı yine aynadaki o rahatsız edici küçük çizik dağıttı. Küçücük incecik bir şeydi fakat onu o kadar yok etmek ve aynayı tertemiz yapmak istiyordum ki… Böyle şeylere takıntılı biri miydim yani? OKB'si olan insanlar gibi, en küçük detaylara takılıyor muydum? Uyandığım günden beri fark etmeden çenemi çok sert sıkmak ve bu aptal ayna üzerindeki küçük çiziğe takmak dışında ciddi bir takıntılık göstermemiştim aslında, bunlar da anormal şeyler değildi, birçok insanda olabilirdi, değil mi? Ayna ile oyalanmayı bırakıp lavabodan çıktım.

O sırada mutfaktan gelen sesler ben yaklaştıkça netleşmeye başladı. Dikkat etmediğim için başta ayırt edememiştim ama bir erkek sesiydi ve Uygar'a ait değildi kesinlikle, daha farklı, daha pürüzlü ve boğuk bir tınısı vardı. Şaşırdım, yorgunluğumu geride bırakarak koşar adımlarla mutfağa ilerledim.

"Konuştum,"

diyordu biri, nefes nefese mutfağa geçtiğimde mutfak masasında bana sırtı dönük olacak bir şekilde oturan yabancı

bir erkekle karşılaştım. ”Sorun olmadığını söylüyor, internetteki haberleri de düzeltmiş.”

Uygar, karşıda iç mutfak kısmındaki tezgâhta yemekleri hazırlıyor, bir yandan da yabancıyı dinliyordu, benim geldiğimi fark etse de dikkat etmedi. Onun aksine yabancı adam üst gövdesini biraz çevirdi ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. ”Sen…” dedim kafa karışıklığıyla. Bana yardım edebileceğini düşünmüştüm her nedense bir anlığına fakat bakışları fazla boştu. Saçları kısacıktı, Uygar’a nazaran sakalları uzundu ve genç ifadesine rağmen yaşı oldukça büyük gösteriyordu.

Tekrardan önüne döndü ve Uygar’a doğru baktı. ”Bu uyanmış mıydı?” diye sordu ilgisizce. ”Neden söylemedin?”

Bana ‘bu’ diye seslenmesine dahi takılacak havada değildim, tek düşünebildiğim beni tanıyor oluşuydu. “Beni… tanıyor musun?” diye sordum masaya yaklaşırken.

Sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen önünde kristal bir bardakta viski, elinde de bir sigara, tüttürüyor, keyfine bakıyordu. Daha doğrusu başta parmakları arasındaki şeyin bir sigara olduğunu sandım fakat yaklaştıkça elindekinin sigaradan farklı göründüğünü, daha soluk bir rengi olduğunu ve ağır bir ot koktuğunu fark ettim.

Uygar da yabancıya doğru sert bir bakış attı, “şunu evimde içme demedim mi Mert?” diye tok bir sesle uyardı. Hazırladığı iki tabağı da eline aldı ve masaya geldi. “Çıkmıyor sonra kokusu,” diye ağız dolusu söylendi, tabakları masaya koydu ve ardından bana kısa bir bakış attı. “Otur,” dedi, benim için sandalyeyi dahi çekmişti.

“Aç değilim,” diye itiraz ettim hemen, hâlâ yabancıya, adının Mert olduğunu öğrendiğim adama bakıyordum.

Uygar’ın kaşları çatıldı hafifçe, “ilaç içeceksin,” dedi itiraz istemeyen bir tavırla. “Otur ve yemeğini ye.”

Yabancı adam ise sigarasından ya da her ne haltsa ondan dolu dolu bir nefes çekti ve geç de olsa, “dünyada ottan daha iyi bir koku var mı ki çıkmasını istiyorsun?” diye cevapladı. Onu izlerken istemeye istemeye masanın etrafında dolaştım ve

Uygar'ın benim için çektiği sandalyeye oturdum, böylece yabancının da tam karşısında kalıyordum. Bu adamın kilit bir nokta olduğuna inanarak bir an olsun gözlerimi ondan ayıramadım, onu hatırlamaya, çehresini hafızamda broşürlerini basarak dolaştırmaya başladım.

'Merhaba, rahatsız ediyorum ama bu adamı gördünüz mü?'

'İyi günler, bu adam yaklaşık birkaç aydır kayıp, onu daha önce hiç gördünüz mü?'

'Bu adamı gerçekten bulmalıyım! Kim olduğunu bilme şansınız var mı? En azından bilen birini tanıdığınızı söyleyin bana, lütfen.'

Adamın dağınık bir görüntüsü vardı, saçlarını üçe vurmuştu ve keskin yüz hatlarıyla sert bayık bakışları insanı huzursuz edecek cinstendi. Uzun boyluydu, giydiği bol sweatshirt heybetli üst gövdesini saklayamıyordu ve parmaklarında olduğu gibi boynundan aşağılara inen birbiriyle bağlantılı dövmeleri seçilebiliyordu. Kıyafetinin ardında daha fazla dövme olduğundan da emindim.

Uygar ise, Mert dediği bu yabancı adamın ısrarla esrarı -yani sanırım o bir esrar,- içmesi karşısında oturduğu yerden kalktı ve masayı dolanarak yabancının yanına vardı. Mert'in parmakları arasından esrarı kurtardı fakat kül tablasında söndürmeden önce kendisi son bir nefes aldı, aynı nefesi dudakları arasından yoğun bir duman olarak salarken de izmariti kül tablasına bastırdı.

"Yeterli," diye uyardı onu bu sırada, sakin görünüyordu, tekrardan dönüp yerine otururken Mert olmayan saçlarına dokundu sıkıntıyla.

"Ne ara bu kadar muhafazakar oldun?" diye sitem etti, önündeki kristal bardaktan bir yudum içki alarak kurumuş dudaklarını ıslattı. Sabahın köründe içmek de neydi? Nasıl bir midesi vardı bu adamın? Daha güneş bile yeni doğmuş, ışınları yeryüzüne anca varmıştı ve kalktığı gibi ilk içtiği şey esrar ve viski miydi gerçekten de?

"Yemeğinle ilgilen," diye küçük bir uyarıda da bulundu bu sırada Uygar bana. Bu kadar dikkatle Mert denen adamı

izlediğimi bilmiyordum, o uyarınca silkinip kendime geldim ve başımı eğip önümdeki kahvaltıya baktım. Omlet ve domates soslu sosis, lezzetli duruyor, buharı tütüyordu ama hiç de yiyesim gelmemişti o an.

Bu sırada diğer adam ise, Mert yani, masanın üzerinden uzandı ve tabağımdaki sosislerden birini alıp ağzına attı. Uygar, kafasını bilgisayardan kaldırıp kısa, uyarı dolu bir bakış attı ona doğru. "Yemek istiyorsan kalk yap," dedi, ardından aynı irdeleyici bakışlar bana döndü. "Sen de önündekine sahip çık."

Anlaşılan bu patronculuğu sadece bana karşı değildi, bulunduğu odada bir şeyleri istediği gibi kontrol edemezse öleceğini sanıyor olabilir miydi?

Yemeği boş verip, "Hâlâ bir açıklama yapmadınız," diye hatırlattım bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken. Uygar bilgisayarla ilgileniyordu, Mert ise bana baksa da bakışları donuktu, sessizliğini korudu ve yeni bir yudum aldı bardağından. Hayretle, "Beni neden görmezden geliyorsunuz?" diye çıkıştım birden. Uygar'ın buna da kulak asmayacağını bildiğimden bütün odağımı Mert'e verdim ve onu ciddi, beklenti dolu bir imayla izledim. "Cevap ver, kimsin sen? Nasıl tanışıyoruz seninle? Burada zorla tutulduğumu biliyorsun herhalde, değil mi? Kazadan haberin var mı? Ailemi tanıyor muydun?"

Mert kaşlarını çatıp şaşırmış gibi geriye çekildi bir anlığına, "Hop hop hop!" dedi ellerini kaldırıp aramıza bariyer gibi çekerek. "Kafam taşak gibi zaten, ağır ol biraz."

Ama değil ağır olmak, yakasına yapışıp bir an önce konuşması için onu tokatlamayı dahi istiyor, zor tutuyordum kendimi. "Beni tanıyor musun yoksa sadece Uygar ile mi bağlantılısın?" diye ısrarla sürdürdüm ben de göz kontağını bozmadan.

Fakat benim aksime o Uygar'a baktı, "Hep bu kadar çok konuşur muydu bu?" diye kabaca sordu. "Komadayken daha çekilebilirdi sanki."

Sinirle derin bir nefes aldım kendimi sakinleştirebilmek için. "Öncelikle benim bir adım var," dedim tane tane. "Bana 'bu' diye seslenip durma."

Mert'in bakışları yeniden Uygar'a kayınca Uygar da omuz silkti, "Patronu duydun," dedi eğlenen bir ifadeyle.

Hâlâ cevap vermiyorlardı! Onlar herhangi bir çabada bulunmadığı için de mecburen yine ben el attım, soruları da ben sordum cevaplarını de ben vermeye çalıştım. "Sana da mı kötü şeyler yaptım yoksa arkadaşına yaptığım şeyler için mi kızgınsın bana?" diye sordum açık açık. Sadece 'evet' ya da 'hayır' de bari, kahrolasıca!

Ama Mert henüz bir şey söyleyemeden Uygar girdi araya, "Yemeğinle ilgilen dedim, Meira," diyerek yine rahat bırakmadı beni. "Yemek saatinde çene çalmamayı öğrettim sanıyordum?"

Öğretmiş…

O an kışkırtıcı agresif bir tavır takınmak değildi amacım, sadece elimdeki fırsatı değerlendirerek cevaplara ulaşmak istiyordum ama ona ters ters bakmaktan alıkoyamadım kendimi. O da tek kaşını kaldırarak meydan okuyan bir karşılık verdi, mecburen önüme döndüm ve plastik çatalı alarak tabağımla uğraşmaya başladım. Yemiş izlenimini vermek için omleti böldüm, birkaç lokma aldım, oradan alıp oraya koydum ve olabildiğince oyalandım. Bu sırada Mert içkisini bitirmiş ve salona, şöminenin tarafına geçmişti. Onu kaçırdığımın telaşıyla hızlı hızlı bulduğumu tıktım ağzıma ve sonunda Uygar'a döndüm.

"Şu adam, Mert," derken, uzun bedenini koltuğa bırakan yabancıyı izliyordum dikkatle. "Kim o?" dediğimde bir sessizlik oluştu, Uygar'ın başını çevirip bana ters bir bakış attığını fark ettiğimde tabağımı kaldırdım hemen. "Bitirdim. Bak." Neyse ki dikkat etmedi. "Arkadaşın mı?" diye sordum ben de.

Önüne döndü yeniden. "Evet," dedi, şükürler olsun sonunda bir soruma cevap vererek.

"Neden burada?" derken bakışlarım ileride şömine başında sigarasını tüttürmeye başlayan Mert'e kaydı tekrardan. Kollarını da koltuğun başlığına kadar kaldırmış, rahat bir pozisyonda yayılmıştı. Bu haliyle çok yorgun görünüyordu.

“Senin için birkaç şey getirdi,” dedi Uygar, alnına düşen siyah ince saç tellerini parmaklarıyla geriye ittirdi. “Normalde ben gidip alırdım ama evde tek bırakmaya gelmezsin.”

Söylediklerine hiç bozulmadan, “Ne getirdi?” diye sordum merakla.

Omuz silkti. “İhtiyaçlar, birkaç parça kıyafet, yiyecek içecek.” Ve bu sırada her ne düşündüyse artık ekrana kilitlediği bakışları hafifçe kısıldı ve dudakları sinsi bir imayla kıvrıldı. “Yakında bir yere gideceğiz, güzel bir elbise istersin diye düşündüm.”

Kaşlarım çatıldı hemen tepki olarak. “Elbise? Nereye gideceğiz? Beni dışarıya mı çıkartacaksın?”

“Evet,” diye yanıtladığında beni, tek düşünebildiğim şey elbette ki kaçma ihtimalimdi.

Sonunda.

Bu tarz bir fırsatın gelmesini bekliyordum günlerdir. İçten içe nasıl da mutlu olduğumu görünce küçük bir gülümseme yakaladım yüzünde ve bu anında somurtup ona sorgulayan bakışlar atmama sebep oldu yeniden. Benim mutlu olmamdan mutlu olacak biri değildi, mesele neydi? Sorsam da söylemezdi, biliyordum artık ve huzursuz hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Yine bir oyun çeviriyor olabilirdi.

Yine de bunun çözümünü sonraya bırakmaya karar verdim ve oturduğum yerden kalktım. Mert’in peşinden gidecektim elbette fakat Uygar’ın arkamdan, “tabakları toplamayacak mısın?” diye seslenmesiyle beraber adımlarımı durdurdum. Sinirli olduğumu belli etmemeye çalışarak döndüm ve tabakları toparladım hızla.

İç kısımda tabakları hallettikten sonra tekrardan yemek salonuna geçtim, küçük bir yerdi, bir masası ve dışarıyı gösteren sıralı, uzun pencereleri vardı, Uygar hâlâ masada oturuyor ve işle ilgileniyordu. Artık her neyse işi, sormadım bile, sadece yanından geçerken merakla sesli bir şekilde kendi kendime konuşmaktan alıkoyamadım kendimi. “Uşağın değilim diyorsun ama yemekleri hep sen yapıyorsun,” dedim

fakat kışkırtma amacı gütmüyordum, zararsızdım. “Yemekleri de bana yaptırmamana şaşırıyorum doğrusu.”

Oturduğu yerden bana alaycı bir ifadeyle baktı, “Hayatın boyunca mutfağa bile girmedin, yemek yapabileceğini düşündüren şey nedir sana?” diye sordu dürüstçe.

Bu söylediğine bozuldum, yalan yok, kendimi bir aptal gibi hissettirdi. “O kadar da her şeyden habersiz olamam,” diye mırıldandım beklentiyle fakat, “öylesin ama,” diye karşılık vererek hiç de yardımcı olmadı bana.

Mert, kanepeye yayılmış sigarasını içiyor ve kısık gözlerinin ardından şömineyi izliyordu. Evin bu kısmında özel bir şeyler olmalıydı, belki de bir tarafta tuğlalardan örülmüş eski tarzdaki şöminenin ve diğer tarafta da uzun pencerelerin ormanın derinliklerine açılan manzarasından kaynaklıydı; özellikle de güneş batarken ve gecenin bir yarısında fazla güzel bir karışım oluyordu.

Yine her zamanki tekli koltuğuma oturdum. ”Demek adın Mert,” diye mırıldandım bu sırada, dışarıda yağmur damlaları pencereyi dövüyordu.

Dudakları arasından yükselen yoğun dumanların ardından bana attığı kısa bakışı ve yarım yamalak bir şekilde güldüğünü gördüm. ”Sadece ağzımı bile açsam Uygar beni öldürür,” dedi derin, uyuşuk bir sesle. Sıkı bir içiciye benziyordu, bundan ötürü sesi böyle kalın ve boğuk olmalıydı, bir de üstüne sarhoş gibi ağır başlı davranması vardı tabii. Dışarıdan pek de yaklaşmak isteyeceğin biri gibi durmuyordu; kısacık saçlarının ve sert yüz hatlarının ona verdiği kapkaççı görünümden bahsetmiyordum bile. Üst gövdesinin tamamen dövmelerle kaplı olduğundan da emindim artık.

”Geçmişle ilgili bir şey sormayacağım,” dedim rahat görünerek

. Elbette sormayacağım ama dolaylı yoldan söyleteceğim.

”Sadece seni tanımak istiyorum,” dedim, bu sırada hâlâ onu dikkatle inceliyordum. ”Yani, birbirimizi çoktandır tanıdığımız düşünülürse, seni yeniden tanımak istiyorum, diyelim.”

Cevap vermedi, yayıldığı yerde kıpırdandı ve siyah sweatshirtünden boynu gözüktü. Beyaz tenini göremedim bile, boynunun kulağının altından başlayacak şekilde dövmelerle kaplıydı.

Uygar nereden buldu bu tipi? Her anlamda birbirlerinden çok alakasız duruyorlardı. Uygar, gömlek ve pantolon gibi daha resmi ve sade giyinen, hal tavır olarak da klas biriyken bu adam bir çete üyesine benziyordu. Özellikle elleri kolları, üst gövdesi dövmelerle kaplı, yanağında, çenesinde ve birkaç yerde daha gördüğüm üzere yara izleriyle dolu, belalı, sokakta görsem çantama sarılacağım bir tipti, hiç de tekin biri gibi durmuyordu. Ve esrar içmek mi? Sabahın köründe bile ayık olmayan adamdan ne gibi bir hayır gelirdi?

Ah…

Kimlerin eline düştüm ben böyle? Nasıl adamlar bunlar?

Yine de ondan ne denli rahatsız olduğumu belli etmedim. ”Neden konuşmuyorsun?” diye sordum çaktırmadan yan gözle tepkisini ölçerken. ”Uygar’ın eski sevgilisi olarak seninle de yakındık muhtemelen,” dedim, ”şimdi de yakın olabiliriz belki?” Dikkatle izledim tepkisini ve hiç garipsemedi eski sevgilisi dememi, sadece yakın olmaktan bahsetmemi garip buldu sanki.

Biliyordum!

Uygar bana sadece onun beni sevdiğini benim ise ondan nefret ettiğimi söylemişti, aramızda bir ilişki olduğundan bahsetmemiş, bunu her nedense gizlemişti. Oysa biz gerçekten de sevgiliymişiz. Bu nasıl olabilir? Sevmediğim bir adamla nasıl beraber olabilirim? Beni zorlamış olabilir mi? Ya da… Bir çıkar uğruna onunla beraber olmuş olabilir miydim? Mesele bu muydu?

Mert, ”Ne diye seninle yakın olacakmışız?” diye bir şeyler söylediği vakit, dalgın dalgın, ”Demek Uygar eski sevgilim,” diye mırıldandım kendi kendime. Bunu duyunca tek kaşı havalandı hemen, duruşunu düzeltti ve ”Ne? Ben öyle bir şey söylemedim,” itirazında bulundu şüpheli görünerek.

”Ama ben söyleyince de garipsemedin,” dedim kendimden emin bir şekilde.

”Dikkat etmedim sadece,” derken oldukça rahatsız olmuş göründü. İkinci kere, ”Ben bir şey söylemedim, boşuna bana sataşma,” dediğinde bunu da bana söylüyor sanmıştım lakin arkamda bir yere bakıyordu, kendimi bu yeni öğrendiğim detaya fazlasıyla kaptırdığım için Uygar’ın geldiğini dahi fark etmemiştim. Birden kolumdan tutmuş ve beni oturduğum yerden kaldırmıştı.

”Çok mu akıllı sanıyorsun kendini?” dediğinde ona hızlı hızlı açıklamaya, ”Sadece konuşuyordum!” diye itirazlar etmeye başlamıştım. ”Geçmişle alakalı bir şey sormadım, yemin ederim!” Doğru, soru sormadım sonuçta, bir savda bulundum ve Mert de fark etmeden beni onayladı.

Kızgın görünüyordu, nereye baksa bilememişti sanki, ”Değildik,” dedi bana, kolumu hâlâ bırakmamıştı. ”Seninle sevgili falan değildik.” Ve anca o zaman bıraktı kolumu, hatta biraz da ittirdi gitmem için. ”Odana çık şimdi.”

Gitmedim elbette, ”sevgiliydik,” diye üsteledim, ”yalan söylüyorsun.”

Bıkkın bir hareketle başını salladı, ”Değildik Meira, uzatma.”

”Hayır, yalan söylüyorsun,” diyordum nereden geldiğini bilmediğim bir özgüvenle. Emindim resmen, ne derse desin, ”bir ilişkimiz vardı,” diye itiraz edip duruyordum. ”Ama bunu neden gizlediğini anlamıyorum.”

Başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu,

”Sikeyim…”

diye mırıldandığını duydum, bu duruma canı çok sıkılmış gibi görünüyordu. Sonunda derin bir nefesle tekrardan bana döndü, ”Sayılır,” dedi, artık gizlemesinin bir manası olmayacağından pes ederek. ”Tam bir ilişkimiz yoktu. Sana söyledim, beni sevmediğini söyledim, tek taraflıydı.”

”Ve ne yaptım?” derken bildiğin üzerine yürüdüm fark etmeden. ”Sana ümit verip seni kendimden uzaklaştırdım mı? Bu tarz bir şey mi?” Cevap vermedi, bakışları da az öncekinden çok daha donuk göründü ve dönüp koltuğa bıraktı

kendisini. Şaka gibiydi! ”Niye gizliyorsun? Bu neden bu kadar önemli bir detay?” Kafasını, resmen benden kaçmak ister gibi geriye attı, gözlerini kapattı, sanki beni böyle duyamayacaktı. ”Seni aldattım mı yoksa?” diye sordum şüpheyle.

Gözlerini açmadan, ”hayır,” dedi basitçe ve bu daha da kaşlarımı çatmama sebep oldu.

”Aldatmaktan daha kötü bir şey yapmadım o halde, daha azı için de böylesi bir cezayı asla hakkediyor olamam,” derken içimde büyüyen öfkeye yenik düşecek gibi oldum, az daha sehpanın üzerindeki demir kül tablasını alacak ve kafasında yeniden şekillendirecektim. ”Derdin ne be senin?” diye sordum kavga arar gibi bir agresiflikle. ”Kaç gündür terörist olduğumu bile düşündüm bunları hakketmek için! Aldatmadıysam daha kötü ne yapmış olabilirim? O zaman kesin öldürürdün zaten beni!”

Sesimi yükselttiğimden ötürü başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu yine, ”Direkt öldürerek sana iyilik yapmak istemedim, Meira,” diye cevapladı yine gözlerini açmaya tenezzül dahi etmeden. ”Bu yeterli bir cevap mı?”

Titreyen parmaklarımı saçlarıma daldırıp iyice karıştırdım, ”Aklımı yitireceğim,” diyordum ayakta dolanırken, o ise benimle dalga geçiyormuş gibi ama ciddiyetini asla bozmadan, ”Henüz bunun için çok erken,” dedi, ”yolun daha başındayız, Meira, akıl sağlığını saklasan iyi edersin.”

Öfkeyle, ”Cehennemin dibine kadar yolun var!” diye çıkıştım.

O ise sakin sakin, ”Ben nereye sen oraya,” dedi, beni ciddiye bile almıyordu.

Arkamı döndüm oradan ayrılmak üzere, ”Allah belanı versin senin!” diye bağırdım küfredercesine.

”Seninle tanıştığımda verdi zaten,” diye cevabını geciktirmediğinde de sinirden kendimi yere atmak ve çığlık atmak istedim ama dayandım, dönüp gittim yoksa elimden bir kaza çıkacaktı.

Manyağın teki bu herif!

ℒ

6. Sarhoşlar Doğruyu Söyler

Beğenerek

destek verebilirsiniz♡

○●

Bölüm Altı

“Sarhoşlar Doğruyu Söyler.”

Bölüm Şarkısı: Power - Isak Danielson

ℒ

İnsan, kendi zihninde kaybolacak, kendisine yabancı kalacak ve odasındaki duvarları aklında geçmişe dair hiçbir anı canlanmayacak kadar bomboş gözlerle izleyince anlıyor hayatının mahvolduğunu.

Benden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar yok olurken ben nerelerdeydim,

diyor, kendisine kızıyor,

nasıl beni bu hale getirmesine izin verdim?

Göğsümde büyüyen boşluğa rağmen, beni ben yapan anılarıma, geçmişime ve kendi iç dünyama dahi olan uzaklığın beni hissizleştirmesine rağmen, tarifsiz bir duygu karmaşası bataklığına çekiliyordum gittikçe. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ve asıl sorun da buydu; hisleri oturup da muhakeme etmezdin, sadece hisseder, bir tepki olarak gösterirdin, oysa bende duygulara dair hiçbir şey kendiliğinden gelişmiyordu artık. Durup da düşünmem gerekiyordu ne hissetmem gerektiğini, kafamda tartıyordum her bir olayı, duyduklarımı ve bana karşı yapılanları, ardından hangi duygunun en uygun olanı olduğuna inanıyorsam onu takınıveriyor, uyum sağlamaya çalışıyordum. Bozulmuştum sanki; bedenim, zihnim, hislerim, hepsi hiçbir şeyi kendisi yapamayacak kadar işlevini yitirmişti. İçine su kaçmış

elektrikli bir oyuncaktım, şalterlerim atıyordu ve tek yaptığım titreyip sesler çıkartmak ama asla bir şeyleri değiştirememekti.

Sabahtan beri odadaydım, yalnızdım ve yatağa kıvrılmış, pencereye çarpan yağmur damlalarını izliyordum dalgın dalgın. Hava gittikçe kararırken şiddetlenmeye başlayan yağmur sesi eşliğinde birkaç saatlik bir uyku da çektim.

Bir rüya dahi gördüm.

Bir kâbus, daha doğrusu.

Her yer soluk renkli bir tablodan fırlama gibi, yağlı boya ile çizilmiş rastgele fırça darbelerinin arasında yürüdüğümü hatırlıyorum. Yeryüzünü döven yağmur sesleri çok daha uzaklarda şimdi. Ormanın derinliklerinden kopup gelen rüzgârın akılla oynayan ürkünç ıslığı ise bir melodi kadar uysal ama bir ritmi yok; yaprakların arasında, dalların ardında, çimenlerin üzerinde dolaşıyor, kıvrak hareketlerle eve yaklaşıyor ve açık pencereden girip perdeleri at üstünde bir savaşçının pelerini gibi şaha kaldırıyor.

Ve ben bu korku filminin ana karakteriyim, yamuk yumuk çizilmiş odalardan geçiyorum, ahşap parkelerin üzerindeki boyalar çıplak ayak tabanıma değiyor, boyaya batıyor gibi hissediyorum kendimi ama bir şekilde tamamen deforme olsa da tanıdık gelen koridorları geçebiliyorum.

Orada bir kapı, parmaklarım kulpa uzanıyor, kapı gıcırtılar eşliğinde karanlık bir odaya açılıyor, öyle ki neredeyse hiçbir şey seçemiyorum; sadece koridordan taşınan ve arkamdan yansıyıp küçük bedenimi yere devasa bir canavarmış gibi yansıtan ışık aydınlatıyor olduğu kadarıyla içeriyi.

Orada bir kitaplık, onca kitabın arasından hangisini almam gerektiğini çok iyi biliyorum; kalın hamurdan koyu yeşil bir kapağı var, eski yaprakları sararmış ve oldukça ağır. Kitabı aralıyorum, sırtım karanlığa dönük, ne yazıyorsa artık hiçbirini anlayamıyorum. Sanki birileri rastgele harfler karalamış gibi, harfler bile diyemem hatta, bir karmaşa, bir bulamaç.

Kafam karışıyor, bütün bunları gölgenin sinsi bir oyunu sanarak biraz daha ışığa çıkmak istiyorum ama koridordan farklı bir gölge yükseliyor, uzun siluet koridor boyunca

uzadıkça uzuyor ve geçtiği yerleri karanlığa gömüyor. Telaşla kapağı öyle sert bir şekilde kapatıyorum ki arasındaki tozlar havalanıyor. Tanecikler havada süzülürken korkuyla kapıdan gelecek saldırıyı bekliyorum tetikte, adımlarım geriye gidiyor kendiliğinden fakat beklediğim saldırı dışarıdan, ışığın olduğu taraftan değil arkamdaki, omuzlarıma tırmanan karanlıktan geliyor.

Bir ağırlık sarmalıyor bedenimi, kulaklarım uğulduyor, titriyorum, hem de ateşli bir hummaya tutulmuş gibi, birinin yılan gibi kıvrak parmakları kuyruk sokumumdan başlayıp sırtım boyunca tırmanıyor, ensemden dolaşarak boynuma dolanıyor. Omzumda bir varlık hissediyorum sanki ama dönüp de bakamıyorum, adımlarım olduğu yere çakılmış ve gözlerimi dahi kırpamayacağım bir trans içerisindeyim.

Bir fısıltı gibi başlıyor ve zihnimde yankılanacak yabancı kelimeleri boğuk bir tınıyla sarf ediyor.

”

האם

אתה

מרגיש

חרטה

?”

Anlamıyorum, kafam o kadar karışıyor ve panik yapıyorum ki kalbim patlayacak gibi atıyor, vücudum baştan sonra kasılıyor.

Ne diyor?

Sadece anlamsız mırıltılar mı yoksa ben mi bir şeyleri kaçırdım bilmiyorum,

tekrar söyle,

demek istiyorum,

bu sefer daha dikkatle dinleyeceğim,

ama birden terler içerisinde gözlerimi açarak geride bırakıyorum o evreni.

O neydi öyle?

Nefes nefeseydim yataktan doğrulurken, hâlâ o kabusta olmadığımı anlayabilmem için koca birkaç dakika boyunca sakinleşmeye çalışmam gerekti. Sadece basit bir kâbus gibi görünse de tüylerimi diken diken etmişti o ambiyans, o hissiyat, kulaklarıma fısıldanan sözleri tanıyamasam da bedenimde bıraktığı etki…

Kalktım hemen yataktan, kaç saattir uyuyordum bilmiyordum ama dışarısı karanlıktı tamamen, yağmur damlaları dövüyordu camı ve etrafta ses yoktu. Burada yalnız başıma kalmak istemedim, sanki yatak beni tekrardan aynı kabusa çekecekti, aşağıya inmek ve diğerlerine katılmak istedim, odayı terk ettim.

Koridor karanlıktı lakin alt katta şömineden gelen ışık yansıyordu merdivenin basamaklarına, onları takip edecek ve aydınlık tarafa geçecektim fakat o an, o saniye koridora attığım adım durdu kendiliğinden. Kabustan korktuğum için fark etmemiştim ama orada gördüğüm koridor buradakine benziyordu. Daha sürrealist ve distopik bir hali gibiydi; bir

Tim Burton

yapımı gibi ama koridorun başında durunca kendimi yine kâbusun başlangıcında sanmıştım.

Kabusta ileri gidiyor, sağa dönüyordum,

kilitli oda,

pekâlâ, orada önemli bir şeyler olduğunu başından beri biliyordum zaten fakat bir kitap mı? Orayı, sapkınca fantezilerden türemiş çeşit çeşit nesnelerin ve acımasız işkence yöntemlerinin bulunduğu, korkunun ve dehşetin hüküm sürdüğü bir oda olarak olarak hayal etmiş, akla gelebilecek en rahatsız edici senaryoları kurmuştum kafamda fakat aynı zamanda orada bir kitap da olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Öyle bir kitap ki, bilinçaltım gerisini tamamen karanlığa gömerek koca odada sadece onu aydınlatmış, sadece onu seçtirmişti bana. Bunun önemli bir şey olmadığını, o kitabın benim için hayati bir değeri olmadığını iddia edemezdim, bu mistik bir inançtan ziyade bilinçaltımla alakalı psikolojik bir gerçek olmalıydı. Hafızasını kaybetmeden önce Meira'nın

bildiği önemli bir detaydı anlaşılan ve zihnim bana bunu hatırlatmış, resmen ipucu vermişti.

Fakat bir kitap nasıl önemli olabilirdi?

Ne yazıyor olabilirdi içinde beni kurtaracak? Sihirli bir kitap değildi ya sonuçta! Hatırladığım kadarıyla dümdüz bir romandı, sadece alfabesini anlayamamış ya da rüyanın absürtlüğü yüzünden seçememiştim kelimeleri ama hamur kapağı ve ince yapraklarıyla bir roman kitabıydı işte. Alfabeyi tanıyamasam da baskı fontuydu, bir günlük de olamazdı. O halde bir romandı ve içinde de hayati derecede bir şeyler yazıyordu. Uygar'ı alt edebilecek bir şeyler, her nasıl olacaksa o artık.

Kendime hâkim olamadım, alttan da ses gelmiyordu, etrafın sakin olmasına güvenerek karanlığa ilk adımımı attım, gerisi de onu takip etti. Koridorun sonunda karşılıklı iki oda vardı, sağdaki kilitli olandı ve denediğimde yine açılmadı, soldaki ise Uygar'a aitti ve kapısı kapalıydı ama tedbirli bir şekilde kulpu kavrayıp çevirdiğimde kapı açıldı. Uygar evde kilitli kapı istemediğini söylemişti, o gizemli oda dışında gerçekten de hiçbir yerde asla kilit yoktu. Bu kötüydü elbette, yani Uygar'ın kapısının kilitli olmaması, demek ki bu odada gizleyecek bir şeyi yoktu ama yine de girdim elbette içeriye.

Daha önce de gördüğüm üzere sıradan bir odaydı, burayı uyumak dışında kullanmadığı her halinden belliydi; büyük bir yatak -elbette düzenliydi, bir dolap ve küçük bir komodin. İlk önceliğim dolaba gitmek oldu, kapalı kapılar ardına bakmak istedim ve çekip açtım. Bütün kıyafetleri ya siyah ya beyaz ya da denizci mavisiydi; çoğu gömleklerden, düz pantolonlardan, bir de fazla kalın olmayan kazaklardan oluşuyordu. Sade, göze hitap eden, resmi bir tarzı vardı, evde dahi benim aksime pijamalarla gezmezdi. Her şey gereğinden fazla düzenli, fazla ütülüydü.

Dolabın arka taraflarını, kıyafetlerini, çekmeceleri, ceplerine ve iç çamaşırlarına kadar her şeyi karıştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Yatağına yöneldim ben de, hemen yanında alçak, küçük bir sehpa, üzerinde de kitaplar vardı. Üç kitap tam olarak, üst üste yerleştirilmişlerdi, gece uyumadan önce okuyor olmalıydı ve sadece bir tanesinin arasında ayraç vardı.

Önce hepsine bir genel olarak bakmak istedim, tek tek elime aldım ve kalın kitapların adlarını okumaya başladım:

”Cthulhu’nun Çağrısı.”

”Eşekarısı Fabrikası.”

”Kan Meridyeni.”

Elime alıp incelediğimde fark edebildim anca, birkaçının kenarlarında yanık izleri vardı, kararmış ve yanmış kahverengi izler kitapların iç cephelerine doğru yayılmıştı. Büyük bir hasar yoktu hiçbirinde fakat yine de garip bulmuştum. Biraz daha inceledim kapaklarını, isimlerini ve kabusumda gördüğüme benzetmeye çalıştım fakat hepsi çok farklı duruyordu, bir alaka kuramadım. Yine de açıp içlerine baktım, kitapları ters çevirerek sayfalarını hızlı hızlı geçtim, bir şey düşmesini bekledim sanki aradan ama üçü de boştu, dümdüz kitaplardı.

Sıkıntıyla son kitabı da geri koymaya hazırlanmıştım ki bir detay son anda geldi gözlerimin önüne. Az önce üstünkörü geçtiğim sayfaları yavaş yavaş taradım, sonunda gözüme takılan detayın bir kuruntu olmadığını fark ettim. Kitapta bir paragrafın altı kurşun kalemle işaretlenmişti.

Kan Meridyeni.

Kitabın adı buydu, kabusumdaki kitap değildi ama yine de kalbimde bir huzursuzluk yayılıyordu. Büyük bir merakla altı çizgili paragrafı, bütün sırlar bu yerde saklıymış gibi okumaya başladım ben de:

”

”Dünya hakkındaki gerçek,” dedi, ”her şeyin mümkün olduğudur. Hepsini doğuştan görmemiş ve böylece tuhaflığından kan kaybetmemiş olsaydınız, size olduğu gibi görünürdü; tıp şovundaki bir şapka numarası, ateşli bir rüya, ne benzeri ne de emsali olmayan kuruntularla dolu bir trans hali, seyyar bir karnaval, birçok çamurlu sahadan sonra nihai amacı tarif edilemez ve hesaplananın ötesinde felaket olan göçmen bir çadır gösterisi.”

”

Bir şapka oyunu mu? Çadır gösterisi mi?

Belki hastalıktan, belki de sadece dümdüz bir aptal olmaktan ötürü, bilmiyorum ama yazılanlardan hiçbir halt anlamamam normal miydi? Her şeyden öte o kadar da önemli bir yazıya benzemiyordu, o halde ne diye altı çizilmişti? Koca kitapta sadece bu paragrafın altını çizmişti Uygar.

Bir daha okumak istedim, belki fazla dikkatsizdim ve kelime oyunlarının aklımı karıştırmasına izin verdim fakat yeniden odaklanamadan birden arkamdan yükselen sesle yerimde sıçradım.

”Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?”

Neredeyse küçük dilimi yutacaktım, kitabı da telaşla elimden atmış ve arkamda bir korku filminden çıkmış gibi dikilen Uygar’a doğru dönmüştüm. Işıklar açık olmadığından ve içerideki tek ışık kaynağı, pencerenin dışarıdaki ay ışığını içeriye taşımasından sağlandığından, onu net göremiyordum. Bu içimde rahatsız edici bir hissiyat uyandırıyordu, yüz kıvrımlarına düşen gölgeler fazla tersti, fazla korku filmi işiydi, özenle tasarlanmış bir sahneydi sanki.

Yakalanmıştım, fazla dalmış ve dikkat etmemiştim, o noktada yalan dolanla işi kurtarmaya çalışmaktansa kitaplara odaklanmak istedim, nefeslenip, ”Bu kitap-” diye sormak istedim fakat yeniden, az önceki sorusuna cevap vermememden rahatsız olmuş gibi, ”Eşyalarımı mı,” duraksadı, gözleri beni taradı, ”karıştırıyorsun, Meira?” diye üstüne basa basa diretti.

Gergin bir hareketle kıpırdandım, bakışlarımı kaçırdım, ”Uyuyamadım,” dedim, ”etrafta gezerken gördüm kitapları. Bakmak istedim.”

Sakindi, keşke olmasaydı, böylesi daha ürkünçtü, kafasını ağır bir hareketle çevirip omzunun üzerinden az önce karıştırdığım dolaba doğru baktı, kapısını açık unutmuştum. ”Tarzını beğeniyorum,” dedim hemen, ne bileyim, telaş yaptım, ”sadece ceket alacaktım.” Tabii, buna bir köpek bile inanmazdı ve insan dili anlamadığı halde. O da inanmadı ama bakışları yeniden bana döndüğünde öfkeli falan görünmedi, bu iyiye işareti. Hemen bu halinden yararlanmalıydım, konu

kapanmadan, ”Aklım karıştı,” dedim, az önce elimden düşürdüğüm kitabı aldım.

Kan Meridyeni.

O gelmeden önce okuduğum paragrafı ima ederek, ”Şapka numaraları, çadır gösterisi, tıp şovları…” diye mırıldandım kafa karışıklığıyla.

Yemin ediyorum yüzüme ve gözlerimin içine öyle bir bakma şekli var ki… Daha doğrusu bakma değil de, istila etme, diyelim biz, ele geçiriyor gibi çünkü; bir zorlama, bir hüküm var, sonunda kaybedenin, elleri arasına düşenin ben olduğum, kurbanı oynadığım bir tür iç savaş gibi aramızda. Ve gözlerimin içine çok ayrı, yüzüme çok ayrı bakıyor, asla aynı değil, asla aynı anlamı ve hisleri taşımıyor. Yüzüme bakarken sadece beni tanımaya çalışıyor gibi. Benimle henüz yeni karşılaşmış, neye benzediğimden bihabermiş ve şimdi de beni ezberlemek istiyormuş gibi, uzun uzun ve bütün detaylara dikkat ederek bakıyor; bir yabancı gibi hatta, bir yabancı kadar uzak bana ama her şeyden çok yakın olmayı istediğini düşündüren bir şehvetle parıldıyor gözleri.

Gözlerimin içine ise daha derin ve tanıdık bir anlamla bakıyor, benim hatırlamadığım ama onun asla unutmadığı geçmiş anılarda kayboluyordu sanki.

Fazla gafil avlıyordu böyle beni, hiç acımıyordu bana değil mi?

Sonunda yüzümü uzun uzun, kim olduğumu hatırlamaya çalışır gibi izleme seansı yarıda kesildi, bakışları ellerimin arasındaki kitaba indi. ”Tıp Şovları, eskiden mucizevi ilaçlar satmak için gösteriler düzenleyen seyyar bir çadır gösterisiydi,” dedi tane tane, sesi fazla huzurlu ve dinlendirici geldi o an. Bir kitap okuyormuş gibiydi bana, yağmurlu bir gecede ve sıcak bir şömine başında.

”Ve?”

”Yargıç,” dedi, ilgiyle her tepkimi incelerken, ”dünyayı gezici bir gösteriye benzetir,

”gördüğünüz yaratılış düzeni”

nin, kayıtsız ve sonsuz çeşitlilikteki evrenimizin kaosunu gizleyen ucuz bir sihir numarası olduğunu iddia eder.”

Düşünceli bir şekilde paragrafı canlandırdım kafamda, ”sihir numarası,” diye mırıldandım bu sırada da kendi kendime.

”Evet,” dedi, ”yani her şeyin sahte olduğunu söyler. Bir göz yanılsaması gibi.”

Kafamı kaldırıp da ona bakmaktan kaçındım, kararsız göründüm sanırım, ”Burayı işaretlemişsin,” dedim boş bulunup.

Bir anlığına sessizleşti, çelik gibi sabit bakışları üzerimdeydi. ”Ben işaretlemedim,” dediğinde tek kaşım kendiliğinden kıvrıldı hemen. ”Sen işaretledin,” dedi bana. ”Bunlar senin kitapların, Meira.”

Kısa bir anlığına şaşırıp sorgulayan bir ifadeyle izledim onu, ardından arkama dönüp komodin üzerindeki kitaplara baktım üstünkörü. Ne demem gerekirdi bilemedim, bunların benim kitaplarım olması neyi değiştirirdi ama nedense değiştirdi, sadece ifade edebilecek doğru kelimeleri bulamadım ve az önce okuduğum paragrafların kargaşalığında kaybolduğumu itiraf ederek, ”Hiçbir şey anlamadım,” dedim.

Işık oyunu mu yoksa gerçek mi bilmiyordum ama küçük bir kıvrılma yakaladım dudaklarında. ”Oysa en sevdiğin kitaptır Kan Meridyeni, Meira,” dedi. Duraksadım, bundan bir şeyler çıkartmaya, bir yerlere varmaya çalıştım ama boştu içi, sadece benim hakkımda benden çok şey bildiğini bir daha hatırladım ve huzursuzlanarak kıpırdandım.

En sevdiğim kitap…

Kan Meridyeni. Yeniden kitaplara bakınca aklıma ilk olarak yanmış oldukları geldi. ”Neden… Yanmışlar?”

O da büyük bir rahatlıkla, ”Evini yakmıştım,” dedi. ”Büyük bir kütüphanen vardı, orada yanmamış bazı kitapları sonradan buraya getirdim.”

O basitçe söyleyip geçse de ben elbette büyük bir şaşkınlıkla söylediklerine takılmıştım. ”Bir dakika,” diye durdurdum onu hemen, ”evimi mi yaktın?”

Omuz silkti. ”Kanıtları yok etmek için,”

Hayretle kalakaldım birden, kızamadım bile ve sadece geriye adımladım fark etmeden. Belli ki ondan uzaklaşmak için yapmıştım bunu, araya mesafe koyunca yaydığı tehlikeden kendimi koruyabilirmişim gibi, beyhude bir çabaydı. ”Evimi yaktın,” dedim ama bunu aslında kendime tekrarladım.

”Söndürebilmek için üç itfaiye gerekmişti,” diye keyifle sırıttı, tepkim hoşuna gitmişti, bunda kesinlikle sadistik bir taraf olmalıydı.

”Evimi… yaktın…”

Hareketlendi ve geniş omuzları üzerindeki başını bir tarafa doğru yatırdı. ”Anne babanı öldürmeme bu kadar tepki vermemiştin,” dediğinde titreyen bakışlarım yüzüne tırmandı. Ona vurmak istedim, parmaklarımdaki karıncalanmayı hissedebiliyordum ama kendimi tuttum, ellerimi yumruk haline getirip hıncımı yine avuç içlerimden çıkardım.

Gözlerimin dolduğunu gizleyebilmek adına bakışlarımı kaçırdım ve ”O halde eşyalarını karıştırmıyormuşum,” diye mırıldandım, konudan saparak. ”Bana aitlermiş zaten.”

Eğlenen ifadesinin altında ciddiydi, ”sana ait olan her şeyin bana da ait olması gibi,” dedi, ısrarla gözlerimin içine bakmak istedi ama izin vermedim.

”Kitabı alabilir miyim?” diye sordum söylediklerini görmezden gelerek. ”Okumak istiyorum,”

Bir değişim yakaladım mimiklerinde, gözlerini hafifçe kıstı sadece ama bir hareketlilik meydana geldi bütün çehresinde. ”Al bakalım,” dedi. ”Sevecek misin merak ediyorum,”

Bu bana da ilginç bir konu gibi geldi,

en sevdiğin kitap bu,

sözü hâlâ aklımdaydı ve hiçbir alanda en sevdiğim şeye sahip olamayacak kadar yeni doğduğum için çok farklı duygular uyandırıyordu bu bende. Acaba şimdi de çok sevecek miydim? ”Eskiden sevdiğim şeyleri şu an hâlâ seviyor muyum?” diye sordum ben de merakla. ”Aynı davranışları, alışkanlıkları sergiliyor muyum?”

Yine o bakışı attı, yüzümü uzun uzun izleme bakışı, işte. Beni tanımaya, beni hatırlamaya çalışıyormuş gibi duran hali, bir yabancı gibi ama bir o kadar da değil. ”Hayır,” dedi ve bunu öyle alelacele söylemedi, gerçekten de düşünmüş ve bu cevaba kendisi de şaşırmıştı sanki. ”Farklısın,” dedi.

”Ne var bu kitabın içinde?” diye sordum.

Niye bana böyle bakıyor?

”Hiçbir şey,” dedi.

”O halde?”

”Hiçliği küçümsüyorsun.”

Her şeyin bu denli devlet sırrıymış gibi saklanmasına sinir oluyordum elbette, bir de karşımda dikilişi yok muydu, sadece var olması bile yeterdi. ”Bu şeyler bende bir işe yaramıyor, bil istedim,” diye uyardım onu.

Tek kaşı merakın etkisiyle havaya kalktı. ”Neyler?”

”Korkutma çabaları,” dedim, her nedense gereksiz bir özgüvenle.

Bu söylediklerim onu memnun etmiş gibi göründü, ”Seni korkutmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

”Evet,”

Bir adım daha attı bana doğru, geri gitmedim bu sefer. Yüzünde soran bir ifade belirmişti, ”Sence seni korkutmak isteseydim, karşımda böyle dikilebilir miydin?” deyişi, garip bir his uyandırdı içimde. ”O dizlerin titremeden,” yutkundum, ”dilin düğümlenmeden ve gözlerin kararmadan hem de, karşımda bu kadar rahat bir şekilde durabilir miydin sence?”

Karşısında istifimi bozmamaya çalışırken bana doğru attığı son adımla beraber yüzlerimiz arasında mesafe kalmış mıydı, emin değildim, nefesimi tutmuştum yalnızca, bu savaşın bitmesini ve çekip gitmeyi bekliyordum ama ilk kaçınan da ben olmak istemiyordum.

Daha ne kaybedebilirsin ki,

düşüncesi bana aptal bir cesaret yüklediği kadar bir yandan da,

kalanları da mı kaybedeceksin,

düşüncesine evrilerek beni olduğumdan da korkak birine çevirdiğinden, biraz olsun dik durabileceğimi kendime kanıtlamak istedim sanırım.

Ah…

O kadar iyi biliyordu ki içimden geçenleri, elleri arasında bilinçaltımdan notlar vardı sanki; gözlerini satırların arasında dolaştırırken de tıpkı böyle uzun uzun bakıyor, korkunun kokusunu almış bir avcı gibi sırıtıyor, sırlarımı bilmenin yüzsüzlüğüyle beni bir oyuncağa çeviriyordu.

Bir de üstüne bir elini kaldırdı, parmaklarını izledim kaşlarımı çatarak. Çok tehlikeli bir mesafe, çok tehlikeli, yanıcı bir madde, yaklaştı, yaklaştı ve parmaklarının tersi yanaklarıma değdi. Buz kestim, oysa parmakları yanıyor. Fark etmeden yeniden çenemi sıkmaya başlamıştım, sadece o kolunu söküp atmak istedim ama her nedense yerimden kıpırdamadım. O da bundan cesaret bulmuş gibi daha da yaklaştı, kulağıma doğru eğildi; sıcak nefesinin tenime çarpıp geçtiğini ve geçtiği yerlerde de derin yanık izleri bıraktığını hissedebiliyordum.

”Kuzular dağda kaybolunca,”

dedi kulağıma fısıldayarak,

”ağlarlar, Meira. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Geri çekildiğinde ve tepkimi ölçmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktığında yutkundum, neredeyse içimdeki tereddüdü sesime de yansıtıp, ”ne?” dedim afallayarak.

”Kitap,” dedi, dudaklarının kenarlarında kıvrılmalar olacak kadar gülümseyerek. ”Kitaptan bir alıntı.”

Ne kitabı,

diyecek oldum, aklımda kitap falan kalmamıştı bile, bakışları parmaklarımın arasında sıkı sıkıya kavradığım kitaba indiğinde henüz yeni fark ettim. Gülümsedi yeniden, sanki masummuş gibi, sanki sadece bir alıntıdan bahsetmiş gibi, her şeyden habersizmiş gibi.

Sonra da önümden çekildi, ”geç bakalım,” dedi ama ben öylece geçip gidemedim. Bir şey sezmiş gibi olduğum yerde

donakaldım, bir adım dahi atamadım.

”Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Zihnimde yankılanıyor bu sözler, gafil avlıyor beni, sinsi bir parazit gibi süzülüyor beyin kıvrımlarımda.

Ben… Bu sözü daha önce duydum…

Sadece bir söz diye görmezden gelemedim, içimde bir huzursuzluk kıvılcımı yakmıştı bile ve hiçbir şey hatırlamadığım düşünülürse zihnimin verdiği bu tepki öylesine olamazdı. Bir işler dönüyordu ve Uygar da bunu biliyordu, hatta şu an bile, gözlerimin içine bakarken dahi, sözlerinin bende uyandırdıklarından adım kadar emindi; hepsini kendi hazırlamış, anıları kendi elleriyle birbirine kenetlemiş ve beynime yüklemiş gibi, noktasından virgülüne içimde geçen her duyguda haberdardı. Bana ne yaptığını biliyor, sonuna kadar da bundan zevk alıyordu.

Bir orman, beyaz bir elbise, biraz kan ve

”Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

sözleri. Filmin yıldızı kim? Biziz muhtemelen ama göremiyorum, biraz esinti ve biraz yeşillik. Küçük, anlamsız, varla yok arasında, bir rüya gibi silik bir sahne alt tarafı ama gözlerim dolmuştu bile. Ben anlamasam dahi içimde birileri anlıyordu, hüzünlüydü, dehşet içerisindeydi, kalbimi de o kontrol ediyor ve hatırladıklarıyla zavallı dört odacığı sıkıştırıp duruyordu.

Neler oluyor?

Ben kuzu olamam. Olmamalıyım.

Bakışlarımı kaldırıp Uygar’a baktığım sırada bir damla gözyaşı kopup düştü yanağıma, çeneme doğru yuvarlanırken ne kadar zavallı göründüm bilmiyorum.

Kayboldum ve gel beni bul,

der gibi, bir açıklama için yalvarırcasına baktım ona. O ise başından beri beni kaybetmek için uğraşan adamdı, benden her şeyimi bir hiç uğruna çalmamıştı, ben yok olana kadar da buna

devam edecekti. Ondan medet ummak, bir anlığına afallamayla ona tutunmaya çalışmak bir hata, hatta büyük bir ayıptı, büyük bir saygısızlıktı bana karşı. Derhal girdiğim trans halinden çıkıp akan gözyaşlarımı sildim aceleyle ve hiçbir şey söylemeden koşar adımlarla yanından ayrıldım.

Bir kuzu olamam. Aptal bir kuzu olamam!

ℒ

Bitiktim.

Akşam yemeği saatini de kesinlikle geçirmiştim ve Uygar beni çağırmamış, ilaç dahi içirmemişti. Bu konuda ne kadar dediğim dedik, titiz biri olduğu düşünülürse biraz garip bir durumdu. Belki hatırlayabildiğim ilk yarım yamalak anımın bendeki yıpratıcı etkisi adına bu gecelik benimle uğraşmamayı seçmişti. Yine de içimde bir huzursuzluk kol gezinmeye başladı, yattığım yerden doğruldum ve kalkıp odadan ayrıldım.

Birkaç saat önce de aynı koridorda ilerlemiş ve odasına girmiştim fakat şimdi dönüp merdivenlere yöneldim, yavaş yavaş indim basamakları ve orada, şömine karşısındaki koltuklarda oturan ikiliyi gördüm. Aralarındaki alçak camdan sehpada tuzlu çerezler, derin bir kâsede üzüm ve başka meyveler, son olarak ise içki elbette; sohbet ediyorlardı karşılıklı. Alevlerin kızıllığı kristal bardakların kıvrımlarında kırılıp yansıyor ve iki ayrı kül tablasında da iki ayrı sigara tütüyordu.

Beni ilk Uygar fark etti, omzunun üzerinden soran bakışlar attı,

ne işin var burada,

der gibi ama konuşmadı, onlara yaklaşmamı izledi sessizce. Mert ise benden pek hoşlanmıyordu anlaşılan, gelmişim de gecelerinin içine etmişim gibi bir ifadeyle, bayık bakışlarla baktı bana. Elbette gidip da onun yanına oturmayacaktım, her an beni tutup şömineye atabilecek birine benziyordu, mecburen gidip Uygar'ın yanına oturdum.

Kendi isteğimle gelip de yanlarına oturmam garipsenmişti anlaşılan. "Katılmak istedim," dedim.

Mert ise bu isteğimden rahatsız olmuş gibiydi, ”Erkek erkeğe muhabbet ediyoruz şurada,” diye bir şeyler söylendi. ”Ayak uydurabilirim,” dedim ve Mert’in koltuğa yayılışını izledim. Kollarını iki tarafına açmış, koltuk başlığı boyunca yaslamıştı ve rahat bir pozisyonda içkisini yudumluyordu.

Bu sırada Uygar’ın bakışlarını hissettim üzerimde; iki kişilik bir koltuktaydık, birbirimize yakın oturuyorduk, biraz daha kaysam omzum ona değebilirdi bile ama ona bakmadım. Onunla aramda mesafe varken bile bakışlarına karşılık vermek zorken bu kadar dip dibeyken ona maruz kalamazdım, ölümcül bir doz olurdu bu benim için.

”Her neyse,” dedi Mert sonunda, ikisi muhabbetlerine geri döndüler. ”Yarın gideceğim,”

”Kalabilirsin,” diye yanıtladı Uygar sakin bir sesle. Yeniden görünmez olmuştum.

”Ne o?” Yüzünde alaycı bir ifade belirdi sigarasından yeni bir nefes alırken. ”Beni mi özledin?”

Omuz silkti. ”Uzun zaman oldu.”

”Yine de kalmasam daha iyi. Ondan pek hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Benden bahsediyor…

Benimle derdi ne?

Ah…

Uygar yanımda olmasa da rahat rahat konuşabilseydim keşke şu dazlak kafayla fakat maalesef çenemi kapatıp sessizce onları dinlemek zorunda kaldım.

Buraya gelirken aklımda sonuna kadar neler söylediklerine kulak asmak ve duyduklarımdan bir çıkarım yapmak vardı aslında fakat sandığım kadar önemli şeylerden konuşmuyorlardı. İş hakkında konuşmaya geçmişlerdi. İnanılmaz sıkıcıydı, bilmem Almanya’dan bir iş adamı gelecek, bilmem kimlerle yapılacak görüşmeler, bilmem ne zamana uzayan anlaşmalar derken uyuyup kalacaktım koltukta ama yine de gitmedim. Ben buradan gittiğim gibi önemli bir

şeyler dönecekmiş hissiyatına kapılmıştım, bir an olsun onları yalnız bırakmak istemiyordum, dayandım ben de.

Bir noktada her şeyi daha da çekilebilir kılmak adına yaslandığım yerden doğruldum ve ani bir kararla kendime içki koymak istedim fakat daha içki şişesine bile uzanamamıştım ki bütün dikkatinin başından beri Mert'in üzerinde olduğunu sandığım Uygar, "Hayır," diye girdi araya, "ilaç içiyorsun,"

Tam olarak ilaç muhabbetini açabilmek için yapmıştım zaten. "Bu akşam içmedim," dedim, "sorun yok,"

Kaşlarını çattı, "Hayır dedim, sen ne anlarsın içmekten?"

Yüzümü buruşturdum bu söylediğiyle. "Neyi anlayıp anlamadığımı sayende bilmiyorum artık Uygar, deneyip kendim göreceğim."

Sessizleştiği sırada masada benden uzak tarafa koyduğu içki şişesini aldım ve mantarını dikkatle çıkardım. Israrla istediğim için benimle uğraşmayı boş verecek sanmıştım ama Uygar'ın onaylamayan bakışlarını hissedebiliyordum üzerimde. "Onu içme bari," dedi, yüzünü buruşturmuştu. "Konyak o, miden bulanır, çok ağır…" Ona baka baka çıkardım mantarı ve az önce viski içtiği bardağını, zaten bittiği için alıp önüme koydum. Hemen refleks gereği uzandı, "O bardakta içilmez-" diyecek oldu ama çoktan dökmüştüm, kaldırdığı kolunu indirdi ve bıkkın, hırıltılı bir nefes saldı dudakları arasından. "Her neyse, kustuğunda saçlarını tutmayacağım."

Mert de memnuniyetsiz bir ifadeyle katliam yapıyormuşum gibi izliyordu beni. "Kızda hiçbir şeyin adabı yok ki," diye mırıldandığında, "Mert," dedi Uygar uyaran bir tınıyla. Mert, kollarını kaldırıp suçsuz numarası çekti, "İçme adabından bahsediyordum," dedi masum masum.

Elbette içme adabından bahsediyordun Mert…

Gözlerimi kaldırıp Mert'e baktım bu sırada, fazla mesafeli hissettim o an kendimi ona karşı. "Benden bayağı nefret ediyorsun," dedim ruhsuz bir tavırla.

"Belli etmemeye çalışıyorum," dedi gülümseyerek ama sert yüz hatlarında ürkünç göründü bu yapmacıklığı.

”Kesinlikle etmiyorsun,” diye mırıldandım ben de iğneleyici bir şekilde ve hiç düşünmeden bardağın yarısına kadar doldurduğum sıvıyı tek seferde diktim kafama. Sonra durdum, şoka girdim sanırım birkaç saniye boyunca.

Pekâlâ,

Uygar haklıymış, ama bunu bilmesine ihtiyacımız yok.

Olabildiğince mimik yapmamaya özen göstererek bardağı geri bıraktım ve içimde eriyen organlarımı görmezden gelmeye çalıştım. Uygar yemedi tabii bunları, bıkkın bir tavırla derin bir nefes aldı, ”Bırak numarayı da lavaboya git,” dedi, ”geliyorum ben de,”

Elimi kaldırdım onu durdurmak için. ”Sorun değil, o kadar da…” Gözlerimi kapattım sıkı sıkı ve öğürmemek için kıçımı sıkmam gerekti. ”… kötü değil.”

Lütfen biri şunu midemden alsın!

Bu anca bir zehir olabilir, bir cadı kazanında tüten iğrenç yeşil bir zehir hatta, tehlikeli madde uyarısı yapıştırmalılardı şişesine. Uygar önüme tuzlu bir şeyler koymasaydı bu eziyet devam edecekti.

Tuzlu atıştırmalıklar yiyince ağzımdaki o acılık azaldı, daha katlanılabilir bir boyuttaydı.

Pekâlâ, o kadar da kötü değilmiş.

Aslına bakarsam bu uyuşukluk hoşuma bile gitmişti bir raddede, ikinci defa çektim bardağı önüme. Uygar’ın ters bakışlarını hissedebiliyordum üzerimde, itiraf etmeliyim ki insanı huzursuz ediyordu o bakışlarla ama ondan tarafa bakmamaya çalışarak bardağımı doldurdum yeniden.

”Geçmişime dair küçük ve belirsiz de olsa bir şeyler hatırlayabilmenin şerefine içmeliyim,” dedim, böyle söyleyince kısa bir anlığına da olsa unuttuğum akşamki halim ve o görüntüler geldi aklıma. Bedenim de zihnim de çökecek gibi hissetmiştim, ağır bir yük onca his.

Bardağı diktim kafama.

Tadı acı ama kafamdakiler kadar değil.

Bunu düşünmek bile yeniden kara bulutlar çekti üzerime, tadından nefret ettiğim halde etkisini hızla göstermesinden yararlanarak yeni bir bardak daha doldurmak istedim ama bir el yan taraftan uzandı, omzuma değip geçti ve bardağı tuttu. Ağırlaşmaya başlayan kafamı çevirip kolun sahibine, Uygar'a baktım, onu yeni fark etmiş gibiydim.

"Yeterli," dedi, bu sefer ifadesi ciddiydi, her zaman böyleydi aslında ama aşamaları olurdu işte, şimdi çizgiyi geçme, ciddiliğindendi yüzündeki.

Ben ise çizgileri geçme konusunda özel bir yeteneğe sahip olmalıydım, "O ağlak dazlaktan daha iyi içiyorum oysa," diye mırıldandım sırıtırken, sırf Mert'i kışkırtmak için söylemiştim, ortamı biraz kaosa sürüklemek ve tepkileri ölçmek istemiştim.

Beklediğim üzere Mert sinirle, "Siktir oradan!" diye çıkıştı, "kel değilim ben, ne dazlağı?" O da sarhoş sayılırdı, gözlerini sinirli olduğu halde anca yarısına kadar açabiliyor ve yüzündeki ahmak ifadeyle sert sert bana bakıyordu.

"Mert!" diye uyardı onu Uygar, bu ani çıkışması ikimizi de susturdu bir anlığına. Ben arkama yaslanırken Mert düşünceli bir şekilde sigarasından nefeslendi ve sakin bir sesle, "Bana dazlak dedi," diye söylendi. "Sadece saçlarım kısa."

"Üç numara," dedim, kötücül bir imayla sırıtmayı kesemiyordum ona bakarken.

"Seni ilgilendirmez," dedi,

"Çirkin görünüyor," Çocukça bir düşmanlık ve yaramazlık sergiliyordum ona karşı, o ise cevap vermeyi bırakma ve görmezden gelme olgunluğunda bulunmaktansa beni ciddiye alıyor ve sinirleniyor, bana ise eğlence çıkarıyordu.

"Sadece kısa bir saç, beğenmemen umurumda değil," dedi.

"Gayet umurunda,"

"Aptal sarışın,"

"Aptal serseri," diye mırıldandım aşağılar gibi, oysa sırıtıyordum.

"Kesin şunu," dedi Uygar sonunda.

”Önce onun kesmesi gerekiyor,” dedi Mert bozulmuş bir tavırla.

”Bu tipi nereden bulduğunu merak ediyorum,” dedim sonunda Uygar’a dönerek. ”Sokaktan hayrına mı topladın? Şuna bak, özensizliğine bak, sabah akşam esrar tüttürmekten gözünün feri kalmamış, annesini emekli maaşı için döven pasaklı sokak serserilerine benziyor.” Son kısma kendimi tutamadan gülmeye başlayınca Mert yerinden fırladı bir sinirle, üzerime yürüyecekti ama Uygar da hemen kalkmış ve onu göğsünden ittirerek durdurmuştu.

”İkiniz de!” diye gür bir sesle evi çınlattığında yüzümü buruşturdum. ”Kesin şunu dedim!”

Ama alkolün etkisinden ziyade başıma gelenler yüzünden bir türlü hıncımı kimseden çıkaramayışım beni susturmadı sanırım, sadece hassas bir noktaya basabildiğime sevinmiştim ve düşüncesizce konuşmak istiyordum. Alay etmek istiyordum, Uygar’ın yüzünde olmasa da en azından Mert’in yüzündeki nefretten, o rahatsız olmuş ifadeden zevk alıyordum.

”Dövmeler, yara izleri…” derken Mert’i inceliyordum baştan sona. Başım dönüyordu ama kendimi toparlayıp gülüyordum yine. ”Çok havalı görünüyor gerçekten, tehlikeli biri olmalısın, ödümü koparacaktın neredeyse,” derken yapmacık görünmek alkolün bana verdiği yüzsüzlükten ötürü hiç de zor değildi. İkisinden de iğreniyordum ve sonuna kadar bunu gösterebileceğim bir fırsat bulmaktan keyif alıyordum. ”Yara izlerini de sırf havalı gözükmek için mi oturup bu kadar uğraşarak yaptın, doğruyu söyle,” dedim ve yüzündeki o ifadeyi izledim.

O duraksamayı, esrarın gözlerinin önüne çektiği buğulu mayhoşluğun silinişi ve kendine gelirken öfkeyle üzerime atılmak için Uygar’ı bile çiğnemeye çalışmasını izledim. ”Öldüreceğim bu kaltağı!”

Fakat Uygar onu son bir defa fakat bu sefer sertçe ittirince birkaç adım geriye savruldu. ”Mert!” diye uyardı onu. Uygar, vücuduyla aramıza girmiş, Mert’in bu tarafa geçmesine değil bakmasına bile müsaade etmeden karşısında dikiliyor, ”Ne

konuştuk lan biz seninle?" diye hesap soruyordu. "Kurallara uymayacaksan siktir git!"

Uygar'ın ilk defa bu kadar argo kullandığını görüyordum. Gerçekten de sinirli olmalıydı ama her ikisinin de sırf bu söylediklerime sinirlenebilmesi mümkün olamazdı herhalde, az bir dalga geçtik diye mi beni öldürmek isteyecek gibi üzerime gelecekti Mert? Her ne kadar onu tanımasam da az önce gözlerindeki anlamın değiştiği, aklından farklı bir şeylerin geçtiği barizdi; tek amacım yaramazlıktı ama fark etmeden çok hassas bir noktasından vurmuştum anlaşılan. Yine de taviz vermedim, arkama yaslanmış bir şekilde Mert'in bana bir adım bile yaklaşamayışını izledim keyifle.

Zar zor sakinleştirdi Uygar onu, dışarıya çıkmasını ve hava almasını söyledi, hatta zorladı. Mert sarhoş sayılırdı, Uygar'ın onu ittirmesine karşı dengesini kaybediyordu ve sonunda pes etti, "Sikeyim böyle işi," diye söylene söylene dış kapıya yöneldi.

Mert'in kapıyı çarparak dışarıya çıkmasını rahat rahat izlerken kolumdan tutuldum birden ve oyuncak bir bebekmişim gibi basitçe yerimden kaldırıldım. "Yürü sen de," dedi bana, normalde kızıp karşılık vereceğim, hiç değilse hayretle onu kınayacağım yerde güldüm ben de.

"Gecenizin içine mi ettim?" dedim eğlenerek, merdivenlerden çıkıyorduk. Daha doğrusu o çıkıyor, beni de peşinden alelacele sürüklüyordu.

"İçmene izin vermemem gerektiğini biliyordum," diye söylendiğini işittiğimde sırf onu biraz daha sinir edebilmek adına son basamaklara geldiğimiz gibi merdivenin ahşap tırabzanına tutundum iki elle. Aniden duraksamak zorunda kaldığında döndü ve kaşlarını çattı, "Bırak," diye uyarsa da daha sıkıca kavradım tırabzanın şeritlerini.

"Ağlak dazlak derken yanılmıyordum," dedim, bir türlü sırıtmamı engelleyemiyordum ama eğleniyor falan değildim aslında, sanırım acımı gizlemenin başka bir yoluydu bu. Bilmiyorum, ben de Meira'yı yeni yeni tanımaya başlıyordum. "Alt tarafı eğleniyordum, siz büyüttünüz,"

"Meira!"

Beni çekip ayıramayınca üzerimden uzandı, bir anlığına bütün vücudu beni kapladı, göğsünün sırtıma sürttüğünü ve kokusunun burnuma dolduğunu hissettim. Bileklerimden tuttu sertçe, parmakları canımı yakacak bir baskıyla zorla bıraktırdı tırabzanı bana. ”Bırak oyunu!”

”Ah!”

Sinirle ittirecek gibi oldum onu ama kaşla göz arasında beni bir çocuk gibi havaya kaldırıp odaya çekiştirmişti bile. Işığı açmadan götürüp yatağa doğru ittirdi beni. Saç tutamlarım önüme düşerken az önceki sahte yaramazlığımı kaybetmiş, altında yatan çaresiz kızla göz göze gelmiştim.

Zavallı. Uygar artık seni ezmekten sıkılmış gibi görünüyor, sen sıkılmadın mı sürekli ezilmekten?

Planlanmamıştı, kendiliğinden döküldü kelimeler dudaklarımdan:

”Benden her şeyimi aldın,”

derken, çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı ki birkaç adımın ardından durduğunu işittim. Önüme gelen saç tutamlarını kulağımın arkasına geri sıkıştırdım kalkmadan önce. ”Ailemi, hayatımı, sağlığımı, geçmişimi, geleceğimi…”

Derin bir nefesle temizlemem gerekti ciğerlerimi ona bakmadan önce. Orada, karanlığın ortasında tıpkı kabusumdaki gibi bir canavara benzeyen siluetiyle dikiliyordu karşımda.

”Öldüreceksen öldür,” dedim, o hâlâ daha sessizce karşımda dikilirken. ”Eziyet edeceksen bütün gece seninim ve daha başka alacak bir şeyin kaldıysa da al istediğini ama bitsin gitsin artık, Uygar.”

Korkuyordum, bugün gördüğüm o küçücük anının bende yarattıklarına bile dayanamazken devamından deli gibi çekiniyordum. Uygar beni yavaş yavaş mahvetmeden önce bütün hasarları tek seferde yemek ve sonra da buradan defolup gitmek istiyordum yalnızca.

”Bana nasıl baktığını biliyorum,” dedim, ”nasıl bu kadarını hak ettiğimi düşünebilirsin? Al istediğini benden, yalvarırım

tek gecede bitirelim her şeyi. Aklından ne geçiyorsa, uzatma da yap gitsin.”

Bu sırada Uygar’ın aklından ne geçtiğini anlamıyordum ve anlamak da istemedim. Sadece bu eziyete bir son vermesini umuyordum. Karşımda yükselen bedeni görüş açımı kapatırken hissizleştiğimi fark ettim, heyecanlı değildim; belki hâlâ damarlarımda gezinen alkolün etkisi belki de daha fazla zarar göremeyeceğimi, sınırımda olduğumun mayhoş düşüncesi, bir şekilde bastırabildim içimdeki korkuyu. Artık geride sadece nefret vardı, alkolün yanında damarlarımda süzülen bir diğer sıvı, kana kana içmiştim ondan da ve boğazıma kadar dolmuştum baştan sona.

Nefret.

Yalnız bir kelime olmaktan çok uzak. Sadece kaybettiğimi bildiğim şeyler için değil, henüz haberim dahi olmayan yaralarım için de; koruyamadıklarım ve koruyamayacaklarım için, beni sevenler ve bir zamanlar sevdiklerim için…

Nefret. Sadece nefret. Yalnız 6 harf fakat sayısız keşkeler.

Keşke hiç hayatıma girmeseydin,

Keşke sana hiç güvenmeseydim,

Keşke hayatımı paramparça ederken seni durdurabilseydim,

Keşke… Sen beni yok etmeden önce ben seni yok edebilseydim,

Keşke…

Keşke.

”Bir şey söyle,” dedim dayanamayarak, dudaklarım titriyordu ağlama isteğimi içimde bastırmaktan.

Gözlerime de yansıtmış olmalıydım kırgınlığımı, ”İyi geceler,” dedi, duraksadı, son bir defa baktı gözlerimin içine, ”Meira.”

Arkasını dönüp odadan çıktı.

ℒ

Beğenerek destek vermeniz benim için çok önemli ^^

○●

7. Beyaz Elbise

Beğenerek

destek verebilirsiniz ♡

○●

Bölüm Yedi

“Beyaz Elbise.”

ℒ

Kayboluşumun, bu kabusa uyanışımın üzerinden altı gün geçmiş; hâlâ yapayalnızım, kafayı yemek üzereyim.

Nereye kadar?

Kimsesizim.

Bunun ağırlığı gün geçtikçe daha da büyüyor, insan olmaya yaklaştıkça daha da çok canımı yakıyor ve kaybımın büyüklüğünü fark etmemi sağlıyordu. Ben yalnızca belaya bulaşmış biri değildim, elindeki her şeyi kaybetmiş bir zavallıydım, dahası kayıplarım bitmiş bile değildi.

Kendimi de kaybedecektim.

Bir tek o kalmıştı geriye, karman çorman olmuş bir akıl ve yeterince tartaklanmış, kırılgan bir beden… Hiçbir şeyi telafi edemeyeceğim bir noktadayken tek motivasyonumun intikam olması, ilk başlarda büyük bir amaç gibi gelse de şimdi acımdan nefretime odaklanamıyordum bile.

Yapma bunu, yapma bana, Meira, sadece birbirimize sahibiz.

Savaşım herkesten ve her şeyden önce kendimle. İçimdeki yabancıyla, hâlâ kabullenemediğim bir akılla, yarım yamalak anılarımla ve hislerimle. Daha,

sen kimsin,

sorusunu cevaplayamazken savaşmaktan bahsediyorum tabii, çok ironik. Uygar'a karşı mı duracağım? Onu yaptığı her şeye pişman mı edeceğim? Önce kendimi yenmem gerekiyor, önce Meira'yı yenmem ve aklını başına getirmem gerekiyor.

En büyük düşmanım Meira şu anda, aynadaki şu garip, artık rahatsız etmeye başlayan yeşil gözlerin sahibi kadın yani. Önce onu tanımam gerekiyor.

Lavabodaydım, herhalde artık yarım saattir. Aynanın karşısında yüzümden sular damlarken yansımamla bakışma seansları yapmaya başlamıştım. Ezberlemek istercesine, hayali tuvale onun portresini çizmeye başlayacakmışım gibi dikkatle izliyordum hep ama bir noktada illaki gözüm o aptal çizgiye kayıyordu. Aynanın alt sağ tarafındaki o ince, küçük çizgi…

Huzursuzlanarak bir şeyler söylendim. Aynaya, o sinir bozucu çizgiye gözüm takılmadan bakamıyordum. Yine pes edip döndüm, yüzümü kuruladım ve lavabodan ayrıldım.

Sabahın erken saatlerindeydik, güneş yeni yükselmiş ve kuşlar yeni ötüşmeye başlamıştı; ormanda yaşam canlanırken, daha doğrusu karga daha bokunu yemeden ne diye kalktığım sorulursa da Uygar yüzünden diyebilirdim. Bir ruh hastası gibi sabahın köründe kalkıyordu sürekli ve kahvaltıya beni de kaldırıyordu. Hayır cevabı bu evde sadece bana yasak olduğundan da paşa paşa kalkıyor, lavaboda yarım saat Meira'yı izleyip o masaya oturuyordum.

Yine oradaydım, istemeye istemeye karşısına geçtim. Mert gitmişti, onu kaçırmış olmalıydım. Masada tabağım hazırdı, taze sıkılmış portakal suyuyla beraber servis edilmişti. İştahım yoktu ama Uygar'ın bakışlarını üzerimde hissedince mecbur yemeye başladım. Dünden beri hiç konuşmamıştık.

Onun için ne kadar da basitti, üzerimdeki güç ile bütün ipler onun elindeydi ve böylesi bir kukla olmak, hemen şimdi avuçlarımın arasındaki plastik bıçakla kendi boğazımı deşme güdüsü uyandırıyordu bende.

"Kedi mi yuttu dilini?"

Uygar seslenince kafamı kaldırıp sorgulayan bakışlar attım ona. Üzerinde denizci mavisi ince, sade bir kazak vardı, siyah

saçları taranmış, ince tutamları ikiye ayrılmıştı fakat ayarlı bir dağınıklıktaydı saçları. Kendisi kadar karanlık bakışlarını ve birbirine mühürlediği kurumuş, kalın dudaklarını izledim kısa bir anlığına. Dirsekleri masanın üzerindeydi, parmaklarını birleştirerek çenesi için bir dayanak yapmış ve çenesini oraya yerleştirmişti; o da aynı şekilde, hiçbir duygunun okunamadığı bakışlarla beni izliyor, bir şey söylememi bekliyordu.

Sonunda sessizliğimi korumaya devam ettiğimde mühürlü dudaklarını araladı, ”soru sormuyorsun hiç, hayret ediyorum,” dedi, başını hafifçe yana yatırdı ve bu ona sorgulayıcı bir hava verdi. ”Komadan uyandığından beri çeneni en uzun süre kapalı tutabildiğin an bu.”

Sinir bozucu at hırsızı.

Gözlerimi devirip yemeğimle ilgilenmeye geri dönecektim ki, ”Şu gözlerini devirme bana,” diye uyarmasıyla beraber duraksayacak oldum. Belki fazla belli ettim onu öldürmek istediğimi, bakışlarımı yeniden ona kaldırdığımda kaşlarını çattı ifademe, ”Ne var?” diye sordu sert bir tınıyla. ”Ne diye bana trip atıyorsun şimdi?”

Benim aklımdan çıkmadığı için uyuyamadığım halde o dün gece yaşananları unutmuşa benziyordu, resmen şimdi gözlerimin önünde hatırladı ve kaşlarını kaldırdı.

”Tek seferde bitirebileceğim bir intikam oyunu değil bu,” diye mırıldandı, ”eğer derdin buysa. Tek bir bedelle kurtulamazsın benden.”

Yutkundum. ”Bana bakma şeklin tek seferde bitiremeyeceğin için bu oyunu uzattığını düşündürüyor ama.”

Bana üstten bir bakış atmıştı. ”Dün de öyle dedin.

‘Bana nasıl baktığını biliyorum.’ ”

diyerek dün gece söylediğim cümleyi tekrarladı. ”Öyle mi?” Eğlenen bir ifade belirdi hemen yüzünde, dudakları kıvrılınca yanağında da art arda çizgiler beliriyordu. ”Nasıl bakıyormuşum sana?”

Avucumun arasında sıkmaktan kırma noktasına kadar gelen plastik bıçağın gerçek olmasını diledim bir anlığına. Sadece birkaç saniyeliğine mucizevi bir şekilde yeniden keskin bir

metale dönüşmesi yeterliydi. O pislik sıfatını, karşısında bir insan değil de eline geçirerek parmaklarıyla oynattığı bezden bir kukla varmış gibi kibirli, baskıcı davranışlarını tek ölümcül bir darbeyle silebilirdim ama bunlar bir hayalden ibaretti. Sinirden kuduruyor olmama rağmen, bütün gücümle sıkmama rağmen daha plastik bir bıçağı bile kıramıyordum, bileklerimde güce dair hiçbir şey yokken, iyileşmeye başladığım halimden bile bir halt olmazken bütün bunlar fantezilerden ibaretti sadece.

”Konuş Meira,” diye diretti o da, içimdeki kaostan aldığı zevk okunabiliyordu yüzünden. ”Sana nasıl bakıyormuşum anlat bakalım.”

Çok istedim o ukala ifadeyi en azından sözlerle silmeyi. Sonuna kadar görmezden gelmeyi seçmiştim başta aslında ama dayanamadım, ”Sen bana bakmıyorsun,” dedim bir çırpıda, ”beni yaşıyor, yiyip bitiriyorsun gözlerinle. Ve o kadar çok dokunuyor ki bu sana dayanamıyorsun, katlanamıyorsun kendine. Kafanda üç saniye kuralı getirmişsin gibi. Üç saniyeden fazla bakmamak için uğraşıyorsun, ters ters başını çevirip duruyorsun. Benden kaçıyorsun, beni yanında istemiyorsun, sürekli odaya kapanmamı istiyorsun çünkü dayanamıyorsun. Sana bu kadar yakınken bu kadar uzak olmamıza katlanamıyorsun. Geçmişte ne yaşandıysa artık aramızda, belli ki senin için bitmemiş daha ve bunu kabullenmemek için atmadığın takla kalmadı.”

Hiçbir tepki göstermeden beni izleyişine karşı neredeyse aşağılayan, hoşnutsuz bir ifade takındım yüzüme. ”Senin gibi basit bir adamın derdi ne olabilir derken de aklıma sadece bir şey geliyor. Acaba bedelim bu mu diye düşündürüyor bana.”

Bütün bunları söylerken sesimin dahi titremeyişi kendimi çok güçlü hissettirdi. Öyle sandım daha doğrusu, kendimi kandırmanın başka bir yoluydu bu da, ne kadar güçsüz olduğumu anlık cesaret patlamalarıyla gizliyor ve kendimi aptal bir süper kadın sanıyordum, ta ki küçük bir çatlağa kadar ve her şey tuzla buz oluyordu.

Şimdi de öyle oldu, söylediğim her şeye rağmen başını eğip sırıttığını gördüğümde yutkundum, ne ara ıslandığını bilmediğim kirpiklerim birbirine hızlı hızlı çarpmaya başladı.

”Gülüyorsun,” diye mırıldanırken yeniden yutkundum, bıçağı tutan elim titriyordu. ”Gülüyorsun…”

Uzun parmakları kazağının kollarını kıvırmaya başladı. ”Seni tanımasam ne kadar şerefsiz bir adam olduğumu düşündüreceksin bana.” Kurumuş dudaklarını yaladıktan sonra yutkunduğunu ve soluk dudaklarına renk katışını izledim anbean. Kirli sakallarının çevrelediği çenesini kaldırıp bana donuk bir bakış atmadan önce kollarını masanın üzerine koydu, parmaklarını birbirine kenetledi.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ”Meira,” dedi sakince, “sen daima daha kötülerini hakkediyorsun,” derken bir an olsun ayırmadı karanlık bakışlarını üzerimden. Aramızdaki mesafeye rağmen, bir masanın iki ayrı ucunda oturuyor olmamıza rağmen yanı başımdaymış gibi tüyler ürpertici bir hissiyatla karşıladım söylediklerini. Gözlerimi kırpıştırdım, çenem titriyordu. O da bu tepkilerimi izledi bir süre, gözlerini kıstı hafifçe ve başını yana doğru yatırdı. ”Beni bu yavru köpek bakışlarınla, mağdur ayağına yatmalarla, gözyaşlarıyla yumuşatamazsın. Her defasında hatırlayacağım bir gece olacak çünkü. Her sana acıdığımda, acaba, dediğimde, biraz olsun yumuşadığımda bir gece tekrarlayacak kafamda.”

Yutkunarak düğümlenmiş boğazımı temizledim önce. ”Hangi gece?”

”Beni öldürdüğün gece.” Mimik yok.

Sakinleştim. ”Bilmem,” diye mırıldandım ruhsuz bir tavırla, ”her ne yaptıysam hak etmişsindir.” İfadesindeki donukluğun sert bir imaya evrilişini takip ettim gözlerimle. ”Ne kadar aşağılık bir karaktere sahip olduğun düşünülürse, geçmişte de çok iyi bir adam olamazsın bu kafayla.” Yorulmuştum, omzumu silktim, ”Belki ben de kötü şeyler yapmışımdır, olabilir, sütten çıkma ak kaşık olduğumu hiç düşünmemiştim zaten ama sen… Senin gibi aşağılık bir adam başına gelen her şeyi hakketmiştir. Az bile yapmışımdır hatta.”

Birden masaya inen yumrukla beraber masanın üzerindeki tabaklar ve bardaklar gürültüyle sarsılırken çenemi sıktım.

”Ne o?” diye sordum imayla. ”Sen bana hak ettin derken sorun değil, kendimi ucuz bir nesne gibi hissettirirken sorun değil,

suçumu dahi bilmeden bana eziyet ettirirken sorun değil ama senin hak ettiğini söylemem sorun öyle mi? Bir tek senin canın tatlı yani?”

Çenesinin kasılıp kaskatı kesilmesini izledim ruhsuz gözlerle, hâlâ kirpiklerimdeki ıslaklığı hissedebiliyordum ama tek bir gözyaşı düşmemişti daha. Uygar ise masanın üzerindeki yumruğunu parmak boğumları beyazlayana kadar sıkmaya devam ediyor, bir yandan da ”Senin sorunun bu işte,” diyordu bana. ”Nerede duracağını bilmemek. Sınırlarını, haddini bilmemek!”

O an boğazıma kadar dolu olduğum için birden kendimi kaybetmiş, dayanamayarak bağırıp çağırmaya başlamıştım. ”Bana geçmişe dair sen şöyleydin sen böyleydin demeyi bırak!” Sesim bütün evde yankılanıyordu, boğazımı zorladığım için pürüzlü çıkıyor ve canımı yakıyordu ama kendimi tutamadım. ”Bilmiyorum, hiçbir şey bildiğim yok! Hâlâ aynı insanmışım gibi, her şeyi hatırlıyormuşum gibi bana beni anlatmayı bırak! Ya her şeyi tam olarak anlat ya da hiçbir şey anlatma! Ya hep ya hiç! Bu yarım yamalak anılar, bilgiler hiçbir halta yaramıyor, sadece kafamı daha da fazla karıştırıyor ve bana acı çektiriyor! Bilinmezliğin ne derecede acı verici olduğunu anlamıyor musun?” Nefes nefese kalmıştım, titrek nefeslenmeler eşliğinde, ”Ya hep…” dedim tane tane, ”ya hiç.”

Sessizlik.

Bu iyiye işaret değildi. Fırtına öncesi sessizlikti, elbette, sinirim geçince -ki alevlendiğinden çok daha hızlı sönmüştü, oturduğum yerde gergince hareketlendim. Hiçbir şey yapmıyor, sadece bir robot gibi beni izliyordu.

Sonunda bir hareketlenme yaşandı. O kadar dalıp gitmiştim ki küçük dilimi yutacağım sandım, onun ağır bir hareketle sandalyesini çekip ayağa kalkışını izlerken tetikteydim yeniden.

”Yukarıya çık ve Mert’in getirdiği beyaz elbiseyi giy,” dedi bana bakmadan ve önündeki tabak ile bardağı toplayarak.

Nereden çıktı bu birden? Beyaz elbise de neyin nesiydi?

Çatık kaşlarla sırtını izledim, iç kısma geçip tabakları tezgâha koydu. ”Elbise… ne için?” diye sordum cevabından çekinerek.

”Git ve giy,” dedi sadece, benimle direkt olarak muhatap olmadı.

Hem herhangi başka bir itirazı hoş görmeyeceğinden hem de zaten merak ettiğimden ötürü uzatmadan sandalyemi çekip kalktım. Koşar adımlarla ayrıldım oradan, içimde tarif edemeyeceğim bir korku kol gezerken dalıverdim odaya birden. Mert bir valiz getirmişti bana ama hiç içini açıp da bakmamış, dolabın kenarına rastgele bırakmıştım. Büyük siyah bir valizdi, tuttuğum gibi yere yatırıp açtım. Başta, içinde sadece kıyafetler olduğunu düşündüğümden ve elbette de şu anda en son ihtiyacım olan şey kesinlikle bir elbise olduğundan açma gereği bile görmemiştim. Evet, içinde önemli bir şey yoktu, sadece kıyafetlerin günlük olmaması garipti. Birkaç elbise, topuklu ayakkabı hatta, güzel bir ceket, kaban ve mücevherler.

Ama bir elbise vardı ki diğerlerinden farklıydı. Beyaz bir elbiseydi, tül gibi incecik bir kumaştan yapılmıştı ve odadaki pencereler kapalı olmasına rağmen benim hissedemediğim bir esintiyle bile tetiklenerek etekleri havalandı.

Fakat göğüs bölgesinde bir leke vardı.

Ve belinde.

Ve eteklerinde.

Belli ki temizlenmişti, normal gözün basitçe seçemeyeceği kadar kumaş kıvrımları arasında kaybolmuştu ama o ton uyumsuzluklarını seçti benim gözlerim hemen. Anında bu lekelerin kan lekesi olduğunu, Mert’e temizletmesi için verildiğini anlamıştım. Şimdi de elbiseyi geri getirmişti anlaşılan.

Yutkundum, bu elbise hakkında bir şeyler hoşuma gitmiyordu kesinlikle ve bunun tek sebebi kan lekesi de değildi. Daha gördüğüm ilk andan hoşuma gitmemişti. Dün gördüğüm anıdaki elbise olabilir miydi? Orada da beyaz bir elbise giyiyordum, kan lekesi gördüğümü de hatırlıyorum varla yok arasında.

Daha fazla incelemeyi bırakıp bu cinayet mahallisinden kanıt olarak alınmış gibi duran korkunç elbisenin içine girdim. Bana biraz büyük geliyordu, özellikle de beli düşüp duruyordu, kilo vermiş olmalıydım. Ne de olsa aylardır komadaydım, belimi içime çekince kemiklerimi bile sayabiliyordum ve şimdi de elbiseyi dolduramadım fakat bel kısmı korseliydi zaten, arkadan iplerini sıkabildiğim kadar sıktım ben de ve belini oturttum biraz da olsa. Kare yakaydı, kolları ise uzun ve boldu, tıpkı elbise gibi o da incecik bir kumaştan yapılmıştı ve tenim görünebiliyordu altından. Elbisenin boyu ise kısaydı, biraz gereksiz yere kısa hem de, dizimin neredeyse bir buçuk karış kadar üzerinde bitiyordu pileli eteği, eğilsem kalçalarım ortaya çıkardı.

Ne biçim zevkleri vardı eski Meira'nın? Etrafta böyle prenses gibi mi gezerdi?

Odada ayna yoktu fakat pencereden yansıyordu beyazlar içerisindeki cılız bedenim. Elbise o kadar hafifti ki çıplaktım sanki, hiç hissetmiyordum üzerimde varlığını ama yine de huzursuzdum içinde. Manevi bir ağırlığı vardı elbisenin, hele ki bir zamanlar kanla boyandığını düşünmek…

O sırada belirdi birden Uygar. Camdaki yansımama dalıp gittiğim için ne ara içeriye girdiğini fark etmemiş, camdan gördüğümde de birden bir göz yanılması sanıp ürkmüştüm ama kapı pervazında dikilmiş, beni izliyordu. Ona doğru döndüm bir sonraki hamleyi bekleyerek, neden bu elbiseyi bana giydirdiğini ve neden bir zamanlar kan içerisinde olduğunu anlatmasını istedim. Öncelikle, bu kan kimin kanıydı? Muhtemelen benim ama bir de onun ağzından duymak istedim.

O ise omzunu kapının pervazına yaslamış, kollarını da önünde birleştirmiş bir şekilde dikkatle beni inceledi. Sessizdi. Üzerine gölge düşen bakışları onu ele vermiyor, aklından geçen düşünceleri benim meraklı bakışlarımdan gizliyordu. İfadesizliği, herhangi bir duyguyu yansıtmayışı rahatsız edici gelmeye başladı, bir şeyler hoşuna mı gitti yoksa rahatsız mı etti anlamıyordum, neydi beni böyle uzun uzun izlemesine sebep olan? Geçmişe gitmiş olmalıydı, bu elbise kim bilir onun aklında nelerin canlanmasına sebep olmuştu, hoş şeyler

de olmasa gerek ki pek mutlu görünmüyordu, keyifli bile değildi, olsaydı kesinlikle beni sinir edecek imalarda bulunur, en azından o pis sırıtmasını yüzüne yerleştirirdi.

Sonunda hareketlendi, bana doğru yaklaşmasını izledim gergin bir şekilde ve o yaklaştıkça geriye gitmeyi isteyen adımlarımı kontrol altına aldım. Bakışlarını hiç üzerimden ayırmadı; özellikle de göğüs kısmı ilgisini çekmiş gibiydi, daha doğrusu göğüs kısmının, elbisenin bana büyük gelmesinden ötürü bol olması ve belinin de tam olarak belimi sarmaması ilgisini çekmişti.

Birkaç adım kala, ”dön,” dedi bana. Neden olduğunu soracaktım ki fırsat bırakmadan belimden tuttu ve kendisini döndürdü beni. Hemen arkamdaydı, ayakkabısının burnunun çıplak topuklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Bu yakınlık derin bir nefes aldırdı bana tedirgin bir şekilde ama hareket etmedim, ona direnmenin bir mantığı yoktu, sessizce yapacağı şeyi bekledim.

Önce parmaklarını, ona direnmediğimi ve hareket etmeyeceğimi anlayınca belimden ayırdı fakat çok uzaklaşmadı, aynı parmakların sırtımda yukarıya sürtünerek, bana eziyet etmek istiyormuş gibi ağır ağır çıkışını hissedebiliyordum. Nefesimi tutmam gerekti, kesici bir aleti gezdiriyordu sanki tenimde ve biraz olsun hareket edersem derimi delip geçecekti. Oysa sadece korsenin iplerini tuttu, küçük bir düzeltme yaptıktan sonra da bedenimi sarsacak kadar sertçe çekerek elbisenin belini ve göğüs kısmını ayarladı. Şimdi ise tuttuğum nefesi veremiyordum geri, fazla sıkı olmuştu ama itiraz etmeme müsaade etmeden ipleri bağladı ve beni o şekilde, dudaklarım biraz hava için aralık kalmış bir halde bıraktı.

İtirazımı dikkate almayacağını bildiğim için, ”Berbat bir elbise,” dedim ben de. Bir şekilde onu rahatsız etmek, sataşmak, memnuniyetsizliğimi dile getirmek istemiştim.

Ama, ”Sen de berbat birisin,” diyerek geri ateş etti. ”Yakışıyor o yüzden. Özellikle de lekelerle.”

Camdaki yansımaya, daha doğrusu yansımamıza baktım. Odanın loş ambiyansı altında girdiği elbiseye asla ait

durmayan sıska bedenimi ve hemen arkamda yükselen iri gövdeyi izledim. Ne kadar da birbirimize zıt duruyorduk, hiçbir türlü bir uyum göremedim aramızda, tamamen tezattı bu yakınlık. İnce bacaklar, ince bir bel ama sağlıksız bir beden, soluk bir çehre, asla yakışmayan fazla masum bir elbise.

”Kime ait bu kan?” diye sordum sonunda.

Nefes alışverişini duydum, kulağımın dibindeydi, biraz daha yaklaştı ve eğilerek çenesini omzumun üzerinden geçirdi. O da benim gibi soluk yansımamızı izliyordu, yüzlerimiz görünmüyordu bile, iki silik siluettik yalnızca. ”Kime ait olmasını isterdin?” diye sordu bana. Çenesi yanağıma değecekti neredeyse.

”Sana,” dedim kendimden emin bir şekilde, ”mümkünse,”

Gülümsedi, çok tehlikeli bir gülümsemeydi bu. Ona böyle gülmek yasak olmalıydı. Yanaklarında çizgiler belirmemeliydi, çenesi öyle güzel şekillenmemeliydi. Gözleri kısılınca çevresinde kırışıklıklar belirmemeliydi. Yutkundum çünkü yutkunmamak çok zordu, neden bu kadar lama gibi tükürük biriktiriyordum ağzımda bilmiyorum ama onunla ne zaman muhatap olsam onlarca kez yutkunup boğazımı kurutup duruyordum. Ne saçma bir etkisi vardı üzerimde! Korku desen değil, heyecan desen tam olarak olamaz, sevgi evlerden ırak, nefret, elbette ama bir şeyler daha vardı işte. Beni böyle bir aptala çeviren bir şeyler. Belki de geçmişimizle alakalıydı, ben hatırlamasam da onunla olan bağım bir şekilde beni etkiliyor, böyle bir aptal yapıyordu.

Bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissettim, hâlâ nefes alışverişini hissedebiliyordum. ”Yanlış Meira’yı kaçırmış olmalısın,” dedim, görüntüme sinirlerim bozulmuştu. Neyim ben, Meryem Ana mı? ”Kendimi çok kısa süredir tanıyorum ama böyle bir melek gibi giyinmeyeceğimden eminim.”

Başını eğdi hafifçe, gözlerinin kısıldığını gördüm. ”Şeytan gibi mi giyinirdin?” Yine bir kıvrılma esir aldı dudaklarını. ”Lilith gibi, boynuz da takar mıydın?”

Kaşlarımı çattım, ”Lilith?”

”Şeytan tanrıça,” dedi, o kadarını ben de biliyordum fakat bir anlığına beni neden öyle bir figüre benzettiğini anlayamadığımdan sorgulamıştım. Kötü biri olduğumu iddia ettiğini unutuvermiştim, hatırlayınca da ”bir buna benzetilmediğim kalmıştı,” diye mırıldandım.

Bu tepkim onu eğlendirdi, yaramaz ifadesini seçebiliyordum yandan. ”Biliyorsun,” dedi, hâlâ bana bu kadar yakın olmak ve kulağımın dibinde konuşmak zorunda mıydı? ”Lilith, güzelliğiyle erkekleri baştan çıkaran ve onları yiyen bir figür bazı kültürlerde.”

Bana baktığını görebiliyordum yansımadan, kaşlarım çatıldı kendiliğinden hemen, ”seni de mi yedim?” diye sordum saçma bir şekilde.

O ise ciddi ciddi cevapladı. ”Yiyip bitirdin beni, benden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar hem de,” dediğinde nefesimi tuttum,

hadi, biraz daha anlat, sana tam olarak ne yaptım,

diyecek gibi oldum hevesle fakat buna vakit kalmadan devam etti. ”Ama senin kültüründe Lilith figürü daha farklı anlatılıyor ve sembolik anlamı değişiyor. Adem’in ilk karısı-”

Kafa karışıklığıyla böldüm onu hemen: ”Benim kültürümde derken?”

Duraksadı kısa bir anlığına, onu bölmemden rahatsız oldu sandım ama üzerinde durmadan, ”Yahudi kültürü, gelenek ve göreneklerinizi, mitolojiniz,” diye yanıtladı beni.

Bizim?

Şaşırmıştım, camı izlemeyi bırakıp ona doğru döndüm hemen, ne kadar yakın olduğumuzu unutmuştum ki birden onunla böyle dip dibe yüzleşince afalladım.

”Bir dakika, ben Yahudi miyim yani?” diye sordum hayretler içerisinde.

”İnanç olarak hayır,” dedi ciddi bir ifadeyle. Ardından, ”ismin İbranice,” diye ekledi, sanki nasıl parçaları birleştiremediğimi anlayamamış gibi.

Kuruyup çatlamaya başlayan dudaklarımı ıslattım, gözlerim başka bir yere dalmıştı fark etmeden. Bir aydınlanma yaşıyordum resmen. ”Ben yalnızca… isim kökeni olarak düşünmüştüm.” İsmi Arap kökenli olan da Arap olmuyordu sonuçta, nereden bilebilirdim?

”Hayır,” dedi o da buna takiben, ”Meira Shavit, soylu ve zengin Yahudi bir ailenin tek kızıydın.”

Yabancı bir isme şimdi de yabancı bir etnik eklenmiş oldu. Cidden, neyin nesiyim ben?

Meira Shavit.

Meira Shavit?

Kim bu kadın? Düşüncelerden başım ağrımaya başlamıştı artık.

”Ailemin güçlü olduğunu tahmin etmekte yanılmıyorum o halde,” diye mırıldandım ve beni reddetmediğinde de devam ettim: ”Yahudi ve soylu demek, köpek gibi paramız varmış demek oluyor. Senden nasıl korunamamışız peki?” Bir an onun uzun boyunu süzdüm baştan aşağıya ve iğneleyici konuşmadan edemedim: ”Nesin sen, Hitler’in soyundan mı geliyorsun yoksa?”

Esprim hoşuna gitti, ”Biraz tarihi mizah,” diye mırıldandı dudakları kıvrılırken ve sanki bana yeterince yakın değilmiş gibi bir adım daha attı. ”Bir avuç Yahudi ile baş edebilmem için Nazilerin soyundan gelmeme gerek yoktu.”

Bir anlığına aklıma gelen düşünceyle beraber gözlerimi araladım iri iri. Nazilerin köpek gibi ırkçı olduğunu az önce dalgasını geçtiğim halde unutmuştum, karşımdaki adamı da ciddi ciddi bir Nazi askeri sandım. Neredeyse küçük dilimi yutacaktım korkudan, geriye bile adımladım ve sanki ben Çizgili Pijamalı Çocuk’taki zavallı Yahudi bir veletmişim de karşımda da acımasız bir Nazi askeri dikiliyormuş gibi korkuyla bakakaldım ona.

”Lütfen bana bütün bu intikam meselesinin ırkla alakalı bir şey olmadığını söyle,” dedim. ”Orada doğmayı ben seçmedim!” Her ihtimali düşünüp etmiş ama asla böyle olağanüstü bir durumu aklıma getirmemiştim.

Ciddi ciddi güldü bu korkuma karşı. ”Hayır Meira, tek sorunum sendin, ne ırkın ne de başka bir şey, hiçbiri umurumda değil. Ayrıca, yalnızca ailen Yahudi’ydi, orada doğmadın bile.”

Bir anda verdiğim aşırı tepkiden utandım, ”Güzel,” diye mırıldandım gergin gergin ve sadece kendimi rahatlatmak adına saçma salak şeyler geveleyerek, ”sabun olmak istemezdim,” diye fark etmeden dışımdan konuştum.

Kaşlarını çatmıştı ama sinirli görünmüyordu. ”Bununla alakalı bir şeyler anlatabilirim sana. Büyük büyük deden Polonya’da Nazi soykırımından kaçmış bir doktordu, ikinci dünya savaşından sonra Siyonist davayı yaymış, diplomatik ittifaklar kurmuş bir herifti.”

Yok artık,

adam beni atalarıma kadar stalkladı sanmış, kocaman kocaman açtığım gözlerle ucubeliği karşısında hayrete düşmüştüm.

”Ne?” dedi masum ayaklarına yatarak. ”Baban tarihinizi anlatmayı çok severdi. Hem, deden çok tanınırdı. Büyük bir şerefsizdi.”

Kaşlarımı çattım hemen, yüzüm düşmüştü birden. ”Babamla… Oturup karşılıklı konuşuyor muydunuz?” diye sordum, diğer söylediklerini görmezden gelerek. Atalarım da doğmayı seçmediğim bir ülke de umurumda değildi.

Omuz silkti. ”Birkaç kere yalnızca,” derken benden birkaç adım uzaklaştı, ellerini cebine sokmuş, öyle boş boş durmaya başlamıştı. Sıkılmış, dikkati dağılmış gibi.

”Evimize yılan almışız yani,” diye mırıldandım ben de bu sırada. Babamla oturup karşılıklı konuştuklarının düşüncesi, babamın ona bu kadar güvenmesi, evine alması, ona bizi anlatması… Ne kadar da garipti.

O da düşünceli göründü her nedense, ”Evet,” dedi, ”gerçekten de. Evinize bir yılan almışsınız.”

Bana hak vermemesi ve itirazlar ederek yine beni suçlaması gerekiyordu, böyle yapınca sinirimi bozdu. Kibirli kibirli, evimize sızdığını ve hayatlarımızı alt üst ettiğini

söylemiyormuş gibi kabul etmesi… Dayanamayıp gözlerimi devirecek oldum ama öncesinden sezdi resmen.

”Sakın,” dedi, uyaran bir sesle ama yine de devirdim gözlerimi, hem de daha sağlam bir motivasyonla. Ters ters baktım sonrasında da.

Derin bir nefes aldı yeniden, bir şey yapacak ya da diyecek olduysa da vazgeçti. Konuyu değiştirmek istedim hemen, hâlâ bu aptal elbiseyle duruşuma ithafen, ”Bu elbiseyi ne için giydirdin?” diye sordum.

Ben böyle söyleyince bir kere daha süzdü beni, başını bir taraftan öbür tarafa doğru eğdi hafifçe sonunda, ”gel,” dedi.

Peşinden gittim ama tedirgindim, ”Gözlerimi devirdim diye de bıçaklamazsın umarım,” diye mırıldandım arkasından ilerlerken, koridorun ortasında omzunun üzerinden bana doğru ters bir bakış atınca da, ”belki kalbini falan kırmışımdır yine,” diye alay ettim ama resmen korkuyordum. Korkunca daha çok konuşuyor, hatta garip bir tezatlık olacağı üzere, karşı tarafı da daha çok kışkırtıyordum.

O da buna ithafen, ”Belki o diline saplarım bir dahakine,” dedi yürümeye devam ederken. ”Bu kadar sık kullanmayınca kafam da rahat eder hem.”

Koridorda kendi odasının ve diğer kilitli odanın olduğu tarafa gelmiştik, yutkundum gergin bir şekilde. ”Mesele sen olunca şaka mı değil mi anlayamıyorum,”

Ben odasına gideceğimizi düşünmüştüm, ne bileyim, bu kadar erkenden kilitli odaya gireceğimiz aklıma gelmemişti ama şu an tam da o kapının önündeydik. Bir türlü giremediğim ve anca rüyamda içini görebildiğim şu korku filmlerinden çıkmış gibi bir hissiyatla kalbimi darlayan kapının önünde yani… Tamam, belki de bu odaya girmeyi hiç istememeli, hiç sormamalıydım, kalbim deli gibi atıyordu. Şimdi vazgeçmek için çok mu erkendi?

Cebinden çıkardığı anahtarı deliğe sokup çevirdiğinde çıkan küt ses kalbimden geliyor sandım, arkamı dönüp de kaçma isteğiyle yanıp tutuşmuştum fakat cesaretimi toplayabildim ve kapıyı içeriye doğru ittirip gıcırtılar eşliğinde açışını izledim.

Hayatımda daha önce hiç işkence odası görmediğimden eminim ama burası kesinlikle bir işkence odasına benzemiyordu.

Gördüklerimle şaşırmış ve olduğum yerde bir adım kıpırdamadan odayı, içerisindekileri, duvarlarındaki soluk çiçek desenlerine kadar incelemeye devam etmiştim. Uygar beni izliyordu, önce içeriye geçmemi beklediği için benim gibi pervazda dikildi.

”Geç,” dedi bu sırada, ”korkma, henüz ısırmam.”

Bundan pek emin olamadım fakat yine de girdim içeriye, peşimden de o girdi ve kapıyı ardımızdan kapattı. O an içime bir korku salındı, hemen dönüp kapıyı kilitliyor mu diye kontrol edecekken neyse ki kilitlemeden anahtarı cebine attığını ve beni geçerek ilerideki masaya yöneldiğini gördüm.

Burayı nasıl anlatabilirdim?

Pek de büyük değildi, tavanı yine diğer bütün odalardaki gibi yüksekti, birçok kola ayrılmış küçük kristal bir avize sarkıyordu tepede. İki duvarında da iki yüksek pencere vardı, çerçeveleri güzel şekillerle yontulmuş ve cilalanmıştı. Odanın üç duvarının rengi bejdi, diğer bir duvar ise yeşilin güzel, koyu bir tonuyla, duvar kağıdıyla kaplanmıştı ve önünde kocaman ahşap bir kitaplık duruyordu. Raflarında onlarca kitap diziliydi ve bazılarının kapaklarındaki yanıklar, kararmalar, hatta eksiklikler görülebiliyordu.

Bunun dışında oda doluydu. Güneşin direkt olarak vurmadığı köşelere yerleştirilmiş orkide çiçekleri yine beyaz olan saksılar içindeydi. Diğer tarafta ise yine ahşaptan büyük bir raf, üzerinde onlarca ıvır zıvır, birçok kutu, bir sürü mum, ahşap oyuncaklar, kar küreleri, şamdanlık ve bir kırbaç?

Siktir,

bir kırbaç?

Katlanmış ve kenara konmuştu. Bunun dışında gerçekten de her yerde mumlar vardı, irili ufaklı, beyaz kırmızı ve siyah renklerde olarak yerlere bile yerleştirilmişti. Gerçekten de ıvır zıvırla, kime ait olduğunu ve neden burada bulunduğunu bilmediğim ama anısı olduğuna inandığım eşyalarla doluydu,

dolaplardan taşmış, raflara sığmamış, yerlere yayılmış bir sürü şey vardı etrafta.

Uygar ise ileriden bir sandalye çekti, getirip odanın ortasına yerleştirdi ve ”Otur,” dedi, onu duymamıştım bile, etrafı izlemeye o kadar dalmıştım ki onu dinlemeden ezberlemek istercesine göz gezdirdim eşyalara ve anca o beni kolumdan tutup oturttuğunda kendime gelebildim. Odanın ortasında bir sandalyede oturuyordum şimdi ve endişe içerisinde Uygar'ın ne yaptığını takip etmeye çalışıyorum.

Lütfen bana bir tür sapkın bir Nazi ritüelinde olmadığımı söyleyin.

Böyle bir şey var mıydı onu bile bilmiyor ama her an beni ateşe verebileceğinin gerginliğiyle onu izliyordum.

Dolaptan bir keman çıkardı, silah ya da bir kılıç çıkarmasını, hatta bir meşale çıkartmasını ve beni öyle ateşe vermesini dahi bekledim fakat bir keman beklemedim. Kemanı çalmakla ilgili herhangi bir şey düşünmemiştim bile, o zaman dahi beni kemanı kafama vura vura öldüreceğini düşünmüştüm, aklımı yitirmiş olmalıydım, her hareketini bir tehdit olarak görüyordum resmen.

Yanıma geldi ve kolunu kaldırdığını gördüğüm gibi kafamı çevirip kendi kollarımı yüzüme siper olarak çektim. Gerçekten de telaştan vuracağını düşünmüştüm ama herhangi bir darbe yemeyince çekingen bir hareketle kollarımı geri çektim. Karşımda duruyordu, o ayakta ben ise sandalyedeydim ve bana kemanı uzatıyordu. Aldım elime, ne olduğunu dahi sormadım, artık ne olacaksa olsun, bekleyip görelim kafasındaydım ve elimde kemanla ne halt yiyeceğimi bilmeden öylece bekledim.

İfadesizdi bana bakarken, ”Çal,” dedi, kaşlarımı çattım.

”Çalmayı bilmiyorum,” dedim tabii,

ne diyor bu akıl hastası?

İstifini bozmadı, ”Biliyorsun. Çal,” dedi yeniden.

Kafayı mı yemiş?

”Eskiden biliyor olabilirim ama şu an öyle bir bilgim yok, ne bileyim ben nasıl çalacağım?”

Kısa bir anlığına yukarıdan beni izledi. Gözlerimin içine uzun uzun, hiçbir duygunun geçmediği karanlık bakışlarıyla baktı ve sonunda başını kaldırdı, derin bir soluğu saldı dudakları arasından. Âdem elmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim sessizce. Birden mucizevi bir şekilde keman çalmamı bekleyecek kadar aptal olup olmadığını sorguluyordum kafamda -ki konuşmaya başladı.

Sesi pürüzlüydü, derin, tok bir hitabı vardı

.

”Sana ilk defa âşık olduğum gece elinde bir keman tutuyordun,” demesiyle nefesimi tutmam bir oldu. Kalp atış seslerimi onun da duyabileceğinden emindim artık; heyecandan, gerginlikten bayılıp gidecektim neredeyse.

Başlıyor muyduk?

Gergin, titrek bir nefes saldım,

”İlk defa âşık olduğun…”

diye tekrarladım onu kendi kendime.

”Evet,” dedi, ”o ilkiydi, daha birçok defalar âşık olmuştum sana.” Ve küçük bir duraksamanın ardından ekledi. ”Maalesef.”

Aşk, kelimesini bu kadar pervasızca kullanıp durmasından rahatsız olsam da itiraz edemeyecek kadar hipnotize olmuş hissettim kendimi, merak ediyordum, sadece dinlemeyi seçtim.

Devam etti o da. ”Konservatuar okuyordun, henüz üniversitede ilk senendi fakat çoktan hocaların gözüne girmiş, bir sene dolmadan iki büyük orkestrada çalmıştın,” dediğinde bütün bunlar bana o kadar yabancı geldi ki bir anlığına her şeyi uyduruyor sandım ama yalan söylemek için nasıl bir motivasyonu olabilirdi ki?

Dudaklarını yaladı, ben sandalyede otururken o ayakta küçük adımlarla gezinmeye başladı. ”O gece de sahne alacaktın. Seni tanıyor değildim, adamın biri son anda işi çıktığını söyleyip biletini bana verdi, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından

geldim ben de senfoniye fakat hayatımın hatasını yapmışım meğerse. Eğer o gece sana âşık olacağımı bilseydim o yapının yanından bile geçmezdim.”

O böyle yürüdükçe içimi garip bir hissiyat kaplıyordu, odada dolaşıp durması, ellerini arkada birleştirmesi, o ciddi ifadesi… Anlatacaklarından ölesiye korktuğumu, ellerimin ne denli titrediğini fark edene kadar anlamamıştım bile, korkunçtu ama dayandım. Ona rağmen dayandım.

”Vittorio Monti’ni yazdığı Csárdás parçasını çalıyordun, başkemancıydın,” dedi, başını hafifçe çevirip elbisemi işaret etti. ”Beyaz elbiseyi giymiştin.” Duraksadı, bakışlarında farklı bir anlam yakalar gibi oldum. ”Meira, adının anlamını söylemiştim sana daha önce, ışık demek, aydınlatma, demek demiştim, gerçekten de öyle, sahnede ışıldıyordun sanki. Bir melek gibiydin, gerçek olamayacak kadar güzeldin.”

O halde neden… Neden bu kahrolasıca elbise kanlar içerisinde?

Bir şey demedim ve sessizce onu dinlemeye devam ettim. Küçük, samimiyetsiz bir şekilde, tüylerimi ürperterek güldü. Artık adımları yeniden karşımdaydı, ellerini arkasından çekmedi, bileklerinden birbirine bağlıydı hâlâ ve öyle de kaldı. Başını çevirip bana baktığında yutkundum, ”Hazır mısın,

sevgilim?”

dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. ”Hikayemize başlayacağız ama sonu kötü bir hikâye bu. Hiç… ama hiç hoşuna gitmeyecek.”

Yine başladı yürümeye, başım dönüyordu artık, ilerideki kitaplığa gitti ve dalgın dalgın izledi. Bir süre hiç konuşmadı. İki dudağı arasından çıkacaklardan korkuyordum,

hayır,

ödüm kopuyordu ve kendimi hazır hissetmiyor, oturduğum yerde rahatsızlanarak kıpırdaşıp duruyordum.

Anlattığı hikâyede ne bulmak istediğimden emin değildim, haklı olduğumu biliyordum içten içe ama bunu öğrenirsem de bu sefer hem haklı hem de mağdur olacak, kendime acıyacak, haksız yere başıma gelenler yüzünden belki de çok daha büyük

bir buhran içerisine gömülecektim. Öte yandan da haksız çıkmak mı? Uygar'ın bana yaptıklarında haklılık payı olması mı?

Korkunç

.

Kitaplığın karşısındaydı yine, uzun süreli sessizliğin sonunda konuşması üzerine içimdeki rahatsız edici hissiyatla beraber onu izledim dikkatle.

"Kötü bir adamdım," diye başladı hikayemize

, bana bilmediğim bir şey söyle,

diyerek bölecektim onu neredeyse ama sessizliğimi korudum. "Hayatımın en dip noktasında ve ölümün kıyısındaydım, bitiktim tamamen; kendimle beraber herkesi yok etmeye hazırdım." Parmakları kitapların arasında gezindi, ilgisizce kapaklarına dokundu ve parmağını çekip toza baktı. "Bir tarafta benim gibi bir canavar, insan olmayı bile beceremmemiş bir ucube, diğer tarafta ise sen.

Bir melek."

Başını salladı iki yana, kaşlarını çatmıştı, sanki anlatmıyor, o anları tekrardan yaşıyordu. Sonra, bu tarafa hiç bakmadan, "çal," dedi yeniden, kafam karışmıştı, dilim düğümlendi,

"bilmiyorum,"

diye karşılık verdim hemen. "Bilmiyorum nasıl çalacağımı. Hatırlamıyorum."

Ve hiç duymamış gibi devam etti. "Aklımı kaybettim," dedi. "

Csárdás.

Parmaklarının çıkardığı notalardı. Sahnede büyüleyiciydin, beyazlar içerisinde bir melek. O an biliyordum asla sana layık olamayacağımı." Durdu ve omzunun üzerinden bana yandan kısa bir bakış attı. "Ama bana baktın," dedi sakin bir sesle. "Kalabalığın, onca insanın arasından beni gördün, elinle koymuşsun gibi buldun ve gülümsedin." Yutkundu. Yutkundum. "O an inandım ben tanrının varlığına. Tam o saniye, gözlerin gülümsediğin için kısıldığı an,

tanrı var ve sende onun bir meleğisin,

dedim.” Durdu, yine aynı sert tonda, ”çal,” emrini verdi.

Gözlerimin dolduğunu fark etmemiştim, kendimi beyaz elbiseyle sahnede görürken kalbime bir ağırlık çöktü. Bu nasıl bir şeydi böyle? Kulağım uğulduyordu başta, titrek bir sesle, ”ben…” dedim, devamını zar zor getirdim, ”bilmiyorum,” fakat duyuyorum. Çok uzaklardan bir yerlerden geliyor, kulağımdaki uğultu yerini tatlı bir melodiye bırakıyor. Artık o kadar doluyor ki gözlerim önümü bile göremiyorum, transtayım sanki ve bir melodi.

https://www.youtube.com/watch?v=ZHO6KOPWXtc

Kendimi görüyorum orada ama küçüğüm, Uygar’ın bahsettiği anıların çok öncesi bu, biliyorum, oldukça küçüğüm çünkü daha, küçücüğüm, bacaklarımın arasında boyumdan büyük bir çello ve karanlık bir sahnenin ortasındayım. Çalıyorum, melodiyi kulağım yakalayamasa da çok eski bir banttan oynatılıyormuş gibi bozuk gelse de bir şeyler çalıyorum ve karşımda iki yetişkin var. Bir kadın ve bir adam. Yüzleri silik ama siluetleri keskin, duruşlarından bile belli ne derecede gururlu oldukları ve bir hıçkırık kopuyor, omuzlarımın sarsıldığını hissediyorum.

İlk defa kafamda anne ve baba kavramı bir his uyandırıyor içimde. Öncesinde kaybettiklerim için, artık bir yetim olduğum için üzülürken şimdi hafızamda varlığını gösteren anne ve babam için üzülüyorum. Ve bu düşündüğümden de acı bir his, içimi darlıyor, kelimeler kifayetsiz.

”Ailemi öldürdün…”

diyebiliyorum sadece, gözlerimin önündeki sahne silinip giderken anne ve babamın silueti de yok oluyor yavaş yavaş. Hareket edebilsem, sandalyede kıpırdayabilsem elimi uzatacağım sanki onları tutabilecekmişim gibi.

O ise ”Çal,” diyor sadece. Dişlerimi birbirine öyle sertçe bastırıyorum ki gerçekten de çenem kırıldı sanıyorum ama hiçbir şey yapamayışımdan ötürü yine histeriye geri dönüyorum. Sesler, uğultular, imgeler, hepsi birbirine karışıp

bulamaç olmuşlar, onları ayırıp bir bütün yapma çabam sonucunda hızlı hızlı geçen sahneleri yakalıyor zihnim.

Küçük kızın büyüdüğünü görüyorum, bazen keman çalıyor bazen çello ama değişmeyen tek şey, her daim performansını izleyen bir ailenin karşısında olması. Sonunda küçük kız yeterince büyüyünce Uygar'ın sözleri bir anlam kazanıyor kafamda, gerçekten de görüyorum, ışıklardan ötürü yüzümü buruşturup gözlerimi kıssam da bir sahnede olduğumu ve vücudumu saran beyaz elbiseyi seçebiliyorum.

Ellerimin arasında bir keman,

Ve

Csárdás.

Uygar'ın istediği gibi kemanı aldım ve omzum ile çenem arasına yerleştirdim. Vücudum kendiliğinden hareket ediyordu, bir kas hafızası olmalıydı, arşeyi kaldırıp tellere dokundurduğum gibi kalbim duracak sandım ama sakin davrandım, arşeyi beklemeyeceğim bir şekilde hareket ettirirken zihnimde çınlayan tiz geçmişle uyumlu bir melodi çıktı ortaya. Kaşlarımı çattım çünkü çok uysal başlıyor melodi, öyle ki buruk hissettiriyor, fazla romantik ama kırgın sanki.

"Seni ilk defa gördüğümde," dedi Uygar ama gerçek ve sanrı o kadar iç içe geçmişti ki bunu geçmişteki Uygar mı dedi şimdiki mi anlayamadım, yine de dinledim. "Seni ilk defa sevdiğimde, dünyamın sadece karanlıktan, kötülükten başka şeylere de sahip olabileceğini sandım. Hayatımda bir kere mutlu olduğumu hatırlamıyordum Meira, bir kere olsun güldüğümü hatırlamıyorum."

Geçmişteki Meira, bu hüzünlü melodinin arasında duraksadı ve kalabalığa doğru baktı, orada, onca silik siluet arasında bir tek Uygar vardı sanki. Bir tek onun çehresi çizilmiş, diğerleri çizer tarafından boş bırakılmıştı. Ve Meira ona gülümsedi.

"Ama," dedi Uygar, "sen o gün… O orkestrada," duraksaması gerekti tekrar tekrar. "Bana bakıp gülümsediğinde ben de taklit ettim seni. Fark etmeden oldu, dudaklarım kıvrıldı kendiliğinden. Seni dinlemeye, mimiklerini izlemeye o kadar

dalmıştım ki gülümsemenle beraber gülümsediğimi dahi fark edemedim.”

Uygar da gülümsüyor, karanlıkta, kalabalığın arasından dudakları kıvrılıyor. Yine yanağındaki o çizgiler açığa çıkıyor. O kadar güzel… ama o kadar güzel görünüyor ki yutkunmam gerekiyor. Ve Meira da öyle bir yerde durup gülümsemiş ki, az sonra orkestra canlanıyor, hüzünlü şarkı birden yaramazlaşıyor. Hareketlenerek neşeli bir hal alıyor, kaşlarımı çatıyorum ve hareketliliğe parmaklarımla uyum sağlamaya çalışırken saçmalamaya başladığımı hissediyorum. Parmaklarım zihnimdekilere yetişemiyor, bozuk da olsa bir melodi çıkıyor ortaya ama anılarımdaki kadar pürüzsüz değil.

”Bana gülmeyi öğrettin, Meira,” diyor Uygar. ”Ve aynı zamanda da bir daha asla gülemeyecek olmamın tek sebebi oldun.”

Hâlâ çevremde yürüdüğünü biliyorum, ağır adım sesleri orkestranın hareketli melodisine karışıyor. Çok yorgunum, çok bitiğim, sadece kendimi bırakmak istiyorum ama bir türlü durmuyor Meira, çalıyor da çalıyor, az sonra yavaşlıyor

. *Şükürler olsun, bitecek,*

diyorum, sakin ve tiz bir ses bir süre kulaklarıma çalınıyor ama az sonra daha farklı bir heyecanla giriyor.

”O gece o yerden ayrılırken farklı bir adamdım, Meira. İlk görüşte aşk, kulağa saçma geliyor fakat bana her görüşte aşk saçma gelirdi zaten, hiçbir görüşte aşk olmazdı. Aşk olamazdı. Benim dünyamda böyle saçmalıklara yer yoktu. Ama olmuştu işte, ansızın sana âşık olmuştum.” Kısa bir anlığına sessizleştiğinde kafamda çalan melodinin sesi de alçaldı. ”Sonrasında birçok kereler provalarına geldim. Koltuk numarası 273. Seni en güzel açıdan, tam karşıdan izleyebildiğim en arka sıraya oturdum hep.”

Kafamda kopuk kopuk da olsa canlanıyor anlattıkları. Ve işte orada, yüzlerce koltuk var ve en arkadakini seçmiş bir siluet.

”Bir amacım yoktu,” diye sürdürdü hikayesini Uygar. ”Başlarda seninle tanışmaya bile çalışmadım, sadece seni izlemek ve her şeyi unutmak istedim. Terapi gibiydin benim

için, varlığımdan haberdar olmadığın halde bana iyi geliyordun, ben de başlarda sadece buna tutunmak istedim. Böyle de devam edebilirdi, ben sana hiç yaklaşmayabilirdim, sadece performansını izler ve siktir olup giderdim."

Neden… yapmadın?

İçimde sorduğum soruyu cevapladı dışarıdan: "Sen farkında değildin ama beni kurtarmıştın, karanlığıma bir ışık gibi doğdun, bir güneş gibi aydınlattın yollarımı. Gerçekten, beni kurtardın, Meira, bu aptal bir ajitasyon değil, beni öyle bir karanlıktan, öyle bir buhrandan çekip çıkardın ki sana olan minnetimi ödemeye asırlar yetmezdi."

Bedenen bu odada olsam da zihnim hâlâ o sahnedeydi.

Meira'daydı…

Ne kadar da güzel çalıyor, dokunduğu her enstrüman onda hayat buluyor sanki, bir parçası olmuş gibi. Öyle kendinden emin ama nazik kavrayışlarla dile getiriyordu ki kemanı, ona özenmeden edemedim. Bendim ama değildim işte.

Uygar, sanki kendi iç dünyamda fazla daldığımı fark etmiş gibi hafifçe boğazını temizleyerek geri getirdi beni. "Kararımı vermiştim," dedi, ona odaklanmak, geçmişteki silik anıların arasında gezinirken fazla zor gelmeye başlamıştı. "Kötü biriydim ama senin için iyi olmalıydım. Seni hak etmeliydim, ne olursa olsun düzelecek ve sana layık olacaktım. Emindim çünkü, benim için yaratılmış olmalıydın, sonum öyle ya da böyle seninle bitmeliydi fakat," duraksadı, artık onu göremiyor, yere bakıyordum ama beni izlediğini düşündüm. "… kolay değildi," dedi, bunu söyleyişinde bir memnuniyetsizlik sezdim. "Kolay değildin. İlgini çekmek zordu, sırf benim değil kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyordun." Derin bir nefes aldığını işittim. "Ne yapacaktım seninle?"

Ne yaptın?

"Tek bir bakışın yetiyordu beni yerime mıhlamaya, oysa sen beni görüyor bile değildin." Güldü, hem de tüyler ürpertici derecede soğuk bir tınıyla. "Ne trajikomik. Belki adımı bile bilmiyordun ama ben senin için ölürdüm." Durdu, sesindeki

laubalilik değişti ve yerini ciddiyete bıraktı. ”Senin için öldürürdüm, Meira.”

O bana kendisini anlatıyordu ama benim tek görebildiğim Meira’ydı, ailesinin yanındaydı, bazen karanlık bir ormandaydı, sonra yemyeşil bir çayırda, güneş tepede, bazen de bir kuyuda ve mahzen gibi taştan duvarların arasında. Beyaz ve kanlı bir elbiseyle, elinde bir kemanla ve bir kelepçeyle, kafasına doğrultulmuş bir silahla. Hep Meira ve Meira, ellerinde kan, dudaklarında kan, beyaz elbisesinde kan, neler olup bitiyor anlamayacağım kadar hızlı geçiyor sahneler ama korkunç bir şeyler dönüyor.

Hâlâ daha hiç yüzünü görmediğim ama sadece birkaç saniyede kafamda beraber büyüdüğümüz ailemi, anne babamı canlandırırken bile ağlamayı kesemiyorum. Artık onları tanıyorum, iliklerime kadar hem de.

Yerdeki cansız bedenlerini de tanıyorum.

Ve silah Uygar’ın parmakları arasında.

Bana doğrultuyor, yerde anne babam.

Az önce büyüdüm onlarla, birkaç saniye kadar önce, birkaç saniyeye sığdı yıllar, ben hiçbir şey görmedim ama çok şey hissettim ve şimdi de ölüler. Onları geri kazandığım gibi kaybetmek hiç bilmediğim yabancı bir hissiyat saldı yüreğime. Tam da karşımda dikiliyor ikisi; tekrar tekrar silahın patlama sesi çınlarken kulaklarımda yere yığılıyorlar beraber. Kalbim çok yabancı bir hisle tanıştı, kafamı çevirmem ve onların ölümünü izleyip durmamam için bana yalvardı.

Uygar’ın adımları ise tekrardan durdu karşımda, ona bakamıyordum bile, yalnızca elimde lanetli bir cisim tutuyormuş gibi hiddetle bıraktım kemanı hemen. Nefes nefeseydim, ayakkabılarını izledim bir süre ama içimdeki her bir nokta ondan kaçmak istiyordu. Hem geçmişteki Uygar’dan hem de şu an karşımdakinden.

Kalbim tekliyordu, sadece acıdan ölmek mümkün müydü? Meira’ya acıyordum, büyüdüğünü gördüğüm o kızın sonunun benimle bittiğine inanamıyordum, bunu değiştirmek içinse her

şey çok geçti artık. Uygar da acımı harmanlamak istiyormuş gibi sürdürdü sözlerini:

”Senin için,” dediğinde artık susması için yalvarabilirdim ona ama, ”Meira,” diyerek isteksizliğim karşısında uyaran bir tınıyla durdu karşımda ama isteksiz değil, bitiktim, dayanamıyordum artık. O ise karşımda dizlerini kırarak eğildi, ben hâlâ aynı sandalyede oturuyordum ve karşı karşıyaydık şimdi. ”Senin için herkesi ve her şeyi karşıma alırdım.” Ve ekledi: ”Kendimi bile. Senin için bütün prensiplerimi, inançlarımı, saygımı, her şeyimi ayaklar altına alırdım.” Yüzüne bakamıyordum ama inatla karşımda duruyor, omzuna doğru hafifçe düşürdüğü başını yüzümü görebileceği kadarıyla eğiyordu. ”Kimsenin yüzüme gülmediği dünyada beni gülümseten kadın için kendimi bile çiğner geçerdim.”

Ah Meira…

Konuşurken dahi dudaklarım titriyor, tek düşünebildiğim ailem ve kaybettiğim bir gençlik. ”O halde…” derken zor tutuyorum kendimi. ”Nasıl bu hale geldik?”

Duraksadı, o da kendisini fazla kaptırmış olmalıydı ki bir anlığına hikâyenin bir noktada kötüye gittiğini unutmuştu sanki. Ona hatırlatmış gibi olduğumda da kaşlarını çattı, yüzünde yine o suçlayıcı, sert ifade belirdi. Neredeyse ters bir harekette bulunacak ve bana uzanacak sandım ama bir şey yapmadı.

”Doğru,” dedi, mesafeli geliyordu sesi, ”söylediğim gibi, beni gerçekten de kurtardın ama bu sefer de sen beni öldürmeye başladın. Yavaş yavaş.” Kaşlarımı çattım, anılarımın arasında ona zarar verdiğimi de görmek istedim ama bir mahzendeydim sanki. ”Aşkın zehirliydi ve ben şişeyi sonuna kadar diktim kafama, Meira. Tek bir damlasını bile boşa akıtmadım.”

Dayanamıyordum, kafam karman çormandı, titriyordum ve sanrılardan midem bulanmaya başlamıştı, bir hışımla kalktım ayağa. Eğer o an kalkmasaydım gittikçe daha da çekilecektim anılarımın arasına ve oradan asla kalkamayacaktım. ”Gitmek istiyorum,” dedim, sanki günlerdir orada oturuyormuşum gibi bacaklarım uyuşmuştu, tökezleyip düşecek gibi oldum ama masaya tutundum. ”Biz…” Kendi sesimi bile duyamıyordum,

panik içerisindeydim. ”Ben… Bana nasıl böyle düşman kesildin… Ben anlamıyorum…Anlayamıyorum!”

”Otur,” dedi bu sırada Uygar da uyaran bir sesle, kalktığım halde hâlâ daha dizlerini kırmış bir şekilde duruyordu karşımda ama bana aşağıdan attığı bakışların dehşetine kapılamayacak kadar kendimden geçmiş gibiydim. İri iri araladığım gözlerimden gözyaşları akıp giderken önümü dahi göremiyor, panik yapıyor, bir kuşunki gibi hızlı atan kalbimle oracıkta yığılıp kalmamak için bulabildiğim her şeyi tutuyor, bir şeyleri devirip duruyor, dengesizliğim yüzünden etrafı birbirine katıyordum.

”Daha fazla dayanamam buna,” derken sesim bana o kadar zavallı geldi ki sadece bu halime bile oturup ağlayabilirdim. Uygar’ın bulanık siluetini gördüm, ileride ağır bir hareketle yükselen bir canavar gibi doğruldu karşımda ve büyüdükçe büyüdü.

Yeniden, ”otur dedim,” diye buyurdu.

İğrenerek baktım ona, ”hastasın sen,” dedim ve bana doğru attığı adıma karşı ben de hemen geriye çekilip başka bir şeyi daha devirdim.

”Cevaplar istemiyor muydun?” diye sordu. ”Henüz eğlenceli kısımları bile duymadın, Meira, yalnızca giriş yapmıştım. Ön sözü bile geçmedik henüz.”

Dayanamazdım, isteseydim bile dayanamazdım, ”yalnızca gitmek istiyorum,” dedim, nefes nefeseydim. Düşe kalka kapıya kadar zor vardım, burayı ne olursa olsun terk etmeliydim yoksa ölecektim. Bu oda, onun sözleri, aptal keman ve üzerimdeki bu iğrenç elbise ailemin ölümünü görmeme sebep olurken, nasıl dayanabilirdim bütün bunlara?

Nasıl bir zamanlar sahip olduğum ama şimdi geriye küllerin bile kalmadığı bir hayatın ellerimin arasından çekip koparılışını izleyebilirdim? Sandığım kadar güçlü değilmişim, olamazmışım, şimdi değil, şu an değil en azından, bugün ailem öldü, bugün onların ölümünü görmüşken değil.

Kapıyı açtığımda gözyaşlarının arasından baktım ona, hâlâ aynı yerde duruyor, ellerini cebine sokmuş bir şekilde sakin

bakışlarla beni izliyordu. Delirmediysem eğer, bu bir sanrı değilse eğer gülümsedi, dudakları geride tüyler ürpertici bir etki bırakarak kıvrıldı.

”Bana hiç bulaşmamalıydın,” diye kendince mırıldandığı sırada dehşet içerisinde soludum öfkemi.

”Aklını kaybetmişsin sen,”

”Biri yüzünden,” dedi duruşunu bozmadan.

Korkunçtu. Bu oda, o, geçmiş, silik anılar, her şey korkunçtu. Yanılmıştım, burası gerçekten de bir işkence odasıydı, hem de herhangi fiziksel bir acıdan fazlasını vaat eden bir şeytan iniydi ve ona aitti.

O iblise.

Arkamı dönüp koşar adımlarla bir çırpıda attım kendimi işkence odasından ve koridoru geriye dahi bakmadan arşınlayarak odama kapattım kendimi. Ölecek gibi hissettim kendimi, yarı yolda enseme bir el uzanacakmış da beni o karanlık geçmişe sürükleyecekmiş gibiydi. Kalbim patlayacaktı sanki, kendimi yatağa atacak vakti bile bulamadan sırtımı dayadığım kapıda kayarak yere oturdum nefes nefese.

Neyin bedelini ödüyorum ben

böyle

?

ℒ

Kitaplarımla ilgili içerikler için Instagram hesabımda öne çıkanlara göz atabilirsiniz.

Instagram: kedilimediyy

○●

8. Tutsak

Beğenerek destek verebilirsiniz <3

○●

Çizim, Armoro adındaki bir sanatçıya aittir, Pinterest hesabından sanatçıya destek olabilirsiniz.

Resmi Uygar'ı ve Meira'yı temsil etmesi için kullandım. Videolu haline Instagram hesabımda başa tutturulanlardan ulaşabilirsiniz.

Bölüm Sekiz

"Tutsak."

ℒ

Birkaç gündür ne yaptığımın, ne yiyip içtiğimin, uykuya dalmaya çalışırken aklımdan ne geçirdiğimin farkında bile değildim.

Büyük bir buhran içerisindeydim geçtiğimiz günlerde, kimlik krizimin yanına bir de beni keman çalarken gururla izlediğini gördüğüm ailemin bizzat ölümüne şahit olmanın yıkıcılığı da vardı üzerimde. Yüzlerini görmemiş olsam da bir zamanlar bana şefkatle gülümsediklerini biliyordum, anılar yalnızca görüntülerden oluşmazdı, içinde onlarca his de vardı. Onlarla büyürken huzurluydum kendi kafamda, birkaç saniye bile sürmedi belki de gerçekte ama ben içimde bir ömür geçirmiştim onlarla.

Ve sonrasında tek gördüğüm kanlar içerisinde yerde uzandıkları oldu.

Oldukça soğuk bir gündü, yavaş yavaş kışa giriyor olmalıydık ki geceleri iyice donuyordu etraf, dün gece bana battaniye getirmişti Uygar. Kendime geleli ve o buhrandan çıkalı birkaç gün oluyordu aslında. Kendi içimde birçok baş ağrıtan tartışmalar dönmüş, birçok savaş verilmiş ve kan dökülmüştü.

Aklımı başıma aldım demenin farklı bir yoluydu bu da işte, toparlanmıştım bile.

Meira hakkında öğrendiğim bir diğer şey, ürkütücü bir hızla adapte olabilmesiydi. Belki de normal bir insan olmaya olan uzaklığı sebebiyle toydu daha, anılar acıtsa da sarsıcılığı düşündüğüm kadar yıkıcı değildi.

Ama kendime geldiğimi bilmesini istemedim. Büyük bir depresyon içerisinde olduğumu düşündüğünden bana karşı önceki kadar tetikte değildi, dolayısıyla bunu bir fırsat olarak kullanmak istedim.

Gardını bana karşı indirmesinden yararlanacaktım.

O akşam da tıpkı diğer akşamlarda olduğu gibi yemeği kaçırmadan aşağıya indim. Masanın baş ucunda Uygar, saçları yine düzenli, üzerinde ise siyah gömleği ve elbette, gömleğin kolları da kıvrılmış.

İkimiz de sessizdik, ondan önce bitirdim yemeği ama ilaçlarımı içtikten sonra kalkamazdım, mecburen bekledim ben de. Aklımdaki sinsi plana dair onun yüzünde bir şüphe kırıntısı aradım ama her zamanki gibiydi, bir heykel gibi. Sanatçı onun kilini elleriyle yoğurmuş da kuruyunca bu taştan, sabit görünümü almış gibi.

Onda bir şeyler vardı. Görünüşünde yani. Şu ana kadar yalnızca hayatta kalmaya ve kendimin kim olduğunu öğrenmeye odaklandığım için pek de dikkat etmemiş, onu görmezden gelebildiğim kadar gelmiştim fakat o gerçekten de güzel bir adamdı. Güzel detayları olan, özenle şekillendirilmiş bir heykel gibi, gerçekten de. Kirli sakallarını kesmişti, hep keserdi ve şimdi köşeli çenesi daha bir keskin geliyordu göze.

Onun gibi her şeye sahip olan bir adam neden tek bir kadına saplanıp kalırdı?

Birçok kadının kriterlerine uyuyordu, hem de her açıdan, gerçekten de sadece aralarından birinin ne düşünüp ne hissettiği bu kadar önemli miydi?

Hayatının çok zor bir döneminde sanatımla onu rahatlattığımı ve onu, içerisinde boğulduğu karanlıktan kısmen de olsa çıkardığımı söylemişti. Kendi sözleriyle,

onu kurtarmıştım,

ama gelin görün ki bana hayatımın travmasını yaşatmasından kendimi kurtaramamışım.

Uygar birini gerçekten de bu denli sevebilecek bir adam mıydı?

Nasıl olur da onun gibi gözü benden başkasını görmeyen adamın gözlerini intikam hırsıyla kör edebilirdim? Nasıl çıldırtmıştım onu bu kadar?

Zor bir sınavdı Uygar ve Meira. Gözlerim kapalı geçmeye çalıştığım bir labirent gibiydiler, görmüyor ve her defasında duvarlara toslayıp duruyor, yaralanıyordum. Hikayemiz gittikçe garipleşirken, alt etmem gereken labirent gittikçe büyüyüp dallanıp budaklanırken, bu zorlu savaştan nasıl galip çıkacağımı dahi bilmemenin yükü vardı omuzlarımda.

Meira Shavit.

Kimliğimde yazan isim ve soy isimdi fakat yalnızca kaybolduğum tenha bir sokakta bulduğum bir kimlik kartı gibiydi, bana değil de büsbütün bir yabancıya aitti sanki.

İsrail'den gelme zengin bir ailenin tek kızı.

Kendi uşakları olacak kadar zenginlermiş ama bizi Uygar'dan korumaları için kapıya iki koruma dikememişler mi?

Konservatuar okuyormuşum, Uygar hayatımı benden çalmadan önce yani. Bir keman da olsa, bir sahne de olsa, gidecek bir okul da olsa, sadece bana ait şeyler varmış hayatımda. Hobiler, zevkler, renkler. Elbiseler, belki saçlarımı belli bir şekilde yapıyormuşum, belki sadece tatlı elbiseler giyiyormuşum ya da rahat ayakkabılar. Bilmiyorum, Meira diye biri varmış ve gerçekten de Meira'ymış, bu yarı insan yarı ucube karışımı zavallı yaratık değilmiş hani.

Hâlâ onu izliyordum bir saatin dolmasını beklerken. Çoktan masayı toparlamış ve bilgisayardaki işine dalmıştı; kahvesi vardı yanında, sürekli kahve içerdi. Sabahları dahi hiç çay içtiğini görmemiştim, hep koyu sert bir kahve olurdu yanında, şeker de atmazdı.

Bunalmış ve beklemekten iyice sabırsızlanmaya başlamıştım. Yeterince vakit geçtiğine inanınca, ”artık gidebilir miyim?” diye sordum.

Ekranda gezinen bakışları usulca kaldırdığı kolundaki saate düştü, ”Gidebilirsin,” dedi sonunda. O kadar gergin ve heyecanlıydım ki neredeyse birden masadan fırlayıp kalkacak ve topuklarım kıçıma vura vura oradan çıkacaktım ama sükûnetimi korudum, her zamanki gibiydim. Mutfağı geride bıraktım. Sakin ve yavaş adımlarla merdivenleri çıktım,

sorun yok,

odama girdim ve koşar adımlarla yatağıma yürüdüm.

Uygar öyle bir şeytandı ki evdeki herhangi bir şeyin yokluğunu hemen anlardı, katiyen gözünden kaçmazdı farklılıklar, dolayısıyla etraftan ona karşı kullanabileceğim ağır bir nesneyi alamazdım. Zaten üst kattaki odalar da neredeyse tamamen boştu, silah olarak kullanılabilecek bir şey yoktu, Uygar buna dikkat ederdi.

Bir tek saksı vardı, içi toprak doluydu ve ağırdı aslında fakat plastikten yapılmıştı, yine de başka bir yol yoktu.

Uygar yapılı bir adamdı, en az 193-4 olmalıydı. Ben ise hastaydım, pek de bir seçeneğim yoktu. Öyle ya da böyle bu aptal şeyi kafasına yiyecek ve sesini kesecekti.

Yani umarım.

Fakat bir diğer problem uyku ilacıydı, beni bayıltıyor değildi ama daha şimdiden uzuvlarımın uyuşmaya başladığını hissedebiliyordum. Güçlü bir ilaçtı, daha doğrusu benim bünyem buna dayanamayacak kadar güçsüzdü ve kendimi ayık tutmam gerekiyordu.

Ben de bileğimi kanatacak kadar sertçe ısırdım, acıyla kendimi uyararak ayık kalmaya çalışıyordum ve gerçekten de işe yaradı. Telaş yapmaya başladım, yanlış bir şey yapıyormuşum hissiyatına kapılmıştım ama daha iyi bir şans elde edemeyebilirdim.

Sessizce, bir esinti kadar arkamda iz bırakmadan ayrıldım odadan. Yatağımda yorganın altına yastıklar tıkmıştım, perde çekiliydi, yastıklardan yapılma sahte bir Meira yerimi alırken

gerçek Meira bir ruh gibi koridorda süzülüp Uygar'ın odasına girdi. Aşağıda ışık açıktı, Uygar geç yatardı, muhtemelen daha birkaç saat vardı onun odaya gelip uyuması için fakat riske atmak istemediğim için erkenden gelmiştim odasına.

Uygar geceleri yatmadan önce içki içerdi biraz, sanırım uyumasına yardım ediyordu, sabahın köründe ayağa dikildiğini düşünürsek uyku problemleri olmalıydı. Gece yarısı kahve içme alışkanlığını bıraksa çözülecek bir problemdi belki de fakat o içmeyi ve alkolün uyuşturduğu bedenini yatağa atmayı tercih ediyordu anlaşılan. Bu gece de içecekti muhtemelen, o kahveden sonra imkanı yok uyuyamazdı yoksa ve benim için de bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Odasına girdikten sonra kapıyı kapattım ardımdan. Karanlıktı etraf, perdesi aralıktı ve dışarıdan gökyüzü ne kadar cömert davranıyorsa artık o kadarıyla loş bir mavilikte aydınlatıyordu içeriyi.

Başta her şey iyiydi, uyku ilacına rağmen ayaktaydım, sağlamdım, hâlâ daha bileğimden akmakta ve yere damlamakta olan sıcak kan damlaları beni ayık tutuyordu fakat bir süre sonra bu da yeterli gelmemeye başladı. Yara uyuşuyordu, alışıyordum ve kanımda ağrı kesiciler de olduğundan çabuk geçiyordu etkisi. Mecbur, boştaki elimin parmaklarıyla sürekli yarayla uğraşıyor, kendini unutturmadığından emin oluyor ve acıyla dudaklarımı dişlerken asla ses çıkartmamaya özen gösteriyordum.

Bu saatlerce böyle devam etti. Korkunçtu. Karanlıkta köşe kenar bir yere sırtımı dayamış deşmeye çalıştığım yaram sayesinde uyku ilacının pençeleri arasından kendimi çekiştirirken, onu bekliyor ve bu acı döngüsünü sürdürüyordum. Meira uyandı uyanalı daha böyle bir acı yaşamamıştı, gözlerim doluyor, kolumdaki yara gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Uygar neredeydi? Hangi cehennemdeydi? Ne diye bu kadar geç uyuyordu? Kafayı yemeden öylece beklemek zordu, yorgunluktan duvar kenarında kayarak dibe oturmuştum bile, terden enseme yapışan saç tutamlarını çekip tekrar tekrar ayık tuttum kendimi.

Benim hikayemden kesinlikle bir suç belgeseli çekmeliydiler, başıma gelenlerin trajikliğini boş verin, kurtulmak adına şu yaptıklarım bile çoğunu dehşete düşürür ve bir noktada ilgisini çekerdi.

Ne yani, sana verdiği ilaçlar seni uyutmasın diye kendini mi yaraladın ve o yarayla oynayıp durdun ve karanlıkta 5 saat bir korkuluk gibi dikilip bekledin ve hey, bu kadar kanın akması normal mi? Onun elinden kurtulup sonra da enfeksiyondan mı öleceksin? Ne yapayım, nasıl ayık kalayım peki çok bilmiş aptal domuz?

Sonunda bir ses duydum. Artık kafayı yiyecektim o noktada, merdivenleri çıktığını işittiğim gibi ayağa kalktım. Kalbim deli gibi atıyordu, benden önce kaburgalarımı yararak bizzat kendisi çıkacak da Uygar'ın kafasına bir tane patlatacaktı sanki. Onu sakinleştirmek zor oldu, derin derin nefeslerle kendime bir çeki düzen vermem gerekti. İyi hissediyordum,

pekâlâ,

iyiydim, adrenalin geziniyordu damarlarımda ve o an herkesi indirebilirdim aşağıya.

Merdivenler bitti nihayet, nefesimi tuttum çünkü gerçekten de beni duyabileceğini düşündüm. O ucube herif bunu da yapabilirdi, bir canavar gibiydi gözümde ve nefesimi dahi ondan sakındım. Odasına doğru gelmesini bekledim sabırsızlıkla ama gelmedi, daha doğrusu başta duyduğum bu adım seslerinin buraya gelmek üzere atıldığını düşündüm ama hassiktir ki sesler uzaklaşıyordu.

Benim odama doğru gidiyordu.

Neden? Neden benim odama gitsin? Bir problem olmadığı halde odama hiç girmemişti şu ana kadar, ne diye şimdi gecenin köründe, belli ki ilaçlarımı içmiş ve uyumuşken, ne halt yemeğe odama girsin?

Kapı açılma sesini duyunca şu kısacık hayatımda düşünebildiğim en ağır küfürleri ettim kendime. Odada olmadığımı anlayınca sürpriz saldırı maldırı da kalmayacaktı, kabak gibi yakalanacaktım ona ve kolumdaki yaranın enfeksiyon kapıp beni öldürmesini dileyecektim sonrasında.

En iyisi mi bırak şu saksıyı ve bütün gücünle koşarak merdivenlerden atla, orada boynunu kırıp ölmezsen eğer kendini dışarıya at, daha önce gidip atladığın o gölü bul, yine atla oraya ve bu sefer lütfen geber.

Neyse ki içeriye girmedi, ucubeliğini yapıp sadece kontrol etti ve kapının kapanma sesi duyuldu. Yeniden adım sesleri gelmeye başladığı vakit dört elle sarıldım saksıya; hazırdım, öfke doluydum, titriyordum bir şeyleri yakıp yıkma isteğiyle ve ilk defa bu kadar cesur hissettim kendimi. İyiydim, harikaydım, nefes nefeseydim.

Siktir, onu öldüreceğim galiba…

Kulpu indirip kapıyı açtı yavaşça, tamamen açmamış, içeriye geçtikten sonra geri örtmüştü. Siyahlar içerisinde kalan vücudunu, geniş omuzlarını izledim, dikkatle ve sessizce bir adım attım. Değil bir uyku ilacı bin tanesi bile tutamazdı beni o an, bir çılgınlık akıyordu damarlarımda, iliklerime kadar vahşet duygusuyla titredim. Tıpkı ailemi ve bana dair her şeyi öldürdüğü gibi ben de onu öldürmek, hiç değilse kanatmak istedim ve bu güç verdi bana.

Ve sonunda saksıyla birden bütün gücümle ensesine vurdum. Kulağının arkasına doğru isabet etti ki -bu en güçlü insanın dahi dengesini alt üst ederdi- Daha ne olduğunu bile anlayamamış ve boğuk bir inlemenin ardından Uygar'ın koca bedeni ani bir sarsılmayla tökezleyerek yere düşecek gibi olmuştu.

Ölümcül bir afallamaydı bu, yarı sarhoş olduğu için de toparlanacak vakti bulamadı, ben de izin vermedim zaten ve tekrardan fakat bu sefer tam kafasının arkasına gelecek bir darbeyle onu bu sefer yere düşürebildim. Dizleri üzerindeydi, tek eliyle duvara tutundu, varla yok arasında bir küfür dahi duyduğumu sandım ama kendimi fazla kaptırmıştım. Ellerimin arasındaki cinayet silahı bana inanılmaz bir özgüven vermişti.

Sinirle hâlâ bilincinin kendisini kapatma isteğine inatla direnen adama bakarken,

"Geber artık!"

diye bağırıp tekrardan geçirdim saksıyı ensesine ve nihayet koca bedeni dizleri üzerinde duramadı daha fazla ve öne doğru yığıldı.

Siktir.

Kan var mıydı bilmiyordum, önümü göremiyordum resmen. Telaş içerisindeydim, o yığılınca ben de yığılacaktım neredeyse. Hareketsizdi, yüzü yan bir şekilde zemine dayalıydı ve gözleri kapalıydı. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için defalarca kez yutkunup tedbirle yaklaştım, her an ayağa kalkıp bana saldırabilirmiş gibiydi, saksıyı hâlâ sıkıca tutuyordum kullanmam gerekirse diye ve ayağımı uzatıp onu dürttüm. Hareket etmedi, sesini dahi çıkarmadı, bir ölü gibi yerde uzanıyordu.

Öldü mü yani?

Fakat tam o sırada nefes aldığı için hareket eden omuzlarını fark ettim. Yalnızca kendinden geçmişti ve bunu görmek beni telaşa soktu yeniden. Saksıyı düşürdüm elimden ve acele içerisinde ona dokunmamaya özen göstererek üzerinden geçtim, ışığı açtım hemen. Nihayet karanlığı dağıtan ışıkla beraber her şey netleşince görebildim kanı. Başından geliyor, yüz üstü yerde yatıyor olduğu için kan şakağının etrafında dolanıyor ve gözlerinden geçerek yerle buluşuyordu.

Onu gözümün önünden ayırmak istemesem de mecburen hemen dışarıya fırlayıp salona indim, orada sandalyelerden birini ve mutfaktan da bir bıçağı kaptım; dönüşte sandalyeyi zar zor çıkarttım merdivenlerden, güçsüzlüğüm karşısında dehşete düşmüştüm.

Açıkçası odaya girdiğimde onu aynı yerde göremeseydim hemen oracıkta ruhumu teslim edecektim ama oradaydı, bilinçsizce uzanıyordu hâlâ daha ve bu bana öyle bir güven verdi ki mutluluktan ağlayacaktım. Kazanıyor muydum? Evet, gerçekten, sadece şu sandalyeyi bir koyabilirsem ve onu alıp oturtabilirsem…

Sandalyeyi bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm hemen, bir elimde bıçakla üzerini aramaya başladım. Telefonu pantolonunun cebindeydi, onu kollarından tutarak zar zor çevirdim sırt üstü, hâlâ hareket yoktu, olur da küçük bir

harekette bulunursa diye de bıçağım hazırdı. Bu konuda ne kadar soğukkanlı olabilirdim bilmiyordum ama olmalıydım, onu hiç düşünmeden bıçaklayabilmeliydim, bir şekilde, bilmiyorum.

Telefonunu almayı başardım, şifresini bilmesem de polis dışında arayabilecek kimsem yoktu zaten fakat numarayı tuşladıktan sonra arama tuşuna basamadım. Birkaç dakikadır öylece dizlerimin üzerinde bir elimde bıçak diğer elimde de 155 numarasının yazdığı telefonla bekliyor, Uygar'a bakıyordum. Gözleri kapalıydı, ciddi bir ifade vardı yüzünde, kan alnına ve gözlerinin etrafına ince bir damar gibi yayılmıştı, kaşları hafifçe çatıktı.

Polisi şimdi ararsam havada kalacak onlarca soruyu düşündüm.

Meira'yı ve Uygar'ı, o aptal beyaz elbiseyi, Kaç Küçük Tavşan'ı, koltuk 273'ü, rüyamda gördüğüm o kitabı ve dahası, daha bilmediğim onlarcası… Aklımı yitirirdim bunları öğrenemeseydim, acı verdiği kadar beni hayata bağlayan birkaç şeyden biriydi geçmiş, değiştiremeyecek olsam da geleceğime onsuz devam edemezdim. Zihnim huzura kavuşmadan, soruları cevaplanana kadar, içerisinde olduğum bu labirent bitmeden ve bulmacanın son parçası da yerine oturmadan ileriye odaklanabilmem mümkün değildi. Geçmişe çakılıp kalacaktım daima, acı döngüsü sonsuza kadar devam edecekti ben zincirleri kırmazsam.

Aramadım ben de, telefonu kenara bıraktım ve bunun yerine yerde uzanmakta olan adamı kollarından tutup kaldırmaya çalıştım. Öleceğim sandım, birkaç kere onunla beraber ben de yere kapaklanacaktım ki zar zor sağladım dengemi. En az 5-10 dakika denemişimdir onu kaldırmayı ve her seferinde başarısız oldum, çok ağırdı, ben çok güçsüzdüm, kollarım, özellikle de kestiğim kolum ağrıyordu ve bacaklarım titriyordu.

Sonunda arkasına geçtim, kollarımı koltuk altlarından geçirip göğsünde birleştirip sıkıca sarıldım, kendimle beraber kaldırabildim zar zor. Limitimdeydim, sadece birkaç adım ötede olduğu halde onu sandalyeye oturtana kadar ecel terleri döktüm ama nihayet oturtabildim. Bıraktığım gibi öne doğru düştü kafası ve devrilecek gibi oldu ama onu tutup sandalyeye

sabitledim. Kollarını arkaya çektim, bileklerini sandalyenin arkasından birleştirip çarşaflardan yaptığım iple bağladım. Ne kadar sağlam olduğu tartışılırdı ama evde daha iyi bir şey yoktu, üst üste tekrar tekrar geçirdim ipi ve sağlamlaştırdım elimden geldiği kadarıyla. İp aynı zamanda sandalyeye de bağlı olduğundan oldukça güçtü kurtulması.

Yapabileceğimi yapmıştım artık ve Uygar da hâlâ bilinçsizdi. Onu gerçekten de güzel haklamıştım, bir de sarhoş olduğu düşünülürse belki daha sabaha kadar mışıl mışıl uyurdu. Ben de bu sırada evi dolaşmak istedim, işkence odasına girmek, rüyamda gördüğüm o kitabı almak ve son olarak da Uygar'ın sürekli bir şeyler yazdığı ajandasını bulmak istiyordum.

İşkence odası için anahtarı bulmam uzun sürmemişti.

Bunun için Uygar'a bakmalıydım. Başını önüne eğmiş, kara ince saç tutamları önüne dökülmüştü; iri omuzları kolları arkadan bağlandığından ötürü gergindi ve bacakları açılmış, pantolon kıvrımları araya çekilmişti.

Ona yaklaştım tedbirle, bıçağı pijamamın bel kısmından iç çamaşırım kabzasını sabit tutacak şekilde yerleştirmiştim, silahımdı o benim ve her an saldırmaya hazırdı. Önünde diz çöktüm, yüzünü hâlâ göremiyordum, biraz daha ona yaklaşıp eğildim ve elimi boynuna doğru uzattım. Başta görmemiştim fakat bir kolye takıyordu, basit bir kolyeydi ve elbette de ucunda anahtar vardı. Hep yanında taşıyor olmalıydı, onun için en rahatı ve güvenlisi bu olurdu. Ona yaklaşmam olanaksızdı sonuçta.

Anahtarla beraber karanlık koridoru karşıdan karşıya geçip işkence odasının önünde durdum. Korkunçtu, birçok anlamda hem de, yanımda Uygar varken de öyleydi ama şimdi daha bir garip hissettim kendimi. Buraya tek girecektim öyle mi? Bir korku filminden fırlama canavar ini gibiydi, karanlık, kasvetli, boğucu, yalnız, tehlikeli… Anahtarı sokup çevirdim ve tık sesinin ardından kulpu çevirip kapıyı araladım.

Kalp atış sesim yankılanıyordu koca evde resmen, ellerim terden sırılsıklam olmuştu, titriyordum ve kapı açıldığı gibi içeride açık bırakılan bir camdan esen soğuk esinti ruhumu da içimden söküp götürdü beraberinde sandım. Korkunçtu, o

günkü işkence seansı vardı aklımda, çaldığım melodi, o tiz keman sesi… Uzaklardan bir yerlerden çalınıyordu kulağıma, rüzgâr ormandaki bir orkestradan taşıyordu sanki uğultuları buraya. Tüylerim diken diken olmuştu, bir travma sebebiydi o melodi benim için. Hayatımda bir daha keman görmek istediğimden dahi emin değildim. Cehennemin dibine gidebilirdi

Csárdás.

Cesaretimi toplayıp içeriye geçtim, ışığı açmıştım ama ışık bu odanın karanlığını silmeye yetmezdi. Tavandan sarkan eski tarz avizenin kristallerinde kırılıp dağılan ışık, yer yer renkli düşüyordu duvarlara. Loştu, odanın içerisindeki onlarca eşyayla beraber de iyice boğucu bir ortam oluşturuyordu.

Bu odayı baştan sona incelemeliydim aslında, her kutunun içine bakmalı, her kitabı kontrol etmeliydim fakat vaktim yoktu, sadece rüyamdaki kitabı ve ajandayı bulmaya odaklandım ben de. Girişte, sol kısımda duvar boyunca uzanan büyük bir kitaplık vardı, en barizi o olduğundan önce kitaplığa gittim. Yüzlerce kitap vardı, büyüklü küçüklü, ansiklopedisinden cep kitaplarına kadar, inceden kalına her çeşit kitapla doluydu ve bu gözümü çok korkutmuştu.

İbranice ve Almanca çoğunlukta olmak üzere, Latince ile Türkçe de dahil yüzlerce kitapla doluydu kitaplık.

Rüyamdaki kitabı hatırlamaya çalıştım. Kapağındaki sembolü, üzerinde yazanları anlayamasam da şekilleri bir şeylere benzetmeye çalıştım, kalınlığını ve rengini hatırlamak için çabaladım ama çok silikti her şey. Fazla silik. Ve bu kitapların hepsi de birbirine benziyordu!

“הארץ המובטחת: ניצחון וטרגדיה של ישראל”

”קריאת קטוּלוּ “

”המצור: הסאגה של ישראל וציונותה “

והארץ תרעד: סאגה ארצישראלית בשנים 1834–1878–

”קו-אורך דם או אדום של ערב במערב “

Bunlar ne be?

Kafam karışmıştı, bunları okuyabiliyor muydum yani bir zamanlar? Çok inanılmaz geliyordu aklımın yetmediği bir konuda aslında ehli olduğumu düşünmek. Bütün bunlar benim için çorba gibiydi, kelimeler bulamacıydı kesinlikle.

Sonunda pes ettim yoksa sinirden bir kere de şu aptal kitapları ben verecektim ateşe! Kitaplığın başından kalkıp odada dolandım, bir sürü ıvır zıvır, her yerde mumlar, karşıda bir dolap, orkide çiçekleri. Dolaba yöneldim, eski kapaklarını gıcırtılar eşliğinde açıp raflarına baktım, kutular, bir sürü evrak ve en altta da çelik bir kasa.

Elbette! Çelik kasa olmasa olmazdı değil mi, elbette bana istediğimi hemen öyle basitçe vermeyeceksin!

Hemen çöktüm tabii karşısına ama nafile, şifreliydi. Uygar'ın herhangi bir yere şifre yazacağını da düşünmüyordum, anca ondan alabilirdim bu bilgiyi, bu yüzden daha fazla vakit kaybetmeden etraftaki diğer eşyaları karıştırmaya karar verdim. Karton kutularda bir sürü ıvır zıvır, deri eldivenler, kocaman kahverengi bir oyuncak ayı, yine bir sürü mumlar, yağmurluk, cep saati, bla bla bla, bildiğin çöplüktü burası.

Yine de her şeyi karıştıracaktım fakat kulağıma çalınan bir tıkırtı sesiyle beraber korkuyla yerimden sıçradım. Bir anlığına arkamı döndüğümde onu karşımda göreceğimi sanmış, küçük dilimi yutacak gibi olmuştum ama etraf temizdi. Mırıltı ve kıpırdanma sesleri, ahşap sandalyenin gıcırtı sesi geliyordu koridordan, kendine geliyor olmalıydı.

Hemen elimdekileri bırakıp odadan çıktım, onun odası karşıdaydı, hafifçe aralık bıraktığım kapının arasından süzülüyordu ışık. Yaklaştıkça sandalyeden yükselen gıcırtı seslerini, kendi kendine bir sarhoş gibi anlamsız şeyler mırıldanışı, öksürüşünü daha net duyabiliyordum. Kapıyı yavaşça araladım, bir anlığına içeriye girmeye tereddüt etmiştim ama odanın ortasında onu bağladığım sandalyede oturuyordu.

Sarhoş gibiydi, doğrultmakta zorlandığı kafası önüne düşüp dururken gergin omuzları öksürüğüyle beraber sarsıldı ve boğuk, derin bir gülme sesi çalındı kulağıma.

Kaşlarımı çattım, yüzünü göremiyordum, ince saç tutamları önüne düşmüştü ama güldüğünü duyabiliyordum. Belime sıkıştırdığım bıçağı çıkardım, sıkıca tutuyordum herhangi bir aksilik için fakat bağlıydı, bir şey olacağı yoktu. Yine de bağlıyken bile onun yanında güvende hissetmiyordum kendimi.

Boğuk bir inleme arasında güldü, omuzları sarsıldı ve pürüzlü, derin bir ses duyuldu: ”

Ah...

Bunun acısını çok kötü çıkartacağım senden…” Ve başını kaldırdı, saç tutamlarının arasından tehditkâr bakışları beni buldu. ”Meira.”

Korkunçtu, başından akan kan şakağı boyunca dolaşıp gözlerine dolmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Alnında biriken ter damlacıklarını ve belirginleşen damarını seçebiliyordum. Gülüyor, hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu, eğleniyordu ama içten içe ne derecede sinirli olduğunu ve kendini sıktığını biliyordum, çenesi seğiriyordu.

Vücut dili bana korkunç bir hata yaptığımı söylüyordu resmen.

Ama geri durmadım, gücün artık benim elimde olduğunu biliyordum, içimdeki korku kırıntılarını da yok edip yaklaştım ona, birkaç adım ötesinde karşısında duruyordum şimdi. Kulağının arkasından boynuna doğru süzülen kan kurumuştu, beyaz teni üzerinde kırmızı bir dövme gibi çizilmişti sanki. Bu rahat tavırlarında, telaşa kapılmayışında bir bit yeniği vardı ve beni ölümüne rahatsız ediyordu ama tekrar tekrar gücün artık benim elimde olduğunu hatırlattım kendime, ona da bunu göstermeliydim, telefonunu kaldırıp ona gösterdim ben de.

”Bitti,” dedim, bir elimde telefon diğerinde bıçak. ”Ben kazandım.” Kafasını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve tam olarak toparlanamadığı için baygın duran bakışlarını bana odaklarken tek kaşı havaya kalktı. ”Hâlâ yaşıyor olmanın sebebi bana cevaplar vermeden cehennemin dibini boylamana izin veremeyecek olmamdan geliyor.”

Ağır bir hareketle gözlerini üzerimden ayırmadan arkasına yaslandı; alnı, çenesi, boynu, kan içerisindeydi, kendini geriye

verirken göğsünü şişirdi ve boynunu hafifçe kütletti.

Bu kadar rahat oluşu dikkatimi dağıtıyordu fakat taviz vermedim, telefonu tekrardan salladım gözünün önünde. ”Ve elbette, önce hapse gireceksin, pis bir hücrede çürüyerek ödeyeceksin yaptıklarının bedelini.”

Her nedense ekrana bakarken küçük bir gülümseme yayıldı dudaklarına. ”Sonra da doğrudan tahtalı köye,” dedim, tepkisini kaşlarımı çatmış bir şekilde izlerken. ”Bundan emin olacağım. Hayatımı buna adayacağım hatta, ne kadar güçlü bir adam olursan ol seni o delikten çıkarmalarına izin vermeyeceğim, Uygar.”

Ama o beni ciddiye almadı, aksine baygın bakışlarını nihayet üzerimden çekip başını geriye verdi ve gözlerini kapattı.

”Polisi mi arayacaksın?” diye ilgisizce sorduğu soru üzerine iyice rahatsız olmaya başladım.

Neydi bu kadar rahat olmasının sebebi? Sanki bir sandalyede eli kolu bağlı olan o değil de benmişim gibi davranıyordu.

”Evet,” dedim kendimden emin bir şekilde. ”Ama önce seni konuşturacağım, bir bir anlatacaksın yediğin bütün haltları, bana yaptığın her şeyi, nedenleri ve sonuçlarıyla beraber anlatacaksın. Tek bir soru işareti bile kalmayacak aklımda.”

Güldü, kesik kesik küçük kıkırdamalarla yine geniş omuzları sarsıldı, gereğinden fazla keyiflendirmişti bu söylediklerim onu. Oysa bağlı olmasaydı neler yaşanırdı, yine bu kadar keyifli mi görünürdü bunu düşündüm bir anlığına. Kaşlarım çatıldı. ”Neye gülüyorsun?” dedim, bıçağı tutan elim titriyordu. ”Seni hayat boyu hapishanede tutacak kadar bilgiye sahibim, Uygar. Sana zorla her şeyi anlattırdıktan sonra seni tıkayacağım o hücreye, göreceksin.”

Sonunda kuruyup çatlamış dudaklarını araladı, biçimli çenesinden bir kan damlası kopup siyah gömleğine düştü.

”Polisi ararsan,” dedi tane tane, hiç acele etmeden, ”buradan kelepçeyle çıkartılacak tek kişi sen olursun, Meira.”

Anlamadım elbette, kısa bir anlığına bir aptal gibi gözlerimi kırpıştırarak baktım suratına ve sonunda, ”Ne?” diyebildim sadece.

Gözleri açık, biçimli dudakları aralıktı; yanağından dudaklarına ve dişlerine kadar kan içindeydi ama burada kurban olan o değil de benmişim gibi davranıyordu.

”Polis tarafından aranıyorsun sen, Meira,” dedi sakin bir tavırla ama içten içe ne denli zevk aldığını biliyordum beni dehşet içerisine düşürmekten. Kafa karışıklığımı büyük bir keyifle seyrediyordu.

”Aranıyor muyum? Ne diye arasınlar beni?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

Bakışlarının gittikçe karanlık bir anlam kazanışına şahit oldum. Dudaklarının kenarı ürkütücü bir titremeyle kıvrıldı. ”Aileni öldürme suçundan aranıyorsun,” diye tamamladığında zamanın durduğunu sandım.

”Ne dedin?” diyebildim sadece, çenem seğiriyor, ellerim titriyordu. Fark etmeden ona birkaç adım yaklaşmış ve tam karşısına geçmiştim bile, gözleriyle beni takip ediyor ve yaşadığım şokun her bir ayrıntısını tükettiğinden, incelediğinden, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin oluyordu.

Bakışlarını kaçırdı ilgisizce ve omuz silkti. ”Aileni öldürdükten sonra suçu sana attım,” dedi, çok sıradan bir vukuattan bahsediyormuş gibi basitçe, üzerine dahi düşünmeden ve duraksamadan.

Aklım karışmış, korkmaya başlamıştım ama yine de inkâr ettim. ”Bu…” Güldüm sinirle, ”o kadar da basit bir şey değil,” dedim ama ondan çok kendimi ikna etmeliydim.

Tavırları rahattı, tereddüdün zerresini taşımıyordu, sırtını arkaya verip iyice rahat bir pozisyon içinde otururken, ”ara o halde,” dedi, yeniden gözlerini kapattı. ”Ben de biraz kestireyim madem polisler gelene kadar.”

Aklımı kaybedecektim o noktada. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kalakaldım karşısında, dizlerim tutmuyor, ellerim titrediği için bıçağı dahi doğru düzgün kavrayamıyordum.

Ailemi öldürmenin suçunu bana mı atmış?

Her şeyi kaybettiğim yetmediği gibi, bir de dışarıda benim için bekleyen tek şeyin bir hapishane olduğunu mu söylüyor?

Saçmalık! Uygar ben korkayım diye, buradan, ondan hiçbir türlü bir kaçışım olduğunu düşünmeyeyim diye yapıyor bunu! Beni manipüle ediyor, hep yaptığı gibi benimle oyun oynuyor!

Burnumu çektim, ağlamanın eşiğinde olduğumu bilmiyordum. ”İnanmıyorum,” dedim, bıçağı tekrardan eşofmanımın beline sıkıştırıp telefonu çıkarttım bu sefer. ”İnterneti kontrol edeceğim. Telefonunun şifresini söyle.” Telefon ekranını dolan gözlerim yüzünden görmekte zorlanınca aceleyle sildim elimin tersiyle. ”Hakkımda haberler yapılmıştır, hem zengin bir aile olduğumuzu söyledin.”

Şimdi beni tersler, çevirmeye çalışır, karşı çıkar sandım ama rahat rahat, ”11273,” dedi, duraksadığım vakit de tek gözünü açarak bana baktı, ”şifre,” diye tamamladı. Beni durdurmaya çalışmamasına bozulmuştum, daha telefonu açmadan karşıma çıkacak haberleri de biliyor oldum böylece. Ellerim titrediğinden zar zor girdim şifreyi, ayakta durmakta zorlanıyordum artık.

Ne yazayım bilemedim,

“Meira Şavit Cinayet”

yazdım ben de fakat arama motoru

“Shavit”

diye düzeltti beni. Altta ise birkaç haber vardı fakat hiçbirinde Meira yazmıyor, M. Shavit diyordu, kimliğim gizliydi.

İlk girdiğim haber sitesinde bir fotoğraf vardı, yutkundum. Takım kostüm içinde, aralarına akların düştüğü uzun sakallı, dinç görünümlü bir adam vardı. Gittiği bir törenden kameralar için poz vermişti, uzun bir adamdı, heybetliydi, burnu kalın ve ona güçlü bir görünüm verecek bir biçimde iniyordu aşağıya; siyah, ince bir gözlük takıyordu, bir eli cebindeydi ve gülümsüyordu.

Babam mıydı?

Bir benzerlik aradım, merakla kilitlenip kaldım fotoğrafa ama hiçbir türlü benzetemedim kendimi ona.

Önceliğimi hatırlayınca fotoğrafı geçip habere indim hemen. Kocaman harflerle yazılı olan başlığı okudum tek nefeste:

”İSRAİL ASILLI AİLENİN TRAJİK SONU! ÖZ KIZLARI CİNAYET ZANLISI!”

”Yahudi Kökenli Ünlü İş Adamının Ailesine Ne Oldu? Cinayetin Motivasyonu Neydi? Kızları Nereye gitti? Evlerini Kim Ateşe Verdi?”

”Tekstil sektörünün devlerinden biri olarak adını duyuran Benjamin Shavit, iş dünyasına adım attığı 2005 yılından itibaren, yaratıcı stratejileri sayesinde sektörde kendine özgü bir yer edinmeyi başarmış bir vizyonerdi. Ancak iş dünyasının tanınmış ismi, eşi ve çalışanları, evlerinde gerçekleşen korkunç bir olay sonucu hayatlarını kaybettiler. Polis yetkilileri, cinayetin Benjamin Shavit’in öz kızı M. Shavit tarafından işlendiğini teyit etti.”

”Yetkililere göre ailenin arasında gerçekleşen tartışma sonucunda gece yarısı sularında Benjamin Shavit’in öz kızı M. Shavit’in silahla anne babasını vurup öldürdüğü öğrenildi!”

”Kanıtları Yok Etmek İçin Evlerini Ateşe Verdi!”

”Kan donduran bu trajik olay, ülke genelinde büyük bir şok yarattı. Ailenin kızı M. Shavit, kanıtları yok edebilmek için evi, içindeki çalışanlarla beraber ateşe verdi. 4 çalışan yangında hayatını kaybetti. Şu an için olayın motivasyonu ve ayrıntıları henüz netleşmemiş olsa da toplumun dikkatini çeken bir trajedi olarak gündeme oturdu.”

”Cinayeti Gerçekten de Benjamin Shavit’in Öz Kızı M. Shavit Mi İşledi?”

”Yetkililer, cinayetin işlendiği geceye dair bütün delillerin M. Shavit’i işaret ettiğini doğruladı ancak cinayet gecesinde ortadan kaybolan genç kız, hâlâ daha bulunabilmiş değil. Olayın ayrıntıları araştırılırken, kamuoyu olayın gelişmelerini yakından takip ediyor. Polis yetkilileri, olayla ilgili detayları soruşturma sonucunda açıklayacaklarını ifade etti. Bu korkunç olay, ülkede aile içi ilişkilerin ve güvenliğin önemine dair derin düşüncelere yol açarken, toplumun bu tür olayların önlenmesi için daha fazla çaba sarf etmesi gerektiği konusunda da farkındalık oluşturdu.”

Haberi tekrar tekrar okudum, kelimeleri seçemiyordum bile, anlamıyordum yazılanları, kafam kazan gibiydi, içi de kusmuktan bir bulamaçla doluydu. Titreyen dizlerime daha fazla dayanamadım, az öteye duvarın kenarına verdim ben de sırtımı ve kayarak yere çöktüm.

Ailemi kaybettiğimde onun elimden her şeyimi aldığını düşünmüştüm ya?

Hayır, suçu bana atarak asıl her şeyimi almış meğerse elimden.

Aile değerli, kaybı müthiş kötü ve üstesinde gelmesi de çok zor, evet, fakat buradan çıkarsam yeni bir hayata başlayamayacağım gerçeği asıl kayıptı. Bütün bunlar, bu evin sınırları dışında yerim olmadığını söylüyordu bana!

”Ne yapacağım şimdi…”

sözleri kendiliğinden döküldü dudaklarımdan, dizlerimi kendime çekmiş ve alnımı dizlerime gömerek kendimi yok etmek istemiştim. Parmaklarım koparıp atmak istermiş gibi saçlarımın arasındaydı, tutamları çekiştiriyor ve kara kara düşünüyordum. ”Kanıtlayabilirim,” diye mırıldandım kendi kendime sonunda. ”Suçu üzerime attığını kanıtlayabilirim.”

Kafamı kaldırdım ne yaptığını görebilmek için. Benim bütün dünyamı başıma yıkmamış gibi rahat görünüyordu, hiçbir tereddüt yoktu yüzünde, umurunda bile değildi onu polisle tehdit etmem. Eğer bütün o cinayetleri işleyip ülkeyi ayağa kaldırmış ve beni polislerden bunca yıl saklayabilmişse gerçekten de güçlü biriydi Uygar. Buna güveniyor olmalıydı, polis kelimesinden zerre rahatsız olmadı.

”İstediğini yap,” dedi hatta, boynu tutulmuş gibiydi, bir sağa bir sola doğru yatırıp duruyordu. ”Her türlü buradan çıkacağım ve sen de her türlü avucuma düşeceksin.”

Yutkundum, çenem seğiriyordu. ”Suçunu itiraf ederken videonu çekebilirim,” dedim kendi kendime, belimdeki bıçağın soğuk metalini hissediyordum çıplak tenimde.

Ama o bu söylediğime samimiyetsiz bir şekilde güldü. ”Videolar ve ses kayıtları kanıt olarak kullanılamaz,” dedi net bir şekilde. ”Ayrıca, küçük hanım, ağzımdan laf alabileceğini mi sanıyorsun?”

Gözlerimi kapattım kararsızlık içinde. Kafayı yemek üzereydim ve o bütün bunları eğlenceli buluyordu.

”Tahminim, ağırlaştırılmış müebbet yersin,” dedi bir de üstüne. ”Sadece anne babanı değil, o evde yaşayan herkesi, uşaklarına kadar öldürdüm, Meira, şahit olduklarından sonra yaşamalarına izin veremezdim.” Ballandıra ballandıra anlatması yok muydu! ”Ama tabii, bunu da uydurduğumu, akıl oyunları olduğunu düşünebilirsin,” dedi, kamburunu düzeltti, ”haklısın, belki senin dediğin doğrudur, ara ve öğren.”

Ama bunu yapamayacağımı çaresiz ifademde gördüğünde sırıttı, başını salladı. ”Senin güvende olduğun tek yer benim yanım,” dedi, ders verir nitelikte bir tavırla. ”Seni güvende tutabilecek tek kişi benim, Meira. Şimdi, bırak şu oyunu da çöz beni.”

Derin bir nefesle şişirdim ciğerlerimi ve çöktüğüm yerden kalktım aniden.

”Siktir…

Seni orospu çocuğu!” Belimden bıçağımı çıkarttım kaşla göz arasında, kabzasını kavradım iki elimle ve ona doğrulttum. ”Senin hiçbir türlü limitin yok mu?”

Ama bıçaktan çekinmekten ziyade sözüme takılmış, kaşlarını çatarak sinirli bir ifadeyle bana bakmıştı. ”Dilin Meira, dilin!” dedi oturduğu yerde kıpırdanarak. ”Sahip çık şu diline artık!”

Başımı salladım iki yana bütün bu olanlara inanamıyormuşçasına. ”Daha ne kadar ileriye gidecektin? Ya da çoktan gittin belki de! Daha neler yaptın bana, söylesene!” Bıçağı salladım aramızda ama ellerim titriyordu, sinirden, çaresizlikten, üzüntüden, kafayı yiyecektim! ”Geçmişimi mahvettiğin gibi geleceğimi de çaldın benden!”

Bıçağın ucu onun yüzünü işaret ediyordu ama bir adım daha atmaya cesaret edemiyordum. Karanlık bakışları bıçağa ve arkasında titreyen bedene tırmandı usulca, tereddüdümü izledi. Ne derecede korkak olduğumu.

”Beni öldürecek misin?” sorusu çaresiz bir yakarış değildi, aksine güçlü bir ima yatıyordu altında. Emindi kendinden, oyun oynuyordu yalnızca. ”Nereye gideceksin? Hayatta

tanıdığın herkesi öldürdüm, Meira, sana yardım edebilecek, seni seven, korumayı isteyecek herkesi toprağın altına tıktım. Nereye gidebileceksin? Ne yapacaksın? Paran yok, bağlantıların yok, dahası Mert peşini bırakır mı sanıyorsun?" Duruşunu düzeltti, oturduğu yerde daha rahat bir pozisyon alarak bacaklarını açtı. "Bu raddeden sonra ölmemem için dualar etmen gerekiyor, Meira, ben yoksam sen de yok olursun."

Bütün gücün kendisinde olduğunu bilmenin ukalalığı vardı üzerinde. "Şimdi, hazır keyfim yerindeyken çöz beni," dedi ama artık sırıtmıyordu da. "Sonra buradan kendim çıkarsam hiç hoş şeyler yaşanmaz."

Önce bıçak alçaldı görüş açımdan, ardından bıçağı belime geri sokuşturdum tekrardan. Kendimi düşünmeye, mantıklı bir karar almaya zorluyordum.

Dakikalar geçiyor, Uygar'ın ifadesi gittikçe daha da sertleşiyor ve onu çözmediğim her bir saniye kafasında kim bilir nasıl şeyler kuruyordu bana karşı. Ateşler içindeydim, böylesi soğuk bir günde ve bir morg kadar donan bir odada hem de. Odada gidip geliyordum, hemen aşağıdan tüfeği alıp onu vurmakla evden siktir olup gitmek arasında mekik dokuyup duruyordum. Nasıl bir çıkmazdaydım böyle? Aklımı yitirmenin eşiğinde çırpınıyordum yalnızca ve çıkış da görünmüyordu yakınlarda.

"Pekâlâ," dedim sonunda, "kararımı verdim." Kendimden emin ve toparlanmış göründüm belki de ama tek istediğim kendimi yerlere atıp bahtsızlığıma zırlamaktı. "Bana olan biten her şeyi anlattıktan sonra karar vereceğim seninle ne yapacağıma. Belki her şeye rağmen risk alıp seni öldürmeyi ya da polise vermeyi seçerim, belki de dediğin gibi seni çözerim."

Başını iki yana salladı baygın bir bakış atarak. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Tekrardan hatırladım bıçağımı. "Eziyet edeceğim," dedim ama söyledikten sonra sadece fikriyle dahi yutkundum.

O ise gerçekten içten bir şekilde güldü bu söylediğime. "Buyur," dedi, gülerken yapılı göğsü sarsılıyor, gözleri

kısılıyordu. ”Ama unutma, yaptığın her şeyi misliyle geri ödeyeceğim sana.”

Ne kadar ciddi olduğunu gördükçe onun karşısında bir bıçağa sahip olmak dahi önemsizdi, aklımı yitirecektim.

Bu nasıl bir çıkmaz?

Dayanamadım, ”Uygar,” dedim, ağlamanın eşiğindeydim ama çaktırmadım, ”anlaşma yapalım,” dedim, ona yalvarıyor gibi görünüyordum. “Tamam,” saçlarımı düzelttim aceleyle, ellerim titriyordu. ”Ailemi öldürmenin suçu bende kalabilir ama bu şekilde hayatımıza devam edemeyiz. Bir şekilde anlaşalım, ikimizin de zarar görmeyeceği ortak bir yol bulalım. O cinayet gecesine dair sağlam bir hikaye uyduralım, belki ailemi vurmak zorunda kaldığımı söyleyebiliriz ve-”

Fakat o, sert bir itirazla, ”zırlamayı bırak da çöz beni,” diyerek böldü beni kabaca. ”Anlaşma falan yok. Unut onu.”

”Uygar-”

”Meira,” dedi o da üstüne bastırarak. ”Hemen şimdi, tam şu an çöz beni ve yaptıklarını görmezden geleyim,” dedi. ”Ama birkaç dakika daha bu saçmalığı uzatırsan polislere teslim etmem için yalvaracak hale getiririm seni.” Dikkatle söyledi bu sözleri ve tepkimi ölçtükten sonra itinayla ekledi, ”şimdi,” dedi, ”çöz beni.”

Duruldum birden. Onun tavrı bir tokat gibi çarpmış ve ayıltmıştı beni. Olduğum yerde kalakaldım, sakinleştim ve seğiren çenemi kontrol altına aldım. Konuştuğumda sesim pürüzlüydü, günlerdir ağlıyormuşum gibiydi ama güçlü göründüm.

”Anlaşma yoksa,” dedim ben de ona, ”sonuna kadar böyle kalacaksın.” Arkamı döndüm, buradan çıkmam gerekiyordu, kapıya varırken, ”bakalım nereye kadar dayanabileceksin, Uygar,” diye mırıldandım, aklımda birkaç şey vardı.

Güldüğünü duydum arkamdan. ”Ben olsam ilk teklifi kabul ederdim,” dedi tehlikeli bir imayla. ”Pekâlâ, sen bilirsin.”

Çıkıp kapıyı ardımdan kapattım. İçeride eli kolu fiziksel olarak bağlı bir adam var, belimde ise bir bıçak, o bir tutsak güya ama aslında eli kolu bağlı olan tek kişi bendim bu oyunda.

$\mathcal{L}$

9. Siyah Kuğu

Beğenerek destek verebilirsiniz <3

○●

Bölüm Dokuz

”Siyah Kuğu.”

ℒ

”Türkiye genelinde şok yarattı diyor ama doğru düzgün haberi bile yapılmadı. Zenginler yine iş başında, olayın üstünü örtüyorlar apaçık!”

”Kız bulunamadı değil de biz tutuklamadık deyin bari!”

”Kızın İsrail’e kaçtığı söyleniyor yoksa nasıl bulunamayacak şu ana kadar? Ailesinin parasına dokunamaz, ayrıca bütün akrabaları da İsrail’deymiş, burada sığınabileceği, yardım alabileceği birileri yok. Eğer Türkiye’de olsaydı şimdiye bulunurdu! Kesinlikle İsrail’e kaçmış!”

”Kısaca akrabaları örtbas etmiş demek çok mu zor?”

”Kız kesin malum partiden.”

Koltuğun kenarına kıvrılmış, üzerime attığım battaniyenin altından telefonu kontrol ediyor, internette benim hakkımda yazılmış olan yorumları dehşet içerisinde okuyordum. Pek de haber yoktu zaten, çoğu silinmişti.

Salondaydım ve şömineyi yakmıştım, Uygar ise saatlerdir yukarıda bağlıydı, neredeyse sabahın 4’üydü saat fakat hiç yukarıya çıkasım yoktu. Onunla yüzleşmek istemiyor, aklımdaki fikirleri gerçekleştirecek cesareti bulamıyordum.

Telefonda bakacak pek bir şey yoktu, rehberinde sadece Mert’in ve birkaç yabancının numarası kayıtlıydı, mesajlar kısmı boştu, son arananlar kısmında kaydedilmemiş fazla numara vardı, galerisi boştu, notlara da takvime de herhangi bir şey kaydetmemişti. Yalnızca iletişim amacıyla

kullanıyordu telefonu belli ki ve düzenli olarak iletişim kurduğu tek kişi de Mert'ti. Kaydedilmemiş numaraların işle alakalı olduğu belliydi. Ailesi veya başka arkadaşları yoktu ve bu oldukça garip bir durumdu. Uygar bu kadar yalnız biri miydi?

Telefonunda gezinecek bir şey olmadığından tekrardan internete girdim, haber sitesine yeni bir mesaj geldi mi onu kontrol ettim, elbette gelmemişti, başka bir sayfa açtım ben de.

"Suçsuzluğumu nasıl ispatlayabilirim?"

yazdım, arattım, bir şeyler okudum dalgın dalgın, sonra,

"Sonuçlanmış dava nasıl tekrardan açtırılır?"

Gittikçe daha da ümitsizleştim okudukça.

"Ceza muhakemesinde ispat ve delil."

Ve bir noktada kabullendim.

"5 kişiyi öldürme suçu nedir?", "Yakarak adam öldürme canavarca hislerle işlenmiş suçlara mı girer? Cezası kaç yıl?", "Pişmanlık ve ceza indirimi için şartlar nelerdir?"

Can sıkıntısıyla yüzümü koltuğa gömdüm, uykusuzdum, yorgundum, belki en azından birkaç saat da olsa uyumalıyım diye düşünerek gözlerimi kapattım. Uykuya dalabilmek için zihnimi boşaltmak adına hiçbir şey düşünmemeye başladım. Cezamın anca giderek katlanacağını söyleyen siteleri düşünmemeye çalıştım, herhalde yüz defa okuduğum haberi, babamın fotoğrafını ve elbette yorumları da aynı şekilde. Haberin altına yapılan yorumlar.

Yorumlar.

Birden aklıma takılan detayla kafamı kaldırdım ve telefonu geri aldım hemen. Hızla tekrardan internete girdim ve haberi açtım. Haberler ve yorumlar aklımı o derecede götürmüştü ki tarihe bakmayı akıl dahi edememiştim.

7 Ekim 2015.

Haber 2015 yılında yazılmıştı.

Ve biz 2019 yılındaydık. Yine Ekim ayında.

Ekran başında donakaldım bir süre. Dakikalarca kitlenip kaldım tarihin yazılı olduğu köşeye. Beynim zonkluyordu, biri balyozu kafama indirmiş gibiydi.

4 yıl.

4 koca yıl.

Bir alacaklı gibi kapıyı kırarcasına açarak daldım içeriye. Uygar başını hafifçe önüne eğmiş ifadesiz bakışlarla yeri izliyordu sessizce, bacağını kıpırdattı ve başını kaldırmadan bana düz bir bakış attı. Bu sakin tavrı, sorgulayan değil, meraklı değil, endişeli hiç değil, ne döndüğünü gayet de iyi bilen birinin rahatlığından geliyordu elbette.

Nefeslendim önce, önüme düşen saçları agresif bir hareketle geri ittim. ”Bu haber…” dedim nefes nefese. ”2015 yılında yapılmış. Sen bana dedin ki… Sen bana yaklaşık 1 yıldır burada olduğumu söyledin. Yaklaşık 1 yıl ne demek? 1 yıl dedin!” Burun direğim sızlıyordu. ”4 koca yıl…”

Tepkimi dikkatle izledi, sakin görünüyor fakat tek ayağıyla küçük ritimler tutuyordu yerde. Sonunda cevap vermek yerine sadece omuz silkti, hani

onu gözden kaçırmışım

, der gibi, önemsiz bir meseleymiş gibi.

Rahatça oturduğu yerden yavaş yavaş kafayı yeme serüvenimi izliyordu. ”4 yıl boyunca seninle miydim Uygar?” derken ağlamamak için sıkıca birbirine bastırıp sıvazladığım gözlerimi açtım ona bakmak için. ”Bir şey söyle.”

”Kısmen,” diye cevapladı ilgisizce.

”Haberlerde cinayet gecesinden sonra ortadan kaybolduğum yazıyordu,” diye sorguladım burnumu çekip. “O geceden beri seninle miydim?”

Omuz silkti. ”Amcanlaydın,” dedi. ”Ailen öldükten sonra seni yanına aldı. Seni medyadan koruyor, cinayeti işlemediğini, üzerine suç atıldığını ifşa etmeye çalışıyordu, başarısız olunca sadece haberlerin yayılmasını engelledi. Bu sırada beni de yakalamaya çalışıyordu.”

Ama onca anlattığı şeyden yalnızca ‘amca’ kelimesine dikkat edebilmiştim.

”Amcam mı?”

İçimde garip bir his yeşertti bunun düşüncesi ama tarif edemezdim. Sondaki ‘m’, aitlik işte, benim amcam olması, ailemden biri olması… ”Amcam mı var?” diye sordum hevesle.

”-dı,” diye düzeltti beni. Aramızda bir sessizlik oluştu, kafamda canlanan bir figür daha yerdeydi şimdi, geçmişteki bir mezarlıkta.

”Elbette,” diye mırıldandım kendi kendime, sesim titriyordu. ”Onu da öldürdün…”

Çok kayıtsız göründü tepkime karşı, omuz silkti, ”sinir bozucu bir orospu çocuğuydu,” dedi, gözlerimin içine baka baka. Sonra, sanki bana verdiği sebep yeterli değilmiş de beni ikna etmesi, haklılığını kanıtlaması gerekiyormuş gibi, ”ve kötü kokuyordu,” diye ekledi. Sanki şimdi söylediğini kabullenecek,

‘baştan deseydin ya!’

diyecekmişim gibi.

Sızlayan burun direğimi tutup sıktım, gözlerimi kapatmam ve kendime birkaç saniye tanımam gerekti. Bu sırada, ”başka kimleri öldürdün?” diye sordum, cevabından korkarak.

Belki kuralları çiğneyip ona vurduğum ve onu bağladığım için bu kadar acımasız bir dürüstlüğü vardı, hep öyleydi belki ama şimdi dozunu artırmıştı, bana eziyet etmeye yer arıyordu resmen, üstünü dahi örtmüyordu her zamanki gizleme çabasıyla.

”Birkaç kuzenin,” dedi, soruma nihayet cevap vererek. İlgisiz görünüyordu. ”Ailen öldükten sonra amcan ile beraber geldiler, seni korumaları altına almışlardı. Hem seni benden uzak tutuyor hem de başına yıkılan cinayetten seni aklamaya çalışıyorlardı.”

Benim için uğraşan bir aile demek. Cevabından çekinerek, ”sonra ne oldu?” diye sordum.

Odada ilgisizce dolanan gözleri beni buldu, her nedense aşağıdan yavaşça yukarıya doğru tırmandı ve gözlerimde sabitlendi. ”Onları öldürmeden seni ellerinden alamazdım,” dedi sakin bir tavırla.

Gözlerim yanıyordu yeniden, belimdeki bıçağın metal yüzeyi yine kendisini hatırlatırken bana, ”sadece beni korumaya çalışıyorlardı,” dedim ona.

”Ve başarısız oldular,” dedi hiç lafı dolandırmadan, acımasızca bir gerçeklikle.

”Benden…” duraksadım, ona bakmak zor geliyordu. ”Benden nasıl bu kadar nefret ediyor olabilirsin?”

Sustu yeniden. Bu sessizliği, istediği bilgiyi istediğinde verip sonra da geri çekilmesi, karşımda bağlıyken bile her şeyi onun yönetmesi… Deli ediyordu beni ve ne yaptığının gayet de farkındaydı.

”Konuş,” diye uyardım bir kere daha onu, çenem titriyordu sinirden ve üzüntüden. ”Artık söz sahibi olduğunu mu sanıyorsun? Sen bağlısın o sandalyeye, ben değil,” derken buna ondan çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum sanki.

”Merak etme,” diye mırıldandı o da karşılık olarak, ”sana da sıra gelecek.”

Kaşlarımı çattım. ”Bana sıra falan gelmeyecek, buradan anca ölün çıkar.”

Omuz silkti. ”Öldüğümde bile rahat bırakmam zaten seni.”

Güldüm sinir bozukluğuyla. ”Kafadan kontaksın sen.”

”Öyleyim.”

”Aklını kaybetmişsin,”

”Evet.”

”İğrenç birisin,”

Bu söylediğim onu eğlendirir gibi oldu, sanki saflığıma şaşırmıştı. ”Ne kadar alçalabileceğimi daha görmedin bile,” dedi dürüstçe.

Yüzümü buruşturdum. ”Ne kadar?” diye sordum. ”Nereye kadar?”

Duruşunu düzeltti, kibar bir hareketle boğazını temizledi öksürerek ve gülümsedi. Bu gereken cevabı vermişti aslında, ‘sonuna kadar’ demekti bir anlamda. Yakasına yapışacaktım artık o noktada.

”Anlatacaksın,” dedim emrivaki, sert bir tavırla. ”Bundan sonra hiçbir sorumu cevapsız bırakmayacaksın!”

Göz kontağını bozmadı, geniş omuzları oynadı hafifçe ve meydan okuyan bir ifade belirdi yüzünde.

Aklımı yitirecektim

, ona nasıl zarar verebilirim?

Belimdeki bıçak yeniden hissettirdi bana soğukluğunu, bu sefer tüylerimi diken diken etti. Oradaydı, metal bir eziyet makinesi.

Onun canını nasıl yakabilirim?

Sadece fizikselin ötesine gitmek istiyordum.

Ona doğru yaklaştım birkaç adımda, bir kaşı merakla yukarıya kalktı, dikkatle izliyordu beni. Önüne geçip eğildiğim vakit gözleri aynen beni takip etti fakat direnmedi veya herhangi bir şey sormadı. Neredeyse koparmak istercesine bir hiddetle gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayışımı izledi.

Henüz düğmeleri yarılamış, teninin küçük bir kısmını gözler önüne sermiştim. Sırıttığını gördüm göz ucuyla. ”Bunun için beni bağlamana gerek yoktu,” dedi keyifle.

”Kes sesini.” Diye uyardım onu sertçe. Düğmeler bitmişti, siyah gömleğini çekiştirerek iki yana açıp sert ve biçimli gövdesini ortaya çıkardım. Oradaydı, kalbinin olması gereken yerin, göğüs kasının biraz altındaydı kurşun izi. Benim onu vurduğumu söylemişti, kalbinden hem de ve şimdi de karşımdaydı.

Yarayı gördüğümde olmayı umduğum kadar soğukkanlı davranamadım, ondan ne derecede nefret edersem edeyim yaşayan bir canlıda ölümcül bir yara açtığımın kanıtıyla yüzleşmiştim o noktada ve bu tüylerimi diken diken etti. İki

açıdan çok korkunçtu onu vurmam. Birincisi, az daha bir canlının yaşamına son verebilecek olmamın gerçekliği, ikincisi ise Uygar'ın beni nasıl o noktaya getirebildiği.

Bana ne yaptı da az daha beni bir katile çevirdi? Nasıl işler bu kadar sarpa sardı? Nasıl delirttik birbirimizi bu denli?

Ama toparlandım, kendime defalarca kez bunu hak ettiğini söyleyerek asıl amacıma odaklandım. Özellikle orayı, onda açtığım ve hâlâ daha bedelini ödediğim o meşhur yarayı hedef almak istedim. Çöktüğüm yerden kalktım ayağa, dip dibeydik, nereyse dizlerimiz birbirine değecekti. Bıçağı kaldırdım yavaşça ve göğsüne doğrulttum, sivri ucu yaraya değiyordu neredeyse.

Onu silahla vurduğum ve düşman kesildiğimiz o nokta… Bu hikâyenin başlama sebebiydi bu yara ve tekrardan deşebileceğimi gösteriyordum ona.

Bıçağı takip eden bakışları, sivri ucu kalbine dokunduğunda duraksadı, birkaç saniyeliğine öylece kaldı. Bu sessizlik, bu sakin olduğunun illüzyonu bıçağın kabzasındaki kavrayışıma tereddüt saldı, ellerim titreyecek gibi oldu ama istifimi bozmadım. Burada gücün kimde olduğunu, kimin aynı yaraları tekrardan açabileceğini ona hatırlatmak ve konuşması için nihai motivasyonu ona bizzat sağlamak istemiştim.

Fakat aynı bakışlar rahatsız edici bir yavaşlıkla üzerime tırmanıp gözlerimde durunca içimdeki cesarete dair her şeyin bedenimi terk etmeye başlayışını hissettim. Çok yanlış bir karşılık verdiğimin sinyallerini görebiliyordum vücut dilinde, bakışlarının derinliğinde, irislerinde parlayan öfkesinin şiddetinde ama az sonra ürkütücü bir gülümsemeyle aydınlandı çehresi.

Dudakları oynadı, "Geçmemen gereken ne kadar sınır varsa itinayla buluyor ve inadına geçiyorsun," diye yorgun, derin bir sesle mırıldandığı vakit kaşlarımı çattım, kabzayı daha da sıkıca kavradım ve yutkundum.

Ne kadar zor olsa da onu görmezden geldim, "bu kadar oyun yeter, Uygar," dedim, bıçağın varlığını hatırlatmak maksadıyla hafifçe ucunu bastırarak. "Konuşmak zorundasın. Daha fazla bu oyuna devam edemem. Sınırıma dayandım artık."

Başını salladı iki yana hafifçe. ”Sınırına daha çok var, Meira, bu günleri mumla aratacağım sana.”

Gözlerindeki o kararlılığa karşı net bir duruş sergilemek zordu, psikolojik bir savaş vardı aramızda, silahlarımız ise bakışlar; zordu ama dayandım.

”En baştan,” dedim tane tane, ”en temelden öğrenmek istiyorum her şeyi. Kimsin? Tam adın ne?” İlgisiz göründü yeniden, sanki bunu normalde de sorabileceğimi düşünüyor gibiydi. ”Sadece cevapla!” dedim çıkışarak.

Bozmadan, beni hiç uğraştırmadan, ”Uygar Karşah,” diye yanıtladı sorumu. Tam adı da bir şey çağrıştırmadı kafamda, devam ettim ben de.

”Kaç yaşındasın?”

”29,” dedi sakin görünerek.

”Ben kaç yaşındayım?”

”24.” Kısa bir duraksama. ”Burcun Boğa,” dedi dalga geçer gibi. ”En sevdiğin renk yeşil ve uğurlu sayın 107.”

Kafam karışmıştı bir anlığına. ”107 mi?” diye sorduğumda omuz silkti ama sanki altında bir ima yatıyor gibiydi. ”Ne saçmalıyorsun?”

Deli midir nedir?

Gerçekten beni zerre ciddiye almıyor ve bir tehdit olarak görmüyordu!

”Mesleğin ne?” diye devam ettim onun akıl oyunlarıyla vakit kaybetmeden. ”Nereden geliyor bunca para?”

Kısa bir anlığına duraksadı, duru bakışları, cevabına vereceğim tepkiyi dikkatle ölçmek ister gibi itinayla bana kilitlendi. ”Savcıydım,” dedi.

Bir torbacıyım, uyuşturucu baronuyum, çete üyesiyim demesini beklediğim için bu cevabı karşısında yaklaşık koca bir dakika boyunca bir aptal gibi baktım suratına. ”Savcı? Sen bir savcısın, öyle mi?” diye sordum şaşkın şaşkın.

”Savcıydım,” diye düzeltti beni. ”Çalışma saatleri seninle ilgilenebilmem için yeterince esnek değildi. Ben de avukatlığa

geçtim.”

Çılgınlıktı bu duyduklarım, gerçek olmaması için içimden yalvarıyordum. ”İşe hiç gitmiyorsun ama,” diye itirazda bulundum, bütün bunların ondan kaçıp adalete güvenmeyi seçersem diye ortaya atılmış bir blöf olduğunu düşündüm. Bunu ümit ettim.

Ama o rahat görünüyordu. ”Daha doğrusu kendi hukuk büromu açabilmek için de avukat oldum diyelim.”

Kaşlarım çatıldı yeniden, ”Ne için?”

Omuz silkti. ”Özel bir kurum, para aklaması kolay, hem de sağlam bir avukat kadrosu ve bağlantıları var. Birçok iş için oldukça esnek bir kullanım alanı sağlıyor, nasıl yönettiğine göre yapıcı veya yıkıcı olabilir.”

”O halde…” dedim, toparlamaya çalışıyordum kafamda. ”Ailemi öldürme suçunu bir savcı olduğun için benim üstüme yıkabildin. Bu kadar paraya ve güce rağmen bu yüzden seninle baş edemedik.”

Gözlerimin içine bakıp gülümsedi, dudaklarının kenarında yine o çizgiler belirdi art arda. ”Evet,” dedi. ”Ama yine de kolay olmadı. Sen…” Az sonra kaşları çatıldı bende bir şey arıyormuş gibi gözleri yüzümde dolanırken. ”Sen her zaman zorsun, Meira.”

Bana bakma, beni izleme şekline kaşlarımı çattım. Bıçağın ucu hâlâ kalbinin üzerine tehditkâr bir imayla duruyordu. ”Temel bilgilere sahibim artık. Benimle tanıştın, bana âşık oldun-”

”Maalesef,” diye böldü, görmezden geldim.

”Aramız bir sebeple bozulmuş ve birbirimize düşman kesilmişiz,” diye devam ettim. “Ne yaptım sana tam olarak?”

Durdu öylece, beni izledi, sonra biraz daha izledi, sessizdi ve bu hali beni rahatsız etti. ”Hadi,” dedim sertçe, ”anlat her şeyi. Başka çaren yok zaten.”

Beni ve söylediklerimi umursamıyor, göğsüne dayalı bıçağı görmezden geliyor ve dikkatle beni izleyebiliyordu. Sinirlerim bozulmuştu ama sükûnetimi korumaya çalışarak, ”Uygar,” diye onu uyarmaya yeltendim fakat sonunda konuştu.

”Boynun…” diye mırıldandı dalgın dalgın, ”çok güzel görünüyor.”

Kaşlarım çatıldı tepki olarak, kafam karışmıştı, ne diyordu? Hâlâ sarhoş muydu yoksa? ”Nereden çıkt-”

”Parmaklarımın arasında daha da güzel görünürdü eminim ki,” derken fazlasıyla odaklanmıştı boynuma, oradan kopup da ona büyük bir karmaşayla bakan gözlerime çok geç tırmanabildi.

Anlamıyordum, ”nasıl benimle böyle rahat konuşabilirsin?” diye sordum ona. ”Sanki aramızda bir tür çekim varmış gibi,”

”Sen hatırlamasan da bir geçmişimiz var,” dedi, ”ben sana bir yabancı olabilirim ama sen bana herkesten çok yakınsın.”

Bu bahsedilen geçmiş kısmı içime kurt düşürmüştü. Mert’in geldiği gün onu geçmişte hiç sevmediğimi söylemişti. ”Aramızda romantik bir şey yaşanmadığını söylemiştin,”

Muzip bir ifade yakaladım yüzünde. ”Sayılır,” dedi.

Mert buradayken söylediklerini hatırladım. ”Kendinle çelişiyorsun,”

Tek kaşı kalktı. ”Öyle mi?” Bilmecelere bayılıyordu değil mi?

Yine de öğrenmek istediğimden pek emin değildim, geçmişte sevgili olmasak da aklıma fiziksel bir münasebet yaşayıp yaşamadığımız takılmıştı, sorarken tereddütteydim. ”Biz…” dedim, nasıl sormam gerektiğini bilmiyordum. ”Hiç seninle-”

”Hayır, hiç sevişmedik,” dedi eğlenen bir ifadeyle ve kısa bir anlığına duraksadıktan sonra ekledi: ”Henüz.”

Yüzümü buruşturdum, neredeyse alay edecektim, ”henüz mü?” diye sordum kibirli görünerek, ”hem benden nefret ediyor hem de beni arzuluyor musun yani?”

Duraksadı, bu soru onu rahatsız etmiş gibiydi, az önceki kadar keyifli görünmüyordu. ”Bilmem,” dedi, nasıl bir anlam taşıdığını çözemediğim bakışları üzerimdeydi. ”Kafamı karıştırdığın doğru,” diye itiraf etti. ”Bu sefer farklı davranıyorsun.”

”Bu sefer?”

”Farklı biri gibisin,” diye sürdürdü.

”Yani değiştiğimi düşündüğünden eskisi kadar benden nefret etmiyor musun?”

”Değiştiğini düşünmüyorum,” diye böldü sertçe, ”sadece kafan karışık olduğu için henüz eski Meira’yı bulamadığını düşünüyorum. Bu yüzden hayır, sana karşı olan nefretim azalmayacak. Hiçbir zaman.”

”Az önce kafanı karıştırdığımı söyledin ama yine de,” diye karşılık verdim. ”Değişip değişmediğimi anlamaya çalışıyorsun,”

Siniri bozulmuştu haklı olmamdan, aksi bir ifade takındı, ”Hayır,” dedi net bir şekilde. ”Bu kadarı yeterli.” Oturduğu yerde kıpırdanınca omuzları gerildi. ”Patronluk taslayarak hevesini aldığına göre, çöz artık beni.”

Oturduğu yerden dahi kontrolün onun elinde olduğunu gösterme çabasından başka bir şey değildi bu. Kızgındım ama sükûnetimi korudum ve bıçağı iyice bastırdım aynı kurşun yarasına.

Bıçağın derisine batması rahatsız edici bir hissiyat yayıyordu içime. ”Hâlâ sana ne yaptığımı söylemedin. Sapıtmadan, oyunlar oynamadan anlat şimdi! Bana âşık olduktan sonra ne yaşandı? Sana tam olarak ne yaptım?” Sessiz kalmaya devam ettiğinde öfkeyle çıkıştım: ”Yemin ediyorum ki delik deşik ederim seni! Elimden her şeyimi aldıktan sonra kaybedecek bir şeyim de kalmıyor geriye. Seni de kendimle beraber yakmam mı sanıyorsun? Konuş!”

Bu tavrıma oturduğu yerden ters bir bakış attı, sabrının sınırlarında bir yerlerde olduğunu seçebilsem de kendimi tutamıyor ve bıçağı daha da bir agresiflikle ona saplama güdüsünden kendimi alıkoyamıyordum.

Bütün bunlardan sıkılmış gibiydi. ”Sesin ne kadar yüksek çıkarsa çıksın yine de titriyor Meira. Pişman olacağın şeyler yapıyorsun.” dedi boğuk, yorgun bir sesle, baygın bakışları ise üzerimdeydi.

Darmadağınıktım, kalbim hızlı atıyordu. ”Neden… Neden bu kadar inat edesin? Ne diye bana geçmişi söylemeyesin? Anlamıyorum, ben anlayamıyorum bütün bu gizemi,”

Bıkkın bir ifade takındı yüzüne. ”Her şeyin bir sebebi var elbette,” dedi, iyice huysuzlanmaya başlamıştı. ”Yeri geldiğinde öğreneceksin.”

”Şimdi öğrenmek istiyoru-”

”Kes sesini!” diye böldü sözümü aniden. ”Bir halt anlatmayacağım sana, bırak başımda zırlamayı.” Netti, hiçbir türlü taviz vermeyeceğini biliyordum artık.

‘Her şeyin bir sebebi var.

‘

Öyle mi?

Sakindim. Gözlerim, çıplak teninde gezinerek aşağılara indi, gömleğinin açıkta bıraktığı göğsünde durdu. Hedefini birkaç santimle şaşmış bıçağı hareket ettirdim, kabzasını daha büyük bir özgüvenle kavrıyordum şimdi, ucunu kurşun izine doğrulttum ve bu sefer gerçekten bastırdım. Ucu 4-5 santimle girecek kadar, koyu bir kan süzmesi beyaz teninde süzülüp karın kaslarına doğru akacak kadar. Kendini kastı, omuz kasları gerildi fakat hareket etmedi. Bıçak, deriyi, kasları delip yeterince derine girdikten sonra durdum ama geri çıkarmadım ucunu, o şekilde bıraktım ve kanı izlemeyi bırakıp ifadesine baktım.

Yutkunduğunu gördüm, belirgin âdem elması inip çıktı fakat bu korku ya da acı belirtisi değildi, bastırdığı vahşetin habercisiydi. Gözlerimin içine bakıyordu, bir an olsun odağını şaşmadan, gözlerini kırpmadan, siyah kirpiklerinin çevrelediği kısık, donuk bakışlarla…

Sakindim hâlâ daha, ”ne yaptım sana?” diye sorarken.

Çenesi kaskatı kesilmiş, boynundaki damar belirginleşmişti. ”Şu an yaptığını,” dedi derinlerden gelen bir sesle fakat karşılık olarak bıçağı sapladığım yerde döndürerek yavaşça deşmeye başlamamla beraber boğuk bir inleme bastırdığı dudaklarının arasından koptu.

”Hayır, Uygar,” dedim onu uyararak, “bulmacalar yok, şifreli konuşmalar yok, şiirler yok, sadece cevaplar var. Tekrar dene. Ne yaptım sana geçmişte? Neden düşman kesildik birbirimize?”

Boğuk bir gülme eşliğinde omuzları sarsıldı, başını eğmişti, bıçağı daha da derine ittirmemle beraber inlemesini bastırdı, başını omzuna doğru hafifçe eğerek bana alttan bir bakış attı. Puslu bir ifadesi vardı, acıyla değil de öfkeyle yoğrulmuştu ve tek odağı bendim, tek hedef, tek nefreti. Hâlâ konuşmuyordu, konuşmayacaktı da, biliyordum ama yine de durmadım, bıçağı daha da derine sapladım ve çevirmeye, deşmeye devam ettim. O raddede sırlarını söyletmek değil canını yakmak istiyordum sadece, korkudan değil hazdan titriyordu ellerim.

Başını eğmesine de izin vermedim, boştaki elimi saçlarının arasına daldırıp kafasını kaldırdım ve üzerine eğildim. Bu hareketin beni afallatacağını düşünmemiştim.

Kan akıyor ondan.

Kan…

Yaşam suyu süzülüyor parmaklarımın arasından.

Parazitlenmeler.

Başta

odanın

loş

ambiyansından

ötürü

görüşüm

parazitlendi

sandım

ama

gerçeklik

algımı yitirmeye

başladığımı

çok

geç

fark ettim.

Niye her şey değişiyor? Bir sarhoş gibi dünyam hareket ederken çevrenin de silik parçalar halinde evrildiğini ve yabancı, soyut bir mekâna, bir tablodan çıkma belirsiz, karanlık bir zindana dönüşmesini izledim. Zihnim miydi burası? Evim mi? Bir çığlık duyduğumu sandım, bir kıza ait olabilecek kadar tizdi, parmaklarımda saçlar hissettim.

Geri çekildim, bakışlarım aşağıya indi. Uygar'ı görmeyi bekledim orada, sandalyede oturan, kolları bağlı ve acı çeken bir Uygar bekledim ama orada farklı bir sima gördüm. Başta ben sandım bunu, sarı saçları ve beyaz elbisesiyle benim bir kopyam sandım, oysa bambaşka bir siması vardı. Yalnız kanlar içindeydi, benimkinin aynısı beyaz elbisesi kanlar içindeydi ve dizleri üzerindeydi.

Benim elimde ise bir bıçak, sonuna kadar saplanmış onun boğazına, kan ikimizin arasında bir nehir gibi süzülüyor aşağılara ve genç kızın ten rengi bir ölü beyazı. İnce dudakları biraz oksijen ya da son sözlerini söyleme niyetiyle aralanmış ama öyle de aralık kalmış, ifadesi donuk, son bir nefesi zar zor çekebilmiş ciğerlerine, elleri ellerimde. Bıçağı tutan elime tutunmuş beni durdurmak ister gibi ama çok geç, bıçak çoktan boğazını deşip geçmiş bile, diğer elim ise saçlarında, saçlarının arasına daldırıp kavramışım sıkıca ve başını kaldırmak için çekmiş, boğazını açığa çıkarmışım.

Ölüyor, hem de benim ellerimin arasında. Benim karşımda. Dizleri üzerinde, hayatı için yalvaran zavallı bir ifadeyle, beyhude bir çabayla. O kim? Neden ellerimin arasında can veriyor?

Geriye gidiyor, anlamıyorum, film sahneleri gibi, biri filmi ileriye ve geriye sarıp duruyor gibi ama ekran çok küçük, çok eski, kareler silik ve bazen de renksiz. Onlarca ses duyuyorum, her yerde

hızlı

hızlı

geçiyor sahneler, her yerden geliyor sesler, gülüşmeler, ağlamalar, çığlık ve bağrış çağrış, kırılma sesleri, kulakları sağır edecek bir fren, çirkin bir küfür, tatlı bir iltifat. Hepsi apayrı yerlerden kopup geliyor ve ben hiçbirini

anlayamıyorum, geriye gittikçe nefes alamıyor gibi hissediyorum.

Kız nerede?

Kanlar içerisindeki o kız nerede?

Işık süzmeleri gözümü alıyor, uzaklardan tatlı bir melodi çalınıyor kulağıma, karşımda ise bir siluet ve şekillenmesi biraz zaman alıyor, gözlerim alışınca Uygar beliriyor orada.

”Adım Uygar,” diyor, karşımda yükselen bedenin sahibi.

”Ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun,” diyorum ona şakayla karışık.

Kaşlarını çatıyor, yüzünde sert bir ifade. ”Beni tanıyor musun?”

”Seni herkes tanıyor.”

Çok hızlı gelişiyor, takip edemiyorum, elimi kaldırmaya yelteniyorum, parmaklarımı uzatsam tutabileceğimi sanıyorum ama kendimi hem üçüncü hem de birinci şahıstan farklı farklı sahnelerde izleyip duruyor, bulamaca dönmüş anıların arasında oradan oraya savruluyorum.

Bir tiyatrodayız,

Sonra da kuytu bir köşede,

Bazen yemyeşil bir ormanda,

Geniş bir odada, koltukta, kitaplığın karşısında,

Uygar’ın elinde bir kitap, s

ayfaları karıştırmaya devam ediyor. ”Bu kitap,” diyor, kapağını görebiliyorum, tanıdık geliyor, ”ne anlatıyor?”
”

אלוהים

מדבר

אלינו

בלבד
”

(Tanrı Sadece Bizimle Konuşur)

Bu kitap yeşil, hemen yanında ise kırmızı başka bir kitap daha var. Aralarındaki zıtlığı görünce kaşları çatılıyor.

“Die Ideen Sterben Nicht.” Diğer kırmızı Almanca kitabın adı. ”Fikirler Ölmez.”

”Bu kitap ne anlatıyor?” diye soruyor merakla. ”Oldukça seviyor olmalısın. Her yerini işaretlemişsin.”

”Irk ve etnik ilişkiler sosyolojisi üzerine eski bir kitap.

”

”Tarihi çok seviyorsun anlaşılan.”

”Çok.”

Mekân yeniden değişiyor, hızlı hızlı geçiyor iki taraftan da sıralı ağaçlar, gecenini bir körü ormanlık bir alandayız, bir arabadayız, tozu toprağı birbirine katıyoruz. Uykulu ve yorgun görünüyorum, başımı cama yaslamışım, Uygar arada başını çevirip bana bakıyor sürücü koltuğundan.

Az sonra ağaçlar seyrekleşiyor,

büyük

bir ev görüyorum uzakta ama seçemiyorum, Uygar, ”Burası mı evin?” diye soruyor.

Moralim oldukça bozuk, ”evet,” diye mırıldanıyorum geveleyerek ve sonradan sessizce ekliyorum: ”Maalesef…”

Tekrar geçip gidiyor, sahne değişiyor, başka bir yerde başka bir zamanda, sarhoşum ve adımlarım dengesiz. Uygar’ın kolları arasındayım, beni o yürütüyor, başım omzuna anca değiyor, yaslanmışım ona. ”Bu yüzden içmemelisin,” diye mırıldanıyor huzursuzlanarak. ”Ne düşünüyordun? Ya ben olmasaydım orada?”

Odunsu bir

parfüm

kokusu geliyor burnuma, kendimi

güvende

hissediyorum ona yaslanırken.

Bakışlarım yere kayıyor, topuklu botlarımı görüyorum, ıslak asfalt üzerinde birbiri ardına attığım dengesiz adımlar tok sesler çıkarırken yer kayıyor, dokusu, şekli şemali değişiyor, ahşaptan cilalı bir parkeye dönüşüyor. Yapay sahne ışıklarını geri yansıtıyor pürüzsüz ahşap yüzeyi ve ayakkabılarım ise siyah bir topuklu, ucunda küçük zarif bir kurdele var.

Başımı kaldırıyorum, başta spot ışıkları gözlerimi alıyor, seçemiyorum etrafı ama az sonra alışınca bir sahnede olduğumu görüyorum. İleride seyirci koltuklarının büyük bir kısmı boş, karanlık içinde, en arka sıradan bir siluet izliyor burayı ama çok dikkat etmiyorum, arkamda bir orkestra, karşımda bir orkestra şefi, bir öğretmen. İnce pala bıyıklarıyla orta yaşlarda, zayıf, titrek bir adam

.

Kollarını kaldırıyor sevinçle, ”Harika!” diyor bu tarafa doğru coşku içinde, gözlüğü altın sarısı. ”Siz ikiniz birer

tanrıça

gibisiniz!”

Kaşlarımı çatıyorum kafa karışıklığıyla, yalnız olduğumu sanırken başımı çevirip yan tarafa doğru bakıyor ve bir kız görüyorum. Tıpkı benim gibi, beyaz bir elbise, benden biraz daha kısa, biraz daha kilolu, saçları benimkisinden de sarı ve mavi bakışları canlı, gözleri sürmeli.

Bu o kız.

Kanlar

içerisindeki

kız.

Orkestra şefi kolunu kaldırıyor, arkaya bir işaret veriyor, ”Son, ki, üç, dört,” piyano giriyor araya. Kızın kemanı kalkıyor, omzundaki yerini alıyor, sahnenin ortasında biz varız, odak biziz, spot ışıkları üzerimizde, birkaç adım kadar uzağız birbirimize.

Melodiyi tanıyorum, çok uysal giriyor, ”Swan Lake,” romantik ve kırılgan. Ben bir şey çalmıyor, öylece bekliyor, kızı dinliyorum. Bu sırada hafifçe dönüp yanımdaki kıza bakıyorum tekrardan, çalarken gözlerini kapatmış, kendisini tamamen melodiye kaptırmış, melodi yavaşlıyor ve bu sırada vücudum kendi kendine hareket ediyor, birkaç adım atıyorum onun çevresinde kemanı omzuma yerleştirirken ve o da aynısı yapıp geriye doğru adımlıyor, benden uzaklaşmış ama benimle uyum içerisinde dönmüş oluyor.

Kemanımdan çıkan melodi onunki kadar uysal değil, hırçın ve karanlık. Ona uyum sağlasa da notalar birbirine bulmaca parçaları gibi kilitlense de ikimizin arasındaki net fark, o aydınlık ve ben karanlığım.

O beyaz ve ben de…

Benim elbisem beyaz değil. Siyah.

Onunkinin aynısı fakat siyahı, kemanım da siyah, ayakkabılarım da. Zarif adımlarımıza eşlik eden melodilerle koreografiye uyarken kaşlarımı çatıyorum, şef hemen, ”Meira!” diye kızıyor, ”sert görünmelisin, kafan karışmış gibi değil!” diyor. ”Hırçın bakışlar, dişi bir kaplan gibi, karanlığı temsil eden bir iblis gibi, Siyah Kuğu gibi, başını eğ ve gözlerini kilitle ona! Ondan asla ayırma, o senin aynadaki yansıman, nefret ettiğin ikizin, masum geçmişin, en büyük düşmanın!” Uyum sağlamaya çalışıyorum, karşımda benimle uyumla hareket eden kıza uzun uzun bakıyorum sertçe. ”Aynen böyle!” diyor şef, ”başını biraz daha eğ, biraz daha keskin olsun hareketlerin, o bir tanrıça ama sen değilsin, o bir melek ama sen bir iblissin, adımlarını dahi buna göre at! Daha da yabani görün, daha da tehlikeli ve nefret dolu!”

Melodi gittikçe hırçınlaşıyor, kemanın üzerinde hızlı hareketlerle gidip geliyor arşem, takip edemiyorum neredeyse.

O elbise… Kızın gözlerinden, ceylan bakışlarına çekilen beyaz kalemden gözlerimi alamıyorum. Ben ne kadar nefretle bakıyorsam o da o kadar anlayışla ve tatlı bir ifadeyle bakıyor. Affedici ve gerçekten de bir tanrıça gibi. Ve elbisesi, o beyaz elbise. Kolları tülden ve uzun,

yakası

kare, belinde korse. Aynı Uygar'ın bana giydirdiği elbise.

Melodi hızlanıyor, bazen o baskın, onun tatlı melodisi önde, bazen benimkisi, benim karanlığım yutuyor onu. Çok güzel görünüyor, beyazlar içerisinde ama uzun sürmüyor, o çaldıkça, zarif adımlarla benimle dans edercesine etrafımda döndükçe boynunda kan akmaya başlıyor. Kırmızılık beyaz elbisesinde yayılıyor, baştan sona bir nehir gibi buluyor yolunu ve bacaklarına doğru akıyor, o ise hiç fark ediyor gibi durmuyor, huzurla çalıyor melodisini.

Kan

lekelerinin

değdiği

yerleri

tanıyorum

elbisede

.

Uygar'ın bana giydirdiği elbise bana ait değil, o kıza ait.

Neden… Neden beyaz elbiseyle gördüm kendimi? Aslında… o kız mıydı sanrılarımdaki? Ben değil miydim?

Siyah ve Beyaz Kuğu. Orkestranın teması bu. Ben Siyah Kuğuyum, o ise Beyaz.

Tam

önümde

kalıyor kız, duruyoruz, yüzlerimiz karşılıklı, bir adım ya var ya yok aramızda. Karşılıklı çalıyoruz, yüzümün ne halde olduğunu bilmiyorum, şefin beni birkaç defa uyardığını duyuyor gibi oluyorum ama öylesi bir dehşet içerisindeyim ki sanrılarımın arasında bile sanrılar yaşıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor karşısında, kızın gözleri kapalı, uzun kirpikleri örtünmüş yeniden. Melodi hızlanıyor, bitmesine çok az var.

"Kuzular dağda kaybolunca," diyor biri, sesi tanıdık geliyor ama burada değil, başka bir sahne açık kalmış sanki, çok

uzaklarda bir yerlerden

gelmiş

.

Ve kız gözlerini açıyor.

Ama en başa dönüyoruz, o yerde dizleri üzerinde yeniden, ben ise karşısında elindeki bıçağı boğazına saplamışım. Panikle birden bıçağı boğazından çektiğimde kuruyup çatlamış dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi titreşti ama boğazından gelen kesik bir hırıltıyla bedeni daha fazla dengesini koruyamayarak yere yığıldı. Korkuyla kaçıldım geriye, elimi kaldırdım, kanlar içerisindeydi. Az önce ondan çekip aldığım bıçak

ise benim avucumda.

Ben… Neden bıçak benim elimde? Neden o kız… kanlar içerisinde? O kız kim? O kız…

”… Ağlarlar,” diye

fısıldıyor

biri söze kaldığı yerden devam ederek. Etraf bulanıklaşıyor, değişiyor, her yer yeşillik, çimenlerin üzerinde oturuyoruz, biraz ötede sonsuzluğa uzanıyormuş gibi duran karanlık bir orman var, üzerimde beyaz bir elbise, yanımda ise uzun bir beden. Uygar.

Ben diyorum bunu. Benim dudaklarım hareket ediyor. Meira konuşuyor. Uygar’a bakıyor ve yüzünde yaramaz bir ifade var, neredeyse keyifli, dudakları hafifçe kıvrılmış, yeşil gözlerinin tek odağı Uygar.

Ben diyorum bunu, ”kuzular dağda kaybolunca, Uygar,” diyorum, ”ağlarlar. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Kaşı hafifçe yukarıya kalkıyor, bakışlarında merak ve biraz da şüphe var. Önündeki kitabı işaret ediyorum ben de.

Kapağında

‘Kan Meridyeni’

yazıyor

. ”Kitaptan,” diye ekliyorum, ”kitaptan bir söz.”

Başını omzuna doğru düşürüyor, ”sen hangisisin?” diye soruyor bana ilgiyle. ”Anne mi kuzu mu kurt mu?”

Gülümsüyorum

sessizce

.

Yine başka bir yerdeyim, güzel bir elbise içerisinde iniyorum merdivenlerden, aşağıda ise Uygar bekliyor beni. Elleri arasında bir orkide çiçeği, beyaz saksının içinde ne de güzel duruyor uzun, zarif gövdesi. Uygar büyülenmiş gibi, gözlerini üzerimden ayıramıyor

.

“Demek orkide

çiçeği

aldın

.”

”Asaletin, masumiyetin ve sevginin sembolüymüş,” diyor bana, gözlerinin içi parıldıyor bana bakarken.

Çiçeğe bakıyorum uzun uzun, dudaklarım varla yok arasında kıvrılmış. ”Öyle mi?” diye soruyorum ve yeşil bakışlarımı kaldırıp onunla göz göze geliyorum. Biraz daha yaklaşıyorum, bu onu geriyor, bana yakın olmak derin bir nefes almasına sebep oluyor ama duruşu sert, kendinden taviz vermiyor. Yeterince yaklaşınca, ”Mitolojide Orchis, genç ve güzel bir yarı tanrıdır aslında,” diyorum, ”ama işlediği büyük bir günahın bedeli olarak tanrılar onu vahşi hayvanlara paramparça ettirerek cezalandırır. Orchis’in vücut parçalarının düştüğü yerlerde de orkide çiçekleri yeşerir.”

Gözlerinden bir tereddüt geçiyor, puslu bir ifadesi var beni izlerken ve bu gülümsememe sebep oluyor ona biraz daha yakınlaşırken. Dudaklarım neredeyse kulaklarına değerken fısıltılar şeklinde dökülüyor kelimeler: ”Derler ki,” dediğimde yutkunuyor, ”orkidenin çiçeği Orchis’in saf güzelliğini temsil

ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş.”

Geri çekildiğimde Uygar’ın donakaldığını görüyorum

.

Dudaklarımın

kenarında

ise

aynı

silik gizemli

gülümseme

.

Nefes nefeseydim, yere yığılacağımı zannettim fakat çoktandır yerde olduğumu çok geç fark ettim.

”O kim?”

diye mırıldanıp duruyordum tekrar tekrar, kendi sesimi bile duyamıyordum hıçkırmaktan, nefes alamıyordum yeterince.

”O kız… kimdi-” diyecek oluyordum yeniden fakat bu sefer bir yerlerden kopup geliyor cevap,

”Öykü,”

diyor geçmişten birileri. ”Öykü,” deyip durmaya başladım ben de. Transta olmalıydım, ne yaptığımın farkında değildim, sadece bedenimin deli gibi titrediğini biliyordum. ”Öykü kim? Öykü kim? Kim o? Ben mi? Ben mi öldürdüm?” Kanlar içerisindeki parmaklarıma baktım yeniden, belki onuncu kez. ”Öykü’yü ben mi öldürdüm? Neden…”

Uygar’ın ayaklarının dibinde yerdeydim, o ise hâlâ aynı sandalyede oturuyor ve bacaklarının ardında yükselen heybetli bedeniyle bir dağ gibi karşımda dikiliyordu. Ruhsuzdu gözleri, zerre acımıyordu bana, ne döndüğünden, iç dünyamdan, sanrılarımdan haberdarmış, hatta az önce benimle beraber izlemiş gibiydi.

”Uygar…” diye mırıldanıyorum ve uzaklardan, sanrılarımın arasından ağlamaklı bir ses kopuyor,

”Uygar lütfen!”

diye tamamlıyor beni geçmişteki Meira, sesi yankılanıyor kulaklarımda.

”Yapma bana bunu! Lütfen, acı bana, yalvarırım… Benden intikam almaya çalışıyorsun ama-”

Bu görüntü beni iliklerime kadar ürperttiğinde birden kendimi çekip geri geri kayarak uzaklaştım ondan. Sırtım soğuk duvara temas edince bütün gücümle bastırdım kendimi, dizlerimi kendime doğru çektim, ateşli bir hummaya tutulmuş gibi titriyordum.

Uygar bu halimden memnundu, bana üstten bakan kibirli, soğuk bakışlarını gözlerime kenetledi. ”Bu yüzden tek seferde anlatıp acını bitirmiyorum Meira, zamana yayıyorum,” dedi sakince. ”Bütün olarak anlatırsam ağlar zırlar ama illa ki düzelirsin, kötü bir süreci atlatmak için sürecin kendisine ihtiyacın var, senin ise geçmişin kayıp, sadece sonuçları var geride. Muhakemesini yapabileceğin, kendini haklı çıkartacak argümanlar bulabileceğin, ağlayarak, uyuyarak, unutmaya çalışarak geçiştirip acısını dindirebileceğin bir fırsatın olmayacak elinde çünkü geçmişine dair bu keşif birkaç gün sürmeyecek, olabildiğince uzayacak.” Duraksadı, yüzümde şekillenen dehşeti inceledi ilgiyle. ”Kendin keşfedeceksin,” dedi soğuk bir sesle, ”kendin birleştireceksin parçaları ve her seferinde acı çekeceksin. Hatırladıkça, hatırlatıldıkça, tetiklendikçe mahvolacaksın. İlaçlar bunun için var. Dengeyi korumak için, aklını karıştırmak ve hafizanı geri kazanma sürecini geciktirmek için.”

Daha fazla burada kalamazdım, dizlerim titrese de duvardan destek alarak ayağa kalktım. Aklımı ben o anıların arasında bırakıp da geldim, şimdi büsbütün yarım akıllı bir zavallı gibi perişandım.

Arkamı döndüm odadan çıkmak üzere. İçimde garip, yabancı bir his, kalbim gümbür gümbür, kafamda ise dönüp dolaşan tek bir cümle ve o da üç kelimeden oluşuyor yalnızca:

”Meira, kimsin sen?”

ℒ

Kişisel Instagram: kedilimediyy (İsteğinizi kabul etmediysem özelden Wattpadden geldiğinizi yazabilirsiniz.)

○●

10. Tehlikeli Oyunlar

○●

Beğenerek destek verebilirsiniz♡

Bölüm On

“Tehlikeli Oyunlar.”

ℒ

Kendi aklımda bininci defa kaybedişim.

Hiçbir çıkışa varamadığım bininci labirentim.

Her şey delilik, geçmiş zehirli, anılar çarpık, gerçekler yalan ve yalanlar da bir o kadar gerçekçi.

Nasıl

bir

sınav

bu?

İnsanlığa dönmem saatleri geçti, şömine başında pinekleyerek kafamdakileri boşaltmam ve savaşacak gücü bulamazsam bir zavallı gibi öleceğimi kendime defalarca kez hatırlatıp aklımı başıma devşirmem gerekti.

Kalk

ayağa

Meira, bitmedi bu

savaş

daha.

Kasanın şifresi 11273 değil, ikimizin doğum tarihi de değil ama elim boş çıkmadım o odadan.

Rüyamda gördüğüm kitap, sadece öylesine tekrardan kitaplığa göz attığım sırada birden belirdi sanki orada. Bu sefer

gördüğüm gibi tanıdım onu. Hemen tuttuğum gibi çekip diğerlerinin arasından çıkardım ve nihayet ellerimin arasındaydı.

“אלוהים מדבר אלינו בלבד”

(Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur)

Koyu yeşil renkte kalın bir kapağın üstünde silik bir hayat ağacı çizimi var, ağacın dalları da kökleri de iki ters yöne doğru uzanıyor. Ortada ise altın varaklı harflerle yazılmış bir başlık ve alt kısımda da muhtemelen yazarın ismi.

O da

”

משה

יוסף

שביט

”

idi.

(Moshe Yosef Shavit)

Artık her kimse yazar… Bunun dışında kitapta yazılan her şey İbranice’ydi, oldukça kalındı ve 10 bölüme ayrılmıştı. Bu kadar. Görünüşte diğer kitaplardan hiçbir farkı yoktu, birdenbire İbranice’yi hatırlayacak halim de olmadığına göre kitabı kapattım ve tepsiye koydum. Sonra telefondan çevirerek inceleyecektim.

Karşı odanın kapısı kapalıydı, yaklaşıp yavaşça kapıyı araladım, içerisi karanlıktı, aralıktan süzülüp içeriye geçtim ve ışığı açtım. Uygar elbette aynı yerde, başını hafifçe önüne doğru eğmiş bir şekilde oturuyordu, ışığı açtığım vakit ağır bir hareketle kıpırdandı, geniş omuzları oynadı ve başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı. Bu sırada ben de tepsiyi yaklaşıp az ötede arkada kalan yatağına bıraktım, kendi sandviç tabağımı aldım sadece ve geri dönüp karşısına geçtim.

”Diğer oda neden mumlarla dolu anlamıyorum,” diye mırıldandım sandviçimden büyük bir ısırık alırken.

”Yakında anlayacaksın,” dedi, gayet de uysal görünüyordu, sesi derinden ve yorgun geliyordu fakat bu sakin görünümüne nazaran onda rahatsız edici bir şeyler vardı.

Yeni bir ısırığın arasında, ”elbette söylemeyeceksin,” diye mırıldandım kendi kendime, ”konuşursan yemene izin vereceğim,” dedim, bunun cazip bir teklif olduğuna inanıyordum fakat o elimdeki sandviçe garip bir bakış attı, tek kaşı havadaydı.

”Sandviç mi?” diye sordu, nedense sesi kulağa küçümsüyor gibi geliyordu. ”1 gündür kontrol bende değil ve şimdiden saçma salak beslenmeye başladın bile.”

Kaşlarımı çattım bozularak. ”Oldukça sağlıklı bir sandviç,” dedim çevirip içine bakarken, ”içinde her şey var,”

”Neredeyse 2 gündür tek yediğin şeyse pek de sağlıklı olamaz.” Duraksadı, sanırım rahat görünmemi garipsemişti, beni şöyle baştan aşağıya dikkatle süzdü ve bu rahatsızlanarak midemin sıkışmasına sebep oldu, gergindim ama belli etmedim.”Hem,” dedi, “daha yeni öğrenmedin mi birini öldürdüğünü? Fazla rahat görünüyorsun.”

”Sakinleştim,” dedim, ”kendi kendime eksilerin ve artıların listesini çıkardım.”

Başını salladı. ”Kısacası suçu yine bana attın,”

”Evet,” diye itiraf ettim dürüstçe. ”O kız her kimse ve ben onu her ne sebeple öldürdüysem, kesinlikle senin bir parmağın olmalı bu işte. Hem olayları baştan sona detaylarıyla öğrenmeden hemen kendimi suçlamamaya ve üzülmemeye karar verdim. Eksik anılar fazla manipülatif olabilir, en trajik kısımlarını hatırlama eğiliminde insan, dolayısıyla beni etkilemesine izin verip durursam tükenirim. Durup dururken birini öldürecek halim yok, kötü biri de değilim, dolayısıyla elbette beni o noktaya itecek bazı… durumlar söz konusu olmalı.”

Sessizleşti, doğru yolda olmalıydım, bir süre sandviçimi yedim sadece, yatağa koyduğum tepside bir bardak su vardı ve hâlâ daha ona içirmemiştim. Susadığını biliyordum ama o da hak etmesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

”Baksana,” diye laf attım sonunda, ”o kız, kardeşin falan mıydı? Ya da kuzenin? Ailenden biri?” Yaklaşıp tepsideki sandviçi aldım, güzel görünüyordu, onun da dikkat etmesini isteyerek gözünün önüne getirdim. ”Konuşursan sana sandviç veririm,”

Yüzünü buruşturdu, ”o şeyi benden uzak tut,” dedi sert bir tavırla.

Gülümsedim, sandviçi neredeyse dudaklarına değdirecektim başını çevirmeseydi. ”Alt tarafı sandviç

savcım,

korkma, ısırmaz,” diye taklit ettim onu.

”Berbat görünüyor, mutfaktan uzak dur,” diye tersledi o da, fazla huysuzdu bugün.

”Yemek zorundasın ama,” dedim, sandviçi gözünün önünde sallıyordum ve bundan da, bu küçük zorbalıktan da zevk alıyordum. ”Açlıktan ayılıp bayılmana müsaade edemem, bana lazımsın.” Onunla bir çocuk gibi oynamam üzerine gözlerini gözlerime dikti, benim kadar eğlenmiyordu elbette ve şükürler olsun ki bağlıydı. ”Ye şunu,” diye direttim sonunda, sinirlenmeye başlıyordum ve çenemi sıkıyordum. ”Başka yemek yapamam, gerçekten bayılmak mı istiyorsun?”

Gözlerime kenetlediği keskin bakışları beklemediğim bir şekilde benden ayrıldı ve yavaşça aşağılara inerek koluma tırmandı. Dün gece sol kolumu kanatmıştım ayık kalabilmek için ve hâlâ da pansuman yapmamıştım.

”Koluna pansuman yap,” dedi, dalga geçtiğini düşündüm ama ciddiydi, kendisini düşünmesi gereken yerde beni mi düşünüyordu bir de?

Onu küçümseyen bakışlarım göğsüne indi, dün gece sağ göğsüne bıçağı batırmış ve hatırı sayılır bir dağınıklığa sebep olmuştum, yaradan süzülen kan çıplak göğsü ve karın kasları boyunca aşağılara doğru yol almış, pantolonunun kıvrımları arasında gözden kaybolmuştu, kurumuş olsa da yarası kötü görünüyordu.

”Asıl sana pansuman yapmak lazım ve istersen bunu yapabilirim,” dedim, nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim

olmasa da hizmet satmalıydım ona. ”Her anlattığın şey için istediğin başka bir şeyi yaparım.”

O ise söylediklerimi dinlerken çok ciddi ve düşünceli göründü, ”listen kabarıyor,” deyişi fazla tehditkâr geldi kulağa fakat istifimi bozmadım.

“Konumuza geri dönelim,” derken onun sandviçini de ben yemeye başladım.

Kime niyet kime kısmet.

“O kızı merak ediyorum. Neyin oluyor?”

Sessizliği gereğinden fazla sürdü, öncesinde söylediklerime takılmış olmalıydı, ciddiyetini bozmadan, ”arkadaş,” dedi, ”arkadaşımdı.”

Açıkçası daha farklı, önemli bir yakınlık beklemiştim, kardeşi olduğuna kendimi fazlasıyla inandırmış olmalıydım ve arkadaşı olduğunu duyunca pek tatmin olmadım. ”Sadece arkadaş?” diye doğrulama istedim.

”Evet,” dedi yine de, yalan söylüyor gibi durmuyordu ama eksikti işte, parçalar bir türlü oturmuyordu yerine.

Öylece duruyor ve bana bakıyor oluşu sinirlerimi bozmaya yetiyordu yine. ”Elbette orada uslu uslu oturup bana detaylıca açıklamayacaksın hiçbir şeyi,” diye mırıldandım moral bozukluğuyla. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip dağıttım, yanaklarımı şişirdim sıkıntıyla. ”Oradan böyle kıvrandığımı izlemek zevkli olmalı.”

“Öyle.”

Tepkisizliği canımı sıktı. “Kaza sonucu hafızamı kaybetmem senin için harika bir fırsattı,” dedim, parmaklarım arasındaki kitabı sıkıyordum arkadan. ”Bana bu şekilde eziyet etmek işine yarardı. Herhangi fiziksel bir eziyetin çok üstünde bir ceza ne de olsa benim için.”

Yaptığım hiçbir şey ilgisine değer değilmiş gibi tepkisizliği öyle can sıkıcı bir kibir haliydi ki kitabı o çokbilmiş yüzünde patlatmamak için zor tuttum kendimi. Bana onu bırakmam için yalvarmalı, ortak bir noktada buluşmaya çalışmalı veyahut hiç değilse oturduğu yerden bağırıp çağırmalıydı ama o bunların

hiçbirini yapmıyor, sanki kontrol hâlâ ondaymış gibi rahat rahat oturduğu yerden keyfine eserse sorularımı cevaplıyordu.

Onu izledim bir süre, göğsü çıplaktı hâlâ, iri vücudunun bir kısmı kan içerisindeydi. ”Bana sinirli olursun sanıyordum,” diye itiraf ettim, onu kışkırtmak istiyordum, hiç değilse sinirlensin ve hiçbir şey yapamayışı onu delirtsin istiyordum.

Fakat o bu söylediğime alttan acı çekiyormuş gibi güldü. ”Ne kadar sinirli olduğumu tahmin bile edemezsin,” derken çok kısa bir anlığına açık etti rengini, çenesini sıktığını ama güldüğü için bunu bastırdığını gördüm.

Bu görüntü beni kısa bir anlığına gerdi. ”Yine de rahat görünüyorsun,” diye sürdürdüm, ifadesini düzelttikten sonra gelen gülümseme oldukça sahteydi, yine de dudaklarının kenarları art arda kıvrıldığında o muazzam ifade çıktı ortaya.

”Sen pek rahat görünmüyorsun ama,” diye karşılık verdi, oturduğu yerde hareketlendi ve arkasına yaslanıp hafifçe kayarak daha rahat bir pozisyon aldı. ”Otur,” dedi kucağını sunuyormuş gibi ve gözlerini asla benimkilerden ayırmadı. ”Yorulmuşsundur,” diye ekledi, ne yaptığını çok iyi biliyordu. O ifade, o gülümseme, bekleyişi ve bacaklarını uzatma şekli…

Kısa bir anlığına duraksayıp kucağına ve bacaklarını ayırdığı için kasıkları arasında gerilen pantolon kumaşının kıvrımlarına baksam da gözlerimi devirdim bu isteğine, o ise hemen yakaladı bunu, ”Gözlerini devirme bana,” derken kıvrılan dudağı donuklaştı.

”Benimle flörtleşmeyi kes,” diye karşılık verdim ben de, o ifade herkesin aklını karıştırabilecek türdeydi ama atlattım neyse ki.

Bu halim onu eğlendiriyordu belli ki, her ne kadar sinirini gizlediğini daha az önce söylemiş olsa da bana memnun göründü halinden. Gözlerini, o ısrarcı, irdeleyici bakışlarını nihayet üzerimden çekti ve az ötede, duvar kenarına iliştirilmiş koltuğa baktı. Onu takip eden bakışlarım, bir noktada tekrardan onunla buluştuğunda dudağı muzip bir kıvrılmayla şekillendi.

”Koltuğu kastediyordum,” dedi uysal bakışlar eşliğinde. Sanki hiçbir suçu yokmuş gibi, o aklından hiç çirin, haddini aşan şeyler geçirmiyormuş ve beni de buna provoke etmiyormuş gibi… Benimle asla oynamıyormuş ve aslında çok ama çok masummuş gibi…

Derin bir nefesi saldım dudaklarımın arasından bıkkın bir şekilde. ”Elbette koltuğu kastediyordun,” diye mırıldandım onu geçiştirerek fakat beni parmakları arasında oynatabileceği bir fare gibi görmesi o pis kedi bıyıklarını kopartma isteğiyle doldurup taşırıyordu beni. ”Kaşınıyorsun,” dedim tersleyerek, ”beni kışkırtmaya çalışıyorsun,”

Yine suçsuzmuş gibi gülümsedi. ”Sadece centilmenlik yapıyordum yorulma ve enerjini sonraya sakla diye,” dedikten sonra kısa bir duraksama. ”Bu sinir bozucu sikik oyunun bittiğinde bütün enerjine ihtiyacın olacak çünkü.”

Samimiyetsiz bir gülümseme olduğu gözlerinin asla kısılmamasından belliydi ve bu kanımı dondurdu. Bu bir tehdit değil, bir yemindi ve kafasında senaryoların bile çoktan yazılıp biçildiğini görebiliyordum. Tedirgin etti bu beni, daha fazla ona maruz kalmak istemeyerek arkamı döndüm ve çıkışa yöneldim. Kavga etmeyecektim, sadece dön ve git, dedim içimden ama anlık bir düşünce durdurdu beni kapı pervazında. Arkam ona dönük olsa da delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, tüylerimi diken diken ediyordu fakat kapıdan çıkıp gitmedim, olduğum yerde döndüm ve loş ambiyansın odağındaki tutsağa baktım.

İri omuzlarının gerginliği, oturuşundaki rahatlık, aralık bacakları ve hafifçe yana yatırdığı başında beni dikizleyen iki adet gözü… Yutkundum ona doğru bir adım atarken, bir sonraki adımda elimdeki kitabı az ötedeki yatağa attım ve birkaç adım sonrasında yeniden karşısındaydım. Tek kaşını hafifçe kaldırdı, ne diye geri döndüğümü sorguluyordu elbette ve açıkçası bende de aynı soru işaretleri kol geziyordu, fazla cesur ve cüretkâr bir karardı benimkisi, delirmiş olmalıydım.

”Vazgeçtim,” dedim bu sırada, tam karşısındaydım, dizlerimiz birbirine sürttü bir anlığına ve ”oturacağım,” dedim. Bacaklarımı, onun bacaklarının iki yanına gelecek şekilde attım ve gerçekten de kucağına oturdum. Bunu asla

beklemediğinden bir anlığına gözlerinden şaşkınlık geçti, kaskatı kesildi ve birkaç saniyeliğine hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Karşısında kalacak şekilde oturmuştum kucağına ve yüzlerimiz arasında birkaç santimden fazlası yoktu.

”Meira,” diye soludu gergin bir tavırla. Onun bu hazırlıksız yakalanmış zayıf halini görünce bir özgüven geldi bana da, ”niye gerildin?” diye sordum, büyük bir keyifle. ”Sen söyledin bana oturmamı.” Kalbim hızlı atsa da gerginliğimi belli etmeden sinsi bir sırıtış takındım. ”Ben de oturdum işte.”

O derin bir nefes alınca ve göğsü inip kalkınca bütün vücudu hareketlendi, ben de dolayısıyla istemsizce hareketlendim ve ona tutunmam gerektiğini düşündüm. İki elimi de kaldırıp omzuna attım ve parmaklarımı ensesinde birleştirdim. Üzerinde düşündüğümden de güçlü bir etkim vardı anlaşılan, bunu kullanacaktım elbette. Tehdit ettim, anlaşma önerdim, eziyet ettim olmadı, geriye cezbetmek mi kalmıştı? Muhtemelen.

Uygar’ın bakışlarındaki o titreme, çenesinin kasılması, neye uğradığının şaşkınlığıyla çatılan kaşları ve son olarak altımda hissettiğim sertleşme bana doğru yolda olduğumu söylüyordu. ”Bu kadar çabuk mu?” diye sorarken gülmeden edemedim, tehlikeli sularda yüzdüğümü biliyordum ama kendime mukayyet olamadım, inip kalkan sert göğsünü izledim. ”Acı mı çekiyorsun?” Çıplak göğsünden yayılan kan lekesi karın kaslarından adonisine ve oradan da pantolonunun bel kısmına doğru bir yol izlemiş, kemerinin ardından gözden kaybolmuştu. İkimizin bedeninin arasındaki bu görüntüyü, nefes alıp vermesiyle hareketlenen üst gövdesini ve pantolonundaki şişliği izledim.

”Sadece biraz merakımı gidermen yeterli Uygar,” dedim parmaklarımla ensesini okşarken, çok garip hissediyor ama bir şekilde idare ediyor, gerginliğimi gizliyordum. ”Sözcüklerin yeterince tatmin edici olursa,” bakışlarım yeniden gözlerine tırmandı ve onunkilerle bağlantı kurdu, ”sana karşılığını veririm.”

Gerginliği elle tutulabilecek kadar somutlaşmıştı, göz kontağını korumakta bile zorlandı ve gözlerini kapatıp derin

bir nefes aldı. ”Hayır,” dedi, başını iki yana sallıyordu, ”sana söyledim, kurtuluşun bu kadar basit değil.” Ensesinde birleşen parmaklarım daha da arsızlaştı ve saçlarına doğru tırmandı, bir elimle hâlâ ensesine tutunurken diğer elimin parmakları saçlarının arasına karıştı.

Yaptığım her hareketin karşılığını beden dilinde görebiliyordum, nefesini kesiyordum ve daha hiçbir şey yapmamıştım bile.

”Kes şunu Meira,” diye uyarsa da sesi titremişti, şu an durmam dışında her şeyi yapmamı isterdi eminim ki.

”Bedenin farklı şeyler söylüyor,” dedim ben de, işe yaradığına inanamıyordum ama yarıyordu işte, sonuçta hormonlarla yönetilen bir erkekti ve bana karşı olan hisleri de hiç sıradan şeyler değildi. ”Basit şeyler soracağım,” dedim, sesim çok uysal, hatta neredeyse cilveli çıkıyordu. ”Ve sen de basit cevaplar vereceksin, bu kadar. Fazlasını istemeyeceğim senden.”

Çenesini sıkmaktan kıracaktı sanırım, ”hiçbir şey söylemeyeceğim,” diye direndi, bana bakmamak için kendisini zor tutuyordu, sonunda başını öbür tarafa çevirip benden kaçınmaya çalıştı ama buna izin vermeden halihazırda saçlarının arasında gezinen parmaklarımı sıkıp saçlarından kavradım onu ve başını tekrardan çevirip önüme getirdim.

”Öykü’yü neden öldürdüğümü söyle bana,” dedim, iradesinin paramparça oluşunu görebiliyordum ama yine de konuşmayışı son birkaç darbeyi daha vurmam gerektiğini düşündürttü bana.

Saçlarındaki parmaklarımı ensesi ve boynu boyunca sürtüp köprücük kemiğine ve oradan da göğsüne kadar indirdim. Her santimde vücudu daha da gerildi. “Basit bir soru,” diye mırıldandım bu sırada, yutkunurken belirgin adem elmasının aşağı yukarı hareketini izledim. ”Birini durup dururken öldürecek halim yok Uygar, bana bir sebep ver.”

Gözlerini hâlâ açmamıştı, kaşları çatıktı ve gergin görüyordu, boynundaki ve kollarındaki damarlar kendisini kasmaktan ötür belirginleşmişti. Bu kadar etkilenmesi gülünçtü, ben hiçbir şey hissetmiyordum oysa, bütün bunlar bir stratejiden ibaretti benim için. Değil mi?

Bu seans masum görünen bir sürtünmeden fazlası değildi aslında ama onun üzerindeki etkisi müthişti, her an patlayabilecek bir bomba gibiydi ve ben pimiyle oynuyordum düşüncesizce.

Sonunda dayanamadı, kaskatı kesilmiş vücudu altımda hareketlenirken, ”benim yüzümden, Meira,” diye çıkıştı boğuk, sert bir sesle. ”Kahretsin, kes şunu, benim yüzümden öldürdün Öykü’yü. Başka bir şey söylemeyeceğim.”

Şaşırmamıştım. ”Bu işte bir parmağın olduğunu biliyordum, birini soğukkanlılıkla öldürebilecek biri olmadığımdan emindim,” dedim ve biraz daha yakınlaştım, göğüslerimiz arasında neredeyse hiç mesafe yoktu. Elim ikimizin arasında onun alev topuna dönmüş sert göğsünde geziniyordu.

Her ne kadar detay sormayacağımı söylemiş olsam da az sonra, ”bana bu kazaya nasıl sebep olduğunu da söyleyeceksin değil mi?” diye neredeyse şımarık bir beklentiyle sordum.

”Hayır, söylemeyeceğim, kalk üzerimden,” diye itiraz etse de vücudu çok başka şeyler söylüyordu bana.

Buna ithafen, ”kalkarsam çok üzüleceğinden eminim,” diye karşılık verdim ben de yaramaz bir sırıtma eşliğinde.

Dudaklarını birbirine bastırdı, onunla bu şekilde oynamama sinirliydi, ”Öykü hakkında başka bir şey söylemeyeceğim,” dediğinde sınırları zorlamaya devam edebilirdim ve belki de işe yarardı, bilmiyorum, fakat bu oyun bitmeden -ki gerçekten de sınırında gibi görünüyordu- başka cevaplar da almak istedim.

”Pekâlâ, tamam,” diye kabul ettim, ”bu da iyi, en azından vicdan azabımı azalttın, Uygar, o kadar da kötü değil. Şimdi ilaç konusuna gelelim, bana verdiklerin sıradan ilaçlar değil öyle değil mi? Hafızamı kötü etkileyen ilaçlar olmalı, olabildiğince geç hatırlamamı istiyorsun.”

Nefeslenmesi gerekti yoksa ölecekti. İtiraz etmekte de yarar bulmadı, emindim ne de olsa ve ”uyaranlar,” diye itiraf etti. ”Hepsi değil ama birkaçı, süreci geciktiren kimyasal uyaranlar.”

Seni orospu çocuğu…

Hayretle soludum ve tam şu anda onu ateşe vermeye dair fantezilerimi, bu oyunu devam ettirmek zorunda olduğum için bastırmaya çalıştım.

Sorun yok Meira, bir daha o ilaçları içmeyeceksin zaten; bir daha senin sağlığınla, bedeninle, aklınla sen bir oyuncakmışsın gibi oynamasına izin vermeyeceksin, güvendesin.

Uygar ise hırsla, ”başka bir şey söylemeyeceğim,” dedi; nefes nefeseydi, sıcak soluğu yüzüme çarpıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

”Şşş…” diye mırıldanırken kucağındaki pozisyonumu, ona çok daha yakın olacağım şekilde hafifçe düzelttim, bu bir anlığına nefesini tutmasına sebep oldu. Şimdi ona daha da yakındım, göğüslerimiz birbirine sürtüyordu ve elbette, aşağısı da fazla, hatta gereğinden fazla samimiydi. Öleceğim sandım gerginlikten, karnım sıkışıyordu fakat cilveli ve kendinden emin davranmalıydım.

”Çok daha basit bir şey soracaktım,” dedim, ”yalnızca aklıma takılan küçük bir mesele, o kadar.” Burnundan gürültüyle nefes alıyor ve aklını başına toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

”Ailemi seviyor muydum?” diye sordum, dudaklarım çenesine sürtüyordu, onu öpmek zorunda kalmak istemiyordum, çabuk pes etmesini istedim.

Öyle de oldu, bu sefer hiç itiraz etmeden, ”hayır,” dedi hemen, ”sevmiyordun,”

Bingo! Dün gece gördüğüm anıların arasında Meira ve Uygar bir arabada eve giderlerken Uygar ona,

”Burası evin mi?”

diye soruyor, Meira da

”maalesef,”

cevabını veriyordu. Belki de Meira’nın hayatı göründüğü kadar güzel değildi, onca şan şöhret, mal mülk ama yine de bir şeyler, özellikle de aile içindeki durumlar çok daha karmaşık ve çarpıktı. Bunun önemli bir nokta olduğuna inanıyordum.

”Bana onların beni çok sevdiğini söylemiştin,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde.

”Ve yalan değildi, seni seviyorlardı,” diye cevapladı o da.

”Ama ben onları sevmiyordum, öyle mi?”

”Evet,” dedi aceleci bir tavırla, nefes nefeseydi. ”Meira, dur artık…” Fakat umursamadığımı gördüğünde ilk defa,

”lütfen,”

diye yalvarırcasına soludu, dudakları arasında akan hayat durmuş gibiydi, ”nasıl bir eziyet olduğuna dair hiçbir fikrin yok!”

Şu an özgür olmayı hiç olmadığı kadar diliyordu muhtemelen fakat onu görmezden gelip, ”neden onları sevmiyordum?” diye sordum, Uygar’ın bana yalvardığı gerçeğini daha sonra düşünüp egomu kasabilirdim, şimdi işe odaklanmak istedim sadece.

Göğsünün hızla inip kalkmasıyla ben de hareketleniyor ve ona daha çok sürtünüyordum. Bunu fark etmiş gibi nefesini düzenlemeye çalıştı, hareket etmemem için yalvarıyordu sanki, bu sırada da, ”baskıcı bir aileydi,” dedi. ”Özellikle de baban, seni istemediğin bir adamla evlendirecekti,”

Şaşkınlık içerisinde, ”ne?” diye tepki vermiştim birden.

Uygar kaşlarını çatıyor ve yutkunup duruyordu, ”kalk,” dedi yeniden, ”Meira, dayanamıyorum artık…”

Fark etmeden elimi geri çekmiş ve hafifçe doğrulup ondan uzaklaşmıştım. ”Babam beni seviyorsa ne diye bana böyle bir kötülük yapmak istemiş?”

”Senin iyiliğin için,” dedi, ”seni korumak için.”

Garipsemiştim bu söylediğini, ”neyden korumak için?”

Kısa bir dinlenme arasında başını eğdi önüne, sırıttı acı içinde.

”Kimden,”

diye düzeltti beni.

“Ve?”

Sustu. Cevap vermeyecekti ama o kişinin kendisi olduğuna dair hislerim vardı.

”Ailem… Çok güçlüymüş,” dedim kafa karışıklığıyla, ”beni korumak için ne diye evlendirmeleri gerekmiş?” Uygar’ın da bir savcı olduğunu ve ailemle dahi baş edebilecek kadar güçlü olduğunu bilsem de tam olarak nasıl bir tehdit böyle bir tedbirin alınmasına sebep olabilirdi ki?

”Birkaç sebebi vardı,” dedi Uygar da, ”iş de dahildi buna, aileler arasındaki ilişki de ve Kamber bunun için iyi bir adaydı.”

İsimde duraksadım, her zaman geçmişimden isimler çok garip hissettiriyordu bana. Bir tanıdıklık yakalayamasam dahi bir zamanlar hayatımda olan, bana ait, hayatımdan insanlar…

”Kamber…”

diye mırıldandım fark etmeden ve Uygar da bana alttan hoş olmayan bir bakış attı.

”Nişanlındı,” dedi ve bunu söylerken kibirli bir ifade belirdi suratında. Sadece tek bir kelime bile yetmişti ondan ne denli nefret ettiğini anlayabilmek için.

Biraz da vereceği cevabı bilerek, çekinerekten sordum ona, ”ne oldu ona?” dedim, ”Kamber’e?”

Alnında biriken ter damlaları, kaşlarını çatmasıyla beraber kırışıklıkların arasından gözden kayboldu. ”Cehennemin dibinde çürüyor diğer tanıdıklarınla beraber,” diye hiç bozmadan cevapladığında kucağından kalkıp geri çekildim hemen. Ne kafamda bir yüz canlanmış ne de tanıdık bir his yüreğime salınmıştı ama salt sözler beni rahatsız etmişti, Kamber ile hiçbir türlü bir bağ kuramasam da kötü hissetmiştim.

Uygar da bu halimi, yüzümün aldığı şaşkınlıkla dehşet arasındaki o ifadeyi keyifle izledi, gülerken omuzları sarsıldı. Bir işkenceden yeni çıkmış gibi görünüyordu, darmadağınıktı ve alnında inci taneleri gibi parlıyordu ter damlaları.

”Ne o? Devam etmeyecek misin?” diye sordu kışkırtıcı bir tavırla. Sesi boğuk ve derinden geliyordu. ”Sen de her şeyi

anlatmamı istiyorsun ama birkaç şey duyar duymaz fenalaşıyorsun! Nasıl bitireceğiz bu hikâyeyi seninle Meira?”

Cevap vermediğimi ve birkaç adım daha gerilediğimi görünce kaşlarını çattı, yatağın üzerine bıraktığım kitabı almış ve yeniden kapıya doğru yönelmiştim. ”Biraz daha devam etseydin herhalde kendimi tutamayıp her şeyi anlatacaktım,” dedi arkamdan.

Başımı sallıyordum, ”unut gitsin,” dedim, kalbim ağzımda atıyordu, son kez ona baktığımda ifadesinin sertleştiğini gördüm.

”O herife acıdığını söyleme bana,” deyişi bir tehdit gibiydi daha çok.

Kafam allak bullaktı, ellerim titriyordu. Sadece gitmeliyim, diye düşündüm fakat yapamadım, durdum yeniden, birkaç saniyeyi toparlanmak için harcadım ve sonunda, ”onu seviyor muydum?” diye sordum.

Durdu, uzun uzun baktı gözlerime, ne geçirdi içinden bilmiyorum, hoş şeyler olmasa gerek. Ve sonunda, ”sen kimseyi sevmezsin, Meira,” dedi.

Daha başka bir şey söylemedim ve ışığı kapatıp odayı terk ettim.

Ł

Salınan

bir araba,

uyuşuk

bir beden,

hızla

akıp

geçen

yollar. Neredeyim?

Başımı

çevirip

de

baktığımda

direksiyon başındaki adam fazla tanıdıktı bana.

”Burası mı evin?” diye sordu Uygar, Meira’ya doğru kısa bir bakış atarken.

Meira yorgun göründü, ”evet,” diye mırıldandı kelimeyi ağzında geveleyerek ve ardından, Uygar’ın duymayacağını düşünerek, ”maalesef…” diye ekledi.

Uygar’ın kaşları çatık, yüzü düşünceli bir hal

almış

.

Parçalar

birleşiyor

değil

mi kafanda?

Çok bulanık. Meira ve Uygar. Malikane devasa görünüyor, ışıkları açılmış, önüne park edilen arabadan ise önce Uygar çıkıyor, etrafında dolaşıp Meira’nın tarafına geçiyor, onu arabadan çıkarıp yeniden kolunu beline atarak dengesini sağlıyor. Az önce yüzleri netti herkesin, sözcükler keskin ve anlaşılırdı fakat şimdi plak bir ileri bir geri sarıyor sanki.

Evden birkaç kişi çıkıyor, kim kim belli değil, uzun, heybetli bir beden karşılarında duruyor, ”Meira?” diye soruyor adam gür sesiyle, ”Nerelerdeydin?” Ve bakışları yanımdaki adama kayıyor, “bu kim?”

Meira ise Uygar’ın kolları arasında, bir şey diyor mu emin değilim, az sonra çalışanlardan birinin beni Uygar’ın kolları arasından aldığını ve babam olduğunu anladığım adamın Uygar ile bir konuşma yaptığını görüyorum. Gerisi çok silik, beni içeriye sokuyorlar, ışıklar çok fazla geliyor ve gözümü alıyor hepsi, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çalışan beni yürütürken.

”O kimdi Meira?” diye soruyor tiz bir kadın sesi, arkamdan geliyor ve kolumu tutuyor, biraz da sıkıyor sanırım, döndüğümde benden biraz daha kısa bir kadın görüyorum, ipek, siyah bir eşarp geçirmiş saçlarına. Gözlerine çektiği sürmeyle korkunç görünüyor

.

”Herifin tekiyle gecenin köründe eve mi geliyorsun sarhoş bir şekilde?” diye kızıyor bana, incecik kaşları öfkeyle çatılmış, garip bir aksanı var. ”Kamber duyarsa ne olur biliyorsun, değil mi? Aklını mı kaçırdın sen?”

İbranice konuştuğumu biliyorum ama tek bir sözünü bile anlayamıyorum, az sonra ise kolumu tutan çalışandan kolumu çekip kurtarıyor ve hiçbir şey olmamış gibi, dengem dahi bozulmadan rahat rahat yürüyüp gidiyorum.

”Sen yine şımarmaya başladın!” diye sesleniyor o kadın da arkamdan, Meira ise merdivenlerden çıkıyor da çıkıyor, bir türlü bitmiyor.

Sonra da

pencere

kenarından

dışarıdaki

tiyatroyu

gülümseyerek izliyor.

Ve ani bir patlama sesiyle beraber neredeyse yerimden sıçrayarak uyanmış, korkuyla uzandığım koltukta doğrulmaya çalışmıştım.

Bir anlığına hâlâ rüyada olduğumu ve o garip şeyleri görmeye, duymaya, yaşamaya devam ettiğimi düşünerek birden değişen bu mekânı şok içerisinde izlemeye başlamıştım. Nefes nefeseydim,

ne ara uyumuşum?

Sakinleşmem birkaç dakikamı aldı, etraf karanlıktı, ben ise salondaki koltukta uyuyakalmıştım. Başımı eğip aşağıya baktığımda ise o kitabı gördüm, sayfaları açık bir şekilde

yerde duruyordu, az önce düşüp beni uyandıran gürültü kitaptan kaynaklanıyordu anlaşılan.

Doğru! En son telefondan çeviri yapıyor, kitapta ne yazdığına bakıyordum. O kadar sıkıcıydı ki uyuyakalmıştım. 30 sayfa anca çevirebilmiştim, kitabın yazarı büyük büyük babam olduğunu öğrendiğim,

”Moshe Yosef Shavit,”

isimli bir adamdı. Kitabın ismi,

“Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur,”

idi, hem din hem de bir siyaset kitabıydı fakat internette buna dair herhangi bir bilgi yoktu.

Kitabın ön sözünde büyükbabam kısaca kendini tanıtıyor ve bunun, Nazi Almanya’sında Polonya’daki kampta geçirdiği dönemde şekillenen fikirlerden doğan bir kitap olduğunu anlatıyordu. Devamında yazan tek şey ise dehşet sıkıcı devlet işleri, asla anlamadığım, bilmediğim politika tarihi, bazı devlet çıkar çatışmaları, ordunun nasıl yönetilmesi gerektiği, Moshevilik adında bir dinin kuralları gibi gibi ilgimi çekmeyen şeylerdi. Bundan ne anlamam gerektiği konusunda kafam karışıktı, ön sözü zor bitirdim doğrusu.

Meira bir sanatçıydı, bir tarihçi ya da siyasetçi değil, öylesine bir hobi gibi de duramayacak kadar ciddi ve spesifikti bu kitap ve anlattıkları. O halde ne diye zihnimde, anılarımın arasında bir sinyal gibi yanıp duruyordu bu kitap?

Niye dehşet bariz bir şeyleri gözden kaçırıyor gibi hissediyordum? Bu kitabın anlatmak istediği bir şey mi vardı gerçekten de?

Daha fazla çeviri yapmaya halim yoktu açıkçası, öylece yerde bırakıp mutfağa yöneldim. Ev sessizdi, dışarısı ise gece, saate bakmamıştım ama geç bir saat olmalıydı, aç olsam da bir şey yiyecek kudreti kendimde bulamadım, bunun yerine soğuk bir bardak su içtim kana kana.

Hâlâ gördüklerimin etkisi altındaydım, Uygar baskıcı bir ailem olduğunu söylerken haklıydı anlaşılan, annem ve babamda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Kamber ise, nişanlım, güya, hâlâ o konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, bir

tarafım onun benim için önemli biri olduğunu söylerken diğer tarafım ise Uygar'ın söylediği her şeye inanıyor ve Kamber'in üzülmeye değecek biri olmadığını düşünüyordu.

Bu düşünceyi doğrulayacak nitelikteydi açıkçası annemin söyledikleri. Kamber'i bana karşı bir tehdit gibi kullanmış, o gece o şekilde eve gelmemi duyarsa kötü şeyler yaşanacağını ima etmişti bizzat. Babasına şikâyet edilmekle tehdit edilebilecek yaramaz bir kız çocuğu değildim ben, Kamber ne haltıma benim için böyle bir korku kaynağı olabilirdi? Onu nasıl bana karşı böyle, resmen beni terbiye etme maksadıyla kullanabilirlerdi?

Henüz karar vermekte ve cephe almakta acele etmiş olurdum ama ailem gerçekten de çok sinir bozucu insanlara benziyordu. Bir ihtimal… Uygar beni onlardan kurtarmış olabilir miydi? Belki daha kötü şeyler de yaşanmıştı o ailede, Meira'nın eve vardığındaki mutsuzluğuna bakılırsa ailesiyle arasındaki çekişme göründüğünden de büyük olabilirdi, belki de gerçekten de… ölmeyi hak ediyorlardı?

Pekâlâ, bu gerçekten de çılgınca ve acımasızca bir düşünceydi, aklımdan geçtiği saniye pişman olmuştum bile. Ne olursa olsun sorunlar insanları, hele ki anne babayı öldürmekle çözülmezdi ve böyle bir düşünceyi aklımdan geçirdiğim için şaşırdım bir anlığına.

Uygar'a hak vereceğimi sanıp korkmuştum, hemen kendime geldim ve bir bardak su daha doldurdum, bu seferkini ona götürecektim. Zavallı susuzluktan geberiyor olmalıydı, onu yanlışlıkla öldürmekten korkuyordum; bir de yine sandviç hazırladım, bu sefer yemek zorunda kalacaktı. Bir elime sandviç tabağını diğerine de bir bardak suyu alarak yukarıya çıktım.

Uygar'ın kapısı hafifçe aralık ve içerisi de karanlıktı; çıkmadan önce ışıkları kapatmıştım, şimdi içeriye geçip karanlığa karıştığımda da ellerim dolu olduğu için dirseğimi kullanarak ışıkları açmaya çalıştım ama yukarıda kaldığından yetişemedim, ben de elimdekileri öncelikle yatağa koymak için bir adım attım içeriye doğru, sonra bir adım daha.

Kapıdan uzaklaşmış, odanın ortasına doğru yaklaşmıştım ki arkamdan bir gıcırtı sesi duydum. Kalbim tekledi hemen, olduğum yerde donakaldım, başta karanlığa alışamayan gözlerim hiçbir şey göremese de saniyeler sonra önümdekiler netleşti. Sandalye kırıktı, yerdeydi ve odanın görebildiğim kadarı boştu.

Tehlike sinyalleri çalıyordu zihnimde, kıpırdayamadım bile, yalnızca ellerimin arasından kayıp düşen tabak ve bardağın yerle buluşmasının neredeyse saatler alışını, benim o zamanda donup kalışımı dehşet içerisinde izledim. İlk adım sesini işittiğimde nefesimi tuttum, bir daha da bırakmadım. Sağ elim usulca belime doğru gittiğinde o da iyice yaklaştı arkamdan.

Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm, ”o kadar da kötü bir şey yapmadım sana,” dedim titrek bir nefes eşliğinde, pazarlık yapabileceğime inanıyordum.

”Yine aynı yarayı hedef aldın,” dedi, tam arkama geçtiğinde buz kestiğimi hissettim. ”Aynı yerden, ikinci bir defa yaraladın beni.” Aldığı derin nefesle hareketlenen sert göğsü sırtıma sürttüğünde tamamen küçülmek ve yok almak istedim çaresizce. ”Hiç değişmeyecek misin sen Meira?” serzenişi bir fısıltı gibi çalındı kulağıma.

Sesi çok soğuk geliyordu, çok mesafeli ve biraz da yabancı. Sonunda dayanamadım, eşofmanımın beline sıkıştırdığım bıçağı tuttum hemen fakat daha çıkaramadan Uygar’ın eli elimin üstüne kapandı, ateşe değmiş gibi çektim hemen elimi geri ama o çekmedi.

Bıçağı tutan eli fazla içerideydi, biraz daha parmaklarını uzatsa kasıklarıma değecekti. Nefes alamıyordum gerginlikten, tenim alev alıyor gibi hissediyordum ve o ne yaptığının farkındaydı, bana acımıyordu, asla.

Aksine, biraz daha eğildi üzerime, o koca gövdesiyle beni yutacak sandım ama kulağımın dibinde durdu. Sıcak nefesinin tenime çarpıp dağılışını hissedip buz keserken, ”neden,” dedi sakin bir sesle, ”pişman olacağın şeyler yapıyorsun Meira?”

ℒ

○●

11. Dişe Diş, Kana Kan!

○●

Bölüm On bir

“Dişe Diş, Kana Kan!”

Beğenerek

destek verebilirsiniz^^

ℒ

Kendimi, doğal ortamda yırtıcı bir hayvana denk gelip ani bir hareket yapmamaya çalışan biri gibi hissediyordum o noktada.

Nefes aldığımdan emin değildim, bütün vücudum, eklemlerim kitlenmiş gibiydi ve mantıklı düşünemiyordum. Karanlığa alışan gözlerim yeniden kararmaya başlıyordu sanki, omuriliğimden aşağılara inen dikenli bir sızı hissediyordum onun sıcak nefesi kulağıma sürtündükçe. Arkamdaydı, -hayır, benimle birdi sanki, santimler bile yoktu aramızda; arkadan elini uzatmış, belime sabitlediğim bıçağı tutmuştu, hareket edemiyordum.

Sonunda hareket etti fakat umduğum şekilde değil, soldaki elini de arkadan uzattı ve karnıma getirdi, beni tutup kendisine doğru bastırdı. Şimdi sarılıyor gibiydik, arkadan sarıyordu beni ve başını da omuzumun üzerinden atmış, bana herhangi bir alan bırakmamıştı.

Nefes nasıl alınıyordu?

Bir şey yapmam gerekiyordu, titreyen ellerimi kaldırdım ben de, onun bedenim üzerinde sabitlediği ellerini tuttum, ne yapacaktım? Sadece özür mü dilemeliydim bilmiyordum, o da benim ne derecede gergin olduğumun farkındaydı ve daha da çok tedirgin etmek istiyormuş gibi bütün bu eziyet verici süreci uzatıyordu.

Sonunda konuştu, derin sesi o kadar yakından geldi ki bünyem kaldıramadı bir anlığına. ”Onu şöyle alalım,” dedi, bıçağı tutup çıkarırken, ”yaralanmak istemeyiz.”

Bıçağı tuttuğu elini de önüme atıp sardı beni ve başımı hareket ettirmeden aşağıya doğru bakınca karnımın ortasında beni sabitlemek için tuttuğu elindeki bıçağı gördüm, keskin yüzeyi göğüslerime doğru uzanıyor ama temas etmiyordu.

”Daha kötü şeyler de yapabilirdim,” dedim hemen, sesimin ne derecede cılız çıktığı gerçeği sinirlerimi alt üst etti. ”Ama yapmadım, Uygar.”

Bir şey söylemeden bıçağı tuttuğu elini kaldırdı, keskin yüzeyini yer yer hissedebildiğim bir temasla yukarıya doğru, boynuma doğru çekti, boynumun etrafında döndürdü ve saçlarımı da alarak diğer omzuma attı. Ne yapmayı amaçladığını bilmiyordum ve bu belirsizliği, bu eziyeti uzattıkça uzatması beni deli ediyordu.

Keşke onu öldürseydim, en azından daha kötü bir eziyet etseydim de bütün bunlara değseydi.

Daha kilitli odayı bile detaylıca inceleyemedim…

Ve o aptal

kitabı

da

çevirmeyi

bitiremedim!

Arkamdan çekildi ama beni bırakmadı, kolumdan tutup ileriye doğru götürdü, adımlarım kendi kendine ayak uydurdu ona. Birkaç adım sonrasında yatağına varmıştık, pencereye yakındı ve ay ışığı aydınlatıyordu içeriyi. Durup beni karşısına aldı, hiç de sinirli görünmüyordu fakat sanırım asıl problem de buydu, bu hali hiç de güven vermiyordu.

Kollarımdan tutarak yatağa oturttu beni, itiraz etmedim, yalnızca doğrulurken aşağıdan onu izledim ve ”ne yapacaksın?” diye sordum merakla. Geri çekildi ve arkasını dönmeden önce, ”burada kal,” dedi bana. Sonra da beni orada bırakıp çekip gitti, alt kata indiğini merdivenden gelen adım

seslerinden anladım, ne yapıyordu hiçbir fikrim yoktu ve her ne planlıyorsa karşı koyabileceğimi de düşünmüyordum. Yan tarafta neredeyse tavana kadar yükselen uzun pencereye baktım, korkuluk olmasaydı hiç şüphesiz şimdiye atlamıştım bile aşağıya fakat çaresizdim, oturup sessizce bekledim ben de karanlıkta. Düşüncelerimle kendi kendimi yiyip bitiriyordum bu sırada da.

Beni bıçaklayacağı yok, hayır, saçmalama,

iyileşmem için uğraşıyor, sağlığımı önemsiyor.

Kapı yeniden gıcırtı sesleriyle açıldığında oturduğum yerde fark etmeden geriledim, yorganı kavrayıp sıkmaya başlamıştım Uygar ışığı açtığında.

Uygar'ın elinde bir şeyler vardı, sanırım fazla endişeliydim, ne olduğunu anlayamadan direkt paniğe kapıldım ama kıpırdamadım, sadece kaşlarımı çatarak bana yaklaşmasını ve nihayetinde önümde diz çökmesini izledim. Kumaştan küçük bir çantaydı elindeki, tek dizini kırıp karşımda çöktüğü sırada çantayı da yatağa, yanıma bıraktı, fermuarını çekip açtı.

İçindekileri görene kadar gerçekten de kalp krizinden öleceğim sandım! Bütün bu ambiyans, sessizlik, Uygar'ın sakinliği, kalbim bir bomba gibi patlayacaktı az daha fakat çantanın içinde yalnızca bir ilk yardım seti vardı. Küçük bir şişede etil kokan sıvıyı pamuğa döktü ve bana doğru döndü, dün gece yaraladığım kolumu bileğimden tuttu ve çekti, yarayı açığa çıkardı. O zamana kadar hiç dikkat etmemiştim, daha önemli ve hayati bulduğum meseleler peşinde koştuğumdan düz suyla bile yıkayıp temizlememiştim ama şimdi dehşet bir durumda olduğunu görebiliyordum. Yara çok derin olmasa dahi ilk yardımın zamanında yapılmaması yarayı da çevresini de çok zedelemişti; dikkatsiz davranmıştım, kolumun üstüne de yatmış, üstümdeki gömleğin sürtünmesine de izin vermiştim. Y

Yaranın rengi koyulaşmış ve çevresindeki doku sertleşmişti, Uygar bunu görünce kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden ıslak pamuğu tenimde gezdirdi. Pamuğu değdirdiği gibi refleks gereği kolumu çekmeye çalıştım fakat buna hazırlanmıştı sanki, bileğimden sıkıca kavradığı için

çekemedim. Sinirlenmiştim, oysa yaramla ilgileniyordu, bunu yaparken nazikti de ama kendimi kötü hissediyor, onun kavrayışından kurtulmak ve kendimi ondan sakınmak istiyordum.

Temizlemesi bitti, bu sırada hiç bana bakmadı, çantadan büyük bir yara bandı çıkardı ve yapışkan yüzeyini açtı. Tek eliyle bileğimden tutup kolumu sabitlerken diğeriyle de bandı yaraya yapıştırdı ve baş parmağıyla üzerinden geçerek sabitledi. Başta hiç dikkat etmemiştim ama yara bandının üzerinde şekiller vardı, çocuksu şeyler,

Hello Kitty,

dalga geçiyor olmalıydı.

Malzemeleri toparlayışını izledim yukarıdan, dizlerimin dibindeydi ve kollarını hareket ettirdikçe bacaklarıma değiyordu. Sonunda çantayla uğraşmayı bitirip kenara koyduğunda başını kaldırdı ve ilk göz temasımızda yutkundum; onu böyle yukarıdan izlemek, kıstığı gözlerinden geçen o anlama, o donukluğa maruz kalmak… Garip ve tarif edilemez hisler saldı yüreğime.

Sonunda bakışlarındaki buzullar çözüldü, sahte de olsa tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Bu kısa bir anlığına beni rahatlatacak gibi de oldu başta fakat az sonra gösterdi asıl rengini.

Muhteşem gülümsemesini koruyarak ve asla benimle göz kontağını bozmayarak, ”üstünü çıkart,” dedi.

Gözlerimi kırptım kafa karışıklığıyla, ”neden?” diye sordum.

”Göstereceğim nedenini,” dedi sakin bir ifadeyle. ”Çıkart.”

Sesi sakindi, alçak tutuyordu fakat hitap şeklinde bir ağırlık, bir derinlik vardı; otoriterdi, talepkârdı ve bunu tamamen böyle zararsız görünerek de yapabiliyordu. Gülümseyebiliyor ve bunu yaparken dünyanın en korkunç insanı da olabiliyor, iliklerime kadar bana korku salabiliyordu. Üzerimdeki etkisi müthişti, müthiş dehşet verici… Başımı eğip üzerimdekilere baktım; siyah, satenden bir pijama takımı giyiyordum, gömlek uzun kolluydu, bir kolu yaradan ötürü kıvrılmıştı, Hello Kitty yara bandını gördüm yeniden.

Tekrardan başımı kaldırıp ona baktım, o ise gözlerini hiç üzerimden ayırmamıştı zaten bir an olsun, göz kırpmayı da mı bilmiyor ya da unutuyordu anlamıyordum. Ondan etkilendiğimden değil lakin öyle bir bakışı vardı ki, öyle derinden bakıyor, insanı öyle savunmasız bırakıyordu ki… Bir avcı bakışları vardı onda, nefes alışverişine kadar seni takip eden ısrarlı, karanlık bakışlar, arkasında birçok anlamın, birçok anının, düşüncenin ve ürkünç planların yattığı anlamlarla bakıyor, insanın elini kolunu bağlıyordu. Ona bakınca insan yutkunmadan duramıyordu,

ne görüyorsun bende benim görmediğim,

diye sorası geliyordu,

ne anlıyorsun benim anlamadığım, ne var aklında?

Ne düşünüyorsun şu an? Tam şu an, şu saniye, küçük bir nefes için birazcık aralık bıraktığım dudaklara inerken gözlerin, ne geçiyor aklından?

Bu ürküçtü. Onda en çok korktuğum şeydi bana olan bakışları. Beni yutuyordu sanki karanlığında. Benden çok şey biliyor, beni benden iyi tanıyordu, bana bakarken geçmişi görüyor ve hatta yaşıyordu. Korkunçtu! Bütün kitabı okumuş adamın karşısında sadece ön sözden bildiklerimle durmak, bu kadar savunmasız ve fikirsiz olmak, bütün gücün onun elinde olduğunu bilerek bir avcının kollarında mükemmel av rolünü oynamak… Her bana böyle baktığında, beni uzun uzun izlediğinde ve biliyorum ki geçmişimizi aklından geçirdiğinde kendimi o denli kaybolmuş ve ürkmüş hissediyorum ki kelimeler kifayetsiz kalırdı.

Yeniden yutkundum, bakışlarımı ondan kaçırmamaya çalıştım elimden geldiğince ama özgüvensizliğim sesime yansıdı bu sefer: ”Kabul etmezsem?” diye sordum, aslında çoktan pes etmiştim, dediğini yapacaktım fakat onu denemek istedim.

Derin bir mırıltı sesi duydum, düşünüyormuş ya da bir şeylerden memnun olmamış gibi mırıldandı. ”Ben olsam kabul ederdim,” dedi, bir öneriden ziyade tehdit gibi geldi kulağa. Ellerini kaldırdı bu sefer ve bacaklarıma koydu, bacaklarımı tutmamış ama daha çok destek alır gibi yaslayarak kollarını

benim bacaklarımın üzerinden kenetlemiş ve o şekilde beklemeye başlamıştı.

”Ben olsam,” diye devam ettirdi sözlerini tane tane, ”yaptığım onca şeyden sonra sözümü dinlerdim.” Ve her defasında yüzündeki ifadenin biraz daha sertleşmesine tanık oldum. ”Ben olsam uslu dururdum.”

Kaşlarım çatıldı, sinirden çenem seğiriyordu yeniden fakat sakinliğimi korudum. ”Hak etmiştin Uygar,” dedim, ”ben yanlış bir şey yapmadım.”

Anlıyormuş gibi yavaş hareketlerle salladı başını fakat ”üstünü çıkart Meira,” diye tekrarladı sözünü. ”Ben de yanlış bir şey yapmayacağım.”

Derdi ne? Ne düşünüyor?

Siktir…

Onu şansım varken gerçekten de öldürmeliydim! O bıçağı sonuna kadar sokmalı ve onu gebertmeliydim!

Tartışmanın bir anlamı yoktu, istediğini yapmak üzere parmaklarım gömleğime doğru gitti. Düğmeleri tek tek açmaya başladım. Gömleğin ortasında başımı kaldırıp tekrardan ona baktım, yine gözleri gözlerimdeydi, sessizdik ama olmamayı tercih ederdim, her şey bu kadar sessiz ve karanlıkken daha da gericiydi.

Sonunda düğmeler bitti, göğüslerime bakıyor değildi, açıkçası hiç umurunda bile değildim. Geri çekildi, kırdığı dizini doğrultup ayağa kalktı ve yavaşça geriye doğru adımladı fakat bu sırada gözlerini hiç üzerimden ayırmadı. Birkaç adım daha uzaklaştı, bir az daha ve gömleği tamamen üzerimden çıkardığım anda olduğu yerde durdu.

Farklı hissetmeyeceğimi düşündüm, onun karşısında çırılçıplak kalmak da hiç umurumda olmaz sandım ama irdeleyici bakışlarının çıplak tenimde gezinmesi fiziksel bir müdahaleydi sanki, aramızda mesafeler varken bile parmakları üzerimdeydi adeta. Tenimin açıkta kalan, onun bakışlarının sürtündüğü bölgelerin yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Nasıl beni bu denli etkileyebilirdi? Böylesi bir çekim absürttü,

gerçek olamazdı ama karşısındaydım işte ve gerginliğim korkudan gelmiyordu.

Ben onu tanımıyordum ama… bedenim tanıyordu sanki.

Yalnızca siyah bir sütyenle yarı çıplak bir şekilde yatakta oturmaya devam ederken de bakışlarını güçle koparabildi benden ve arkasını dönüp odadan çıktı. Birden kalakaldım öylece, ciddi miydi? Nereye gidiyordu yine beni böyle, bu halde bırakarak? Arkasından baktım şaşkın şaşkın. Gömleği tekrardan üzerime geçirmeli miydim? Elbette geri dönecekti fakat bu da neyin nesiydi? Peşinden gitmeli miydim? Bir aptal gibi hissettim kendimi orada öylece beklerken, ne için gitmişti bilmiyordum ama bunda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

Yeniden adım seslerini duyduğumda oturduğum yerde kıpırdandım, üşümeye başlamıştım bu kılıkla, oda bir morg kadar soğuktu. Kapıyı aralayıp içeriye girdi nihayet ve ardından geri kapattı, arkasını dönene kadar elinde bir şeyler tuttuğunu da fark etmemiştim, bu sefer ne var derken de parmakları arasından sarkan halatı fark etmemle beraber gözlerim büyüdü.

Bir de mum. İki tane daha doğrusu, iki tane büyük boy beyaz mum. Kilitli odadakilerdendi.

Çatık kaşlarla izledim bana doğru gelişini. Uygar'ın gövdesi oturduğum yerden fazla iri geldi bir anlığına, yutkundum, "ne yapacaksın onlarla?" diye sordum, üşüdüğüm için kollarımı etrafıma dolamıştım. Halat ve mum…

Neler oluyor?

Yatağın ucunda oturuyordum, karşıma geçip mumları yatağa bıraktı. "Yarın buradan ayrılıyoruz, küçük bir tatile gideceğiz," derken parmakları hızla bir düğüm attı halata ve genişleterek intihar ilmiği yaptı. Onu tedirgin bir şekilde izleyen gözlerimi yakaladı bir noktada, küçük, imalı bir sırıtmayla kıvrılmıştı dudakları. "Pek iz kalmasını istemediğimden küçük bir şey yapmaya karar verdim," diye açıkladı rahat rahat.

Halata attığı düğümle onun arasında gidip geldi bakışlarım hızla. "İz mi?" derken oturduğum yerde fark etmeden geriye çektim kendimi.

Gülümsedi, ”endişelenme,” dedi, ”o kadar da kötü değil,”

”Uygar-”

”Şşş…” Tek eliyle omzumdan tutup yatağa doğru ittirdi beni. ”Yatağa uzan,” dedi fakat ben onu dinlemektense yatakta geriye kaydım olabildiğince. İşe yaramadı, az sonra bana uzandı ve ayak bileklerimden yakalayarak beni kendisine doğru çekti. Bu ani hareketle beraber doğrulamadan sırtım tekrardan yatak ile buluşmuş ve ona doğru çekilmiştim. Küçük, beklenmedik bir çığlık koptu dudaklarımdan refleks gereği, tekrardan doğrulmaya çalıştım fakat Uygar yatağa dizleriyle tırmanmış, vücudumun iki yanından uzanarak kollarımdan tutmuş ve beni sertçe yatağa geri sabitlemişti.

”Piç kurusu!” diye bağırdım birden bütün sinirimle, ”hazır yapabiliyorken gebertmeliydim seni!”

Çırpınarak onun altında debelenmiş ve üzerimdeki baskısından kurtulmayı denemiştim ama yaralı kolum sızlıyordu, Uygar’ın ise tek eli yetiyordu bileklerimi sabitleyebilmesi için. Sonunda çırpınışlarım bir sonuç vermedi ve ellerimi kaldırıp başımın üstünde sabitledi, diğer eliyle de bileklerimi bağlaması saniyeler bile sürmemişti, sadece ellerimi önceden hazırladığı ilmikten geçirip ipi çekmesi yeterli olmuştu. Ne olduğunu anlamamıştım bile, ipin ucunu yatağın demir başlığına bağlamış ve beni o şekilde bırakıp dizleri üzerinde geri çekilmişti.

”Uygar!” diye öfkeyle soludum ellerimi geriye çekmeye çalışırken fakat işe yaramıyor, yalnızca metal sesi çıkarıyor ve başımı ağrıtıyordu. ”Ne yapıyorsun? Saçmalama Uygar, çöz beni!”

Yatağın sonundaydı, az önce bıraktığı mumları almıştı, bacaklarımı kaldırıp ona doğru savurmayı ve o pis suratını tekmelemeyi denedim fakat işe yaramadı, bacaklarımı da tutup sabitledi ve tekrardan üstüme çıktı.

”Ne yapacaksın? Neden mum getirdin?” diye sorup duruyordum panik içinde, bir türlü doğrulamıyor ve sık sık aldığım nefeslenmeler eşliğinde kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Küfür mü etsem yoksa yalvarsam mı

bilememiştim, frekanslar karışmıştı ve bazen farklı farklı kanallar çıkıyordu sanki.

Sonunda karnımın üzerine oturdu, ağırlığını vermese dahi nefesimi kesti bu hareketi bir anlığına. Başımı zorlanarak kaldırıyor ve ne yaptığını görmeye çalışıyordum, göğüslerim sütyenimden neredeyse taşacak kadar gerilmişti vücudum.

Uygar elinde bir mum tutuyordu, diğer elini cebine doğru atıp bir çakmak çıkarttı. ”Bu mum özel bir mum, Meira,” derken çakmağı yaktı ve mumun alt kısmına doğru tutup tabanını ısıtmaya başladı. ”İçeriğinde yanıcı bir tür yağ bulunuyor ve eridiği vakit tene temas ederse sıradan bir mumdan elbette daha çok acıtıyor.”

Göğsüm hızla inip kalkıyordu mumun altının ısınmaya başlayışını izlerken. Yüreğim ağzımda atıyordu, ağzımı açıp itiraz dahi edemeyecek bir tür şaşkınlıktaydım. Uygar da bunu, bu ifadeyi görüp sahte bir gülümseme takındı yine yüzüne, ”merak etme,” dedi, ”iz kalmayacak, o kadar da kötü değil.”

Fakat tam o sırada mumun altından bir damla kopup karnımın üst taraflarına düştüğünde vücuduma öyle tiz bir sızı yayıldı ki acı içinde çığlık atıp hareket etmeye çalıştım. Hiçbir işe yaramadı, hem bileğimdeki ipler hem de üzerimdeki Uygar beni olduğum yere sabitliyordu.

”Uygar…” diye titrek, zavallı bir mırıltı çıktı dudaklarımdan fakat Uygar beni hiç dinlemeden altı tamamen ısınıp yumuşamış mumla beraber üzerime doğru uzandı. Korkuyla kendimi yatağa bastırdım, nefesimi tutmuş ve başımı çevirerek kaçınmaya çalışmıştım ama tek eliyle çenemi tutup tekrardan kendisine bakmamı sağladı, diğer eliyle de mumu alnıma koyup bastırdı. Fazla sıcak değildi ama tüylerimi diken diken etmiş ve telaş içerisinde çırpınmama sebep olmuştu, korkunçtu, Uygar hareket etmeme izin vermeden mumu bildiğin alnıma o şekilde dikmiş ve sabitlemiş oldu. Alnımda mum vardı! Bildiğin mum! Mum!

Sinirden gözlerim dolmuştu, ”Uygar, dur,” diye bir şeyler yalvardım, sesim titriyordu öfkeden ve stresten ama beni dinlemedi, çakmağı yeniden açtı ve bu sefer mumun ucunu

tutuşturdu, mum yanmaya başladı. Alnımda sikik bir mum yaktı bildiğin.

Hâlâ çenemi tutuyor ve bana doğru uzanıyordu, ”hareket etme,” dedi, sabit durduğumdan emin olarak.

”Uygar…” dedim, bütün vücudum yanıyordu sanki. ”Bu delilik… Nereden çıktı bu saçmalık?” Cevap vermeyince tepemde yanmakta olan muma baktım korkuyla, görüşüm gözyaşlarından ötürü bulanıklaşmaya başlamıştı bile. ”Uygar eriyor!”

Çok yakındı bana, hâlâ hareket etmeyeceğime güvenmediğinden beni sabitliyordu. ”Mumların nasıl olduğunu bilirsin Meira,”’ dedi tedbirli bir şekilde, ”üstte ateşin etrafında erir, hemen aşağıya doğru inmez, orada birikir durur.”

”Uygar, çek şunu dedim!”

”Bu yüzden,” diye devam etti beni umursamadan, ”hareket etmemen gerekiyor.” Durumumu gözledi, bir şey söylemeyince de, ”şimdi geri çekileceğim,” dedi ve usulca geriye doğru çekildi. Nefesimi dahi tutmuş, bir kütük gibi orada, tepemde yanmakta olan mumu korku dolu gözlerle izlemeye başlamıştım. Bu onu eğlendirdi, ”aferin, işte böyle,” diye mırıldandı gururlu bir şekilde, ”uslu uslu dur öyle.”

Hâlâ karnımın üzerinde oturuyor ve bana üstten bakıyordu. Hareket etmiyordum, edersem öleceğimi düşünüyordum, sanki alnıma doğru bir tencere dolusu kaynar yağ dökülecekmiş gibi dehşet içerisindeydim. Tek bir damla dökülmüştü az önce tenime ve korkunçtu, çıplak vücudum için bir eziyetti, normal bir mum kadar hızlı da kurumuyor ve sıcaklığını hemen yitirmiyordu.

Uygar düşünceli görünüyordu beni izlerken, ne tarz bir panik içerisinde olduğumun farkındaydı. Bunu daha da çok körüklemek istiyormuş gibi açıklamaya başladı bir de: ”Eriyen yağın en üstten en alta ve nihayetinde de tenine ulaşması uzun sürdüğünden direkt tenine damladığı andaki kadar kızgın olmaz,” dedi açıkça. ”Dolayısıyla mumun kendi kendine erimesine izin verirsen pek acımaz ama eğer hareket edersen taşar ve direkt üzerine dökülür.”

Bir şey söylemeye de korktum, nefes alışverişim dahi tepemdeki kazanı devirecek gibiydi sanki. Aklımı yitirecektim ve o bu halimden zevk alıyordu. ”Lütfen,” dedi dalga geçercesine, ”o güzel yeşil gözlerine zarar gelmesini istemiyorum Meira, uslu durman gerekiyor. Anladın mı?”

Çığlık atacaktım şimdi, ”sen aklını yitirmişsin,” dedim sonunda kendimi tutamayarak.

Bu söylediğim onu daha da keyiflendirdi, narsistik bir sırıtma belirdi suratında, biraz daha eğildi bana doğru, karanlık bakışlarından bir tür zafer geçti. ”Ben senin şaheserinim,” diye fısıldadı. Gözlerimiz kenetlenince aramızdaki mesafeyi hiç uzatmadan hafifçe başını çevirdi ve arkadan diğer mumu aldı, tekrar bana döndüğünde o mumun da ipini yaktı. İp, ikimiz arasında alev alıp ışığı gözlerimizden yansırken, ”gurur duyuyor musun benimle şimdi?” diye sordu dalgın dalgın. ”Seni uyarmıştım, Meira,”

Diğer mumu izliyordum panikle. ”Uygar… Ne yapıyorsun?”

”Oyunu zorlaştırıyorum,” dedi, ”sadece sabit durmak zor değil ne de olsa.”

”Uygar!”

Gözlerimin içine baksın istiyordum yine, yalvararak onu vazgeçirebileceğime inanıyordum ama o bunu biliyormuş gibi bana bakmadan geriye çekildi, mumu yatırdı hafifçe vücuduma doğru.

”Uygar bekle-” diye itiraz ettiğim vakit, mumdan kopan birkaç damlanın karnıma dökülmesi ve benim çığlık atarak ani bir refleksle kıpırdanmam bir oldu. Bu, alnımda dikili duran mumun haznesinde biriken yağların da dökülmesine ve alnıma, burnuma, elmacık kemiklerime ve gözüme çok yakın bir noktaya saçılmasına sebep oldu. Daha fazla telaşla ve refleksle çırpındım kendimi tutamadan, Uygar ise bu halime güldü.

”Bunda bile zorlanıyor musun?” diye sordu eğlenerek. ”Daha neler neler yapacağız senle Meira, bu kadar basit bir şeyde bile zorlanamazsın.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım sertçe, yağın damladığı yerler kurumuştu ve sızlıyordu, Uygar ise tekrardan elindeki mumu dökmeye başladı üzerime. Sadece birkaç damla daha döküldü karnıma ve biraz daha üstüne doğru ama her damlasında uzandığım yerde minik minik sıçrıyor, refleksi tepkiler vermeden duramıyordum. Uygar, daha da yukarıya çıkıyordu, göğüslerime ve arasına birkaç damla daha geldiğinde acı içinde ısırdım dudaklarımı, ince deri etrafı korkunç acıtıyor ve bütün vücudumu titretiyordu.

Uygar'ın bir eli belimdeydi, diğeriyle mumu göğüs kafesimin üzerinde gezdirirken, "bu işkenceyi neden seviyorum biliyor musun?" diye sordu ilgiyle. "Mesele yağın sıcak olması değil, deride yara bile açmıyor aslına bakarsan fakat aniden küçük kıvılcımlar gibi teninde tutuşması ve beklemediğin anlarda beklemediğin noktalara konması… O belirsizlik, bekleyiş ve ne derecede acı çekeceğinin senin ellerinin arasında olmasının getirdiği gerginlik…" Titrek bakışlarımla buluştu ölü gözleri. "Mum psikolojik bir eziyet Meira, herhangi bir fiskeden daha az acıttığını ama seni delirteceğini temenni ederim."

"Gözlerim," dedim yalvarmanın faydasız olduğunu bilsem de, "ya gözümün içine damlarsa? Uygar kör kalabilirim, bana bunu yapamazsın!"

Mum alnıma böyle usul usul damlayınca bir sorun olmuyordu ama yayılıyor, mumun alnım ile birleştiği gövde kısmında katılaşıyordu. Mum eriyip sonuna gelene kadar her yerime, gözlerime kadar bile ulaşırdı. Bunun paniğini yaşıyordum, Uygar ne dersem diyeyim beni dinlemiyordu. Onu sandığımdan çok daha kötü bir şekilde kızdırmış olmalıydım.

Biliyorum, dinlemese dahi yalvarmaya devam etmeliydim ama sinirim her şeyden ağır basıyordu. "Keşke Öykü yerine seni öldürseymişim," derken bunu gerçekten de ben söylüyor değildim, gözyaşları içinde hareketsiz kalmaya çalışırken beyhude bir hıncımı alma girişimiydi yalnızca.

Uygar da onu rahatsız etme girişimimi hoş karşılamadı, "bence şu an beni kızdırmayı hiç istemezsin," dedi dürüstçe.

"Sülüğün tekiymişsin," dedim sinir bozukluğuyla gülerken, nefes nefeseydim, kalbim göğüs kafesimi zorluyordu şiddetle.

Tek kaşı havalandı. ”Ve?” diye sordu.

”Ve bana yapışmış, tekmeyi yiyince de delirmişsin, olay bundan ibaret.”

”Konuşmaya devam et,” dedi meydan okurcasına ve mumu çevirip birkaç damlayı daha buluşturdu sol göğsümün üstüne.

Çenemi sıkıp, “sen başına gelen her şeyi hak ediyorsun,” dedim, benim canımı sıktığı gibi ben de onunkini sıkmaya çalışıyordum işte fakat başarılı olursam çok daha kötü şeyler yaşanacaktı. ”Keşke çok daha kötülerini yapsaymışım sana,” dediğim sırada elindeki mumu söndürdü usulca. ”Şu an karşımda duramayacağın kadar mahvetseymişim seni keşke.”

”Öyle mi?” diye sordu, bu sakinliği ürkünçtü, elindeki diğer mumu yandaki komodine bıraktı ve tekrardan bana doğru uzandı. Çok yakındı, çok tehlikeliydi bir aptal gibi konuşmam ama ne denli rahatsız olduğunu görmek gazlıyordu beni.

”En azından o zaman bütün bu saçmalığın mantıklı bir sebebi olurdu,” dediğim sırada geriye çekildi, yataktan tamamen kalktı.

Ne yapacak diye beklerken mum artık alnımdan aşağılara ve gözlerime doğru akmaya başladı. Gözlerime varmasına az kalmıştı. Bu sırada adım seslerinin benden uzaklaşmasını beklemiyordum. ”Uygar?” diye seslendim. ”Nereye gidiyorsun?”

Gerçekten de çıkıyordu odadan. Birden panikle tekledi kalbim, az önceki gibi hırçın değildim, çaresizdim, ”bu mumun bitmesi saatler alır Uygar!” diye seslendim. ”Dur! Tamam üzgünüm!” demek ve ona teslim olmak istemezdim ama mumun üstten şekli bozulmaya ve daha yoğun bir şekilde aşağıya doğru akmaya başlıyordu. ”Tamam Uygar, üzgünüm dedim, öyle demek istemedim! Sinirliydim sadece!”

Ama bir dönüt alamadım, aksine mumdan akan sıcak yağ alnımdan aşağılara doğru kaymaya başladı. Göz kapaklarımda hissettiğim sıvıyla beraber, ”Uygar!” diye bağırdım panik içinde, ”özür diledim işte!” dedim, başımı sallayacaktım az daha, kendimi zor tuttum ve gözlerimi kapatabileceğim kadar

sıkıca kapattım. ”Uygar eriyor tamamen! Lütfen durdur şunu, lütfen Uygar!”

Damlalar çoğaldıkça çoğaldı, gözümü kapatmam bile yeterli değildi, yağı kirpiklerimin arasında hissedebiliyordum, küçük bir aralık için bekliyordu sanki orada. Her yerimdeydi! Alnımda, burun kemiğimde, gözlerimde, saçlarımda! Eriyordu tamamen üzerime doğru ve kuruyordu! Gözümün etrafında şekilleniyordu!

Birkaç adım sesi duydum, sonrasında da bir gıcırtı, sanırım ilerideki koltuğa oturmuştu. Her yerim yağ içindeydi, göz kapaklarıma toplanıyor ve kuruyup ağırlık yapıyordu, gözlerimi açamıyordum. ”Uygar?” diye seslendim yeniden, cevap vermedi. Oturduğunu biliyordum, kapı sesi duymamıştım fakat cevap vermiyordu, sanırım orada otururak beni izleyecekti sadece. Gitseydi en azından başımı yana yatırarak mumun yağını uzağa akıtabilirdim fakat izliyordu beni.

O da bu gayemi sezmiş gibi, ”sakın,” dedi uyarı dolu, sakin bir sesle. ”Bitene kadar sabit dur.”

Balmumundan yapılma bir bataklığın dibine çekiliyordum sanki, üzerime kapanıyor ve beni yutuyordu sıcak lavları. Boğuluyor gibi hissediyordum kendimi, oysa daha mumun çeyreği bile bitmemişti. Uygar ise yardım etmeyecekti.

ℒ

Soğuktu, bedenimi yakıp kavuran sıcaklık gitmiş, geriye yalnızca yangından sonra küller üzerinde tüten dumanı kalmıştı. Ağzım kupkuruydu, karaya vurmuş bir balık gibiydim, kendimden tamamen geçmiştim, hiçbir şey hissetmiyordum. Saatlerdir, hatta belki de günlerdir, abartıp abartmadığımdan bile emin değildim, ne kadar süredir böyle durduğumu bilmiyordum.

Bir ses duydum. O kadar uzun zamandır bu şekildeydim ki bu çok garip geldi, ömrünü zindanlarda çürütmüş bir mahkûmun nihayet birinin geldiğini duyması gibiydi, çok yabancıydı. Tepki veremedim, ölü gibiydim, adım seslerini işittim sadece. Yanıma gelmişti, yatağın başında olduğunu anlayabiliyordum ama zihnim o kadar uyuşuktu ki ne yapacağını kestiremedim,

konuşamadım, bir aptal gibi, yatalak bir hasta gibi öylece bekledim.

Parmaklar hissettim bileklerimde, ardından da soğuk, keskin bir metal bileklerimin arasından geçerek beni sabitleyen ipi kesti, ellerimi serbest bıraktı. Kollarımı kaldıracak gücü bulamadığımdan öylece düştüler yatağa, hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Bütün o mum gözlerimin etrafında katman katman eriyip kurumuştu ve gözlerimi acıtıyordu ağırlığıyla.

”Kalk,” dedi, bu ses çok uzaklardan geldi sanmıştım bir anlığına, hâlâ kulağım çınlıyordu ama yanı başımdaydı. Cevap vermeden öylece yatmaya devam ettim, hiç hareket etmemiştim, nefes aldığımdan bile emin değildim.

”Meira,” dedi uysal bir tonda ama mesafeli bir sesti yine de. Cevap vermediğimde iki kolumda da eller hissettim, beni yattığım yerden doğrulttu fakat başımı bile tutamıyordum, geriye doğru düşüyordu. Elleri hâlâ kollarımdaydı ve anca o zaman güçsüz bir çabayla kavrayışından kurtulmak adına onu hafifçe ittirdim, onu uzaklaştırmaya yetmese de ellerini çekmişti üzerimden.

”Sabah için hazırlan,” dedi bana hiçbir şey olmamış ve hayat kaldığı yerden devam ediyormuş gibi. ”Bu sabah erkenden ayrılıyoruz buradan.” Adım sesleri duydum yeniden, benden kendi isteğiyle uzaklaştı.

Yatakta oturuyordum bir ölü gibi, uzuvlarımı kaldırabilecek gücü bile zar zor buldum ve yüzüme dokunmakla harcamak istedim bunu. Parmaklarım tenime değdiği gibi bir titreme yayıldı vücuduma, tüylerim diken diken olmuştu. Bütün mum eriyip gözlerimin etrafına, şakaklarımdan itibaren, kulaklarımın arkasına kadar ve saçlarımın arasından geçerek katman katman kuruyup şekil almıştı, sertti, hareket etmemle beraber kırılıp dökülmedi bile. Parmaklarımı birer küçük dalgaları andıran yüzeyinde gezdirdim, heykel gibi hissediyordum kendimi, korkunç bir görüntü olmalıydı dışarıdan.

Kim böyle bir eziyet yöntemi düşünebilirdi ki?

Parmaklarımla kalıbı çekip çıkarmaya çalıştım beceriksizce, derime o kadar sıkı yapışmamışlardı ve çekip çıkarabilirdim

sanki ama parmaklarımda güç yoktu.

”Uzun bir süre buralarda olmayacağız,” dedi Uygar, ileriden dolap açılma sesi duydum, üzerini değiştiriyordu sanırım. ”Birkaç günlük parça al yanına, gerisini orada alırız.”

Kalıptan kurtulamayınca ayağa kalkmaya çalıştım yavaşça ama dikkatsizdim, başım zonkluyordu, daha ilk adımı atar atmaz kendimi yerde buldum. Alnımı ve yanağımı çarpmıştım, kurumuş mum kalıbının çatlama sesini duydum.

”Mumla ilk seferin de değil oysa,” diye mırıldandı kendince, kumaş sürtünme sesleri geliyordu. ”Fazla dramatiksin sanki.”

Göğsümde patlamak için bunca zamandır bekleyen bir kriz vardı sanki, ellerim titriyordu yerde yüzümdeki, gözlerimdeki mum parçalarını tırnaklarımla çekip çıkarmaya çalışırken. Ağlayamıyordum bile, burun direğim sızlıyordu ve tek yapabildiğim dizlerimin üzerinde doğrulup aptal parçaları çıkartmaktı. Bir hıçkırık koptu dudaklarımın arasından fakat ağlamayı yediremezdim kendime, sinirli sinirli çökmeye devam ettim ben de. Sonunda bir gözüm açıldı, balmumundan yapılma bir kalıptan çıkmaya çalışıyordum sanki, her yerime bulaşmıştı mum, kirpiklerimin arasındaydı, yapış yapıştım, saçlarım, yanaklarım, parmaklarım… Batmıştım ve gözlerim yanıyordu.

”En başında çeneni kapatıp uslu uslu dursaydın bu kadar kötü olmazdı,” dedi Uygar. Dizlerimin üzerinden açabildiğim tek gözümle ters ters baktım ona. Onu izlerken sinirden gözlerim dolmuştu yeniden, ağlamamak için kendimi o kadar sıkı tutuyordum ki…

”Ne var?” diye sordu o da bu ifademe karşı. İçimde kopan kıyameti, onca sözü, küfrü, aşağılamayı hissetmiş gibi, ”konuş,” diyerek meydan okudu, ”çekinme, o mumlardan yeterince var elimde.”

Alt dudağımı ısırdım sertçe ağlamamak için, önüme dönüp diğer gözümü de açmaya çalıştım ama şimdi de sinirden titreyen parmaklarım kaskatı kesilmişti, oysa o kadar sert de değildi ve derime de yapışmamıştı. Fazla ısrarcıydı yalnızca ama yine de yapamıyordum, delirecektim, tek gözümden yaşlar akarken sinirden cırlayıp o gözüme tırnaklarımı

geçirmeye, mumu paramparça etmeye çalıştım. Bir noktada tırnağım burnumu da çizdi ama umursamadan dizlerimin üzerinde bir sinir krizi eşliğinde çırpınmaya başladım çaresizce.

Uygar bu sahneye seyirci kalmamış, saniyesinde dibimde biterek eğilmiş ve kollarımdan tutarak yüzümü paramparça etmemem için durdurmuştu beni. ”Dur!” dedi sesini yükselterek fakat onu da itmeye çalıştım.

”Meira, kes şunu!”

”Bırak!” diyerek boğazımı tahriş edecek bir cırlamayla inlettim odayı, hatta tüm evi ama beni bırakmaktansa tamamen ayağa kaldırdı. Kendimi yere atmaya, çekmeye, onu tekmelemeye çalışıyordum fakat nafile, bir deli gibi çırpınmaktan başka bir işe yaramıyordu hiçbiri.

Sonunda yaklaştırdı beni kendine, bana doğru eğildi. ”Yeter!” diye öfkeyle soludu üzerime. Saç tutamlarım önüme dökülmüştü, darmadağınıktım, yağ içindeydi yüzüm ve hızlı hızlı soluyor, ona nefretle bakıyordum.

O da sinirlenmiş, çenesi kaskatı kesilmişti. ”Her haltı yedikten sonra bir karşılığı olunca böyle zırlayacak mısın yani?” Tuttuğu kollarımdan sarstı beni sertçe, yüzlerimiz fazla yakındı birbirine. ”Ben başıma açtığın her işte bu kadar delirseydim sen ne halde olurdun biliyor musun? Bir fikrin var mı?” O baskın çıkmıştı, sessizleştim ve dolu gözlerle onu dinledim. ”Bana yaşattıklarının çeyreğini bile yaşatmadım sana Meira ama gelmiş kurban rolü kesiyorsun burada.”

Titrek bir sesle, ”hiçbir şey hatırlamıyorum-” diye itiraz edecek olduysam da, ”ben hatırlıyorum ama!” diye böldü beni sertçe. ”Hiç de unutmuyorum. Sana da unutturmayacağım. Önce yavaş yavaş o kalın kafana işleyecek, sonra ölene kadar da asla unutmadığından emin olacağım.”

Tek gözüm hâlâ kapalıydı, diğerinde ise kirpiklerim yağ ve küçük küçük mum parçacıklarıyla kaplıydı, canımı acıtıyorlardı, gözlerim kan çanağına dönüşmüş olmalıydı. Onu kalan tek gözümle izliyor, onun karanlık bakışlarına dökülmeye başlamış porselen bir oyuncak bebek gibi karşılık veriyordum.

Son bir defa daha baktı bana o bakışlarla, ardından kollarımı bıraktı. ”Şimdi bırak çok masummuşsun gibi ağlamayı da duşa gir,” dediğinde aniden boşlukta kaldığım için sendeledim ama toparladım. ”Sonra da uyu,” diye ekledi arkasını dönerken. Odadan çıkıyordu, arkasından onu sessizce izledim sadece, ne hissettiğimi bilmiyordum. Dolmuş da taşmış ve şimdi de sakinleşmiş gibiydim. ”Hadi,” dedi ters bir bakış atarak, odadan çıkmıştı bile, ”neyi bekliyorsun?”

Dalgın dalgın Uygar’ı takip ediyordum, koridoru geçmiş ve benim odama gelmiştik, içeriye geçmeden önce durunca ben de durdum arkasında, dönüp bana doğru baktı ve hâlâ gitmediğimi görünce, ”evet?” dedi bir şey soracağımı bekleyerek. Dalgın olduğum için gelmiştim peşinden, herhalde onun da benimle banyoya geleceğini düşünmüştüm. O da bunu anladı ve ”ben toparlayacağım eşyalarını,” dedi, ”sen git al duşunu. Ayakta duracak halin yok.”

Haklıydı, ayakta duracak halim yoktu, geriye dönüp o merdiveni görünce de herhalde o basamaklardan yuvarlanmadan inemeyeceğimi düşündüm. Sinir krizim aniden geldiği gibi geçtiğinden daha iyi hissediyordum aslında kendimi, yorgun olsam da yavaş adımlarla indim basamaklardan, lavaboya girdim. Sıcak bir duşta rahatlayacağımı düşünmüştüm ama sıcak şeylere bir süre yaklaşabileceğimi sanmıyordum, ılık bir dereceye ayarladım ben de suyu. Dönüp dolaptan havluları çıkartırken de aynadaki yansımamla göz göze geldim.

O kadar anormal bir görüntüydü ki tüylerimi diken diken etmişti. O erimiş mum görüntüsü sanki derim yanıp kalkmış ve garip şekillere girmiş gibiydi ya da dehşet kötü bir deri hastalığım varmış gibi. Korkunç görünüyordum, gotik bir şatodaki ürkünç balmumu heykeli diyebilirdim. Yüzünün yarısı erimeye başlamış bir balmumu heykeli…

Trajikomikti, kimin başına böyle bir şey gelirdi ki? Yüzyılın sosyopatına çatmış şanssız kızın tekiydim.

”Aklını sikeyim Meira,” diye mırıldandım aynadaki yansımama, sesim çok pürüzlü ve kısık çıkmıştı. ”Uygar’a bulaştığın günün sabahını sikeyim. Onca insanın arasından…” Derin bir nefes alma ihtiyacı girdi araya, aynanın sağ alt

taraflarındaki o ince çizgi gözümü almıştı yeniden. ”Onca insanın arasından bu adama mı kötülük yapacağın tuttu?”

Zavallı vücudumu küvete attığım gibi de çok daha iyi hissettim kendimi. Su kaskatı kesilmiş, fiziksel ve zihinsel eziyetlere maruz kalıp gerilmiş vücudumu rahatlattı, kaslarımın açılmaya başladığını hissediyordum yavaş yavaş.

Ben niye geçmişteki Meira’nın suçlarını üstlenmek zorundaydım? Sırf aynı bedendeyiz diye mi? Şüphe yok ki aynı zihinde değiliz.

Hiçbir şeyin sorumlusu ben değildim ama her şeyin suçlusu bendim, bu nasıl bir adaletti?

Bornozla çıktım lavabodan, ne kadar süredir içeride olduğumu bilmiyordum ama Uygar çoktan bavulumu halletmiş ve aşağıya inip şömineyi yakmıştı, şömine ışığını saçıyordu etrafa, yükselen sıcak alevlere bakmak dahi rahatsız etti beni ama oraya doğru yaklaştım. Uygar maşayla odunları düzeltiyordu, geldiğimi fark edince eğildiği yerde omzunun üzerinden kısa bir bakış attı bana, dün gece çevirmeye çalıştığım ve büyük büyükbabama ait kitabı yerden alışımı izledi.

”Git üstünü giyin, hasta olacaksın,” dedi önüne dönerken. Git, gel, otur, kalk, ye, iç, bir kere de ‘beni gebert’ komutu verseydi keşke. ”Ve uyu,” diye ekledi.

”Uykum yok,” dedim, kitabı alışıma ses çıkarmamasına sevinmiştim içten içe.

”Yolumuz uzun,” diye seslendi arkamdan, ”birkaç saatliğine de olsa uyu.” Cevap vermeden merdivenlere doğru yöneldiğimde, ”kime diyorum ben?” diye söylendi kendince ama neyse ki daha fazla ısrar etmedi.

Yukarıya çıkıp odama girdim ben de, küçük bir bavul hazırlamıştı benim için, açıp içine de bir de kitabı koydum, onu burada bırakmayacaktım. Her ne kadar bir türlü bağlantı kuramadığım sıkıcı devlet işleriyle alakalı bir kitap olsa da Meira bana net sinyaller veriyordu zihnimde bu kitabın önemine dair ve ben ona güvenecektim. Beynim, hatırlamam gereken onlarca hayati anı arasından bu kitabı çıkarıp

sunuyorsa bu kitapta bir şeyler olmak zorundaydı ve ben elbette bunu öğrenecektim.

Uyumayacaktım, yatağa oturup ilerideki pencereden göründüğü kadarıyla dışarıyı izledim ben de. Komodinde ise yeni bir orkide çiçeği. En son koyduğu saksıyı Uygar'a vurmak için kullanmış ve parçalamıştım, yerine yine aynısı koymuştu. Artık bu çiçek eskisi kadar alakasız ve yabancı gelmiyordu bana, yalnız rahatsız ediciydi.

"Orkidenin çiçeği Orchis'in saf güzelliğini temsil ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş,"

diye mırıldandım geçmişteki Meira ile eş zamanlı olarak. Uzun gövdesini ve beyaz yapraklarını seyrediyordum düşünceli bir şekilde. "Orkide demek…" Geçmişteki Meira'nın Uygar'a olan o bakışları geçiyordu gözlerimin önünden, o avcı bakışları, o küçük sırıtma, Uygar'ın afallayışını gördüğü anda gözbebeklerine inen sinsi yansıma…

Düşündüğüm şey olabilir mi?

Bakışlarımı pencerenin ardında yükselen aya çevirdim yeniden.

Umarım

Meira,

umarım

her

şey

için

geçerli

bir

açıklaman

vardır

.

L

Siyah, kare yaka triko bir kazak geçirdim üzerime, altıma da düz siyah bir pantolon ve deri ceket; dinlenmiş olmasam da hazırdım, bavulumu da peşimden sürükleyerek odadan çıktım.

Bavul ağır değildi ama ben yorgundum, bir de onca basamağı bu aptal şeyle inemezdim, ben de merdivenlerin başına geldiğimde bavulu aşağıya attım. Koca bavul basamaklarda seke seke büyük bir gürültüyle aşağıya indi ve nihayet son basamağın az ötesinde durdu.

Uygar ise salondaydı, şöminenin karşısında oturduğunu görebilmiştim, sesleri duyduğu gibi kalktı hemen oturduğu yerden ve vaziyeti görünce o çatık kaşlarının ona verdiği haşin ifadeyle merdivenlerden inişimi izledi.

”Ne oluyor?” diye sordu sert bir karşılıkla ve bavula baktı tekrardan. ”Beni çağıramadın mı?”

”Hazırım,” dedim söylediklerini görmezden gelerek. Bu tavrıma önce ters ters baktı, ardından da derin bir nefes ve ne dediğini anlayamadığım bir söylenmeyle beraber arkasını döndü. ”Nereye gidiyoruz?” diye sordum ardından.

”Antalya,” dedi, o da giyinmişti çoktan, üzerinde oldukça koyu renkte denizci mavisi boğazlı bir kazak vardı, vücuduna güzel oturmuştu, ne çok dar ne de bol. Saatini düzeltmesini izledim.

”Ne işimiz var orada?”

Girişteki vestiyere yöneldi, siyah paltosunu alıp üzerine geçirirken, ”ortaklarımla birkaç işimiz ve katılmamız gereken etkinlikler var,” diye açıkladı. Bir avukat olduğunu ve aynı zamanda da bir hukuk şirketi yönettiğini hatırladım o an.

Uygar’ın ortakları demek…

Burnuma pis kokular geliyor.

”Ben de gelmek zorunda mıyım?” dedim, o kapıyı açarken.

”Evet.” Dönüp bavulumu elimden aldı.

”Polisler tarafında aranıyorum Uygar,” dedim ciddi bir ifadeyle ama o çok rahat görünüyor, bu tavrıyla sinirlerimi bozuyordu.

“Kimse neye benzediğini bile bilmiyor Meira, ismin de gizli tutulmuştu haberlerde,” karşılığını verdi ardımızdan kapıyı çekip kilitlerken.

”Ama ya yine de tanırlarsa?” diye soludum endişeyle.

”Tanıdıklarına pişman ederim onları o halde.”

Bakışlarımız kenetlendi o sırada. Kararlılık sezdim o gözlerde, bir tür baskınlık, kontrolün elinde olduğunu açıkça gösteren bir kibir hatta neredeyse ve itiraf etmekten nefret ediyordum ki bu bana güven verdi. Korkunçtu gerçekten de ama dışarıda Uygar dışında başka hiç kimseye sahip olmadığımı en dürüst şekilde o an fark edebildim anca.

Bakışlarımı kaçırdım ben de rahatsızlanarak. ”Dün bana işkence etmemiş gibi konuşuyorsun.”

”Belki bu da senin karmandır Meira,” deyişi üzerine yeniden ilgimi çekti. Gözleri o düşünceli imadan kısılmış bile ve ifadesi de bir heykel kadar sabit.

”Bu kadarını hak ediyor olmam imkansız,” karşılığı çok doğal bir savunma olarak çıktı benden.

Böylesi sadistçe bir misillemeyi nasıl hak ediyor olabilirim?

Ama Uygar bütün sırlarımızı biliyormuş da saklıyormuş gibi gizemli göründü. ”Öyle mi dersin?” diye derin bir sesle mırıldandı. “Karma hak ettiğini değil, yaşattığını yaşamak oysa Meira.”

Kaşlarım ilgiyle kalkmış ve içimi ürkünç bir his esir almıştı.

Yaşattığını

yaşamak

mı?

Orada dikili durduğum için belimden tutarak ileriye yönlendirdi beni, adımlarına ayak uydurduğumda da beni geçip ötede park halindeki siyah Mercedes’e yöneldi. G kasa,

Brabus

bu?

Hava soğuktu, gün henüz yeni aymış, hatta biraz da gecikmişti, mistik bir havası vardı ormanın. Evin konumu tepe bir yerdeydi, ilerideki dağları ve üzerlerine yağan karı görebiliyordum, hafif bir sis de çökmüştü aralara. Kendimi çok yukarılarda ve insanlığa çok uzaklarda hissettim burada, şimdi yeniden medeniyete karışma fikri ürkünç gelmeye başlamıştı.

Ceketimin önünü ilikledim, çok soğuktu, Uygar bavulumu bagaja yerleştirirken ben etrafı izliyordum dalgın dalgın. Bavulla işi bitince dönüp yolcu koltuğundaki kapıyı açtı benim için, arkama doğru baktım son defa, evi görmek istedim. Herhangi bir bağ kurmuş muyum diye merak ettim sanırım, ahşap duvarlarını ve yüksek pencerelerini izledim ve,

bir gün yakıp kül edeceğim seni,

diye geçirdim içimden.

Ardından dönüp arabaya doğru yürüdüm. Uygar son ana kadar gözleriyle takip etti beni, karşısına geçtiğimde ve içeriye girip oturduğumda bile. Kapıyı kapatmadan önce kapının çerçevesini bırakmadan içeriye doğru eğildi, ”veda ettin mi evine prenses?” diye sordu dalga geçerek.

Ne derecede rahatsız olduğumu belli etmekten hiç çekinmeden, ”burası benim evim değil,” dedim.

”Bana ait her şey,” dedi, ”sana da ait.”

Bu sözü kaşlarımı çatmama sebep oldu. Benden her şeyi aldığını sanıyordum, yalnızca beni daha çok kendine bağlayabilmek için miymiş? Dünyada ne maddi ne de manevi, onun dışında bir kapım olmaması için miymiş? Bu tam da Uygar’a yaraşır bir hareketti gerçekten de, artık şaşırmamayı öğrenmiştim, cevap vermeden önüme döndüm. Bu tepkim ona göre bir kabulleniş olmalıydı ki bir memnuniyet okundu gözlerinden ve geri çekilip kapıyı kapattı, arabanın önünden dolaşıp sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdığında rahat bir nefes aldım sonunda. Bu evi terk ediyorduk nihayet.

Ama içimde kötü, çok kötü hisler vardı bu yolculuğun Uygar’ın planladığı gibi gitmeyeceğine dair.

ℒ

Beğenerek destekleyebilirsiniz

Kitap içerikleri ve duyurular için Instagram:
lilithingozyaslariofficial

○●

12. Yabancı

○●

Bölüm On İki

”Yabancı.”

Beğenerek destek olabilirseniz sevinirim

Çizim: ArMoro

ℒ

”Bir gün dönüp bakınca düşler

İçmiş olursa yudum yudum yudum yıllarını

Ağla, ağla, Firuze, ağla

Anlat, bir zaman ne dayanılmaz güzellikte olduğunu.”

Soğuk, çok soğuk bir gece.

Ceketime sarılmışım iyice.

”11273 demek,” diyorum arkası dönük adama doğru. Uygar olduğunu anca bana doğru döndüğü vakit anlayabiliyorum. Bir tiyatro binasının arkasında olmalıyız, binadan tatlı bir melodi yükseliyor. Bir kadın, ince dilber sesiyle söylüyor:

”Kıskanır rengini baharda yeşiller

Sevda büyüsü gibisin sen, Firuze,”

Uygar ise beni gecenin köründe burada gördüğüne, karşısına çıkmış olmama şaşırmış gibi duruyor. Tekrarlıyorum, ”11273,” diye ve birkaç adım daha atıyorum ona doğru. Uygar elinde sigarasıyla kalakalmış öylece.

”Sürekli provalarımı izlediğiniz 11. sıradan 273 numaralı koltuk yani. Özel bir sebebi var mı?”

Toparlanması birkaç saniyeden fazla sürüyor, aklı karışmış, hazırlıksız yakalanmış ve en çok da gözlerini üzerimden ayırıp odaklanmakta zorlanmış gibi görünüyor.

”Dikkat ettiğinizi bilmiyordum,” diyor.

Tam karşısına geçiyorum, sahildeyiz ve dalgalar hırçın, esinti buz gibi, altın sarısı saçlarım dalgalanıyor omzumdan gerilere doğru. ”

Sahnede bulunduğum konumdan gözüme fazla çarpıyor. Gizlenmek istiyorsanız herkes sahneye yaklaşmak isterken en arkalara gidemezsiniz.”

Yutkunuşunu izliyorum, ”yakalandım demek,” diyor ve sigarayı diğer eline alıp boştaki elini bana doğru uzatıyor. ”Adım Uygar,” derken gergin görünüyor.

Bir uğultu gibi gelip geçiyor binadan şarkı sesi. Prova yapıyor olmalı kadın.

”Sen nazlı bir çiçek, bir orman kuytusu

Üzüm buğusu gibisin sen, Firuze,”

diyor usul usul. Öyle narin, öyle güzel ki sesi hırçın deniz bile onun hatırına durgunlaşıyor sanki.

Gözlerinin içine bakıyorum, ”ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun,” diyorum ona takılarak.

Kaşları çatılıyor, gözlerinden beni okumak isteyen sorgulayıcı bir anlam geçiyor. ”Beni tanıyor musun?”

”Seni herkes tanıyor,” diye cevap verdiğim vakit yüzünden okuyabileceğim kadar bariz bir şekilde rahatsız oluyor.

”Ne duyduğunu bilmiyorum ama-” diyecekken onu bölüyorum, ”b

irçok şey duydum, avukat bey,” diyorum ama yüzümde muzip bir ifade, ellerimi arkamda bağlamışım oyuncu bir tavırla. ”Ve çoğu da iyi şeyler değildi.”

”Duru bir su gibi, bazen volkan gibi

Bazen bir deli rüzgâr gibi

Gözlerinde telaş, yıllar sence yavaş

Acelen ne? Bekle, Firuze.”

Bakıyor bana uzun uzun. Ne dese bilemiyor sanki, gergin ve hatta biraz da sinirli görünüyor, bir şey diyecek ya da yapacak olsa da sürekli tereddüt edip duraksıyor ve bu bir döngüye giriyor. Mırıldanarak şarkıya eşlik ediyorum kendimce ve denize bakıyorum, bu aramıza giren sessizlik onu daha da çok geriyor, benimle konuşmak istiyor belli ki fakat yanımda fazla yabani duruyor. Bir kaşı patlamış, kemikli parmakları yara bere içinde, eline baktığımı fark ettiğinde sigarasını çekip atıyor ve izlerini gizlemeye yelteniyor.

”Soğuktan,” diyor hemen, ”çatladılar…”

”Eminim öyledir.”

Boğuk bir mırıltı gibi başladı hepsi, zihnimin ücra köşelerinden çıktığını sandığım notalar gerçeğe döndü biraz sonra; gerçekti çünkü.

”Bir gün dönüp bakınca düşler

İçmiş olursa yudum yudum yudum yıllarını,”

Usulca salınıyor ve kulağıma çalınan melodiyi bilinçsizce takip ediyordum. Ayılabilmem uzun sürmüş, ani bir iç titremesiyle beraber ürkerek gözlerimi açmış, açtığım gibi de yağmur damlarının yapışıp kaldığı camla ve ardındaki ormanlık alanla göz göze gelmiştim. Arabada olduğumu idrak edemedim bir anlığına, hâlâ gördüğüm rüyanın etkisi altındaydım, kafam karışıktı.

”Ağla, ağla, Firuze, ağla

Anlat, bir zaman ne dayanılmaz güzellikte olduğunu,”

Radyodan yükselen müzik tekrardan kendisini hatırlatınca başımı dışarıdan sürücü koltuğuna doğru çevirdim. Uygar araba sürüyordu, hava kapalıydı ve dehşet bir yağmur bastırmıştı; silecekler bir türlü dinlenmeden acele acele ön camı siliyor, siliyor ve tekrardan siliyordu.

”Acılı bir bakış yerleşirse eğer

Kirpiğinin ucundan gözbebeğine,”

Kaşlarımı çattım bu görüntüye, fazla sakin, hatta neredeyse huzurlu diyebileceğim normal bir ortamdı. Radyoda ‘Firuze’, direksiyonda uyandığımı bildiği halde bana hiç bakmayan ve o çelik gibi ifadesiyle yolu izleyen Uygar ve bitmek bilmeyen yollar…

”Her şeyin bedeli var, güzelliğinin de

Bir gün gelir ödenir, öde, Firuze,”

Neden bu kadar garip hissediyordum? Yüreğimde farklı bir sızı, bir sıcaklık gibi, belki de rüyanın etkisiydi ama neredeyse uyandığımda yanımda Uygar’ı bulmaya sevinmiş, rahatlamış gibiydim. Delirmiş miydim? İtiraf etmesi korkunç güçtü ama bir anlığına güvende hissetmiştim kendimi, oysa Uygar kendimi yanında güvende hissedebileceğim en son kişi bile değildi. Bütün sorunlarımın kaynağı, geçmiş ve geleceğimin katiliyken nasıl ona dair en küçük olumlu bir duygu besleyebilirdim?

Mayışmıştım, kolumu kaldıracak gücüm bile yoktu. Daha dün gece yaşananlardan sonra ona hiçbir şekilde yaklaşmayacak, konuşmayacak ve yüz vermeyecektim güya ama az sonra, ”Uygar,” diye seslendim uslu bir çocuk gibi. Bana gözünün ucuyla baktığı sırada da ne diyeceğimi bilemedim, başımı çevirip ağaçların kısmen seyrekleşmeye başladığı çevreye baktım. ”Neredeyiz?”

Fazla mesafeli geldi o an gözüme, birbirimizi tanımayan iki yabancı gibi oturuyorduk yan yana. ”Denizli,” diye cevap verdiğinde kaşlarımı çattım.

”O kadar uyudum mu?” diye hayret ettim, cevaplamadı beni. Yeniden sessizliğe gömüldük ama bunu istemiyordum, aklım sürekli gördüklerime gidiyor ve dün gece bana yaptıklarına rağmen onunla bu konu hakkında konuşmak istiyordum.

Sonunda dayanamadım, ”rüyamda bizi gördüm,” dedim.

”Kâbus görmüşsün o zaman,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gergin bir hareketle. ”O kadar da kötü değildi,” itirafını etmek zor gelmişti. O da bunu garipsedi sanırım, omzunun üzerinden bana doğru baktı kısa

bir anlığına. Bakışlarından farklı bir anlam geçti, küçük bir titreme, dalgalanma gibi, birkaç farklı düşünce ve duygu.

Sonra tekrardan önüne döndü, ”ne gördün?” diye sordu.

”Sanırım ilk tanışmamızdı.”

Hemen tanıdı elbette, ikimizin de aklından aynı anılar geçiyordu şimdi. Aynı, soğuk ve ıssız sahil kenarı, hemen tiyatro binasının arka tarafında ve tatlı da bir melodi. İlk defa aynı anda aynı anıda buluşmuyoruz belki ama en azından bana ilk defa acı vermeyen anı bu oluyor.

”Anlamıyorum,” diye mırıldandım, ”neden benimle doğru düzgün tanışmadın da haftalar boyunca yalnızca provalarımı izledin?” Elbette, cevapsız sorulardı sonuçta benim cezamın büyük bir kısmı, sessizliğini korudu. Dalgın dalgın yolu izledim ben de. ”Ayrıca seni kurtardığımı söylemiştin.” Bütün o,

‘karanlığıma güneş gibi doğdun,’

sözünü hatırlayıp yutkundum. ”Yalnızca keman çalmakla mı seni kurtarmışım yani? Ne saçma.”

Yine susacak sandım fakat ”var olman yetmişti o zamanlar,” dedi, anılarımda ellerinin yara bere içinde olmasını hatırlattı bu bana.

Hiçbir soruya cevap vermeden cevap vermeyi nasıl başarabiliyordu tam olarak? Her şey yine havada kalıyor ama böyle alttan alttan da hazırlıyordu işte. Surat astım elbette, yüzümde yine o memnuniyetsiz, sert ifade vardı; yan aynadan yakaladığım yansımadaki kıza yakışmıyordu bu kadar olumsuz duygular. Bal sarısı saçları ve bir o kadar açık kaşlarıyla yumuşak hatları varken kaşlarını çatmak dahi onda sırıtıyor, huysuz, çirkin bir cadıya çeviriyordu. Aynı zamanda Uygar her ne kadar mumdan iz kalmayacağını söylese de gözlerimin etrafı kızarmıştı ve gözlerim de kaşınıyordu, alerji olmalıydı, gözlerim sulanıyordu. Böyle giderse nasıl toparlayacaktım ben kendimi?

Kendimi toparlamak demişken, doğru düzgün yemediğimi hatırlattı bana midem. Uygar’a döndüm yeniden ve çok yüz

vermeden mesafeli bir sesle, ”açım,” dedim. Bana baktı gözünün ucuyla ama bir şey söylemedi.

Otobandaydık ve arada bir karşımıza çıkan dinlenme tesisleri dışında pek bir seçeneğimiz yoktu. 10 dakika kadar sonra birine girdi, arabayı park ettiği sırada yağmur damlaları şiddetle ön cama çarpıyordu. Üzerimde yalnızca bir deri ceket vardı, salaştı ve kalçalarıma kadar uzanıyordu fakat kapıyı açtığım gibi bunun yeterli olmayacağını anladım, açık vermedim yine de ve koşar adımlarla ilerledim Uygar'ın peşinden. Saçlarım hâlâ nemliydi, evde kurutmamış ve şimdi başım ağrıyordu.

İçeriye girmek ve sıcağa karışmak istiyordum ama Uygar terastaki masalara yöneldi. Arkasından, ”üşüyorum,” diye seslendim, ”içeriye geçelim.”

Omzunun üzerinden baktı kısaca arkasına ve ”adamakıllı giyinseydin,” dedi hiç çekinmeden. ”Sigara içeceğim.”

Olduğum yerde durup ters ters baktım arkasından. Ona çok meraklı olduğumdan değil ama ters yapacak biri varsa o da ben olmalıydım bu ilişkide, oysa Uygar hiç gocunmadan beni sıkıştırıp duruyordu. O an gerçekten de dönüp gitmeyi düşündüm onun arkasına bile bakmadan yoluna devam ettiğini görünce fakat tam o sırada küçük bir adamın tıpkı bir fare gibi sessizce yanıma sokulup, ”buyurun, hoş geldiniz efendim,” demesiyle beraber yerimden sıçradım resmen ve koşar adımlarla Uygar'a yetişip koluna yapıştım.

”Uygar!” dedim telaş içerisinde, ”adam beni gördü!” Koluna asılıyor ve yüzümü dışarıdan gizlemeye çalışıyordum. Bir anlığına Türkiye genelinde aranan bir suçlu olduğumu unutmuştum! Bir de alnıma,

'Ben Meira Shavit, ailemi ve çalışanlarımızı öldürme suçundan aranıyorum!'

desem tam olurdu!

Ama Uygar rahattı, uzanıp kolumu tuttu ve beni ileriye doğru yönlendirdi. ”Yürü Meira,” dedi ben itirazlar edip yüzümü gizlemeye çalışırken. Kenarda bir masaya oturttu sonunda, kendimi onsuz çok çıplak ve göz önünde hissetmiş, saçlarımla

yüzümü sağdan soldan kapatmaya, ileride oturan çiftin bakışlarından korumaya çalışmıştım.

”Uygar,” dedim yeniden, ”böyle insanların içine nasıl girebiliriz? Ya tanırlarsa beni?”

Arkasına yaslandı rahat rahat, adamın dünya umurunda değildi ki! Ceplerini karıştırıp sigara paketini ve çakmağını çıkarıp masaya bıraktı, bademgözleri üzerimdeydi. ”Tanımaz diyorsam tanımaz,” dediği sırada göz ucuyla ilerideki çifte bakıyordum, beni izledikleri yoktu ama ben paranoyaklıktan sanki çevredeki tek tük insanların da gözü üzerimde sanıyor, endişeleniyordum.

”Ya tanırlarsa?” diye itiraz ettim elbette, hayatını sikip atabilecek bir suçlamayla aranıyorsan gerçekten de bu kadar rahat olmak mümkün olamazdı! ”Ya şikâyet ederlerse ve polis peşime düşerse?”

Paketinden bir dal çıkardı, dudakları arasına yerleştirip bir eliyle bariyer çekti ve diğeriyle de ucunu tutuşturdu. Kaşları çatılmıştı bunu yaparken, gözleri kısıktı ve ilk dumanı çektiği gibi rahatladı. ”Bir,” dedi, ”polis zaten peşinde. İki,” çakmağı bıraktı ve gözleri yeniden benimle buluştu, ”haberlerde ne yüzün ne ismin, ikisi de yayınlanmadı. Üç,” ve arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon aldı, ”polis de olsa seni elimden kimse gelip öyle kolay kolay alamaz.”

Kaşlarımı çattım huzursuz bir hisle. ”Tamam,

avukat bey,”

diye mırıldandım iğneleyerek. Karşımdaki adamın bir avukat ve bir zamanlar da bir savcı olduğu gerçeği bu ülkenin çarpık adalet sisteminin en tipik örneğiydi sanırım. Ne yasa ne etik, hiçbir şeyi dinlemiyor ve resmen cüppe içerisinde bir suçlu olarak yaşıyordu.

Ben böyle sessiz sessiz içimden Uygar’ı taşlarken de birden bir merak sirayet etti içime.

“Uygar,” dedim, “ailemin İsrail’den geldiğini söylemiştin. Orada yaşayan başka akrabalarım yok mu?”

“Var birkaç kişi,” dedi ilgisizce ama onun hiç önemsemediği bu bilgi benim moralimi düzeltti birden. Hemen aklımda

birileri canlandı, bana sahip çıkacak ve yükümü paylaşacak, beni tanıyan ve bana inanabilecek birileri işte.

Fakat Uygar bütün bu içsel tartışmalarımı duymuştu elbette, gözleri kısıldı şüpheyle önce ve ”onların seni kabul edeceğini düşünmüyorsundur umarım,” dedi. Ben sessiz kaldığımda ise sigarasının arasından sarktığı dudakları kıvrıldı. ”Meira, benden bile çok nefret ediyorlardır senden. Aileni öldürdün, unuttun mu yoksa?”

Sinirlerim bozulmuş bir şekilde baktım ona, kesinlikle berbat biriydi, şu ana kadar anlamadıysanız diye söylüyorum.

”Ailemi öldürüp suçu bana attın, unuttun mu?” diye karşılık verdim ben de ona. Buralı olmadı hiç. ”Onlara kanıtlayabilirim,” diyordum, tabii bunun için kaçmam ya da bir şekilde oradakilerle iletişim kurmanın yolunu bulmam gerekiyordu değil mi?

”Bol şans,” dedi Uygar da, beni ciddiye almıyordu. ”Kardeşini öldürdüğün adama git de ben suçsuzum diye zırla bakalım seni ne yapıyorlar.”

Tam ona karşılık vereceğim sırada garson yanaştı yanımıza, bu adam az önce girişteki tıknaz, saçsız adamdı. Onu görünce sustum hemen ve saçlarımla oynuyormuş ayağına öbür tarafa bakarak ondan kaçındım. Uygar ne derse desin tedirgindim, onun otoritesine olan güvensizliğimden değil lakin tam tersine bu otoritesini istediği an bana karşı kullanabileceğini bildiğimden kendimi riske atacak hiçbir türlü pozisyona sokmak istemiyordum.

Garson siparişlerimizi istedi, Uygar kendine sert bir kahve ve konuşmayacağımı bildiği için bana da kaşarlı omlet ve meyve suyu söyledi. Adam gidene kadar başımı hiç o tarafa çevirmedim, parmaklarımla oynuyor ve başımı aşağıda tutuyordum.

Adam gittiğinde de Uygar’a baktım, o zaten çoktandır beni izliyordu, her zamanki gibi. Benim dikkatim çabuk dağılır, odağım farklı yerlere kayar, oraya buraya bakardım hep fakat bu Uygar’a olmazdı hiç. Onun gözleri daima üzerimde olurdu, hareketlerimi izler, hatta sanki incelerdi. Hatta bir şeyler düşünecekse de bunu benim yüzümde yapardı, benim

gözlerimde. Odağı hep bendeydi ve bunu engellemeye çalıştığını, ne yaptığını fark ettiğinde ilgisini dağıtmak üzere farklı yerlere baktığını, benden kopmaya çalıştığını biliyordum. Bir alışkanlık gibiydi onun için, kas hafızası gibi, kendiliğinden oluyor ve bazen de önüne geçemiyordu.

Şimdi de öyleydi, o gözlerini hep hafifçe kısar, başını da fark etmeden biraz omzuna doğru yatırırdı. Hiçbir mimiğin takılı olmadığı suratı sertti daima, herhalde uyurken bile böyleydi, kaşları hep hafifçe çatık, dudakları hep birbirine mühürlü.

”Böyle davranarak daha çok dikkat çektiğini biliyorsun değil mi?” dediği sırada o kadar odaklanmıştım ki ona, neyden bahsettiğini takip edemeden bir aptal gibi baktım suratına.

Doğru, şüpheli davranıyordum en son, elbette, ”elimde değil,” dedim gözlerimi kaçırarak.

Onun kahvesi, benim de omletim geldi; o sessizce kahvesini ve sigarasını içerken dışarıyı izledi, ben ise her ısırıkta onu izledim. Meraklısı olduğumdan değil de onu inceleyerek ipuçları bulabilecek gibi hissettiğimden.

”Mum eziyetini…” dedim sonunda sessizliği bozup ve duraksayıp yutkundum gözümün önünden geçen sahnelerle. ”Kim öğretti sana?”

Düşünceli görünüyordu. İlerideki otobanı ve yağmurun asfaltta oluşturduğu küçük gölcükleri arabaların yarıp geçişini izliyordu dikkatle. ”Tanımazsın,” dedi sonunda. Bunu söyleme şeklinde bir anı vardı elbette, gizli kalmış bir şeyler, muhtemelen iyi bir tecrübeden geçmiyor olsa gerekti. Şimdi düşününce Uygar’ın en büyük acısı ailesinden gelir gibiydi, yalnızca ben olamazdım onu delirten, değil mi?

”Ailen,” dedim ben de, bunu duyduğunda bakışlarında bir şeyler değişti, biliyordum. ”Ben uyandığımdan beri onlarla hiç görüştüğünü duymadım. Telefonunu karıştırınca da bir şey bulamadım. Onlarla görüşmüyorsun, değil mi?” Sessizliği yeterince iyi bir cevaptı aslında, doğru yere parmak basıyordum. ”Neden onlarla görüşmüyorsun? Yoksa benim yüzümden mi?”

Ah Meira, listene daha neler eklenecek acaba?

Ama Uygar, ”hayır,” dedi, hem de bunu net bir şekilde söyledi, bir hile hurda sezmedim. ”Görüşmek istemediğim için görüşmüyorum.” Tam yeni bir soru daha sormak üzereydim ki dönüp tabağıma baktı. ”Bitirdiysen kalkalım,” dedi. Böyle cevapları kursağımda bırakıp duracaktı değil mi? Ailesiyle ilgili önemli bir nokta yakalamıştım oysa, mecburen itiraz edemeden kalktım onun ardından ve peşine takıldım.

Terası geçtiğimiz vakit, ”geç sen arabaya,” dedi, tek telefonla beni ömür boyu hapiste çürütebilecekken kaçmamdan korkuyor değildi.

Ben de paşa paşa yağmurun altında koşar adımlarla gittim arabaya ve attım kendimi içeriye. Üstüm başım ıslandığından kuru mendil aradım hemen ve torpidoyu açtığım sırada gördüm metal ölüm silahını. Orada öylece basit bir aletmiş gibi duruyor ve sahibini bekliyordu tabanca. Açıkçası onu görünce tereddüt etmedim değil, aklımdan onlarca senaryo geçti, çoğu kanlıydı ve bu beni huzursuz hissettirdi. Her ne kadar sınırımda bir yerlerde olduğumu bilsem de birini vurabilecek bir cesarete sahip miydim, tartışılırdı. Evet, düşününce hayatımı mahveden adama neler neler yapar, ne korkunç eziyetler çektirirdim değil mi?

Ama bir kere o kan aktı mı dönen dünya dururdu işte, hiçbir şey kafamda kurduğum kadar basit değildi ve ben eğer o tabancayı alıp Uygar’a doğrultacak cüreti bulur ama tetiği çekecek cesareti bulamazsam, namluyu kendime çevirip sıkmaktan başka çarem kalmazdı, aksi takdirde Uygar ölümlerden ölüm beğendirirdi bana.

Torpidoyu kapatacak ve riskli düşüncelerin kazanmasına izin vermeyecektim ki sürücü tarafındaki kapı açıldı birden, Uygar giriverdi içeriye ve benim aynı anda torpidoyu neredeyse çarparak kapatmam bir oldu. Kalbim hızlanmıştı birden.

Ne ara geldi?

Geri zekalı! Sıfır hayatta kalma becerisi! Şu zamana kadar Uygar’ın elinde nasıl hayatta kalmış olabilirsin sen ya?

Geçip oturdu, benden tarafa çok bakmadı ama anlamıştı elbette. Arabayı çalıştırırken, ”çok mu beğendin tabancamı?” diye sordu.

Telaşa kapılmamak için zor tuttum kendimi. ”Hayır, hayır, ben… Mendil arıyordum. Üstüm ıslanmı-”

”Al,” dedi birden beklemediğim bir şekilde, ”senin olsun.”

Aklım karışmıştı, ciddi bir ifadeyle baktım suratına. ”Ne?”

”Al dedim Meira.” Arabayı park halinden çıkarırken kolunu benim koltuğuma doğru atıp omzunun üzerinden geriye baktı. ”Madem gözün sürekli beni delip deşecek şeylere kayıyor, al bakalım. Nasıl olsa artık her şeyin bir karşılığı olacağını öğrendin.” Ve bir noktada bakışları beni buldu, küçük, samimiyetsiz bir kıvrılmayla şekillendi dudakları. ”Öğrendin değil mi?”

Bu bir tür test miydi? Alırsam başıma kötü bir şey mi gelecekti?

Tip tip baktım suratına, her ne kadar içim gitse de kabul etmeyecektim. Önüme döndüm, onun bakışları elbette hâlâ daha üzerimdeydi ve ”hayır,” dedim, ”yalnızca mendil arıyordum.”

”Aferin,” dedi narsist bir tavırla. ”Arada kafan çalışıyor.”

Üzerimde kurduğu gücü okşayacak, egosunu tatmin edecek küçük oyunlarından biriydi elbette, gözlerimi devirdim buna karşı istemsizce. O an yola değil de bana mı bakıyordu yoksa göz devirmeye karşı olan alerjisi mi azıttığından anlamıştı bilmiyordum ama hemen tepki göstermişti:

”Gözlerini devirme bana Meira,” dedi hararetli bir karşılıkla fakat, ”şu gözlerini…” diyecekken devam etmeden durup pes etti, derin bir nefes aldı.

Ona bakıyordum, ”senin göz devirmeye olan bu takıntın nereden geliyor?” diye soruyordum onu çözmeye çalışarak.

”Var demek ki bir sebebi. Dediğimi yap sadece.” Cevabı yeterli değil ve her zamanki gibi eksikti ama sessizleştim. Kendi tarafıma döndüm yeniden. Daha da onunla hiç muhatap olmadım, camdan dalgın dalgın yolu izledim, radyodan yükselen melankolik şarkıları dinledim, neden bir türlü bu yollar bitmiyor diye düşünüp durdum.

ℒ

Finike'deydik. Araba yolculuğumuz diğer bölgelere nazaran kısmen daha işlek bir sahil tarafında son buldu. Etrafta otel göremiyordum, yalnızca devasa lüks bir yolcu gemisi ve onlarca yelkenli, sürat ve balıkçı tekneleri… Uygar arabayı görevli kulübesine yanaştırdı, hemen genç bir adam fırladı, valeye benziyordu, Uygar da arabadan inip onunla ortada buluştu. Anahtarı teslim etti, ona kısaca bir şey söyledi ve yine aynı yaşlarda başka bir genç arabanın etrafından dolaşıp bagajı açtı, bavulları indirdi hemen.

Kapıyı açtığımda ılık bir esinti gelip geçti üzerimden, ceketime sarılarak Uygar'a yaklaştım. "Otele gitmiyor muyuz?" diye sordum çevreye bakınırken. Lüks araçlar yanaşıyor, valelere teslim ediliyor, bagajlar indiriliyor ve şık görünümlü beyler süslü hanımlara eşlik ediyordu yolcu gemisine doğru.

Bu kısa sürede hemen sigarasını yakıverdi Uygar, "otelimiz orada," dedi sigara tuttuğu eliyle ilerideki yolcu gemisini işaret ederken. Yolcu gemisinin ne kadar büyük olduğunu tarif etmek zordu, devasa demek bile yeterli değildi, 9 kat saymıştım, bir de altında olanlar vardı elbette. İnanılamazdı, güvertede ışıklar yakılmış, temiz, tertipli ve ciddi görünümlü garsonların ve çalışanların yönlendirmeleriyle insanlar küçük köprüden geçirilerek gemiye bindirilmişti.

"Neden bir gemide?" dedim, kollarımı etrafıma dolamıştım. Burasının daha sıcak olmasını beklerdim fakat donuyordum.

"Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz," dedi ve omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Titanik filmini sever misin?"

Kaşlarımı çattım gemiye bakarken. "Yani," diye mırıldandım boş boş. "Evet?"

"Güzel," dedi düşünceli düşünceli. Tam bunu ne diye merak ettiğini soracaktım ki birinin bize yaklaştığını hissettim ve bununla beraber hemen kaskatı kesildim. Yabancı biri ve beni tanıdı sandım, neredeyse Uygar'a yapışacak, arkasına saklanacaktım ki gelen kişiyi sesini duymamla beraber tanıdım.

"Zahmet etmeseydiniz hiç," dedi, kızgın duran, o tanıdık pürüzlü sesi. Mert'ti gelen, Uygar'ın bildiğim tek arkadaşı ve

iş ortağıydı, daha önce dağ evine de gelmiş fakat bana bir gün bile hazmedemediği için ertesi gün apar topar evi terk etmişti. Ona geçmişte ne yaptığımı bilmiyordum fakat benden nefret ediyordu, tek bildiğim buydu. Tabii, daha ilk günden ne kadar sinir bozucu ve kışkırtıcı konuştuğumu düşünürsek geçmişte de benden neden nefret ettiği o kadar da büyük bir sır değildi sanki. Meira, gereksiz yere fazla dürüst, biraz kibirli ve kaba biriydi anladığım kadarıyla.

Onu düzgün kıyafetler içerisinde görünce çıkarmak zor olmuştu tabii. İlk geldiği gün bol kıyafetler giymişti, her yeri dövme ve yara izleriyle kaplıydı zaten, bir de üstüne kısacık saçlar ile o çökük, baygın bakışlar eklenince gerçek bir torbacıya benziyordu. Esrar içip durduğuna bakılırsa öyle bile olabilirdi. Fakat şimdi siyah bir takım kostüm içerisindeydi, dövmeleri ve kollarındaki yara izlerini kapatmıştı ceketi; tertipli ve bir iş adamı görünümü vardı, önceki haline nazaran güven uyandırıyordu eğer o sert bakışları olmasaydı.

Yanımıza geldiği gibi durdu, şöyle bir Uygar'a baktı ve ağız dolusu, "sikeyim seni Uygar," dedi.

"Mümkünse hayır," diye karşılık verdi Uygar da, sigarasından yeni bir nefes çekerken.

Mert'in kalın kara kaşları çatılmıştı, huysuz görünüyor, sert yüz hatları iyice ortaya çıkıyordu. "Takım kostüm giymem için bir kafama silah doğrultmadığın kaldı ama kendin günlük kıyafetler giymişsin!"

Uygar omuz silkti, rahattı ve gemiye binen insanları izliyordu düşünceli bir şekilde. "O keş kılık kıyafetinle senatörün karşısına çıkmana izin mi verecektim? Hem, üzerimi değiştireceğim akşamki yemek için."

Uygar'ın kötü giyindiği yoktu, siyah düz bir pantolon ve triko kazak, spor ama şık duruyordu. Uygar'ın olayı buydu sanırım, tekdüze giyinirdi, hep aynı renkler, siyah ya da koyu, sırıtmayacak renkler. Daima yazısız, logosuz, sade kazaklar ve gömlekler, üzerine de kaban. Hep ciddi giyinirdi, evdeyken bile, sonuçta avukat adamdı, alışkanlık olmalıydı.

Mert'in bakışlarını üzerimde hissettim bu sırada. Şimdi hiçbir türlü duygunun geçmediği yüzü durgundu, "bu niye burada?"

derken kaba görünmekten hiç çekinmedi.

”Meira,” diye düzelttim onu, görmezden geldi elbette. O kibirli, ruhsuz suratını tek bir darbeyle silmek istedim o an fakat az sonra Uygar izmaritini attı ve ”hadi, yürüyün,” dedi. Mert ile birbirimize nefretle bakmakla meşguldük o ara, ikimiz de birimiz bir şey söylesin, ters yapsın diye tetikte bekliyorduk sanki fakat Uygar bu gerici ortamı, beni belimden tutup hafifçe ileriye yönlendirerek dağıttı. Huzursuzdum, hem bu gemi ve yolculuk işi nereden çıktı diyor, hem de Mert’i sevmiyordum. İkisi bir adım kadar arkamdan geliyordu, aralarında konuştuklarını duyabiliyor ve kulak kabartıyordum:

”Bu davayı alacak mısın lan gerçekten de?” diyordu Mert gergin bir ses tonuyla. ”Yoksa sadece davete icabet mi ediyoruz?” Uygar’ın sessizliği bir cevaptı, yine de Mert, ”o anlaşmayı imzalamayı düşünmüyorsundur umarım,” dedi.

Kaşlarım yeni bir şey bulduğumun düşüncesiyle hayretle havalandı. ”Ne anlaşması?” diye soruverdim hemen.

Neler oluyor?

Uygar’dan önce Mert cevapladı, ”bu seni hiç alakadar etmez,” dedi ciddi ciddi. Tam sinirle ona çıkışacaktım ki Uygar beni tekrardan yürümeye devam etmem için tutup döndürdü ve ”bir iş adamı davasına benim büromun bakmasını istiyor,” diye açıkladı sakin bir sesle. Mert ile kavga etmeyeyim diye anlatıyordu tabii. ”Anlaşma yapmak için geldik buraya.”

Gemiye geçilen köprüdeydik, girişteki görevliye biletlerimizi uzattı Uygar, bu sırada Mert’in yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluştu. ”İş adamı mı?” diye mırıldandı dalga geçerek. ”Adam mafya babası Uygar.”

Gemideydik artık, holü geçerek merdivenleri çıktık. ”Her mafya babasının iyi bir avukata ihtiyacı var,” diyordu Uygar da bu sırada. Beni meraktan çatlatmaya karar vermişti sanırım ikisi de.

Mert gergin bir hareketle ensesini ovdu. Bakışlarım, bu devasa geminin lüks mimarı ve o ikisi arasında gidip geliyordu. ”Herman ile iş birliği yapmak mı? O piçe güvenmiyorum ben. Sırtımızdan vuracak tipte biri o Uygar.”

Herman ismini düşündüm tabii hemen. Bu ad belki geçmişten bir şeyler çağrıştırırdı bana ama yok, her zamanki gibi boşluktan geldiği gibi boşluğa geri gitti.

Hermanmış,

sıfır tanıdıklık, fakat yine de bu isim hoş hisler uyandırmadı içimde. Belki benim genel olarak her şeyi, belirsizlik sebebiyle tehdit olarak görmemden ötürüydü sürekli endişeli bir hal içerisinde olmam fakat hislerime de güvenmiyor değildim doğrusu.

Uygar onu pek ciddiye almıyor gibiydi. ”Ne zamandan beri işlerime karışır oldun?”

Mert’in buna bozulduğunu gördüm. ”Tabii, her şeyin en iyisini sen bilirsin,” diye mırıldandı, yine o kalın kaşları çatılmış, takım kostüm içerisindeki kaçak bir suçluya dönümüştü. Bakışları en az Uygar’ınkiler kadar soğuk lakin ona nazaran daha dengesizdi sanki, yaramaz bir çocuğun huysuzluğunu taşıyordu çökük gözlerinde.

”Evet, en iyisini ben bilirim,” diye karşılık verdi Uygar da buna hiç gocunmadan. ”Bilmeseydim dünyanın dört bir tarafından müvekkilim olmak için büroma akın etmezlerdi insanlar Mert. Bu adamlarla da, onların yarım akıllı patronlarıyla da nasıl baş edeceğimi herkesten iyi biliyorum. Onlarla aynı yerden geldiğimi unutuyorsun.”

Beni de konuşmanıza dahil edin biraz!

Neler oluyor? Neler dönüyordu? Bu Herman denen adamla herhangi bir alakam var mıydı acaba? Mesele bu değilse eğer, ne diye Uygar beni buraya getirmişti? Sırf o dağ evinde yalnız kalmayayım diye mi yoksa daha bilmediğim başka şeyler de mi vardı işin içinde?

Büyükçe bir salondan geçtik beraber. Altın varaklı kaplamalarla, yetenekli bir mimarın elinden çıkma oyma kolonlarla, duvarlara uyacak tonda bej örtülerle, ucundan kristallerin sarktığı kollarının dört bir yana uzandığı devasa avizelerle ve bütün bu zengin görünümü geri yansıtan parlak fayanslarıyla beraber göz alıcı bir gemiydi. Daha doğrusu bu

nasıl bir gemiydi? İçerisi bambaşka bir diyardı sanki, birden para saçan aristokratların inine geçivermiştik.

Kırmızı halı her yerdeydi, gözümü yormaya başlamıştı artık bu kadar lüks ve her şey fazla loş gelmeye başlamıştı. Neredeyse her bir duvar kenarında, süslemelerin, kaplamaların, oymaların altında, üstünde, içinde her yerinde ışıklandırmalar, bazen de sahte mumlar vardı fakat hiçbiri yeterince aydınlatmıyordu sanki, tam tersine bütün bu düzenek etrafı daha da loş ve uyku getirici bir hale bürümek üzere tasarlanmış gibiydi.

Merdivenlerde de bu kırmızı halılardan vardı, en üst kata çıkmıştık, sağ taraf terasa açılıyor, ilerideki camlı bölmeden havuz seçilebiliyordu. Sol tarafta ise uzun bir hol ve odalar vardı. ”Akşamki davete hazırlanmış ol,” dedi Uygar ve başta bunu bana söylediğini sandım ama Mert’e diyordu. Mert çoktan dönmüş 204 numaralı bir odayı açıyordu kartıyla.

”Ciddiyim Mert,” dedi arkasından, ”bu işi berbat edecek bir şey yapıp canımı sıkma boşuna.”

Mert onu kabul ettiğine dair kaba bir mırıltıyla cevaplayıp odaya girdi ve kapıyı kapattı. Bu işten zerre hazzetmemesinin sağlam sebepleri olmalıydı. Onun gibi tekinsiz bir tip bile

‘Bu adam tehlikeli, ondan uzak duralım,’

diyorsa, gerçekten de iş büyük olmalıydı.

Onun ardından Uygar derin bir nefes aldı, gergin duruyordu, yine de bir şey söylemeden holde ilerledi. Onu peşinden takip ediyor ve ne çok oda olduğunu düşünüyordum. Çok değil, 207 numaraya kadar gitmiştik ve Uygar durup kartını okutarak odayı açtı. Bana da bir kart vermesini bekledim ama elinde başka kart yoktu.

”Benim odam hangisi?” diye sordum ben de, acaba 208 mi diye düşünerek, hemen karşıdaydı çünkü ve Uygar uzak bir yeri seçmezdi tabii.

Ama bunun yerine Uygar açtığı kapıdan geçmem için bekledi ”geç,” diyerek. Kısa bir anlığına ona baktım tip tip ama itirazın bir faydasını görmeyeceğimi çok iyi bildiğimden onu geçerek içeriye girdim.

Tabii yine de ”bu kadar zenginsen bana da ayrı bir oda tutabilirdin sanki,” diye söylenmeden edemedim odayı incelerken.

”Evet, tabii, tek başına,” diye kendince mırıldandı o da kapıyı ardımızdan kapatırken.

”Karanlıktan korkmam,” dedim kinayeli bir tonda.

Dikkate almadan içeriye geçti, ilerideki ikili yatağa yürüdü. Onu takip ediyordum gözlerimle. ”Ve yatağın altındaki canavarlardan da…” Kabanını çıkarıp yatağa attığı sırada tepkisini ölçerek, ”ama senden-” diyecek oldum fakat omzunun üzerinden bana doğru bakmasıyla beraber dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi kapattım ağır ağır.

Neyse ki çok takılmadan dönüp bizden önce buraya getirilen bavullarımızdan kendininkini aldı ve içerisinden birkaç parça çıkardı, duş alacaktı sanırım. Yanımdan geçip gitti ve lavaboya girdi. O sırada odayı inceliyordum ben de. Toprak rengine kaçan bir tondaydı duvarlar, ışıklar elbette yine loş, yerlerde de o aptal kırmızı halıyla beraber genişçe fakat biraz alçak tavanlı bir odaydı. İki kişilik büyük bir yatak koymuşlardı ve onun da hemen yanında zeminden tavana kadar uzanan pencereler vardı denize açılan. Hatta küçük Fransız bir balkon bile!

Gözüme yatağın kenarına çekilmiş ayaklı askılık takıldı. Üzerinde iki adet siyah elbise kılıfı duruyordu, bizim için akşamki davette giyilmek üzere getirilmiş olmalıydı tabii ki de. Yaklaştım ve rastgele birinin fermuarını açtım. Siyah bir takım kostümdü, yeterince şıktı, Uygar’ı bunun içerisinde görmek isteyeceğimi düşündüm saçma bir şekilde. Siyah onun rengiydi, saçları da gözleri de siyaha yakın tonlardaydı ve bu uyuma net bir şekilde zıt düşen bir ten rengi vardı, açık tenliydi. Böyle bir takım kostümün içinde harika görünürdü maalesef.

Bazen onun çirkin bir elf olmadığına isyan ediyordum doğrusu.

Kendi elbisemi de görmek istedim fakat fermuarı açmak üzereyken lavabonun kapısı aralandı, duştan çıkmış, hatta giyinmemişti, öylece beline doladığı uzun bir havluyla belirdi.

Gözlerimi devirdim buna, lavaboda da giyinebilirdi mesela ama o beni huzursuz edecek en küçük fırsatı dahi olsa kaçırmak istemiyor gibiydi. Ya da gerçekten de umurunda değildi, bilmiyordum, rahat rahat yürüdü bana doğru, telefonuna bakıyordu.

Üstü çıplaktı, açıkçası dikkat etmekten kendimi alıkoyamadım ve zaten bana bakmıyor düşüncesiyle onu inceledim hiç çekinmeden. Belki yaraları bu kadar dikkatimi dağıtmasaydı vücudunu farklı anlamlarda da inceleyebilirdim ama göğsündeki o yara… Daha doğrusu iki yara demeliydim, aynı yerde açtığım iki yara… Kalbinin biraz altındaydı kurşun izi, elbette öylece silinip gitmemişti. Bir de üstüne daha iki gün önce onda aynı yerde açtığım bıçak izi vardı tabii, benim kesik koluma gösterdiği özeni göstermemiş olmalıydı ki tam iyileşmiş gibi durmuyordu, sargıya bile almamış, sadece temizlemişti anlaşılan.

Önünden çekilip yer açtım, geriye, ikili koltuğa kadar gitmiştim, ona yakın olmak istemiyordum. Oturacak, arkamı dönecek ve onu görmezden gelecektim ki sadece kısa bir anlığına bakayım derken çıplak sırtını gördüm.

Geniş omuzlardan itibaren başlayıp aşağılara inen izleri fark ettiğim gibi de hayretle büyüdü gözlerim. Başta yanlış gördüğümü bile düşündüm çünkü gördüklerim birkaç basit izden ibaret değildi, gerçekten de dehşet vericiydi!

”Bu izler…” derken duraksadım, yutkundum sertçe. Omzunun üzerinden kısa, ilgisiz bir bakışla buluştu gözleri benimle. ”Kim yaptı bunları?”

Ne izleri olduğunu bile anlamamıştım açıkçası, tek bildiğim kesinlikle bir eziyet olduğuydu. Omuzlarından itibaren sırtı boyunca büyüklü küçüklü, çizgiler ve yanıklar halinde dehşet yaralarla kapalıydı. Bir noktada derisi o kadar yanmış ve incelmişti ki altından kemiğinin dahi göründüğünü düşündüm.

Uzun zaman önce yaşandığı için kısmen iyileşmiş olsa da böylesi derin yaralar elbette tamamen silinip gitmemiş, arkasında imzasını bırakmıştı. Dehşet içerisindeydim, kim böyle bir şey yapardı?

Ama Uygar rahat görünüyordu, belki de çok uzun zaman önce yaşandığı için artık acı çekmiyordu. Benim dehşete düşmeme karşı o kayıtsız göründü, önüne döndü, elbise kılıfından beyaz gömleği çıkarmış ve kaslarını gerecek bir hareketle omuzlarından geçirerek üzerine giymişti.

”Uygar,” diye seslendim yeniden, ”kim yaptı sana bunları?” Cevap vermediği vakit kaşlarım çatıldı aklımdan geçen düşüncelerle beraber. ”Yok artık,” dedim, asla inanmıyordum söylerken bile, ”ben yapmış olamam. Bunu bana inandıramazsın.”

Pantolonunu giymişti ve onu görmemiştim bile, dikkat edememiş, her hareketiyle oynayan omuzlarına, o beyaz gömleğin altında yatan izler tablosuna kitlenmiştim. Başka bir şey düşünemiyordum zaten.

Sonunda, şükürler olsun ki ”sen yapmadın,” dedi, gerçi sen yaptın deseydi dahi inanmazdım. Akıl kârı mıydı hiç bu kadarı?

”Kim yaptı?” diye üsteledim merakla. Benimle bir alakası var mıydı acaba?

Ceketini geçirdi üzerine, kol iğnesini düzeltirken ıslak saç tutamları alnına düşüyordu. ”Niye soruyorsun?” dedi imalı bir tonda. Haklı olarak bir şey diyemediğimde de ”ailen yaptı,” diye cevapladı daha fazla uzatmadan. Kollarını düzeltmiş ve saatini de takmıştı. ”Senden uzak durmam için yaptılar tabii.”

Duraksadım birden, yüzümdeki ifade donup kaldı. Tam içimdeki empati duygusunu birazcık harekete geçirdi demiştim ki yeniden soğumuştum ondan.

İyi yapmışlar,

diyecek gibi oldum ama dudaklarımı birbirine sıkıca mühürleyip yeniden arkamı döndüm. Giyinmişti, kravatını taktığını gördüm göz ucuyla, işi bittiğinde kapıya yöneldi.

”Diğeri senin elbisen,” dedi bana da, onu izliyor ve neden bu kadar iyi göründüğünü düşünüyordum, bir de tabii izlerini. ”İki saate hazır ol, seni almaya geleceğim.”

Peşinden ayağa kalktım ben de, ”sen nereye gidiyorsun?” derken birkaç adım dahi attım arkasından fakat bana cevap

vermeden odadan çıkıp gitti birden. Arkasından bakakaldım bir anlığına. Beni yalnız başıma bırakmasına şaşırmıştım, ya birden çıkar ve ortaklık yaptığı, aynı sektörde bulunduğu insanlara onun ne tarz bir manyak olduğunu söyleme çılgınlığında bulunsaydım? İş hayatını mahvetmez miydim? Ne yalan söyleyeyim, Uygar'ın gerçek kimliğini onlara göstermeyi çok isterdim, bunun düşüncesi çok tatlı geldi kulağa fakat elbette bu işten zararlı çıkacak tek kişi Uygar olmazdı, bu yüzden uslu durmak zorundaydım. Maalesef.

En azından şimdilik diyelim.

ℒ

Altın varaklı şekillerle çerçevelenmiş bir boy aynasının karşısındaydım, üzerimde ise aralarda minik parıltıların olduğu krem renginde uzun bir elbise vardı, tülden uçları yerlere kadar uzanıyordu. Bilekte ince bir tokası olan topuklu ayakkabılar vardı altımda, bu loş ışıklandırmayla beraber iyice altın sarısına dönen uzun saçlarımı salmıştım, belimden aşağılara geniş dalgalarla uzanıyorlardı. Makyaj yapmadım, yanımda herhangi bir malzeme olmadığı gibi bir de üstüne makyaj yapacak halim de yoktu, içten içe yanıyor gibi hissediyordum. Gerçekten de kötüleşiyordum sanırım, yan taraftaki kocaman yatak o kadar güzel geliyordu ki gözüme… Şuraya kıvrılıp uyumak varken neden kurtlar sofrasına inmek zorundaydım? Uygar bu yere beni getirerek ne yapmaya çalışıyordu? Pekala, sonuçta beni evde bırakamaz ve buraya getirdikten sonra da odaya kapatamazdı, insanlar garipserdi fakat yine de beni insanların arasına sokmak zorunda mıydı?

Kapı açıldı, aynadan izledim Uygar'ın içeriye girişini. Gözleri beni bulmadan önce, "hazır mısın?" diye sordu, beni gördüğünde de yavaşladı.

Aklımdaki tek şey bir an önce uyumak istediğimdi, yorgun bakışlarla izledim bana yaklaşmasını.

Acaba hasta olduğumu söylemeli miyim,

diye düşündüm. Hem Mert denen o kibirli keşe de hiç katlanasım yoktu.

”Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim ben de dürüstçe. ”Odada kalamaz mıyım?”

Tam arkamdaydı, iyice dibime girdi, aynadan beni izliyordu. ”İyi görünüyorsun,” dedi ciddi bir ifadeyle. ”Ama boğazım ağrıyor,” diye itiraz ettim, gerçekten de hastaydım.

Yeniden, ”çok iyi görünüyorsun,” karşılığını aldım.

”Yine de-” Duraksadım. Hastalıktan bahsetmediğini fark edip gözlerimi onunkilerin aynadan yansımasıyla buluşturdum. Aynı irdeleyici ısrarlı bakışlar kısa bir süre sonra daha da aşağılara indi bedenimde, boynumdan ve omuzlarımdan da aşağılara hatta… Elbisenin önü tamamen kapalı olsa da arkasında sırt dekoltesi vardı, gözleri oralarda oyalandı.

Elini cebine attığını fark ettim o sırada, kaşlarımı çattım tabii hemen, oradan beni vurmak için bir silah da çıkartabilirdi evlenme teklifi etmek için bir yüzük de. Böylesi çarpık bir ilişkiydi bu ama o gerçekten de bir mücevher kutusu çıkarttı, neyse ki bir yüzüğe ait olamayacak kadar ince ve genişti, bir kolye ya da bilezik için olmalıydı.

İçinden kolyeyi aldıktan sonra kutusunu yatağa salladı ve tek eliyle uzun saçlarımı toplayıp sol omzumun üzerinden önüme doğru attı, boynumu açığa çıkartmıştı. Durgun bakışlarla izledim onu aynadan, bana bakmıyordu, bütün dikkatini kolyeyi takmaya adadı. Küçük sıralı pırlanta taşlarından yapılmış, minimal ve zarif bir kolyeydi, ışıkların altında çok güzel parlıyor ve incecik ipleri görünmediğinden sanki boynumun etrafında kendi kendine asılı duruyor gibi bir illüzyon yaratıyordu.

Uygar da kolyeyi taktıktan sonra aynadan bana baktı, sessiz ve sakindi, gözlerinden hiçbir türlü bir anlam okuyamadım fakat geri çekilmeden önce boynuma doğru eğildi ve oraya küçük bir öpücük bıraktı. Kaşlarımı çattım, hâlâ onu izliyordum ve tepki vermedim.

Bu adam benden nefret ettiğinden emin miydi?

Öpmesinden rahatsız oldum mu anlayamadım. Bunun bir sevgi gösterisi olmadığını bildiğimdendi belki de kayıtsızlığım. Kalbim hızlanmıştı, doğru, fakat bu bir tür

heyecandan gelmiyordu, gergindim belki de ya da hasta. Daha önce de dediğim gibi, Uygar ile aramızdaki çekim kesinlikle geçmişten, bedenimin onu benden önce tanımasından geliyordu, fizikseldi ve asla benim kontrolümde değildi. Ben kurbandım burada, öyle ya da böyle, ne kadar istemezsem istemeyeyim bir şekilde çekiliyordum ona doğru.

”Karar ver artık,” dedim sonunda, sesim çok alçak çıkmıştı, neredeyse bir fısıltı gibiydi hatta. ”Benden nefret mi ediyorsun yoksa aşkımdan ölüyor musun anlamıyorum.” Bunu söylerken ciddi değildim, yalnızca onu sinir etmek için söylemiştim, cevabı biliyordum elbette, benden ölümüne nefret ediyor ama geçmişi de öyle hemen mazide bırakamıyordu.

Ondan aldığım tek dönüt, uysal bakışlarının usulca yüzüme tırmanıp yeşillerimle buluşması oldu. Ağzını açmasa da bir cevap verdi sanki bana, farklı bir anlam geçti o gözlerinden. Konuşmak istedi gibi, sözcükler dilinde yuvarlanıp sıraya girdi fakat bana varamadan tutup bastırdı onları, derin, karanlık bir yere gömdü içinde ve sonunda arkamdan çekildi.

O an fark edebildim başından beri nefesimi tuttuğumu. Uygar çoktan dönüp gitmişti bile; kapıyı açtıktan sonra geçmemi bekledi ve onu geçip gidene kadar da gözlerini hiç benden ayırmadı. Arkamdan gelirken kravatını düzeltti ve girmem için kolunu uzattı. Kısa bir anlığına tereddütle baksam da ona koluna girdim ve beni yönlendirmesine izin verdim.

Onun yanında, onun koluna girmiş bir şekilde yürümek garip hissettiriyordu. Sanki daha birkaç gün önce ikimiz de birbirimize eziyet etmemiş gibi, düşmanlar değil de sevgililermişiz gibi görünüyorduk. Ne saçma işti doğrusu, neden bu kadar iki arada bir deredeydik? Neden sadece benden nefret ederek en azından hislerimi böylesi bir karmaşaya sürüklemenin önüne geçmiyordu? Yoksa o da mı kararsızdı bana karşı hisleri konusunda? Benden nefret ettiğine yemin edebilirdim ama tek hissin nefret olduğunu iddia edemezdim. Bu kadar basit olamazdı.

Merdivenlerden inerken fark ettim aşağıda bizi bekleyen Mert’i. Takım kostüm içerisindeydi, tertipli bir beyefendi gibi görünüyor ama yüzünde daima yer edinen o memnuniyetsiz, sert bakışları yüzünden de sinirliymiş izlenimi uyandırıyordu.

Ellerini cebine sokmuş, sırtını da duvara vermişti, bizi görünce dikleşti, kaşlarını çatıyordu.

”Yine nerede kaldınız?” diye yarım ağız söylendi yanına vardığımız vakit. Bana bakmıyordu, zorunda değilse beni görmekten nefret ediyordu sanki, bize katılırken de yalnızca Uygar ile muhatap oldu.

”Herman ibnesi gemiye gelmiş,” dedi Mert, o Uygar’ın solunda, ben ise sağındaydım. Üçümüz beraber bitmek bilmeyen uzun bir salondan geçtik, her yer hiçbir türlü masraftan kaçınmadan ve hatta biraz da abartılarak döşenmiş, ışıklandırılmış ve her köşe başına önlüğünün içinde dik duruşlu çalışanlar yerleştirilmişti.

”Yalnızca kendini tanıt ve aradan çekil,” diye uyardı Uygar onu, bakışları etraftaki insanlarda, güzel giyimli, ciddi duruşlu, sahte gülümsemeyle şekillenmiş sıkıcı yüzlerdeydi. Birini arıyordu sanki. ”Gerisini ben halledeceğim. Orada boşuna tatsızlık çıkarma. Bu anlaşma öyle ya da böyle imzalanacak.”

Mert huzursuz görünüyordu, o ciddi ifadesiyle izliyordu insanları. Biri böyle tehlikeli bakışları üzerinde yakalasa kendini huzursuz hissederdi muhtemelen, Mert’in öyle bir etkisi vardı. ”Nasıl bir anlaşma imzalamak üzere olduğunu anlatacak mısın?” diye mırıldandım Uygar’ın kulağına doğru, Mert’in duymasını ve yine bunun beni hiç alakadar etmediğini söylemesini istemiyordum.

”Bilmek isteyeceğini sanmıyorum,” diye yanıtladı Uygar da.

”Yanılıyorsun o halde,” dedim hemen, ”bilmek istiyorum.”

Göz ucuyla bana baktığını hissettim. ”Senin güvenliğin için,” diyerek kısaca açıkladı, dahasını anlatmak istemiyordu belli ki fakat ben yine de, ”o nasıl oluyor?” diye üsteledim. Aslında Uygar’ın her türlü sualimi böyle havada asılı bıraktığını bildiğimden ders çıkarmış olmam gerekirdi bundan fakat yine de kudurdum tabii sinirden ve meraktan.

Of yeter artık, bir şeye de cevap ver be adam!

Salonun devasa kapılarının girişinde üç görevli kraliyet şövalyeleri gibi dikilmekteydi; ziyaretçilerle ilgileniyor, onları

yönlendiriyor ve kibar kibar gülümsüyorlardı. Bu sırada aklıma Mert'in ne tarz bir işle uğraştığı takıldı.

"Mert tam olarak ne iş yapıyor?" diye sordum ben de, elbette az ötede bizimle beraber yürüyen ve çevresine memnuniyetsiz bakışlar atan Mert'in bunu duymadığından emin oldum.

Uygar, "ortağım," diye kestirip atacak gibi oldu. Bunu zaten biliyordum, detay istedim:

"Yani bir avukat mı senin gibi?" diye üsteledim peşini bırakmadan.

"Hayır." Durdu, nasıl dile getirse ya da daha doğrusu, nasıl daha kibarlaştırsa bilemedi sanki, en sonunda da dürüst olmaya karar verdi: "Sorunları ortadan kaldırıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ve bu sorunlar nefes alıyor mu?"

Boğazını temizledi kibar bir şekilde ve "bazen," dedi yüzündeki o muzip sırıtma eşliğinde. Bakışlarım yan tarafta yürüyen ve bizden tarafa bakmayan Mert'e kaydı. Çok kayıtsız bir yürüyüş şekli vardı, her anlamda takım kostüm içerisine zorla geçirilmiş kaba saba bir adam olduğu belliydi ve Uygar'ın da söyledikleri vardı elbette. Mert gibi böyle pis işlere bulaşmış biri bile mi Herman denen adam ile iş birliği yapma konusunda tereddüt ediyor, bunu tehlikeli buluyordu? Ne tarz bir işe bulaşmak üzereydik tam olarak?

Bu Herman denen adam kimdi, bizimle bağlantısı neydi ve neden Uygar beni korumak için bu adamla iş birliği yapmalıydı?

Acaba geçmişte Uygar'ı kurtarmamla alakalı olabilir miydi bütün bunlar? Yoksa Uygar'ı çekip çıkardığım karanlık, benim de mi peşime takılmış, pis çamurunu pabuçlarıma bulaştırmıştı?

Davetin verildiği salona girdiğimiz vakit kalabalıktan ötürü dikkatim dağıldı. O ana kadar bir suçlu olduğumu ve arandığım gerçeğini unutmuştum sanırım, Uygar beni kimsenin tanımadığını söylese de kendimi rahat hissetmek zordu. Sürekli gözüm etraftaydı, her an birinin beni tanıyabileceği ihtimaliyle geriliyor ve sürekli yüzümle gözümle oynuyormuş, saçlarımı düzeltiyormuş ya da bir

şeylerle ilgileniyormuşum gibi davranarak insanlardan çaktırmadan saklanmaya çalışıyordum.

Uygar ise yanımda rahat rahat yürüyordu tabii, kendi yediği haltları benim üzerime yıktıktan sonra insan içerisine çıkmak onun için herhangi bir rutin, benim içinse bir suç draması serüveniydi.

Büyükçe, yüksek tavanlı, gösterişli ve devasa bir avizenin merkeze doğru sarktığı ve etraftaki davetlilerin hoş bir canlı orkestra eşliğinde sohbet edip kokteyllerini yudumladığı bir salondu. Kendimi buraya her anlamda fazla yabancı hissettim, biraz da şaşırdım bu görkeme. Her şey gereğinden fazla göz alıyor, hatta yoruyordu.

Ne tür bir zenginlikti bu böyle?

Bu şaşkınlığımı yeterince iyi gizleyemiyor olmalıydım ki bir noktada Uygar hafifçe bana doğru eğildi yürürken, ”Meira,” dedi uysal bir ses tonuyla, ”bu insanlar baban onların projelerine yatırım yapsın diye babanın peşinde köpek gibi kuyruk sallayan soytarılardı. Burada bir yabancı varsa o kesinlikle sen değilsin.”

Kaşlarımı çatmıştım bu söylediklerine karşı. ”Bu insanlardan daha zengin olduğumu söyleme bana,” dedim.

Bu onu eğlendirdi, ”hepsinin servetini toplasan sırf canın sıkıldı diye aldığın çantalar kadar bile etmezler,” derken bıyık altından sırıtıyordu.

Vay anasını…

Meira gerçek bir aristokrasi olmalı.

”Sahi,” diye araya girdim birden, ”ailemin onca mal mülküne ne oldu?” Evimizi Uygar’ın satın aldığını biliyordum, peki ya geriye kalanlar? Banka hesapları, şirketleri, varsa diğer gelir kaynakları? Babamın bir tekstil devi olduğunu biliyordum, bu sektöre adını altın harflerle kazımış biriydi. Peki ne olmuştu ondan geriye kalanlara? İsrail’de kalan akrabalarıma mı verilmişti acaba? Yoksa hepsi devletin kontrolü altında mıydı?

Uygar ise bu soruma karşı az ötede kokteyl masasının yanında durdu ve nazik bir hareketle beni karşısına aldı. ”Bendeniz eski Cumhuriyet Savcısı Uygar Karşah,” dedi sadece ikimizin

duyabileceği oyuncu bir sesle. ”Davanıza bakan savcıydım Meira Shavit ve hakkınızda tam 9 suçlamayla dava açtırıp bütün mal mülkünüzün yasal haklarını elinizden aldım.” Biraz daha eğildi kulağıma doğru, bir eli belime dolanmıştı, buz gibi nefesi çarpıyordu tenime o konuştukça.

”Ve sonrasında bütün varlığını kendi üzerime geçirdim,” derken resmiyetten çıktı, benimle alay ediyordu resmen. Dışarıdan iki aşık gibi görünürken karşımda durmuş bana nasıl hayatımı siktiğini anlatıyordu. ”Şimdi hiçbir şeyin yok. Düşmüş bir aristokrasi bebesisin yalnızca.”

Yutkundum sertçe, göz kontağını korumak zordu. Çenem seğirmeye başlamıştı yeniden, hemen yanında durduğumuz masanın üzerindeki şampanya bardağını kafasında kırmak istedim ama kendimi tuttum. Görmezden gelecektim, ”her neyse,” diye mırıldandım

keşke gebersen,

demek yerine.

”Bir an önce işimizi halledelim,” diye yaklaşarak konuşmamızı böldü Mert neyse ki yoksa kötü bir şey söyleyebilirdim. ”Dayanamıyorum şöyle ortamlara.” Kıstığı gözleriyle iğrenir bir ifade belirdi suratında çevredeki davetlileri izlerken. ”Şu ibnelere bak,” dedi ağız dolusu, ”ik*idar yancısı götverenler… Bunlar para içinde yüzerken-”

”Mert,” diye böldü onu Uygar resmi, dik bir duruşla. ”Şu an bunun sırası değil. Onun da sırası gelecek elbette ama şimdi işimize bakmamız gerekiyor.”

Mert kabaca burnunu çekip, ”ben de onu diyorum,” dedi, ”hadi, kiminle tanışacaksak tanışalım da siktir olup gidelim bir an önce.”

Uygar geldiğimizden beri etrafına bakınıyordu zaten, ”Herman henüz inmemiş odasından,” dedi, Mert sıkıntıyla ofladı.

Hayatımda hiç Mert kadar sabırsız, yerinde duramayan, huysuz birini görmemiş olabilirdim. Hiçbir şeye tahammülü yoktu sanki, her şeye somurtur, sert sert bakar ve küfür ederdi. Sadece bir yerde sabit durmak ve odaklanmak bile zordu onun

için, daima etrafına bakınır, bir şey ilgisini çeker, yine o kalın kaşlarını çatar ve milleti ürkütürdü.

Orada öylece dikildik bir müddet, ben elime kadeh aldım, yavaş yavaş yudumladım ağzım boş durmasın diye. Açlıktan ölüyordum aslında fakat yemek yemeye halim yoktu, ben de suspus durup milleti dikizledim. Mert ve Uygar yine iş ve birkaç tanıdık hakkında konuşuyordu, ikisi beraberken dünyanın en sıkıcı insanlarıydı, tek bildikleri iş iş ve işti. Sosyal hayatları olmadığından mıdır nedir, asla başka bir şey konuşmuyorlardı.

Böyle zaman geçirdim bir süre, ardından Uygar kalabalıktan birilerini tanıdı, yaşlı bir adamdı. Kendince,

”sikik herif…”

gibi bir şeyler mırıldansa da adama selam verdi, işten birileri olmalıydı yine, yaşlı adam onu masasına davet etmişti.

Başta beni de götürecek sanıp gerildiğimden doğrudan insanlarla muhatap olmak istemediğimi dile getirecektim ki Uygar, ”ben geliyorum,” dedi masamızdan ayrılırken ve Mert’i de ”yanından ayrılma sakın,” diye tembihledi benim için.

Mert buna bozulmuştu elbette. ”Peh… Bakıcıyım ben sanki,” diye söylendi bana yandan sert bir bakış atarken.

Derdi ne bunun?

Bana kalırsa sağlam bir dayak yeterli olurdu ama sessizliği seçtim. Kendisi biraz ötede ellerini cebine atmış bir şekilde duruyor ve milleti izliyordu. Biraz yabani biriydi, fazlaca kaba, biraz bağımlı ve şiddet yanlısı. Pekala Uygar da öyle sayılırdı, ikisi de kötü insanlardı neticesinde fakat net bir ayrım vardı ki Uygar daha işinde gücünde, sakin, olgun bir adamdı; şiddete eğilimli tarafını mükemmel bir maske ardına gizliyordu ve hem başarılı hem de gerektiğinde sosyal biriydi. Avukat ve pratikte bir iş adamıydı resmen! Mert ise her daim kavga arayan herhangi bir sokak serserisi gibiydi; agresif ve kaba. Bu ikisi nasıl birbirlerini bulabilmiş ve anlaşabilmişlerdi ki?

Mert'in, "ne bakıyorsun?" sualiyle ona kitlenip kaldığımı anca fark edebildim.

Başta onu görmezden gelmeyi ve böylece herhangi muhtemelen bir kavgadan da kaçınmayı düşündüm ama "sana ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun diye düşünüyordum," dedim biraz da saptırarak.

Eğer Uygar Mert ile o dönemlerden beri arkadaşsa Öykü ile de bir alakaları olmalıydı elbette değil mi? Zihnimde buna dair herhangi bir anı yakalayamasam da beni derin düşüncelere itti.

Bunu fark etmeden sesli bir şekilde dillendirip, "Öykü," dediğim gibi gözleri kenetlendi benimkilere.

Hassiktir.

Bu tepkisi bile yeterli bir cevaptı ama yetmedi, iliklerime kadar işleyecek bir nefretle bakarken bana, "onun adını sakın bir daha ağzına alma!" diye çıkıştı sesini alçak tutmaya çalışarak.

"Ben…" dedim ama ne söyleyeceğimi de bilemedim.

Mert de iyice bana yaklaşmış ve öfkeyle yüzüme soluyarak, "sen ne?" diye hesap sormuştu. "Üzgün müsün? Pişman mısın? Bak bakalım etrafına," derken salonu işaret etti, "pişman olmak ölüyü geri getiriyor muymuş? Görebiliyor musun Öykü'yü?" Bakışlarımı kaçırdım ondan, o ise daha da geldi üzerime. "Görmüyorsun, değil mi? Aynen öyle."

Sertçe yutkundum Öykü'ye yaptıklarımı düşününce. Teorimin yanlış olmasını diliyordum yoksa aksi takdirde böyle boktan bir sebepten genç bir kızın yaşama hakkını elinden almakla yaşamak zorunda kalacaktım hayatımın geri kalanı boyunca.

Bunu doğrulamalıydım elbette, sormalıydım, "Mert," demeye vardım ben de fakat o beni sert, kaba bir tavırla böldü:

"Öf… Yeter," dedi. Ceplerini karıştırdı gergin gergin ve bir sigara paketi çıkarıp benden uzaklaştı. "Başım çatlıyor, sigara içmeye çıkıyorum iki dakika," derken çıkışa doğru yönelecekti ki birkaç adım sonrasında durup bana döndü, o insanı ürküten ciddi ifadesiyle tehditkar bir bakış attı. "Bir yere gidersen Uygar hayatımı siker. Olduğun yerde kal, duydun mu beni?"

Bir şey demeden arkasından baktım. Salondan ayrıldı ve az sonra da gözden kayboldu. Orada tektim şimdi, kalabalığın ortasında yalnız bir yabancıydım fakat ilk defa çevremdekilerden değil de kendimden ürktüm. Aklımdakilerden ve geçmişteki kişiliğimden… Düşündüğüm kadar masum olmadığımı hiç bu kadar yoğun bir şekilde hissetmemiştim şu ana kadar.

Vazgeçtim Meira, sana Uygar ile baş edebilmen adına umarım sen de en az onun kadar delisindir, demiştim fakat şimdi bunu geri alıyorum:

Lütfen, lütfen bana genç bir kızı haksız bir sebepten ötürü öldürdüğünü söyleme.

”İyi akşamlar, hanımefendi.”

Hiç beklemediğim bir anda bana seslenilmesi üzerine irkildim. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bir suçluluk duygusuna kapıldım ve dönüp kimin bana yanaştığına soru işaretleriyle baktım.

Bir yabancıydı, belki yirmilerin sonlarında, belki biraz daha yaşlı fakat dinç görünümlü bir adamdı, üzerinde yalnızca beyaz bir gömlek vardı, ceketini elinde tutuyordu. Diğer elinde ise kokteyl bardağı. Elbette bana getirmişti, gülümseyerek bana doğru uzattı.

”Lütfen,” diye rica etti, ”alın,”

”İlgilenmiyorum,” diye kestirip attım kaba görünmekten çekinmeyerek ve önüme döndüm tekrardan. Afakanlar basmışken tepeme yavşağın tekiyle uğraşamazdım bir de fakat adam gitmedi, hatta masama kolunu uzatma cüretinde dahi bulundu. Kaşlarımı çatarak tekrardan ona doğru baktığımda az önceki kibar ifadesinin gittiğini ve yerine daha az sahte olduğunu düşündüğüm tehlikeli bir imanın geldiğini gördüm.

”Bence ilgileneceksiniz,” dedi dalgın bir hareketle elindeki kadehi çevirerek ve

”Meira Shavit,”

diye ekledi sonuna.

Buz kestim birden. Olduğum yere çakılı kaldım hiçbir tepki veremeden. Kimsenin beni tanımıyor olması gerekiyordu, ünlü bir adamın ünsüz kızıydım ben, dahası bir suçluydum, nasıl olur da tam ismimi söyleyebilirdi?

Bu adam… beni nereden tanıyordu?

ℒ

Beğenerek destek vermeyi unutmayın lütfen :)

Instagram: kedilimediyy

○●

13. Ateşle Dans

Çizim

bana ait.

Artık

kitapla ilgili daha

çok

çizim

yapacağım

, Instagramdan

ulaşabilirsiniz

^^

•

Çok kritik bir

bölümle

geldim, bundan itibaren

gidişat

çok

değişecek, dengeler

altüst

olacak

.

Beğenerek

destek olabilirseniz sevinirim:))

İyi

okumalar.

○●

Bölüm On Üç

”Ateşle Dans.”

ℒ

Hayatta bazı anlar, bazı duraksamalar, kendi kafanın içinde donup kalmalar olur.

Bir felaket öncesi sessizlik gibi; durgun, huzurlu bir günün ardından gece yarısı gelen bir telefon çağrısı veya bir dağ evinde misafir beklemiyorken çalan kapı gibi. Ani ve belirsizlik dolu, endişe uyandırıcı ve kalbini durduran cinsten.

Bu adam neyin nesi böyle?

Yanımda dikilen uzun boylu yabancıdan, onun bir o kadar yabancı gelen kehribar bakışlarından bahsediyordum. Kendine olan güveni, yüzündeki o rahatlıktan, o gevşek ama toplu duruşundan, uzun parmaklarıyla benim şaşkınlığımın geçmesini beklerken masada ritim tutmasından belliydi.

Esmer bir adamdı, kirli sakallıydı ve büyük ama dinç duruyordu. Dik inen sivri bir burnu vardı ona sert bir görünüm veren ve alt dudağı daha kalındı; gülümseyişi genişti, gözlerinin etrafı hemen kırışıyordu.

Onu bu şekilde bir aptal gibi dikizlemeye devam etmiş olabilirdim herhangi bir şey yapmadan veya söylemeden. O da benim sıfatımdaki dehşeti izlerken benim aksime rahat bir tavırla, ”tabii,” dedi asla resmiyeti bozmadan, ”size kendimi tanıtmadım. Ürkmeniz doğal.”

Kadehi masaya bıraktı ve sahtesinden bir hazırlanma çabasıyla yakalarını düzeltip elini bana doğru uzattı. ”Başınıza gelen talihsizliği tersine çevirebilecek tek adamım ben. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini tutmadığım vakit geri çekti, ceketinin uçlarını hafifçe çekip düzeltti ve boğazını kibar bir hareketle temizledi. Onun aksine gayriresmi, kaba bir tavırla, ”sen kimsin?” diye sordum sonunda, ağzımı açabilmiş olmam bile bir şanstı.

O ise, ”Uygar’dan kurtulmak istiyor musunuz?” dedi beni görmezden gelerek.

Kalbim ağzımda atıyordu.

Ne yapmalı?

Bu Uygar'ın başından çıkma bir şey miydi acaba? Beni test ediyor olabilir miydi?

Uygar'a güvenmiyordum, böyle bir şey yapabilecek, beni test edebilecek biriydi, "hayır," dedim ben de cevap olarak ama tereddüt ettiğim belliydi. "Neden… böyle bir şey isteyeyim?"

Adam gayet de kendinden emin bir şekilde, "çünkü ondan nefret ediyorsunuz," dedi o kalın, yatıştırıcı sesiyle.

Kaşlarım çatıldı hemen. "Sen-"

Ardından, "çünkü o sizin düşmanınız," diye ekledi ve beni tamamen çaresiz bıraktı. Ne söylemeliydim? Sadece itiraz etmeye devam mı etmeliydim? Fakat ya bu adam Uygar'ın adamı değilse? Ya… bana bahşedilen bir şans ise?

Tereddüt içerisinde Uygar'a doğru bakındım; o diğer taraftaydı, yemek salonundaki birçok kolondan biri görüş açısına girdiğinden ötürü beni oturduğu yerden göremezdi. Buna güvenerek yanaştım adama biraz da ve "bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum merakla.

İlgim hoşuna gitmişti, bıyık altından kibar bir çabayla sırıttığını gördüm. "Daha sizin bilmediğiniz çok şey biliyorum, Meira hanım ve eğer öğrenmeye niyetliyseniz size de her şeyi göstereceğim," diye açıkladı özgüvenle.

Ne diyeceğimi bilemedim, içimde iki taraf da bir savaş içerisindeydi. Biri Uygar'ın beni test ettiğini ve bu testi geçemezsem de başıma bela alacağımı söylerken diğeri, Uygar'ın bu gereksiz oyundan ne tarz bir kazancı olacağını sorguluyordu.

"Evet," diye yokladı tekrardan bu sırada, "şimdi ilgileniyor musunuz?"

"Ben…" Kararsızdım, gergindim, "evet," dedim güvensizce fakat sonra daha da bir özgüvenle, "evet," diye tekrarladım cevabımı. Şansımı denemek zorundaydım, daha kötü ne olabilirdi ki zaten şu an yaşadıklarımdan? Kimse bana Uygar kadar zarar veremezdi.

”Güzel,” dedi adam da, kalın dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. ”O halde, yakında yeniden görüşeceğiz. Bu sefer cevaplarla ve en nihayetinde de çözümlerle geleceğim size. O zamana dek, esenle kalın.”

Adam birden arkasını dönünce telaşa kapıldım hemen, koluna yapıştım hiç düşünmeden. ”Bekle!” dedim acele acele. ”İsmin ne?”

Duraksamıştı, omzunun üzerinden bana bakarken, ”ve,” diye ekledi sorumu görmezden gelip, ”Uygar’a dikkat edin. O hiç sandığınız gibi biri değil.”

Kaşlarım çatıldı iyice, bu söylediğini gülünç bulacaktım neredeyse. ”Ne sanıyormuşum ki? Daha ne kadar kötü olabilir?”

Aynı muzip kibar ama tehlikeli bir imayla şekillenen gülümseme… ”Tahmin bile edemezsiniz.”

Ve benden ayrılıp ilerledi. ”Bekle!” diye seslendim yeniden arkasından, peşi sıra birkaç adım dahi atmış, onu karıştığı kalabalığın arasında kovalayacak olmuştum. ”Neden şimdi yardım etmiyorsun? Dur lütfen, beni de götür! En azından seni nasıl bulabileceğimi söyle!”

”Meira!”

Aklımı kaybedecektim birinin adımı söylediğini duyunca. Hemen olduğum yerde telaşla döndüm, tansiyonum fırlamıştı birden ve kendimi bayılacak gibi hissettim fakat ileriden bana yaklaşan Mert’i görünce biraz daha rahatladım. O yabancı ise çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bu sırada Mert geldi yanıma, o ”iyi ki bi yerinde dur dedim,” diye söylenirken ben hâlâ daha göz ucuyla yabancının arkasından bakıyordum.

Böylesi bir heyecan içerisindeyken çaktırmamak zordu ama normal görünmeyi deneyerek, ”ben yukarıya çıksam iyi olur,” dedim, adamın peşinden gidecektim ama Mert tuttu kolumu birden.

”Dur, ne yukarısı şimdi?” derken şüpheli bir ifade vardı suratında, kavrayışı sertti ve elbette bunun sebebi kişiseldi, böyle bir karşılığa gerek yoktu oysa.

”Kendimi iyi hissetmiyorum.” diye üsteledim, zaten ateş içerisinde gibiydim, bunu o da fark etmiş olmalıydı.

Ama bu halim Mert için bir şey ifade etmemiş ,”Uygar geldiğinde ona söyle,” diyerek görmezden gelmişti beni. ”Seni bırakmamamı istedi.”

”Bıraksana!” diye çıkıştım sesimi alçak tutmaya çalışarak. Hemen ilk saniyesinde dediğimi yapmadığında da, ”bırakmazsan az önce beni bir başıma bıraktığını Uygar’a söylerim!” diye tehdit ettim onu.

Bu Mert’i iyice sinirlendirdi ve ”aptal sarışın,” diye söylendi, ”sus da bir rahat dur.”

”Aptal dazlak herif,” dedim ben de, insanlara sesimiz gitmeden bu kadar kalabalık bir yerde kavga etmek çok zordu! ”Bırak dedim beni!” Kolumu çekiştiriyordum millete kavga ettiğimizi belli etmemeye çalışaraktan. ”Defol git bir yerde sızsana sen!”

Bu iyice irrite etti onu, üzerime yürüyecek gibi oldu. ”Düzgün konuş benimle!” derken alevler yükseliyordu o hırçın bakışlarından.

Fakat o arbede sırasında fark etmeden Uygar geldi. Hemen girdi aramıza, beni kolumda tuttuğu gibi kimselere bir problem olduğunu çaktırmayacak kibar bir hareketle çekti yanına; ikimizi ayırmış ve zapt etmiş oldu böylece.

Uygar, ”ne oluyor burada?” deyişinde bir otorite barındırıyordu; kolunu belime atmıştı, vücutlarımız yan yanaydı fakat dışarıdan görünen bu sıcak sahneye rağmen hesap soruşunda ciddi, azarlayan bir ton vardı. ”Siz ikiniz, ne halt yiyorsunuz insanların içinde?”

Mert’in kara kaşları çatık yine tabii, ”al şunu başımdan,” derken dünyanın en huysuz, sinirli, asabi adamı gibi görünüyordu.

Hemen, ”beni bir başıma bıraktı,” diye ispiyonladım hiç beklemeden.

Uygar’ın sert bakışları Mert’e çevrildi, ”Mert!” dedi sadece ve bu bile yeterliydi aslında.

Mert yine üsteledi, ”sinirlendirdi,” derken huzursuzca yerinde kıpırdandı. ”Al kıymetli sevgilini de başına çal o zaman. Gidiyorum ben.”

Uygar, gayet de sakin ama ciddi görünerek, ”hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi usulca, ”senatörle tanışmadın henüz.”

”Bana ihtiyacın yok!”

”Hayır,” dedi, sesi netti ve itiraz istemiyordu. ”Ortağım olarak orada bulunacaksın Mert.”

Mert duraksadı, tekrardan onu tersleyecek gibi oldu ama benim aklım hâlâ gizemli yabancıda kaldığından onları artık dayanamayarak böldüm, ”ben gitmeliyim ama,” dedim, o an iyiydim fakat yüzümü buruşturup biraz kötü görünmeye çalıştım.

Uygar da ikimizden artık bıkmış olacaktı ki derin bir nefes aldı sıkıntıyla. ”Yine ne var Meira?”

”Kendimi iyi hissetmiyorum.” Cevabım gecikmemişti, oyunculuğum da fena sayılmazdı çünkü kısmen doğruydu fakat Mert kaltağı, ”turp gibi gayet,” dedi, ”yalan söylüyor.”

Hiç kendimi tutamadan, ”sen kes artık sesini!” diye tersledim onu kaba saba.

Birden, ”kessene bi hadi!” tehdidiyle üzerime yürüyecek gibi oldu tekrardan. Uygar girdi yeniden araya, hiç bozmadan Mert’i tuttu göğsünden ve yüzünde sahte, kibar bir gülümsemeyle onun kravatını düzeltmeye başladı güya.

”Mert, siktir git bi sigara iç kendine gel,” uyarısı ciddiydi, sınırlarını zorluyorduk şu anda ve hiç de iyi şeyler çıkmayacaktı bunun altından.

”Mesele senin bu şeytan sevgilin olunca paket bile dayanmıyor ama,” diye tersledi Mert de ve yakasını bıraktırıp kendi düzeltti, silkeledi.

Hayretle izliyordum onu. ”Ne istiyorsun benden?” diye sitem ettim artık dayanamayarak. ”Derdin ne benimle? Anlat da kurtul! Böyle pasif agresif diklenmelerle gelme bana!”

Uygar, sesini alçakta tutarak, ”yeter!” diye çıkıştı ikimize de ama Mert’in nefreti onu bile dinlemeyecek kadar büyüktü,

zaten şu zamana kadar da hep kendini tutmuş, arada Uygar olduğu için ilişmemişti ama beni görmeye dayanamıyordu işte.

”Anlatayım mı?” diye soludu öfkeyle, gözleri kocaman kocaman açılmıştı, tek odağı bendim, elini kaldırıp küçük bir miktar belirtti. ”Sana şu kadarını bile anlatsam yerle yeksan olursun!”

Ama böyle söylese de asla anlatmayacaktı işte, hep aynı hikaye, sıkılmıştım artık, o adamı bulmak istiyordum bir an önce. Bunlardan bir halt olacağı yoktu. ”Ben gidiyorum,” dedim, hem bu kavgayı inzivaya çekilmek için bir bahane olarak kullanabileceğimi düşündüm ama Uygar hemen, ”Meira hiçbir yere gitmiyorsun,” diye beni durdurdu tabii.

Sinir krizi geçirecektim bu iki manyağın arasında! ”Kötü hissediyorum kendimi diyorum! Sadece gidip uyuyacağım!”

Mert rahat durmayacaktı, ”yalan,” diye atladı tabii hemen yılan, ”güvenme buna, tek bırakmaya gelmez.”

Yakasına yapışacak ve o koca kafasını yerden yere vuracaktım artık! Uygar’ın beni çekmesine rağmen onun üstüne yürümeye yeltendim, ”yukarıda uyumaktan başka ne yapabilirim ruh hastası?” diye çıkıştım sinirle.

”Kim bilir neler söylersin millete,” dedi hiç düşünmeden boş boş.

Yüzümü buruşturdum hemen anlayamayarak, ”ne diyorsun be?”

”Az önce de bir adamla konuşuyordun,” deyiverdi o da hiç beklemediğim bir şekilde. ”Ne söyledin ona?”

Donakaldım birden. Adamla konuşurken değil de adam çekip gittiği anda beni gördü sanmıştım, oysa öncesi de varmış, konuştuğumuzu görmüş! Hemen telaşa kapıldım elbette. Doğaçlama yalan söyleyip duruma ayak uydurmakta dehşet kötüydüm, resmen beynim donuyor ve araba farı görmüş aptal bir tavşan gibi karşımdakini izliyordum.

Uygar da hemen, ”bir adamla mı konuşuyordu?” diye sordu tabii. Yandığımızın resmiydi ve Mert de bu açığı bulduğuna sevinmiş bir şekilde hevesle, ”evet,” dedi, ”haberin yok tabii, şaşırmadım. Şimdiden başladı arkandan iş çevirmeye!”

Bu kadar da erken yakalanmazsın be Meira! Aptal Meira! Daha gizli saklı iş çevireli 10 dakika bile olmadı!

Uygar'ın o irdeleyici bakışlarını üzerimde hissettiğimde gergin bir şekilde yutkundum. "Meira," dedi önce, sadece birkaç saniye tanıdı bana açıklama için ama sessiz sessiz onu izlediğim vakit, "ne adamı?" diye başladı sorguya. "Kiminle konuşuyordun?"

Sadece bir anlığına gerçeği itiraf etmeyi düşündüm, sadece ilk birkaç saniyede! Sebebi bariz, ben yalan söyleyemiyordum ve zaten Uygar'ı da kandıramazdım fakat sonradan belki de karşıma bir daha asla çıkmayacak olan bir kaçış şansını burada harcayabileceğim ihtimalini düşündüm; o adamı, kurtuluş imkanımı kendi ellerimle Uygar'a vermiş olmayı istemezdim elbette. Yabancı birine güvendiğimden değil ama elbette Uygar'dan fazla güvendiğimden.

O yüzden, "hiç kimseyle!" diye cevapladım onu hemen. "Tanımıyorum, yabancının tekiydi."

Mert hemen, "yalan söylüyor! Baya baya konuşuyorlardı ben geldiğimde!" suçlamalarını yağdırdı üzerime. Nefes dahi aldırmıyor, birkaç saniyeliğine bile olsa kafamda bir hikaye uydurmam için fırsat tanımıyordu ki bana!

Uygar'ın ona attığı sert bakışları yakaladım bu sırada. "Sana onu yalnız bırakma demiştim," dedi suçlayıcı bir tonda. Ah ne güzel olurdu şimdi kavgaya tutuşmaları! Ben aradan sıvışır gider, unutulurdum!

Ama Mert, "ona güvenememen benim suçum mu?" diyerek ateşi körükledikçe körükledi.

Sinirle soludum onun sözlerine. "Rastgele biriydi! Bir şey soruyordu!"

Yeniden, "ne soruyordu?" diye üsteledi Uygar.

"İşte!" Mert işaret parmağıyla beni gösterdi. "Bu kıza güvenilmez diyorum ben! Aptal sarışın!"

"Bana şöyle seslenip durma!" dedim Mert'e her an onun üzerine atlayabilecek gibi düşmanca bir tavırla yaklaşırken.

"Meira," diye uyardı beni Uygar.

”Aptal sarışın,” diye tekrarladı o da sırf beni tilt etmek için.

Ve ”Mert!” diye çıkıştı Uygar da bu sefer Mert’e doğru sabrının sınırlarında bir yerde. İkimizi de zapt edemiyordu bir türlü ve birazdan çıldıracak gibi gergin görünüyordu çenesini sıkmaktan.

Hiç beklenmedik bir anda üçümüzden de bağımsız bir şekilde yükselen,

”ladies and gentlemen!”

sesiyle beraber birden duraksadık, sözde birbirimizin yakalarını bıraktık. Ben yeniden paranoyaya kapıldığım için telaş yapıp geri çekildim hemen elbette ve yanımızda beliriveren adama baktım şüpheli gözlerle.

Adamı tanımıyordum, uzun boylu, takım kostüm içerisinde ciddi görünümlü, ak saçlı, yaşlıca bir adamdı. Uygar hemen elini uzattı, ”Mister Herman,” diye hitap etti adama.

Kızarık , tombul yanaklı bir adamdı, Uygar’ın elini sıkarken gür kaşlarını çattı, ”lütfen,” dedi yalandan kızarak, ”beraber çalışacağız yakında, Herman de bana.” Türkçesi çok bozuk geliyordu kulağa, yabancı olduğunu biliyordum. Daha ilk görüşte ondan hoşlanmamıştım ve bunun için bir sebebim bile yoktu; her şeyi bilen kibirli bir sıfatı ve en küçük detayları yakalayan küçük, irdeleyici mavi gözleri vardı.

Az sonra Mert’in de elini sıktı, bir şeyler söyledi ona ve bu sırada da Uygar hafifçe bana doğru eğildi, ”bu konuyu konuşacağız,” dedi sadece ikimizin duyabileceği bir sesle.

Oysa Herman sayesinde atlattığımı düşünmüştüm yabancı mevzusunu, ”ben bir şey yapmadım,” diye fısıldadım kızgın kızgın.

”Göreceğiz,” dedi o da önüne dönüp duruşunu dikleştirirken.

Sıra bana gelmişti, Herman’ın mavileri üzerimdeydi; sanki beni tanıyormuş gibi bana bakan irdeleyici gözleri ve imalı gülümseyişi rahatsız ediciydi. ”Herman Albitz,” diyerek kendini tanıttığında aklıma bu adamın tehlikeli biri olduğu geldi. Şu anlaşma yapacakları adam değil miydi Herman?

O bana kendini tanıttığından ben de öyle yapmalıyım diye düşünerek boş bulundum ve elini sıkarken bir anlığına ”Me-” diye asıl ismimi söyleyecek oldum fakat Uygar derhal müdahale ederek, ”Melis,” diye düzeltti beni. Bunu hiç de şüpheli bir şekilde yapmadı hem de, Herman asla garipsemeden bana gülümsemeye devam etti ve ”Melis demek…” diye tekrar etti. O an rahatsız hissettim kendimi, ne sebeple bilmiyordum, tanımadığım bir adam beni nasıl bu kadar olumsuz etkileyebilirdi sonuçta? Ama işkillenmiştim bir kere.

Ne diye bu adamla benim iyiliğim için iş birliği yapmalılardı ki? Benim ve Uygar’ın bu işten çıkarı neydi?

”Buyurun geçelim o halde masamıza.”

Sonrasında adam bizi bir masaya davet etti elbette. Bir tek kuş sütünün eksik olduğu bir masadaydık dakikalar sonra; tanımadığım ciddi görünümlü, kibar gülümsemeli orta yaşlı onlarca insanla donatılmıştım bir anda. Hepsi de iş adamları ve kadınlarıydı, Uygar hepsiyle selamlaştı, Mert de mecburen, ben ise gülümsemekle yetindim yalnızca, Uygar ile Mert’in arasında oturuyordum sessizce.

”Sonunda sizi görebildik,” diyordu masadan esmer bir kadın Uygar’a. Kadının iri kara gözleri, kara kaşları ve yine bir o kadar da kara saçları vardı; Uygar’a gülümserken fazla samimiydi sanki. ”Uzun zamandır büroya da uğramıyordunuz.”

”Büro dışında da meşgul bir iş hayatım var,” diye cevapladı Uygar da resmi görünerek. ”Sosyeteye pek müdahil olmadığımı biliyorsun, Pelin.”

Genç kadının küçük gözleri bana döndü bu sırada. ”Melis hanım,” diye hatırladı ismimi fakat bana değil Uygar’a konuştu beni görmezden gelerek: ”Kız arkadaşınız sanırım.”

”Düşmanımın başına gelmesin,” diye mırıldandı Mert hemen yanımda. Göze batmadan masanın altından topuklu ayakkabımla ayağına bastım ve hemen de çekmedim, boğuk bir inlemeyi az daha ağzından kaçırıyordu ki dudaklarını birbirine bastırıp kendini tuttu.

Bu şekilde ona eziyet ediyordum ki Uygar, uyarı maksadıyla boğazını hafifçe temizledi ve kadına beni ”arkadaşım,” olarak tanıttı. ”Bana eşlik ediyor yalnızca.”

Arkadaşmış.

O an buna neden takıldım bilmiyorum ama bir kere de Uygar’ın ayağına basmak istedim sinirle. İronik olanı, benim için ‘partnerim’ gibi bir tanım yapsaydı da aynı şekilde basmak isterdim.

”Ben de o şanslı kadının Melis hanım olduğunu sanmıştım,” diye takıldı kadın da, Pelin yani. Ben bunu garipserken Uygar normal karşıladı, kadın da açıklama gereği görerek, ”bilirsiniz,” dedi, ”yıllardır aynı meseleler! Daha hiç tanışmıyorken dahi hep sizin bir kadına aşık olduğunuzun söylentileri dolaşırdı. Düşünün, benim bile kulağıma geliyordu.”

Uygar’ın ne hissettiğini ne düşündüğünü anlayamadım, yalnızca takım kostümüyle siyasetçi kılığına bürünmüş kadına istifini bozmadan gülümsedi.

”Hep bir mit olduğunu düşünmüşümdür zaten,” dedi zorlayarak Pelin, ağzından laf almaya çalışıyor gibiydi, masadakiler de gülüyordu buna. ”Sizin gibi bir adam nasıl bir kadına bu denli teslim olabilirdi ki? Saçmalık!”

Uygar sakin göründü ama bir terslik sezdim. ”Öyle,” diye katıldı kadına ve bu yutkunmama sebep oldu.

Benden bahsediyorlar…

Uygar’ın bunları duyarken ve cevaplarken neler hissettiğini anlamıyordum, kafasında bütün duygularını bitirmiş bir adam profili çiziyordu gözümde fakat bundan fazlası olmalıydı. Değil mi?

Ne hissediyorsun Uygar tam olarak?

Tam şu anda neler düşündüğünü bilmek isterdim. Aslında beraber geçirdiğimiz bütün zamanlarda, ilk gün komadan uyanıp da karşısına dikildiğimde, ilk defa bana silahı doğrulttuğunda, her gece günlüğüne yazdığı anlarda ve en önemlisi, en içimi darlayanı, en beni meraktan delirteni: Bana baktığında gördüklerinde, hissettiklerinde, zihninden geçen

ortak ama bendeki kayıp anılarda… neler hissediyor, düşünüyordu? Bazen duruyor ve uzun uzun bakıyordu ya yüzüme, asla beni görmüyor ama geçmişi izliyor, belki eskiden söylediğim bir sözü hatırlıyordu ya, onu istiyordum işte! Uygar'ın zihninde olmak ve noktasına virgülüne kadar benim hakkımda sahip olduğu her şeyi görmek, izlemek, duyumsamak, deli gibi tüketmek istiyordum. Bir sır küpüydü benim için ve onu çözmek istiyordum bir an önce.

Sonrası sıkıcıydı. Bir kere bile o ağızlarından dikkate değer, sıkıcı olmayan bir laf çıkmadı. Siyaset, borsa, piyasa, asla bilmediğim insanlarla ilgili meseleler ve dahası. Masada Uygar ve Mert'in ortasında oturuyordum, suspustum ve bunalmıştım, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum bile. Arada bir şampanyamdan yudumluyor, tadını ekşi bulup asla beğenmiyor ama içmeye devam ediyor, acaba gitmek istediğimi Uygar'a söylesem mi diye düşünüp duruyordum.

Daha fazla dayanamadım artık, gözlerim kendiliğinden kapanıyordu yorgunluktan. Uygar'a doğru yaklaştım hafifçe, masada dönen muhabbete dahildi fakat bunu umursamadan, "Uygar," diye mırıldandım diğerlerinin duymamasına özen göstererek. "Gitmek istiyorum."

O kadının keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Uygar, bana bakmadan, "birazdan," diye geçiştirdi beni.

"Ama-" diye itiraz edecek olduysam da Uygar, "birazdan Meira," diye tekrarladı kendisini. O kadının bunu izlediğini, hatta muhtemelen aramızda geçen diyaloğu da anladığını ve bundan eğlendiğini gördüm, resmen sırıttı bıyık altından ve bunu paranoyak, kavga arayan çirkef tarafım da uydurmuyordu. Anlayamadım neden böyle bir tepki verdiğini, bana bir garezi olduğunu dahi düşündüm fakat henüz yeni tanıştığı biriyle nasıl bir anlaşmazlık içerisinde olabilirdi ki?

Sonra da Uygar'a baktım tabii, ona bakınca cevapları da buldum gibi. Hadi ama, bu Uygar, onun gerçek tarafıyla yüzleşmemiş biri için ne kadar da göz alıcı, harika bir adam olduğunu düşündüm. Başarılı bir avukat her şeyden önce, bir hukuk bürosu ve bir zamanlar benim aileme ait olsa da artık onun kontrolü altında işleyen onlarca kurum ve kuruluşa sahipti. Resmen bir rüya gibiydi onun gibi bir adam çoğuna,

bu yüzden bu kadının da Uygar'ın dışarıdan görünen mükemmel maskesine kandığı için ona aşık olduğunu ve beni kıskandığını düşündüm.

Dayanamadım tabii bu aniden içerisine düştüğüm anlamsız rekabete. Az kalsın kalkacak ve 'al senin olsun,' diyecektim kadına fakat bunun yerine Uygar'a doğru, "bu kadın kim?" diye fısıldadım. Elbette bunu nispet yapar gibi kadına baka baka sormamam gerekirdi, hemen kadın kulak kabarttı, o incecik yolunmuş kaşları çatıldı.

"İş yerinden," diye geçiştirdi Uygar da beni. Yetmemişti, "bürodan mı?" diye üsteledim.

"Bürodaki ekipten bir avukatım," dediğinde bıkmış bir şekilde derin bir nefes aldım. "Yasal temsilcim kendisi."

Zaman bir türlü geçmek bilmedi, sıkıntıdan masada ne var yoksa yiyip bitirmiştim; biraz sonra yine dayanamadım iş dünyasının bu sıkıcı havasına. Siyasetçi miyim ben, iş kadını mıyım, asker miyim, ne işim var böyle derin devlet işlerinin görüşüldüğü bir ortamda?

"Uygar," dedim yeniden ona sokularak, "gidelim artık. Saatler oldu."

Bunu da reddedecek sandım fakat artık ısrarlarımdan bunalmış olmalıydı ki saatini kontrol etti, tekrardan masadakilere bakarken kibar bir hareketle boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti ve "bize müsaade," dedi sandalyesini geriye iterken. Hemen peşinden fırladım tabii, bir an önce buradan siktir olup gitmek için can atıyordum, Mert de aynı şekilde.

Önce, "Herman Bey," diyerek kısaca başıyla veda etti masadakilere Uygar. "Yarın detayları özel olarak görüşürüz."

"Elbette Uygar," diye cevapladı onu gayriresmi. "Bana Herman de sadece lütfen. İyi geceler, yarını bekliyor olacağım. Seninle çok iyi işler başaracağız."

Uygar ona kibar bir çabayla gülümsedi ve arkasını döndü. Yanından kaldığım için arkasını döndüğü gibi inen maskesine bizzat şahit olabildim, kısaca korkunçtu; bütün o kibar halleri, gülümsemeleri, nezaketi bir yalandı, yüzü düştü ve yine o

betondan yapılma sert halini aldı. Göz kapakları bile indi resmen, bakışları neredeyse sinirliymiş gibi görünüyordu.

Odalarımızın olduğu kattaydık, etrafa kısaca bir bakınsam da o yabancıyı göremedim elbette fakat sonuçta aynı gemideydik, denize atlayıp da kaçacak hali yoktu ya? İlla ki bir fırsat bulacak ve o adamla görüşecektim, o yüzden şimdilik rafa kaldırdım planlarımı.

Uygar da bizim kapıya gelene kadar hiçbir şey söylemedi, bu sessizliğinin kaynağının bir yabancıyla konuştuğumu öğrenmesinden geldiğini hatırladım tam o anda, kapıyı açıp da benim içeriye geçmemi beklediği anda yani. Onunla kesişti bakışlarımız, bir terslik sezdim, kaşlarım çatıldı kendiliğinden fakat ses etmeden onu geçip girdim içeriye. Arkamdan baktığını hissedebiliyor ve her adımda gerginliğim yükseliyordu fakat kazasız belasız yatağa vardım.

Döndüğümde Uygar kapıyı kapatıyordu ve sessizliği fazla sinir bozucuydu. Sinirliyse neden sinirli davranmıyordu da böyle saldıracağı uygun anı bekleyen bir yırtıcı gibi gözetliyordu beni?

Sonunda beyefendi peşimden gelebildi ama durmadı, beni geçip ilerideki koltuğa vardı. Önce ceketini çıkardı, kenara koydu sessizce ve oturdu. Yine karşımda kalıyordu, yalnız ben ayaktaydım, o oturuyor, arkasına yaslanarak beni izliyordu. Bu her nedense bir meydan okuma gibi geldi, kendimi sınanıyormuş gibi hissedip kaşlarımı çattım.

Karşısına geçip oturdum ben de. Aramızda alçak bir sehpa vardı camdan, üzerinde birkaç dergi, küçük silindir bir kutu ve sigara paketi.

Uygar, bu hareketimi dikkatle izledi ve bir şeyler hoşuna gitmemiş gibi memnuniyetsiz göründü. ”Neden karşıma oturuyorsun Meira?” diye sorguladı ve elini yanındaki boş alanda gezdirdi. ”Yanıma otur.”

”Burası iyi,” dedim, ne söyleyecekse söylemesini bekliyordum. Birkaç dakika boyunca arkasına yaslanmış bir şekilde sadece beni izledi. O susunca ben de sustum, o konuşursa ben de konuşacaktım.

Sonunda aralandı o mühürlü dudakları, ”kimdi o adam Meira?” diye sordu usulca, gözlerinden bir şüphe dalgası geçti. ”Ne konuşuyordunuz?”

Elbette bunu soracağını biliyordum, hiç düşünmeden, ”önemsiz bir şeydi,” diye cevapladım onu ama bundan tatmin olmamıştı, o irdeleyici bakışları bir kusur, bir tökezleme arar gibi üzerimde dolaştı.

”Önemli olup olmamasını sormadım,” dedi bu sırada, sinirlenmeye başladığımı hissedebiliyordum ama sükunetimi koruyarak, ”sadece tanışmak istedi,” dedim. Elbette ona anlatacak değildim, bu muhtemel tek kurtuluş şansımı da çöpe atmak demekti, riskli olsa dahi denememek için hiçbir sebebim yoktu.

Ama Uygar da aptal değildi, bir şeylerin tersliğini seziyor, beni direkt suçlamıyor ama benim kendi ağzımla itiraf etmemi bekliyordu. ”Meira,” dedi sonunda, neden adımı hep böyle söylüyordu? Daima üzerinde fazladan duruyor ve vurguluyordu sanki, herhangi birine ismiyle hitap etmesinden çok farklıydı benim adımı dillendirmesi.

‘Mert’

derken ya da

‘Herman’

ya da o aptal kadına

‘Pelin’

derken böyle değildi, bir farklılık vardı, çok küçük bir nüans hem de. Her sözün sonuna itinayla getiriyordu ya, garip bir histi benim için. Bazen sadece ismimle tek kelimelik bir cümle kuruyordu sanki, yüzüme uzun uzun bakıyor, tek kaşını çok hafifçe kaldırıyor, başını yine omzuna doğru eğiyor ve

‘Meira’

diye hitap ediyordu. Bu bile çok şey anlatıyor fakat benim kafam, eksik anılardan ötürü bu vurgunun arkasındaki anlamı, hissi, anıyı yakalayamıyor, yalnızca belirsizlikle kalakalıyor, olduğu yerde sayıyordu.

Yeniden ”Meira,” demişti usulca işte, bu seferkinde bir uyarı yakaladım ama sakindi, fazla sakin hatta. ”Bana ne konuştuğunuzu anlat.” Ve durup ekledi: ”Baştan sona.”

Durdum, onun soğuk bakışlarına karşılık verdim aynı mesafelerle, aynı yabancılıkla. Yalnızca itiraz etmeli ve bu konuyu kapatmalıydım belki de fakat hayır, yüzündeki o ifadeyi silmek,

bu mekanın sahibi benim,

havalarını söndürmek istedim.

Gözlerinin içine bakarak, ”yanıma geldi,” diye başladım anlatmaya hiç acele etmeden. ”Gülümsedi bana. Benim gibi güzel bir kadının neden yalnız başına durduğunu sordu. İltifat etti saçlarıma, elbiseme, gözlerime. Adımı öğrenmek istedi.”

Ağzımdan çıkan her bir söze karşı biraz daha gerildiğine, biraz daha bakışlarına gölgelerin düştüğüne şahit oldum ama ”bekle,” dedim bu ifadesini zevkle izlerken. ”Bitmedi.”

Tek kaşı havalandı sorgulayıcı bir tavırla, artık oturmamı işaret ettiği elini yumruk haline getirmişti bile. ”Benim de hoşuma gitti,” dedim, dudaklarım kendiliğinden kıvrılmıştı. ”Fena bir tip sayılmazdı. Belki ben de ona adını sormalıydım.”

Çenesini sıktığını gördüm, bakışlarım gözlerine geri tırmanırken de, ”hatta belki de,” dedim muzip bir ifadeyle, ”oda numarasını bile sormalıydım.”

Bakışlar öldürebilseydi hemen şu saniyelerde Uygar’ın karşısında son nefesimi veriyor olurdum hiç şüphesiz.

Ama o kendine mukayyet olabildi şaşıracağım üzere. ”Meira,” dedi uyarı dolu bir sesle, sınırı aşmamam için bir çağrıydı bu.

Lakin yüzümdeki küçümseyici ifadeden de kavga arayan agresif üslubumdan da bir türlü kurtulamadım ve ”ne var?” diye böldüm onu kabaca. ”Sorun ne tam olarak? Neyden çekiniyor da sorguluyorsun beni? Seninle aramdaki durum hakkında ona bir şey söylemedim, seni ifşa etmedim, korkma.”

İfadesinde bir değişim, bir yumuşama yaşanmadı, aynıydı, aynı sert duruş, gergin bir vücut, kaskatı kesilmiş bir çene ama aslında sinirli olması gereken bendim. Hıncımı çıkartacak

yollar da fazla acınasıydı elbette ama onu rahatsız edecek en küçük fırsatı dahi değerlendirmek, onunla oynamak, tıpkı böyle eziyet çektirmek istedim.

”Yoksa mesele bu değil mi?” diye sordum sahte bir hayretle. Cevabı biliyordum zaten, sadece itiraf etmesine ihtiyacım vardı. ”Değildir tabii ki de,” dedim, ”sonuçta orada masaya çıkıp bağıra çağıra yaptığın her şeyi millete anlatsaydım bile bir şekilde durumu kurtarırdın değil mi?”

Sessizdi, hafifçe kıstığı gözlerle beni gözlemliyordu. ”Oradaki insanları gördüm, Uygar,” dedim, ”ağzının içine bakıyorlar resmen. Bir zamanlar babamın köpeği olanlar şimdi de senin peşinde kuyruk sallıyor demek ki.”

Yutkundum; yüzümde küçümseyici bir ifade ve dudaklarımda muzip ama eksik bir sırıtma şekillenmiş olsa da buruktum. ”Bugün bir şeyi anladım,” dedim. ”Bana ve aileme yaptıklarını kanıtlarıyla bütün bir dünyaya sunsam bile bu gemideki gibiler yönetiyor dünyayı. İğrenç bir sosyete örgütlenmesi var ve istediğiniz sesi kesebilecek güce sahipsiniz.”

Oturduğum yerde biraz daha geriye kaydım, elimle yataktan destek alıyor ve Uygar’ı izliyordum. ”O yüzden,” dedim yaramaz bir gülümseme eşliğinde, ”senin derdin benim birilerine ötmem falan değil. Hiçbir zaman değildi. Senin derdin başka.”

Sessizliğine karşı içimi büyük bir zevk sardı istemsizce. ”Uygar Karşah,” dedim, ”söylemek istediğin bir şey mi var?” Yutkunduğunu fark ettim. ”Sonuçta,” dedim, ”artık bana aşık değilmişsin ya? Eskidenmiş ya o? Ve yitip gitmiş, dahası kor bir nefrete dönüşmüş.”

Hadi,

diyordum içimden,

itiraf et artık Uygar, bana karşı boş olmadığını, olamadığını itiraf et!

Kazanıyor olduğumu, sonunda itiraf edeceğini ve en azından bir merakımı gidereceğini düşündüm fakat önce uzun uzun beni izledi, neredeyse pes ettiğini düşünmeme sebep oldu fakat az sonra hiçbir şekilde göz kontağını bozmadan, ”son defa

soruyorum Meira,” dedi ve bütün söylediklerimi resmen görmezden gelerek, inanmayarak ya da umursamayarak, ”ne konuştunuz?” diye sordu tekrardan.

Çenemin yeniden seğirmeye başladığını hissedebiliyordum ama derin bir nefes aldım içimdeki saldırganlığı bastırarak ve ”beni senden kurtarması için yalvardım ona,” dedim.

Cevabı gecikmedi: ”Nefesini boşa harcamışsın o zaman.”

Daha söyleyecek çok şeyim vardı ve istisnasız hepsi büyük kavgalar çıkartırdı. O yüzden sustum ve alttan aldım şimdilik, eğilip topuklu ayakkabımı çıkardım ayağımdan, Uygar da ona cevap vermeyeceğimi ve daha fazla muhatap olmayacağımı anladı. Neyse ki sataşmadı, yalnızca sessiz sessiz izledi beni öylece oturduğu yerden.

Kalktım yataktan, topuklu ayakkabılarımı bir kenara bıraktım, Uygar’ın taktığı kolyeyi de çıkarıp rastgele yatağa attım. Bunu da izlediğini biliyordum tabii, hoşnut kalmadığını da aynı şekilde ama sesini çıkarmadı. Duş alacaktım, valizlere yöneldim ve kendiminkini açıp karıştırdım. Uygar’ınki de açıktı yanda, kısaca bir göz attım öylesine, hep aynı renkler, aynı kesim kazaklar, gömlekler, tam sıkıcı bir avukat dolabı.

Kıyafetlerimi ayarlarken ve kim nerede nasıl yatacak diye kara kara düşünürken telefon geldi Uygar’a, açtı ve ”kabul ettiler mi Pelin?” diye sordu. Pelin’in adını duyduğum gibi bir gerilme geldi bana. ”Neymiş?” dedi sonra, ne konuşuyorlardı acaba? İş elbette ama ilk defa öğrenmek istedim o sıkıcı işlerini fakat resmen ben duymayayım diye oturduğu yerden kalkıp ileriye, cam kenarına gitti.

Arkasından onu izlerken kaşlarımı çattım. Ne diye benim duymamı istemiyordu şimdi? O benim her haltıma kadar bilmek isterken benden istisnasız her şeyi gizlemesi bir şaka olmalıydı.

O karafatma ona bu kadar önemli ne söylüyor olabilirdi? Ne gizliyordu?

Sinirle döndüm önüme ve hırsla hepsini yırtmak ister gibi ayarladım kıyafetlerimi. Bir an önce lavaboya girip onu ve Pelin hanımı yalnız bırakmayı istiyordum fakat kalkmadan

önce bir kez daha takıldı yan tarafta açık bir şekilde duran Uygar'ın bavulu. Az önce de aynı manzara vardı elbette fakat katlanmış kıyafetlerin altından bir detay gözüme takıldı bu sefer, çok küçük ve keskin bir beyazlık kestirdim, ne olduğunu anlayamadım ama. Dönüp Uygar'a baktım, camdan dışarıyı izliyor ve o kadın ile derin bir sohbet içerisinde bir görüşme yapıyordu, ne yaptığımın bile farkında değildi.

Bundan cesaret bulup çaktırmadan bavuluna yaklaştım ben de ve kıyafetleri bozmadan biraz kaydırıp altındaki şeye baktım.

İlaçlarım!

Hem de dört koca ilaç kutusunda! Bu ilaçların, daha doğrusu uyuşturucuların kolay kolay bulunamadığını ve Uygar'ın bunları temin etmek için uğraştığını biliyordum. Burada ise ağzına kadar şeffaf ilaç kutusu içerisine doldurulmuş değişik renklerde ve boyutlarda haplar vardı. Bana aylarca yetebilecek kadarı hem de! Bu bütün bir stoku bile olabilirdi! Beni zehirlemek için, beynimi uyuşturup anılarımı geciktirmek için kanıma karıştırdığı onca ilaç, uyaran!..

Ellerim titremeye başladı heyecandan. Bir kere daha kontrol ettim omzumun üzerinden ve Pelin'e teşekkür ettim içimden.

Biraz daha konuş,

diye geçirdim aklımdan ve hemen o dört kutuyu da sessizce alıp havluma sardım.

Ayağa kalktım, hepsini lavaboya boşaltacaktım elbette. Yenilerini bulup getirene kadar kim bilir ne kadar süre geçerdi! Sadece birkaç gün ilaçsız kalmak dahi bünyemi çok etkiliyor ve anılar, istemediğim kadar ani bir şekilde sirayet ediyordu savunmasız zihnime. Birkaç gün kazandırması bile yeterliydi, kaldı ki bu gemi en az bir hafta daha suları terk etmeyecekti. Bir haftada hatırlayabileceklerimi bir düşününce hem gerildim hem de heyecandan titredim yeniden.

Elimde havlum, havlumun arasında ilaçlar, hepsinin üzerinde ise kıyafetlerim, o şekilde hiçbir şey çaktırmamaya çalışarak lavaboya doğru yürüdüm. Bana kalırsa iyi gidiyordum, soğukkanlıydım fakat bir noktada Uygar telefonu kapatmış ve

bana doğru bakmıştı. Hiç bozmadan geçip gittim, arkama da bakmayacaktım asla fakat bir terslik sezdi sanırım her nasılsa.

Ve ”Meira,” diye seslendi arkamdan sakin bir üslupla. ”Gel buraya.”

Olduğum yerde durdum, neyse ki arkam ona dönüktü de yutkunduğumu görmedi. Kısaca ona baktım normal görünerek, ”duş almam lazım,” dedim.

Ama şüpheyle kıstığı gözleri üzerimde dolaşırken, ”ilaçların da alması gerekiyor mu?” diye sorunca kalakaldım tabii.

Nereden anladın be cin herif?

Elbette herkesin yapacağı gibi itiraz edecek,

nereden çıkardın, ne alaka, ne ilacı,

gibi yalanlar sıkacak oldum fakat bunların Uygar karşısında hiçbir işe yaramayacağı gerçeğiyle çoktan yüzleşmiştim zaten. Ben de ne yaptım? Arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım ve lavaboya attım kendimi.

Telaş içerisindeydim, arkamdan kapıyı kapatıp kilitlemeyi dahi düşünemeden bir çırpıda klozete vardım, kutular fazla büyük olduğundan öylece atıp da sifonu çekemezdim, acele acele kapaklarını açıp öyle döktüm. İlk ikisini lavaboya boşalttığım gibi kapıda belirdi Uygar, telaşla diğerlerini açmaya vakit ayıramadan hemen sifonu çektim en azından ikisinin garanti olarak gitmesi için.

”Meira!” diye bağırdığını sadece ben değil bütün bir gemi duymuş olmalıydı. O sırada kaşla göz arasında bir kutuyu daha boşaltmayı başarsam da saniyesinde dibimde bitti, beni tuttuğu gibi geriye çekti ve klozete baktı. Dizlerimin üzerine çöktüm hemen, yerde yuvarlanan bir diğer kutuyu telaştan gözlerimin önüne çekilen bulanıklığa rağmen bulabildim ve zar zor doğrularak onu da boşalttım klozete.

Uygar ne yapacağını bilememişti sanki, beni zapt edememiş, tutup çekmişti fakat elim kolum ayrı oynuyordu. Resmen bir savaş verdim orada, bütün bir gücümü ve esnekliğimi kullanarak klozete abanıp bir şekilde sifonu bir kere daha çekebilmiştim.

Hâlâ yerde, kutunun dibinde, orada burada haplar kalmıştı, onları bile Uygar'a rağmen toplamaya, klozete dökmeye çalışmıştım fakat Uygar, artık sınırının sonlarında bir yerlerde beni geriye doğru savurdu.

Ben yere kalçamın üzerine kapaklanırken Uygar'ın,

"Meira!"

diye öfkeyle bağırdığını duydum. Saçlarım önüme geliyordu, yerden ellerimle destek alıyor ve fayansı izliyordum. Nefeslendim, soğuk fayansın üzerindeki parmaklarımı izledim.

"O ilaçların ne kadar zor bulunduğuna dair bir fikrin var mı senin?" diyordu Uygar hâlâ ayakta.

"Uyuşturucu," diye düzelttim onu bu sefer de ben. Başımı kaldırdım uzun saçlarımın arasından ve "onlar uyuşturucuydu," diye tekrarladım fakat bu sefer sırıtıyordum. "Hatırlayacağım artık. Her şeyi hatırlayabileceğim. Beni zehirleyebileceğin ilaçlar kalmadı Uygar. Sadece kıyıya varmamız bile bir haftayı bulur."

Ne Uygar'ın zehirli sözleri ne de o aptal ilaçların kimyasal oyunları, bir tek ben ve zihnim kalıyordu geriye şimdi.

Uygar da bu küçük zaferi izledi yüzümde. Sertti ifadesi, daha fazlasını da yapmak istiyor gibiydi ama önce sözlerim ardından yerdeki dağınık halim duraksattı onu. Durgunlaştı fakat bu bir tür şefkat belirtisi değildi, bir şeyin farkına varmıştı sanki, birden pes etmiş gibiydi.

"Pekala," dedi sonunda, sesi hâlâ gergin gelse de az önceki sinirini gerilere itmişti anlaşılan. "Sen istedin bunu."

Bir ceza. Biliyorum, bana

'sen istedin bunu,'

derken belamı ilaçlardan değil de hatırladıklarımdan bulacağımı düşünüyordu ama hazırlıklı saydım kendimi. Bir hata yaptığımı düşünmüyordum.

Ama o kesinlikle bunu bir hata olarak görüyordu. Tekrardan, "sen istedin bunu," diye mırıldandı kendince, yerdeki kutuyu itekledi ayağıyla ve önümden geçerek kapıya yöneldi.

Arkasından onu izledim, fazla sakindi ama içinde fırtınalar kopuyordu elbet.

Çıkmadan önce duraksadı, ”Meira,” dedi bana bakmadan, ”o ilaçları zorla ağzına tıkmam için yalvaracaksın bana.”

Kaşlarımı çattım bu söylediğine. Yine gülmek istedim, bunu gülünç bulduğumu ve bunun asla yaşanmayacağını ona söylemek, onu küçümsemek istedim fakat bir türlü şekillenmedi o kibirli sırıtış dudağımda. Yarım yamalak kaldı öylece ve ben onu arkasından izledim olduğum yerde.

Hep geçmişteki Meira'yı düşündüm, onun kafa yapısını, yaptıklarını, hislerini, yaşananları.

Ama hiç gelecekteki Meira'yı düşünmedim.

Yaşanan her şeyi öğrendikten sonra ne hissedecek, ne hale düşecek diye durup kafa yormadım ya da önlem almadım. Bir anlığına, sadece bir anlığına gelecekteki Meira'nın da mezarını kazdığımı düşündüm bu hareketimle, büyük bir hata yaptığımın tehlikeli düşüncesi sirayet etti şuursuz aklıma.

Acaba,

dedim,

gelecekteki Meira hiç hatırlamamış olmayı dileyecek mi?

ℒ

Aynı gece, sadece gece yarısından sonrası. Veya biraz dahası. Sabaha yakın, durgun, soğuk ve mavi bir anı.

Çok değil, duştan sonrası, ıslak saçlarımla yatakta uzanırken ve uyumaya çalışırken gelen bir fazlalık. Bir fazlalık gerçekten de hastalık, asla bünyeye kabul edemediğin bir yabancı; tenim resmen yanıyor ama içim titriyor, bu yüzden ateşler içerisinde olsam da yorganın altına kıvrılmıştım.

Mayışıyorum gittikçe.

Uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde, arafta neredeyse.

Bir yerlere gittim kafamda. Çok uzak değil, yakın bir geçmiş. Uykuyla savaştığım bir arada, oldukça kaotik bir müdahale. Titremeler bu sefer salt hastalıktan değil ama korkudan,

heyecandan iliklerime işliyor. Nefes alış verişim hızlanıyor kulağıma çalınan dehşetle.

Sadece kendi nefes alışımı değil bir başkasınınkini daha duyuyorum. Geçmişten biri, tanıdık, hatta benim kadar bana tanıdık.

Meira.

Titrek, zayıf ellerini görüyorum kağıda bir şeyler yazan.

Neredeyim?

”Bir tuzakmış!”

Bunu kim diyor?

Zihnimin derinliklerinden bir ses ya da gerçek biri. Geçmişten bir sıfat.

”Hepsi bir tuzakmış!”

”Neymiş tuzak?”

”Hayır!”

diyor tokat gibi çarparken kelimeleri yüzüme.

”Kimmiş tuzak!”

”Ne?”

Başka bir yerdeyim şimdi. İçinde olduğum oda tanıdık geliyor. Meira kaygılı, çenesi yine seğiriyor. Kara kara düşünüyor

”ne yapabilirim?”

diye. Karşısında Uygar, uzun duruşundan tanıyorum onu, arkası dönük.

”Kitap,” diyorum sonunda ona. Gözlerim dolu ama belli etmiyorum sesime çaresizliğimi.

”Ne kitabı?” diye soruyor.

Saçlarım neden bu kadar kısa? Kaç sene öncesi bu?

”Kitap okumak istiyorum,” diyorum, sesim titriyor artık. Ne olmuş öncesinde bilmiyorum ama Meira’nın bakışlarından plan yaptığını anlayabiliyorum.

Başta ilgisiz görünüyor ve boş verecek gibi oluyor ama ifademe bakınca duraksıyor. ”Tamam,” diyor kısa süre sonra. ”Hangi kitabı istiyorsun?”

”Büyük büyükbabamın kitabını,” diyorum hemen.

Uygar’ın yüzünde muzip, hatta aşağılayıcı bir sırıtma beliriyor. ”Demek öyle,” diye mırıldanıyor.

”Okumak istiyorum,” diyorum ona inatla.

Koyu yeşil sert kapağıyla eski kitap beliriyor avuçlarımın arasında. ”Oku bakalım,” diyor, düşmanlık seziyorum onda. Hep düşmanız, her zaman düşmanız ama bu sefer biraz daha fazla. Biraz daha taze ya da.

Zaman geçiyor, gece vakti, yatağımın yanında yerdeyim. Pencere ile yatağın arasındaki boşlukta, olur da odaya biri girerse diye uzanmışım sanki. Yerde ise o kitap, yapraklarına yansıyan ay ışığıyla aydınlanıyor satırları. Bir tarafına beyaz boş bir kağıt koymuşum, elimde ise bir dolma kalem.

Yazıyorum ama ne yazdığımı göremiyorum. Boş kağıdı tamamen yazarak dolduruyor, ardından ikiye katlıyorum. Mürekkep bulaşıyor parmak uçlarıma.

Kitabın en arkasındaki kalın sayfayı, sert kapağından ayırmışım dikkatle, ikisi de ayrı ayrı sağlam duruyor elbette. Yazdığım kağıdı ikisinin arasına koyuyorum özenle ve ayırdığım kalın sayfanın kenarlarına yapıştırıcı sürerek geri yapıştırıyorum kapağa.

Yazdığım mektup, kapağın arka tarafıyla bütünleşiyor ve eski haline dönüyor. Dışarıdan gören bir gözün bu kısım üzerinde oynandığını anlamasının hiçbir imkanı yok. Ne bir kabarıklık ne de bir uyuşmazlık, tertemiz ve orijinal duruyor.

Kitaba bir mektup saklamışım…

Nefessiz kalıyorum bir an. Hemen kavrayıp almak ve açıp okumak istiyorum.

Ne yazmışım?

Ama çekip çıkarılıyorum oradan.

Hayır hayır!

Yine neredeyim? Etrafıma bakmak ve tanımak istiyorum ama kendimle göz göze geliyorum. Ben varım karşımda. Kaşlarım çatılıyor, onunki de takip ediyor beni.

Ayna ile bakışıyormuşum. Bu sıfat bana mı ait? Bu bakışlar? Bu soğuk yeşiller?

Aklımı yitiriyorum.

Lavabo tanıdık geliyor. Dağ evindeki lavabo ama ayna temiz, sağ altta hep yer edinen o çizik yok şimdi. Meira var aynanın karşısında, derin derin nefesler alırken soğuk ama kararlı bakışları kendi üzerinde. Yutkunduğunu görüyorum, lavaboya doğru uzanmış, bir elinde bıçak.

Tekrardan nefeslenmesi gerekiyor, ardından bıçağı tuttuğu elini kaldırıyor ve aynanın tam sağ az alt köşesine küçük, ince, çapraz inen bir çizik atıyor. Lavabonun diğer tarafından büzüşmüş bir poşet seçilebiliyor. Kaşlarım çatılıyor aynanın üzerine bıçakla attığı çiziği izlerken.

Neden,

diye sormak istiyorum ama Meira'nın beni cevaplamaya vakti yok. Aynadan gözlerini ayırmadan yavaş adımlarla geri geri gidiyor şimdi. Gözü o çizikte, birkaç adım daha, biraz daha ve aynadan dizlerinden itibaren görünebildiği bir açıklıkta duruyor.

Parmakları kerpeten gibi sarmış bıçağın kulpunu. Ellerinin titrediğini görebiliyorum.

Meira,

diyorum,

ne yapıyorsun?

Ama ona işlemiyor, ona kadar varmıyor sesim. Aynı kişiyiz, neden bu kadar uzağız?

Aynadaki çizik, Meira'nın karnının tam sağ alt bölgesine denk geliyor. Aynadan bunu takip ediyor gözleri. Açıyı bulunca kıpırdamıyor, başını eğip durduğu yere bakıyor. Aynadan tam tamına 4 adım kadar uzak. Eğiliyor ve yere de bıçakla küçük ama seçilebilecek bir çarpı atıyor

‘burası’

der gibi.

Tekrardan doğuluyor. Artık vakit gelmiş. Tekrardan yutkunuyor. Artık hazır.

Bıçağı kaldırıyor fakat bu sefer hiç beklemeden karnının sağ alt bölgesine saplıyor birden.

İkimiz de aynı anda çığlık atıyoruz.

Acı içerisinde kıvranıyorum, yere düşüyorum, ellerim nereye gideceğini bilemiyor sanki. Her yer kan oluyor! Her yer! Fayansa çökmüş Meira, ben ise bir sertlik hissediyorum kolumda.

”Hassiktir, ne oluyor?”

diye bağırıyor biri ama iki Meira da değil bunu söyleyen. Çığlık atmaya devam ettiğimi bile sonradan fark ediyorum, kafam karışmış ve bir gelip bir giden aklım nerede olduğunu anlamıyor.

Gözlerimi açamıyorum, bunun bir kabus olduğunun farkındayım ama yaşanmış bir kabus bu.

Tekrardan,

”Meira?”

diyor gür bir ses, bu sesi tanıyorum. Mert… Kollarımdan tutmuş, yerdeyim sanırım, panik içindeyim, kriz geçiriyor ve çığlık atıyor, gördüklerim yüzünden direnmeye çalışıyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ama başka bir zamanda açık.

Meira lavaboda fayansın üzerinde, sırtını dayadığı kenarda parmakları yarasının etrafında. Bıçağı çekip çıkarmış çoktan, oluk oluk akan kan lavabonun yeni rengi. Meira’nın parmakları… yaranın üzerinde.

Ve az sonra da yaranın içinde.

Meira parmaklarını sokuyor açtığı yarıktan, ben çığlığımı kontrolsüzce atarken o baskılıyor kendininkini iki dudağının arasında.

”Ne oluyor?”

diye bağırıyor Mert, sesi ilk defa bu kadar karmaşık ve biraz da panik geliyor kulağa. Beni sarsıyor, kaldırmaya, kendime getirmeye, uyandırmaya çalışıyor.

”Meira!”

diyor,

”gözlerini aç!”

Açık zaten, görüyorum her şeyi. Meira yarasını deşerken yeniden yaşıyorum her şeyi.

Dur,

diyebilmek için bile susturamıyorum çığlıklarımı.

Sonunda kaldırıldığımı hissedebiliyorum. Gözlerim aralanıyor, nefes nefeseyim, her yer bulanık, gözyaşları içerisindeyim. ”Meira?” diye sesleniyor bana Mert, tam da başımda dikiliyor. Yeniden yatağa yatırmış beni. Küfürler ediyor telaş içerisinde, kalın kaşları çatılmış ve ne yapacağını bilemiyor. Bana acıdığından değil ama ”Uygar sikecek belamı,” diye mırıldanıyor kendince. ”Uyandın mı? Kabustu, kendine gel artık,” diyor acele acele.

Terler içerisindeyim. Kabusumdan etimle kemiğimle zar zor ayrılıp gelebilmişim. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, son nefesini veren bir canlı gibiyim. ”Alt tarafı kabustu!” diyor Mert biraz da kızarak. Ölmediğime sevinmiş gibi görünüyor fakat bir anlığına kanı çekilmiş sıfatım onu tereddüde düşürünce elini alnıma koyuyor ve kaşları daha da derinden çatılıyor.

”Sen…” diyor, ”yanıyorsun!” Kalkıyor hemen yatağın başından, önce bir ne yapacağını bilemeden etrafına bakınıyor. ”Uygar,” diyor hemen sonra, ”Uygar nerede?”

Bilmiyorum, tek düşünebildiğim acaba bunun da mı bir kabus olduğu. Şu an doğru zamanda mıyım yoksa anılarımın arasında mı?

”Uygar,” diyor yeniden, panik içerisinde olduğu belli olsa da hareketleri soğukkanlı sayılır. ”Telefonunu yanına almamış. Gidip onu bulacağım, Pelin’in yanındadır.”

Kitap!

Birden bir ampul gibi yanıyor bu düşünce kafamda. Kandan, Meira'nın kendini bıçaklayışından ilk kopabildiğim, o şoktan ilk çıkabildiğim an da bu oluyor.

Mert bana, "sakın kıpırdama!" diye uyarıp çekip giderken, benim aklımda bir tek

'kitap'

sembolü yanıyor.

Meira, geçmişteki Meira bir mektup yazmış ve bunu kitaba saklamış…

Yataktan fırlamaya yelteniyorum aceleyle ama öyle hırpalanmışım ki daha ilk adımımı atar atmaz yere kapaklanıyorum.

Acele etmeliyim,

diyorum, yerde sürüne sürüne kendimi çekiştiriyorum bavullara doğru. Işıklar kapalı, bir tek loş bir mum ışığı aydınlatıyor içeriyi. Yerdeki gölgem de geliyor peşimden, benim gibi sürünüyor o da çaresizce.

"Uygar gelmeden,"

diyor o da benim gibi,

"çabuk al o kitabı!"

Her yerim ağrıyor. Karnımdaki çoktan iyileşmiş bıçak iz dahi açılıyor sanki, hiç iyileşmemiş aslında, sızladığı an anlıyorum bunu. İçimde bir şeyler kıpraşıyor gibi, yüzümü buruşturuyorum acı içinde. Aşağıya baksam vücudumu kanlar içerisinde göreceğimi sanıyorum, gözlerimi şu ana açsam da zihnim kalmış geçmişte artık.

Varıyorum bir şekilde bavula. Saniyeler dahi çok önemli, her an kapı açılabilir ve Uygar gelebilir. Bavulu karıştırıyorum acele acele, önüme gelen her şeyi atıyorum dört bir yana. Eski kitabı aldığım gibi bir elektriklenme yayılıyor vücuduma. Titriyorum nöbet eşiğinde. Başından beri bu kitapta yazanların bir değeri olduğunu sanma aptallığında bulunmama yanıyorum.

Mesele kitapta yazanlarda değil, kitapta gizlenenlerdeymiş meğer!

Hemen en arkasını açıyorum kitabın ve kalın, sert kapağını tutuyorum. Her eski kitapta olduğu gibi elbette bunda da kapağın arkasında ekstradan yapıştırılmış kalın bir kağıt bulunuyor, onu kenarlarından tuttuğum gibi çekip yırtıyorum. Durup da özenle bu işi yapacak vaktim de olmadığından düzgün yırtılmıyor, çekip hırsla kopartmam, adeta parçalamam gerekiyor ama sonunda, sonunda o beyaz kağıdı görebiliyorum!

Kalbim duracak sanki. Çok kısa bir anlığına duraksamam ve nefes almayı kendime hatırlatmam gerekiyor. Sonra zamanım olmadığını hatırlıyorum, yeniden koparırcasına çekip alıyorum o kağıdı oradan.

Katlanmış kağıtta eğik, düzenli yazımı görebiliyorum şimdiden. Yazılanların bana kıyametimi getireceğini bile bile açıyorum o kağıdı. Mürekkebi yer yer akmış kağıda göz gezdirirken ellerim titriyor.

Ve ilk kelimeleri başlıyorum okumaya:

18 Mart Pazar, 2018

Merhaba Meira.

Nasılsın?

Bu saçma bir soru, farkındayım, iyi olmadığını biliyorum. Çünkü iyi olmadığımı biliyorum.

Çok şaşkınsın ve kafan karışık, anlıyorum ama bu yazılar sana ait, geçmişteki Meira'dan gelecekteki Meira'ya bir uyarı ve elzem bir yardım. Bu yüzden yazdığım her şeyi büyük bir dikkatle okumanı ve bana, yani kendine inanmanı rica ediyorum senden, kurtuluşun yalnızca bu mektuptan gelebilir.

Öncelikle bu mektubu Uygar'ın bulamaması için oldukça gizli ama senin bulabilmen için de olabildiğince bariz bir yere koydum, şu an bu satırları okuyorsan da başarmış olmalısın, ya hatırladın ya da içgüdülerinin seni yönlendirmesiyle tesadüf eseri buldun. İki türlü de umarım her şey için çok geç olmadan bulmuşsundur.

Elbette, nasıl böyle şeyler yazdığımı, nasıl sanki hafızanı kaybedeceğini tahmin etmişim gibi konuştuğumu sorguluyorsun içinde. Gerçek şu ki tahmin etmiyorum, hafızanı kaybettiğini zaten biliyorum.

Meira,

Bu ilk defa uyanışın değil.

Uygar bunu sana uzun zamandır yapıyor.

Seni çeşitli ilaçlarla, uyaranlarla, uyuşturucularla tekrar tekrar uyuşturup komaya sokuyor. Sana her şeyi unutturuyor, kendini bile ve böylesi akıl almaz bir döngüde sana eziyet ediyor, senden intikam alıyor.

Seni bir robot gibi sıfırlıyor ve geçmişte yaşananların acısını, tekrar tekrar uyuşturduğu zihnine yavaş yavaş geri sokarak çektiriyor. Seninle, aklınla, anılarınla oynuyor, onları çarpıtıyor ve her şeyi hatırlayabildiğin, bütün acıları çektiğin, pişman olduğun, yittiğin, bittiğin noktada her şeyi en başa çekiyor, yeniden güçlü kimyasallarla seni senden alıyor ve her şey en başa dönüyor.

Bu bir süreç değil Meira, bir döngü. Sen bir intikam döngüsünün içerisinde, acımasız bir adamın pençeleri arasında çırpınarak boşa kürek çekiyorsun aslında.

Böyle bir ceza için, bu kadar acımasız bir intikam için ne tarz bir sebebi olabileceğini sorguluyorsun, biliyorum, aklını yitireceksin belki de, ya da çoktan yitirdin ama inan bana her şeyin bir sebebi var. Sana bu sebepleri anlatamam, Meira, üzgünüm, bunu sana yapamam, bizim için, ya da benden çoktan geçti fakat senin için, senin iyiliğin için bunu sana yapamam. Bana güveniyorsun değil mi?

O halde asla geçmişi öğrenme.

Hiçbir şey düşündüğün kadar basit değil, her şeyin bir karşılığı var.

Şu an kullandığın ilaçlar yalnızca hafızanla oynamak, her şeyi geciktirmek ve eziyetini uzatmak için. Kulağa korkunç geliyor biliyorum ama onları ne olursa olsun içmelisin Meira, hafızanı geri kazanmamak için elinden geleni yapmalısın.

Eğer hatırlarsan, bunun bedelini ödersin.

Uygar sana mutlaka ödetir.

Eğer geçmişi hatırlarsan sakın ona bundan bahsetme, her şeyi öğrendiğini, hatırladığını ve yeterince acı çektiğini anladığında seni yeniden zehirleyerek yavaş yavaş komaya sokacak ve hafızanla oynayacak, aylar sonra ise her şey başa dönecek. Aynı odada uyanacak ve kendine, 'ben kimim' diye, Uygar'a ise 'sen kimsin' diye soracaksın. 'Düşmanlarız,' diyecek sana Uygar mutlaka.

Bu doğru, siz düşmanlarsınız. Hep düşmanlardınız.

Ben, her şeyin bir karşılığı olduğunu bilmeden her hatırladığım parça için ona hesap sordum ve artık hatırlayacak bir şey kalmadı geriye, yavaş yavaş beni çeşitli ilaçlarla uyuşturduğunu biliyorum, her şeyin farkındayım artık ama karşı gelmem mümkün değil. Uzuvlarım uyuşuyor, işlevini yitiriyor sanki, düzgün düşünemiyorum, çok savunmasız hissediyorum kendimi, içimi açmak istiyorum ona. Yalan söyleyemem ve güçsüzlüğümden sebep ona bu mektuptan bahsederim diye başından itibaren bu işe hiç girişmemem gerektiğini düşündüm fakat artık sınırımdayım, çok az bir sürem kaldığını biliyorum, size bu mektubu en azından ulaştırmaya çalışmalıyım.

Size diyorum, çünkü kaçıncı uyanışın olduğunu bilmiyorum. Ben ikinciyim, ikinci defa uyandığımı biliyorum, her şeyi hatırlıyorum. Uygar'ın üzerimizde oynadığı korkunç oyunu çoktan öğrendim ama senin kaçıncı olduğunu bilemiyorum.

Fakat elbette bu mektubu sadece ne kadar çaresiz olduğunu sana hatırlatmak için yazmadım, sana yardım edeceğim Meira.

Benden çoktan geçti, ben bu sefer de kaybettim lakin sen benim gibi her şeye sıfırdan başlamayacaksın, her şeyi çok geç olduğunda öğrenmeyeceksin. Dolayısıyla kazanma şansın var Meira. Uygar'ı mahvetme şansın var.

Bunu nasıl yapacağını anlatacağım elbette fakat çözüm, geçmişte yaşananlardan gelmiyor, sana eskiyi

anlatmayacağım, bunu neden yapamayacağımı da inan ki senin iyiliğin için açıklayamam.

Bu oyunu kör ve sağır bitireceksin; görür ve duyarsan kaybedersin.

Bu döngüyü kırabilmek için iki seçeneğin var. İlki Uygar'a değiştiğini kanıtlamak. Neden mi?

O geçmişteki Meira'dan nefret ediyor.

Bu yüzden seni sana unutturuyor, her şeyi baştan başlatıyor ama her seferinde, çektiğin acılara rağmen eski Meira'ya dönüşmenden nefret ediyor, bir daha yaşatıyor aynılarını sana.

Seni değiştirmeye çalışıyor o. Karakterini silip baştan yazmak istiyor. Senden o denli nefret ediyor ama sana aşık olmaktan da o denli kendine katlanamıyor ki hıncını senden çıkarmaya, seni bitirmeye ve senden yeni bir Meira yaratmaya çalışıyor.

Ona istediğini ver Meira. Eskisi gibi olmadığını, farklı bir karaktere büründüğünü, değiştiğini hissettir, kanıtla ona.

Sana aşık olmaktan nefret etmemesini sağla.

Bir diğer kurtuluşun, özgürlüğün ise bir adamdan gelecek. Şu an hatırlamıyor olman muhtemel fakat bu isme gitmelisin:

Khalil Avraham Ben-Shalom

Çok yakın bir aile dostumuzdu. Sana yardım edecek tek kişi odur. Ne yazık ki herhangi bir iletişim bilgisine sahip değilim fakat kendisi bir iş adamı, eminim ki biraz araştırmayla ulaşabileceğin biridir. Yapabiliyorsan kesinlikle bu ismin peşinden gitmelisin.

Sana daha fazla yardım edemem Meira. Elimden bu kadarı geliyor maalesef fakat Khalil'in gücünü küçümseme lütfen. Uygar'ı alt edebilecek tek kişi odur.

Yavaş yavaş bitiyorum ben Meira, her şey için çok geç artık fakat sen başarabilirsin. Üzgünüm, seni ondan kurtaramadığım için gerçekten çok üzgünüm. Lütfen bu mektubu bulursan aynı yere geri koy ki başarısız olman takdirinde bir sonraki uyanışımızda bir kez daha şansımız olabilsin.

Son olarak, dikkatli ol Meira, ateşle dans ediyorsun, eteklerin alev almasın.

Sevgilerle,

Sen…

○●

.

14. Zindandan Yıllar

○●

Beğenerek destek verebilirsiniz♡

Bölüm On Dört

“Zindandan Yıllar.”

ℒ

Bir insan kaç defa ölebilir?

Ben birçok kereler ölmüşüm meğersem. Birçok defalar kara toprak atmış Uygar benim üzerime, mezar taşı bile dikmemiş baş ucuma zaten tekrar tekrar çıkarıp yeni mezarlara geri sokacak beni diye.

Kar küresi içindeki bir

figür

gibiyim.

Meğerse dünyam sandığım yer, hayatım sandığım bütün bu dekorlar, detaylar sahteymiş; cam bir fanusun içinde kaçmaya çalışıyormuşum ben bunca zaman!

Oysa kar küresi Uygar’ın

avuçları

arasındaymış ve beni tutup dilediğince

sallamış

.

Titreyen parmaklarımın arasındaki kağıt parçasını, ölüm belgemi okumayı bırakalı ve gerçek dünyadan soyutlanalı dakikaları geçmişti bile. Hâlâ içeri gelen yoktu fakat bende giden çoktu; birçok parçamı kaybettim o birkaç dakikada, birçok yılımı ve acımı sığdırdım saniyelerine.

Hiçbir şey düşündüğüm gibi değilmiş.

Bu bir savaş değil,

hayır,

hiçbir zaman değilmiş; bu bir tiyatro sahnesiymiş! Senaryoyu Uygar yazıp çizmiş ve bütün sahne dekorlarını da o döşemiş. Ben onu yenmeye, alt etmeye çalışırken dahi senaryoya uyuyormuşum meğerse.

Uygar ne yazarsa… ben onu oynuyormuşum.

Parmaklarımın arasındaki kağıdın kenarlarını fark etmeden sıkıp buruşturmuşum, tamamen kopmuşum şu andan. Bir damla bile akmadı gözümden, bir tek ter damlaları süzülüyordu alnımdan aşağılara birer inci taneleri gibi.

Hissizleşmiş ve yitik; üzüntüden çok öfke, iliklerime kadar işleyen bir esinti… Paramparça etmek istedim kağıdı, yok edersem hiç var olmamış, hiç yaşanmamış sayılır sandım bütün bunlar. Yutkundum ağzımdaki acı tattan kurtulabilmek için ama nefes aldıkça gitmeyecek bir ağrı vardı tam orada, boğazımda, göğsümde, ciğerlerimde. Her nefes alışverişimde kor bir alevle yoğruluyor, kül ediyor sanki beni.

Meira.

..

Ne kadar uzun süreliğine orada, yerde, kitabın başında durdum ve tekrar tekrar aynı kelimelerde tıkılı kaldım bilmiyordum ama bir noktada dışarıdan adım sesleri duyabilecek kadar döndüm dünyaya.

Hiç acele etmedim, telaşa kapılmadım, içim yanıyor olsa da dışım buz kesiyordu, sakindim mektubu katlayıp sütyenimin arasına sıkıştırırken. Kapıdan sesler yükseldi, o tarafa bakmıyordum bile, yalnızca kitabı alıp doğrudan yatağın altına gönderdim ve sessizce yere uzandım. Gözlerimi kapattım, bekledim usulca. Kalp atış sesim, onların aceleci adım seslerini bastırıyor ve zihnimin dört duvar arasında sekerek yankılanıyordu.

”Meira!”

Bir ses daha yankılandı. Uygar. Onun sesini duyunca bir titreme esir aldı bedenimi ama korkudan değil, tiksintiden.

Kıpırdamadım yattığım yerde, orada neden durduğum sorgulanmasın diye yalnızca bayılmış taklidini yapmaya devam ettim sessizce.

Az sonra hemen kollarımdan tutuldum, güçlü bir el beni kaldırdı uzandığım yerden ve yüzümü tutup çevirdi. ”Ne oldu?” diyordu gergin sesi. ”Mert! Neyi var?”

”Ateşi var sanırım,” diye cevapladı Mert de, kafası karışmış gibi geliyordu sesi kulağa.

İkinizin de gözünün yaşına bile bakmayacağım.

”Neden hemen doktor çağırmadın?” diye kızdı Uygar ona, belki ilk defa onu böyle tedirgin görüyordum.

Kucağındaydım, hareket etmeden beni yatağa kadar taşımasına müsaade ettim.

Neden telaş yapıyor,

diye düşündüm,

beni defalarca kez kendi elleriyle öldürmedi mi zaten?

Yatağa bıraktı ateşler içerisinde kavrulan bedenimi. ”Çabuk doktor getirt!” diye talimat verdi Mert’e ve kendisi elinin tersiyle alnıma, yanaklarıma, boynuma dokundu, ateşime baktı. Kapı çarpma sesi duydum, gözlerimi henüz açmayacaktım.

Çok gecikmedi, ateşi yüksek bulmuş olacaktı ki, ”ah Meira…” diye yakındı, bir deli olsaydım onun gerçekten de üzgün olduğunu, kahrolduğunu düşünecektim ama artık uyanmıştım. O bir canavardı ve canavarların kalbi olamazdı.

”Nerede kaldı şu doktor?” diye konuştu kendi kendine, parmakları hâlâ daha üzerimdeydi. Önüme düşen saçları gerilere itiyor, arada tekrar tekrar ateşime bakıyor ve son olarak da elinin tersiyle yanağımı seviyordu. Neden seviyordu? Nasıl bir nefret gösterme şekliydi bu?

”Ne yapacağım ben seninle Meira?”

Kulak kabarttım onun bu tedirgin ama bir fısıltı kadar alçak gelen sesine. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve

gerilere tarıyordu şefkatle. Garip. Onun gibi biri şefkatten nasıl anlar, taklidini dahi nasıl yapabilirdi?

Belki bu da oyunlarından biriydi. Her şeyimi elimden aldıktan sonra bana şefkat göstererek kendine bağlamaya çalışıyor ve bana dair manevi ne varsa, ruhuma kadar sömürüyor, beni kuklası yapıyordu. Olamaz mıydı? Şu saatten sonra ondan her türlü pisliği, manipüleyi, insanlık suçunu bekliyordum.

Kapı tekrardan açıldı, aceleci adımlar duydum, Mert doktoru getirmiş olmalıydı. Gerisi hızlı geçti, doktorun muayenesi, antibiyotiği içirmeleri ve kapanış. Uyumuyordum ama uyuyor numarasına devam ediyordum, mayışmıştım zaten, sadece kafamı dinlemek ve sakinleşmek istiyordum.

Gözümü açarsam ağlarım gibi geliyordu, yüzleşirsem, Uygar'ın yüzünü görürsem dayanamam ve hesap sorarım, mektupta Meira'nın uyarılarını görmezden gelip patlarım, her şeyi elime yüzüme bulaştırırım gibi geliyordu. Bu yüzden ondan kaçınmalıydım.

Sabah oluyordu, Uygar odadaydı fakat sesi çıkmıyordu. Uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde az çok dinlenebilmiştim. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı karnımın üzerinde gezdirdim. Sağ alt bölgede. Meira'nın kendini bıçakladığı o bölge… Dün gece dehşet bir ağrı saplanmıştı oraya, hepsi kafamda olup bitiyordu ama her anlamda beni alt üst edecek bir tesire de sahipti aynı zamanda.

Bu yarayı hatırlıyordum, ilk gördüğüm zaman Uygar'a hesap sormuştum ve o da bana kavga ettiğimizi, o yüzden beni bıçakladığını söylemişti. Anılarım yalan söyleyemeyeceğine göre, tek yalancı Uygar'dı burada. Ama anlamıyordum, ne diye beni bıçakladığının yalanını söyleme gereği duymuştu?

Daha da önemlisi, neden Meira kendini bıçaklamıştı?

Kafamda bir teori vardı fakat gidişattan hiç hazzetmemiştim. Meira, mektubu 2018 yılında yazmıştı, Mart ayında, biz ise 2019 Ekim ayındaydık. Kaldı ki bu mektubu yazarken Uygar onu uyutacak ilaçları çoktan vermeye başlamıştı, geçmişteki Meira kaybetmiş ve öleceği bir uykuya dalmıştı. Koskoca bir sene boyunca uyuyor olamazdım ya? O halde…

Benden önce başka bir Meira daha uyanmış olmalıydı.

Ve o da tıpkı benim gibi mektubu bulmuştu.

Kendisini bıçaklama sebebi de bu olabilir miydi? Mektuptaki adama ulaşabilmek için kurtulmalıydı öncelikle, bunun için mi kendini bıçaklamıştı? Uygar onu hastaneye götürmek zorunda kalsın diye mi? Böylece kaçma şansı elde edebilirdi. Belki de araba kazası da sonrasında yaşanmıştı, hastaneden kaçmayı başarsa dahi Uygar'ın radarına takılmış ve yolda kaza geçirmişti.

Bu çılgınlıktı! Bu hesaba göre bile şimdiden en az 4 kere uyanmış olmalıydım. Aklıma hayalime sığmıyordu böyle bir hayat! Nasıl hatırlamadığım farklı karakterlerle farklı hayatlar yaşamış olabilirdim? Sanki paralel evrenlerdeymişiz gibi, birbirimizden az çok haberdar olsak da, aynı döngüde yaşasak da birbirimizden farklıyız, farklı karakterlerimiz var, farklı tepkilerimiz belki de, farklı seçimlerimiz.

Kafamda 4 Meira oluşmuştu. Birincisi, mektubu yazan Meira'dan önceki, ilk uyanan, döngüden habersiz bir şekilde Uygar'ın pençeleri arasında eziyet çeken zavallıydı.

İkincisi, mektubu da yazan ve döngüden ilk defa haberdar olan, dahası kendisi bu döngüyü kıramayacağı için bizi de uyarmaya çalışan Meira'ydı.

Normalde üçüncü de benim derdim fakat araba kazası, kendini bıçaklama olayı ikinci Meira'dan çıkamaz gibi geliyordu. Mektuptan önce böyle şeyler yaşasaydı mektuba da yazardı, mektuptan sonra ise zaten yaşanmış olamazdı; ilaçlar yüzünden uyuşmaya başlamıştı bile, mektubu dahi zar zor yazmıştı. O halde benden önce bir Meira daha olmalıydı mutlaka, benden önce uyanmış ve tahminen mektubu da bulup okumuştu.

Acaba o, Khalil Avraham denen adama ulaşabilmiş miydi? Araba kazası bunun öncesi miydi sonrası mı? Ne yaşanmıştı tam olarak? Neden her şeyi bu kadar karmaşık bir sırada görüyordum?

Ayrıca araba kazasında hafızamı kaybetmemiştim, bu Uygar'ın uydurduğu, hikayesine sağlamlık katmak için seçtiği

bir tiyatroydu. Araba kazası çok daha önceden yaşanmıştı ve varla yok arasında anılara sahiptim kazadan sonrasına dair. Çok silik ve bölük pörçüktü ama varlardı işte; hastane odası, Uygar ile konuşmam, her yerimin alçı ve sargılar içerisinde olması… O zamanlarda hafızam kayıp falan değildi.

”Uyanmışsın,”

Gözlerimi açtığımı dahi fark etmedim derin düşüncelerden ötürü. Öylece tavanı izliyormuşum meğer.

Uygar da, ”daha doğrusu uyuma numarasını bırakmışsın,” diye tamamladı sözünü. Hiçbir tepki vermedim, adım seslerini dinledim. Koltukta oturuyormuş bunca zaman, şimdi yanımdaydı ama, yatağın ucuna oturdu usulca. Derin bir nefes aldığını duydum. ”Ne düşünüyorsun böyle?”

Hislerimi dahi benden ne zaman söküp alacağını düşünüyordum,

demek isterdim, sustum ama.

O ise üzerime doğru uzandı ve her ne kadar ittirmek istesem de hiçbir şey yapmadığım için elinin tersini alnıma yerleştirdi, ateşime baktı. ”Daha iyi,” diye mırıldandı kendince. ”Ama ter içindesin. Üstünü değiştirelim.”

Bakışlarımı uzun bir süre sonra ilk defa onunkilere kenetledim. Bir farklılık yakaladım orada, küçük sorgulayıcı bir anlam, puslu bir ifade. Yorgun görünmüyordu ama yorgun olduğunu biliyordum, iki gündür doğru düzgün uyumuyordu bile.

Ben herhangi bir şey yapmayınca ve söylemeyince iş ona düştü yeniden, ileride bavulum vardı, birkaç parça çıkardı benim için ve geri döndü. Tekrardan üzerime doğru eğildi ve kollarımdan tutarak beni doğrulttu. Kendi başıma da yapabilirdim bunu, toparlanmış sayılırdım fakat sadece tepkisiz kalmak ve onu izlemek istedim.

Yatağın başlığına vermiştim sırtımı, o ise yatağın ucunda, yanı başımda oturuyordu. Gözleri gömleğimdeydi, parmakları da yolunu buldu az sonra. En üst düğmeyi açtı sessizce, ben ise onu izliyordum hâlâ.

”Neden?” dedim, o ikinci düğmeye geldiği sırada.

Hiç bozmadan basitçe, ”çünkü terlisin-” diye cevap verecek oldu fakat onu bölerek, ”neden sadece beni öldürmüyorsun?” diye düzelttim.

Parmakları dördüncü düğmede duraksadı ve bakışları ağır bir tempoyla gözlerime tırmandı. Küçük bir afallama yakaladım o bakışlarda, beklemiyor olmalıydı böyle bir soruyu benden fakat az sonra kendine geldi, parmakları kaldığı yerden düğmeleri açmaya devam etti.

Susmadım, susamıyordum, bu yüzden hiç uyanmamayı istemiştim ki Uygar'ı her gördüğümde hayatımı mahvedişi gelmesin.

”Benden,” dedim, yutkunuşum böldü lafımı, ”beni öldüremeyecek kadar mı nefret ediyorsun?”

Bilerek bana bakınmaktan kaçındı sanki ve dalgın dalgın, ”bir şey mi gördün rüyanda?” diye sordu. Düğmeler bitmişti, omuzlarımdan sıyırdı gömleği ve kollarımı çıkardı içinden.

”Hayır,” dedim pürüzlü, cılız bir sesle. Boğazlarım tahriş olmuş yankılanan çığlıklarımdan. Gömlek çıktığında yine karşısında sütyenimle kalmıştım öylece.

Bana her ne yaptıysan, beni nasıl delirtip her nasıl bir çaresizliğe sürüklediysen artık, kendimi bıçaklıyordum, o yüzden çığlık attım.

“Ölmeyi bile hak etmeyecek kadar kötü biri olduğuma inanmıyorum,” deyişime sessizlikle cevap verdi. Aldığı küçük havluyu çıplak boynumda, omuzlarımda, yanaklarımda, alnımda gezdiriyor ve onu çatık kaşlarla izleyişimi görmezden geliyordu. Ağlamanı eşiğindeydim aslında fakat bunu mükemmel bir maskeyle gizleyebildim. Temizliğin ardından temiz gömleği üzerime geçirdiğinde işi de bitmişti.

Ama o son bir kere daha alnıma dokundu elinin tersiyle, bu sırada gözlerini benimkilerden ayırmasa da cevapsız bıraktı beni.

”Ben hata yaptım,” diye sürdürdüm cılız bir sesle, ”kötü bir hata yaptım. Sen ise sadece kötü bir adamsın.”

Geriye çekildi, ayağa kalkışını izledim. Cevapsız mı bırakacaktı beni yine? Belli ki öyle. Arkasını dönüp ilerideki

koltuktan ceketini aldı, ”birkaç saatlik işim var,” dedi bütün o söylenenleri görmezden gelerek. ”Akşam imzalar atılacak, ardından yemek düzenlenecek. Sadece dinlen, işimi erkenden bitirip yanına geleceğim.”

Öylece odadan çıkıp gidişini izledim. Kapıyı kapattığı gibi tehlikeli düşünceler akın etmeye başladı zihnime yine. Tek bir damla gözyaşının sıcaklığını, çeneme kadar usulca süzülüşünü hissettim.

Burnumu çektim, patlamaya hazır bir volkanı bastırmaya çalışıyor gibi bir fazlalık, bir ağırlık çökmüştü yüreğime. Mektubu sakladığım yerden geri çıkardım, buruşmuştu fakat hâlâ daha okunabiliyordu. Baştan sona tekrar tekrar okudum, sindire sindire. İlk seferinde şoktan veremediğim tepkileri yeni yeni verdim, her bir kelimede.

”Bu ilk defa uyanışın değil.”

Sonuncusu da olmayacak, öyle mi?

”Uygar bunu sana uzun zamandır yapıyor.”

Beni öldürmekten hiç çekinmiyor.

”Bu bir süreç değil, bir döngü.”

Bunu bana yıllardır yapıyor… Yıllardır beni hapsettiği kar küresi içinde aynı tiyatroyu oynuyor.

”Bana güveniyorsun değil mi?”

Senden başka kimsem yok.

”O halde asla geçmişi öğrenme.”

İlaçlarımı attım…

”Eğer hatırlarsan bunun bedelini ödersin.”

Hatırlamasam da ödeyeceğim.

”Bu oyunu kör ve sağır bitireceksin; görür ve duyarsan kaybedersin.”

Ve son olarak, o isim:

Khalil Avraham Ben-Shalom

Aynı isimde gezindi bakışlarım. Bir aile dostumuz olduğunu ve Uygar'ı alt edebilecek tek kişinin de o olduğunu söylüyordu Meira. Bir tek bana o yardım edebilirmiş, bir tek ona güvenebilirmişim.

Yemekte bana yaklaşan adam mıydı acaba Khalil? Başka kim nasıl ismimi bilebilirdi ki? Sadece beni değil, Uygar ile aramda yaşananları da bilen biriydi o yabancı, sadece uzaktan bir tanıdık olamazdı. Kesinlikle Meira'nın bahsettiği adam olmalıydı. O isim için de bir iş adamı olduğunu söylemişti, buradaki herkes öyleydi, rastgele insanlar değildi hiçbiri.

Khalil'in aklında bir plan vardır elbette, öylece karşıma çıkmasının bir sebebi olmalıydı ve eğer beni öylece Uygar'dan çekip alamadıysa da şu anlık bu mümkün olmadığındandı muhtemelen. Dolayısıyla onu bulmanın bir faydası olacağını düşünmüyordum fakat en azından onunla konuşmak istedim, belki bir telefon numarası veya bir adres alabilirdim, hiç değilse bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir talimat.

Fakat yataktan kalkacak halim yoktu, canım yanıyordu ve yaralarımdan bahsetmiyordum.

Mektuba baktım ben de son bir defa. Meira başarısız olma ihtimalimize karşı bir sonraki uyanışımızda tekrardan bulabilmemiz için mektubu aldığım yere geri koymamı istemişti ama artık bunun için çok geçti.

Koymayacaktım çünkü bir daha Uygar'ın beni uyutmasına izin vermektense kafama sıkmayı tercih ederdim.

İşler o raddeye gelirse, ben kaybedersem ve tekrardan ilaç vermeye başlarsa kendimi öldürecektim. Buna karar vermiştim bile. O mektup bir daha asla o aptal kitabın arasına girmeyecek ve bir sonraki deney fareleri için sırasını beklemeyecekti. Bir daha asla benimle böyle oynamasına, beni bir kukla gibi kullanmasına izin vermeyecektim.

Ya kazanacak ya da kelimenin tam anlamıyla kaybedecek, geberip gidecektim; oyuncak olmak gibi bir seçenek yoktu, olamazdı.

Akşama kadar çıkmadım o yataktan; yattığım yerden dışarıyı izledim. Öğle saatlerinde dahi hava kasvetliydi, devasa gemi

hırçın dalgaların arasında uysal uysal süzülüyor, arada geminin tıkırtı sesleri korkunç bir kaza çağrısı gibi uğulduyordu. Hava gittikçe daha da karardı, yağmur aceleci değildi, camları dövmüyor ama usulca okşuyordu; her şey kasvetli ama huzurlu bir uyum içerisindeydi.

Uygar'ın yanına gidecektim.

Kıyafetlerimi değiştirmekle dahi uğraşamazdım, üzerimde siyah, saten bir pijama takımı vardı, klasik bir gömlek ve pantolon; beyaz bir çizgiyle çerçevelenmişti kenarları. Yalnız üzerime kalçalarıma kadar örten Uygar'ın polarlarından birini geçirdim, bununla da üşüyecektim muhtemelen fakat daha fazla vakit kaybetmek istemeden attım kendimi odadan dışarıya.

Uygar'ın nerede olduğunu bilmiyordum, görevli anlaşma sonrası bir yemek olacağını söylemişti. İki yemek salonu vardı, biri alt kattaydı, diğeri ise güverte tarafındaydı ve açık bir alandaydı.

Her yerde kırmızı halı, loş ışıklandırma, altın varaklı süslemeler, bütün bunlar midemi bulandırmaya başlamıştı artık. Yer yer koridorda ilerlerken duvara dahi tutunmam ve birkaç saniyeliğine duraksamam gerekmişti. İlk yemek salonuna bakınırken burada olmadığını fark ettim. Genç bir kadın çalışan yaklaştı bana "yardımcı olabilir miyim?" diye.

"Uygar'ı…" diyecekken duraksadım, "Uygar Karşah'ı arıyorum."

"Yukarıdalar," dedi, beni yönlendirdi.

Güvertedeki restoran kısmındaydılar, uzun bir masada ziyafet veriliyordu; içkiler, mezeler, meyve tabakları, çerezler boy boy dizilmiş, iki yanına da çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu sıkıcı iş birliği oturmuştu. Yağmur yağmaya devam ediyor fakat tenteden ötürü ziyafeti bölmüyor, etrafta asılı büyüklü küçüklü lambalar da geceyi hoş bir ambiyansla aydınlatıyordu.

Kalabalıklardı, yaklaşık 20 kişi kadar, başka masalar da doluydu ve tanıdık bir türkü çalıyordu arkada. Ortama girdiğim gibi birçok kişinin gözünü üzerimde hissettim, birkaç iş adamı ve polar altı pijama kombinimi süzen süslü sosyete

hanımefendiler. Hiçbiriyle göz teması kurmadan en kenarda, korkuluk tarafındaki masaya yöneldim.

O masadan beni ilk fark eden Uygar oldu, beni gördüğü gibi ayaklandı, tek kaşını çatmış, bir anlığına Meira diyecek olduysa da hemen düzelterek, ”Melis?” diye karşılamıştı beni. ”Ne yapıyorsun burada hasta başına?”

Ama ona nazaran Herman beni gördüğüne sevinmiş bulundu, Uygar’ın çaprazında oturuyordu, ayaklandı. ”Oo, Melis hanım, bu ne sürpriz?” derken yanında oturan adama talimat verdi, adam aceleyle kalkıp ilerideki boş bir sandalyeye geçerken Herman da beni tam olarak Uygar’ın karşısındaki sandalyeye buyur etti. ”Uygar sizin hasta olduğunuzu söylemişti. Daha iyi hissediyorsunuz ya umarım?”

Uygar beni izliyordu, o da ayaktaydı ve yan tarafını benim için boşaltmış, elbette onun yanına oturmamı beklemişti ama ben Herman’ın yanına oturdum. ”Daha iyiyim,” dedim, berbattım, midem bulanıyordu ve muhtemelen çok soluk görünüyordum ama bunun Herman’ın çok da umrunda olduğunu sanmıyordum.

”Biz de sizden bahsediyorduk, biliyor musunuz?” Herman’ın bu söylediği şeyle beraber tek kaşım havalandı kendiliğinden, Uygar henüz yeni oturuyordu yerine ve sessizdi. Kızgın mıydı bilmiyordum, göstermiyor, yalnızca beni izliyordu. Yerine oturduğu sırada masadan rakı bardağını alıp içti hemen boğazı kurumuş gibi.

”Ne konuşuyordunuz?” diye sordum pürüzlü, cılız bir sesle. Çığlık atmak boğazımı mahvetmişti gerçekten, bir anlığına kendi sesimi tanıyamadım.

Herman’ın kızarık tombul yüzünde muzip bir ifade yakaladım, Uygar’a bakıyordu. “Erkek erkeğe,” dedi, belli ki Uygar’dan çekinerek. “Aramızda kalsın.”

Uygar’ı izliyordum, o zaten başından beri gözlerini benim üzerimden hiç ayırmamıştı.

Sinir mi olmuştu?

Derin bir nefes aldım ve bu sırada da kederli göründüm sanırım, Herman’ın hemen ilgisini çektim. Biraz da omzu

omzuma değecek kadar yandan eğilip, ”sever misiniz rakı Melis hanım?” diye sordu, kaşla göz arasında bana da bir tabak ayarlamışlardı bile.

”Sevmez,” dedi Uygar benim yerime.

”Severim,” diye düzelttim onu inatla ama laf ağzımdan çıkar çıkmaz duraksadım. Meira ne dedi?

Of… Siktir.

Meira boşuna dikkat et eteklerin alev almasın demedi, Uygar’ın cayır cayır yanan

kor

bir alev olduğunu unutuyorsun, onu kışkırtma. Şeytanla dans etme,

kıvılcımları

sana da sıçramasın.

Ama Uygar’dan nefret ederken ona nasıl iyi davranabilirdim? Hayatımı alt üst etmiş adama kuyruk mu sallayacaktım bir de? Tek istediğim o kibirli suratını tek bir yumrukla darmaduman etmekken,

”bak Uygar, ben artık masum bir kızım,”

diyerek ona cilve mi yapacaktım?

Meira, pes et ve kendini ateşe ver desen daha iyiydi sanki.

Herman aramızdaki çatışmaya güldü; gülüşü çirkindi, sürekli içmekten olsa gerek pürüzlü, kaba bir sesi vardı ve o yamuk yumuk yüz hatlarıyla birebir uyuşuyordu bu sıkıntılı sesi.

”Bak,” dedi bana Herman ilgiyle, omzu hâlâ omzuma değiyordu ve beyaz sabunla karışık anason kokusu alıyordum ondan. Tabağıma kalamar aldı, yanına biraz humus ve patlıcan ezmesi, rakıma da su kattı, menü hazırdı.

Radyoda ise

Müzeyyen Senar - Elbet Bir Gün Buluşacağız.

Herman bana gülerek masayla alakalı bir şeyler anlatırken gözüm bir noktada yine Uygar’a kaydı. Geriye doğru yaslanmış, bir dirseğini de koltuğun koluna dayadığı için

hafifçe yana doğru eğilmişti; beni izliyordu, elbette. Sessiz ama düşünceliydi.

”Elbet bir gün buluşacağız

Bu böyle yarım kalmayacak.”

Şarkının sözleri sanki ondan çıktı, onun bakışlarının altından, zihninin bir köşesinden ve anılarının arasından. Nasıl bir alaka bu ben hatırlamasam da o hiç unutmuyor gibiydi.

Herman, masayı kadeh kaldırmaya davet etti, o ”şerefe!” derken kadehler sahiplerinin ellerinde kalktı ve ortalarda buluştu.

Ben kendiminkini Uygar’a bakarak kaldırdım, o sırada ”bize,” dedim sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. Bir bakış, biraz öncekinden çok az farklı, ardından o da uzandı ve kadehini alıp kaldırdı peşimden.

”Belki bir deniz kenarında

El ele mâziyi konuşacağız.”

Bakışlarındaki o puslu anlam kadeh kaldırırken de yerini korudu ve kafasına tekte dikti. Ben ise sadece bir yudum aldım ve bardağı masaya geri bıraktım. Yüzümün buruşmasını sessizce izledi. Masadakiler gülüşüyor, anılar anlatılıyor, ben ise bunların hiçbirine dahil olmadan denizi izliyordum sakince. Zaten en kenarda, korkuluk tarafında biz oturuyorduk, masadan izole sayılırdık.

”Benim içimde yanan ateş var

Sevgilim ne zaman buluşacağız.”

”Belki bir gemi güvertesinde

Sen beni unutmuş için kupkuru.”

Kaşlarım çatıldı sözleri dinlerken, birkaç yudum daha boğazımdan indi aşağıya, biraz da beyaz peynir. Biliyordum Uygar’ın beni izlediğini. Muhabbete pek müdahil olmuyor, sessizce rakısını içiyor, şarkıyı dinliyor ve bana kalırsa kafasında dönen anıları benim üzerimde izliyordu. Benim ifademde. Ben de ona bakmak ve bir geçmiş görebilmek isterdim.

”Sen beni unutmuş için kupkuru

Benim gönlümde hâlâ o arzu

Sevgilim ne zaman kavuşacağız

Benim gönlümde hâlâ o arzu

Sevgilim ne zaman buluşacağız.”

Ve başka bir şarkı dönmeye başladı. Herman arada bana laf attı muhabbete katılayım diye ama arkadaş canlısı biri olmadığımı fark etmiş olacaktı ki çok da uzatmadan beni kendi halime bıraktı.

Uygar desen kaçıncı kadehindeydi o da bilmiyordu muhtemelen. Ben ilkini bitirdim, mezelerle beraber güzel akıyordu, biraz daha doldurttum Herman’a. Bu küçük münasebetimiz dahi hoşuna gitmemişti Uygar’ın, hatta yalnızca onun değil Mert’in de aynı şekilde. Mert zaten Herman’dan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu, bana da aynı hisleri beslediğini düşünürsek onun gözünde iki yılan kaynaşıyor ve bir komplo hazırlıyor olabilirdik muhtemelen, bu yüzden sinirli göründü. Hatta bir anlığına Uygar’a doğru,

”gördün mü, arkandan bıçaklayacaklar seni iş birliği yapıp,”

diye paranoya sıkacağını dahi düşündüm ama gergin gergin yerinde oturdu sadece. Uygar onu tembih etmiş olmalıydı bu insanların yanında düzgün davranması için, bu yüzden uslu durmak zorunda bırakılmış bir çocuk gibi küs küs oturuyordu yerinde öylece.

Yağmuru izlemeye devam ediyordum huzurlu huzurlu ama üzerimdeki bakışlar tenimi yakacak gibi hissettiriyordu artık. Dayanamadım buna daha fazla, ”neden bana bakıp duruyorsun?” diye sordum.

O da, ”gecenin hangi noktasında kalkıp da yanıma oturacaksın diye bekliyorum,” karşılığını verdi gecikmeden.

Hâlâ bunda takılı kalmasını garipsemiştim elbette. ”Ne fark ediyor nereye oturduğum?”

”Neden hep karşıma oturuyorsun?” dedi, gerçekten de bu kadar önemli miydi bu onun için?

Derin bir nefes aldım burnumdan. ”Seni daha iyi görebilmek için,” dedim,

seninle arama ne kadar mesafe koyarsam iyidir,

diyemediğimden tabii.

O da bir aptal olmadığından inanmadı elbette, gülecek gibi oldu, ”öyle mi?” dedi. ”Yine de hiçbir zaman karşımda durma. Hep yanımda dur Meira.”

Korkunç. Düşüncesi bile korkunç! Hep yanında duracağım, hep yan yana olacağız öyle mi? Yüzümde bir sırıtma belirdi, belki iyi görünüyordum, mutlu ve biraz da cilveli ama kıvrılan dudaklarımın ardında dişlerimi sıkıyordum.

Şaka gibi adamdı gerçekten.

Kendisiyle öyle ciddi konularda çelişiyordu ki… Sarf ettiği sözlerin derinliği ve duygu yoğunluğu bir rol olamazdı herhalde fakat o benim düşmanımdı, bundan haberi var mıydı acaba?

Nasıl nefret ve bağlılık birbirine bu kadar çarpık bir oranda karışmış olabilir? Nasıl benden bu kadar nefret ederken tökezlediğim an üzerime titreyebilir? Hem de birçok kereler o engelleri önüme koyan kendisiyken. Nasıl bana şarkılar besleyebilir? Nasıl bana bakarken bu kadar dalabilir ama aynı zamanda da hayatımı bir cehenneme çevirebilir?

Bana yaptıklarının insanlığa sığmayacak raddede olduğunu bilmesem düşman olmayı bile beceremiyorsun derdim Uygar Karşah.

Neden yanında durmuyorum bir de, öyle mi?

Kısacası Uygar, seninle biz hiçbir zaman yan yana durmayacağız. Hep karşında duracağım ben senin. Daima düşman olarak kalacağız.

Ama karşında durabilmek için önce yanında olmam gerekiyor.

Seni içeriden fethetmem gerekiyor.

Oturduğum yerden kalktım ben de acele etmeden. ”Mert,” dedim, ”yer değiştirelim.”

Herman da dahil birkaç kişinin daha bakışlarını üzerime çekmiştim Mert ile yer değiştirirken. Mert'i mutlu etmedi elbette bu ama el mecbur oturdu Herman'ın yanına, ben ise Uygar'ın yanına. Beni izliyor ama ne diyeceğini bilemiyor, daha doğrusu ne yapmaya çalıştığımı anlamak istiyordu sanki.

Bu sırada kadehimi koydum Uygar'ın önüne, "doldur," dedim ama "ilaç içiyorsun," cevabı gecikmedi.

Tek kaşım kıvrıldı. "Herman mı doldursun yani?" diye onu kışkırttığım vakit burnundan soluduğunu duydum. Sabırla bardağımı doldurdu, sinirli sinirli bir şeyler söylendiğini dahi duydum ama kelimeleri yakalayamadım. Sonuçta bardağım hazırdı, biraz daha hızlı içtim bu sefer ve Uygar'ın dik dik bakışlarına maruz kaldım.

İçki bütün vücuduma tatlı bir sıcaklık yayarken, "Karşah," dedim az sonra, yüzümü içkiden ötürü buruşturmuş ve ağzıma mezelerden tıkmaya başlamıştım. "Uygar Karşah."

Beni dinliyordu. "Ne biçim bir soyadın var?" diye sordum dürüstçe. "Karaşah olacakmış da ünlü düşmesine uğramış gibi.

Karşah…

Kulağa da güzel gelmiyor."

Kısa bir anlığına duraksadı bu söylediğime, bir şey geçirdi sanki içinden ve "Karaşah," diye tekrarladı. "Bana bu soyadı mı yakıştırıyorsun?"

"Evet," dedim uzatmadan. "Kulağa daha güzel ve tamamlayıcı geliyor. Kara bir şah. Hem, anlamı da uyuyor."

Gülümsediğini gördüm kadehinden içmeden önce. Çene hattı çenesini kaldırdığı için belirginleşti ve bir anlığına gözümü aldı. Güzel gülüyordu. Hem de hiç adil olmayacak şekilde güzel görünüyordu bunu yaparken. O yanaklarında çizgiler beliriyordu ya, gözleri kısılıyor, ona her daim sert, ciddi bir görünüm veren ifadesi sadece bir anlığına yumuşuyordu ya… Nadir bir andı Uygar'ı gerçekten de içten bir şekilde gülerken görmek, hem de komik bir şey dahi söylememiştim. Yoksa bu soyadının da mı bir olayı vardı benim asla bilmediğim?

Sıkıntıyla önüme dönüp kadehimle ilgilendim, içmekle ve ağzıma bir şeyler tıkmakla, masadakileri boş boş izlemekle ve

diğer tarafta arada bize gözü kayan Pelin ile her defasında bakışlarımızın kesişmesiyle oyaladım kendimi.

”Ne var?”

dememek için zor tuttum kendimi, ben de rakı içip durdum. Uygar da bir şey demedi buna, sanırım yeniden onu Herman ile kışkırtmama sabrı yoktu, rahat bıraktı beni.

Uyuşuyordum artık, tatlı bir uyuşukluk ama bu, ne geçenki seferde olduğu gibi mide bulantısı ne de çirkin bir tat; gemiyle beraber salındım resmen. Üzgündüm, kırgındım, kayıptım ve korkuyordum ama geçici bir rahatlama sirayet etti bedenime. En azından etten kemikten olan kısmıma.

Bıraktım ben de kendimi. Şarkı yine güzeldi, sözlerinde eminim ki Uygar yine beni ve bizi buldu ama ben hiçbir şey anlamadım.

Sadece ona yanaştım biraz daha ve elbette onu şaşırtarak kafamı omzuna yasladım, gözlerimi usulca kapattım. Bu taktiksel bir hareketti belki de, bilmiyorum, sinsi bir hareketti belki de, bilmiyorum, Mert’in bize pis pis baktığını tahmin edebiliyorum ama. Bu düşünce kendiliğinden şapşal bir sırıtma yaydı dudaklarıma. Gülmezem ağlarım ve kendimi salmazsam ne derecede boka battığımı hatırlarım gibi geldiğinden gerçekten de mutlu oldum. En azından şimdilik huzurlu olduğumu düşündüm.

Uygar, sadece omuzlarıma ceketini bırakmak için hareketlendi, onun dışında hiç kıpırdamadı. ”Uykun geldiyse gidelim,” dedi ama hem soğuk hava hem de müzik iyi gelmişti; bir anlığına masadan yükselen gülüşmeler dahi keyiflendirdi beni. Delice gelecek belki de ama bir şeyin parçası gibi hissettirmişti kendimi. Hiçbirini tanımıyordum, masadakileri boş ver kendimi dahi tanımıyordum, hatta ve hatta bu masadaki herkesi kendime düşman bile sayabilirdim fakat yine de ilk defa fena hissetmiyordum.

Ya da sadece sarhoş zihnimin savunma mekanizmasıydı bu.

”Kalalım,” dedim ona, biraz da hareketlendim ve elimi kaldırıp onun yaslandığım koluna alttan doladım. Düşmanız hâlâ, hiçbir şey değişmedi, belki de bunu ona hatırlatmak

maksadıyla sert bir çimdik atmalıydım koluna. Kulağını çekmeliydim,

yanlış anlama,

demeliydim ama aslında yanlış anlaması işime gelirdi.

Tamam, pekâlâ, yanlış anla, yumuşadığımı san, pekâlâ.

Şarkılar geçiyor, esinti buz gibi ama kimse rahatsız değil bundan, sesler alçalıyor gibi geliyor alıştıkça, kadeh tokuşturma sesleri dinmiyor, Herman gür kahkahalar atıp duruyor, Uygar'ın ceketi omuzlarımda. Yavaş yavaş uyuyakaldığımı fark edemedim, biraz uyku ile uyanıklılık arasında gidip geldim başta.

Dışarıdan hâlâ sesler geliyor boğuk boğuk, Uygar'ın koluna doladığım elim gevşemiş, düşmek üzere ama az sonra elimi tutuyor, geri koyuyor. Gemi bir beşik gibi sallanıyor, yağmur damlaları ise şefkatli bir annenin dudaklarından dökülme ninni gibi eşlik ediyor sanki.

Uyuşmuşum. Çok güzel geliyor başta, huzurlu, sakin, sıcak, Uygar'ın ceketi ve elimi geri koyduğu halde yine de bırakmayışı ve bir melodi.

Gözlere inen perde simsiyah olmaz, etrafta yaşananların geride bıraktığı ışık süzmeleri seçilebilir ardından. Bu tarz anlayamadığım geçişler yaşanıyor, sahneler geçiyor başta. Hiçbiri bir şey ifade etmiyor, bir yere gitmiyor, hepsi boş sanki.

Ama dışarıda çalan melodi, o keman sesi, eski bir şarkı,

Sezen Aksu, Kaybolan Yıllar,

ne var? Melodisi, keman sesi, çok çok boğuk ve uzaklardan geliyor. Hayır, çalmıyor, zihnimde çınlıyor daha doğrusu. Tatlı, sakin bir melodi olsa da cızırtısı kulaklarımı çiziyor, kaşlarım çatılıyor.

Çok uzaklardan geliyor ses, yakalamaya çalışınca bir yer görüyorum.

Taştan duvarlar her yerde, tavan çok basık, pencereler hiç yok ve kapılar demirden.

Burası bir zindan.

Odaları karanlık ve boş, bir zincir görüyorum yerde, paslanmış halkaları karanlığa doğru kıvrılarak uzaklaşıyor. Duvarda ise ters duran yedi kollu bir şamdanlık. Mumlar konulmuş her koluna ama yanmıyorlar elbette.

Hızlı geçiyor, odalar akıp gidiyor, merdivenlere geliyorum. Her yer karanlık ve ürkütücü ama bir tarafta böylesi tatlı bir melodi, keman sesi… Yine de s

usması için yalvarabilirim. Merdivenleri geçiyor hızlı hızlı, etraf tanıdık geliyor.

Çok büyük bir ev. Görkemli ama yalnız bir ev. Burası benim evim değil mi? Üst katta ne var?

Bir köpek. Küçük, zararsız bir tür. Yanda yürüdüğünü görüyorum, bir kapıya varıyor. Ahşaptan üzerinde oymaların işlendiği büyük bir kapı, aralık bırakılmış ve köpek içeriye süzülüyor.

İçeride kocaman bir pencere var, gözlerimi alıyor oradan yansıyan soluk gün ışığı ve bir anlığına yatağın önündeki iki silueti fark edemeyecek gibi oluyorum. Az sonra netleşiyorlar.

Biri benim.

Karşımdaki adam ise tanıdık bir simaya sahip. Başta Uygar sanıyorum onu ama Uygar'dan daha kısa ve zayıf, saçları da kahverengi tonlarında.

"Bunca zamandır onu sen mi saklıyordun?" duyduğum ilk söz oluyor ve karşımdaki adamdan çıkıyor, direkt bana söyleniyor sinirli bir tavırla. Arkada yine aynı şarkı ama onların duyduğundan şüpheliyim.

Meira'nın dudakları aralanıyor, bakışlarından tereddüt geçiyor, "Kamber-" diyecek oluyor ama Kamber dediği adamın ani ve sert tokatıyla beraber birden dengesini kaybediyor, yere doğru savruluyor.

"Kes sesini!"

Aynı anda az önce

gördüğüm

köpeğin de ileriye atılması ve havlamaya başlaması bir oluyor ama Kamber o kadar sinirli ki bu yaratıktan korkmak bir yana, kaşla göz arasında masanın üzerinden kaptığı kül tablasını alıyor ve köpeğe doğru fırlatıyor. Metal kül tablası köpeğin gözüne isabet ediyor ve acı bir ciyaklamayla hedefini şaşırıp dönüyor, kaçmaya başlıyor.

Kamber… Kalbim hızlanıyor Meira'yı o halde görünce. Kamber… Uygar'ın daha önce bahsettiği adam, nişanlım olması gereken herif.

Meira ise yerde, çenesini tutuyor, dudaklarından kan akıyor. Daha saniyeler bile geçmiyor ki hızını alamayan Kamber, Meira'ya yaklaşıyor, üzerine doğru eğilip saçlarını kavrıyor birden

.

"Tek lafımla," diyor sinirle Meira'nın yüzüne doğru solurken, "tek bir lafımla sana neler yaparım biliyorsun değil mi? Seni o yamyamların pençeleri arasına atarım Meira!"

Dur dur dur! Bağırmak ve hem şarkıyı hem de bu deli adamı durdurmak istiyorum ama bir ruh gibiyim, müdahale edemeden izliyor ve yaşıyorum öylece.

Kamber onu tutuyor ve ayağa kaldırıyor

bir çırpıda. Değersiz bir parçaymış gibi peşinden sürüklüyor. Merdivenlerden iniyorlar beraber. Yüzlerini görmüyorum, arkasından takip ediyorum sanki onları. Şarkının peşinden aynı zindana iniyorlar, aynı yer ama ben gitmek istemiyorum.

Beni oraya mı kapatacak, korkusuyla deliye dönecek gibi hissediyorum kendimi. Beni mi kapatıyor oraya? Benim için mi orası? O zincirler benim bileklerime mi ait?

Beni kapatacak o yere.

Önce tahta bir kapı açılıyor, o zindana döndük yeniden, uzun koridorlarında ise

artık

eziyet verici gelmeye

başlayan

keman sesi… Hiç bitmeyecek mi? Sonsuz bir döngüde tekrar ediyor sanki!

Sona geliyoruz, karşımızda demirden parmaklıklı bir kapı, Kamber Meira'yı öne savuruyor resmen, zar zor dengesini koruyabiliyor

zavallı

.

"Seni bu kadar rahat bırakmak benim hatamdı," diyor, yüzünü hâlâ göremiyorum fakat buz gibi olduğuna eminim. "Ama hepsini telafi edeceğim. Aç şimdi bakalım kapıyı."

Meira ona direnmiyor, bir şey söylemiyor bile. Bu kadar mı alışmış? Bu kadar mı sıradan bir olay onun için? Bakışlarında bir direniş, bir tür tereddüt var ama hareketlerine yansımıyor asla, cebinden anahtarını çıkarıyor ve kapıyı açıyor. Zifiri karanlık içerisi, ikimiz de bir şey görmüyoruz.

Meira karanlığa bakıyor. Sessiz. Kamber ise ona arkadan yaklaşıyor, birkaç santim kadar yakınında duruyor ve o da aynı yeri izliyor.

"Gir," diyor.

Kalbim ağzımda atıyor ama aptal şarkı benimle dalga geçer gibi sakin sakin çalıyor. Sinirlerim alt üst oluyor ama tek yapabildiğim Meira gözden kaybolurken onu izlemek.

Dur, demek istiyorum, sanki dudaklarımı mühürlemiş biri. Dur!

Kesmiş

sanki sesimi biri.

Ne kadar zamandır nefessiz kaldığımı birden uyanıp da derin derin soluklar alana kadar fark edememiştim.

Aynı şarkı

çalıyor

...

Kaos ve çokça soru işareti. Etrafımda eller, kollarımda parmaklar, bolca siluet ve gürültü.

Uyandığımı gerçekten çevremi seçebilmeye başlayana kadar fark edememiştim bile. Aynı yerdeydim, aynı masa, aynı sandalye, yanımda Uygar. Sudan çıkmış balığa dönmüş, panik içinde etrafıma bakmaya ve elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden çırpınmaya başlamıştım.

Uygar yanımdaydı, eli kolumda ama sesi uzakta.

”Kendine gel!”

dediğini duydum, nefes nefese ve ter içindeydim. Masadakiler de beni izliyordu. Birkaç endişeli çehre çarptı gözüme.

Hayır hayır hayır!

Yerimden kalkmaya çalıştığımda Uygar buna izin vermedi ama ben boştaki elimle masanın örtüsünü kavradım fark etmeden ve kendimle beraber çektim. Ben ayağa kalkınca örtünün bir kısmı da çekildi ve üzerindekiler döküldü, yere düşenler ve parçalananlar da oldu. İşte o zaman masadakiler daha da ciddiye aldı, hepsi birden ayaklandı, çevreden insanlar, çalışanlar bize bakıyordu merakla.

”Sakin ol!” diyordu Uygar ama nasıl olacağımı söylemiyordu.

Ona dönüp bakınca daha da büyüdü gözlerim. Az önce gördüklerime inanamıyormuş gibi, ”kafayı yemiş o herif!” dedim, sesim o kadar pürüzlü ve hastalıklıydı ki başka biri konuşuyor sandım. ”Aklını kaybetmiş!”

Beni zindana kapatmak mı?

”Kim?” diye sordu Uygar da. Tam cevap vereceğim sırada duraksadım, aptal bir sarhoş gibiydim, ayakta bile duramıyordum, Uygar beni sıkıca tutarken ben kafamı çevirip etrafa baktım.

”Şarkı,” dedim zar zor. ”Uygar kapat şu şarkıyı!”

Uygar’ın kaşları çatılıyor iyice, yüzünden derin bir endişe okunabiliyor. Her şey rüya gibi garip hissettiriyor! Başım dönüyor! Herman ise masanın etrafından dolaşıp yanımıza gelmiş bile, ”sayıklıyor,” diyor ve kaşları çatık, omzuma dokunacak gibi oluyor.

Ama o dokunmadan aniden kendimi çekiyor ve ikisinden de kurtarıyorum. ”Aptal gibi gülmeyi kes pis yavşak!” diye

cırlıyorum birden Herman'a. Herkes ama herkes bizi izliyor, aynı şarkı çalıyor, aynı keman, aynı melodi.

"Gülmüyorum," diyor Herman güvende olduğumu bana göstermek istermiş gibi tedbirli bir şekilde geri çekilirken ama ben duramıyorum.

"Domuz suratlı herif!" diyerek atılacak gibi oluyorum birden üzerine ama Uygar yakalıyor beni hemen.

Uygar'ı da ittirmeye çalışıyorum fakat bu sefer başaramıyorum, iki eliyle de iki kolumu tutuyor ve çırpınışlarımı, agresif karşılıklarımı bastırıyor.

"Şarkıyı kapat!" diyorum tekrar tekrar. "Kapat şu şarkıyı! Ben bu kadarını hak etmiyorum! Şarkıyı kapat yoksa bu gemiyi yakarım! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Uygar neredeyse sarılıyor bana, "sakinleş," diyor tekrar tekrar ama bütün sesler çınlıyor ve karışıp çorba oluyor kafamda. "Şarkıyı kapattılar bile, sakin ol, bir şey yok, geçti hepsi."

Bu beni sakinleştirmektense daha da çok geriyor, şarkı sesi hâlâ geliyor çünkü. "Dalga mı geçiyorsun?" diyorum onun kolları arasında debelenirken. "Şarkı hâlâ çalıyor! Ben duyuyorum!"

Uygar afallayınca bundan yararlanarak birden uzaklaştırıyorum onu kendimden tekrardan ve diğerlerine doğru dönüyorum. "Şarkı çalıyor işte!" diyorum, herkes yüzüme garip garip bakıyor, deli olduğumu düşünüyorlar muhtemelen ama siktiğimin şarkısı çalıyor işte. "Siz duymuyor musunuz?"

Tek tek geziyor bakışlarım yüzlerinde. Bir tek o Pelin denen avukatın sesi çıkıyor, "kapattılar," diyor ve dikkatimi üzerine çekiyor.

"Kes sesini çirkin kaltak!" diyiveriyorum birden hınçla. Herkesin yüzünden bir şok dalgası geçiyor, kadın başta kendisi inanamıyor ne dediğime. Açıkçası ben herkesten sonra duyuyorum söylediklerimi.

Uygar da birden yapışıyor koluma, "yürü," diyor kavrayışı canımı yakarken ve bu aklıma, Kamber'in aynı şekilde

Meira'yı bir yere sürüklediğini getirdiğinde hiç beklemediği bir anda sert bir tokadı indiriyorum Uygar'ın yüzüne.

Ama kafam karışık, allak bullağım; darma dağınık ve paramparçayım.

Uygar'ın yüzü tokattan pek etkilenmemiş ama donakalmış daha çok.

"Görmüyor musun nasıl sırıtıyor bize bakarken?" diye kızdım ona, Pelin'in kim olduğunu dahi unutmuştum aslında. "Sana aşık işte basbayağı!"

Uygar'ın çenesindeki kasılmayı görebiliyorum, Mert dolanıyor hemen etraftan ve dibimize giriyor. Birden kolumu tutuyor o da, "çıldırdın mı?" diye öfkeyle çıkışıyor dişlerinin arasından.

"Şarkıyı kapat," diyorum tekrardan, kafamda da her şey sözlerim gibi konudan konuya atlayıp duruyor, bir bütün yok ama bir kaos var. "Kapat Mert şarkıyı."

Kolumu çekiştiriyor yeniden, iyice dibime giriyor, "kapalı zaten ruh hastası!" diyor bastıra bastıra.

"Değil," diye itiraz ettiğimde de Mert dönüp Uygar'a atıyor topu, "zapt et şunu!" diyor, "rezil etti kendini iyice!"

"Şarkıyı kapat!" diye bağırıyorum tekrardan,

aptal keman sesi, kederli değilim, özlem yok, aşk yok, kes şunu, acı çekiyorum!

Uygar tutuyor bu sefer beni, tutmasa belki Herman'ın üstüne atlardım, çıkışa doğru resmen çekiştiriyor ama ne fayda? Şarkı da bizimle geliyor.

"Çok merak ettiniz!" diye bağırıyorum arkaya doğru, herkes bizi izliyor, herkes! "Çok merak etmişsiniz ya! Uygar'ın artık efsaneye dönüşmüş olan eski aşığı benim! Benim o!" Uygar beni çekiştirse de arkamı dönüp duruyorum, o kadın hâlâ orada, onu işaret ediyorum. "Sen değilsin, karafatma seni! Dişlerin de yamuk zaten!"

Mert ise arkamdan benim için, "hasta," diyor şaşkın millete, "ne dediğini bilmiyor! Ateş içinde şu an! Havale geçiriyor sanırım."

Apar topar çıkarılıyorum oradan. Koridordan, yemek salonunun kapısının önünden, odalardan, merdivenlerden geçerken etrafta kim varsa bana bakıyor çünkü tekrar tekrar, ”şarkıyı kapat!” diyorum ve bunu bazen sinirli söylüyorum bazen de sakince. ”Şarkıyı kapat!” Dönüyorum, Mert arkadan takip ediyor bizi hızlı adımlarla, ”şarkıyı kapatır mısın? Çalıp duruyor Mert, anlamıyorsun, orası ne kadar karanlık gördün mü sen hiç? Şarkıyı kapatır mısın? Lütfen, kapat şu şarkıyı. Benimle dalga geçiyor sanki. O kadar da romantik, tatlı bir yer değil, tamam mı? Kapatır mısın şarkıyı?”

Mert ilk defa nefretle bakmıyor sanki bana, biraz kafası karışmış, afallamış, biraz da ciddi, endişeli diyemem ama garip. ”Kapalı,” diyor düz bir sesle, ”şarkı falan yok.”

”Duymuyor musun yani?”

Uygar önüme dönmem için çekiştiriyor beni bir çocuk gibi tekrardan.

”Hayır,” diyor Mert bu sırada, ”çünkü kapalı.”

”Keman sesini de mi duymuyorsun?”

”Hayır. Etrafta keman sesi yok Meira.”

”Sezen Aksu peki? Onu görüyor musun buralarda?”

Mert’in kaşları biraz daha çatılıyor. ”Hayır,” diyor ama ben az önce geçtiğimiz yerlerden birinde, kapının önünde dikildiğine eminim. Yerde uzanıyor da olabilir. Kulaklarım uğulduyor.

”Ben gördüm,” diyor ve ikisini de o tarafa doğru çekiştirmeye yelteniyorum fakat Uygar birden tamamen duruyor, eğilip bacaklarımdan tuttuğu gibi beni omzuna atıyor. Dünyam ters dönüyor aniden, midem kalkıyor baş aşağı durunca fakat Uygar devam ediyor yoluna. Böylesi daha rahat sanırım, ben durulmuşum, izin veriyorum ama kafamı kaldırarak Mert’e bakıyorum.

”İlaçlarını içmedin mi?” diyor bana.

”Uygar’dan hiçbir şey içmem daha. Beni zehirlediğini bilmiyor muydun?”

Kafamı yukarıda tutmak ve Mert ile ilgilenmek sürekli merdiven çıktığımız için zor geliyor, sarsılıp duruyorum

Uygar'ın omzunda. Ateş içindesin diyorlar ama donuyorum aslında, kemiklerim titriyor, "şarkıyı kapat," diye mırıldanıyorum, baş aşağı durmak yoruyor beni, sakinleşiyorum istemsizce.

İyiyim, fena değilim, başım dönüyor, midem kasılıyor ve kulaklarım uğulduyor ama iyiyim. İyi miyim? Zindanın soğuk duvarları tek görebildiğim, keman sesi tek duyabildiğim, o orospu çocuğu nişanlımın beni çekiştirişi tek bildiğim.

Az sonra odada buldum kendimi, kaşla göz arasında Uygar beni indirerek yatağa oturtmuştu bile. Mert ilaç getirdi, buruşturduğum yüzümle izledim onları, dişlerim gıcırdıyordu birbirine sürtünmekten ve odaklanmak zor geliyordu.

Uygar karşımda eğildi az sonra, benimle aynı hizaya geldi elindeki hapı dudaklarıma doğru kaldırırken, yanda da Mert elinde suyla bekliyordu.

Ama dudaklarımı aralamaktansa sıkıca birbirine bastırdım, bu Uygar'ın kaşlarının çatılmasına sebep oldu. "Meira," dedi uyaran ama sakin bir sesle, "ağzını aç."

Ama açmadım, açmayacaktım, inadım neye bilmiyordum, bu Uygar'ı da çileden çıkartıyordu. "Ateş için bu ilaç," dedi o da kızarak ve hapı dudaklarıma doğru bastırdı. "Aç şu ağzını Meira, delirtme beni!"

Yorgun, feri gitmiş ama bir deli gibi odağı olmadan dolanan bakışlarım ikisi arasında mekik dokuyordu ama ağzımı bir türlü açmadım.

Ya ilaçla beni bayıltır ve tıpkı Kamber gibi beni o korkunç zindana kapatırsa? Ya beni bir köpek gibi zincirle bağlarsa? Ya tıpkı Kamber gibi bana vurursa ve köpeğimin gözüne kül tablası atarsa?

Uygar inadımı sözlerle kıramayınca bu sefer de boştaki eliyle çenemi yakaladı, baş ve orta parmağını iki yandan bastırdığı için çenemde inanılmaz bir ağrı oluşunca bütün çabalarıma rağmen mecburen açıldı ağzım. Yüzümü buruşturup kaçınmaya, dönmeye, onu ittirmeye çalıştım ama hapı tıktı ağzıma ve bu sefer de ağzımı açmayayım diye avucunu dudaklarımın üzerine doğru kapattı. Midem bulanıyordu, daha

fazla kendimi tutamadan mecburen yuttum hapı, yutkunduğumu görene kadar da çekmedi elini, çektiğinde ise onu çatık kaşlarla ve sert bakışlarla izleyen gözlerimle buluştu.

Sessizdim, etrafı yakıp yıkmamış ve gemiyi ayağa kaldırmamışım gibi şimdi güzel güzel oturuyordum yerimde. Uygar da buna karşın, ”sakinleştin mi?” diye sordu tedbirle, küçük bir tereddüt sezdim gözlerinde, gerçekten de iyi olduğumu görmek istiyordu.

Ama yeniden ”şarkıyı kap-” diye itiraz edeceğim vakit, ”Meira şarkı falan çalmıyor!” karşılığını verdi sert bir tonda. Bu tavrı sinirlerimi bozdu, duraksadım ve kınayan, hırçın bakışlar attım ona.

”Çalıyor,” dedim, gözlerim sulanıyordu yeniden. ”Anlamıyorsun, çalıyor Uygar. Orası ne kadar karanlık ve korkunç bir yerdi hiçbir fikrin yok. Ben orayı hak edecek ne yapmış olabilirim? Ben bir hayvan mıyım?”

Ben bir eşya mıyım oradan oraya sürüklenebilecek ve kilitlenebilecek? Bir deney faresi? Bir kar

küresi

figürü

?

Uygar’ın afallayışını anbean izleyebiliyordum; gözleri kısılıyor, kaşları hafifçe çatılıyor ve bakışlarına gölge düşüyordu. ”Neyden bahsediyorsun sen?”

”Şarkıyı kapat artık.”

”Meira-”

”Biliyorum,” dedim onu bölerek, ”çalıyor, belki de söylüyor, Sezen Aksu’yu gördüm aşağıda, ona gidip kendim söyleyeceğim.”

Mert’in bile hep takındığı o taştan maskesinin düşüşüne şahit oldum. ”Nasıl bir hezeyan bu?” diye sitem etti hayretle. ”Ateş bu kadar yapar mı?”

Uygar düşünceli görünüyordu bu halimi izlerken, hâlâ karşımda diz çökmüş bir halde duruyordu. ”Yapar,” dedi, bir

şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama duraksadı, bir şeyleri hatırladı sanki ya da hiç değilse bir teori geçirdi içinden. Uygar keşke sadece kendi kafasının içinde konuşmaktansa benimle de konuşsa, bana da söylese ve bir sır gibi tutmasa.

Ama o sadece, ”Mert sen çık,” dedi ve Mert’i gönderdi. Onun peşinden ben de ayaklandım, ”ben de Sezen Aksu’yla konuşacağım-” diye niyetlendim fakat kolumdan tutup geri oturttu beni karşısına.

”Meira otur oturduğun yere.”

Geri oturduğum gibi göğsünden ittirdim onu agresif bir tavırla. ”Kapat şu şarkıyı o zaman!” Kafam karıştı, nefessiz kaldım tekrardan, aynı görüntüler tekrar tekrar geçti gözlerimin önünde. ”Ben bir hayvan değilim!” Bir daha ittirdim, yerinden hareket etmedi, bir kere daha ama sinirli değildim, korkuyordum, titriyordum. ”Uygar kapat şu şarkıyı, yalvarırım kapat, lütfen…”

Uygar’ın o ifadesi, ne yapacağını bilemeyişi ve bu yüzden panik içerisinde, çaresizce sayıkladığım trajediyi izlemekle kalışı daha da güçsüz hissettirdi bana kendimi. Gözlerimden yaşlar aktığını dahi fark etmeyecek kadar kopuktum kendimden, tırnaklarımı da avuç içlerime kanatacak derecede batırıyormuşum meğerse fakat kendimden bihaber, bedenimden uzakta ve kayıptım; dehşet içerisindeydim, vahşet içersinde…

”Alay ediyor benimle,” diye mırıldandım cılız bir çabayla, ”bana eziyet ediyor. Ben neden oradayım? Bütün bunlar neden benim başıma gelmek zorunda?” Yüzüm ekşidi, gözyaşları seller gibi akarken pınarlarımdan hıçkırıklarım tıkayıp durdu sözcüklerimin akıbetini. ”Kapat şarkıyı Uygar, lütfen kapat şunu, duymak istemiyorum daha fazla, dayanamıyorum-”

Birden hareketlendi, kollarını kaldırdı ve ellerini kulaklarımın üstüne doğru duymamayım diye kapattı. Durdum. Sustum birden. Neye uğradığımı şaşırdım bu ani hareketiyle beraber ve başta onu ittirecek gibi bile oldum fakat hayır, etraf sessizdi. İnanılmaz bir şeydi, birden sesler nasıl kesilebilirdi? Mucize!

Kendimi bir aptal gibi hissettim, panik düğmemi kapatmıştı sanki birden; bozuk, dengesiz bir oyuncaktım işte. Aniden yükseliyor ve bir o kadar da hızla düşüyor, adeta yere çakılıyordum. Bu sessizlik kafamda yer edinen vahşet görüntülerini de sildi, korkunç hislerimi de. Uyumak istedim hazır huzuru bulmuşken.

”Uyumak istiyorum,” diye sakin bir sesle buyurduğum vakit hareketlenecek olduysa da kulaklarımın üzerine kapattığı ellerini tuttum hemen. ”Sen de yanımda yat. Ellerini çekme.”

Kaşlarını çatarak bakıyordu yüzüme. O böyle yapınca ben de aynı karşılığı verdim ona. ”Ciddiyim, ellerini asla çekme.”

Küçük bir bekleyişin sonunda sessiz bir anlaşma imzaladık aramızda. Gözlerimi ondan ayırmaya korktum, ondan koparsam ellerini çeker ve beni tekrardan o zindanda yalnız bırakır sandım; o karanlıkta, o dehşetin, trajedinin içinde bir başıma, bileklerimde prangalarla terk eder beni sandım.

Ve yatakta kalçamın üzerinde biraz daha geriye kaydım, Uygar da peşimden geldi, dizlerinin üzerinde yataktaydı. Başımı yastığa koyduğumda yavaşça o da yanıma uzandı fakat kulaklarımı tutmaya o şekilde devam edemezdi, birini çekmek zorunda kaldı. O birkaç saniyelik sürede hemen aynı keman sesi tek kulağıma çalındı, cızırtılı boğuk ritmi dişlerimi birbirine çarpmama, gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi sıkmama sebep oldu.

Ama az sonra Uygar pozisyonunu ayarlamış, bir kolunu başımın altından geçirip arkadan yaklaşmıştı bana. Sırtım ona yaslıydı artık, nefesini hissedebiliyordum saçlarımın arasında. Yan döndüğüm için tek kulağımı başımın altındaki kolu kapatıyordu, diğer kulağımda ise onun eli duruyordu hâlâ.

Kalp atış seslerimin yavaşlamaya başladığını hissettim az sonra. Sırtım göğsüne değiyordu; çok yakındık, fazla yakın, ateşle buz gibi. Nasıl erimiyorduk? Birbirine bu kadar zıt ikili nasıl olur da böyle şuursuzca yakınlaşabilir ve bir kıyamet yaratmaz ama bedenleri uyumla kenetlenirdi?

Bu kadar hızlı sakinleşeceğimi, şifamı bir haptan değil ama Uygar’ın kolları arasına sığınışımdan bulabileceğimi bilemezdim.

Dünyama karanlığı getiren adamda nasıl bir ışık arayabilirim? Nasıl bu kadar aptal ve çaresiz olabilirim? Düşmanımda nefes alacak kadar nasıl nefessiz kalabilir, kendimi çiğneyebilirim?

Uygar'ın kolları arasında mayıştım, arkadan sarılışı hayatımda hiç hissetmediğim kadar güvende hissettirdi bana kendimi. Hırçın denizlerim duruldu, usul usul salınmaya başladı dalgalarım, yeniden uykuya dalacağımı sandım ama uyku ile uyanıklık arasında durdu bir şeyler. Çalışmayı bıraktı sistemim sanki, düzen dönmedi artık, bir şeyler ters gelmeye başladı.

Kalbim hızlandı yeniden. Saatler geçti, uyumaya zorladım kendimi,

Uygar'ın kolları arasındayım işte, ondan başka kimse incitemez beni daha! Ne var şimdi? Şimdi ne var? Ne var sırada?

Rüya değil, kabus değil; bir anı.

Hiçbir hezeyan olmaksızın bu sefer kendi geliyor anılar bana. Ne uykumda boğuluyorum ne de tetikleyici ilaçlar, sözler veya şarkılarla çıldırıyor, gerçeklik algımı yitiriyorum. Bu sefer her şeyin farkındayım, bu sefer her şeyi bir yere ayrılmadan, kendimi kaybetmeden, kaybolmadan görebiliyorum.

Meira.

Ah Meira. O güzel yüzü, o masum çehresi, yumuşak yüz hatları, gözlerindeki o mahsun ifade. Kaşları çatık ama, hep çatık, bir şeylerden memnun değilmiş gibi çatık, huysuz, huzursuz, daima; gözleri, o yeşil bakışları her zaman odada, etrafta, insanlarda. Onları izliyor, onları gözlüyor, hep sessiz, sakin görünüyor ama gergin, biliyorum. Neredeyse sinirli diyeceğim, haksızlığa uğramış bir kız çocuğunun çehresini taşıyor hırçın bakışlarıyla.

Ve karşımda

Benjamin Shavit.

Babam.

O uzun, iri yarı bedeniyle, aralarına akların düştüğü gür sakallarıyla ve kalın, çatık kaşlarıyla karşımda dikiliyor, sinirli

sinirli beni izliyor.

”Ailemizin yüz karasının!” diye soluyor nefretle yüzüme. Onun cüssesi karşısında küçücük görünüyorum, çok savunmasız ve yalnız hissediyorum kendimi.

”Nasıl o soysuzlar gibi davranabilirsin?” deyişi kafamı karıştırıyor, ne anlatıyor anlamıyorum. Aşağıya bakıyorum, parmakları kerpeten gibi sarmış kolumu, öyle sert sıkıyor ki kopacak sanıyorum. ”Kendine gel yoksa sana ne yapacağımı biliyorsun değil mi? Gözünün yaşına bakmam Meira, tıkarım seni o yere geri, umurumda bile olmazsın!”

Dişleri arasından bana savurduğu öfkesi kaldıramayacağım kadar ağır geldi birden bünyeme. Kolumu bırakmadan biraz daha eğildi üzerime, ”bu son uyarım,” dedi, ”Kamber’e bir sorun çıkartırsan sana bunca zamandır tanıdığım bütün tavizleri unut! Kendine gel, uslu dur ve Kamber’a layık bir eş ol!”

Ben nefretle bakıyorum ona, o ise öfkeyle ama birkaç saniye geçmiyor ki kısa boylu bir kadın arkadan uzanıyor, babama dokunuyor.

”Benjamin, yeterli, misafirler bekliyor,” diyor, annem,

Ahuva Shavit.

Sürmeli gözleri bana özenle değinmiyor, beni görmek istemiyor. Benden iğreniyor sanki.

Babam son bir bakış atıyor bana ve ”seninle sonra görüşeceğiz Meira hanım,” diyerek geriye çekiliyor, annemin peşinden gidiyor, holde beni yalnız başıma bırakıyor. Yandan bir hizmetli geçiyor bu sırada, bana doğru bakıyor,

acıyor mu

yoksa bana?

Gözlerimi siliyorum, üzerimde uzun bir elbise, ellerimi yumruk yapmışım, çenem yine seğiriyor ama hiçbir şey olmuyor, Meira hiçbir şey yaşanmamış gibi ikilinin peşinden giderek yemek salonuna giriyor. Büyük, uzun bir masanın etrafına toplanan ahalinin, 10’a yakın misafirin karşısına çıkıyor.

Kamber’in yanı boş, beni gördüğü gibi sivri çenesini kaldırıyor ve rahatsız edici, parlak bir maviliğe sahip gözleri üzerime kenetleniyor. ”Meira, hayatım?” diyor bana, geçenlerde beni bir mahzene sürüklememiş gibi.

Ama gülümsüyorum ona, ellerim hâlâ yumruk şeklinde. ”Geliyorum hayatım.”

ℒ

Beğenerek destek verirseniz sevirim

Instagram: kedilimediyy

○●

15. Beyaz Kuğu ve Kurt

Desteklerinize için teşekkür ediyor ve iyi okumalar diliyorum.

○

●

Bölüm On Beş

“Beyaz Kuğu ve Kurt.”

Bölüm Şarkısı: Zombi - Adamlar

Uygar Karaşah’ın Ağzından…

201

2

, Soğuk Aylardan Biri

(7

yıl

önce

)

ℒ

Adım Uygar ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilim aslında.

Hiçbir zaman olmadım. Hiçbir zaman hafif izler bırakmadı hayat benim tablomda; hep kirliydim, hep kaba saba ve derbeder.

Yalnızdım, daima; Uygar Karaşah bir çocukken de tekti bir yetişkinken de, hem sol tarafı hem de yanı başı.

Hissizlik:

İliklerime kadar bildiğim tek eski dosttu. Dost diyorum çünkü kalbim atsaydı şu zamana kadar hayatta

kalamayacağımı biliyorum. İnsan olmakla araya çektiğim bariyerdi beni şu ana dek hayatta tutan.

Hızlı bir hayat, yavaş atan, acele etmeyen bir kalp, kaos, bitmek bilmeyen şiddet, nereye çıktığını bilmediğim yollara sapıp durmak ve içmek. Bolca, çokça, hem geçmişi hem de gelecekte yaşanacakları unutmak için, onları da gırtlağımdan aşağılara göndermek ve her şeyi önce içimde, sonra da kafamda bitirmek için.

Şeytanın Avukatı

derler bana.

Sebebi malum, önemli bir siyasi

figür

olan

babanın

kişisel

avukatı

, kirli

dosyaları

halı altına

süpürme

uzmanı

,

gömleği

kanlı

bir beyaz yaka ve eli silah tutan

okumuş

bir çete

üyesi

. Trajikomik bir hayat cübbeli bir katil olmak.

Kasvetli bir gece, kafamda binlerce düşünce, kalbimde ise bir boşluk büyükçe.

Büyüdüğüm, her sokağını avucumun içi gibi bildiğim sokaklar buralar ama nereye gittiğimi bilmiyordum ilk defa. Rüzgar nereye götürürse değil, aylak adımlarım nereye saparsa; karanlığa, daha da batabilecekmişim gibi sanki, köhne bir bataklığa.

Hırçın bir soğuk, üzerimde siyah deri bir ceket, ellerim cebimde, parmaklarımın arasında ise kabzasını kavradığım tanıdık bir canavar; silah.

Adımlarım yavaş ama kararlı, nereye varacağını ve nerede bitmek isteyeceğini biliyor; korkmuyor, tereddüt etmiyor, acımıyor. Parmaklarım soğuk kabzaya kenetli, ellerimin arasında eriyecek metal makine neredeyse.

Hafif çiseliyor, birkaç seyrek yağmur damlası omuzlarıma, saçlarımın arasına dokunuyor, kirpiklerim nemli. Etrafa bakınmıyorum, kimseyi görmek istemiyor ve arada omzuna çarptığım silik siluetlerin de hayret nidalarına hiç içerlemiyorum.

Daha sakin bir yere gitmeliyim, etrafta çok kafa dolaşıyor, çok meraklı göz var ve çokça gürültü. Yalnız bitirmeli, yalnız gitmeli, insanlardan olabildiğince uzakta bir yerlerde kapatmalı bu defteri.

Fakat ansızın kolumu tutuyor, hatta adeta bana yapışıyor biri.

Normal bir gecede ölümü olur belki bu cüretkâr hareketi fakat sakinim, sakinim, ellerimi cebimden çekmeden kafamı çevirip bakıyorum kolumdaki elin sahibine.

Genç bir adam, çok genç, klasik bir öğrenci tipi, soğuktan yüzü kızarmış ve ince çehresi.

”Abi!” diyor, tanımadığım bu yabancı bana. ”Bana yardım etmen lazım!”

Kaşlarım çatıldığı vakit bir tereddüt geçiyor gözlerinden, korkuyor ama çaresiz. ”Bak,” diyor, burnunu çekiyor genç, ”tanışmıyoruz ama bana bir iyilik yapman lazım!”

Aynı düz bakışlarım yavaşça aşağılara doğru kayıyor ve kolumu tutan ellerine gidiyor. Bu bir uyarı, küçük ve henüz zararsız bir uyarı ama genç inatla bırakmıyor beni.

”Kültürel Etkinlikler ders kredisini tamamlayabilmek için gitmem gerekiyor bu orkestraya ama çok acil bir işim çıktı!” derken kaşla göz arasında öğrenci kartını ve küçük bir afişi çıkartıp uzatıyor bana.

Bir şaka sanıyorum başta, belki Mert’in başının altından çıkmış olabilecek gereksiz bir tanesi hatta fakat genç ciddi ve çaresiz durmaya, o aptal kartı ve afişi bana uzatmaya devam ediyor.

”Yalvarırım!” diyor, bu sefer diğer eliyle de tutuyor beni, bildiğin yapışıyor bana. ”Eğer bu dersi de veremezsem mezun olamıyorum bu sene! Krediyi doldurmam gerekiyor! Hemen şurada bak bina, kartı okutup gir, benim yerime imza ver, sonra çık git direkt, 15 dakikanı bile almaz! Gösteriyi izlemek zorunda da değilsin!”

Sinirlenmeye başlayışımı çenemin seğirmesinden anlıyor olsa gerek, bir anlığına büyük bir tepki, sert bir kroşe bekliyor belki de benden ve geriye çekilecek gibi oluyor ama yalnızca ittirdim onu göğsünden.

”Git işine çocuk,” diye savdım onu başımdan. Elimin ayarına dikkat etmemiş olacaktım ki genç tökezledi, az daha düşecek oldu fakat birkaç büyük adım sonrasında kendini toparladı.

Arkamı dönüp gidiyordum ama ”acil işim olmazsa yalvarmazdım böyle bak!” diye yetişti bana, tekrardan yapıştı koluma. ”Abi-”

Bir daha ittirdim onu fakat bu sefer dönüp gitmektense karşısına dikildim. ”Bela mısın?” derken sinirden kaskatı kesilmiş bedenimle karşısında bir engel gibi, en küçük yanlışında üzerine atılacak bir tehdit gibi durdum. ”Başka birinden iste dedik çocuk.”

Korktuğunu gördüm. Zayıf suratı biraz daha ezilip büzüldü sanki, büyük mavi gözleriyle bön bön baktı bana. Dişlek, ana kuzusu tipli titrek bir veletti, sabırla döndüm

önüme tekrardan, onu orada bırakıp artık gerçekten de gitmek istedim. Kendi kendime,

”gece gece…”

diye söylenirken de baktım yine geliyor arkamdan ama bu sefer bana dokunmaya cesaret edemiyor.

”Sadece 15 dakika abi,” diye uslu uslu aramızda birkaç adım bırakarak tedbirle beni takip ediyordu. ”Krediyi tamamlayamazsam mezun olamıyorum abi. Hastaneye gitmem gerekiyor, oraya da geç kalıyorum! Hasta ziyareti, çok önemli yemin ederim yoksa neden tanımadığım rastgele birinden böyle bir şey isteyeyim? Sadece konsere gidecek, bir 15 dakika oturacaksın, öğretmen de orada zaten, yoklama aldığı sırada da benim yerime imza atacaksı-”

Dayanamadım daha fazla buna, durduğum gibi döndüm ve arkamdaki çocuğa yürüyecek oldum ama sert adımlarımı durdurdum birden,

çenem kasılıyordu sıkmaktan, sabırla solumam gerekti.

Tam da böyle bir gecede nereden buldu bu zargana herif beni?

Tekrardan baktım dişleğe, rüzgar esse uçacak gibi çelimsiz duruyor ve ensesinden kavranmış bir kedi gibi büzülmüş, yamulup yumulmuş bir şekilde mahzun gözlerle beni izliyordu.

Sıkıntıyla hayıflandım kendi kendime ve sonunda, ”ver,” dedim. Çocuk bir şaşırıp duraksadıysa da kararımdan vazgeçmemden korkuyormuş gibi

aceleyle kağıdı ve kartı uzattı bana.

”Git şimdi,” diye tembihledim ve kağıtları cebime tıkıştırdım.

Çocuğun yüzü birden aydınlandı, gözlüğünü düzeltip minnetle bir şeyler zırvaladı karşımda. ”Adamsın abim-” diye başladı ve ben hiç bitmeyecek sandım.

”Tamam hadi, işine bak,” dedim ve neyse ki bu sefer gerçekten de gitti, arkasını döndüğü gibi koşa koşa

kayboldu kalabalığa doğru. Emin olmak istedim gerçekten gittiğinden, tekrardan dönüp başımı şişerecek diye sinirli sinirli izledim onu arkasından. Anca o zaman tatmin olup döndüm ve kendi yoluma baktım.

Belki hayatımda yaşadığım en saçma olaydı bu. Çocuğu başımdan attıktan sonra kendi işime bakacak, orkestraya falan da gitmeyecektim aslında.

Yolda bir sigara yaktım, oyalanmak maksadıyla da orkestra afişini çıkarıp baktım neyin nesi diye. Adres yakındı ve başlamasına az kalmıştı. Afişte ise bir kadın vardı, sarı saçları herhalde herkesin ilk ilgisini çekecek özelliğiydi. Keman çalarken nasıl kendisini kaptırdıysa artık, hareketinden ötürü saç tutamları uçuşuyordu fotoğrafta. Gözleri kapalıydı, ince, uzun parmakları ise kemanda.

Kızın fotoğrafını ilk gördüğüm andan itibaren bir şeyler hoşuma gitmedi onda. Kaşlarının şekli belki de, fazla düz, neredeyse ona üzgün bir görünüm veriyor gibi, çenesi küçük ve oval ama gözleri büyük. Çok naif birine benziyor, kandırılması kolay, enayi tipler gibi; söyleyeceğin her şeye bir aptal gibi inanır ve her halta ağlar gibi.

Gösterinin yapılacağı binanın önüne geldiğimde durdu adımlarım. Neden buraya geldiğimi, neden fikrimi değiştirdiğimi bilmiyordum, sorgulamadım. Burası büyük bir merkezdi, otoparka sapan araçların görkeminden ölçülebilirdi etkinliğin ihtişamı.

Kalabalık ve kibar yerler, en çok sevmediklerim arasında ilk üçte, ilkinde ise sigara içilmeyen mekanlar var.

Kafamı kaldırıp da karşısında dikildiğim yapıya son bir defa baktığımda içimden garip bir his geçti. Belki o sırada gürleyen keskin esintiden huzursuz hissettim kendimi, kafamı kaldırıp oval mimariye sahip yapının bitmek bilmeyen küçük pencerelerine baktım. Aklımdan ise tek bir düşünce geçiyordu o sırada:

Uygar, nereye gidiyordun?

Cehenneme.

Şimdi neredesin?

Bir orkestra konserinde.

Girdim içeriye, kartı okuttum girişte, görevliye biletimi kestirdim ve boğucu loş ışıklandırmasının bir korku evini andırdığı holden geçip devasa bir salona geldim. Ziyaretçiler de toplanıyor ve yerleşiyorlardı yavaş yavaş.

Lavuğun bileti 11. sıradan 273 numaralı koltuk içindi. Işıklandırmanın azaldığı en arka orta sıralardaydı, bütün bir salondan yukarıdaydı sırası ve sahne rahat seçilebiliyordu. Geçtim yerime, müzisyenlerin sandalyeleri ayarlanmıştı fakat kendileri ortada yoktu.

Hiçbir şey yapmadan öylece oturmak tehlikeliydi benim için, kendi iç dünyamla yalnız kalmak fazla riskli ama oturup bekledim belki bir 15 dakika daha. Bütün sandalyeler doldu, sabrım sınanıyordu belki de, şeytanla randevumu ertelemiştim bu saçmalık için ve orada bekleyip durdum sadece.

Ellerim cebimde, parmaklarımın arasında kabzanın soğukluğunu hissedebiliyor, rahat bir oturuşla sahneyi izliyordum boş gözlerle.

Az sonra sahnedeki ışıklandırmalar canlandı, fısıltılar duruldu ve sonunda birileri sahneye çıkmaya tenezzül edebildi. Müzisyenler yavaş yavaş geliyor ve yerlerine oturuyor, çalgılarını alıyor, akort ediyorlardı.

Ve o kız…

Afişteki sarışın.

Üzerinde beyaz, kısa, incecik bir elbise, omuzlarına varan dalgalı saçları salık ve zayıf bir vücudu var.

Gözleri ama… O gözleri….

Bütün odağımı sikip atıyor, sadece ama sadece oraya odaklanabiliyorum. İnsanlardan kaçınan yeşilleri, nereye dokunacağını bilemeyen o afallayışı bütün ilgim oluveriyor birden.

Sahneye çıkınca etrafa, kalabalığa asla bakmıyor, gergin sanırım, hemencecik orkestranın önünde, ayaktaki yerini

alıyor. Aldığı derin nefeslerle kalkıp inen göğsünü görebiliyorum.

Kaşlarımı çattım onu böyle izlerken. Orkestra şefinin sahneye çıkmasına ve kürsüsündeki yerini almasına dahi dikkat edememiş, büsbütün odağımı şaşırmıştım.

Her şey hazır, spot ışıkları bir tek sarışına vuruyor ve o da kaldırıyor kolunu, kemanı omzuna yerleştiriyor usulca ve arşeyi yaklaştırıyor.

Gözleri kapanıyor.

Neredeyse sinirleniyorum buna.

Neden kapatıyor gözlerini?

Biraz daha izlemek istiyorum yeşillerini, kaybolmuş bir ceylan yavrusu gibi attığı fikirsiz ve duru bakışları çekiyor beni ama sarışın çoktan kopuyor dünyadan, gözlerini kapattığı gibi başka bir evrene geçiyor sanki. Gergin duruşu bile düzeliyor, parmakları titremiyor şimdi.

Ve birkaç saniye sonra ilk notalar ondan duyuluyor.

Csárdás…

Kalbimi tekletiyor çalışı. Bütün salon, acıklı ve romantik bu notalarla titriyor sanki. Sessiz bir sitem içeriyor, hüzünlü ve biraz da kızgın gibi. Öyle güzel, öyle narin çalıyor ki, parmakları öyle kendinden emin ama o kadar nazik ki…

Sadece o çalıyor, orkestra suskun, seyirciler sessiz ama biliyorum ki hepsi hayran gözlerle izliyor sarışını. Bu kasvetli salonun ortasına doğmuş bir güneş gibi parlıyor kız; o zarif elbisesiyle, ipek saçlarıyla, soluk teniyle eski romantik dönemlerden fırlamışa benziyor. Porselen bir bebek gibi adeta!

Çok üzgün, çok kırgın, çok aşık; parmakları içindeki serzenişi öyle güzel anlatıyor ki bütün salon hissediyor. Gözler sessiz, kaşlar hafif çatık ve kafalardaki düşünceler derin. Ne yapıyor bu kız insanlara?

Notalar çok tizlerde, keman titriyor sanki hiddetle ama öyle aşina ki elindeki alete, onu ehlileştiriyor, istediği şekle

sokuyor sakince. Az sonra melodi yavaşlıyor, biraz daha sakin şimdi, daha durgun.

Fakat birden duruyor, gözlerini açıyor.

Ve arkadaki orkestra canlanıyor, hareketli bir parçaya dönüşüveriyor, sarışın bu sefer coşkulu, entrika dolu bir giriş yapıyor. Parmakları hızlı hızlı hareket ediyor, hatta bir noktada öyle hızlanıyor ki takip etmek zor geliyor.

Yüzündeki sakin, neredeyse kırgın, naif ifadesi tek odağım, tek görebildiğim ve duyabildiğim.

Bu sırada melodi belki en durgun halini alıyor, bitecek diye sinirleniyorum hemen, yerimde gergin bir hareketle kıpırdandığımda ise yanımda oturan lavuk ters bir bakış atıyor. Onu o katlamalı koltuğuna gömebilirdim ama gözlerimi sarışının üzerinden almak, onu bir saniyeliğine olsa dahi kaçırmak istemedim.

Sarışının parmakları çalgılardan kalkıyor ve bir sessizlik, bir boşluk oluşuyor. Sarışın nihayet bakışlarını seyircilere doğru kaldırıyor, başından beri ifadesi kırılmaktan korkan biri gibi, naif ve gergin.

Fakat aldığı derin nefeslerin arasından gözleri, sanki eliyle koymuş gibi beni buluyor ve gülümsüyor.

Hafif bir pembeliğin yayıldığı dudakları öyle büyük bir içtenlikle kıvrılıyor ve büyük gözleri kısılıyor ki afallıyorum birden, dalıp gitmişim, kendimi tamamen o ana teslim etmişim sanki. Mimiklerini başından beri öyle dikkatle izliyormuşum ki o gülümseyince benim yüz kaslarım da taklit ediyor onu istemsizce, benim de dudaklarım kıvrılıyor hafifçe. Fark ettiğimde ise kaşlarım çatılıyor, dudaklarımı birbirine mühürlüyor, o trans halinden çıkıyorum.

Sarışın ise bunu umursamıyor, beni umursamıyor, az önce bana gülümsediği halde onun için yokum sanki, karşısında bir boşluk var sanki. Alkışlar koptuktan sonra dönüp gidiyor diğer müzisyenlerle beraber.

Neden beni seçti bilmiyorum. Bu sırada insanlar kalkıyor, salonu terk etmeye başlıyor birer birer, ikişer ikişer. Sahne

boş ama bakışlarım hâlâ orada.

En son çocukluğumda gülümsediğimi hatırlıyorum.

Sonrasında da gülmek için bir sebebim olmadığını.

Yine binlerce düşünce sirayet ediyor kafama, cebimde bir silah, tekrar tekrar hatırlatıyor bana varlığını, yokluyor sanki beni. Salonda tek tük insan kalmış, silik silüetler gibi gelip geçiyorlar kenarlardan.

Orada oturmaya devam edebilirim. Çürüyene kadar gözlerimi dahi kırpmadan öylece oturabilir ve yok olmayı bekleyebilirim. Gülümsemek gibi sıradan bir mimiğin bunca zamandır hayatımdaki eksikliğini fark edişime ve benim bundan bir zavallı gibi etkilenişime, içime tanımsız bir burukluk oturuşuna yüzyıllar boyu sürecek küfür dolu bir triloji yazabilirim.

Ama kalktım yerimden sessizce, etrafta kalan birkaç kişinin arkasından ayrıldım salondan. Merdivenleri iniyordum.

Nereye gidiyordun Uygar?

Cehenneme.

Cebimdeki silah bana kendisini hatırlatmaktan yoruldu artık.

Cehenneme gidiyordun Uygar, devam et,

diyor sanki.

Bu gece her şey bitecekti.

O namluyu bu sefer kendi kafana doğrultacak ve tetiği de yine sen çekecektin.

Dünyayla işimi bitirdim çoktan, Uygar'ı da bitireceğim.

Binanın çıkışına geliyordum tam o sırada,

yakınlarda güzel bir tepe var, belki motoru oraya sürerim,

diyordum,

belki son sigaramı içer öyle yaparım, belki içmem,

diyordum, ki adımlarımı durduran bir detay yakaladım.

Çıkışta yan tarafa büyük bir afiş asılmıştı, yine aynı kurumun gelecek orkestra senfonisinin afişiydi. Birkaç tane vardı aslında, farklı tarihler ve sanatçılar ama benim gözüm birine takıldı hemen.

Yine o sarışın kız vardı afişte.

Fakat bu sefer beyaz bir elbise içinde değildi, o zarif vücudunu siyah bir elbise sarmıştı. Saçları toplu, makyajı sert ve vahşi, bakışları yabani. Hiç yakışmıyor ona, o güzel, narin suratına, duru bakışlarına, az önce içeride gördüğüm o yaramaz kız çocuğuna böylesi bir geçiş, böylesi bir karanlık yakışmıyor.

Afişin üzerinde ise büyük gümüş harflerle yazıyor isimleri:

”Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu Senfonisi”

Bu mu yani? O kız şimdi de Siyah Kuğu mu olacak?

Bu ona yapılan bir haksızlık olmalı. Beyaz ona yakışıyor, naif duruşuna, asil bakışlarına yakışıyor. Onu siyaha boğmak bir hata, çok büyük bir hata hem de.

Afişte saçları sıkıca toplanmış, gözlerine siyah kalemler çekilmiş, çene hatları yumuşak olsa da gözleri sert bakıyor, direkt karşısındakine bakıyor, bana bakıyor.

Neden bu kadar takıldığımı dahi bilmiyorum. Silahım da kızıyor bana,

önüne dön ve yoluna bak artık,

diyor. Onu dinliyorum, dönüp gideceğim ama son bir duraksama, adımlarım kendiliğinden duruyor ve başım kendiliğinden dönüyor sanki ona son bir defa daha bakabilmek için.

Tarihi kontrol ettim. Yakındı.

Bu gece her şeyi bitireceksin, Uygar, neyin tarihine bakıyorsun?

Gelecek hafta sonu.

Bizim ölümle planlarımız var, unuttun mu?

Yine akşam saatlerinde olacakmış konser.

Gülünç bir gösteri için mi vazgeçiyorsun şimdi birden?

Hayır, biraz daha, çok az daha, Siyah Kuğu'yu görebilecek kadar, neden Beyaz Kuğu olamadığını anlayacak kadar nefes almaya devam edebilirim. Ölüm her halükarda kaçınılmazsa biraz daha nefes almak kurtarmaz insanı.

Ben çoktan ölü bir adamım, yalnızca ismimin altına imzamı atacağım.

Son bir defa daha baktım afişteki sarışına, az önce beni olağanüstü bir güçle gülümsetebilen bu kadın bir anda altüst etmişti aklımı.

Düşününce bana kimse gülümsememiştir şu zamana kadar.

Önüme dönüp ellerimi cebime soktum tekrardan. Merdivenleri inip sisli geceye karışırken adımlarım beni ölüme değil de bir süre daha nefes alabileceğim o ine götürüyor, bu sırada ise cebimdeki silahın ve kafamdaki canavarın kana susamışlığını bastırmak zor geliyordu.

Sadece biraz gecikeceğim, son bir gösteri daha, son bir sahne ve nihayetinde kaçınılmaz bitiş; perdeler sonsuza dek kapanacak.

ℒ

Uzun bir sessizliğin ardından Mert'in söylediği ilk şey, "Polat ibnesinin adamı

yine bir haltlar karıştırmış," oldu. "Silahların hepsini yakalatmış jandarmalara. Şu siyasete giriştiğinden beri işleri boşladı, tuttuğu adamlar etrafı dağıtırken sen adliyede topla istiyor."

Bizim kulüpteydik, Polat için burası bir üs de sayılırdı; ekibin birçok üyesinin vaktinin çoğunu geçirdiği, alttaki barda içtiği ve üstteki odalarda sızdığı sözde bir gece kulübüydü.

Oturduğum yerde gergin duruyor, yerde ayağımla ritim tutuyordum; Ozan ise, "ona ibne dediğini duyarsa Polat sana ne yapar biliyor musun?" diye sordu ve dürüstçe ekledi: "Boğazını kestirir kör bıçakla."

Mert ise bu tehdidi hiç ciddiye almadı, kirli sakallarını kaşıyarak koltuğa daha rahat bir pozisyonda yayıldı. "Uygar beni kurtarır," dedi gevşekçe ama bana bakınca emin olamadı sanki, gür kaşları çatıldı. "Değil mi lan?"

Onu dikkate alıyor değildim, gözüm karşı duvardaki saatteydi. Orada bir gün değil de tam olarak 4 gün daha geçmeliydi Siyah Kuğu'yu görebilmem için.

Bu sırada Mert, sessizliğime bozulmuş olacaktı ki ciddi bir imayla fakat laubali bir tavırla, "bize sıkıntı çıkarırsa iş ortağını mı

savunursun sayın avukatım yoksa bizi mi?" diye sordu.

"Siktir git," dedim basitçe, başım ağrıyordu ve hâlâ 4 gün vardı.

Anlaşmamız seni göreceğim takdirde kafama sıkmayacağım idi Siyah Kuğu, senin yolunu gözlemek yetmediği gibi bir de adamı asabileştiriyor, iyice sabırsızlaştırıyor bu kibirli saniyeler.

Ozan hemen ilgiyle atıldı: "Bugün neden bu kadar huysuzsun? Hiçbir zaman sevimli bir adam değildin de… son zamanlarda daha bir agresifsin."

Çünkü bir haftanın sandığımdan da uzun olduğunu, bekleyince zamanın asla geçmediğini ve duvardaki saatin gerçek anlamda bir eziyet aracı olabileceğini anladım.

Sessizdim, kafam çok farklı diyarlardaydı, farklı bir zamanda, farklı gözlerde. Zihnimi bu kadar meşgul tutuşunda nasıl bir iş vardı? Ne diye elin kızı bir türlü çıkmazdı aklımdan? Hem de dünyadaki en saçma sebep yüzünden?

Sadece şu gösteriye gitmek istiyorum. Siyah Kuğu'yu görmek istiyorum. Sarışından bir Siyah Kuğu olabileceğine inanmıyorum, beceremeyecek, o afişteki sert bakışlar ona ait olamaz, çok zorlama duruyor. Gerçekten de o kadar hırçın biri olabilir mi? Olmamalı, onun yumuşak hatlarına somurtmak yakışmıyor, onu huysuz bir kız çocuğu gibi gösteriyor.

"Uygar abi,"

Üst katın lobilerinden birindeydik çocuklardan biri içeri girerken. Soluk benizli genç, ”Polat Hasbaşı seni arıyordu,” diye haber etti, dalgındım ama toparladım, kalkıp peşi sıra ayrılmaya davrandım.

”Polat

Yarrağımınbaşı

,” diye mırıldandı Mert de kendince dalga geçerek. ”Sıçtı batırdı ya, hemen Uygar’a koşuyor tabii!” diye seslendi Mert arkamdan gecikmeden. Ona omzumun üstünden ters bir bakış attım.

Az sonra beşinci katta, terastaydım. Akşam saatleriydi, yağmur çiseliyor ve uğultulu hafif bir esinti vuruyordu. İleride, korkuluğun dibinde Polat’ın cüsseli vücudunu gördüm, manzarayı izliyordu fakat adım seslerimi duyunca doğruldu, dönüp yanına varana kadar izledi beni uzunca.

Karşısına geçtim, ellerim deri ceketimin cebinde, bakışlarım ise benimle neredeyse aynı boylarda, kırklarının sonundaki adamda. Sivri, dik inen bir burnu var ona sert bir görünüm veren, kaşları gür ve mizacı mutluyken bile soğuk. Sakallarının aralarına aklar düşmüş, üst dudağı da görünmüyor.

”Avukat,” dedi, gür, kalın bir sesi vardı, ”sana ulaşabilmek için illa peşine adam mı takmak lazım?”

Yanaştım korkuluğa, bir sigara yaktım yanında, ”silahları kaptırmışsın,” dedim, paketten bir dal da o aldı.

”Ve sen de geri alacaksın.”

Dumandan ötürü tek gözüm kapanırken şehrin akşam manzarasına baktım. ”İşim var. Başka birini ayarla.”

Evet, programım epey dolu. Önce Siyah Kuğu’yu izleyeceğim, sonra da kafama sıkacağım.

Polat bundan memnun görünmedi elbette. ”Polislerin elinde artık mallar, kaba kuvvetle çözülecek iş değil, hakla hukukla halletmen gerekiyor.”

Onu dinlerken bile dinlemiyordum, kafam başka yerlerdeydi. Buradan konserin verileceği bina çok uzaktan da olsa seçilebiliyordu, gözüm oradaydı.

”Vardır bir hile hurdası,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde. ”Damdan düşer gibi nereden basıp da geldiler? Daha mallar ineli 1 gün ya oldu ya olmadı. Yasal arama emirleri yoktur, diğer itlerin işidir kesin. Halledersin kendi başına.”

Kısa bir sessizlik, Siyah Kuğu’nun ininden ise bir canlılık sezilmiyor. Bugün orada herhangi bir gösteri yok anlaşılan.

”Tonla para var Uygar bu işte,” dedi boğazdan gelen kalın, tırtıklı sesiyle. ”Halledersin deyip başından savamazsın beni.”

Anca binanın en üstten iki katını görebiliyordum buradan, çok uzakta kalıyordu binaları. Neden yakınlarda değildi? Terastan gösterilerini izler, sarışının ellerinin titreyişine tanık olurdum belki. Çalarken cesur ama, gözlerini kapatınca içine girdiği dünyasında kimseden, hiçbir şeyden korkmuyor hatta, bir tek orada güvende anlaşılan.

”Uygar, beni dinliyor musun sen?”

Hem, belki kafasını kaldırıp yukarıya bakar ve bir daha bana gülümserdi. Bunu neden isterdim, neden şimdi böyle bir şey düşündüm bilemedim, bazen Uygar’ı anlamıyorum, iki ayrı adamız sanki aynı kafada barınan.

”Uygar,” diye tekrarladı adımı, bu sefer vurgu da yaptı. ”Uygar bak oğlum-”

Orada durdurdum onu. ”Bana oğlum deme,” diye uyardım net bir dille.

Durdu, bana baktı, ben oralı olmadım. Yine bir sessizlik, bu sefer aramızda yükselen duvarlar daha net hatta.

Doğru, uluslararası silah ticaret zincirinin ünlü isimlerinden Polat Karaşah, maalesef babam oluyor. Bunu ise ikimizden başka hiç kimse bilmiyor. Bilmeyecek de.

Bunun sebebi de ailenin zayıflık olmasından geliyor. Ben küçükken hiçbir rakibi beni Polat'a karşı bir tehdit olarak kullanamasın diye kan bağımız bilinmiyordu. Büyüdüğümde ise, o kan bağı bir lanet gibi geldiğinden iki yabancı olma işini sürdürdüm.

Tabii ona Karaşah demiyorlar, resmi yerlerde o ve Mert ile Ozan gibi bazı evlat edindikleri Hasbaş'ı kullanıyor ama iş dünyasında sahte soyadını da kullanmaz, Topal Polat derler ona. Zamanında sağ dizinden vurulmuş ve şimdi de biraz topallıyor, hikaye bu kadar.

Sigaram bitti, sabrım da; gözüm hâlâ o binadaydı, artık orada bir ışık yanıyordu. Tek bir ışık, tek bir salonda. "Bittiyse gidiyorum," dedim izmariti boşluğa bırakırken. Cevap vermedi. Ben arkamı dönüp de ondan uzaklaşırken soğuk esinti bıçak darbeleri gibi çizikler bırakıyordu tenimde ama çok uzaklaşamadan tekrardan duydum sesini:

"Okumuş adamdan nasıl olur da bir eşkıya çıkar?"

Adımlarım durdu kendiliğinden. Onunla aramda üç, belki dört adım; aramıza yağmur taneleri inerken ikimiz de birbirimize bakmak istemiyorduk. Aynı kanı damarlarında taşıyan iki yabancı gibiydik, her zamanki gibi.

Baktı ki dinliyorum, "bölüm birincisi, okul birincisi, ilde derece, erkenden üniversite," diye devam ettirdi sözlerini acele etmeden. "Gencecik yaşında henüz dava kaybetmemiş başarılı bir avukatsın oğlum."

Cebimdeki elim yumruk halini almıştı bile.

"Ve şimdi de illegal işlerin, şeytanların, günahların, günahkârların avukatısın. Batabileceğin her türlü boka batmış, her türlü pisliğe bulaşmışsın. Mahkemede katilleri, hırsızları, uyuşturucu baronlarını savunmuş, nice suç örgütüyle iş birliği yapmışsın."

Sesinin gittikçe daha da soğuk, mesafeli bir ton alışına, gittikçe benden uzaklaşmasına, yabancılaşmasına, neredeyse düşmansı bir imaya dönüşmesine tanık oldum.

”Ben zorladım diye mi yaptın bütün bu pisliği

sayın avukatım?”

Cevap vermedim ama dönüp gitmedim de. Buna güvenerek, doğru yerde, doğru yarada durduğunu bilerek devam ettirdi sözünü:

”Seni bu karanlık dünyaya soktum diye ben mi yaptım seni kötü biri?”

Kaskatı kesilmişti çenem.

”Şu an benim bile ayağımı kaydırabilecek bir pozisyondasın Uygar, uzun zamandır da öyleydin ama sen devam ettin.” Duraksadı, gülümsediğini görmeden de olsa biliyordum. “Devam etmeyi seçtin çünkü.”

Devam etmedim. Alıştım. Uzun zaman karanlıkta kalınca… gözlerimi kapattım, görememeye başladım. İnsanlıktan kopacak kadar köreldi organlarım, hislerim, düşüncelerim.

”Sen böyle olmayı kendin seçtin,” dedi itinayla. “O halde bana olan bu kinin, yabancılığın nereden geliyor Uygar?”

Birkaç adım attığını duydum bana doğru ama dönüp de bakmadım. ”Çok mu nefret ediyorsun kendinden?” dedi, cevabı biliyor olmalıydı. ”Çok mu nefret ediyorsun dönüştüğün adamdan? Pişman mısın böyle olmaktan?”

Durdu, daha fazla yaklaşmadı. ”Çık git o halde,” dedi sert bir tavırla. ”Hemen şimdi, dön ve git, bir daha da geri gelme. Bir daha elini ne kire ne kana bula Uygar, normal bir hayat yaşa. Kimse sana karışamaz bu saatten sonra.”

Kısa bir düşünme payı bıraktı bana, birkaç saniyelik sessizlik. Kasvetli bir andı.

”Ama yapamazsın değil mi?” derken soğuk bir esinti geçip gitti aramızdan. ”Gidemezsin Uygar, sen senden gidemezsin artık. Batabileceğin kadar batmışsın. Burada, diplerde bir çıkış yolu görüyor musun? Bir ışık görüyor musun?”

Samimiyetsiz bir gülme sesi duyuldu. ”Yok değil mi? Herkesten iyi biliyorsun bu işlerin böyle yürüdüğünü

Uygar, bir kere bulaştın mı öylece çıkıp gidemeyeceğini ve işlediğin bütün suçların hayatın boyunca alnında bir kara leke olarak kalacağını biliyorsun. Burası senin dünyan, senin çöplüğün, büyüdüğün çöplük! Herkesten iyi tanıyorsun, herkesten çok aitsin sen buraya!"

Durmayacaktı, susmayacaktı, fırsatını bulmuş leş yiyiciler gibi üşüştü başıma. "Sayın avukatım," dedi imayla, "siz herhalde anayasadaki bütün maddeleri itinayla çiğnemiş yolsuz, acımasız bir avukatsınız, her şeyden öte bir suç çetesinin liderisiniz!"

Kaşlarım çatıldı hemen. "Lider? Ben lider değilim," diye itiraz ettim soğuk bir tavırla. "Yalnızca avukatı-"

"Artık öylesin."

Yeniden ona doğru döndüm. "Polat," dedim ciddi bir şekilde fakat beni ciddiye almadı.

"Artık sadece siyasetle ilgileneceğim," dedi.

A

ğır adımlarla yürümeye başladı düşünceli bir şekilde. "Bundan sonra benim işim meclis, seninki ise bu ticaret ağını yönetmek olacak. Yine ortaklığa devam edeceğiz, sadece kademe atladık; klasik bir siyasetçi ve arka planında pisliğini yaptırdığı adamları olacağız.
"

Artık bana değil de yere bakıyordu, ellerini arkasında birleştirmişti. "Herkes saygı duyuyor sana, herkes biliyor yapabileceklerini ve sana güveniyor. Zaten öz oğlumdan başka kime devredebilirdim işimi?"

"Liderlik gibi planlarım yok," dedim onu çatık kaşlarla izlerken.

"Artık olmalı Uygar çünkü her şeyimi sana vereceğim," dedi. "Güvenebileceğim bir lidere ihtiyacım var. Başkalarını işin başına getirir getirmez ne yaşandığını gördün. İnsanları kandırmak bir sanattır ve bunu bir avukattan iyi kim yapabilir? Genç de olsan toy değilsin,

benim kanımdansın ne de olsa, yaradılışında var kurnazlık.”

Benimle dalga geçtiğini düşündüm, belki de delirdiğini ama ciddi olduğuna öylece inanamadım.

Karaborsada satılan milyar dolarlık kaçak silah projeleri, Balkanlar, İtalyanlar ve Ruslarla yapılan onca anlaşma, arabuluculuk, onca sorumluluk… Yıllardır süregelen devasa bir iş kolu bu.

Ve hepsini öylece bana mı vermek istiyor?

Donuklaşan bakışlarım ondan koptu bir noktada, arkada, benden kilometrelerce uzaktaki binaya kaydı odağım. Hâlâ tek bir salonda açıktı ışıklar.

”Uygar,” dedi Polat, yeniden ondan kopmamdan rahatsız olarak. ”Artık sensin yönetici. Bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlıyorsun değil mi? Bir suç örgütünü tek başına yöneteceksin demek oluyor. Hem avukatı hem de lideri olarak, bütün kararlar yalnızca senden çıkacak, senin yolun, stratejilerin, kararların, yaptığın anlaşmalar geçerli sayılacak.”

Sarımsı, loş bir ışık, varla yok arasında seçilebiliyor buradan. Tek bir salon, tek bir pencere.

Kendiliğinden geriye gitti adımlarım, belki sadece buradan uzaklaşmak istedim, belki de sadece o yerde olmak istedim. Birkaç adım sonrasında arkamı da döndüm ve çıkışa doğru adımladım.

”Şimdiden başarını izlemek için sabırsızlanıyorum!” diye seslendi Polat arkamdan. ”Şüphesiz ki beni aratmayacaksındır oğlum!

Şeytanın Avukatı…

Şimdi de şeytanın ta kendisi olacak!”

ℒ

Kaybolduğumda adımlarımın burada biteceğini bilemezdim.

Tek seferlik mayhoş bir hisse, bir sıcaklığa, tanıdıklığa bu kadar bağlanacağımı ve 6 gün 13 saat kadar bile beklemeyecek kadar sabırsızlanıp huysuzlanacağımı bilemezdim.

Benim için de yeniydi bu his, bu merak, bu anlaşılamazlık. İçimdeki Uygar'a bu kadar yabancı olduğumu yeni yeni fark ediyordum.

Ne halt yiyorsun burada Uygar,

diye tekrar tekrar kendime sorduğum ve bir cevap da alamadığım, derin düşünceler eşliğinde sigaramı içtiğim bir döngü içerisindeydim.

1 saattir izliyordum duvarları. Binanın arkasında, ışıkları açık salonun dışındaydım, pencereleri bizim kulübe bakıyordu. Denize sıfır, az ötede sahil ve oradan esen soğuk rüzgar, deniz kokusu ve dalga sesleri…

Bankın tekine oturmuştum, içeriye girip girmeme konusunda kararsızdım. Beyaz Kuğu Siyah Kuğu senfonisi bu hafta sonu gösterime girecekti aslında ama ben o zamana kadar sabredememiş, burada bitmiştim, şimdi de içeride prova yapıyorlardı.

Kafamda biraz oturup kalkmak vardı aslında, sigaramı içer, kafamı boşaltır ve giderdim ama iki, üç, dört dal bitti, peşine hemen yeni bir tanesi geldi. Bütün gece orada kalacaktım anlaşılan bu gidişle, kalkacak gibi durmuyordum.

Çareyi en azından içeri girip bir bakmakta buldum, belki sıkılırsam kendi isteğimle gitmeyi seçerdim. Son dalın ardından izmariti söndürüp kalktım ben de banktan ve ön tarafa geçtim, siyah bir şapka vardı kafamda, ellerimi de cebime attım kendimi iyice meraklı gözlerden gizlemek ister gibi.

Üçüncü kattaydı prova, koridorun sonuna doğru yürürken camdaki yansımaya takıldı bakışlarım bir noktada. Siyah bir karabasana benziyordum, Kuğuların provasını izlemeye değil de Kuğuları öldürmeye gelmiş gibiydim;

herhalde kimse benim bir sanatsever olduğuma inanmazdı.

Salona iki kapıdan giriliyordu, arkadan sessizce girdim ve yine geçen oturduğum yere, 11. sıradan 273 numaralı koltuğa oturdum. Karanlıkta, yeterince sahneden uzakta ama sahneyi de net bir şekilde görebilecek kadar iyi bir konumdaydı, Siyah Kuğu'yu buradan izlemek istedim. En ön sırada tek tük birkaç kişi vardı izleyen, onlar da öğrenci olmalıydı, onlar dışında ise koca salon bomboştu.

Sarışın oradaydı.

Fakat bu sefer siyah bir elbise içerisindeydi; siyah rugan ayakkabılar, sıkı bir topuz, sürmeli gözler ve sert bakışlar. Sert olmaya çalışan bakışlar daha doğrusu.

Karşısında ise kısa boylu, zayıf titrek bir adam, orkestra şefi duruyor, gözlüğünün ardından sahnenin odağındaki iki kıza coşkuyla sallıyordu elini kolunu.

"Harikasınız!"

diyordu tekrar tekrar öğretmen, karşısında kendi küçük kızları varmış gibi gururluydu ikiliye bakarken.

"Siz ikiniz birer tanrıça gibisiniz!"

Sarışının yanındaki kız onun aksine beyaz bir elbise giymişti, saçları salıktı, o da Beyaz Kuğu'ydu. Onu afişte görsem de hiç aklımda kalmamıştı, tek kopamadığım, aklımdan atamadığım yüz sarışınınkiydi ve bu gösterinin iki kişilik olduğunu bile şimdi fark ediyordum.

İkisinin kendi aralarında bir şeyler konuştuklarını gördüm, Beyaz Kuğu heyecanlıydı ve gülümsüyordu, Siyah Kuğu ise ona alçak gönüllü, sönük karşılıklar veriyordu.

Sonunda öğretmen kollarını kaldırdı, işaretler verildi ve

"son ki üç dört,"

sonrasında Beyaz Kuğu kemanı çalmaya başladı.

Swan Lake.

Yumuşak bir giriş, tıpkı Beyaz Kuğu kadar zarif, sakin, asil ve durağan. Öne birkaç adım atıyor, Siyah Kuğu ise

geride, ince çenesi Beyaz Kuğu'yu izlerken kibirli bir imayla kalkıyor havaya, bu da gösterinin bir parçası olmalı. Kaşları çatık ama sert bakışlar onun yumuşak hatlarına uymuyor, Beyaz Kuğu o olmalıydı. Bu duru yeşil bakışlarla beyazı o temsil etmeliydi.

Her şey yolunda gidiyor gibi gözükse de öğretmenin gözleri sarışında, "Meira!" diye kızıyor ona, "sert görünmelisin, kafan karışmış gibi değil!" Kızlar çalmaya devam ederken öğretmen de bas bas anlatıyor: "Hırçın bakışlar, dişi bir kaplan gibi, karanlığı temsil eden bir iblis gibi, Siyah kuğu gibi! Başını eğ ve gözlerini kilitle ona! Ondan asla ayırma, o senin aynadaki yansıman, nefret ettiğin ikizin, masum geçmişin, en büyük düşmanın!"

Tek düşünebildiğim kızın ismi şimdi de. Dikkatim dağıldı bu yüzden, gösterinin kendisine değil de sadece sarışına, adının Meira olduğunu öğrendiğim kıza odaklanabildim.

Meira…

Sarışının adı buymuş demek ki. Siyah Kuğu. O titrek, kararsız ama bir çocuğun hırçınlığını taşıyan parlak gözlerine bakarken tek düşünebildiğim,

'sen kimsin?'

oldu. Kimsin sen Meira? Nasıl birisin? Neden seni görmek istedim? Neden aklımda yer edindin?

Benim içimde bana bile yer yokken, sen nereden çıktın da bu kadar meşgul ediyorsun aklımı?

Öğretmenin, "aynen böyle!" tezahüratları böldü dalgınlığımı yoksa Meira'da kalırdım bitene kadar, ölene kadar. "Başını biraz daha eğ, biraz daha keskin olsun hareketlerin, o bir tanrıça ama sen değilsin, o bir melek ama sen iblissin, adımlarını dahi buna göre at! Daha da yabani görün, daha da tehlikeli ve nefret dolu!"

Parça hızlanıyor, orjinal halinden de yitiyor ve Meira'nın kısmında hırçınlaşıp kaotik, tiz bir hale bürünürken Beyaz Kuğu'nun tarafında ise tam tersi durgunlaşıyor, neredeyse kötü ikizini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Karşı karşıyaydılar, bir yüzleşme bu, ayna karşısında yapılan içsel bir hesaplaşma.

Ve bitti.

Birkaç tek tük alkış, öğretmenden tebrikler, orkestraya teşekkürler, bugünlük bu kadarı yeterler. Bitecek mi yani? Orkestranın toparlandığını gördüğüm vakit bir saat önce ne diye gelip de izlemedim diye sayıp sövdüm kendime.

Ne çabuk bitmişti…

Meira sahneyi terk ediyordu o kızla beraber, kız ona bir şeyler söylerken Meira ise sessizce onu dinliyordu. Öylece indi sahneden ve gözlerden kayboldu. Tekrardan yalnız kaldım aynı koltukta, karanlıkta, düşüncelerimle baş başa.

Siyah Kuğu demek.

Neden böyle garip bir his var içimde? Ölüme hiç bu kadar yakın olmadığım için insani duygular mı yeşeriyor yoksa bende? Zihnimin, hormonlarımın, kendimi öldürmemem için oynadığı sinsi bir oyun mu bu yoksa? Merakla mı hayatta tutmaya çalışıyor bedenim beni?

Bir çift yeşil bakışlarla mı nefes almamı istiyor benden?

Bilinçsiz bir hayata tutunma çabası mı bu? Yoksa ne sebeple bir gün rastgele karşılaştığım bir kız bu denli ilgimi çekebilir, merak duygusu uyandırabilir içimde? Nasıl bana saatleri saydırabilir sırf bir sonraki gösterisi için? Akıl karı mı hiç bu?

Nihayet yedin kafayı Uygar.

Yetmiyor. O karanlıkta otururken tek düşünebildiğim, içimde sirayet eden tek his bu; asabiyim, sinirliyim neredeyse. Onu görmek istiyorum, biraz daha dinlemek ve tepkilerini incelemek istiyorum. Gözleri nereye dokunuyor tek tek takip etmek istiyorum. Bu nasıl bir his?

Daha fazlasını istiyorum.

Arsızlaşmak ve bir noktada bakışlarımız tekrardan buluşsun istiyorum. Tıpkı ilk günkü gibi, onca siluetin arasından beni seçsin ve bana gülümsesin istiyorum. Neden ama? Neden? Ben de bilmiyorum. Ben de

anlamıyorum. Siyah Kuğu kim ve sadece birkaç günde nasıl üzerimde böyle bir etki bırakabilir anlamıyorum.

Dışarıda, duvar kenarına park ettiğim motoruma, gecenin karanlığına karışan rengiyle sessizce beni bekleyen canavara yaklaştım.

Kawasaki Ninja.

7 yıllık bir dost.

Bindim motora, altımdaki canavarı çalıştırdım, kaskı ayarlıyordum o sırada, dalgındım. İleride binadan birilerinin çıktığını ve bir aracın kaldırıma yanaştığını fark edememiştim.

Meira'ydı çıkan.

Beni görmüyordu, arkada kalıyordum fakat ben onu, üzerine alelacele geçirdiği belli olan salaş kısa elbisesini ve sırt çantasıyla beraber arabaya yanaşmasını görebiliyordum.

Siyah bir SUV, içinden aceleci, takım kostümlü bir adam çıktı, hemen Meira'nın çantasını aldı, onun için kapıyı dahi açtı. Çok uzakta değillerdi, hemen köşedeydim, adamın,

"gününüz nasıl geçti efendim?"

diye sorduğunu duydum.

Meira dalgın görünüyordu,

"sanki izlemiyorsunuz,"

cevabı da belli ki içindeki sesti ama sonrasında,

"her zamanki gibiydi,"

diye düzeltti, neredeyse üzgün olduğunu düşünecektim.

Canavarım ise altımda hırıltılar çıkartıyor, kafamdaki şeytanları besliyor, onlara katılıyordu.

Meira araca bindi, ben de kaskı kafama geçirdim. Saniyeler sonra araç yoldaydı, ben ise arkasında. Bu birkaç dakika daha böyle devam etti fakat ötedeki yol ağzında, siyah filmli camlarından içinde ne döndüğünü

göremediğim araba sağa döndü, ben ise sola. Az sonra Siyah Kuğu'nun balkabağı, dikiz aynasında küçülüp gözden kayboldu.

Şehrin ışıkları bulamaca dönüşüyordu hızımın yanında. Birer silik sahneler gibi, uzansam tutup dokunabileceğim yıldızlar gibi gelip geçiyordu. Otobandaki tek tük araçların arasından hızla süzülürken hiçbir yüksek hızın beni onu düşünmekten kurtaramayacağını, onu geride bırakamayacağını biliyordum.

Kulübe vardım dakikalar içinde. Pek tekin bir sokakta sayılmazdı, çeşitli eğlence mekanına ev sahipliği yapıyor ve dış dünyadan farklı atmosferiyle ayrı tutuluyordu.

Adımlarım hızlı ve kararlıydı içeriye geçerken. Beni acele ederken gören olmazdı, şimdi bu halime şaşıran birkaç kişinin meraklı bakışlarını yakaladım üzerimde. İçeride büyük holü geçtim, birkaç sarhoş ve Polat'ın adamına denk geldim, selam vermeden geçip gittim.

Üstte bilardo salonuna girdim, geniş lobisiyle burası Mert'in en sevdiği ve vaktinin çoğunu öldürdüğü mekandı. Yine buradaydı, yine tüttürüyor, koltukta uzanmış diğerlerini izliyordu.

Beni görünce hemen yerinde kıpırdandı. "Oo, avukat," dedi yayık bir ağızla, "nereden böyle?"

Karşısına geçtim, kaskımı koltuğa bıraktım ve direkt konuya geçerek, "birini araştırmanı istiyorum," dedim.

İş sandı, ciddileşti, esrarını ağzından çıkararak dikkatle, "kim?" diye sordu.

"Meira…" Durdum, devam etmedim. Bildiğim detayları sayacak, arama çemberini daraltacaktım fakat yapamadım.

Derdin ne senin Uygar?

Uygar birini merak edecek adam değildi, hele ki böylesi gülünç, anlamsız çabalara girecek, ölümü dahi bir çift yeşil göz için erteleyecek biri hiç değildi. Neyin nesiydi şimdi bu?

Başımı salladım iki yana. ”Unut gitsin,” dedim ama Mert ismi yakalamış, ”Meira mı?” diye sormuştu. Kaşlarını çattı bir şey düşünür gibi. Geçiştirdim onu ve karşısındaki koltuğa attım kendimi. Kafamı dağıtmalıydım, salt düşünmekten aklımı kaybedecek gibi hissediyordum.

İlk gün.

Çenesini hafifçe kaldırışı, masum bir parıltının geçtiği yeşil bakışlarını benimkilere kilitleyişi, gerginliğinin silinişi ve dudaklarının kıvrılışı… Daha önce hiç sahip olmadığım bir histi bu, alabildiğince yabancı, neredeyse ilkel bir çağrı gibi kendisi. Dudaklarını dahi aralamadan çağırıyor sanki beni. Hipnotize ediyor hatta, balıkçıların en büyük tuzağı, deniz kızları gibi, sirenler ve güzel sesleriyle şarkı söylemeleri gibi, Meira da çekiyor kendine beni.

Mert’in sesi böldü düşüncelerimi. ”Senin bir derdin mi var?” dedi, sardığı esrarı uzattı, aldım. ”Bu aralar bir değişiksin.”

Bu sirkte kimin derdi yok?

Ucunu yaktım, kıvırdığı kısmı çıkarıp attım ve dudaklarımın arasına yerleştirdim. İlk nefesi çektiğim gibi bir rahatlama sirayet etti bedenime, arkama yaslandım koltukta iyice ve kafamı geriye atıp gözlerimi kapattım.

Benim derdim kendimleydi hep. Kafamdakilerle.

Ve şimdi de oraya kendini bir şekilde sıkıştırabilmiş sarışınla.

Henüz bir hafta bile olmadı, birkaç saniyelik kesişen bakışlarımız ve birbirimizi taklit eden gülümseyişimiz dışında iletişim bile kurmadık ama aklımda yer edinen baskın düşüncelerden biri oldu her nasılsa.

Belki sadece merak. Ölmeden önce dünyayla son bir temas, paylaşılan son bir his.

Meira demek…

Çok cazip bir tuzak gibisin, içine düşüp de kaybolacağım dipsiz bir çukur gibi ama bunu yapmayacağım. Bu

saçmalığı bitirecek, bu amansız ilgiyi kesecek ve Siyah Kuğu'yu bir daha görmeyeceğim.

"O gösteriye gitmeyeceğim," dedim kendimce, bunu dışımdan söylediğimi Mert, "ne?" diye sorunca fark ettim. Uyuşmuştum, içim gibi dışım da uyuşmuştu.

"Görmeyeceğim bir daha o kızı."

"Hangi kızı?" dedi Mert.

"Siyah Kuğu'yu."

"Kuğu mu? Siyah kuğu mu olurmuş?"

"Ben de öyle dedim." Derin bir nefes aldım ottan, iliklerime kadar işleyip beni mayhoş bir hülyaya sürükleyişine müsaade ettim usulca. "

Beyaz Kuğu

olmalıydın sen dedim."

"O ne dedi?"

"Baktı ve gülümsedi."

"Abi," dedi Mert, sesi boğuk ve uykulu geliyordu. "Kuğular konuşamaz. Onlar tavuklar gibi. Konuşamazlar abi."

Arkada bilardo masasından gelen topa vurma sesleri. "Yine de gitmeyeceğim," dedim, "o gösteriye gitmeyeceğim."

ℒ

Ama o gösterideydim şimdi.

Kalabalığın arasında. Özellikle aldım aynı numarayı, aynı sıradan aynı koltuk elbette.

11. sıradan 273 no'lu koltuk…

Meira'yı en güzel izleyebildiğim açı buydu. Tam karşısında kalıyordum çünkü. Bana özel keman çalıyor, bu gösteri benim hatırıma oynuyor gibi hissettiriyordu.

Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu Senfonisi.

Tıpkı provada izlediğim gibiydi, daha iyileştirilmiş hali. Spot ışıkları hareketli, Beyaz Kuğu'ya vururken saf ve durağan, iç açan, Siyah Kuğu da ise kasvetli ve hırçın. Fırtınalar esiyor sanki her Meira'nın kısmına geldiğimizde, oysa o bütün bu kaosa yakışmayacak kadar duru.

O gösteride, onlarca insanın arasında yine beni görsün, bakışlarımız kenetlensin ve bana gülümsesin diye bekledim.

Hadi Siyah Kuğu, bana bak, beni gör,

derken buldum kendimi. Bir türlü gözlerimi ondan alamadım, bir türlü ondan koparamadım aklımı. O gösteri günlerce sürsün ve ben oturduğum yerde yosun tutana kadar onu dinleyeyim, onu izleyeyim istedim.

Ama o hiç buralı olmadı. Tıpkı provada da olduğu gibi kendi kısmını çaldı, Beyaz Kuğu ile karşılıklı yüzleşti ve bitiş. Alkışlar koptu, sanatçılar reveransını yaptı ve sahne terk edildi.

Bu sefer herkes gidene kadar beklemedim, nereden geldiğini bilmediğim çocuksu bir öfke vardı içimde, hemen orayı terk etmek istedim. Hemen, o kalabalıktan ve yapıdan uzaklaşmak ve böylece Siyah Kuğu'dan da kopmak istedim ama aklımı bırakıp da gidemezdim, o da benimle, peşine Meira'yı da takarak gelirdi mutlaka.

O gece neye sinirlendiğimi bilmiyordum. Bana bakmadı diye mi? Neden bakmasını isteyeyim? O kim ve neden gözlerini üzerimde isteyeyim? Bilmiyorum ama içimin bir yanardağ gibi kaynayıp fokurdadığını, kalbimin hiç alışık olmadığım garip bir tempoda atmaya başladığını hissedebiliyordum.

Huzursuzluk, asabilik, sabırsızlık, sokakta rastgele yanımdan geçen herife bile bulaşma isteğim, titreyen ellerle acele acele tüttürülen sigara, motorumla limitlere yakın bir yerlerde uçarak şehri turlamam ve yine de asla Siyah Kuğu'dan kaçamamam…

O gece bana bir şey oldu.

Meira oldu.

Başıma Meira geldi.

Ve ben o geceden sonra asla eskisi gibi olamadım.

Kalbimin etrafına ördüğüm duvarların çatırdamaya başladığını ilk o gece fark ettim. O çatırdama seslerini duyunca büyük bir hayretle önce inanamadım bu başıma gelenlere, sonrasında ise yine sinirlendim, bin bir türlü küfür savurdum kendime.

Daha karşısına bile geçip konuşmadığın bir kız nasıl bu kadar büyük bir etki bırakabilir üzerinde aptal herif?

Çok denedim. Günler haftaları kovaladı ve ben hep aklımı başıma getirmeyi denedim ama her seferinde soluğu aynı binada, aynı sıra ve koltukta, aynı kızın provasında buldum.

Defalarca kez. Artık saymıyorum bile. Belki de artık her gece, 6 numaralı salondaki provaya girdim gizlice, en arkada, 273 numaralı koltuğumda, karanlığın içinden Meira'yı izledim sessizce.

Her seferinde kendime küfürler ederek, burada ne işin var, aklının bu kızda ne işi var diyerek ayrıldım provalarından. Bir daha gelmeyeceğim, dedim, kafayı mı yedin Uygar, dedim, hani ölecektin aptal herif, dedim, şimdi ne tutuyor seni, dedim.

Bir çift yeşil göz,

oldu her seferinde cevabım.

Her seferinde bittiğim yer yine onun karşısı oldu.

Farklı parçalar, farklı gösteriler, bazen aynı kareografiler, aynı elbiseler hatta, aynı notalar fakat hep Meira. Daima Meira.

Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu Senfonisi

Titanik Film Müziği Senfonisi

Klasik Parçalar Senfonisi

Artık sayamayacağım kadar çeşit çeşit gösterilerine katıldım, her zaman öncesinden ayırttım yerimi, ilk biletleri hep ben aldım.

273 numarayı başka birine verirsen ölün çıkar buradan,

dedim görevliye,

tamam abi,

diye anlaştı benimle.

Haftalar geçti Meira'yla.

Ölüm bana kızgın, bir anlaşmamız vardı seninle, bitirecektin kendini,

diye. Onu da susturdum, Meira'yı görseydin sen de belki bırakırdın ölümü.

Ama yine de bir adım olsun yaklaşmadım ona. Hep uzaktan izledim, sadece provalarına gittim. İsmi dışında hiçbir şey bilmiyordum, öğrenmek de istemedim, korktum. Ona daha çok bağlanırım ve benim için kafamı dağıttığım bir gece yarısı gösterisi olmaktan çıkar diye korktum. Onu bilmekten, benimsemekten korktum, kanıma alırsam bir daha bırakamam sandım.

Ben de ona hiç yanaşmadım. Arada gözlerimiz buluşsun istedim, yalan yok ama o sesi de susturdum. Bir daha bana öyle bakarsa o koltukta eririm sandım,

aptal herif, sus da başını eğ ki gözleriniz yanlışlıkla dahi olsa buluşmasın,

dedim.

Devam ettim buna. Uzaktan izledim aylarca.

Meira.

Tek bildiğim adı, o da Meira. Bir araba almaya geliyor onu her prova çıkışında ve aynı şoför ona hep, "gününüz nasıldı efendim?" diye soruyor, Meira da durgun bir tavırla, "aynıydı," diyor isteksizce.

O benden habersiz, varlığımdan bile habersiz, ben de aynı şekilde Uygar'dan habersizim. Meira'yı tanıdım tanıyalı

Uygar'ı tanımıyorum artık.

Huzursuzdum hislerimden sebep. İnsan alışık olmadığı her hisse ilkel bir tereddütle, korkuyla yanaşıyor işte. Hayatımda belki atmamıştır hiç kalbim, ciğerlerime hiç gerçek anlamıyla dolmamıştır hava ama ilk defa dört odacığım da başladı kan pompalamaya. İlk defa içime çektiğim hava yakıp da kavurmadı ciğerlerimi.

Sebebi de Meira.

Yine de Meira'ya yaklaşmayacak, onunla konuşmayacak, onu hayatıma almayacaktım. Sadece kafamı dağıttığım bir etkinlik gibi gördüm bunu, esrar dumanının içime yaydığı mayhoşluk gibi, Meira'yı da bir tür uyuşturucudan saydım.

Ondan uzakta ama gözlerim onda devam edecek, hiçbir noktada onunla kesişmeyecektim.

6 koca ay.

6 ay böyle sürdü. Onu sadece provalarda ve konserlerde izledim, çıkışında ise motoruma atlayıp kayboldum. Geceye karıştım her seferinde, sonuma sürdüm. Sadece aptal bir öğrenciyi susturabilmek için gittiğim gösteride, hayatımın en büyük ama en tatlı darbesini yedim.

Meira'nın üzerimdeki etkisine tutundum zavallı bir çabayla, ona asla ulaşamayacak olmanın, aramızdaki mesafelerin yarattığı siniri, stresi bile kabul ettim, benimsedim.

Onun zehrine, acılarımı unutturup kesiklerimi uyuşturan merhemine ihtiyacım vardı.

Ve bunun için hiçbir şey yapmasına bile gerek yoktu. Sadece var olabilirdi. Sadece nefes alması yeterliydi. Meira olması yeterliydi. Arkasındaki anlamı çözmeye günlerimi adadığım tek bir bakışı, bir mimiği, belki de seyrek kaşlarının hafifçe çatılması bile, anlık herhangi bir tepkisi, bir el hareketi, parmaklarının titreyişi, bütün bir beden dilini çözebilmek için kendi iç dünyamda ayırdığım vakit bile yeterdi.

O yüzden ona dokunmadım. Onu bozmak istemedim. O, vitrindeki porselenden değerli bir oyuncak bebek gibiydi. Benim kaba ellerim onu hakkıyla tutamaz, düşürüp kırardı.

O yüzden camın ardında kalmalı ve onu izlemekle yetinmeliydim.

İyi hissediyordum, belki biraz da asabi ama her gece gittiğim provalar sonrası binanın bahçesinden sahile geçip sigaramı içerken keyifliydim sonuçta, bu Uygar'da pek de rastlanılacak bir şey değildi doğrusu.

Fakat Meira'yla yaşayışımın üzerinden geçen 6. ayın sonlarında bizim kulüpte karşılaştım Polat ile yeniden. Bunca zaman boyunca işlerden kaçınmış, davaya bile bakmamış, polise kaptırılan malları sormamıştım. Aklım fikrim Meira'daydı, onun iç dünyamda bana yaşattıklarındaydı, Polat ile bu sebeple aylardır görüşmüyorduk.

Fakat o gece oradaydı, ikinci katta lobide, daha önce görmediğim 5 kadar adamla beraber oturuyordu.

Benim geldiğimi görünce, "sonunda gelebildin avukatım," dedi bana gür kaşlarını çatıp.

Daha fazla bakınmadan, "senin için gelmedim," dedim, "işim var."

Ayaklandı. "Burada tek bir işin var, o da bu beyefendiler," derken takım kostümlü orta yaşlı herifleri gösterdi bana.

Benim işim daima davalar ve elimin altında tuttuğum Mert gibi adamları pis işlere yollamak oldu. Arkadaki beyindim ben hep, takım kostümlü herifleri de anca mahkemede görürdüm.

"Ne oluyor Polat?" dedim, herkes beni izliyordu dikkatle.

Polat bana doğru yanaştı iyice. "Bütün işlerimi sana devrettiğimi söylemiştim,"

"Ve ben de kabul etmemiştim," dedim kaşlarımı çatarak.

Diğerlerinin duyamayacağı bir şekilde, "korkarım ki böyle bir şansın yok," diye karşı çıktı buna. "Artık herkes seni

yeni lider olarak kabul ediyor. Adamlar da seninle bizzat görüşmek için geldiler gördüğün gibi. Yeni projeyi sen yöneteceksin.”

Sessizliğimi ve odadaki adamların arasında gezinen bakışlarımı izledi. Bir şeylerden memnun olmamış gibi buruştu yüzü. Biraz daha yaklaştı bana, neredeyse fısıldar gibi tehditkar ama buyuran bir tonda konuştu:

”Nereye ait olduğunu biliyorsun,” dedi bana. ”Bildiğin işi yap Uygar. Çöplüğünü yönet. Dışarıda senin için bir hayat yok. Son bir şans yok. Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamsın sen zaten, sıradan bir hayat yaşayamayacak kadar yozlaşmış, elini kana bulamışsın. Senin yerin burası. Şu umursamaz tavırlarına bir son ver ve aklını başına topla.”

Bakışlarım o an tek bir noktada durdu. Polat’ta.

Ona kızmak istedim. Sinirlenmek, belki sayıp sövmek, ittirmek ve

kafama eseni yaparım,

demek.

Yapabilirdim. Buradaki herkesle beraber bu yapıyı başlarına yıkabilirdim.

Ama Polat’a bakınca kendimi gördüm. Kendi pisliğimi, kendi yitişimi, ellerimde başkalarının kanını… Savaşım kendimle, şeytanlarımla, nasıl bir canavar olduğumu kabullenemeyişimde.

Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamsın sen.

Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamım ben.

Polat’ı neden sevmediğimi biliyorum. Ona bakınca kendimi görüyorum. Ne derecede boka battığımı ve daha da batacağımı görüyorum.

”Şimdi, geç otur,” dedi bana, iç dünyamdan beni ayıran sert bir tonda. ”Yeni malların güzergahına ve teslim alacak ekibe karar ver. Bundan sonra akıbet tamamen senin ellerinde.”

Polat'tan neden nefret ettiğimi biliyorum.

Çünkü kendimden nefret ediyorum.

ℒ

O gün oraya veda etmeye gittim.

Elbette yüzüne karşı değil. Onun haberi olmasa bile, son defa gösterisini izleyecek ve gidecektim.

Yaşarsam bir suç örgütünü yönetecek ve siyasetin pisliğine bulaşacağım. Hiç söylemediğim kadar yalan söyleyecek, hiç yakmadığım kadar can yakacağım, haksızlığa uğratacağım insanları, adalet saraylarında masumları avlayacağım. Tıpkı bana öğretildiği gibi, Polat ne derse onu yapacağım.

Öylece reddedebileceğim bir teklif değil bu, Polat beni kullanabilmek için annemi bile bulaştırır bu işe.

Ama böylesi bir karanlıkta yaşayıp da Meira ile beraber olamam. Onu karanlığıma çekemem, onu da mahvedemem.

Kirli ellerimle onu da sevip pisletemem.

En doğrusu buydu. Başından beri. Kafama sıkacak ve çalıştıkça sivri dikenler gibi beni çiğneyip kemiren beynimi dağıtacaktım.

Tek bir kurşundu bana lazım olan. Tek bir silah. Tetikte bir parmak ve namluda da bir kafa.

Sahildeydim yine. Gece geç saatleri. Meira'nın provasından çıkmışım, soğuk bir hava, sigaramı içiyorum denize bakarak. Aklımda yine binlerce düşünce, katlanılabilir olanların başrolü yine Meira elbette.

Bu gece ona sessizce veda ettim.

O bilmiyor ama son defa izledim gösterisini. Bugün de çok güzeldi. Saçlarını salmış yine, ipek gibi saç tutamları omzundan aşağılara dökülüyor. Öğretmeni hiç kızmadı bugün ona, her şeyi doğru yaptı.

Sigaramdan yeni bir duman çektim. Dalgalar hırçınlaşıyordu denizde. Loş bir ışık binadan yükseliyor ve

anca varıyordu buraya. Binada ise bir kız şarkı söylüyor. İnce sesi, Firuze'yi dillendiriyor:

"Ağla, ağla Firuze ağla,

Anlat bir zamanlar ne dayanılmaz güzellikte olduğunu."

Denizi izlerken içimde buruk, donuk bir his.

Battığım karanlığı istemiyorum,

binlerce düşünceden yalnızca biri. Burası soğuk ve pis. Bitirmek istiyorum. Doğru olan bu. Bitireceğim her şeyi. Bana acı veren bu kafaysa söküp atacağım bedenimden.

Bu gece vuracağım kendimi.

Cebimdeki silahla.

Aylar önce yapmam gerekeni bu sefer yapacağım. Beni hem kendimden hem de Meira'yı benden kurtaracağım. Anlık bir gafletle beyhude bir hayata tutunma çabasına kapıldım. Ne düşünüyordum ki?

Onun gibi bir kızı hak ettiğimi mi?

Onu da kendimle beraber diplere çekebileceğimin, karanlığıma boğabileceğimin farkında mı değildim yoksa?

Sen hep kötü bir adamdın Uygar, sen seçtin bu hayatı. Belki cennette doğmadın ama cehennemde de sen seçtin kalmayı.

Şimdi kimi suçluyorsun? Neyi suçluyorsun? Pişman mısın? Değilsin aslında, üzgün değilsin, olamazsın. İnsana benzeyen bir tarafın kalmamış, canavarların kalbi mi olurmuş? Sen pişman olmamaktan ve yaşamaya devam edersen daha da kötülerini yapacak olmandan nefret ediyorsun. Yaradılışından tiksiniyorsun, elini kana bulamaya ne denli alışık olmandan, hatta bunu sevmenden nefret ediyorsun.

Siyah Kuğu'yu bu yüzden sevmiyorsun. Bir kere olsun hayatında güzel ve temiz bir şeyler olsun istedin. Meira beyaz kalsın istedin. Senin aksine.

Neyse ki o kız da bitecek kafamda.

Benimle beraber o da ölecek. Ben ondan, o da hiç tanımamış olsa da benden kurtulacak. İkimiz de bitiyoruz nihayet.

”11273 demek,”

Bir esinti kopup geçti üzerimden. Beni de beraberinde yıkacak sandım.

Arkadan yükselen müzik sesini duyamaz oldum birkaç saniye boyunca, kulaklarımda tiz bir çınlama, kalbimde ise göğüs kafesimi tekleyen hiddetli bir atış.

Ona dönüp de bakmak neden bu kadar sürdü, nasıl oldu da öylece kalakaldım bilmiyordum ama kendime geldiğim gibi döndüm arkamı. Yutkunmam gerekti, nefesimi tutarsam kalp atışlarım da yavaşlar sandım.

O duruyordu karşımda.

Meira…

Aylardır fakat fikrimde yıllardır beraber yatıp kalktığım ve yiyip içtiğim, yaşayıp nefes aldığım ve tam az önce kafamda ayrıldığım kadın.

Uğruna ölümü bile, kurtuluşumu bile erteleyip kafamdaki eziyetlere katlanmayı seçtiğim kadın.

Meira.

Yeni felaketim.

ℒ

Instagram: kedilimediyy

○

●

16. Timsah Gözyaşları

○●

Dikkat: Bu bölümde uyuşturucu kullanımı gibi hassas içerikler bulunmaktadır! Bu

kitabın

yalnızca

yetişkinler

için

olduğunu

unutmayın

.

Not: Uygar'ın ağzından okuduğumuz geçmiş sahnelerini Meira bizim gibi görmüyor, ya parça parça kendi anılarından hatırlıyor ya da hiç hatırlamıyor. Dolayısıyla ikisinin anılarının birbirinden bağımsız olduğunu unutmayın.

Yorum yaparak ve

paylaşarak

destek olabilirsiniz ^^

İyi okumalar diliyorum.

Bölüm On Altı

"Timsah Gözyaşları."

Meira Shavit

Günümüz…

2019, Ekim Ayı…

ℒ

Uygar.

Benim felaketim.

Hayatımı, aklına dahi nasıl geldiğini kestiremediğim uçuk eziyetlerle mahvettikten sonra nasıl böyle rahat rahat uyuyabilirdi karşımda?

Gece gördüğüm kabustan sonra uyuyamamıştım bile, yalnızca etrafımda dönüp durmuş, pencereyi izlemiş, devasa geminin çıkardığı ürkünç sesleri ninni gibi dinlemiş ve arada küçük uyuklamalarla geceyi atlatmıştım.

Sonuç: Oldukça soğuk bir sabaha Uygar'ın kolları arasında uyanmak.

Dehşet bir ateş içerisinde kıvrandığım gecenin sabahıydı; her yerim ağrıyor, enseme balyoz yemişim gibi başım dönüyordu. Dün gece neler yaşandığını parça parça hatırlamaya başladığım vakit yüzüm buruştu detaylarla beraber.

Masayı birbirine katışım,

Uygar'a vuruşum,

Önüme gelene küfür edişim ve yaka paça oradan uzaklaştırılışım… Kafamı yerinden kopartma isteğiyle derin bir nefes aldım utançla.

Uygar, bir kolunu belime atmıştı, göğsüne çok yakındım ve artık boğulacaktım fakat yerimde biraz olsun kıpırdandığımda belimdeki el bedenimi iyice kendine doğru çekti. Onda da bir hareketlenme yaşandı ama gözleri kapalıydı. Huysuzlanmaya başlıyordum, göğsünden onu ittirerek kendimden uzaklaştırmaya yeltendim lakin eli yukarılara çıktı, alnıma ulaştı ve elinin tersiyle ateşimi ölçtü.

Kaşlarımı çatarak hâlâ gözlerinin kapalı oluşunu izledim. "Daha iyi," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Bu uykulu halinde bir şey vardı beni çeken; belki de hastalık içinde çırpınırken zayıf düşen irademin bir oyunu, her şeye rağmen benimle ilgileniyor oluşunun verdiği güven hissiyatı ve uzun zamandır sahipsiz bırakılan benliğimin o korunma iç güdüsünü tetikliyordu bir şekilde.

Bütün bunların başta sorumlusunun o olduğunu unutursak tabii…

İttirdim onu bir sinirle ve çıkardım kendimi onun kolları arasından. ”Bu yararlanmaktır,” dedim ters ters, yatakta doğrulmuştum.

O ise sırt üstü döndü, ”seninle uyumam için yalvardın bana,” dedi uykulu, pürüzlü bir sesle. Yarım yamalak açtığı gözlerle kolunu kaldırıp saatine baktı. Uygar hep erken kalkardı, tabiri caizse karga bokunu yemeden dikilirdi ayağa ama günlerdir doğru düzgün bir uyku çekmediğinden bu haldeydi. Saat dokuza geliyordu.

”Yine de,” dedim dün geceki o zavallı halimi hatırlarken ve kendimden iğrenirken, ”bu kadar tepeme çıkmak zorunda değildin.”

Saati görünce kaşları çatıldı, üzerinden yorganı atıp ayağa dikildi. İşi gücü vardı elbette, beni çok takmayışına içerleyerek biraz daha kışkırtmak istedim onu hazır yakalamışken.

”Buldun fırsatı bana yapışmak için sonuçta,” dedim, moralim bozuktu ve huzursuz bir ifadeyle izliyordum onu oturduğum yerden. Yine cevap vermedi, telefonunu açmış birini arıyordu. Üstü başı dağınıktı, dünkü kıyafetleriyle yatmak zorunda bırakmıştım onu; beyaz gömleğinin iki düğmesi açıktı ve yakası yamulmuştu, saç tutamları da alnına doğru düşmüştü.

Telefonda, ”Pelin,” dediğini duydum, kaşlarım kendiliğinden çatıldı. ”Belgeleri faksladın mı? Güzel. İşleme geçirsinler bir an önce. Duş alıp geliyorum.”

Ve telefonu kapattığı gibi lavaboya gitti. Su sesini dinliyordum, yataktan kalmamıştım ve kalkasım da yoktu. Yatağın başlığına sırtımı dayamış, dün geceyi ve gördüklerimi düşünüyordum. Sessizdim, durgundum, boğazlarım ağrıyordu biraz ama en azından aklım yerindeydi, dünkü kadar kötü değildim.

Aklım dün gece gördüklerimdeydi elbette. Yeniden hatırladım bütün o cehennemde çıkan zindan sahnelerini. Kendi babamın beni bir oyuncak gibi kullandığı ve kendi çıkarları uğruna bir adama resmen sattığı anlar tekrar tekrar geçti gözlerimin

önünden. O adamın ise beni dilediğinde zindana kapatabilecek kadar üzerimde söz hakkına sahip olabilmesi… İnanılır gibi değildi bütün bunlar!

Bir gün ansızın uyandığım şu hayata da bir bakın!

Gerçekten de, öğrendikçe acaba hafızamı geri kazanmasa mıydım diye sorgulatıyordu insana. Neler neler yaşamış bu beden ve zihin, eziyetin her halini çekmiş, yemediği darbe kalmamış ruhuna. Zavallı.

Belki de Meira bu yüzden bir hata yaptı. Çaresizdi, hayatı boyunca itilip kakılmış, 'aile' adı altında ucube insanların boyunduruğunda yaşamış, beyni yıkanmış ve her türlü istismara maruz kalmıştı. Uygar gibi biriyle karşılaşınca, onun kendine olan aşkını kullanmak istedi belki de. Avukat olmasından da yararlanmak istemiş olabilirdi, bir şekilde ailesiyle yüz göz etti onu ve iki tarafa da büyük kazıklar attı.

Kim ne derse desin, Uygar, kendisine atılan kazığın ne denli derin ve kötücül olduğunu iddia ederse etsin, Meira kendisi için ne yapması gerekiyorsa onu yapmış. Belki başarısız olmuş, ailenin baskısından ve Kamber denen itin dayatmalarından kurtulmuş olsa da Uygar'ı başına bela olarak almış ama en azından denemiş.

Aile mevzusu içimi darlıyordu doğrusu. Onların öldüğünü ilk duyduğumda dayanılmaz bir acı hissetmiştim tam yüreğimde. Hem kendimi suçlamış hem de artık geç kaldığımın düşüncesiyle çaresizliğe sürüklenmiştim, şimdi de yeni yeni öğreniyordum onların ölmeyi hak edecek kadar korkunç insanlar olduklarını ve içimi bir nebze de olsa rahatlatıyordu bu karma.

Neyse ki hepsi şimdi cehennemin dibinde çürüyorlar. Uygar sayesinde

…

Ama bu bir tür minnet gösterme değil elbette, üç orospu çocuğuyla uğraşacağıma bir tanesiyle uğraşıyorum en azından.

Lavabonun kapısı açıldı, içeriden boynuna doladığı havluyla üst gövdesi çıplak bir şekilde, altında da siyah bir pantolon geçirmiş olan Uygar çıktı. Ensesine attığı havluyla saçlarını

kuruluyordu. Benim bakışlarım başından itibaren onun üzerindeydi zaten fakat o bana bakmadı hiç, koltuğa bıraktığı bavulu alıp açtı, gömlek ve ceket çıkarttı kendine oradan. Bu sırada bana arkasını döndüğü için yeniden çıplak sırtını görmek zorunda kaldım.

Yine aynı, tıpkı bir tablo gibi çizilmiş yara izleri…

Boydan boya kaplamışlar bütün bir sırtını. Her gördüğümde ilk defa görmüş gibi dehşete düşecektim sanırım. Böylesi bir görüntüye alışmak olanaksızdı.

”Kahvaltı göndereceğim,” dedi, omuzlarına attığı gömlek yaralarını örterken. ”İlaçlarınla beraber,” diye özel olarak ekledi imayla. ”Güzelce beslen ve ilaçlarını iç.”

Dalgın bakışlarla omuzlarını izliyordum. ”Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum, canım sıkkındı. ”Birkaç işim var,” cevabı beni tatmin etmedi, yine de ceketini üzerine geçiriyordu işte.

”Pelin senden hoşlanıyor,” dedim birden, bu tavrımda küçük çocukların gammazlığı, çekememezliği ve hırçınlığı vardı bir yandan. İyi değildim.

”Evet,” dedi o da basitçe, hiç oralı bile olmadı.

Bu cevabı beni şaşırtmıştı kısa bir anlığına. ”Biliyor muydun? Hah… Yine de-”

”Yine de umrumda değil,” diyerek böldü lafımı. ”Çalışanlarımın kişisel duygularıyla ilgilenmiyorum.”

Kollarımı önümde birleştirmiştim yorganın üstünde. ”Senden hoşlanan biriyle çalışman ne kadar profesyonelce?” diye sordum üsteleyerek.

”O halde çalışanlarımın yarısını kovmam gerekirdi.”

Duraksadım ve hemen şimdi bana dönmüş olan suratına kaşlarımı çatarak, ciddi ve hırçın bir ifadeyle baktım. ”Narsistsin,” dedim, ”o kadar da değil.”

Gülümsedi ve o gülümseyiş birçok şey söyledi.

Burada işi bitmişti, kapıya doğru yöneldiğinde son bir hırsla, ”ben odamda tek başıma kahvaltı edeyim ama sen git Pelin ile

restoranda yemek ye öyle mi?" diye seslendim arkasından. Onunla gitmemi istese bile gitmezdim aslında, mesele kesinlikle başkaydı.

O da durdu bu sözüm üzerine. "Öncelikle," dedi sabırla, "hastasın, odada kalıp dinlenmelisin. İkincisi olarak ise yalnız Pelin ile değil iş arkadaşlarımla olacağım."

Yüzüme baktı anlayıp anlamadığımı ölçer gibi, bu sinirli, pasif-agresif halimi garipsemişti. Başta arkasını dönüp gidecek oldu fakat birkaç adım yetti tekrardan duraksayıp da dönmesine.

"Ayrıca," dedi, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Pelin ne diye seni bu kadar rahatsız ediyor? Kıskandığını söyleme bana."

Kendimi güçlü ve umursamaz göstermeye dair hiçbir motivasyonum yoktu. Dürüstçe, "sinirimi bozuyor çünkü," dedim, "bana, bir zamanlar güya aşık olduğun kadına böyle kötü davranırken kızın tekine çok saygılısın, çok kibar ve anlayışlısın."

Sinirden gözlerimin dolmaya başladığını fark edince kaşlarını çattı fakat "Pelin değildi bana ihanet eden, sendin Meira," demekten de kendini geri tutmadı.

Kısa bir sessizlik ve bolca bakışma geçti aramızda. Çokça nefret. Hassastım o an, biraz da hasta, ateşim tamamen inmiş değildi ve buna içimdeki alevler de dahildi. Onun önünde ağlamak istemedim. "İyi," dedim sinirli sinirli. "Defol git o halde."

Bakışları sert, donuk bir anlam kazandı bu söylediğime ve ifadesi iyice ciddileşti. Kapı kulpundaki elini sıktığını fark ettim, gerilmişti fakat bir şey yapmadan dönüp çıktı, kapıyı da ardından sertçe kapattı.

Benim yaşadıklarımı yaşasaydın sen de kafayı yiyip önüne geleni kullanmazdın sanki.

Uygar'ın, Kamber'in bana yaptıklarından haberi bile yoktu belki de.

Ve artık ona geçmişe dair hatırladığım detaylar için hesap da soramazdım. Uygar'ın, hatırlamaya devam ettiğimi bilmemesi

gerekiyordu, sessiz kalmak ve kendi kendimi yemek zorundaydım. Hem, onun gibi manipülatif bir adamın sözleri de kendisi gibi zehirliydi, ona inanamazdım.

O da gidince kendi içsel dünyamla baş başa kaldım yeniden. Eziyetlerden en can alıcısı kendi zihnimde tıkılı kalmak olabilir belki de.

Ailemi, zindanı, Meira'nın mektubunu ve mektupta yazan adamı düşündüm bolca. Sonra bir çalışan kahvaltı getirdi, ilaçlarımı içtiğimden emin olabilmek için de başımda bekledi yine. Pek iştahım yoktu, Uygar'a gammazlamasın beni diye ondan bundan aldım tabağıma, yalancıktan yedim bir şeyler ve sonunda da ilacı yeniden dilimin altına koyarak çalışanı aldattım ve geri gönderdim.

İlacı içmeyecektim yine. Artık biliyordum beni zehirlemeyeceğini aslında ama ondan gelecek şifayı istemedim, inat veya diplerde kalmış güvensizlik yine, bilmiyorum, ilacı doğrudan kanalizasyona gönderdim. Umarım tekrardan ateşim çıkmaz, diye düşündüm bir süre.

Kalktım yataktan, hava soğuktu ve sıcak bir duş iyi geldi. Kumaş bir pantolon geçirdim altıma, üzerime de dar, siyah bir body. Çizmeler ve tamam, hazırdım, belki geminin genel müşteri profiline göre fazla sıradandım ama zaten amacım onların seviyesine çıkmak değildi, o adamı bulmak istiyordum.

Khalil Ben Sha'lom muydu ne haltımdı, hazır Uygar meşgulken onu arayacaktım etrafta.

Meira'nın mektupta bahsettiği adamın o olduğundan emindim artık, bana yardım edebilecek tek kişi kendisiydi ve o her ne kadar doğru zaman geldiğinde beni bulacak olsa da benim ona ihtiyacım vardı. Bir doğrulamaya, güvenceye, en azından,

'evet, o kişi benim,'

demesine ihtiyacım vardı.

Onca insanın arasından onu nerede bulacaktım bilmiyordum ama şansımı denemek istedim. Koridorda gezmeye başladım; amaç, salonlardan kaçınarak holleri, lobileri ve bazı mekanları gezmekti. Belki bir şeyler içmeye çıkmış olabilirdi üst kattaki

bara, belki de alt kattaki havuzdaydı ya da bilardo salonunda. Elim kolum bağlı oturmaktan iyiydi her halükarda.

Sonunda bir çalışana denk geldim, gence, ”pardon,” diye seslendim. ”Birini arıyordum da… Khalil… Ben bilmem ne si- Ben Shal’om idi galiba.” Genç yüzüme garip garip baktı, ismi mi anımsamaya çalıştı yoksa biraz geriden mi geliyor anlayamadım. Sonunda, ”uzun boylu,” diye tarif etmeye başladım sabırsızlanarak, ”esmer bir adam, otuzlarında, kehribar göz rengi, siyah saçlı…”

”Üzgünüm,” dedi, ”bu sefere 1600’ü aşkın yolcu katıldı, hepsini aklımda tutabilmem mümkün değil. Tarifinize uygun birini de anımsamıyorum.”

El mecbur dolaşacak, tek tek bakacaktım her yere. Bu halsiz başımla zor olsa da Uygar’ın dibimden ayrıldığı vakit nadirdi ve bunu kullanmalıydım. Bir süre gemide katları dolandım, her arkadan gördüğüm adamı ona benzettim ve peşlerine takılıp önlerini kestim. Yoktu. Ne yemek salonlarında ne lobilerde ne de havuz başında… Ya Uygar ondan haberdar olup onu cehennemin dibine göndermişti çoktan ya da adam bilerek benden kaçınıyordu. En azından hâlâ yaşıyor olduğunu umdum içten içe ama sonunda pes ettim.

Kasvetli, soğuk bir gündü, geminin yan dış kısmında korkuluğa yaslanmış ve dertli dertli dalgalanan lacivert denizi izlemek için kısa bir mola vermiştim.

Bir sigaram olsa yakardım o an denizi izlerken. Tekrar gözüm oralara, güvertedeki eğlenceye kaydı, kendimi çok soyutlanmış ve yalnız hissettim tam da o anda. Eskiden ne basitti sadece Uygar’ı suçlamak…

Güzel bir hayatım vardı ve Uygar hepsini benden aldı,

demek basitti, denklem tek bilinmeyenliydi ama şimdi içerisinden bir türlü çıkamadığım uçsuz bir labirentteydim. Kimin iyi kimin kötü olduğu şaibeli, çarpık bir oyunun içerisindeydim; Uygar beni onlardan kurtardı da diyemiyordum keşke Uygar beni hiç o yerden çıkarmasaydı da.

Hangi cehennemi tercih ederdim bilmiyorum, bir tarafta koca bir aile ve psikopat bir adam, sözde nişanlım olacak herif, diğer tarafta ise belki tek başına hepsine yetebilecek kadar korkunç biri… Hepsi birbirinden kötü ve acımasız; biri koluma bağlamış ipi, diğeri bacağıma, dilediğince de oynatıyorlardı beni kukla gibi.

Bilmiyorum. Ne tarafa baksam cehennemi görüyorum.

Bakmak demişken, geminin dış kısmında duruyordum fakat içerisi camla ayrılıyordu ve çok ötede tanıdık gelen bir sima dikkatimi çekti.

Mert.

Arkasını dönmüş, bir kapının önünde dikiliyor ve bunu yaparken de çok şüpheli görünüyordu. Kaşlarımı çatarak neyle uğraştığını izledim, eğilmiş ve kilitle biraz oynadıktan sonra kapıyı bildiğin anahtarsız bir şekilde açıvermişti.

Elbette öylece kendi başına bir iş karıştırmasına müsaade edemezdim, ben daha düşünüp kararımı veremeden adımlarım onca yolu iradem dışı arşınlamış ve birkaç saniyede onun dibinde bitmişti bile. Kapıyı açmış içeriye süzülmek üzereydi, son defa çevresine bakınırken beni görmesiyle beraber refleks gereği geri kaçıldı hemen ve sırtı kapıya çarparken çirkin bir küfür savurdu.

”Hay ananı…” Baktı ki benim, karşısında dikilmiş onun sakarlığını izliyorum, kaşlarını çatarak kendine geldi hemen. ”Sen ne halt yiyorsun burada?”

Sırtını dayadığı kapıdaki oda numarasına baktım. ”Odanı karıştırdın sanırım,” diye mırıldandım iğneleyerek. ”Kimin odası bu? Neden gizlice giriyorsun?”

”Sana ne?” diye çıkıştı kızarak. ”Hem sen ne diye dışarıda geziyorsun tek başına? Dışarıda dolaşmana izin var mı ki?”

Gayet de aralarda bir ruh haline sahiptim bu sözüne kadar fakat hemen sinirlerimi gerdi tavrı. ”Reşitim ben aptal. Çocuk muyum da izne ihtiyacım olsun? Tek gezemez miyim?”

Kara gözleri kısıldı, şüpheyle baktı bana. ”Kesin bir kahbelik peşindesindir sen yine,” diye mırıldandı ve uzanıp kolumu

tuttu, uzaklaşmam için ittirdi geriye doğru beni hafifçe. ”Yürü git odana.”

Birden neye uğradığımı şaşırsam da son anda tepki gösterip elini ittirdim sertçe. ”Çek elini!”

Ben karşılık verince o bir daha ittirdi, ”yürü git Uygar’a söylemeden önce!” diye tehdit etti bir de beni gocunmadan.

Durmadım, ben de geri ittirdim onu ve bu agresif hareketimi beklemediği için kısa bir anlığına dengesini yitirip kapıya çarptı sırtı. ”Uygar’a mı söyleyeceksin?” diye tekrarladım sinirli sinirli. ”Asıl o senin gemide birilerinin odasına gizlice girdiğini duyarsa ne yapar?”

Bu cüretkarlığıma hayret etmiş ve anında dibimde bitip koluma geri yapışmış, tutup kendine çekmişti beni. ”Kimi tehdit ediyorsun lan sen?” diye her an üzerime atılmaya hazır bir yırtıcı gibi solumuştu yüzüme.

Parmakları kolumu söküp atacak sandım, yüzüm buruştu acıdan. Sinirle, ”hayatsız sokak köpeği seni, siktir git bırak kolumu!” diye çırpındım ve bir noktada ondan kurtulabildim de. Hemen kendimi geri çekip etrafta bulduğum herhangi bir nesneyi ona atmaya davranıyordum ki Mert’in dikkati dağıldı, ötede bir yere baktı.

”Hassiktir!” dedi gördüğü şeyle veya kimselerle. Ben bakmıyor ve karşı duvardaki tabloyu indirme düşüncesiyle oraya yöneliyordum ki birden kollarımdan tutuldum, geriye çekildim ve refleksle atacağım çığlık da dudaklarıma kapanan parmaklarla engellendi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan önünde kavga ettiğimiz odanın içine çekilmiştim bile. Mert beni içeri sürüklediği gibi kapıyı kapattı arkamızdan ama yine de beni bırakmadı, beni o şekilde, arka arkaya bildiğin sürükledi yatak odasına kadar.

”Aptal!” diyordu bu sırada olabildiğince sessizce. ”İşimi halledip çıkmıştım şimdiye! Ne diye dadandın başıma?”

Beni bırakması için çokça çabaladım ama anca o istediği için kurtulabildim. Nefessiz kalmış, dehşet içerisinde ne yapmaya çalıştığını sorgulamaya yeltenmiştim ama yüreğim ağzımda atıyordu, konuşamadım bile. Mert ise odayı telaşla tarıyor,

kapıları dolapları açıp kapatıyordu, sonunda hiçbirini güvenli bulmadı ki geri döndü. Yeniden beni tutacak telaşıyla saldırmaya hazır bir şekilde beklesem de bir faydasını göremedim, Mert hızla beni kavradığı gibi yatağın yanına doğru çekiştirdi ve eğilmem için zorladı.

Sinirle, ”ne yapıyorsun?” dedim, direnmeye çalıştığım halde beni zorla yatağın altına tıkmaya çalışıyordu. Bildiğin yatağın altına girecektik!

”Sus ve sok şu koca kafanı!” dedi o da öfkeyle ve ne yapıp edip zorla yatağın altına tıktı beni. Az sonra kendisi de geldi yanıma.

Bildiğin iki geri zekalı gibi yatağın altında, toz ve karanlıkta yan yana bekliyorduk. Ben artık ne diyeceğimi bilemediğim için hayretle baktım ona. Kapı açılma sesi geldi bu sırada.

Mert ses çıkarmamdan endişeleniyor olacaktı ki hemen ensemi tuttu o daracık yerde mümkün olduğunca ve ”sesini çıkarma!” diye fısıldadı kulağıma doğru yakınlaşarak. ”Yakalanırsak Uygar ikimizi de siker!”

”Sen soktun buraya beni!” dedim dehşet içerisinde.

”Artık seni beni yok bu işin. Ben batarsam sen de benimle birlikte batarsın!”

Sadece merak uğruna içine girdiğim işe bak! Kafayı yersin! Bir insanın her adımı mı yanlış karar olur?

Yatağın altından göründüğü kadarıyla çevreye bakındım hızla. Bizim odanın aynısı sayılırdı, aynı düzen, aynı kırmızı halılar, deri koltuklar, beyaz duvarlar, meşe ağcından dolaplar. Ne kadar büyük bir halt yemiştim acaba bu sefer? Uygar öğrenirse ne olurdu? Çok mu önemliydi onun için bu?

”Kimin odasına soktun bizi?” diye fısıldadım stres içinde adım seslerini dinlerken. Holden geliyorlardı, iki kişiydi ve az sonra bir çift siyah rugan ayakkabı ve beyaz topuklu ayakkabılar girdi görüş açımıza.

Mert’in cevap vermesine gerek kalmadan, adam, ”belgeleri fakslamıştın değil mi?” diye sordu.

Herman…

Ve, ”evet efendim,” diyen Pelin…

Herman artık Uygar’ın iş ortağıydı, beraber önemli bir işe girişmişlerdi ve biz iki geri zekalı Herman’ın odasında, Herman’ın yatağının altında, Herman’ın özel konuşmalarını dinliyorduk. Evet, ikisi arasındaki güveni sikip atacak berbat, rezil bir hareketti bu ve kesinlikle Uygar’ın imajını zedeleyecek, onu iş çevresinde garip bir pozisyona koyacaktı.

Normalde çok da umrumda değildi ama ucu bana dokunuyordu sonuçta, Mert yüzünden benden bilecekti bu saçmalığı.

”Güzel,” dedi Herman da, çıkardığı kravatı yatağa atınca kravatın ucu görüş açımıza kadar indi. ”Artık geri dönüşü yok Uygar için, derhal işlemden geçirsinler ve anlaşmayı saysınlar.”

Kaşlarım çatıldı hemen ve Mert’e baktım duyduklarımla beraber. Onda da aynı ifadeyi, irileşen gözleri ve şaşkınlıkla aralanan dudakları gördüm.

”Uygar artık sizindir efendim.”

”Polat beye de haber et,” dedi Herman, ayakkabılar karşılıklı bakıyordu birbirlerine.

”Tabii efendim.”

”Ve efendim demeyi de bırak Pelin. İnsanların arasında değiliz,” derken adımlar birbirine yakınlaştı, dip dibeydiler artık.

”Ağız alışkanlığı,” derken cilveli bir gülme sesi duyuldu. “Hem, sana ‘efendim’ dememi seviyorsun sanıyordum.”

”Adımla seslenmeni de seviyorum.”

Birden odadaki ortam nasıl böyle kızıştı anlayamadım, oynaşmaya, öpüşmeye başladılar. Gözlerim yerinden fırlayacak sandım yatağa geçtiklerinde. Mert’e döndüm derhal bu tiyatroyu durdurması için ama onun dalgın ve ciddi bir ifadeyle bir yere kenetlendiğini ve derin düşüncelerle savaştığını gördüm. Omzumla ittirdim onu uyarmak için, anca o zaman dönüp baktı bana.

Sesli bir şekilde konuşsaydık bile oldukça meşgul olan ikiliye duyuramazdık muhtemelen ama ben yine de sessizce, ”sevişiyorlar!” dedim dehşete düşmüş gibi.

Kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu. Yatağın sarsılmaya başladığını hissettiğim gibi kulaklarımı kapattım. Yaşlı bir osuruğun ve karga sesli gıcık bir cadının sevişmesini dinlemek istemiyordum. Vücudumdaki bütün deliklerden kusabilirdim o an.

Yeterince travmam yokmuş gibi, ne biçim bir duruma düşmüştüm ben böyle!

Kulaklarımı tıkamak bir yere kadar yardım etti elbette, o eziyete dakikalarca katlanmak zorunda kaldık. Tutkuyla seviştikleri yatağın hemen altında başımı tavus kuşu misali yere sokmak ister gibi bütünleşmiştim zeminle, gözlerimi dahi aman yanlışlıkla bir şeyler görürüm, Herman’ın sarkık uzuvları beklediğimden uzun çıkar da görüş açıma girer diye açmadım sonuna kadar korka korka.

Neyse ki uzun sürmedi, anlaşılan Herman seks hayatında iş hayatında olduğu kadar başarılı değildi. Aralarında geçen konuşmaları da pek duymadım, keşke Mert’ten bana yumruk atıp bayıltmasını isteseydim diye düşünüp durmakla meşguldüm, ikilinin duş almak üzere yataktan ayrıldıklarını bile Mert yatağın altından çıkınca anladım.

Ben de hemen peşinden çıkmaya davrandım, yetişemezsem beni burada bırakır diye korktum birden. Mert, doğru düzgün çıkmamı bekleyebilecek kadar bile sabra sahip değildi, tişörtümün ense kısmından kavradığı gibi beni yatağın altından çekip çıkardı ve ayağa kaldırdı. Kızıp bir şeyler söyleyecek, hatta agresifleşip vuracak gibi oldum ama sesimi çıkarmadan beni öyle yaka paça odadan çıkartmasına müsaade ettim. Yeterince hızlı olduğu için ona teşekkür bile edebilirdim.

Sonunda bu odadan attık kendimizi dışarıya bir çırpıda. Ben beni bıraktığı an ötedeki cama dayandım, temiz havayı derin derin soludum ciğerlerime. O köhne yatak altında nefes almaya dahi korkmuş, şahit olduklarımla unutamayacağım bir travma yaşamıştım.

”İğrenç…” dedim göğsüm hızla inip kalkarken. Koridordaydık ama aramızda camdan bir duvar olsa da denizi görebiliyordum.

Mert sessizdi, ilk defa onu bu kadar ciddi ve düşünceli gördüm, kaşlarını çatmış bir şekilde öylece dikilmiş kafasında dönen tilkileri kovalıyordu. Kafasında bir şeyleri tartı, parçaları yerine oturttu ve yüzündeki o sert ifadeyle beraber arkasını dönüp yürümeye başladı birden. Öylece arkasından izledim ben de gidişini.

Açıkçası Uygar’a hiçbir şey anlatmamasını ve Herman’ın, Uygar’ın başını belaya sokmasını tercih ederdim, onun aleyhine olan her şey benim lehimeydi bir kere fakat Mert’i sessiz kalması için ikna edemezdim. Muhtemelen sadece sorsam bile beni denize atardı.

Ben de kafamda bunları tartıyordum ki Mert birden yarı yolda durdu ve geri döndü. Kaşlarımı çatmış bir şekilde bana doğru yönelmesini izliyordum, birkaç büyük adım sonrasında bana vardığında yeniden kolumdan tuttu beni.

”Yürü sen de,” dedi beni yeni hatırlamış gibi. Az önce resmen beni unutup gitmişti.

İtiraz etmedim beni bu şekilde peşine takmasına, olayı öğrenmek istiyordum. ”Bu Pelin denen kadın,” dedim yavaştan girerek, ”Uygar’ın şirketlerinin yasal işlerinden sorumlu kişisel avukatı değil miydi?

Mert bir acele içerisindeydi, koridorları hızlı hızlı geçiyor, merdivenleri çıkıyorduk. Konuşması, kafasını toparlaması biraz zaman aldı, ”bunlar beraber Uygar’ın arkasından iş çeviriyorlar,” dedi dalgın dalgın. ”Tuzakmış başından beri. Polat iti varmış işin içinde.”

”Polat?” diye sordum kafa karışıklığıyla. Daha önce duymadığım bir isim daha.

”Eski patronumuz,” dedi Mert tükürür gibi bir nefretle. ”Polat’a karşı Herman ile iş birliği yapacaktı ama Herman çoktan satılıkmış anlaşılan.”

”Nasıl bir iş birliği?” diye sordum hemen çenesi açılmışken ama bir cevap alamadım.

207 numaralı odanın karşısına geldik, Mert alelacele kapıyı açıp beni içeriye ittirdi geçmem için ve ”burada kal,” dedi. ”Bir de seninle uğraşamam.”

Arkasını dönüp gitmeye davranmıştı ki, ”bekle!” diye seslendim birden, kapıyı kapanmadan tuttum hemen. ”Dur Mert, bir şey söylemeliyim!”

Durdu, ”ne var?” dedi kabaca, bir an önce gitmek istediği belliydi.

Aklımdakileri topladım, kararımı vermiştim bir şekilde. ”Bu duyduklarımızı…” dedim nasıl söyleyeceğimi bilemeden. ”Uygar’a anlatma.”

Kaşlarını çatmıştı, ”ne dedin?” diye sordu kaçırdığı bir şeyler varmış gibi beni anlamaya çalışırken. Bir anlığına sanırım gerçekten de bana güvenmiş, mecburen dahi olsa aynı tarafta olduğumuzu düşünmüştü ama ona kim olduğumu hatırlatmıştım sanki. Çenesinin kasıldığını gördüm bunu fark etmesiyle beraber, nefretle baktı gözlerimin içine ve omzunun üzerinden kısaca etrafı kolaçan ettikten sonra beni içeriye ittirerek peşimden geldi o da. Kapıyı çarptı ardımızdan.

”Sen yine neyin peşindesin?” diye üzerime yürürken ben de geri geri kaçındım hemen. Mert her şeyin farkındaydı, sinir bozukluğuyla güldü. ”Uygar’ın başı belaya girsin istiyorsun tabii,” dedi, kısa bir anlığına düştüğü yanılgıdan ötürü kendisine sinirli gibiydi. ”Ulan hafızanı kaybedip değişmişsin falan hepsi hikaye, hâlâ kahbelik peşindesin!”

Bir anlığına yanlış bir şey yaptığımın endişesine kapılsam da bu işte ne kadar ileriye gidersem gideyim haksız olmamın imkanı yoktu artık. ”Ona hiçbir şey anlatmayacaksın!” dedim ben de bütün bu işi bir üst raddeye taşırken.

Yüzsüzlüğümü hayretle karşıladı. ”Yürü git, deli midir nedir?” dedi, neye güvendiğimi sorguluyor olmalıydı.

”Sen benden nefret ediyorsun, ben de sizden,” dediğimde yeniden duraksadı. ”Uygar’ın benden kurtulmasını istemez miydin? Ne tesadüf, ben de aynı şeyi istiyorum. Diyeceğim şu ki benimle iş birliği yap, Uygar’ı en az zararla çıkarabileceğimiz şekilde Herman’ın bu sinsi oyunundan

yararlanalım ve yollarımızı ayıralım. Sen Uygar ile yoluna git, ben de bir daha asla karşınıza çıkmayayım.”

Bekledim. Koca bir dakika boyunca herhangi bir cevap vermesini, kızacaksa kızmasını ve gidecekse de gitmesini bekledim ama o öylece dikildi. Bu bir anlığına bana, belki de aynı tarafta olma ihtimalimiz olduğunu düşündürttü, ne de olsa Uygar’ın iyiliği bensiz bir hayat olacaktı fakat az sonra, ağır bir hareketle kıpırdanan uzun bedeni bana döndüğünde yüzündeki ifade yetti cevabımı almama.

Kesinlikle nefret ediyordu benden. İliklerine kadar. Kaşlarını çatmış, artık öfkeyle bile değil, bu kadar nasıl olur da düşebildiğimi sorgularcasına bakıyordu bana.

”Sen nasıl bir kadınsın?” diye sordu hayretle.

”Hayatta kalmaya çalışan bir kadınım,” dedim tereddüt etmeden. ”Bencil olabilirim ama hiç değilse Uygar gibi bir canavar değilim. Bu senaryoda Uygar zarar bile görmüyor, hatta en çok da onun iyiliği için yapacaksın bunu. Nesi bu kadar kötü? Uygar’ın intikam uğruna kendisini harcamasını mı tercih ederdin yoksa? Yıllarını benimle düşmancılık oynayarak çürütmesini mi istiyordun?”

Sessizleştiğinde ona bir adım daha yakındım. ”Mert, yardım et bize,” diye yalvardım bütün samimiyetimle. ”Serbest bırak bizi. Uygar’a ihanet olarak algılama bunu, en çok da onu kurtarıyor olacaksın bu esaretten.”

Ama Mert bunları görmüyor, olaylara benim tarafımdan bakmıyordu. ”Hâlâ Uygar’ı sırtından bıçaklama derdindesin,” dedi nasıl olur da asla ders çıkarmıyor oluşumu anlayamayarak.

”Sen olmaz mıydın?” diye sordum. ”Bütün yaptıklarından sonra öylece oturur ve izler miydin? Bir zamanlar ismin, bir hayatın, bir kişiliğin varken şimdi seni peşine kukla gibi takmış, ruhundan, karakterinden, geleceğinden seni koparmış, beynini yıkamış bir adama sadakat mi beslerdin? Ne için? Sırf bir geçmişimiz oldu diye mi? Sırf bir zamanlar beni sevdi diye mi? Bütün bunları hak ettim diye mi?”

Durdu, boş bir ifade geçti yüzünden. Dudaklarını açtı, bir şey söyleyecekti, bir şey vardı dilinin ucunda anlatacağı ve kendi inancına göre belki de bütün bu fikrimi, özgüvenimi yerle bir edeceği ama vazgeçti.

Hay sikeyim

! Vazgeçti ve dudakları geri kapandı.

Güldü. Başını eğip samimiyetsiz bir çabayla sırıtmaya başladı. ”Az bile yapıyor,” diye mırıldandı. ”İlk başlarda kızmıştım Uygar’a, neden öldürüp bitirmiyorsun bu işi, diye. Ben olsaydım çoktan tıkmıştım seni toprağın altına ama şimdi hak veriyorum ona. Nasıl bir ruh hali içinde çırpındığını, acı çektiğini, kafanın karıştığı için gittikçe daha da çok battığını gördükçe, vay be, diyorum, demek ölümden de beteri varmış: Bilinmezlikmiş o da. Böyle, tıpkı senin gibi kaybolmakmış.”

Kalakaldım öylece karşısında. İfadesi soğudu, buz gibi bakışlarını düşmansı bir imayla doğrulttu bana. ”Başına ne gelirse gelsin içim hiç soğumayacak. Sen daha kötüsünü hak ediyorsun Meira. Hep daha kötüsünü hak edeceksin. Akıllanmaz iblisin tekisin sen.”

Sertçe yutkunmam gerekti. Tırnaklarım avuç içlerimi delecek sandım sıkmaktan, tekrardan gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Mert de bendeki bütün bu etkileri izledi ama umursamadı, beni öylece bırakıp gidecekti.

Müsaade etmedim buna, sızlayan burnumu çekip, ”sen de geri zekalı domuzun tekisin,” dedim sakin sakin. ”Ne yaşanırsa yaşansın Uygar’ın köpeği olmayı seçiyorsun. Defol git o zaman peşinde kuyruk salla geberene kadar.”

Artık bu son söylediğimle beraber sınırı aşmış olmalıydım, Mert’in o dönüşümünü, gözlerinin irileşmesini ve çenesinin kaskatı kesilişini anbean izledim. ”Seni var ya!..” diye dişlerini geçirmeye hazır kuduz bir köpek gibi atıldı bana doğru. ”Gel lan buraya!”

Fakat ben çoktan ondan kaçınmış ve yatağın etrafında dönerek ondan uzaklaşmıştım. ”Defol git!” dedim öfkeyle. ”Pis domuz seni! Sahibine gitsene! Seni bekliyor dışarıda!”

Yatağın etrafında döndü o da beni yakalamak için. Gerçekten de öldürecekti, telaş yapmaya başlamıştım ama dışımdan yalnızca onu daha da fazla kışkırtıyor, öfkeme sahip çıkamıyordum.

”Seni camdan direkt denize sallamayan ne olsun var ya…” diye sinirli sinirli kollarını açmış dört yandan beni yakalamaya çalışıyor ama ben bir yatağın üstünden yuvalanarak karşıya geçiyor, bir dönüp dolaşıyor ve her seferinde onu atlatıyordum.

Sonunda iyice kudurdu, yakalayacağından korktuğum için yataktan uzaklaştım ve duvar kenarındaki kısa dolaba yaklaştım. Üzerinde camdan biblolar, vazo, şamdanlık gibi süsler duruyordu. Bir an olsun düşünmeden elime geçeni tutup fırlattım ona. Hepsi camdan ve ağır nesnelerdi, orasına burasına isabet etmesin diye önüne siper olarak çektiği koluna geldiğinde de acıttı. Küfürler etti bana, bu beni de iyice kudurttu, elimdekiler bitince bütün odada bulduğum her şeyi, ama vazonun içindeki elmalardan tut, kocaman bir sandalyeye kadar, elime alabildiğim her şeyi fırlattım ona. Çok azı isabet etti, bazıları pencerelere geldi ve onları da kırıp döktü beraberinde.

Odanın bir savaş alanına dönüşmesi gerçekten dakikaları aldı. Bütün sinirimi Mert’ten çıkartıyordum hiç acımadan. Sonunda metaldan küçük bir buda biblosu isabet etti elmacık kemiğine. Bu onu afallatınca da fırsatı bilip ittirdim onu iyice.

”Demek her şeyi hak ediyorum öyle mi?” diye öfkeyle solurken saçlarından kavrayacak oldum onu ama hiç saçı yoktu, üçe vurulmuş kısacık çıplak bir kafası vardı. Mecbur, kulaklarına yapıştım, çekiştirdim, tırmaladım ve dengesizliğinden fırsat bilerek yatağa attım onu. Ben dizlerimin üzerindeydim; kulaklarını çekiştiriyor, çıplak kafatasına vuruyor ve koca kafasını sallıyordum.

”Başıma ne gelirse gelsin için hiç soğumayacak öyle mi?” derken beni zapt etmek için kaldırdığı ellerini ısırdım. Karnına oturdum bütün ağırlığımı vermekten çekinmeyerek, elime bir yastık aldım ve ona fırsat tanımadan yüzüne bastırdım.

”Dün gece delirdim diye nasıl endişelendin ama pislik herif seni?” dedim, bir yandan onu boğuyordum yastıkla fakat elini saçlarımın arasına daldırıp çekmeye başladı sertçe. ”Demek sen de, en azından içinde bile olsa biliyorsun artık bütün bunların insanlık dışı olduğunu!”

Saçlarımı çekmesine rağmen onu bırakmadım, sadece bir anlığına nefes alacak kadar alan açıldı ona. ”Siktir ordan!” dedi nefes nefese. ”Uygar belamı sikecek diye telaş yaptım sadece!”

”Yalan!” diye çığlık kattım hırsla.

Tekrar bastırdım yastığı yüzüne. Çıldırmış gibiydim, Uygar’a bu agresifliği yapamayacağım için bütün hıncımı Mert’ten çıkartıyordum. Uygar’ın karşısında sesimi bu kadar çıkartamazdım, o sesi kısardı öncelikle, Mert’e nasip oldu dolayısıyla. Belki de hastalığın pençeleri arasında çırpındığım ve birçok anlamda geçmiş ile şu an arasında hırpalandığım için patlamıştım birden böyle, bilmiyorum ama kendimi kaybetmiştim gerçekten de.

Fakat kapıdan yükselen tıkırtı sesleriyle beraber telaş içerisinde yastığı kaldırmam ve Mert’in nefes almasına izin vermem bir oldu. Mert ne olup bittiğini bile bilmiyor, nefes nefese kesik küfürler mırıldanıyor ve saçımı bilinçsizce çekmeye devam ediyordu. Hemen üzerinden kalktım ve yatakta yuvarlanıp aşağıya attım kendimi. Saniyeler içinde gerçekleşti her şey. Hiçbir şeyi anlamayan ve ayak uyduramayan Mert yatakta doğrulmaya çalışırken ben de yerde komodinin dibinde düşmüşüm gibi uzanıyor ve kolumu tutuyor, ağlıyor gibi sızlanıyordum.

Bu kadar hızlı adapte olabilmeme ben bile şaşırdım doğrusu. Daha ne olup bittiğini anlamadan bedenim kendi tepki vermişti sanki.

Ve Uygar girdi içeriye, ona bakmadım hemen, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi kendi halimde kendimi toparlamaya çalıştım. Mert ise yataktaydı hâlâ, geriden geliyordu biraz o zavallı.

Az sonra Uygar’ın gür sesi duyuldu nihayet: ”Ne oluyor burada?” diye. ”Ne halt yiyorsunuz yine?”

Anca o zaman baktım Uygar'a. Karşımızda dikilmiş, çatık kaşlarla odanın savaş muharebesinden hallice vaziyetini izliyordu.

"Al şu manyağı üstümden!" diye sitem etti Mert. Gömleği ve saçları darmadağınıktı, elmacık kemiği de kızarmaya başlamıştı. Araba çarpıp geçmiş ve sonrasında da geri dönüp bir daha ezmiş gibiydi hali.

Yaşlar akıyordu zaten gözlerimden, burnumu çektim ve titrek ama hırçın bir sesle, "bana saldırdı!" dedim.

Mert'in gözleri kocaman kocaman açıldı. "Ne?" dedi bir bana bir de Uygar'a bakarken. "Abi… Yemin ederim o saldırdı önce!"

"Yalan söylüyor!" diye çıkıştım hemen, hâlâ daha kolumu tutuyor ve o mağdur ifademle yerden Uygar'ı izliyordum. "Benimle derdi olan o Uygar, ben neden ona saldırayım? Benden nefret eden o!"

Mert, nasıl bu denli inandırıcı rol yaptığıma dehşete düşmüş gibi bakakaldı, itiraz bile edemedi. Bu sırada Uygar'ın bize doğru adım atmaya başlamasıyla beraber gerildiğimi de hissettim fakat rolüm yeterince inandırıcıydı, ben şahsen inanmıştım ilk saldıran olmadığıma. Yeterince gözyaşı, ne çok fazla ne de az, saçım başım dağılmış, kıyafetim darmaduman, dudağım patlamış… Dahası, Mert gibi neredeyse iki katım biriyle nasıl baş edebilirdim zaten değil mi?

Uygar'ın adımları dibimde bitti nihayet. Eğildi, kollarımdan tutup beni yerden kaldırdı. Hiçbir yerim ağrımasa da yüzümü buruşturdum biraz, kaşlarım çatıktı ve yüzümde sinirli bir mağdur ifadesi vardı. Mert de yataktan fırladı bu sırada.

"Abi," diyecek oldu ama Uygar onu böldü: "Ne oldu burada?"

"Anlatacağım," dedi Mert hemen. "Herman hakkında çok önemli şeyler öğrendim!"

Bu Uygar'ın yeniden dikkatini çekti, bakışları ona döndü. "Sen," dedi ciddi bir ifadeyle. "Neden ortaklarla beraber yemekte değildin? Sana bu işin ciddi olduğunu, kafana göre davranamayacağını ve ortağım olarak hepsiyle ilgilenmeni

söylemiştim,” diyerek Mert’in söylediklerini tamamen es geçti.

Mert buna bir cevap veremedi. Derhal keyiflendim, bana hiç sıra gelmeyecek sandım ama az sonra Uygar’ın bakışları yeniden bana döndü.

”Ve sen,” dediği gibi yutkundum sertçe. ”Neden etrafta aylak aylak dolaştığının duyumunu alıyorum?”

Az önce Mert’e hiçbir şey söyleme demiş olabilirim ama onun her şeyi gayet de anlatacağını bildiğimden ilk ben dökülmek ve bütün suçu, hak ettiği üzere Mert’e atmak istedim.

”Öncelikle Mert yüzünden bütün seks hayatımı etkileyecek bir travma yaşadım,” dedim dürüstçe, en baştan başlayarak.

Uygar’ın kaşları çatıldı ve Mert’e baktı direkt. Mert hemen her şeyden habersiz masum biriymiş gibi saf bir tepkiyle, ”ben bir şey yapmadım abi,” dedi.

”Bizi o odaya sen soktun,” dedim kızarak.

”Ben girecektim, sen başıma bela oldun!” diye çıkıştı o da. ”Bir şeye de burnunu sokmasan olmaz mıydı? Adamakıllı girecek, etrafı arayıp çıkacaktım.”

”Herman’ın odasına mı girdin?” diye anladı hemen Uygar tabii.

Mert duruldu birden, ”hayır abi,” dedi.

”Evet, Herman’ın odasına girdi,” diye düzelttim onu.

”Beraber girdik abi,” diyerek madem kaçış yok, beni de illa kattı işin içine.

Hayretle suçlarcasına işaret ettim onu. ”Yalan söylüyor! Beni zorla soktu içeri!” dedim şiddetle itirazlar ederek. ”Herman’ın karşıdan geldiğini görünce telaşla içeri soktu, sonra yatağın altına tıktı beni! Demir şilteye kafamı vurdum. Sonra Herman ve Pelin geldi, bu arada senin arkandan iş çeviriyorlarmış,” - madem Mert her türlü söyleyecek, bari ben ondan önce söyleyeyim de ekstra güven puanı kasayım dedim. ”Ve sonra da yatakta seviştiler. Her şeyi duymak zorunda kaldık.”

Mert bu sefer gerçekten de tebrik eder bir ifadeyle izledi beni. ”Vay be,” dedi onu satış hızımdan etkilenerek. ”Ne desem boş. Madem öyle, sonrasında bana sunduğun teklifi de anlatsana.”

Çaktırmadan alttan ayağına vurdum tabii. Orada küçük bir üstünlük, tehdit, baskınlık savaşı verdik gözlerimizle.

‘Anlatırsan seni öldürürüm’

ile

‘anlatacağım ve beraber seni öldüreceğiz’

imaları havada uçuştu. Aramızda Uygar olmasa sadece bu odayı değil, bütün bir gemiyi savaş alanına çeviririrdik muhakkak.

Ama az sonra Uygar, ”Mert, dedi, ”çıkabilirsin.”

Pelin ve Herman’ın yaptığı hainlik onu etkilememiş miydi yani? Yoksa genel olarak da sinirlendiğinde göstermediği için mi sakin duruyordu? Daha da önemlisi, Mert’i şutlayış bir zafer miydi? İkimizi de şaşırttı bu tepkisi. Sanırım ikimiz de Mert’e inanmasını ve ondan taraf almasını beklemiştik ama Uygar yalnızca bana bakıyordu.

”Ona inanmayacaksın herhalde?” diye sordu Mert de hayretle.

Bu sefer daha net bir vurguyla, ”çık dışarıya Mert,” diye cevapladı Uygar da onu. Mert’in yüzündeki o afallamayı ve öfkeyi çok net bir şekilde yakaladım. Daha fazla itiraz etmedi ama, başını salladı ağır ağır ve Uygar’ın omzuna çarparak geçti.

Beni geçmeden önce ise durdu, tam karşımda, alçak bir sesle, ”seninle görüşeceğiz,” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözümden yaşlar akarken gülümsedim ve Uygar’ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle karşılık verdim: ”Yürü hadi ahırına minik domuz.

Oink oink!”

Çenesini sıktığını gördüm ama elbette hiçbir şey yapamazdı, önümden çekilip gitti ve az sonra kapı çarpma sesi duyuldu. Uygar ile bu darmadağınık odada yalnızdık şimdi, yüzümdeki o ağlak ifadeyi korudum. Birkaç damla gözyaşı hâlâ daha

kopup yuvarlanıyordu yanaklarıma doğru. Burnumu çekiyor ve gözyaşlarıma iyice görmesi için dokunmuyordum.

Uygar'ın ceketini çıkarmasını izledim. Kollarını açmasıyla beraber gerilen omuzlarını ve ceketi koltuğa bırakışını takip etti gözlerim. Hâlâ iç çekiyor ve üzgün görünüyordum, belki de beni teselli ederdi.

Ama o, "Meira," dedi ciddi bir ifadeyle, "Mert ile uğraşma bir daha."

Birden duraksadım, yaşlar dahi olduğu yerde akmayı bıraktı ve sertçe yutkunup Uygar'ı çatık kaşlarla izledim. "Gerçekten ona mı inanmayı seçiyorsun?"

Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı bana doğru dönerken. Bana bakma şeklinde bir şey vardı. Bir tanıdıklık, bir his, yaramazlık yaparken yakaladığı bir çocukmuşum gibi ama ciddiydi.

Bana doğru adımladı ve bana varması 4 adım değil de yıllar aldı sandım. Aramızda santimler kala durdu, kolunu kaldırdığında geriye kaçınmak istedim ama parmaklarının yalnızca nazik bir hareketle gözyaşlarıma değdiğini görünce durdum.

"Sil o timsah gözyaşlarını Lilith," diye fısıldadı usulca, "sana güvenmeyi bırakalı asırlar oluyor."

Afallamıştım onun karşımdaki duruşu, yakınlığı ve sözleri karşısında. "Ne?"

Bakışları aşağılara doğru indi hiç acele etmeden.

"Lilith'in gözyaşları…"

diye mırıldandı dalgın dalgın.

"Uygar-"

Baş parmağıyla yanağıma doğru yol alan damlayı sildi. "Sahte çünkü gözyaşların," dedi kaşlarını çatarak.

Kızgın mıydı yoksa içten içe kırgın mı bilmiyordum, bana bakmak, bana maruz kalmak onu ne şekillerde etkiliyordu anlamıyordum ama o benimleyken benim onunla olduğumdan fazlasını yaşıyordu. Koca bir geçmiş vardı onun karşısında,

acısıyla tatlısıyla yaşanmışlıklar silsilesi… Bu yüzden frekanslarımız hiçbir zaman tutmuyordu birbiriyle. O hep daima çok geride ve ben daima çok şimdilerdeydim, şu andaydım, ‘ne oluyor’daydım.

Şimdi de anlamadım onu. Sadece kızdım, hırçın, küskün bir tavırla, ”Mert bana saldırdı,” dedim yeniden hiç usanmadan, ”bana inanmayacak mısın?”

Bu onu neredeyse eğlendirdi diyebilirdim, burnundan soluduğu nefesin ardından diğer elini kaldırdı ve çenemi kavradı. ”Ben sende doğup büyüdüm ve öldüm Meira,” dedi durgun dalgalar gibi kulağıma uysal çalınan sesi. ”Seni senden iyi tanıyorum. Her duygunu, her düşünceni, bir sonraki hareketine kadar,” işaret parmağı şakağıma kadar çıktı ve hafifçe bastırdı, ”daha hiçbiri buraya düşmeden biliyorum.”

Kaşlarım daha da çatılınca o da taklit etti benimle oynar gibi. Ona karşı yabancılığımın onun beni herkesten iyi tanımasıyla bastırışını iliklerime kadar hissettim. Bu oyunu gerçekten de kör ve sağır oynamaya çalışıyordum değil mi? Hem de bizzat oyun kurucusuna karşı…

Parmakları saçlarımın arasındaydı, nazikçe tarar gibi düzeltti ve tek bir omzumda toplayarak boynumun bir tarafını açıkta bıraktı. ”O yüzden,” dedi bütün ilgi ve alakası saçlarımdayken, ”Mert ile aramı bozmak için uğraşma boşuna.”

Geriye çekilip benden koptuğu için nefesimi tutmama da gerek kalmadı artık. Yorgun bedenini koltuğa atışını izledim. Üstten biraz gösterip de fazlasını sakınan gömleği açık kalmıştı, o böyle sırtını koltukta geriye verince daha da açıldı. Kaşlarımı çatarak izledim onun bu rahat hallerini, beni olduğum yere mıhlayıp iç dünyamı ve dengemi alt üst ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettiği her an katil olma isteği uyanıyordu içimde.

Gitmeyecektim ama, koltuğa yaklaştım ben de. ”Bana neden Lilith deyip duruyorsun?” dedim, karşısındaki koltuğa otururken. Aramızda camdan alçak bir sehpa vardı. ”Sırf şeytan tanrıça diye mi? Bana sallamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun değil mi?”

Gözleri gözlerime kenetlendi, o ilk dokunuş fazla yabani ve tüyler ürpertici hissettirdi ama yeni olan bir şey yoktu aslında, onun hep böyle avcı bakışları vardı. Pantolonunun ceplerini karıştırmaya başladı, bakışlarım yanlış yerlere kaymasın diye odağımı korumak zorunda kaldım ben de bu sırada.

Cebinden bir sigara paketi çıkardı, içinden tek bir dal aldı. Oturduğu yerde doğrulmuş ve kısa sehpaya doğru uzanmıştı. Sigarayı yakıp içeceğini düşündüm aslında fakat o paketi de çıkardığı dalı da masaya bıraktı. Kaşlarımı çatmış bir şekilde ne yaptığını takip ediyordum dikkatle.

Bu sırada, ”efsaneye göre Lilith,” diye başladı derin bir sesle, ”Adem’in Havva’dan önceki eşidir ve Adem ile aynı topraktan onunla eşit olarak yaratılmıştır fakat Adem’e ve onun buyurduklarına boyun eğmez, aynı yaradılışa sahip olduklarından onun üstünlüğünü, baskınlığını kabul etmez ve Adem’i de cenneti de terk edip gider.”

Sehpanın alt gözünden metal, küçük bir kutu çıkarttı, bir krem kutusu gibiydi fakat kapağını döndürüp açınca içinden ot parçaları gözüktü. Yüzümü buruşturdum hemen buna, o ise beni hiç umursamadan küçük dişleri olan bir tür öğütücü kutunun kapağını çevirip otları iyice parçalayarak ayırdı. Ardından yeni bir sarma kağıdı çıkardı, önüne koydu ve öğüttüğü otları serpti uzun bir çizgi olacak şekilde.

”Bu yüzden Havva, Lilith’in aksine Adem ile aynı topraktan yaratılmaz da kaburga kemiğinden yaratılır aralarında üstünlük yarışı olmasın diye,” dediğinde kaşlarımı çattım. ”Baş kaldırışın ve feminizmin sembolüdür Lilith.”

Parmaklarının bu denli işini bilmesini izlerken dikkatim dağılıyordu. Son olarak az önce çıkardığı sigara dalını ortadan ikiye kırdı, etrafındaki kağıdı da çıkardı ve tütünün bir kısmını, otun üzerine serpiştirdi. Ardından küçük bir kartonu bükerek filtre yaptı, esrarla beraber sarıp bildiğin sigara gibi hazırladı.

”Gayet yerinde davranmış,” diye mırıldandım dalgın dalgın. ”Adem kendine eş değil hizmetçi arıyormuş, Lilith de onun saçmalıklarına boyun eğmek istememiş ve terk etmiş.”

”Bütün kötülüklerin anası ve iblislerin kraliçesi olarak da bilinir Lilith,” dedi söylediklerimi görmezden gelerek. Çakmakla kağıdı tutuşturuşunu izledim. ”İnanışa göre dünya üzerinde bu kadar çok kötülüğün var olma sebebi de başta Lilith’in kendisidir.”

Dudaklarımda onu küçümseyen bir sırıtma belirdi varla yok arasında. ”Sana itaat etmeyince tabii hakaret ayağına yaftaladın şeytan tanrıça imasını… Bunca zaman iltifat ediyormuşsun bana meğer,” dedim hiç de rahatsız olmadığımı göstermek maksadıyla.

Ottan ilk derin nefesi çektiği gibi gevşeyen bedenini yeniden koltuğa verdi, sırtını yasladı ve irdeleyici donuk bakışları beni buldu.

”Bu hikayedeki Adem ben değilim Meira,” dedi sakince.

Kaşlarım çatıldı yeniden, başından beri bizden bahsettiğini düşündüğüm ve onu Adem’in yerine koyup kendimi doldurduğum için bu ani ters köşeyle beraber afallamıştım.

O da fark etti bunu. ”Lilith, Adem’i ve cenneti terk ettikten sonra İblislerin kralı Samael ile birlikte olur,” diye devam ettirdi hikayesini. ”İkisinin iblis çocuklarıdır dünyada kötülüğün asıl yayılma sebebi.”

Üzerimde, iç dünyamda yarattığı etkinin farkında olarak dikkatle izliyordu beni ve tepkilerimi. Daima çırılçıplak kalmışım gibi hissettiriyordu onun irdeleyici bakışları. O kendinden emin hali, rahat rahat yaslandığı yerden otunu tüttürüşü ve dudakları arasından saldığı yoğun duman kıvrak hareketlerle dağılırken onun benimle olan göz kontağını hâlâ bozmayışı tüyler ürperticiydi.

Onda kesinlikle şeytani bir şeyler var. Zaten iyi biri olamaz fakat dahası, fazlası var. Yutkundum Samael’in yansıması karşısında.

Devam etti: ”Lilith ve Samael,” dedi, bunu söylerken küçük bir kıvrılma yakaladım dudağının kenarında, ”Adem ve Havva’nın şeytan ikizleri olarak tasvir edilirler.”

Yeni bir duman daha çekti, izmarite yaklaşıyordu. Bakışlarım parmakları arasındaki esrar ile gözleri arasında mekik

dokurken o hiç istifini bozmadan aynı şekilde devam etti anlatmaya:

”İkisi kendilerini, tanrı tarafından yönetilmeyen

‘sol’

tarafın, karanlığın, kötülüğün yöneticileri olarak görürler. Tanrı, melekler ve iyi olan her şey ise

‘sağ’

taraftadır.”

Israrla, keyifle, içimdeki ateşi harmanlıyor olduğunun bilinciyle sulamaya devam etti merak filizlerini.

”Kısacası Lilith, sen ve ben bir tarafta,” dedi tane tane, ”geriye kalan herkes ve her şey ise diğer tarafta.” Ayırmadı gözlerini benimkilerden. “Bu tarafta, bu karanlıkta yalnızca ben varım. Burada yalnızız.”

Uzanıp izmaritini küllükte söndürdü ve tekrardan geri yaslandı. Hareketlerini göz hapsine alırken buldum kendimi. Etrafımızı ot kokusu sarmıştı, yüzümü buruşturdum ve biraz da konuyu değiştirmek maksadıyla, ”gerçekten,” dedim küllükteki sarmadan gözlerimi alamazken, ”çiğnemediğin anayasa kalmadı değil mi sayın

avukatım?”

”Adaletin kusursuz bir temsilcisiyim oysa,” derken samimiyetsiz bir sırıtma yayıldı dudaklarına.

Ciddi, huzursuz bir ifadeyle izledim onu. Kuruyan dudaklarımı yaladım. Aynı rahat pozisyonda, arkasına yaslanmış, kollarını da genişçe açarak koltuğun başlığına yaslamıştı. Gömleğinin kıvrımları, göğsünün açıkta kalan çıplaklıklığı, gergin kasları ve daha da aşağıları…

Bakışlarımı kaçırdım dikkatimi dağıtmak için. ”Senin kadar kötü biri olduğumu düşünmüyorum,” diye belirtme gereği gördüm kararlı bir şekilde.

Aynı sırıtma yanaklarına çizgiler çizdi. ”Yakın bile değilsin,” dedi bütün özgüveniyle ama az sonra neyse ki konuyu

değiştirdi kendisi. ”Asıl konumuza dönelim,” dedi derin bir nefesle. ”Anlat bakalım, ne diyordu Mert?”

Yalan söylemenin bir faydası yoktu. ”Herman ve Pelin’i konuşurken duyduk,” dedim yarım ağız ve yüzümde neredeyse aşağılayıcı bir ifade belirdi. ”Ayrıca o çok değerli Pelin’in onunla sevişiyordu, bilgin olsun. Çok sadık bir kadın bulmuşsun kendine gerçekten de.”

Gözlerimin içine bakıyordu. Sinir, hayal kırıklığı, hiçbiri yoktu, sakindi. ”Evet,” dedi, ”çok sadıktır.”

”Ne şüphe!” dedim sinirle.

”Asla aldatmaz,”

”Tabii,”

”Aldatamaz, daha doğrusu,” diye düzeltti.

Onunla basbayağı alay ediyor, ”görebiliyorum,” diyordum.

Uygar ise bundan eğleniyor gibi görünüyor, sakin cevaplar veriyor ve omuz silkiyordu. ”Pek fırsatı olmuyor aldatmak için,” dedi, ”gözümün önünden ayırmıyorum onu.”

O konuştukça içten içe iyice öfkeleniyor olduğumu hissedebiliyordum. ”Ona olan güvenin gözlerimi yaşarttı,” dedim iğneleyerek.

Ama o, ”güvenmiyorum,” diyerek karşılık verdi gecikmeden. ”Asla. Asla Meira. Sana artık güvenmiyorum. Her adımından haberdar olduğum için biliyorum sadece.”

Birden deminden beri konuştuğumuz konunun öznesinin ben olduğumu fark ettim. Ne diyeceğimi bilemeden öylece baktım suratına, bu son bir saat içerisindeki ikinci ters köşemdi.

Uygar da ben ona bir aptal gibi bakarken, ”beni sadece benimle aldatabilir,” diye devam etti benimle eğlenmeye.

”O zaman aldatmak olmaz onun adı,” dedim boş bulunarak.

”Ama kendime ettiğim en büyük ihanet olur.”

Kaşlarım havalandı hemen merakla. ”Benimle sevişmek mi?”

”Sana teslim olmak.”

Şimdi de gözlerim kısıldı şüpheyle. ”Benimle sevişerek mi?”

Neredeyse samimi diyebileceğim bir sırıtma esir aldı dudaklarını. Kafam karışmaya başlamıştı, o ise daha da gevşedi. İçtiği zıkkım kafasına vuruyor olmalıydı, başını geriye atarak gözlerini kapattı. Bu beni derin düşüncelere itti yeniden. Anılarımda gördüğüm zavallı Meira ile tanrının dahi sözünü dinlemeyen Lilith'in arasındaki uçurumun devasa oluşuna içerliyordum. Ben hangi noktada bana 'lütfedilen' cenneti reddedebilmiş ve ümidi karanlıkta bulabilmiştim? Nasıl böyle bir güç edinebilmiştim baskıcı bir baba ve ruh hastası bir nişanlının pençeleri arasında? Şüphesiz ki Uygar'ın yardımı olmalıydı, değil mi?

Samael.

İblis Kralı. Tanrıya başkaldıran meleklerden biri.

Cennetimden kaçıp ona mı sığınmıştım yani?

"Güzel bir hikayeyle başlamış ilişkileri," diye mırıldandım dalgın bir şekilde bilinçsizce.

"Ve güzel de giderdi,"

"Belki…"

Kaşlarını çattığını gördüm, hâlâ kafasını geriye atmış bir şekilde duruyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü birine, bir şeylere kızmış gibi bir şekil almıştı. Kafası gerçekten de güzel olmalıydı.

"Senin yüzünden Lilith," dedi az sonra, adem elmasının aşağı yukarı hareket etmesini izledim. "Düşmanlar değil aşıklar olabilirdik, karşımda değil daima yanımda oturuyor olabilirdin. Neden her şeyi mahvetmek zorundaydın? Neden beni hiç sevmedin?"

Cevap vermedim.

"Senin için kendim de dahil herkesi çiğnemeye hazırdım," dedi uyuşuk, boğuk bir sesle. "Benim karanlığım senin gölgene bile değmesin diye kaçınıyordum sürekli. İncinmenden ödüm kopuyordu."

Samimiyetsiz bir çabayla gülmeye başladığında geniş gövdesi hareket etti. Başını sallıyordu iki yana itirazlar içerisinde.

”Aklımı kaybettim,” dedi, ”kendimi kaybettim Meira, bittim ben. İçimden her şeyi söküp aldın, bitirdin beni.”

İçimde garip, rahatsız edici bir hisle onu ve ilk defa hislerini bu denli çıplak bir şekilde açık etmesini izliyordum. ”Uygar,” diyecek oldum.

Ama o, dalgın ve şu andan kopuk, kafası gidik bir şekilde, bastırdığı bir hırsla, nefretle ama gülerek, ”benim kalbime bir kurşun koymanın bedelini,” dedi,

”Beni dinle,” dedim,

”Seninkini paramparça etmekte ödeteceğim,” diye tamamladı.

Nefesimi tuttum. Kalbim ağzımda atıyor, ellerim titriyordu stresten ve o bana bakmıyordu bile. Gözleri kapalıydı, neredeyse uyuyacaktı, yine de içime bir terör salıyordu bu sözleri.

”Beni vurduğun gün,” diye devam ettirdi, elini kaldırdı ve işaret parmağı sol göğsünü buldu. ”Şuradan,” dedi bastırarak, ”tam şuradan vurduğun gün yemin ettim,

seni de yanıma gömeceğim Meira Shavit,

diye.”

Ellerim yumruk halini almıştı bile kendiliğinden. ”Bana yeterince şey yaşatmadın mı?” derken sesim titredi sinirden. ”Bedelini ödemedim mi her ne yaptıysam? Karşılığını almadım mı?”

Silik bir sırıtma yayıldı dudaklarına. ”Yakın bile değilsin Lilith,” diye mırıldandı derin, pürüzlü bir sesle.

Aramızdaki bu çarpık bağı anlayamıyorum. Benden nefret ederken bile gözlerini üzerimden ayıramayışını, her anımda, her nefesimde olmak isteyişini ama bir şekilde dünya üzerindeki en büyük düşmanım oluşunu bir türlü oturtamıyorum kafama. Nasıl bir çelişki bu anlayamıyorum.

Nasıl bir cezasın sen Uygar?

ℒ

Instagram: kedilimediyy

Beğenip paylaşarak destek vermeyi unutmayın ^^

○●

17. Sınır-sızlar

○

●

Destekleriniz için teşekkürler. İyi okumalar dilerim.

Bölüm On Yedi

“Sınır-sızlar.”

Uygar Karaşah’ın Ağzından…

2013, Mart ayı…

ℒ

Nasıl bir ödülsün sen Meira?

Amansız, fikirsiz, bomboş ve iblislerin cirit attığı hayatıma, izbe aklıma nasıl düşebildi yolun?

Tam da sana veda ettiğim, ikimizi de benden kurtaracağıma söz verdiğim anda nasıl da çıkageldin birden?

Haberim dahi olmadan iliklerime kadar sana kenetlenmiş olduğumu, daha sesini duyduğum ilk anda tüylerimi diken diken edişinden anlayabildim anca.

Bu kadar mı sadıktım sana? Bu kadar mı kopmak istemiyordum senden? Yoksa hayatta kalmaya çalışan iç güdülerimin sinsi bir tuzağı mıydı bu hisler? Yaşamak istediğim için mi tutunmayı seçiyor, seninle oyalanıyor, hayatta bir anlam bulduğuma kendimi inandırıyordum?

Bir hülya mıydın yoksa sen? Seni ben mi yaratmıştım Meira?

Soğuk bir geceydi. Ona kadar. O bana varana kadar tenime teğet geçen esinti buz kristallerinden yapılma jiletler gibiydi. Ondan sonrasında ise her şey daha sıcak ve

yumuşak hissettirdi. Esinti nazikti, dalgalar durgun ve bedenim de sıcaktı.

Konservatuar binasından ince bir kadın sesi,

”Firuze”

dillendirirken, donakalan vücudum sonunda çözüldü ve ağır bir hareketle dönebildim ona. O zaman gördüm kulağıma çalınan şarkının sözlerinden hallice kadını.

Meira…

Bu gece kafamda öldüreceğime yemin ettiğim kadın…

Hareket edemedim. Büyük bir aptal gibi dengemi altüst eden kadının karşısında öylece hiçbir şey söylemeden ve yapmadan dikildim.

”11273,” diye tekrarladı o da bu sırada.

Yeşilin en koyu, en zümrüt tonundaki bakışları kısaca üzerimde dolaştı. ”Sürekli provalarımı izlediğiniz 11. sıradan 273 numaralı koltuk yani,” derken kaşları hafifçe kalktı ve dudaklarında küçük, kendini bilen varla yok arasında bir sırıtış belirdi. ”Özel bir sebebi var mı?”

Afallamış ve anlık olarak kendimi toparlayamamıştım. Sigaramı dahi unuttum parmaklarımın arasında ve birkaç saniyeliğine çattığım kaşlarla fikirsizce durdum orada. Neyse ki hemen sonra bir şekilde toparlandım, ”dikkat ettiğinizi bilmiyordum,” derken dilim neredeyse gayriresmi hitaba kayacak olmuş ama son anda değiştirmiştim.

Diyemedim ki ben seni tanıyalı uzun zaman oluyor ve hiç kimsenin olmadığı kadar tanıdıksın bana diye. Nasıl

‘siz’

diyeyim ben sana Meira?

Yine o küçük, kendinden emin sırıtmasını tazeledi, şehrin ışıkları yansıyordu cam gibi parlak kocaman gözlerinden. ”Sahnede bulunduğum konumdan gözüme fazla çarpıyor diyelim. Gizlenmekse amacınız herkes sahneye yaklaşmak isterken en arkalara gidemezsiniz.”

Bakakaldım ona. Gözlerimi ayırmak o an neden bu kadar zor geldi bilmiyorum. Hayatımda hiç güzel kız görmediğimden mi sanki? Alasını gördüm ama Meira salt bir güzellikten fazlasıydı. Onda, yaradılışında, oyuncu doğasında, yaramaz bakışlarında, beni olduğum yere mıhlayan ve savunmasız bırakan, omuriliğime batırılmış ve sistemime yayılan bir zehir gibi tehlikeli, iradeyi paramparça eden bir tür güç, tarifsiz ve teklifsiz bir çekim vardı.

Yutkundum ve yeşil bakışlarının boğazımdan aşağıya gönderdiğim sert yumruyu izlediğini gördüm. ”Yakalandım demek…” diye mırıldandım bilinçsizce.

Bir şey yapmalıydım, karşısında böyle bir aptal gibi dikilmemeliydim, hareket ettim. Fikirsizdim, ilk defa bir insanın karşısında durmak böylesi bir kafa karışıklığı yarattı bende. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim birden, sigaramı hatırladım, sağ elimden sol elime aldım ve ona sağ elimi uzattım.

”Adım Uygar,” dedim, gerginken sinirli durduğumu ilk defa o an keşfettim.

Uzattığım eli tuttu.

Ve hemen bırakmadı.

Tatlı bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakarak, ”ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun,” dedi, elini geri çekip tekrardan soğukta bıraktı beni.

Bunu beni tanıyor gibi söylemesini garipsemiş, kaşlarımı çatarak merakla, ”beni tanıyor musun?” diye sormuştum.

Ne biliyor hakkımda?

Ne kadarını biliyor? Elbette öylece herkesin ulaşabileceği kadar göz önünde bir hayatım yoktu fakat yine de onun benim hakkımda herhangi bir şey öğrenmiş olabileceği endişelendirmişti beni.

Neden? Neden Uygar? Nasıl bir adam olduğunu öğrenir ve senden iğrenir diye mi?

Onu sorgulayışımı eğlenceli bulmuş gibi görünüyor ama bunu gizliyordu. ”Seni herkes tanıyor,” dedi.

Bu söylediğini bir tehdit olarak algılamamak elde değildi, beni tanıyan insanlar hiç de iyi tanımazlardı çünkü. Onlardan ne duymuştu mesela? Ama öyle ciddiyetsiz duruyordu ki karşımda, benimle sadece eğlendiğini, bana eziyet ettiğini bile düşünebilirdim, yine de istifini bozmadığı için ciddi olduğuna inandım.

Açıklama yapmalı, bir şekilde kıvırmalıydım elbette, öylece beni kötü tanımasına izin veremez, onu kaçıramaz, üzemez, korkutamazdım.

Bariz bir telaş yaşadım içimde, ”ne duyduğunu bilmiyorum ama-” diyecek oldum fakat beni bölmekten çekinmeyerek, ”birçok şey duydum, avukat bey,” dedi, yaramaz bir kız çocuğu edasıyla kollarını da arkasında birleştirmiş, kedinin fareyle oynadığı gibi aklımla oynamaya devam etmişti. ”Ve çoğu da iyi şeyler değildi.”

Ne demem gerektiğini bilemedim.

Hayata iblislerle atıldığım, farklı coğrafyalarda farklı pis işlerde ve pis adamlarla çalıştığım, sadece konuşarak katliamlar çıkarttığım veya çıkartanların, tekrar bildikleri işleri yapabilmeleri üzerine salınmasına sebep olduğum, mahkeme salonlarında bülbül gibi şakıdığım, şeytanın pabucunu ters giydirmekle tanındığım halde, zehirli dilim benim silahım olduğu halde, bir çift yeşil gözün karşısında tutuklu kaldım.

Kelimeler bir türlü dökülmedi dudaklarımdan. Çok şey geçti aklımdan. Kendimi savunmayı, yalan söylemeyi, ben iyi bir adamım, demeyi istedim. Sözleri aklımı çelmiş, benden uzak durmak isteyeceğini düşündürtmüştü.

Ölüme gidecek bir adam için bu neden önemli olabilirdi ama?

İlmiği boynuma geçireli çok olmuyor muydu? Geriye bir tek tabureyi iteklemek kalmıştı fakat… kafamı eğdim ki karşımda durmasın mı bir çift yeşil!

Telaşa kapılmak gereksizdi. Muhtemelen bildiği tek şey kötü adamların avukatı olduğumdu. Suç çetesini ve yaptığımız bütün o pis işleri biliyor olamazdı, o halde gizli bir polis olması gerekirdi ama ben yine de ona bunların da doğru olmadığını söylemek istedim.

Aramızda birkaç dakikalık bir sessiz oluştu beraber denizi izlediğimiz. Bu sırada Meira kendince şarkıya o tatlı, kibar sesiyle eşlik ediyor, durduğu yerde o yüksek tabanlı ayakkabılarıyla salınıyordu.

Sigaram sönmüştü, onu orada unutuvermiştim fakat Meira'nın bakışlarını ellerimde hissedince yeniden hatırlamış ve izmariti atmıştım. Parmaklarım, özellikle de parmak boğumlarım yara bere içerisindeydi. Hatırlamadığım bir kavgadan, Mert'in de içinde olduğu bir tartaklamadan izlerdi muhtemelen, içtiğim onca zıkkım da açılan kesiklerin iyileşmesini geciktiriyordu. Sonuç, daima yara bere içerisinde, hemen az önce bir kavgadan çıkmışım gibi duran kaba saba ellerimdi.

Bunu görmüştü, kaşları da çatılmıştı. Yumruk yaptığım ellerimi cebime soktum ben de. "Soğuktan," dedim, "çatladılar,"

Uysal bakışları yüzüme doğru tırmandı. "Eminim öyledir," dedi ve bir süreliğine daha sustu.

Neden yanımdaydı? Neden gitmiyordu? Gitmesini istiyor muydum?

Hayır.

Zamanın tam şu anda donmasını ve onun hiç gitmemesini istiyordum aksine.

Onu izliyordum çaktırmadan, yan yanaydık ve denize karşı sessizdik. Kısa kalıyordu yanımda, omuzlarıma anca denkti fakat ortalama bir kızdan her türlü uzundu. İnceydi ama çelimsiz değil, gözleri büyük, yuvarlak ve masum bir ceylandan farksızdı ama bakışları öyle mi? Hiç değil. Temiz, duru ve saf bakışları olsa da altında farklı anlamlar taşıyor, güçlü bir serzeniş gibi tıpkı. Hüznün, cesaretin ve her şeye rağmen oyuncu, yaramaz doğasına

uygun hırçınlığının, çocuksuluğunun bir armonisinden oluşuyor sanki.

”Adımı sormadın bana,” dediği vakit onu izlemeye öyle derinden dalmıştım ki irkilerek ayıldım. Resmi hitabı da kaldırmıştı birden, fazla geriden geldiğim için kelimelerimi toparlayamadım.

”Biliyorsundur tabii ama yine de sormalıydın,” diye yalandan kızarak sitem etti. ”Meira,” dedi fakat devamı gelmedi. Soyadını bilmiyordum, onu araştırmaya karar verdiğim gece kendime siktiri çekmiş ve kıza dair hiçbir şey öğrenmeyeceğime yemin etmiştim.

Biliyordum çünkü bir zehir gibi ilmek ilmek içime işleyeceğini ve en nihayetinde ne o benden kurtulabilecek ne de ben ondan kaçabilecektim.

Başını kaldırıp bana doğru baktı yandan. ”Gösterilerime gelmeye devam edecek misin hep?” diye sordu uysal bir tavırla. ”Neredeyse hiç kaçırmıyorsun.”

Tarifsiz bir boşluk çöktü o an göğsüme. ”Ben…” dedim, duraksadım. ”Sanmıyorum.”

O güzel kaşlarını çattı hemen. ”Bir yere mi gidiyorsun?”

Başımı salladım. ”Uzak bir yere.”

”Ne kadar uzak?”

”Geri dönemeyeceğim kadar uzak,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Kıkırdadı ve bildiğim bütün tanrı ve tanrıçalara yemin ederim ki bunu da şaheserlerinden, çaldığı o tarifsiz melodilerden, notalardan biri sandım. Öyle tatlı, öyle okşayıcı, yumuşak bir sesi vardı ki!.. Bir de böylesi bir canlılıkla yaptığında bir ilahi gibi çalınıyor kulağa ve adamı büsbütün hazırlıksız yakalıyordu hiç acımadan.

”Neden intihar edecekmişsin gibi konuşuyorsun?” diye sorguladığı vakit afalladım, dünyam altüst oldu bu teklifsiz saldırısıyla beraber ve kelimeler ağzımda yuvarlanıp durdu, bir türlü mantıklı bir bütün oluşturamadı.

”Ben… Hayır. Yurtdışı,” diye düzelttim sonunda. ”Yurtdışına çıkacaktım.”

Hâlâ bana bakıyordu ama sakinleşmiş, ifadesi düz bir hal almıştı. ”Neyle?”

Garipsemiş, omuz silkerek, ”bilmem,” demiştim. ”Uçakla-”

”Neyle yapacaksın?” diye böldü beni yine. ”Silahla mı? Yoksa bir yerden mi atlayacaksın? Bu gece mi yapacaktın?”

Şaşırdım bu dürüstlüğü karşısında, boğazımı temizledim. Beklediğimden de dobra, gözü pek, zeki ve çevresinde olup bitenin farkında bir kızdı anlaşılan.

”Silah,” dedim hiç uzatmadan.

Kısa bir sessizlik girdi aramıza. Biraz o düşündü kendi tarafında, biraz da ben boğuldum kendi aklımda. Uzaklara dalıp gitmişken çok ciddi görünüyordu, kaşları çatıktı hafifçe ve bu, yumuşak yüz hatlarını ani ve tarifsiz bir kasvete gömüyordu.

Sonunda, düşünüp taşınmış olmalıydı ki, ”seni nasıl vazgeçirebilirim bu kararından?” diye sordu.

Bana neden ölmek istiyorsun diye sormadı, nasıl vazgeçirebilirim seni, diye sordu. Beklemiyordum bunu, kafam zaten yeterince karışık bir çöplükten hallice değilmiş gibi biraz daha afalladım. Kalp atışlarım hızlandı.

Yaşamamı mı istiyor?

”Neden vazgeçirmek isteyesin?” diye sordum zavallı görünmemeye çalıştığım için duruşumu düzeltirken.

Bu sorumu saçma bulmuş gibi göründü. ”Çünkü ölmeni istemem. İyi birine benziyorsun.”

Orada yanılıyorsun,

diyemedim, sessiz kaldım ben de.

Ben mi iyi bir adamım?

Ben çocukluğumda dahi masum değil, bir suçluydum.

Ama Meira bu içsel serzenişi duymadı ve bana doğru döndü. ”Uygar,” dedi ve adımı söylemesi içime garip, tüyler ürperten bir his saldı. ”Bir anlaşma yapalım. Kendini öldürmeyeceksin.”

Tek kaşım kendiliğinden havalanırken, ”ve?” diye şartlarını sunmasını bekledim.

O da buraya kadar düşünmüş olmalıydı, bir karşılık istediğimde hazırlıksız yakalandı, biraz düşündü, kaşları çatılmış ve suratında düşünceli, kararsız bir ifade belirmişti. Bu yutkunmama sebep oldu, dalıp gittim bu telaşına, gözlerimi alamadım bir türlü ondan.

Sonunda buldu bir şeyler ve bu onu çok heyecanlandırmış gibi atılarak, ”bütün konserlerime bedava gelebilirsin,” diye önerdi. ”Arkadan değil, en önden izlersin gösteriyi.”

Gerçekten de dahiyane bir fikir bulduğuna inanıyor olmalıydı. Bu haline bilinçsizce gülümsediğimi fark edince şaşırdım, hazırlıksız yakalandım. Tekrardan silkinerek kendime geldim ve ciddileştim.

O ise gözlerinden geçen bir şüpheyle süzdü beni. ”Yeterince cazip bir ödül değil mi?” diye sordu neredeyse kızar gibi.

O böyle bozulunca ben de ”hayatta kalmaya değer gibi geliyor kulağa,” dedim. Sadece iyi bir insan olduğu için ölmemi istemiyor ve beni ikna etmeye çalışıyor diye düşünmüş, bu teklifini pek ciddiye almamıştım doğrusu, daha fazla üstelemez sanmıştım. Konuyu kapatmaya hazırdım.

Fakat o ciddiydi, öncesinde omzunun üzerinden arkaya doğru baktı ve gördüğü şeyle beraber yerinde hareketlendi. ”3 gün sonra yeni bir gösteri olacak,” dedi beklentiyle, ”orada olacaksın değil mi? En önde.”

İtiraz edecektim, ”ben-” diyecek oldum ama alelacele beni bölerek, ”söz verdin bak! Ne olursa olsun geleceksin! Görüşürüz o halde,” deyip birden kestirip attı ve arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Orada, ileride, yola çıkan bahçede bir adam duruyordu. O adamı hemen tanıdım, Meira'yı sürekli almaya gelen yaşlıca şoförüydü. Kaşlarımı çattım ikisini izlerken. Meira aceleci adımlarla adama yaklaştı, adamın şüpheci bakışları ise benim üzerimdeydi. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Beyefendi kimdi?" dediğini duydum adamın, konuşmalarını bana duyurmamak için herhangi özel bir çaba sarf etme gereği görmüyorlardı.

Meira sıkılgan bir tavırla ofladı. "Bunu babama söylemeyeceksin değil mi?" diye sorduğu vakit ikisi de arkasını dönüp yürümeye başladı. "Hadi ama, lütfen, sadece bir izleyicim. Basit bir sohbetti."

Adam son bir defa daha baktı omzunun üzerinden bana. "Pekâlâ," dedi, "buyurun, araba bekliyor."

"Aramızda bir sır."

"Tabii, geçin lütfen."

"Söz verdin bak," derken sesleri gittikçe uzaklaşıyor, figürleri de karanlıkta yitiyordu.

"Ve ben daima sözümü tutarım."

"Biliyorum biliyorum, yine de hatırlatmak istedim."

Bir süre daha arkalarından izledim onları. Duvar kenarını geçerek ilerideki araca bindikleri anı da takip ettim. Her zamanki rutindi, yolcu koltuğunda bir adam daha oturuyordu ve o da çalışandı.

O zamana kadar pek de umrumda olmamıştı, aristokrat bir ailenin sanatçı kızı işte, deyip geçmiştim. Şoförleri ve şahsi koruması ilgimi çekmemişti ama şimdi bariz bir şekilde bir şeyler sıkıntılıydı bu tabloda.

Fazla mı muhafazakardı babası acaba?

Meira, eğitimini alıyor, sanatını icra ediyor ve istediği kıyafeti giyinip kuşanıyordu, görünüşte muhafazakar bir ailenin karşı çıkacağı çoğu şeyde özgürdü. Belki de problem yabancılardı?

Bu kadar zengin bir ailenin birçok düşmanı olabilirdi ve kızlarına iyi sahip çıkmaları gerekirdi. Zengin ailelerin küçük kızlarının başına nelerin gelebileceğini birçok kereler görmüştüm, pek de iç açıcı şeyler değildi doğrusu.

Kafam yine bir ton düşünceyle kazana dönmüştü motoruma atlarken. Canavarı çalıştırıp saniyeler içerisinde geceye karıştım. İçime garip, tarifsiz bir his salınmıştı; tıpkı Meira'yı gördüğüm, izlediğim o ilk günkü gibi. Kafama sıkacağım ama bir afiş yüzünden vazgeçtiğim gece gibi.

Defalarca kez de tarifini yaptığım ve inandığım üzere, Meira gerçek bir zehir gibiydi, hayat damarıma geçirdiği zehrini sistemime yayıyor ve beni bana unutturuyor, tanımadığım, hiç görmediğim bir adam çıkartıyordu içimden.

Bilmiyorum neden yeniden vazgeçtim ölümden ve o konsere gitmeye karar verdim. Çıldırmış olmalıydım. İlmiği boynuna geçirmiş, kendinden son raddesine kadar vazgeçmiş insanlarda delirmek bir yan etki miydi acaba?

Hız göstergesine bakmıyor, izbe sokaklardan uçarak geçiyor, zamana karışıyordum sanki. Ellerim titriyordu, heyecandan belki de, bir türlü kesemediğim bir sırıtma sirayet ediyordu dudaklarıma ve yüz kaslarım buna hiç alışık olmadığından çok eğreti duruyordu ama gülüyordum işte. Motor, kıvrımlı yollarda bir sağa bir sola yatarken ben devamlı olarak gülüyor, başıma nasıl bir bela sardığımı düşünüyordum. Meira nasıl bu kadar dengemi altüst edebilir, beni dünyadaki bütün psikologların birleşse çıkaramayacağı o delikten birkaç fikirsiz söz ve tatlı bakışlarla kurtarabilirdi?

Meira yaşamamı istiyor…

£

Dördüncü gün.

Mert ile beraber kulübün bar tarafına geçtiğimizde gözlere bar taburesinde oturan

Ozan takıldı; akşam saatleriydi ve arkası kesilmeyecek ilk içkisini yudumluyordu. Uzun boyu ve kızıla kaçan saçlarıyla temiz yüzlü, çilli genç bir adamdı, bizi görünce ayaklandı. Mert'e bakıyor ve sırıtıyordu, üzerinde daima absürt derecede bol yırtmaçlı kot ceketlerden olurdu. Tarzmış, pezevenk öyle derdi.

"Yine Polat'ı kızdırmışsın," diye takılıyordu Mert'e bakarak.

Mert, bar tezgahına yaklaşıp eliyle işaret verdi barmene. "Asıl beni kızdıran o."

İçkiler geldi, barmen bana da bir İskoç viskisi uzattı kristal bardakta. "Bu gidişle fena marizleyecekler seni oğlum."

Mert keyifsizdi, yarım ağız, "hayalarımı okşayabilirler," diye mırıldandı ve bardağı dikti kafasına.

Ozan'ın kaşları keyifle havalandı. "Türkiye'de mafyalar için bir Vogue dergisi olsaydı Polat hep kapakta boy gösterirdi biliyorsun değil mi? Senin yaşın kadar suç hayatında

tecrübesi olan bir adama ettiğin lafa bak. Bunları duysalar

seni kıyma makinesine tıkarlar. Biliyorsun, geçenlerde bunu yaptık. Adamın kolunu-"

"Evet," diye kestiririp attı Mert.

"Dirseğine kadar," dedi Ozan.

"Her neyse,"

"Makineyi de bize temizletti,"

"Susacak mısın?"

"Korktun mu?" diye sordu Ozan ve boş bardağını barmene geri yolladı.

Mert'in gür kaşları çatıldı ve sinirli ifadesi iyice gerildi. "Gelsin bildiği gibi! Ondan korkacak adam mıyım ben?"

"Kıyma olacaksın, ettiğin laflara bak."

Kısa bir sessizlik girdi araya, boş midelerimize içkileri gönderiyorduk. Gelen geçende ve iyice kararan dışarıdaki hırçın havadaydı gözüm. Düşünceliydim, sessiz ve biraz da garip. Huzursuzluğumdan doğan garip bir histi içimde filizlenen ama sesimi çıkarmadım.

Dün Meira'nın konseri vardı.

Gelmem için bana söz verdirdiği konserdi ve ben gitmemiştim.

Sinirliydim, hem kendime hem de benim üzerimdeki etkisine bir türlü anlam veremediğim için Meira'ya sinirliydim. İrademle bu denli oynayıp hayatıma son verip veremeyeceğimin kararına kadar aklıma fikrime sirayet edişi sinirlerimi bozuyordu.

Ben de gitmedim.

Gidemedim.

Saat 10'a geliyor, hafif bir rüzgar esintisinin sokak aralarında dolaştığı şehre yağmur damlaları çiseliyordu.

Aklım Meira'daydı, şu an her zamanki rutinine göre provada olmalıydı. Huzursuzdum, göğsümde alkolden gelmediğini bildiğim bir sıcaklık vardı yayılan. Mert bunu fark etti, bir süredir gözleri bendeydi zaten.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ayağımla yerde ritim tuttuğumu ve olabildiğince sabırsız, sinirli göründüğümü o an fark ettim.

"Yok," dedim ama buna ben bile inanmadım.

Meira'ya gitmeli miyim?

Meira neden bir kaçış gibi geliyordu şimdi kulağa? Yoksa kendi cehennemimde işlediğim suçların ardından ona giderek günah mı çıkartıyordum fark etmeden?

"Bir sorun varsa halledebiliriz," diye katıldı Ozan da.

Meira'nın halledilmesi gereken bir sorun olduğundan şüpheliydim ama.

Yine de, “Ozan,” dedim, “meth bağımlılığından nasıl kurtuldun?”

Kaşları çatıldı. “Neden?”

“Benim de kurtulmam gereken bir bağımlılık var.”

Yüzünden uysa bir anlam geçti. Omuz silkti. “Bir gece az daha ölüyordum aşırı dozdan ve sikerler, yaşamak istiyorum dedim.”

“Yardımcı olmuyorsun,” diye söylendim, Mert de kulak kabartıyordu konuşmamıza.

Kirli sakallarını kaşıdı Ozan. “Hayatta önemli hiçbir değeri bulunmayan insanlarız biz Uygar,” dedi. “Aklımızdaki tilkileri oyalayan tek kaçıştan kopmak o kadar da kolay değil. Diplerde seni ayakta tutacak çok bir halt yok öyle değil mi? Ben ne dersem diyeyim, nasıl bir

TEDx

konuşması yaparsam yapayım sen yine de onu isteyecek ve o kuyuya çekileceksindir.”

Mert’in kaşları çatıktı Ozan’ı dinlerken. “Ne yani? Geberene kadar kullansın mı o halde?” diye çıkıştı.

“Sen daha beterlerini zıkkımlanmıyorsun sanki,” dedi Ozan.

“Beni karıştırma şimdi,” karşılığını verdi Mert ve bana döndü yeniden. “Ne halt kullanıyorsun? Nereden çıktı şimdi bu?”

Derin bir nefes aldım dışarıyı, camlara çarpan ağaç dallarını ve yağmur damlalarını seyrederken. İçkimi yarıda bırakarak ayağa kalktım, ikilinin bakışları üzerimdeydi.

Mert huysuz bir tavırla, “sana diyorum,” diye laf attı.

“İşine bak,” diye geçiştirdim onu, bir şeyler söylendi arkamdan ama dikkat etmeden ayrıldım yanlarından.

Dışarıya çıktım, hâlâ yağmur tam bastırmamıştı, usul usul çiseliyor ve işlek caddede karıncalar gibi dağılan insanların üzerine dökülüyordu.

Arkadaydı motorum, yine bir şuursuzlukla atladım ve sürmeye başladım ıslak yollarda.

Sözde oraya, ona gitmeyecektim, belki kafa dağıtırdım, belki şehirden uzaklaşmak adına evime giderdim, belki şehir dışına bile çıkabilirdim ama yolum yine onda bitti.

Işıklar kapalıydı, prova çoktan bitmiş ve herkes evine yollanmıştı. Yine de gitmek istemedim öylece, gelmişken arkadaki o sahilin olduğu yere geçtim.

Ciğerlerime çektim temiz havayı ve her zamanki yerimde yine başladım denizi sessizce izlemeye.

Ve enseme yediğim ani darbeyle beraber afalladım.

Sert bir darbe değildi, beni yerimden dahi kıpırdatmadı ama beklenmedikti ve şaşırttı. Enseme çarpan nesnenin yere düştüğünü de duymamla beraber ceketimin cebindeki ellerimin yumruk halini alması bir oldu. Gergin bir şekilde, gayet de kavgaya hazır bir ruh halinde döndüm arkamı. Her kimse bütün hıncımı çıkartacağım bir kum torbasına çevirecektim onu.

Ve kum torbası, "sen," dedi gözlerimin içine hınçla bakarken, "hayatımda gördüğüm en bencil adamsın Uygar Karaşah!"

Meira…

Ötede, hem hayal kırıklığı hem de öfkeyle karışık bir duygu patlamasıyla karşımda dikilmiş duruyordu. Üzerinde küçük yırtmacı dizlerine değen kalın bir elbise vardı, omuzlarına attığı şalı kaymıştı ve ayağındaki kısa siyah topuklulardan biri eksikti.

Eksik topuklu ayakkabısı hemen dibimde, yerde duruyordu. Bana daha demin onu fırlatmıştı.

Fikirsizdim, o tepkisizliğime daha da sinirlenirken öylece dikildim. "Bana kendini öldüreceğini söyledin," dedi ve tek ayakkabısı olmadığı için dengesiz bir adım attı bana doğru. "Küçük bir umuda, tutunacak bir dala, umursayacak birine ihtiyacın vardır belki de diye düşündüm ve konserime gelmeni teklif ettim. Bana söz verdin,"

“Vermedim,” dedim sakince.

Seyrek kaşları çatıldı ve çocuksu bir öfkeyle şekillendi yüzü yeniden. “Verdin! İtiraz etmedin ve ben seni ikna ettim! Tamam dedim, kendini öldürmeyecek, küçük bir şey bile olsa yine de motivasyondur hayatta kalmak için dedim. Belki birkaç gün için, biraz daha yaşamak için.”

Bakışlarım çıplak ayağındaydı. “Yer soğuk,” dedim, “ayağın üşüyecek.”

Söylediklerini görmezden gelişime kaşlarını çattı, hemen diğer ayakkabısını da el çabukluğuyla çıkardı ve hiç düşünmeden bana doğru fırlattı. Tutabilirdim ama ayakkabının göğsüme çarpıp yere düşmesine izin verdim.

“Sana en önde bir yer ayırmıştım!” derken soğuktan kızaran burnunu, yanaklarını fark ettim. Üşümüyor muydu o elbiseyle? Bacakları çıplaktı bu soğukta ve bir deli gibi ayakkabılarını da savurmuştu etrafa.

Zorla yutkundu, birkaç adım daha attı bana doğru. “Ve sonra sen konserime gelmedin. Kendini öldürdüğünü düşündüm,” derken sesinin titremesine kaşlarım çatıldı. Sadece konsere gelmediğim için kızgın olduğunu düşünmüştüm.

Ama o devam etti titrek bir çabayla: “Seni pek tanımıyor olabilirim ama bunun,

“bir insanı ölümden döndürebilirdim ama yapamadım ve şimdi de o bir ölü”

düşüncesinin ne denli büyük bir vicdan azabı olduğunu biliyor musun sen?”

Cevap vermedim. Son birkaç adım kalmıştı aramızda. Durdu ve çenesi ağlamasını bastırdığı için kırıştı, dudaklarını birbirine bastırıyor ve yumruklarını sıkıyordu.

“Hiç kendimi sorumlu hissedeceğimi düşünmedin mi?” diye sordu kırgın bir tonda. Sessizliğim onu büsbütün kızdırdı, küstürdü, güzel yüzünde çocuksu bir hırs belirdi.

“Onu biraz daha iyi ikna edebilseydim şimdi o bir ölü olmayabilirdi,

konser boyunca düşünebildiğim tek şey oldu,” diye açıklamaya devam etti.

Gözlerinin içine bakıyordum ve bu onu deli ediyordu; başımı eğmemi ve gözlerine bakacak cesareti, yüzü bulamamamı istiyordu.

“Senin yüzünden… parçayı da düzgün çalamadım, şaşırdım ve solomu berbat ettim. Öğretmenim deliye döndü,” dedi ne anlatıyor olduğunu bile takip etmeden. “Afişlerde benim yüzüm varmış, nasıl olur da gösterinin yıldızının eli kolu tutmazmış ve koca kurumu böyle bir geri zekalı gibi rezil edebilirmiş… Bir dahaki soloda ben olmayacağım, artık hiçbir soloda olmayacağım.”

Yüzünü buruşturup döndü ve benden sakındığı gözyaşını hızlıca sildi. “Haklı ama,” dedi, “o sahnede acaba şu an kendini öldürdü mü diye düşünmekten kafayı yediğim için öylece dikildim ve korkunç bir performans sundum seyircilere. Adamın beni ekipten atmadığına şükretmeliyim.”

Kaskatı kesilmişti sanki vücudum. Hazırlıksızdım ondan gelen her şeye ve hiçbir tepki veremedim. Onun için bu denli önemli meseleleri mahvetmiş olduğum noktasındaydım kafamda hâlâ daha.

Ama o, bu sessizliğimin onu umursamayışımdan geldiğini sandı, sinirle uzanıp ittirdi beni göğsümden. “Madem kendini gerçekten öldüreceksin ve bir kurtarıcı aramıyorsun, o halde bana başta hiç söylememeliydin bunu!” diye tiz bir sesle çıkıştı. “Şimdi hayatım boyunca senin yüzünden vicdan azabı çekeceğim!”

Kısa bir sessizlik, bir cevap bekliyordu benden ama sadece, “üzgünüm,” diyebildim ben.

Hakaret etmişim gibi saydı, o ince, narin kaşları çatıldı. “Üzgün olma,” dedi kaba bir tavırla. “Sadece kendini öldürme yeter.”

Tepkimi ölçer gibi bekledi ve durağanlığım karşısında sabrımı sınamak ister gibi tekrardan fakat bu sefer sadece dürtüklemek gibi bir maksatla beni göğsümden ittirdi.

“Bana anlattın artık, duydun mu?” dedi azarlar gibi. “O yüzden bunu yapamazsın. Ya sen öldükten sonra ailen son konuştuğun kişi olarak beni bulsa ve beni sorguya çekse? Ne derim onlara? Her şeyi biliyordum ve engelleyebilirdim ama yapmadım mı? Hepimizi zor ve acı bir duruma sokacaksın.”

Bunun düşüncesini dahi kabullenemeyerek iki yana salladı başını. “Hayır hayır, olmaz! Bütün gece uyuyamadım. Seni tanıyıp tanımamak umurumda değil. Sokaktaki köpeğe bile kıyamam, o yüzden kendini öldürmeyi aklından bile geçirme.” Kararını vermişti, bu ona bir tür güç dahi verdi, şimdi kendinden daha da bir emin duruyordu kirpikleri nemli olsa da.

“Her iki haftada bir konser veriyoruz ve sen de bundan sonra her birine geleceksin, böylece ölmediğini bileceğim,” diye bildirdi bana herhangi bir şey danışmadan, sorup etmeden. Planını yapmıştı kafasında, kararlıydı.

Çözümü bulduğu halde gergindi ama. “Senin yüzünden şoförümü de atlattım, şimdi babama ne diyeceğim?” diye söylendi, etrafına bakınıp omuzlarındaki beyaz yünü çekiştirdi. “Daha şimdiden başıma bela oldun, peşinden koşmak mı gerek illa ki?”

Onu böyle, bu halde, çıplak ayaklarla ve karşımda söylenirken, bana kızarken ve biraz da endişeliyken izliyor olmak çok tarifsiz, yabancı bir his saldı yüreğime. Bakakaldım, demek daha doğru olabilirdi, aptal ağzımı açacak fırsat bile bırakmıyordu bana ve geriye sadece güzelliğine, çevresine yaydığı sıcacık ışığına hayran olarak onu izlemek kalıyordu.

“Neye sırıtıyorsun?” diye sordu sonunda. O bunu söyleyene kadar tebessüm ettiğimi dahi fark etmemiştim, başımı hafifçe eğmişim ve sırıtıyormuşum meğer.

Düzelttim hemen kendimi, ciddileştim, “hiçbir şey,” dedim, buz gibi bir esinti geçti aramızdan. “Ayakkabılarını

giyecek misin artık?" Yoksa hasta olacaktı.

Ben söyleyince hatırladı sanki, önce çıplak ayaklarına ve sonrasında benim dibimde yerde duran ayakkabılara baktı. Hemen taviz vermedi tavrından, o sert, hırçın bakışlarını korudu. "Onları yeniden sana fırlatmamı istiyor gibisin," dedi.

"Her nasıl istiyorsan," diye mırıldandım sakin görünerek.

Ama içimde de hiç bu kadar sakin miydim?

Hayır, hayır,

sakin olmaya yakın bile değil. Deliriyordum! Birçok şekilde, birçok yönden, duygudan, üzerimdeki etkisinden ve beni olduğum yere böyle bir avanak gibi dikebilmesinden ötürü aklımı yitirdiğime, Uygar'ı tamamen kaybettiğime veyahut bu halimin büsbütün benden bağımsız farklı bir kişiliğim olduğuna inanıyordum.

Çok zayıftım, ilk defa, pek kaybettiğim olmazdı hayatta ama konu Meira olunca mağlubiyeti aşamaz olmuştum. Üst üste irademe yediğim darbeler, benliğimi dahi bıraktığım yerde bulamayışım ve bu kadar basit bir şekilde onun karşısında, onun bakışları altında eriyişim…

Ne kadar da tehlikeli bir kadındı Meira…

Onun bu denli ölümcül bir silah olabileceğini daha onu ilk gördüğüm anda anlamalı ve gardımı takınmalıydım aslında. Zehir gibi, bir bağımlılık sanki, sistemimi ele geçirmiş bile.

Sessizliğimden ötürü Meira artık akıllandığımı ve bütün o azarların işe yaradığını düşündü sanırım. Eğildi, ayakkabılarını alacaktı, başından beri ondan kopamadığım için bunu düşünememiş olmama kızdım hemen ve ondan önce topladım iki ayakkabısını da.

Doğrulacaktım, ayakkabıları direkt ona verecektim ama yapamadım, bir dizimi kırmıştım bile önünde ve ayakkabıları giymesine yardım etmek istedim. Kısa ökçeli siyah sade bir ayakkabıydı, bileğinden bantlı. Açıp bekledim karşısında diz çökmüş bir şekilde.

Kısa bir anlığına duraksasa da bir sorun çıkarmadı ve ayakkabıyı giydi. Bir yandan bütün dikkatimi bileğindeki tokayı takmaya vermişken öte yandan da ilk defa birinin önünde diz çöküyor olduğumun düşüncesi geçti aklımdan. Hiç umursamamış, neredeyse anlık bir refleksle eğilmiştim önünde ve bunun farkına varınca da zerre rahatsız olmadım. Belki benim için en büyük hakaret sayılabilecek hareketi hiç gücenmeden yaptım.

O ise ona ne tarz büyük bir inisiyatif tanıdığımdan ve hatta bunu neden yaptığımı benim de anlayamadığımdan habersiz bir şekilde, "bu ayakkabıların kaç para olduğuna dair hiçbir fikrin yok değil mi?" diye mırıldandı boş bulunarak. Yukarıdan beni izlediği hissine kapıldım.

"Pek anlamam böyle şeylerden," diye karşılık verdim öteki ayakkabının bandını da takmaya başlarken.

"Çok para," dedi.

Sikik toka oturmadı bir türlü. "O halde böyle pervasızca fırlatmamalısın onları," derken bandı küçük kemerden geri çıkardım ve yeniden takmaya çalıştım.

"Onlardan nefret ediyorum ama. Belki onları mahvetmek için bir fırsat buldum ve kullanmak istedim."

Bandı tokadan geçirmiştim sonunda, olduğum yerde kafamı kaldırıp yukarıya baktım. Bu söylediğini garipsemiş ve sorgulayacak olmuştum aslında ama manzaraya hazırlıksız yakalandım.

Bacaklarının dibinde, ona bu kadar yakın ve temas halinde olmak, dahası yukarıdan beni o küskün, ciddi bakışlarıyla izlemesi afallamama sebep olmuştu. Başımı eğdim yeniden, boğazımı temizledim hafifçe ve geriye çekilerek ayağa kalktım. Bedenime yayılan sıcaklığın absürtlüğüne sinirlendim orada bir süre.

Liseli bir oğlan mıydım ben, ne vardı böyle heyecanlanacak?

Bir şey söylemeliydim, Meira beni izliyordu. İstifimi bozmadım ama ona bakınmaktan da kaçındım.

“Ayakkabılarından mı… nefret ediyorsun?” diye sordum, konuyu dahi unutmuştum.

Neyden bahsediyorduk biz?

Meira içimde yaşanan kaostan bihaberdi, aklımdan geçenlerin yabancılığı ve ilkelliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalnız, gerginliğimi sorguluyor gibiydi ama çok da üzerinde durmadı.

“Birçoğunden nefret ediyorum ama sosyetede herkes herkesin ne giydiğini ve haftalık ne kadar para harcadığını bilir,” diye açıkladı kıyafetlerine kısaca bir bakınırken. “Bu yüzden sıradan şeyler giymek pek yakışmaz, insanlar bunun hakkında konuşurlar.”

10 yıldır aynı deri ceketi giydiğim için pek bir şey söylemek istemedim o an, kıyafetlerin benim için hiçbir anlamı yoktu. Hele ki mağaza gezmek, kıyafet denemek ve aynada kendine bakmak gibi haltlar. Ne sikim bir işti öyle? Arada Mert’in kıyafetlerini çaldığım da olurdu, geçen kış fena olmayan bir bereye ve kazağına el koymuştum, bu sene de aynısını giyerdim elbet.

“Ama sen pek umursamıyorsun sanırım,” dedi Meira bir noktada ve o kısa süreliğine dağılan dikkatimi geri topladı kendinde. Bir şeyler kaçırdığımı düşünüp fikirsizce baktım suratına, onun bakışları ise kıyafetlerimdeydi. Hiç gücenmeden baştan sona gezdirdi gözlerini üzerimde. Pek memnun olmuşa benzemiyordu gördüklerinden, dudaklarını büzdü.

Sorunun ne olduğunu anlamadım bile ve ben de onun gibi başımı eğip üzerimdekilere baktım kısaca. Düz siyah bir pantolon, siyah uzun kollu bir tişört ve deri ceket, altımda ise ağır postallar. Onun alışık olduğu

“kibar”

beyefendilerden oldukça farklı görünüyor olmalıydım, bu halimle bir askere daha çok benziyordum ama yine de bariz bir problem göremedim.

“Söylediğim gibi,” diye tekrarladım, “pek anlamam bu işlerden.”

“Bir avukata hiç benzemiyorsun,” diye dürüstçe belirtti düşüncelerini. Hiç çekinmesi olmayan biriydi Meira anlaşılan, sivridilli biraz da, hem de bazen bütün dünyadan korkup kaçınıyormuş gibi savumunmasız ve fikirsiz göründüğü halde.

Bu kıyafet meselesine döndüm yeniden. Belki de statümü sorguluyordu giydiklerimle, bunun onun dünyasında bir tür iletişim biçimi olduğunu düşünürsek şaşırılacak bir şey yoktu ortada.

O sırada ötede kaldırıma yanaşan arabayı fark etmemle ortam birden farklı bir havaya büründü.

Arabanın kapıları açıldı ve üç adam indi aşağıya. Takım kostüm içerisindeki adamların bize yöneldiğini gördüğümde kötü bir histi içime salınan ve düşünmedim bile, Meira’yı tutup kendime çektim, onu arkama aldım. Alelacele çıkmıştım kulüpten, tabanca bile yoktu yanımda fakat tereddüt etmedim, tek düşünebildiğim Meira’nın güvenliğiydi.

Ama Meira, beklemediğim bir şekilde uzanıp kolumdan tuttu beni. “Dur,” dedi ceketimden çekiştirerek, “onlar bizim çalışanlarımız.”

Kaşlarım çatıldı hemen ve ileride, adamların arkasında kalan araca baktım şüpheyle. Daima görmeye alışık olduğum SUV da hızla park etti ileriye. İçinden tanıdık birkaç sıfat indi ve aceleyle buraya doğru koşturdu.

Yalnızca şoför olmadıklarını ve Meira’yı koruduklarını biliyordum önceden de fakat böylesi bir donanmayla peşinde dolaştıklarını da düşünmemiştim.

“Kimin kızısın sen böyle?” diye kendi kendime mırıldandım farkında olmadan hayretle.

7 adam da karşımıza dikildi, irili yarılı ciddi görünümlü takım kostümlü adamlardı bunlar. Meira dur dese de yine de hoşlanmamıştım bu tiplerden.

Meira’yı öylece bırakmak istemedim ben de. “Baban,” diye soracak oldum.

Ne soracağımı tahmin etmiş gibi, “epey korumacı bir ailem var,” diye geçiştirdi. Rahatsızdı bu konudan belli ki, sorgulamamdan da hoşlanmamıştı, konuyu kapatmak zorunda kaldım ben de.

“Meira hanım,” dedi korumalardan biri ama yine de yaklaşmadılar. Kim olduğumu biliyor olabilirler miydi? Belki de bu yüzden yaklaşmıyorlar, dahası Meira’nın çevremde dolaşmasını da bu sebeple istemiyorlardı.

Meira’yı sürekli arabayla alan şoför en son katıldı aralarına, hemen diğerlerinin arasından sıyrıldı ve birkaç adım daha attı bize doğru. Aynı şekilde ben de fark etmeden Meira’yı daha da geriye çektim, onu saklamaya çalıştım.

Uzun boylu, sıska, yaşlıca bir adamdı. Küçük siyah fırıldak gözleri, “küçük hanım,” derken önce Meira’ya, ardından da bana dokundu. “Her yerde sizi arıyorduk.”

Meira arkamdan sıyrıldı ve bileğindeki elimi tutup ayırdı. “Ben de tam geliyordum,” dedi.

Adamın ak kaşları çatıldı. “Elbette geliyordunuz. Lütfen, buyurun,” derken emrivaki ve sert göründü.

Elimde değildi, Meira yanımdan ayrılacakken bilinçsizce tekrardan tuttum onu bileğinden. Yanlışlıkla koparacağımı sandığım kadar sertçe yapmıştım bir de bunu, adımları aniden dururken Meira da şaşırdı tepkime.

Bakışları, onu tuttuğum elime indi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu ince kaşlarını çatarak. “Ailem onlar benim, sorun yok.”

Huzursuzdum, onu bırakmak değil hemen şimdi yanıma almak ve götürmek istiyordum ama böyle bir şey yapabilecek bir konumda değildim. Mesele başka olsa, arada ailesi olmasa onlarla gitmesine müsaade etmezdim ama mesele aileyken nasıl karışabilirdim?

Bıraktım mecbur kolunu, gitmesine izin verdim. Meira da hep görmeye alışık olduğum o şoförün yanına gitti, onunla belli ki farklı bağları vardı, daha yakınlardı.

“Zusman,” gibi bir isim söyledi adama, yanlış duyduğumu sandım. “Babam çok kızdı mı?”

Arkalarını döndüler ve arabalara doğru yürümeye başladılar. “Her zamanki gibi,” dedi adam.

Meira’nın iç çektiğini gördüm. “Çok kızgın yani.”

“Haksız olduğunu iddia edemezsiniz.”

Meira, kısa boyuyla yanındaki uzun adama dönüp baktı kafasını kaldırarak. “Yalnızca hava almak için kaçtığımı söyleyeceksin değil mi? Ya da fazladan prova yapmak için.”

Adam, omzunun üzerinden kısa bir bakış attı bana doğru ve ince, kemik gözlüklerini burun kemerinin üzerinden ittirdi. “Aynı adamı ikidir görüyorum,” dedi memnuniyetsiz bir imayla.

Gittikçe uzaklaştıkları için yeterince iyi duyamadım ama “sakın babama bahsetme ondan. Bir daha seninle konuşmam!” gibi bir şeyler söyledi Meira.

Arkasından izliyordum onları sessizce. Meira’nın arabaya bindiğini ve her şeyin yolunda olduğunu görmek istedim elbette. Özel şoförü onun için kapıyı açtığında da her şey yolunda gözüküyordu, Meira yalnızca üzerine çok düşülen bir kız çocuğu olmalıydı ailede.

Babası bir siyasetçi olabilir miydi acaba?

Belki de onu araştırmalı, neyin nesi olduğunu öğrenmeliydim. Bunu yapacağımı not düştüm aklımın bir kenarına ama şimdilik daha önemli işlerim vardı.

Telefonumu çıkartıp Mert’i aradım, uzun uzun çaldıktan sonra anca açtı telefonu. Sesi boğuk geliyordu, yine içiyor ve keyfine bakıyor olmalıydı. “Efendim?” dedi, arkadan ıstakanın topa vurma sesleri yükseldi.

Gözlerim Meira’daydı, onun arabaya binişini takip ederken, “birini bulmanı istiyorum bana,” dedim direkt konuya girerek.

Mert hiç sorgulamadan, “ad soyad?” diye sordu, telefondan yükselen tıkırtı seslerine bakılırsa kâğıt kalem

çekmiş olmalıydı önüne.

“Bir öğretmen,” dedim, bu sırada Meira son kez bana doğru baktı. Kaşlarını çattı sanki aramızdaki mesafeye rağmen beni duyabiliyormuş ve bu işi onaylamıyormuş gibi.

“Neyin nesi olduğunu bilmiyorum,” diye sürdürdüm ben de konuşmamı. “Mesaj attığım kültür merkezinde çalışıyor. Adresi bulunca gönder bana.”

Meira arabaya binip gözden kaybolurken Mert de, “yarım saatimi almaz,” diye doğruladı.

Arabaların motorları çalıştı ve saniyeler sonra üç SUV da kaldırımlardan uzaklaşarak geceye karıştı. Arkamı döndüm ben de, motoruma doğru gidiyordum ve telefonu da kapatacaktım fakat duraksadım.

“Mert,” dedim ama tereddüt ettiğim için devam edemedim.

“Efendim abi?”

Motoruma varmıştım, bacağımı üstünden atarak oturdum ama çalıştırmadım. Kafam karışıktı ve neyi nasıl dile getirsem bilememiş, kendimi koca bir sersem gibi hissetmiştim. Oturduğum yerden aşağılara doğru, ceketime ve pantolonuma baktım telefonun başında.

Kaşlarım çatılmıştı yeniden. “Kadınlar nasıl kıyafetlerden hoşlanır?” diye sordum sonunda.

Telefonun başında bir sessizlik oluştu, bu soruyu beklemiyor olmalıydı Mert. “Yani…” dedi ağzında dolayarak. “Elbiselerden falan galiba abi.”

“Lan-” Durdum, şöyle bir etrafıma bakındım, çenemi sıvazladım düşünceli düşünceli. “Demeye çalıştığım… nasıl kıyafetler giyen adamlardan hoşlanırlar?” diye düzelttim onu.

Mert’in kafası daha da çok karışmış olmalıydı. “Bilmem ama elbise olmadığına eminim abi,” dedi.

Sabırla soludum, “Mert.”

“Tamam, onu da araştırırım.”

Saçmalık. Kafamda bir türlü oturtamadım bütün bunları. Kendime kızdım yeniden, “unut gitsin,” dedim az sonra, “öylesine sormuştum.”

Ve motoru çalıştırdım.

ℒ

Aynı gün, saatin gece yarısını çoktan geçtiği bir zaman dilimindeydim.

Burası nezih bir semt sayılabilirdi, özel site olmasa da adalara ayrılmıştı, güvenliği kulübesinde maç izliyordu. 15 katlı birbirinin tıpatıp aynısı binaların kasvetli, renksiz bir görünümü vardı. Yedinci blok aradığım binaydı, iki tarafı da çimlerle, birkaç şekilsiz ağaç ve çardakla kaplı bahçeyi ağır adımlarla geçtikten sonra kapıya vardım.

Girişin sol tarafında, duvar kenarına yaslanmış sigara içen bir silüet gördüm o sırada. Üzerine oldukça koyu yeşil bir renkte yağmurluk vardı ve yağmurluğun şapkasını da takmıştı. Yüzü neredeyse görünmüyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum kapıya yaklaşırken.

Mert yavaşça başını kaldırdı ve sigarasını attı, “bir haltlar çevirdiğin için ortak olmaya geldim,” dedi duvar kenarından ayrılırken. Yağmurluğuyla beraber

bana ünlü bir seri katili hatırlattı.

“Yalnızca adamı bulmanı istemiştim senden,” diye mırıldandım, kapıdaki şifre kısmına Mert’in mesaj olarak attığı kodu girdim.

“Ve ben kadınların ne tarz kıyafetler sevdiğini de buldum,” diye sırıttı Mert.

Ters bir bakış attım ona ama bununla uğraşamazdım şimdi, peşime takılmasına izin verdim mecburen ve açılan kapıyı ittirdim. Dokuzuncu kattaydı, içeride boğuk, eski bir hava vardı. Duvarları yer yer rutubetli ve nemli ama görünüşte modern sayılırdı. Orta gelirin biraz üstü, pek de bir olayı yoktu.

Dokuzuncu katta otuzyedi numaralı dairenin önüne geldik. Çelik kapı, yerde de Fransızca

"hoş geldiniz"

yazan bir paspas. Uzanıp zili çaldım ve omzumu duvara yaslayarak beklemeye başladım. Mert direkt kapının karşısında duruyordu, elleri yağmurluğunun cebindeydi ve yüzünde sıradan bir rutini gerçekleştiriyormuşuz gibi düz, sabit bir ifade vardı.

Az sonra kapı gıcırtılar eşliğinde aralandı. Karanlığın içinden orta yaşlarda, keçi sakallı, zargana bir herif göründü. Uzun düz saçlarını gevşek bir topuzla sabitlemişti ensesinde ve ipek bir röpteşambır vardı üzerinde.

Uykulu küçük gözlerle baktı bize, "kimsiniz?" diye sordu kapıyı tam olarak açmadan.

Hâlâ duvara yaslı bir şekilde bekliyordum, bakışlarım Mert'e döndü, o ise beni, "bu adam abi," diye onayladı.

Herifin kara kaşları çatıldı ama herhangi bir tepki vermesine müsaade etmeden kapıyı tutup ittirdim ona doğru. Arkasında kaldığı için çelik kapıdan sert bir darbe yedi, geriye doğru tökezledi.

Yaslandığım yerden çekildim ve kapı pervazını geçerek içeriye girdim. Mert de arkamdan gelip kapıyı örttü.

Öğretmen ise acı dolu inlemeler eşliğinde burnunu tutuyor ve ileride, koridorun duvarına tutunarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Biz içeride ilerledikçe o da duvara tutuna tutuna, dengesini korumakta zorlanaraktan ve inlemeler eşliğinde geriledi, salona kadar böyle gitti.

"Kimsiniz siz?" dedi, burnundan kan akıyor ve keçiye benzeyen suratıyla dehşet içerisinde bizi izliyordu. "Eşkıya mısınız? Derhal çıkın evimden! Polisi arayacağım!"

Salonu büyüktü ve mutfakla bitişikti; cilalı ahşap parkeler, kıytırık bir şömine, birkaç müzik aletinin dizili olduğu bir duvar köşesi, cırtlak bir renkte L koltuk, magazin dergilerinin yığılı olduğu televizyon ünitesi ve sehpanın üzerinde bitmiş bir şarap şişesi. Duvar kenarındaki ahşap

kitaplığına da açılmamış şarap ve viski şişelerini dizmişti art arda.

“Fena değil,” diye mırıldandı Mert etrafa göz gezdirirken.

“Vasatın üstü.”

Mert keyifle sırıttı ve birbiri ardına dizili içki şişelerini tek tek hiç acele etmeden ittirip yere düşmelerine sebep oldu. “Zengin değilim ama öyle görünmek isterim evi,” derken düşen şişeler tuzla buz olmuş, parkelere kırmızı ve sonra da sarı sıvı yayılmıştı.

Adam bu sahneyi dehşet içerisinde izledi, L koltuğun dibinde her an kalkıp kaçmaya ya da gerekirse çömelip başını ellerinin arasına almaya hazır bir pozisyondan sırtını koltuğun ayaklarına vermiş gibi pısırık bir şekilde duruyordu.

“Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu, uzun röpteşambrını biraz kaldırsak bir ton sıçtığını görebilirdik herhalde. Dizleri korkudan titriyordu zavallının.

Ona doğru birkaç adım daha atarak yaklaştım, postallarım değerli beyaz halısında onun için kabus olabilecek bir leke bıraktı arkasında. Adamın baştan sona bir deli gibi titrediğini ve kaçacak delik arayışını görebiliyordum.

“Ne istiyorsunuz? Para mı? Param yok,” dedi pürüzlü bir sesle.

“Belli hocam,” diye keyifli bir ses duyuldu arkadan Mert’ten. “Bütün memur maaşını içkiye yatırmışsın.” Ve attığı son şişeyle de bütün içkileri kırıp dökmüş oldu. “Bir de o kıytırık geceliğe tabii. Fransız beyefendisi mi sanıyorsun kendini? Adın Hasan amına koyayım, neyine senin klas takılmak?”

Ama bütün bunlar umurumda değildi, tek umursadığım bu adamın Meira’ya

‘geri zekalı’

deme cüretinde bulunabilmesiydi.

Adama biraz daha yaklaşırken bastırmaya çalıştığım öfkemin onun suratına, pis keçi sakalına ve fırıldak gibi dönen kara gözlerine baktıkça artmaya başladığını fark ettim.

“Geri zekalı, demek,” diye tekrarladım Meira’nın bana anlattığını. Adamın bakışlarındaki fikirsizliği yakaladım, titrek nefeslenmeler arasında olup biteni anlamaya çalışıyordu ama bu sözleri Meira’ya sarf ettiğini şimdi korkudan anımsayamamış gibiydi.

Eğildim, kaçmak için delik arayan adamı geceliğinin ense kısmından kavradığım gibi ayağa kaldırdım.

“Gösterinin yıldızının nasıl olur da eli kolu tutmazmış…” diye mırıldandım kendimce. O an anladığına dair bir işaret yakaladım gözlerinde, kaşları kalktı ve korkuyla yutkundu.

”Hasan hocam,” dedim, olabildiğim en nazik şekilde, ”erkek erkeğe konuşalım.” Omzundan tuttum onu ve biraz daha yaklaştırdım kendime. Gözlerinin dahi kaçacak bir yeri olmadığını, istersem benim dışımda başka hiçbir şeyi göremeyeceğini ona öğretmek istedim.

”Öğrencisine yol göstermesi gereken bir öğretmen olman gerekirken senin gidip hayatımda gördüğüm en yetenekli sanatçının kanatlarını en küçük hatasında kırmanı anlamıyorum,” dedim dürüstçe. ”Hele ki hakaret etmeyi hiç yakıştıramıyorum sana. O kadar yakışmıyor ki hatta, dilini söküp atsam yeridir.”

Bunu duyunca gözleri pörtledi birden, dudaklarını birbirine sıkıca kapattı ki o diline yapışıp sökmeyeyim yerinden. Öğretmen olmasa sağ çıkamazdı bu gece bu evden ama kendimi tuttum, hıncımı anca tuttuğum omzunu biraz sıkarak çıkardım, eh ona da biraz dayansın erkekse.

”Şimdi,” dedim öğretmenin yeterince kıvama geldiğine inanarak.

“Gidecek ve Meira’ya, aksiliklerin yaşanabileceğini, herkesin her zaman kusursuz işler çıkaramayacağını,

böyle hatalar için de ekibin motivasyonunu sikmenin yersiz olduğunu söyleyerek özür dileyecek ve bir dahaki solosunda çalmaya devam edebileceğini müjdeleyeceksin ona."

Öğretmen kısa bir anlığına bir aptal gibi baktı suratıma, oysa yeterince açık konuştuğumu düşünmüştüm, belki de dili tutulmuştur diye düşündüm.

"Anlaştık mı öğretmen?" diye üsteledim itinayla. Gözlerimden geçen o anlamı, aslında sakinliğimin oldukça ince bir buzda durduğunu ve her an çok daha açık konuşmaya başlayabileceğimi kavradı nihayet, hızlı hızlı salladı başını.

"Anladım," dedi, "anladım! Yarın hemen özür dileyeceğim!"

Kaşlarım çatıldı hemen, "ve?" diye sordum beklentiyle.

Adam telaş yaptı yeniden, "ve…" derken sesi titredi, tereddüt ediyordu. "Ve… ayaklarına kapanacağım onun! Beni bağışlaması için yalvaracağım!"

Derin, bıkkın bir solukla sarstım onu. "Hayır, o kadar da abartma, bir şeylerden şüphelenmesini istemeyiz öğretmen. Her zamanki gibi davranacak, özrünü dileyecek ve Meira'nın bir daha asla bugün hissettiği gibi hissetmemesini sağlayacaksın. Konserlerinde daima gergin, bunun neden olduğunu merak ediyordum, meğerse arkada onu azarlayacak olan öğretmenini düşünüyormuş. Bu bir daha yaşanmayacak değil mi? İnsanlar azarlamalarla geliştiremez kendini öğretmen, metotların üzerinde çalışman gerekiyor."

Hemen uslu uslu bunu da onayladı gözyaşları içinde. Akıllanmıştı, kibri müthiş kırılmıştı, aşağılanmıştı ve dahası korkmuştu. Yeterli bir karışımdı ve orada daha işim kalmamıştı.

Ağır bir hareketle eğildiğim yerden doğruldum, altına işediğini düşündüğüm adamdan uzaklaştım. Mert de yerdeki darmadağınık adama baktı, keyifle sırıttı.

“İyi geceler hocam,” dedi Mert, durdu, “Mösyö Hasan,” diye ekledi, küçük bir reverans yaptı.

Benim peşimden salonun çıkışına doğru geldi. Yolda, duvarda gördüğü anlamsız şekillerden oluşmuş ve bir çocuğa ait gibi duran tabloyu görünce de kısaca bir duraksadı. “Bu ne çirkin bir tablo? Para mı verdin bir de buna düdük?”

Girdiğimiz gibi sakin sakin, hiç acele etmeden çıktık kapıdan. Koridorları geçerken ve asansöre binerken sessizdik, Mert bir paket çıkardı, bana da uzattı. Almadım, düşünceliydim. Dışarıya çıkana kadar da sesimizi çıkarmadık.

Yağmur kısmen azalmıştı, saat 2’ye vuruyordu, Mert arabayla gelmiş olmalıydı, belki de arka bahçeye park etmişti arabasını.

İleride bir sokak köpeği havladı ve gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Yalnız ve usul usul esen uğultulu, kasvetli bir geceydi.

Yeniden konuşan Mert oldu. “Şimdi,” dedi ağır ağır, “biz kimi neden dövdük? Kim bu Meira denen kadın?”

Onun ismini duyunca derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. Yabancı, ilkel bir his tıpkı ölümcül bir zehir gibi dolaşıyordu damarlarımda yine şimdi. Bir teslim oluştu bu, sistemimde çıkan başkaldırışı kaybedişim ve Meira fikrine yenilişim, kabullenişimdi.

Artık attığım her adımda ondan bir parça taşıyormuşçasına bir aidiyet hissettim içimde; kaburga kemiklerimin altında, beyin kıvrımlarımın arasında, üstesinden gelemediğim bir istila gibi, iliklerime kadar derinden dikildim sanki bu hisse.

Meira kim mi?

Bir bilebilsem kim bu Meira… Uygar’ı bana geri ver diyeceğim ona.

ℒ

Instagram: kedilimediyy

18. Ait Olduğun O Yer

○●

Beğenerek

ve yorum atarak desteklerinizi

göstermeyi

unutmayın

İyi okumalar dilerim.

Bölüm On Sekiz

“Ait Olduğun O Yer.”

ℒ

Uygar’a,

bana Meira’yı geri ver,

diye haykırıp nefret kusmak istediğim, kendimi kaybettiğim saatlerimdeydim yine.

Tekrar tekrar gözümün önünden geçen sahnelerden kopamıyordum; Kamber’in bir hayvanmışım gibi bana takındığı tavırdan, ailemin korkunç insanlar oluşundan ve en nihayetinde Meira’nın bana yazdığı mektuptan bir türlü ayrılamıyor, o enkazdan toparlanamıyordum.

Her şey çılgın, yarım akıllı bir yazarın kaleminden çıkma bir trajedi kurgusunda olduğumu düşündürüyordu bana. Kim yazıyorsa beni, hiç acımıyor muydu bana?

Uygar ise son konuşmamızdan sonra beni tamamen yok sayarak, sanki burada değilmişim gibi görmezden gelerek o aptal ajandasını çıkardı, ona bir şeyler yazıyordu bir saattir. Günlük gibi kullanıyordu bu ajandayı ve kim bilir içine neler yazıyordu. Ah bir elime geçse, o şansı bulsam, Uygar’ın haberinin olacağını bile bile yine de o riski alır ve okurdum baştan sona!

Belki de o günlüğü elinden kaptığım gibi lavaboya koşmalı ve kapıyı kilitleyip hızlıca okumalıydım. Çıktığımda kesinlikle beni pişman ederdi buna ama hey, daha kötü ne olabilirdi ki zaten hayatımda?

Gerçekten, kurtulmak için çabalayıp planlar programlar yapıyordum ve deli gibi korkuyordum her ihtimalden ama zaten başıma en kötüleri gelmemiş miydi? Yıllardır uyuşturucularla zehirlenip uyutulan, hafızası sanki oyuncakmış gibi bir silinip bir geri yüklenen bir kukla olduğumu ne de çabuk unutuyordum bazen… Geçmişimi hiç hesaba bile katmadığım hali bir de bu!

Gemi, ağır hareketlerle salına salına karanlığın içinde süzülüp uğultularla inlerken bir sıkıntı çöktü içime iyice. Öyle oturdum olmadı böyle uzandım olmadı, kalktım etrafta dolaştım, pencereden dışarıya bakıp dalgalanan korkunç devasa denizi seyrettim rahatlayamadım ve sonunda geri döndüm. Uygar'ın karşısına oturdum.

"Ne yazıp duruyorsun o günlüğe?" diye laf attım yine dayanamayarak.

Başını kaldırmadan, "seni," diye yanıtladı basitçe.

Kollarımı önümde kavuşturup bıkkın bir bakış attım ona. "Daha önce de böyle demiştin ama yine de tam olarak neyimi yazdığını söylemedin."

Uzun zaman sonra nihayet bana bakabildi, başını yine kaldırmamış, yalnızca gözlerini oynatmıştı. Bu hali, kısık duran yorgun bakışları, durgun ifadesi bir anlığına bünyeme fazla geldi. Gözlerimi kaçırdım bilinçsizce. Böyle aniden, direkt ve teklifsizce bana, ruhumun içine bakıyormuş gibi bakmamalıydı öncelikle.

Boğazını temizlediğini duydum ve hemen sonrasında yazdıklarına geri indirdi bakışlarını:

"Herman ve Pelin'i beni arkamdan vururken ve bana ihanet ederken yakaladığını söylüyor,"

diye okumaya başladı bana yazdıklarını. Hemen dikkat kesildim:

”Herman’ın bir hain olduğunu gerçekten de bilmediğimi sanması beni küçümsediğini düşündürttü. Benim herhangi birinin oyuncağı olacağımı mı sanıyordu yoksa?”

O kısa duraksama sırasında beni kontrol eder gibi baktı buraya ve devam etti:

”Ve şimdi de karşıma geçmiş derin düşünceler eşliğinde oturuyor. Birazdan eminim ki yine ne yazdığımı soracak. Belki ona küçük bir satır okumalıyım yoksa meraktan kafayı yiyecek gibi görünüyor. Ajandayı çalmanın hain planlarını kuruyor elbette kafasında ama o kafada daima benim de yaşadığımı unutuyor. Benim bilmediğim bir şey düşünmen imkansız Meira.”

Yüzümde hemen o ciddi, sorgulayıcı ifade yer edindi, kaşlarım çatıldı kendiliğinden. Tam olarak bundan bahsediyordum işte!

Uygar’ın o irdeleyici bakışları,

derken bunu kastediyordum; beni ruhuma kadar çırılçıplak bir şekilde görebilmesinden, bir kitapmışım gibi apaçık okuyabilmesinden bahsediyordum!

Sinirim bozulmuştu söylediklerine ama çok da belli etmeden, ”Herman’ın Polat denen adamla iş birliği içerisinde olduğunu ve beraber kuyunu kazdıklarını biliyor muydun yani?” diye yarım ağız mırıldandım.

”Evet,” dedi rahat rahat.

Bir şeyi de bilme mesela?

Herman’ın ve artık o Polat denen adam her kimse, onların yanında Uygar’a karşı durabileceğimin fikri de çöpe gidiyordu o halde. Uygar’ın yazıp çizdiği bir tiyatro sahnesinde oynamak baştan kayıptı, Herman ve Polat kendi kendine Uygar’ın yazdığı senaryoları okuyorlardı işte.

Derin bir nefes aldım oturduğum yerde. ”Daha ne yazıyor günlükte?” diye sordum. ”Ne zamandır yazıyorsun hem?”

”6 yıldır,” dediğinde gözlerim büyüdü istemsizce.

O günlük bir hazine!

6 yıl ne demek? İkimizin de başından geçen her şey demek! Bütün bir gizem orada yatıyor demek! Şimdi ben bunu bilerek, hayatımın sırrının Uygar'ın dandik ajandasında yazıyor olduğunu bilerek nasıl uyuyabilirdim rahat rahat?

Yutkundum eski, deri bir kapağı olan ajandaya bakarken. "Hepsini okutmayacak mısın?" diye sordum beklentiyle.

"Zamanı gelince," dedi, en azından reddetmemişti. Hem, o zamana kadar benim de o aptal günlüğü ele geçirme ihtimalim vardı. Uygar bunu bekliyor olsa da Meira da az şeytan değildi, bir şekilde üstesinden gelip onu kandırabilirdim belki.

Bunaldım yeniden bütün bu akıl oyunlarından, yerimden kalktım ve Uygar'a yukarıdan ters bakışlar attım. "Nasıl yapacağız şimdi?" dedim birden konuyu değiştirerek.

Tek kaşı havalandı. "Neyi?"

Yatağa doğru baktım. "Uyuma işini."

Hâlâ günlüğe bakıyordu ama bıyık altından sırıttığını yakaladım. "Birçok şekilde ve pozisyonda yapabiliriz."

Küçümseyen bir ifade takındım hemen. "Sen koltukta ve ben yatakta gibi pozisyonlar mı?" dedim, dikkate almadı. Arkamı dönüp valizime yöneldim bu sırada, pijama takımımı çıkarırken, "odamı değiştirebilirsin," önerisinde bulundum. "Ya da sen Mert'te kalmaya gidebilirsin."

Herhangi bir cevap vermedi, ona biraz süre tanıdım, bu sırada lavaboya gidip üstümü değiştirdim, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı sıkıca topladım. Siyah pijama takımımla hazırdım, biraz uyku için sol böbreğimi satabilecek kadar yorgundum. Bugün yeterince tartaklanmıştım zaten, Herman ile Pelin'i o şekilde görmenin bende yarattığı psikolojik travmadan bahsetmiyordum bile ama sonrasında Mert ile boğuşmam fiziksel olarak da çok yormuştu beni.

"Kararını verdin mi?" diye sordum ona, günlüğe bir şeyler yazıyordu yine. O ajandayı alıp kafasında parçalamak istesem de sabırla soluyarak baktım ona elim belimde. "Odayı değiştirmeyecek misin gerçekten de?"

"Hayır," dedi üzerinde hiç durup da ikincil bir düşünceye dahi yer vermeye gerek görmeden.

Çatık kaşlarla izledim onun bu umursamazlığını. ”Gerçekten beraber uyuyacağımızı düşünmüyorsun değil mi?”

Ciddi bir tavırla, ”dün beraber uyumamız için yalvarıyordun,” dedi, sanki gerçeği bilmiyormuş gibi ve bu beni deli etti.

”Kaç defa söyleyeceğim? Kötü durumdaydım!” diye çıkıştım ona sinirle. ”Ne yaptığımın farkındaydım sanki…” Dün anlamsız, garip bir kriz geçirmiştim, korkunçtu ve o akılla, o bilinçsizlikle Uygar’ın kulaklarımı kapatması bir çözüm gibi gelmişti psikolojime. Zaten yeterince kafayı yemiştim, ne vardı biraz daha fazla çıldırmakta?

Uygar beni kendi halimde bırakıp lavaboya girdi, geri geldiğinde üzerinde kısa kollu lacivert bir tişört vardı, altında da siyah düz bir eşofman. Onu rahat ev kıyafetleriyle görmek güçtü, hep gömlekler ve kazaklar, kumaş pantolonlar giyerdi.

Bu yatakta ilk gece tek başıma, ikinci gece de Uygar ile fakat garip bir mazeretle uyumuştuk fakat şimdi hiçbir bahane yoktu ortada. Normal bir şekilde, bir çift gibi paylaşacaktık yatağı. Belki de gece onu boğardım, belki boğmazdım, bilmiyordum.

Yorganı göğüslerime kadar çekmiş onu izliyordum yattığım yerden, sırtım yatağın başlığına yaslıydı. Uygar ise ağır ağır yatağa yürüdü, vardığında bana hiç bakmadan yorganı kaldırdı. Eğildiği sırada heybetli vücudunu izledim sessizce, tek dizini yatağa atmıştı, öylece beraber uyuyacak mıydık gerçekten de? Nasıl hiç rahatsız olmazdı güya nefret ettiği kadının yanında uyumaktan?

”Nasıl olacak şimdi?” diye sordum ona ikincil bir sefer, kararsız bakışlarla takip ediyordum bu sırada onu.

”Söyleyeyim,” dedi derin bir sesle ve kaldırdığı yorganın altına girdi. Yanımdaydı artık, aramızda küçük bir boşluk vardı yalnızca, tek kolunu o boşluğa atarak hafifçe bana doğru eğildi. ”Uslu uslu uyuyacağız. Yarın bu gemide son günümüz. Akşam da bir yemeğe davetliyiz. Hem, sonrasında da sana küçük bir sürprizim var.”

Bana bu denli yakın oluşu tarifsiz bir titreme saldı yüreğime ama belli etmedim. Kendi tarafımda kıpırdanıp ondan biraz

dahi olsa uzaklaştım. ”Ben gelmesem?” diye sundum fikrimi dalgın dalgın.

Yorganı düzeltti ve yatağa uzandı. ”Öyle bir seçenek yok.”

Kendi yastığımı aldım, yastıksız uyuyamazdım ama gece Uygar’a yapışma riskini de almak istemedim ve aramıza tıkıştırdım. ”Niye peşinde dolaştığımı anlamıyorum.”

Uygar, kafasını hafifçe kaldırıp koyduğum yastığa baktı ters ters. ”Gözümün önünde ol istiyorum,” derken yastığı çekip üzerime bıraktı.

Sinirle aldığım yastığı aynı yere geri tıkarken, ”hani aklımdan her geçeni bilirdin?” diye sordum. Aklımız başka ellerimiz başka savaşlar veriyordu o anda. ”Bir işler çevirmeye niyetleniyorsam anlardın hani, ne diye bir de göz hapsinde tutuyorsun beni?”

Yastığı aldı ve ben tekrar geri koydum. Bu sefer arkasını dönecek oldu ama yastık rahatsız ediyor olmalıydı. Omzunun üzerinden geriye, bana doğru ters ters baktı yine.

”Çek şu yastığı Meira,” diye söylendi kaba bir tavırla. ”Kıçımda yastıkla mı uyuyacağım?”

Sinirle, ”ben kıçımda farklı şeylerle uyanmak istemiyorum, yastık iyi ve kalacak,” diye çıkıştım ona geri.

”Ne yapacağım sanki?”

Bilmem!

Yüzüme bıyık çizmekten hafızamı yeniden kaybettiğim bir sabaha uyanmaya kadar gidiyordu seçenekler! Elbette buna bir yastık mani olamazdı ama inanmak başarmanın yarısıdır, derler, ne bileyim işte…

Gözlerini kısıp şüpheyle baktı bana ama herhangi başka bir şey söylemeden arkasını döndü sonunda. O birden sessizleşince ben de garipsedim tabii. Kendi tarafıma uzanıp tavanı izlemeye başladım. Uyku uyku diye tutturduğum halde şimdi uykuya dalmakta zorlanıyordum. Birkaç dakika böyle geçti.

Az sonra da, ”sürprizden bahset bari,” dedim, belki sıkıcı romantik bir şeyse çabuk uykuya dalmamda yardımcı olur

diye. ”Ne var bu sefer? Bir bilezik mi? Yeni bir elbise mi yoksa? Bana hediye almayı bırakmalısın. Yeni bir tabanca ya da?”

”Uyu Meira,” dedi.

”Önceki teklifini kabul etmeliydim,” dedim dürüstçe. ”Tabanca fena olmazdı.”

”Beni vurmak için mi?”

Seni vurursam bu dünya beni çiğ çiğ yer. İtiraf etmek istemesem de hapishane duvarlarıyla aramdaki tek engel sensin.

O yüzden seni değil ama, zorunda kalırsam kendimi vurmak için…

Bunu söylemedim yine de. ”Elbiseme yakışırdı,” dedim onun yerine.

ℒ

Kamber, o mavi fırıldak gibi dönen soğuk gözleri, ifadesiz bakışları…

Bir fısıltı gibi, gelip geçen bir uğultu ve çok uzaklardan kopup gelmiş eski bir anı gibi, ”gir,” dedi bana, sesi yankılandı, ”neyi bekliyorsun?”

O zindanda, o karanlıkta, o demir kapının karşısındaydım. Kalbim hızlandı, elimi kaldıracak oldum ama yapamadım. Kontrol bende değildi, kontrol geçmişteki Meira’da da değildi.

İçerideydik artık. Kamber ona, ”çöz zincirleri,” derken güç sahibi tek kişi oydu. Anahtarlar ise Meira’nın elindeydi.

Meira zincirlerin kilidini açtı, çok karanlıktı, çok silikti her şey, biri kapıyı açık bırakmış da toz fırtınasını içeriye salmış gibiydi. Nefes almanın gittikçe zorlaştığı bu hortumun, bu sisin, karanlığın içinde gittikçe yutulmaya başladığımı hissettim. Kamber başımdaydı hâlâ, ben zincirleri çözerken bir Azrail gibi dikiliyordu tepemde.

”Böyle olması gerekiyordu,” diye mırıldandı Meira gözyaşları içinde. ”Kamber,” dedi yalvaran bir sesle. ”Başka çaresi

yoktu. Özür dilerim, gerçekten başka yolu yoktu, beni affedemez misin?"

"Uygar," dedi, sesi o kadar soğuktu ki iliklerime kadar titretti beni. "Bu herifi seviyor musun?"

Meira'nın kaşları çatıldı, kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla doluydu. "Hayır," dedi titrek bir nefes eşliğinde. "Ben sana ihanet etmedim Kamber, onunla aramda hiçbir şey yaşanmadı! Yalnızca onunla görüşüyorduk. Bana aşık olduğunu bile bilmiyordum! Ailemi öldüreceğini nereden bilebilirdim? Seninle

nişanlı

olduğumu

öğrendiği

için çıldırdı, ailemi katletti… Ben…" Nefes nefeseydi, aklını yitirmiş gibi tir tir titriyordu.

"Ben gerçekten böyle olmasını istemedim Kamber," derken öylesine zavallı görünüyor, öyle içten ağlıyordu ki… "Ne yapacağımı bilemedim, akrabalarımın öğrenmesinden korktum, herkesten korktum, suç bana kalacaktı!
"

Kamber'in zerre acıma barındırmayan bakışları tekrardan bana indi. Gerçekten biraz olsun acıyacağını, bana inanacağını düşündüm ama onun yerine, "kimden aldın bu yalan söyleme huyunu Meira?" dedi bıkkın bir şekilde ve eğilip zinciri aldı eline.

Çok silik ve eksik bir anıydı, uyandığımda doğru düzgün hiçbir şeyi hatırlayamamış, yalnız o huzursuzluk hissiyatıyla kalakalmıştım.

Bir süre o şekilde uzandım. Hava henüz aydınlanmamış, hiçliğin ortasında süzülen geminin manzarası karanlıkta kalmıştı. Uygar uyuyordu, aramızdaki yastık yerli yerindeydi ve arkası bana dönüktü.

Yatakta pek kıpırdamadım Uygar en küçük hareketliliğe uyanır diye. Kendi başıma karşıda kalan pencereyi izledim bir tiyatro sahnesiymiş gibi. Kalp atışlarım hâlâ hızlıydı

gördüklerimden, o Kamber denen puşttan ve bütün o zindan saçmalığından…

Her gözümü kapattığımda birbirinden beter anılarda uyanıyor olmanın bu kadar yıpratıcı olabileceğini tahmin edemezdim. Daha hikayenin belki yüzde onuna bile hakim değildim ve şimdiden bitiktim, belli isimleri düşündüğümde dahi vücuduma titreme nöbetleri yayılıyordu.

Ne kadar da güçsüz, yitik bir ruhtum böyle…

Oysa Lilith, kendisine dayatılan her türlü baskıdan evrenin ilk başkaldırışıyla kaçmış, özgürlüğü uğruna cenneti reddetmiş bir kadındı.

Tanrının tarafında olmaktansa,

Karanlığı seçmiş ve bir iblise dönüşmüştü.

Ne yaşanmıştı acaba geçmişte de böyle bir taraf seçmişti Meira? Geçmiş o kadar kötü olmalıydı ki Meira'nın kendisi bile bana öğrenmemem gerektiğini söylemişti ama şimdi düşünüyorum da uyandığımdan beri çektiğim bütün o ıstırapları, belirsizlikten kafayı yiyişimi, çaresizliğimi ve daha basit kelimelerle açıklayamayacağım onlarcasını, imkanı yoktu ki kalkıp gelecekteki kendime,

"hayır, karanlıkta kör sağır topal kal ve hiçbir şeyi öğrenme"

diyeyim.

O halde, Meira'yı bile, beni bile böyle bir karar almak zorunda bırakabildiyse peşinde koştuğum sır hayal edemeyeceğim kadar korkunç bir şey olmalıydı.

Az sonra Uygar da uyandı. Saat daha 7'ydi, yattığı yerde kıpırdandı ve henüz gözlerini bile açmadan ilk düşünesi, ilk refleksi eliyle beni yoklamak oldu.

"Niye uyanıksın sen yine?" diye mırıldandı uykulu, derin bir sesle.

Geçmişi gördüğümü söyleyemezdim, bunun yerine, "acıktım," dedim. Hâlâ arkam dönüktü ona, yatakta doğrulmasıyla beraber yattığım yerde hareketlendim. Kalkıp gitti, az sonra da lavabodan duş sesi geldi, geri geldiğinde birkaç su damlasının heybetli omuzlarından kurtulup sert gövdesi boyunca

yuvarlandığı vücuduna siyah bir kazak geçirdi. ”Kahvaltı için hazırlan,” dedi yüzüme bakmadan ve nemli saçlarını düzeltmek için girişteki boy aynasının karşısına geçti.

”Odaya getirtebilirsin yine,” dedim, hiç halim yoktu rezillik çıkardığım insanların arasında oturmaya.

”Olmaz.”

Yattığım yerden doğruldum. ”Neden? Pelin ile baş başa kahvaltı etmeyi sevdiğini sanıyordum,” derken onu hiç yere kışkırtmadan edemedim. ”Doğru ama,” diye devam da ettim iğneleyici üslubuma, ”Pelin baş başa bir şeyler yapmayı bir tek seninle sevmiyordu.”

Aynadaki yansıması ilgisiz göründü fakat ”saçmalamayı bırak,” dedi yine de. ”Pelin ile aramda bir şey yok.”

Gözlerimi devirdim buna ve elbette yakaladı hemen aynadaki yansımadan. Kaşlarını çattığını gördüm fakat umursamadım, yataktan kalkıp hemen karşısında kalan makyaj masasına oturdum.

Uygar’ın beni izlediği hissiyatına kapıldım, ben ise yalnızca kendi yansımama, çökük göz altlarıma ve soluk tenime bakıyordum aynadan.

”Hâlâ Pelin’e neden bu kadar taktığını anlamıyorum,” diye sesli bir şekilde düşündü. Üzerine bisiklet yaka siyah bir kazak geçirmişti.

Ben ise aynanın karşısında derimi tutup geriyor, kızarık gözlerime bakıyor, kuru dudaklarımı inceliyordum. ”Sana söyledim,” dedim gördüklerimden rahatsız olduğum için yüzümü buruştururken. “Benim hayatımı mahvettikten sonra başka kadınlarla mutlu olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben yanında olduğum sürece sen de yalnız ve mutsuz olacaksın. Ne Pelin ne de başka bir kadın, hiç kimseyle bir ilişki yaşamana müsaade etmem.”

Bu söylediğim onu eğlendirdi belli ki. Artık ona bakmasam da yüzünde meydan okuyan, kibirli bir ifade belirdiğini anlayabilecek kadar onu tanıyordum. ”Merak ediyorum da,” dedi, ”buna nasıl müsaade etmeyecekmişsin? Kendi hayatının

kontrolü dahi elinde değilken benimkine mi müdahale edebileceğini sanıyorsun?”

Bu tavrına sinirim bozulsa da sakinliğimi korudum, bu onu daha da kudurturdu eminim ki. ”Sen nereye gitsen peşine beni de taktığını unutuyorsun sanırım. Tek esir ben miyim sence? Sen de benimle beraber esirsin, bana bakmakla yükümlüsün. Bu kişisel hayatını kötü etkilemeyecek mi sanıyorsun? Elimden geldiğince her işine burnumu sokup hayatını zehir etmeyi planlıyorum.”

Belki de bu kadar dürüst olmamalıydım, huyuna gitmem gerektiğini unutup duruyordum sanırım. Meira bu sivridilini ve kışkırtmaya olan neredeyse içgüdüsel diyebileceğim reflekslerini bastıramadığı sürece benim başım sürekli derde girecekti belli ki.

Ama neyse ki Uygar iyi gününde olmalıydı, boş verdi. ”Kahvaltı için hazırlan artık,” derken boy aynasından kopup bana doğru geldi.

Birkaç adımlık mesafeyle arkamda kalan yatağa oturmasını izledim sert bakışlarla. ”Herkese küfür edip saldırmaya çalıştım Uygar, beni onların arasına mı çıkartmak istiyorsun gerçekten de?”

Yatakta oturduğu yerden beni izliyordu. ”Yalnızca biz olacağız,” dedi, hafifçe arkasına yaslanmış ve geriye attığı kollarından destek almıştı.

”İyi,” dedim, daha fazla itiraz etmekte yarar görmeyerek. ”Pijamamın üstüne kaban giyeceğim yine o halde.”

Omuz silkti. Giyinip kuşanmak umurumda değildi ama yorgunluktan ve stresten suratım çok sönük kalıp renksizleşmişti. Bu halim moralimi bozdu, belki biraz renk fena olmazdı, en azından aynada kendime baktığımda bir yıkım görmezdim.

”Biraz makyaj malzemesi mi alsan bana?” diye mırıldandım yanağımı tutarken ve aynadaki kızı izlerken. Hemen arkada yatakta oturuyordu Uygar da, bir an olsun ayırmamıştı gözlerini benden.

”Ne için?” dedi, başını hafifçe omzuna doğru yatırmıştı.

”Sürmek için?” Ters bir bakış attım hemen ona, anında havada yakaladı. ”Zaten benim param değil mi hepsi? Al işte.”

Tek kaşını kaldırdığını ve dudaklarının kibirli bir sırıtmayla kıvrıldığını gördüm. ”Senin paran mı?”

İstifimi bozmadım hiç. ”Bana ait her şeyi benden çaldığını unutuyorsun.”

Gözlerini kıstı, düz kaşları çatılmıştı. ”Sen beni parana konmuş çulsuz bir avukat mı sanıyorsun?”

”Evet,” dedim dürüstçe.

Ortamın kızıştığının ve benim bunu körüklemeye devam edeceğimin de farkındaydım, belki biraz dürüst olmayı kesmeliyim diye düşünerek tarağa doğru uzandım, dağılmış saçlarımı tarayacaktım. Uygar sessizdi, fazla sessiz, beni izliyordu, ben ise onu izlememeye çalışıyordum.

Ve ağır bir hareketle kalktı yataktan, kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissettim anında ama hiç bozuntuya vermedim, aynaya bakarak saçlarımı taramaya olduğu gibi devam ettim.

Şu an başıma gelen her şey geçmişteki Meira’nın çenesini kapatamamasından ötürü gelmediyse ben de hiçbir şey bilmiyorum…

Arkamda durdu önce, aynada kendime baksam da odağım ondaydı. Ellerini kaldırıp omzuma koyduğu gibi bir titreme yayıldı bedenime, ani bir sıcaklık dalgası geçti üzerimden. Neden böyle bir etkisi olduğundan emin değildim ama bedenim tanıdı sanki temasını, tenini ve hissiyatını. Ütopik bir andı, ilk defa dokunmuş değildi bana fakat bunu bedenime bir türlü anlatamadım.

‘Ne var heyecanlanacak?’

desem de ikna edemedim kendimi. Dediğim gibi, o Uygar’ı tanıyordu, yabancı olan tek kişi bendim burada. Aklım onu yadırgasa da bedenim kavrayışını sahipleniyordu adeta. Ne yapacak, diye tetikte olsam da saçlarımı taramaya devam ettim. Arkamda bir dağ gibi yükseliyor ve ışık kaynağı geride kaldığı için bir silüete, gece ansızın baş ucunda beliren bir canavara benziyordu.

Sonunda bir hareket yaptı, uzanıp tarağı elimden aldı. Karşı koymadım ona, her zamanki gibi tersleyecek, huysuzlanacak hali de bulamadım gergin bedenimde. Yalnızca yerimde uslu uslu oturup saçlarımı tarayışını izledim.

”Meira,” dedi önce uysal ama altında çeşitli tehditlerin yattığı yanıltıcı bir sesle. ”Ailenin ne kadar zengin olduğunu sana yeterince iyi tasvir edemedim diye düşünüyorum.”

Az önce neyin tartışmasını yaptığımızı ve bunun neyin karşılığı olduğunu dahi unutmuştum, aklım bir karış havadaydı ve tek düşünebildiğim hayatta kalmaktı. Her anlamda.

”Ailen, İsrail’in ithalat ve ihracat zincirlerinin sahibi desem abartmış sayılmam,” diye devam etti hem saçımı taramaya hem de karşılığına. ”Bunu sana daha önce söyledim. Burada gördüğün insanlar birer sosyete kılıklı soytarılar, sonradan görme, siyasi tanıdıklarla yükselmiş ikinci sınıf kuklalar yalnızca.”

Yutkundum ve aynadaki yansımadan bunu anbean izlediğinden emindim.

”Oysa senin ailenin hizmetçileri bile daha vasıflı, varlıklı insanlardı bunlardan. Böyle bir gücü elinizde bulunduruyordunuz işte, düşünebiliyor musun?”

Devam etmeden önce durdu, tarağı bıraktı artık ve saçlarımı uzun, kemikli parmaklarının arasında, avucunun içinde döndürüp at kuyruğu şekilde kavradı ve başımı geriye, ona doğru yatırmama sebep olacak kadarıyla hafifçe çekti kendine.

Başımın, onun karnına değdiğini hissettiğimde kendimi kastım gergin bir şekilde, dişlerimi sıkıca birbirine bastırmaya başlamıştım bilinçsizce fakat saçlarımı sertçe çektiği yoktu; canımı yakmıyor, yalnızca bir kuklaymışım gibi iplerimle beni yönetiyordu.

Hemen tepemdeydi, ben yukarıya, o ise aşağıya, bana bakıyordu. Bir eli omzumda beni sabitlerken diğeri hâlâ saçlarımı kavrıyor ve sanki üstünlüğünü, üzerimdeki hakimiyetini hiç utanıp sıkılmadan göstermek, iyice bana empoze etmek istiyordu.

”Hayal dahi edebiliyor, şu anki hiçliğinle akıl erdirebiliyor musun bir zamanlar sahip olduğun zenginliği?” dedi sakin bir üslupla fakat sakin olmaktan en uzak imayla konuşuyordu aslında. ”Küçük dağları değil, büyükleri bile siz yaratmıştınız oysa. Anlayabiliyor musun ne denli güçlü bir aile olduğunuzu?”

Yutkunmaya çalıştım ama kafamı geriye atmışken bunu yapmak zor geldi, yüzümü buruşturdum ben de.

”Ve küçük hanım,” dedi, alnımın önündeki ince saç tutamlarını boştaki eliyle nazikçe ayırmaya başladı. ”Böyle bir aileyi kökünden bitirebilecek, piyasadan silebilecek güçteymişim demek ki ben de. Sizin paranıza mı ihtiyacım vardı sence?”

Başım dönüyordu artık. Neyse ki daha fazla tutmadı beni öyle ve başımı doğrulttu yavaşça ama ellerini çekmedi geri, önce kavradığı saç tutamını tek omzuma doğru bıraktı nazikçe, ardından diğer eliyle omzumu tuttu. İkimiz de birbirimizi aynadaki yansımadan izliyorduk, bana doğru eğilmişti hafifçe ve geniş omuzlarının karşısında küçücük hissettirdi kendimi bana.

Devam etti: ”Ailenin sahip olduğu mal ve mülkün büyük bir kısmı bende; banka hesapları, yurt dışındaki rezervleri, şirketleri, zincir işletmeleri, fabrikaları, hepsi benim ve büromun kontrolü altında ama bugün ne giydiğin ne de yediğin içtiğin hiçbir şeyin kaynağı onlar değil.”

Gözlerimi ondan kaçırmadım da sert sert baktım aynadan ona. ”Madem kullanmayacaksın bana geri ver sahip olduklarımı,” dedim kararlı bir sesle.

Bir eli hâlâ saçlarımdaydı. Artık sadece sevmeye başladı. ”Ne istiyorsun?” diye sordu ilgiyle. “İstediğin her şeyi alabilirim sana.”

Her ağzını açtığında düpedüz olmasa da beni bir şekilde küçümsüyor ve ona birçok anlamda bağlı olduğumu sinsi bir çabayla empoze ediyordu ya… ”Çocuğun değilim ben senin,” dedim sert bir tavırla. ”Kendi paramı, malımı mülkümü geri istiyorum.”

Kaşları çatılsa da dudaklarında bir sırıtma vardı. ”Ve böylece güçleneceğine mi inanıyorsun? Karşımda durabileceğine belki de…”

Doğrusu, evet ama bunu ona en azından kendi ağzımla itiraf etmek istemedim.

O da bu savımı üzerinde durmaya bile değer görmeden, ”unut bunu,” diye kestirip attı.

Boğazıma oturan yumruyu geçiremedim bir türlü. ”Yani bana ait olan hiçbir şeyi geri vermeyeceksin,” dedim sesim az önceki kadar kendinden emin ve güçlü çıkmazken. ”İsmim ve soyadım dışında hiçbir şey benim olmayacak.”

Tek kaşı küçük bir imayla kalktı havaya. Hemen, ”ne o?” dedim suçlayıcı bir tavırla. ”Soyadımı da mı alacaksın benden?”

Keyifle kıvrıldı dudakları. ”Alayım mı?”

Gözlerimi devirdim istemsizce ve bunu hemen yakaladı. Keyifli ifadesi bozuldu ve kaşlarını çattı. ”Şu gözlerini devirmeyi bırak,” diye uyardı belki artık bininci kez beni.

Onu görmezden gelerek, ”böyle mi yaşayacağız yani sonsuza dek?” diye asıl konuya döndüm yeniden. ”Ciddiyim, ne var aklında ilerisi için?”

Bir anlığına sessizleşti. Bu beni de korkuttu, neden sessizleşti? Ne geçiyor aklından? Ne planlıyor?

”Güzel şeyler var,” dedi sonunda ama bu bana samimiyetsiz bir karşılık ya da bir alay gibi geldi.

Kalp atışlarım hızlandı hemen. ”Ne gibi?” dedim,

ne kadar kötü,

diyecekken.

Omuzlarımdan tutuyordu beni, ”çok güzel şeyler planlıyorum Meira seninle ilgili,” dedi ve eğilip saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu dalga geçer gibi.

Bir şey söyleyecek, açıklamasını isteyecek gibi oldum ama kolunu kaldırdı, saatine baktı ve ”kalk hadi,” diyerek böldü, ”kahvaltımızı edelim.”

Benden kopup geri çekildiğinde başından beri nefes almıyordum sanki de anca şimdi aralayabilmiştim dudaklarımı biraz oksijen için. O kadar kolay toparlanamadım, kafam yine kazan gibi kaynıyordu ama Uygar çoktan ceketini geçirmişti üzerine. ”Hadi,” diye yinelediğinde kalktım mecburen.

Keyifsizdim Uygar’ın peşine takılırken, yanında dahi yürümek istemedim ve birkaç adım arkasından takip ettim onu ama hole çıktığımız vakit bu mesafe bile rahatsız etti onu, durdu ve döndü, istemsizce geride kalmışım gibi ona yetişmemi bekledi ama o durunca ben de durdum.

”Yanıma gel Meira,” dedi. Adama nasıl yürüdüğüm bile dokunuyordu ya hani… Söylene söylene gittim yanına, sert bir bakış atsa da devam etti benimle daha fazla uğraşmayarak.

Açık havaya çıktığımız vakit biraz daha toparlanabildim. Bu 70 bin tonluk yüzen mezarda kapalı alanda kalmak kadar boğucu ve kasvetli bir şey daha var olamazdı. Temiz hava beynime giden ve kesinlikle tıkandığına inandığım damarları açtı sanki.

İçtiğimiz geceki mekandı yine fakat sabahın erken saatleri olduğu için tek tük insan vardı, biri de Mert’ti. En kenardaki masaya oturmuş uzun uzun manzarayı izliyor ve sigara içiyordu. Kısacık saçları, üzerindeki bol siyah sweatshirtü, kızarık kepçe kulakları ve ellerindeki yaralar… Geldiğimizi fark ettiğinde döndü, masada karşısına oturana kadar bizi sessiz gözlerle takip etti.

Üzerimde yine o geceki gibi pijama takımı ve siyah, uzun bir kaban vardı, Mert buna bakarak, ”bu yine don atletle çıkmış dışarı,” diye laf attı.

Kahvaltılıklar geldi, ikisinden kaçmak için fırsat kolladığımdan tabağımdakileri hızlı hızlı bitirmenin derdindeydim. Aralarında ettikleri muhabbete dahi kulak kabartmadım başta. Herman’ın ve Polat’ın gizli iş birliği içerisinde olduğunu Uygar’ın nasıl başından beri bildiğini ve buna rağmen anlaşmayı imzaladığını tartışıyorlardı. Konuya çok uzaktım, iş tanımlarını da anlamıyor, anlaşmanın neyle alakalı olduğunu da bilmiyordum. Üstü kapalı gizli saklı

işlerden ve cevaplardan sıkıldığım için de konuşmaya müdahil olmadım.

Lakin bir noktada konu değişti ben fark etmeden, Mert'in, "yok abi, tek tek yolcu listesini kontrol ettim," dediğini duyup kulak kesildim birden. 'Hiçbir yerde yok adam."

Hemen tabağımdan kaldırdım başımı ve Mert'e baktım şüpheyle. "Hangi adam?"

"Gizli aşığın," dedi Mert imayla.

Kafam karışmış ve kaşlarım çatılmıştı tepki olarak. "Ne? Kimden bahsediyorsun?"

"O gün yemekte konuştuğun adamdan."

Khalil'den bahsediyordu! Siktir...

İkisi arasında gidip geldi bakışlarım. "Onu mu… Arıyordunuz?"

"Evet."

"Neden?" derken sesim bir garip geldi kulağıma geri.

Tek kaçış biletim o adam benim!

"Söyledim ya? Sadece… küçük bir sohbet ettik. Tanımıyorduk birbirimizi. Ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Ne diye adamı arıyorsunuz şimdi?"

Uygar hemen yanımdaydı, baştan beri bana hiç bakmamış, buralı olmamıştı ama içimde dönen kaostan daima haberdarmış gibiydi. "Neden ellerin titriyor?" derken göz ucuyla şöyle bir baktı bana.

"Titremiyor," diye karşılık verdim hemen.

Uygar başını salladı ağır ağır, tabağıyla ilgileniyordu ve yüzünde donuk, sert bir ifade vardı. "Bu yüzden arıyorum o adamı. Yalan söylüyorsun çünkü."

Gittikçe telaşa kapılıyor ve kapıldıkça da fazla fazla üsteleyip konuşuyor, acele ediyor, hemencecik alevleniyordum. Dayanamayarak oturduğum yerde döndüm Uygar'a doğru. "Ne konuşmuş olabiliriz Uygar? Bir yabancıyla ne konuşulur en fazla?"

Omuz silkti. ”Bunu o adamı bulduğumda ona bizzat ben sormayı düşünüyorum.”

”Saçmalık,” dedim gergin olduğumu yansıtmamaya çalışarak. ”Kıskandığın için yapıyorsun bunu.” Belki bu şekilde kışkırtırsam rahatsız olur ve beni haklı çıkarmamak adına adamı boş verirdi. ”O gece sana söylediklerim yalandı, adamla flört etmedim, gereksiz bir tepki bu.”

Ama Uygar yemedi bunları, ”o adamı bulacağım Meira,” dedi hiç uzatmadan, ”boşuna nefesini tüketme.”

Mert de ”yarın sabah yolculuk bitiyor,” diye ekledi. ”Yarına kadar bulsak iyiydi de kimliği bile yok ortada. Arkadan gördüm sadece.”

Başladı benim paranoyalar tabii. Yarım saatim bu adamı bulsalar neler olacağıyla, nasıl tek kapımın da kapatılacağıyla, bundan sonra bu manyakların arasında ne halt yiyeceğimi düşünmekle geçti, diğer bir yarım saat ise kendimi rahatlatmakla. Sakinleşince daha mantıklı düşünmeye başlayabildim ve sonlara doğru bu beni dehşet rahatlattı, Khalil’in böyle basitçe yakalanmasına imkan yoktu.

Bir şekilde ona güvenmek zorundaydım. Meira, ikisini de tanıyor ve Khalil’e güvenebileceğini söylüyorsa ben de inanmak zorundaydım.

Kahvaltıdan sonra neyse ki rahat bıraktılar beni, Uygar’ın peşinden odaya geri döndüm. Khalil’i bulmak ve diğer bazı işler gibi meşguliyetleri vardı, benimle uğraşamazlardı şükürler olsun ki. Uygar yine de bana güvenmiyor gibiydi, kapı pervazının iki tarafında karşılıklı duruyorduk en son. Bendeki tersliği sezdi sanki, şüpheli görünmüş olmalıydım ki şöyle bir baktı bana: Gülümsedim.

”Ayak altında dolanma,” dedi son olarak, ”odada kal.”

Hiç sorun etmeden, bozulmadan ve terslemeden hemen, ”tamam,” dedim uslu uslu. ”Ve sürprizin vardı değil mi?”

Aferin, dikkat dağıt!

Yeni hatırlamış gibi göründü o da. ”Evet,” dedi, kaşları çatıktı. ”Akşama doğru geleceğim.”

Sonunda geri gidip kapıyı çekti ve kapının kapanmasıyla benim arkamı dönüp içeriye koşmam bir oldu.

Hemen valizleri alt üst edip birkaç parça kıyafet çıkarttım kendime. Hiç giymediğim salaş bir etekği pijama altlığımı dahi çıkarmadan geçirdim hemen. Üstüme de beyaz, yakaları fırfırlı bir gömlek. Sosyeteye uydurmaya çalıştığım bir şeyler işte, bir de siyah, büyük bir gözlük ama yeterli değildi elbette, yine de daha başka bir şey bulamadım valizde. Kıyafetlerim, hele ki aksesuarlarım çok sınırlıydı, bir gözlük bulmuş olmama dahi şaşıyordum.

Biraz gizlilik için saçlarıma bere geçirdim önce, şapka bulamamıştım. Topuklarıma kadar uzanan uzun eteğim ve gömleğimle bir iş kadınına benziyor olabilirdim, tabii berenin alakasızlığı bütün bu görüntüyü bozmasaydı. Nihayet dışarıdaydım. Dikkatliydim holü geçerken, etrafıma bakındım ve birilerinin olmadığından emin oldum. Khalil'i gerekirse bütün bir gemiyi alt üst edip bulacaktım bir şekilde ama bunu da öylece Meira olarak yapamazdım.

Uygar haysiyetsizi geminin çalışanlarından bana dair duyumlar alıyordu, onları uyarmış olmalıydı, hepsinin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum gittiğim her yerde. Bu yüzden başından beri rahat rahat yalnız başıma bırakabiliyordu ya beni!

Yolda geminin yan tarafına balkona çıkmış tombulca bir kadın gördüm, sigara tutacağına kıstırdığı uzun ince bir dalı tüttürüyordu. Başında kasket, boynunda eşarp, ellerinde yün bir eldiven. Yanaştım ona doğru usulca, ilerideki çiftin geçmesini ve koridorda gözden kaybolmalarını bekledim.

Uygun zamanı bulunca da arkadan yaklaşıp kadının kafasındaki kasketi çıkarıverdim birden. "Ver bakayım şunu!" dedim onu azarlayarak, "yakışmıyor zaten sana."

Kadın neye uğradığını büsbütün şaşırarak yerinde sıçradı ve tiz bir hayret nidasıyla bana doğru döndü fakat bu sefer de boynundan eşarbını çekip çıkardım.

"Aa! Ah!"

Fenalaştı birden ve kısa tıknaz bedenini kollarıma doğru bıraktı. Zar zor dengemi koruyabildim ben de yoksa yere yığılacaktım kadınla beraber.

”Abartma kadın!” diye telaşa kapıldım birden, tuttuğum tombul kadını güvenli bir şekilde indirdim yere. Bunun ne kadar zor olduğunu anlatamazdım. Önce bir tokatladım onu hafifçe uyansın diye ama kafasını atmış geriye, gözleri kapalı ve incecik dudakları da aralıktı.

Uyanmıyordu ama benim gitmem lazımdı. Kadını yere bırakıp hemencecik boynundan aldığım eşarbı kafama taktım, kasketi de üstüne geçirdim. ”Yetişin!” diye bağırdım öteye doğru. ”Yetişin hemen! Hanımefendi fenalaştı!”

Ve birkaç kişinin ilgisini çekebildim, bize doğru meraklı bakışlar ve telaşlı adımlarla yöneldikleri vakit ayağa kalktım.

”Ne oldu?”

”Şimdi geldim ben de!” dedim ve aralarından sıyrılıp hızlı adımlarla ayrıldım oradan.

Karış karış gezmek vardı şimdi gemiyi. Moda diye yutturabileceğim bir kombin felaketiyle yeterince kamufle olduğuma inanarak gezdim insanların arasında.

Geriye de kelimenin tam anlamıyla gemiyi karış karış dolaşmak ve arada rastgele insanlara Khalil’in dış görünüşünü anlatıp bildiklerini ummaktı. Daha fazla çalışanlarla muhatap olmak istemedim, hepsi Uygar’a öter ve bir adamı aradığımı, hem de nasıl bir adamı aradığımı ona anlatıp tarif ederlerdi ama yolculardan da gemiyi talan etmekten de bir hayır gelmedi. Tam olarak 4 saat harcadım. Derviş gibi gezdim durdum, rastgele insanlara sordum durdum ama yok.

Gemi yarıldı da içine girdi sanki herif!

Artık bir noktada pes edecek oldum, acıktım, susadım, açık büfenin tekinde adamın sandviçini tepsisinden şaşıracağım bir kapkaççılık marifetiyle kapıverdim, ruhu bile duymadı. Arkadan fikirsiz adamın,

”mon sandwich?”

hayret nidasını duydum. Artık mon olan sandwichi yolda yemeye başladım.

Saat öğleden sonra 2 sularıydı artık. Gemideki hareketlilik artmış, kibar bey ve hanımefendiler öğle uykularından uyanmış, brunch için güverteye doluşmuşlardı.

Pes ediyordum, yine, bu kadar gezip tozduğum halde ancak ve ancak kasıtlı olarak benden saklandığı takdirde bulunmayabilirdi. Khalil tehlikenin farkındaydı ve benden, benim onun sözünü dinlemeyerek peşinden gidip Uygar'ı da şüphelendireceğimden emindi ve tedbirli davranarak kaçınıyor, gözlerden uzakta kalıyordu.

Doğrusu mantıklı bir hareketti, ben olsam ben de bana güvenmezdim.

Odama dönmek üzere üst kata çıktım, labirent gibi uzanan holdeydim ve birçoğu yemek salonlarında ya da güvertede olduğundan odaların bulunduğu üst katlar sessizdi. Dönüp sol taraftaki holden devam edecektim yoluma fakat çok kısa bir anlığına gözüme çarpan bir hareketlilikle sağ koridora baktım ve orada bir adam gördüm.

Uzun bir adamdı, siyah bir kazak ve siyah saçlar. Arkasını dönmüş koridor boyunca acele etmeden yürüyordu. Daha gördüğüm ilk anda kalbim sıkıştı, yüzünü görmesem de "dur!" diye bağırdım o tarafa doğru.

Ama adam koridorun sonundaydı ve köşeyi dönüp gitti çoktan. Can havliyle atıldım ona doğru. "Sen!" dedim nefes nefese. "Bekle! Dur!"

Koridor bitti ve sola döndüm ben de fakat yine uzun bir koridor çıktı karşıma. "Nereye kayboldun?" diyordum hızlı hızlı arşınlarken yolu. İleride başka ayrımlar gördüm, nefesim tükeniyordu ama pes etmedim. Benden kaçıyor muydu? Yoksa üzerine mi alınmamış veyahut duymamıştı? Kalbim küt küt atıyordu koridoru koşar adımlarla geçerken.

Adımlarım gittikçe yavaşladı ve sonunda durdu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen koridorda yalnız başımaydım, eğilip dizlerimi tuttum ve nefeslendim hızlı hızlı.

Sonra bir ses duydum.

Bir melodi.

Önce çok uzaklardan geldi, ince bir iplik gibi uzanıyordu melodi geri; üzerine notaların dizili olduğu ipi tuttum ve ona doğru yavaş ve meraklı adımlarla ilerledim. Koridor boyunca yankılanan tüyler ürpertici melodi her adımda netleşti, notalar birer sözcükler gibi dizildi art arda, kalp atışlarım göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi yükseldi.

Ben bu parçayı tanıyorum.

Ben bu parçayı, kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorum.

”Sol minör Adagio…”

diye mırıldandım bilinçsizce, sorsan bunun ne demek olduğunu dahi bilmezdim ama iliklerime kadar bir aitlik hissettim o an bu isme, bu sese.

İleride, koridorun sonundaki bir salonun kapısına doğru yaklaştım, ses içeriden, salondan geliyordu. Hipnotize olmuş gibiydim, geçmişteki Meira gelmiş ve ben gitmiştim sanki; yaklaştım, yaklaştım ve yaklaştıkça gözlerimin önüne gelen sahnelere seyirci kaldım. Silikti, her zamanki gibi, bir anı değil de kuyruğundan tutup yakalamaya çalıştığım hareketli bir rüya gibiydi.

Meira sahnede şimdi, prova yapıyor olmalıyım. Kulağımı tırmalıyor yaptığım hatalar, olması gerekenden de tiz ve yanlış çıkan notalarla esere saygısızlık yaptığımı düşünerek kaşlarımı çatıyorum sanki ama ısrarla sürdürüyorum belki bininci denememi.

”Neden bu aptal yere gelmekte diretiyorsun?”

Ve birden durdum. Ne olup bittiğini anlamak sonraki birkaç saniyeye kadar zor gelse de salondaki bir diğer kişiyi gördüğümde her şey daha da netleşti.

Kamber…

Koskoca salonda ben sahnede elimde kemanla dururken o da aşağıda, en öne gelmiş bana bakıyordu. ”Sen…” dedi Meira belli ki beklemeyerek. ”Ne yapıyorsun burada?”

Kamber’in rahatsız edici derecede masmavi gözleri üzerimde dolanıyordu. ”Neden buraya gelmekte ısrarcı olduğunu

sorguluyordum," derken ona kibirli bir görünüm veren ince çenesini kaldırdı.

Meira huzursuz görünüyordu, bakışlarını ondan kaçırdı. "Keman çalmayı seviyorum," dedi yarım ağız.

Kamber'in tek kaşı havalandı. "Keman mı? Tiz sesinden nefret ettiğini sanıyordum. Sen piyano seversin."

Meira derin bir nefes aldı. "Prova yapmam gerekiyor," dedi bıkmış bir şekilde.

Ama bu Kamber'in yüzünde bir sırıtmanın peyda olmasına sebep oldu. "Beni kovuyor musun yani?"

"Lütfen Kamber, burası yeri değil."

Merdivenlerden çıktıktan sonra Meira'nın karşısındaydı artık. Çokbilmiş bir tavırla yanaştı ona, elleri kumaş pantolonunun cebindeydi ve gömleğinin kolları sıyrılmıştı. Uzun vücuduyla Meira'nın karşısında bir engel gibi dikildi, ona üstünlük taslamaktan hiç çekinmedi.

"Neden bir işler çevirdiğini düşünüyorum?" diye soludu Meira'nın yüzüne doğru eğilirken.

"Ne gibi?"

Kamber, bu tavırdan hoşnutsuz kaldı, irislerini çerçeveleyen koyu halkayla zaten yeterince bir canavar gibi görünüyordu, o gözlerini kısarak şüpheyle baktı bir de Meira'ya.

"Bana bak," dedi, "tek bir hatan- hayır, hayır hayır Meira, tek bir asılsız şüphe dahi olabilir içimde ateşlenen ve tamam, babanın bundan haberi olur."

Meira çok sıkılmış ama bir yandan da tedirgin duruyordu. "Ne yapmamı istiyorsun benden?" diye sordu dürüstçe.

"Neyin peşinde olduğunu söylemeni," diye karşılık verdi Kamber de hiç gecikmeden.

Meira bütün bu konuşmadan bunalmış gibiydi ama öylece de tersleyemezdi, el mecbur sakin kaldı, biraz da üzgün göründü gözüme. "Anlamıyorum Kamber," ded, "yalnızca keman çalmak istiyorum. Evden ve ailemden kaçmaya, kendimi sevdiğim şeylere vermeye çalışıyorum, görmüyor musun?"

Ama bu açıklama Kamber'i önce birkaç saniyeliğine dondurdu, soğuk mavileri bana kitlenirken ince dudakları ağır ağır kıvrıldı yukarıya doğru. Yaramaz bir çocuğunki gibi pis bir sırıtmaydı bu, ruhumu daralttı gülüşü.

"Keman demek," diye mırıldandı başını anlıyormuş gibi sallayarak ve eğilip elimdeki kemanı aldı. Meira'nın ince kaşları kıvrılmış ve huzursuz bir ifade yerleşmişti soluk yüzünde, Kamber'i izledi tetikte bir şekilde.

Kamber ise döndü ve ani bir hareketle kemanı sapından tutarak yere vurdu, birkaç darbede paramparça etti. Parçalar etrafa saçılırken Meira geriye kaçındı hemen ama şaşırmış görünmedi, alışıktı sanki böyle şeylere.

"Keman he?" diye büyük bir keyifle alay ediyordu Kamber benimle. "Meira… Ah Meira. Sanatçı mı oldun yani şimdi? Sanatçı ruhlu bir kadın mısın yani?"

Meira'nın elleri yumruk halini almıştı ama Kamber'e sakin cevaplar verdi. "Çocukluğumdan beri çalıyorum, yeni bir şey değil bu."

Kamber dudaklarını büzerek alay etti onunla. "Çok tatlısın," dedi, kemanı rastgele bir yere fırlatıp tekrardan Meira'ya yaklaşırken. "Belki bir gün bana da çalarsın. Hatta, özel bir konser bile verirsin bana, değil mi?"

Meira'nın çenesinin kasıldığını ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü görebiliyordum. En küçük bir duygu karmaşasında hemen kıpkırmızı olurdu gözleri, damarlar belirirdi yeşil irislerine uzanan. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu sakin olmaya çalışarak. "Ne istiyorsun Kamber? Gerçekten, ne için geldin buraya?"

Kamber dudaklarını birbirine bastırarak fikirsiz göründü ve omuz silkti. "Hiç. Nişanlımı görmek isteyemez miyim?"

Ve bakışları Meira'nın eline doğru indi. "Yani, parmağında yüzüğü olmayan nişanlım," diye tamamladı kendisini.

Meira bunu tamamen unutmuş gibi telaşa kapıldı fakat bozmadı, "prova yaparken çıkarıyorum sadece," dedi görünüşte sakinliğini koruyarak.

”Prova yaparken çıkarıyorsun sadece,” diye tekrarladı Kamber de kısık bir sesle. ”O yüzüğü hak etmiyorsun zaten, bu doğru ama kim onu çıkarabileceğini söylüyor sana?”

”Cebimde zaten, hemen geri takabili-”

”Acaba, diyorum,” diye böldü Meira’yı birden, “bütün parmaklarını kessek,”

”Kamber,”

”Ve böylece yüzüğü takmamak için gerçekten de mantıklı sebeplerin olsa, nasıl olur?”

Meira’nın kaşları çatıldı, ”saçmalıyorsun,” dedi fakat aklına gelen bir anıyla duraksar, tereddüt eder gibi oldu. ”Böyle bir şeye cüret edemezsin,”

Bu karşılık Kamber’i keyiflendirdi. ”Ne yaparsın? Babana mı söylersin?”

Meira başını ki yana salladı kendini ikna etmeye çalışır gibi. ”Babam beni seviyor,”

”Ve?”

”Bana zarar verdiğini bilse-”

”Nasıl bilecek?” Bir adım daha atıp aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdi Kamber. ”Ona gerçekten de beni şikayet etmeyi mi düşünüyorsun?”

Meira’nın gözlerinden geçen o anlam, o hırçın ama çaresiz bakışlar…

Kamber, yüzünü Meira’nın yüzüne doğru eğdi iyice. ”Bu kadar sırrı paylaşırken beraber,” dedi keyifle, ”sence de biraz fazla cüretkâr değil misin Meira?”

Hangi… sırlar?

”İyi misiniz?”

İrkilerek kendime geldim birden. Buz gibi bir esinti gürleyip geçti sanki üzerimden, tüylerim diken dikendi, elim kolum beynim uyuşmuş, bakışlarım dahi yanımdaki yabancıya zar zor ulaşmıştı.

Yabancı bir adamdı ama kıyafetinden tanıdım, az önce peşinden koştuğum adamdı, Khalil değil.

Tek bir gözyaşı kopup düştü yanağıma ama hemen sildim onu. ”İyiyim,” dedim alelacele. Kapı pervazında dikiliyor olduğumuz salondan ses gelmiyordu artık, içerisi boştu, birkaç müzik aleti gördüm ortalarında. Bu adamdı melodinin sahibi demek ki.

”Siz de seviyor olmalısınız,” dedi yabancı nereye baktığımı fark edince. ”Müziği yani.”

Hâlâ tam olarak kendime gelmiş sayılmazdım, garip bir hissiyatla yıpranmış, sönmüştüm. ”Severdim,” dedim.

Yabancının kaşları çatıldı. ”Sizi her ne küstürdüyse müziğe aşk olsun ona.” Uzun uzun baktığım sırada yeni hatırlamış gibi elini uzattı hemen aceleyle. ”Emir,” dedi.

”Mei-lisa. Melisa,” diye düzelttim hemen.

O da beni taklit etti, ”Mei…lisa. Güzel isimmiş.”

”Gitmem gerekiyor,” dedim adamın söyleyeceklerini ağzına tıkıp ve koşar adımlarla ayrıldım oradan.

Akşam için Uygar bir elbise göndertti, siyah saten uzun bir elbise işte, pek dikkat etmedim.

Uygar, beni almak için uğradığında üzerime kabanımı da geçirip gittim yanına. Son gece diye bütün yolcular burada, yemek salonundaydı; en şık kıyafetleriyle süslenip püslenmişler, kokular sürünmüşler ve mücevherlerini takıp takıştırmışlardı. Tavandan sarkan devasa kristal bir avizenin altındaydık, loş ışıklandırma ve canlı orkestranın çaldığı sakin parça uykumu getiriyordu.

”Uygar bey!”

Kalabalığın arasından sıyrıldı Herman. Koca gövdesine geçirdiği takım kostümle gülünç görünüyordu, yanında birkaç tanıdık simayla gelip hemen Uygar’ın elini sıktı. Pelin de yanındaydı, yeşil, kısa bir elbise geçirmişti üzerine, omuzlarında ise kürk.

Bu ikiliyle son karşılaşmam sarhoş olup kriz geçirdiğim ve ikisine de küfürler yağdırdığım, aşağıladığım o geceye

gidiyordu. Pelin bu nedenle pek memnun değildi, bana bakarken dahi kaşlarını çatmaktan ve somurtmaktan çekinmiyordu. Onun aksine Herman gayet de neşeliydi, beni şöyle bir baştan sona süzdü ve ıslak dudaklarını kıvırdı.

”Melisa hanım!” dedi keyifle bana doğru adımlarken. ”Bu ne güzellik böyle!”

Fakat Uygar, beni belimden tutarak nazikçe kendine doğru çekti, görünmez bir bariyer çizdi sanki aramıza. Bunu da öyle sıradan, öyle doğal bir şekilde yaptı ki hiç kaba veya eğreti durmadı; nazik görünen fakat altında daha tehditkar imaların yattığı, sınırları belirleyen bir hareketti.

Herman buna bozulmuş görünmedi yine de, bir tek Pelin’in tek kaşı kalktı havaya ve Uygar’ın belimdeki eline takılı kaldı gözü.

”Daha iyisiniz ya umarım?” diye sordu Herman. Cevap vermeden sıkıntılı bir ifadeyle baktım yüzüne, az küfür etmemiştim adama sonuçta ama o bunu gülünç buldu. ”Hastaydınız, unutun gitsin lütfen, rica ederim,” diye savundu beni hemen. ”İyi olmanız daha önemli.”

”İyiyim,” dedim sakin görünerek.

Uygar’ın eli hâlâ belimdeydi, parmaklarının uyguladığı baskıyı hissettim.

”Güzel güzel,” diyordu Herman ve az sonra ilgi neyse ki benden kesildi. ”Ee Uygar bey, artık resmi olarak da ortaklarız,” dedi keyifli keyifli. ”Belgeler onaylanmış, işlemden geçirilmiş, haberi birkaç saat önce aldım. Bunun şerefine bir güzel içeriz bu gece artık!”

Başladılar ayak üstü yine asla ilgimi çekmeyen konuları konuşmaya. İlgimi yitirmem ve çevreyi dalgın dalgın izlemem uzun sürmedi. İnsanlara baktım, kibar kahkahalarını dinledim, orkestranın çaldığı parça yine tanıdık geldi ama çıkaramadım, notaları fiziksel formlarıyla görebiliyordum sanki kalabalığın arasından süzülürken. Bir süre bunları takip ettim.

Uygar ise onlarla konuşuyordu ama bir şekilde ilgisi benim üzerimdeydi, parmaklarının küçük hareketlerle belimi okşayışı, o baskısı bana

‘gözüm üzerinde’

demenin bir yoluydu sanki ama bu garip bir şekilde rahatsız etmedi beni.

”Emir yok hiçbir yerde!”

Kulağıma çalınan sesle beraber daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Herman hangi masaya geçeceğimizi söylerken arkadaki orkestra ekibinin kendi aralarındaki tartışmaya kulak kabarttım:

”

Saatlerdir ulaşmaya çalışıyorum. Onsuz nasıl çalacağız?”

diyordu telaşlı bir erkek sesi.

”Ne demek ulaşamıyoruz? Bugün yemekte çalacağını biliyordu! Nasıl mazeretsiz birden yok olabilir?”

Kaşlarım çatıldı kendiliğinden. Bahsettikleri kişi… benim öğlen müzik salonunda denk geldiğim adam mıydı?

Emir?

Birden ortadan yok olması tesadüf olamazdı değil mi? Başımı kaldırıp yanımdaki heybetli bedeninin sahibine baktım. Düz, sabit bakışları ve sert yüz hatlarıyla bir heykele benziyor, Herman’ı dinliyordu.

Uygar mı yaptı?

O ise arkada dönen konuşmayı duymamıştı bile, Herman’ın yönlendirmesiyle beraber kalabalık bir masaya yürüdük. Uygar’ın eli hâlâ belimdeydi. Deminden beri gizleme gereği görmeden onu şüpheli şüpheli izlediğim için fark etmişti bunu elbette.

”Bir şey mi var?” diye sordu, önümdeki beyi nazikçe ittirdi açılması için ve beni geçmem için yönlendirdi.

”Yok. Yok hayır.”

”Neden yüzün asık?”

Emir’e hiç yere zarar verip vermediğini düşünüyorum çünkü.

”İyiyim.”

Kısa bir bakış attı bana, gerçekten iyi olup olmadığımı ölçtü sanki. Sonunda, ”hediyeni yemekten sonra göstereceğim,” dedi, sanki gönlümü almak ya da neşelenmemi istiyormuş gibi.

Hediye düşünecek halde değildim, dalgın dalgın salladım başımı.

”Heyecanlanmadın,” dedi alaya alarak.

Ona baktım ciddi ve sıkıntılı bir ifadeyle. Kalbime ağırlık yapmıştı Emir konusu. Uygar’ın kafasındaki tilkilerin dişleri vardı ve onlarla oynayınca, o aklına girmeye, kafasındaki düşünceleri çözmeye yeltenince de acımadan saplıyorlardı etime.

”Bugün…” dedim,

dışarı çıktığımı, Khalil’i aradığımı biliyor muydun? Emir’e bir şey mi yaptın? Neden bu kadar sakin görünüyorsun? Oyun mu oynuyorsun benimle? Emir de mi senin oyunundu yoksa?

İç çektim, yutkunmam gerekti. Masaya gelmiştik. ”Bugün neredeydin?” diye sordum en azından.

Birden konuyu bu şekilde değiştirmeme şaşırmış göründü, kaşları çatıldı sorgulayıcı bir ifadede. ”Neden?”

”Merak ettim. Sabah gittin ve anca şimdi gelebildin.”

Omuz silkti. ”İş.”

”Gemide ne kadar işin olabilir?”

”Niye beni sorguluyorsun?”

”Sen beni hep sorguluyorsun.”

Sandalyeyi çekti ve oturmamı istedi. ”Sana hediye vereceğimi söylüyorum, seni mutlu etmeye çalışıyorum ve sen sadece surat asıp saçma şeyler soruyorsun,” dedi sadece ikimizin duyabileceği alçak ama yeterince yüksek gelecek bir sesle. ”Sadece diğer kadınlar gibi heyecanlanamaz mısın?”

Siktir git, hediyeni de diğer kadınları da bir tarafına sok,

diyecek oldum ama cevap vermedim ve sandalyeye oturdum.

Keyifsizliğimin üstüne bir de öfke eklenmişti şimdi, hemen yanımdaki yerini alan Uygar'ı parçalama isteğiyle ama bunu elbette yapamayaşımın hıncıyla sinirli sinirli oturdum öylece.

Uygar ise yine rahat bırakmadı beni, bana doğru eğildi önce, bakışları astarlı elbisemin açıkta bıraktığı çıplak omuzlarımdan aşağılara indi ve sonra keyifli görünerek sessizce, "çatma şu kaşlarını," diye uyardı beni. "Millet seni yanımda zorla tuttuğumu sanacak."

Hayretle döndüm ona. "Günlüğüne ne kadar komik bir adam olduğunu da yazıyor musun?"

Sırıttığını gördüm yarım ağız. Ona haddini bildirmek adına bir şeyler söyleyecek oldum ama Herman gereksizi masada gür kahkahalar atarak böldü bizi:

"Bugün içiyoruz! Caymak yok! Melisa hanım! Yine o geceki gibi bize sayıp sövmezsin değil mi?

Ha ha ha!

Şaka yapıyorum, gül biraz, neden bu kadar ciddisin?"

Uygar'ın masanın altında bacağına koyduğu elini yumruk yaptığı gözüme çarptı, sessiz kaldım. Masada bir şenlik havası vardı, içkiler kondu, garsonlar aceleyle servisleri açtılar. Ne yiyecek ne de içecek halim vardı ama boşta kalsam masadaki muhabbet bir noktada bana dönecek diye korktuğumdan tabağıma bir şeyler aldım, meşgul görünmeye, onlarla ilgilenmemeye çalıştım.

Az sonra sol tarafımdaki boş sandalye çekildi, Mert'ti gelen. Hemen oturdu, başıyla diğerlerine kısa, soğuk bir selam verdi. Uygar'ın sert bakışları üzerindeydi, bir sorun vardı.

"Mert," diye seslendi ona Uygar, "sana şu buluşmalara geç kalma diyorum."

Mert onu daha rahat duyabilmek adına bana doğru eğildi. "Alt tarafı yemek," dedi.

Uygar bu cevaptan rahatsız olup, "iş yaptığımız insanlara saygısızlık olmaz," karşılığını verdi.

"Arkamızdan kuyu kazanlara da mı saygısızlık olmaz?"

”O kuyuya gömeceğim zaten onları ama o zamana kadar usule uy,” dedi Uygar kesin, sert bir üslupla.

İkisi arasında mekik dokuyan bakışlarım büyüdü sonunda. Herman ve Pelin’i öldürecek miydi acaba? Yoksa yalnızca mecaz mı yapmıştı? Konu Uygar olunca ayrım yapamıyordum.

Masaya da bir bakın!

Birbirine ihanet eden ve arkasından bıçaklayan katil sürüsü! Ben, Uygar ve Mert’in arasındaki düşmanlığı ve çarpık ilişkiyi geçtim, karşımızdaki insanlarla da olan entrikalı meselemiz akıl almazdı gerçekten de.

Ne biçim bir dünyaydı bu insanların dünyası?

Yine içtim biraz. Bardağıma Uygar’ın uyarılarına rağmen doldurdukları şampanya fazla tatlı geldi ya da mayışmak ve bu sayede gece rahat bir uyku çekmek istedim.

”Sana içmemeni söylemiştim,” diye mırıldandı Uygar bir noktada. Onun sesini duyana kadar gerçekten de ne derecede yemek salonundan, Herman’ın gür kahkahalarının dolup taştığı masadan koptuğumun farkında bile değildim. Uykulu, zar zor aralayabildiğim gözlerimi ona doğru çevirdim.

Uygar, bana doğru yanaştı yine, kulağıma, sadece ikimizin duyabileceği bir sesle, ”bu gece hediyen için ayık kalman gerekiyor,” dedi.

”Ne kadar ayık?” diye sordum.

Bir anlığına bana kitlendi altında ne tarz imaların yattığını çözemediğim bakışları ama ”daha fazla içme,” cevabını verdi sadece.

Dirseğim masaya dayalıydı, çenemi de avucuma yasladım. ”Yapboz mu hediye edeceksin bana?” diye sordum saf saf, gözlerim kapanıyordu. ”Ya da sudoku? Ne diye ayık kalmam gerekiyormuş? Nasıl bir hediye aldın bana?”

Son kısmı duyunca araya girdi Mert birden, ”15 yıllık arkadaşız bana bir kere hediye almadın,” diye söylendi.

”Satranç takımı?” diye tahminlerimi sürdürdüm onu takmadan.

Mert bozuldu buna, surat astı, Uygar ise kaşlarını çatmış Mert'e, "nasıl sana daha önce hiç hediye almadım?" diye laf attı. "Aldım."

Gözlerim kapanıyordu,

"beyaz eşya?"

diye mırıldanırken.

"Almadın," dedi Mert. "Doğum günümün ne zaman olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ankastre?"

Uygar, biraz da kızarak, "biliyorum," karşılığını verdi ama Mert, "ne zaman?" diye sorunca duraksadı.

"Ördek," dedim, "plastik olanı. Duş ördeği. Gerçeği de olabilir."

"Bak işte!" diye çıkıştı Mert. "Doğum günümü bile bilmiyorsun. 9 Mart!" dedi.

Uygar gerçekten de bozuldu buna, sessizleşti biraz. "Küllük?" fikrim fena değildi ama ciddiye alınmıyordum orada.

Az sonra bir aydınlanma yaşadı Uygar. "Bir dakika, 9 Mart mı?" diye sordu şüpheyle. "İmkanı yok, yaz ayı olduğunu hatırlıyorum en azından."

Mert de bir duraksadı, aklı karışmış göründü. "9 Eylül de olabilir," dedi yarım ağız.

"Kendin bile bilmiyorsun kendi doğum gününü," diye kızdı ona Uygar, sinirli sinirli döndü önüne.

Mert lafını esirgemedi, "ama Meira'nınkini bildiğine eminim."

"13 Mayıs," diye mırıldandı Uygar, hiç durup da düşünmemişti bile.

Mert bir çocuk kadar kıskançtı, benden nefret ettiği gibi Uygar'ı benimle paylaşmaktan da nefret ediyordu. Ben yokken kesin ona, sen daha iyilerini hak ediyorsun da diyordur.

Masada sessizlik oluştu, yani bizim tarafımızda en azından. Herkes birbirine kızgındı, biraz daha içildi, iş konusu açılınca

Herman kızıp daha eğlenceli varsaydığı meselelere getirdi muhabbeti,

bu gece iş yok,

denildi ve ben masadan yine koptum. Yalnızca gözlerimi dinlendiriyordum; hoş bir parça çalıyordu orkestrada, böyle giderse bir beşik gibi usul usul sallanan gemide bu ninni gibi gelen sakin parçalarla uyuyakalacaktım!

”Doldurmamı ister misiniz efendim?”

Genç bir garson yanaştı, tam Uygar ve benim arama eğilip ayırmıştı bizi birbirimizden, elinde bir şampanya şişesi tutuyordu.

”Hayı-” diyecektim fakat kadın kaşla göz arasında tabağımın altına küçük bir zarf sıkıştırdı. ”Evet,” dedim hemen, ”lütfen,” ve sesimin ani adrenalin tırmanışıyla titreyişini diğerlerinin fark etmediğini umdum.

Kadın bardağı doldururken Uygar onu durdurdu, ”yeterli,” dedi, benim için yeterince araya bariyer olmuş kadın, zaman kazandırmıştı, hızlı davrandım ve mektubu çekip çıkarıverdim. Küçük bir zarftaydı, hemen avucumun içinde buruşturarak daha da küçülttüm ve sakladım.

Garson dönüp gitmiş, bizi masada yalnız bırakmıştı. ”İçme Meira,” diyordu Uygar da bardağımı önümden alırken. Ona ve ne söylüyor olduğuna dikkat etmedim bile, korkudan dilimi yutacaktım, ellerim ayaklarım titriyordu.

Bir mektup geldi!

Ondan mıydı yoksa?

Neyseki uyanık davranabilmiş ve hemencecik uyum sağlayabilmiştim bu oyuna. Yakalansaydık ne olurdu düşünmek dahi istemiyordum, kalbim patlayacaktı artık bunca aksiyondan!

”Uygar,” dedim sonunda, yeterince zaman geçmişti ve Uygar şüpheli durmuyor, benimle ilgilenmiyordu. ”Lavaboya gitmem gerekiyor.”

Bana baktı, biraz iyi olmadığımı fark etti elbette. ”Neyin var?” dedi.

”İyiyim, yalnızca lavaboyu kullanmalıyım.”

Hemen ikna olmadı elbette iyi olduğuma lakin yine de kalktı yerinden. Dinlemeyeceğini bilsem de, ”ben giderim” dedim ama nafile. Her neyse, kabine de benimle girecek değildi ya?

Uygar, sarhoş olduğumu düşünerek yeniden tuttu beni, bir eli belimde diğeri de onun tarafında kalan kolumdaydı. Oysa ben alkolden değil stresten sarhoştum ve adımlarım dengesizdi! Yemek salonunu ne ara geçtik, holu bitirdik ve sondaki lavabolara geldik bilmiyordum bile.

Lavabonun önünde durduk, Uygar’dan ayrıldım, gayet de kendi başıma duruyor ve yürüyebiliyordum, bunu gösterdim ona da. ”Kal burada, iyiyim ben,” dedim, beni dikkatle izliyordu.

”Tamam.”

İçeriye girdim, görmedim bile etrafı, başım dönüyordu ve sarsak adımlarla vardım kabine. Kendimi ilkine attığım gibi kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya vererek yaslandım. Titreyen parmaklarla zarfı düzeltmeye çalıştım, üzerinde kabartmalar vardı, altın varaklı süslemeler, çiçekler herhalde, dikkat bile etmiyordum doğru düzgün.

Zarfın arkasını çevirdim, ortasında küçük bir sembol gördüm önce, ne olduğunu anlayamadım. Başım dönüyordu, etrafı bulanık görüyordum, sert bir tokat attım kendime ama bu da fazla sert oldu, acıyla cırlayacakken son anda sımsıkı kapattım dudaklarımı.

Siktir, aptal, yavaş!

Sakindim, sakinleşmiştim, iyiydim. Buruşmuş zarfı güzelce gerip düzelttim tekrardan ve bu sefer arkasındaki sembole dikkat kesildim.

7 kollu altından bir şamdanlık ve etrafına dolanmış, kara bir yılan.

Onlarca soru vardı aklımda ve cevaplarının da zarfın içerisinde olabileceğini umdum. İçinden kağıdı çıkarırken kalbim küt etti ve işte karşımda yeni bir travma olmasından ölesiye korktuğum başka bir mektup daha!

Sertçe yutkundum ve dehşet derecede güzel eğik el yazısını okumaya başladım:

Sevgili Meira Hanım,

Adınızın anlamını hiç duymuş muydunuz?

Meira, İbranice'de 'ışık' ve 'aydınlık' gibi anlamlara denk gelir. Menorah ise, zarfın arka yüzünde de gördüğünüz gibi yedi kollu bir şamdanlıktır. Tevrat'a göre Menorah'ın üzerindeki yedi kolu, Tanrı'nın cennetten dünyaya ışık saçtığını sembolize eder.

Siz o ışıklardan birisiniz hiç şüphesiz.

Ama sizi kınıyorum. Bugün öğle sularında konuştuğunuz adam da kimdi öyle? Bundan sonra yalnızca ikimizin iş birliği içerisinde olduğunu ve daha kimseciklerin aramıza girmesini istemediğimi söylemeliyim. Bir casus, Herman'ın veyahut Polat'ın bir adamı olmadığı ne malum? Öylece kimsenin peşinden gidemez, güvenemezsiniz.

Lütfen

beni bir daha

bugün

almak durumunda

kaldığım

acımasız

kararlara mecbur

bırakmayın

. Sizi ürkütmek istemiyorum lakin bilmelisiniz ki artık sadece bana güvenebilirsiniz.

Ve şimdi yolculuk da bittiğine göre nihayet planımızı harekete geçirebiliriz. Lütfen Uygar'ın beni bulacağından çekinip o narin kalbinizi sıkıntıya sokmayın, benim için endişelenmeniz lüzumsuzdur.

O halde, bir sonraki durağınızın Isparta olacağını biliyorum. Sizi ne yazık ki öylece Uygar'ın elinden alamam, bu takdir edersiniz ki benim için bile güç lakin Isparta'da size

söyleyeceğim adresten bana ulaşmanız mümkün olacak. Bu adrese geldiğinizde ”menorah” deyin oradakilere, sizi bana getireceklerdir.

O halde, sizce de ait olmadığınız o yerden kurtulmanın zamanı gelmedi mi artık?

Sevgilerle,

Ait Olduğunuz O Yer…

ℒ

Beğenerek

destek

vermeyi

unutmayın

lütfen^^

Instagram: kedilimediyy

19. Kırık Kalpler Senfonisi

○●

Yorum ve paylaşımlarla desteklersiniz sevinirimm

İyi okumalar dilerim.

Bölüm On Dokuz

“Kırık Kalpler Senfonisi.”

Better With - Friday Pilots Club

ℒ

Uygar Karaşah

6 yıl önce…

2013, 27 Mart

”Ait olduğun yerin benim yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum Meira.”

Günlüğümün ilk cümlesi bu oldu.

O gece soğuk bir geceydi; içimdeki bu yabancılığı, bu hisleri, bu Uygar’ı kaldıramadığım ve artık bir yerlere dökmeden duramayacağımı anladığım, önüme bulduğum rastgele bir ajandayı çekip açtığım ve sağ üst tarafına tarihi, soluna da Meira’yı yazdığım geceydi.

Yazmazsam, birilerine, bir şeylere Meira’yı anlatmazsam çıldırırdım, yitirirdim kalan son akıl sağlığımı da; içimden atmalıydım o fazlalığı, kanımı Meira’nın aşırı dozundan arındırmalıydım.

O gece, kulübe gidip de sabaha doğru geç bir saatlerde günlüğün başına geçmeden önce Meira’ya gitmiştim yine, provasını izliyordum.

Öğretmenini nazikçe uyardığım günün bir hafta sonrasıydı, onları izlediğimi biliyordu öğretmen, bir gözü tedirgin bir şekilde bendeydi, biraz olsun yerimde

kıpırdanacak olsam renginin yittiğini ta buradan, 273 numaralı koltuktan görebiliyordum.

Elbette Meira'ya, şu ana kadar hiç karşılaşmadığım bir güler yüzlülükle yaklaşıyor, hiçbir hatayı başına kakmıyor, sesini biraz olsun yükseltmiyor, aşağılama geçen herhangi bir hitabı geç, bir anlığına olsun kaşlarını çatmaya, ters bir ifade takınmaya dahi cesaret edemiyordu. Sürekli,

"harika!"

diyordu ona, Meira yanlışlarının farkındalığıyla ona, "ama-" diyecek olsa da alelacele onu bölüyor, "hayır, hiç canını sıkma, her şey fevkalade!" diyordu. "Fevkalade!" en çok kullandığı kelimeydi.

Meira sonunda parçayı çalmayı bitirdi, beklentiyle baktı hocasına. Yine bir sürü övgüler, neredeyse ayaklarına kapanacaktı omurgasız herif. Yine de Meira mutlu görünüyordu, yüzü gülüyordu bir kere ve bu fark etmeden beni de gülümsetti, küçük bir kıvrılma belirdi dudaklarımda.

Prova da bitti, Meira burada olduğumu biliyordu ve sonda bana reverans dahi yaptı gülümseyerek. Onu bu denli neşeli görmek garip bir his saldı yüreğime.

Bilseydim lavuğun tekinin iki iltifatıyla bu kadar neşeleneceğini, çok daha öncelerden çekerdim kulağını.

Her neyse, şu anda mutlu, önemli olan da bu. Ben de oturduğum yerden karşılık verdim ona ama beceriksiz bir gülümsemeydi benimki, onunki gibi çevresine ışık saçmadı ve bana da yakışmadı.

Meira dönüp sahnenin arkasına doğru gitti orkestra ekibiyle beraber, öğretmen ise sahnedeydi. Bana bakıyordu memnun olup olmadığımı ölçmek ister gibi, ona elimle bir işaret yaptım bana gelmesi için. Hemen bir telaş dalgası geçti bedeninden, acele ederek sahnenin merdivenlerinden inmeye başladı. Oturduğum yerden kalktım ben de, onunla ortak noktada buluşabilecek kadar indim ben de.

Adam bana yaklaştığı gibi elini uzatacak oldu, "nasılsınız," diye alelacele bir selamlamayla girdi konuşmaya ama hiç

dikkate almadan kolumu omzuna attım ve onu kendime çektim dışarıdan şüpheli gözükmemek adına.

”Ben Meira’yı övüp dur demedim,” diye adamı da tutup götürdüm kapıya doğru, ”adamakıllı öğret ne öğreteceksen dedim. Şimdi de kendini geliştiremeyecek. Aran yok mu senin öğretmen?”

Meira’nın buraya geleceğini bildiğimden öğretmenle görülmek istememiş ve onunla çıkışa doğru yürümüştüm sadece fakat o sanki onu cehenneme götürüyormuşum gibi titremeye başladı korkuyla.

”Stres… yapmasın diye…” dedi yarım yamalak. ”Harika gidiyor yoksa! Gerçekten! Ama daha eleştirel olabilirim, tabii yumuşak davranarak! Normal bir seviyede!..”

Tam ağzımı açmıştım ki arkadan,

”Uygar!”

sesi duyuldu. Omzumun üstünden geriye baktığımda Meira’nın sahnenin arka tarafından indiğini ve bize doğru geldiğini gördüm.

Adamı ileri ittirdim biraz uzaklaşması için. ”Tamam yürü git hadi,” dedim sessizce ve öğretmen şüpheli görünmemeye çalışarak aceleci adımlarla salondan ayrılırken ben de Meira’ya döndüm yeniden.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı şimdi. Bana bu şekilde yaklaşıyor olması aklımı karıştırdı, dengemi alt üst etti birden. Olduğum yerde kalakalıp bir aptal gibi onu seyrettim. Onun bana gelmesini bekledim.

Karşıma geçip durdu nihayet. Bir kafa kadar, belki biraz daha fazla kısaydı benden, ayağındaki ökçeli ayakkabılarla bir de. Üzerinde fırfırlı bir gömlek ve altında da siyah-beyaz kaşe bir etek vardı. O altın sarısı saçları salık ve ilk defa dümdüzdü; kafasına siyah bir saç bandı geçirmişti.

Ne demişti? İnsanların düzgün giyinmesi onun için önemliydi, değil mi?

Üzerime baktım şöyle bir çaktırmadan.

Siktir…

Yine rastgele bir şeyler geçirmiştim bu sabah üzerime. Sıradan bir pantolon, ince bir kazak ve ceket işte. Oysa o nasıl göründüğüyle uğraşan, tarzına özenen insanları seviyordu. Benim içinse bütün kıyafetlerin kumaş parçasından hiçbir farkı yoktu. Hiçbir türlü ilgilenmiyordum.

Meira'nın giyinme şeklinden hoşlanma sebebim bile o kıyafetleri bizzat Meira'nın taşıyor olmasından geliyordu. Başka bir kadının üzerinde ne taşıyor olduğunu dahi görmüyordum.

Meira karşımda durunca gülümsemeyi de bıraktı. Bana alttan o uzun kirpiklerinin çevrelediği yeşilleriyle uzun uzun baktı ve "en arkada oturmak zorunda değilsin," dedi.

Oysa ben 273 numaradan, o en arkadaki üst köşeden onu izlemeyi seviyordum. Her şey daha netti, sahne hakimiyetini bütün olarak izliyordum. Yine de bir açıklama yapmadım.

Bu sessizliğime bozulduğunu hissettim, o seyrek kaşlarını çatacak gibi oldu ama boş verdi herhalde. "Benimle gel," diyerek beni geçip gitti sonra da.

Salonun çıkışına doğru takip ettim onu arkasından, birkaç adım vardı aramızda ve ben bu mesafeyi neden kapatmadım, neden yanında yürümedim bilmiyordum. Onunla aşamayacağım dağlar vardı sanki ortamıza serili ve ben birkaç adım olsa dahi ona yakınlaşmaya cesaret edemiyordum bir türlü.

Dışarıda buz gibi bir esinti savurdu Meira'nın saçlarını. Derhal ceketimi çıkarıp koşar adımlarla yetiştim Meira'ya. Tam ceketi omuzlarına bırakmak üzereydim ki "gerek yok," dedi.

Binanın arka tarafındaydık, her zamanki deniz gören köşede. "Nasıl yok?" diye karşı çıktım hemen. "Buz gibi hava. Etek giymişsin bir de."

Beni hiç tiye almadan ağacın dibindeki banka gitti, oturdu, "kıyafetlerime deri ceket yakışmaz ama," dedi bacak

bacak üstüne atarken.

Bu tavrına kızmaktan alıkoyamadım kendimi ve ”giy şunu,” derken omuzlarına bıraktım ceketi. ”Podyumda değiliz.”

Sessizleşti, ters bir şey yaptığımı düşündüm, yanına oturmadım öyle hemen. Dalgın, keyifli bir hali vardı, ona 2-3 beden büyük gelen ceketim bir battaniye gibi duruyordu omuzlarında. Bacaklarını ileriye doğru uzatmış, ayakkabılarına bakıyor ve tatlı bir melodi mırıldanıyordu. Yine.

O tatlı, ince sesi… Kulağıma ilahi gibi geliyor, kanıma bir zehir gibi karışıp vücudumu bu dondurucu havaya rağmen yakıp kavuruyordu sanki. Yutkunup ne derecede kutsal bir manzara yarattığından habersizce oturmakta olan kıza tutulup kaldım ayakta. İpek gibi saçları deniz dalgaları edasıyla usul usul salınarak gözlerinin önüne gelirken onları tıpkı çiçekler gibi tutup toplama isteği uyandırıyordu içimde.

”Oturmayacak mısın?” dediği vakit ne kadar süredir böyle bir aptal gibi dikildiğimi bilmiyordum. Silkinerek kendime gelince soluğu bankta hemen yanında aldım ama elbette araya mesafe koyarak; o bir uçta, ben diğerinde.

”Bugün yaptığımız prova,” diye başladı, ”sana bahsettiğim büyük konser için. Moladan sonra solomu da çalacağım.”

Bana son anlattığı, daha doğrusu yüzüme ayakkabı fırlatarak azarladığı kısımda öğretmeninin solosunu çalmasına izin vermeyeceğini söylemişti. Ben o problemi halletmeden önce yani, elbette bilmiyormuş gibi davranacaktım.

”Solonu iptal ettiklerini sanıyordum,” diye mırıldanırken omuzlarımı dikleştirip sigara için üstümü aradım. Ceketin içinde bırakmıştım paketi ama onu rahatsız etmek istemedim, durup arkama yaslandım bunun yerine.

Meira bana kısa bir bakış attı, elini ceketimin cebine atarak paketi ve çakmağı çıkardı, bana uzattı.

”Solomu çalabileceğimi söyledi öğretmen,” dedi, bakışları bana değdirmiyordu ve küçük, varla yok arasında bir sırıtma dudaklarında memnuniyetini ifade edercesine canlanıyordu. Paketi verdikten sonra tekrardan önüne döndü. ”Ne oldu da birden fikrini değiştirdi anlamıyorum, benden özür bile diledi.”

Ve bunun benimle hiçbir alakası yok.

Belki de öğretmeninin ilahi adaleti bulduktan sonra akıllandığına inanıyordu Meira.

”Öyle mi?” Paketten bir dal çıkardım, esintiye elimi siper olarak çekip sigaranın ucunu tutuşturdum. ”İyi olmuş.” Denizi izliyordum, Meira ise hep ilgisizdi denize karşı.

Ceketimin içinde kaybolan vücudunun kıpırdandığını ve kafasını bana çevirdiğini fark ettim. ”Bunun için ne kadar hazırlandığımı biliyor musun Uygar? Günlerce uyumadan prova yaptım, hayatımı iki dize nota arasına sıkıştırdım.”

Meira’ya, o güzel gözlerinin ardında sakladığı hüzne, ona kibar ama savunmasız bir görünüm veren kaşlarının birine kızarcasına ama bir çocuğunkine benzer bir hınçla çatılışına bakarken iç çekmeden edemedim.

”Bu kadar mı seviyorsun keman çalmayı?” diye sordum, bende de canlanan onca anıyı görmezden gelmeye çalışarak.

”Bu kadar aşığım keman çalmaya,” dedi hiç tereddüt etmeden.

”Keman benim hayatım.”

Bu sözler teklifsizce geçmişimden kopup gelmiş, beni derin düşüncelerin arasına atıvermişti.

”Benden bir parça artık, nefes alma biçimim benim, anlıyor musun? Babandan, bu cehennemden kaçma yolum.”

”Keman benim nefes alma şeklim,” diye devam etti Meira. Birden düşüncelerimi okuduğunu ve anılarımın arasında benimle beraber gezinirken annemin dilindeki sözcükleri cımbızla çekip önüme dizdiğini sanmış ve hazırlıksız yakalanmıştım ama Meira fikirsiz duruyor, içinde yanan

ateşin şiddetinden tutkuyla bahsediyordu: ”Bir uzvum gibi, etimden kemiğimden bir parça artık. Tutunabileceğim dallardan biri. Belki de teki. Anlıyor musun?”

Sertçe yutkunmadan edemedim, bir darbe yemiş kadar ürkek hissettim kendimi. Bu benzerlik karşısındaki afallamayla beraber bir hüzün dalgası sarmıştı benliğimi. Meira ise devam etti yine: ”Ve bu çalacağım parça… Bana ait gibi. Ben yazmışım ve ben beslemişim kalbimde sanki.”

Kendime gelmiştim. Anlık bir anı yüklenmesi sadece. Sorgulayan bir ifade takındım. ”Hangisi?” diye sordum, ondan onlarca parça dinlemiştim şu ana kadar ve hepsini büyük bir tutkuyla dillendirmişti. Peki ya hangisi onun için bu kadar önemliydi?

Meira’nın dudaklarında ise sinsi bir sırıtma belirdi. ”İlk defa duyacaksın bu parçayı benden,” dedi keyifle. ”Burada yapmıyordum provasını.”

Meraklanmıştım iyice, ona bu kadar hükmeden tutkuyu özümsemek istedim hemen. ”Bu kadar mı özel?”

Tatlı bir gülümseme esir aldı dudaklarını ama cevap vermek yerine, ”bu sefer geleceksin değil mi?” diye değiştirdi konuyu.

”Evet,” dedim.

İnanmadı, kaşlarını çattı hemen. Hep gülümsemeye devam edemez miydi?

”Söz mü?” diye sordu illa.

”Söz,” dedim.

”Yine gelmezsen-”

”Meira!”

Yabancı bir erkek sesi böldü onu. Meira’ya o denli odaklanmıştım ki çevremin hiç farkında değildim. Bir adamın dibimize kadar geldiğini dahi fark etmemiştim.

”Efendim Serdar?” diye seslendi Meira da ona doğru.

Zargana tipli, ensesine kadar inen düz siyah saçlarıyla Skye Terrier cinsi bir herifti. Kaşlarımı çatıp izledim karşımıza kadar gelişini.

”Mola sona erdi,” derken önce bana kısa bir bakış attı, kim olduğumu sorguluyor gibiydi, ardından yeniden Meira’ya döndü. ”Hasan hoca seni çağırmamı istedi.” Ardından aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı: ”Nazikçe… Normalde gelip, ‘işte bu yüzden asla

top tier

liste giremeyeceksiniz çünkü tembelsiniz!’ adlı resitalini sergiliyor olurdu. Birkaç gündür nazik olası tuttu.”

Meira buna karşın gülecek gibi oldu. ”İnsan hasta olunca şefkate ihtiyacı oluyor, yumuşayıveriyor birden,” diye yorumladı.

”İyi de olmuş, artık kafamıza batonla vurmaz.”

Zaten gergin gergin herifi izliyordum, bu söylediğiyle beraber birden kaşlarım çatıldı, Meira’ya döndüm kızgınlığımı gizleyemeden: ”Beton mu? Sana vuruyor muydu?”

”Baton,”

diye düzeltti beni. ”Çubuk alt tarafı, acıtmıyor hiç. Serdar abartıyor, önemli bir şey değil. Öğretmenimiz çok çabuk alevlenir, biraz titizdir işte.”

Hakaret ettiği halde öğretmendir diye dokunmadım ama vurduğunu bilseydim o evden sağ çıkamazdı. Sinirle soludum bunun düşüncesiyle.

Meira ise, ”tamam Serdar, geliyorum ben şimdi, geç sen içeri,” diye bildirdi o herife.

”Tamam canım,” diyerek veda etti o da ve arkasını dönüp gitti.

Canım?

Gergin bir şekilde oturuşumu düzelttim, kirli sakalımı kaşıdım lavuğun arkasından bakarken ve kaskatı kesilmiş boynumu kütlettim.

”Kim bu?” dedim olabildiğim en kibar halimle.

Meira pek buralı olmadan, ”orkestra ekibinden işte,” diye mırıldandı fakat az sonra yeniden ciddileşti, kaşları çatıldı ve yüzünde kızgın bir ifade belirdi. ”Ayrıca, insanlara zamirlerle hitap edemezsin. Çok kabaca. Neyse ki seni duymadı.”

İpimle kuşağım, sikimle taşağım,

çok da umrumdaydı Serdar’a zamirlerle hitap edip kabalık yapmak (!)

Ben herife iyice kıl olmuş bir şekilde öyle kitlenip kalırken Meira ayaklandı artık. ”Neyse,” dedi, deri ceketimi üzerinden çıkarıp bana uzattı, ”ben de içeriye geçeyim yavaştan,”

Hemen ben de sigarayı bir tarafa atarak ayaklandım peşinden. ”Ben de geliyorum.”

Meira buna, ”hayır!” diyerek şiddetle karşı çıktı birden. ”Sana söyledim, sen bu parçayı daha hiç dinlemedin. Konserde ilk defa dinleyeceksin.”

Serdar ibnesi dinleyecek ama?

O zaten orkestrada…

Ha bir de yakından dinleyecek!

”Gelmeyeceksin,” diye uyardı beni bir kez daha Meira. Sanki bana güvenmiyor ve bir yaramazlık yapacağımdan şüpheleniyormuş gibi kısık gözlerle, sert olduğuna inandığı bakışlarla izledi beni. ”Git. Haftaya gelip konserde dinleyeceksin ilk kez. Duydun mu?”

Ve itiraz etmeme müsaade etmeden arkasını dönüp gitti. Sinir bozukluğuyla kalakaldım orada. Birkaç dakika kendi kendimle savaşıp durdum ve sonunda Meira’nın sözüne uymak zorunda kaldım, arkamı dönüp motoruma doğru yol aldım.

”Canım mı?

Peh…”

Yolda gördüğüm taşı tekmeledim sinir bozukluğuyla. ”Canımmış. O canını senin…”

Motorun üstünde, motor çalışır bir haldeyken birkaç dakika boyunca öylece oturup düşünüp durduğumu fark etmemiştim bile. Canım sıkkındı,

ne yapmalı?

Altımdaki motor gürlüyor ve yola çıkmamı söylüyordu artık. Eldivenimin tekini çözdüm, telefonumu çıkarttım ve Mert’i arayıp kulağıma dayadım.

İki çalışta açtı bu sefer, “Mert,” dedim, “yürü, işim düştü sana.”

Acil çıkış kapısının önünde, buz gibi kesen soğuğun altında sigara içiyordum bana doğru yönelen adamın adım seslerini duyduğum vakit.

Akşamüzeriydi, henüz 1 saat geçmiş sayılırdı Meira’dan ayrılalı.

“Uygar!”

Sisli akşamı aceleci adımlarla arşınlayan uzun bedenin sahibini takip etti gözlerim. Mert’ti gelen, kalın kaşlarını çatmış ciddi bir ifadeyle büyük adımlar atıyordu.

Yanıma vardığında yüzümden bir ipucu okumak ister gibi fikirsiz ve meraklı göründü. “Buyur abi,” dedi, nefeslendi ayaküstü. Çevresine bakındı birilerini görme gayesiyle fakat kimsecikler yoktu etrafta. “Bu sefer kimi mıhlayacağız?”

Son bir nefes daha aldım sigaradan ve izmariti attım. “Benimle gel,” dedim, acil çıkış kapısını açıp içeriye geçtim. Karanlık bir holün ardından geniş bir yeraltı otoparkına çıkmıştık.

Mert çevresini gergin bakışlarla inceliyor, her yerden saldırı gelebilecekmiş gibi hazır görünüyordu. “Nasıl bir iş dönüyor bilmiyorum ama çok pis bir işe benziyor,” diyordu adımlarımı takip ederken. “Tabancayı neden arabada bıraktırdın? Üstümüzü mü arayacaklar? Kaç kişiler?”

Sessizliğim onu daha da gerdi. Aralarından geçtiğimiz araçlara doğru bakınıyor, buluşacağımız belayı arıyordu ama merdivenlerden çıkıp otoparktan ayrıldık ve büyük bir kapının ardından artık aydınlık tarafta, insanların arasındaydık.

Avm'deydik.

Mert çevreye bakarken kaba bir küfür savurdu.

"Siktir…

Polat'tan gizli ne çeviriyorsun?" diye sorguya çekti beni ama onu dikkate almadan yürümeye başladım.

Hemen yetişti bana, "insanların içindeyiz Uygar," diye uyarıyordu beni kızarak. "Siviller var abi. Kadınlar ve çocuklar var. Nasıl bir iş bu?"

Çok değil, az ötede art arda birkaç erkek giyim mağazası çıktığında adımlarım durdu yeniden. Cam vitrindeki erkek modelleri izliyordum kıstığım gözlerle, ellerim cebimdeydi. Mert de benim gibi durdu, nereye neye ve neden baktığımı kafası oldukça karışmış bir şekilde anlamaya çalıştı.

"Kadınların nasıl giyinen erkeklerden hoşlandığını araştırdığını söylemiştin," diye başladım söze ama

'beni de Meira'nın hoşuna gidecek şekilde giyindir,'

diyemedim, sustum o yüzden.

Mert ise şaşkınlıkla bakakaldı bana.

"Siktir…

Ciddi misin?" Sessiz kaldığım vakit birden çevreden geçen birkaç kişinin dahi dönüp bize bakmasına sebep olacak kadar gür bir kahkahaya attı.

O olmayan saçlarını sıvazlıyordu olduğu yerde heyecanla hareketlenirken. "Sana tarz yaratmaya mı geldik gerçekten?"

Susması için dişlerini kırabilirdim. Tek bir sol ve yeterliydi.

“O kadın değil mi?” dediğinde sabırla soludum yeniden. “Neydi adı? Meyda mıydı? Onun için değil mi?”

“Kes sesini.”

“Onun için yani gerçekten de!”

Çatık kaşlarla baktım ona. “Önemli bir konser verecek, kemancı, tamam mı? Bu kadar.”

Piç bir sırıtma vardı o suratında. “Ve?”

Omuz silktim. “Güzel bir şeyler işte,” dedim yarım ağız, konuştukça kendime sinirleniyor, burada ne halt yediğimi sorguluyordum zaten. Sadece çenesini kapatıp şunu giy diyemez miydi bana?

“Ve sen de onun beğeneceği şekilde giyinmek istiyorsun.”

İç çekip susması için ters ters baktım ona. İnsanların içinde olmamız vazgeçirmezdi beni.

Ama o bir hazine bulmuşçasına heyecanlı ve keyifliydi. Yerinde dahi duramadan, “hassiktir,” deyip duruyordu. “Tarih!” Aceleyle üstünü aradı. “Telefonum nerede?

Sikeyim,

telefonum!” Telefonunu çıkardığı tarihe baktı ve sesli bir şekilde okudu: “27 Mart, saat 8.43, Uygar Karaşah bir kadını etkilemek için kombin yapacak!

Puha ha ha!”

Dişlerimin arasından, “senin ben…” diye laf atıp üzerine yürüsem de son anda vazgeçip dönüp gitmeye davrandım. “Siktir git, istemiyorum yardımını falan.”

Ama hemen yapıştı koluma. “Tamam tamam! Sustum!” dedi. “Tamam bak gerçekten sustum! Söz daha bir şey demeyeceğim. Bak şu marka çok kaliteli, lüks hem, kızlar sever böyle şeyler. Gel girelim! Öyle şık bir kombin yapacağız ki kız

‘kaçır beni Uygar!’

diye atlayacak kucağına abi!”

Mağazadaydık, tek tük müşteri vardı koca yerde, bir çalışan yapıştı hemen bize ama Mert onu gönderdi. Kendisi yönetecekti bu alışverişi.

Lobide oturup kıyafet seçmesini bekledim ben de. Kendimle yalnız başıma kaldığım gibi Meira'yı düşünmeye başlayacağımı biliyordum zaten fakat bu sefer sadece onun hayaline kapılmaktan ziyade bu akşam yaşananları da düşündüm.

Sesli bir şekilde kendi kendime, "sırf

'canım'

dedi diye yakın olmak zorunda değiller," diyor, kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. "Bazı insanlar yavşak ağızlıdır. Sadece bir söz."

Ve hemen yanı başımdaki çalışan, içecek bir şeyler isteyip istemediğimi sormak için böldü beni. "Canım çok da önemli bir sözcük değil sonuçta, değil mi?" diye sordum ona da. Çalışan da bir kadındı ve onun daha farklı bir bakış açısı katacağını düşündüm.

Kadın alakasızlığıma hazırlıksız yakalanmış olsa da ayak uydurarak, "sadece samimiyetten söylenmiş olabilir, çok da önemli bir kelime değil," dedi, bunu düşünüyor olmamı bile garipsemiş gibiydi.

Ne diye altı boş hitaplarda bulunuyor o halde bu yavşak Meira'ya? Biri gerçekten canın olmadan ona neden

'canım'

dersin mesela?

Pekâlâ…

Sadece söz, samimiyet için insanlar çokça kullanır böyle şeyler; canım cicim, tatlım…

Siktir,

tatlım mı? Öyle de sesleniyor mudur?

Gergin bir şekilde oturduğum yerde hareketlendim, bir türlü sığamadım belki 3 kişilik olan koltuğa.

O senin hiçbir şeyin değil, buna hakkın yok. Onu, aklında bile olsa sahiplenmeye hakkın yok Karaşah.

Az sonra Mert geldi elinde onlarca kıyafetle. Hepsini koltuğa yığdı ve kendisini de aradaki boşluğa sıkıştırdı.

“Kadınlar abi,” diye başladı çok bilmiş bir edayla, “olgun erkekleri sever.” Tek kaşını kaldırarak üzerimdeki kıyafetleri süzdü. “Olgun erkeklerse böyle giyinmez. Hep bir motorcu gibi giyinirsen sadece bir motorcu olursun. Sen aynı zamanda da bir avukatsın, bir iş adamısın, bunu tarzına yansıtmalısın! ‘

Bak ben işinde gücünde, giyinmesini bilen, zevk sahibi, olgun bir adamım,’

diye bağırmalı kıyafetlerin. Senin kıyafetlerin ne diye bağırıyor biliyor musun?”

Kıçını kaydırıp yanaştı bana doğru ve kulağını deri ceketimin koluna dayadı, kaşlarını çattı: ”

Yat yere, bu bir soygundur, kıpırdayanın kafasını uçururum!’

diye bağırıyor abi. American Horror Story 1. sezon Tate’in okulu silahla bastığı sahne gibisin abi. 2009 senesinde Tumblr’da, Hello Kitty’li yara bandı takan 1.55 sarışın,

‘daddy issues’

kızlarla sevgili olan; dövmeli ve asker postallı 2 metrelik Tumblr erkeği gibisin abi. Bir tek kar masken eksik.”

İttirdim onu omzumla hafifçe. “Sadece günlük kıyafetler.”

”Sürekli postal giyemezsin,”

”Rahatlar.”

”Ve deri ceket,”

”Tek bir sigara dalı koymalık bölmesi var,” dedim, tam kol kısmında küçük bir bölmesi vardı ve tek bir dal içindi.

”Yine de-”

”Acil durum dalı,” diye ikna etmeye çalıştım onu, aklını çeldiğimi biliyordum, yüzünden okuyabiliyordum, yine de ”hayır, olmaz!” dedi. ”Ayrıca sürekli siyah da olmaz.”

”Sen de siyah giyiniyorsun,”

”Ben aristokrasi bebesi tavlamaya çalışmıyorum,”

Sessizleştiğim vakit muzip bir ifadeyle aydınlandı suratı. “Bilirsin abi,” dedi sinsi bir üslupla, “o tarz aileler hep kendi çevresinden, nezdinden zengin diğer ailelerle beraber olmak, çocuklarını evlendirmek ister. Kim bilir kızın çevresinde hangi soyisimler geziyordur ailesinin uygun gördüğü.”

Sinirden çenem seğirmeye başladı birden, nereden vuracağını iyi biliyordu piç. Bir hışımla kalktım ayağa. “Serdar’ın hayatını sikeyim,” dedim neredeyse bilinçsizce. “Ver, ver şunları, hangisini önce giyeyim?”

Mert’in sözünden pek çıkmamış, aldıklarımızı paket ettirip benim eski eve yollatmıştık. Şimdi de çıkmış arabalara yürüyorduk, dışarıda, Avm’nin arka tarafındaki açık otoparktaydık.

Karşıda Mert’in bebeği,

BMW

E

3

9 M5

, tabii her zamanki gibi,

‘kızım’

diye sevdiği o gece mavisi arabası park halindeydi. Hemen yanında ise benim kızgın canavar, geceye kamufle olmak isterken yüzeyine sokak ışıklarının yansımasıyla podyumda sergilenircesine parlıyordu.

Gitmeden önce bir sigara içelim dedik ayaküstü.

Mert’in keyfi yerindeydi, aklından neler geçiriyorsa artık olduğu yerde sigarasını içerken sırıtıp duruyor, bazen bana bazen de ileriden geçen insanlara bakıyordu. Otopark çoğunlukla boştu.

”Nasıl başladı bu iş?” diye sonunda konuşturdu aklındakileri. Belli ki heyecanlıydı benim için. ”Senin birilerine ilgili olduğunu görmedim ben. Sude vardı da… Onunla hiç böyle değildin.”

İçimde garip, rahatsız edici bir hissiyat kol geziyordu Meira ile ilgili. Tekrardan ona gidecek olmanın, onu görecek, ona her saniyesinde daha çok bağlanacak olmanın ve elbette, en nihayetinde onu elde etmek adına harekete geçeceğimin düşüncesi huzursuz etti beni. Ona maruz kaldıkça ondan kopmak zorlaşacaktı ama öylece bırakamıyordum da.

Her şey o gecenin, o küçük merakın, o vazgeçişin suçuydu.

”Konseri vardı,” diye mırıldandım neredeyse bilinçsizce. ”Afişte Csárdás çalacağı yazıyordu.”

Mert bir anlığına detayı yakalayamadı, kafası karışmış göründü ama son anda kaptı, ”annen,” diyecek oldu.

”Evet,” dedim ve neredeyse hazırlıksız yakalanarak ”son defa dinlemek istedim,” diye de ekledim.

Mert bunu yakaladı hemen. ”Son defa?”

Derin bir nefes aldım, elbette ne Ozan ne de Mert o gece ve öncesindeki bütün geceler kafama sıkmayı düşündüğümü bilmiyordu. Onlara iç dünyamı açmazdım, ne kadar yakın olursak olalım ben bile kendi iç dünyamdan iğrenirken bir başkasının karşısında bu denli savunmasız bırakamazdım kendimi.

İtiraz edecektim dolayısıyla ama 9 senelik arkadaşlık tabii, anında anlamış ve sigarasını yere attığı gibi beni sertçe göğsümden ittirmişti. ”Siktir git!” diye soludu öfkeyle, birkaç adım gerilemiştim yalnızca. ”Bana saçma bir şey planladığını söyleme!”

Sessiz kaldım, ona bakmak istemedim ve sakinliğimi koruyarak yeni bir nefes çekmek için sigarayı kaldıracak oldum ama ters bir hareketle koluma vurdu ve sigarayı düşürmeme sebep oldu.

”Uygar!”

Sıkılmış göründüm elbet, herhangi bir açıklama yapacak kudreti de bulamadım kendimde.

”Bu mu yani?” diye sordu hayretle o da. ”Hiçbir şey söylemeden öylece gidecek miydin? Kafana mı sıkacaktın? 9 yıllık arkadaşlık,” durdu, ”arkadaşlıktan da ötesi, kardeşlik yaptık biz birbirimize ve sen böyle bir dönemden geçerken…”

Ne yapacağını şaşırmış, o yüzündeki karmakarışık ifadeyle, gözlerinin ardında yatan kaybetme korkusuyla bir şeyler söylemişti. İkimize de küfretti sanıyorum. ”

Siktir…

Neden hiçbir şeyden haberim yok?”

”Uzatma,” dedim ellerimi ceketimin cebine sokarken, ”o kadar da önemli bir mevzu değil.”

İki yana salladı başını. ”Kendini öldürmene izin vermem,” derken, hemen şu an asıl o beni öldürebilirmiş gibi hiddetli bir ifade vardı yüzünde. Buna rağmen benim ne denli sakin durduğumu ve ciddiye almıyor oluşuma tanık oldukça iyice kafayı yedi. Ters bir hareket daha bekledim ondan ama o bunun yerine geriye çekilerek ceplerini karıştırdı, telefonunu çıkardı aceleci bir hareketle.

Kaşlarımı çatmış ve telefon ekranında neyle uğraştığını izlemiştim. ”Ne yapıyorsun?”

”Anneni arayacağım.”

Uzanıp kolundan yakaladım onu sertçe ve bir çırpıda aldım telefonu elinden. ”Siktir git Mert, saçmalamayı kes!”

İttirdi beni yeniden, ”kendini öldürmeni izleyeceğimi mi sanıyorsun?”

”Yapmadım işte!”

Delirmeseydim gözleri doldu diyecektim ”yapacaktın!” derken.

”Ama yapmadım,” diye tekrarladım sabırla.

Küçük bir duraksama, ardından beklemediğim kadar ani bir yumruk yedim sağ gözümün üstüne. Ben bir yana

savrulurken o ”piç herif,” dedi hırsla, hemen ben toparlanmadan yakalarıma yapıştı. ”Bizi bırakacaktın, bu kadar basit mi? Biz aynı yoldan geldik, ne oldu da… Neden?”

Birçok nedenimiz olduğunu biliyordu.

O, zihnini uyuşturarak kendini kendi içinde öldürmüyormuş gibi, benim kendi kafamı uçurma çözümüme de karşı çıkamazdı aslında.

Ama sonuna kadar reddetti. ”Hiçbir zaman kolay değildi hayat bizim için ama hayır, olmaz, kabul etmiyorum, piç kurusu, seni öldürürüm! Madem ölmek istiyorsun, seni ben öldürürüm!” dedi beni hırpalamaya devam ederken.

Bir sol geçirdim kulağının arkasına, geriye savrulup yere düştü kıçının üstüne. ”Canım öyle istedi!” dedim, başında dikiliyordum. ”Var mı bir diyeceğin?”

”Var!” Hemen toparlandı, alttan bacaklarıma sarılıp beni kendisiyle beraber yere attı. Ona doğru düzgün direnmiyordum bile, üzerime çıkmasına ve birkaç sağlam yumruğu yüzüme oturtmasına izin verdim. Kan tadı geliyordu ağzıma, Mert yeniden yakalarıma yapışarak başımı kaldırdı, kendisine yaklaştırdı. Ya vuracak ya da sövecekti.

Ama ondan önce ben indirdim çenesine bir tane, hemen yana savruldu ve onu yere atıp üzerine çıktım. Yakasına yapıştım, üzerindekini yırtmak ister gibi tutup çektim. Tekrar vuracak, yüzünü iyice dağıtacaktım ama durdum, kaldırdığım kol havada kaldı.

Nefes nefeseydik ikimiz de. Keskin soğuk, dudaklarımızdan kopan nefesi de buhara çevirirken dağılan yüzlerimize baktık karşılıklı. O vurmamı bekledi ama az sonra kalkan kolum geri indi. Yakasını da bıraktım ve dönüp hemen yanına, nemli asfalta sırt üstü uzandım.

”Benim…” dedim, ciğerlerime giren hava yeterli gelmiyordu. ”Benim elimde onlarcasının kanı var. Rahat uyuyor musun? Ben uyuyamıyorum. Yıllardır

uyuyamıyorum. Ben yarattım bu yıkımı, kendi ellerimle, kendi isteğimle."

Mert de benim gibi yerde, nefes nefese, kanlar içerisindeydi. "Polat soktu bizi bu işe," dedi zar zor, "çocuktuk Uygar. Çıkıp gidelim şimdi."

Sinir bozukluğuyla gülerken acı bir öksürme yükseldi boğazımdan. "Nereye gidelim? Polat'ın beni kontrol etmek için annemi kullanacağını bilmiyor musun sanki?"

"Anneni de alıp-"

"Beni görmek bile istemeyen bir kadını da alıp nereye gideyim? Unut bunu." Mert, Polat'ın her türlü zaafımı kullanmaya hazır olduğunu bilirdi, onun babam olduğunu ve en çok da bu yüzden bana acımayacağını bildiği gibi.

Yine de öylece pes etmeden, "kendini öldürmene izin vermeyeceğim," diye çıkıştı.

"Bitti," dedim, "yapmayacağım, duydun mu? Vazgeçtim. Kendimi falan vurmayacağım."

Gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu, kapalı ve karanlıktı. "Neden?" diye sordu Mert. Kafasında birkaç nokta birleştirdi, derin bir nefes aldı. "O gösteri… o gösteri yüzünden mi?"

"Son defa dinlemek istedim," diye tekrarladım ona. "Annem birkaç parçaya çok bağlıydı, üzerine esinlenerek yazdığı eserler, uyarlamalar, verdiği konserlerde defalarca kez bıkmadan çaldığı parçalar… Csárdás onlardan biriydi. Çocukluğumun sesiydi. O gece afişte bu parçanın çalacağını öğrendiğimde… son defa dinlemek istedim. Sonra da olan oldu. Bir kere izleyince bir daha izlemek istedim. Bir gece de onunla, o kemancı kızla karşılaştım. Kendimi öldüreceğimi anladı, bir şekilde engelledi işte."

Mert tereddüt ediyordu, bir kere o ihtimali, o korkuyu vermiştim ya ona, şimdi hemen ikna olamadı doğal olarak. "Bir daha-"

"Vazgeçtim," diye tekrarladım.

"Söz ver,"

”Çocuk musun-”

”Söz ver Uygar,” dedi ciddi bir şekilde. Sessiz kaldığım vakit ise hemen ”yoksa o kıza çocukluk fotoğrafını gösteririm söz vermezsen,” diye ekledi tehdidini. Bir tane çocukluk fotoğrafım vardı zaten, onunla da anasını satayım 40 yıldır alay ediyorlardı.

”Sikeyim Mert, onu unut,” dedim sertçe, ”o bizden değil.”

Hemen doğruldu yattığı yerden ve enerjisi yerine gelmiş bir şekilde, az önce ağzını yüzünü kırmamışım gibi bir keyifle baktı bana.

”Resmen seni kendini öldürmekten vazgeçirmiş kız, ne demek bizden değil?” diye kızdı bana. ”Artık canım kanım o abi! Dünya ahiret bacım o benim!”

Ben de doğruldum onun peşinden. Ondan önce ben kalktım ayağa, Mert’i de elimi uzatıp kaldırdım ama kalkınca da ittirdim. ”Meira bizden uzak duracak.”

Hiç kaale bile almadı beni, gayet mutlu mesut, ”ne zaman tanıştıracaksın bizi abi?” diye sordu beklentiyle.

”Hiçbir zaman.”

”Bir sonraki konseri ne zaman ki?” dese de cevap vermedim, o da eğilip yerdeki telefonunu aldı. Kırılmıştı, hep kırılırdı, ekranı çalışıyordu ama. Açıp bir şeyler kurcaladı içinde. ”Neydi bacımın adı?”

Çatık kaşlarla izledim onu. ”Garip garip konuşma,”

”Meyra mıydı? Meyda mıydı? Meira? Bakayım bir internete bilet için,” derken gerçekten de internetten bilet bakıyordu.

”Mert elimde kalırsın,” diye uyardım onu nazikçe.

O ise buralı olmadan, ”Ozan’a da müjdelemek lazım,” diyordu kendi kendine.

”Ozan’a bir şey söylersen-”

”Yalnızca yeni bacımızdan bahsedeceğim ona.”

”Şöyle demeyi kes!”

Sıkıntılı göründü telefona bakarken.

”Bilet bulamadım hiçbir yerde, sen konuşup ayarlatsana benim için!”

”Mert!”

Ama inat etti bir kere, “ben de geleceğim abi, yengeyi merak ettim,” diye.

Bir daha ittirdim onu. “Hayır.”

“D

ışarıda dururum.”

“Hayır.”

“Kıyafetler için o kadar yardım ettim,” diye pazarlık yapmaya çalıştı.

“Yine de hayır.”

Israrla,

”

seni 9 yıldır tanıyorum ve sana bunu yapan kadını tanımak istiyorum,” diye üstülemeye devam etti.

Çatık kaşlarla izledim onu.

”

Aramızda bir şey yok Mert. Hangi sıfatla seni tanıtacakmışım?”

”

Ben araya bir şekilde kaynarım, sen merak etme.”

”

Meira’yı hayatıma bulaştırmak istemiyorum Mert,” diye uyardım onu kesin bir tavırla. “Uzak duracağız ondan.”

”

Uzaktan bakarım ben de.”

”

Hayır.”

ℒ

Meira'nın konser gecesi için Mert'in seçtiği takım elbiseyi giydim.

Yelekli, yakası arasına ince bir zincirin takıldığı , siyah bir takım elbiseydi; neyse ki

'pezevenk grisi'

renginden vazgeçirebilmiştim onu.

Mahkemede giydiğim takım kostümlerine benziyordu zaten fakat illa bunlar olmalıymış, lüks bir markaymış, tabii ki de fark edermiş, etiket kısmındaki marka önemliymiş. Tamam, dedim, Meira beğenecekse sorun değildi, kıçımdaki donu bile marka alırdım gerekirse.

Eski ve asıl evimdeydim, şehir çıkışlarında sakin müstakil bir evdi. Böyle özenip bir yere gittiğimi, yeni bir uğraşım olduğunu diğerlerinin görmesini, hele ki bunun Polat'ın kulağına gitmesini istemiyordum. Kendi evimde giyindim ben de, ayık kafayla gitmek istemedim Meira'ya hazırlıksız yakalanmamak için ve bir kadeh diktim kafaya evden çıkmadan önce.

Garajda yan yana duran iki canavarımla karşı karşıyaydım. Böyle bir kıyafet giyerken motorla gidemezdim, arabayı aldım ben de.

Mercedes G 63 AMG Brabus,

elbette yine siyah, gözümü yoran hiçbir renge tahammülüm yoktu.

Konser yine aynı binada, aynı salonda veriliyordu; büyük, görkemli, oylamalarla işlemelerle duvarlara figürlerin, soyut sembollerin, çiçek böceğin resmedildiği ve eski dönemleri anımsatan mimariye sahip geniş bir salondu.

Meira bana en önden bir yer ayırtmıştı inatla.

Seyirci kitlesi ise aşağı yukarı aynı sayıdaydı, birkaç kişiyi ikiden fazla kez burada görüşümdü; yeterince popüler olmasa da Meira izleyeni kendisine bağlıyor ve sadık izleyiciler kazanıyordu belli ki.

Kalabalığın arasından sıyrılıp en öne geçtim, yerime oturdum. Yeni yeni doluşuyordu millet içeriye, belki de bir sigara içmeliydim gelmeden önce diye düşündüm ama bir noktada dalıp gidince zamanın ne ara geçtiğini unutmuştum bile.

Sonunda ışıklar kapandı, koca salon geçici bir karanlığa ve sessizliğe gömüldü; bütün o karmaşa bir anda jilet gibi kesildi ve küçük bir bekleyişin ardından müzisyenler birer birer sahneye çıkmaya başladı. Oturacakları yerler belli ve müzik aletleri de yerindeydi zaten, hemen kuruldular, hazırlandılar, son bir kontrol, yüzlerinde rahat ama resmi bir ifade.

Meira ve bir kız en son çıktı sahneye, orkestra şefi farklı bir adamdı, kürsüye çıkıp önündeki defteri kurcalarken ikili de sahnenin tam ortasındaki yerini aldı.

Yine beyaz elbise giyiyordu Meira, bu ona dair ilk oluşan anılarımı tetikleyince garip bir hissiyat salındı içime. 7-8 ay kadar öncesi olsa da dün gibi aklımdaydı ona dair ilk anılarım.

Yanındaki kız ise… Başta çıkaramadım, Meira'dan biraz daha kısa ve biraz da kilolu, kumral saçlı ve temiz yüzlü bir kızdı. Az sonra tanıdım onu.

Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu

senfonisinde Meira Siyah Kuğu'yu canlandırırken bu kız da Beyaz Kuğu'yu canlandırıyordu.

Dört Mevsim ile başladılar, ikişer ikişer çalacaklardı. Öykü için neşeli ve görünümüne uyan bir girişti; geçişli ve hareketliydi.

Meira 'Yaz'ı çaldı. Gözlerini kapatıyor olsa da parmakları ne yapacağının görev bilinciyle acele acele hareket ediyor, notalar bir kalınlaşıp bir tizleşiyor ve Meira bunların hepsine ayak uyduruyordu. Ardından tekrardan Öykü'nün mevsimi geldi, Meira durup arada yalnızca eşlik etti.

Sonunda 'Kış' kısmına geldi Meira, bunu seviyordum işte Meira'da; daha sert, notaların keskin birer bıçaklar gibi

keman tellerini kestiği, daha hırçın parçalar ona yakışıyordu. Onun bir su kadar duru, masum ifadesine rağmen hırçın benliğine, yerinde ve çocuksu hırslarına, tavırlarına uyuyordu.

Elbette, Dört Mevsim'de birbirine zıt iki mevsimi, Yaz ile Kış'ı Meira'ya vermek akıllıcaydı. Yaz gibi eritiyor, kış gibi dondurup ürpertiyordu; onun karakterinin alengirine de uyuyordu.

Hayran hayran izliyordum onu. Nasıl bu kadar yetenekli olabilir, onca insanın arasında bir elmas gibi parıldayabilirdi? Ona beslediğim, daha doğrusu onda yeşerttiğim hislerim bu denli gözümü kör edemezdi değil mi? Onda kesinlikle benim abartılarımla yüceltilemeyecek, varoluşundan gelme bir kutsallık vardı. En basitinden hal tavırlarında dahi insanda merak uyandıran gizemli ve çekici bir etki kol geziyordu; bir büyü gibi adeta, kana karışan uyuşturucu gibi beyin kimyasallarıyla oynuyordu insanların.

Birkaç parça daha çaldılar, başka müzisyenler de öne çıktı, o Serdar denen Skye Terrier de çaldı. Gözüm hep Meira'daydı ama, onu arkaya aldıklarında ve başka birini merkeze koyduklarında dahi hep Meira'yı arıyordum. Yalnızca onu izlemek, ondan çıkacak notaları özümsemek istiyordum.

Gecenin ileri saatlerine yaklaşıyorduk, birçok parça gelip geçti, araya 15 dakikalık bir molayı da sıkıştırdılar ve sonunda Meira'nın solosu geldi.

Meira'nın solosu kapatacaktı konseri. Provalarına katılmama katiyen müsaade etmeyerek beni tam tamına 1 hafta boyunca Meirasız bırakan bu parçaya sinirliydim biraz da; onu yakalarından tutup karşıma almak ve

'sen Meirasız bir hafta dayanabilirdin sanki!'

diye azarlamak istiyordum.

https://www.youtube.com/watch?v=u99f9RAvwu4

Evet, şimdi Meira sahnenin ortasında ve odağındaydı. Önce orkestra girdi, piyano sesi duyuldu, ardından Meira

omzuna aldığı kemanı konuşturmaya başladı. Öyle acı, öyle kasvetli bir girişti ki seyircilerin yüreğini titretip geçti.

Ama benim için iliklerime kadar işleme sebebi, çoktandır bu parçaya olan aşinalığımdan geliyordu.

Ben bu parçayı biliyorum.

Ben bu parçayı, kendimi bildiğimden de iyi biliyorum.

Daha ilk notalar dökülür dökülmez geçmişten anılar sirayet etti zihnime. Annemin elindeki keman, büyükbabamın o yadigarı ve çokça sevdiği, sürekli dinlediği ve farklı yorumlarla dinlettiği, çaldığı biricik parçası.

Kibar bıçak darbeleriyle yüreğimi kesen notalar küçüklüğümün, bir eve, yarım da olsa bir aileye sahip olabildiğim o rüya gibi ama yine tıpkı bir rüya kadar kısacık geçen zamanın melodisiydi; oradan kopup gelmişti.

Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. Bu denli içime işlediğini ben de şimdi öğrenmiştim. Belki annemin biricik parçasıydı diye, birçok defalar kusursuzlaştırmak için sabahladığı gecelerde onu dinleyişimin, onunla uyuyakalışımın, o soğuk odaları ısıtan tatlı ninnisinin sesiydi diye…

Meira da aynı kederli anıları paylaşıyormuşuz gibi hüzünlü görünüyordu, güzel yüzüne bir kasvettir çökmüştü ki parça boyunca kalkmadı gölgesi.

O ne düşünüyordu şimdi? Kaşları nasıl da kıvrılmıştı acıyla, gözleri kapalıydı elbette ve dudakları da düz bir çizgi halindeydi. Hareketleri, kalkıp inen kolu, parmakları öylesi bir uyumla akıp gidiyordu ki çalmıyor da yaşıyordu sanki.

İç çektim onu izlerken, sabaha kadar da devam edebilirdim buna. Bir bağ, bir tanıdıklık, kendi içimde ondan bir parça hissettim, belki bu parçayı sahiplenme şekli bana da kol kanat gerdiğinin gülünç düşünü kurdurttu. Benim içimi de bu denli kavrayıp sarmaladığını düşündürttü, kendimi bir yerlere ait hissettirdi tıpkı çocukluğumdaki o geçici yalan gibi.

Bitti. Tiz notalarla bitirdi ama hemen açmadı gözlerini, etkisinden çıkamadı sanki bir anlığına ve dudakları arasından saldığı nefesle sakinleşti. Reverans verdi, başından itibaren sahneye çıkan bütün müzisyenler geri geldi. Alkışlar koparken orkestra ekibiyle de beraber reverans verdiler tekrar tekrar.

Meira sahnede arka tarafa geçmeden önce benimle buluşturdu gözlerini, hâlâ nefes nefeseydi, heyecanlıydı ama beni görünce gerginliği gitti sanki, küçük bir rahatlama ve ardından keyifle beraber bana bakıp gülümsedi.

Sertçe yutkundum o bana ne yaptığının farkında olmadan arkasını dönüp giderken.

Bu kız benim ölümüm olacak bu gidişle…

Bir an geçmiyor ki bütün varoluşumla bu kadına kenetlendiğimi hissetmeyeyim!

Soğuk hava iyi gelirdi belki. Kalkıp kalabalığın arasından sıyrıldım ve bir çırpıda dışarıya attım kendimi. Buz gibi bir hava vardı dışarıda da neyse ki, gömleğimin ilk düğmesini açıp derin bir iç çektim.

Ve, ”senin ben kafanı sikeyim Mert,” dedim.

Çünkü Mert ibnesi tam olarak karşımdaydı. Hemen peşimden çıkmıştı binadan, sırıtarak karşıma geçti bir de utanmadan.

”Hangisi yengeydi şimdi?” diyordu kravatını düzeltirken. O da benim gibi takım elbise giymişti. ”Sondaki sarışın mı yoksa? Ona içli içli bakıyordun.”

Sinirli sinirli, ”ben sana gelmeyeceksin demedim mi?” diye çıkışsam da ona nafile, o koca kepçe kulaklarından içeri giren küçücük beynini bulamayıp geri çıkıyordu.

Yanaklarını içeriden vakumlayıp saçma bir ifade yaptı. ”Balığım ben,” dedi, büzdüğü dudaklarını zar zor oynatarak. ”3 saniyelik hafızam var.”

İyice dibine girdim, çevreye de bakınıyordum bu sırada. ”Ne işin var oğlum senin burada? Sana Meira’yı

hayatımıza dahil etmeyeceğiz dedim.”

O ise tamamen rahat görünerek, hiçbir endişeyi içinde barındırmayan o fikirsiz haliyle, ”9 yıllık arkadaşımın karısını görmek istemek suç mu?” diye saf saf savundu kendisini.

Kaşlarım çatıldı hemen bunu biri duydu mu diye etrafımıza bakınırken. ”Ne karısı lan?”

Benimkisi gibi bir dünyada Meira ile olan yakınlığım bilinmemeliydi. Neyse ki Meira’ya olan yakınlığım sadece benim içimdeydi, gizliydi, diğer bütün kötücül gözlerden, niyetlerden, pisliklerden gizli bir yerde, içimde saklıydı ama yine de kimsenin ama hiç kimsenin Meira’nın adını dahi duymasını istemedim.

Mert’in de kolunu tuttum, ”yürü,” dedim, ”gidiyoruz Meira seni görmeden.”

Ama şansımı sikeyim ki arkadan,

”Uygar?”

sesi gelmez mi?

Adımlarım durdu tabii hemen.

”Hassiktir…”

diye mırıldandım. Meira’ya dönmeden önce Mert’in tuttuğum kolunu sıktım sertçe. ”Sakın saçma bir şey söyleme, hayatını sikerim senin,” diye ayaküstü nazikçe uyardım.

Mert ise ne kadar patavatsız olabilen bir herif olduğundan habersizce alınarak, ”ayıp ediyorsun abi,” dedi.

Arkamızı döndük artık, kaçacak bir delik yoktu. Meira benden uzak dursun dedikçe ikimiz de birbirimize batacakmışız gibi hissediyordum ya, hayırlısı.

Meira, yanında o sahnedeki genç kızla beraber geçti karşımıza. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, yalnızca bana bakıyor ve Mert’i görmüyordu.

”Beni görmeden mi gidiyordun?” diye sordu, altında alıngan bir ima vardı.

Yutkundum, ”hayır,” derken sesim ciddi ciddi titreyecek oldu. Mert bu sudan çıkmış balığa dönen halime kendini tutamadan kıkırdarken ona sert bir dirsek attım kaşla göz arasında.

Hemen konuyu değiştirmek maksadıyla yanındaki genç kıza baktım sorgularcasına. Genç kız ilk defa konuştu, ”Öykü,” diye tanıttı hemen kendisini. Çok ince ve neredeyse yorgunmuş gibi gelen bir ses tonu vardı Öykü’nün; sadece sesinden dahi sakin, ağırbaşlı bir kız olduğunu anlamak mümkündü. Meira’nın yanında daha olgun ve bir abla nidasıyla duruyordu.

”Meira senden bahsetmişti,” dedi Öykü bana.

”Ve sen?” dedi Meira da, Mert’e bakıyordu.

Mert hemen kocaman kocaman sırıtarak Meira’ya elini uzattı. ”Mert,” dedi hevesli görünerek. ”Hayranınızım efendim!”

Sabırla derin bir nefes aldım. Şimdi Meira’nın hayatımı kurtardığı inancına kapıldı ya, nasıl da seviniyordu it herif.

Ama içten içe, asla dışarıya yansıtmayacağım şekilde bir keyif kapladı beni. Böyle, kardeşim saydığım adam ve çoktan birçok şeyim olmuş kadının karşımda oluşu imkansız bir aitlik hissiyatına kapılmama sebep oldu.

Sadece bir anlığına, acaba her şey normal olsaydı, sıradan bir hayatta nasıl bir birlikteliğimiz olurdu, diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

Tabii ben hiçbir şeyin normal olmadığının ve de olamayacağının bilincindeydim ama Mert değildi sanki; delicesine mutluydu benim için, Meira’ya şimdiden kanı ısınmış ve alışmıştı. Eminim ki Meira’a can borcu olduğunu da düşünüyordu, bir şekilde ödeyecekti de. Mert’i tanıyordum, Meira onun gözünde çoktan bizden biri olmuştu bile.

Ben dalıp gittiğim bir ara bunlar bir hareketlendi, ”ne güzel!” diye atıldı Mert, ”o halde bu konserin ardından güzel bir şeyler içmemiz yok mu hanımlar?”

Hemen büyüdü gözlerim, kolunu tutup sıktım yeniden çaktırmadan. Bu hareketin,

‘ne yapıyorsun, ben onu uzak tutmak istiyorum dedikçe sen ne diyorsun?’

demek olduğunu biliyordu.

”Saat geç oldu,” dedim ikiliye ama Meira beni hiç duymamış gibi, ”olur,” dedi Mert’e.

Hemen kaşlarım çatıldı tabii. Babası? O korumalar ne olacak? Meira’ya dik dik bakarken onun da bakışları benimle buluştu bir noktada. Meira kafamdaki soruları anlamış gibi, ”sorun değil,” dedi, ”Öykü varken tolere edebilirler.”

”Öykü neyin oluyor?”

Omuz silkti Meira. ”Bir aile dostumuzun kızı,” diye açıkladı.

Mert sabırsızlanarak böldü bizi: ”Hadi beyler bayanlar, çene çalmayı bırakıp içmeye gidelim!”

Derin bir nefes aldım ama itiraz da edemezdim artık. Mecbur, dördümüz beraber otoparka doğru yürüdük. Az ötede, binanın yan tarafında açık bir otopark alanı vardı.

Yürürken Mert kolunu omzuma attı, ”jilet gibisin kardeşim, kız net düştü,” diyerek beni hafifçe Meira’ya doğru ittirdi, kendi ise hemen, ”ee Öykü, anlat bakalım,” diye Öykü’ye yanaştı ki Meira ile biz yalnız kalalım. Bu kurnaz herif var ya…

Onlar önden gidiyordu şimdi, biz Meira ile arkadan takip ediyorduk onları. Sessizdim, ne diyeceğimi bilemedim, provalar dışında Meira ile hiç görüşmediğimiz için olabildiğince garip ve alışılmışın dışında geliyordu bu münasebet. Sanki Meira böylesi doğal bir ortamda bünyeme fazla gelirmiş gibiydi, uzatırsam elimi yakarmışım gibi, cesaret edemiyordum ona varmaya bir türlü.

İlk konuşan o oldu, ”bu sefer farklı giyinmişsin,” dedi.

Ne giydiğimi unuttum birden, akıl mı kalmıştı bende? ”Özel günlerde…” öksürdüm, yalan söyleyince öksürdüm, bu kız yalan söylememi de etkiliyordu! ”Özel günlerde giyerim.”

Mahkeme ve savaş meydanlarını aratmayan iş görüşmelerinde su gibi akar giderdi yalanlar, tehditler ve dahası ama şu kıza iki yalan söyleyince bile şekilden şekile giriyor, boğazım düğümleniyordu.

Ellerini arkasında bağlamış, oyalanacak şekilde küçük adımlar atıyor ve takım elbiseme bakarken alttan alttan gülüyordu.

Takım elbisemin markasını anlamış gibi, ”eh,” diye mırıldandı.

Az önce 78 bin liralık takım elbiseye

‘eh’

mi dedi o?

Dolabımda bir servet yatıyordu artık bu tasarımcı herif yüzünden ve Meira için etkileyici bile değil miydi?

Meira içimdeki bu kargaşayı da görüyormuş gibi muzip bir ifadeyle izliyordu beni. ”Bir dahakine direkt mağazalardan hiçbir şey alma. Lüks marka her zaman kalite değildir. Çoğu zaman popüler kültüre uyup absürt tasarımlar çıkartırlar.”

Doğru. Meira lüks marka zırvalığından bahsetmemişti. Mert’in suçuydu hepsi! Meira zengin diye lüks markaları tercih edeceğini düşünmüş, bana da bir ton kıyafet aldırtmıştı ve daha da kötüsü Meira için hepsi bir zırvalık çıkmıştı.

”Ailemin özel bir terzisi var,” dedi, ”İtalya’da oldukça ünlü bir adamdır, herkes için çalışmaz ama eminim ki favori müşterisine bir kıyak geçecektir. Senin için randevu alabilirim istersen.”

Pekâlâ, Meira’nın aile terzisini tutacağım.

Bunu söylemesiyle bu takım elbiseyi bu gece için özel olarak aldığımı, onun için uğraştığımı anlamıştı, bunu da

çekinmeden, hatta neredeyse altında yaramaz, sinsi imaların yattığı bir tavırla dile getiriyor, benimle oynuyordu.

Benim arabaya vardık nihayet. Mert de kendininkini hemen yanıma park etmişti fakat bizden ayrılmak istemedi. Öykü için arka kapıyı açmış, kendisi de yolcu koltuğuna geçmişti.

Ben de Meira için arka kapıyı açtım, bekledim, gözlerimle onu takip ediyordum. Önümden geçerken başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı a

ma beklediğim gibi içeriye geçmeden önce durdu, bir kusur yakaladı sanki gözleri ve bana doğru döndü. Kollarını kaldırdığı gibi bana dokunacağını anladım ve nefesimi tuttum.

Kokusu…

Tatlı, sıcak bir rüzgar gibi gelip sarmaladı sanki beni kokusu. Ferah, çiçeksi ama boğucu gelmeyen, mistik bir parfüm kokusuydu bu. Hayatımda daha önce hiç böyle bir koku almamış, baş döndürücü yoğun etkisiyle olduğum yere mıhlanmıştım.

Meira ise durumu daha da kötüleştirmek istiyormuş gibi uzanıp gömleğimin üstteki açık olan düğmesini bağladı.

Yakalarımı da düzeltmek istedi; parmak uçlarında yükselip bana daha da yakınlaşması ve gömleğimin yakalarını düzelttiği sırada parmaklarının boynuma temas etmesi nefesimi kesti.

Nefes alamıyordum.

Meira'nın parmaklarını tenimde hissettiğim gibi kalp atışlarım yoldan çıkmıştı. Ne yapıyordu? Neden bu kadar yavaştı? Oyalanıyordu sanki. Beni öldürmek miydi amacı? Bilerek mi yapıyordu?

Parmaklarını yakalarımdan çekse bile bu sefer de o zümrüt yeşili bakışlarını benimkilere kenetledi. Bana aşağıdan o büyük, yuvarlak gözleriyle bakarken sert bir yutkunmayla boğazımdaki yumruyu gidermeye yeltendim.

Bu kız beni öldürecek…

Bu kız benim ölümüm olacak…

O ise bana ne yaptığının, üzerimde ne derecede dehşet bir etkisi olduğunun hiç farkında olmadan, gayet de masumane ve fikirsiz bir tavırla, ”dağınık görüntü hiç hoş görünmüyor, sayın avukat,” dedi alçak tuttuğu, şiir gibi gelen sesiyle.

Bakışlarını ayırmadan geriye çekildi, benden arkasını dönmeden uzaklaştı, ardında bir yıkım bıraktığının farkında değildi ve sonunda dönüp arabaya bindi.

Sol tarafımda bir ağırlık vardı, bir hareketlenme, bir isyan… Kulaklarımda can alıcı bir melodi çalıyordu, hem içime hem de dışıma ördüğüm betondan duvarların çatırdama sesiydi bu sanki.

Ne oluyor bana?

Çok bağımsızdım o an dünyadan ve çevremden. Meira için açtığım kapıyı bile kapatmamıştım henüz, kendi zayıflığımın ve bu denli farklı bir adama dönüşüyor oluşumun şaşkınlığıyla öylece dikiliyordum orada.

”Hadi Uygar! Kendi kendine mi gidecek bu araba?”

Hareket etmeliydim, Mert’in sesini takip ederek çıktım içimdeki bu karmaşadan. Meira’nın kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna attım kendimi. Bu gece sağ çıkabileceğimden şüpheliydim arabayı çalıştırırken.

Yola çıkmıştık, bizim taraftan uzakta bir mekana götürecektim onları. Bölgeci insanlardı hepsi, belli başlı sınırlar dışında hiçbir yere gitmezler, hele ki yabancı mekanlarda içmezlerdi. Şehrin ta diğer tarafına sürüyordum ben de arabayı, kızlar arkada, Mert ise hemen yanımdaydı, onlarla sohbete girmişti.

Meira, Mert’e doğru, ”demek yakın arkadaşsınız,” diyordu benim için. ”Uygar’ın pek arkadaşı olduğunu düşünmemiştim.”

Mert ise buna sırıttı. ”9 yıldır arkadaşız,” dedi, ”ve öyle düşünmekte haklısın. Herkes anlaşamaz onunla. Sadece

ben, Uygar ve Ozan. Onunla da tanışırsın yakında, üçümüz çocukluğumuzdan beri beraberiz. Az buz badireler atlatmadık beraber!"

Öksürdüm ve Mert bunun,

susmazsan o belanı sikeceğim,

demek olduğunu çok iyi biliyordu, yine de devam etti: "Uygar da bu aralar hep geceleri kaçamak yapıyordu. Meğerse seni izlemeye geliyormuş."

Meira sessiz kaldı buna. Bakışlarım sürekli dikiz aynasına kayıyor, oradan da onu izliyordum. O ise düşünceli, sakin bir ifadeyle dışarıyı izliyordu.

Bu sefer Mert ona, "demek Öykü ile yakın arkadaşsınız," diye sordu.

Öykü cevap verdi buna: "Aynı ekipteyiz. Bazen beraber sahne alırız. Belki Siyah Kuğu Beyaz Kuğu gösterisini biliyorsundur," dedi.

Evet, hayatında ilkokuldaki müzik derslerinde flütle çalınan Arkadaşım Eşek şarkısı dışında başka bir müzik aletini hiç dinlemiş, sikine takmış gibi sanki… Ama bozmadan, "hiç duymadım," dedi.

Öykü kibarca güldü, "kimse bilmiyor zaten," dedi alçakgönüllü bir ifadeyle.

Mert kaşlarını çatarak itiraz etti hemen: "En az 500 seyirci vardı gösteride, sürekli kalabalık olmalı."

"Yine de dışarıda kimseler bilmiyor. Gelen insanlar da genelde sürekli aynı seyirciler."

Meira, "bu şehir çok hoşlanmıyor böyle şeylerden," diye açıkladı. "Eskisi kadar popüler değil orkestra konserleri. Ne kadar kaldı varmamıza?"

Birden konuyu değiştirmesi üzerine sıkıldığını düşündüm. "Çok az," dedim bakışlarım dikiz aynası ve yol arasında gidip gelirken.

10 dakika kadar sonra mekandaydık, sakin bir yer seçmiştim elbette, şehrin ışıklarına karşı yükselen 7 katlı

yapının teras katını beğeneceğini düşünüyordum Meira'nın.

Arabayı park ettim, Mert inip Öykü için kapıyı açtı hemen, "buyurun," dedi ona gülümseyerek. Bu kibar görünen ama herkesin anlayabileceği üzere altında yatan haylaz adam tavrı Öykü'nün hoşuna gidiyor olmalıydı, Mert bir yabancı olmasına rağmen ona şimdiden ısınmış gibi görünüyordu.

Meira ise benim onun için kapıyı açmamı beklemedi, kendisi çıktı ve aslında bu iyi oldu. Meira'ya bu kadar yakın durmak dengemi altüst ediyordu, onun arabadan çıkıp Öykü'ye yaklaşmasını izledim sadece.

"Ben istesem hayatta beni böyle mekanlara getirmez!" diye sitem ediyordu Mert karşımızdaki yapıya bakarken. Daha bir şeyler söyleyecekti ki onu kolundan tuttum, şüpheli durmayacak şekilde kısa bir konuşma için onu çektim bu tarafa doğru.

"Biz bir sigara içip geliyoruz," dedim kızlara da, "siz girin içeriye, geleceğimizi haber ettim, masamız hazır." Kapıda gelenleri karşılayan bir çalışan dikiliydi, beni tanıyordu, Meira ve Öykü'nün de bizden olduğunu anladı ve hemen onları karşılamaya gitti.

Onları içeriye girene kadar izledim, çalışanlar kabanlarını aldılar hemen, ben ise Mert'in karnına sert bir dirsek geçirdim. Nefesi kesilip iki büklüm kalacakken de onu doğrulttum, kolumu omzuna atmıştım, dışarıdan yalnızca dost gibi, konuşuyormuşuz gibi görünüyorduk.

"Nereden çıktı içki şimdi?" diye soludum ona sinirle. "Sana Meira'yı uzak tutmak istiyorum demiştim!"

İnleyip doğrulmuştu, sırıtıyordu, "her gece aşığı gibi provasını izleyerek ve konserlerine giderek mi uzak tutuyorsun onu kendinden?" diye muzip bir ifadeyle karşılık verdi. Elimde kalacaktı bu adam sonunda!

"Neyden korkuyorsun ki?" diye meydan okuyordu bir de bana. "Sonunda seni hayata bağlayacak bir şeyler

bulabildiğin için şükretmen gerekmiyor mu? Meira harika birine benziyor,"

"Yine de," dedim, "bu gece son. Meira'nın solosunu kutlayacağız ve son. Bundan sonra sadece ama sadece onun gösterilerini izleyeceğim. Birbirimizin hayatlarına dokunmayacağız."

"Aranızda çoktan bir bağ oluşmuş gibi,"

Meira sadece bana karşı sorumluluk hissettiği için yapıyordu bunu, yoksa onun için bir şey ifade ettiğim yoktu ama bunu ona söylemedim. Bunun yerine Mert'i bıraktım, içeriye girdik.

Terasta cam kenarı dörtlü bir masadaydılar, karşılıklı oturmuşlardı. Mert hemen adımlarını hızlandırdı ve Öykü'nün yanına oturdu ki ben Meira'nın yanına oturayım. Sabırla soluyup Meira'nın yanına geçtim.

"Evet, ne içersiniz hanımlar?" dedi Mert, garson başımızda dikiliyordu.

"Long Island Iced Tea," dedi Meira. Bunu garipseyecek oldum, onun içtiğini bilmiyordum, hiç de iyi bir içiciye benzemiyordu.

Öykü de huzursuz oldu, kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeyle baktı Meira'ya. "Meira, Benjamin amca içmenden hoşlanmaz, biliyorsun," dedi.

Meira omuz silkti. "Söylemezsen bilmez Öykü."

"Ama anlar," diye diretti Öykü.

"Anlamaz, gizlerim," karşılığını verdi Meira da.

Benim kafam ise Benjamin kısmındaydı. Nereliydi bunlar böyle? Yine de masada sormak istemedim, belki bir gün yine prova çıkışı konuşursak ona özel sorular sorabilirdim. Şimdi babasından konu açmamalıydım.

Öykü, Meira'nın inadıyla baş edemeyeceğini anlayınca üzerinde daha fazla durmadan kendine alkolsüz bir mojito söyledi, yanına da atıştırmalık bir şeyler. Ben araba süreceğim için hafif bir içki söyledim, Mert ise yeşil peri.

”Sapıtacaksın,” diye uyardım onu. Bünyesi kudretli olsa da nerede duracağını bilmeyen bir herifti Mert, öylece içip etrafı dağıtmasına izin veremezdim. Hele ki Meira’nın yanında. ”Hafif bir şey söyle.”

Meira’nın, ”sen her şeyi böyle kontrol etmeye mi çalışırsın avukat?” diye azarlar gibi ama olabildiğince sakin ve düz bir ifadeyle, kibarca beni uyarması üzerine sessizleştim. ”Sadece senin istediğin mi olur?” diye devam etti sorgusuna. ”Buna kontrol manyaklığı denir.”

Ben hiçbir şey söylemedim ama Mert benim yerime coştu, büyük bir sırıtmayla suspus oluşumu izlerken, ”hah!” diye neşeli bir nida attı ortaya. ”Sonunda Uygar’a laf yetiştirebilecek biri. Şükürler olsun!”

Ters ters baktım ona, illa ki bu gece bitecek ve yalnız kalacaktık değil mi?

Mert ise pişkin pişkin devam etti. ”Çok doğru tespit Meira,” dedi keyifle, içkiler de gelmişti. ”Uygar hep böyle kontrol manyağının tekidir, illa onun dediği olur, olmazsa da oldurur. Biz ona uymazsak bizi de döverek oldurtur.”

Kızlar gülse de ben gergindim, Meira’nın beni böyle kaba saba bir adam olarak tanımasından hoşnut değildim. O böylesi bayağılıklardan nefret edecek kadar soylu bir kızdı, eğitimli, düzgün, kibar biriydi; bizim kavgalı dövüşlü yabani hayatımız ona ters gelirdi.

Yeşil perinin kendi kaşığı üzerindeki küp şeker erimiş ve altındaki içkiye karışmıştı, Mert içkiden aldı. ”Bir de bizim Ozan var demiştim,” dedi onlara. ”Onunla da tanışmalısınız.”

Bu gece son demiştim!

Meira’nın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Mert onlara Ozan’dan ve ne denli yakın olduğumuzdan bahsettikçe o,

‘buna rağmen kendini öldürecek miydin yani?’

diye sorguluyordu sanki beni içten içe. Onunla göz teması kurmaktan kaçındım, kendi içkimi yudumladım ve masadaki sohbete hiç dahil olmadım.

Kafam onlarla aynı yerde ama tek bir insandaydı, hemen yanımdaki bedende, Meira'daydı. Daha çok Öykü ve Mert konuşuyor, Mert kendisine laf atmadığı takdirde Meira da tıpkı benim gibi konuşmaya dahil olmuyordu.

Sorular sormak istiyordum ona, hakkında merak ettiğim tonlarca şey vardı. Sadece ondan konuşmak, onun düşüncelerini duymak, kafasının içinde dönüp duran tilkilere ulaşmak istiyordum. O güzel ve sakin bakışlarının altındaki fikirler tek ilgi odağımdı, hayatı bir de elbette, bütün bir aile tarihçesini dahi dinlemek istiyordum uzun uzun ama masada bu sohbetler dönmedi, Meira kendisine yöneltilecek herhangi özel bir sorudan itinayla kaçındı. Aile meselelerinden özellikle hoşlanmadığının farkındaydım zaten, geriye konuşulacak çok bir şey kalmıyordu Meira böyle sessiz kaldıkça da. Hiç değilse öylesine bile olsa, havadan sudan dahi olsa konuşmasını isterdim, sesini duymak da yeterliydi bir yere kadar.

İçki konusunda ise Mert yine çok içti elbette, yavaş yavaş sarhoş olmaya başladığının farkındaydım, yanakları kızarıyor ve bakışları odağını şaşırıyordu. Öykü zaten hiç içmemişti, Meira ise içemiyordu.

Evet, içemiyordu, yalnız küçük küçük yudumlar alıyor ve tadını hiç beğenmiyor gibi duruyordu. Oysa kokteyli büyük bir özgüvenle söylerken gerçek bir içici olduğunu düşünmüştüm.

"Long Island çok ağırdır," diye sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım ona doğru. "Daha hafif bir şeyler getirteyim sana."

"Ağır olmasını istediğim için bunu söyledim," diye karşılık verdi bana. Sanki ona karışmama kızmış gibi bir tavır takınmıştı, ne yapılacağının söylenmesinden nefret ediyordu belli ki fakat bu hali sabırla solumama sebep oldu.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Meira kendisini açmaya çok kapalı ve inatçıydı, orada birkaç saat boyunca otursak da ve Mert'in birçok kereler onu da sohbete dahil etmek üzere teşebbüsleri olsa da bu gece de pek bir şey

öğrenemedim onun hakkında. Dahası, içkisini bitirmişti, mayışmış gibi görünüyor ve gözleri kapanıyordu.

Ne yapacağım ben seninle Meira?

İç çektim onu izlerken. Yanağını avuç içine yaslamış, saç tutamları yüzüne doğru dökülmüştü; ayaküstü uyuklarken dahi kaşları hafifçe çatıktı, bir rüya görüyormuş gibi gergin duruyordu.

"Meira," diye seslendim ona, kıpırdansa da gözlerini açmadı. Uzanıp koluna hafifçe dokundum. "İyi misin?"

Öykü ise telefonuna bakıyordu. "Zusman abi yoldaymış," dedi. Bu absürt ismi hatırladım hemen, Meira'nın şoförüydü. "Bizi almaya geliyorlar."

"Biz bırakacaktık," diye itiraz edecek oldu Mert.

"Bu hoş karşılanmaz," diye kibarca reddetti Öykü onu. "Hatta, lütfen karşılamaya da gelmeyin aşağıya. Sizi görmemeleri daha iyi olur."

Öykü toparlanmıştı çoktan, Meira'ya da "hadi," dedi.

Meira da oturduğu yerden salınarak kalktı, dengesini kaybedecekti az daha ki neredeyse refleks gereği hemen tuttum onu. "Yavaş…" Kafasını bile kaldıramıyordu! Bir elimle belini sarmış, diğeriyle de kolunu tutmuştum; onun bu hali beni endişelendirip kafamı oyalamasa herhalde büyük bir gerginlik yaşardım bu yakınlığımızla.

Meira'yı en azından aşağıya ben indirecektim, bunu amaçlıyordum ama Öykü geldi, "ben hallederim," diyerek Meira'yı kollarımın arasından aldı, ona bizzat kendisi destek çıktı.

Pekâlâ,

bir şey söylemedim, çekilecektim geriye ama Öykü diğerlerinin fark etmeyeceği şekilde yanaştı bana.

"Sen, Uygar," dedi, yüzünde sakin ama ciddi bir ifade vardı. "Meira'nın arkadaşısın yalnızca değil mi?"

Meira benim için birçok şeydi, ben ise onun için belki birkaç önemsiz şeydim, o yüzden mecburen "evet," dedim.

”Güzel,” dedi. ”Öyle kaldığından emin ol lütfen.”

Kaşlarımı çatmış, neden bu kadar ileriye gittiğinin hesabını kafamda yapmaya başlamıştım. ”Bu bir tehdit mi?” diye sordum.

”Uyarı.”

Meira’daydı bakışlarım, Öykü’ye yaslanmış, kafasını da omzuna koymuştu, gözleri kapalıydı. Meira’yı böyle savunmasız bir şekilde, ayakta bile durmakta ve o güzel gözlerini bile aralamakta zorlanırken görünce onu sıkıca tutmak, yanıma almak, güvende olduğundan emin olmak istedim ama ondan uzak durmalıydım değil mi? Öykü doğruyu söylüyordu, Meira’yı kendime fazla yaklaştırmamalıydım.

Değil mi?

Sadece onun yüzüne bakmak bile, yarı kapalı bilincini, kötü bir rüya görüyormuş gibi çatılan ve hemen az sonra rahatlayıp gevşeyen ifadesini izlemek bile huzursuz ediyordu beni.

Çok uzaktık çünkü, bu kadar yakınken bile karşı karşıyaydık. Birbirimizin hayatları teğet geçiyordu, oysa içimdeki his farklıydı. Meira’ya aşinaydı, Meira ile beraber doğup büyümüşçesine bir aşinalık ve sıcaklıktı bu. Ona ait olduğunu iddia edebilecek cürete de sahipti.

Meira’nın ait olduğu yer benim yanım olmalıydı.

İçimdeki, yüreğimdeki bu boşluğun sebebi de başından beri buydu; orası Meira’ya aitti çünkü, anca o doldurabilirdi.

Dayanamadım, kendimi Öykü’ye sert bir karşılık vermekten alıkoyamadım: ”Meira’yla arkadaş olarak kalmazsam ne olur?”

Öykü duraksadı, sinirlenmedi, sakin, hatta neredeyse anlayışlı duruyordu. ”Bu konuşmayı hatırlar ve keşke Öykü’yü dinleseydim, dersin,” dedi bana.

Gülecek gibi oldum sinirle. Tehdit edilmek veya uyarılmak, her ne sikimse, meydan okunmak, yapamazsın

demek, beynime çıkan damarımı tıkıyordu sanki. Ne için? Ailesi yüzünden mi?

Hemen şimdi Meira'yı da alıp onu buralardan götürme ve ailesine istediğim haltı yiyebileceğimin mesajını gönderme isteğiyle doldum a

ma Meira kafasını zar zor kaldırıp bana baktığında bütün o agresif iç tartışmalarım son buldu, derhal hazırlıksız yakalandım ve suspus oldum yeniden.

Meira'nın baygın bakışlarından bir eğlence, ilkel bir düşünce geçti, dudaklarını kıvırmıştı, sırıtıyordu keyifle ve bana doğru uzandı. Öykü onu tutmaya davransa da Meira çoktan yakalarıma yapışmış ve ayak ucunda yükselip kulağıma kadar yaklaşmıştı.

Ve kulağıma bir şey söyledi.

Başta sarhoş olduğu için saçmaladığını ve düzgün bir cümle kuramadığını düşündüm ama hayır, farklı bir dildeydi, çıkaramayacağım kadar bana yabancı gelen bir dildi.

Geriye çekildi, hâlâ ayak ucunda yükseldiği için yüzlerimiz çok yakındı. Gözlerime, az önce kulağıma fısıldadıklarının etkisiyle baktı, elleri omuzlarımdaydı, omuzlarıma tutunarak koruyordu dengesini.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım," dedim, nefes almak zorlaşıyordu gittikçe. "Anlamadım Meira. Ne dedin bana?"

Meira'nın baygın bakışları, dudaklarının ucundaki o sırıtmayla, o yaramaz ifadeyle birleşince muzip bir hal aldı iyice. Dengemi alt üst etti bu hali.

Meira ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunun farkında mıydı?

"Hadi Meira! Buraya gelmişler çoktan!" diye çekip uzaktırdı Meira'yı benden Öykü.

Öylece bırakamazdım onu, "Meira ne söyledin az önce bana?" diye peşinden gidecek oldum, kafayı yiyecektim, ne demişti? Neydi o söz? Neden öyle bakmış, öyle gülümsemişti? Neyi ima ediyordu?

Ama Öykü onu çekiştirip çıkışa doğru götürürken Meira sadece arkasına bakıp el sallamakla yetindi. Beni öylece soru işaretleriyle bıraktı. Hiç mi aklımı kaybedeceğimi düşünüp acımıyordu bana?

Siktir…

Ne söylemiş olabilirdi? Kötü bir şey olamazdı, o sıfatla gözlerimin içine ruhumu görüyormuşçasına bir derinlikle bakarken bana kötü şeyler söyleyemezdi. Her neyse o söz… bilmediğim bir dilden ve Meira'nın bilmediğim bir tarafından gelmişti.

"Ne korumacı aileleri varmış…" diye mırıldandı Mert de arkalarından bakarken. "Ya da normal olanı budur belki. Bizim aile hiç olmayınca tabii," derken sırıttı.

"Babası siyasetçi sanırım," diye sesli bir şekilde düşünüyordum. Az sonra Mert'e döndüm. "Onu da araştırmanı isteyecektim senden."

Ne garip bir aile…

"Ya boşver şimdi sen babasını da," dedi Mert, "Öykü çok iyi bir kızmış. Ne söylersem güldüğünü fark ettin değil mi? Gülmenin çok yakıştığı insanlardan. Ne dersin? Belki benden hoşlanır."

ℒ

Aynı gece, saat sabahın 3'üne doğru kulüpteydim yine.

Midemi sonuna kadar alkolle dolduracak kadar içmiş ve anca o zaman çekmiştim önüme o ajandayı. Başta da söylediğim üzere, bütün bunlar plansızdı, yazmak hiçbir şartta benlik bir hareket değildi ama sanırım insan yeterince Meira dozundan ve biraz da alkolden alınca her şeyi yapabiliyordu.

O gece başladım günlük yazmaya işte. Bir daha yazmayı hiç bırakmayacağımı bilmiyordum elbette.

İlk cümlem,

"Ait olduğun yerin yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum Meira,"

idi.

Ben yazmadım bunu, kendiliğinden döküldü sayfalara sanki sözcükler. Hayret ettim kendime, ajandayı bir anlığına bıraktım kenara ama yazmazsam kafayı yiyeceğimi de biliyordum. Ajandayı geri aldım ve yazmaya devam ettim:

”Sana ne denli bulaşmak istediğimi, senin benim kanıma karıştığın gibi benim de senin kanına karışmayı arzuladığımı tahmin dahi edemezsin Meira ama sen daha bana ne yaptığından bihabersin tabii.

Bu çok tehlikeli. Yaptığın şey, ne yaptığının farkında olmadığın o şey ikimiz için de çok tehlikeli. Benim yaşamam bile doğru değil, sana bulaşmam ise tamamen felaket!

Bu yüzden bir şeyler çok yanlış, yine de hiçbir yanlış bu denli doğru ve güzel hissettirmemişti.

‘Hissettirmek,’ yazmıştım kağıda ama bu kelimeye o kadar yabancıydım ki duraksamadan edemedim.

”Hissetmek benim lügatımda yeni bir kelime Meira ve ben ilk defa içimde bir şeylerin varlığını, yaşadığını, nefes aldığını hissediyorum.

Oysa ne yaptın ki?

Var olman yetti sanırım.

Benim dünyamdakiler beni ölü isterdi Meira.

Senin benim yaşamamı istemen yetti sanırım.”

”Malların listesini mi çıkarıyorsun?”

Öyle bir hızla kapattım ki günlüğü elimden uçtu gitti, ötede bir köşeye, yere kapaklandı.

Mert bu ani tepkime karşı, ”sakin ol Dostoyevski,” dedi şüpheyle. ”Ne yazıyordun böyle?”

Sinirle soludum ona oturduğum yerden ters ters bakarken. ”İşine bak sen,” derken ajandayı yerden aldım. Kendi odama kapanmadan yazmamam gerektiğini düşünüyordum, birinin Meira’ya karşı hislerimi okumasından daha korkunç bir şey yoktu kafamda. ”Ne

yaklaşıyorsun öyle ses etmeden?" diye huysuzlandım yine, ajandayı kaldığım odaya götürecektim.

"Seslendim de duymadın," dedi, şüpheli bulduğu hareketlerimi izliyordu. "Romanınla çok meşguldün."

Şu herif bir gün benden sağlam bir dayak yiyecek ama ne zaman bilmiyorum.

Büsbütün eğleniyordu bundan. "Ne o? Meira'ya aşk mektubu mu yazıyordun?" dedi pişkin pişkin, ben sabırla soluduğum vakit ise beni taklit edercesine kendince bir şeyler saçmaladı:

"Sevgili Meira, hayat fani ölüm ani, bir kere öpsen ne olur yani?"

diye takıldı.

"Siktir git," diye önerdim ona basitçe.

Bir süre dalgasını geçip yeterince eğlendikten sonra ciddiye bindi artık. "Adamlar istediğin gibi toplandı, herkes seni bekliyor," diye asıl buraya gelme sebebini bildirdi bana.

Doğru, elbette.

Lobiden ayrıldığım vakit Mert de arkamdan beni takip ediyordu. "Polat da geldi ama," dedi sıkıntıyla, "onu çağırmamıştım ama haberi olmuş."

"Zararı yok," dedim merdivenleri ikişerli inerken. "Onun da haberi olacak eninde sonunda."

Üç kat indik, -1. kattaydık, kapıdaki görevlilere başımla selam verdim. Burası üyelere özeldi genellikle; içilir ve arka lobilerde de iş konuşulur, misafirler ağırlanırdı. Gürültülü bir yer değildi ve müzik rahatsız edecek seviyede açılmamıştı ve loş bir havası vardı.

Kalabalığı yarıp arka tarafa, lobilerin olduğu hole geçtik. Büyük bir salondu, yalnızca bizim üyelere ayrılmıştı, elbette bir bilardo masası vardı. Birkaç kişi oynuyor ve birkaçı da izliyordu; dartla da oynayan vardı, koltuklara uzanıp esrar tüttüren de.

İçeriye girdiğimi gördüklerinde oyunları kesildi, oturanlar kalktı ve konuşmalar bölündü. Ozan yaklaştı bize içeride, ”herkes burada abi,” dedi, omzuna vurdum dostça bir hareketle.

Duvar kenarındaki koltukta Polat ve birkaç sadık köpeği oturuyordu, onlar kalkmadı bir tek. Son olanlardan sonra ikiye ayrılmış gibiydi grup. Yine de Polat'ın kısmen bana bu işi devretmesiyle beraber benim tarafımda olmak zorunda kaldıklarının farkındaydılar, takdir etmeseler dahi seslerini çıkaramaz ve ben geldiğimde böyle kalkar, uslu uslu da dinlerlerdi.

Şimdi karşımda 50'ye yakın adam duruyordu. Kulübün en üstteki adamlarıydı bunlar, önce bizim, sonra da bunların sözü. Konuşmayı bunlara yapacak ve alttakilere bildirmelerini isteyecektim.

Keyfim garip bir şekilde yerindeydi o gece, sırıtıyordum ve daha önce buna hiç şahit olmayan adamları da bu hareketimle şaşırtıyor, muhtemelen kafama taş düştüğünü düşündürüyordum.

”Beyler,” dedim, sigara ve otla harmanlanmış yoğun havayı soludum ciğerlerime ve tek tek yüzlerinde gezdirdim bakışlarımı. ”Bugün sizi buraya bir amaçla topladım. Sizi yeni düzenden, işimizin yeni işleyişinden haberdar etmek istiyorum.”

”Yeni düzen mi?” diye sorduğunu duydum Ozan'ın. Birkaç meraklı mırıltıyı daha yakaladı kulaklarım.

Onları geçerek bilardo masasına yanaştım, kalçamı dayadım ve bir sigara çıkardım, yaktım. Garip, tarif edilmesi zor ve neredeyse heyecan diyebileceğim bir his vardı içimde.

Sigaramdan derin bir nefes aldım, başımı kaldırıp onlara baktığımda sırıtıyordum.

”Madem bu işin başında artık ben varım ve bütün kararlar bana ait olacak,” diye başladım, özellikle Polat'a bakarak, ”bundan sonra hiçbir türlü birliğe, örgüte, isyancı gruba, suç çetesine silah temin etmeyeceğiz.”

Polat bunu duyduğu gibi bastonunu dahi unutup destek almadan ayağa kalktı birden. ”Neler oluyor Uygar?” dedi hayretle harmanlanmış kızgın, sorgulayan bir tavırla.

Diğerleri de şaşırmış, kendi aralarında fısıldaşmalara başlamışlardı. ”Yalnızca konuşmanızı istersem konuşun,” diye uyardım hepsini Polat’ı da gayet onlara dahil edip ayrı tutmayarak. ”Lafımı bölmeyin. Bir kere anlatacağım ve bir daha bu konuda yanlış yapanı ya da soru dahi soranı yakalarsam, acımayacağım.”

Yeniden bir sessizlik oluştu, Polat çattığı gür kaşlarla devam etmemi, bütün bunları mantıklı bir açıklamaya bağlamamı bekledi.

Devam ettim: ”Hiçbir türlü silah ve uyuşturucu ticaretinde parmağımız olmayacak. Sırplar sikimi yiyebilir, hepsiyle anlaşmaları fesh ettim, cayma cezası neyse kendi cebimden ödeyeceğim ve bir daha o topraklarda iş yapmayacağız.”

Herkesin yüzünde bir şaşkınlık, neredeyse dehşet, kafamı yemişim gibi bakıyorlardı bana. Belki çocukluklarından beri bunun gibi pis işlerin içindeydiler, bu işten para kazanıyorlardı ve şimdi birden onlara kepenkleri indirdiğimizi söylüyordum.

Bir tek Mert ve Ozan’ın sırıttığını gördüm kenarda. Mert sırtını kolona vermiş, kollarını da önünde birleştirmiş beni izliyor ve söyleyeceklerimi çoktan tahmin etmiş gibi rahat görünüyordu.

”Bizim ekmek teknemiz geniş neyse ki,” diye devam ettirdim. ”Ne ararsan var. Kara para aklamaktan, borsadan, mekanlardan devam edeceğiz ama bundan sonra ne silah ne de uyuşturucu, lafını dahi edene acımam.”

Polat çıldırmış gibi, ”Uygar!” diye gürledi. Önündeki adamları itekleyerek bana doğru geldi ve karşıma dikildi. ”Aklını mı kaçırdın? İyi misin sen?”

Gülümsedim ve ”iyiyim Polat, sen nasılsın?” diye sordum ona.

Sinirden kasları seğiriyordu. ”Bu ticaretin bizim asıl gelir kaynağımız olduğunu bilmiyor musun? Çıldırdın mı? Şah damarımızı mı keseceksin?” dedi hayretle, kendisi bile duyduklarına inanamıyordu.

Sigaramdan nefes çektim, biraz umarsız göründüm sanırım, keyfim yerindeydi ve kafam da biraz güzeldi. ”Bana vermedin mi bu yeri?” dedim, dumanı yüzüne doğru üfledim. ”İstersem şah damarını keserim. Sana ne Polat?”

Neye uğradığının şaşkınlığıyla geriledi bir anlığına fakat ilk refleksi hemen belindeki tabancaya sarılmak ve bana doğrultmak oldu.

Fakat Mert de onunla aynı anda tabancasını çekip Polat’a doğrulmuştu bile. ”Ağır ol Polat,” diye uyardı onu. Ortam birden iyice gerilmişti. ”Lidere saygısızlığın bedeli,” dedi Mert, bakışları Polat’ın koluna indi, ”uzuv kırmak değil miydi?” Ve sonunda Mert’in tehlikeyle parıldayan gözleri beni buldu. ”Birkaç yerini mi kırsak ders niteliğinde başkan?”

Aynı sırıtma bulaşıcı bir hastalık gibi bana da sıçrarken arkalardan bir adam, ”Polat hâlâ eski lider, ona böyle saygısızlık yapamazsınız,” diye atıldı öne. ”Hepimizin büyüğü o!”

Mert onu hiç dikkate almadan, ”şununkileri de kıralım,” diye teklif sürdüğünde ise adamın adımları durdu, daha fazlasına cesaret edemedi. Diğerlerinin de ona destek vereceğini, sesini çıkartacağını düşünmüş olmalıydı ama bu gece onları bu arka odaya çağırmamın özel bir nedeni vardı. Duvarlar ses geçirmiyordu.

Polat tabancayı indirdi, artık kontrolün tamamen benim elimde olduğunun farkındaydı. Bir anlamla, sadece ikimizin anlayabileceği derin bir anlamla baktı bana.

‘Ben babanım,’

diyordu sanki,

‘sen de benim oğlumsun. Bunu bana nasıl yaparsın?’

Onun çocuğu olduğum için, bu işlerde yetişip büyüdüğüm ve adımdan soyadımdan iyi bildiğim, aradığı sağlam alt yapıyı ona sağlayabildiğim için işini bana devredebilecek güveni bulmuştu Polat.

”Ben bizi mahvet diye mi devrettim sana burayı?” dedi bana.

”Sadece birkaç düzenleme yapıyorum, o kadar,” dedim basitçe ve kalabalığa doğru döndüm. ”Çoluk çocuğun zehirlenmesinde parmağımız olmayacak, uyuşturucu işine girmeyeceğiz, girenlerle de bundan sonra selam sabahımız bile olmayacak. Alacağımız maddi zararı kapatacak yeni planlar, projeler hazırladım çoktan. Her şey kontrolüm altında olacak.”

Mert de silahını indirmiş ama kabzasını birinin kafasına geçirmekle tehdit edecek olmuş, ”sen, dört göz, duydun mu?” diyerek adamın üstüne yürümüştü. ”İyi dinle. Dağıtıcılarla görüşmeyeceksin artık, duydun mu?”

”Ayrıca,” dedim, favori kısmıma gelmiştim, ”hiçbir suç çetesi liderinin avukatlığını yapmayacağım. Şeytanın Avukatı lakabı geride kalacak, mesleğimi yalnızca kendi işim için kullanacağım. Kimsenin avukatı değilim bundan sonra.”

Bu belki de Polat için en büyük darbe oldu. Bu iş, öylece kendi halimizde sürdürebileceğimiz bir iş değildi, en büyük destekçimiz, -ama elbette gizli, utangaç olan- devletimiz olmadan suç işlemek mümkün müydü hiç? Bu işlerin ve iş ortaklarımızın avukatlığını yapmaz, makam sahipleriyle aracılık etmezsem, adalet üzerindeki bağlantılarımı kullanmazsam elimiz kolumuz bağlı kalırdı.

Bağlantılarım olmadan bu işlerden sıyrılmak mümkün değildi ve bu Polat’ı delirtti. Üzerime atıldı ve yakama yapıştı birden. ”Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye öfkeyle soludu yüzüme doğru. Öfkeden deliye dönmüştü, fırıldak gibi dönüyordu irice araladığı gözleri.

Bu ifadesi muzip bir sırıtma peyda etti yüzümde yine. ”Yeni devir, yeni düzen,” dedim ve fısıldayarak, sadece

ikimizin duyabileceği bir sesle ekledim: ”Beni içine soktuğun bu boku temizliyorum

baba.”

Bakışları dondu, yakalarımı kavradığı elleri titriyordu sinirden, kendisini sıkmaktan. Baba ve oğul ama, tabii, değil mi?

Aniden bıraktı yakalarımı, geriye çekilirken aşağılayan, pis bir ifadeyle ama yenilginin izlerini de taşıyarak elbette, ”anlıyorum,” dedi, ”yine o pişmanlık zırvalığı. Aştığımızı sanıyordum ama demek ki hâlâ iyi olma saçmalıklarıyla uğraşıyorsun.”

Kendi etrafında döndü, sakalını sıvazlıyor ve öfkeyle nefesleniyordu. ”Ne oldu?” dedi düşmansı bir tavırla. ”Silahları satmak istemiyorsun çünkü suç çetelerinin, teröristlerin öldürdüğü onca insan falan fistan, uyuşturucu ticaretinden elini çekmek istiyorsun çünkü sokaklarda geberen bağımlı veletler falan…”

Ellerini kaldırdı coşkuyla. ”Ne vicdanlı adammışsın sen de be Uygar! Baştan deseydin de bu cesetlerin başındaki tahta seni oturtmasaydık hiç!”

Gülüyordu, göğsü hiddetle inip kalkarken o sinirle gülüyordu. ”Seni tanımasam o tahtı oraya sen dikmedin diyeceğim Karaşah!”

Onu dinlersem sinirleneceğimi ve bu gecemin, bu ruh halimin içine edeceğini biliyordum. Onu görmezden gelmeyi seçtim, bu gece hiçbir şey keyfimi bozamazdı.

Artık işler farklıydı.

Yeniden diğerlerine doğru döndüm. Bitiriyordum yavaştan: ”Son olarak,” dedim, ”bu yeni düzene ve iş tanımına uymayacak olanlar şimdi siktirip gidebilir. Sonra pasif agresifliğinizin bedelini ağır ödetirim. Kendinizi, göt oğlanı gibi ağlayacağınız konumlara koydurtmayın bana.”

Son defa baktım yüzlerine. Kafa karışıklığı, huzursuzluk, onlarca soru ama sessizlik. Güzel.

”Birkaç haftaya başlıyoruz yeni işlerimize,” dedim, izmaritimi küllükte söndürüp bıraktım ve arkamı dönüp çıkışa yöneldim. ”Hazır olsanız iyi edersiniz.”

Kapıdan çıkarken Polat’ın arkamdan, ”Uygar!” diye bağırdığını duysam da dinlemedim onu. Peşimde Mert ve Ozan ile lobiyi terk ettim.

Karanlık holü geçerken bizimkilere doğru, ”diğer gruplarla ve eski ortaklarla gizli iş birliği yapmaya çalışanlar olacaktır,” diye uyarıda bulundum. ”Hepsini gözetleyin. Her adımlarını bileyim.”

İçerideki salonu geçiyorduk, meraklı bakışlar üzerimizdeydi. ”Bende o iş,” dedi Mert.

”Polat bir sıkıntı çıkartacak,” dedi Ozan da. ”Öyle uslu uslu oturmayacaktır. Hâlâ onu destekleyenler var Uygar, arkandan iş çevirecekler.”

Samimiyetle güldüm bu söylediğine. ”Bir avukatın arkasından mı iş çevirecekler? İhanet edeceklerse etsinler ama onlar herkesten daha iyi biliyor bana neden

Şeytanın Avukatı

dendiğini.”

O gece büyük bir değişimin ilk ve en önemli adımını atmış oldum böylece. O tarz bir suç hayatından sıyrılmak sadece fikirde bile zordu. Kendimi ayrı tutmayı imkansız saydığım bu bataklığı, şimdi ilk defa gerçek anlamda karşıma almış oldum.

Birçok sebepten ötürü, birçok anıdan, acıdan, fikirden ötürü.

Ve elbette, en çok da Meira’dan ötürü.

Meira…

Düşüncesi dahi, onun adını içimde anmak dahi karanlık ve izbe zihnime huzur getiriyordu beraberinde sanki.

Oysa huzur öylesine yabancı olduğum bir terimdi ki… Koatik ve karanlık içimde, pis bataklığımda yeşeren bir çiçek gibiydi Meira; bana rağmen filizleniyor ve büyüyor,

yalnızca kendisi değil ama köklerinin uzandığı, dallarının dokunduğu yerlere de hayat taşıyordu.

Onu istiyordum. Benim olmasını, benimle olmasını istiyordum. Onu yanımda, yanıbaşımda istiyordum.

Her anlamda ruhumla bütünleşmesini istiyordum. Aklımda oyalandığı kadar kalbimde de oyalanıyordu ya, onunki de aynı olsun, onun kalbi de tıpkı benimki gibi çarpsın istiyordum.

Onu yanımda istiyorum.

Kolumu omzuna atabilmek, onu kendime çekebilmek, öpebilmek, sarılabilmek istiyordum. Sıcaklığını, birine güvenebilmenin, onu sarmalamanın sahipleniciliğini, aidiyetini istiyordum.

”

Ama iki yabancı gibiyiz biz henüz.”

diye devam ettim günlüğe o gece.

”

Benim için yaratıldığın halde iki yabancı gibi karşı karşıya durmak ne kadar canımı sıkıyor biliyor musun Meira?

Neden yanımda durmuyor da hep karşımda duruyorsun?

Biliyorum. Birbirimize ait değiliz, farklı hayatların, arka planların, renklerin insanlarıyız. Belki de birbirimiz için tehlikeliyiz, uzak durmalıyız.

Sana kendimi bulaştırma kötülüğünü yapamayacağımı söylemiştim, oysa ben sana çoktan bulaştım bile. Çoktan her yerdesin, her fikrimde, her hayalimdesin.

Yine de bu halimle sana layık olamam.

Sana bu kötülüğü yapamam. Seni, içimde solacağını bile bile bu çarpık, karanlık hayatıma alamam.

Ama söz veriyorum sana. Seni yanıma alabilmek için her şeyi yapacağım. Senin için yaşanılabilir bir yere çevireceğim bu çöplüğü.

Değişeceğim Meira. Senin için değişeceğim.

ℒ

Instagram:

kedilimediyy

Beğenerek destek verebilirsiniz:)

○●

20. Sıcak Temas

○●

Oy ve

yorumlarla

desteklerinizi

gösterirseniz

sevinirim

İyi

okumalar

dilerim

Bölüm Yirmi

“Sıcak Temas.”

obsessed - zandros

ℒ

Sonunda kurtuluyorum Uygar. Sonunda senden kurtuluyorum!

Belki on defa, hazmedene kadar ve sarhoş kafamı toparlayarak tekrar tekrar okudum o küçük mektubu.

Sonunda Khalil bana ulaşmıştı!

Uygar’ın güzergahını da öğrenmiş ve hemen plan yapmıştı! Isparta diyordu, benim için bekleyen insanlar olacaktı orada ve tek yapmam gereken bir şekilde kaçıp verdiği bu adrese gitmekti.

Yapabilirim, yapabilirim..!

Peşimde polisler olduğu için kendi isteğimle kaçmayacağımı düşünüyordu Uygar, haklıydı da, Khalil’e güvenmeseydim dışarısı benim için bir cehennemdi ama Khalil şimdi bana bir kapı açıyordu.

Çok uzun zamandır hiçbir türlü kaçışın, çözümün, yardımın olmadığı bu labirentte bir başıma ve çaresizdim, öylece savrulup çırpınmışım ama şimdi birinin bana yardım eli uzatıyor olduğunun düşüncesi içimdeki buzları eritmiş, en azından devasa yükümün bir kısmını üstlenmişti sanki.

Kalan küçücük aklımı da sevinçten yitirecektim şimdi! Gözlerim doluyor ve mektup artık okuyamayacağım kadar bulanık gözüküyordu gözüme.

Fakat bu sevinci fazla uzun tutmuş, orada gereğinden çok oyalanmış olmalıydım; kafam yerinde değildi ve dışarıdan Uygar'ın sesini duyduğum gibi telaşa kapıldım:

"Meira?"

Siktir, siktir, siktir…

Küçük kabinde telaşla kıpırdandım birden, gidebileceğim bir yer varmış gibi kaçmaya hazırlanıyordum neredeyse ve kağıdı da düşürmek üzereydim. Kapı açılma sesini duymuştum, Uygar hiç gücenmeden lavaboya kadar girmişti!

"Meira?" diye seslendi yeniden. Neyse ki bir aptal gibi kitlenmedim de mektubu zarfıyla beraber klozete attım ve hemen sifonu çektim. Adres aklımdaydı, bütün mektup noktasına virgülüne kadar aklımdaydı hatta, hatırlamakta değil unutmakta zorluk çekerdim bu saatten sonra.

Kabinin kapısını açtım artık ve dışarıya çıktım. Uygar lavabodaydı, kaşlarını çatmış, yüzünde alttan alttan sorgulayan bir ifadeyle beni izliyordu. Dünyanın en iyi yalancısı bile Uygar'ın bakışları altında erir, iradesini yitirir ve kafasındaki yalanı çoktandır Uygar ile paylaştığı paranoyasının gerginliğinden saçmalardı. Bu yüzden ona yalan söylerken ve arkasından bir işler çevirirken asla yüzüne bakamazdım, ben daha ağzımı açmadan anlardı. Şüpheli görünmemeye çalışarak onu geçtim ve elimi yüzümü yıkadım ben de.

Beni izlediğini biliyordum, kalbim göğüs kafesimi paramparça edecekti birazdan. "Bir sorun mu var?" diye sordu bana, en azından konuştu. Sessizliği çok daha fazla gericiydi çünkü insana içten içe bir şeyleri anladığını ve plan kurduğunu düşündürüyordu.

”Hayır. Biraz midem bulandı sadece,” dedim, defalarca kez suyu yüzüme çarptım ayılmak için. Alkol hâlâ damarlarımda geziniyordu ve ben ayılmaktan ziyade içimdeki bu adrenalinle de beraber iyice zehirlendiğimi ve mayıştığımı hissediyordum. Belki de sert bir kahve içmeliydim, böylesi bir sır saklarken Uygar'ın çevresinde savunmasız bir zihinle kalamazdım. O mutlaka küçük bir açık bulur ve sonuna kadar sömürürdü o bilgiyi benden.

Aynadaki bir diğer sıfat, benim sıfatım yani, o da çok yorgun görünüyordu. Göz altlarında birer çizgi, yeşil irislerine uzanan kırmızı damarlar ve solgun bir cilt. Dudaklarımda ruj olmamasına rağmen saatlerce ağlamışım ya da biri hunharca onları öpüp sömürmüş gibi dağınık, kırmızımsı bir renk vardı leke gibi. Her yerim gözüme batıyordu artık.

Mendil alacaktım yüzümü kurutmak için ama Uygar benden önce davranmış, birkaç parça mendili alıp bana uzatmıştı. Mendili alırken baktım gözlerine sadece, öyle dik ve altında kesin ama benim için belirsiz anlamların yattığına inandığım güçlü bir bakıştı ki bir anlığına hazırlıksız yakaladım. Aklımdan geçen tek düşünce,

'biliyor, biliyor, her şeyi biliyor'

idi ve bu beni iliklerime kadar korkuyla titretti.

İmkanı yok, biliyor olamaz, nereden bilecek?

Aldığım ilk mektubu bizzat benim yazdığımı ve kitabın arasına koyduğumu anılarımın arasından gördüm zaten, bu ikinci mektup ise geçmişteki Meira'nın bana 'güvenebilirsin' dediği adamdan gelmişti.

İmkanı yok,

güvendeydim, Uygar en fazla şüphelenebilir ama şüphelerine bir adres bulamazdı.

Yüzümü de kuruttum ve lavabodan çıkmaya davrandım ama Uygar önce kolunu uzattı girmem için. İtiraz etmedim, bugün onun sinirini bozmayacaktım, hatta bugün ona hiç kızmayacaktım bile. Kurtuluyordum sonunda!

Yemek salonu az önce bıraktığımız görkemiyle, gürültüsüyle kaldığı yerden devam ediyordu eğlenceye. Şarkılar hızlanmıştı

lakin, insanlar çakırkeyif ve hareketliydi, oturdukları yerde sabit durmakta zorlanıyorlar, ya dans ediyorlar ya da el ele kol kola masalarda gülüşüp kıpırdaşıyorlardı.

Bizim masaya doğru Herman karşıladı bizi, kollarını açmış kıpkırmızı suratıyla pişmiş kelle gibi sırıtarak bakıyordu bize. ”Nerede kaldınız?” diye kızıyordu. ”Dans vakti! Buyurun geçin hemen! Melis hanım, sizi bekliyordum, herhalde bana bir dans lütfedersiniz artık?”

Herman elini uzatmıştı çoktan bana, bir de bu yavşakla uğraşmak gerek herhalde diye sıkıntıyla iç çekip teklifini kabul edecek oldum ki Uygar ona uzattığım elimi bileğimden tuttu ve nazikçe geri çekti.

”Edemez,” dedi, elimi koluna geri koydu. Herman’a dik dik bakıyor ama çenesini sıktığı halde hafifçe gülümsüyordu. ”Bana söz verdi.”

Herman beden dili okuma konusunda berbat olmalıydı, Uygar’ın planları yüzünden ona katlanmak zorunda kalmasa onu seve seve gırtlaklayacağından bihaber bir şekilde, hiç bozulmayarak, ”ben beklerim,” dedi. Patavatsız, geniş, rahat herif…

”Uzun bir bekleyiş olur,” diye karşılık verdi Uygar. Gözlerini Herman’nınkilerden ayırmıyordu. Oysa ne için diretiyordu ki?

Onlara, bizim aramızda hiçbir şey olmadığını söylemişti değil mi? Hadi açıkla bakalım Uygar bey aramızda hiçbir şey yokken neden benim başkalarıyla dans etmemi istemediğini!

Herman ise, ”Melis hanım, sizinle dans edebilmek bu kadar güç mü yani?” diye takılıyordu bana.

Ah, bu insanların arasında düzgün davranmak zorunda kalmasaydım da

evet Herman, siktir git Herman, 40 değil 40 bin takla da atsan düzemeyeceksin beni Herman,

diyebilseydim.

Ama onun yerine gülümsedim sadece.

Kibar olma zorunluluğu bir hastalık, bir parazit gibiydi. Herkese küfür edip surat asmayı tercih edebilirdim. Bahçesine

düşen topları kesen amcalar gibi. Siktirin gidin piç kuruları, diye bağırırdım çocuklara hiç utanıp gücenmeden.

Uygar Herman ile dans etmeyeceğim konusunda inatçıydı ve bana da ayak uydurmak kalmıştı. Mecburen beni salonun ortalarına doğru yönlendirmesine izin verdim. Geniş bir salondu ve kristal avizenin yansımalarıyla beraber loş bir podyuma benziyordu. Çok kalabalık değildi, çiftler kendi hallerinde uysal melodiye kapılıyorlar ve beraber salınıyorlardı gecede.

Uygar önden yürürken parmakları benim parmaklarıma kadar indi, elimi tutuyordu şimdi ve öyle götürüyordu beni peşinden. Onunla el ele tutuşmak garip bir histi ama rahatsız edici diyemezdim. Belki çok yakında kurtulacak olduğumun düşüncesi beni kıpır kıpır yaptığı için Uygar'ı da tolere ediyordum beraberinde.

Hoş, sakin bir parçaydı çalan. Uygar durdu ve beni karşısına aldı. Bir eli hâlâ benimkine kenetliyken diğer elini belime yerleştirdi. Üzerimde kıyafet olmasına rağmen çıplak tenime temas etmişti sanki parmakları, içimdeki yangını körüklüyor, dizlerimi titretiyordu bu yakınlığı ve bu sahiplenici kavrayışı.

Kafamı kaldırıp da ona bakmam asırlar aldı sanki,

alt tarafı dans,

desem de içimden, vücudum benden bağımsız hareket ediyordu. Tanıdık olduğu ve iliklerime kadar bu temasa kendimi ait hissettiğim halde bir şeyler terstti yine de. Bir şeyler yanlıştı, tehlikeli ve günahtı sanki; birbirimize bu denli yakın olmamalıydık.

Bir kafa kadar uzundu benden ve ben her ne kadar ona bakmaktan kaçınsam da o ısrarla beni izliyordu, ısrarla beni de ona bakmam için zorluyordu. Bakmayacaktım, onun adımlarına ayak uydurup sakin bir dansta eşlik ettim yalnızca. Gözlerim, birbirimize bu denli yakın olduğumuzu bana unutturacak farklı arayışlar içerisinde çevremizdeki insanlarda oyalanıp duruyordu.

Ama Uygar buna da müsaade etmedi, onun yanındayken odağımın onun dışında bir yere kaymasından nefret ediyordu

sanki.

”Bana bak Meira,” diye nazik bir uyarıyla hatırlattı bana kendisini fakat onu fark etmeden tiye almış, sözünü dinlememiştim. Bununla beraber elimi bıraktı ve parmaklarını çenemin altına yerleştirdi, güç kullanmadan tatlı bir müdahaleyle ona dönmemi sağladı.

Onun gibi cesurca bakamadım ama gözlerinin içine, kaçamak ve çekingen bir bakıştı, bir şeylerden şüphelenecek diye korkuyor ve bütün doğallığımı yitiriyor, onun karşısında bir aptala dönüşüyordum.

Uygar da başını hafifçe omzuna doğru yatırmıştı, yeterince yakındık zaten, bir de delici bakışlarının nefes alışverişimi dahi anbean takip etmesi yok muydu…

”Dalgınsın,” dedi, ”bir şey düşünüyorsun.”

”Hangi insan düşünmeden durabilir?” diye geçiştirdim.

Başını iki yana salladı hafifçe. ”Farklı bir şeyler düşünüyorsun ama.”

Kibarca öksürdüm.

Dikkatini dağıt!

Bir daha öksürdüm.

Ve şimdi tekrardan ona baktığımda yüzümde muzip bir gülümseme vardı. ”Bendeki değişiklikleri hemen yakalıyorsun,” dedim imayla. ”Gözlerin daima üzerimde Uygar Karşah. Yorulmuyor musun hiç? Sanki tek işin benmişim gibi, hayatın bir tek benden ibaretmiş gibi etrafımda dönüp duruyorsun anca.”

Hiç bozulmadı, aksine yanak çizgilerini ortaya çıkaracak samimi bir sırıtmayla şekillendi dudakları. Bana doğru eğdi başını, dudakları şakaklarıma sürtecekti az daha, sıcak nefesini hissedebiliyordum tenimde.

”Benim hayatım uzun zamandır bir tek senden ibaret zaten Meira,” diye derin bir sesle fısıldadı. Buna karşı ne diyeceğimi nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim; ona baktım yalnızca fakat benim fark etmediğim, onun ise hemen yakaladığı bir detay üzerine sırıttı.

”Ne o?” dedi tepkimi keyifle izlerken. ”Neden acır gibi bakıyorsun bana? Senin hayatının da bir tek benden ibaret olmadığını mı sanıyorsun yoksa? Aynı tarafta olduğumuzu unutuyor musun

Lilith?”

Kaşlarım çatıldı hemen kendiliğinden. ”Hangi tarafmış o?”

Bu sualim onu gülümsetti ama altlarda daha farklı, neredeyse hınca benzeyen kötücül bir anlam yattığının farkındaydım.

İyice yaklaştı bana, dudakları şakaklarıma değiyordu artık. Dışarıdan tatlı bir çift görünümü verirken bana, ”ikimizin de hayatını mahvettiğin için itildiğimiz o karanlık taraf,” diye açıklama yapıyordu. ”İkimizden başka bir şey kalmadı geriye şimdi. Devam edebileceğimiz bir hayatımız yok. İtinayla her şeyi yok ettin. Unuttun mu?”

Kızgın bir ifadeyle baktım ona. ”Ben hiçbir şeyi mahvetmedim,” dedim. ”Sanki öncesinde çok da güzel bir hayatım varmış gibi konuşuyorsun.”

Benim hayatım bundan önce de yeterince kötüydü zaten, Uygar ile yaşadığım şu hayatı bile tercih ederdim. Bu denli bir çaresizlikti benimkisi ama o ne bilsin?

”Yine sustun,” dedi, şu dans bitse de defolup gitsem diye düşünüyordum. Cevap vermedim, o ise beni konuşturmanın bir yoluymuş gibi iyice bedenimi kendine çekti belimdeki baskısını arttırarak ve göğsümü onun gövdesine yaslamama sebep oldu. Adımlarım şaşacak oldu bir anlığına, yutkunup ona ters ters baktım.

Bu halim, çatık kaşlarla, onu boğazlamak istiyormuş ama eli kolu bağlıymış gibi hırçınlaşmanın ötesine gidemeyen halim onu eğlendiriyordu.

”Benden nefret ettiğini bu kadar belli etme,” dedi oyuncu bir sesle.

Kendimi tutamadım, ”elimde değil,” dedim. ”Hep de nefret edeceğim senden. Yaptığın hiçbir şeyi unutmayacağım-”

”Ve yapacağım,”

diye ekledi, kaşlarım çatıldı hemen kafa karışıklığıyla. ”Yaptığım ve yapacağım hiçbir şeyi unutmayacaksın,” diye baştan kurdu cümleyi benim için.

Çenemi sıkmaya başlamıştım yeniden. Bozmadan hınçla devam ettirdim: ”Özellikle o mumla beni yaktığını, asla ama asla unutmayacağım.”

Parmakları alnımın önüne gelen saç tutamlarını kulağımın arkasına özenle çekerken, ”endişelenme, unutursan da hatırlatırım,” diye fısıldadı.

Çok pis bir küfür etmek üzereydim ama hayır, sorun çıkartamazdım, kurtulacaktım zaten, değil mi?

Sadece sinirle kendimi ondan ayırdım ve arkamı dönüp gitmeye davrandım fakat elimi bırakmamış, beni hemen geri çekmişti. Tekrardan belimi tutup vücudumu kendi gövdesine kenetledi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yeniden onun karşısında ve onun kolları arasındaydım. Tekrardan gitmeyi denemeyeyim diye bu sefer kavrayışı da kudretliydi, belimi kıracağını sandım.

”Pekâlâ, bu gece kavga yok,” dedi yüzündeki o muzip ifadeyle. ”Yelkenleri indirelim.” Duraksadı, aklına bir şey gelmiş gibi gözleri daldı. ”Bu gece seni rahatlatmak istiyorum.”

”Benden uzak durarak yapabilirsin bunu,” diye dürüst fikrimi sundum.

Belimdeki parmaklarının hareketlendiğini hissettim. ”Bizzat dahil olmam gereken konular var,” dedi sakin, fazla sakin bir sesle.

Titrek bir nefes salındı dudaklarımın arasından. ”Ve bugünkü sürprizinle mi alakalı?”

”Evet.”

Sıcak basıyordu. ”Korkmalı mıyım?” diye sordum, alkolün etkisi miydi bu?

Yaklaştı, zaten yeterince yakın değilmiş gibi, tamamen bütünleşmek istiyormuş gibi, şakağımı teğet geçerek kulağıma doğru eğildi. Yanağı yanağıma sürtüyordu, dudakları da

değecek ve beni sömürecek, oradan boynuma inecek ve omuzlarıma varacak sandım.

Ama kulağıma doğru fısıldamak içinmiş. Boğuk sesi kulağıma yabancı sözcükler taşıdı. Yanlış anladığımı, iyi duyamadığımı düşündüm fakat hayır, her ne söylediyse bana Türkçe değildi, İbranice'ydi. Hâlâ İbranice bilmesem de anılarımdan kulak aşinalığı yakalayabiliyordum.

Afalladım bunun karşısında, anlamadığımı söyleyecek, tekrarlamasını isteyecek oldum ama şimşek gibi zihnime çakılan geçmişten bir kesitle kalakaldım.

Meira'nın kanına karışan alkolle kısılan gözleri, kızarmış yanakları, Uygar'ın onu dikkatle izleyen, nefesine kadar takip eden tedbirli, ciddi bakışları. Meira'nın ona doğru uzanması, omuzlarına tutunarak yükselmesi ve kulağına, tıpkı az önce Uygar'ın bana söylediği sözü fısıldayışı…

Geri çekildiği vakit Meira'nın yüzünde beliren o yaramaz ifade ve Uygar'ın afallayışı, fikirsizliği, tıpkı benim şu an karşısında durduğum gibi hiçbir şeyi anlamayışı, kaşlarını çatışı… Her şey aynıydı, bir tek roller değişmişti.

Uygar da ona, "anlamadım, ne söyledin bana Meira?" diye sormuş ama cevapsız kalmıştı.

Şimdi ise anlamayan bendim.

Kafamda toparlamaya çalıştım, hem geçmişteki Meira'dan hem de şimdi Uygar'dan dinlediğimi tekrarladım kafamda. Garip ama tanıdık gelen bir telaffuzu olsa da zordu ve sadece okunuşunu kafamda toparlayabildim:

"Ani … et neşmatekh."

Ama ne kadar denersem deneyeyim eksikti cümle, kayıp kelimeyi bulmadan tamamlayamıyor ve ne olduğunu da zaten anlayamıyordum.

Sonrasında Meira'nın gülümseyişi, yavaş adımlarla geriye çekilişi ve Öykü… Öykü'yle beraberler, arkalarını dönüp gidiyorlar, Uygar ise Mert ile beraber kalıyor.

"Ne kadar korumacı bir ailesi varmış…"

diye mırıldanıyor onları izlerken.

Dördümüzü böyle normal bir şekilde vakit geçiriyorken görmüş olmanın şaşkınlığıyla afalladım. Hayatımızda kavgadan ve kandan başka bir şey yok sanıyordum gerçekten de, oysa birbirinden nefret eden yüzler değildi bunlar.

Şu andaydım, salonda, Uygar'ın karşısında ve kolları arasında. Yutkunduğumu ve Uygar'ın bunu dikkatle izlediğini gördüm. "Ne dedin?" diye sordum. "Az önce ne söyledin bana?"

O gülümseme ve gözlerindeki tehlikeli parıldama…

Bilerek yapıyordu. Her şeyi, içimi ne denli büyük bir bilinmezlikle ürküteceğinin bilinciyle yapıyor, her sözü özenle seçiyordu. Söylemeyecekti, kulağıma az önce ne fısıldadıysa tıpkı benim geçmişte onu fikirsiz bıraktığım gibi o da beni karanlıkta bırakacak ve belirsizlikle bana eziyet edecekti. Yine. Yeniden.

Uygar'ın intikamı buydu, unuttun mu? Yavaş yavaş, her ne yaşattıysam, onu her nereden vurduysam…

"Gidebilir miyiz?" diye sordum, moralim altüst olmuştu yeniden. Her şeyden öte Öykü'yü görmüştüm, koluma girmiş, ayakta zar zor duran adımlarıma destek çıkıyordu anılarımın arasında.

Ve o kız artık bir ölüydü.

Ben öldürmüştüm.

Bunu hatırlamak tüylerimi diken diken etti, daha fazla bu aptal dansı sürdüremezdim. Neyse ki Uygar da itiraz etmedi, beni rahat bıraktı. Kolları arasından sıyrılınca gerçek anlamıyla nefes alabildiğimi hissettim, birden bütün bu kalabalık ve müzik fazla gelmeye başlamıştı. Bu gece hiçbir şey keyfimi kaçıramaz, kaçırmamalı, uyandığım günden beridir acı çekmek dışında hiçbir türlü olumlu bir duyguyu içimde barındıramamıştım. Bugün ise bu cehennemden kurtulabileceğimin ilk somut planını öğrenmiştim ve bu hissi mahvetmeyecektim.

Masamıza doğru yürüyordum, Uygar ise hemen arkamdan geliyordu. Yere bakıyordum,

her şey yolunda,

diyordum tekrar tekrar kendime.

Bugün harika bir gün, geçmişi unut gitsin

artık

, yalnızca geleceği

düşün

...

Yanından geçtiğim kokteyl masasının üstünde küçük bir şamdanlık duruyordu. Son anda ona hafifçe değecek gibi olmuş, hemen kolumu geri çekmiştim, bir sorun yoktu fakat o ani karşılaşmayla beraber telaş yapmış, birden mumu devasa bir ateşe benzetmiş, sinirle ve ani refleksle masayı iteklemiştim.

Kokteyl masası devrildi elbette, üzerindeki tatlılar, şampanya bardakları ve şamdanlık da yere düştü. Sanki mum bir canlıymış ve bana kötü bir harekette bulunmuş gibi ters ters bakıyordum yerdeki karmaşaya.

Uygar tuttu hemen kolumdan beni. ”Yavaş… Etrafı katma yine birbirine,” dediği sırada çevredeki insanların da bize baktığını fark edebilecek kadar gerçek hayata dönmüştüm artık.

Herman bile kalkmış ve bize doğru gelmişti. ”Bir şey mi oldu?” dedi insanların arasından sıyrılarak.

”Görünmez kaza,” diye açıkladı Uygar onlara sakince fakat bana gelince, eşlik etmek istiyormuş gibi kolumu tutup beni ileriye yönlendirince kulağıma doğru, ”insanların içinde böyle hareketler sinirimi bozuyor,” dedi sertçe. ”Uslu dur.”

”Belki beni mumla travmatize etmeseydin böyle aşırı tepki vermezdim!” diye tersledim onu ama beni dikkate almadan götürüyordu. Masamızı geçmiştik bile. ”Nereye gidiyoruz? Oturmak istiyorum.”

”Odada otursun,” dedi. Resmen beni uzaklaştırıyordu!

Sinirle derin bir nefes aldım. İnsanların o meraklı kör olasıca gözleri elbette yine bizim, yani benim üzerimdeydi.

İyi size de eğlence çıktı! Başkasını bön bön izlemeseniz sıkıntıdan gebereceksiniz kendi boktan hayatlarınızda!

Mert de ayaktaydı, yine ne yaptığıma bakmaya gelmişti sanki. Onun yanından geçerken bana sinir bozucu, sırıtan bir ifadeyle baktı. ”Başlama yine Sezen Aksu’yu getirin buraya diye etrafı ayağa kaldırmaya,”

Uygar durmasa da ben dönüp, ”seni adam edeceğim, taktım ben kafaya,” diye laf attım ona.

Mert ise Uygar’a doğru, ”sıklaştır şunun tasmasını, milleti ısıracak yoksa,” dedi keyifle.

Ona doğru uzanmaya yeltendim, ”önce senin o dazlak koca kafanı ısırıp koparacağım!” diye sinirle atıldım ama Uygar izin vermedi, kolumdan çekiştirdi beni çıkışa doğru.

Tam o sırada fark ettim onu.

Kalabalığın ötesinde, salonun ta diğer tarafındaki bar kısmındaki yüksek taburelerde oturuyor ve hafifçe buraya doğru döndürdüğü vücuduyla beni izliyordu.

Khalil…

Önünde bir içki bardağı, işaret parmağını bardağın ağzında gezdiriyor ve tam da gözlerimin içine bakıyordu.

Biliyordum,

her nasılsa daha en başından beri, onunla karşılaştığımız andan beri kalabalığın bir köşesinden daima beni gözetlediğini biliyordum. Gözü üzerimdeydi. Şimdi de neredeyse kaşlarının çatık olduğunu söyleyebileceğim ciddi, uyarı dolu bir ifadeyle izliyordu beni.

Bu sanki

‘sorun çıkarma,’

demenin bir yoluydu.

Haklıydı, ne demişti? Beni Uygar’ın elinden öylece alamazdı, benim Uygar’dan kaçıp ona gitmem gerekiyordu. Böyle sorunlar çıkartıp Uygar’ın bana göz kulak olmasına sebep olursam ne ara bulacaktım kaçmak için fırsatı? Uygar’a tetikte kalması için sebep vermemem gerekiyordu.

Bu sebeple birden Uygar'a direnmeyi, bütün o hırçın tavırları bir kenara bırakarak sakinleştim ve Uygar'ın beni salondan çıkarmasına izin verdim. Khalil diğerleriyle beraber salonda kaldı ama sorun değil, yeniden buluşacağız değil mi?

Uygar'ın adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum beraber holü geçerken. Ben birden sessizleşip sakinleşmiş olsam da Uygar kendi kendine, "bugün kavga etmeyecektik güya," diye söyleniyordu. Neyse ki sinirli değildi.

"Ben bir şey yapmadım," diye geçiştirdim onu dalgın dalgın. Keyfim o kadar yerindeydi ki kanatlanıp uçabilirdim şimdi.

Ama Uygar, "sen hiçbir zaman bir şey yapmazsın zaten," diye tersledi beni imayla.

Kendimi tutamayıp güldüm birden. Khalil'in beni izlemesi çok güvende hissettirmişti bana kendimi. Her şey yolunda gidiyordu değil mi? Yarın bu gemiden, belki birkaç gün içinde de Isparta'da Uygar'dan ayrılıyordum. Var mıydı bundan iyisi?

Uygar elbette bu sırıtışı garipsemişti. "Neye gülüyorsun?" diye sordu bana.

Rahat rahat, "benimle baş etmenin ne kadar zor olduğunu düşünüyordum," dedim.

İç çekti. "Tahmin bile edemezsin."

Az sonra odadaydık, sonunda sessizlik ve huzur. İnsanlar bok parçasıymış gibi geldiğinden aralarında kaldıkça kirleniyor ve kokuyordum sanki. Üzerimden büyük bir yük atmış ve rahatlamıştım, gidip yatağa oturdum ve sırt üstü yatağa bıraktım kendimi.

Uygar'ın ayakta dikiliyor ve az önce aşağıda yeni bir kaos çıkarmamışım gibi rahat rahat uzanıyor oluşumu hayretle izlediğini biliyordum. Haklıydı da, Meira'nın gerçekten sinir problemleri vardı, ben dahi kimse nerede ne sebeple patlayacağını kestiremezdi. Daha kaç gündür buradaydık ki? İnsanların arasına iki kere çıkmış ve ikisinde de bir deli gibi, kuduz bir köpek gibi ona buna sataşmış, problem çıkartmıştım. Hâlâ daha Meira'nın kim olduğundan tam olarak emin değildim ama uslu biri olmadığından emindim.

Yatakta tavanı izliyor ve hayaller kuruyordum, Khalil ve ben vardık o hayallerde, buraları terk edip gitmişiz, ne Uygar ne de sadık köpeği Mert var; belki insanlardan uzakta bir yerlerde müstakil bir ev, o evde yaşıyorum, Khalil bana güzel yemekler yapıyor ve bir şekilde dava açıp Uygar'a yaptığı her şeyin bedelini ödetiyoruz beraber. Sonra bütün mal varlığımı geri kazanıyorum, kendime İtalyan bir şef tutuyorum, sabah akşam bana özel yemek yapıyor.

Açıkçası, başka ne hayal edeceğimi bilemedim. O kadar ağır şeylerle boğuşmuştum ki en büyük isteğim sadece 'huzur' olmuş, gerisine, uç bir hayale, amaca, misyona yer kalmamıştı. Kariyer? Okul? Keman? Belki para kazanmak? Açıkçası hiçbiri umurumda değildi, karakterimi henüz o derecede geri kazanabilmiş değildim ve şu anki Meira sadece rahat bırakılmak istiyordu.

Hem, özel bir şef fena fikir değildi. Bu gemideki şef de iyiydi ama ben en iyisinin de iyisinden bahsediyordum. Neden olmasın? Meira milyardermiş, dünyadaki bütün 5 yıldızlı şefleri toplayabilir ve en iyisini seçene kadar tek tek eleyebilirdim.

Hatta Uygar'ın en sevdiği yemeği o özel şefe yaptırır ve bizzat hapishanede ziyaret sırasında verirdim! Söyleyeceğim cümle bile kafamdaydı!

'Buyur afiyetle ye, hapishane yemekleri iyi değildir orada kesin Uygar Karşah.'

Sırıtmaya başladım istemsizce.

Daha iyisini de buldum. Önüne yemeği koyarım ve şöyle derim:

"Uygar Kar… şah mat!"

Bu çok iyi, bu fazla iyi, onu sinirden deliye döndüreceğimden emindim. Hemen aklımın bir köşesine,

'Uygar'ı alt ettiğimde ona söyleyeceğim sözler'

başlığının altına not ettim bunların hepsini.

Tam bu zevkli düşüncelerin arasında birden hâlâ Uygar ile aynı odada olduğum geldi aklıma ve uzandığım yerden

doğruldum. Koltuğa oturmuştu o da, bacak bacak üstüne atmış, dirseğini koltuğun koluna dayamış ve yanağını da yumruğuna yaslamıştı; o şekilde beni izliyordu büyük bir dikkatle. Hazırlıksız yakalandım bana bu kadar odaklanmış olmasına. Bir anlığına düşüncelerimi duyduğunun paranoyaklığına bile kapıldım.

Konuyu değiştirmek istedim gidişattan çekindiğim için. ”Sürprizin vardı bana?” diye hatırlattım ona.

Her ne düşünüyorsa, o aklında nasıl tilkiler geziniyorsa artık hareket etmesi asırlar sürdü sanki, bir heykel gibiydi.

Sonunda kolunu kaldırdı ve saatine baktı. ”Gece 3’te,” dedi.

Merakla havalandı kaşlarım. ”Neden o kadar geç?”

”Salonlar kapanıyor o saatte, herkes odasına çekiliyor,” diye açıklamasıyla içimdeki merak tohumlarını iyice körükledi.

Artık

‘sürpriz ne’

kısmından ”ne yapacaksın bana?” kısmına geçmiştim bile, bunu sesli bir şekilde de dillendirdim bilinçsizce.

Bunu duydu ama bir tepki vermedi. Yine kötü bir hisse kapıldım hemen, 3’e de iki saat vardı daha. Kısacası asırlar demekti bu! Ben şimdi başıma ne geleceğini bilmeden nasıl rahat rahat durabilirdim yerimde? İki dakika mutlu olmaya gelmiyordu değil mi? Uygar daima beni dağıtmanın bir yolunu buluyordu.

İki saatim gergin bir şekilde yatakta oturmakla geçti. Uygar bana olan ilgisini yitirmişti, bilgisayarında bir işle meşguldü, sadece yatağın baş köşesinde duvara monteli eski tarz bir lamba açıktı, onun loş ışığı ve bilgisayarın soğuk yansıması aydınlatıyordu içeriyi: iki rengin uyum içerisinde Uygar’ın sert yüz hatlarındaki dansını izliyordum ben de.

İç çektim geleceğimi düşünürken, uykum gelmeye başlıyordu artık. Khalil nasıl bir adamdı acaba? Kibar biriydi öncelikle, kesinlikle hatta, birine nasıl güven vermesi gerektiğini biliyordu fakat bugünkü Emir olayı, konuştuğum müzisyenin birden ortadan kaybolması… Elbette, riskli bir durumdaydım

ve Khalil kendisinden başka hiç kimseyle, Polat veyahut Uygar'ın adamı olabileceği gerekçesiyle muhatap olmamı istemiyordu, haklıydı da fakat mektupta da bahsettiği üzere almak zorunda kaldığı

'acımasız önlemler'

neydi? Emir neredeydi şimdi? Bunu söylüyorsa, önlem alması gerektiyse Emir gerçekten de masum biri değildi belki de, kim olduğunu bilmeden öylece zarar vermezdi herhalde değil mi? Khalil prensipleri olan birine benziyordu.

Uygar'ın tarafında bir hareketlenme hissettim. Neredeyse mayışmış ve uykuya dalmıştım. Hemen kafamı kaldırıp ne ile uğraştığına baktım. Kolunu kaldırmış ve saatin kaç olduğuna bakmıştı. Tek kaşı havalandı ve iç çekti. Ağır bir hareketle oturduğu yerden kalktığı vakit kalbim temposunu kaybetti yeniden.

Beni kurban edecek!

Bu sefer üzerimde bir değil on tane mum eritecek!

Khalil'i aslında çoktan bulmuş ve onu gözlerimin önünde öldürecek!

Bütün bunlar tuzaktı, her şeyi biliyor, beni rahatlatmaktan kastı da öldürmek, anca ölürsem rahatlarım çünkü.

Yatakta doğruldum ama hemen kalkmadım, belki saldırmam gerekir diye yavaştan yavaştan komodine doğru kaydım ki abajuru kapabileyim. Uygar ise hiç buralı olmadan karşıdaki duvara, dolaba doğru yürüdü. Tetikte bir şekilde onu izliyordum, yorganı sıkıca kavramış gerginlikle sıkıyordum. Bu kadar gizem hayra alamet değildi, bu işin altından nasıl güzel bir şey çıkabilirdi ki?

Ve karton bir alışveriş çantası çıkardı. Üzerinde bir markanın logosu vardı.

Silah.

Kitap, belki geçmişten, imalarla ve gizemlerle dolu bir tanesi yine.

Belki öldürdüğü birinin kellesi! Sırf bana ders olsun diye benim de tanıdığım birinin hatta!

Karşıma geçti, abajuru kafasına yemek üzereydi ama yapmadım, poşeti kucağıma bırakıp geri çekildi.

Bomba.

Neden bilmiyorum, kafayı yiyecektim! Oradan annemin bile çıkacağına inanırdım o an.

Kaşlarım çatılmıştı yine, yüzümde gergin, neredeyse sinirli bir ifadeyle poşetin içine baktım. Başka bir kutu vardı içinde, onu da çıkardım. Üzerinde marka logosu vardı aslında, mücevher gibi bir hediye olduğunu düşünmeye başladım yeniden.

Buldum!

Mücevher ama içinde takip cihazı var!

Siktir,

tam da kurtulacağım derken Isparta'daki o yere Uygar'ı da peşimden çekmem yok muydu peki? Öyle bir mücevherse takar ama Uygar'dan kaçarken belki başka birine verirdim, böylece onu yanlış yönlendirmiş ve vakit de kazanmış olurdum. Aslında harika bir fikirdi!

Kutuyu aldım, heyecandan ellerim titriyordu, çok büyük değildi. Belki de bir gerdanlıktı? Kurdeleyi çözüp kapağı kaldırdım, kaşlarımı çattım içindeki kumaş parçasını görünce ve aynı kafa karışıklığıyla kumaşı tutup göz hizama kadar kaldırdım.

Uygar'a baktım, Uygar da bana bakıyordu ve aramızda salladım. "Don?" diye sordum hayretle.

Gözlerini devirdi. "Mayo," dedi.

Ne bir silah ne bir kelle ne de takip cihazlı bir mücevher ama bir mayo mu?

İki askılığından tutup daha düzgün bir şekilde baktım neciymiş diye. Zümrüt yeşili renginde dekolteli bir mayoydu.

Kaşlarım çatıktı hâlâ. "Beni denize mi atmak istiyorsun gerçekten de?" diye sordum ona. Belki de silah o kadar da kötü bir fikir değildi, diye düşünerek.

Elleri pantolonunun cebindeydi, gömleğinin kolları ise kıvrılmıştı. O şekilde ayaktan izliyordu beni. "Giyin," dedi az

sonra, arkasını dönüp tekrardan dolaba yöneldi.

”Havuza mı gideceğiz?” diye sordum arkasından onu izlerken. Kendine de siyah bir şort çıkartmıştı. Cevap vermeyince, ”hediye bu muydu yani?” diye mırıldandım.

”Hediyeni henüz vermedim,” dedi net bir sesle ve lavaboya yöneldi. Her an geri çıkmasından çekindiğim için burada giymemeye, onun gibi lavaboda giyinmeye karar verdim. O içerideyken evirip çevirdim mayoyu, çok koyu ve güzel bir rengi vardı aslında, zarif bir şeye benziyordu. Ayrıca hediye bu değilse neydi?

Hemen az sonra çıktı lavabodan, üstü çıplaktı ve altında pantolonu vardı. Mayosunu pantolonunun altına giymiş olmalıydı. Üstü böyle çıplak mı kalacaktı? Yutkunup bakışlarımı kaçırdım hemen. Kıyafetlerle yüzemez miydi? Haşemayla belki. Umrumda değil, onu böyle çıplak görmek içimi titretiyordu.

Hemen kalkıp lavaboya girdim ben de. Yakından kurtuluyorsun zaten, diyordum kendi kendime, itirazın da bir yararı yoktu ve uzatmadan bu geceyi bitirmeye odaklanmalıydım.

Gerdanlık kısmında V şeklinde inen kısımda kenarları dantelli bir işlemedendi, tam göğsümün altında ince ve transparan bir kumaş parçasıyla bağlanıyordu. İnce askılıkları ve neredeyse kuyruk sokumuma kadar inen arka dekoltesiyle beraber hem iddialı hem de her nasılsa bir şekilde zarifti de. Feminen bir tasarımdı, bütün vücut kıvrımlarımı gözler önüne seriyor ama fazlasını vermiyor, keşfedilmesi için alan bırakıyordu.

Aynadaki yansımam, çıplak uzun bacaklarım ve kollarım, beyaz tenim, sarı saçlarım… Göğüslerimin altına kadar inen dalgalı sarı saçlarıma dokundum, parmağımın etrafına doladım tek tutamını. İlk defa keşfediyordum sanki vücudumu, kendimi hep yorgun ve çaresiz ifademden izlediğim için yitik geliyordum gözüme ama dışarıdan bir göz bunu görmüyordu. Uzun bir boy görüyordu, 170’in üstünde olmalıydım, küçük ama şekilli memeler, içini okuyan yeşil bakışlar ve dik, feminen bir figür görüyordu.

Herman'ın ve dahasının neden benim için kırk takla attığını anlamak zor değildi.

Ayrıca, neden bikini değil? Karnımdaki yara izi yüzünden mi acaba? O yara izinden nefret ettiğimi biliyordu Uygar, bu yüzdendi mayo seçimi belki de.

Kendimle oyalanmayı ve egomu yüceltmeyi bırakıp lavabodan çıktım sonunda. Yalnızca mayoylaydım, ayaklarım da çıplaktı ve salık saçlarım da belime kadar uzanıyordu.

Uygar yatakta oturmuş beni bekliyordu, sıkılmış görünüyor ve karşısına geçtiğim vakit tam da saatine bakıyordu. Bir elini yatakta geriye atıp destek almıştı, rahat bir duruştu ve çıplak üstüne de uzun kollu siyah bir tişört geçirmişti. Bu kadar dar şeyler giymezdi normalde, tişört vücuduna yapışmış ve sert gövdesini gözler önüne sermişti.

Karşısına geçtiğimde sonunda bakışlarını saatinden çekip bana kaldırabildi ve kaldırdığı gibi de donakaldı.

O, bütün bunlara hazırlıksız yakalanan bir afallamayla önce donakalsa da az sonra başını bir omzundan diğer omzuna doğru yatırdı ağır bir hareketle ve bu sırada gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Gözlerim," dedim, onu hayal dünyasından çıkarma arzusuyla, "oralarda değil Karşah."

Yutkunduğunu, adem elmasının bir aşağı bir yukarı çıktığını gördüm. "Biliyorum," diye mırıldandı bilinçsizce. Yüzündeki ifade hâlâ bir afallamadan öteye gitmemişti.

"Güzelmiş fantezin," dedim ben de imayla.

Kibarca boğazını temizledi, bakışlarını benden kaçırdı. "Böyle olacağını… bilmiyordum," dedi, gergin görünüyordu.

"Sen almadın mı?" diye sordum ona inanmayarak.

"Sevdiğin bir markaydı, tasarımcısından senin için bir şeyler yapmasını istemiştim," diye açıkladı ve bu sırada birkaç kez daha değdi bakışları bana, bu sefer çareyi tamamen ayağa kalkmakta buldu.

"Bir şeyler? Başka şeyler de mi aldın?" diye sordum. Mayo bile böyleyse iç çamaşırları düşünemiyordum.

”Unut gitsin,” dedi o da, arkasını dönmüştü. Eliyle saçlarını karıştırdı dalgın dalgın. ”Üzerine bir şey geçir, aşağıya ineceğiz.”

Siyah bir elbise buldum, ayak bileklerime kadar iniyordu ve efil efil, incecik bir elbiseydi. Onu geçirdim üzerime ve Uygar’ın peşinden odadan ayrıldım. Etrafta kimsecikler yoktu, koridorda yalnızca küçük dekoratif ışıklar açık bırakılmıştı. Ayakkabı giymemiştim ve çıplak ayaklarla yürümek çok güzel hissettirmişti; bir rahatlık vardı üzerimde, birkaç yükten kurtulmuş gibiydim resmen.

Aşağıda, zemin kattaydık, karanlık bir koridorda Uygar’ın peşinden yalın ayak yürüyordum. Her birkaç metrede bir koydukları cılız ışıklar anca yolumuzu ve Uygar’ın geniş omuzlarını aydınlatabiliyordu. Bu tarafa daha hiç gelmemiştim, eksilerdeydi ve geminin geri kalan bölmelerine nazaran soğuktu. Oysa havuzlar bu tarafta değildi, güvertede ve ikinci kattaydı. Nereye götürüyordu bu herif beni?

Adımlarımı gittikçe daha kararsız atıyor, bir nevi yavaşlıyordum. Uygar ise bana hiç aldırmadan aynı adımlarla devam ediyor, benden uzaklaştıkça karanlığa karışıyordu. ”Uygar?” diye seslendim arkasından, hızımı artırıp yeniden yetiştim ona.

Bu karanlık tünel gibi koridorun sonunda bir ışık gördüm, mavimsi parlak ve yerde uysal bir ritimle salınarak soyut sembollere varan bir ışıktı. Uygar oradan içeriye girdi ve gözden kayboldu.

Kapıya vardım, içeriden neden buhar çıktığını anlamıştım artık, mavi ışıklandırmayı da.

Burası bir hamamdı.

Mistik bir yerde olduğumu düşündüm. Geniş salonun duvarlarına, kolonlarına ve havuzlarına işlenmiş figürlerin, oymaların, mozaik mermer döşemelerle zenginleştirilmiş yerlerin eski fakat modernize bir yorumu gibiydi burası.

İleride, salonun ortasında birden farklı yükseklikte ve şekilde havuzların kesiştiği bir bölme vardı, en başta ise elindeki sürahiden su boşaltan bir melek heykeli duruyor ve havuzu

besliyordu. Kenarlardaki mavi ışıklandırmalar fokurdayan suyu berrak bir okyanus suyuymuş gibi renkli gösteriyor ve bu mistik ahenk mermer tavana yansıyordu.

Uygar çoktan havuzların olduğu tarafa geçmişti. Arkası bana dönüktü, üzerindeki tişörtü bir çırpıda çekip çıkardı başından. Çıplak sırtıyla bakışıyordum şimdi. Kristal yansımalar yapılı gövdesinde ve sırtındaki yara izlerinde dans ediyordu.

”Hamam mı?” diye mırıldandım, dalgın dalgın.

Pantolonunun kemerini çözerken omzunun üzerinden bana kısa bir bakışa attı. Elleri ve kollarındaki damarların, onun her hareketinde belirip yok oluşunu izliyordum.

O sessiz kalınca bu sefer ben, ”kese mi yapacaksın bana?” diye dalga geçtim onunla.

Pantolonunu da çıkardı. Siyah, kısa bir şort sarıyordu güzel vücudunu. Atletik, yüzücü gibi bir vücuttu onunkisi; ne göze kasıntı gelen bir kas yığını ne de bir zarganaydı. Yapılıydı ve bunlar ne yağdan ne de şişik kaslardan geliyordu; hareketli bir geçmişi vardı belli ki ve kutsanmış genleri.

Tekrar tekrar nefret ettim onun çirkin bir yer cücesi olmamasından. Bu kadar korkunç bir kişiliği neden böyle bir yüz ve vücutla ödüllendirirsin ki?

Işığın beyaz teni üzerinde çizdiklerini izliyordum o arkasını dönerken. Havuzu çevreleyen aşağı yukarı küçük mozaik mermerden bir engel vardı, onun üstünden attı bacağını ve suya girdi.

Karşıdaki en köşe tarafa geçti, suyun içinde oturdu ve kollarını, sırtını da dayıyor olduğu havuzun kenarı boyunca genişçe açıp attı. Şimdi arkasına yaslanmış beni izliyordu. Havuz suyu karın kaslarına kadar anca geliyordu. Su damlacıklarının çarptığı pürüzsüz göğsünden zor ayırabildim bakışlarımı.

Onun bakışları ise üzerimdeydi. Daima. ”Buraya gel Meira,” dedi o sesle.

Elbisenin askılıklarını omuzlarımdan aşağılara bırakırken göz kontağını bozmadım. Kumaşın bedenim üzerindeki kayışını takip etti Uygar’ın istekli bakışları ve elbise tamamen

üzerimden sıyrılıp yerle buluştuğu vakit sert bir yutkunmayla inip kalktı adem elması. Adımlarımı sayıyordu sanki, bir an önce ona varmamı arzuluyor, sabırsızca beni izliyor ama bu sırada elbette ki yüzündeki o sert ifadeyi beceriksizce korumaya çalışıyordu.

Ve başaramıyordu.

Maskesinin, iradesizliğiyle yavaş yavaş yüzünden sıyrılışını, titreyen bakışlarından ve kasılan çenesinden anlayabiliyordum.

Uygar Karşah'tı bu değil mi?

Kendinden asla ödün vermeyen, dokunulmaz adam; düşmanlarının dahi onu alt edebilmek için birleşmek zorunda kaldığı, peşinde kuyu kazdığı ama yine de her daim herkesten birkaç adım önde olan adam.

Uygar, herkesi alt ediyor ama bana karşı daha silahlar çekilmeden kaybediyordu.

Bu zayıflığı zevk verdi bana, hiçbir utanma gücenme hissi beslemedim bile. Karşısında yarı çıplak dururken o irdeleyici bakışlarının arkasında masum olmayan niyetlerin hedefi olsam da büyük bir özgüvenle yaklaştım ona.

Birbiriyle mermer merdivenler aracılığıyla ayrılan havuzlar üçe ayrılıyordu. Uygar'ın da içinde oturduğu, dize kadar anca gelen ortadaki havuz, hemen birkaç basamak yukarısındaki suyun birkaç santimi geçmediği diğer bir havuz ve hemen altta da derin, muhtemelen ayağın yere değmeyeceği başka bir havuz.

Bacağımı kenardan atıp suya girdim artık. Sıcak suyu tenimde hissettiğim gibi bir rahatlama sirayet etti bedenime, birkaç adım daha attım içeride. Su dizlerime kadar anca geliyordu.

Uygar gibi sırtımı havuzun mermer kenarına dayayıp tam karşısına oturdum ben de, sıcak su göğüslerimin hizasına kadar geliyordu ve onunla aramda birkaç metrelik bir boşluk vardı.

Dik bakışlarında bir sarsılma, bir sorgulama yakaladım, tek kaşı havalanacak gibi oldu ve omuzlarını gererek oturduğu yerde hareketlendi.

”Bu hayatta,” dedi ağır ağır, ”yanımda değil de karşımda durman kadar nefret ettiğim bir şey yok.”

Elbette, şu takıntısı… Birincisi göz devirme, diğeri de yanımda dur saçmalığı.

Daha çok karşında duracağım Karşah. Burada da, dışarıda da, yargı önünde de ve sen parmaklıklar ardına tıkıldığında da. Biz hep karşı karşıya duracağız Uygar Karşah. Bizim omuzlarımız hiç birbirine değmeyecek.

Ama ona elbette bunu söylemeyecektim, aksine konuyu değiştirmek istedim. Çevreme bakınıp hamamın karanlık ambiyansını inceledim. Sıcak su bedenimi mayıştırıyor ve yoğun hava nefes almayı güçleştirse de ciğerlerimi temizliyor gibi hissettiriyordu.

Gerilen kaslarım açılmaya başlıyordu, ”demek beni rahatlatmaktan kastın buydu,” diye mırıldandım, boynumu gererken gözlerim kapandı istemsizce. Beni izlediğini biliyordum.

”Başka seçenekler de sunabilirim,” dediğinde gözlerimi açtım, küçük varla yok arasında bir sırıtmanın yüzüne yerleştiğini gördüm.

Yutkundum ve bilmezden gelerek, ”ne gibi seçenekler?” diye sordum.

Aynı sırıtmayı koruyarak ama bir ciddiyetle, ”daha yumuşak bir zemin gerektirecek seçenekler,” karşılığını verdi.

Kalp atışlarım hızlandı birden, yalnızca düşüncesi bile karnıma yumruk yemişim hissiyatıyla nefesimi kesecek gibi oldu ve daha da kötüsü, bu histen nefret edememiştim.

O ve ben, bir bedende, öyle mi?

Aklımda canlanan görüntü hiç de masum değildi, bakışlarımı kaçırdım hemen. Yalnızca beni kışkırtıyordu, biliyordum, hemen o afallayışımı yakalamış ve beni böyle savunmasız bırakmış olmanın keyfiyle sırıtmıştı. Suyun altındaki elim yumruk halini aldı hemen, benimle böyle eğlenmesine izin veriyordum.

Ona bakmayı istemiyor ve havuzların başında su döken melek heykelini izliyordum. ”Bütün bunlar…” diye mırıldandım yarım ağız. ”Beni neden mutlu etmek istediğini anlamıyorum. Beni sadece üzmekle ilgilendiğini sanıyordum.”

Meleğin bir gözü kırılmış ve şakağına doğru çatlaklar çıkmıştı. ”Yakın zamanda…” dedi Uygar sakin gelen derin bir sesle, ”bu rahatlığı çokça arayacağın sıkıntılı şeyler bekliyor bizi. Yeniden hastalanmanı istemiyorum. Seninle ilgilenmeliyim, değil mi?”

Bir şeyler kastediyor gibiydi, aklım karışmıştı. Yeniden ona doğru dönüp, ”Uygar,” diye soracak olduysam da beni böldü:

”Özellikle o adamı bulacağımı düşünürsek,” derken bir anlığına duraksadı tepkimi ölçmek ister gibi, tedbirle başını omzuna doğru yatırdı ve ”sinirlerini hesaplaşmaya saklamalısın,” diye bitirdi sözünü.

Bilmezden gelmek ilk refleksimdi, ”hangi adam?” diye sorarken sesim titredi.

Cevabı çoktandır bildiğimi ima eden bir bakış attı bana. ”O adamı bulamayacağımı mı sanıyorsun?”

Yine mi Khalil? Uygar gerçekten de en küçük detayı bile bu kadar büyütüyor, bir av köpeği gibi kokladığı kokunun ardına düşüyordu öyle mi?

İlk seferki gibi korkmadım, Khalil’e ve onun gücüne güveniyordum artık. Kendisi de onun için endişelenmememi söylemişti, bu yüzden kısmen rahat görünerek, ”neden bu kadar taktın adama?” diye sordum.

Suyu avucumun arasında kaldırıyor ve diğer koluma, omuzlarıma döküyor, oynuyor ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum. Uygar’ın bütün dikkati üzerimde olduğu için bir anlığına duraksadığını ve devam edemeden bende kaybolduğunu düşündüm.

Az sonra, ”ne konuştuğunuzu merak ediyorum,” diye devam ettirdi.

”Sana söyledim,” dedim.

”Bir de ondan duymak istiyorum,” derken sesi netti, üstü örtülmüş bir davayı didiklemekte kararlı, sezgileri güçlü bir dedektif gibiydi bu noktada, bir kere o şüpheyi ucundan yakalamış ve şimdi de devamının nereye, hangi yola, sonuca varacağını merak ederek peşinden gidiyordu.

O noktada artık ona kendimi kanıtlamaya çalışmaktansa aklını farklı şekillerde oyalamam gerektiğini, belki de onu kışkırtmam gerektiğini düşündüm.

”Artık düpedüz kıskançlık bu,” diye suçladım onu yine. ”Her neyse, yarın bu yolculuk bitiyor zaten. Onu bulamayacaksın.”

Bu söylediğim onu neredeyse sinirlendirdi, bana resmen haddimi bilmemi isteyen sert bir tavırla, ”acil işlerim olmasa bu gemiyi o adamı bulana kadar karaya yaklaştırtmazdım,” dedi.

Sinir bozukluğuyla güldüm. ”Sen kafayı yemişsin Karşah. Sırf bir adamla konuştum diye-”

”Arkamdan işler çevirip çevirmediğini bilmek istiyorum,” derken duruşu net ve bakışları da bıçak kadar keskindi.

”Ne gibi işler?” diye karşı çıktım hemen. ”Bir yabancıya ne söyleyebilirdim? Şu anki durumumuza dair ne söylesem benim aleyhime. Kendi başımı olduğundan daha büyük belalara sokamam. Sana bin defa söyledim, yalnızca flört etti benimle.”

Bu açıklamayı daha önce de yaptığım halde onun için yeterli değildi, bana hiçbir anlamda güvenmiyordu, şimdi de bu konuda tartışmakla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi sessizleşip ilgisini yitirdi ama aklının hâlâ aynı konuda dönüp dolaştığını biliyordum.

O adam kim?

Onunla ne konuştum?

Ve neden yalan söylüyorum? Neden bunu senden gizliyorum?

Cevapsız sorular nasılmış Uygar bey? İnsanı çıldırtıyor değil mi?

Moralinin ne denli bozuk olduğunu anlamamak mümkün değildi, geçiştirse de bir kan emici gibi bu zayıflığına yapışmak ve onu acımasızca sömürmek istedim.

”Şu haline bak,” dedim yüzümdeki küçümseyen sırıtmayı engelleyemeyerek. ”Sadece başka bir adam girdi araya diye aklını yitireceksin neredeyse.”

Buz gibi soğuk bakışları karşıladı beni. ”Seni kıskandığım yok,” dedi sertçe. ”Kim bilir adama ne söylemişsindir, bunu öğrenmeye çalışıyorum sadece.”

”Elbette öyledir Karşah,” dedim,

elbette öyledir…

Düpedüz bir saldırıya uğradığına ve kendisini savunması gerektiğine inanıyordu sanki. Onu hiç böyle görmemiştim. ”Senin için mi katlandığımı sanıyorsun bunca baş ağrısına yani?” diye soludu. ”Fazla romantiksin Meira. Yalnızca gerçekleri öğrenmek istiyorum.”

Gülümsemiyor ama yine de o muzip, çokbilmiş ifadeyi yüzümde tutuyordum. ”Elbette,” dedim, suya bakıyor ve parmaklarımın arasından süzülüşünü izliyordum. ”Herman’ın beni dansa kaldırmasına da başın ağrır diye müsaade etmedin. Kesinlikle o adamı da yalnızca tehlikeli olabileceği için bulmak istiyorsun.”

Küçümser, soğuk bir ifade geçti çelik gibi bakışlarından. ”Kendini fazla önemli sanıyorsun bence Meira,” dedi kendisini toparlayarak. ”Yoksa her şeyi unuttuğun için sana o toz pembe günlerin geride kaldığını yeniden hatırlatmam mı gerekiyor?”

İyice mayışıyordum suyun içinde ve ben böyle gevşedikçe de sırıtasım, Uygar’ı daha da kışkırtasım, ortalığı karıştırasım geliyordu. Birkaç dakika böyle sessizce geçti, yalnızca yer yer fokurdayan sıcak suyun sesi…

Aklımdakiler tehlikeliydi, zehirliydi ve Uygar’a varmak için can atıyorlardı. Onları daha fazla içimde tutamayacağımı düşündüm.

”Uyandığım ilk günlerde bana ne demiştin hatırlıyor musun Uygar?” diye başladım, ona bakmıyor ama onun yüzünden sırıtıyordum. Hâlâ damarlarımda varlığını koruyan alkolden ötürü müydü bilmiyordum ama sarhoş gibiydim sanki.

”Tavşan oyununda, beni silahla kovaladığın o aptal oyundan bahsediyorum,” diye açıkladım, ”hemen öncesinde söylediğin o şey. Sana, bütün bunların adil olmadığını, kendimi sana karşı savunamadığımı söylemiştim.”

Altında kibirli imaların yattığı bakışlarım ona geri tırmandı ve onun soğuklarıyla karşılaştı. ”

Sen benim hiç sahip olmadığım bir şeye sahipsin,

demiştin,” diye hatırlattım ona. ”Bunun ne demek olduğunu düşünüp durdum.” Sessizdi. Elbette olacaktı. Küçük bir kıkırdama yükseldi benden ”çok geç dank etti kafama,” derken.

Beni dikkatle dinliyordu. ”Senin zaafın olduğumu kastediyormuşsun meğer,” dedim keyifle. ”İstesen bile bana zarar veremeyeceğini, oyunu baştan kaybettiğini ima ediyormuşsun. Geçmişteki bir alakadan ötürü sembolik bir oyundu yalnızca; beni korkutmak içindi.”

O puslu ifade yine, kim bilir neler geçiyordu aklından.

”Yani Uygar Karşah, ben senin zaafınım,” diye ifşa ettim onu dürüstçe. ”Bana istesen de bir şey yapamazsın. Ve sen bütün bunlara rağmen beni umursamadığını, senin için çok da önemli olmadığımı ve beni asla ama asla kıskanmadığını mı söylüyorsun bana?”

Kısa bir süre tanıdım ona, kendisini açıklamasını ve elbette çaresizce ‘hayır’ demesini bekledim ama o hâlâ susuyordu.

”Zehir gibi adamdın Uygar, neden susuyorsun?” diye sordum kaşlarım keyifle kalkarken. ”Senin işin mahkeme salonlarında şeytanları savunmak değil miydi? Savunsana kendini.

Hayır Meira, seni sevmiyorum Meira, seni hiç kıskanmıyorum ve umrumda da değilsin Meira,

desene.

Bu yüzden hasta olduğunda aklımı yitirecektim ve bu yüzden gözlerimi senden alamıyorum ve bu yüzden-”

”Sus,” dedi, ”Meira,” sıkıntıyla iç çekti.

Zevkin doruklarındaydım. Uygar'ın bu savunmasız hali çok doğru noktalara parmak bastığımı ve ona en iyi şekilde eziyet ettiğimi gösteriyordu. Öylece peşini bırakamazdım, ona biraz daha eziyet etmek, onun aklıyla oynamak, ona benim için ne denli bir zavallı olduğunu göstermek istedim.

"Tamam," dedim oyuncu bir sesle. "Tek bir şey duymak istiyorum senden ve susacağım. Bir daha bu konuda da konuşmayacağım."

Bir merak dalgası geçti bakışlarından, sorumu bekledi gergin bir şekilde.

Elbette, "beni hâlâ seviyor musun?" diye sordum ona.

İlk birkaç saniye donuk bakışlarını üzerimden ayırmasa da hemen sonrasında bakışlarını ilgisiz görünerek kaçırdı, bana bakmadan, "hayır," dedi, benimle göz göze gelseydi bu kadar emin konuşamayacağını biliyordu çünkü.

"Hayır," diye tekrarladım onu kendimce mırıldanarak. Birkaç dakika durdum öylece, ne o bir şey söyledi ne de ben ama kendimce sırıtmamak için dudaklarımı ısırıyor, sıkıca birbirine bastırarak o yaramazlığı dışarıya taşırmamaya çalışıyordum.

Hayır, demek,

diyordum keyifle.

Oturduğum yerde hareketlendim, sırtımı kenardan ayırıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Ne yapıyor olduğuma baktı Uygar, sudan çıkan ve dizleri üzerinde dikilen vücudumla karşısında duruyordum ama aramızda mesafe vardı elbette.

Mesafeler

, evet, çözülmesi gereken bir diğer problem.

Uygar'ın tek kaşı havada, yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı ama her ne kadar kendisine engel olmaya çalışsa da ihtiras dolu hırçın bakışları yeniden vücuduma indi. Su damlaları kıvrımlı figürümü nazik okşayışlarla arşınlarken öne doğru eğildim yavaşça ve ellerim suya girdi yeniden. Bu sırada Uygar'dan gözlerimi ayırmadım, o da ne yaptığımı anlayamadan ilk defa kafası karışmış bir şekilde baktı bana.

Dizlerim üzerindeydim ve ellerim de suyun içinde, yerdeydi şimdi, su karnıma kadar anca varıyordu. Uygar ile aramdaki o küçük mesafeyi suyun içerisinde, sıcak su kalçalarıma ve kollarıma çarparken emekleyerek geçtim o şekilde.

Uygar'ın bakışlarındaki o değişim, o kendini kaybedişi ve ne kadar denerse denesin toparlayamayışı… O küçük panik ve gergin bir şekilde yutkunuşu… Nefesinin kesilmek üzere olduğunun sinyali beynine gitmeden önce bana gelmişti sanki.

Küçük bir oyundu yalnızca, onu bu denli etkileyeceğini bilemezdim ama beden dilinin bu ani değişimi bana bu ilişkide ilk defa gücü elimde bulundurduğumu düşündürdü. Kalkacak ve gidecektim, yeterince eğlenmiştim, bir amacım bile yoktu onu kışkırtmak dışında fakat elimdeki bu güç benim de aklımı çeldi, ona daha çok eziyet etmek, onu küçük düşürmek istedim.

"Hayır mı?" diye mırıldanırken onun karşısındaydım, o halde, ondan aşağıda, o dayanamayacağı bakışlarla… Gergin bir şekilde sırtını kenara vermiş otururken, hareket edecek, itiraz edecek takati dahi kendinde bulamıyor gibi görünüyordu.

Yetmedi, emekleyerek daha da ilerledim üzerinde, bacaklarını da geçtim ve şimdi tam olarak bir kedi gibi ona sokulmuş, dibine girmiş oldum. Ellerim onun iki yanında yerdeydi, yüzüm ondan aşağıda kalsa da dehşet bir yakınlık vardı aramızda. Otursam erkekliğinin üzerindeydim ama bilerek oturmadım, yakınlığımıza rağmen hiçbir uzvumuz temas etmiyordu birbirine. Bir tek nefeslerimiz karışıyordu, onu da koparıp alacaktım birazdan ondan elbette.

Uygar aşağıya bana doğru bakarken, onunla eğlenen, onu bir fare gibi parmağımda oynatmaya hazır yaramaz bakışlarıma güçsüz karşılıklar vererek savaşmaya çalışırken boğuk bir inleme gibi döküldü yalvarışı:

"Meira…" dedi, kaşları çatıktı ve yutkunuşu sertti. Beyaz bayraktı bu, değil mi? Durmam için yalvarıyor ve beyaz bayrak sallıyordu.

Oysa ben bir kere yakaladığım zaafı köküne kadar kullanmaya hazırdım, titrek bakışlarındaki afallayışı ve tutkuyu

tüketmenin, onu manipüle etmenin sinsi yollarına başvuruyordum.

Biraz daha yaklaştım ona, kafamı kaldırdım, dudaklarım çenesine değecekti neredeyse. ”İradeni kontrol etmek zor geliyor,” dedim uysal gelen, neredeyse savunmasız ve elbette baştan çıkartıcı bir tavırla. ”Görüyorum,” dedim, ”anlıyorum, gözlerinin içinden okunuyor.”

Tekrar tekrar yutkundu, artık boğazları kurumuştu sanki, istifini bozmamaya ve bana yenik düşmemeye çalıştı çoktan beyaz bayrak çekmemiş gibi.

”Bana bu intikamının basitçe ödenemeyeceğini söylemiştin.” Buna samimiyetle güldüm, onu aşağıladım hiç çekinmeden.

”Kimi kandırıyorsun sen?” diye eğlenerek kızdım ona. ”Sadece beni öpsen bile gömmeye çalıştığın bütün o duygular geri çıkar diye ödün kopuyor. Değil bedenim, tek güzel sözümle bile tetiklenebilir iradesizliğin.”

Gözlerimden ayırmamak için çokça çaba sarf ettiği bakışları da yenilip dudaklarıma indi. ”Bundan korkuyorsun işte Uygar,” dedi onun baktığı dudaklar. ”Korkak herifin tekisin sen. Kendi sözüne, kendi intikam yeminine bile sadık kalamamaktan korkuyorsun. Bu denli kudurtuyorum çünkü seni. Bu denli hâlâ öldürememişsin içinde beni.”

İfadesi sertleşti, artık ciddi bakıyor ve çenesi kasılıyordu; aniden ensemden kavradı boynumu ve kendisine doğru çekti. Burnu yanağıma değdi, hızlı nefes alışverişi tenimle kesişiyordu.

Dişlerinin arasından, ”Meira…” dedi beni uyarır gibi.

İlk defa ben kediydim ve o da fare.

Ona daha da yakın olmak gözümü mü korkutacaktı yani? İçinde verdiği savaşı kağıda dökebilecek kadar iyi biliyordum artık.

Suyun altındaki ellerimi kaldırdım ve omuzlarına çıkardım, dizlerimi de kırdım ve kucağına oturdum. Şimdi omuzlarına tutunuyor, memelerim onun sertçe inip kalkan göğsüne sürtünürken Uygar ise yediği yeni darbenin etkisiyle afallamış bir şekilde duruyordu.

Yüzlerimiz karşılıklıydı, nefretimiz ve bir yerde tutkumuz da. Ben ona eziyet etmek için bu kadar ileriye gidiyordum güya fakat üzerinde oturuyor olduğum sertliği karnıma kramplar girmesine sebep oluyordu sanki. Benim de nefesim sıklaşıyor ve göğsüm onun çıplak gövdesini okşuyordu.

Yavaş yavaş bana teslim olduğunu, hem hislerine hem de erkek olmanın en basit temeline yenik düştüğünü biliyordum. Boştaki eli belime tırmandı ve beni tutup iyice kendine yasladı, öteki eli hâlâ ensemdeydi, beni öpecekmiş gibi yüzümü kendisine yakın tutsa da hâlâ bir direnişte, bir isyanda ve itirazdaydı kendi içinde. Oysa vücudu çok farklı bir dilde konuşuyordu. Erkekliği çoktan boyun eğmişti bana, bacaklarımın arasına süzülebilmek için intikamı bırak, bütün bir dünyayı da sererdi önüme barışı sağlayabilmek için.

Bütün hücrelerine kadar bütün hücrelerimi arzuluyordu.

Ben peki, benim vücudum ne söylüyordu? Aklımla, varlığımla, anılarımla iğreniyordum ondan, nefret ediyor, korkuyordum da fakat bedenim benim gibi yitirmemişti hafızasını. O Uygar'ın kokusunu aldığında dahi bana yabancısı olduğum hormonlar salgılatıyor ve beni büsbütün hazırlıksız yakalıyordu.

Yine de bu savaşta ayağa kalksa dizleri tutmayacak olan ben değilmişim ve nefesim sıklaşmamış gibi büyük bir özgüvenle ona oynamaya, eziyet etmeye devam ettim.

"Bana dokunduğun an kendine ihanet etmiş olacaksın, değil mi? Böyle düşünüyorsun," diye açıkladım kendini ona. "Bütün o intikam ve nefret. Meira Uygar'a çoktan ihanet etti, bir de sen mi ihanet edeceksin Uygar'a?"

Bir şekilde bir sebepten onda nefret uyandıracak kadar onu kızdırmış, hassas bir yerine dokunmuş ama yine de bana karşı koyamayacağı kadar da elini kolunu bağlamış, delirtmiştim.

"Beni öptüğün an kendine ihanet edersin," dedim zorla sırıtarak. Nefes almak neden bu kadar zordu? Sıcaktan, buharlı yoğun havadan, elbette.

Bana karşı o çaresiz çırpınışı, tutkudan deliye dönmüş, aklını yitirmenin sınırlarında bir yerlerde istifini bozmamaya,

kendinden ödün vermemeye çalışan ama çoktan parçalara ayrılmış zavallı hali…

Sınırlarında olduğunu hissedebiliyordum,

her anlamda.

Erkekliğiyle aramda kumaş parçaları olsa da o raddede buna güvenemeyeceğimi düşündüm. Amacım zaten onu en yükseklere çıkartmak ve o doruk noktasından onu yalnız başına bırakarak en diplere çakılmasına sebep olmaktı. Ergen bir okul çocuğu gibi kendi eline boşalmasıyla onu bir başına bırakmak ve ona üstünlük sağlamak istemiştim yalnızca. Biraz da gerçekleri yüzüne vurmak elbette.

Bu yüzde omzundaki elimi bu sefer onu hafifçe ittirmek ve kendimi uzaklaştırmak için kullandım. Kucağından kalkıp geriye çekildim, kalkacak ve gidecektim. Buraya kadardı.

Fakat beklenmedik bir şekilde Uygar oturduğu yerden dizleri üzerinde kalktı, herhangi bir karşılık vermek için çok geçti, çoktan bir eliyle çenemi yakalamış ve diğeriyle de kolumu tutarak beni geriye doğru, üstteki havuza doğru çekmişti. İki havuz birbiriyle üç-dört basamaklı kısa, alçak bir merdivenle ayrılıyordu, yukarıdaki havuz çok daha sığdı, belki birkaç santimi bile geçmiyordu su.

Ve Uygar beni bu yere, sırtım merdivenlere gelecek ve bedenim onunla merdiven arasında yay gibi gerilecek şekilde yatırdı beni.

Saniyeler bile geçmemişti ve iri bedeni çoktan görüş açımı kapatıyordu. ”Nereye kaçıyorsun?” dediğini duydum eğlenen bir sesle. Şimdi sıra onda mıydı yani?

Bir elimle koluna beceriksizce tutunmaya çalışıyordum, o ise hâlâ çenemi kavrıyor, diğer eliyle de kolumu tutup beni o yere sabitliyordu. Agresif ama yumuşak bir hareketti; bedenimi kavrayışı, beni kendisine hapsedişi ama bir şekilde bütün bunları bana zarar vermeden, incitmeden yapışı… Nefesim kesilmişti.

Burnu yanağıma sürtüyor, ”edelim bakalım Uygar’a ihanet,” diye üzerime soluyordu.

Düşecekmişim gibi ona tutunmaya çalışmaktan nefes alamıyordum sanki ama buna rağmen güldüm. ”Alışık zaten değil mi?” Çenemdeki parmakların baskısı artmış ve aldığı nefesle sitemkar bir hırıltıya dönüşen sesi kulaklarımda yankılanmıştı.

”Elinden her şeyini almışım,” dedim zorla, nefes nefese, ”seni bile senden almışım. O küçük aklını bile çelmişim o koca kafandan Karşah.”

Beni tutup yukarıya çekti ve artık üst havuzdaydım, sırtım sert zemine değiyor ve birkaç santimi aşmayan su saçlarıma vuruyordu. Uygar beni yukarıya çektiğinde bırakmıştı, kendisi aşağıda kalıyordu, tek adımlık bir mesafeydi o merdiven, çok değil, belki 30-40 santimlik bir yükseklikti aramızdaki ama ben bu küçük fırsattan yararlandım hemen.

Uzandığım yerden doğruldum ve kalçamın üzerinde geriye kaydım ondan uzaklaşmak için. O ise ayağa kalktı, bir kere kenetlenmişti bana ve şimdi de peşimden geliyordu. Çıplak üst gövdesinden kopup sert çıkıntıları üzerinde süzülen su damlalarının güzergahını izlememeye çalışıyordum. O yaklaştıkça ben geriye çektim kendimi ama yüzümdeki o küçümseyen ifadeyi bozamadım.

Bir dağ gibi yükseliyordu figürü şimdi karşımda. Işığın oyunuyla kutsal bir heykele benziyor, başımı döndürüyordu ama bana doğru eğildiği vakit dönüp ayağa kalkmayı ve ondan kaçınmayı denedim.

Yeniden dizleri üzerindeydi ve bu sefer ayak bileğimden yakaladı beni. ”Gel buraya,” derken bacağımdan tuttuğu gibi beni kendine doğru çekmesi bir oldu.

Dengemi kaybettim, sırtım yeniden ıslak zeminle buluştu ve bedenim ona doğru çekildi birden. Kalçalarım üst bacağına çarparken bacaklarımın arasındaki yerini aldı; tamamen ona yapışmıştım şimdi.

Gölge düşüyordu yüzüne. ”Başladığın işi bitir Meira. Hiç sevmiyorum şu huyunu. Tabağında da daima yemek bırakıyorsun. Bir işe başladıysan,” dedi sırıtarak ve üzerime doğru eğildi, ellerini iki yanıma yerleştirip, ”bitir,” dedi. Şimdi

geniş omuzları ve sert gövdesiyle bütün görüş açımı kapatacak şekilde üstüme uzanıyordu.

Gümbürdeyen kalp atış sesim yüzünden sağır olacağımı sandım. Bana nefes alacak alan bile bırakmıyordu, dudakları yanaklarıma, çeneme ve boynuma doğru tehlikeli bölgelerde sürterken ağır ağır soluyuşu tenimi yakıp kavuruyordu sanki.

Nefes nefeseydim, ”bu kadar mı istiyorsun?” diye sordumda yutkunduğunu gördüm. Güldüm yeniden, ”dokun,” diye küçümseyerek lütfettim ona. ”Biraz acıdım sana, bir zavallı gibi aşık olduğun o kıza ilk dokunuşun ne de olsa.”

Nefesi sıklaşıyor ve hızla inip kalkan göğsü benim gövdeme sürtüyordu. Yüzünü boynumdaki girintiye doğru indirdiği sırada dudakları sürtündü tenime.

”Nasıl?” diye sordum kinayeyle. ”Kalbin pır pır atıyor mu? Gidip bunu da günlüğüne yazacak mısın?”

Öpmüyordu, tam orada durmuş, milimetrelerin bile arada eridiği sınırda soluyor ama dokunmuyordu.

Güldüm birden neşeyle. ”Şiir de besteliyor musun bana?” derken ikimizi de bitirecek bir küstahlıkla konuşuyordum sanki. ”Aşkmış, senin için kendimi çiğnedimmiş… Zavallı şair seni, öp hadi, izin veriyorum, öp beni.”

O sinirle ama taviz vermemek adına sırıtarak soluyuşu… ”Amacın zar zor kazanabildiğin hafızanı da kaybettirmekse bu gece bana,” dedi, nefesi alev topuna dönmüş tenime çarparken, ”doğru yoldasın Meira, devam et.”

Pis imasına karşı, ”sert çocuk seni,” diye küçümsedim onu hırsla.

Parmakları boynuma tırmandı ve sahiplenici kavrayışıyla beraber yüzünde tehlikeli bir sırıtma peyda oldu. ”Merak ediyorum,” dedi fakat duraksadı, ”merak etmeyi bırakamıyorum,” diye düzeltti kendini. ”Nasıl hissettirdiğini merak etmeyi bırakamıyorum Meira.”

Sessiz kalsam da kesik kesik yükselen nefeslerim bir cevaptı ona. İçimdeki büyük bir yangını körüklüyordu bu adam. İliklerime kadar ondan nefret ettiğim halde bir şekilde irademin bütün iplerini elinde tutuyordu sanki.

Düşmanımın dokunuşları nasıl iğrendirmez beni?

Nasıl bir okşayış gibi gelebilir boynuma sürtünen dudakları?

Onu kışkırtmalı, kızdırmalı, küçümsemeli, kendimden uzak tutmalıydım, nefret ettirmeliydim, onu bana dokunmaktan iğrendirmeliydim ama yapamıyordum.

Sessizce ona teslim oluyordum.

Dudaklarının boynuma kenetlenmesiyle beraber bir titreme yayıldı bedenime. Yeterince acı çekmiyormuşum gibi bir de onun boynumda başlayıp aşağılara doğru inen ıslak öpücükleri ve bir eliyle ensemi kavrayıp diğer eliyle belimden tutarak bedenimi kendininkine sabitleyişi vardı…

Aklımı yitireceğim sandım. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinden daha da aşağılara, mayonun açıkta bıraktığı göğüs dekolteme yönelirken bedenim üzerindeki kontrolü ve erkekliğinin baskısı altında teslim olmuştum bile çoktan.

Elleri, o elleri sabit durmadı, boynumdaki eli de bir yılan gibi sinsice süzüldü aşağılara, daha da aşağılara, dokunduğu yerleri beraberinde yakıp kül ederek belimi geçti, kalçalarıma yöneldi. Orada durdu, kalçamı hafifçe kaldırarak alt bedenimi kendisininkine yapıştırdı iyice.

Bu sırada dudakları tekrardan boynuma çıktı, nereye gitmek istediğini biliyordum, en çok neresiyle bütünleşmek istediğini biliyordum. Dudakları dudaklarımı arıyordu, ona muhtaçtı sanki, nefes almak istiyordu hunharca.

Bana olan kızgınlığıyla harmalanmış tutkusunun cezasını dokunduğu yerleri sömürerek ödetiyordu sanki. Beni yiyip bitirmek istiyordu sanki.

Beni yok etmek istiyordu.

Onu ittirmeliydim, onu kendimden uzaklaştırmalıydım geç olmadan fakat uzuvlarımdaki bütün güç kesilmişti sanki, parmağımı kaldıracak güce dahi sahip değildim. Yalnızca onun bedenine itaat ediyordum, uslu bir kız gibi ona uyuyor, parmaklarının beni yönetmesine izin veriyordum.

Cılız bir mırıltı yükseldi dudaklarımdan. Bu acı mırıltı onun ateşini de körükledi sanki, nefesinin sıklaştığını, göğsüme

çarpan göğsünün bir canavar gibi inip kalktığını gördüm. Parmakları kalçamı rahat bırakıp biraz daha aşağılara indi, tuttuğu bacağımı arkadan kavrayıp beline doladı tamamen. Şimdi onu her çıkıntısıyla hissediyordum işte.

Bu çılgınlıktı,

dur de,

diye yalvarıyordum içimden ama yalnızca içeride kalıyor, bir türlü dillenmiyordu.

Bu his…

O kadar yabancı ama o kadar güzel ve ilkeldi ki… Yapamıyordum, yapmak istemiyordum. Aksine, fazlasını da istiyordum, üzerimizdeki kumaş parçalarından nefret ediyordum.

Hadi

onları

da çıkar,

demek istiyordum, ben yapamayacağım için o söküp atsın şunları istiyordum. Böylece ona atabilirdim suçu, şimdi ilkel hislerimi dinler ve sabahına bütün suçu ona atarım, diyordum.

Uygar…

Yüzlerimiz aynı hizaya gelecek kadar yukarılardaydı şimdi. Ter ve su damlacıkları pürüzsüz cildinde süzülüyor, sert yüz hatlarından kopup bana doğru düşüyordu.

Dudaklarından kopan sıcak nefes benimkilere çarpıyordu. Birbirlerine dokunmak üzereydiler, beni öpmek üzereydi. Uygar ile her şeyi yapabilirdim, bütün sınırları aşabilir, onunla sabaha kadar sevişebilir, belki bütün bunları normalleştirebilirdim ama öpüşme fikri… Her şey bir yana, öpüşmek bir yanaydı. O da duraksadı bu yüzden, iliklerine kadar bana çekiliyor, bütün hıncını dudaklarımdan çıkarmak istiyordu, biliyordum ama yapmadı, yapamadı. Ben de yapamazdım, vazgeçişini izledim.

Boynuma geri döndü, oraya sığındı, orada nefes almaya başladı fakat titrek nefeslenmelerim arasında birden gözümün

önüne gelen görüntüler ağırlık yapmaya başladı üzerime.

O gece aynı böyle uzanıyordum, Uygar üzerimdeydi ve o mum… O lanet mum, cehennemin en dibinden çıkma, hangi hastalıklı zihnin esiri olduğu belirsiz o rezil eziyet… Yapamadım, yapamıyordum, öylece görmezden gelemiyordum. Sıcak basıyordu ve bu seferki farklıydı; ne tenime karşı yapılan saldırılardan ne de içerisinin havasından geliyordu. Tamamen içimden geliyor.

Karanlıkta oturmuş, dizleri üzerinde, başını eğmiş, bütün vücudu boyunca akıyor mum.

O mum…

Uygar boynumu öperken huzursuzlanarak başımı çevirdim, kalbim patlayacak gibi hissediyordum.

Vücudu boyunca süzülen mumlar, dokunduğu yeri yakıp geçiyorlar…

İçimi doldurup taşıran bu ani korku bütün uzuvlarımı ele geçirdi sanki. Uygar ile arama mesafe koymaya, kendimi çekmeye çalıştım fakat çoktan kendini kaptırmıştı Uygar, ne halde olduğumun farkında bile değildi.

Dayanamıyordum. Birden kendimden de beklemeyeceğim bir agresiflikle ittirdim onu göğsünden. ”Çekil üstümden!” diye çıkıştım sertçe. Artık dudakları tenimde değildi fakat hâlâ üzerime eğilmiş bir şekilde, elleri iki yanımda duruyordu. Onun için de beklenmedikti bu ani tepkim ve kısa bir anlığına fikirsiz, saf bir ifadeyle baktı suratıma.

Sinirlerim bozulmuştu, az önce biraz daha fazlası için yalvarabilecekken şimdi de derhal üzerimden çekilmesini ve yok olmasını istiyordum. ”Çekil dedim,” diye tekrarladım nefretle bakarken gözlerinin içine.

Yarıda bırakmış olmanın eziyetiyle darmadağınık göründü o an gözüme. Çıplak göğsü hızla inip kalkarken dudakları birden benden sökülüp alınmış olmanın boşluğuyla öylece aralık kalmıştı, geri dönmeyi bekliyordu. Ona kalırsa hiç geri çekilmezdi sanki, bir daha ittirdim onu sinirle, bir daha ve bir daha vurdum göğsüne. Devam edecek sanmıştım bir anlığına

ama ellerini geriye atarak kol ve omuz kaslarını gerecek şekilde ağır bir hareketle dizleri üzerinde doğruldu.

Hemen sıyrıldım altından ve neredeyse dengemi kaybedip düşecek kadar ani bir hareketle ayağa kalktım. O gördüğüm sahne gelecektendi sanki, bir uyarı gibiydi, bir felaketti… Uygar ise benim bu aceleci tavrıma karşı rahat fakat sessiz bir şekilde peşimden ayağa kalktı. Karşımdaydı şimdi, az önce birbirimize karışmak üzere değilmişiz gibi iki düşman olarak karşı karşıyaydık yine.

Nefes nefeseydim, sinirden dolan gözyaşlarımı gerilere itiyor ve yumruklarımı sıkıyordum. ”Her şeyi affederdim ama bana mumla eziyet etmeni değil,” dedim ona. İfadesizdi, umrunda bile değildim. ”O gece bana kendini yalvarttığını unutmayacağım.”

Bu sözlerim onun keyfini yerine getirdi resmen. ”Biraz geç hatırladın sanki,” diye dalga geçti. ”Yarın sabahı bekleseydin.”

Son bir öfkeli bakış attım ona doğru ve omzuna çarpıp geçmeden önce, ”cehennemin dibinde geber Uygar,” dedim. Hızlı adımlarla geçip gittim onu.

”Sen de orada olacaksan… Anlaştık,” diye eğlenen bir şekilde seslendi arkamdan.

ℒ

O gece Uygar odaya gelmedi.

Zaten geminin karaya varması sabah 7 sularında gerçekleşecekti ve 3 saatlik bir zaman kalmıştı. Ben de uyuyamamış, yatakta dönüp durmuş ve aramızdaki tensel meselelere kafa yormuştum. Geri dönülemeyecek büyük bir hatanın ucundan dönmüştüm dün gece. Şimdi aklım yerinde olduğu için böyle bir şeye başta izin verdiğime dahi inanamıyordum.

Sabah 6 gibi Uygar odaya duş almaya geldi yalnızca. Beyaz gömlek ve siyah, kumaş bir pantolonla çıktı geri. Yine sıkıcı bir ciddiyeti olan kombinlerindendi, kime süsleniyordu bu kadar anlamıyorum.

7 gibi güvertedeydik, gemi karaya varıyordu ve yanımda yine Mert ile Uygar duruyordu. Uygar ile tek bir kelime

etmemiştim daha ve ondan tarafa bakmaktan dahi kaçınıyordum özenle.

”Ne bitmek bilmeyen yolculukmuş,” diye söyleniyordu Mert de gözlerini kısmış bir şekilde sahili izlerken. ”Aylardır buradayım sanki.”

Gemi durmuş, yolcular inmeye başlamıştı. Biz de ön taraftaydık, gemiyi karaya bağlayan köprüden geçiyorduk ki karşıdan gelen bir çalışan omzuma sertçe çarpıp geçti.

Çalışan hiç bana bakmadan dönüp giderken, ”kör ibne,” diye söylendi Mert adamın arkasından, Uygar ise adımlarını yavaşlatıp adama baktı ciddi bir ifadeyle.

”Uygar,” dedim koluna dokunarak, kalbim patlayacaktı şimdi, ”inelim artık.”

Çalışan bana yalnızca çarpıp geçmemiş ama elime küçük bir kağıt parçası da tutuşturmuştu.

Khalil’den yeni bir mesaj vardı ve hem meraktan hem de gerginlikten terler dökmeye başlamıştım. Kağıdın olduğu elimi öylesi bir güçle sıkıyordum ki kağıdı yok etmekten korktum.

Sabahın bu soğuk ve erken saatlerinde dışarısı kalabalıktı, yolcular valelerin arabaları getirmelerini bekliyorlar, sohbet ediyorlar, gülüyorlar ve sigara içiyorlardı. Herman ve diğerleri de bizi buldu elbette, kıçımızdan ayrılamazlardı asla, ne münasebet!

”Demek yolculuğun sonuna geldik,” diyordu gömleği koca göbeğini bir arada tutmaya çalışırken ortadan ikiye yarılacakmış gibi gergin dururken. ”Ama elbette daha görüşeceğizdir. Sizi İstanbul’da da ağırlamak isterim!”

Ve elbette, favorisiydim, hemen bana doğru neredeyse babacan bir takılmayla, ”hiç 61 katlı bir gökdelen gördünüz mü?” diye sordu.

Köylü mü sanıyor beni, domuz suratlı sokuk herif...

”En üst katında ağırlayacağım sizi!”

Bir şey söylemedim, söylememe de gerek kalmadı gerçi, Uygar beni tutup nazikçe çekti. ”Herman bey,” diyerek veda etti ona başıyla, araba gelmişti.

Sonunda!

Uygar'ın siyah Mercedes'inin arkasından Mert'in mavi Bmw'sini getirmişlerdi, ayrı ayrı bindik arabalara.

"Siktiğimin sülüğü…" diye öfkeyle soluyordu Uygar arabaya bindiği vakit. Sinirli sinirli çalıştırdı motoru, "şu iş bir bitsin de…" diye kendince başka şeyler de söylendi. Herman'ın, Pelin'in ve diğerlerinin yanından geçiyorduk, Herman elbette el salladı, Uygar kornaya bassa da

"tipini siktiğim…"

diye mırıldandı. Dikiz aynasından Mert'in arabasının bizi takip ettiğini izliyordum.

Hâlâ kağıdı avuçlarım arasında sıkıca tutuyor ve okumak için bir fırsat kolluyordum. Diken üstündeydim, eğer Uygar Herman'a sinir olmakla meşgul olmasaydı kesinlikle bendeki değişikliği fark ederdi. Neyse ki bir süre kendi kendine sinirlendi, onların önünden ayrılırken gazı kökledi ve açığa gelene kadar da yavaşlamadı.

Uzun bir süre sessiz bir şekilde yol aldık öylece. Ne konuşuyorduk ne de aramızdaki boşluğu dolduracak bir müzik vardı içeride, yalnızca motor ve soğuk sokaklar. Hiç de dün gece sevişen insanlara benzemiyorduk. Hiçbir açıdan.

Yolda Uygar'a telefon geldi. "Biliyorum, haber verdiler," diye yine bir işle ilgili konuşuyordu. Gözleri yoldaydı elbette, odağı da telefondaki kişide.

Sağ elimdeydi kağıt, hemen yanımda kapı ile aramda duruyordu. Küçücük, katlanmış bir kağıttı, hazır Uygar'ın dikkati dağılmışken açıp hemen okuyabileceğimi düşündüm ve bir cesaretle kaşla göz arasında avucumun arasında açıp okudum. Tek bir cümle ve o da şöyleydi:

"Uygar beyle bu denli yakın olmanız yalnızca bir stratejidir umarım Meira hanım."

Kaşlarımı çatmış ve yazılanlara kısa bir anlığına anlamayarak bakakalmıştım. Az sonra kağıdı yeniden avucumun arasına sıkıştırdım iç çekerek.

Bu adam çıldırmış mı? Gündüz gözüyle, bunca insanın arasında bana nasıl böyle saçma ve basit bir sebepten ötürü not verebilir? Uygar'a yakalansam başıma nelerin geleceğini bilmiyordu sanki!

Hem, bahsettiği yakınlık… dün geceki yakınlık mıydı? Öyleyse bunu nasıl biliyordu? Bizi mi görmüştü? İyice çatıldı kaşlarım. İyi güzel beni gözetliyor, dışarıdan da olsa bir şekilde koruyup kolluyordu da… bu kadar ileriye de gitmese miydi acaba? En azından görmezden gelse ve bana hesap sorma zahmetinde bulunmasaydı mesela.

Khalil de bir garipti doğrusu. Yoksa bana karşı hisleri mi vardı?

"Sen halledersin," diyordu Uygar da bu sırada telefonda. Ona kulak kesildim fark etmeden. "Bu saatten sonra gelemem artık. Ankara'da buluşuruz."

Neyden bahsediyordu o?

Telefonu kapatmasını bekledim ve istediğim cevabı vermesini umarak, "nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ankara'ya," dedi.

"Ne?" diye bir cırladım… "Yani… Ankara'da ne işimiz var?"

Hani Isparta idi bir sonraki durağımız?

Ama bunu ona sorduğum takdirde bir şeylerden kuşkulanmasından korktum.

"Önemli bir işim çıktı," diye açıkladı bu ani tepkimi de garipseyerek. "Mert halledecek Isparta'daki işi."

Acil işine sokayım!

"Isparta'ya gitmeyecek miyiz yani artık?" diye sordum. "Ankara'daki işin bitince de mi?"

Omzunun üzerinden kısa bir bakış attı bana. "Niye soruyorsun?"

İç çektim. "Hiç," dedim.

"Hayır," diye cevapladı sonunda. "Isparta'ya uğramayacağız artık. Görmek mi istiyordun?"

Israr etmeyecektim elbette ama o böyle sorunca şüphelenmeyeceğini düşünerek, ”evet,” dedim.

”Belki başka zaman,” diye geçiştirdi.

Ne yapacağım ben şimdi?

Khalil beni Isparta’da beklerken birden çıkan bu acil iş meselesi yüzünden ta Ankara’ya kadar gitmek de neyin nesiydi şimdi? Ankara’dan Isparta’ya nasıl kaçacağım?

İyice huzursuzlanmaya başlamıştım artık. Kalp atışlarım yine her zamanki gibi düzensizleşmeye başlarken sakinleşmek için dışarıyı izliyordum. Nereden çıkmıştı şimdi bu iş?

İçimde çok ama… çok kötü hisler var Meira.

ℒ

Beğenerek destek vermeyi unutmayın

Instagram: kedilimediyy

○●

21. ”Ateşle Oynama.”

Meira Shavit

♧

New Bad Habbit - Adam Jensen

Uygar Karaşah

17 Nisan, 2013

6

yıl öncesi…

₤

İçimde, daha önce varlığından dahi haberdar olmadığım

hisler

yeşeriyor sanki.

Meira, benim akıl ve his sınırlarımın, mantığımın, algılarımın çok dışında bir yerlerde, en hassas noktamda kendine yer edinmiş, oraya pineklemiş sanki. Sadece birkaç yıl önce biri bana aşık olacaksın ve hatta, bu hisler kendi içinde taşıyamayacağın kadar müthiş ve ağır olduğu için kıytırık bir günlük bile tutacaksın dese,

hassiktir oradan,

derdim,

her kimsen Uygar’ı tanımıyorsun,

derdim ona ama anlaşılan o ki asıl Uygar’ı tanımayan benmişim.

İlk defa böyle bir adam olduğuma sevindim sanırım, ilk defa kendimden memnundum. Kendime lanetler yağdırmıyordum çünkü Meira’ya aşık olan Uygar’ı, onun

için bütün hayatını değiştirmeye çalışan Uygar'ı seviyordum. Meira'nın benim

içimden

çıkardığı Uygar enteresan ama zararsızdı; ahmak olabilse de, Meira'nın karşısında ve o

zümrüt

yeşili

bakışlarının altında eriyip büsbütün bir erkek çocuğuna dönüşse de iyi biriydi. En azından iyi biri olmaya çalışıyordu -ki bu bütün bir hayatım boyunca çektiğim ıstıraplara rağmen kendim için gösteremediğim bir çaba ve değişimdi.

Meira içimdeki mezarlıktan bir filiz yeşertmişti. Henüz küçük de olsa kökleri gittikçe yayılan ve belki de ilk defa gerçek anlamıyla nefes almanın ne demek olduğunu gösteren bir hayat ağacına dönüşme yolunda ilerliyordu.

Meira benim de bir insan olduğumu hatırlatmıştı sanki bana. Sol yanıma dokunmuş ve bak, demişti, burada bir kalbin var.

Burada bir hayat var.

Bunca şeye rağmen onu sevmeyecek de hangi cehennemin dibine gidecektim?

Akşam 8 suları, elbette provasını izlemiş ve bittiğinde de bahçeye çıkmıştım. Duvar kenarına sırtımı yaslamış sigaramı içiyor ve Meira'yı bekliyordum. Belki yarım saat olmuştu ama beklemesi bile keyifli geldi, soğuk hava iliklerime kadar işlerken kafamda yapacağım devrimleri düşünüyordum bir yandan da. İşim için, Polat'ı piyasadan tamamen silmek ve her şeyi legal bir hale getirebilmek için izleyeceğim adımları tartıyordum kafamda.

O sırada biri çıktı konservatuarın bahçesinden, hemen kenarda duvara yaslanmış duruyordum, beni fark etmedi başta. Serdar denen herifti, Meira'nın şu orkestra ekibinden arkadaşı… Çıkışta birini bekliyor olmalıydı o da, telefonuyla ilgileniyor ve bana dikkat etmiyordu.

”Canım,”

diye mırıldandım bu sırada kendi kendime.

Serdar bana doğru baktı. ”Efendim?” diye sorduğunda,

”canım,”

diye tekrarladım kendimi, ayağımla yerdeki taşa vurdum ve sonunda kafamı kaldırıp ona baktım. ”Öyle herkese

canım

mı dersin?”

Serdar’ın kafası karışmış göründü ”anlamadım?” diye sorarken.

Bir refleks gibiydi, ”gel anlatayım,” karşılığını verişim ve ona doğru bir adım atışım ama ikimizden de bağımsız bir şekilde yükselen sesle beraber duraksadım.

”Serdar?”

Meira’ydı gelen, hemen durdum olduğum yerde. Kenardan birden çıkıvermiş ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Serdar ise buna hazırlıklıymış gibi, ”seni bekliyordum ben de,” diye yanaştı hemen ona.

Meira o güzel, özgüvenli duruşuyla karşısına geçti ve mesafeli, yeşil bakışlarıyla Serdar’a baktı. ”Evet?”

Serdar bir anlığına gerilecek olduysa da ”İlkbahar Balosuna kiminle gideceksin?” diye sordu. ”Kavalyen var mı?”

Ben ne döndüğünü anlayamadan fikirsiz bir şekilde üçüncü şahıs olarak geride kalırken, Meira ”yok,” dedi basitçe.

Fırsatçı pezevenk Skye Terrier Serdar ise hemen, ”benim de yok, beraber gidelim diyecektim,” diye atıldı tabii.

Meira sıkılmış ve ilgisiz göründü, ”peki, bana fark etmez, kimse sormadı zaten,” dedi.

Bir dakika bir dakika,

”ne balosu? Ne zaman?” diye girdim araya birden.

Serdar bana ters bir bakış atıp, ”görüşürüz o halde,” dedi Meira’ya ve dönüp giderek

bizi

yalnız

başımıza bıraktı.

Meira ise, “önemsiz bir şey,” diye geçiştirdi beni.

”Bilmek istiyorum.”

”Sosyetelerin balolarından biri işte,” derken saçlarıyla oynamaya başladı dalgın dalgın. ”Maskeli balo.”

”Bana söyleseydin ben-”

”Sen mi teklif ederdin?” derken bakışlarını bana doğru kaldırdı. Bu ani karşılık beni bir anlığına susturacak gibi oldu. Ona aniden maruz kalmak beni olduğum yere mıhlayabilecek kadar güçlü bir etki bırakıyordu üzerimde.

Ama ona rağmen, ona direnip, ”evet,” diyebildim

.

Muzip bir bakış belirdi suratında. ”Ailemin yanına dışarıdan bir adam götüremem. Hele ki senin gibi bir adamı.”

Kaşlarım çatıldı hemen. ”Benim gibi adam mı? Nasıl bir adammışım ben?”

Hiç tereddüt etmeden ve gücenmeden,

dürüstçe

”tehlikeli bir adam,” dedi.

Duraksadım, bunu beklemiyordum ondan.

”Ben-”

diyecek

,

kendimi

masum

gösterecek

palavralar

sıkmaya

yeltenecek

oldum.

”Adaleti kötüye kullanmandan bahsediyorum,” diye eforsuzca böldü beni, alt dudağını ısırdı aklına bir şey gelmiş gibi alttan alttan keyifsiz görünürken. ”Babam siyasetle az çok ilgilidir, seni tanıyabilir ve inan bunu hiç hoş karşılamaz.”

Yine de, ”Serdar ne sikime-” diyecek oldum, sustum. Az sonra derin bir nefes alıp, ”neden Serdar?” diye sordum.

”Ailelerimiz arkadaş. Biz de arkadaşız. Yanlış da anlaşılmaz.”

”Maskeli balo olacak demiştin. Kimse beni tanımayacak,” diye ısrar etmeyi sürdürdüm.

”Yine de olmaz,” diyerek kestirip attı. ”Hem artık Serdar’ın teklifini kabul ettim, birden fikrimi değiştirmem yakışmaz, ayıp olur.”

Çıldıracaktım şimdi orada, Serdar’a ayıp olacak çok şey vardı yapabileceğim ama bu kesinlikle onlardan biri değildi!

”Ayıp olmaz,” dedim ben de net bir şekilde

hiddetle.

Gözlerini devirdi bana.

Hemen çatıldı kaşlarım. Bu ne demekti şimdi? Ne demeye çalışıyordu? Ne düşünüyordu? Meira’nın aklından ne geçiyor hiçbir fikrim yoktu ama o sanki benim kafamın içini okuyordu. Hemen nefret ettim anlamını çözemediğim bu mimiklerinden.

Meira bir kitap gibi ve dilini de bilmiyorum. Onu açıp okuyamıyorum.

Bu beni deliye

döndürecek

!

”Neden yaptın öyle?” diye sordum ona sonunda dayanamayarak.

”Hiç etik anlayışın yok değil mi?” diye kibar bir şekilde kızdı bana. İlgisi bende değildi, bir yere bakıyor ve düşünceli görünüyordu. ”Kaba saba olsanız da…” dedi, neresiyle ilgilendiğine baktığımda Mert’i ve Ozan’ı bize doğru gelirken gördüm. ”… iyi insanlarsınız.”

Meira’yı, ellerini nasıl da arkasında birleştirip ikilinin bize yaklaşmasını bekliyor oluşunu izliyordum.

”İyi akşamlar efendim,” Mert hemen yanaştı, bir kolunu omzuma atarken Meira’yı keyifle selamladı.

Ozan ve Meira ilk defa aynı ortamda bulunuyordu, Mert’i her ne kadar çenesini kapatması için tartaklasam da elbette Ozan’a anlatmıştı Meira’yı.

Ozan, aramızda belki de sosyal becerileri en normal olan, insanlarla en iyi ve elbette en doğru şekilde anlaşan, en kibar olandı fakat Meira’yı gördüğünde bir duraksadı. Bunun kaba bir duraksama, bir tereddüt olduğunu fark etti Meira, ince kaşları hafifçe çatılacak gibi olduysa da yüzündeki o küçük sırıtmayı korudu.

”Ozan,” dedi sonunda, elini uzatmıştı Meira’ya.

Meira hemen tutmadı o eli, Ozan’da oyalandı irdeleyici bakışları, aynı gözler kendisine uzanan eline de indi. Neyi sorguladığını bilmiyordum, belki de Ozan’dan pek hoşlanmamıştı.

Ama o eli tutup sıktı. ”Meira,” diye tanıttı kendini.

Ozan’ın kaşları çatıldı, ”Meira…” diye tekrarladı.

Mert hevesli hevesli, ”güzel ve değişik bir isim değil mi?” diye atıldı.

Ozan bir şey düşünüyordu. ”Bir sorun mu var?” diye sordu Meira da ona.

Ozan silkelenip kendine geldi hemen. ”Hayır. Hayır. Yalnızca… Ünlü müydün acaba?”

Meira bu soruya karşı nazikçe gülümsedi ama rahatsız olmuşa benziyordu. ”Kemancıyım ama ünlü değilim.”

Ozan başını salladı ağır ağır. ”Birine benzettiğimi sandım,” dedi.

Bir gariplik vardı havada. Bu kısa ve gerici formaliteyi geçmek adına, ”ne işiniz var burada?” diye sordum onlara.

”Öykü’yü almaya geldim,” dedi Mert pişmiş kelle gibi sırıtarak. ”Beraber yeni çıkan filme gidiyoruz!”

Kısa bir sessizlik oluştu ortamda. Meira her ne kadar ilgisiz görünse de Mert’in Öykü ile beraber dilediğince vakit geçiriyor oluşu küçük de olsa rahatsız etmiş olmalıydı onu. Ne de olsa kendi ailesi Öykü’nünkine nazaran çok sıkıydı. Değil biriyle sinemaya gitmesi, yalnızca ailesinin onayladığı insanlar dışında biriyle sırf konuşması bile hoş karşılanmıyordu. Meira da bu sorgulamayı yaşıyordu sanki içinde, bunu yüzünden seçebilmek mümkündü.

Ah, o

yüzünü

asma sebeplerinin hepsini bir bir yok

edeceğim

günü

iple

çekiyorum

Meira… Sadece biraz daha sabret.

Öykü de çıktı sonunda, Mert ile birkaç haftadır görüşüyorlardı. Öykü gibi ağırbaşlı bir kız her nasılsa Mert gibi bir eşeği beğenebilmişti, onun adına sevinmedim değil, mutlu görünüyorlardı beraber. Mert’in ağzı kulaklarına varıyordu sırf Öykü’ye bakarken bile. Öykü ise öyle hemen gardını indirmiyor, ağırdan alıyor ama

alttan alttan utangaç bir gülümsemeye de engel olamıyordu.

Kol kola girdiler beraber. Henüz herhalde bir aydır tanıyorlardı birbirlerini ama duyguları konusunda nettiler, bütün engelleri de görmezden gelerek kendilerini akışına bırakabilmişlerdi rahat rahat.

Ben ise Meira'yı bir yıldır tanıyor, onu 1 yıldır rüyalarımda dahi görüyordum; ona aşıktım, artık itiraf edebildiğim üzere ona sırılsıklam aşıktım ama henüz yanında bile duramıyordum.

Korkaktım çünkü. Meira'nın asıl benliğimi öğrenip benden nefret etmesinden ama en çok da Meira'ya, bir şekilde benim yüzümden bir zarar gelmesinden çok tırsıyordum. Bu yüzden böyle bebek adımlarla yaklaşıyordum ona, önce yanımdaki yerini sağlama almaya çalışıyordum. Zarar görmeyeceği bir ortam oluşturmak ilk hedefimdi, sonra ben de onu koluma alabilirdim işte böyle. Onu

dünyanın

diğer

ucuna da götürebilirdim

. Gezip

görmediği

nereler varsa, en

çok

nereleri merak ediyorsa, hasta ailesi ondan neyi sakındıysa, hepsini bir bir

gösterecektim

ona.

Özgürlüğü

öğretecektim Meira'ya.

"Zusman abi birazdan gelir," dediğini duydum Öykü'nün. Meira'ya söylüyordu bunu ve Meira'nın yüzü asıktı. "Siz

de gitseniz iyi olur," dedi bize de. "Görmesinler sizi."

"Hadi," diye çekiştirdi Mert onu. "Geç kalacağız Öykü."

"Zaten yiyip içmekten filme odaklanamayacaksın."

"İftira!"

Öykü onu görmezden gelerek bize doğru, "görüşürüz!" diye seslendi ve beraber gözden kayboldular. Ben gitmek istemiyordum, Meira'nın yanında kalmak ve onu son dakikalara kadar görmek istiyordum ama az sonra Meira da bize, "gidin hadi," dedi saate baktıktan sonra.

Sinirliydim Meira'nın ailesine. Onu bu denli baskılamaları deliye çeviriyordu beni. Reşit bir kız nasıl olur da dilediğince arkadaş edinemezdi? Akıl kârı mıydı bu hiç?

Eğer Meira'nın ailesi böyle olmasaydı biz de tıpkı Mert ve Öykü gibi dışarıya çıkabilir, gezebilirdik; Meira'ya henüz ona doymadan veda etmek zorunda kalmazdım. Meira'nın yanındayken çevremi saran sıcaklık, o gittiğinde onunla beraber terk ediyordu sanki beni ve ben her gece bu eziyeti tekrar tekrar yaşıyor,

acı

çekiyordum

.

O soğuk evime geri dönmek, yalnız duvarların arasında senin düşünü kurmak…

Orada olman için nelerimi verirdim Meira, tahmin dahi edemezsin.

Hiç birbirimize varamayacak mıydık biz Meira? Bu ihtimali elemek için yapabileceklerimin bir sınırı yoktu. Bu korkuttu işte beni. Meira da istediği sürece, Meira'yı benden ayrı tutabilecek bir güç daha var olamazdı. Bütün hayatımı sırf şurada 5 dakika daha fazla yanında durabilmek için feda etmeye hazırdım oysa, bu denli bağlanmıştım işte ona. Bu kadar bütünleştirmiştim varlığımı onunla!

Ama Meira'yı orada bırakmak zorunda kaldım, döndüm arkamı ve yürüdüm. Her gece olduğu gibi. Neredeyse 1 yıldır her gece yaptığım gibi, onu yine bırakmak zorunda kaldım. Yürürken omzumun üzerinden geriye bakabildim

anca.

Ona baktığımda tek gördüğüm, bizim iki ayrı ruh olamayacağımızdı ama.

Meira'ya karşı olan aşinalığım kendime olandan fazlayken nasıl onu bir yabancı gibi görebilir, onu nasıl etimden kemiğimden, varlığımdan

ayrı

tutabilirdim

?

Seni benden çıkartınca bir şey kalmıyor benden geriye, Meira.

Uzaklaşsak da onu kolluyordum, şoförü arabayı kaldırıma yanaştırırken gözüm Meira'daydı. Otoparkın oradaydık Ozan ile, hemen bir sigara yaktı, bana da bir dal uzattı.

"Demek uğruna bütün bir suç hayatını bıraktığın kadın bu," diye mırıldanıyordu ilk nefesin ardından.

Meira arabaya binip gözden kaybolmuştu. "Artık uslu adamlarız," dedim, Ozan çakmağı yakıp

uzatınca

da

eğilip

sigaranın

ucunu tutuşturdum

.

"Paravan yaptığımız mekanlar," dedi, "karaborsa-"

"Onları da halledeceğim yakında," temennisini verdim ona. "Sadece bana güvenin. Polat'ı kaldıracağım tamamen ortadan."

"Vay be abi," diyordu hayretle iç çekerken.

Siyah SUV'un köşeden dönüp sokağı terk edişini izlerken, "Meira'nın soluyacağı havada bile kötülük olmamalı," diyordum kendimden emin bir şekilde.

Ozan da arabayı izliyordu arkasından. "İyi güzel ama çok çabuk güvenmiyor musun bu kıza? Çok çabuk kapılmadın mı sence de?"

Neredeyse bir yıldır onu uzaktan izliyor, özümsüyordum zaten, öyle alelacele bir bağlanma değildi benimkisi. İlik ilik dokunmuştu içime, beni hücrelerime kadar ele geçirmişti şimdi de. Ona kapılmak demezdim ben buna, onda yaşamaya başlamak denebilirdi daha çok.

"Bu kadar gardını indirmemelisin," diye devam etti o da. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Nasıl?" diye sordum.

"Böyle… savunmasız. Mert buna seviniyor, aşık olduğun için sevinçten kuduruyor ama ben emin değilim. Kimseye güvenmemeyi öğrendik biz, böyle görüp büyüdük. Kendi ailelerimizden bile hayır gelmedi bize abi, unutma."

Kaşlarım havalandı. "Meira'nın bana bir kötülük yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Ona kalbini açarsan," dedi, sigarasının dumanını üfledi, "belki de parçalamayı seçer, diyorum."

Buna ister istemez sırıttım. "Ondan gelecek bir kötülüğe dahi razıyım ben."

"Bu kadar emin konuşma."

Onu ciddiye bile almıyordum. "Hiçbir güç," dedim tereddüt dahi etmeden, "hiçbir kabahat onu bana nefret ettiremez."

Varlığımın en hassas noktasında yeşermeye başlayan hayat ağacından nefret etmek mi? Ömrümde bu kadar gülünç bir şey duymamış olabilirdim.

Ozan sessiz kaldı bir süre. İkimizin de sigarası bitti. Arabalarımıza dağılacaktık birazdan, hava çoktan kararmıştı, kulüpte iş vardı.

İzmariti attı, ”onu birine benzettim,” dedi az sonra düşünceli bir şekilde.

”Kime?” Son dumanı saldım.

”Bilmiyorum. Oysa yüz hatları hiç sıradan değil.”

”Belki konser afişlerini görmüşsündür.”

”Belki.”

ℒ

Sadece birkaç

gün

sonrası, yaklaşık 9 sularında konservatuar binasındaydım. Yine Mert ile beraber, maalesef. Onu son zamanlarda yanımdan kazımak oldukça zor olmaya başlamıştı, hele ki mesele bir şekilde Meira’yı ve onunla olan ilişkimi geliştirmeyi ilgilendiriyorsa, hemen işe atlamak, müdahale etmek istiyordu.

”Geliyor,” dedi Mert sonunda. İçeride, boş sınıflardan birindeydik, sandalyeyi kenara çekip oturmuştum ve sınıfın kapısı da hafif aralıktı. Benim bir şey yapmama gerek kalmadı, Mert tıpkı bir avcı gibi gözetti dışarıyı sinsice ve doğru an geldiğinde dışarıya adımladı.

”Oo! Başkan!”

sesi duyuldu koridordan.

”Gel bakayım sen şöyle bir.”

”Ne oluyor?”

”Konuşacağız,”

Ve az sonra kapı geri açıldı, alelacele bir şekilde neye uğradığının şaşkınlığını dahi üzerinden atamayan Serdar ve yanında da pişkin pişkin sırıtan Mert girdi içeriye. Sınıfın kapısını kapattı Mert hemen, ardından Serdar’ı omzuna attığı koluyla yönlendirdi ve karşıma getirip çektiği bir sandalyeye oturttu.

”Gel bakalım

canım,

” diyordu Mert ona muzip bir şekilde. Serdar şaşkınlık içerisindeydi hâlâ, bir karşısında oturan bana bir de başında dikilen yabancıya bakıyor, alakayı ve amacımızı çözmeye çalışıyordu.

İşim gücüm yeterince başımdan aşkındı, hiç uzatmadan, hiç lafı gevelemeden Serdar

beyi

sandalyenin bacağından tutup kendime doğru çektim ve iyice kendime yaklaştırdım.

”Serdar,” dedim, ”o baloya gitmeyeceksin.”

Bakışlarını benden kaçırmamak için kendisini zorlayarak yutkundu. ”Neden?”

”Çünkü hastalandın,” diye açıkladım.

Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı. ”Hastalanmadım ama.”

Omuz silkip, ”ya da yaralandın,” adlı ikinci teklifimi sundum.

Bana her türlü hava

hoştu

.

Mert de, ”merdivenlerden düşmüş olabilirsin,” diye tatlandırdı biraz.

”Düşerken bacağın da kırılmıştır belki,” diye devam ettirdim.

”Ve yüzün,” dedi Mert.

Yüzümü buruşturdum, ”çok kötü dağılmıştır eminim ki,”

”Morluklar falan,”

Sıkıntılı göründüm. ”Atılması gereken onca dikiş…”

”Alçıya alınacak bacağın…” İç çekti Mert de

dertli bir

şekilde

.

Serdar'ın ikimiz arasında mekik dokuyan bakışları korkuyla şekillenmişti. Kaçacak delik arıyor, terler atıyor ve böyle korkudan altına sıçarken de hiç 'sosyeteden'miş gibi görünmüyordu.

Ve tam da o an ona, "ya da… basitçe hastalandın ve gitmek istemiyorsun," adlı ilk ve zararsız seçeneğimi tekrardan sundum.

Zor olsa da kafası aldı sonunda. "H… Hastalandım," dedi hipnotize olmuş gibi.

Mert ona doğru eğilip omzunu tuttu. "Öksür bakayım."

Serdar zorlama bir çabayla öksürdü.

Mert ise tatmin olmayıp omzunu sıktı. "Daha sert, böyle ciğerden, Adıyaman tütünü içen tır şoförü gibi, inandırıcı öksür bakayım!"

Serdar can havliyle öksürdü, boğazları acımış olmalıydı ve anca öyle memnun edebildi Mert'i.

"Aferim, koçum benim, canım benim!" diye başını sevdi Serdar'ın.

Sorun çözülmüştü, oturduğum yerden kalktım ve gitmeye davrandım fakat kısa bir anlığına duraksadım. Serdar da problemin ne olduğunu bilmeden tedirgin bir bakış attı bana.

Ona doğru eğildim tekrardan. "O götünü parayla silen ailen seni benden koruyabilir yanılgısına düşersen diye söylüyorum bunu," diye başladım kibarca, "eğer Meira'nın bu küçük sohbetimizden bir şekilde haberi olursa-"

"Olmayacak, söz veriyorum," diye temenni verdi hemen. Aksine cesaret edebilecek taşağı yoktu zaten, bu yüzden hemen ikna oldum ve kalkıp gittim.

Mert'in arkadan,

"ceket de fenaymış, çıkar bakayım bir deneyeyim,"

dediğini duydum en son, sınıftan çıktıktan az sonra yetişti bana. Üzerinde yeni bir deri ceket vardı şimdi, kollarını

uzatmış kılık kıyafetine, ceketin üzerinde nasıl durduğuna bakıyordu.

“İyi çocukmuş,” diye övüyordu bu sırada da onu.

En azından, “temiz çocuk,” dedim.

“Zarar gelmez bundan,”

“Yok, anne kuzusu biraz.”

ℒ

Ben küçükken Polat bize 100’er lira kağıt para verdi.

”Bu para sahte,”

dedi, o bastonuyla yere vurarak,

”ve pazarda bunu okutmayı becereni ödüllendireceğim,”

diyerek küçük grubumuzu pazara gönderdi.

Birkaç çocuk şansını denedi ve başarısız oldu.

Ozan mantıklıydı, standı en kalabalık satıcıya gitti, o yoğunlukla adamın dikkat etmeyeceğini ve sahte paranın arada kaynacağını düşündü. Yanıldı, adam fark etti ve Ozan başarısız oldu.

Mert hilekârdı, parayı çöpe attı, meyveciden meyveleri çaldı ve Polat’a,

”bak, sahte parayı okutup aldım,”

dedi. Yine de sağlam bir dayak yedi o gece.

Ben ise kurnazdım, balıkçıya gittim. Elleri pis olduğu için parayı inceleyemezdi çünkü, direkt önlüğünün cebine atardı. Öyle de oldu, balıkçı verdiğim parayı hiç sorgulamadı.

Kuralına göre ama pis oynayan bir adamdım hep, küçük detaylarda ve risklerde buldum kazancı.

Böyle böyle yükseldim, hem suç hayatında hem de hukukta saygı ve ün

kazandım

. İroniktir ama birbiriyle

oldukça

çok

çakışırlar.

Şimd ise küçük bir dolandırıcılıktan başlayan ve uluslararası bir ticaret ağına dönüşen suç hayatımı düşününce, ta en zirvelerdeyken birden tekrardan diplere geri çekmiştim her şeyi. Düşmüş değildim, ben kendi isteğimle inmiştim

o zirveden.

Meira için.

Asla Meira

yüzünden

değil ama, Meira

için.

Ve artık bu yeni düzen belliydi, kurallar da gayet basitti;

uyuşturucu ve silah yok.

Siktiğimin yeni düzeni çok net ve anlaşılabilir, artık o tarz pis işler yapmıyoruz, kimselerle anlaşmıyoruz, piyasadan çekildik. Bunu anlaması neden bu kadar zor?

Karşımda yan yana dizili üç eşek herife bakıyordum, onlar

ise bana

değil

ama yere bakıyordu suçluluk duygusuyla.

”Dediğin gibi de oldu abi,” diye açıklıyordu Mert de. ”Bizim adımıza

anlaşmayla

teslim almaya ve satışa devam etmişler gizlice.”

Derin bir nefes aldım. Son haftalarda işle uğraşmaktan kafamı kaldıramamışken bir de üstüne bu eşeklerle uğraşmak sinirlerimi bozuyordu. Elbette Polat’ın

yardakçılarıydı, sorun çıkartacaklarını başından beri biliyorduk zaten.

Üçü de yakalanmış olmanın verdiği gerginlikle ellerini önlerinde birleştirmiş, bakışlarını yerden kaldırmaya korkarak dikilirken Mert sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi usul usul gitti ve demirden bir beyzbol sopası getirdi bana. Elbette burada beyzbol oynayan kimse yoktu.

Elimi uzattım, Mert beyzbol sopasını bana verdi sessizce.

Karşımdaki

üçlü başlarına ne geleceğinin gayet de farkında olsalar da hiç kıpırdamadan oldukları yerde titremekle yetindiler yalnızca.

Sopanın sapını sanki bir uzvummuş gibi sıkıca kavradım.

"Yeterince açık olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım, sopayı kontrol ediyordum. "Ama o koca kafalarınıza bir şeyi sokabilmek için önce onları yarmak gerekiyor sanırım."

Yutkunuşlarını izledim, itiraz etmeye dahi cüretleri yoktu, hemen yandaki bilardo masasına yığılıydı satışa hazır bir şekilde paketledikleri 50 kilo uyuşturucu.

Sopayı kaldırdım, üçüne de sırasıyla doğrultarak gezdirdim ucunu. "Öğrenmem mi sanmıştınız?" diye sordum onlara sırıtarak. "Ya da Polat'tan mı alıyorsunuz bu gücü? O sizi korur mu sanıyorsunuz?"

Polat odada değildi, belki paramparça ettiğim bağlantılarımızı geri kazanmaya, eski ortaklarımızı yeniden toplamaya, bozulan ilişkilerimizi düzeltmeye çalışıyordu. İstediği kadar deneyebilirdi, onun için de ayrı planlarım vardı.

Sırasını

beklemeliydi.

Sessizdi üçü de.

Arkalarındaki

diğer yirmi kadar adam da aynı suspuslukla izliyordu bizi.

İlk darbe ani ve beklenmedikti.

Sopayı, ortadaki adamın diz kapağına indirmiş, onu saniyeler içerisinde iki büklüm etmiştim. Acıyla yerde kıvranışına şahit olan diğer ikili fark etmeden yavaş yavaş kaymaya ve arayı açmaya başlamıştı. Onlara da sıra gelecekti ama öncelikle ortadaki adamdan çıkartacaktım hıncımı.

Muhtemelen kırılmış olan dizini tutuyor ve acıyla ciyaklarken yeni bir darbeden korunmak için elini kaldırıyordu. O ele de vurdum, metalin ete çarpma ve kemikleri ezme sesi yankılandı içeride. Adam yerdeydi şimdi tamamen, bütün sinirimi boşaltarak tekrar tekrar, dakikalar boyunca vurdum

kum

torbasına dönüşmüş gövdesine ama diğerlerinin kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemedim. Sopayı savurup diğerlerine de denk getirdim. Sonunda üçü de yerde acı içinde kıvranırken dört tarafa sıçrayan kanları sopamı, ellerimi ve yüzümü boyadı. Gebertecektim onları böyle giderse, kendimi kaybetmeme bu denli izin verilirse o koca kafalarını parçalara ayıracak ve sonunda,

”şimdi anladınız mı kuralları?”

diye soracaktım.

Biri dur demedi ama az sonra salonun kapısı bir istila varmışçasına darbeyle açıldı. Polat’ın adamları geldi sandım sesi duyunca ve onları da dövmek için doğruldum,

sopayı

diğer

elime alarak

girişe

doğru

döndüm dirseklerime kadar kana bulanmışken ama Ozan’dı gelen.

Ozan nefes nefeseydi, yüzüme o şaşkınlıkla bakarak, ”Meira!” dedi.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu yorulduğum için. Yanlış duyduğumu sandım

ve kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirip,

”ne?”

diye sordum kafa karışıklığıyla.

”Meira geldi abi!” dedi bana.

Çıldırdığını düşündüm.

”Ne diyorsun oğlum? Ne Meira’sı?” Fakat harekete de geçmiş, kanlı sopamı yere atıp Ozan’a yaklaşmıştım.

”Yukarıda!” diyordu o da bu sırada. ”Bir baktım Meira girdi bar kısmına! Seni soruyordu, çocuklardan biri aşağıda olduğunu söyleyince inmeye yeltendi ama onu durdurdum, ön cephede oturuyor şu anda.”

Bunun nasıl olduğunu anlamıyordum. ”Ne işi var burada?” Ya da daha da önemlisi, ”burayı nereden biliyor?” derken Mert ve Ozan ikilisiyle beraber terk ettim salonu. Hızlı adımlarla karanlık koridoru arşınlıyorduk.

”Bilmiyorum abi, soramadım, seni bekliyor şu anda.”

”Siktir…”

Aklımı yitirecektim, Meira’nın böyle tehlikeli bir yerde ne işi vardı? Dahası, ne oldu da gelmişti? Kötü bir şey mi yaşanmıştı yoksa?

O kafa karışıklığıyla ne halde olduğumu bile unutmuştum,

büyük

ve kararlı adımlarla yürüyordum. Mert bana,

”Uygar yüzünü sil,” demeseydi, üstüm başım kan içindeyken çıkacaktım Meira’nın karşısına.

Yanından geçtiğim aynalı duvarda

ıslak

mendille elimi yüzümü

temizlemeye çalıştım ama kıyafetime de kan bulaşmıştı. Mert hızlıydı neyse ki, kendi temiz üstünü çıkardı. Ona uyarak ben de kendi tişörtümü sıyırdım üstümden bir çırpıda. Barın içinden geçerken bakışların nereye acele ettiğimi, neden böyle gergin göründüğümü ve ne halta üzerimi çıkarıp yarı çıplak kaldığımı sorguladığını biliyordum.

Hiçbirini kaale almadan üst kata çıktığım sırada Mert'in siyah kapüşonlusunu geçirdim üzerime. En azından alt kata inilmesine müsaade edilmemişti yoksa çok daha farklı şeyler yaşanıyor olabilirdi, giriş kattaki bar normal sayılırdı.

Orada, masada tek başına oturuyordu. Onu görünce iç çektim, ona bir şey olacak diye tedirginlikten buraya gelene kadar sadece birkaç dakikada kendimi yiyip bitirmiştim bile. Çevreye bakındım bu sırada, kulübün üyeleri alt kattaydı, neyse ki onları konuşma ve o üç iti cezalandırma amacıyla oraya toplamıştım da çalışanlar dışında kimse Meira'yı görmemişti.

Yaklaştığımda,

"Meira?" diye seslendim ona. Arkası bana dönüktü, karşısına geçtim ama oturmadım, onu da kaldırmak istiyordum çünkü.

Garip göründü o an gözüme, bir şeylerin tersliği sezilebiliyordu o neredeyse endişeli diyebileceğim savunmasız ifadesinden. Kaşlarım çatıldı hemen, "iyi misin?" diye sordum, uzanacak gibi de oldum ama ne yapacaktım sanki? Onu tutacak mıydım? Ona dokunamazdım. Yumruğumu sıktım bu tosladığım duvarla beraber.

"İyiyim," dese de yine de gergin görünüyordu. Kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık yumuşak tutmaya özen gösterdiği yüzüne kasvetli, biraz da kırgın bir hava katıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim, kalbim hızlı çarpıyordu lakin o bana rağmen yine de sakindi. Cevap vermeden beni

inceledi, daha doğrusu gözleri bir ayrıntıyı yakaladı ve yeşil bakışları ellerime indi.

Hemen çatıldı ince kaşları.

”Ellerinde neden kan var?”

Kan…

Kafamı eğip elime baktığımda

gözden

kaçırdığım noktalarda kan lekeleri gördüm.

Siktir…

Ozan yetişti imdadıma, ”az önce burnum kanadı da,” diye bir açıklama sundu

kendi burnunu tutarak.

Mert telaş yaptı Meira’nın yanlış anlayacağını düşünerek ve ”o kanatmadı ama!” dedi.

”Temizlerken oldu,” dedim.

”Nar yedik,” dedi Mert alakasız bir şekilde.

Hay senin sıçıp batırmana…

Meira’nın dikkatini dağıtıp asıl konuya dönmeyi düşündüm. ”Boş ver şimdi kanı,” dedim ona,

”burada

ne işin var Meira?”

Uykulu muydu yorgun muydu yoksa bazen takındığı o dalgın, alıngan tavrından ötürü mü böyle sakin ve enerjisi yitik görünüyordu bilmiyordum ama bir şeyler terstti.

”Konuşabilir miyiz?” dedi ve ardından ikiliye bakıp, ”özel,” diye ekledi.

Mert hemen ilgilenmiş göründü, ”konuşalım tabii,” diye katılacak oldu ama Ozan onu ensesinden yakalayıp, ”arkadayız biz abi,” diyerek Mert’i de beraberinde götürdü.

Bu kadar göz önünde oturmak istemiyordum Meira ile ama Ozan'ın da sorunun ne olduğunu bildiği için bizimkilerle ilgileneceğini, yukarıya çıkarmayacağını biliyordum. Bunun bana zaman kazandırdığını düşünerek Meira'nın karşısına geçip oturdum.

"Ne oluyor Meira?" dedim, ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. "Bir şey mi old-"

"5 provama da gelmedin," dedi birden

asıl

rengini, bana bozulduğunu belli ederek.

"Seninle bir anlaşmamız vardı. Kendini öldürmediğinden emin olabilmem için her provama gelecektin."

Bir problem olduğunu düşünüp kafamda binlerce senaryo kurdurmuştu bana ve mesele bu muydu gerçekten de? İç çekerek geriye yaslandım. Aklımı almıştı başımdan boş yere.

"Ben iyiyim," dedim, gözüm etraftaydı yine de. "

Gerçekten. Öyle bir planım yok artık."

Meira oldukça alıngan göründü gözüme ama belli etmemeye çalışıyordu sanki.

"Yine de 2 haftadır gelmedin bana. Artık ilgini çekmiyor mu çaldıklarım?"

Bu argümanına karşı neredeyse sinirlenecek gibi oldum.

"Ne? Hayır! O yüzden değil," diye savundum hemen kendimi.

Meira için büyük planlarım vardı, hayatıma dair atılması gereken önemli adımlar da bu yüzden gerekliydi ve hepsini balodan önce halletmeye çalıştığım için işlerim üst üste yığılmıştı.

Elbette ona bundan bahsedemezdim, bu yüzden yalnızca,

"işlerim vardı," dedim. "Konserine gelecektim."

Kısa bir sessizlik girdi araya, onu böyle sorgularken, benim ilgimden şüphelenirken görünce bir rahatsızlık esir

aldı bedenimi.

”Sana olan ilgimi yitirmemin hiçbir imkanı yok,” deyiverdim ben de birden. Çok teklifsiz bir itiraftı ve ben dahi neye uğradığımı şaşırdım. ”

Yani… gösterilerin, keman ve parçalar,” diye ekledim. ”Onlar. İlgi çekici.”

Sikeyim böyle işi, bir andaval gibi konuşuyorum!

Meira, sessiz sessiz izledi beni ve bu her şeyi olduğundan daha da gerici bir hale getirdi. Gerilince sinirlenen insanlardandım ve şimdiden ayağımla yerde ritim tutmaya başlamıştım bile. Konuyu değiştirmeliydim.

”Hem sen,” dedim, çevreye bakındım yeniden, camın kenarındaydık zaten ve dışarıda da bir araba görmüyordum. ”Nasıl geldin buraya?”

Omuz silkti. “Prova saatinde özgür sayılırım, kaçtım işte.” ”

Ben alırdım seni, ne diye kendi başına geldin?”

Yüzüme saf saf bakıp, “telefonun yok ki bende,” dedi.

Doğru, onunla doğrudan iletişim kurmayacağımdan hiç sormamıştım bile. Bir aptal gibi hissettim kendimi. ”Numaran,” dedim

.

”Yok,” diye böldü ama beni. ”Telefon kullanmam yasak zaten.”

Duraksadım birden ne diyeceğimi bilemeyerek. Bir yandan sorgulasam, ailesiyle ilgili sorular sorsam yine rahatsız olacağını ve kaçınacağını biliyordum, öte yandan da bunun nasıl gerçek olabildiğine inanamıyor, sorgulamak ve öğrenmek istiyordum.

Bu muhafazakarlık değil, bambaşka bir seviyeydi artık; bir esir gibiydi Meira orada.

Ama ailesine dair geçen en küçük alakada Meira’nın yüzünün hemen nasıl da asıldığını ve gözlerime

bakmaktan kaçınıp başka yerlere odaklandığını görünce üzerine gidemiyordum da.

”Burada olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordum ben de bunun yerine.

Dirseğini masaya dayadı, çenesini ise avuç içine ve sıkılmış göründü. ”

Kişisel hizmetlime buldurdum,” derken çevreye bakındı. Sıradan bir kafe bara benziyordu giriş katı, müşteriler erkek yoğunlukta olsa da aşağı yukarı normal bir profil çiziyordu.

”Burası en çok vakit geçirdiğin yermiş,” diye mırıldanıyordu Meira da. ”

Burada kalıyormuşsun sanırım. Bir odan var mı?”

Hemen, ”oda sayılmaz,” diye karşı çıkmaya hazırlandım. Üst katlara onu çıkaramazdım.

Ama Meira sanki inadına, ”beni oraya götür,” dedi hemen.

Yutkundum, sabırla ve güzelce ona açıklamaya yeltendim. ”Belki benim kendi evime geldiğinde gösterebilirim sana asıl odamı, burası sadece geçici-”

”Yine de görmek istiyorum,” diye ısrar etti Meira. En küçük bir anlaşmazlıkta hemen o kaşları çatılır ve çocuksu bir hınç belirirdi ya yüz hatlarında… En taştan sağlam iradeyi bile paramparça edecek bir gücü vardı bu konuda, o farkında bile olmasa da, ne derecede tehlikeli baktığından bihaber olsa da…

Meira oturduğu yerden kalkmıştı bile, direnmenin ve daha fazla ilgi çekmenin manası yoktu. Hem, m

ekanın girişinde oturmaktan iyiydi en azından.

Kalktım yerimden tabii, Meira’yı da peşime takarak

üst

katlara çıkardım onu. Sorun yoktu, ışık biraz loşlaşıyor, alt kattaki sıcak kafe ortamına nazaran insanı yalnız hissettiren uzun koridorlar karşılıyordu bizi, birkaç

çalışan dışında kimsecikler de yoktu etrafta. Ozan onları alt kattan çıkartmıyor olmalıydı.

”Neden pek kimseler yok etrafta?” diye soruyordu Meira da beni takip ederken.

”Çok kalabalık değiliz.”

”Değiliz?”

diye tekrarladı. ”Siz, kim oluyorsunuz? Bu mekan sana mı ait?”

Nasıl diyeyim şimdi çevredeki bütün mekanlar bana ait diye?

”Gibi,” dedim ben de. Böyle yerlerle o kadar da alakalı olduğumu bilmesini istemedim.

Beşinci kattaydık, ara sıra kaldığım oda teras katındaydı. Kapıyı ona açarken odamın ne halta benzediğini ve ona ne tarz bir oda gösterecek olduğumu düşünmemiştim bile.

Daha doğrusu gösterecek bir şey yoktu.

Sıradan bir odaydı, en kenara dayanmış

metal bir karyola, diğer tarafta cama yakın bir çalışma masası, ceketlerimi asıp kasklarımı yerleştirdiğim duvara monteli

birkaç

raf, şurada da bir gardırop işte

ve etrafta birbiri üstüne dizilmiş, köşelerde kenarlarda küçük dağcıklar oluşturmuş onlarca kitap.

Tahir Sami Bey misin sen amına koyayım,

dese kız, dibine kadar haklı.

Bu odaya dair tek güzel gelebilecek tarafı balkonuydu, şehre bakan üstten bir göz gibi açılıyordu dışarıya. Küçük ama pineklemesi güzel bir köşe.

Meira da içeriyi kısaca bir inceledikten sonra -ki bu hepi topu beş saniyesini almıştı- güldü birden. Hem de oldukça samimi, omuzlarını hareket ettirecek kadar şiddetli bir gülüştü bu.

Neye uğradığımı şaşırdım resmen, onu hiç bu denli neşeli görmediğimden emindim.

”Karaşah,” dedi nefeslenirken,

”çok garip birisin. Para içinde boğulduğun halde kaldığın odaya bak.”

Perdesi yoktu, temiz, düzenli ama boş, ruhsuz bir odaydı. Yıllar önce buraya nasıl geldiysem öyleydi hâlâ, hiçbir şeyi değiştirmemiştim.

Meira ise içeride gezmeye başladı. Ellerini yine arkasında birleştirdiği ve bunu yaparken benimle büsbütün eğlendiğine inandığım, o çocuksu bir yaramazlığa sahip hareketinden yaptı.

”Benim büyütüldüğüm yerde neyin varsa bunu gösteriş haline getirmek zorundasın,” diye anlatıyor ve kısaca etrafa göz gezdiriyor, pencerenin ardındaki manzaraya bakıyordu. ”

Bir vazo mu aldın? Onu girişe koyacaksın, yeni perde mi taktırdın, ışığı perdenin rengini öne çıkartacak şekilde ayarlayacaksın. Sırf mobilyalar birbirine uysun diye tutulan

iç mimariye milyonlarca dolar harcayan ailelerden geldim ben ve şurayı görünce…”

Saçlarımı kırıştırdım kafa karışıklığıyla. ”

İhtiyacımı karşılıyor işte,” dedim. Hiçbir yer bana yuva olmadığından en lüks odaların da parklardaki bankların da birbirinden farkı yoktu. Yatak yataktı işte, gerisi önemsizdi.

”Kendi evinde de böyle mi odan?” diye sordu o da.

Orası da büyük beyaz bir akıl hastanesi odasına benziyordu. Bomboştu çünkü. Belki Meira’ya minimalistim ben, diye yutturabilirdim ama.

Görünen o ki Meira gördüklerinden hoşnuttu, bana takılmaya devam ediyordu: ”Buraya kız atabildiğini söyleme bana,” dedi sonunda.

Şaşırdım bir an, ”kız atmak?” diye sordum kafa karışıklığıyla.

Durdu, o da ne demeye çalıştığını anlamıyormuş gibiydi, ”s

iz böyle dersiniz ya hani? Erkekler yani,” diye açıklamaya çalıştı. Taklit etmeye çalıştığı kabalık ve sokak ağzı çok bayağı duruyordu onda, derhal seçilebilirdi zorlama bir çaba olduğu.

”Bir yere kız attığım yok Meira,” dedim dürüstçe ona.

Aklım fikrim sendeyken başka herhangi bir dişiye gözüm bile değiyor mu diye sorsana asıl.

Artık her ne geçtiyse öğrenmek için her şeyi yapacağım o aklından, yüzüme baktı uzun uzun ama bu konuda daha başka bir şey söylemeden dönüp küçük araştırmasına devam etti.

”Hukuk kitapları…” Üst üste yığılı ciltli, kalın kitaplarımdan bahsediyordu, kısaca kapaklarına göz attı.

”Hmm… Sadece sıkıcı şeyler okumayı seviyorsun sanırım? ”

Bu fırsatı ona dair bir şeyler öğrenmek adına değerlendirmeyi tercih ettim ve ”s

en neleri okumayı seviyorsun?” diye topu ona geri attım.

Dudaklarını mühürledi birbirine. Nedense bir muziplik sezdim bu tavrından. ”Belki bir gün gösterebilirim sana. Neler okuduğumu…”

Ona ilkbahar havasında, tatlı aşk hikayelerinin geçtiği kitaplar okumayı yakıştırıyordum sanırım. Eski dönemler, hayalleri süsleyen prensler, dükler, zarif hanımlar, çiçek bahçesinde ilk buluşma, kokulu zarflarda aşk itirafları ve şaşalı ama yasak ilişkiler… Meira’da kutsal gelen, görkemli, sıradan bir insana ait olamayacak bir soyluluk vardı. Gerçek bir prenses gibiydi, zamanda ileriye gelmişti sanki. Ona dair her şey soylu bir prensese ait olabilirdi anca. Odasını da öyle canlandırdım kafamda. Kendisi gibi renkli ama göze batan bir renk cümbüşü değil; dikkatle seçilmiş, birbiriyle uyumlu, zarif ve sade.

Meira için genel olarak da en doğru tanım buydu sanırım.

Zarif ve elbette narin. Biraz da hırçın.

Boğazımı temizledim onu böyle eşyalarımın arasında gezinirken izleyince. ”

Seni eve bırakayım artık,” dedim sonunda ondan kopabilmeyi becererek. Çok da dolanmamalıydı etrafta.

Onu evine bırakma teklifime karşı güldü, ben de son anda fark edip istemeye istemeye,

”seni konservatuara bırakayım,” diye düzelttim, şoförü oradan alacaktı onu.

Yatağımın önünde durdu. ”Beni kovuyor musun?” diye muzip bir ifadeyle sordu.

Burada olması, bunun Polat’ın kulağına gidecek olması beni geriyordu ama ona bundan bahsedemeyeceğim için ailesini ima ederek, ”yalnızca başının derde girmesini istemiyorum,” diye açıkladım.

Altında ciddiyetin de yattığı yaramaz bir ifadeyle, ”o halde beni bir daha ayağına getirme,” dedi.

”Kabul,” dedim.

Güya senden uzak duracaktım değil mi?

O kararı çiğneyeli çok oluyordu.

”Daha vaktim var,” dedi arkasında bağladığı kollarını açarak. ”

9 gibi gelirler ve saat henüz 7.”

Yatağıma oturduğunda yutkundum. Ben onu ayaktan izlerken o yatağımı test edercesine küçük bir hareketle kalçasını hareket ettirdi

.

”Çok sert,” dedi.

Afallamıştım, ”ne?” diye sordum onu takip edemeyerek.

”Yatağın. Yatağın çok sert.” Ve sırt üstü bir şekilde kendini

attı

yatağıma

. Kollarını iki yana atmış, tavanı izliyor ve gayet de rahat görünüyordu. Eteğinin uçları iyice yukarılara doğru çekilmişti o böyle uzanınca.

”Ailenle mi yaşıyorsun normalde?” diye sordu dalgın dalgın.

Yeniden yutkundum bakışlarımı kaçırırken. ”Hayır,” dedim, ensemi sıvazlıyordum.

”Tek yaşıyorum.”

”Kaç yaşındasın?”

”23,” dedim.

Bir mırıltı yükseldi ondan. Yatağımda dört bir yana dağılan sarı saçları çok güzel görünüyordu. ”Çok gençsin. Başarılı bir avukat olduğunu duymuştum, oysa 2 yıldır çalışıyorsun henüz. Torpilli misin?”

Bu kadar dürüst olması şaşırtıcıydı. Neredeyse gülecektim bu dobralığına. ”

Hayır,” dedim ama.

”O halde üniversitede tam bir inektin,” diye devam ettirdi.

”Hafızam güçlüydü,” diye açıkladım. ”Ezber sistemde kazanmak kolay oldu.”

”Hafızan güçlü demek,” diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. ”Hiç unutmazsın o halde.”

”Evet,” dedim. ”Hiçbir şeyi unutmam. Hiçbir detayı.”

Uzandığı yerde doğruldu, elleriyle destek alarak üst gövdesini geriye atmış duruyor ve bana bakıyor

, yutkunma isteği uyandıran göz kontağını koruyordu.

”Benim de hafızam çok kötü,” dedi bana. ”Her şeyi unuturum. Komik değil mi?”

”Neden?”

Omuz silkti. ”Bugün sana bir kötülük, bir kabalık yapsam yarına unuturum muhtemelen. İnsanlar bu yüzden kaba

olduğumu düşünebiliyor bazen. Sen ise sana yapılan kötülüğü hiç unutmazsın herhalde."

Ellerimi pantolonumun cebine atıp üstten baktım ona. "Unutmam."

Gülümseyecek gibi oldu. "Kinci birine benziyorsun."

"Belki."

Bu net tavrım ilgisini çekmiş gibiydi. Haylaz bir merak salındı içine, bu hissi onda doğduğu gibi yakalayabildim. Gözlerindeki o parıltı, dudaklarının kenarındaki o kıvrılma…

"Söylesene," dedi bana. "Sana bir kötülük yapsaydım, nasıl çıkarırdın hıncını benden?"

Düşünmedim bile, "çıkarmazdım," dedim dürüstçe.

Buna kibarca güldü. "Yalan söylüyorsun. Senin de sınırların vardır elbette."

Onu izliyordum dikkatle. "Sen bana kötü bir şey yaptıysan muhakkak hak etmişimdir," diye açıkladım gittikçe ciddileşmekten kendimi alıkoyamazken.

Haftalar

önce

Ozan ve

şimdi

de Meira

aynı

konuyu açıyordu.

Tek kaşı kalktı havaya bu sırada. "O halde beni öylece af mı ederdin?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden.

"Çok kötü bir şeyse bile-"

"Çok korkunçsa bile."

Kısa bir anlığına duraksadı. Kafasında tarttı sanki söylediklerimi, abartıp abartmadığımı düşündü belki de fakat şu an karşısında duruyorsam, durabiliyorsam daha doğrusu, bunun sebebi kendisiydi. Bana yeniden insan olma idealini aşılayan kadından nefret edemezdim.

”İlginç birisin Karaşah,” dedi o da sonunda. Ne geçiyordu tam olarak aklından?

”Nereden çıktı bu konu birden?” diye sordum.

Cevap verip vermemesi gerektiğini tarttı sanki kafasında ve sonunda, ”hayatımdaki insanlar,” dedi bakışlarını kaçırarak, ”benim suçumun olmadığı durumlarda bile bana fazla yükleniyor.”

İlk defa açılışıydı bana, hemen dikkat kesildim söylediklerine.

”Kimse beni affetmiyor,” diye devam etti ama üzgün görünmedi, daha çok canı sıkkındı sanki. ”Hiçbir zaman a

ffetmez de. Sen ise…” Yeşil bakışları, o güzel yuvarlak gözleri bana vardı. ”N

e yaparsam yapayım beni affedeceğini söylüyorsun. Abartıyor musun yoksa hislerinde ciddi misin anlamıyorum.”

Seni bana nefret ettirebilecek kadar ilahi bir güç yok evrende Meira,

demek isterdim ona dürüstçe ama sessiz kalmakla yetindim. Aklım az önce söylediklerindeydi hâlâ daha, öylece es geçemezdim ve ona çatık kaşlarla, bir isim bekleyerek sordum:

”Kim seni rahatsız ediyor Meira?”

Söyle ki hepsini sileyim dünyadan.

Dalgın dalın gülümsedi. ”Önemli bir şey değil.”

”Yine de bilmek istiyorum.”

Bakışlarını benden kaçırdı, kafasını omzuna doğru yatırıp yanaklarını şişirdi sıkılmış bir şekilde.

Konuyu değiştirdi birden, ”Serdar hastalanmış,” dedi, ”baloya gelemeyecek.”

İç çektim, neden benden hep kaçıyordu? ”

Kötü olmuş,” dedim ama mecburen ona uyarak.

”Yine de seninle gidemem,” dedi aklımdakini okumuş gibi.

”Neden?” diye karşı çıktım hemen, o kadar

numarayı

boşuna

mı

çevirmiştim

? ”Maskeli balo olacak. Kimse beni tanımayacak Meira.”

Usulca salladı başını iki yana. ”Yine de seni götüremem.”

Can sıkıntısıyla bir açıklama umarak baktım suratına ama o içime ne denli bir sıkıntı soktuğunu bilmeden beni inatla görmezden geliyor, cevapsız bırakıyordu.

Bu işte bir şeyler vardı. Beni basitçe baloya sokabilirdi, ne diye inat ediyordu? Başka biriyle mi gidecekti illa?

Çatık kaşlarla ve ciddi bir tavırla odamda gezinen ilgisiz bakışlarını takip ettim.

”Kiminle gideceksin o halde?” diye sordum gergin bir şekilde.

”Kavalye olmadan gidebilirim, sorun değil.”

Sabırla soluyup, ”Meira-” diye itiraz edecek oldum ama o hiç umursamadan böldü beni:

”O ne?” dedi oturduğu yerden kalkarken. Ben böyle fikirsizce dikilirken o kalkıp kasklarımı koyduğum rafa yaklaşmış ve hemen arkasındaki alete varmıştı.

Tabancam,

hassiktir…

”O…” dedim ama tıkandım, hemen hareketlenip ona engel olmaya yeltendim.

Ama Meira çoktan tabancayı eline almıştı bile. ”

Tabanca mı?” derken

Glock’un

gövdesine ba

kıyordu.

Yerinde durmuyordu resmen!

Her şey çok hızlı yaşanmıştı, ona yetişememiş ve geç kalmıştım.

”Sahte,” dedim hemen.

”Air Soft,”

diye düzelttim sonra. K

endime sövüyordum silahı saklamadığım için.

Meira ilgiyle tabancayı bir sağa bir sola çeviriyor ve daha önce hiç görmemiş gibi inceliyordu.

”Hm… Eskiden kendini silahla vuracağını söylemiştin ama,” diye mırıldandı.

Pekala,

siktir,

aptal gibiydim, konu Meira olduğunda onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Elim ayağım birbirine dolaşıyordu resmen!

Ben bir şey söyleyemeden bu sefer s

ilahı

kaldırıp

bana doğrulttu, ”ama sahte diyorsun öyle mi?” Parmağı tetikteydi, silahı gerçek bir oyuncakmış gibi gamsız bir şekilde tutabiliyordu. Az önceki yabancılığına da bakılırsa tabancanın emniyetinin açık olduğunu bile bilmiyor ve belki de buna güveniyordu.

Yutkundum. ”Meira,” dedim sakince.

Merakla, kaşlarını hafifçe çatarak ve dudaklarını büzerek baktı bana. ”Neden bir avukat silah taşır?” derken, namluyu başka bir tarafa doğrulttu oyun oynuyormuş gibi.

Başımı iki yana salladım usulca. ”Yalnızca savunma amaçlı.”

”Hmm…” Bir gözünü kıstı ve motor kaskını hedef alırken gülümsedi.

”Neden hiçbir davayı kaybetmediğin şimdi belli oldu.”

Kaşlarımı çattım ona tedbirle bakarken. ”Neden?”

”Kanunsuz bir avukatsın çünkü,” derken tabancayı bu sefer dolabıma doğrulttu.

”Kurallara uysaydın herkes gibi sen de kaybederdin. Belki hakimleri ya da savcıları bununla tehdit ediyorsundur.”

Beni böyle bilmesinden korkuyordum en başından beri, bu yüzden gizliyordum ondan pis hayatımı ve bu nedenle temizlemeye çalışıyordum içerisine saplanıp kaldığım bataklığımı. ”

Ben… Hayır,” dedim ona da ama bir şekilde bana inanmayacağını düşündüm. ”Sadece…” Derin bir iç çektim. ”Savunma amaçlı Meira, ben öyle bir adam değilim.”

Samimi bir şekilde güldü buna. ”Şaka yapıyordum sadece. Hep bu kadar ciddi misindir Karaşah?”

Elindeki tabancanın ne denli ölümcül olduğunun farkında değilmiş gibi rahat rahat onunla oynaması sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

”Silahla oyun olmaz,” dedim, elimi uzattım onu bana güvenli bir şekilde vermesi için.

”Ver onu bana Meira.”

Meira hemen geri kaçıldı gülerek, namluyu yeniden bana doğrultur gibi oldu. ”

Ama çok ağırmış ve elimde garip hissettiriyor,” dedi, iki eliyle birden tutmaya çalışıyordu. ”

Bir insanın elinde bu kadar güç barındırabilmesi hiç sağlıklı değil Karaşah.”

Kaşlarımı çattım tabancayı bu denli dengesiz tutmasına. ”

Meira,” dedim net bir ses tonuyla, ”verir misin?” Ve ona doğru adım attım.

Ama tekrardan gülerek kaçındı benden. ”Hayır, gel ve kendin al!” derken odanın diğer tarafına doğru koşar adımlarla ilerledi.

”Sakın Meira,” dedim peşinden hızla atılırken. ”B

uraya gel.” Ama onu tam tutacağım sırada eğildi ve kaçarak bu sefer diğer tarafa doğru ilerledi.

”Meira ciddiyim,” diyordum peşinden, gittikçe sabrımın sınırları taşıyordu o raddede a

ma o pervasızca kaçınıyor, ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilmiş gibi bunu bir oyuna dönüştürüyordu.

Ve b

ir noktada silahın namlusu kendine dönecek gibi oldu.

Aklımı kaybedeceğim sandım, ani bir refleksle eline yapıştım ve

”v

er dedim!”

diye bağırırken

silahı da koparırcasına bir güçle elinden aldım.

Silahı elinden alırken bir yandan da onu sertçe yatağa doğru ittirdiğimi fark etmedim bile.

Her şey saniyeler, belki saliseler içinde gerçekleşti. Tabancayı patlamadan elleri arasından almayı başarsam da kalçasının üstünde yatağa doğru savrulmuştu sertçe.

Donakaldım o an. Meira yatağımda neye uğradığına şaşırmış bir şekilde yarı uzanır, dağınık bir pozisyonda bana bakarken ben de elimde tabancayla az önce zirve yapmış olan sinirlerimi aşağılara çekmeye çalıştım.

İkimiz de sessizdik, Meira'nın bütün bunları hazmetmesi gerekirken benim ise kafamı toplamam gerekiyordu. Tabancayı belime yerleştirdim öncelikle, gergin bir şekilde ensemi sıvazladım yeniden ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Meira ile nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum, dokunduğum an kırılacak porselen bir oyuncakmış gibiydi sanki.

Bir hareketlenme yaşandı. Meira aldığı birkaç derin nefesin ardından yataktan kalktı, saçlarını düzeltti eliyle ve bana bakmadan, "g

itmek istiyorum," dedi.

"Meira-"

Bana fırsat tanımadan beni geçip çıkışa doğru yürüdüğünde ne yapacağımı şaşırdım. "

Meira bekle!" diye peşinden ilerledim hemen.

Sikeyim… Şu sinirlerine bir mukayyet ol!

diye kendime söverken,

Meira belki de özür dileyeceğimi sanıp durdu ama benim ona, "silahla böyle oynayamazsın ama Meira," dememe karşı dolan gözlerini devirip yürümeye devam etti.

Tekrardan tuttum onu ve karşıma aldım; ellerim omuzlarında ve gözlerim de kırgın ama hırçın bakan bakışlarındaydı. Gözleri dolduğu gibi kan çanağına dönmeye başlamıştı bile, en küçük sinir ve kırgınlık hemen gözlerine yansıyordu.

Çenemi kapatmalı, haksız olduğunu, yaralanabileceğini ona açıklamamalı ve yalnızca

ne bekliyorsa onu söylemeliydim. "Özür dilerim," diye düzelttim kendimi. "Özür dilerim Meira, birden oldu."

Neredeyse çocukça olan alınganlığı öyle kolayca beni affetmesine izin vermedi.

Burnunu çekip

, "gitmek istiyorum," dedi yeniden. Ellerimin arasından sıyrılıp döndü ve yürümeye başladı. Saçlarımı karıştırıp

sıkıntıyla baktım arkasından ve hemen ben de hızlı adımlarla gittim peşinden. Zaten birkaç hızlı adımım yetmişti ona varmama, hemen arkasındaydım ve bu sefer özür dilemek için dahi sesimi çıkarmıyor, yalnızca ona eşlik ediyordum.

Merdivenleri indik böyle, Meira asla arkasına bakmıyor ve giriş katındaki barı geçiyordu. Ozan ve Mert göründü öteden, ikimizin bu suspus ve ciddi halini, özellikle de Meira'nın keyifsizliğini gördüklerinde kaşlarını çattılar.

Meira onlara da pas vermeden geçip gittiğinde Mert onaylamayan bir bakış attı bana ve yanaşıp,

"2 dakika yengeyi kızdırmadan duramadın değil mi?" diye kızdı. Sinirim tepemdeydi zaten, elimde kalacaktı biraz daha zorlarsa.

"Geçmiş olsun, banka hesabın biraz dibi görecek gibi Meira seni affedene kadar

," dedi Mert.

"Designer bag,"

diye takıldı Ozan da.

"Ya da

Mini Cooper?"

Mert yüzünü buruşturdu. "Meira bacım o zevksiz, leş arabayı kullanmaz. O tam bir

Porsche

kadını."

İkisinin de kafalarını tokuşturup karpuz gibi yarmayı düşünmedim değil ama Meira'ya yetişmek için onları boş verdim.

Mert ise arkamdan seslendi:

"Bana da yeni bir araba alırsan Meira'ya kendini nasıl affettirebileceğine dair tüyolar veririm sana!"

diye seslendi.

”Hassiktir, bu işi paraya çevirebilirim. Uygar, Meira’yı daha çok kızdıracaktır zaten.”

Sinirle soluyup dışarıya attım kendimi. Binanın yan tarafındaki açık otoparktaydı arabam, Meira çoktan oraya gitmiş, kollarını birleştirmiş bir şekilde kilidi açmamı bekliyordu arabanın

yanında

.

Bakmıyordu bana, o çenesini küskün bir tavırla kaldırmış, kaşlarını çatmış ve dudaklarını de sıkıca mühürlemişti birbirine. Ondan gözlerimi ayırmadan kapısını açtım, yine bana bakmadan içeriye girip oturmasını izledim ve derin bir iç çekip kapıyı kapattım.

Yolculuk boyunca sessizdik ikimiz de. Ben konuşurdum, ondan bildiğim bütün dillerde ve şekillerde özürler diler, beni en küçük ters bir hareketim ve sözümden

ötürü

affetmesi için bütün gururumu ayaklar altına alırdım ama o dinlemezdi. İnadından ötürü beni dinlemezdi işte. Böyle hassas, kırılgan bir yapısı vardı onun; en küçük esintide dağılan karahindibalar gibiydi.

Onu kaba ellerimle böyle sarsamazdım, haklı olsam dahi.

Konservatuarın önünde durdurdum arabayı, ona hiç veda etmek istemiyordum. En azından bu şekilde, o bana küskünken gitmesine izin veremezdim. Nasıl geçerdi sonra günlerim? Onunla aramda problem olmadığı zamanlarda dahi zordu gecelerim, onsuz akmıyordu kum saatinin taneleri. Bir de o bana kızgınken mi geçecekti zaman?

Dayanamazdım buna. Meira’nın bana karşı en küçük kırgınlığına ölümü bile tercih ederdim.

Meira kapı kulpuna uzandı, gidecekti ama bir elimi bacağının üstündeki eline yerleştirdim, onu tuttum. Meira bana bakmıyor, başını hafifçe diğer tarafa döndürmüş bir halde, bir mesafede bana eziyet ediyordu.

”Meira,” diye sakin, uysal bir sesle yanaştım ona, ”konuşmayacak mısın benimle güzelim?”

Parmaklarım onun elini ele geçirmişti, sıkıca tutuyordum onu gitmesinden çekinerek ama o yine de bana hiç pas vermeden, beni ne denli bir ıstırapla kavurduğundan habersizce elini elimin altından çekti ve kapıyı açıp aşağıya indi.

Onu izliyordum tarif edilemez bir hisle. Arkasına bile bakmadan dönüp gittiğini görünce sinirle vurdum direksiyona.

”Sikeyim böyle işi! Silahla oyun mu oynanır? Vurulsaydın daha mı iyiydi?”

İlerideki binaya girip gözden kayboldu.

Meira böyleydi işte, tek küçük bir hata ve tamam; hemen kaçıyordu kendi inine.

Ne yapacağım ben seninle Meira?

ℒ

Instagram: kedilimediyy

Beğenerek

destek verebilirsiniz

○●

22. Son Akşam Yemeği

Beğenerek destek verebilirsiniz :)

○●

Bölüm Yirmi İki

“Son Akşam Yemeği.”

Meira Shavit

Günümüz,

27 Aralık

ℒ

“Kızınız bir deha.”

Karanlığı yaran ışık süzmesinin ve arkada

çalan

sakin melodinin altında birkaç yabancı sima. Biri de ben. Yabancılardan biri de dalgalı uzun ve siyah bir kurdelenin süslediği sarı saçlarıyla küçük Meira.

“Bir müzik dehası!” diyor yabancı adam. Yüzü puslu bir engelle kapatılmış sanki.

“Çok yetenekli bir piyanist olacak büyüdüğünde! Gerçi, bu gidişle büyümeyi bile beklemeyecek gibi!”

Hemen arkamda yükselen iki siyah siluet daha. İki ebeveyn. Anne ve baba.

Babam, ürkütücü gelen iri gövdesini eğiyor bana doğru, omzuma dokunuyor. Aralarına akların düştüğü gür sakalları ve küçük, kemik gözlükleriyle artık ezberlediğim bir sıfat kendisi.

Gülümsediğinde gözleri yok olacak kadar kısılıyor. “Seni bir şeye karşı bu denli tutkulu görmek beni çok mutlu ediyor kızım,” diyor bana. “Piyanoyu seviyorsun değil mi?”

Bu mutlu aile tablosu bozuldu, sahne parazitlenmelerle geleceğe kaydı. Meira bir yetişkin şimdi ve karşısında da Kamber var. Kamber sırıtıyor.

“O parmaklarını… kesersem…” diyor

.

Sahne küçüklüğüme, az önceki tabloya geri dönüyor, babam var ve gülümsüyor. “Piyano çalmayı seviyorsun değil mi?”

Yine Kamber beliriyor. Sahneler geçişli ve hızlı; başım dönüyor. “Ve artık yüzük takmana gerek kalmazsa,” diye devam ediyor.

Kamber’in kibirli ifadesi yine değişiyor, çehresi bir göz kırpması kadar hızlı bir geçişle babamın ağırbaşlı ifadesine dönüşüyor.

“Çok yetenekli bir piyanist olduğunu söylüyor öğretmenin,” diyor babam.

Ve Kamber yetişkin Meira’ya sırıtıyor. “Keman mı? Sen keman sevmezsin.”

Babam başımı seviyor. “Çok başarılı bir piyanist olacaksın.”

“O parmaklarını kesersem…”

“Bu hayali kovalamak istiyorsun, değil mi kızım?”

“Belki o zaman,” diyor Kamber,

“Müzisyen olmayı seviyorsun, değil mi?” diye soruyor babam bana.

“… istediğini elde edersin.”

Kaşlarım çatılıyor. “Ne istiyormuşum ben?”

Kamber’i dudakları kıvrılıyor ve derin sesi, “özgürlük,” diye fısıldıyor bana.

Başımı sallıyorum iki yana. “Müzisyen olmak istemiyorum baba.”

Babamın kaşları çatılıyor. Ayağa kalkıyor. Derin bir nefes alıyor.

Yutkunuyorum. “Müzisyen olmak istemiyorum baba,” diye tekrarlıyorum.

“Parmaklarını kesersem,” diye fısıldıyor Kamber bir kulağıma.

“Ne olacaksın peki?” diye kızıyor babam da. “Aynı zırvalıklardan bahsedersen bana-”

“... işte o zaman yüzük takmana gerek kalmaz!”

“Müzisyen olmak istemiyorum,” diyor küçük Meira.

“Keman sevmezsin sen,” diyor yetişkin Kamber.

“Saçmalık!”

“Müzisyen olmak istemiyorum baba!”

Sessizlik. Gelecekteki ve geçmişteki Meira suskun, babası suskun, Kamber hâlâ sırıtıyor. Bir canavarı andıran parlak mavi gözleri üzerimde.

Sakinleşince, “ne olacaksın o halde?” diye soruyor babam küçüklüğüme

.

Küçük Meira’nın küçük bedeni ve küçük yüzü farklı mekanlarda, zamanlarda, kıyafetlerin içinde büyüyüp gelişirken hep aynı şeyi söylüyor:

“Bir hayalim var.”

Ama Kamber, onun karşısında bir engel gibi duruyor. “Unuttun mu?” diyor ona. “Sırrına ortak olduğumu unuttun mu Meira?”

“Neymiş o hayal kızım?”

Karanlığı yaran ani ve sert bir spot ışığı beliriyor tepede a

ma ışığa alışan gözlerim az sonra karşımdaki devasa seyirci kitlesini seçebilmeye başlıyor. İki katlı salonun her koltuğu gölgenin ardına sığınmış silik siluetlerle dolu.

Bir koltuk dışında.

En arkada, ortadaki koltuk boş.

11273.

Sahnedeyim, sahnenin merkezindeyim. Bütün gözler benim üzerimde. Bütün gözler, yetişkin Meira'nın üzerinde ama Meira ne bir keman tutuyor şimdi ne de bir orkestra ekibi var arkasında. Tamamen yalnız sahnede.

Ürkünç, karanlık ve sessiz.

Konser verdiğim zamanlardaki gibi sıcak, loş bir havası yok. Seyirciler de donuk şimdi.

Yürüyorum. Birkaç adım kadarına cesaret edebiliyorum

anca.

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

Kim diyor bunu? Kafa karışıklığıyla çevreme bakınıyor, konuşan kişiyi seçmeye çalışıyorum ama yok. İnsanlarla dolu olmasına rağmen burası bir morg kadar sessiz ve hareketsiz.

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

Kaşlarım çatılıyor bu fısıltı gibi gelip geçen sese.

"Bizim kanımızdakilerle…"

Oysa seyirciler hareket etmiyor. Aksine… Gölgelerin ardına sakladıkları çehreleri… Şekilsiz.

Yüzleri yok.

Bir gölge oyunu sansam da başta, hiçbirinin bir yüzü yok. Boş, tenden bir sayfa gibiler, deriden bir kapak. Oyuncak birer bebekler gibi oturmuşlar gözleri olmadığı halde beni izliyorlar.

Kalp atışlarım hızlanıyor korkuyla. Bu sefer de geriye adımlamaya davranırken, tekrardan uzaklardan kopup gelen yabancı bir ses, "tanrı yalnızca bizimle konuşur," diyor.

"Kim diyor bunu?" diye sesleniyorum titrek bir sesle.

"Tanrı diyor," diye cevap veriyor arkamda biri. Nefesini hissediyorum ensemde, sanki santimler kadar yakın bana.

Hemen omzumun üstünden geriye bakıyorum telaşla fakat kimsecikler yok orada.

Yeniden dönüyorum önüme. Aynı korkunç, donuk yüzsüz seyircilerle karşılaşmayı bekliyorum fakat bir göz kırpması

kadar ani bir geçişle çoktan başka bir zamana, başka bir mekana atlamışım bile.

Yine karanlık bir oda.

Oda diyemezdim daha doğrusu buraya. Karanlık bir in gibi, bir depo belki, bir mabede benzeyen geniş ve mimarisi zengin bir yapı. İçeriyi aydınlatan tek kaynak mumlar.

Her yerdeler.

Taştan duvarlara zincirden tutamaklarla asılmışlar, kenarlara tabaklar üzerinde dizilmişler, tepemizdeki devasa avizenin kollarına konmuşlar, ortadaki büyük masada, yedi kollu büyük bir şamdanlıkta da varlar. Her yerdeler, her yerde!

Etrafımda döndükçe, dört bir yanımı sardıklarını, taştan zeminin yer yer erimiş mumlarla kaplandığını, cıvık mum yağının duvarlara kadar tırmandığını ve tavandan sızıp tekrardan yere karıştığını büyük bir dehşet içerisinde keşfediyor, bu inin, bu canavar ininin tam da ortasında, bu karanlığın ve deliliğin ortasında ne aradığımı sorguluyorum.

Masanın üzerindeki şamdanlık, artık ona şamdanlık bile diyemeyeceğim kadar erimiş mumlarla, hatta mum tabakalarıyla kaplanmış; masa üzerinde yayılmış, yerlere kadar uzanmış. Beyaz bir dalga gibi şekillenip donakalmış erimiş mum

tabakaları.

Bu görüntü bütün travmalarımı tetikledi, o eriyen mum, o yağlı, yakıcı ve zehirli karışım bana uzanmaya çalışıyordu sanki. Elim ayağım tutmaz oldu birden, düşeceğim sandım ama dengemi korudum.

Yalnız değildim orada.

Çok geç fark ettim bunu. Karanlığın içine çok güzel gizlemişler kendilerini ama cehennem zebanilerine benzeyen kızıl gözleri ele veriyor onları.

Birer sırtlan sürüsü gibi çevremi sarmış sırıtıyor i

nsanlar. Siluetleri belirsiz ama oradalar.

Onlarcası. Yüzlercesi! Dört taraftalar, dört bir yanımda, saldırmaya hazır ilkel hayvanlar gibi bekliyorlar!

Onları tanımıyorum ya da hatırlamıyorum ama daha ilk andan itibaren, içgüdüsel olarak düşmanlar olduğumuzu biliyorum.

Geriye kaçılıyorum, kaçmaya hazır bir şekilde birkaç tedbirli adım atıyorum ve sonunda dönüyorum, koşacağım fakat bir bedene tosluyorum. Daha doğrusu bir yansımaya.

Binlerce yansımaya….

Aynalarla donatılmış sonsuz bir odadayım şimdi, benimle beraber hareket eden binlerce yansımamın arasında kaybolmuş ve korkmuşum.

Fısıltılar, geçmişe ve geleceğe uzanan sonsuz bir döngüyle tekrar eden anılar, çok uzaklardan gelen bir keman melodisi, tatlı bir gülüş sesi… Hepsi birbirine karışıyor, nereye dönsem nereye baksam bir yansıma kendi dünyasında hareket ediyor, yaşıyor, yaşatıyor.

”Yapabileceklerini bir düşün,”

Bu ses… Benim sesim ama ben değilim bunu söyleyen.

Uzaklardan gelen sesi takip etmek üzere bakındığımda bir sonsuzlukta kaybolduğumu sanıyorum.

Küçük, fikirsiz adımlar atıyorum tedbirle ama bir yere varıyor değilim.

”Bir insana bu kadar güç verirsen

elbette

yozlaşır,”

”Vicdan o kadından sonra doğmuş derler.”

Yine benim sesim. Hemen dönüp bakıyor ve yüzlerce yansımamın arasından sesin sahibini seçmeye çalışıyorum.

Orada, ileride!

Her bir yansıma beni taklit etmiyor, kendince anıları canlandıran ve benden bağımsız hareket edenler de var. İşte onlardan biri!

Kitap raflarının arasında gezinen ince vücudunu takip ediyor gözlerim. Sivri sözler ederken narin parmakları kitapların kapaklarına değiyor usulca:

”Yaşam ve ölüm,” diyor, “dünyadaki ilk yaşam formları geliştikçe, hayatı romantize edebilecek kadar bilinçlendikçe, hayatın bu hiç de romantik olmayan ‘yaşam ve ölüm’ ile baş edebilmenin yollarına ihtiyaç duymaları, hayatta kalabilmeleri adına bir içgüdü haline geldi.

”

”

Hayvanlar, yalnızca hayatta kalabilme şanslarını artırmak için bilinçsizce inanırken, insanların hayatın bu denli aniliğine, birden doğan bir yavru ve ansızın ölüveren bir eş kadar acımasız olabilen doğanın çirkinliğine bir kılıf uydurması ve bütün bu yükle baş edebilmesi için inanması gerekti.

”

İnsanlar akıllandıkça romantikleşti ve romantikleştikçe aptallaştı. Kullanılmaya hazır birer maşalara ve güdülmeye

gönüllü

birer koyun

sürüsüne

dönüştü.”

Yürüdüm bu yansımaların arasında ama aramıza sonsuzlar sığmış, zaman bölünmüştü; ayrı evrenlerdeydik sanki, birbirimize dokunamaz, birbirimizi etkileyemezdik.

Başka bir yansıma, soluk bir film şeridi gibi ileride parlayıp sönüyor orada.

“Sen hangisisin?” diyor biri.

“Kuzu postunda bir kurt,”

Ve başka bir tanesi daha!

“Parmaklarını kesersem,”

Sus artık…

“Yüzük takmana gerek kalmaz.”

Başka bir yansıma, Meira’nın yanaklarında kocaman eller.

“Meira, tek bir sözün yeter,” diyen beden, Uygar’a ait. “Tek bir söz ve hepsini yok ederim senin için. Hepsini çiğneyip atarım. Seni onlardan çekip alırım!”

Karanlık, büyük bir giriş. Tavana kadar uzanan pencerelerden içeriye ay ışığı sızıyor.

Uygar. Elindeki silahı bana doğrultuyor. Hemen aramızda yerde iki beden var. Kanlar içerisinde iki beden. Anne ve babam.

“Uygar…” diye mırıldanıyor Meira gözyaşları içinde.

“Senin için her şeyi yaparım,” diyor Uygar da ona.

Biraz daha ileride Meira lacivert bir lise üniformasıyla yürüyor, sarı saçları omuzlarına kadar anca varıyor ve yüzünde de küçük, kibirli bir sırıtma var. Elinde bir kamera, yürürken etrafı da beraberinde çekiyor ve kameraya konuşuyor.

”Ben Meira,” diyor, ”bugün özel

bir

gün

.”

Adımlarım gittikçe yavaşlıyor, başım dönüyor bütün bu karmaşadan, kaostan, sonsuzluktan.

Ve ileride kenarda, solumda, Uygar var.

”En büyük hayalin ne?”

”Özgürlük.”

“Ne

pahasına

?”

Biri omzuma dokunuyor. Buz gibi. Tüylerim ürperiyor. Hızlıca dönüveriyorum kim olduğuna bakmak için.

Karşımda biri duruyor ve uzun, sarı saçlarının omuzlarından aşağılara döküldüğü bu beden bana ait. Benim bu. Meira.

Ama bir yüzü yok.

Tıpkı seyirciler gibi, onun da bir yüzü yok.

”Hatırla, Meira.”

Ağzı yok, ağzı yok ama ses ondan,

onun

içinden

, onunla

paylaştığım

zihinden geliyor.

”Neyi?” diyecek olduysam da sesim kesiliyor birden. Tekrardan konuşmaya çalışıyorum, olmuyor, görüş açım daralıyor, iki yandan birer siyah perde iniyormuş gibi her şey kararmaya başlıyor.

Başımı eğiyor, ellerime bakıyorum. Yüzüme çıkıyor o eller, parmaklarım korkunç bir hızla birbirine yapışmaya başlayan dudaklarımı yokluyor. Etim birbirine dikiliyor sanki, görünmez ipler ve iğneler iki dudağımı da birbirine karıştırıyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum, olmuyor, boğuk bir inleme yükseliyor anca boğazımdan. Parmaklarım gözlerime dokunuyor, onlar da aynı şekilde kapanıyor, boş bir surat olma yolunda bir oyuncak bebek gibi dikiliyor yüzüm.

”Uyan, Meira. O seni tüketiyor.”

”Uyan Meira.”

”Maria…”

”Uyan!”

Terler içerisinde, kesik nefeslerle uyandım gerçeğe.

İlk karşılaştığım şey karanlık olunca yeniden aynı kabusa sıkışıp kaldım sandım kısa bir anlığına, bu dehşetle sıkıştırdı kalbimi, tekrardan çığlık atacaktım ki farklı bir mekanda olduğumu fark ettim. Aklım yeni yeni geliyordu yerine.

Bir odadaydım. Perdeleri çekildiği için karanlığa gömülmüş, büyükçe ama sade bir dört duvar arasında, iki kişilik bir yatakta tek başımaydım. Ter damlacıkları alnımdan kopup gerdanıma doğru yuvarlanırken etrafıma bakındım ve hafızamı yokladım.

Neredeyim ben?

Gemiden ayrıldığımızı ve yola çıktığımızı hatırlıyordum, en son arabadaydık, uyuyakalmış olmalıydım.

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalktım fakat gözlerim kararacak, dizlerim tutmayacak ve bayılıp kalacağım sandım; toparladım, zorla da olsa çıktım odadan.

Beni yine ucunda ışık olan loş bir koridor karşıladı. Tok sesler geliyordu aşağı kattan. Merdivenlerin başındaydım şimdi, aşağı katı tarıyordu gözlerim. Oradaydı Uygar, modern, genişçe bir salona bağlı mutfakta bir şeyler hazırlıyordu. Merdivenleri inip salona adımladığım gibi bakışları beni buldu ama benim önceliğim bu sefer nasıl bir cehennemde olduğumu öğrenmekteydi. Güzel bir cehenneme benziyordu; sade, koyu, kül ve beyaz renkler ağırlıkta, neredeyse gotik diyebileceğim modern bir dizayndı.

Ve dahası,

manzarası…

Neredeyse bir duvarın tamamını kaplayan pencereden bütün bir şehri görmek mümkündü. Bulutların üzerinde olduğumuzu sandım birden.

Kar yağıyordu.

Pencereye yaklaştıkça sisli bir akşamüzerinde süzülen kar tanecikleri de netleşti, radyodan yükselen melodi de. Aklımı kurcalayan, geçmişle şimdi arasında benimle uğraşan melodi buydu işte:

Gnossiennes…

Kasvetli film sahneleri gibi geçti yalnız ve ıssız odalarda piyano çalan Meira. Uzun saçları salınmış beline doğru, ince parmakları nazik dokunuşlarla okşuyor tuşları ve uzun, bol elbisesinin uçları yerlere sürtünüyor. Dışarıda bir ressamın

müthiş paletinden çıkmış gibi canlı duran dolunay, mistik ışığını saçıyor odamın penceresinden içeriye.

Uygar'ın adımlarımı gözleriyle takip ettiğini biliyordum, onu görmezden gelerek öncelikle pencerenin dibine kadar gittim. Camdan yansımamı seçebiliyordum, elim kendiliğinden kalktı sanki ve parmaklarım nazik bir dokunuşla camdaki yansımama dokundu. Gözlerim, burnum, dudaklarım, hepsi yerli yerindeydi ama yine de bir bütün gibi gelmediler bir anlığına gözüme. Kaşlarım çatıldı kendime bakarken, kabusun etkisinden ayılamamıştım belli ki.

"Endişelenmeli miyim?"

Uygar'ın varlığını bir anlığına unuttuğum için bu iç dünyamla arama girişi ürküttü beni. Kafamı çevirip salonu mutfak ile ayıran bar tezgahının arkasındaki iri bedenine baktım.

Beyaz gömleğinin kollarını sıvamış tezgahta bir şeyleri rendeden geçiriyordu. Bakışları yeniden önündeki uğraşa dönmeden önce, "birden uyanıp camdaki yansımanı izlemenden bahsediyorum," diye açıkladı.

Beni delirtmek için itinayla uğraştıktan sonra çok ironik sözler değil mi bunlar?

Şüpheyle, sanki o tezgahın arkasında bir silah saklıyormuş da fırsat kolluyormuş gibi bir düşünceyle yaklaştım ona doğru.

"Ne yaptın bana?" diye sordum ona direkt. Tezgahın karşısına geçmiştim şimdi.

O ise benim bu şüpheci tavrıma nazaran gayet de rahat görünerek, "ya da sadece uyuyakaldın ve seni yatağa taşıdım," fikrini öne sürdü.

Kaşlarım hâlâ çatık, ifadem hâlâ sorgulayıcı ve tavrım da mesafeliydi. "İlaç mı verdin bana?" diye ısrar ettim.

Gülümseyecek oldu, "bütün ilaçları attığını unuttun mu?" derken.

"Yenilerini-"

"… ve ilaç vermeyerek seni pişman edeceğimi söylediğimi?"

Başını kaldırmadan gözlerini kenetledi gözlerime. Tek kaşı havadaydı, ne diye birden bu denli şüpheli davrandığımı sorguluyordu elbette. Belki de aklından geçen düşünce, herhangi bir anıyı hatırlayıp hatırlamadığımdı.

Sessizleştim, neyle uğraştığına bakmak istedim. Portakal, bal ve rendelenmiş zencefili koyduğu karıştırıcıya, küçük ölçü kabına döktüğü votkayı ekledi, ardından kapağını kapatıp çalkaladı.

Dikkatle onu izlerken bir yandan da, "çok yorgun hissediyorum kendimi," diye mırıldanıyordum da.

"Günlerdir doğru düzgün yemiyor ve içmiyorsun çünkü," açıklamasını yaparken karıştırıcıyı açtı, bütün o içeceği süzerek kokteyl bardağına akıttı.

Ve bardağı tezgah üzerinden önüme çekti.

"Otur," dedi. Bar sandalyesi olduğu halde ayakta dikilmiş onu izliyordum boş boş. O istedi diye değil ama zaten dizlerimde güç olmadığından buyurduğu gibi yüksek sandalyeye oturdum.

Ben önümdeki içeceğe bakarken o sakin, derin bir sesle, "enerjini geri kazanmalısın," dedi bana. "İç." Kollarını öne doğru uzatmış ve avuç içlerini mermer tezgaha dayamış bir şekilde bana üstten, o detaylı bakışlarla bakıyor, beni anbean izliyordu.

Böyle bir baskı altındayken söylenenin tersini yapmak zordu, ben de kokteyl bardağından bir yudum aldım.

Daha dudaklarım bardağa değdiği andan, o tek yudumun boğazımdan aşağıya indiği son saniyelere kadar hepsini büyük bir dikkatle izledi. İğrenç, çok keskin bir tadı ve kokusu vardı; kusacağımı sandım ama Uygar'a bunu bana zorla içirme zevkini tattırmak istemediğim için istemeye istemeye içmeye çalıştım hepsini.

Bu sırada, "neresi burası?" diye sordum ona. O an bu evde, bu gökdelende ne aradığımızı sorguluyor, dışarıdaki şehrin adını merak ediyordum.

"Ankara," diye cevapladığında hatırladım sanki her şeyi.

”Doğru,” diye mırıldandım kendimce. Khalil ile Isparta’da buluşmamız gerekirken nasıl da Uygar’ın ortaya çıkan

‘gizemli’

işi yüzünden ta Ankara’ya kadar geldiğimizdeydi aklım.

Kendi düşüncelerimden beni ayıran şey yine Uygar oldu. ”Ter içindesin. Kâbus mu gördün?

Bardağı bırakıp, ”hayır,” dedim hemen. ”Uzun süredir uyuyor olmalıyım.”

”Yaklaşık 23 saattir,” dedi bana.

Gözlerim büyüdü birden. ”Ne?”

Kolunu kaldırıp saate baktı. ”Ve 28 dakikadır,” diye tamamladı.

Khalil benden bir haber, bir hareket beklerken ben bir domuz gibi uyuyor muydum yani?

Siktir…

Telaşa kapıldığımı Uygar’a belli etmemeye çalışsam da o bendeki bu küçük değişimi fark etti, tek kaşı havaya kalktı hemen ama bir şey demedi. Acele etmeden, ağır adımlarla bar tezgahının arkasından ayrıldı ve salona doğru geçti.

Adımlarını gözlerimle takip ediyor, ters bir hareket veya söz bekliyordum ondan ama sessizdi bir süreliğine. Yine kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek geçirmişti üzerine, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve elleri de cebindeydi. Pencerenin karşısına geçti, dışarıyı izliyordu, ben de içeceğimi bitirmek için zorladım kendimi.

”Kısa bir işim var,” dedi bu sırada, canı sıkkın görünüyordu her nedense. ”1 günlüğüne burada olamayacağım. Seni tek başına bırakıp bırakamayacağımı düşünüyordum.”

Daha bunu söyler söylemez gözlerim büyüdü birden avucum arasına düşen fırsatla beraber. Gidecek mi yani?

Beni tek bırakacak, öyle mi?

Boğazımı temizledim hemen heyecana kapıldığımı belli etmeden. ”Çocuk değilim ben,” dedim yalandan kızarak.

”Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Kısa bir sessizlik ve hafifçe dönerek omzunun üzerinden bana soğuk bir bakış atması… ”Öyle mi?” diye o sakin ama tedirgin eden derin sesiyle beni sorgulaması…

Yutkundum bir şeylerin ters olduğunu düşünerek ama Uygar normal göründü kafasında bir şeyleri tarttıktan sonra.

”Güzel,” dedi, iri gövdesiyle pencerenin karşısında dikiliyordu hâlâ. ”Yarın sabah erkenden gideceğim o halde ama öncesinde seninle bir akşam yemeği yemek istiyorum.” Durdu ve ekledi: ”Usulüne uygun bir şekilde.”

Usulüne uygun bir akşam yemeği mi? Romantik bir tanesini, bir randevuyu kastetmiyordu değil mi?

Ne diye böyle bir akşam yemeği istediğini soramadan, ”aç olmalısın, gidip hazırlan bir an önce,” diye buyurdu. ”Beğeneceğini düşündüğüm bir elbise getirttim sana.”

Herhangi bir söz hakkı tanımıyordu bana, giyeceğim elbiseye kadar elbette o karar veriyordu her şeye ve bana da bütün bunlara uymak kalıyordu. Sinir bozukluğuyla sıktım yumruklarımı ve bar taburesinden indim.

İyi

tarafından

bak Meira.

Yarın gidecekti zaten, beni tek bırakacaktı ve o zaman kaçabilirdim, o zaman defolup gidebilir, Khalil’i bulabilir ve Uygar’ı cehennemin dibine gönderebilirdim. Bu nedenle uslu durmayı seçtim, herhangi bir zorluk çıkarmadan, itiraz dahi etmeden arkamı dönüp odaya çıktım.

Bu yer çok garipti. Daha ilk günlerden beri içerisinde bulunduğum her mekan, gördüğüm her tasarım daima işlemelerle, ahşap oymalarla, altın varaklarla zenginleştirilmiş, eski tarz bir aristokrasi havasındayken, ilk defa bu kadar günümüz modern tasarımlarına uygun bir yerdeydik. Bir gökdelendi burası, şehrin göbeğinde yükselen bir ev. Koyu renk skalasıyla modern ve minimal bir tasarımdı etraftaki her şey.

Nereden çıktı gökdelen fikri?

Herman beni, çok beğeneceğimi iddia ettiği gökdelendeki evine çağırdığı için miydi yoksa?

Etrafa bakınırken kendimi birden zamanda 100 yıl ileriye atlamış gibi hissediyordum. Titanikvari bir seyahatten, şık balolardan; soğuk ve sade yapılara, tekdüzeliğe inmiştik. Uzun zamandır bir televizyon bile görmemiştim, yatak odasında duvara monteli televizyonu gördüğümde gülecek gibi oldum.

İki kişilik yatağımın yanında bir makyaj masası vardı, başta gözümden kaçsa da şimdi görebiliyordum masanın üzerindeki onca ıvır zıvırı. Daha doğrusu makyaj malzemelerini.

Elbise de siyah bir kılıf içerisinde koltuğa bırakılmıştı, hemen dibinde ise ayakkabı kutusu etrafına sarılmış kırmızı bir kurdelenin altından seçilebiliyordu. İkisi de bir markaya ait değildi, üzerlerinde yabancı bir tasarımcı ismi yazıyordu ve her nedense bu isim tanıdık geldi.

"Şovcu..."

diye mırıldandım ve arkamı dönüp lavaboya girdim.

Kapının kilidi yoktu ve odaya girmesinden çekindiğim için iç çamaşırlarımı lavaboda giyindim. Bu sırada karın bölgemdeki dikiş izini de her zamanki gibi görmezden gelmeye çalıştım ama oradaydı işte, sinirle soludum. Kim diktiyse beceriksiz bir iş yapmıştı. Beni doktora götürmek zorunda kaldığında kaçma şansı elde ederim diye bıçaklamamış mıydım kendimi geçmişte? Düpedüz bir intihar değildi bana kalırsa, belki de sinsi planları vardı Meira'nın bu yarayı açarken ama bu beceriksiz dikiş izine bakılırsa Uygar doktora bile götürmemişti onu demek ki.

Pislik herif.

Odaya geçtim, elbiseyi kılıfından çıkardım ve göz hizama kaldırdım. Yine siyah, straplez bir elbiseydi fakat yanında dirseklerime kadar ulaşan siyah, dantelli eldivenle birleşikti. Eldivenlerin üst kolumu saran bitişinde ise balon kolu andıran beyaz bir kumaş kesimi vardı ve son olarak dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu dar eteği.

Aynadaki yansımamdan tekrardan kaçındım, tarak alıp saçımı taradım ve elbisenin havasına uyacağını düşündüğüm o hafif kabarık, eskileri aratmayan dolgun haliyle bıraktım. Belki bir kurdele takabilirdim, belki biraz daha kendimi

'ben ne yapıyorum şu an'

diye sorgularsam far fırçasını boğazıma saplayabilirdim, bilemiyorum.

Hayatımın travmalarını üst üste yaşadıktan sonra bir akşam yemeği randevusu için süslenmek, hayat devam ediyor, odanda surat asıp duramazsın sürekli demek için miydi yoksa Uygar'a mı güzel görünmeye çalışıyordum? Aklımı yitirmeye başladığımı düşünmüyor değilim bazen.

Makyaj malzemelerinin birkaçını seçip ambalajlarını açmaya başladım. Kutularını geç, far paletlerinde bile Çin kültürünü yansıtan işlemeler, kabartmalar vardı. İki üç sürmeyle kabartması kaybolacak bu şaşalı ürünlere gülmeden edemedim. Sadece birkaç saat önce rüyamda gelip geçmiş bütün korku filmlerini gölgede bırakacak bir tür dehşet sahneler görmeme rağmen, şimdi hiçbir şey olmamış gibi simli farı sürdüm gözlerime.

Son olarak, cırtlak durmayacak koyu bir kırmızı ruju yaydım dudaklarıma ve bitti. Hazırdım, odadan ayrıldım. Beni aşağıda bekliyordu; oturduğu koltuğun koluna dirseğini dayarken parmaklarıyla da şakağını destekleyen bir pozisyonda şömineyi izliyordu.

Topuklu ayakkabımın sesini duyduğu vakit başını omzuna doğru yatırarak geriye, merdivenlere baktı. İlk tepkisinin yutkunmak olduğunu gördüm; adem elması aşağı yukarı hareketlerle oynadı gözleriyle beraber ve aşağıya inişimi izledi dikkatle.

Aklını nihayet başına toparlayabildiğinde o da ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ceketinin önünü iliklerken. Birkaç adım sonrasında ortada buluşmuştuk, karşı karşıyaydık fakat topuklu ayakkabılarla bile yetişemiyordum onun boyuna; omzuna anca varabiliyor, geniş omuzlarının karşısında küçücük hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Gözlerini ayırmıyordu üzerimden,

her zamanki gibi,

ben ise her zamankinin aksine suratımı asarak değil de gülümseyerek bakıyordum ona.

Ne de olsa son akşam yemeğimiz olacaktı, benim için de bir tür kutlama sayılabilirdi bu ve o an bunun keyfini çıkarmaya karar vermiştim kendi içimde.

O sırada karşıda, masa üzerine dizilmiş 7 adet siyah küçük kutu gördüm, altın varaklı işlemeleriyle çiçekler vardı üzerinde. ”Onlar ne?” diye sordum.

Beni görünce onları tamamen unutmuş olmalıydı, o da benimle beraber fark etti ve gözlerini kırpıştırdı. ”Onlar…” dedi bir anlığına unutup duraksayarak ve iç çekti. ”Hediye,” dedi, tekrardan yutkundu. ”Hediyeler.”

Arkasını dönüp alçak sehpaya gitti, kutulardan birini eline almış ve kutusunu açmıştı.

”Bu aralar bana fazla iyi davranıyorsun,” dedim iğneleyerek. ”Her şeyin daha da kötüye gideceğini söylemiştin. Hepsi bu yüzden mi? Kesilmeden önce kaliteli diyetlerle beslenen sığırlar gibi, bana da güzelce bakıyor musun beni kurban etmeden önce?”

Kutudan parfüm şişesini çıkarırken güldü ve bu, gözlerini kısmasına sebep olacak kadar samimi bir gülüştü. ”Hayal gücünü ve dobralığını hep sevdim,” dedi dürüstçe.

Bir parfüm mü?

Elindeki şişeyle beraber bana doğru adımlarken, ”olabilir,” diye kabul etti muzip bir ifadeyle. Karşıma geçip durdu, dudaklarındaki kıvrılmayı koruyordu. ”Etinin lezzetini artırmak için sana iyi davranıyor olabilirim,” derken bileğimden tutup kolumu kaldırdı. ”Güzel bir ziyafet çekmeyi arzuladığım doğru nasıl olsa.”

Parfümü bileğime sıkarken tehlikeli sözlerinin altında yatan anlam karnıma ağrılar verdi. Bileğime bakıyordum ama tüylerimi diken diken eden sözleri ve üzerime kitlenen bakışları un ufak edecek sandım beni.

”Kokuyu beğendin mi?” diye sordu bana.

Bakışlarımı onunkilerden kaçırmak zor geldi bir anlığına. ”Parfüm işte,” diye geçiştirdim onu ama kalbimi hızlı çarptıran, tanıdık gelen bir sıcaklığı vardı bu parfümün. Daha sıktığı ilk anlarda tenime tutunan koku tanecikleri beni tarifsiz bir aşinalıkla kaplamış, bir anlığına esas Meira ile aramdaki hafıza bariyerini kaldırmıştı.

Uygar da parfümün bu gizemini aydınlatmak isteyerek açıklamasını yapmaya başladı:

”Bu parfümden her 5 yılda bir yalnızca 7 adet üretiliyor,” dedi sakin bir sesle. ”Sen ise Meira,” gülümsedi, ”yedisini de alırdın daima. Dünya üzerinde yalnızca sen böyle kokmak isterdin.”

Parfümü avucumun içine bıraktı ve geri çekildi, arkasını dönüp kravatını çekiştirdi, yakasını düzeltti, boy aynasının karşısına geçmişti. ”5 yıldır yeniden üretilmesini bekliyordum,” diyordu bu sırada da, ”ve sonunda üretildi. Artık yedisi de senin.”

Avucumun içindeki parfüm, 30 milimlik küçük, siyah, çiçek kabartmalı bir şişedeydi.

”Meira…”

Onun gibi kokmak, onun gibi düşünmeye, onun aklına girmeye, onun ruhuna dokunmaya benziyordu sanki. İlginç bir bağdı ama zihnim o küçük alakayı kurabiliyor ve garip hormonlar salgılatıyordu bana. Parfümden bir daha sıktım. Hayatımda hiç böyle mistik, odunsu ama kesinlikle feminen bir koku koklamamıştım. Çok çekiciydi, çok sıcak ve çok soğuk, derin, gizemli. Kesinlikle yalnızca Meira’ya ait olabilecekmiş gibi… Onun, bu parfümü kendisine saklamasına kızamadım doğrusu.

Ama yine de, ”ne lüks zevkleri varmış,” diye söylenmeden de edemedim. ”Gerçekten, dünya üzerinde yalnızca onun böyle kokması bu kadar önemli miymiş onun için?”

Aynadaki yansımada tehlikeli bir sırıtma yakaladım. ”Meira…” derken göğsünden yükselen sesin derinliği, o şekilde adımı dillendirişi yutkunmama sebep oldu. ”Çok

kıskanç bir kadındı," diye devam etti. "Ona ait olan hiçbir şeyi paylaşamazdı."

Ne kadar da farklıyız geçmişteki Meira ile… Benim dünya üzerindeki son problemim bile herkesten farklı kokmak olamazdı.

Uygar ise bu açıklamaya devam etti: "Her şey sana aitti," dedi. "Meira popüler kültürden ve abartılan markalardan, trendlerle şekillenen moda anlayışından nefret ediyordu. Kendi tarzı vardı, kendi renk skalası, kumaş ve dikiş tercihi… Bütün kıyafetlerini aile terzinize diktirirdin. Kısacası sana ait her şeye dünya üzerinde yalnızca sen sahip olabilirdin."

O halde bu kıyafetleri de aile terzimize diktirmiş olmalıydı, tasarımcı isminin tanıdık gelmesine şaşırmamalı.

Şımarık desem değil, sonradan görme hiç değil ama bir şekilde hoş gelmiyordu Meira'nın bu aşırı tavırları bana. Marjinal olmak için uğraşacak biri olamazdı, zaten yaşam tarzı ve etnik kökenleriyle yeterince farklı biriydi, bir de bu tarz incik cincik meselelere mi kafa yoracaktı?

Bu hayat tarzında, bu düşünme biçiminde bir sebep olmalıydı, bir motivasyon, yalnızca şımarıkça, kibirli bir sebeple,

'sadece ben böyle kokmalıyım,'

değil, daha farklı bir şeyler… Daha idealist bir düşüncesi olabilirdi belki de. Popüler kültürden bu denli nefret eden birinin, etrafta birbirinin klonu gibi gezen insanlardan ve onların zevkinden uzak durması, sosyeteden nefret etmesi…

Daldığım yerden silkinerek kopardım kendimi ve omuz silkerek, "neyse ne," diye geçiştirdim onu. "Gideceksek gidelim artık."

Aynadan bakışları beni bulduğunda parfümü çoktan bırakmış ve ona doğru yürümüştüm. Çıkış o taraftaydı ama onu geçemeden iri gövdesini hafifçe döndürerek yolumu kesti, elleri hâlâ yakasındaydı, kravatıyla uğraşıyordu. Son bir defa daha düzeltti beceriksizce.

"Kravatım düzgün duruyor mu?" dedi sonunda, boynunu hareket ettirdi sanki rahat edemiyormuş gibi.

Takım kostüm içerisindeki heybetli bedenine kısaca bir bakıp, ”hayır,” dedim ve onu geçip çıkışa yöneldim. Elbette kravatını falan düzeltmeyecektim. Romantik bir Adam Sandler filminde mi sanıyordu bizi?

Arkamdan sabırla derin bir nefes aldığını duydum fakat bir şey söylemeden beni takip etti. Üzerime siyah kabanımı atmış, dışarıya çıkmıştım.

Kendi halimde yoluma gidiyordum ki belimde bir el hissettim, belimi kavramamış ama beni yönlendirmek adına nazikçe yerleştirmişti. Hemen yanımdaydı, asansöre kadar elini çekmedi, bindikten sonra ayrılabildi anca fakat katı tuşlarken en üst katı tuşladı.

Asansörün kapıları kapanıp da bizi yukarıya taşırken kaşlarım çatıldı. ”Dışarıya çıkacağımızı sanmıştım,” diye mırıldandım.

Bana yandan kısa bir bakış attı elini cebine yerleştirirken. Böyle her yaptığında omuzları daha da belirginleşiyor, erkeksi, kibar ama insanda ilkel hisler uyandıran bir duruş sergiliyordu ya… Sadece yapmasa olmaz mıydı?

”Aradığımız her şey burada,” dediğinde ben çoktan kopup gitmiştim bile, bunu neye söylediğini dahi geç anladım.

Boğazımı kibarca temizleyip bakışlarımı kaçırdım ve asansör dış dünyayla cam vasıtasıyla ayrıldığı için manzarayı izleyebildim.

”Elbette, öylece benimle etrafta dolaşmak istemiyorsun,” diye mırıldanıyordum bu sırada bozulmuş bir şekilde. Beni, kendi insanlarının olmadığı bir yere, düpedüz normal bir dünyaya çıkarmak istemiyordu. Herhangi bir cevap vermedi buna da.

Dışarıdaki şehrin akşamüzeri canlılığını izlerken, ”o dağ evine bir daha hiç dönmeyecek miyiz?” diye sordum sonra. Olur da kaçamazsam diye yeni bir plan oluşturmuştum kafamda.

”Döneceğiz,” dedi. ”İşlerim bitsin.”

”Güzel,” diye mırıldandım. Uygar’ın kilitli kutusunda ne var bilmek istiyordum, orası hâlâ bir gizemdi benim için.

Asansör en üst katta durunca ve kapıları açılınca dönüp çıkmaya yeltendim doğal olarak fakat Uygar tekrardan önümü

kesti, düğmeye basıp asansörün kapılarını geri kapattı.

Duraksayıp geri çekildim şaşkınlıkla. ”Ne yapıyorsun?” diye sordum ona ve huzursuz ifadesine bakarken.

Üzerime doğru adımladı, ”güzel olan ne?” diye sorgularken.

Birden gerilen bu ortamın sebebini dahi anlamadan kalakaldım olduğum yerde.

Uygar ise karşıma geçmiş, beni asansörün cam duvarı ile arasına almış, ellerini de iki yanıma uzatıp asansörün korkuluğunu tutmuştu. Bana fazla yakındı; dokunmuyor olsa bile, hiçbir noktamız birbirine temas etmiyor olsa bile en fazla bu kadar sokulabilirdi dibime ve nefesimi kesebilirdi bu teklifsiz saldırısı, daha doğrusu istilası ile.

Başını bana doğru eğmişti. ”Dağ evine neden geri dönmek istiyorsun?” diye sordu sakin ve meraklı görünerek.

Bunun nereden çıktığını bile anlamadan sadece ”orada kafam daha rahattı,” açıklamasını yaptım garipseyerek.

Kaşları bu cevabımdan memnun olmamış gibi çatılmıştı. ”Lüks gemide seyahat, onca hediye, sosyete davetleri, baloları,

sikik

bir gökdelen, dünyada eşi benzeri olmayan tasarım kıyafetler, parfümler,” diye sıraladı, ”bunları beğenmedin mi? Ne diye o dağ başına geri dönmek istiyorsun şimdi?”

Bunun gerçek olup olamayacağının şaşkınlığıyla donakaldım olduğum yerde ama aklım başıma geldiğinde ve bunun bir saldırıdan ziyade zavallıca bir yakarış olduğunu anladığımda hayretle sırıtmaya başladım onun aksine ben de.

”Başından beri her şeyi bana mı beğendirmeye çalışıyordun yani?” diye sorarken inanamıyormuş gibi ama elbette onu küçümseyerek kocaman kocaman sırıtmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Uygar ise bu tepkimi yine kafa karışıklığıyla ama huzursuzca, hatta biraz da sinirle izliyor, sesini çıkarmadan bir açıklama bekliyordu.

Başımı salladım anladığımı belirten bir tavırla. ”Şimdi anlıyorum,” dedim dudaklarımı birbirine bastırıp Uygar’a alttan tam da onun çekindiği, maruz kaldığında zayıf düştüğü

tarzda tehlikeli bir bakış atarken. ”Meira’nın eski şatafatlı hayatına ayak uydurmaya, beni tatmin etmeye çalışıyorsun. Belki Herman ve Kamber yüzünden, onların bana geçmişte verdiği ya da gelecekte verebilecekleri yüzünden hatta… Benden nefret ettiğin halde bana yetebileceğini kanıtlamak istiyorsun.”

Uygar’ın yutkunduğunu gördüğümde, ”onları rakip olarak görüyor, onlarla sidik yarıştırıyorsun,” diye tamamladım onu yermeyi ve sonunda büyük bir kibri yüzümden silmeyi başaramadan ekledim:

”Karşah… diye mırıldandım, ”bu senin için bile fazla ironik bir hareket değil mi?”

İtiraz edemezdi, etmedi de, yalnızca sinirli görünerek -ki bana kalırsa bu da çaresizliğinin bir yansımasıydı-, ”ne istiyorsun?” diye sordu bana. ”Neyi arzuluyorsun? Hangi elbiseyi, hangi evi, yaşam tarzını arzuluyor, kaç karat elmas mücevher istiyorsun Meira?”

Keyifle sırıttım ”ve öylece bana verecek misin?” derken. ”Senden kurtulmayı arzuluyorum o halde.”

”İmkansız olmadığı sürece,” diye düzeltti bana verdiği dilek hakkını. ”İmkansız olmayan bir şey iste.”

”Bu intikam meselesini unutmanı istiyorum,” diye listeyi devam ettirdim. ”Her ne yaptıysam, beni affetmeni istiyorum.”

Huzursuz görünerek, ”şansını zorlama,” dedi bana.

”Günlüğünü bana vermeni,”

Çenesi kasıldı ”Meira,” derken.

”Bana baştan sona her şeyi anlatmanı,”

Sessiz kaldı. ”Bütün mal ve mülkümü ait olduğu şekilde elbette, üzerime geçirmeni istiyorum,” diye devam ettirdim.

Uygar yüzüme yenilginin getirdiği bir sinirle bakarken ben ise gülümsedim muzip bir ifadeyle. ”Bunları gerçekleştiremeyeceksen eğer,” dedim ilgisiz görünerek, ”senin gibi ucuz bir adamın aldığı pahalı hediyelerin bir değeri yok gözümde. O yüzden, boşuna harcama o pis paranı gereksiz şatafatlarda.”

Daha da söyleyecek bir şeyim olmadığı için duvarla arasından çıkmak üzere hareketlendim fakat ani bir hareketle omuzlarımdan tutup sırtımı duvara çarptırdı. Saniyeler içinde parmakları da koluma sarılmış ve heybetli bedeniyle baskılayarak et ve kastan ibaret hapishanesinin mahkumu yapmıştı beni.

Küçük bir inleme koptu dudaklarımın arasından, onun ise burnu yanağıma sürtünüyordu yüzüme doğru hiddetle solurken ve ”benim gibi ucuz bir adam, öyle mi?” derken.

Baskısı altında ezileceğimi sandım ama yine de zorla gülmeye çabaladım. ”Para seni ucuz yapmaz mı sandın?” diyordum nereden geldiğini bilmediğim başa bela bir özgüvenle. “Bindiğin araba, katıldığın davetler, kanla elde ettiğin o çok değerli statün, gözüme sokmaya çalıştığın pahalı hediyelerin… Sen eline para geçmiş bir sokak serserisinden başka bir şey değilsin Karşah.”

Bunu söylememe rağmen doğru olmadığını biliyordum, Uygar yalnızca bir suç makinesi değil aynı zamanda da bir iş adamıydı, bir hukukçuydu; sıfırdan inşa ettiği işinde ve rekabetin müthiş acımasız olduğu bir alanda kendine altın harflerle bir isim kazımayı bırak, bütün sektörü de tamamen ele geçirmiş, avuçları arasına almıştı.

Ama bunu ona söylemeyecek, asla bana yetemeyeceğini, beni etkileyemeyeceğini düşündürtecektim ona.

O ise sözlerimin etkisi altında kendisini sakinleştirmeye, sinirlenmemeye çalışırcasına sabırla soluyor ve kendince, ”bu gece… güzel bir gece olacaktı,” diye bana söyleniyordu. ”Öyle olması gerekiyordu-”

”Ve yine ben mahvettim öyle mi?” diye böldüm onu son kalan sabır kırıntılarını da kullanmaya zorlarken. İleriye gittiğimi biliyordum, mesele onu kışkırtmanın tehlikeli olması değildi yalnızca, Meira’nın mektupta söylediklerini dinlemeli ve uslu durmalıydım. Sikeyim ki uslu durmalıydım ama ağzım benden bağımsız aralanıyor, artık söküp atmayı arzuladığım o zehirli dilim de kendiliğinden dışarıya yuvarlanıyordu. Kontrol edemiyordum söyleyeceklerimi, o küçümsememi, kibrimi, kışkırtma isteğimi…

”Bana kalırsa aşağılık sendromun var senin,” dedim ona, bedenim cam duvar ile arasında sıkıştığı için konuşmak zor gelse de Meira çenesi kopsa dahi kışkırtamayı bırakmayacak, o kopuk çeneyle bile konuşacak biriydi.

”Milyarderin kızıydım,” diyordum sırıtarak. ”İsterse dünyaya sahip olabilecek biriydi Meira. Onun kılına bile dokunabilmek için sahip olman gerekenleri karşılayamayınca…” Yüzüne yüzüne, itinayla, küçümsemeyle, o

‘zavallı çocuk seni’

ifademle bakmayı sürdürdüm.

”Tabii, kahrolmuş olmalısın,” diye devam ettirdim zehrimi yaymayı. ”Ne de olsa bir tarafta Kamber Dizman, kendisi Shavit ailesine layık soylu bir adam, öte tarafta ise…” Gözlerim küçümser bir imayla aşağı yukarı indi onda.

Yalnızca onun canını sıkmaktı amacım ama ileriye gittiğimi de biliyordum.

”Sen…” dedim, kıkırdadım kendimi tutamadan. Geçmişe dair bildiklerimi ve hatırladıklarımı toparlamaya çalıştım kafamda ama yanlış olmaları umrumda değildi o an. ”Sen ise bir çetede miydin? Gece kulübü mü yönetiyordun? Neydin? Pezevenk falan mıydın, kadın mı pazarlıyordun? O minvalde değersiz bir şeydi, değil mi?” diye aşağıladım onu büyük bir zevkle.

O ise gözlerimin içine henüz herhangi bir tepkiyi veremeyecek kadar donuk bir ifadeyle, sözümü tamamlamamı ve bir sonuca varmamı bekleyen bir şekilde bakıyordu. Belki de ilk defa gördüm onun kusursuz ve

‘yıkılmaz’

duvarlarındaki, maskelerindeki çatırdamaların izlerini. Mükemmel bir soğukkanlılıkla gizlese dahi, o küçük duraksama, gözlerindeki o küçük afallama her şeyi ele verdi benim için.

”Her türlü,” diye devam ettirdim bu sırada, ”Kamber’in tırnağı bile olamazdın zaten.”

İki yanımda tuttuğu korkuluğu sıktığını, parmak boğumlarının beyazladığını biliyordum, yine de engelleyemediğim büyük bir

yaramazlıkla ona doğru sırnaştım, yüzümü yüzüne yaklaştırdım:

”Meira’ya hiç layık olamadın sen Uygar,” diye fısıldadım ona. ”Sen Kamber ile aynı kulvarda dahi değildin. O pis geçmişinle, o hayat tarzınla Meira’nın adını söylemeye bile layık olamazdın hatta.”

Siktir siktir, sussana Meira, kes sesini Meira!

Sırf Uygar’ın canını sıkmak için Kamber’i övmek de nedir? Ben her gün yeni bir Meira özelliği keşfediyorum resmen, bugünkü ise:

Denize düşünce gerçekten de yılana sarılıyor olman Meira!

Sustum, daha fazla devam edemedim,

zararın neresinden dönersen kârdır.

O kâr beni hayatta tutmaya yeter umarım.

Uygar ne halde bilmiyordum, ne düşünüyor, ne hissediyor bilmiyordum, ona bakmaktan dahi kaçınıyordum. Bu geceyi garipleştirmiştim bile, daha fazla uzatarak iyice etrafı alevlendirmek istemedim ve cam duvarla beni arasına sıkıştıran adamı geçmeye yeltendim.

Fakat çıkmama müsaade etmedi, aksine iki tarafımda parmaklık gibi beni hapseden kollarından biri kalktı ve parmakları çeneme saplandı.

”Demek öyle?” diye sakince solurken, kendisine gelirken ve boynunu, içinde dizginlemeye çalıştığı sinirle kütletirken bir anlığına kesilen nefesimi hiç geri alamayacağımı sandım.

”Biraz da şimdiki Meira’nın durumundan bahsedelim o zaman,” derken artık bedenimle bütünleşecek kadar dayamıştı kendisini bana ve bu tarif edilemez bir his saldı içime.

”Tırnağı bile olamayacağım o kusursuz nişanlın nerede şimdi Meira?” diye sordu, hiddetle kalkıp inen fakat sakin kalmaya çalıştığı için baskıladığı göğsü göğüslerime sürtünüyordu. ”Madem kendisi bu kadar soylu, madem ailene layık müthiş bir damat adayı, çıksın bakalım onu bizzat tıktığım o kara topraktan da alsın seni benden.”

Parmaklarının çenemdeki baskısını kullanarak beni ona bakmaya zorluyordu. Benim gözlerim şaşkınlıktan, bu ani saldırıdan büyürken, onunkiler ise nefretten, öfkeden kısılmıştı.

”O çok güçlü,

‘soylu’

aileni de bekliyorum,” dedi. ”Kaç defa dirilirlerse bir o kadar daha tıkarım onları yerin dibine Meira, çağır da gelsin asla layık olamayacağım o aileni hadi.”

Sinirle çenemdeki elini tutup çekmeye çabaladım bütün gücümü kullanarak ama hareket bile etmedi. Bu beyhude çabam onu eğlendirdi hatta, kendi isteğiyle çenemdeki elini hareket ettirdi, kafamı hafifçe sağa ve sola doğru yatırdı dalga geçer gibi ve samimiyetsiz, tüyleri diken diken eden bir sırıtma peyda oldu dudaklarında.

”Meira Shavit’e de bir bakın,” derken göğsüne koyup ittirmeye çalıştığım ellerim de aramızdaki mesafesizlikten ötürü sıkışıp kaldı orada.

Uygar ise, ”en genç milyarderdin,” diye benimle eğlenmeye devam etti. ”Dünyaya sahiptin, şimdi ise…” Hafifçe geriye çekildi, kırpıştırdığım kirpiklerimin altında yanmaya başlayan gözlerime baktı.

”Ne malın ne mülkün kaldı,” dedi içimde yaktığı ateşi harmanlamanın zevkiyle. Gözlerimi kapatıp sinirle soludum onun kontrolü altında ama buna da izin vermedi, onu görmeyi istemeyişime bile müdahale ederek iyice sokuldu bana.

”Küçücük bir aklın kalmıştı bir tek,” dedi diğer elinin parmağıyla şakağıma dokunurken, ”onu da aldım ama başından.”

Dişlerimi sıkmaktan çenem kırılacaktı artık, başım dönüyordu sistemime yayılan öfkeden.

Nefretten.

Gözlerim ve burnum da yanıyor, sol tarafıma biriken ağırlığın, aşağılamanın yükü acıtıyordu.

Uygar bunu da yakaladı hemen, beni rahat bırakmadan, ”şimdiden ağlıyor musun?” diye sordu.

Dişlerimin arasından nefretle ve tehditkâr bir sesle, ”önümden çekil,” diye uyardım onu.

Ama o beni kaale almadı. ”Daha bitirmedim,” dedi, burnu burnuma sürtecek kadar yakındı bana. ”Sabaha kadar sayarım sana burada,” derken sıcak soluğu çarpıyordu tenime.

”O kusursuz aileni tarihten sikip atışımı bütün detayıyla anlatırım istersen Meira.

‘Kulvarına bile giremeyeceğim’

hayat standartlarınızın ikiyüzlülüğünü anlatırım sana.”

Gittikçe hiddetlenerek ama bundan zevk de duyarak iyice yüklendi bana. Yok etmek istedi sanki beni.

”Şımarık bir veletten başka bir halt olmadığın için elindeki her şeyi nasıl da kaybettiğini,” dedi gülerek, “ailenin seni nasıl da hiçbir zaman sevmediğini, sana aşık olan Kamber denen o iti bile kendinden nefret ettirecek kadar bencil bir cadı olduğunu anlatırım sana.”

İkimizin de hızlı solukları karışıyordu birbirine. Duyduklarımın şaşkınlığıyla bakıyordum ona, o ise nefretiyle karşılık veriyordu bana. ”Buysa oynayacağımız oyun,” diyordu, ”anlatırım Meira, sana o

‘kusursuz’

ve

‘soylu’

hayatını istediğin kadar anlatırım.”

Titrek bir nefes koptu dudaklarımın arasından. ”Çekil,” dedim ona, bayılacaktım şimdi oracıkta. ”Son defa uyarıyorum seni, çekil Uygar.”

Bu karşılığım onu büsbütün eğlendirdi ve kocaman bir sırıtmayla şekillendi yüzü. ”Yoksa ne olur?”

Kendimi kasmaktan kaslarım ağrımaya başlamıştı artık. ”Uygar…”

O ise sınırlarını, ”beni nişanlına mı ispiyonlarsın?” diye beni küçümseyerek zorlamaya devam etti. ”Zombi mi yoksa bu nişanlın senin? Beyinsiz olduğu doğru ama-”

”Uygar yeter!”

Sinirden baştan sona titriyordum artık, kendimi ölümüne tutmasaydım hüngür hüngür ağlardım ama ona bu zevki tattırmamak için sınırlarımı zorladım elimden geldiğince.

Uygar’ın nefes alış verişleri yavaşladı, tepkimi izledi kısa bir anlığına. Dersimi alıp almadığımı tarttı sanki kafasında ve sonunda ikna oldu. Yalnız son bir uyarıyla, ”bir daha beni o herifle kıyaslarsan-” diye başladı ama bütün bunların bir an önce sonlanmasını isteyerek böldüm onu sertçe:

”Yapmayacağım,” dedim hemen, ”bir daha seni onunla kıyaslamayacağım.”

Durdu, çenemdeki baskısını azalttı ve sonunda bana nefes alabilmem için küçük de olsa bir alan tanıdı.

”Aferin,” diye mırıldandı. Birden bu kadar sakinleşebilmesi onun büsbütün bir deli olduğunu düşündürüyordu bana. Böyle fevri ve dengesiz iniş çıkışları olan biri fazlasıyla korkunçtu.

”Şimdi,” dedi, elini artık çenemden çekmiş ve hatta dağılan saçlarımı da kısaca düzeltmişti. ”Şu sikik yemeğe gidip huzurlu bir şekilde akşam yemeğimizi yiyeceğiz ve sen de daha fazla sorun çıkarmayacak, uslu uslu yerinde duracaksın.”

Gözlerimin içine bakıyordu ısrarla. ”Anlaştık mı?” Ona bakmadan başımı salladım isteksizce ama ”duyamadım?” diye üsteledi.

”Tamam,” dedim soğuk, mekanik bir sesle. Ellerim titriyordu hâlâ, onları yumruk yapıp iki yanıma sıkıca bastırdım görmemesi için. Önümden çekildi nihayet ve tekrardan düğmeye bastı.

Kapı açıldı, boğazını temizledi kibarca, kravatını düzeltti ve elini uzatarak geçmemi beklerken, “geç bakalım

prenses,”

dedi muzip bir ifadeyle.

Ona bakmadan çıktım asansörden ve iki tarafı da cam olan köprü gibi holü yeri yarmayı isteyen sert adımlarla geçtim. Uygar arkamdan geliyor ve sesini çıkarmıyordu. Holü asık suratım ve gergin tavrımla arşınlarken karşıdan gelen bir garson kaşlarını çatarak baktı bu halime.

Koridorun sonunda bir restoran vardı. Dört tarafı camlarla ve masaların üstü de loş ışıklandırmalarla kaplı, modern ve nezih bir mekandı; tatlı bir piyano melodisi eşlik ediyordu tek tük müşteri kitlesine.

Kapının girişinde durduğumda Uygar da yanıma geldi fakat bu sefer elini belime yerleştirdi. Sanki az önce birbirimizi öldürmeyi istememişiz gibi, asansörde beni duvardan duvara vurmamış gibi, orada ondan iki kat daha fazla nefret etmeye başlamamışım gibi, kol kola böyle romantik bir yerde yemek mi yiyecektik?

Sabırla soluyup ondan tarafa bakmamaya çalıştım. Bu sırada temiz yüzlü bir garson yanaştı bize, cam kenarındaki masamıza kadar eşlik etti ve siparişlerimizi alıp yalnız bıraktı bizi.

Çok keyifsizdim, karnım bomboş olmasına rağmen yemek yiyecek iştahım da kalmamış, sırf Uygar ile uğraşmamak için zorla ağzıma bir şeyler tıkarak, tabağımla oynayarak ve bıkkın bir şekilde şehrin manzarasını izleyerek geçirmiştim dakikalarımı.

Aklım ise Uygar'ın Kamber ile ilgili söylediklerindeydi hâlâ. Kamber'in bana eskiden aşık olduğunu söylemişti ama hatırladığım kısacık anılarda korkunç bir hayat yaşatıyordu o bana. Nasıl olabilirdi bu? Uygar ile aramdaki hikayeye de benziyordu. Önce aşk, sonra nefret, öyle mi?

Meira, sen dokunduğun her adamı delirtiyor musun yoksa?

"Niye surat asıyorsun yine?"

Ona baktım can sıkıntısıyla ve "dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordum ona dürüstçe. Dirseğimi masaya dayamış, çenemi de avuç içime yaslamıştım; sıkılgan bakışlar atıyordum ona.

Problemin ne olduğunu bilmiyormuş gibi saf bir tavırla, ”konuşup anlaştığımızı sanıyordum,” dedi, garson Uygar’ın direktifiyle bize şarap şişesi getirmişti.

Garsonun hâlâ kadehlerimizi doldurmakla meşgul olduğunu ve bizi dinlediğinin farkında olarak, ”tehditle susturdun yalnızca beni,” dedim hiç gücenmeden, ”anlaşma değildi onun adı.”

Garsonun bana bakmamak için verdiği savaşı tarif edemezdim.

Ne dönüyor burada,

diye geçiriyordu sanki içinden ama Uygar’ın ona attığı kısa bakış yeterli oldu işini hızlıca bitirip gitmesi için.

”Damarıma basarken oldukça eğleniyor gibi görünüyordun ama,” diye karşılık verdi Uygar da sonunda bana.

Onunla yapılan bir tartışmayı kazanmak imkansızdı. İç çektim ben de sıkıntıyla ve ”doydum ben,” dedim. ”Geri gitmek istiyorum.”

Her zamanki gibi isteklerimi görmezden gelerek şarap bardağından bir yudum aldı. Kendi bardağıma hâlâ dokunmamıştım, yarın buradan siktir olup gideceğimi düşünürsek akşamdan kalma olamazdım. Uygar da buna dikkat etti sanki, her fırsatta gelen alkol tüketme isteğimin şimdi olmayışı tek kaşının hafifçe yukarıya kıvrılmasına sebep oldu ama bir şey demedi.

Bunun yerine ceketinin iç cebine gitti eli, ne yaptığının sorgusuyla baktım ona tedbirle. İç cebinden bir zarf çıkardı bu sırada, beklenmedik bir hareketti. Çıkardığı zarfı masada aramıza bıraktı. Kalp atışlarım bu bilinmezlikle hızlanmaya başladı hemen. Neyin zarfıydı bu? Beyaz, sıradan, işlemeli bir zarftı, bir düğün davetiyesini andırıyordu. Bir anlığına Khalil’in bana gönderdiği zarfa benzeterek korkmadım değil.

Benim bu donakalışıma o rahat bir şekilde karşılık verdi ve gözleriyle zarfı işaret ederek, ”aç bak,” dedi bana.

Nereden çıktı şimdi bu?

Huzursuzdum zarfı masadan alırken. Uygar da bu gerginliğimi artırmayı arzuluyormuş gibi nefes alışverişime kadar dikkatle izliyordu ya beni… İyice tedirgin oluyor, Khalil ile ilgili

herhangi bir konuda yakalandığımın düşüncesiyle terler atıyordum.

Zarfın içinden basit bir mektup çıktı. Mektupta eğik bir el yazısıyla şunlar yazıyordu:

Sevgili Melis Hanım,

Ankara'ya gittiğinizi duydum. Sizi İstanbul'daki evime davet ettiğimi hatırlayın. İşiniz yakınlarda bir yerlere düşerse lütfen bana uğramaktan ve davete icabet etmekten çekinmeyin. İşiniz düşmese dahi bana katılmayı istemenizden onur duyardım. Ayrıca, size ulaşabileceğim herhangi bir iletişim adresi işimi görür, beni de çok mesut ederdi.

Küçük bir not:

Bu alakamızın aramızda kalmasını ve Uygar'ın kulağına gitmemesini rica ederim. Yakında görüşmek dileğiyle.

Sevgilerle,

Herman Albitz.

Mektubu sonuna kadar diken üstünde, bayılmaya hazır bir gerginlikle okumuş, sondaki Herman Albitz imzasını görene kadar korkudan, Khalil ile yakalandığımızın düşüncesinden öleceğimi sanmıştım. Baştaki 'Melis' hitabına dikkat etmemiştim bile ama mektubun sonunda neredeyse rahatlamayla beraber gevşedim. Dizlerim, ellerim ayaklarım titriyor, terliyordum. Neyse ki bendeki bütün bu etkileri gizleyebildim ve Uygar'a fark ettirmeden yaşadım içimdeki o terörü.

Mektubu masaya geri bıraktım ve Uygar'a kaldırdım bakışlarımı. Uygar ise şarap bardağını kafasına dikerek dibini getirdi.

"Herman…" dedi, yutkundu sinirle ve devam etti: "Sana ilgi duyuyor."

İlgisiz görünerek ve derin bir nefes alarak, "Herman dişi olan her canlıya ilgi duyuyordur," dedim.

O azgın domuz Herman'ı düşünecek halde miydim hiç? Umrumda bile değildi.

Ama belli ki Uygar'ın umrundaydı, o dik, keskin bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmamıştı. "Ne bakıyorsun?" diye sordum ben de ona. "Beni onu ayartmakla suçlamayacaksın değil mi? Benim bunda bir parmağım yok Uygar."

Uygar beni suçlayacak ve aramızda yeni bir gerilim daha yaşanacak diye tetikte beklerken asıl problemin bu olmadığını anladım. Uygar ilk defa bana inanıyor, hatta işin aslını biliyor gibi görünüyordu.

Açıklamaya, "Herman benim arkamdan Polat ile iş birliği yapıyor," diye başladı.

Polat kimdi diye hatırlamaya çalıştım ben de kısa bir anlığına. Duyduğum kadarıyla Uygar'ın eski iş ortağıydı, seneler öncesinden kalma suç çetesiyle bir alakası vardı. Tek bildiğim buydu.

"Beni aklınca tuzağa düşürüyorlar," diye devam ettirdi sözünü.

"Pelin de onlardan biri," diye ekledim nedense. Pelin'in de bir hain olduğundan bahsetmemesine bozulmuştum garip bir şekilde.

Ama o bir de üstüne, "Pelin benim tarafımda," dedi bana.

Yüzümü buruşturdum. "Herman ile sevişirken pek de öyle durmuyordu ama."

İç çekti. "Pelin'in özel hayatı beni ilgilendirmiyor. Kendisi iki taraf için de casusluk yapıyor."

İçimde garip bir huzursuzluk vardı. "Ona güveniyorsun yani?" diye sorarken alttan alttan sinirlendiğimi, hatta daha fazlasının da kanıma bir zehir gibi karıştığını hissettim.

"Benim için çalışıyor," dedi basitçe.

Durdum durdum ve sonunda "neyse ne," dedim surat asarak. "Bu mektubu bana niye gösteriyorsun? Ne istiyorsun benden?"

Bana bakarken iç çekmesi gerekti. "Herman seni sadece o sebepten istemiyor," dedi.

Neyden bahsettiğini bilsem de bilmezden geldim, "hangi

'o'

sebepten?” diye sorarken.

Söylemek istemedi sinirleri bozulacakmış gibi. ”Polat seni biliyor,” diye devam ettirdi, ”yanımda olduğunu-”

”Bana

değer

verdiğini biliyor,” diye tamamladım onu. ”Senin için önemli olduğumu biliyor ve Herman’dan da beni senden almasını istedi öyle mi? Beni sana karşı maşa olarak kullanabilmek için istiyor bunu tabii ki.”

”Evet,” dedi sadece.

Göz devirip ona bakmaya dayanamıyormuş gibi ayırdım bakışlarımı ondan. ”O halde beni Herman ile hiç tanıştırmasaydın. O gemi seyahatine beni götürmeseydin. Bunların nasıl adamlar olduğunu bile bile-”

”Ondan öncesinde öğrendiler seni Meira,” diye böldü beni. ”Polat seni yıllardır tanıyordu zaten fakat öldüğünü düşündürtmüştüm ona. Gerçeği her nasılsa öğrenmiş.”

Demek bu

yüzden

o

dağ

evinden

ayrıldık

.

Yutkunup masamıza baktım. Arkada çalan melodi, şehir manzarası, şarap bardakları… Sinir bozukluğuyla gülecektim az daha.

”Peşime taktığın belalardan bahsetmek için oldukça romantik bir akşam yemeği,” diye mırıldandım.

Dirseklerini masaya yaslayarak gövdesini eğdi masaya doğru. ”İkisinin de sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim,” temennisinde bulundu kararlı bir sesle. ”Bunları sana söyleme

sebebim farkında olmanı sağlamak. Tek düşmanın ben değilim Meira.”

Durdu, kaşları yüzüne iyice sert bir görünüm verecek şekilde çatıldı. ”Dışarıda tahmin dahi edemeyeceğin kadar kötü adamlar var.”

Khalil’i düşündüm,

Khalil de tehlikeli olabilir.

Umurumda değil doğrusu, şansımı deneyeceğim. Uygar’dan daha kötü olamaz ya?

Silkinerek düşüncelerimden sıyrıldım ve ”dışarıda bir hayat bırakmadın zaten benim için,” dedim tekrardan ilgisizce. ”Bunları bana neden söylüyorsun şimdi? Ne diye gözümü korkutmaya çalışıyorsun beni oradan vazgeçirmek ister gibi?”

Bana baktı, tepkimi gözlemledi sanki ve dirseklerini çekerek tekrardan geriye yaslandı.

”Hem dışarıdan bir umut bekleme hem de seni neyden koruduğumun bilincinde olup bana şükret diye,” sözleriyle açıkladı bana dürüstçe.

Bu tanrıları kıskandıracak egosu karşısında sinir bozukluğuyla güldüm. ”O adamları sen koydun oraya Uygar,” dedim. ”O belaları sen sardın başıma. Şimdi de kendi yarattığın problemlerden beni koruduğun için mi böbürleniyorsun bana?”

”Hepsi benim yarattığım problemlerden mi doğdu sence?”

Dudaklarımı büzdüm üzgünmüşüm gibi şımarık bir edayla. ”Onların da mı değerli kalbini kırdım yoksa?”

İrdeleyici bakışları dudaklarıma indi, orada oyalanacak olduysa da aklını başına getirecek bir silkinmeyle rotasını tekrardan gözlerime çevirdi. ”Bu sivridilinle ilgili sadece birkaç saat öncesinde dersini aldığını sanıyordum,” diye küçük,

‘kibar’

bir hatırlatmada bulundu bana.

”O dilini meşgul edecek başka uğraş alanları mı vermem gerekiyor yoksa sana Meira?” diye tehditkâr bir tınıyla sundu teklifini bana.

Karnıma bir yumruk yemişim gibi bir his esir aldı içimi ama ona bu heyecanı, bu bastıramadığım rezilliğimi göstermeden yalnızca, ”iğrençsin,” dedim.

Sıradan görünerek, ”yalnızca bir soruydu,” dedi basitçe.

”Sen ve ben…” dedim, devamını dürüst bir şekilde dile getiremedim de, ”unut bunu,” diye bitirdim. ”Şakasını bile yapma.”

İlginç bir şey söylemişim gibi meraklı göründü. ”Havuzda farklı düşünüyor gibiydin,” dedi, içten içe sırıttığını biliyordum.

”Nefret etmiştim,” dedim yalan söyleyerek.

”İnleyerek mi?” Muzip bir kıvrılmayla şekillendi biçimli dudakları.

Yutkundum.

O gece yıldızları görecektim biraz daha kendimden geçseydim.

Ama, ”yalnızca bedenimin verdiği istenmedik bir tepkiydi,” diyerek dünyanın en büyük yalanını söylemeye devam ettim.

O geceki dokunuşları, bedenimi hunharca sömürüp nazikçe okşayışı, o ıslak ve yumuşak öpücükleri, bir bütün gibi beni sarmalayışı kutsal bir histi. Bir şey yapmış bile sayılmazdık, dudaklarımız bile buluşmamıştı o gece ama en çok da beni bu korkutuyordu ya! Yalnızca basit dokunuşlar bile bu denli yıkıcı olabilirken, bu denli bana kontrolümü kaybettirip bütün öz saygımı yerle bir ettirirken, daha fazlasının neler yapabileceğiydi beni korkutan.

Ne kadar zayıf bir iraden var senin Meira?

”Bedeninin verdiği istenmedik bir tepki demek,” diye tekrarladı beni Uygar da kendince. Biraz daha şarap doldurmuştu kadehine. Ne düşünüyordu tam şu anda? Bana bakmıyor ama dalgın, keyifli bir sırıtışla kadehini izliyordu.

”Bu nefret ettiğin halinse,” diyordu, ”çıldıracağın hali düşünemiyorum bile.”

Elim ayağım tutmayacak oldu nefesim sıklaşırken. Tam o an Meira’nın hormonlarını gırtlaklayıp,

azgın şeyler sizi, derhal kesin sesinizi ve uslu durun,

diye azarlamak istedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım sertçe. Neden karnım kafamda şekillenen tehlikeli düşüncelerle kaslıyordu böyle? Oysa daha birkaç saat bile geçmedi asansördeki kavganın üzerinden.

Sikeyim Meira, kendine saygı duy biraz.

Bakışlarımı kaçırdım ondan, ”hiç öğrenemeyecek olmana üzüldüm o halde,” dedim bu konuşmanın gittikçe daha da tehlikeli yerlere saptığını düşünerek. ”Gidebilir miyiz artık?”

ℒ

”Meira,”

”Meira, Meira,”

”Meira, güzel görünüyorsun,”

Kamber, üzerinde bir üniforma, uzun boyuyla, yanında bir yabancıyla dikiliyor.

Meira’nın saçları kısa, kısa pileli eteğinin beline beyaz gömleğini sokuşturmuş. Başında beyaz bir saç bandanası.

”Çocuklar, ne yapıyorsunuz bu güneşte?” diye soruyor onlara. Elinde bir kamera, onlara doğrultuyor ve kadrajda ikilinin sırıtan pişkin yüzleri beliriyor.

”Seni bekliyorduk.”

Kamber birkaç adım sonrasında yanımdaydı, kolunu omzuma attı. ”Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?”

”Hiçbir şeyi unutmamak için.”

Tıkırtı sesleriyle bedenimdeki karıncalanmaları hissetmeye başladım.

Yine yeni bir rüyadan kalkmıştım, boğazım kupkuruydu, başım çatlıyor ve dehşet bir bunaltı midemde kol geziyordu. Zar zor kalkabildim ayağa, yarı kapalı gözlerle taşıdım

kendimi lavaboya ve soğuk suyla anca ayıltıp ayırabildim kendimi geçmişin şok dalgası etkisinden.

Başta duyduğum tıkırtılar aşağıdan geliyordu, merdivenin başında bir süre Uygar'ı izledim. Küçük bir çanta hazırlamıştı kendisine. Saat sabahın 7'sine varıyordu. Son olarak kabanını üzerine geçirirken aşağıya indim ben de. Pencereden göründüğü kadarıyla dehşet bir kar yağmış ve de tutmuştu; fırtınalı, soğuk bir gündü.

Geldiğimi fark eden Uygar'ın bakışları bana döndü elbette, yanına varana kadar da beni terk etmedi. "Kısa bir iş," söylediği ilk şey oldu. "Yarın sabah erkenden burada olacağım."

Mert Isparta'daki işi hallettiği için beni yalnız bırakmak zorundaydı bugün ama şehrin göbeğinde bir gökdelendeydik sonuçta, güvendeydim; kapıda işletmenin kendi korumaları da vardı.

"Yemek sipariş ettim," diye açıklıyordu kravatını görmeden düzeltmeye çalışırken. "Buzdolabına koydum, ısıtır yersin. Mikrodalga çalıştıramayacak kadar da beceriksiz olamazsın değil mi?"

Onu ciddiye almadım, sessiz kaldım karşısına geçerken. Bakışları başından beri beni takip ettiği için ne diye bu kadar yakınlaştığımı son adımıma kadar sorguladı.

Uzandım ve kravatını yakasıyla beraber bu sefer ben kendi isteğimle, daha o sormadan düzelttim,

bir daha seni görmek istemiyorum,

jestiydi bu tabii.

Gözlerimin içine ama derinlerde kalan bir yerlere bakıyordu ben işimi yaparken. Gafil avlamış gibiydim sanki onu, böyle basit bir hareketle bile afallayabiliyordu bazen ve tam olarak şu anda olduğu gibi bakışlarının arkasında taşıdığı o anılarla,

bir zamanlar

sevdiği kadının anılarıyla bakıyordu bana.

İşim bitince geri çekilecek oldum fakat kolumu tuttu. Nazik bir kavrayıştı bu, durup ona baktım yeniden sorunun ne

olduğunu sorgulayarak.

”Meira,” dedi bana, bir şey söyleyecek oldu ama sustu. Parmaklarını saçlarımın arasına atıp kulağımın arkasına doğru taradı saç tutamlarını. Bir eli kolumda, diğeri saçımdaydı; gözleri ise gözlerimde. ”Dikkat et,” dedi bana.

Küçümseyen bir sırıtmayla, ”Evde Tek Başına çekmiyoruz,” dedim ona. ”Yoksa eve mi gelecek kötü adamlar?

Kaşlarını çattığında alnında çizgiler belirdi. ”Kimsenin…” dedi, ”sana yaklaşmasına izin vermem.”

Beni bir tek kendinden koruyamıyorsun Uygar.

İç çektim ve artık ona bu kadar boy farkıyla bakmak boynuma acı verdiği için geriye çekilip ondan da temasından da uzaklaştım.

Daha fazla oyalanmadı neyse ki, çantasını da alıp çıkışa yöneldi. Hâlâ salonda, olduğum yerden kapıyı kapatışını izliyordum. Tamamen çıkıp gitmeden son bir defa daha baktı bana doğru ve nihayetinde kapıyı ardından örtüp gitti. Kalbim ağzımda atıyordu yeniden, bir gün yoktu ki şu zavallı kalp taşikardi yaşamasın!

Tam 20 saniye saydım içimden ve sonra koşar adımlarla vardım kapıya. Delikten baktığımda koridorda yürüyen Uygar’ın uzun bedenini görebiliyordum. Az sonra köşeden dönüp gözlerden kayboldu.

İlk işim kapıyı açmayı denemek oldu elbette.

Kapıyı kilitlemeyeceğini düşünmüştüm açıkçası, ne de olsa polisler tarafından arandığım için kendi irademle dışarıya gitmeyeceğimi biliyordu. Beni bir başıma bırakabilmesinin de sebebi buydu hatta fakat o yine de önlem almış, kapıyı kilitlemişti.

Piç kurusu…

Tanrı varsa eğer senin için özel oda hazırlıyordur cehennemde. Şeytanı bile yerinden edersin sen!

Pekala, sorun değil. Daha çok vaktim var.

Balkona çıktım, buz gibi bir soğuk anında tenimi yalayıp geçti üzerimden. Titreye titreye geniş balkonun iki tarafına da çekilmiş dekoratif bahçeye yaklaştım. İnce şerit şeklinde uzanan bu bölmede Japon Sedir ağaçları ve diplerinde de çakıl taşları vardı. Bu taşlardan alabildiğim kadarını aldım avuçlarıma ve balkonun korkuluğuna yaklaştım.

Yükseklik korkum yoktu fakat aşağıya bakınca insanın içini ürperten bir perspektifle karşılaşmak başımı döndürmüştü. Özellikle de kar yüzünden her yerin bembeyaz oluşu kör edecekti az daha beni. Bu yükseklikle aramda hiçbir türlü camın bulunmayışı ve rüzgarın sertçe esişi de az daha beni gafil avlayacak ve kağıt gibi uçuracak sandım.

Etrafıma baktım, kimsecikler yoktu, balkonlar boş, pencereler yalnızdı. Ev zaten geniş olduğu için yan dairenin penceresine veya balkonuna herhangi bir şekilde ulaşabilmem mümkün değildi ama alt katın balkonunu görebiliyordum. Biraz aşağıya doğru sarkmam gerekti, sorun yoktu, yalnızca donuyordum.

Çakıl taşlarını birer birer alt kattaki dairenin balkonuna atmaya çalıştım. Taşlar balkonun demir korkuluklarına, dışarıda buz tutmuş olan camdan sandalyeye, mermer zemine ve kenardaki saksıya denk gelip ses çıkarttı ama bir süre herhangi biri çıkmadı ortaya.

Elimdeki çakıl taşları tükendiğinde yenilerini almak üzere doğruldum ben de fakat tam o sırada bir hareketlilik yaşandı aşağıda.

”Ne oluyor?”

dedi kalın bir erkek sesi ve sesin sahibi görüş açıma girdi. Adam fikirsiz bir şekilde balkonda adımlayarak korkuluğa vardı ve etraftaki taşların kaynağını bulabilmek adına balkondan aşağıya baktı.

Göz devirdim ona.

Geri zekalı, balkonuna düşen taş için nasıl aşağıya bakabilirsin?

”Pşt!”

diye seslendim ona bana bakması için. Adam gaipten ses duymuşçasına bir ürkeklikle yerinden sıçrayıp bütün vücudunu

döndürerek baktı yukarıya doğru. Beni gördü elbette, gözlerini kıstı, ne istediğimi sorgulayan şaşkın bakışlarla baktı bana.

Ona yapabildiğim en kibar gülümsemelerimden birini gönderdim. ”Komşu komşunun külüne muhtaçtır değil mi?” diye sordum masum bir ifadeyle.

Orta yaşlardaki adam, ”bir sorun mu var hanımefendi?” diye sordu bana merakla ve elbette hâlâ bütün bunları açıklamamı bekleyerek.

”Baksana,” dedim ona, ”kapımda bir problem var. Telefonumun da şarjı bitmiş. Resepsiyonu arayıp yardım çağırma ihtimalin var mı? Ama kendi adına çağır tabii, sonra benim odama yönlendirebilirsin.”

Adam sorunu anlayınca eli cebine gitti hemen telefonunu almak için. ”Arayayım hemen de…” dedi, ”neden direkt sizin odanıza yönlendirmemi istemiyorsunuz?”

Resepsiyonistin Uygar’a haber verme ihtimaline karşı önlem yalnızca.

Ama ona bunu söylemeden yalnızca, ”komşu komşunun külüne sessizce muhtaçtır, değil mi?” dedim nezaketimi koruyarak. ”Komşu ekmeğin var mı derse

‘neden’

diye sormazsın. Biraz acele edebilirsen yalnız… İşim var da.”

”Arıyorum hemen.”

”Teşekkürler!”

İçeriye geçtim hemen, biricik komşum kapı işini hallederken ben merdivenleri geri arşınladım. Odamın kapısını kırarcasına açtıktan sonra hemen makyaj masasına yöneldim.

Ta Isparta’ya gidecektim, paraya ihtiyacım vardı ve Uygar yanında hiç nakit taşımazdı. Mecburen değerli bir şeyi alıp satmam gerekiyordu ve şansıma, bu evdeki herhangi bir şey, tuvalet fırçası bile para ediyordu.

Başta aklıma Uygar’ın bana aldığı inci kolyeyi satmak geldi tabii fakat kim bilir ne kadar büyük bir meblağ ödemişti Uygar ona. Ünlü bir tasarım olabilirdi, milyonlara tekabül edebilirdi

ve bu benim başımı yakardı. Sormaz mıydı kimse bana neden çarşıda, bu evsiz kılığımla bir

Tifanny

ya da

Bulgari

satmaya çalıştığımı?

Mücevher fikrinden bu nedenle vazgeçtim. Parfüm de aynı şekilde. Bunun dışında satabileceğim bir tek kıyafet ve…

Kol düğmesi!

Kol düğmesi kalıyordu geriye!

Kendi odamı terk edip Uygar'ınkine girdim. Elbette onun kokusu sarmıştı odayı, benimkinin aksine perdeler kapalı da değildi eşyalar etrafa yığılmış da. Düzenli, sade bir odaydı.

Gardırobunu karıştırmaya başladım. Zaten bir sürü gömleği vardı, birinde illa ki bırakmış olmalıydı. Hem, bir kol düğmesi en fazla ne kadar pahalı olabilirdi ki? Ama ucuz da olamazdı, gümüş olması yeterli olurdu. Kimsenin beni sorgulamayacağı ama buradan Isparta'ya gitmeme de yetebilecek miktarı karşılardı en azından.

Dolaptaki neredeyse her şey ya siyah ya da beyazdı; pamuk gömlekler, yün ceketler, kumaş pantolonlar… Özenli ve düzenli, sade ama zengin kesimler, tasarımlar, koyu bir renk skalası…

Devil Wears Prada,

gerçekten de doğruymuş.

Aradığımı buldum, gümüş olduğunu düşündüğüm iki kol düğmesini de aldım yanıma. Bunlar dışında saatleri vardı masada fakat onlar da tıpkı benim kolyem gibi fahiş fiyatlarda olmalıydı. Satmaya çalıştığım takdirde kesinlikle polise haber verirlerdi.

Bu ikisiyle idare edebileceğime inanarak tekrardan odama döndüm. Siyah, kalın dar bir pantolon giydim altıma, üzerime de beyaz gömlek ve koyu haki yeşili triko bir kazak. Kalçalarımı örten kaşe kaban, boynuma doladığım siyah bir

atkı, dizlerimin üstünde biten çizmeler… Bunlar beni soğuktan korurdu.

Hazırlığımı bitirip aşağıya indim. Kapıdan sesler geliyordu bu sırada, tam zamanında kafa şişiren tıkırtı seslerinin sonucunda kapıyı açabildiler. Büyük bir neşeyle kapıyı tutup tamamen açtım. Karşımda iki adam vardı, biri hiç görmediğim bir çalışandı, alet edevatını yerleştiriyordu çantasına, diğeri ise balkonuna taş attığım komşumdu.

”Ah… Teşekkürler!” diye sundum minnetimi onlara.

Çalışan, ”kapı kilitlenmiş sadece,” diyordu bu sırada. ”Anahtarla açamadınız mı?”

Diğer adam da bana merakla bakıyor, ”iyi misiniz?” diye soruyordu.

Sadece gülümsemekle yetindim, ”acelem var da biraz,” diyerek koşar adımlarla geçtim onları ve arkama bile bakmadan koridoru geçtim.

Kalbim çarpıyordu asansöre bindiğimde. Kahrolası şey bir türlü giriş katına inmeyecek sandım, cam olsa açar atlar ve öyle varırdım zemine. O denli bir heyecan vardı işte kanımda kol gezen, yerime duramıyordum.

Boynuma doladığım atkıyı biraz daha kaldırarak burnuma kadar çektim. Kapı açıldığında hiç resepsiyonistin ve güvenliğin tarafına bakmadan kalabalığın arasına karışarak girişi geçtim ve kendimi bir çırpıda ama elbette bir şeylerin ters olduğunu çaktırmadan dışarıya attım.

İlerideki sokaktan döndüm, kimseciklerin olmadığı bir yerde de durup bir düşünmek, soluklanmak ve kendimi hazırlamak için duvar kenarına verdim sırtımı.

Çıkmıştım, o yerden tamamen çıkmıştım şimdi.

Kocaman bir şehir ve sahipsiz bir ben.

Tek başıma o kadar küçük geldim ki bu şehre, o kadar kayıp ve korkmuş hissettim ki kendimi, sadece yarım saat adım atacak cesareti bulmayı bekledim orada. Nefes alışverişimi düzene sokmaya, bu belirsizlikten doğan anksiyeteyi bedenimden kovmaya çalıştım.

Nereye gideceğim? Nasıl gideceğim? Ya başaramazsam? Ya çalışanlar Uygar'a haber verirse? Ya yakalanırsam? Yolumu nasıl bulacağım? Kime güveneceğim?

Öleceğim sandım bütün bu düşüncelerin üzerime yığdığı ağırlıktan. Değil başka bir şehre bir başıma gitmek, şuradan şuraya adım atacak hali dahi bulamadım bir anlığına.

"Yapabilirsin Meira," dedim kendime tekrar tekrar. "Hiçbir şey Uygar'ın yapacaklarından daha kötü olamaz zaten. Şu adrese gittiğin gibi Khalil her şeyi halledecek. Khalil halledecek…"

Son bir defa daha derin bir nefesle temizledim ciğerlerimi ve bütün kötü düşünceleri aklımdan kovarak kararlılıkla büyük bir adım attım ileriye doğru.

ℒ

Instagram: kedilimediyy

Beğenerek destek verebilirsiniz:)

○●

23. Maskeli Balo

○●

Not: Geçmiş sahneleri, kitabın olay örgüsüne doğru bir şekilde hakim olabilmek için oldukça önemli. Bundan sonra, Meira'nın ne yaptığıyla ilgili işlerin karanlık bir boyuta ulaştığı yere kadar bir geçmiş ve bir gelecek olacak şekilde gidişatı okuyacağımızı söylemiştim önceden. Bu 4-5 bölüm kadar böyle devam edecek

.

Beğenerek destek olabilirsiniz.

İyi okumalar dilerim:3

"Prensesi, Kötü Kraldan Kurtar!"

Bölüm Yirmi Üç

"

Maskeli Balo."

Uygar Karaşah

6 yıl önce…

1 Mayıs 2013

ℒ

Her yerde baş döndüren, ağaçlara kadar tırmanmış ışıklandırmalar, birbiri ardına bahçeye giren sarı kırmızı plakalı milyonluk araçlar, valeler, silahlı korumalar ve

Katalan

modernizmini andıran zengin mimarisiyle devasa bir malikane…

Ve burası Meira'nın evi bile değildi. Babasının sosyete ile bağlantısını çeşitli etkinliklerle bu malikanede yönettiğini

duymuştum. Yalnızca iş ve eğlence için kullandıkları bir tür yemek salonuydu adeta.

Mert de hemen az önce arabasından inmiş ve gömleğinin yakalarını düzeltirken eğlenen bir ifadeyle karşısında durduğumuz şatafata bakmıştı.

”Şu işe bak,” diyordu kravatını sıkarken. ”Babası bir Arap şeyhi olabilir mi?”

Anca Araplar sever bu kadar gösterişi,

diye düşünmeden edemedim. Suç dünyasında sessizlik, gösterişsizlik göze batmamak adına yazılı olmayan elzem bir kural olsa da Araplar’da bu tam tersi gibidir; ne kadar kanlıysa parası o kadar parlar altından süsleri.

Ceketimin önünü ilikledim.

Mert ve Uygar.

Takım kostüm içerisinde iki iblis; dışarıdan alımlı görünüşleri, pahalı kıyafetleri, cilalı ayakkabıları ve az önce valeye teslim ettikleri lüks arabalarıyla buraya ait gibi görünüyorlar.

Devil Wears Prada,

derken doğruyu söylüyorlarmış.

Ama aslında bu görünüme, ortama yabancı kalmayışımıza rağmen çok uzaktık sosyeteye. İkimiz de nefret ederdik sinek kaydı tıraşlı, makam araçlı tarikatçı ibnelerden.

İkiyüzlü ve iktidar yancısı olmaları mı desem, arka planda yürüttükleri pis işlere rağmen ekranda göstermeyi sevdikleri sahte güler yüzlülükleri ve hiç siklemedikleri kanserli çocuklar için yaptıkları bağışların karşılığı olarak gazetelerde boy boy sergilenecek,

‘bak ben zengin, cömert ve iyi biriyim’

manşetleri mi desem, onlara dair birçok şey midemi bulandırıyordu.

Ben sütten çıkma ak kaşık olduğum için değil tabii, en azından görkemli bir suçlu olmaktansa alçakgönüllü ve

elbette dürüst bir suçlu olmayı seçmiştim. Beni hiçbir magazin dergisinde,

'şu kadar bağışladı!'

deyip aynı hayır kurumunda kara para aklarken göremezdiniz.

Dürüst bir iblistim ben, boynuzlarımı da diken kuyruğumu da saklamazdım.

Belki Meira dışında,

diye parantez açmalıydım bu sava fakat hâlâ kendim üzerimde çalışıyordum.

Etraf koruma kaynıyordu, birilerinin bu kadar önemli misafiri koruması gerekiyordu sonuçta. Girişte davetiyeleri kontrol ederken üstler de aranmış, bir kadının tırnak törpüsüne dahi el konulmuştu.

Baloya gelecek olan iki denyoyu paketleyip yerlerine geçmiştik. Maskelerle gizlediğimiz yüzümüz ve diğer bütün erkeklerinkine benzeyen takım kostümlerimizle herhangi bir şekilde ayırt edilmemiz imkansızdı.

Benimki siyah bir maskeydi, dudaklarım da dahil bütün yüzümü, hatlarıma uygun kıvrımlarla kaplıyor, beni gizliyordu.

Mert'inki ise yalnızca gözlerini kapatıyordu, dudakları göz önündeydi ve keyifli sırıtmasını seçebiliyordum.

İçerisi de dışarısı kadar görkemliydi, bütün bu tasarım işlerinden, mimariden bir halt anlamaz, ilgilenmezdim de lakin insanı kendisine baktıran ve taştan işlemelerinde kaybettiren bir çekimi vardı her detayın. Ne süslü ve gürültülü bir hayattı bu böyle…

Kalabalığın ve bunca görkemin arasında Meira'yı aramaya başladım. 3 katlı olmasına rağmen devasa tavanlarıyla 10 katlı bir bina gibi gelen bu yapıda, bir şekilde ailesinin kulağına gidebileceğinden çekinerek, Meira'nın başını derde sokmamak için kimselere sormadan kendimiz bulmaya çalıştık onu.

Ve bulduk da. Üst katta sıcak, göz yoran bir ışığın ve devasa avizenin parıldayan kristallerinin altında dans ediyordu biriyle.

Kalabalığın ortalarındaydı; incecik belini korseyle saran ve eteğine doğru bollaşan fırfırlı toz pembe elbisesi, salık bukleli saçlarına arkadan bağladığı kurdelesi ve dantelli eldivenleri içinde zarif hareketlerle salınışı olduğum yere mıhladı beni birden.

Onda kutsal bir varlığın yaşadığını hep düşünmüşümdür zaten fakat şimdi onu böyle, anca masallardan fırlamış olabilecek bir yerde, o güzel elbisesi ve dudaklarına eklenen dalgın tebessümle görünce onun gerçek bir prenses olduğuna bütün kalbimle inandım gerçekten de.

Onu en son birkaç hafta önce görmüştüm. Odama geldiği ve tabancamla az kalsın kendini vuracağı için ona sertçe çıkıştığım akşamın ardından o güzel yüzünü asmış ve bana gizlemişti kendisini. Beni kendisinden mahrum bırakarak sert bir ceza vermişti bana. Sanki,

'işte, kalbimi kırıp canımı sıkarsan seni bensiz bırakır, böyle eziyet ederim sana!'

demenin bir yoluydu bu. Doğrusu beni nasıl mahvedeceğini keşfetmiş olmasına canım sıkılmadı değil. Bu silahı da sürekli bana doğru tutacağından endişelenmiyor değildim.

Kalabalığın arasından geçtiğimiz sırada bakışlarım bir tek Meira'ya kilitlenmişti, başka hiç kimseyi ve hiçbir şeyi görmüyordum. Altından buklelerinin her adımında, küçük omuzlarını her hareket ettirişinde zıplayışı, gözlerini karşısındaki genç kızdan ayırmadan arada ona yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldayışı, etraftaki ışığı bir ayna gibi yansıtan gözlerindeki hayat dolu parıltı…

Meira da diğer herkes gibi maske takıyordu, yalnız gözlerini kapatan dantelli, kenarından tüyün yükseldiği bir maskeydi fakat bu kalabalığın içinde, bu loş ışığın altında, bir maskenin ardında dahi olsa bütün salon tanıyordu onu. Herkesin gözü onun üzerindeydi sanki, onun yaydığı ışığa hayrandı.

Kalbim duracak sandım. Bu gecenin ne kadar önemli bir gece olduğunun bilincinde olduğum içindi belki kalbimdeki bu sıkışıklığın sebebi. Ona attığım her adımda bu farkındalık daha da arttı, ona yaklaştıkça, yüzlerce insanla dolu bu salonda onun o ölüp bittiğim kokusunu duyumsamaya başlayınca ellerim de titredi gerginlikle.

Meira'ya hayran olmakla fazlasıyla meşgul olduğum için onun dans ettiği kızın Öykü olduğunu dahi fark edememiştim.

Meira'nın hemen arkasındaydım "hanımlar," diye onları kibarca bölerken. "Sizi ayırmak zorundayım," dedim ve ikisi henüz ne döndüğünü anlayamazken ben Meira'yı kolundan tutup karşısına geçtim, Mert de aynısını Öykü için yaptı.

Şimdi Meira benim kollarımın arasındaydı, küçük elini avucum arasına almış ve onu belinden tutup kendime doğru çekmiştim. Her şey saniyeler kadar kısa bir süre içerisinde gerçekleşirken bir sonraki saniyeleri de neler döndüğünü anlamak ve uyum sağlamaya çalışmakla geçirmek zorunda kaldı.

Maskenin ardında parıldayan yemyeşil gözleri kocaman kocaman aralanmıştı.

"Sen…"

diyebildi anca, dönüp az ötedeki ikiliye, Mert ve Öykü'ye de baktı. Öykü'nün sorgu suali çoktan bitmiş, hemen kabullenmiş, hatta kıkırdamalar eşliğinde kendisini seve seve Mert'in kollarına bırakmıştı bile.

Meira ise bana döndüğü gibi, "inanamıyorum sana!" diye azarladı beni ve kendisini geriye çekmeye çalıştı ama dışarıdan bir problem yaşadığımızı belli etmeyecek bir şekilde bu çabasını engelledim.

Meira'ya doğru eğildim, "bağırırsan korkunç baban beni tanıyabilir," diye fısıldadım ona.

Fakat benim bu rahat tavrıma nazaran Meira korkmuş görünüyor, dört açtığı gözleriyle etrafa tedirgin bakışlar atıyordu. "Uygar…" derken de kavrayışımdan kendisini

çekip kurtarmaya ve bunu fark ettirmeden yapmaya çalıştı.

Ama ne Arap şeyhi psikopat babasından ne de onun makam sahibi ortaklarından korkmuyordum, bu yüzden onun gitmesine izin vermedim. Bu gece bütün sorunları çözecektim, buna çoktan karar vermiştim.

Meira ise onu bırakmayacağımı anlayınca mecburen bana daha da yanaştı, sözlerle beni yumuşatmaya, ikna etmeye çalışırcasına alçak, yumuşak bir sesle, ”ne yaptığının farkında bile değilsin,” dedi bana. ”Lütfen buradan hemen git, Uygar. Yalvarırım git.”

”Kimse beni tanımayacak,” dedim ona, belindeki kavrayışımı sıkılaştırırken. ”Maskemi çıkarmayacağım.”

”Yine de-”

”Şşş… Sorun yok,

hanımefendi,”

diye mırıldandım oyuncu bir ifadeyle. ”Ne ben sizi tanıyorum ne de siz beni. Herkes herkesle dans ediyor, biz de yalnızca dans eden iki yabancıyız.”

Biraz rahatlayabilse, kendisini benim kollarıma güvenle bırakabilse çözemeyeceğim bir şey olmadığını fark edecek ve özgürleşecekti. Bugün ikimize de çözüm getirmeye gelmiştim, ikimizin de acılarını bitirmek üzere büyük bir adım atmaya gelmiştim buraya.

Fakat ben ne söylersem söyleyeyim rahatlamış görünmüyor, aksine diken üstünde ter atıyordu. ”Uygar lütfen…” diye uysal bir sesle yalvarıyordu bana. ”Beni dinle ve hemen çık git buradan!”

Etrafına bakınıp duruyor ve herkes maskelerin ardına gizlenip kalabalığa karıştığı halde biz çırılçıplak bir şekilde orada savunmasızca dikiliyormuşuz gibi tedirgin gözüküyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyordum, kolumu kaldırıp onu tutmaya, yanağına dokunmaya yeltendim, ona güzel sözler sarf edecek, artık korkmaması gerektiğini söyleyecektim ama o ani bir hareketle kollarımın arasından çıkardı kendisini.

Ona uzandım fakat santimler kala kaçırdım kolunu. Kaşla göz arasında o narin vücudunu kalabalığın arasına atmış ve koşar adımlarla benden uzaklaşmaya başlamıştı.

”Meira!” diye seslendim onun arkasından fakat Meira’nın yanında iri yarı kaldığım için kalabalığın arasından insanlara çarpa çarpa anca geçebildim ve doğal olarak ona yetişemedim. ”Bekle!”

Bir adamı ittirdim, bir kadının kabarık elbisesinin eteklerine bastım ve sanırım birini ezdim, bu karmaşa sırasında Meira’dan da gözümü ayırmamaya çalışırken onun çoktan kapıya vardığını ve salonu terk ettiğini gördüm. N

ihayet salondan çıkıp devasa koridora vardım peşisıra, girip çıkan süslü misafirlerin arasında Meira’yı aradı gözlerim ama ancak hemen ileride köşeden dönüşünü yakalayabildim son saniyesinde. Bir kovalamaca oyunundaydık sanki ve köşe bucak kaçıyordu benden.

İlerideki koridorun sonu malikanenin arka tarafına, geniş bahçesine çıkıyordu. Kapıdan sıyrıldığım gibi soğuk hava dalgası çarptı yüzüme. Malikaneden yükselen ışıklar dışında ağaçlarla, melek heykelli süs çeşmeleriyle ve çardaklarla çevrili arka bahçe karanlıktı. Herkes dans salonundaki gürültüyle fazla meşguldü, bahçede kimsecikler yoktu.

Güzel.

Bir labirente benzeyen, iki tarafında da özenle şekillendirilmiş çalıların, minyatür heykellerin ve kısa ağaçların yükseldiği bahçede ilerideki çardakta gördüm Meira’yı. Cılız ışığın altında parıldayan altın sarısı saçları ele verdi onu, çardağın korkuluklarına tutunmuş derin düşünceler eşliğinde manzarayı izliyor ve soluklanıyordu.

Yaklaştığımı duyana kadar hareketsizdi, adım sesini alınca ise bıkkın bir nefesi sesli bir şekilde saldı dudakları arasından ve maskesini çıkarıp attı. ”

Ah…

Uygar, yapma bunu bana," diye sitem etti acı çekiyormuş gibi.

Çardağa adım attığımda dönebildi bana. "Sana gitmeni söyledim. Anlamıyorsun. Gerçekten anlamıyorsun!"

Gitmeyecektim. "Anlat o halde," dedim iki adımda karşısına geçerken ve ona üstten, ısrarla bakarken. Maskemi de çıkarmıştım bu sırada. "Sorun ne Meira?"

"Sorun…" diye hararetli bir başlangıç yapsa da devamını getirmeye varmadı sözcükleri. Araladığı dudakları geri kapandı ve sıkıntılı bir ifadeyle arkasını döndü ama öylece benden kaçınmasına izin vermedim, onu kolundan tuttum.

Yalnız temasıyla yanıp bittiğim kadını tutup kendime çevirdim, bir de ölüm fermanımı imzalamak ister gibi, "Meira," dedim ona, "bana bak, gözlerime bak."

İçinde verdiği savaşı yüzüne de yansıtan, karmakarışık ve darmadağınık duran kadın, ısrarım üzerine o güzel yeşillerini kaldırdı ve benimkilerle buluşturdu. Hemen boğazıma sert bir cisim oturur gibi oldu, yutkunarak gidermeye çalıştım onu da ve kendimi toparlayarak yüzleştim onunla.

Ona dokunmak zordu, yeterince özeni göstermezsem her an kırılabilecek narin bir porselen bebek gibiydi, ona kıyamıyordum. Ellerim daha da yukarılara çıkıp yanaklarını bulurken, iki yanağından onu tutup yüzümü yüzüne yakınlaştırırken damarlarımda süzülen kanım kaynıyor, ciğerlerime hava gitmiyordu sanki. Böyle dehşet bir etkisi vardı üzerimde, o yüzden kısa bir süre konuşamadım bile.

Ona alışmaya, bu denli yüksek dozda kanıma aldığım kadına bünyemi alıştırmaya çalıştım ve sonunda, "biliyorsun," dedim ona, sesim bir fısıltı gibi çıkarken. "Hiçbir şeyi itiraf etmeme gerek yok Meira, her şeyi biliyorsun."

Sessiz kaldı ama gözlerini de gözlerimden ayırmadı. "Senin için çıldırdığımı görüyorsun," dedim dürüstçe.

Biraz daha yaklaşırsam, biraz daha yüzüne doğru eğilirsem burunlarımız birbirine sürtecekti.

”Sana kapıldığımı,” dedim zorlanarak, ”ve ne yapacağımı bilemediğim için çevrende pervane olduğumu biliyorsun.”

Evrenin bütün ışığını barındıran ve yansıtan birer cam gibi parlak iri gözleri titredi sanki. Dudakları bir itirazda bulunmaya yeltenir gibi hafifçe aralanmış fakat öyle de kalmıştı. Bir tek ellerini kaldırıp kolumu tutmuştu yüzündeki temasımı kesmek için fakat parmakları koluma sarıldığı haliyle kaldı, herhangi başka bir direniş sergilemedi.

Başımı salladım iki yana. ”Meira, ben aklımı yitirmek üzereyim,” diye ne denli yaralı ve savunmasız olduğumu gösterdim ona. İçimi açtım ilk defa, onun için kıvranan zavallı tarafımı, en ve tek büyük zaafımı sundum ona:

Meira.

”Bedenimde iki kişi yaşıyor gibi,” diye devam ettim zorla. ”Ben küçücük bir yere kıvrılmışım ve geriye kalan her yerde de sen varsın. Beni yönetiyorsun,” dedim kararlılıkla. ”Aklıma fikrime, kalbime her yerden saldırıyor ve beni istila ediyorsun. Kanıma zehir gibi karışıyorsun.”

Ona olan bağlılığımın ne denli büyük olduğunu fark ettiği andaki korkusunu yakalayabilmiştim. Haklıydı, ona kızamadım, ben bile hislerimin derinliğine ve iliklerime dahi bu denli işleyebilmesine karşı dehşet duyuyor, neye uğradığımı şaşırıyordum. O nasıl olur da kabullenebilirdi bu fikri kolayca?

Sessiz kaldı yeniden fakat içindeki karmaşayı, bir şeyleri söyleyip söylememesi gerektiğinin ikilemini yaşayışını, o savaşı okuyabiliyordum yüzünden.

Biraz daha yaklaştım ona, alnım alnına değiyor ve göğsüm derin nefeslerle inip kalkıyordu. ”Bilmem gerekiyor,” dedim ona ve deli bir adam gibi göründüğümden emindim bu sırada. ”Aynı duyguların, düşüncelerin zerresinin de

olsa sende yeşerip yeşermediğini bilmem gerekiyor Meira. Bana söylemen gerekiyor," diye yalvardım.

Gerekirse dizlerimin üzerine de çökerdim bunun için. Birkaç kelime için, beni avutacak birkaç basit sözcük için ayaklarına kapanabilir, iki dudağı arasından çıkacakları çölde su bekleyen Bedeviler gibi bekleyebilirdim.

Korkunçtu. Hayatımda korkuyu ilk defa o an Meira'nın karşısında, bana olumsuz bir söz etme ihtimalini düşünürken hissettim. Bana,

'seni sevmiyorum,'

deme ihtimali kanımı dondurdu, bütün tüylerimi arşa kaldırdı.

Hayatımı onun vereceği karşılığa bağladım: Beni bitirebilirdi. Orada bana son verebilirdi. Bu denli bir gücü vardı üzerimde ama sessizliğini korumaya devam etti. Bütün bunları söyleyebilmek için kendimle nasıl savaşlar verdiğimi biliyor muydu ki? Kendi duygularıma teslim olmanın, bu kadar savunmasız, iradesiz, zavallı bir aşık olduğumu kabullenmenin nasıl bir cesaret gerektirdiğini biliyor muydu?

"Bir şey söyle Meira," diye mırıldandım. "Yalvarırım konuş benimle."

Duraksayışında bir tereddüt vardı, bir tür kararsızlık ve çaresizlik gibi ama az sonra gözlerini kaçırarak göz kontağını bozdu benimle. "Biz…" dedi sıkıntıyla, "olamayız Uygar. Üzgünüm."

Ama benden öylece kopmasına izin vermeden hemen tekrardan döndürdüm onu kendime. "Neden bunu söylediğini biliyorum," dedim. "Neyden çekindiğini biliyorum Meira. Beni dinle lütfen."

Durdu ve beni dinledi gerçekten de. Sanki ikna edilmeyi bekliyordu, kendisi karar veremediği için, bu güce sahip olmadığı için benim yapmamı, onu yönlendirmemi, bu ikilemini bitirmemi istiyordu.

"Her şeyi düzelteceğim," temennisini verdim öncelikle ona. "Sen bile az da olsa biliyorsun… pek iyi biri olmadığımı

biliyorsun. İyi işler yapmadığımı biliyorsun.” demek zor geldi. ”Ama her şeyi düzeltiyorum artık Meira! Bütün bu hayatı geride bırakacağım.”

Meira, küçük bir şaşkınlıkla baktı bana başta.

Sadece biraz daha girmeliydim kanına, onun için değiştiğimi ve daha da değişeceğimi kanıtlamalıydım önce ona. Güven vermeliydim, kendisini bana emanet edebileceğini ona göstermeliydim. Sonra gelecektim asıl mevzuya.

”Adli Yargı sınavına gireceğim,” diye devam ettirdim. ”Savcı olacağım.”

Alt dudağını kıstırdı üst dudağıyla ve kafası karışmış göründü. Onlarca düşünce vardı sanki kafasında, kaşları çatıktı hafifçe ve dalgın duruyordu.

”Savcı…”

diye tekrarladı kendince. ”Ne için?”

”Başka bir yol çizmek için,” dedim hemen. ”Dürüst ve temiz bir kariyere odaklanmak için.”

”Sonra ne olacak?”

Tereddüt etmeksizin, ”seninle beraber olmak istiyorum,” dedim ona.

Bu teklifsiz itirafım üzerine gözlerini kırpıştırarak baktı bana. Ne diyeceğini bilemeden dudaklarını açtı ve geri kapattı.

”Sana layık bir hayat inşa edeceğim,” derken kanım kaynıyor, onun düşüyle harmanlanan varlığım coşuyor, kollarını sıkıca kavrayan parmaklarım titriyordu.

”Seni de içine alabileceğim kadar temiz bir sayfa açacağım Meira,” derken istemsizce bir deli gibi gülmeye başladığımı fark ettim. ”Bütün pisliklerden uzakta-”

”Uygar,” diye böldü beni endişeli görünerek ve çevresine bakındı yeniden. ”Başına bela almanı istemiyorum.”

Nefes alış verişim hızlanıyordu, onu daha da sıkıca kavradım. ”Sana istediğin her şeyi verebilirim!” diye

atıldım bahsettiği belayı duymazdan gelerek. ”Bütün dünyayı önüne serebilirim Meira.”

Bu sözlerim onu iyice acı verici bir ikileme sürüklüyormuş gibi sıkıntılı göründü, bir şey onu engelliyordu, bileklerindeki prangaları hatırlatıyordu sanki ona. Boş olamazdı bana karşı, böylesi bir ifadeyle, içi gidiyormuş gibi görünürken beni yok sayamazdı. Korkuyordu onlardan, başıma bir şey gelmesinden endişelendiği için kendisini geri tutuyordu benden.

”Uygar…” diye mırıldandı, o güzel kaşları kıvrılmış ve yüzüne kasvetli bir hava vermişti.

”Meira,” dedim ona, ”beni dinle. Beni duy. Beni duy Meira, lütfen…”

Aramızdaki bariyeri kaldır ve bana izin ver; sana ulaşmama, sözlerimin demirden zırhını yarıp geçmesine izin ver Meira!

”Seni uzun zamandır seviyorum,” diye itiraf ettim bir çırpıda.

”Seni bana rağmen sevdim. Seni hak etmediğimi bildiğim halde, kötü biri olduğumu, değer algımın, insanlığımın kafayı yediğini, bir insandan çok her şeye benzediğimi, bütün iyiliğimin köreldiğini bildiğim halde seni bana rağmen sevdim. Seni Uygar’a rağmen, Uygar’ın taş kalbine ve yozlaşmış insanlığına rağmen sevebildim.”

Şimdi de bütün bunları fazla bulmasından ve ona ne denli derinden bağlandığımı bildiğine göre bundan ürkmesinden korktum ama artık daha fazla gizlersem ölecektim. Günlüğümün sayfaları yetmiyordu kalbimdeki bu ağırlığı paylaşmaya, mürekkebim tükeniyordu sırf bir bakışına içimde harmanlanan alevleri anlatmaya.

O yüzden bilmeliydi artık, herkesten sır gibi sakındığım bu bağımlılığımı bilmeli ve yükümü paylaşmalıydı benimle yoksa tamamen yitirecektim aklımı. Beni bir kere ölümden kurtardığı gibi şimdi de boğazıma kadar battığım belirsizlikten kurtarmalıydı. Bana bir karşılık vermeliydi, elimi tutarak o karanlıktan çıkarmalı ve olumlu veya

olumsuz bir karşılıkla beni daldığım hayallerden kurtarmalıydı.

Meira ise bir cevabı varsa bile öyle istediği gibi onu bana veremezdi sanki, tedirgindi. Etrafına bakınıyordu hâlâ, her an birilerinin gelip bizi basma olasılığından ötürü diken üstündeydi ve her haliyle bana kendisini teslim edemeyecek kadar endişeliydi.

"Mutsuzsun," dedim ona asık bir suratla. "Görüyorum Meira. Nasıl bir ailen varsa artık, seni mutsuz ediyorlar. Oysa ben bütün hayatımı seni sırf gülümsetme uğruna harcayabilirim."

Neredeyse sarkastik fakat acı çeken bir gülme sesi yükseldi ondan. "Bana bu kadar bağlanmış olamazsın," dedi itirazlar ederek. "Ne istiyorsun Uygar? Bana kalacak olan mirasta mı yoksa gözün? Bu yüzden mi pervane oldun çevremde? İstediğin bu mu?"

Kelimelerimin ne kadar yetersiz olduğunun bilinciyle ve neredeyse kendime öfkelenerek, "tek istediğim sensin," dedim ona. "Ve seni kazanmak için de her şeyi kaybetmeye hazırım ben Meira."

Titrek bir nefes saldı dudakları arasından, "Uygar," diye itiraz edecekken devamını getiremedi, dili varmadı söylemeye.

"Bir şey söyle," diye çaresizce yalvardım yeniden ona. "Sevgimi sorguluyorsan eğer sana kanıtlarım, sabaha kadar sana hislerimi anlatırım Meira ve-"

Bir mucize.

Belki o ana kadar hayatımda gerçekleşen en güzel şey.

Meira'nın koluma tutunarak topukları üzerinde yükselmesi ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir acemilikle, telaşla dudaklarını dudaklarıma bastırması…

Benim gibi bir günahkara, asla giremeyeceği cennetin neye benzediğini gösterdi.

Kalbime saplanan bıçaklar ilk defa beni öldürmüyor da diriltiyor gibi hissettirdi. Nefesimi tutuşum ciğerlerime

eziyet gibi değil de

lütuf

gibi geldi. Bütün vücudum donakaldı Meira'nın bu amansız saldırısıyla ve hiçbir tepki veremedim şaşkınlıktan.

Çok aniydi ve kısa sürdü; 7 saniye kadar hatta. Meira topukları üzerine geri inip benden uzaklaştığında ise diğer yarımı da kendisiyle beraber götürdü sanki.

Bana aşağıdan o iri gözleriyle, bir şeyleri çok söylemek istiyor ama cesaret edemiyormuş gibi sıkıntılı ama çekingen bir ifadeyle bakıyor, benden bir tepki bekliyordu.

Az önce cennetin nasıl tattığını bana bizzat gösteren kadının kutsadığı dudaklarım cehennem ateşiyle kavruluyordu sanki.

Sert bir yutkunuşla baktım ona, onun yeşilleri ise benimle çıkış arasında mekik dokuyordu.

İstemeye istemeye, "artık gitmeliyim," dediğinde ve dönüp beni geçmeye yeltendiğinde onu kolundan yakaladım. Ona doğru attığım büyük bir adımla ve vücudunu kendi bedenimle çardağın korkuluğu arasına sıkıştırdım.

Her an birinin bizi basabileceğini düşünerek, "Uygar, bekle-" diye beni durdurmaya yeltendi fakat beni itmek için kaldırdığı elini de bileğinden yakaladım ve onu korkuluğa yaslayarak dudaklarına kapandım.

Temasımla bütün gerginliği silinir gibi oldu sanki, çok çabuk teslim oldu bana ve kendisini bıraktı. İki elimle de ensesini tutuyordum şimdi onu öperken; baş parmağım yanağını okşuyor, dudaklarımız uyum içerisinde birbirine karışıyor ve alev alıyorduk.

Bana istediğim işareti vermişti, boşlukta tek başıma çırpınmadığımı, bana karşı hisleri olduğunu göstermişti!

Hayatımda en mutlu olduğum günü yazdım hemen kafama:

1 Mayıs 2013.

Kendimi kaptırmış olmalıydım, onu seviyor gibi değil de düşmanıymışım ve ondan hıncımı çıkarıyormuşum gibi sömürüyordum dudaklarını. Çölde bulduğum suymuş gibi, kimsesizliğime doğmuş bir güneş gibi, bitirmek istercesine tüketiyordum onu. Geriye tek bir lokma bile bırakmadan, büyük bir açlıkla ziyafetimi çekiyordum iki dudağı arasından.

Nefes almasına müsaade bile etmediğimi fark ettim, ben gayet de dudakları arasında nefessizlikten ölmeyi yeğlerdim fakat ona kıyamadım. Dudaklarımı, ona nefeslenmesi için müsaade ederek onunkilerden ayırdım ama ondan ayrılmadım, alnımı alnına yaslayarak aldığı derin nefeslere eşlik ettim.

Yeniden kavuşmayı sabırsızlıkla bekleyerek içimden saymaya başladım:

'Bir, iki, üç, dört, beş, bu kadarı yeterli mi?'

der gibi ısrarla baktım gözlerinin içine, göğsünü şişiren derin nefeslerini de saydım ve ölümün kıyısında nefeslenen bir canlı gibi kıvrandığını görünce biraz daha zaman tanıdım ona.

Zar zor, "bunu… yapmamalıyız," diye fısıldadı beni deliye çeviren o tatlı sesiyle. Onu tuttuğum ellerimdeydi parmakları fakat beni kendisinden ayırmaya onun da isteği yoktu hiç.

Bu sefer yanaklarını öptüm birer birer, aklımı başımdan alan dudağının sağ alt kenarını, o küçük, sivri çenesini, burnunu…

"Biri bizi görebilir,"

diye fısıldıyordu titreyen boğuk sesiyle ama onun parmakları da koluma kenetlenmişti, beni kendinden ayırmıyordu.

Aklım hâlâ az önceki o öpüşmedeydi. "Bunun için…" Güldüm, çıldırdığımı düşündüm, hemen şimdi kafayı yemiştim, başımı salladım iki yana. "Senin için ölürüm," dedim bütün kalbimle ve Meira'nın sürekli tedirgin bir şekilde kontrol ettiği çıkışa doğru omzumun üstünden

bakındığım sırada sert bir ifade yüzümde şekillenirken, ”senin için öldürürüm Meira,” diye söz verdim ona.

Bir şaşkınlık geçti gözlerinden. Parmakları bu sefer beni kendisinden nazik bir hareketle uzaklaştırmak üzere ellerimi çekti üzerinden, geriye gitmem için hafifçe göğsümden ittirdi beni fakat kendisi de geldi benimle. Yalnızca o köşeden çıkmak ve benimle karşılıklı konuşmak istedi, elleri hala üzerimdeydi.

Ona istediği alanı tanıdım. O ise, ”ne biliyorsun aileme dair?” diye sordu cevabımdan çekinerek.

Derin nefesler alırken ve aklımı az önceki andan kurtarmaya, şu ana odaklanmaya çalışırken buldum kendimi. Aç gözlülüğüm daha da fazlasını istiyordu, Meira’yı nefessiz bırakana kadar öpmek ve onun ruhunu sömürmek istiyordu ama odaklanmalıydım.

Sikeyim… Odaklan!

Odaklanmalıydım. Bu gece özel bir geceydi, artık asıl konumuza gelmeliydim. Ona neler dönüp bittiğini anlatmalıydım.

Sonunda, ”aileni araştırdım,” dedim ona, aklımı başıma toplamaya çalışıyordum hâlâ. En zor kısmı da burasıydı. ”Kendilerine dair bir şey bulamasam da yaptıkları bazı işleri buldum.”

Meira’nın kaşları çatıldı elbette hemen.

”Sen…” dedi, kafa karışıklığıyla, ”ne diye ailemi araştırdın şimdi?”

İç çektim; ellerimi pantolonumun ceplerine atmıştım, Meira’ya bakmayı reddederek az ötedeki devasa malikaneye bakıyordum.

”Reşitsin ama bir tutsak gibisin,” diye mırıldandım. ”Okula gönderilmiyorsun, yalnızca orkestrada sahne almana izin var ve o da sınırlı. Konservatuara korumalarla getiriliyor ve aynı saatte geri götürülüyorsun. Konservatuardakiler dışında -ki onları da ailenin seçtiğini düşünüyorum- kimseyle konuşma, arkadaş olma iznin yok. Sana ait bir telefon bile yok. Dış dünyadan, insanlarla

iletişimden tamamen uzak tutulmuş, resmen kuledeki Rapunzel gibi esir edilmişsin.”

Bütün bunları bu kadar apaçık bir şekilde söylememe şaşırmış ve saldırıya uğramış gibi göründü. Hemen, ”sadece… biraz sıkı bir ailem var-” diye savunmaya geçecek oldu ben onu bölmeden önce.

”Sıkı bir aile mi?” diye sordum sarkastik bir sesle. Omzumun üstünden ona kısa bir bakış atmış, ne denli gergin durduğunu görmüştüm. ”

Onlara direndiğin bir noktada seni akıl hastanesine bile yatırmışlar.”

”Yine de-”

”Sen bir esirsin resmen Meira,” diye üsteledim. ”Daha bilmediğim neler dönüyordur kim bilir aile içinde…” diye mırıldanırken rahatlığımın yerini sinirin aldığını fark ettim.

Meira sessiz kaldığında çenem kasıldı gerginlikten, ”sana şiddet de uyguluyorlar mı?” diye sordum ona.

Hazırlıksız yakalanmıştı bütün bunlara ama yine de beceriksiz bir çabayla, ”hayır,” diye itiraz etti.

Kaşlarım çatıldı, vücudumu ona doğru döndürdüm ve üzerindeki kıyafete baktım. Fırfırlı dantelli uzun kolları vardı elbisenin.

”Neden hep uzun kollu şeyler giyiyorsun?” diye sordum ona. ”Soğuktan diyemiyorum, etek giymesini biliyorsun sonuçta.”

Geriye doğru adımlarken, ”Uygar-” diyecek oldu ama tek bir adımda yanındaydım ve kolunu nazikçe yakalayıp kaldırdım. Elbisesinin kolunu indirip tenini açığa çıkartırken gerçekten de yanıldığımı umuyordum, abarttığımı, belki paranoya yaptığımı düşünüyordum ama bileğinin etrafında başlayan ve yukarıya doğru tırmanan o morluğu, o derisindeki zorlamayı gördüğümde kafamın arkasına sert bir darbe yedim sandım. Kaskatı kesilmiştim yeni yeni oluşmaya başladığı belli olan morluğa bakarken.

”Siktir…”

diye mırıldandım. ”Bunu sana kim yaptı Meira?”

Elbisesinin kolunu daha da çekerek açmaya ve iyice ifşa etmeye, başka ne tarz yaraları olduğunu görmeye çalıştım ama şiddetle çekti hemen kendisini ve uzaklaştı benden.

”Önemli bir şey değil!” dedi kolunu çekiştirip tenini gözlerden saklarken.

Onu daha fazla zorlayamazdım, sinirlerimi alt üst de edecekti fazlasını görmek. Bundan sonra zaten güvende olacaktı, bunu düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

”Sana zarar veriyorlar,” diye mırıldandım ama bunu kendime hatırlatıyordum sanki. Kendimi sakinleştirmek çok zordu o an, sadece biraz sabretmem gerektiğini biliyordum ama.

Halledeceğim, her şeyi halledeceğim.

Meira ise, ”aile içinde anlaşmazlıklar olur, tamam mı?” diye savunmaya çalıştı.

”Bütün hayatını zindan etmek gibi anlaşmazlıklar mı?” diye sordum sertçe. ”Şiddet uygulamak gibi anlaşmazlıklar mı?”

Geçerli bir argümanı olmadığı için daha fazla uzatmadan kabullendi. ”Pekâlâ,” dedi kızgın görünerek. ”Nereye getiriyorsun bütün bunları? Ne olmuş yani? Ailemle aram kötüyse bile bu benim problemim.”

Sen ve ben iki ayrı özne olamayız ama Meira,

‘biz’

demelisin bundan sonra.

Derin bir nefes aldım. ”O gece,” dedim, ”Mert ve Öykü beraber sinemaya gitmek için yanımızdan ayrıldığı gece Öykü’ye nasıl imrenerek baktığını gördüm Meira. Sana hiçbir zaman verilmeyen dünyanın en doğal hakkına nasıl da için giderek baktığını, böyle sıradan bir şeyi bile özgürlük saydığını ve o özgürlüğe gıpta ettiğini gördüm.”

Seni bir daha öyle görmektense ölmeyi yeğlerim.

”Böyle bir hayat yaşamayı hak etmiyorsun,” dedim ona.

Yutkunduğunu, kasvetli bir ifadeyle bakışlarını benden kaçırdığını gördüm. ”Yapılacak bir şey yok ama Uygar,” diye mırıldandı hüzünlü, kırgın bir sesle.

Umuda dair her şeyi söküp atmışlar içinden,

‘acaba’

diye bile sorgulayabileceği cesaretin zerresini bırakmamışlar onda.

Ona yaklaştım tekrardan, karşısına dikilip ne denli ciddi olduğumu görmesini isteyerek sert bir ifadeyle baktım ona.

”Tek bir söz,” dedim, ”tek bir söz söyle ve seni buradan alıp götüreyim.”

Bu teklifimle beraber gergin bir şekilde güldü. ”Beni alıp götürecek misin? Kapıdaki M16’lı adamları gördün mü sen?”

İç çektim, ”M16 değil, M4,” diye düzelttim onu ve devam ettim: ”Ön kapıda 5 silahlı adam, girişte biri silahlı diğeri silahsız nöbetçi, içeride iki silahsız görevli, arka bahçenin dışında devriye gezen üç silahlı nöbetçi ve çatıda da başka bir adam. Toplamda 10 silahlı ve 3 silahsız, 13 adam.”

Kaşları çatıldı nereye varacağımı bekleyerek. Küçük yüzüne yaklaştırdım yüzümü ve ona bir sır verir gibi, ”benim ise dışarıda talimatımı bekleyen 39 silahlı adamım var.”

Gözlerinin fal taşı gibi açılışını anbean izledim. İlk şoku atlattığı gibi göğsümden ittirdi birden beni ve inanamıyormuş gibi hayretle baktı bana:

”Sen kafayı mı yedin?” diye cırladı fakat sesinin birine gidebileceğini düşünerek hemen sesini kıstı ve hiddetini koruyarak, ”çıldırdın mı?” diye sordu. ”Sen buraya balo için gelmemişsin, burayı istila etmeye gelmişsin! Eşkıya mısın sen Uygar?”

Tek bir telefon araması kadar uzaktaydı adamlarım ama zamanımız vardı henüz. Meira'yı kazanmalıydım. "Seni nasıl yanlarında tutuyorlar?" diye sordum düşünceli bir şekilde. "üzerinde nasıl baskı kuruyorlar?"

"Uygar…" dedi yutkunarak. "Yapamam… Ben-" Durdu, saçlarını geriye doğru tarayıp aklını başına toplamaya çalıştı ve sonunda korkudan irice açılan cam gibi parlak gözlerini bana kaldırdı. "Üzgünüm. Açıklayamayacağım çok şey var ama bunu yapamam. Sen ve adamların hemen gitmelisiniz buradan. Hemen!"

Aceleci adımlarla beni geçip çardağın çıkışına doğru adımladı ama benden sonra henüz birkaç adım anca atmıştı ki, "maalesef, bunun için çok geç," diye mırıldanmamla beraber durduğunu duydum.

Bir hırsla, "Uygar!" diye çıkıştı bana. "Ne yapacaksın? Başına bela almana izin veremem!"

Arkamı döndüm onunla yeniden yüzleşebilmek için. O kızgın, hırçın bakışlarıyla, uzun kirpiklerinin çerçevelediği yeşil irisleriyle karşılaştım. "B

uraya sadece seni görmek için gelmedim," dedim, boynumu hareket ettirdim. "Seni götürmeye geldim."

Kaşları havaya kalktı hafifçe ve bir şaşkınlık nidası koptu dudaklarından. "Ne?" Fakat ne kadar ciddi durduğumu görünce başını iki yana salladı hayretle. "Hayır, kabul etmiyorum," dedi sertçe. "Nasıl bir belaya bulaşmak üzere olduğunun farkında değilsin."

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırdım ve kendi kendime mırıldandım: "

Ah…

Seni gerçekten de ikna edebileceğimi sanmıştım. Kendi isteğinle benimle gelmeni ummuştum."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Meira nereye varacağımı merakla kolluyor ve gergin görünüyordu. Öncelikle yere attığım maskemi aldım ve bütün yüzümü gizleyen siyah maskeyi yüzüme geri taktım. Meira'nın

tedirgin bakışları anbean beni takip ederken de sonunda dudaklarımı aralayıp konuştum:

”Şimdi,” dedim tane tane, ”seni zorla götürmem gerekecek.” Başımı salladım dalgın bir şekilde. ”Üzgünüm Meira. Sana kendimi affettireceğim sonra, söz veriyorum.”

Hayretle aralık kaldı dudakları.

”Pardon?”

Ben ise ceketimin önünü açmış ve bir çırpıda üzerimden çıkararak Meira’yı ürkütmüştüm fakat tek derdim onun eteğinin altının gözükmesini istememmedi.

Ceketi elime alıp Meira’ya yaklaştığımda ise niyetimi sonunda anlayıp kocaman kocaman araladığı gözleriyle geriye kaçıldı hemen.

”Uygar benim için bu riski almana değmez!” dese de karşısına geçmiş ve ceketi beline dolamıştım bile. Böylece ceket elbisesinin arkasını yeterince kapatmıştı ama Meira ben ceketi güzelce ayarlarken aradan sıyrılmaya ve kaçmaya çalıştı.

Yeniden tuttum onu fakat bu sefer eğildim ve bacaklarını kavrayarak tek harekette omzuma attım bedenini. Küçük, tiz bir çığlık koptu dudakları arasından ben doğrulurken. Her şey bir göz kırpması kadar ani bir şekilde geliştiğinden birden kendisini omzumdan aşağıya sararken ve sırtımla bakışırken bulmuş olmanın şokuyla ilk birkaç saniye boyunca herhangi bir direniş gösteremedi.

Ceket kalçalarını örtüyordu ve artık onu ikna etmenin bir yolu olmadığını da anlamıştım, bu yüzden daha fazla zaman kaybetmeden çardaktan çıktım.

Anca o korkuyla çözülebildi dili. ”Ne yapıyorsun Uygar?” diye cırladı yeniden. ”İndir beni!”

Cebimden telefonumu çıkarmıştım bu sırada, en son aradığım numarayı geri aradım Meira’nın itirazlarını ve sırtıma indirdiği yumrukları görmezden gelerek.

Karşı taraf anında açtı telefonu. ”Girin,” talimatını verdim onlara.

Meira'nın dudaklarından bir panik nidası koptu. "Uygar çıldırdın mı? Sana ne yaparlar biliyor musun?"

"Zorluk çıkaranı da vurun," diye ekledim telefonda ve telefonu kapatıp cebime geri tıktım.

Meira çırpınıyor, bacaklarını hareket ettiriyor, tırnaklarını batırdığı gömleğime tutunarak vücudunu doğrultmaya, kurtulmaya çalışıyordu ama hiçbiri biraz olsun etkilemiyordu beni. Yolumu şaşmadan ve hiç acele etmeden arka bahçedeki patikayı büyük bir rahatlıkla geçiyordum.

Malikanenin arka bahçeyle ayrıldığı girişe geldiğimizde Meira yükselebildiği kadar yükselip bakınmaya çalıştı. "Sakın! Uygar sakın!" diye yalvarıyordu bana. "Aklını mı yitirdin? O adamları ara ve gelmemelerini söyle hemen şimdi! Uygar… Lütfen girme içeriye!"

Ama girdim içeriye. Koridor boş ve loştu, ilerideki dans salonundan müziğin sesi geliyordu kulağa hafiften fakat daha birkaç saniye geçmeden çığlık sesleri yükseldi.

Meira da panikle çığlık attı bunu duyunca. "Uygar! Ya birini vururlarsa?" diye ağlamaklı bir sesle sordu. "Bu insanlar çok önemli insanlar! Hayatın kayar Uygar! Mahvederler seni! Ölmekten beter ederler! Lütfen yapma! Durdur şunları! Ateşle oynuyorsun Uygar!"

Maskemin gizlediği şeytani bir sırıtma belirdi dudaklarımda. İçerideki zümreyi ne denli küçümsediğimi ve yıllardır da onların asıl sahipleriyle ip üstünde cambazlık yaptığımı, benim ateşle oynamaya daha çocukluktan alışık olduğumu bilmesini isterdim Meira'nın ama bir şey söylemeden yoluma baktım.

Çığlık seslerinin yükseldiği dans salonunun arka girişine gelmiştik, büyük kapının önündeydik. Tek elimle kapıyı açmamla beraber çığlık sesleri daha da gerçekçi bir boyut kazandı.

Diğer taraftaki girişten içeriye akın eden, üzerlerinde siyah giysileri ve yüzlerindeki siyah maskeleriyle silahlı

adamların talimatlarına uyarak telaşla salonu boşaltmaya çalışan misafirler etrafı kaotik bir yere çevirmişti.

Salonun iç tarafına doğru ilerledim sakince.

İçeriye akın eden adamlardan biri bizi görünce silahını indirerek yaklaştı. Yüzündeki kar maskesi kehribar gözleri dışında saçı da dahil olmak üzere her yerini gizlese de sesinden Ozan olduğunu anladım.

"Araba dışarıda bekliyor," dedi bana kısa bir anlığına eşlik ederken.

"Biz gittikten sonra geri çekilin siz de," talimatını verdim. "Oyalanmayın. Yardım çağırmışlardır."

Küçük bir hareketle başını salladı ve namlusunu kaldırarak beni geçti, kalabalığı bir koyun gibi dağıtmaya diğer maskelilerin yanına gitti.

Meira'nın bütün itirazlarına rağmen salondan çıktık, merdivenleri indik, biz çıkışa giderken siyahlar içerisindeki silahlı adamlar da içeriye geçiyor, kaleyi istila eden casuslar gibi görünüyorlardı.

Prensesi, kötü kralın elinden kurtarıyorduk ne de olsa.

Dışarıdaydık artık, Meira'nın sırtıma savurmadığı darbe, tırnak, çimdik kalmamıştı. Bahçeyi geçiyorduk, iki tarafta da etkisiz hale getirilmiş korumaları yere yatırmış ve tepelerinde bağıran, tehditler savuran, hareketsiz kalmalarını emreden adamlarım vardı. Misafirler, otoparka park edilmiş araçlarını dahi boş vererek bahçe kapısından kendilerini dışarıya atma çabasına girdiklerinden onlar da bizi geçiyorlardı aceleyle.

Bir köpek takıldı bu arada peşimize. Bacaklarımın dibinde dolanıp havlayıp durdu fakat onu umursamadan yürümeye devam etmem yüzünden ısırmaya cesaret edemedi.

Meira ise onu görünce yeniden doğrulmaya çalıştı.

"Lulu?

Isır onu Lulu! Isır hadi! Bacağından ısır kızım!" diye cesaretlendirmeye çalıştı köpeğini ama bu yalnızca

yüzümde büyük bir sırıtma yarattı.

Omzumu hareket ettirip Meira'yı hafifçe zıplattım ve "biraz daha şansını zorlarsan köpeğini de kaçırırım," diye tehdit ettim onu.

Sanki köpek de ne dediğimi anladı ve havlamayı kesmese de hemen dibime yaklaşmaya cesaret edemeyerek arkadan araya mesafe koyarak geldi peşimizden.

"Sen delisin," diye mırıldandı Meira da şaşkınlık içerisinde.

Sırıttım.

Belki…

Elimde bir güç var ve ben bunu sevdiğim kişiyi kurtarmak için kullanmayacağım öyle mi? Asıl delilik seni bu cehennemde bırakmak olurdu Meira.

Bahçeden çıkmış, köşeyi ve adamları geçerek arabaya gelmiştik. Yolcu koltuğu tarafını açtım önce ve Meira'yı omzumdan indirdim.

Henüz geri çekilmemiştim ki Meira'nın sert bir tokadı yanağıma indirmesi bir oldu. O kısa süreli sessizlikte köpek de bize yetişti ve dibimizde havlayıp kafa sikmeye devam etti.

Yüzümü çevirip Meira'ya baktığımda bana kaşlarını çatarak, güvensiz ama hırçın bakışlarla karşılık verdiğini gördüm. Tepkimden çekindiğini, hatta kısa bir anlığına az önceki cesaretini kaybedip korkarak geriye adımlamayı düşündüğünü fark ettim.

Ama beklediğinin aksine dudaklarımın kenarı kıvrıldı ve "bir daha yap," dedim ona. Diğer yanağımı da dönebilirdim hatta.

Meira ise bunun benim için bir zevk olduğunu fark edince vurmaktansa geri çekildi. "İnanılmazsın," diye hayretle soludu. Etrafına bakındı, az önce kapısından çıktığımız bahçeden misafirlerin koşar adımlarla canları pahasına kaçtıklarını, telaştan yerlerde yuvarlandıklarını ve birbirlerini ezdiklerini gördü.

”Gözlerime inanamıyorum,” diyordu. ”Böyle bir şeye nasıl cüret edebilirsin? Senin hiç mi canının bir değeri yok?”

Ne yapmıştım ki? Onun için daha ne kadar ileriye gidebileceğimi, sınırlarımı ne kadar aşabileceğimi hiç görmemişti bile.

”Bu mu açacağım dediğin yeni

temiz

sayfan Karaşah?” diye hesap da sordu bana.

Zaman tükeniyordu, ”önce temizlik yapmam gerekiyor ama değil mi?” diye geçiştirdim onu.

Ama o ısrarla, ”hemen beni geri götür Karaşah,” diye çıkıştı. ”Emrediyorum sana!”

Omzumun üzerinden kısaca etrafıma bakındım. ”Uşaklarınız arkada kaldı Meira hanım,” diye mırıldandım, gayet de seve seve uşağı olabileceğimi bilip de görmezden gelerek.

Yeniden itiraz edecek oldu ama kolundan tutup arabaya doğru yönlendirdim onu. Ben sahibini araca nazikçe bindirirken köpek de havlamakla yetindi.

Kapıyı kapatıp aracı anahtarla kitlerken ve dolaşıp sürücü tarafına geçerken, ”bu köpek hırsıza mücevherlerin yerini gösterir,” diye takıldım ona.

Beagle

cinsi küçük bir köpekti, sürücü kapısına yaklaşırken o da peşimden gelip havlamaya devam etti.

Anahtarla kapıyı açacaktım ki köpeğe bakınca duraksadım. O koca gözleriyle bana bakıyor ve hiçbir şey yapabilecek cesareti olmasa da en azından gürültü çıkarıyordu.

”Adın Lulu demek,” diye mırıldanırken dizimi kırıp eğildim ve elimi uzattım. ”Buraya gel.”

Köpeğin o baştaki duraksayışı, geriye çekilip havlayışı ve sonunda ona zarar vermediğimi görünce yavaş yavaş

yaklaşması gülümsetti beni. Az sonra hâlâ tereddüt içerisinde olsa da kafasını sevmeme izin verdi.

”Aferin kızıma,” derken kısa, yumuşak tüylerini okşuyordum. ”Neden kafamı ütülemeyi bırakıp şuradaki herifin sikini koparmıyorsun?” teklifini öne sürdüm ona. İyi bir konuşmayla onu ikna edebileceğime inanıyordum. Yavaştan kuyruk sallamaya başlıyor ve artık havlamıyordu.

İki elimle hunharca sevdim yüzünü ve sadece ikimizin duyabileceği bir sesle, ”sahibine kötü davranan kimseyi affetme bundan sonra,” diye tembihledim onu. ”Ben de affetmeyeceğim.”

Büyük gözleri parıldadı sanki, Meira’ya benziyordu. Onun da gözleri işte bu kadar büyük ve işte bu kadar cam gibiydi; her ışığı yansıtıyor ve insanı daha da fazla, daha da derinden bakmaya davet ediyordu.

”Aferin,” dedim ve onu hafifçe ittirdim gitmesi için. ”Hadi, git şimdi!”

Köpek geriye çekildi, biraz daha gitti ama terk etmedi ve sessizce beni izledi.

Kapıyı açıp sürücü koltuğuna attım bedenimi ve anında Meira’nın saldırısına maruz kaldım. Koluma vuruyor, daha doğrusu vurmaya çalışıyordu.

Ne tatlı…

”Emniyet kemerini bağla,” dedim ona, arabayı çalıştırmış ve vitesi atmıştım.

O ise sözümü dinlemek bir yana, ”inanamıyorum,” diye hayretle solumaya devam etti. ”Ben burada ne haldeyim sen gitmişsin köpek seviyorsun!”

”Hayvanları seven adamlar senlik değil mi?” diye sorarken bir yandan da ona doğru uzandım ve söylediğim şeyle dikkati dağıldığı için bana karşı koymasına fırsat vermeden emniyet kemerini bağladım.

”Dalga mı geçiyorsun benimle?” diye karşılık vermişti soruma.

Yerime geri oturdum. ”Kadınlar sever böyle adamları,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. ”Yoksa kedileri mi tercih etmemi isterdin?”

Nankör kedilerle pek anlaşamayız aslında ama yine de Meira için birini sahiplenebilirdim.

Direksiyonu kavrayıp gaza bastım artık, Meira ise derin nefeslerle nasıl bir deliliğin içine düştüğünü sorguluyordu.

”Uygar,” dedi, sesi daha uysal geliyordu şimdi, kanıma girmeye çalışıyordu sanki. ”Az önce bir savaş başlattığının farkında mısın sen? O silah doğrulttuğunuz insanlar kim hiç haberiniz var mı sizin?”

”Evet,” dedim basitçe. ”Davetiye listesine göz atmıştım.”

”Ve ona rağmen…” Birkaç dakikalığına sakinleşmesi, bütün bunları sindirmek için kendisine zaman tanıması gerekti. Benimle nasıl baş edeceğini, nasıl korkutacağını düşündü sanki v

e sonunda, ”savcı olacağını söylemiştin,” dedi. ”İçeride siyasetten onca yüz vardı Uygar. Şimdi nasıl açacaksın o istediğin temiz sayfayı? Bu nefret ettiğin kötü hayatına bile gıpta edeceğin hale getirirler seni.”

Bu sırada geniş otobanda arkamızdan gelmekte olan arabaları takip etti gözüm dikiz aynasından. Bizim çocuklardı. Beş kişi bir araca doluşmuş, gazı köklüyorlardı. Birisinin kafasını camdan çıkardığını ve eşek gibi kahkaha atarak anı yaşadığını gördüm. Tehlike heyecanlandırıyordu onları.

”Kimse kimliğimizi bilmiyor Meira,” diye mırıldandım, maske hâlâ hem benim hem de onların yüzündeydi. ”Sakin ol.”

”Öğrenirler,”

Omuz silktim. ”Eğlence çıkar o halde.”

Kaşlarını çattığını görmesem de biliyordum. ”Oyun mu bütün bunlar senin için?”

”Evet,” dedim ve başım omzuma doğru hafifçe düşerken ona kısa bir bakış attım. ”Oyun oynamasaydım orası kan

gölüne dönmüştü.”

”Suçsuz insanlar da vardı orada Uygar. İyi insanlardan bahsediyorum!”

”Ne güzel,” diye mırıldandım sakince. ”Cennete giderlerdi.”

Sinir bozukluğuyla güldü. ”Sen de cehenneme gideceksin çünkü seni bulacaklar Uygar. Sen de dahil hayatındaki herkesi bitirecekler!”

Hayatımdaki herkes?

Polat, Mert ve Ozan. Polat’ı almaları için para da verirdim üstüne, Mert ve Ozan ise kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Bakamazlarsa da iyi bir dalga malzemesi olurlardı, sanırım.

Benim kaybedecek bir şeyim yoktu.

Meira dışında.

Meira biraz daha beni ikna etmeye, çok

‘korkunç’

sayın müstakbel kayınpederimin bana yapacaklarını anlatarak beni vazgeçirmeye çalıştı ve sonunda onu hiç dikkate almadığımı, değil babasından bütün atalarından bile korkmadığımı kabullenince nefesi tükendi, bana bozularak kollarını göğsünde birleştirdi ve dönüp dışarıyı izledi sessizce.

Yolun geri kalanı boyunca da neyse ki sessiz kaldı. Şehir çıkışına yakın bir yerdeydi kendi evim, bir saate varmıştık. Bahçeli, iki katlı, eski tarzda sade bir evdi, kulüpten kaçmak istediğimde gelirdim fakat işten güçten hiç vaktim kalmazdı genelde.

Arabayı bahçeye çekip dışarıya çıktığımda elbette Meira inmedi. Hâlâ kollarını öyle küskün bir çocuk gibi önünde bağlayarak sinirle dışarıyı izlemeye devam etti. Arabanın dışında onu bekliyordum.

Pekâlâ, küçük hanım bugün sözümü dinlememekte kararlı anlaşılan.

Arabanın önünden dolaşıp kapısına kadar gittim ve kapıyı açıp inmesini bekledim. Ben az önce dışarıyı izlediği tarafta durduğum için kafasını öbür tarafa çevirdi, o şekilde belli etti tavrını.

Arabanın dış kısmına dayadım yumruğumu ve içeriye doğru eğildim.

”Meira,” diye o çok sevdiğim adını dillendirdim. ”Arabadan iner misin?”

O ise bana bakmadan, ”hayır,” dedi.

Sabırla soludum, sakindim, hatta keyfim de gayet yerindeydi fakat sınanıyormuş gibi hissediyordum. Parmaklarım arabanın dışında ritim tutarken çevreme bakındım, belki ormanda ayılar olduğunu söyleyip onu korkutarak ikna etmeyi düşündüm ama bu fikirden, onu ürküteceğim fikrinden nefret edip vazgeçtim hemen.

”Çıkmayacaksın, öyle mi?” diye sordum son bir defa daha.

Cevap bile vermediğinde ise ona doğru daha da eğildim ve elimi bacaklarının altından geçirdim fakat hemen çırpınarak kaçındı benden.

”Tamam tamam!” dedi elini kolunu sallayarak. ”İneceğim! Kendim ineceğim! Tamam dedim!”

Onu daha fazla sıkmak istemediğim için geri çekildim ve kendi başına inmesine izin verdim. Önce saçlarını düzeltti, ardından dışarıya adım attı ve karşıma geçtiği gibi bana ters bir bakış attı.

Elimi uzatıp ona evin yolunu gösterirken, ”geç bakalım

prenses,”

diye buyur ettim. Altın sarısı saçlarının bukleleri dağılıp dalgalı bir hal almaya başlamıştı, birkaç saç tutamı olmaması gerektiği taraftaydı ve kafasının tam arkasından küçük bir tutam havaya dikilmişti, komik ama tatlı bir görüntüydü. Ona söylemedim tabii bunu, görünüşüne ne kadar takıntılı olduğunu bildiğim için bir daha moralini bozmak istemedim.

Meira ise bana attığı kötü bakışlarını bir noktada kaydırarak omzumun üzerinden geriye doğru, yola doğru baktı ve şaşkın bir şekilde,

”Serdar?”

diye mırıldandı.

Neredeyse refleks gereği damarım atarken ve hemen dönüp gözüm Serdar’ı ararken buldum kendimi. Oysa bomboştu evin yakınından geçen ıslak yol.

Ve elbette,

koşma sesleri…

Sabırla soluyup önüme döndüğümde Meira’yı tersi istikamete koşarken gördüm. Gerçekten, dikkatimi dağıtmak için Serdar’ı mı kullanmıştı? Kaşlarımı çatıp baktım arkasından, henüz bahçeden bile çıkabilmiş değildi. Ayağında alçak topuklu ayakkabılardan vardı ve attığı her adımda düşecek gibi dengesiz duruyor, doğru düzgün koşmayı bile beceremiyor, yaralı ceylan gibi sekiyordu.

”Meira, nereye gidiyorsun?” diye seslendim ona, durmasını bekliyordum ama çoktan yola çıkmış ve sol taraftan devam etmişti.

Derin bir nefes alıp yürümeye başladım ona doğru. ”Şehir o tarafta bile değil!” diye seslendim.

Yürüyerek bile yetişebilirdim ona ama o uyarımı dikkate almış ve aniden durmuştu. Kendine bunu yediremeyişini, sindirmek için birkaç saniyeliğine derin nefeslerle sessiz sinirlenişini ve sonunda da arkasını dönüp tam tersi istikamette hızlı adımlarla ilerleyişini izledim.

Gideceği yola ben daha yakındım, benim yanımdan geçmek zorundaydı. Ellerimin cebimde oluşu, rahat duruşum ve sakin görünüşüm onu aldattı belki de, bu yüzden mesafe koyarak da olsa yolda kesiştiğimiz noktada yanımdan geçmeye yeltendi, buna izin vereceğimi düşündü.

Elbette izin vermedim, beklemeyeceği şekilde ona doğru adımladım ve nazikçe kolundan yakaladım.

Beni ittirdi. ”Geri gitmem gerekiyor diyorum” diye itiraz etti. ”Benim için böyle bir belayı başına almana nasıl izin verebilirim?”

”Eve girelim,” teklifinde bulundum onu duymazdan gelerek. ”Hava soğuk, üşüteceksin.”

Belinden tutarak yönlendirdim onu eve doğru. Bana küçük asabi karşılıklar verse de daha çok dil dökme faslına geri dönmüştü, bana uyarak adım atıyordu en azından.

”Beni dinle,” dedi yalvararak, ”seni kurtarmak için geri gitmek istiyorum Uygar! Böyle olmaz… Bu şekilde olmaz!”

Bu düşünce beni gülümsetecek gibi oldu. ”Onlarla baş edemeyeceğimi düşündüğün için mi beni korumak istiyorsun? Her ne kadar beni düşünmen…”

Mükemmel…

”Beni düşünmen hoşuma gitse de bundan sonra hiçbir şeyden korkmana gerek yok.”

Evin merdivenlerine varmış, girişteki terasa çıkmıştık. Tekrardan kaçmaması için kolumu kolundan geçirerek onu kendime kelepçeledim ve o şekilde kapıyı açmak üzere anahtarımı çıkardım.

”Uygar,” diye mızmızlanmaya devam etti vücudunu tamamen geriye verirken. Onu tutmasam düşecekti. ”Sana zarar verirler Uygar diyorum, öylece beni almanla çözülebilecek bir problem değil bu diyorum! Peşimizden gelmeyecekler mi sanıyorsun?”

Kaşlarımı çatarak, ”seni böyle problematik psikopatlara geri vermemi mi istiyorsun yani?” diye sordum.

”Ben…” bakışlarını kaçırdı, ”iyi olacağımdır.”

Varsayım,

hah…

Çok güven veriyordu ailesi doğrusu. O yaraların devamını bile düşünmek istemiyordum.

”Olmaz,” dedim itiraz istemeyen bir tonda ve kapıyı açtım. ”Geç.”

Durdu, o seyrek kaşlarını çatarak bana ters bir bakış attı. ”Bana sakın emir verme,” diye kızdı ama böyle yapınca kesinlikle sert görünmüyordu, görünemiyordu.

Onu izlerken iç çekmekten kendimi alıkoyamadım. ”Haklısın,” diye kabul ettim hatamı. ”İçeriye geçer misin Meira?”

”Hayır,” dedi ciddi ciddi ve dönüp gitmeye yeltendi. Onu tutup tekrardan döndürdüm ve nazikçe eve tıktım.

”Kendini öldürteceksin,” diyordu bana, ben arkamızdan kapıyı örtüp kilitlerken. Gözleriyle beni takip ediyordu, onu geçmiş ve neredeyse L koltuk ve masa dışında hiçbir şeyin bulunmadığı salonuma girmiştim.

”Sana neler yapacaklar biliyor musun?” derken peşimden geldi o da. Ben koltuğa atsam da bedenimi, o tedirgin bir şekilde ayakta durmayı ve kendi korkusuyla beni de korkutmaya çalışmayı seçti. ”Seni bulacaklar,” dedi, ”kesinlikle bağlayacaklar, karanlık ve pis bir yere götürecekler ve-” Gözleri büyüdü kafasında canlananlarla.

Bu kız neler gördü böyle?

Ya da düşünmeye dahi sinirlerimin yetmediği üzere…

neler yaşadı?

Silkinip kafamı dağıtmaya çalıştım. Gerilmek istemiyordum, mantıklı ve tedbirli olmalıydım.

Sakinleşince, ”bu işin ciddiyetinin farkında değilsin,” diye devam etti. ”Onları bir avuç çocuk mu sanıyorsun yoksa?”

İyice sinir bozucu bir hal alıyordu bütün bunlar. Kan ve pislikten yoğrulmuş bir balçıkta büyüyen insanları öylece

‘onlar belalı bak, seni döverler,’

diye korkutamazsın Meira.

”Hem tek başına ne yapabileceğini sanıyorsun?”

Çocuklar devriye geziyordu çevrede. Tek değildim. Ayrıca Meira’nın hiç bu kadar gürültülü olabileceğini düşünmemiştim. Onu hep sakin ve naif görmeye alışık olduğumdan bu çenesinin olabildiğince açık telaşlı hali kolay kolay baş edilebilir gibi gelmedi doğrusu.

Başımı geriye, koltuğun başlığına doğru atıp gözlerimi kapattım. ”Meira, sakin ol artık-”

”Bana ne yapacağımı söyleme,” diye sertçe böldü beni. Sabırla solusam da bir şey demedim. Konuşmazsam o da susar sandım, bu bir anlığına beni sinirlendirmedi değil ama. Konuşması için ömrümü vereceğim kadının şimdi susmasını istiyordum, ona ihanet ettiğimi düşündüm hemen.

Meira ise birkaç adımda koltuğa vardı, diğer uca oturduğunu anladım. Gözlerimi kapatmıştım, kollarımı da önümde bağlamış, küçük bir kestirme için hazırlanıyordum.

”Ne yapacaksın, onu söyle o halde,” diye diretti ısrarla. ”Planın ne? Tamam, getirdin beni buraya, sırada ne var?”

Yine gözlerimi açmadan, ”nasıl bir hayat yaşamak istiyorsun?” diye sordum ona.

Gerginliğini sadece sesinden ölçmek mümkündü. ”Ölmediğin bir hayat yaşamayı tercih ederdim,” dedi.

Sırıttım. ”Kolay kolay ölmeyeceğim.”

Dört ayak üstüne düşerim ben hep, çocukluktan kalma bir alışkanlık.

”Uygar, anlamıyorsun-”

”Başka bir ülkeye gideriz istersen,” diye böldüm onu. ”Okuluna odaklanabilirsin. İstersen müzisyenlikten devam eder, istersen başka bir kariyeri kovalarsın. Tamamen özgür bir hayat yaşarsın.”

Sinirleri bozulmuş bir şekilde güldü buna. ”Başka bir ülkeye gidebilecek, orada yeni bir hayata başlayabilecek, okuyacak, kariyer kovalayabilecek kadar para da yol

yordam da sende ama," dedi üzerine bastıra bastıra. "Ayrıca, kıta değiştirsem bile peşimde olacaklarını düşünürsek, sana yalnızca ekonomik anlamda değil, korunma için de mecbur kalacağım. Sana bağlı yaşadığım bir hayat mı özgürlük olacak yani?"

Kaşlarım çatıldı kendiliğinden ve tek gözümü açarak göz ucuyla baktım ona. Aşık olduğum kadının mutluluğu ve güvenliği için maddi manevi her şeyi sağlayamayacaksam ne anladım ben bu işten? Tabii ki de bütün varlığımı ona verecek, nasıl bir hayatı arzuluyorsa ona sağlayacak, hatta kırmızı halıda serecektim önüne.

Yine de onun suyuna gitmem gerektiğini düşünerek, "konu maddi özgürlüğünse, müzisyenliğe başladığın gibi kendi paranı kazanmaya başlarsın zaten," diye geçiştirdim.

"Ve koruma?" diye hatırlattı inatla.

Sinirle solumaktan kendimi alıkoyamadım birden. "Biraz bana bağlı olmanda ne gibi bir problem varmış?" diye itiraf ettim bozulduğumu belli ederek. "Elinden tuttum diye güçsüz biri olmazsın, hayatını destekliyorum diye tamamen bana bağlı kalmazsın. Hele sende bu yetenek varken… eminim ki yurt dışında çok daha değer göreceksindir. O zaman kendi kendini destekleyebilecek raddeye gelebilirsin."

Elbette o zaman da seni desteklemeyi, senin için elimden geleni sağlamayı bırakmayacağım. Öyle saçmalık mı olurmuş? Bir de ev hanımı olayım istersen.

Yine de Meira bütün bunlara, "hayalperestsin Karaşah," diye tepki gösterdi.

"Tuttuğumu koparmakla bilinirim," diye mırıldandım.

"Kopar bakalım tuttuğun o kor alevi."

Beni küçümsemesi…

Derin bir solukla şişirdim göğsümü. Polat'tan bile hayatım boyu daha az hakaret işitmişimdir herhalde.

"Hem," dedi az sonra, "seninle yeni bir hayata atılmak istediğimi sana düşündüren şey ne? Seni henüz ne

kadardır tanıyorum ki? Belki ailemden bile kötüsün?"

Bu ani ve beklenmedik saldırısıyla kalbim sıkıştı, gözlerimi açtım ve sert bir yutkunuşla boğazımdaki yumruyu giderdim.

Beni yeni hayatına almamak gibi bir düşünce mi geçmişti yani aklından?

Tek istediğim o yeni hayat portresinin bir kenarına beni de çizmesiydi.

Ben de orada olmak istiyorum.

Bu yüzden bu bencilliğimi sesli bir şekilde itiraf edemesem de içten içe,

istiyorum,

bana bağlı olmasını istiyorum ki benden gidemesin.

Bana ağır gelmeye başlayan başımı iki yana salladım. "Sana zarar verecek bir şeyi asla yapmam," derken hayatımda belki de hiç bu kadar kendimden emin sözler vermemiştim.

"Uygar Karaşah,"

dedim çatık kaşlarla. Boy bosuyla, siyah saçları ve sert bakışlarıyla aklımda beliren herife ithafen, "bu ismin olduğu yerde kendisi de dahil olmak üzere kimse sana zarar veremez," dedim.

Meira da peşimden,

"Uygar Karaşah,"

diye mırıldandı. Birden bütün ilgi odağı dağıldı sanki, yorgun görünüyordu zaten. Pes edip sırtını koltuğa verdi, başını da koltuğun başlığına yasladı.

Dakikalarca bunu düşündü sanki, dalıp gitti ve anca az sonra, "nasıl bir soy adın var?" diyerek aklındakini benimle de paylaştı. "Karaşah, derken, satrançtaki siyah şah mı?

Karşah

olsaymış daha uyumlu olurmuş, kulağa da güzel gelirmiş."

Gülümsedim istemsizce.

Meira Karaşah da kulağa güzel gelirdi.

Sadece yarım saat kadar bunun düşünü kurmadım değil. Meira'nın sürekli yanımda olduğu bir hayatın ne kadar çekilebilir olduğunu düşünmeden edemedim. Böylece onsuz geçirmeye zorlandığım geceler biter ve hiç o güzel sıfatından mahrum kalmadan yaşardım cennette.

Bu düşü kurmaya daha da devam ederdim aslında fakat dışarıdan bir ses duyuldu, araba sesiydi ve Meira ne olduğunu anlar anlamaz yerinden fırladı hemen telaşla.

"Geldiler!" diye cırladı korku içerisinde. "Uygar geldiler!"

Yabancı biri olsaydı çocuklar çoktan müdahale etmişti, bizimkilerden biriydi muhtemelen gelen.

Ağır bir hareketle yerimden kalktım, Meira ayakta tedirgin bir şekilde nereye gideceğini bilemiyormuş gibi görünürken ben rahat rahat kapıya yürüdüm.

"Sorun yok," dedim ona da, "burada kal."

"Kesin o zindana kapatırlar," diye bilinçsizce bir şeyler söyledi.

Omzumun üzerinden baktım ona. "Ne zindanı?"

Ben daha kapıyı tam aralamadan duraksamıştım ki kapı birden hızla açıldı.

"Abi ağzıma sıçma ama-" diye eşikten içeriye girdi birden Mert.

"Nerede o?"

Ve hemen arkasından Öykü damdan düşer gibi damladı ve Mert'i geçerek içeri girdi. Sinirli görünüyor, kendine öfkesini kusabileceği bir kurban arıyordu. Elbette beni gördü öncelikle ve sert adımlarını durdurdu birden.

Mert'e yorgun bir bakış attım ben de. "Tek bir işin vardı. Bir kızı zapt edemedin mi yani?" diye sordum ona.

"Özgür bir kadın o," dedi hemen omuz silkerek.

Öykü daha başında beri beni düşman bellemişti sanki. Şimdi de bana bütün bildiği kötü sözleri sarf edecek gibi oldu ama hemen arkada bizi izleyen Meira'yı yeni fark etmesiyle dikkati dağıldı.

Fark ettiği gibi de

"sen..!"

diye seslendi ona. "Meira!" Aceleci adımlarla vardı ona ve koluna tutundu hemen. "Sana bu çocuktan uzak duracaksın demedim mi? Hani sadece arkadaşındı? Baloyu basmak nedir? Çıldırtacak mısın sen beni?" Dehşet içerisinde ikimiz arasında mekik dokudu bakışları. "Beraber mi planladınız bunu? Meira! Bir şey söyle!"

Meira yine kaşlarını kıvırmış, o telaşlı ve ağlamanın eşiğinde ifadesiyle ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemeyerek duruyordu öylece. "Öykü, dur lütfen," dedi.

Onu böyle görmek sinirlerimi bozuyordu. "Ben planladım," dedim hemen sert bir tavırla. Öykü başka biri olsaydı sırf Meira'nın bakmaya dahi kıyamadığım çehresine böylesi kırışıklıklar eklediği için bile bitirirdim hayatını ama sabrettim.

Öykü ise ona tanıdığım bu tavizi bilmeden sinirli bakışlarını bana yönlendirdi yeniden. "Sana Meira ile sadece arkadaş kalabilirsin, o da belli sınırlar çerçevesinde demedim mi ben?" diye çıkıştı.

Ona ifadesiz bir suratla baktım. "Ve bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Öykü sinir bozukluğuyla güldü, "sen kendini çok mu akıllı sanıyorsun?" karşılığını verirken.

Sabrım ince bir buz tabakasıydı ve Öykü inatla yürüyordu orada.

"Mert," dedim sonunda bu işin iyi bir yere gitmediğinin farkında olarak, "kız arkadaşına sahip çık."

Mert kollarını kaldırdı. "Hey hey, orada dur-"

"Şansınızı zorlamayın," diye sertçe kestirip attım itirazını. "Meira benimle kalacak. O sirke geri dönmeyecek."

Etrafın daha da kızışmasını istemediğinden kendisini sakinleştirdi Mert. ”Abi, tamam, haklısın,” dedi uzlaşmacı bir tavırla. ”Meira o yerde gerçekten de durmamalı ama bütün bunlar çok aceleye gelmedi mi sence de?” Ve yanaşıp kulağıma doğru,

”hızlı koşan atın boku seyrek düşermiş abi,”

diye fısıldadı.

Ona baktım sinirli sinirli. ”Daha bu planı anlatır anlatmaz

‘tankla basalım abi,’

diyen sen değil miydin pezevenk?”

Öykü’ye baktı, ellerini kaldırdı hemen suçsuzum der gibi ve ”yalan söylüyor,” diye itiraz etti. ”Ben sana hak veriyorum çiçeğim, biliyorsun beni!”

Bu sırada Öykü’nün karşıma geldiğini fark ettim. Öyle rahatsız olmuş ve tetikte duruyordu ki tokat atacağını düşündüm. Meira’dan daha kısa ve biraz da tombul bir kız oluşuyla gözümde ufak tefek bir şey olduğu için onu sinirli görmek garipti ama tokat atmadı.

Bunun yerine Meira’nın yol boyu saydıklarını saydı. ”Ne yaptığının farkında bile değilsin Uygar. Ne kadar tehlikeli-”

Sıkıntıyla ofladım. Sadece tokat atarak rahatlayıp beni yalnız bırakamaz mıydı?

Arkamı dönüp içeriye doğru yürüdüm, koltuğa oturacaktım, belki kendime içecek bir şeyler

koyardım, başım çatlıyordu.

Bu sırada arkamda kalan kıza doğru, ”arkadaşını o manyakların elinden kurtardım işte,” diye mırıldandım onu iyice kendimden nefret ettirdiğimin bilinciyle. ”Neden sevinmiyorsun buna?”

Meira’nın iyiliği için bütün riskleri almaya nasıl gönüllü olmazdı? Meira’nın öyle rezil bir hayat yaşamasına nasıl gönlü el verirdi? Elinden bir şey gelmiyorsa bile, geleni neden durdurmak isterdi? Öykü’ye dair sevmediğim bir

şeyler vardı işte, Meira'yı Meira'nın onu sevdiği kadar sevmiyor ve düşünmüyordu sanki.

Öykü'nün arkamdan sinir bozukluğuyla güldüğünü duydum bu sırada. Onu umursamadan içkimi kristal bardağa döktüm ve büyük bir yudum aldım.

"Arkadaşım mı?" diye tekrarladı beni Öykü. Sinirleri oldukça bozulmuş görünüyor ve hemen şimdi beni mahvedecek bir şeyleri ağzından kaçıracak gibi duruyordu.

Ve sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: "Meira benim arkadaşım değil," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Meira benim abimin

nişanlısı."

Bardağı kavrayan parmaklarım, son konumda donakalan bakışlarım, kaskatı kesilmiş vücuduma kan pompalamayı kesen kalbim,

aklım fikrim,

ciğerlerime giren hava, hepsi az önce duyduklarımın etkisiyle benden ayrıldı, benim bir parçam olmaktan çıktı ve bağımsızlaştı. Bir ruh gibi kalakaldım, odadaki herkesi kendimle beraber izleyecek kadar geriledi görüş açım.

Elimdeki bardağı sıktığımı bile, elimde bir bardak olduğunu bile, yaşadığımı bile o bardak gürültüyle avuçlarımın arasında parçalara ayrılınca fark ettim. Dünyaya anca bu tiz sesle geri dönebildim.

"Ne?"

diyebildim yalnızca, o kadarına vardı sözcüklerim.

Mert ise benden önce ayıldı, "bir dakika, ne dedin?" diyerek Öykü'ye yanaştı. "Öykü? Bana böyle bir şey söylemedin."

Biri tarafından manuel yönlendiriliyormuş gibi mekanikleşen bakışlarım Öykü'den, Öykü'nün yutkunuşundan; Meira'ya, Meira'nın korkuyla aralanan yeşillerine, o irislere uzanan kırmızı damarlara ve göz pınarlarında doluşan yaşlara kaydı.

”Çünkü size söylemememi istedi,” dedi Öykü burnunu çekerken. Onun da gözleri dolmuştu. ”Sır olarak tutmamı istedi benden ama belli ki aranızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var! Daha fazla sır falan tutmam ben!”

Meira’nın irice araladığı kan çanağına dönmüş gözünden tek bir damla gözyaşı yuvarlanırken yanağına

, ”elin…”

diye mırıldandı.

Elimi hissetmiyordum. Az önce avucuma ve parmaklarıma batan camların yarıp geçtiği etimi bilmiyor, canımdan kopan kan damlarının parkeyle buluşma sesini duymuyordum.

Yutkunuşum, hâlâ elimde bir bardak tutuyormuşum gibi havada kalan kanlı elim, göz kırpmadığım, kırpamadığım için kızaran gözlerim… Vücut dilimi okuyan üçlünün gerildiğini, kızların tedirginleşerek geriye gitmeyi akıllarından geçirdiğini ve Mert’in ters bir harekette bulunacağımı düşünerek öne adımladığını fark ettim.

”Uygar,” diye beni uyaracak oldu Mert, ellerini kaldırmıştı tedbir gereği.

Ama ben oları görmüyor, ilgilenmiyordum; tek ilgi odağım Meira’ydı. Neden itiraz etmiyordu? Neden bir şey söylemiyordu? Ben mi duymadım yoksa? Aklımı yitirdiğim, dünyadan koptuğum o anda mı itiraz etti de ben şahit olamadım acaba?

”Meira,” dedim uysal ama titrek bir sesle. Ben bile kendimi tanımadım. Ben bile bu sesi duyunca ürktüm ama durmadım, ona yaklaştım. Mert aramıza girmeseydi karşısına geçecektim ama Mert’in elleri göğsümden tutup durdurdu beni.

”Uygar,” dedi yeniden, ”oturup doğru düzgün konuşalım.”

Onu görmezden geldim ve sadece Meira’ya bakarak, yalnızca ona konuşarak, ”ne diyor bu kız?” diye sordum. ”Ne nişanlısı? Ne nişanlısından bahsediyor? Beni vazgeçirmek için söylüyor. Değil mi Meira?”

Meira sessiz kaldığında kaşlarım çatıldı ve bu gösterebildiğim ilk insani tepki, ilk mimik oldu.

”Beni öptün Meira,” dedim aklıma gelenlerle konuşmak zorlaşırken. ”Nişanlı olsan öyle bir şey yapmazdın. Sana nasıl hisler beslediğimi bile bile…”

Yutkundum, öleceğim sandım. ”Ölümün kıyısından senin için döndüğümü bile bile beni böyle bir oyuna sokmazdın,” derken sesim titredi çaresizlikten.

Meira’ya Meira’dan daha çok güveniyordum, hemen başımı iki yana salladım itirazlar içinde.

”Beni kendine yaklaştırmazdın,” dedim emin bir şekilde. ”Beni öpmezdin. Beni asla öpmezdin. Yalan söylüyor, değil mi? Lütfen açıkla, bir açıklama yap, sessiz kalma.”

Ama Meira yerine Öykü cevap verdi: ”Doğruyu söylüyorum,” dedi bana. ”Meira, abimin, Kamber Dizman’ın neredeyse 2 yıldır nişanlısı.”

”Kes sesini,” dedim sakince. ”Sana sormadım.”

Mert de, ”Uygar,” diye itiraz etti ama müdahalede bulunmadı. Doğruysa eğer ikisi de beni kandırıyor olacaktı çünkü ve Mert bana yapılan yanlışa göz yummazdı. Bilmeliydim bu yüzden, hemen şimdi bilmeliydim.

”Meira,” diye yalvardım tekrardan. Ona yaklaşmaya çalıştım, Mert yine izin vermedi. ”Ailen zorluyor değil mi? Kendin seçmedin elbette. O herifi sevmiyorsun. Seni buna zorluyorlar, değil mi Meira? Zaten esir gibisin onların elinde, kesinlikle seni zorluyorlar. Korkma, onlardan korkma, söyle bana gerçeği, isteyerek nişanlanmadın değil mi?”

Cevap vermedi.

Cevap vermiyor. Neden cevaplamıyor beni? Gerçek olmasındansa ölmeyi tercih ederim. Ölmeyi tercih ederim.

”Neredeyse 1 yılım…” dedim ama devamını getiremedim.

1 yıl,

aldığım her nefesin ciğerlerimde barınan alevi körüklemediği 1 yıl geçirdim hayatımda ilk defa. Büyük bir kısmında tek başımaydım bu gemide, karşımda duran tek şey Meira'nın düşüydü belki de fakat son aylar? Onu her görüşümde, her bir saniyesinde ona daha da bağlandığımı, yaşama amacımı dahi ona bağladığımı bilen kadın, beni nasıl böyle bir oyuna sürüklerdi?

Meira cevap vermeden kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmaya devam ederken şu ana kadarki sükûnetimi geride bırakıp benim dahi beklemediğim kadar ani bir tepki verdim:

"Meira!" diye bağırdım birden ama öfkeden değil.

Öfkeden değil.

O bu ani karşılığımla yerinden sıçrarken ve Mert'in üzerimdeki kavrayışı sıkılaşırken, "cevap ver!" dedim sabırsızca. "Yalan söylüyor, değil mi?"

Öykü, "istediğine inan," diye araya girdi tekrardan, "umrumda değil."

Meira artık gözyaşlarını tutamaz olmuş, özgür bırakmıştı onları. "Öykü dur," dedi ona burnunu çekerken. Bakışları tekrardan beni bulduğunda toparlanmaya, gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Uygar ben…" dedi, kesik kesik konuşurken ne dediği bile anlaşılmıyordu. "Açıklayabilirim," dese bile duraksadı, dudaklarını birbirine suçlu gibi bastırdı. "Yani… açıklayamam," diye düzeltti kendisini çatallı, titrek bir sesle.

Kirpiklerimi kırpıştırdım. Boğazım düğümlenirken, "doğru yani?" diye sordum ona. "Ailen de zorlamadı seni hiçbir şeye? Bile isteye gizledin benden bunu?"

Meira sessiz kalarak ve başını eğerek cevabını vermiş oldu, Öykü ise, "bundan sonra Meira'dan uzak durursun umarım," diyerek beni uyardı. "Ailelerimizle konuşup bu olayı bir şekilde kapatacağım, tamam mı? Sakın…" Benden fayda görmeyerek Mert'e döndü. "Mert, bu delinin beni dinleyeceği yok, sen sahip çık şuna da sakın

ama sakın bir daha Meira'ya yaklaşmasın. Bugünkü gibi çılgınlıklar yapmasın! Duydun mu beni? Ben bir şekilde bu geceyi idare edeceğim."

Mert ona omzunun üzerinden sıkıntılı bir bakış attı "ikiniz bir olup bizi mi kandırıyordunuz yani?" derken.

Öykü, kırgın bir bakışla karşılık verdi ona ama toparlandı, "sırası değil şimdi bunun," dedi. "Sonra konuşuruz Mert. Şimdi Meira'yı da alıp gitmek istiyorum yalnızca. Ailelerimiz çılgına döndü zaten yeterince."

Boğazımdaki o kuruluğu, o dolu hissiyatını sert bir yutkunmayla geçirmeye çalıştım. Havada kalan elimi indirdim, göz kırpma fonksiyonumu dahi kaybettiğim gözümden düşen bir damla yaşı umursamadan döndüm.

Ve çıkıp gittim.

Üçünü de geçerek kapıdan çıktım ve arkama bile bakmadım. Soğuk havanın indirdiği keskin darbeleri göğüsleyerek ilerideki araca doğru yürüdüm ama anahtarlarım yanımda değildi, salonda masanın üzerindeydi. Oraya geri girmektense ölmeyi tercih ederdim,

ölmeyi tercih ederim,

nereye gittiğim bile umrumda değildi zaten, sadece buradan uzaklaşmak istedim ve arabayı geçerek ilerideki yola yürüdüm. Geberene kadar yürümeyi kafama koydum o an, yol nerede bitiyorsa artık, sabaha kadar yürürdüm belki.

Ama onun arkamdan bağırdığını duydum.

"Uygar!"

Meira hemen peşimden evden çıkmıştı, şimdi de toprak yolda beni takip ediyor ama büyük adımlarıma o topuklu ayakkabılarıyla yetişemiyor, geride kalıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

diye seslendi tiz bir sesle.

"Beni bırakacak mısın? Bekle! Bir ilişkimiz bile yoktu, ben-"

Adımlarımı durdurdum birden, o da hemen durdu, sözü dahi yarım kaldı. Sinirlerime hakim olmaya çalışarak, iki yanımda bana ait değilmiş gibi sallanan ellerimi yumruk haline getirerek zar zor tuttum kendimi ve ona doğru döndüm.

Gözleri, burnu, dudakları, yanakları, her yeri kızarmıştı. Az önce bana ne sikim söylediğinin bilincindeydi ama hatasını örtbas ederek konuyu değiştirdi:

”Daha az önce benimle yeni bir hayata başlama hayalleri kuruyordun,” diye kendisini savunmaya yeltendi. ”Beni benden çok düşünüyordun.” Bir tepki alamadı benden, tekrardan değiştirdi rotasını o yüzden: ”Sen kendin söyledin,” dedi bu sefer. ”Sana kötü bir şey yaparsam bile benden nefret edemeyeceğini kendin söyledin. Sana kötülük yaptığımda dahi beni affedeceğini söyledin.”

Sessiz kaldığımda siniri bozulmuş gibi, ”aramızdaki bu şey önemsizdi Uygar,” diye öne sürdü. ”O öpücük de… Sen fazla ciddiye aldın. Her şeyi abartıyorsun.”

Meira böyle biri değil,

başımı iki yana salladım. Kalbim gümbür gümbür. Birden bu kadar değişmiş olamaz, korktuğu için belki de… ”Beni uzaklaştırmak için mi böyle davranıyorsun?”

”Hayır.”

Kalbim sıkışıyor.

”Nişanlını…” demek bile o kadar acıtıyor ki… ”Seviyor musun?”

O ise çok alakasız bir şeyden bahsediyormuşum gibi bir tavır takındı. ”Ne önemi var? Mantıklı bir aday olması yeterli. Bir diyeceğin mi var buna? Aramızda bir şey yaşanmadı, ne diye beni bu kadar sahipleniyorsun?”

Ne dediğin farkında mı?

”Beni öptün,” dediğimde sesim kızgın çıktı ama bu sefer o konuşmadı, ben de bir süre s

essizleştim, koca bir heykele dönüştüm sanki,

kalbim atmıyor gibi.

B

akışlarım eline indi. Parmaklarında bir yüzük yoktu. Orada oyalandı bir süre gözlerim.

Parmağında yüzük hiçbir zaman yoktu.

Soğuktan, elbette soğuktan sağ gözüme doluşan gözyaşını, başımı hafifçe o tarafa döndürerek sildim ve ondan gizledim. Ardından burnumu çekerek ona doğru adımladım.

Bu hareketimle Meira söyleyeceği şeyi yutup tedirgin bir şekilde geriye adımladı ama aradaki mesafeyi iki büyük adımda kapatabilmiş, ona yetişip kolundan tutarak elini havaya kaldırmıştım.

Hiçbir yüzüğün takılı olmadığı eli aramızdaydı şimdi. Ben parmaklarına bakarken ve acı bir imayla tebessüm ederken, o da dolu gözlerle karşılık veriyordu bana.

”Görmeyeyim diye her yanıma geldiğinde yüzüğünü saklıyordun demek,” diye mırıldandım.

İçim yanıyor.

Diğer bir damla daha soğuktan ötürü kopup yuvarlandı yanağıma ama onu bu sefer sertçe, büyük bir hınçla sildim.

”Daha ilk karşılaştığımız geceden beri parmağında hiç yüzük yoktu senin,” dedim ona. ”Başından beri bana farklı bir amaçla bile isteye yaklaştın demek. Bilerek gizledin.”

Titreyen dudaklarım, küçümseyici olması gereken ama ne denli acı çektiğimi belli eden zavallı bir kıvrılmayla şekillendi.

”Heyecan mı arıyordun?” diye sordum ona. ”Sıkıcı görkemli hayatındaki sıkıcı müstakbel kocan tatmin edemiyor muydu seni? Sen de onu enayinin tekiyle aldatayım mı dedin? Bunun için hiç üşenmeden intihar eşiğinden birini bile döndürdün mü yani?”

Bana büyüttüğü, dolu dolu yeşil gözleriyle baktığını, istediğinde ne kadar da masum görünebildiğini fark edince sinir bozukluğuyla güldüm ve tuttuğum bileği sertçe bıraktım.

”Nişanlına git,” dedim, geriye adımlayıp arkamı dönmeden önce. ”Yüzüğünü geri takmayı unutma ama. Neden takmıyorsun diye küsmesin sonra sana.”

Ve tekrardan dönüp yola doğru yürümeye başladım ama daha 4-5 adım bile atamamıştım ki enseme yediğim darbeyle beraber duraksadım.

Bu darbeyi tanıyordum, daha görmeden ayakkabısını çıkarıp bana attığını anlamıştım bile.

Hemen sonrasında ağlamaklı, hırçın bir ses duyuldu: ”Aptal, bencil, kafasız bir mağara adamının tekisin!” diye çığırdı kulakları sağır edecek bir tizlikle.

Sabırla soludum çenem gerginlikten kaskatı kesilirken.

Meira ise,

”Eşek seni!”

diye saydırmaya devam etti bana. ”Bir gram aklın olsa neden parmağımda yüzük olmadığını anlardın pislik herif!”

Yeterince gergin değilmişim gibi bu sözle beraber iyice doldum, arkamı bir hışımla dönüp Meira’ya doğru baktım. ”Ne diyorsun?” diye sordum ona agresif bir tavırla.

Meira da benden geri kalmadı, tek ayağı çıplak bir şekilde toprağa basa basa karşıma geçti.

”Sen ne diyorsun asıl?” diye çıkıştı bana kırmızı gözlerle. ”Ne demeye getiriyorsun?

‘Nişanlı olduğun halde millete kuyruk sallama,’

demeye getiriyorsun değil mi? Beni sadakatsizlikle suçluyorsun!”

Benimle dalga geçtiğini düşündüm. Akıl sağlığımı ararken çevreye bakındım, siktiğimin gökyüzüne göz gezdirdim

biraz olsun beni sakinleştirmesini beklerken.

Ve tekrardan ona baktığımda sırıttım. ”Evet,” dedim.

Uygar’ı kaybettim.

Meira ise beni sertçe ittirdi göğsümden. ”Aptalsın Karaşah! Hayatımda gördüğüm en aptal adamsın!” diye öfkeyle atıldı.

Yüzümdeki gülümseme solup ifadesiz, soğuk bir hal alırken, ”nişanlına git Meira,” dedim ona. ”Sokaklardan mı toplayacak seni böyle?”

Düşünmedi bile. Sert bir tokadı refleks gibi indirdi yanağıma. İyi de oldu.

Nefret edelim birbirimizden ki bir daha görüşmeyelim.

O da duygularıma tercüman olur gibi, ”yüzünü bile görmek istemiyorum bir daha!” diye bağırdı. ”İğrenç yaratık!”

Önce birkaç adımı geri geri attım, Meira’nın gözyaşları içindeki darmadağınık haline baktım. Bir ayağı çıplaktı.

Sikeyim. Ayakkabını giy aptal.

Ardından arkamı döndüm yeniden ve yürümeye başladım. Artık bu siktiğimin yerinden gitmek istiyordum; yanlış bir şey yapmamak için uzaklaşmam, kafamı toplamam ya da kafamı kelimenin tam anlamıyla dağıtmam gerekiyordu.

Gitmeliyim, lütfen, gitmeliyim, dayanamıyorum…

Ama yine uzaklaşmama bile fırsat tanımadan arkadan sinir krizi geçirir gibi cırladı ve diğer ayakkabısını da attı bana doğru.

”Aptal!” diye bağırdı arkamdan. ”Nereye gidiyorsun? Gerçekten de gidiyorsun!”

Elim ayağım titriyordu zaten, bir hışımla döndüm yeniden ona. ”Şu ayakkabılarını ayağında tut!” diye bağırdım öfkeyle.

Ben böyle söyleyince hıçkıra hıçkıra üzerinde daha başka atacak bir şey aradı inatla. Bir tek saçındaki kurdeleyi

atabilirdi, onu sökercesine alıp bana doğru fırlattı ama toka fazla yol katedemeden ayakkabımın yakınına düştü.

Bu başarısızlığa sinir bozukluğuyla tekrardan cırladı, omuzları sarsılıyordu ağlarken ama bir şey söylemedi. Bana lanetler okur gibi baktıktan sonra döndü, yol ayrımından sağa doğru gitti, ben ise soldaydım.

O yol ayrımında,

gitsin,

dedim içimden.

Gitsin benden. Bir daha da dönmesin.

Ben de döndüm ve kendi yolumda yürümeye başladım. Sinirliydim, adımlarım hızlı ve aceleciydi, etrafıma değil önüme bile bakmıyor, yerden gözlerimi ayırmadan bir an önce buradan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Arkada az ileride sağ tarafta ev zaten, oraya gidiyor. Mert ona yardım eder. İsterse evine döner istemezse yeni bir hayata başlar.

Adımlarımı hızlandırıp devam ettim. Artık o tarafta bir işim olduğundan değil, sadece kontrol etmek için öylesine omzumun üzerinden arkaya doğru baktım.

Meira'nın arkada, karanlığın ortasındaki tek sokak lambasını geçtiğini gördüm. Evin bahçesine girmemiş, yol üstünden devam etmişti.

Nereye gidiyor şimdi bu böyle yalın ayak? Çantası, telefonu, parası hiçbir şeyi yok.

Adımlarım durdu hemen ve arkamı döndüm. "Meira!" diye bağırdım öfkeyle. "Ne halt yiyorsun? Gir şu siktiğimin evine!"

Mert hangi cehennemdeydi?

Meira ise zaten beni dinlemedi, elbette dinlemedi, hiçbir sikimi dinlemezdi.

Ona doğru büyük adımlar atarken, "nereye gidiyorsun?" diye bağırdım arkasından. Değil Meira, bütün bir yaka duymuştur herhalde sesimi ama o beni duymazdan

geliyordu inatla. Yol üstünde az önce bana fırlattığı ayakkabılarını da topladım yerden.

Mecburen koşmaya başladım, zaten ağır ağır ağlaya ağlaya yürüyordu, saniyeler sonra ona yetişmiştim bile. Kolundan tutup durdurdum onu, ayakkabılarını önüne bırktım.

Sanki onu, parmağımdaki yüzüğü gizleyerek neredeyse bir yıl boyunca zehirleyen ve kandıran benmişim gibi hıçkıra hıçkıra ağlaması yok muydu bir de…

”Hem suçlusun hem güçlü,” diye homurdandım, ”çocuklaşmayı bırak da ayakkabılarını giyip eve gir. Mert’e git. Nasıl bir hayat istiyorsan o verir sana. Benim kafamı toplamam lazım.”

Bana bakmayı, bana dönmeyi, ayakkabılarını giymeyi reddetti. Sadece ağlıyordu. Artık iyice sinirimi bozmaya başlamıştı bütün bunlar, onu kendime doğru çekip belini tuttum ve sırtını göğsüme yapıştırarak öyle havaya kaldırdım.

”Giy şu ayakkabıları, delirtme beni!” Müdahalem de bir işe yaramadı, bacaklarını savurdu inatla ve ayakkabılarını giymeyi reddetti.

Eve doğru baktım. Işıkları açıktı ve Mert’in arabası hâlâ bahçedeydi.

Ne halt yiyordu?

”Mert!”

diye bağırdım o tarafa. ”Gel al Meira’yı!”

”Bırak!” diye cırladı Meira da öfkeyle.

”Nişanlım

alır beni!”

”Sikeyim nişanlını!”

Sinirden beni parçalamak ister gibi kafasının üstünden uzattı ellerini ve tırmıklamaya çalıştı yüzümü.

”Ben de…” dedi ağız dolusu, ”seni

sikeyim

Karaşah!" Fakat hayatında ilk defa küfür etmiş gibi eğreti durdu bu kelime onda.

Sonunda Mert beyefendi çıkabildi şu evden bunca kavga gürültüye. Koşar adımlarla yetişti bize, hemen peşinden Öykü de gözüktü.

"Lan ne oluyor?" dedi Mert.

"Meira?"

diye sinir krizi geçiren deliye yaklaştı Öykü de.

"Meira ile ilgilen," dedim ben de Mert'e ve Meira'yı tutmasını istedim. "Ne istiyorsa onu yap. Daha fazla dayanamayacağım buna."

Öykü yerden Meira'nın ayakkabılarını toplayıp ona giydirmeye çalışırken Mert de Meira'nın koluna girdi. Sonunda ayırdılar onu benden.

"Meira, tamam gel hadi," diye ikna etmeye çalışıyordu hıçkırıklar ve krizler içerisindeki kızı. "Eve bırakayım sizi."

Daha fazla katlanamayacaktım bu manzaraya. Dönüp yürümeye başladım belki onuncu defa. Mert'in arkamdan nereye gittiğimi sorduğunu duysam da cevap vermedim. Cevap verseydim de muhtemelen

'cehennemin dibine'

derdim.

Arkadan kavga gürültü sesleri gelmeye devam ediyordu hâlâ:

"Bırak!"

"Hay..."

"Bırak çirkin dazlak, bırak beni!"

Gözümün önüne doluşup görüş açımı bulanıklaştıran gözyaşlarını sildim elimin tersiyle. Hızlı adımlarla rüzgarı göğüsleyerek karanlığa karışırken titreyen dudaklarımı,

içimden kopup gelen hıçkırığı bastırmak için sıkıca kapattım.

Ve hayatımda en mutsuz olduğum o günü kazıdım kafama:

1 Mayıs 2013. Cehennem.

ℒ

(Yanlış anlaşıldığı için belirtmek istedim, nişanlı olmasının ihanetle bir alakası yok. Uygar sadece üzülüyor, intikamın hiçbir parçasında Meira'nın bu yaptıkları geçmiyor.)

Beğenerek ve düşüncelerinizi belirterek desteklerinizi gösterebilirsiniz:)

Instagram: kedilimediyy

○●

24. Kanlı Kar

○

●

Uyarı: Bu bölümde şiddet sahneleri açık bir anlatımla yazılmıştır. Hassas bünyelerin dikkatine.

Bölüm Yirmi Dört

“Kanlı Kar”

Meira Shavit

Günümüz

ℒ

Cennet.

27 Aralık 2019

Cehennemden kaçtığım ve özgürlüğün ilk tadını aldığım o kutsal gün.

Ciğerlerime çektiğim havanın baştan sona ciğerlerimi yakmadığı ve damarlarıma kasvet pompalamadığı bir gündü bugün. Bu sabah. Saat 8 suları, açık bir hava beklenildiği söyleniyordu televizyonda ve yanıldılar. Dışarıda tipi vardı, siktiğimin

‘Efendi ile Uşağı’

kitabına düşmüştüm sanki, birazdan kar fırtınasında gözümü açamıyorum diye bir uçurumdan yuvarlanabilirdim hatta! Şehrin ortasında, pekâlâ olabilirdi.

Şehrin ortasında diyorum tabii ama şehrin ortasında ‘kenardan köşeden’ demem daha doğru bir tanım olabilirdi.

5 insanı öldürmekten aranıyorsanız öyle özgüvenli yürüyemezsiniz insanların içinde. Daima kenardan köşeden

göze batmadan sıvışmak gerekir. Aslında dışarıda bir tipi olduğu için şanslı sayılırdım, atkımı burnuma kadar çekmiştim ve kimse de

'kim bu şüpheli görünen ve kesinlikle 5 yıl önce korkunç bir cinayet işleyen kadına benzeyen yabancı'

diyemezdi. Kimsenin kimseye bakacak zamanı yoktu, sokaklar aceleci adımlarla geçiliyor ve geriye de bakılmıyordu.

Evden kaçtıktan sonra ne yaptım derseniz,

hiçbir şey.

Sadece yürüdüm, etrafta gezindim ve şehrin daha iç kısımlarına, bir kuyumcu bulmak için girdim. Çok göz önünde, kalabalık mekanlara girmeyi reddettim ve sonunda pasajın birinde bir antikacıya benzeyen kuyumcuyu gözüme kestirdim. Yaşlı bir bunak oturuyordu masada ve tek başınaydı. En kötü ihtimalle beni sorgulayacak olursa eğer, ona yanlış hatırladığını söyler ve bunun bunama belirtisi olduğunu hatırlatıp onu korkuturum, diyordum.

Pek kimselerin uğramadığı ve belediyenin belli ki yıllar önceki haliyle bıraktığı bu eski yapının en arkalarına doğru sıcak ışığıyla belli ediyordu kendini kuyumcu.

Cam vitrininde çeşit çeşit gerdanlık setlerinin ve üzerime 48 dönümlük arsa yapsan takmayacağım çirkin akp'li dünür bileziklerinin dizili olduğu kuyumcuya girdim.

Camdan bir masada oturuyor ve tek gözüne geçirdiği gözlük ile küçük bir taşla uğraşıyordu. "Merhaba, kolay gelsin," diye seslendim öncelikle, çekingen birkaç adım sırasında da etrafıma, camdan vitrinlerin ve dolapların arkasındaki mücevherlere, insanın uykusunu getiren loş ışıklandırmalarla gotik bir antikacıya benzeyen dekorlara ve eski ambiyansına göz attım.

Kirli sakallı, tombul suratlı moruk, beni fark etmemiş, duymamış gibi işiyle uğraşmaya devam etti. "Merhaba?" diye seslendim tekrardan, kafasını bile kaldırmadı.

Neden hiç müşterisi olmadığını anlamaya başlıyor gibiyim.

Gıcırdayan sinir bozucu parkeleri yavaş adımlarla geçip adamın masasına vardım. Anca karşısına geçtiğimde fark etti beni, şaşırmış gibi başını kaldırdı ve mavi gözleriyle ruhumun derinliklerine baktı sanki.

Aniden, iliklerime kadar işleyen bir titremeyle, bir darbeyle sarsıldım ve gözlerimin önüne gelen flaş patlamalarıyla yabancı film şeritleri geçti zihnimin önünden.

"Meira, sağlığın yerindedir umarım?" Karanlıkta kalmış silik bir silüet. Gülümseme.

Meira'nın ifadesi neşeleniyor birden. "Khalil!"

"Meira!" diye sertçe uyarıyor babam da onu. "O senin dengin değil Meira!"

"Evet?"

Uğultular etrafimda dönüyor, bir kulağımdan girip beyin kıvrımlarımda dolaşıyor ve diğerinden çıkıyordu. Etrafımı yeniden seçebilmeye ve şiddetle dönen dünya yavaşlamaya başladığında karşımdaki sandalyenin başlığına tutundum.

Masanın ardındaki yaşlı adamın umursamaz küçük bakışları üzerimdeydi. "İyi değilsen dışarıya çık, bayılıp başıma kalma sonra."

Zar zor yutkundum. "İyiyim," diye mırıldandım.

O da neydi öyle? Khalil'e dair küçük bir anı ama her şey çok silik, bulanık, karmaşık.

"O halde otur."

Derin bir nefes aldım, açlıktan midem bulanıyordu. Dün gece akşam yemeğinde de çok bir şey yememiştim ve onun öncesinde zaten 23 saat boyunca uyumuştum. Açlıktan bayılabilirdim, bir çırpıda attım kendimi sandalyeye. Ceplerimi karıştırdım aceleyle, iki kol düğmesi, ikisini de aramızdaki masaya bıraktım.

Adam kemik gözlüğünü takarak o küçük gözlerini iyice kıstı ve düğmeleri aldı.

"Bunları satmak istiyorum," dedim ama herhangi bir cevap vermeden düğmeleri inceledi. Nedense incelemesi biraz fazla

sürdü,

gümüş işte, üç beş bir şey at da gidelim bunak,

dememek için zor tuttum kendimi.

Adam kaşlarını çatınca ise dindar biri olmadığım ve hiçbir duayı bilmedim halde inançlı biri gibi yalvardım yukarıda her kim varsa.

Değersizlerse ne yapacağım? Geri gidemem. Ve dışarıdan da para bulamam. Sokakta beş parasız kalırım! Uygar beni bulmadan sokakta geberirim!

Gergin bir şekilde gülümsedim adama. ”Çok bir şey etmeyecektir ama,” diye pazarlık yapmaya çalışacaktım fakat beni duymamıştı yine. Oturduğu yerden kalktı, hemen arka duvarda, yerde kasası vardı. Onu anahtarla açtığında en azından para ettiğini düşünerek sevindim, bilet parası bile yeterli olurdu. Yemeği artık birinden çalardım.

Yaşlı adam geri döndüğünde elinde 4 adet iki yüzlük deste tutuyordu. Bana beklediğim o küçük miktarı sayarak vereceğini sanıyordum ama üç desteyi olduğu gibi karşıma koydu, yetmedi, sonuncusunu da açtı ve yaklaşık yarısından fazlasını üzerine ekledi.

Sertçe yutkundum.

Neredeyse 80 bin lira var orada… Sadece aptal birkaç kol düğmesi Uygar, ciddi misin?

Ben dikkat çekmemek, yüksek bir miktarla sorgulanmamak için kol düğmesi almıştım yanıma ama bu aptal şey neredeyse 80 bin ediyordu! Daha da kötüsü az önce adama, ‘çok bir şey etmeyecektir,’ diyerek değerini de bilmediğimi belli etmiş, dolaylı yoldan bana ait olmadığını ima etmiştim.

Bunun tedirginliğini yaşıyordum o an, yaşlı adam yerine otururken hemen yanı başındaki telefonu kapacak ve polisi arayacak diye ödüm kopuyordu ama bunun aksine, hiç de beklemediğim üzere kolunu beni kovar gibi salladı.

”Hadi, kaybol,” dedi bir de bana.

Kaşlarımı çatıp bu huysuz adama baktım uzun uzun. O ise beni unutmuş gibi önündeki işine geri döndü. Ciddi miydi bu

adam?

Pekâlâ, şikayet edilmekten çekinmeseydim ağzının payını verir, duyma cihazını koparıp attırmayı istetirdim ona ama şanslıydı, çok şanslıydı. Ben de şanslıydım, o yüzden şansımı daha fazla zorlamak istemedim ve banknotları alarak kabanımın cebine tıktım. Çantam yoktu zaten ve sonunda kalkıp aceleci adımlarla kapıya yöneldim.

”Ayrıca,” diye söylendi yaşlı adam bu sırada arkamdan, ”bir daha çaldığın bir şeyi satmak istediğinde en azından bir kutuya koy. Böyle değerli kol düğmeleri kutusuz taşınmaz. Koparıp getirmişsin bir de direkt.”

Adımlarım komut almışım gibi ani bir hareketle durdu. Refleks gereği hiç düşünmeden savunmaya geçtim: ”Ben… Çalmadım, benim-”

Yaşlı adam elini savurdu ilgilenmiyormuş gibi. ”Evet, her neyse. Hadi kaybol.”

Hayretle soludum huysuz moruğun buruşuk suratına bakarken. Dünyadaki en sinir bozucu insanlardan oluşan nefret listemde ilk üçe girmeyi başarmıştı ve bu Herman’ın bir üstü oluyordu!

Alt dudağımı çenemi kapatmak için ısırdım ve arkamı dönüp kapı pervazını geçtim.

Ah…

Dayanamayıp geri döndüm: ”Bahsine girerim torunların hiç ziyaretine gelmiyordur,” diye atıldım. ”Neden acaba!”

Bu sefer kesin bir şekilde çıktım oradan, sinirli sinirli dönüp gitmeye hazırlanıyordum ve birkaç adımı dahi atabilmiştim ama yine ve yine durdum, topuklarım üzerinde geri döndüm. Pervazdan içeriye baktım.

“Polisi aramazsın değil mi?” derken, aslında,

polisi ararsan ve biraz bile olsa araştırılırsam hapishaneye tıkılacak ya da daha da kötüsü, Uygar’ın avucuna geri düşeceğim,

demeye çalışıyordum.

Adam bıkkın bir şekilde soludu. ”Hemen şimdi gitmezsen ararım.”

Pekâlâ, nefret listemde beşe kadar gerilemişti. Kamber’in bir altı.

“Teşekkür ederim,” dedim hemen. “Söz veriyorum bir gün geri gelip çirkin vitrinini düzenleyeceğim-”

“Kaybol çocuk!”

Koşar adımlarla attım kendimi dışarıya, daha da arkama bakmadan pasajı yarıp geçtim.

Tekrardan sokağa karıştığımda cebimde yaklaşık 80 bin lira vardı, sanki birilerinin gözü üzerimdeymiş ve hemen şimdi atlayıp paramı alabilirmiş gibi tetikteydim. Kabanın cepleri düğmeyle kapalı da olsa yine de ellerimi iki yanımda tutup bir robot gibi yürüdüm ama

hey,

en azından tedbirliydim.

Öncelikle yemek yemeliyim. Biliyorum, vakit kaybetmek aptallık ama hiçbir şey yemediğim düşünülürse sokağın ortasında açlıktan bayılıp hastaneye kaldırılsam ve tepemde bir polis memuru,

“hanımefendi, kayıt açtırdığımız sırada sizin katil olduğunuzu fark ettik, buyrun hapishaneye kadar eşlik edelim size,”

dese daha mı iyiydi?

Yolculuğa çıkacağım düşünülürse ağır ve yağlı bir şey yiyemez ve kalabalık yerlere de gidemezdim. En iyi seçenek dandik bir esnaf lokantasıydı. Sokağın birinde de aradığımı buldum ve attım kendimi içeriye. Hemen etrafımı saran o yemek buharı, o yoğun ev yemeği kokusu… Çizgi filmlerde yemek kokusunun peşinden uçan karakterler gibi hissettim kendimi, lokantayı gözlerim kapalı koklaya koklaya geçtim.

Ne ara yemeklerimi seçtim, tepsiye dizdim ve ödeyip cam kenarında köşeye bir yere geçtim hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Bu kadar aç, yorgun ve uykusuz olduğum halde hâlâ ayakta durabilmeme bile şaşırıyordum.

Daha çok inşaatçıların, şoförlerin, esnafların geldiği bir lokantaydı, hepsi dayıydı.

Sorun yok,

sıcak yemeklere kaptırdım zaten kendimi ve tek tük gruplar halinde yemek yiyen adamları görmezden geldim. İşe gidecek ya da işten gelmiş veya molada olan yorgun, uykusuz adamların da beni taktığı yoktu zaten, sessiz ve sakin bir yerdi.

Yemek kısmına gelirsek, neredeyse 2 aydır Uygar ile beraberdik ve şu ana kadar ondan nefret etsem de yemeklerine hep aşıktım. O dengeli öğünleri, kesinlikle ateşi bir iblisten daha iyi kontrol edip mükemmel kıvamda etler pişirmesi, sebzeden nefret ettiğim halde yemeklerin yanına yakıştırdığı için beni bağımlı yapması, her besinin hemen az önce bahçeden koparılmış gibi taze ve kaliteli olması… Uygar'a her konuda sayıp sövebilirdim ama beni gerçekten de kurbanlık koyun gibi iyi beslemişti. Herhangi bir insandan daha kaliteliydi etim. Bir zombi ya da yamyam bir ada yerlisi kesinlikle önce beni yemek isterdi.

"Eşlik edebilir miyim hanfendi?"

Tabii ki de karşıdaki sandalye çekilmeli ve dağ ayısından bozma tipsiz bir herif karşıma oturmalıydı. Ben daha cevap bile veremeden hemen karşıma geçmişti. Belalı, ağır abi tiplerini andırıyordu, gömleğinin ilk birkaç düğmesini açık bırakan ve tespih sallayan tiplerden işte. Çakmağında bozkurt işareti taşıyanlardan ve belli ki birinin ona tarikatçı imam sakalının yakıştığını söylemesine inanacak kadar enayi olanlardan.

Türkiye'nin meşhur hayvanları listesine abaza dayıları da koymalılar. Ve elbette, onlara özel bir avlanma sezonu da açmalılar.

"Tanışabilir miyiz?"

Sümüğümü bile fırlatmam sana.

"Kalk oradan," dedim ama nazikçe.

Adamın kaba bir aksanı vardı, kolunu sandalyenin başlığına atmış, bir babayiğit gibi kurulmuştu hemen. "Neden?" diye sordu gamsız. "Numaran var mı? Kaç yaşındasın?"

Kavga çıkaramam, küfür edemem, dikkat çekemem.

“İbo!”

diye bağırdı kasadaki adama bu sırada. “Hanfendi benden, ne isterse donat masayı bakayım oğlum!”

Sabırla soludum yanımıza aceleci adımlarla damlayan küçük tırnaz herifle göz göze gelmekten kaçınarak.

Sanki dandik bir esnaf lokantasında değilmişiz gibi girdiği havalara bak…

“Bir şey istemiyorum, teşekkürler,” diye reddettim yine de.

Karşımdaki adam ise ısrarcı gözlerini üzerime dikti. “Olur mu öyle!” dedi kızarak. “Ne istiyorsan söyle bak!”

“Bu kadarı yeterli,” diye mırıldandım.

Aptal herif dikkatleri üzerime çekiyor!

En azından yanımıza damlayan adam gitti daha başka bir şey istemediğimde diretince ama bu yine de susmadı.

“Nerelisin?” sorusuyla gözlerimi devirip başka yöne baktım.

Git artık!

“Seni daha iyi bir yere götüreyim diyorum. Mekan kapattırırız, tanıdık var, eğleniriz bir güzel,”

Adam bana uzun uzun mekanları, yemekleri, eğlenceyi, Ankara’nın gece hayatının güzelliğini anlatırken derin bir nefes aldım bıkkınlıkla.

Bir şey yapmam gerekiyor!

Ayağımla

yanlışlıkla

adamın bacağına tekme attım ve adamın zıpladığını görünce de “pardon,” dedim.

Gülümseyerek karşılık verdi bana önemli değil dercesine. Sonra bir daha vurdum, bir daha zıpladı ve “pardon,” dedim. Daha

“önemli değil,”

demeye vakit vermeden bir daha vurdum, bir daha “pardon.”

Kalın kaşları çatılmıştı artık ve bana tip tip bakıyordu. “Dikkat et kızım biraz! Bilerek yapıyorsun.”

“Hayır, bilerek yapmıyorum.” Ve bir daha vurdum.

“Pardon.”

Baktı ki durmayacağım, sandalyeyle beraber geri çekilip menzilimin dışına çıktı.

Dişli bir rakip…

Ama ben de pes etmedim, biraz öne doğru eğilerek masanın üstünden yaklaştım ve büyük bir ciddiyetle, ”bebekleri yiyorum,” diye sırrımı paylaştım onunla.

”Ne?”

Bilmeyişi dehşete düşürdü sanki beni. Bir daha yaklaştım ona sırrımı detaylandırmak için: ”Hiç mi duymadın fakirlerin bebeklerini ormana kaçırıp onları yiyen sarışın kadının ruhunu?” diye sordum. ”Çizimlerini gördüysen bana benzediğini de fark etmişsindir. Neden acaba!”

Gülüşümü garip garip izledi, bir cadı görmüş gibiydi, sandalyeyi daha da geriye çekip ayağa kalktı. “Deli midir nedir?” diye söylendiğini duydum ve arkasını döndü.

”Hasbinallah…”

En göze batmadan böyle kovabilirdim herhalde onu başımdan.

Bir adam sana bulaşırsa deli taklidi yap!

Uygar’da işe yaramıyor tabii. Benden daha deli olduğu için güçlü bir bağışıklığı var buna karşı.

O adamı başımdan savdığım için huzurlu huzurlu yedim yemeğimi ve sonunda toparlandım. Paramı ayarlamış, bu sırada şikayet edilmemiş, uzun bir macera için yemek yiyerek enerjimi toplamış, bu sırada yine şikayet edilmemiştim -bunu vurgulamak gerekirdi, ne de olsa insanlarla pek geçinebildiğim ve başımı beladan kurtarabildiğim pek söylenemez- ve şimdi o yolculuğa çıkmaya hazırdım!

Otobüsle gitmeyecektim Isparta'ya elbette. Görevlilere gösterebileceğim bir kimliğim yoktu, bir şekilde kendimi otobüse aldırmayı başarsam bile Uygar'ın kaçtığımı fark ettiğinde kontrol edeceği ilk yer terminaller olurdu. O yüzden taksiyle gidecektim.

Hemen oradaki görevliye yanaştım, direkt, "nereye?" diye sordu bana. Öncelikle yalan söyleyip yakınlarda bir yerin adresini verdim, orta yaşlı huysuz görünümlü bir adamdı, mırın kırın etse de arabaya binmemi söyledi bana. Öğlen suları, trafiğin sıkışık olacağından söyleniyordu, onu dikkate almadan arkaya attım kendimi.

Ve biraz sonra taksi durağından ayrıldığımızda yoldayken asıl niyetimi dillendirdim ona:

"Taksici bey," dedim nazik, uysal bir sesle, "benim aslında Isparta'ya gitmem gerekiyor."

"Otobüs terminaline mi götüreyim o halde?"

"Hayır," dedim boğazımı kibarca temizlerken. "Beni direkt senin götürmen gerekiyor."

Adam dikiz aynasından bana ters bir bakış attı. "Şehir dışına çıkmamız yasak hanımefendi."

Biliyorum, elbette biliyorum, bu yüzden seninle başbaşa kalmam gerekti.

Ona en nazik gülümsemelerimden birini gönderdim. "Ama inan bana parasını fazlasıyla vereceğim."

Adam başını iki yana salladı, koca tombul eli vitesteydi. "Takip sistemi konumumuzu durağa gönderiyor,"

"Eminim ki kapatılabiliyordur da diğer bütün teknolojik zımbırtılar gibi," diye sakince aklına girmeye çalıştım.

Taksici her türlü reddedecek gibi duruyordu ama yine de merakından, "ne kadar vereceksin?" diye sordu.

Onu ikna edecek kadar çok ama yanımda fazla para taşıdığımı düşünmeyeceği kadar da az.

Evet, kafamda düşününce gayet mantıklı, kendimi tebrik ettim tedbirli davrandığım için ama bir aptal olduğumu ve paradan

da gerçek hayattan da kopuk büyüdüğümü unutup, ”20 bin lira!” dedim adama.

Geri zekalı! Kim bir seyahat için 20 bin lira verir!

Adam da buna şaşırdı elbette, omzunun üzerinden geriye doğru baktı. ”Yanında mı paran?” diye sorunca yutkundum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyordum ama hem artık çok geçti hem de başka bir çarem yoktu. Otobüse binemezdim.

”Yarısı var,” dedim, peşin vereceğimi ima ederek. Ona parayı koklatmazsam kabul etmeyecekti, biliyordum. ”Diğer yarısını da Isparta’da bankadan çeker veririm.”

Hadi ama,

gayet iyi bir teklifti, sadece 4 saatlik bir yol; benzin parasını ve bu süreç içerisindeki potansiyel müşterilerinin getireceği kazancı dahi çıkarsan, dehşet iyi paraydı. O da bunu tartıyordu kafasında. Komik, tas kafa kesimi yaptırdığı saçlarına attı elini düşünceli bir şekilde ve sonunda, dikiz aynasından tekrardan bana baktı.

”Suçlu musun?” diye sormasıyla gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım.

İlk refleksim hep bilmezden gelmekti, anlamamış gibi, ”ne?” diye sordum saf saf.

”Neden otobüsle gitmiyor da gizli saklı iş çeviriyorsun? Başıma iş mi açacaksın yoksa?”

”Hayır!” diye itiraz ettim hemen ve ardından bir açıklama yapmak zorunda olduğumu bilerek ön iki koltuğun arasına yaklaştım. ”Tamam, pekâlâ, sana söyleyeceğim.” Adam merakla yanıtımı beklerken biraz daha yaklaştım kulağına doğru. ”Ben şu anda ailemden kaçıyorum!”

Kaşlarının çatıldığını gördüm aynadan. ”Neden?”

”Çünkü… sevdiğim adamla beraber olmamı istemiyorlar!”

Ne bileyim ben? Aklıma başka bir şey gelmedi!

”Ama ben onu istiyorum. Sevdiğim adama kaçıyorum. O da şu an Isparta’da beni bekliyor. Beni ona götürürsen eminim ki o da seni ödüllendirecektir!”

Lütfen bunu yiyecek kadar geri zekalı ve paragöz ol! Lütfen lütfen lütfen…

Az buz düşündü, ciddi bir ifadeyle telefona baktı, saate baktı, sıkıntılı göründü ve sonunda, “iyi bakalım,” diye kabullendi birden. ”Ama yarısını peşin alırım.”

Hemen ona uyarak parayı çıkarıp uzattım. Yolumuzu değiştirirken direksiyon başında, ”ailen başımıza bela açmaz umarım,” diye mırıldanıyordu kendince.

Hepsi ölü artık, korkma.

Shavit soy adıyla bir tek ben yaşıyorum, o da Uygar beni bulana kadar tabii ki de.

O yüzden, sür taksici bey!

ℒ

”Amca?” diye sesleniyor genç kız. Genç Meira.

Dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyor, üzerinde dantelleri kolunu saran uzun, siyah bir elbise; belki 13-14 yaşlarında ama alımlı, yetişkin bir kadın kadar çekici ve zarif.

Karşısında ise uzun, iri yarı, beyaz gömleği içerisinde dik duruşlu bir beden, bir canavarı andıran yeşil gözleriyle Meira’ya bakıyor.

”Size böyle seslenebilir miyim bayım?” diye devam ediyor Meira. ”Amca diyebilir miyim?”

Adamın konuşmasına şaşırdığını görünce Meira kibarca gülümsüyor. ”Almanca’yı unutmadım.”

Kumral saçlarının yanları kazınmış ve üstteki tutamlar da arkaya doğru özenle taranmış adamın gür kaşları çatılmış olsa da sarı oldukları için görünmüyorlardı bile. Tertipli, ciddi, biraz da huysuz bir görünümü vardı genç adamın.

Genç kıza baksa da gördüklerinden hoşlanmıyor gibiydi, tek bir söz etmeden onu izlemeye devam etti.

Meira, ”neden şimdi geldiniz?” diye sordu merakla. ”Ne de olsa söylediklerine göre zamanında beni terk etmişsiniz.”

Adam, ”ben çocuk bakıcısı değilim,” dedi soğuk bir sesle.

Meira kollarını önünde bağladı. ”Söyleyin lütfen, benden nefret mi ediyorsunuz?”

”Kafanın basmayacağı şeyler bunlar çocuk,”

Meira bütün sırlara sahipmiş gibi muzip bir şekilde gülümsedi. Oturduğu masada henüz açılış hamleleri yapılmış bir satranç tahtası vardı. Yeşil gözleri taşların üzerinde gezindi Meira’nın.

“Nedir kafamın basmayacağı şey, efendim?” diye uysal bir sesle sorarken, merkezdeki piyonu ilerletti.

Ne biliyorsun Meira? Ne saklıyorsun?

Parazitlenmelerle beraber Meira’nın gülümseyişi ürkütücü bir hal almaya başlıyor. Hâlâ orada mıyım emin değilim, gözlerim kararıyor. Biraz daha ilerisi, sahneler kesik kesik ve geçişler ani, baş döndürücü ve karmaşık.

Meira’nın odanın içerisinde adımlayışı, uzun eteğinin uçlarının fayanslara sürtünüşü, ince parmaklarının tozlu kitap raflarının arasında çıktığı keşif…

”İnsanlar yönetilmeyi seçiyor,” diyor. ”Koyunlar gibi güdülmek istiyor. Birkaç sayfa masalın ve aklını yitirmiş bir zavallının yüzyıllar boyunca bile toplumlar üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olabildiğini görüyorum. Bir efsane, mitoloji ve masal. İnandıkları için çocukları saf olarak gördükleri masallardan daha absürtlerine tapıyor yetişkinler. Kendi hayatlarını o inanışa göre şekillendiriyorlar. Hatta, başkalarınınkini de aynı sebeple bitirebiliyorlar.”

”İnanmıyorsun,” diye mırıldanıyor adam.

”Düşünebilmeye başladığımda inanmayı değil öğrenmeyi seçtim çünkü,” diye cevaplıyor genç Meira da onu.

Hızlanıyor, kamera açısı agresif bir hareketle dönüyor sanki. Meira artık ayakta ve adam onun raflar arasında gezinen siluetini bu sefer sert bir ifadeden ziyade, net bir merakın okunabildiği ifadesiyle izliyor.

“Neden kediler farelerden nefret ediyor?”

“Pis ve sinir bozucu oldukları için.”

“Pis ve sinir bozucu oldukları için,” diye tekrarlıyor adam onu.

Biraz daha ileride, Meira ve adam karşı karşıya şimdi. Aralarındaki boy farkı absürt derecede fazla; Meira’nın zarif, ince bedeni karşısında bir dev dikiliyor sanki.

Gitmeden önce, keyifle yalnızca Meira’nın tek bir taş oynattığı satranç tahtasına bakıyor. ”Oynamayacak mıyız?” diye soruyor.

Meira da oraya bakıyor şimdi ”Birçok şeyi öğrendim ama yenilgi nedir hala öğrenemedim efendim.”

Adamın bakışları Meira’ya kitlenirken başından beri ilk defa gülümser gibi oluyor. Bir heykele benzeyen sert yüz hatları olabildiğince yumuşuyor ve gülümsemeye benzeyen bir ifade çıkıyor ortaya.

”Klaus,” diyor. ”Bana Klaus amca diyebilirsin.”

Bütün vücudumun bir beşikteymişiz gibi sallandığını hissettiğimde uyandığımı anladım.

Gözlerimi zar zor aralayabildiğimde arabanın camına kafamı yaslayıp o şekilde uyuyakaldığımı fark ettim. İlk gördüğüm şey ise camın ardındaki beyaz dünya oldu; kar bastırmış ve etrafı ele geçirmeye başlamıştı.

Hemen dikiz aynasına baktım, aracın dijital saati henüz yolculuğumuzun ilk saatlerinde olduğumuzu gösteriyordu. Artık otobanda değildik, şehirden nihayet uzaklaşmış ve iki taraftan da ormanların uzandığı mesafelere gelmiştik. Taksici, arayıp duran şefini aracın takip sisteminde bir problem olduğuna ikna etmişti ve her şey yolunda gibi görünüyordu.

Dehşet yoğun bir kar yağıyor, silecekler ön cama yapışan ısrarcı kar tanelerinden kurtulmak için sürekli ileri geri gidip geliyordu. Yolun iki kenarına da ağaçların dallarına da kar birikmişti ve henüz saat öğleden sonra 3 sularında aksa da hava kasvetli bir akşamüzeri mavisine bürünmüştü.

Bu sırada da kendimi uyanık tutmak için kara kara düşüncelere daldım. Mesela az önce gördüğüm o anı ya da rüyaya, her ne haltsa artık.

Klaus amca mı?

Evet, Uygar bana bir amcam olduğundan bahsetmişti ama aynı zamanda onu öldürdüğünü de söylemişti. Hatırladığım kadarıyla bu Klaus denen adam, Uygar ailemi öldürdükten sonra bana sahip çıkmış, beni Uygar'dan korumuştu. Tam da bu sebeple iki çocuğuyla beraber Uygar'ın hedefi olmuştu ve Uygar yine beni akıl oyunlarıyla kandırmadıysa eğer, en azından amcamın şu an bir ölü olduğundan emindim.

Ben bütün bu düşüncelerle kendimi oyalarken birden aracın yavaşladığını hissettim bu sırada. Kardan ötürü tedbirli davrandığı için yavaşladığını sandım başta. Aksi bir şey olduğunu dahi düşünmeden doğrulup orta koltuktan karşıya baktım.

Ve tam da bizim yolumuzu kesen iki araç gördüm.

Anında nefes borum tıkandı bu yabancı araçları gördüğümde.

Hemen Uygar ve Mert olduğunu düşünerek taksicinin koltuğuna kedi gibi yapıştım ve

"dur!"

diye bağırdım. "Ya da durma! Ez onları! Ez! Daha çok para veririm! Ez!"

Kaçıp kurtulmaya bu kadar yakınken mi Karşah? Gerçekten mi?

Ama adam beni dinlemedi, onlara doğru yaklaştıkça arabayı yavaşlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona şaşkınlık içinde. Kalbim ağzımda atıyor, elim kolum şiddetle titriyordu. "Kafayı mı yedin? Ne diye duruyorsun geri zekalı?" Tırnaklarımı geçirdiğim koltuğunu sertçe salladım. "Bas dedim gaza! Bas! Bas!"

Taksici ise bu 'yabancı' olması gereken adamlardan ötürü hiç telaşa kapılmamış, sorgulamamıştı bile. Aracı yavaşça kenara çektiğinde hayretle bakıyordum ona:

"Bu bir tuzak," farkındalığı çok geç geldi bana. Bayılmama ramak kala ihanete uğramış gibi hayal kırıklığıyla baktım ona. "Yoksa… Yoksa sen Uygar'ın adamı mısın? Biliyordum!"

Taksici oturduğu yerde vücudunu döndürüp bana anlamayan bir bakış attı. ”Ne? Kimin adamı?”

Telaştan ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bile şaşırmıştım, arabadan atlayıp kaçmayı da bu kimsesizliğin ortasında bir seçenek olarak görmüyordum. Donakalmıştım.

Taksici herif ise, ”uzatma da paranı ver,” diye böldü bu anksiyetemi körükleyen düşüncelerimi.

Yolu kapatan araçlardan inen adamları da görünce iki taraf arasında mekik dokudu şaşkın bakışlarım.

Yani…

Uygar’ın adamları değiller miydi? Bu bir tuzak değil miydi? Uygar’a yakalanmamış mıydım?

Pekâlâ,

soyulmak Uygar’a yakalanmaktan daha iyiydi hâlâ, bunu kaldırabilirim. Param olduğunu anlayınca şerefsizlik yapmıştı anlaşılan. Zaten bana neden normal biri denk gelsin ki? Karakter gelişimi yaşayamam yoksa!

Taksicinin ciddiyeti, para için her haltı yiyeceği belli olan tekinsiz tipi, o kısa tıraşlı saçları ürkütüyordu beni. ”Ben…” diye bir şeyler geveledim ağzımda. ”Sadece sana verdiğim kadarı vardı yanımda. Gerisini Isparta’ya gittiğimizde-”

”Kimi kandırıyorsun sen?” diye kaba bir tavırla böldü beni. ”Diğer yarısının da cebinde olduğunu, tedbir için yalan söylediğini biliyorum. Şimdi, başına bela almak istemiyorsan parayı ver, sonra da sen işime ben işime.”

Yutkunup sırtımı arka koltuğa yasladım iyice. ”Nerede çalıştığını biliyorum,” diye bir tehdit savurmayı denedim çaresizce.

O da, ”suçlu olduğundan eminim,” diyerek karşı bir şantajla pişkin pişkin sırıtarak karşılık verdi bana.

”Sana ailemden kaçtığımı-”

”Salak mı sanıyorsun sen beni?” diye etkisiz hale getirdi savunmamı.

Kahretsin!

Otobüsle gidemeyeceğim için taksi ayarlıyorum ve o da böyle bir herif çıkıyor. Bütün evren benimle alay ediyor resmen! İşini gücünü bırakmış, Meira'yı nasıl asla mutluluğa erdirmeyiz diye uğraşıyor!

"Parayı ver," diye tekrarladı adam bıkkın bir şekilde.

Diğer iki adamın da arabaya baktığını, bir komut beklediğini gördüm. Yolda telefonuyla uğraşırken onlarla iletişime geçmiş demek ki namussuz! Sırf benim için iki kişi daha çağırmak ne demekti?

"Utanmadan arkadaşlarını çağırmışsın bir de!" diye öfkeyle çıkıştım ona. "Sana güvenmiştim!"

Hata bende elbette. 20 bin lira 4-5 saatlik bir seyahat için bu devirde inanılmaz bir para. Bu ücretin günde taş çatlasa yüzde 10'unu anca alabilen birine,

al sana 20 bin lira ve çatlak bir kaçak olduğum için elbette cebimde dahası da var,

demenin bir yoluydu! Takip sistemini devre dışı bırakmasını bile ben kafasına sokmuştum.

Ben bile beni soyardım!

Ama öyle hemen teslim olmayacaktım, taksiciyi dinlemeden kapıyı açıp çıktım dışarıya. Olanca gücümle koşup artık nereye olursa kaçacaktım fakat hemen karşıma çıkan iki adam yüzünden durmak zorunda kaldım.

Taksici de arabadan inmiş, "cebinde," diye talimat vermişti diğer ikisine.

Aradaki mesafeyi koruyarak tetikte dururken, "bu yaptığınız suç!" diye çıkıştım onlara sertçe.

Gerçekten mi? Eminim ki korkudan dizleri titriyordur şimdi!

Taksici de buna güldü. "Polisi arayıp senin suçlarını da soralım mı küçük hanım?"

Bir elim kabanımın cebindeydi, lokantadan arakladığım bıçağı çıkarıverdim bir çırpıda ve hemen az önce bana doğru adım atmış adamlara doğru tehditkâr bir sallamayla doğrulttum.

”Uzak durun!” diye bağırdım onlara. ”Küçük hanımını sikerim senin tas kafalı ucube!”

Taksicinin, ”Oo! Korkunç!” diyerek benimle alay ettiğini görünce sinirle çenemi sıkmaktan bütün dişlerimi kıracağım sandım.

”Tutun şunu hadi,” diyordu sabırsızlanarak. ”Geri dönmem lazım artık. Şef başımı şişirecek.”

Bana doğru adımlayan adama karşı yeniden savurdum bıçağı yaklaşmaması için. ”Yaklaşma!”

Ama elimdeki dandik yemek bıçağıyla üç yetişkin iri yarı adama ne yapabilirdim ki? Onlar da gayet bu acemiliğimin farkında olarak bundan cesaret aldılar ve aynı anda üzerime çullandılar birden. Bıçağı savurdum savurmasına ve birinin kolunu çizdiğimi de sanıyorum ama direnemeyeceğim kadar ani bir şekilde çevremi sarmışlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar biri arkama geçip kollarımdan tutmuş ve zapt etmişti bile beni. Bu sırada diğerleri ceplerimi aramaya başladılar.

Kabanımın iç cebinden paraları aldıkları andaki gülümsemeyi görünce bütün gücümle çığlık attım. ”Paralarım! Bırak! Bırak dedim!”

Paralarımı aldılar benden! Hepsini aldılar hem de!

Ve üzerimde daha fazlasının olmadığından emin olmak için her yerimi güzelce aradıktan sonra beni tutan kollar geri çekildi, kendimi yerde buldum birden.

”Ooo…” diyordu taksici parayı sayarken. ”Burada 10 binden fazla var. Şuna bak… Toplamda 76 bin lira! Bu kadar nakitle ne halt yiyor bu kadın?” derken omzunun üzerinden bana, yerdeki bedenime baktı. ”Gerçekten de bir suçlu olmalı.”

”Çaldın mı bu parayı?” diye sordu diğeri.

”Hayır!” diye bağırdım hemen. ”Benim paramdı zaten! Sadece alıp bir daha sattım! İkisi farklı şeyler!”

Parasız ne yapardım? Nasıl giderdim başka bir şehre? Nasıl bulabilirdim yol yordamı? Otostop mu çekecektim? Artık bela mıknatısı olduğumda eminsek, hayır, onu çoktan es geçtim bile!

Pes etmeyecektim, bir hışımla kalktım ayağa. Arkasını dönmüş, paramı büyük bir iştahla aralarında paylaştıran üçlüye atıldım öfkeyle.

”Paramı verin!” diye bağırdım bütün bir ormanın bizi duyduğundan emin olduğum bir şiddetle. Öyle ki üçü de hazırlıksız yakalanıp irkilir gibi oldu birden.

Ve adamın eline yapışarak paramı tutup çekmeye çalıştım.

”Çekil git!” diye öfkeyle karşılık verdi adam da. Elini savurmayı denese de kene gibi yapışmıştım o paraya ve bir yandan o çekiştirirken diğer yandan da ben çekiştirdim ısrarla.

Diğerleri de müdahale etti, küfürler havada uçuşuyordu, tıpkı benim gibi. Biri beni ittirdi ve gerçekten de uçup yere düştüm.

Bir daha kalktım, bir daha yapıştım, eline koluna parama tutundum, çekip çıkarmaya çalıştılar beni ama üç adamın bile baş etmesini zorlaştıracak şekilde yapışkandım. Onun elini bıraksam bunun kolunu tutuyor, bir şekilde onlardan kopmuyordum.

”Paramı verin dedim! Isparta’ya gidemezsem hayat benim için biter! Paramı ver hemen!”

”Kaçık karı! Bırak lan parayı!”

”Tutun şunu!”

”Çek elini!”

”Aaa!”

”Siktir git!”

”Saçımı bırak ruh hastası!”

Dakikalar sonra beni aralarından atmayı başardılar. Saçım başım dağılmıştı. Nefes nefeseydim, sabırla soluyan sinirli üçlüye bakıyordum.

”Benim param o!” diye bağırdım yeniden. Bağırırken cırlamak gibi kötü bir huyum vardı ve bu üçünün de yüzlerini buruşturmasına sebep oldu.

”Yürü git kadın başına belanı bulma bizden!”

”Hadi! Defol!”

İnanamıyordum, beni böyle etkisiz bırakabildiklerine, hiçbir şey yapamıyor oluşuma inanamıyordum! Şu zamana kadar ne kadar aşağılayıcı, gurur kırıcı şey varsa yaşamıştım gerçekten de. Daha ne kalmıştı geriye?

Hayır hayır…

Böyle pes edemezdim. Bir daha yapıştım onlara. Taksicinin kolunu tutuyordum, ısrarla da bırakmadım.

”Otobüs parası ver bari!” diye uzlaşmaya varmaya çalıştım son çare. Yine beni ittirecek, ters bir hareket yapacak sandım ama cebini karıştırıp benim değil de kendi parasından tutuşturdu elime.

”Al,” deyip kovdu beni de.

Avucumun içine bıraktığı buruşuk kağıt parçasına bakarken çığlık attım sinirle.

”Otobüs bileti için para ver dedim geri zekalı!” diye bağırdım birden yüzüne doğru. ”Toplu taşıma parası için değil! Ayrıca, bu bir tam parası bile etmiyor!”

”Öğrenciyim dersin!” diye geri bağırdı o da. ”Hadi, yallah!”

Hayret içinde bir elime tutuşturduğu paraya bir de ona baktım. Bütün dünya benimle dalga geçiyor olmalıydı, bir yerlerde kamera bile gizli olabilirdi.

Truman Show’daki

gibi bir deney faresi olabilirdim! Yoksa bütün bu çılgınlığın, karşıma çıkan her insan evladının sabrımın sınırlarını zorlayışının, bana zorluk çıkarışının başka hiçbir türlü bir açıklaması olamazdı!

Kan sıçradı beynime birden sanki. Elime tutuşturduğu parayı taksicinin yüzüne fırlattım ve pençelerimi saçlarına geçirdim. Onu çiğ çiğ yemek isteyen bir ayı gibi çekiştirdim, tokat attım, tekme attım ve ”paramı bana geri ver!” diye bağırdım.

”Siktir git ruh hastası!”

”Tutun şunu!”

Biri beni belimden tutup çekmeye çalıştı ama bir kere pençelerimi geçirmiştim taksiciye, onu bırakmadığım için o da

benimle geldi acıyla inleyerek.

”Bırak! O Isparta’ya gidip Khalil’i bulacağım! Kimse beni engelleyemez!”

Çıldırmış gibiydim, üç adam da beni zapt edemedi. Beni ayırmak için sertçe çekiştirdiklerinde havalandığımı hissetim, ayaklarım yere değmiyordu artık ama bacaklarımı savurarak en azından adamın hayalarına geçirdim. Saçını bırakmadığım için iki büklüm olmuştu zaten, yumruk yaptığı eliyle elime vuruyordu ama hem soğuktan hem de sinirden hiçbir türlü acıyı hissetmiyordum bile.

”Hatta beni siz götüreceksiniz Isparta’ya!” diye tehditler savuruyordum havadayken. ”Güvenle oraya vardığımdan emin olacaksınız piç kuruları! Başkasının çaldığı parayı çalmak neymiş göstereceğim size!”

”Lan alın şunu!”

”Geberteceğim o olacak!”

Benim de saçlarıma yapıştı biri. Her taraftan çekiliyor, itiliyor kakılıyordum, tek bildiğim her nereyi tuttuysam orayı bırakmamaktı ama bu da agresif bir savurma sonrasında işe yaramadı. Adamlardan biri beni sertçe ittirdi ve kalçamın üzerinde kara düşmeme sebep oldu.

Bacağına yapıştım bu sefer de, beni bu hiçliğin ortasında parasız pulsuz bırakmalarına izin vermeyecektim. ”Paramı alıp hiçbir yere gidemezsiniz!”

”Eeh!

Yetti be!”

Saçımdan yakaladı birden beni ve kafamı kaldırdığı gibi sert bir tokatla yerle buluşturdu bedenimi.

”Ne değerli paraymış? Canından daha mı değerli?” Ben daha kafamı kaldıramadan küçük bir miktarı fırlattı yüzüme. ”Al sana bilet parası, dilenci kaltak.”

Önüme gelen dağınık saç tutamlarının arasından adama bakarken hiç düşünmeden, ”hırsız orospu çocuğu,” diye karşılık verdim ben de ona.

Bütün yüz ifadesi artık kendisini geri tutmayacağını net bir şekilde gösterecek şekilde sertçe evrilirken bir adım attı bana doğru.

”Ne dedin sen?”

Yol kenarında karlar içinde onlarca büyüklü küçüklü taş vardı, deminden beri göz koyduğumu aldım yerden. Büyük ve ağır bir taştı, neredeyse bir futbol topu kadar ve onunla beraber ayağa kalktım. Tokadın etkisinden ötürü hâlâ kulağım çınlıyor ve başım dönüyordu ama güçlü durmaya çalışarak, kesik kesik nefeslenmeler eşliğinde taşı tehditkâr bir hareketle havaya kaldırdım.

”O parayı almazsam Isparta’ya gidemem!” diye bağırdım üçüne de. ”Oraya gidemezsem de ölmeyi tercih ederim! O yüzden, ya şimdi bana paramı vereceksiniz ya da beni öldürmek zorunda kalacaksınız!”

Adamlar bu tehdidimden ürkmedi, aksine taksicinin cebinden çakı çıkardığını ve açtığını gördüm. ”İlla başıma bela alacağım diyorsun yani?”

Bıçaklanma fobim olsa da adrenalinden ötürü korkamadım bile, geri adım da atmadım ve bana doğru elinde bıçakla yürüyen adamın karşısında durdum. Kalp atış sesim yükseldikçe kulaklarımı çınlatıyordu artık; adamın kararlı adımları kesinlikle bu sefer saçımı başımı çekmek için atılmıyordu, bıçağın kabzasını kavrayan parmakları sıkmaktan kaskatı kesilmişti. O öfkeli ifadesiyle bana bu sefer kesinlikle günümü göstermeye kararlı bir şekilde yaklaşıyordu.

O pis ağzında “doğrayacağım kızım seni,” diye tehditler geveledeğini duyunca titredim. Elindeki bıçağa hiç yabancı durmayışı da bu işte bana yeni olmadığını düşündürdü. Başta tedbirle yaklaşsa da az sonra birden hızlandı ve koşar adımlarla bıçağı bana savurmak üzere bir hareket yaptı.

Fakat tam da bu sırada ormanın derinliklerinde uyuyan bir canavarı uykusundan uyandırmışız gibi gürledi bir aracın motor sesi.

Dikkatim dağılmış, taşı fırlatmak üzere kaldırdığım kollarım havada öylece asılı kalmıştı; dördümüz de sesin yankılandığı

ormanda karın kapatmaya başladığı yola doğru baktık henüz gözükmeyen davetsiz misafirimiz için.

Siktir siktir siktir,

ben bu hayvani motor sesini tanıyorum!

Motor sesi gittikçe yükselip şiddetlendi, ileride karla süslenmiş sıralı ağaçların oradan bir araba döndü bu yola doğru. Siyah filmli camlarından sürücüsü gözükmeyen ve bir arabadan çok gözümde ürkünç bir canavara benzeyen, artık adım soyadım gibi bildiğim siyah Mercedes G kasa, hızla bize doğru yaklaştı.

Son ana kadar, 'UM' plakasını ezberlediğim ve arabanın logosundaki B'ye kadar artık her ayrıntısını bildiğim halde çaresizce o olmamasını umuyordum yine de.

Ama Uygar'ın arabasıydı bu.

Üç yabancı ve belalı tipe bana bıçak çektikleri halde deminden beri korkusuzca direniyor, hatta karşılık vererek saldırıyor dahi olabilirdim ama Uygar'ın arabasını görmek bile dizlerimin bağının çözülmesine yetti.

"Siktir…"

diye sert bir küfür savurdum dilim çözülür çözülmez ve taşı yere attım. "İstemiyorum, alın hepsi sizin olsun!"

Arkama bile bakmadan dönüp yoldan uzağa, ormana doğru düşe kalka, sarsak ve aceleci adımlarla koşmaya başladım telaşla.

Arkaya doğru ise, "onda daha çok para var!" diye bağırıyordum. "Onu yakalayın! Onun kol düğmelerini satıp 80 bin lira aldım! Onu soyarsanız 7 ceddinizi doyurursunuz! Çalıp satın hepsini! Beni rahat bırakın!"

Adamların arkamdan küfür ettiklerini duydum:

"Nereye? Yakala şu manyağı! Onunla daha işim bitmedi!"

"Bu kim lan?"

"Başımıza bela alıyoruz bak Remzi!"

”Aldık alacağımız kadarını. Yürü şu herifi tut! Sen de kızı yakala!”

Aralarından birini peşime takmışlardı. Adam dehşet hızlıydı, o iri cüssesine rağmen saniyesinde bana yetişmişti bile. Tam o anda ormana dalıp birkaç ağacın arasından sıvışarak onu şaşırtmasaydım beni kesinlikle yakalardı.

”Buraya gel!”

diyordu bana.

”Aaa!

İmdat!”

”Dur, bir şey yapmayacağım!” diye bağırdı arkamdan.

”Senden kaçmıyorum geri zekalı! Uygar’dan kaçıyorum!”

Bu sırada Khalil’e de bildiğim bütün ağır küfürleri savuruyordum.

Neden bir şekilde beni kendin alamadın! Neden bir çözüm bulmadın! İlla ki bir boşluktan yararlanabilir ve beraber sessizce sıvışabilirdik aptal entel dantel herif seni!

”Bütün bu

Indiana Jones

serüvenini çekmeye gerçekten de gerek var mıydı Khalil!” diye bağırdım telaşla koşarken.

Ormanın içinde ağaçların arasında neyse ki birkaç santimi geçmeyen karda koşuyor, arkamdaki embesili atlatmaya çalışıyordum ama nefesim de çok çabuk tükeniyordu.

Geçmişte sigara mı zıkkımlanıyordun Meira? Bu nasıl kalitesiz bir ciğer!

”İkimizi de öldürteceksin geri zekalı!” diye bağırıyordum ona da. İnat, bırakmıyor peşimi! Nasıl bir deliliğin içindeyim ben böyle?

Khalil’e vardığımda önce ona mutluluktan ağlayıp sarılacak, sonra da ağzının ortasına sert bir yumruk atacağım!

Ama ona varabileceğim düşüncesi çoktan bir hayale dönüşmüştü sanki. Adam bana sonunda yetiştiğinde beni

kolumdan yakaladı, çığlık atmak ilk refleksimdi ama sesimi çıkartarak yerimizi belli etmek istemediğim için kendimi tuttum ve sadece geri savaşarak kurtulmaya çalıştım.

”Bırak! Aptal! Bırak kolumu! Al işte paranı, defol git diğerlerinin yanına!”

Ama adam beni dinlemedi, yalnız oluşumuzu fırsat bildi anlaşılan, beni kolumdan çekerek büyük bir ağacın gövdesine yasladı. O pis tütün kokusunu duyumsadığım ve sararmış keskin bıyıklarını yanaklarımda hissettiğim gibi kusacağım sandım.

”Ne güzel kokuyorsun sen böyle?” derken Jean-Baptiste kokumu sömürüyor ve beni aptal bir parfüm şişesine kapatmayı planlıyordu sanki.

Üzerime kapanan bedenine her türlü agresif karşılığı verdim. ”Defol git! Bırak! Bıraksana! Pis domuz! Babasız piç!” gibi ağzıma gelen her şeyi söyledim, onu ısırmaya dahi çalıştım ama bütün bunlar onu hiç etkilemiyor gibi görünüyordu.

Beni ağacın gövdesine sabitlerken ve ölüm döşeğindeki bir kuşun kalbi gibi hızla inip kalkan göğsüme bir hazine bulmuş gibi parıldayan gözlerle bakarken sakinleşmek zorunda olduğumu hatırlattım kendime. Böyle bir adama fiziksel olarak karşı koyamasam da aklına girmeliydim.

”Dur, bak, beni dinle,” dedim derin nefeslenmeler eşliğinde. Dudaklarını boynumda hissedebiliyordum, sakalları tenime batıyor ve beni kaşındırıyordu. ”Beni dinle, mantıklı davran, beraber gidelim buradan! Aklın varsa beraber kaçalım! Sonra ne istersen yaparız!”

Kabul ederse ve yakalanırsak onu yem eder, ben kaçarım.

Başını kaldırmadan sakin sakin, ”kimden?” diye sordu bana.

”Az önceki adamd-”

”Onu bir güzel paklamışlardır,” dedi rahat bir tavırla ve bir eli göğsüme çıktı.

Parmakları bedenimi keşfetmeye cüret ederken, ”ıy!” diye bağırdım iğrenmeyle. ”Çek o elini! Çek!”

Sinirden gözlerim doldu yine.

Khalil seni geberteceğim…

Hayatında dış dünyada tek başına hiç yaşamamış birine şehirleri arşınlayıp gel benimle buluş demek de neyin nesiydi! Dalgalak herif! Kafasız!

Onu göğsünden ittirmeye ve o pis dudaklarını kendimden uzak tutmaya çalışıyordum fakat gittikçe gücüm tükeniyor, uzuvlarım korkunun ve sinirin etkisiyle uyuşuyor, işe yaramaz birer parçaya dönüşüyordu. O ise bundan sonuna kadar yararlandı, belimden tutarak beni kendisi ile ağacın gövdesi arasına iyice sıkıştırdı. Ellerini kalçalarımda, pis dudaklarını da boynumdan yukarılara çıkışında hissediyor, can verir gibi kesik nefeslenmeler dışında karşı bile koyamıyordum.

Bir canavar onu kaptı sandım.

Birden, ormanın derinliklerinden kopup gelen bir yaratık pençelerini adamın boğazına sardığı gibi onu benden kopup uzaklaştırdı sandım.

Ta ki adamın arkasında yükselen cüsseyi görene ve onu elbette tanıyana kadar.

Uygar…

Kalp atışlarım başka hiçbir sesi duyamayacağım kadar hiddetlenip tenim adrenalinle beraber alev alırken sırtımı olabildiğince ağacın gövdesine bastırarak yok olmayı deniyor, başka bir harekette bulunamadan yalnızca izlemekle kalıyordum.

Saniyeler içinde gerçekleşti her şey.

Adamın vücudunu, boynuna kolunu dolayarak kendi gövdesine sabitlemiş ve diğer eliyle kaldırdığı bıçağı, gözlerimin önünde, santimler kadar ötemde tekrar tekrar adamın göğsüne saplayıp çıkarmıştı.

Bir kere değil, iki kere değil; art arda durmadan ve adamın kıpırdamasına izin vermeden üst gövdesine defalarca kez o bıçağı batırmış ve çıkarmıştı. Her çıkardığında etrafa saçılan kanlar ise benim üzerime sıçramış, saçlarıma, yüzüme gözüme, şoktan donakalmış vücuduma gelmiş, beni kana boyamıştı.

Sonunda Uygar adamın boynunu bıraktığında adam dizlerinin bağları çözülmüş gibi yere attı kendisini ve iri iri araladığı feri gitmiş gözleriyle bana bakarken tek bir sözcüğü dudaklarından yuvarlayacak hayati gücü dahi bulamayarak yere yığıldı.

Ve karşımda ondan geriye sadece Uygar kaldı.

Elinde bıçağı, yüzünde o tanıyamadığım, yabani ifadesi, henüz avladığı yemeğin başından yeni kalkmış gibi taze sıcak kanlar içerisindeki sıfatı olduğum yere mıhladı beni. Kaskatı kesilmiş vücudum, sırtımı yasladığım ağacın gövdesi boyunca kaymış ve yere oturmuştum fark etmeden.

Siyah kıyafetlerine ve beyaz tenine bir aksesuar gibi sarılmıştı kan kırmızısı. Ona bakmak zordu, nefes almak imkansız;

bana zarar veremez,

diyemezdim normalde olduğu gibi, her an yeni kurbanı ben de olabilirdim ve tam olarak bu sebeple kıpırdayamadım, kitlenip kaldım.

Fakat ikimizin arasında bütün hayati noktaları bilerek ıskalandığından henüz ölmemiş olan adamın bir solucan gibi yerde kıvranıp inlemesi beni kendime getirdi. Zar zor, düşe kalka, dengemi sağlamakta dahi zorlanarak kalktım ağacın dibinden ve lanetler savurup kendimi ondan uzağa atarak koşmaya başladım.

Başladım yalnızca, belki birkaç sarsak, aceleci adım, dahasına varamadan belimden kavranmış ve bir hiçmişim gibi havaya kaldırılmıştım.

Kaşla göz arasında yakalanmıştım bile, belime dolanan tek kolu beni vücuduna sabitlemeye yeterken dönüp adama doğru yürüdü.

Nefret ediyorum senden Khalil!

”Taksici beni kaçırdı!” diye itiraz ettim hemen ağlamaklı bir sesle. Ne bileyim ben, telaş yaptım! Herkes ilk refleksimin itiraz ve yalan olduğunu bilir! Her daim aptala yatarım. Madem başladık, devam da ettim:

”Sadece biraz şehri dolaşmak istediğim için dışarı çıkmıştım, bir baktım taksici kafasına göre sürüyor! Yoldan çıkmış!

Buraya getirdi beni!”

Uygar beni dinliyor ya da umursuyor muydu hiçbir fikrim yoktu, cevap vermeden az önceki ağaca geri döndük. Yerde kanlar içerisindeki adama bakmaktan kaçınarak, ”yalan söylemiyorum!” diye zırvalamaya devam ettim.

Uygar ise eğildi, yerdeki adamı göğsünün üzerinden gömleğinin iki yakasından kavradı ve o şekilde havaya kaldırdı. Halihazırda onlarca kez bıçaklanan adam acıyla inledi, Uygar’ın kavrayışını beceriksizce güçsüz bir çabayla ittirmeye, kendini kurtarmaya çalıştı ama işe yaramıyordu.

Uygar ikimizle beraber yürümeye başlarken ben artık kendimi kurtarmaya çalışmıyordum bile. Adamı bir çöp poşetiymiş gibi taşıyış şeklinden ve bunu yaparken günlük bir rutiniymiş gibi sıradan görünüşünden dehşete düşmüş, ağzımı bile açamamıştım.

Nasıl hayvani bir güç ve canavarca bir histi bu?

Az önce soyulan, hırpalanan ve sonunda da tacize uğrayan ben olduğum halde benim içimde bile böylesi canice bir intikamı alabilecek soğukkanlılık, insanlığa uzaklık yatmıyordu.

”Lütfen…”

diye yalvardığını duydum adamın, kesik nefeslenmeler ve kanlı öksürükler eşliğinde resmen sürükleniyordu. Üst gövdesi havadaydı sadece; tam bıçaklandığı yerlerden tutulup çekilmesi, boğazından kopup gelen kan sırt üstü durduğu için dışarıya çıkamadan gırtlağından geri gönderilmesi ve daha da çok öksürük, anlaşılmayan yalvarmalar, sızlanmalar ve ağlamalar eşliğinde kıvranması Uygar’ı etkilemiyordu bile.

Dayanamıyordum; Uygar’ın belimi kavrayan kolunu çekmeye, en azından yere basmaya çalıştım, bütün gücümle çırpındım ama fayda yok. Ne konuşuyor ne de yürümek dışında başka bir şey yapıyordu; yüzüme bile bakmıyor, beni böyle cevapsız sorularla bir başıma bırakarak ve bir korku filminin aptal sarışın yan karakteri gibi hissettirerek beni katledeceği inine götürüyormuş gibi tedirgin ediyordu.

Ağaçlar seyrekleşmeye başladı sonunda. Adamın bilinçsiz sızlanışları ve benim sık nefeslenmelerimle beraber

dakikalarca sürse de saatler gibi gelen bu yolculuğun ardından aynı açıklığa geri döndük. Az önce üçüyle de kavga ettiğim o yol kenarındaki açıklığa yani.

Fakat burayı tanıyamadım.

İlerideki iki adamın boylu boyunca uzanıp zar zor yaşam belirtisi gösterdiği karlı yer, tamamen kanla kaplıydı. İki adam da öldüresiye dövülmüş, yüzleri tanınamaz hale getirilmiş ve birkaç bıçak darbesinden nasiplenmişti.

Siktir!

Tamam, kötü adamlar hepsi ve hak ettiler ama yine de

siktir!

Ciddi misin? Onlara bakamıyordum bile. Dehşet bir sahneydi.

Onlara yaklaştıkça çırpınışım arttı,

”hayır, hayır, hayır,”

diye bir şeyler söyleniyor, ben de tıpkı acı içerisinde kıvranan yaralı adamlar gibi bilinçsizce konuşuyordum.

Uygar’ın adımları yeterince yaklaştığımızda durdu sonunda, buraya kadar sürüklediği adamı bir eşyaymış gibi diğerlerinin yanına attı ve artık boşta kalan eli, kabanının iç cebine girip oradan bir tabancayla geri çıktı.

Gözlerim büyüdü bu tabancayı adamlara doğrulttuğunu gördüğümde. ”Derslerini aldılar!” dedim hemen düşünmeden. O orospu çocuğu bana dokunmaya çalıştı ama yine de onu öldürmesine izin veremedim, bunu görmeye dayanamazdım,

hayır, ben varken olmaz,

ben gittikten sonra ne halt yiyorsan ye! ”Görmek istemiyorum! Görmek istemiyorum!”

Ama namlu hâlâ onları gösteriyordu.

”Dur!” diye seslendim ona. Beni hâlâ tuttuğu için ona yakındım, uzanıp kolunu tutabilirdim ama bunu yapacak cesareti de gücü de bulamadım.

Uygar ilk defa konuştu.

O birbirine mühürlediği dudaklarını sonunda arayabildi ve bu dağın başındaki buz gibi esintiden daha soğuk gelen bir sesle, ”hangisi?” diye sordu.

Afallamış ve bakışlarım Uygar’ın bir heykel kadar stabil yan profiline kenetli kalmıştı.

”Ne… hangisi?”

”Hangisiyle buluşacaktın?” diye sordu.

Şaşkınlıktan donakaldım birden ve hiçbir şey söyleyemedim.

Benim biriyle buluşacağımı nereden biliyor?

O da bu duraksayışım üzerine, ”birisiyle iş birliği yapıyordun,” diye mesafeli bir sesle sürdürdü sorgusunu. ”Hangisiydi? Yoksa bunlar sadece adamları mı?”

”Ben…”

Kahretsin…

Bu yüzden mi beni bir başıma bıraktı? Khalil’i tanımasa da gemide konuştuğum adamı beni kurtarması için kandırmamdan ve onunla bir şekilde dışarıda bir buluşma ayarlamamdan şüphelenmiş, gerçeği ona asla söylemeyeceğim için de beni serbest bırakıp bana kendi çabamla kaçtığımı düşündürtmüştü! O adama gideceğimi biliyordu çünkü, beni takip edip ona ulaşacaktı!

Başından beri tuzakmış hepsi!

Bu adamları da direkt öldürmediğine bakılırsa o Khalil’i canlı istiyordu. Khalil’in planlarını öğrenmek istiyordu. Az daha onu… yakalatacaktım!

”Kimsenin… adamları değiliz,” dediğini duydum aralarından birinin zar zor. Her nefesi son nefesiymiş gibi acı çeke çeke karnını tutuyor, ağlamaklı bir yüz ifadesiyle kafasını kaldırarak Uygar’a bakmaya çalışıyordu.

O an Uygar’ın, bu taksiciyi yalnızca aracı olarak kullandığımı anladığını fark ettim. Diğer araçların yolu kesmesi ve yerdeki para desteleri de neler yaşandığının net bir açıklamasını sunuyordu zaten yeterince. Her şeyi batırmıştım, Uygar

aramızda dönenleri okuyunca daha fazla soru sormasına da gerek kalmadı.

O an o bakışı, karar verdiği andaki o kitlenişi, dudaklarını sessizce birbirine örtüp kaşlarını hafifçe çatışı bana bir sonraki hamlesinin ne olacağını açık bir şekilde söyledi.

”Uygar hayır!-”

diye onu engellemeye yeltensem de silah çoktan kulakları sağır edecek bir gürültüyle patladı. Bu art arda patlayan silah gürültüsünden korunmak için ellerimi hemen kulaklarıma kapatırken artık ayaklarımın da yere bastığını, Uygar’ın beni serbest bıraktığını fark ettim.

Dizlerimin bağı çözülmüş, bütün dengem yitmiş ve birden kendimi karda dizlerimin üzerinde bulmuştum. Başımı eğip bu hiç bitmeyecek gibi gelen patlama seslerinden kendimi korumayı, bir deve kuşu gibi kafamı toprağa sokmayı istedim. Gözlerimi de sıkıca kapatmış, nefesimi tutmuştum.

Sonunda bütün şarjörü adamların üzerine boşalttıktan sonra anca durabildi Uygar.

Kendimi teröristlerin imha etkinliklerinde gibi hissediyordum.

Hassiktir

, az önce birileri gözlerimin önünde öldürüldü,

daha çok hassiktir…

Ne yapacağım?

Sesler kesilince tereddüt ederek gözlerimi açtım ve başımı doğrultarak karşısında duruyor olduğum manzaraya bakma gafletinde bulundum.

Ne görmeyi bekliyordum ki?

Bir cinayet sahnesi! Her yerde kan, delik deşik edilmiş vücutlar, aralık kalmış dudaklar, darmadağınık yüzler, pörtlek kıpkırmızı, yaşamın zerresi kalmamış soluk gözler…

Midem bunu görmeyi kaldıramadı ve birden kendimi yere atıp kusarken buldum. İçim dışıma çıkana kadar oraya bıraktım ne var ne yoksa. Artık midemde bir şey kalmayınca da acı verici boş öğürmelere dönüştü hepsi. Kara geçirmiştim tırnaklarımı,

sıkabildiğim kadar sıkıp yumruk yaptım ellerimi ve salya sümük içerisinde soludum ciğerlerimi alev gibi yakan soğuk havayı. Öğürmeler öksürüklere dönüştü, boğazım acıyordu artık.

Hak ettiler, diyerek yatıştırmaya çalıştım kendimi. Şerefsizler… Hak ettiler!

Sorun yok, sorun yok, sorun yok… Benim yüzümden ölmediler, sakin ol, hak ettiler.

Kolumdan tutuldum, hiç direnmedim bile, beni kaldırmasına ve kendisiyle beraber götürmesine izin verdim. Sarhoş gibiydim, Uygar'ınkilere uydurmaya çalıştığım sarsak adımlarımı düzgün atamıyor ve hatta bir elimle Uygar'ın kolunu tutarak destek dahi alıyordum.

İstemeden onları gördüm yeniden.

Bana dokunmaya çalışan adam feci bir halde can vermişti. Başta sanki hemen ölmesini istemediği için bacaklarını hedef almış, en sonunda boğazına sıkmıştı.

Başımı çevirdim dayanamayarak.

Hak etti…

Önüne bak Meira, önüne…

Taksicinin arabasından sonra Uygar'ın arabası park halindeydi. Aracın motorunu, işinin kısa süreceğini biliyormuş gibi çalışır vaziyette bırakmıştı ve farları da silecekleri de açıktı.

Yolcu tarafını açıp bir ölü gibi tükenmiş, kuklaya dönmüş, şok halinden çıkamamış soğuk bedenimi oturttu, emniyet kemerimi dahi üzerimden uzanarak kendi taktı ve kapıyı çarpıp aracın önünde dolaşarak kendi tarafına geçti.

Araba hareket ettiğinde yolun kenarındaki vahşetten gözümü alamadım. Yanlarından geçmiştik, sıcak kanlarının yayıldığı bölgelerdeki karları erittiği ve etrafa saçılan banknotların kırmızıya boyandığı cinayet sahnesini en küçük detayına kadar kazımıştım kafama.

Kalp atışlarım kısmen yavaşlasa da göğsümde farklı bir ağrı, bir rahatsızlık vardı şimdi. Huzursuzdum, ellerim titriyordu ve

ilk defa sinirden değil, histerikliğimden değil; bu sefer korkudan. Saf korkudan.

Uygar ise bu korkuyu körüklemek ister gibi sesini çıkarmadan direksiyon sallıyor ve gözlerini asla yoldan ayırmıyordu. Duruşu gergin değildi, sinirli de diyemezdim rahat da; bir şeyler farklıydı onda. Bir şeyler yabancıydı. Çok daha tahmin edilemezdi gözümde şimdi.

Ne yapacağım şimdi ben?

ℒ

25. Sözleşme

○●

Beğenerek destek verebilirsiniz

:)

Bölüm Yirmi Beş

“Sözleşme.”

Haberin Yok Ölüyorum - Duman

2013

6

yıl

önce…

ℒ

”Elbet bir gün buluşacağız

Böyle yarım kalmayacak.”

Buz gibi havanın içimdeki yangını söndürmeye yetmediği ve kafamda dönenlerin susması için alkolü damarlarıma saldığım kasvetli bir gece yarısı.

”Nişanlıymış demek…” Ozan büyük bir sıkıntıyla aldığı nefesin ardından üstüne bir de rakı bardağını dayadı ağzına. Dibinde kalanı tekte dikti kafasına, bardağı da sertçe geri bıraktı masaya.

”Belki bir deniz kenarında

El ele mâziyi konuşacağız.”

Kaçıncı sigarayı yaktım bilmiyorum, küllük ağzına kadar dolmuş, açık havada olmamıza rağmen başımızı bir

duman sarmış. Kulübün terasında, direkten sallanıp cılız bir

ışık

yayan ampulün altına kurulmuş masada, dolu kafada, titreyen ellerle aldığım aslan sütümü gönderdim boğazımdan aşağıya. Dokunduğu yerleri de beraberinde yakışı hâlâ hayatta olduğumu hissettiren tek şeydi bana.

”Benim içimde yanan ateş var

Sevgilim ne zaman buluşacağız.”

Ve radyodan yükselen acıklı bir ses. Üç kişilik bir rakı masası, bütün şehrin manzarasına karşı.

Bir daha doldu bardaklar, nefes almayı unutup zıkkımlanmakla soluklandım sadece, bir an olsun kendimle baş başa kalırsam buna dayanamam sandım.

”Aklım almıyor,” diyordu Mert de, kalın kaşları yine çatılmış, 3 numara kısacık saçlarına şapka geçirmiş, onun üstüne de kapüşon.

”Çok iyi bir kızdı abi, nasıl bunca zaman yalan söylemiş olabilir?

”

”Uygar, kardeşim,” Ozan’ın elini, dostane bir hareketle sıktığı omzumda hissettim. ”Beni dinle. İşin aslını bilmiyorsun hâlâ. Evet, yüzüğü senden bilerek gizleyip yaklaşmış sana, nişanlı olduğu halde yakınlaşmış seninle ama…” Turuncuya kaçan kumral kaşları çatıldı. ”Bir sebebi olmalı illa ki-”

”Ama kız kendi söylemiş,” diye sıkıntıyla böldü onu Mert. ”Yüzük saklamanın nasıl haklı bir sebebi olabilir o halde?”

”Benim gönlümde hâlâ o arzu

Sevgilim ne zaman kavuşacağız.”

Ozan sigarasından soluklanırken, ”belki düşündüğümüz gibi değildir,” diye mırıldandı.

”Açıklama yapmadı,” dedim, parmaklarım şakaklarımı okşuyor, çatlayan başımın ağrısını dindirmeye çalışıyordu. ”Açıklama yapmayacağını söyledi.”

Yutkundum, gözlerimi sıkıca kapatıp geri açtım ve etraf dönmeye başlarken Ozan’a zor odaklandım. ”Ona sordum Ozan,” dedim, ”ailen mi zorluyor diye sordum.”

”Bu kadar sıkıntılı bir ailesi varsa öylece sana söyleyememiş olabilir,” dedi Ozan da.

Mert bunun üzerine biraz kızgın göründü. ”Öyleyse bile yüzüğü saklamasını da mı ailesi söyledi? İnsanları öylesine öpmezsin Ozan, o yakınlaşmanın sıradan bir tarafı yoktu. Benim ailem beni böyle bir şeye zorlasaydı kimseyi yüzük gizleyerek ya da karşımdakinin bana karşı hisleri olduğunu bildiğim halde nişanlı olduğumu söylemeyerek kendime yakınlaştırmaz, öpmezdim de. Karşındakini biraz olsun sikleyen insanın yapacağı şey değil bu.

”

Hepsi bir yana,

özür

de mi

dinleyemedi

?

O geceyi hatırladım. Ben içimde cehennemi yaşarken bana o umursamaz, yabancı gözlerle baktığı ve bana dünyanın en değersiz insanıymışım gibi hissettirdiği o gece büyük bir yara olarak kaldı içimde.

Kendimden vazgeçtiğim, insanlıktan çıkacak kadar büyük zavallı bir harabeye dönüştüğüm o karanlık günlerimi, o karanlık hissizliğimi gözlerimin önüne getirdim.

Beni nasıl bir yıkımın ucundan çevirdiğini bile bile böyle boktan bir konuma koyabildi yine

de.

”Ne yapacaksın peki şimdi?” diye sordu Ozan da dertli dertli. ”Onu… öylece unutacak mısın?”

”Bana ait olmayan bir kadının peşinden mi gideyim?” demenin bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. ”Kendi söyledi, aramızda bir şey yokmuş, her şey anlamsızmış. Küçük bir hevestim anlaşılan. Peşinden gidemem. Hayatında başka biri varken bunu yapamam. Öyle bir adam değilim ben.”

”O halde,”

”Hayatıma devam edeceğim,” diye mırıldandım, sanki hayatımı şimdi sonlandıracağım demişim gibi bir kederle ve bardağı diktim kafama.

Mert’in, ”o kızı gerçekten de sevmiştim,” dediğini duydum. ”Sana çok iyi geliyordu. Yazık oldu kardeşim.” İç çekti, bardağını masaya bırakıp omzumu tuttu ve sıktı. ”Ama her neyse, sen iyi ol yeter ki. Vardır belki onun da bir sebebi ama bu uğurda kendini yıpratma.”

Ozan bir şey söylemese de bakışlarındaki o tereddüdü

görmezden

gelmek mümkün değildi. Mert de ona doğru, ”peşinden gitmesini mi söyleyeceksin?” diye yakındı.

”Bir şeyler doğru hissettirmiyor,” diye ağzındaki baklayı çıkardı Ozan. ”Yaptıkları ve sonrasında takındığı tavır yanlış olsa da 1 yıldır aşık değil misin sen bu kıza? En azından karşılıklı yüzleşmeden bitirmemelisin diye düşünüyorum.”

Ozan daima daha mantıklı ve ılımlı yaklaşan taraftı bu üçlüde ama benim kendimi öldüreceğim gece Meira ile tanıştığımı, Meira’nın bir nevi beni kurtardığını bilmiyordu. Nasıl bir ruh hali içerisindeyken, cehennemin dibindeyken, hayatımın merkezine onu

koyduğumu

gayet

de farkındayken Meira’nın bana bu yalanı söylediğini bilmiyordu.

Ama Mert biliyordu.

Bu kadar insanlaşabilmem için ne kadar acı çektiğimi biliyordu ve Ozan kadar ılımlı yaklaşamıyordu bu yalana karşı. Tekrar tekrar incineceğimden çekiniyor olmalıydı ki Ozan'ın bu fikri hoşuna gitmedi, kızar gibi oldu.

"Yapma," dedi bana Mert, "ne olursa olsun o nişanlı bir kadın Uygar. Yakışık almaz. Bir söyleyeceği varsa gelir kendi söyler. Kaç gün oldu hâlâ ne aradı ne sordu, Öykü'ye bile sormamış halini."

Onlara Meira'nın yaşadığı hayatın gerçek yüzünü söyleyemezdim, bu Meira için özel ve elbette ki rahatsız edici, hassas bir konuydu. Meira o evde tutsak gibiydi ve benimle gelmeyi, onu kurtarmamı istemese de onu o şekilde bırakmak yakıyordu içimi ama ne yapabilirdim ki? O benimle olan ilişkisini önemsiz görüyor ve bir… nişanlısı var.

Her türlü engeli aşar, her türlü ihaneti göğüslerdim ama başka bir adam mı? Meira…

başka bir adam…

Meira'nın ailevi problemlerini takip edecek birini ayarlardım, onu o aileden kurtarabilecek birilerini. Ben dahil olmaz, sadece Meira'nın iyi olduğundan emin olarak ondan uzakta devam ederdim hayatıma.

Evet, bundan sonra

işler

böyle

olacak.

Son bir yudum daha aldım bardağımdan ve "gitmeyeceğim," dedim Mert'in içini rahatlatarak. "Daha ona gitmeyeceğim."

ℒ

Ayık kalırsam onu düşünürüm. Uyursam rüyamda onu görürüm. Ben de mecbur, içip durduğum bir döngüye hapsettim kendimi.

Kendi adımı bile unutacak kadar sarhoş oldum ama Meira'nın adını her dilde yine yazardım.

Gürültüye atıldım ben de, kulübün alt katına, müziğin kafamdakileri bastırabilecek kadar yükseldiği kalabalık bara indim. Daima karanlık bir atmosferi vardı buranın,

güzel,

lobilerden birine attım kendimi.

Bizimkilere haber etmemiştim, yalnız kalmak istiyordum aslında fakat Mert'in gözü üzerimdeydi, çocuklardan biri söylemiş olmalıydı, peşimden geldi ikisi de ve daha da kötüsü başkalarını da getirdi beraberinde.

Kafamı koltuğun başlığına atmış, tavanı izliyordum. "Kim bunlar?" diye sordum huzursuzluğumu belli etmekten çekinmeyerek.

"İş," dedi Mert ve adamları buyur etti. Sistemim kendi hayati işlerini yerine getirmekte bile zorlanırken Mert'in kıçımda sürekli işten heriflerle dolaşması can sıkıcıydı. Beni başıboş bırakmamaya, dikkatimi iş ile dağıtmaya ve beni gerçek hayata döndürmeye çalışıyordu kendince.

Ozan adamlarla sohbet ediyor ve benim el atmamı bekliyordu, Mert de bana doğru yaklaşıp, "bu gece de mi içeceksin?" diye sordu.

Cevap vermedim ama avucumun arasındaki bardağı kafama dikmem yeterli bir cevap oldu onun için.

"Uygar," dedi kızarcasına, "işi de çok başıboş bıraktın. Ozan ve ben yetişmeye çalışıyoruz ama biliyorsun, bu Polat ve çakalları rahat bırakmaya gelmiyor. Bir gün ayık kal bari de şu işe bir bak. Adamlar Hollanda'dan gelmiş onca yol."

Sessizdim, yeni bir yudum aldım.

"Uygar," dedi yeniden vurgulayarak, "bankamızı değiştirmemizi öneriyorlar, dudak uçurtacak bir komisyon ödeyecekler. Polat'tan bir konuda daha ayrı düşeceğiz, iyice ondan bağımsızlaşacağız işte! Bu fırsatı görmezden mi geleceksin?"

”Sonra,” diye geçiştirdim onu. ”Sonra.”

Benden iş çıkmayacağını anlayınca da keyifsizlendi iyice, adamları da kendi halinde bırakamazdı elbette, dönüp onlarla ilgilenmeye ve benim boşluğumu Ozan ile beraber doldurmaya başladı. Ne konuştuklarını bilmiyordum, duymuyor, dinlemiyordum; Ozan bu işleri pek bilmez, Mert bilse de fazla yabani kaçar, mutlaka bir noktada adamlarla ters düşer, kavga çıkarır, birinin kafasını gözünü yarardı. İkisinin uzmanlık alanı kesinlikle insanlar ve pazarlık değildi, bu işi batıracalarına şüphe yoktu fakat değil bu işi, bütün bir

iş

hayatımı mahvetseler bile umrumda değildi

artık

.

Umrumda olan tek şey elimdeki İskoç viskisi ve ne kadar daha değdiği yerleri yakabileceğiydi.

Tam 8 gün oldu onu görmeyeli, duymayalı. Aylak aylak dolaştığım 8 gece, 8 gündüz ama bir kez olsun varmadım ona. Varamazdım da daha.

Kızgın değilim ona. Kırgınım.

Bana bakarken ilk defa o gözlerinin ardında

hiçbir

his yatmıyordu.

O boş bakışları, gözlerinde yaş olduğu halde ruhsuz hissettirdi bana. Herhangi birinden, sıradan bir adamdan bahsediyormuş gibi, bir paçavraymışım gibi beni savurabilmesi, hiçbir pişmanlık taşımayan o tavrı… Hangisi daha acı verici bilmiyorum, bana karşı bir şey hissetmemesi mi yoksa beni öldüreceğini bile bile bana bunu yapabilmesi mi?

Bilmiyorum.

Bunu yaşayacağıma 1 sene önce o gece Meira’yla karşılaşmasaymış da gideceğim yere gidip sıkacağım

kurşunu sıksaymışım keşke.

Bu bir yıl içinde de bin defa dedim kendime, uzak duracaksın ondan diye, bin defa da dinlemedim kendimi. Bin birinci kez, bu sefer son olacak şekilde, bir daha uyardım bu akılsız başımı:

'Ondan uzak duracaksın!'

Provalarına gitmeyeceğim,

gidemem.

Onu bir daha görmeyeceğim,

göremem.

Başka bir adam varken sebebi ne olursa olsun benimle oynamasına izin veremem.

Oysa

böyle

hayal

etmemiştim

hiçbir

şeyi

.

Hayatımın hiçbir döneminde sadece bir hafta sonrasını bile planladığımı hatırlamıyorum, herhangi bir hayal kurduğumu, bir şeylere ümitlendiğimi, heveslendiğimi bilmiyorum. Oysa Meira'dan sonra başrolünü Meira'nın üstlendiği onlarca düş kurdum kafamda. Bir gecede nasıl altüst olabilir hepsi?

Ah Meira… Yalnızca beni çekip vuramaz mıydın?

"Benim mi kafam güzel yoksa o Meira mı?"

O adı duyduğum gibi doğruldum sırtımı dayadığım koltuktan. Aklım

karışık

ve kanım alkolden

bulanık

olsa da hemen Mert'in bakışlarını takip ederek Meira'yı bulabildim.

Ben, sistemime karıştırdığım zehirlerden artık sanrılar da görecek kadar delirdiğimi düşünüyordum ki Ozan da Meira'yı kanlı canlı karşısında gören tek kişi olmadığımı doğrular nitelikte, "Meira'nın ne işi var burada?" diye sordu.

Meira…

Gerçekten de Meira'ydı! Mekanın daha orta kısımlarındaki iki kişilik masalardan birinde oturan bedeni, o altın sarısı saçları, o ilgisiz,

soğuk

tavırları

tanımamam

mümkün

değildi

.

Mert, "buranın sana ait olduğunu biliyor mu?" diye sordu bana

doğru

.

Sadece arada buraya geldiğimi biliyor olmalıydı, ona asla çevredeki mekanların bize ait olduğunu söylemek istememiştim.

Ne işin var Meira burada?

Ayağa kalktım hemen, Mert'in elini kolumda hissettim. "Uygar gitme," diye uyardı beni. "Bizim çocuklara söyleyeyim onlar göz kulak olsunlar. Sen gitme."

Ama onu dinlemeden lobiyi geçtim ve tek başına oturan, bu karanlık bara baştan sona tezat duran kıza yaklaştım.

Bana dikkat etmiyor, çevreye ilgisiz bakışlar atarken kokteylini yudumluyordu.

Yanımdan geçen korumayı kolundan yakaladım ve kulağına eğilerek, ”onu neden buraya soktunuz?” diye sordum huzursuz bir tavırla.

Koruma bir Meira’ya bir de bana baktı. ”Hanımefendiye içeriden biri ona eşik etmeyecekse alt katın ona uygun olmadığını söyledim abi ama itiraz etti.”

”Ne için geldiğini söyledi mi?”

”Hayır.”

Kolunu bırakıp gitmesine izin verdim. Bu sırada Meira’nın üzerinden gözlerimi almıyordum ki onu hemen bir avmış gibi gözüne kestiren adamları gördüğümde o tarafa baktım. Tek bakış yeterliydi, bir daha bu tarafa gözleri değmedi.

Kokteyl içiyordu, etrafına bakınsa da kimseye dikkat etmiyor, dalgın görünüyordu. Masasına yaklaştım, karşısındaydım artık.

”Meira?” Onu böyle görünce kaşlarım çatıldı. ”Ne işin var burada?”

Beni gördüğüne şaşırmış değildi, umursamadı hatta; etrafına bakarken, ”biraz kafa dağıtmaya geldim,” dedi soğuk bir tavırla.

”Buraya?” Tek kaşım havaya kalktı onunla beraber mekana kısaca bir bakarken.

”Evet?” dedi o da basitçe.

Polat’ın

adamlarının

da

çevrede

olduğu

bir mekanda Meira’yı

bulundurmak

istemiyordum ama o kesin,

inatçı

tavrı

daha

işim

olduğunu

söylüyordu

bana.

Ben de mecburen karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. ”Burası hoş bir yer değil,” diye açıklamaya çalıştım ona.

”O halde çıkıp gitmelisin,” diye tersledi beni.

Beni benim mekanımdan kovdu…

Sabırla soluyup, ”bu mekandaki insanlar tekin değiller Meira,” dedim onu vazgeçirmeye çalışarak.

”Burada olmana şaşırmamalı o halde,” dediğinde çenemi sıktım sinirle. Buraya sırf beni öfkelendirmeye mi gelmişti yani? Benim mekanıma elbette ki benim de buralarda olacağımı bilerek geliyor, kendini böyle bir hale sokuyor, bir de beni tersleyerek yanından mı kovuyordu?

”Gidiyoruz,” dedim artık.

”Sen,” dedi o da vurgulayarak, ”sen gidiyorsun, ben burada kalacağım. Yalnızca rahat bırak beni.”

Neyi vardı şimdi?

Kendimi tuttum. ”Şu haline bak,” dedim, onun için olan endişem iyice artarken. Şimdiden sarhoş olmaya başlamış bile! ”Ne tarz bir belaya bulaşmak üzere olduğundan bihabersin, nasıl seni rahat bırakabilirim?”

Meira sinir olmuş gibi göründü, hemen garsonu çağırdı ve kibar bir üslupla, ”afedersiniz,” dedi, ”bu adamı tanımıyorum ve beni rahatsız edip duruyor.”

Samet bana baktı, bizim çocuklardandı elbette, ”Uygar bey,” diyecek oldu.

Sabrımı sınayan Meira'dan gözlerimi ayırmadan, "sorun değil, gidebilirsin," dedim ona.

"Harika!"

diye sinir bozukluğuyla güldü. Yeniden içkisinden yudumladı ama içemiyor, yalnızca kendisine eziyet ediyordu resmen.

Derdi ne bu

kızın

?

Daha fazla bunu izlemeye sinirlerim yetmezdi, elinden içkiyi aldım birden. Bana ters ters baksa da geri vermedim.

Belli ki dinlemeyecek, inat edecek, biraz daha uysal yaklaşmaya çalıştım ona. "Meira," dedim, "inat itmeyi bırak ve seni doğru düzgün bir yere götürmeme izin ver. O zaman istediğin kadar seni rahat bırakırım ama burada tek başına kalamazsın."

"Uygar," dedi ciddi gözükmeye çalıştığı ifadesiyle. Sarhoştu, gözleri kısılmıştı ve yanakları da pespembeydi. "Masamdan kalk."

"Meira-"

"Uygar," diye tekrarladı sertçe, "iyi bir gün geçirmiyorum zaten, tek istediğim birkaç kadeh."

Ve az önce içkisini bana kaptırdığından yandan geçen garsona yeni bir içki siparişi verdi fakat ben garsona işareti yapınca elbette

diğer

içkisi de yalan oldu.

"İçmeyi bile bilmiyorsun," diye kızdım ona. Neden bu haldeydi? Yalnızca beni sinir etmek için geldiğini düşünüyordum başından beri ama değişik bir şeyler vardı ona.

”Bir şey mi oldu?” diye sordum kendimi tutamayarak. ”Ne diye onca mekân arasından kendini böyle bir yere atıp içiyor, düşüncesizce sarhoş oluyorsun?”

Ne oldu? Nişanlınla kavga mı ettiniz,

dememek için zor tuttum kendimi.

”Canım içmek istedi,” dedi ters bir tavırla, ”ve ben de içiyorum. Şimdi gider misin lütfen?”

Dinlemeyecek. Kendi başını belaya sokmaya kararlı, düşüncesiz bir budala. Polat ona

değer

verdiğimi bilse kendisini kukla olarak bulacağından

habersiz

, gecenin

köründe

soluğu

tekinsiz sokaklarda alacak kadar

sağ

duyusuz ve en can sıkanı da bir

keçi

kadar

inatçı

.

Anlaşıldı.

Sandalyeyi çekip ayağa kalktım ve yanına gittim. Ondan gelecek herhangi bir itiraza ve karşı koymaya müsaade etmeden onu kolundan tutup kaldırdım. Belini tutup desteklemeseydim düşecekti.

”Sarhoşsun,” dedim, onun bu hali içimi sızlatıyor, kendi kırgınlığımı unutturuyordu bana. ”Seni yalnız bırakamam, başka bir zaman nefret edebilirsin benden ama şimdi seni evine götüreceğim.”

Onu çocuklara da bırakabilirdim aslında, benim için daha az eziyet edici olurdu ondan uzak durmak ama kimseye onu bu sarhoş haliyle emanet etmek istemedim. Mert ve Ozan alkol içmişti zaten, ben ise iyiydim.

Hiç

olmadığım

kadar tetikte ve ayıktım artık. Meira'nın da iyi

olduğunu

bilmem,

onu

evine

götürmem

gerekiyordu.

Bana direnmeden, daha doğrusu direnebilecek kadar ayık kalamadığından uysal bir şekilde onu yönlendirmeme izin verdi. Dışarıdaydık, buz gibi bir sokakta yürüyorduk. Arabam biraz ötedeydi.

Şu haline bak.

Güzel gözükmek

için

giydiği tülden kumaşlar dikkatimi çekti bu sırada.

Rüzgar

eteklerini uçuşturuyordu.

Donuyorsun Meira.

Derin bir nefes alıp durdum, onu karşıma aldım ama çok sarhoştu, başı hemen göğsüme düştü. Onu tuttum ve kabanımı çıkarıp omuzlarına bıraktım, sıkıca örttüm önünü.

Başını bile dik tutamıyordu. Ona bakmaya çalıştım, yanakları soğuktan mı içkiden mi al aldı anlayamadım. İyi miydi? Ya içki dokunduysa?

Yanaklarından tutup başını kaldırdım ve bana bakmasını sağladım. ”Ne kadar içtin böyle?” diye sordum hayretle. Onu fark etmeden öncesinde de içmiş olmalıydı. Öyle bir yerde sarhoş olmayı isteyerek içmesi delilikti, kesinlikle delilik!

”Birkaç bardak,” diye uykulu bir sesle mırıldandı. Gözlerini açık tutmayı bile başaramıyordu!

Onu düzelterek kolundan tuttum ve dengesini sağlamasına yardım ederek yönlendirdim.

”Bu yüzden içmemelisin,” diye kızmaktan da kendimi alıkoyamadım bu sırada. ”Ne düşünüyordun? Ya ben olmasaydım orada?”

Arabaya vardık, onu yerine oturttum, kemerini taktım. Beni izlediğini, o yeşillerinin üzerimde gezindiğini biliyordum. Uyuşmuş, uysallaşmıştı. Onu görmezden gelmeye, işimi çabucak bitirip ondan uzaklaşmaya odaklanmıştım.

Kemeri taktıktan sonra da geri çekilecektim ki Meira bana ansızın, ”benden hâlâ hoşlanıyor musun?” diye sordu.

Bunun üzerine istemsizce duraksadım, geriye zerresi kaldıysa eğer o küçücük moralim de altüst oldu bunu duymamla beraber. Öylesine, canı sıkılmış da benimle uğraşmak istiyormuş gibi, pervasızca sorduğu bu soruya bir cevap veremedim.

Ona neler söylemiş, onun için neler yapmış ve daha ne vaatler vermiştim; kendi varlığımın yegane amacını ona bağlamış, kalbimin dört odacığını da ona ayırmıştım ve o bunu basit bir hoşlantı olarak mı görmüştü? Başından beri hiçbir şeyi ciddiye almamıştı, bunu anladım o an.

Ben cevap vermeyince göz temasını bozarak, ”üzgünüm,” dedi.

Birden nefesimi tuttum ne için özür dileyeceğini bekleyerek ama o, ”seni terslediğim için…” diye ekleyince, beklentilerim suya düştü.

Sessizleştim. Kendimi hiç bu kadar boktan hissetmemiştim.

Yine de yüzünün böyle asık olmasına, o ince kaşlarının kasvetle çatılmasına dayanamadım. Moralinin neye bozuk olduğunu bilmeliydim.

”Neden bu haldesin?” diye sordum kendime gelerek.

Meira huzursuz görünüyordu, bakışlarını kaçırdı. Bu beni iyice huzursuz etti. Çenesinden tutup onu bu tarafa bakmaya zorladım. ”Meira,” dedim ciddi bir sesle, ”yüzüme bak, bir sorun mu var? Neden garip davranıyorsun?”

”Normalimin ne olduğunu bilecek kadar tanımıyorsun beni,” diye mırıldandı soğuk bir tavırla.

Çenesindeki parmaklarım, gözlerindeki gözlerim donakaldı bir süre.

Doğru, hiç tanımıyorum seni.

Daha başka bir şey söylemeden geri çekildim, kapıyı örtüp kendi tarafıma geçtim. Yolculuk boyunca da ondan tarafa bakmadım, o da konuşmadı ve alnını cama yaslayarak dışarıyı izledi yalnızca. Bir tek adresi istemek için açtım ağzımı,

onda

da

yarım

ağız

isteksiz bir

cevap

alabildim.

Uzakta yaşıyordu, şehrin çıkışlarında sakin bir yerdeydi. İki tarafında da ormanların yükseldiği bir yoldan sıyrılınca devasa genişlikte bir arsaya

çıkmıştık

.

”Burası mı evin?” diye sordum ona, uzaktan bile büyük görünen yapıya bakarken.

”Evet,” diye mırıldandı keyifsizce ve “maalesef,” diye ekledi duymayacağımı düşünerek.

Yine provadan kaçıp gelmiş olmalıydı. Çok kızacaklardı ona…

Sikeyim böyle işi.

Elimden bir şey gelmeyişi, daha doğrusu onun benim sorumluluğumda olmayışı, Meira’nın beni reddedişi çaresiz bırakıyordu beni. Ama tekrar tekrar,

‘o nişanlı bir kadın,’

diye hatırlattım kendime.

O nişanlı bir kadın, Uygar. Yalnızca kendi işine bak.

Kıvrımlı duvarlarla dış dünyadan soyutlanan ve gotik mimarisiyle bir malikaneden çok saraya ya da görkemli bir kilisiye benzeyen evin ön kapısına yaklaştırdım aracı.

Arabayı, demir bahçe kapısına yaklaştırdığım gibi köşedeki bir diğer küçük kapıdan tıknaz bir adam çıkıverdi, şapkasını düzeltti ve önce plakama sonra da bana kıstığı gözlerle baktı. Kalkan kaşlarının ona verdiği şüpheci ifadeye bakılırsa yabancı misafirlere alışık değildi.

Hemen yanımda, yolcu koltuğundaki Meira’yı görmeseydi beni içeri de almazdı elbette fakat Meira’yı gördüğü gibi öncelikle cebinden çıkardığı telsize bir şeyler söyledi, ardından kumandayla devasa kapıyı bir tiyatro perdesini açar gibi açtı.

Sadece eğlence etkinliklerini düzenleyebilmek için ayrı bir malikanesi olan aileden de daha az bir şatafat beklenemezdi. Bahsine girerim bu şatoda en fazla 4-5 kişi yaşıyordu ama şuna bir bak…

Brezilya’da iş yaptığım bir adam geldi aklıma öylesine, Escobar’ı aratmayan mal varlığıyla bir Favela’da, tuvaleti dışarıda bir kulübede olan gecekondusunda yaşıyordu. Ve elbette ben de iyi bir örnek olabilirdim, bir gece kulübünün teras katında kalıyordum şimdilerde, evet. 17 yaşım daha

ilginç

, o

dönemler

bir süre arabamda yaşadım. Güzel zamanlardı. Her sabah beni, bulduğu arabaya pinekleyen bir evsiz sanıp arabama çökmeye çalışan diğer evsizleri kovalamakla başlardım güne, 7 gibi Sude'ye gidip yıkanırdım, sonra iş, akşam bolca içip arabama geri dönüş, sabah aynı ayyaş heriflerle kavga gürültü.

Bir yandan Meira'nın hayatına baktığımda ise, berbat bir ailesi olsa bile içerisinde büyüdüğü varlık akıl alır gibi değildi. Bu zenginliği sürdürmek için başka zengin bir aileyle evlilik yoluyla anlaşmaları çok sık yaşanırdı bu zümrelerde, belki Meira bu yüzden vazgeçemedi bütün bunlardan. Onu kurtarabileceğimi bildiği halde, ailesi kötü olsa dahi hem bu lüksü hem de geleceğini garantiye alan bir evliliği gözden çıkartamadı. İki taraflı oynadı, beni de bırakamadı, o adamı da.

Şatafatı sevmiyorum diye çulsuz sanmıştı belki beni. Ev ne kadar genişse içinde o kadar yalnızlaştığımı, bu yüzden tek ait hissedebildiğim o çöplükteki teras katına kendimi sıkıştırdığımı bilmiyordu. Bilmeyecekti de. Bundan sonra bilmesine gerek yoktu.

Bahçedeydik artık, iki tarafında da sıralı lambaların aydınlattığı patikadan arabamı ilerletip az ötede evin girişine, merdivenlerin oraya park ettim.

Bahçesindeki çalıları güzelce biçilmiş, her yer heykellerle dolu, yer yer heykellere sarmaşıklar da dolanmış ve su çeşmelerinin kenarları yosun tutmuştu. Oldukça eski bir yapı aslında, sanat açısından bir servet değerinde olmalıydı. Sanat sevgisi Meira'ya ailesinden geçmiş anlaşılan.

Ama asıl fark ettiğim şey:

Hiç koruma yok etrafta.

Kızlarını 4 korumayla provaya bırakan, ona telefon bile almayacak kadar 'korumacı' psikopat ailesinin çok düşmanı olduğunu sanıyordum.

Ama ailenin değil, sadece Meira'nın düşmanları varmış gibi onun etrafını adamlarla çevrelemeleri, onu yalnızca esir tutmak için olamaz. O halde sahne almasına, insan içine karışmasına dahi izin vermezlerdi en başta.

Bu işte bir iş var.

Ben kapımı açıp indiğimde evin kapıları da açıldı, aceleci adımlarla birkaç kişinin dışarıya fırladığını gördüm ama dikkatim Meira'daydı, onu arabadan çıkarttım öncelikle, düşmemesi için kolumla destekledim ve ailesine doğru götürdüm onu.

Merdivenlerden inen 3 kişi seçtim, 3 endişeli ve biraz da kızgın surat. İkisi orta yaşlıydı, annesi ve babası olmalı.

Fakat yanlarındaki bir diğer adam biraz daha genç görünümlüydü, hemen bu herifin Meira'nın nişanlısı olduğunu düşündüm.

Elimde değildi, torpidodaki silahım bana kendini hatırlattı. Yabani, canavarca bir his beni gıdıklıyordu sanki. Boynuma doğru tırmanan ve sinirlerimi okşayan bir tür iç güdü gibi.

Babası olduğunu tahmin ettiğim, iri esmer bir adam, o koca gözlerini iyice açarak, "Meira? Kızım?" diye garip, kaba bir aksanla sordu. Bu sırada daha bana hiç bakmamıştı bile, kızı için endişeliydi. "Nerelerdeydin?"

Ardından babanın bakışları ilk defa bana kayarken, "bu kim?" diyecek olduysa da duraksadı.

İkimiz de ilk defa birbirimize, birbirimizin yüzlerine dikkat ederek bakmıştık, bu ikimizi de olduğu yere mıhladı.

Kaşlarım çatıldı.

Meira'nın nişanlısı olduğu konusunda yanıldığım adam, Meira'yı kollarımın arasından koparırcasına aldı.

"Meira hanım,"

diyordu ona; annesi kahyaya kızını içeri götürmesini söylüyor ve bütün bunlar, onları su altından dinliyormuşum gibi boğuk geliyordu kulağıma.

Bu adam…

Meira, çalışanlar ve annesiyle beraber içeriye geçerken ben babasıyla dışarıda tek başıma kaldım.

Hareket edemedim, bir aptal gibi suratına bakarken ağzımı açıp tek bir söz bile söyleyemedim. Kan beynime sıçramıştı sanki; ellerimin titrediğini, göğsüme feci bir ağrı saplandığını ve o acıyla beni de beraberinde

karanlığa

doğru

sürüklediğini hissettim.

O da bu karşılaşmaya şaşırmış ama benden çabuk toparlanmıştı. ”Şu işe de bir bak,” diye keyifsizce mırıldandığını duydum.

”Sen-” dedim ama diyemedim, devamını getiremeden nefesim kesildi. Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırdım şok içerisinde, bir titreme dalgası geçti bedenimden ve arkamı dönüp birkaç adım attım.

Hayır hayır hayır, bu bir şaka olmalı!

Eğildim, ellerimle dizlerimi tutarken derin derin soluklandım.

Küfürler, lanetler, aklıma gelen bütün kötülükler, her birini içimde savuruyor, birbiri ardına kenetlenen yapboz parçalarının oluşturduğu bütünü, o tabloyu sonunda anlıyor olmanın farkındalığıyla aklımı yitirecekmiş gibi hissediyordum.

”İlginç bir tesadüf,” dediğini duydum adamın. ”Ama şimdi senden gitmeni isteyeceğim.”

Adamın gür sesi beni kendime getirdi sanki. Doğruldum ve derin solukar eşliğinde kendimi kırmızı görmüş bir boğa gibi hissettim. Adama yüzümü geri döndüğümde elimden bir kaza çıkmasına, kendimi tamamen kaybetmeme ve bu yeri ateşe vermeme saniyeler kalmıştı.

Birkaç hızlı adımda ona vardım ve hiç düşünmeden yakasına yapıştım.

”O belgeleri,” dedim, nefes nefese, ”hemen şimdi bana geri vereceksin!”

Neredeyse boyuma yetişen, iri bir adamdı ama beni kendinden ayırmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Yalnızca, sert bir ifadeyle, ”ne diyorsun sen avukat?” diye çıkıştı. ”Aklını mı yitirdin? Parasını ödediğim işin belgelerini-”

”3 katını veririm,” dedim hemen, durdum, ”5,” diye düzelttim. Dahası, ”kaç katını istiyorsan, ne istiyorsan veririm!” dedim. ”Ne istiyorsan yaparım! O belgelerini hemen bana geri ver!”

Koyu kahve bakışlarında bir duraksama, bir sorgulama yakaladım fakat ”unut bunu,” karşılığını verdi bana. ”O belgeler benim için hayati. Hem, sen kim oluyorsun da bir gece ansızın böyle kızımı eve getiriyorsun? Onun peşinde koşan adam da sen miydin yoksa? Peki balodaki o rezalet, bu işin arkasında da mı sen vardın? Meira’nın nesisin?”

Hayatımda hiç o kadar zavallı hissetmemiştim kendimi. Adamın yakasını nefretle kavradığım halde parmaklarımda hiç güç yoktu; sinirden, neye uğradığımın şaşkınlığından, çaresizlikten kafayı yemiştim.

Daha fazla dayanamadım, yakasını bırakıp geriye çekildim. Kalbim ağzımda atıyordu sanki. Öleceğim sandım. Eve doğru baktım, üst katta bir odanın ışığı açıktı. Devasa bir yük binmişti şimdi omuzlarıma ve ben ne yapacağımı bilemedim.

”Ben…” dedim, yüzümü sıvazladım, ”Meira’ya aşığım. Meira’ya aşığım!”

Ne yaptım ben?

Gözlerimi yeniden açtığımda adamın bana uzun uzun baktığını ve kendince derin düşüncelere daldığını gördüm.

”Yazık olmuş,” dedi, ciddi bir ifadeyle. ”Meira nişanlı.”

”Sen…” İki kelimeyi bir araya getirmekte bile zorlanıyordum. ”Yoksa Meira’yı yanında tutabilmek için onu bu belgelerle tehdit mi ediyordun? Bu evliliğe de onu sen mi zorladın?”

Ben orada parçalara ayrılırken adam ciddiyetini, o mesafesini hiç bozmadan, ”ailemin özeli seni hiç alakadar etmez genç adam,” diye payladı beni.

”Başlatma ailenin özeline!” diye gürledim birden ona doğru. Sesim bütün bu deli hastanesi boyunca yankılandı sanki.

Adam da bu agresifliğimden hoşlanmadı ama üslubunu koruyarak, ”endişen kızımın sağlığı ise eğer,” dedi, ”o bizimle gayet de güvende, için rahat olsun. Bunun haricinde, tekrardan gitmeni isteyeceğim senden.”

Sesim göğsümden gür bir ağıt gibi yükseldi, ”şantaj yapıyorsun ona!” diye sitem ederken.

Kaşları çatıldı. ”Kızım benimle güvende dedim sana. Söz dinlediği takdirde o belgeler hiçbir zaman kullanılmayacak. Kendi kızımın başını derde sokmak mı istiyorum sence ben? Deli miyim? Yalnızca onu terbiye edebilmek, yanımda tutabilmek için yapıyorum bunu.”

Bu adamı…

Nefeslendim.

Bu adamı doğduğuna pişman edebilirim. Sırf Meira hakkında böyle konuştuğu için, onu hapsedilmesi, terbiye edilmesi gereken bir hayvan gibi gördüğü için, o kibirli bakışı için, o kendini baba sanan hastalıklı figürü için, onu binlerce kez öldürebilirim.

Yapamam…

Yapamazsın Uygar. Belgeler onda.

Sikeyim… Bu nasıl bir oyun böyle?

Adam da huzursuzlandı iyice ”Sana daha fazla açıklama yapamam. Aile dramamız seni ilgilendirmiyor. Cevabını da aldığına göre, sanıyorum ki geldiğin yolu geri bulabilirsin.”

Gidemezdim,

yapamam,

çaresizdim ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Adam da gitmeyeceğimi anladığında, ”kızıma değer veriyorsun demek,” diyerek sıkıştırdı beni. ”Eğer benim

canımı

sıkarsan

ona bu belgeyi senin hazırladığını söylerim. O zaman da çok iyi anlaşırsınız eminim ki.”

Gözlerim irice

aralandı

birden. Nefes alamadım. Sadece düşününce bile, Meira’ya ona bu kötülüğü yapmış olmam yetmiyormuş gibi bu işin arkasında benim olduğumu öğrendiğini, benden nefret ettiğini düşününce bile bir ağrı saplanıyordu sol yanıma.

”Sakın…”

dedim, üzerine bastırarak, ”sakın… Bu yeri başına yıkarım senin!”

Kaşları çatıldı, huzursuz bir ifade vardı sert yüz hatlarında. Onu tehdit etmemi umursamadan, ”Meira’nın arkadaş edinme fikri hoşuma gitmiyor,” diye açıkladı ama sanki içinde bir

tereddüt

yaşıyor

, bu

söylediklerini

kendine

hatırlıyor

, kendini tembihliyordu. ”Bir daha seni etrafımızda görmeyeceğim.”

Delirmiş gibiydim, onu görmezden gelerek kafamda planlar kurmaya, kendimi bu bataklıktan çıkarmaya çalıştım:

”Eğer ona söylersen,” dedim ateşli bir hummaya tutulmuş gibi öfkeyle titrerken, ”herkese, bütün sosyeteye, senin

kızını şantajla elinde esir tutan, onu zorla evlendirmek isteyen manyak bir adam olduğunu yayarım! Daha da kötüsü, bütün iş hayatını altüst ederim; gittiğin her yerde, her masada, her anlaşmada, kimsenin elini bile sıkmak istemeyeceği hale getiririm soy ismini!"

İlginç bir şey söylemişim gibi kaşları kıvrıldı yukarıya. "Aileni medyadan uzak tutuyorsun," diye devam ettim, "Meira'yı gizli tutar ama hepinizi medyaya yem ederim! Duydun mu beni?"

Yetmedi, kuyruğuna basılmış kedi gibi agresifçe karşılıklar vermeye, tehditler savurmaya devam ettim:

"Hakkında açık bulabilirim," diyordum, emindim, "seninle, işinle, bağlantılarınla ilgili açık bulabilirim. İsraillisin, çeşit çeşit boklar çeviriyorsundur, her birini açığa çıkarırım! Hele ki o belgeleri kullanmaya ya da Meira'ya bu işte olduğumu söylemeye cesaret et!.."

Ama bana kızıp sayıp sövmektense, küçük bir sessizliğin ve kafasında ölçüp tartmanın ardından, "bu kadar mı değer veriyorsun ona?" diye sordu bana ansızın.

Duraksadım, kafam karışıktı; darmadağınık ve yitiktim.

Adam ise bu çaresizliğimi, tepkilerimi son ana kadar dikkatle, merakla, bir araştırma yapar gibi izledi.

"İkimiz de sessiz kalırsak bu işten iki taraf da faydalı çıkmaz mı sence de?" diye sordu. "Ben Meira'ya, onun hayatındaki en büyük kötülüğü yapanın, o belgeleri hazırlayan ve onu esir tutan kişinin aslında sen olduğunu söylemem, sen de beni medyaya ifşa etmezsin. Kendimi çok umursadığım söylenemez ama ailemin yıpranmasını göze alamam. Kızımın adı çıkamaz, hiçbir türlü kötü işe bulaşamaz."

Çenemi kapatmamı…

Meira'yı bu hayata hapsetmeye devam etmemi söylüyor bana

v

e ben ona bir şey yapamadım. Hiçbir şey yapamazdım.

O belgeler onda olduğu sürece…

Elim kolum bağlıydı.

”Anlaştık diye düşünüyorum?” sorusuyla kendi iç dünyamdan sıyrıldım.

Elini uzattı, sıkmamı bekledi. O eli sıkmamı bekledi. Kendi ellerimle mahvettiğim kızın hayatı için onunla anlaşmamı bekledi.

Elini sıkmadım ama itiraz da edemezdim. Kendi topuğuma sıkmıştım ben ve şimdi de bunun bedelini ödüyordum.

Bu adam… benim ölümüm olacaktı.

Arkamı döndüm, ilk birkaç adım ruhsuz, sakin adımlar olsa da hemen sonrasında arabama doğru hızlandım.

Buradan

bir an

önce

defolup gitmeli, artık nefes almalıydım.

”Uygar,” diye seslendiğini duydum arkamdan, ”belki

bunu

söylemek

için

garip bir durumdayız ama iyi bir adama benziyorsun.

Umarım

beni şaşırtmazsın.”

ℒ

Ne ara kulübe vardım bilmiyorum, arabayı rastgele park edip kendimi aşağıya attım ve rüzgar gibi esip geçtim içeride. Adımlarım beni hızla ikinci kata, lobilerin bulunduğu, bilardo oynanan salona çıkardı.

İleride Ozan ve Mert’i gözüme kestirdiğim gibi,

”dışarı!”

diye bağırdım birden etraftaki diğer herkese. ”Hepiniz dışarı!”

İkili de oyunlarına son verdi ve bizim dışımızda herkes lobiyi terk edip bizi yalnız bırakırken merakla bütün bu gürültünün sebebini açıklamamı bekledi.

”Ne oluyor?” diyordu Ozan, onu evsiz bir hippi gibi gösteren bol kıyafetlerinin içinde.

Mert, ifademi, nasıl bir dehşet içerisinde olduğumu gördüğünde, ”biliyordum işte!” diye hayretle soludu, sigarasını ağzından çıkardı. ”Meira’nın çocuğu da varmış değil mi!”

Ozan hemen onu, ”kes şunu!” diye susturdu.

”Meira’yı o kadar da iyi tanımıyorsun, hatalı olsa bile bu kadar gidemezsin üstüne.”

”

Meira’nın üstüne gittiğim yok

,” diye homurdandı Mert.

”

Ailevi

meselelerine

bakacak birilerini

ayarladık

bile, bundan sonra

ikisi de kendi hayatına baksın istiyorum sadece.

”

”

Yine de-”

”Mahvettim,”

dedim birden ikisini de bölerek. Aralarındaki hararetli tartışmayı bırakıp bakışlarını bana çevirdiler, durumun ciddiyetini ilk o an anladılar sanıyorum.

”Mahvettim,” diye tekrarladım kendimi. ”Her şeyi kendi ellerimle mahvettim. Sevdiğim kadının hayatını mahvettim.”

Bana yaklaştılar, ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade taşıdığını gördüm. ”Ne oluyor Uygar?”

Avuç içlerimi yanan gözlerime bastırdım, konuşabilecek kadar sakinleşmeye çalıştım.

”2 yıl önce bir iş almıştık,” diyebildim.

”Binlerce iş aldık abi, hangi biri?” diye sabırsızca karşılık verdi Mert de.

Konuşamıyordum, koca bir yumru oturmuş boğazıma,

gitmiyor! Gitmek bilmiyor!

”Sen bilmezsin,” dedim Mert’e, sonra Ozan’a baktım çaresizce. ”Bir iş adamıydı, kızı için bir dosya hazırlamamızı istemişti ve ben de seni görevlendirmiştim avukat ekibiyle ilgilenmen için.”

Daha başka hiçbir şey söylememe, detay dahi vermeme gerek kalmadan Ozan hemen örüntüyü kendi kafasında kurdu ve kurduğu gibi de gözleri irice açıldı.

”Hassiktir!”

diye sıçradı birden şaşkınlıkla. Birkaç adım geriledi. ”Biliyordum! Biliyordum! Meira’nın bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum! Vesikalığını görmüştüm belgeleri hazırlatırken!”

Ozan da paniğe kapılıp bu pişmanlık denizinde bana katılırken bir tek Mert Fransız kaldı bize ve bu halimize.

”Ne oluyor lan?” dedi ilk defa herhangi bir şeyi bu kadar önemseyip telaş yaptığımızı gören Mert. ”Bana da anlatın!”

Ozan’ın bakışları benim üzerimde donakaldı; çizik kaşları

derinden

çatılmış ve

şimdiden

herhangi bir

çıkış

yolu

gözeten

aklı, bu zorlu bela içerisinde

çıkmaz

sokağa

varmıştı.

”Mert,” diye mırıldandı Ozan hayretler içerisinde, ”böyle derin bir boka daha önce hiç batmamıştık.”

ℒ

Soğuk bir Kasım akşamüzerisi.

Tarih 2011.

Polat Hasbaş’ın, namı diğer Topal Polat’ın bir ziyaretçisi var.

Onu, büyük bir titizlikle her daim düzenli tuttuğu ofisinde ağırlaması, onun adına sağlam bir İskoç viskisi açtırması ve koleksiyon değerindeki Küba’dan getirme purolarından ikram etmesinden de anlaşılacağı üzere, bu ziyaretçi değerli bir ziyaretçi.

İkili meseleye, bu buluşmanın

asıl

sebebine kısaca giriş yapsalar da ilerisi için Polat, oğlu Uygar’ı bekleyeceklerini dile getirdi beyefendiye.

Ziyaretçi, Benjamin Shavit, iş sektörünün gizli yıldızı, Doğu’da kumaş ticaretinin devi ama bugün burada, Polat’ın karşısında bir iş adamı olarak değil, bir baba olarak oturuyor.

Uzun boylu, sert bakışlı, esmer baba, ofisin kapısı aralandığında ve genç, temiz yüzlü bir adam içeriye girdiğinde gözleriyle onu takip ediyor, gencin birkaç büyük adımda Polat’ın yanına değil ama hemen çaprazındaki üçüncü bir koltuğa oturmasını izliyor.

”Evet?” diye soruyor Uygar, henüz 22 yaşında gencecik bir ruh olsa da bakışları hiçbir tez cana ait olamayacak kadar hırçın, neredeyse vahşi doğaya yeni atılmış olsa da hemen doğanın acımasız işleyişine alışmış genç bir aslan gibi.

”Beyefendi, Benjamin Shavit,” diye tanıtıyor Polat ona. ”Uygar Karaşah, genç olsa da çocukluğundan beri bizimle çalışıyor,” diyor, elbette öz oğlu olduğundan kimseye bahsetmediği gibi şimdi de bundan kaçınıyor.

Uygar Karaşah, hukuk fakültesini henüz birkaç ay önce bitirmiş olsa da çete için çalışan bir avukat ve muhasebe ekibi var yönetiminde.

Daha önce davaları ekip üzerinden yönetse de şimdi ilk davasını kendi başına alması üzerine babası tarafından öne sürülmüş ve ileride, ‘Şeytanın Avukatı’ lakabıyla anılması için ona yeterince kötü şöhret kazandıracak başarılarının zincirini, bu ilk halkayla oluşturmuş.

Benjamin, çantasından dosyayı çıkarıp masaya bıraktı ama Uygar ilgili değildi, masaya bile bakmadan ayağa kalktı.

”İşim var,” diye geçiştirdi onları, ”Ozan halleder.”

Ofise gireli daha çok olmadan geri çıkmıştı bile, hemen ardından Polat da bastonunu almadan hafifçe topallayarak peşinden gitti, kapı önünde durdurdu onu.

”Özel bir müşteri bu adam,” diye bilgilendirdi umarsız oğlunu. ”Kendisi İsrailli bir iş adamı. Bir milyarder! Bizimle iş yapması yararımıza olur Uygar.”

”Bir sürü avukatın var,” diye yanıtladı Uygar da onu.

”Ama ben seni istiyorum,” dedi Polat ve biraz daha yaklaştı oğluna.

Parmağında

büyük, aile yadigârı bir

yüzüğü

taşıyan

elini Uygar’ın koluna koydu. ”Kendini hukukta kanıtlamak için al sana altından bir fırsat. Zor bir iş bile değil, sadece her

zamanki gibi avukat ekibini kullanabilirsin ama bütün bu süreçle bizzat senin ilgilenmeni istiyorum.”

Uygar bir şey söylemedi, ruhsuz gözlerle babasını, karşısında bir yabancı duruyormuş gibi izledi.

Polat ise derin bir nefes aldı. ”O avukatlar,” dedi hırıltılı bir sesle, ”dışarıdan hayatımıza, işimize giren herkes bir gün gidecek, belki bir gün bize ihanet bile edecek ama biz, aileyiz, Uygar. Kanımın kanısın sen. En iyisi olmadan, en iyisi olmak için eğitilmeden, paçalarını çamura bulamadan nasıl yolunu bulacaksın? Benim güvenebileceğim tek kişi sensin, günün sonunda bir tek sana sırtımı yaslayabilirim.”

Bütün bu sözler Uygar’ın üzerinde bir etki yaratmasa da bu

işi

zerre istemese de

babasının

bu

tatlı

, zehirli

sözlerinin

yerini fiziksel

müdahaleye

bırakacağını

,

istediği

olmazsa

önce

yavaş

yavaş

, fark ettirmeden onu bu

işe

zorlayacağını ve hep

olduğu

gibi en sonunda

hayatında

değer

verebildiği

birkaç

kişiye

ateşinin sıçrayacağını biliyordu.

Ozan ve Mert, annesi,

hiç

sevmese de annesinin o

küçük

iti; Polat

tatlı

dilli,

anlayışlı

görünebilen biri olsa da usul usul sisteme

yayılan

bir zehir gibiydi.

Tam da bu yüzden

tekrardan

ofisteydi Uygar, bu sefer babası onu takip etmedi, ikilinin işlerini görmesine, kendi müdahalesi olmadan izin verdi.

Uygar aynı yere geri oturdu, Benjamin'in öne sürdüğü belgeleri alıp göz attı. Önüne de kağıt kalem çekti kısa notlar almak için.

İlk iş, adamın adını tekrardan öğrenmek ve not almak istedi. Ona bakmadan ve elbette kabaca gelecek bir hitapla, "adın?" diye sordu.

Benjamin kibarca öksürdü ve ”Benjamin Shavit,” dedi.

Hiç duymadığı bir isimdi, yabancı olduğunu o an hatırladı ve ismi hızlıca yazdı.

Kağıda kısaca göz atan Benjamin, hemen yanlışı fark etti ve ”Ş ile değil,” diye onu düzeltti. ”Shavit. S ve h beraber.

Okunuşu

‘Şavit’

yalnızca

.”

”Her ne sikimse,” diye mırıldandı Uygar ve ‘Şavit’ olarak bıraktı.

Benjamin, gencin bu kabalığı ve kendisine

yağ

çekmemesi

karşısında

hayrete

düştü

gizliden ama

bozmadı

.

Hemen ardından Uygar, notlarına devam edebilmek için Benjamin’in açıklama yapmasını bekleyerek, ”evet,” dedi, ”neden elimde bir intihar vakasının dosyaları var?”

”İntihar dosyası,” diye tekrarladı Benjamin onu. Uygar’ın yüzünde mimik oynamıyordu, bu işin nereye gideceğini, kendi tez tecrübeleriyle dahi biliyordu. Ya birini öldürür intihar süsü verirsin ya da bir intihar vakasını olmayan deliller ekleyerek birinin başına yıkarsın.

Hemen az sonra da Benjamin, Uygar’ın düşüncelerini doğrular nitelikte bir kaygıyla, ”bu bir intihar vakası ama bunu intihar süsü verilmiş bir cinayet vakasına çevirebiliriz, değil mi?” diye sordu.

Uygar cevap vermeden davayı inceledi, genç bir çocuk çatıdan atlayarak intihar etmişti; fiziksel veya psikolojik bir şiddet gördüğüne dair bir kanıt, çevresinden bir ifade, darp raporu veya tutanak yoktu ekte.

"Böylece," diye devam etti Benjamin de, "ben bu davayı açmak isteyene kadar güvenli bir şekilde, kimsenin sorgulamayacağı ve başımızı belaya sokmayacağı üzere intihar davası olarak kalabilir fakat eğer istersem," yutkundu, "bu davanın her an araştırılmasına ve elbette bu alakanın, kızıma bir şantaj olarak kullanılabilmesine sebep olabilirim değil mi?"

İşte o an Uygar'ın tek kaşı ilginç bir şey duymuş gibi merakla kıvrıldı.

"Cinayet davasını kendi kızının başına mı yıkmak istiyorsun?" diye sordu, belgelerde kıza dair bir şey bulunmuyordu. Kızı, bu intihar dosyasıyla yakından uzaktan alakasızdı.

Benjamin oturuşunu düzeltti bu sırada, kravatı sıkı gelmiş olacaktı ki hafifçe bollaştırdı ve sonunda, "evet," dedi.

"İlginç," diye mırıldandı Uygar, kağıdına yeni bir not düştü ve devam etti:

"Bu tarz davalar meşakkatlidir, kesenin cömert olduğunu umuyorum Şavit." Biraz zorluk çıkartacaktı elbette bu adama.

Ama Benjamin hiç takılmadan, "yeterince gizli ve temiz bir iş olursa cömert davranacağımdan emin olabilirsiniz," temennisini verdi ona.

Uygar da dosyadan devam etti: "Çocuk Almanmış," dedi, "Hamburg'da bir lisede yaşanmış olay. Kızın o dönemde neredeydi? Bağlantı kurulabilecek herhangi bir çakışma var mı?"

Benjamin, "kızım da o dönemde aynı lisede ikinci sınıf öğrencisiydi," diye yanıtladı. "Almanya'da amcasının yanında kalıyordu. Bir nevi evden kaçmıştı. Bunları, onu kötü göstermek için kullanabiliriz."

Uygar notlarını alırken Benjamin,"bir generalin

çocuğuydu

,” diye devam ettirdi
dalgın
bir
şekilde
. “Kızımın başını
oldukça
ağrıtabilecek biri, o
yüzden
bu
davanın
esnek
olmasını
, sadece
istediğim
takdirde kullanabileceğim şekilde bana
bağlı
kalmasını
ve
üçüncü
şahıslara
ulaşmamasını istiyorum. Gizliliğin neden
önemli
olduğunu
anlıyorsunuz
değil
mi?”
Uygar, generale dair de bir bilgi bulamadı dosyada,
anlaşılan

Benjamin

bazı

kısımları

bilerek, kendi

yararına

olacağı

şekilde

gizliyor ve

kesinlikle

bu

çeteye

güvenmiyordu.

”Çocukla aynı okula gidiyorlardı sonuçta,” diyordu Uygar’ın aldığı notları izlerken. ”Birbirlerini hiç tanımasalar bile birkaç öğrencinin, okuldaki ‘zorbalığa’ dair ifadesi yeterli olur diye düşünüyorum. Gayet sağlam ve inandırıcı bir hikaye.”

Uygar’ın dudakları, muzip bir kıvrılmayla şekillendiğinde karşısındaki adam dikkat kesildi. ”Korkunç bir adam olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Uygar bakışlarını ona kaldırmadan önce, ”aramıza hoş geldin,” diye mırıldandı.

ℒ

”Önemli olan şey o belgeleri nerede tuttuğu.”

Ozan, masanın bir diğer ucunda oturmuş, kafasını gömdüğü kağıtların arasında yüzünde sıkıntılı ve şüpheci bir ifadeyle geçtiğimiz yıllarda arşivlenen raporlara göz atıyordu.

”Kopyasını da çıkarmış olabilir,” fikrini öne sürdü Mert. Çaprazımda, bol sweatshirtünün içinde, bütün ağırlığını sandalyesinin ön iki ayağını havaya kaldıracak şekilde arkaya vererek oturuyor ve sigarasını içiyordu.

”Kızına karşı sadece şantaj için kullanıyor, medyaya duyulmasını istemiyor,” dedim, gergin bir şekilde ensemi ovarken. ”Etrafa kopyalarını yayacak kadar pervasız davranmış olamaz. Güvenli bir yerde tutuyor olmalı.”

Ozan’ın turuncu-kumral kaşları havalandı. ”Belgeleri evinde tuttuğunu düşünmüyorsun değil mi?”

”Bankada kasa kiraladığını düşünüyorum,” dedim ona.

Mert doğruldu, sandalyesinin ön ayakları tok bir sesle yerle buluştu ve sigarasını dudakları arasına alarak boştaki elleriyle önüne bir kağıt çekti. ”Anlaşmalı olduğu bankalara bakacağım,” derken bunu kağıda not olarak da düştü.

Aşağı katlardan lobiye sızan boğuk müzik sesi eşliğinde, masaya şu bir gün içerisinde bulabildiğimiz bütün belgeleri yığmış,

hepsini tekrar

tekrar

tavaf

etmiştik

.

Kalın bir sigara ve esrar dumanı yükselmişti tavana doğru, Sophie Tucker’ın gür sesi duvarlarda sekip yankılanıyor ve tepemizde cılız bir çabayla yaşam savaşı veren lamba, titreşerek gözleri yoruyordu.

Ceza Hukuk’una gömülmüştüm. Kendi hazırladığım, ilmek ilmek işlediğim dava dosyasının, yargıtay kararına birebir uyacak kadar sağlam

olmasına

küfürler

ediyordum.

Fakat burası adaletin yalnızca sözlüklerde anlamlı

olduğu

bir ülke.

Anayasa mahkemesinin kararına birebir uysa dahi davayı düşürebilirdim. Daha önce de birçok kereler yaptım; nice katilleri, baronları, kodamanları suçsuz yargılattım. Bu sefer ki zor olsa da,

karşımdaki

adam

güçlü

olsa da yapabilirdim.

Meira için her şeyi yapabilirim.

Ozan'ın sesi ayırdı beni okumaya daldığım kitaptan. "O belgeleri aldığımızda artık Meira'yı kontrol edebileceği herhangi bir şey olmayacak elinde, değil mi?" diye sorması sıkıntıyla çenemi sıvazlamama sebep oldu.

"Bilmiyorum ama elinde bu kadar güçlü bir şantaj dosyası varken neden başka şeylere ihtiyacı olsun?" dedim, hâlâ birçok şey belirsiz olduğu için kesin konuşamıyordum ama. Mert de Ozan da bu belirsizliğe canı sıkılmış gibi göründü. Kitabı bıraktım, masaya biraz daha yaklaşıp ilgiyle, moral vermek ister gibi onlara baktım:

"Bakın," dedim onlardan ziyade kendimi ikna etmeye çalışarak, "bu adamın son istediği şey bile o belgelerle davayı cinayet davasına çevirmek değil. Bütün ailesini medyadan uzak tutan bir adamdan bahsediyoruz, böyle bir haber yayılırsa en az kızı kadar kendisi de zarar görecek."

"Ama Meira'nın nişanlısıyla olan evlilik anlaşması bir şekilde onun için, işi için çok önemli olmalı," diye tamamladı Ozan da. "Bu yüzden Meira onu dinlemezse kullanmaktan çekinmeyecektir."

Doğru,

haklıydı ve sinirlerimi bozdu bu.

"İstediği gibi sessiz kalacağımı göstereceğim ona," diye açıkladım planımı. "Bu sırada da belgeleri nerede tuttuğunu, kopyası olup olmadığını ve elinde başka şantaj malzemesi bulundurup bulundurmadığını öğrenecek,

bütün hepsini de yok edeceğiz. Siz bunlarla uğraşın şimdilik, ben ise Benjamin'e karşı kullanabileceğimiz

başka

şeyler

araştıracağım. Muhasebecilerini, iş ortaklarını, daha önce bulunduğu projelerin detaylarını, siyasi

bağlantılarını

bulacağım."

"Adam medyadan uzak duruyor," dedi Mert. "Onun hakkında basit şeyleri öğrenmek bile çok zor oldu. Hem, ya aradığımız gibi pis işler çevirmiyorsa?"

Tek kaşım havalandı bunu duyunca. "İş adamı o Mert, tonla halt yediğine eminim. Sadece kumaş ticaretinden mi bu kadar zengin oldu sence?"

Bu sabah İbranice'den çevirip bana faksladıkları belgeleri alıp masanın ortasına bıraktım. "Ne diye birden İsrail'deki işlerini, düzenini bırakıp buraya yerleşti?"

İkilinin yüzünden düşünceli, ciddi bir ifade geçti. Mert tekrardan arkasına yaslandı, sigarasını tüttürmeye başladı.

"Türkiye, mafyalar ve kaçakçılar için altın madeni gibi," diye devam ettim. "Dünyanın dört bir yanından kodamanlar buraya krallar gibi yaşamaya, dilediği gibi ticaret yapıp kimseye hesap vermemeye geliyor. Bilmediğimiz şeyler değil bunlar. Benjamin'in de aynı halt olduğuna eminim. Boş yere ailesini de işlerini de medyadan uzak tutmuyor. Saklayacak çok şeyi var çünkü."

Ozan başını sallıyordu ağır ağır, şakaklarını okşayıp karşısındaki kağıt yığınına baktı.

"Hepsini ifşa edeceğim," diyordum bu sırada da. "Bütün pis işlerini, yolsuzluklarını, kanlı parasını ifşa edip onu hapse tıkacağım."

Meira'yı içine attığım bu felaketten çıkartacağım.

”Yalnız,” dedim, uyaran bir sesle, ”Polat’ın bu işten haberinin olmaması gerekiyor. Meira’yı bana karşı kullanmak isteyecektir, belki bunun için Benjaminle bile anlaşabilir. Bu işi yalnızca üçümüz halledeceğiz, başka kimseler bilmeyecek.”

İkisi de görev bilinciyle başını salladı, Ozan bardağını doldururken Mert de çalan telefonunu açabilmek için sigarasını ağzında bıraktı.

”İşim var,” dedi telefonu

açtığında

fakat karşıyı dinler dinlemez az daha dengesini kaybedip sandalyesiyle beraber yere çakılacak gibi oldu, son anda tuttu kendisini ve ayağa fırladı.

”Uygar!” dedi telefonu bile kapatmadan, ”Meira gelmiş! Aşağıda şu an!”

”Ne?”

Ozan da şaşırdı buna. ”Yine mi?”

Meira’nın adını duyar duymaz zaten kalkmıştım ayağa, hemen lobiden ayrıldım ve merdivenleri ikişerli ikişerli inerek girişte buldum kendimi.

İki

gündür

uyumuyor, yemek yemiyordum; dosyalardan

kafamı

kaldırmadan

bütün

bir

arşivi

baştan

sona incelemekle,

hukuk

kitaplarında

gerekli yerleri tekrar tekrar ezberlemekle tüketmiştim kendimi.

Yürürken

bir an dengemi dahi

kaybedecek

gibi

olacak kadar

başım

döndü

, birinin omzuna çarptığımı fark ettim ama sonunda varabildim ona.

Oradaydı, uzun ince figürüyle ayakta dikiliyor ve sıkılmış görünüyor, çevresine ilgisiz bakışlar atarken dudak büzüyordu.

”Meira?” diye mırıldandım ona yaklaşırken.

Yorgunluğum

, yitikliğim, biraz uyku

için

çırpınan

bünyem

, Meira’yı

gördüğünde

elektrik

akımına

kapılmış

gibi canlandı birden.

O yeşil bakışlarını bana kaldırdı, çok kısa bir saniyeliğine kırgın bir parça yakaladım gözlerinin ardında ama hemen örtbas etti bunu, ciddi ve biraz da memnuniyetsiz

göründü. Burun kıvırdı bana, burada olmaktan memnun olmadığını açıkça göstermekten çekinmedi.

Ben ise yine kafamda tonlarca felaket senaryo kurmuştum bile. Bir şey oldu ve yine kaçarak bana geldi, başı dertte, hatta belki de benim yüzümden dertte, sandım ama mekanın dışında bekleyen adamları ve o artık tanıdık gelen simasıyla özel şoförünü görünce işin renginin başka olduğunu anladım.

”Senin için gelmedim buraya,” diye hemen ilk hırçın saldırısında bulundu Meira da. ”Babam istediği için buradayım.”

Dışarıda dikilen adamlardan biriyle göz göze geldik ama kulağım Meira’daydı.

”Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama babam seni sevmişe benziyor Karaşah,” diye memnuniyetsiz bir şekilde mırıldandı.

Bana kızdığında ya da alay ettiğinde soy adımla seslenir sadece.

”Ben,” dedim, kafam onunkinden daha

çok

karışmıştı, ”bir şey yapmadım.”

O herif ne diye beni sevsin?

Dışarıdaki buz gibi havaya rağmen incecik bluz ve eteğiyle bağışıklık sistemine bir düşmanmış gibi duruyordu

karşımda

.

”Her neyse,” diye geçiştirdi ve asıl konuya geldi: ”3 gün sonra doğum günüm var. Babam senin de gelmeni söyledi.”

Kaşlarım çatıldı hemen şüpheyle. ”Benim mi gelmemi istedi?”

”Hayır,” dedi kızarak, ”gelmeni

söyledi.

Babam bir şey derse o kesinlikle olur. Mecbur geleceksin artık.”

Ben cevap veremeden Benjamin’in ne haltlar karıştırdığını, nasıl sinsi planlar kurduğunu düşünürken Meira da küçümser bir ifadeyle, gülerek baktı bana:

”Bunu gelip sana söylememe dahi izin verdi,” dedi beni süzen yeşilleri kinayeyle parıldarken. ”Anlaşılan sana güveniyor ve seninleyken beni başıboş bırakabiliyor. Sadece bu bana biraz daha özgürlük verdiği için buradayım, bu yüzden sana katlanıyorum yoksa bir daha asla gelmezdim yanına. Anladın mı Karaşah?”

Benjamin mi bana güveniyor? Ne sikim

çeviriyor

bu adam?

Geçenlerde

yakasına

yapışmadım mı ben bu adamın? Birbirimizi

tehdit

etmedik mi?

Meira’ya geri döndüm. Elbette hâlâ bana kızgındı, hırçın bakışlarından, sivri dilinin her an beni sokmaya hazır oluşundan, sürekli ayağıyla yerde ritim tutuşundan belliydi ama Meira’nın öfkesi fazla çocuksu ve histerikti; çok hassastı, kızarken dahi aniden parlayıp ağlayabilirmiş gibi ince bir çizgi üzerinde duruyordu

.

Söyleyeceğini söyledikten sonra hareketlendi, arkasını dönüp bir hışımla gitmeye davrandı ama birden kolunu tuttum. Bunu ben de beklemiyordum.

”Meira bekle,” dedim, parmaklarım koluna sarılıydı gitmesin diye.

Durdu, dönüp soğuk bakışlarını tuttuğum koluna indirdi ve yüzüme

aynı

mesafeyle geri çıkardı.

Muzip bir sırıtma belirdi dudaklarında. ”Nişanlı bir kadına dokunmak iğrendirmiyor mu seni?” diye sordu küçümseyen ama hırçın bir ifadeyle.

”Meira ben…” Sustum,

şantajla tehdit edildiğin için nişanlı olduğunu öğrendim,

diyemezdim, hele ki bunun başta sebebi benken

, b

enim

yüzümden

Meira

istemediği

bir hayata

zorlanırken

…

”Özür dilerim,” dedim ben de pişmanlıkla kavrulurken. ”Mantıklı düşünemedim Meira. Benim için böyle şeyleri görmezden gelemeyeceğim kadar değerlisin, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım! Seni paylaşma düşüncesi beni deli etti! Nasıl buna göz yumabilirdim?

”

Sessiz kaldı ve bu beni iyice çılgına çevirdi, kendimi nasıl affettirsem, her şeyin suçlusu benken nasıl sözler sarf etsem bilemedim.

”Ama şimdi anlıyorum,” dediğimde tek kaşı merakla kıvrıldı.

”Neyi?” diye sordu.

Bir şekilde bu

evliliğe

zorunda kaldığını anladığımı bilmeliydi en azından, benim karşımda bu rolü sürdürmesine daha fazla dayanamazdım.

Hiç değilse, ”sizin zümrelerde evlilikler-” diyerek anladığımı açıklayacak oldum ama beni kabaca böldü:

”Nefesini yorma, zoraki bir evlilik değil bu.”

Elbette öyle söyleyecek…

Kelimelerimi çevirmeyi, bir şekilde kendimi daha iyi ifade etmeyi denedim:

”Zoraki olmasa da…” dedim çaresiz zavallı bir manyak gibi görünürken, ”mantıklı olduğu için kabul ettiğini biliyorum. Yoksa o yüzüğü gizlemezdin, sürekli bu kadar mutsuz görünmezdin, sevdiğin bir adam varken bambaşka, yabancı bir adamın ilgisine muhtaç kalmazdın.”

Kızgın ama biraz da kırgın ve hırçın görünerek beni uyaracak oldu: ”Sen-”

”Hayır, seni suçlamak için söylemiyorum,” diye açıkladım hemen. ”Anlıyorum, anlıyorum diyorum Meira ve üzgünüm.”

Az önceki kadar hırçın değildi artık, o bakışlarına çektiği buzulları eritmiş ve göz pınarlarına doldurmuştum biraz da ama yine de istifini bozmadan, son bir çırpınışla, ”Kamber’i seviyorum,” diye nefesini tüketti.

O adı duyduğumda içimde pompalanan nefret kanı damarlarımda kol gezerken, Meira’nın o çok sevdiğim sıfatına bakarak sakinleştirdim kendimi.

”Artık yalan söylediğinde anlayabiliyorum,” dedim ona sakince, itirazlarının hiçbir

sonuç

vermeyeceğini ifade ederek.

Pes ettiğini ama yine de tereddütünü yenemediğini gördüm; bir ikilemdeydi yine ve ruhunun ıstırap içerisinde

olduğunu, en küçük kasveti barındırdığı an çöken o dolu gözlerinden anladım.

”Sakın bu söylentiyi medyaya yaymaya çalışma,” diye beni uyardı hemen, işaret parmağını tehditkâr bir imayla bana doğrulturken.

”Yaymayacağım,” diye temenni verdim ona. ”Ucu sana dokunan bir şeyi asla yapmam.”

Küçük bir kontrol maksadıyla şüpheli şüpheli baktı yüzüme ama ”güzel,” dedi sonunda. ”Ayrıca Karaşah, Kamber’i sevmediğim doğru ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de onu bırakıp seninle olamam. Eğer bunun düşünü kurduğun için yeniden yaklaşacaksan bana, unut bunu. Neyin içerisinde olduğunu bilerek, hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmadan çevremde bulunabilirsin artık anca.”

Hayatımda kendimi zapt edebilmek ve bir şey söylememek için bu kadar zorlandığımı hatırlamıyordum ama burnumdan soluyup sessiz kaldım.

Meira da bana eziyet etmeye devam etti: ”Ben nişanlı kalmaya devam edecek ve elbette birkaç sene içerisinde de Kamber ile…” Duraksadı, o çaresizliğini hissettiğimde, dolu gözlerini kırpıştırarak iç çektiğinde

yüreğime

bir

ağırlık

çöktü.

Yine de, “onun ile evleneceğim,” diye tamamladı o lanet cümleyi.

Bu söylediklerine benden daha çok içi gitti; bakışlarını

kaçırarak

acısını, zayıflığını gizlemeye, bu onun için o kadar da önemli değilmiş gibi

güçlü

ve umursamaz davranmaya devam etti:

”Bunu bozmayacaksın,” diye uyardı beni. ”Bu sefer başını belaya sokmayacak, işimize karışmayacaksın. Anlaştık mı? Bir daha beni kaçırmana müsaade etmem.”

Bir şey diyemedim, çenemi dişlerimi kıracak kadar sıkıp sadece Meira’yı dinledim ve böylece de ona göre onu onaylamış, uslu durmayı kabullenmiş oldum.

Bütün dünyayı yakar ama yine de o adamla evlenmene izin vermem Meira,

diyemeyeceğim için başımı eğip bekledim.

Meira da tatmin olunca birkaç adım geriledi, arkasını dönüp gitmeden önce de, ”Pazartesi, saat akşam 7’de Karaşah,” dedi. ”Geç kalma. Babam geç kalan insanlardan hiç hoşlanmaz.”

Meira’nın mekandan çıkıp korumalarla beraber arabaya binişini takip etti

gözlerim

arkasından. Elim kolum bağlı bir şekilde, o cehenneme geri dönüşünü izlemekle yetindim yalnızca.

Ama yemin ediyorum sana Meira, senin gözünden bir damla yaş döken herkesi kendi gözyaşlarında boğacağım.

ℒ

Beğenerek

ve fikirlerinizi belirterek destek verebilirsiniz

Gelecek Meira’da

görüşmek

üzere

○●

26. Sıcak Soğuk

Uyarı: Bazı siyasi, dini görüş, kurum ve kuruluşlar referans olarak verilse de hepsi kurgu dahilindedir ve herhangi bir kişisellikten uzaktır.

Not:

Meira'nın gördüğü anılar, sanrılar/kabuslar, burada aktardığım kadar stabil ve anlaşılabilir değil onun aklında. Çok daha karmaşık, silik, düzensiz, çalkantılı ve kendisine geldiğinde de bütün detayları hatırlayabilmesi güç.

Bölüm Yirmi Altı

"Sıcak Soğuk"

Meira Shavit

Günümüz

ℒ

Sarı, loş bir mum ışığı, çiçek desenli duvar kağıdında, cilalı ahşap parkelerde ve porselen takımının parlak yüzeyinde yansıyor.

Küçük bir yemek salonu, ortada bir yemek masası, çevresinde kıdemli askerler, kapıda tıraşlı kısacık saçlarıyla nöbet tutan, ciddi görünümlü bir subay ve…

Meira.

Henüz 13-14 yaşlarında, al yanaklı bir kız çocuğu.

Orada ne işi var?

Bütün ilgisi, duvarlardaki önemli görünümlü ciddi adamların tablolarında ve daha önce hiç karşılaşmadığı, hiçbir türlü de bir anlam veremediği ilginç sembollerdeki bayraklarda.

Masanın dört tarafı da askerlerle dolu. Bir akşam yemeği veriliyor ve kaba, çirkin bir dilde anlaşıyorlar.

”Siz Klaus’un yeğeni olmalısınız,” diyen kalın bir sesle irkilecek gibi oluyor kız çocuğu, yeşil bakışlarını karşısında oturan adama çeviriyor.

Generalin üzerinde siyah bir asker üniforması, kolunda yine aklını karıştıran bir arma, göğsünde ise mum ışığının görkemini göz alarak vurguladığı onlarca nişan ve madalya.

”Amcanız sizi çok övüyor küçük hanım,” derken kaskatı çenesi şekillenip bir sırıtma halini alıyor.

”Saçmalık,” diyor başka bir adam, ”bir çocuğun burada, böyle önemli bir toplantıda ne işi var?”

Gözler orada hemen, irice, çirkin bir adam yüzünü buruşturuyor masada. Oysa tek çocuk Meira değil, generalin yanında da kendisinin kopyası bir çocuk oturuyor ama küçük yaşına göre o kadar onlardan biri gibi ki, eğreti bile durmuyor.

”Fikirlerin yaşı olmaz yüzbaşı,” diye cevaplıyor General de. Gülümsese dahi dünyanın en korkunç adamı gibi görünüyor. Dudakları kıvrılsa da o gözlerde hayat yok, canlılık yok; hiçbir mimiğe uyarak kıpırdamıyor gözleri yerinden, ne kısılıyor ne de kirpikleri birbirini buluyor.

”Yeğenimin aklının zerresi bile sende yoktur, Heinrich,” diyor başka bir ses, Meira’nın hemen yanında oturuyor o tanıdık beden. Kumral saçları ve yeşil gözleriyle, Meira’nın kimin kanını taşıdığı hemen anlaşılabiliyor.

Klaus. Nikolaus Rosenfeld.

Aynı asker üniforması, kolunda aynı kırmızı arma ve göğsünde sallanan birçok nişan.

”Meira,” derken duraksıyor, ad onu rahatsız etmiş olsa da, “yeğenim yaşına göre oldukça zeki bir kız çocuğudur,” diyerek neredeyse mekanik, soğuk bir dille sözüne devam ediyor. ”O korkunç, şeytan bozması ailesine, daha küçük yaşlardan beri aklına girmeye çalışan, beynini yıkayan, o pis köylülere ve onların bütün eziyetlerine rağmen yeğenim akıl almaz bir direnç ve irade gösterdi. Onu takdir edin lütfen, beyler.”

”Elbette,” diyor, General. ”Söyle bakalım Meira, seni o aileden kurtarmamızı istiyor musun? Yalnızca kısa bir

süreliğine amcanla kaldığını duydum. Bunun temelli olmasını istemez misin?"

Meira adamın yüzüne uzun uzun baksa da cevap vermiyor, onu dinlememiş veya hiç dikkatini çekmemiş gibi, bakışları tekrardan duvarlardaki tarihe dönüyor: Anılara, fikirlere ve bunların diline.

Bir bayrak var orada, siyah bir bayrak, üzerinde daha önce hiç görmediği bir sembol var.

İki sembol daha doğrusu. Birbirinin tıpatıp aynısı, şimşek çakmasını andıran iki şekil yan yana getirilmiş ve ortaya, tüyler ürperten, güç timsali bir bayrak çıkmış.

"O sembol," diye soruyor Meira, şimşeğe benzeyen rünleri işaret ederek. "Ne anlama geliyor?"

General, küçük kızın hangi bayrağı işaret ettiğini bildiğinden dönüp de bakmadan, "zafer anlamına geliyor," diyebiliyor hemen.

Meira'nın seyrek kaşları çatılıyor. "Neyin zaferi? Savaşta değiliz."

"Daima savaştayız," diyor General Lennart.

"Barış döneminde mi?"

"Fikirlerin savaşı."

Fikirler. Duvarlara asılabilmek için dile dökülmüş, sembollere indirgenmiş, bayraklara bastırılmış fikirler, renkler, kıvrımlar…

Aynı dilin farklı karakterleri gibi duran daha onlarca bayrak var, onlarca sembol, onlarca fikir.

"Hah!" Generalin yanında oturan, sarışın, tertipli küçük bir oğlan. Kibirli sivri çenesini dikmiş, masmavi gözleriyle Meira'ya bakıyor.

"Benden 2 yaş büyüksün ve en basit şeyleri bile bilmiyorsun."

"Ludwig," diye uyarıyor General onu.

Sarışın oğlan ise, "daha kendi tarihini bile bilmiyor," diye burun kıvırıyor.

Meira, oğlana takılmıyor bile, orada değilmiş gibi onu dikkate almadan ilgisini tek tek duvardaki sembollerde gezdiriyor.

Doğayı yeni keşfeden ilkel ilk adımlar gibi, fikirlerin diyarında dolaşıyor fikirsiz aklı.

"Peki," diyor, "oradaki sembol?"

General nazikçe dudaklarının kenarını mendille siliyor ve ters bir 'N' harfine benzeyen sembole bakıyor:

"Ortak ruh," diye cevaplıyor.

Sıradaki sembol, bir kar tanesini andırıyor ve general buna, "inanç," diyor. "Davamıza, kendimize, geleceğimize, kaderimize olan sarsılmaz inancımız."

"Yanındaki?"

"Şevk, coşku."

"Ve?"

Düz yatay bir çizgi, bir tarafı yukarı kıvrılmış, diğeri aşağıya. "Fedakârlık," diyor General buna ve masadakiler ilgiyle dinliyor onu.

Üç başlı bir çatalı andıran sembol için, "yaşam," diyor, aynı çatalın ucunun aşağıyı gösterdiği sembole ise: "Ölüm."

Yaşam ve Ölüm.

Mide bulandıracak bir karmaşada ve boğuculukta bütün bu şekiller ama hepsinin en tepesinde, anlamı düpedüz 'ölüm' olan sembolden bile daha tüyler ürperten tek bir güç var orada.

Bütün bu fikirleri kucaklar gibi, piramidin tepesinde duruyor.

'Zafer' anlamına geliyor.

Zafer için gereken fikirler, altında yatıyor.

Neyin zaferi?

Kimin, kimlerin zaferi?

Göğsünde kartal nişanı taşıyan bu adamların zaferi, herhalde.

"Bir hayalim var."

Meira, daha da küçük şimdi.

”Nedir o hayal?” diyor babası.

Karanlık, zihinden bir mahsen. Zaman yok, gerçeklik yok, anılar var ve oldukça silik:

”Farklı bir dünya hayali,” diye mırıldanıyor Meira. Henüz böyle konuşabilmek için fazla küçük olmalı ve bu babasını da şaşırtıyor.

”Nasıl bir dünya?”

Meira’nın seyrek kaşları kalkıyor. ”Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum,” derken, bir çocuğa ait olamayacak kadar kendinden emin duruyor.

”Ne yazık ki nefretsiz bir dünyanın var olabileceğini zannetmiyorum.”

Nefretsiz insanın var olamayacağı gibi.

Meira, ”sizde de çok nefret ve ayrımcılık var,” diyor kızar gibi. “Ben sizden biri de olmak istemiyorum Benjamin.”

Adam başını sallıyor düşünceli düşünceli. ”Baba demeyecek misin bu sefer bana?”

”Ben sizin kanınızdan değilim, unuttun mu?”

”Ludwig, sarışın küçük piç.”

”Bazen… sinir bozucu davranabilir.”

”Bu yüzden mi bir ölü?”

”Babası bir generalmiş ve…”

”Bu işin arkasında her kim varsa,”

”Bunu ona çok kötü ödetecekmiş.”

Bir çatı, iki çocuk.

Meira düşüyor şimdi. Küçük bedeni yüz üstü yere çakılıyor. Gözlerinin önü kararınca ölüm sarıyor sanki dört yanını ama henüz değil, henüz erken.

Gözleri dışında vücudunu hareket ettiremiyor. Yanağı çamurlu toprağı yalıyor ve ileriden yaklaşan adımlar, yüreğine korku salıyor.

Kıpırdamaya çalışıyor, olmuyor.

Adımlar dibinde bitince postalların sahibi eğiliyor. Elinde kırmızı bir bidon seçilebiliyor ve içindeki benzini, Meira'nın ensesine döküyor.

Meira'nın gözleri iri iri açılıyor ama herhangi bir itiraza mühürlü dudakları.

Çakmak sesi duyuyor, hemen ardından ise, birinin son nefesini:

"Merak etme, babanı da peşinden göndereceğim."

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber soysuz hain kaltak!"

"Geber Maria!"

Gözlerimin önünde küçülen anılar, hızla benden uzaklaşmış ve aldığım derin bir soluğun ardından, gerçek dünyaya birden çekilir gibi kendi bedenime, şu ana, Meira'ya dönmüştüm.

Ama kendime gelmiş sayılmazdım.

Nefesim kesilmiş ve dudaklarım biraz olsun oksijen için aralık kalmış, gözlerim ise iri iri açılmıştı; çevremdeki hiçbir şeyi görmeden duymadan öylece kısa bir süreliğine donakalmıştım.

Kulağımda çınlıyordu bütün o sesler. Konuşmalar, askerler, çatal bıçak sesleri, çocuk gülüşmeleri, fısıltılar, uğultular, çakmak sesi… Ama silik silik ve kesik.

Bir süredir gözlerim açık uyuyor, dış dünyada başıma gelenlerin korkunçluğu yetmiyormuş gibi içerden de kanıyor, oradan oraya savruluyor ve anlamadığım, aklımın yetmediği bir geçmişin pençeleri arasında acı çekiyordum.

Arabaymışım hâlâ. Bunu anladım.

Gerçekle tamamen ilişiğimi kestiğimden, birkaç saat önce yaşananları dahi hatırlayamadım ilk başta. Doğru, en son başarısız bir kaçma girişiminin büyük ve kanlı bir travmaya dönüşmesine sebep olmuştum. Şimdi de Uygar ile yeniden aynı arabaya tıkılmış, ev yolunu tutmuştuk.

Ona doğru bakamadım, belki bana bakıyor olmasından korktum. Hâlâ sanrılarımın etkisinden sıyrılabilmiş değildim, kendime biraz zaman tanıdım. Aklım başıma gelsin de bütün bu olup bitenler neyin nesiydi muhakemesini kurabileyim diye bekledim.

Amcam…

Klaus, dedikleri adam.

Amcam, ailemin küçüklüğümden beri benim beynimi yıkadığını söylüyordu o masada. Bana eziyet ettiklerinden, çeşitli oyunlarla beni zehirlediklerinden dem vuruyordu.

Ailemin kötü olduğunu bilen birileri daha! Beni kurtarmaya mı çalışmış gerçekten de? Ve ne konuda ailem beynimi yıkamak istemiş? Neyin baskısını bana dayatmış?

Kamber ile olan anlaşmalı evliliğim mi?

Hayır, olamaz. Hepsi kısacık, belirsiz anılar veya sanrılar olsa da en azından eski olduklarını seçebiliyorum. Meira henüz küçük bir çocuk o zamanlar.

Bir inanç meselesi olmalı. Politik, siyasi, dini bir dava belki de.

Ve amcam bunu bilerek beni ailemden kurtarmak istemiş. Bir süreliğine de olsa bir şekilde beni yanına dahi almış. Belki de o yemek masasındaki askerler de bunun içindi; bir tür itilaf, bir anlaşma. Babamın ne kadar güçlü biri olduğu düşünülürse, beni onlardan alabilmek için yardımını istediği bir birlik.

Asker, evet, Klaus bir askermiş. Anılarım güvensiz ve sarsak olsa da seçebildiğim kadarıyla birkaç nişan, onun oldukça yüksek rütbeli bir asker olduğunu söylüyor bana. Siyah asker üniforması gözümün önüne gelir gibi oldu ama hemen kaybettim onu da karanlığa.

Ama Uygar, amcamı öldürdüğünü söylemişti değil mi?

İmkansız.

Bu bir şaka olmalı. Öyle güçlü, makam sahibi bir adamı bile nasıl öldürebilir? Gücü buna nasıl yetebilir? Bu düpedüz saçmalık, delilik!

Bakışlarım ağır bir şekilde sürücü koltuğunda oturmakta ve asla bu tarafa bakmadan, hiçbir duygunun okunamadığı düz ifadesiyle yolu izlemekte olan Uygar'a döndü.

Üstü başı kan içindeydi. Kaşından başlayıp boynuna doğru inen ve direksiyonu kavrayan parmaklarına kadar her yerine bulaşmış kan izi midemi bulandırıyordu.

Canavar.

Artık bir mecaz bile değil bu sözcük. O gerçekten de kimsenin baş edemediği kanasusamış bir canavar olmalı.

İlk defa, gerçek anlamıyla ilk defa şimdi, tam da yan profilini izlerken daha önce hiç hissetmediğim kadar ilkel bir korku işlendi içime.

Önceleri de birçok kereler terör saldı ruhuma ama bu seferki bir başka. Onu, kafamda en büyüttüğüm haliyle bile fazlasıyla küçümsüyormuşum meğer. Gözümü korkutmak için abarttığını sandığım, bütün bir çevremi içeren vahşet hikayelerinin, belki zamanında estirdiği terörün çeyreği bile olmadığını anladığım için de olabilirdi bu ürperti hissi.

Yutkunarak gidermeye çalıştım boğazımdaki o kuruluğu. Ben de kan içerisindeydim, yüzümde ve boynumda, ellerimde dahi üzerime sıçrayan başkasının kan lekeleri vardı ve kendimi yapış yapış hissediyordum.

Bir tepki veremiyordum. Yol boyunca konuşmadım. İçimde, hem sanrılarımın hem de yaşanacakların rahatsız ediciliğini taşırken bir yandan da sakinleşmiş, durulmuştum.

Durum analizi yapmaya çalıştım.

Eğer taksinin önünü kesen o haydutlar olmasaydı Uygar'ı doğrudan Khalil'e götüreceğim gerçeği dank etti kafama bu sırada. O an daha iyi anladım neden Khalil beni kendi almaya gelmedi diye.

Uygar'ın çevresine dair çok güçlü bir kontrolü vardı. Ondan kaçarken bile onun kontrolü altındaydım aslında.

Khalil güçsüz değildi kısacası, yalnızca tedbirliydi. Kendisi bana yaklaşabilecek kadar Uygar'ı aldatamazdı ama benim aldatabileceğimi biliyordu, Uygar'ı daha iyi tanıdığımı ve içeriden, onu daha sinsi şekillerde alt edebileceğime inanıyordu. Bana güveniyordu Khalil.

Bana yeni bir plan lazım.

Bu sefer Uygar'ın beni içine koyduğu fanustan çıkabilmeli, yazdığı senaryoyu oynamaktan ziyade onu gerçek anlamıyla aldatabilmeliydim ama.

Uzun bir yolculuğun sonunda tanıdık gelen gökdeleni gördüğümde anladım geldiğimizi. Yapının yan tarafından geçilebilen ve yer altındaki garaja uzanan yoldan girdi, görevli kulübesini geride bırakıp boş bir yere arabayı park etti.

Geldik.

Motorun kapanma ve Uygar'ın kapısının açılma sesini duyduğumda kalbim duracak sandım. O inince ben de indim, neyse ki etrafta kimsecikler yoktu. O önden gitti, ben ise arkasından onu takip ettim. Üst kata çıkmamıza gerek kalmayacağı üzere asansör zemin kata da iniyordu.

Uygar'ın asansöre bindikten sonra dönüp bana baktığını gördüğümde duraksadım ama. Dik duruşunda ve altından nasıl anlamlar geçtiğini tahmin edemediğim buz gibi bakışlarının üzerimde olmasında, insanı ürküten, geri adım atmayı isteten bir güç yatıyordu.

Hele ki kan lekeleri… Alnından başlayıp gözünden dahi geçen ve boynuna doğru inen o kurumuş nehir yutkunmama sebep oldu. Tek gözünün pınarına kan dolmuş ve gözünün beyazlığı kızıl, hırpalanmış bir renge dönüşmüştü.

Asansöre ilk adımı nasıl attığımı bilmiyorum, arka tarafta durduğu için ben önde kaldım ve onunla yüz yüze durmak istemediğimden de ona arkamı döndüm.

Kolunu uzatıp asansörün hemen yanımdaki düğmesine bastığında arkamdaki yakınlığını hissetmiş, istemsizce gerilmiştim fakat katı tuşladıktan sonra geri çekildi. Asansörün

kapıları kapanıp yukarıya çıkarken de ne başka bir harekette bulundu ne de tek bir kelime etti.

Böyle tehlikeli bir sessizlikle arkamda dikiliyor olması ensemden başlayan bir ürpertiyi yayıyordu bütün vücuduma. Hiçbir türlü temas etmesek de ediyormuşuz gibi, onun göğsü sırtıma sürtüyormuş gibi bir hissiyatla tüylerim arşa geçiyordu sanki.

Oysa onun bir şey yaptığı yoktu, henüz tek bir kelime dahi etmemişti ve buna rağmen şimdiden hükmediyordu bana.

Asansör üst katlardan birinde durdu, bu andan kaçabilmek için sonunda geldiğimizi düşünerek, hangi katta olduğumuza bile bakmadan aceleci adımlarla dışarıya çıkmaya davrandım ben de fakat hem kapı açıldıktan sonra karşıma etten bir engelin çıkmasıyla hem de Uygar'ın kolumu tutup beni çekmesiyle beraber duraksadım.

Aynı el beni geriye fakat bu sefer kendi sağ tarafına çekerken içeriye giren adamla beraber de henüz kendi katımızda olmadığımızı anladım.

Adam, elinde telefonuyla uğraşırken bizi başta pek umursamamıştı tabii fakat kısa bir anlığına başını kaldırdığında gördükleriyle beraber elinden telefonunu düşürdü.

Bir savaş meydanından çıkmışız gibi görünüyorduk ve 'cadılar bayramı kostümü' diyerek de kandıramazdım herhalde artık onu.

Kahretsin.

Kelimenin tam anlamıyla dehşete düşmüş, telaş yapmış ve asansörden çıkmak üzere arkasını dönmüştü ama kapı çoktan kapandı ve üçümüz yalnız kaldık.

Adama gergin bir şekilde gülümsemeye çalıştım belki bu onu rahatlatır diye, o ise bana bir vampirmişim gibi gözlerini pörtleterek karşılık verdi.

Doğru,

yüzüme doğru resmen patlarcasına sıçrayan o kan gölünden sonra belki dişlerime de gelmişti biraz da ve adamın iyice

altına yapmasına sebep oldum.

Uygar'ın yanındaydım artık, çaktırmadan ona baktığımda onun düz bakışlarla adamı bile değil, kapıyı izlediğini gördüm. Adamın bizi ihbar edebileceği, araştırılabileceğimiz ve sorgulanabileceğimiz gerçeği bile umrunda değildi.

Adam telaşla en yakın kata tuşladı, yerden telefonunu alırken de düşecek gibi olup sarsıldı, duvara, elbette bizden en uzak köşeye tutunarak uzaklaştı. Az sonra kapı açıldığında da dışarıya fırladı, arkasına bile bakmadan koşarak bizden uzaklaştı.

Uygar ise hiçbir şey olmamış gibi kapıyı kapatma tuşuna bastı.

Yan yanaydık, yalnızdık ve omzum onun koluna değebilecek kadar yakındık birbirimize ama sessizdik elbette.

Asansör yine durdu, kapılar bu sefer doğru katta aralandı ve önce Uygar çıktı dışarıya. Ses etmeden peşinden ilerledim, kapıyı açtığında ve önce benim geçmemi beklediğinde de itiraz etmeden içeriye geçtim.

Ev bu sabah bıraktığım gibiydi; herhangi bir yuva hissiyatından yoksun, soğuk, ruhsuz boş bir in gibi. Işıklar kapalıydı ve Uygar yine de açmadı. Henüz akşam saatleri olduğu için tam olarak etraf kararmamıştı; bütün bu sahneyi daha da gerici bir korku filmine çevirmek istiyormuş gibi kasvetli, soğuk bir gece mavisi tonları süzülüyordu pencerelerden içeriye.

Eve girer girmez yukarıya çıktım. Peşimden gelmemesini ve en azından bu gecelik beni rahat bırakmasını umarak odaya girdim. Odada kilit yoktu ama lavaboda vardı, oraya geçip bekledim ben de.

Birkaç dakika boyunca gergin bir şekilde, kafamda onlarca senaryo, paranoya ve elbette planlarla beraber döndüm durdum lavaboda. Hiç tartışacak halde değildim ve neyse ki yeterince uzun bir süre boyunca ses seda çıkmamıştı ondan.

Elbette, Uygar'ın sinirli olmasından ziyade sessiz durmasıydı asıl korkulması gereken fakat o, muhtemelen öncelikle sakinleşmek gibi sebeplerden ötürü ortalarda gözükmedi.

Yıkanmaya karar verdim ben de. Üzerimdeki bu pis kan beni deli ediyordu!

Yanıma temiz bir pijama takımı alarak duşa attım kendimi hemen. İki saat boyunca kaynar suda altta başka bir derim daha varmış gibi üsttekini soydum. Bu kanı bizzat ben akıtmışım gibi ondan ve bir nevi kendimden dahi iğrendim.

Bu sırada herhalde uyandığım günden itibaren başıma gelen her şeyin muhakemesini de kaynar suyun erittiği bir beyinle yapmaya çalıştım.

Tavşan oyunu, 16 buçuk dakika, o kilitli oda, oradaki eşyalar, hele ki her yeri doldurup taşıyan aptal orkide çiçekleri, hatırlayabildiğim ilk korkunç anılar, yeşil kitap, mum eziyeti…

Bir şekilde şu anda yaşanan, Uygar'ın bana yaşattığı her şeyin geçmişe bağlanması, birer semboller gibi birbirine yapboz parçaları misali oturması ama bir bütün oluşturamayacak kadar karmaşık örüntülerde darmadağınık durmaları…

Ve birden bütün bunların Uygar'ın oyunu olduğunu öğrendiğim o trajik mektup tabii. Daha doğrusu kendi mektubum! Kendime mektup yazmak zorunda kalacak kadar çaresizleşmem ve yine o mektup yüzünden düpedüz bir yabancıya, Khalil'e güvenmek zorunda kalarak başıma iş almamdan bahsetmiyorum bile.

4 defa uyanmışım, 4 defa bütün bu eziyeti en baştan yaşamışım. En sonuncusunda kaçmaya çalışırken komaya bile girecek kadar kötü yaralanmışım.

Bugün de yeni bir travma daha eklendi günlüğüme. Gözlerimin önünde dehşet bir katliam. Kan gölü. Ve sanırım henüz travma defterim kapanmış bile değil. Sadece birkaç ayda bu kadar şey yaşamak inanılır gibi değildi. Çelikten bir zihne sahip olmalıydım hâlâ tamamen delirip yataklara düşmediğime göre.

Kafam yine çeşit çeşit cevapsız sorular, eziyetler ve bir şekilde birleşmeyen parçalarla iyice kazana dönerken daha fazla kendimi yormadan duştan çıktım sonunda.

Ne olursa olsun pes etmeyeceğimi düşünürsek, bütün sorularımın cevaplanmasına sadece birkaç gün kadar uzaktım.

Çünkü aklımda bir plan var.

Ve bu, Uygar'ın ne kadar büyük bir ruh hastası olduğuna göre başarı ihtimali yükselen sinsi bir plandı.

Uyuyacaktım. Belki o zaman benimle uğraşmazdı. Belki en azından yarını beklerdi. Rahat bir pijama altlığı, üstüme de belimi zor kapatan ince, dar bir tişört geçirdim, ardından aynada baktım kendime.

Sütyen giymemiştim, ince tişörtümün altında belirgin göğüs uçlarına takıldı gözüm. Aşağılara indim sonra. Kolumu kaldırdığımda karnım açıldı ve sağ alt köşedeki yara izini gördüm. Geçmişte kendimi bıçakladığımı hatırladığım o sahne geldi aklıma, tüyler ürpertici bir hissiyat salındı ensemden aşağıya. Çok da uzak bir geçmiş değildi, yara tamamen kapansa da bazen hâlâ hissedebiliyordum acısını. Belki de sadece psikolojikti, bilmiyorum.

Saçlarımı yarı ıslak ve salık bırakarak lavabodan çıktım sonunda. Bu gece kafamı yastığa attığım gibi derin bir uykuya dalacak ve kendimi toparlayana kadar, kafamdaki bu cesetleri gömene kadar da uyanmayacaktım.

Fakat ilk bakışta oda yarı karanlık olduğu için fark edemesem de Uygar'ın iri bedeni yatakta oturuyordu.

Onu görünce duraksadım ama bunun yaşanacağını içten içe biliyordum. Yine de kalbimin fiziksel bir şekilde hissedebileceğim kadar kaburgalarımın arkasında şiddetle atmasına mukayyet olamadım. Yüzünü seçemeyeceğim kadar gölgede kalsa da o ifadesinin donuk durduğundan, yaşayan bir canlıyı andırmayan ölü, soğuk bakışlarının üzerimde olduğundan emindim.

Beni rahat bırakmayacağını biliyordum aslında. Biraz da bu yüzden giydim bu tişörtü.

Yatakta rahat bir oturuşu vardı, tek kolunu biraz arkaya atmış destek alırken diğer eli de bacağının üstündeydi. Ne kadardır bekliyordu beni acaba? Ne geçiyordu tam da şu an aklından?

Kızgın mıydı? Yine bana ihanet zırvalığından bahsedecek miydi?

Sonunda bir hareketlenme yaşandı. Ağır bir hareketle yataktan doğrulmasını, üzerinde oturduğu yatağın gıcırtısı ve yorganın sürtünme sesiyle takip ettim.

Her şey sadece kafamda mı on kat daha yavaştı yoksa o gerçekten de beni germek isteyerek ağır ağır mı kalktı ayağa, usul usul mu işledi o gerginliği içime bilmiyordum ama sonunda ayaktaydı işte.

”Bir daha,” dedim, ilk adımıyla beraber yutkundum ve nefesim sıklaştı onu göz hapsinde tutarken. ”Bir daha bana o mumu dokundurursan…”

İkinci ve üçüncü adımı da attığında geri gitme isteğime karşı direnmek zorunda kaldım. Gitmeyecektim.

”Kabul, ben de sana eziyet etmiştim,” diyerek açıklamaya çalıştım, bir anlaşma yapmak, bir şekilde haklı çıkmak istedim. ”O gece,” dedim, ”seni bıçakla yaraladım ve sen de mumla bana bunun karşılığını verdin. Ödeştik saydım. Bir şekilde atlattım ama bir daha bana bunu yaparsan eğer Karşah…”

Asla ödeştik saymadım, asla onu affetmedim ve unutmadım; bundan sonra Meira’nın lügatında

‘unutmak’

diye bir sözcük yok ama o an Uygar’ın bunu bilmesini istemedim. Meira birçok defalar her şeyi unutmuş ve artık umursamıyormuş gibi davranmakta kendisini bile şaşırtacak kadar umarsız davranabiliyordu. Bunu kullandım.

Uygar’ın adımları tam karşımda durdu.

Belki tam da dibimde demeliydim buna, şayet santimler bile sayılamazdı aramızda ve uzun bedeni bütün görüşümü kapatacak kadar büyük bir engel gibi yükseliyordu karşımda.

Yüzünü az çok seçebiliyordum şimdi. Duş almamıştı, o kan izlerinin kuruduğu suratıyla, o aslanlarla ziyafetinden çıkmış sıfatıyla duruyordu karşımda. Kollarını yukarıya kıvırdığı gömleği vardı bir tek üzerinde, elleri ise cebindeydi.

Konuşmuyordu. Hâlâ.

Yalnız, üzerine gölgeler düşen karanlık bakışlarının akıbeti yüzümden aşağılara inmeye başladığında konuşmuş kadar oldu. Dudaklarını aralamasa da o bakışlar, gözlerinin dokunduğu yerler birçok şey söyledi bana. Birçok şey fısıldadı kulağıma ve gıdıklayan bir hissiyatı yaydı tüm vücuduma.

Gözleri aşağılarda, incecik tişörtümün altında hiç de gücenmeden dikilen göğüs uçlarımdaydı. Başını ağır bir hareketle omzuna doğru yatırmasını ve düz bir çizgi halindeki dudaklarının varla yok arasında dalgın bir sırıtmayla şekillenmesini izledim.

Yine de istifimi bozmamaya çalıştım. Ondan korkmadığımı, yüzleşmekten de çekinmediğimi gösteren bir duruştu benimkisi; geriye gitmiyor, dibime girdiği halde ondan kaçınmıyordum fakat bu dizlerimin titrediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Gözleri hâlâ oradaydı, derin bir nefesle kabarıp indi göğsü ve tok sesi, ”güzel bir dikkat dağıtma yöntemi,” derken fısıldar gibi çıktı.

Kaşlarımı çatarak, ”uyuyacaktım,” dedim hemen.

Başını anlıyormuş gibi salladı ağır ağır ve ”seninle işim bittiğinde uyursun,” dedi uysal bir sesle fakat bu sakin tavırları fırtına öncesi usulca esen bir esinti gibiydi. Rahat hissettirmektense birazdan kopacak olan kaosun habercisiydi sanki.

Dikkatimi topladım ve bilmezden gelerek, ”ne istiyorsun?” diye sordum ona.

”Anlatmanı istiyorum,” karşılığını verdiğinde sonunda gözleri yeniden gözlerimdeydi.

Sessiz kaldım öncelikle, bakışlarımı o kan çanağı tek gözünden kaçırmaya çalıştım. O kan bana bugünkü cinayetleri hatırlatırken karnıma saplanan ağrı, ilginç başka bir hissi daha doğurdu içimde:

İlkel ve asla itiraf edemeyeceğimi düşündüğüm utanç verici bir hissi… Aynı sahneleri aklımda tekrar tekrar oynadığım

halde her defasında aynı duyguları hissetmeyişim zihnimi sorgulamama sebep oldu.

Ama Uygar'ın bu içsel hesaplaşmamı bölen sesi, "sen mi konuşursun yoksa ben mi konuşturayım?" sorusu beni şu ana, bu odaya, onun karşısına geri getirdi.

İlk savunmam, "ben kötü bir şey yapmadım," oldu.

Uygar da buna, "güzel," dedi başını sallayarak. "O halde anlatmaktan çekinmene de gerek yok."

İtiraz etmek, direnmek gibi seçenekleri elemiştim zaten çoktan, öncelikle insan gibi konuşmayı seçmesi bile büyük bir şanstı benim için ve bu şansı zorlamaktansa doğruyla karışık bir hikaye anlatmaya karar verdim.

Uygar da artık konuşacağımı anlayınca, "en baştan," diye uyardı hemen. Bu kısaca,

yalan yok, oyun yok, çarpıtmak ve üstünkörü anlatmak da yok,

demekti aynı zamanda.

Uygar, her adımı planlayan ve üzerimde çeşit çeşit akıl oyunları oynayan bir ruh hastası olduğu için Khalil'e dair, bu yolcuğa, amacıma, hatta mektuplara dair ne biliyor -ya da herhangi bir şey biliyor mu- hiçbir fikrim yoktu. Tamamen yalan söylemek tehlikeliydi bu yüzden, beni denemek için bilmiyormuş gibi yapabilir ve hikayemi kendi bildiği kadarıyla karşılaştırabilirdi.

Kaldı ki beni, o adama gideceğimin düşüncesiyle serbest bırakarak takılmıştı peşime. Sadece iç güdülerine güvenerek mi bu adama bu kadar kafayı takmış, onun bir düşman olduğuna inanmıştı? Onunla geçirdiğim son akşam yemeğinde de benim birçok düşmanım olduğunu dile getirmişti kendisi, gözümü korkutmak için yalan söylediğine inansam da belli ki tamamen yalan söylemiyor ve Khalil'in bir düşman olduğuna inanıyordu. Kısacası, Uygar kesinlikle gösterdiğinden çok daha fazlasını biliyordu bütün bu olanlara dair.

Bu yüzden doğruyu söyleyecektim. Yani,

kısmen.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve Uygar'ın anlık olarak bakışlarının dudaklarıma kaydığını da yakalayarak, konuşmaya sakin bir şekilde, acele etmeden başladım:

"Gemide biriyle tanıştım," dedim, elbette Meira'nın mektubunu bulduğumu ve bu nedenle Khalil'e güvenmeyi seçtiğimi söylemeyecektim.

"Senin de bildiğin gibi," diye devam ettim, "Mert beni kısa bir anlığına yalnız bırakmıştı ve o zaman yaklaştı adam bana. Kendini tanıttı-"

"İsim?" diye böldü hemen beni. Duraksadığım anda da "adı neydi Meira," diye vurguladı, yalan söylemek için düşünmeye vaktim olmasın diye hemen üstüme gelmişti.

"Emir," dedim neredeyse hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden. Emir, gemideki orkestra ekibinden bir kemancıydı, çok kısa bir diyaloğumuz dahi olmuştu onunla fakat sonra da ortadan kaybolmuştu. Daha doğrusu Khalil onun, Polat'ın veya Herman'ın bir casusu olabileceği kaygısıyla ortadan kaybetmişti.

Kısacası, kimin ismini verirsem vereyim gemideki yolcu listesinden kontrol ettirecek ve peşine düşecek, o kişiyi hemen bulacaktı.

Emir'in ise hem orkestraya dahil olduğu için yolcu listesinde adı yoktu hem de zaten ölüydü.

Khalil onu sessizce hallettiğine göre Uygar'ın hiçbir şeyi bilmeden Emir'in, çoktan ölmüş bir adamın peşine düşmesi bana zaman kazandırırdı. Hem, Emir'i listede bulamayınca daha da şüphelenecek, onun kesinlikle bilerek bana kötü amellerle yaklaştığını, bir düşman olduğunu, kendisine ulaşmak için beni kullanmaya çalıştığını düşünecekti.

Uygar da şimdi Emir denen adamı düşündü. Sosyete birbirini tanırdı, hemen bu ismi hatırlamaya çalıştı ama elbette bir yere varamadı.

Soy ismini de bilmediğimi tahmin etmiş olacaktı ki sormadı ve "devam et," dedi yalnızca. Her türlü onu bulacağına inanıyordu muhtemelen.

Derin bir nefes aldım. ”Gerçekten,” dedim, ”sadece ama sadece benimle konuştu, senin kim olduğunu sordu.”

”Ne dedin?”

”Beraber çalıştığımızı söyledim.” Bir şey söylemediğinde de devam ettim: ”Benimle romantik bir alakan olmadığını anlayınca da içmeye davet etti. Bu kadar.”

Herhangi bir tepki göstermedi ama pür dikkat beni izliyor, dinliyordu.

”Adam öyle sandığın gibi düşman falan değildi Uygar,” dedim bile bile saflığımı vurgulayarak. ”Aslında… Adamın bana karşı olan ilgisini fark edince bunu kullanabileceğimi düşünen bendim.”

Can alıcı kısım burasıydı. ”O gemideki herkes güçlüydü Uygar, sana karşı kullanabileceğim birilerini toplamam gerekiyordu. Ben de adama, gemi dışında buluşmayı teklif ettim. Elbette, her şey gizli olmalıydı, benimle direkt konuşmamasını rica ettim ve Mert’in geldiğini gördüğüm gibi de onu geri gönderdim.”

Devam etmemi bekleyerek sessizliğini korudu.

”Sonrasında…” Tepkisinden çekinerek bir anlığına duraksadım. “Gemideki son gecemizde bir akşam yemeğine katılmıştık hatırlarsan, orada garson içkilerimizi tazelerken elime bir mektup tutuşturdu.”

Kaşları çatıldı ve ciddi, düşünceli bir ifadeyle, ”bu yüzden lavaboya gitmek istedin,” diye beni tamamladı.

”Ve mektupta adam nerede buluşacağımızın adresini yazmıştı.”

”Neresi?” deyişi, bu sakin hali içime bir ürperti yaydı.

Ortamın iyice gerilmeye başladığını fark etsem de istifimi bozmadan devam ettim: ”İstanbul’da,

...‘da

ama gerisini hatırlamıyorum,” dedim tamamen detaylı bir adresten kaçınarak. ”Alkollüydüm ve sen de kapımı çalınca telaş yapıp kağıdı lavaboya attım.”

Kısmen doğru, İstanbul değil Isparta sadece, yeterince dürüstüm bana kalırsa.

Uygar'ın bu açıklamayla tatmin olmayacağını biliyordum elbette. Tam tersine bütün bu söylediklerim onu daha da doldurdu sanki, sakin ifadesi daha agresif, huzursuz bir hal almaya, kaşları, ona sorgulayıcı, sert bir ima verecek şekilde çatılmaya başladı.

Ama sorun değil, bu gece kesinlikle onun aklıyla oynayacaktım.

"Yani?" diye sordu kabaca. "Adamla buluşup ne yapacaktın? Bana karşı onu nasıl kullanacaktın?"

Yutkundum ve o anbean izledi bunu. Gözleri bir aşağı bir yukarı çıktı, dudakları sıkıca birbirine mühürlüydü.

"Ona seninle aramızdakileri anlatamazdım," dedim sakince, "başıma yıktığın onca suçtan sonra kimseye tek kelime edemezdim hatta ama bir şekilde onu kandırabilirdim, avukatlar tutmasını, bağlantılarını kullanmasını sağlayabilirdim. Her türlü burada seninle olmaktan ve elim kolum bağlı oturmaktan daha iyi değil mi?"

Gözlerini kıstı hafifçe, bu şüpheli, memnuniyetsiz görünümü gittikçe daha da kötüleşiyordu sanki.

"Bu kadar mı?" diye sordu, hamlesini yapmadan önce tedbirli yaklaşır gibi.

"Evet."

Hayır.

"Bu kadar."

Değil.

"Güzel," diye mırıldandı o da başını sallayarak. "Çünkü inanmıyorum."

Elbette.

Ama bundan çekindiğimi belli ettim.

"Tanımadığın bir herif yüzünden böyle bir risk almaya niye razı olasın?" diye sert bir çıkarımda bulundu. "Hem de

zamanında onun gibilerine neler yaptığımı bildiğin halde.”

Ben üzgün görünüp sessiz kalırken o yüzüme doğru eğdi yüzünü.

”Asıl niyetini söyle şimdi,” derken buz gibi nefesi tüylerimi diken diken etmeye yetti. ”Başka neler konuştunuz adamla? Neler planladınız? Ne amaçla yaklaştı sana? Sadece bir kere mi mektup gönderdi?”

Sıkıntılı bir ifade takınıp surat astım, o ise üzerime gelerek beni daraltmaya devam etti.

”Beni tanıyor muymuş?” dese de hemen sonrasında küçümseyen bir ifade belirdi yüzünde. ”Gerçi tanısa 9 canı olsa 9unda da böyle bir halt yemeye cesaret edemezdi.”

Kırılma noktama kadar beni zorlayacaktı: ”Başka ne işler çevirdiniz arkamdan? Kimlerden olduğunu söylemedi mi sana? Ne vaadi verdi onunla bir olman için?”

Sessizliğim onu iyice kızdırdı. ”Konuş Meira,” dediği sırada göğüslerim onun göğsüne değecek kadar yakındı bana. Bende soluyordu.

”Kimin adamı olduğunu söyledi mi? Seni ne ile kandırdı da kurtulabileceğini sanarak peşine takıldın?”

Birden, artık dayanamamış gibi, ”çünkü güven verdi bana!” diyerek patladım ona.

Duraksadığını, hatta bir anlığına hayret ederek, dalga geçip geçmediğimi sorguladığını yakaladım yüzünde. Ben ciddiyetimi koruduğum vakit de acayip bir şey söylemişim gibi havaya kalktı kaşları.

”Güven mi verdi?” Gülecek gibi oldu neredeyse. “İki günlük herif mi?”

Uygar iş bana geldiğinde kıskançlıktan mantığını bir köşeye bırakıyor, muhakeme yetisini bütünüyle yitiriyordu. Ona, bir ayıdan hoşlanıyorum, desem ayıya dahi bilenir ve onunla boğuşmak isterdi, böyle de bir ruh hastasıydı. Bunu kullanmak istedim ben de.

Her ne kadar o itirazlar etse ve birçok kereler düşman rolüne uyacak şekilde bana aksi hareketlerde bulunsa da Uygar’ın

zaafını biliyordum:

Ben.

”Bir kere mektuplaşmadık,” diye itiraf ederek bu oyunu sürdürdüm ben de. “Birçok kere mektuplaştık. Sen görmedin, seni ayakta uyuttuk Uygar. Garsonlar yardım ediyor, anlık bir dikkat eksikliğinde bana mektupları veriyorlardı. Sen odada değilken de kapı altından atıyorlardı.”

O sessizliği, yüzündeki her bir kasın ve kafasındaki her bir düşüncenin olduğu yerde donakalışı tüylerimi diken diken etti.

”Mektuplaşıyordunuz,”

diye kendince, dalgın bir şekilde mırıldandı.

Tedirgin olduğumu mükemmel bir şekilde gizleyerek omuz silktim ben de. ”Biraz ilkel bir yöntem ama etrafta senin gibi bir manyak varken buna mecburduk.”

Yutkunduğunu gördüm, yeniden, bir anlam vermeye çalışır gibi, ”mektuplaşıyordunuz,” diye tekrarladı kendine.

”Hecelerine de ayırayım mı anlaman için?” diye tersledim onu dilimi tutamadan ama içten içe ince bir ip üstünde yürüyormuşum gibi tetikte hissediyordum kendimi.

Yine de bu kışkırtmanın onu gazlamak için gerekli olduğuna inanarak devam ettim açıklamaya: ”Senin gibi pahalı hediyeler değil, bana sadece birkaç güzel mektup ve çiçek verdi ama başından beri senin bana yaşattığın stres ve cehennemden sonra ne kadar iyi geldiğini tahmin bile edemezsin.”

Çenesini sıktığını fark ettim ve belki de duyduklarına inanamadığını.

Gözlerimdeki o mest oluşu görüyordu değil mi? Bir yalan değildi çünkü bu. Khalil bana birçok yönden iyi geldi. Bunların hiçbiri romantik bir alakadan kaynaklanmıyordu kesinlikle fakat benim kadar kaybolmuş ve çaresiz birinin en küçük de olsa bir ümide tutunabilmesi, şaibeli dahi olsa bir kurtuluşa inanabilmesi, birinin arkasında olduğunu, tamamen yalnız olmadığını bilmesi, bu müjde ne denli bir hayat enerjisi salmıştı içime, bunu görebilirdi değil mi?

Bu aşk zırvalığından daha yüce bir duyguydu benim için:

Yalnız savaşmak zorunda değilim,

düşüncesi…

Belki de bu yüzden ilk defa yalan söylediğimi anlayamadı ve ben de büyük bir özgüvenle devam ettim sözlerime: ”Birinin beni düşünmesi,” dedim, aklıma gelen o anıyı düşünürmüş gibi, içim gitmiş ve aklım orada takılı kalmış gibi… ”Hatta sadece mektupta

‘nasılsınız’

yazması bile, birinin benim nasıl olduğumu merak etmesi bile iyi geldi.”

Konuşmadı, sadece beni izledi.

”Başta evet, haklısın, onu kullanmayı düşündüm sadece,” dedim ben de. ”Onunla planlar kuracak, gücünü sana karşı kullanacaktım ama samimiyeti ve birinin sonunda bana iyi davranması, hatta iyiliği boşver, insanmışım gibi davranması bile harika hissettirdi.”

Acı bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım. ”Bu yüzden Emir bana güven verdi ve ben de o riski almak istedim. Hem güvenilir hem de güçlü biriydi. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin edebilir misin?”

Ama sonunda omuz silktim. ”İnanmıyorsan inanma,” dedim kendimden taviz vermeyerek, ”umrumda bile değil. Emir iyi bir adam ve düşündüğün gibi bir casus da değil. Onu sana karşı kullanmayı düşünen bendim asıl.”

Sertçe yutkunduğunu gördüm. ”Güçlü biri diye güvendin,” dedi, güya Emir’in bana hissettirdiklerine dair söylediğim her şeyi görmezden gelmeyi ve bu güveni, yalnızca güce bağlamayı istedi. Kabul etmedi sanki hislerimi, inanmak istemeyerek görmezden geldi.

Kendine gelir gibi oldu, sinirli bir ifadeyle, ”sırf bu yüzden tanımadığın bir herifin peşinden gidecek kadar mı yedin kafayı?” diye çıkıştı. ”Ona bu kadar mı güveniyorsun?”

Khalil’e güvenmek mi?

Ben kendime bile güvenemeyeceğim kadar sarsılmışım bir kere. Hayır, kimseye güvendiğim yok benim ama elimde

savaşabilmek için hiçbir şey yokken Meira'yı dinlemek zorundayım. Ona güvenmek ve o Khalil 'iyi biri' dediği için ona inanmak zorundayım. Bu güven değil, çaresizlik ve ben ne olursa olsun Khalil'e varacağım.

Khalil bir düşmansa bile, tehlikeliyse bile en azından elimden geleni yapmış olacak ve deneyerek yenileceğim.

"Emir güçlü biri," diye tekrarladım ben de bilerek, onu hırslandırmak için, olmayan birinin peşine onu yanlış bir yere çekerek düşürmek için. "Neden onun peşinden gitmeyecektim? Seninle mi kocasaydım burada?"

Sinir bozukluğuyla gülse de gözlerinde herhangi bir samimiyet yoktu. "Bu güçlü deyip durduğun herifin adını sanını bile duymadım daha. Nerenini yiğidiymiş piyasada soyadı bile yokken?"

"Onun bu tarz şeylere ihtiyacı yok bana yardım edebilmek için," dediğimde çenesi kasıldı.

Kendisini biraz da olsa uzaklaştırdı benden, hiçbir türlü samimi ve insani bir özelliği olmayan dudaklarındaki o yarım yamalak, ürkünç sırıtmasıyla bütün bunları kendine yediremiyormuş gibi kızgın göründü.

"O pısırık orospu çocuğunun seni benden almaya gücü yetse, öyle oraya buraya gel diye çağırmazdı zaten seni," dedi küçümseyerek. "Karşıma geçerdi adam gibi."

"Sebepleri vardı-"

"Ne gibi

sebepler?"

Bıkmış gibi nefesimi saldım sertçe. "Neyse ne. Git kendin sor. Sana istediğin bütün bilgileri verdim değil mi? Rahat bırak artık beni."

Geriye adımladı, kara kara düşünceler eşliğinde başka bir yere baktı. Ensesini ovdu, garip, sıkıntılı, öfkeli bir hale büründü.

"Yalan söylüyorsun. Öyle kolay kolay güvenmezsin sen kimseye," dedi ama bunu az önceki gibi kendinden emin bir şekilde söyleyemedi. Daha sorgulayıcı, sinirini bozan bir türde tereddüt vardı ortada.

Doğru yolday

ım

demek ki.

Belki de şu anki bu garip, öfkeli ve neredeyse anksiyetenin agresif bir hali diyebileceğim tepkilerinin sebebi de geçmişteki travmasına dayanıyordu.

Ona her ne yaşattıysam artık, ne tarz bir kötülükse bu bir türlü dilinden düşüremediği ihanet, onun arkasından çevirdiğim en küçük işte, hele ki başkalarıyla ona karşı kurduğum en küçük ittifakta onu travmalarına geri götürüyor ve onu böyle garip bir hale sokuyordu.

Bu konuda bu kadar da hassas olacağını düşünmemiştim.

”Ne işler çevirdiğinizi bulacağım,” diyordu bu sırada da tehditkâr bir tavırla. ”Beni kandırabileceğini sanma. Kimseden hoşlanmazsın sen. Adam sana benimle alakalı bir teklifte bulundu, bununla yaklaştı, aklını çeldi. Çoktan bir planı vardı.”

Alaycı görünmeye çalıştı. ”Kimseye güvenmezsin sen. Hele iki mektuba… Kesinlikle sana bir teklifte bulunduğu için gittin peşinden.”

”İstediğine inan.”

Başını salladı kararlı bir şekilde. “Bulacağım o herifi.”

”Bol şans,” dedim umursamaz bir tepki göstererek.

”Şans mı?” derken nasıl da hemen değişti tavırları! Kendini zor tutuyordu sanki ve sesi gittikçe agresif, sert bir tona bürünüyor, tehlike sinyalleri veriyordu. “O kim de onun içini şansa ihtiyacım var?”

Arkamı döndüm ve ”onunla tanıştığında anlarsın,” diye gayet de rahat bir şekilde karşılık verdikten sonra yatağa doğru sakin adımlarla yürüdüm.

Uygar ise,

”

h

oşlanmış…”

derken sinir bozukluğuyla gülüyordu arkamdan ben yatağa vardığımda. ”Çocuk kandırıyor sanki,” diye söylendiğini de duydum ama hiç umursamadan yorganın altına girdim.

Bu sırada kapı sesi duyuldu. Sonunda dışarıya çıkmış ve beni rahat bırakabilmişti.

Uygar’a ettiğim ihanet…

Uygar gibi birini bile en küçük sarsılmada gizliden dahi olsa bir krize sokabilecek kadar güçlü mü yani?

Hep aramızdaki ihanet oyununu yanlış anladığını düşünmüştüm. Belki ailemden belki Kamber yüzünden bir şekilde, özgürlüğüm için dahi olsa ona ihanet etmiş olabileceğimi ama Uygar’ın bunu bilmediği için beni suçlu saydığına inanmıştım, ne de olsa Kamber’in beni bir zindana hapsettiğini bile bilmiyordu. Beni geçmişte şımarık bir evlat olmakla suçlaması da babamın ne kadar korkunç bir adam olduğunu bilmediğinin kanıtıydı, diye düşünmüştüm başlarda.

Ama ilk defa bu ihanetin daha farklı, Uygar’ın bu kadar basit bir illüzyona kanmayacağı üzere daha ciddi bir şey olabileceğini kabul ettim.

Yatağa uzanmış, gözlerimi kapatmıştım. Günlerdir yorgunluğun pençeleri arasında hırpalanan vücudumu gevşeterek kendimi dinlendirmeyi umarak, zihnime üşüşen düşünceleri de kovaladım biraz olsun huzur için.

Ama henüz 10 dakika bile geçmemişti ki kapı aniden tekrardan aralandı.

Anlık bir ürkmeyle doğruldum ve başımı çevirip bir baskına gelmiş gibi duran Uygar’a doğru baktım. Karanlıkta pek seçemesem de yüzünü, gergin bir duruşla ayakta dikildiğini gördüm.

”Rahat bırak beni,” diye mırıldanıp başımı yastığa geri bıraktım. Arkam ona dönüktü, varlığını görmezden gelmeyi seçtim.

Ama yatağa doğru yaklaşan adım seslerini durdum. Yatağın başında durdu, ağır ağır aldığı nefesleri işitebiliyordum.

”Neyinden hoşlandın?” diye sordu, sakin ama derinden gelen, neredeyse yaralı diyebileceğim hırçın bir sesle. Anlaşılan başlarda söylediklerimi sonuna kadar reddedip mantıklı olacağı üzere bana inanmamayı, benden şüphelenmeyi seçse de sonunda kendine, kafasındaki o seslere yenik düşmüştü.

Sırıttım.

İşe yaradı.

Aklını yitiriyor olmalı şu an.

”Senin tam zıttın olmasından hoşlandım,” dedim, hâlâ aynı şekilde, gözlerim kapalı uzanırken yatakta.

”Açıkla,” dedi üstüne basarak. ”Mektuplarda sana neler yazdığını detaylı anlat.”

Cevap vermediğimde sabırsızlanarak ve gittikçe agresifleşerek bir diğer soruya geçti: ”Hangi çiçeği aldı sana?”

”Gül,” dedim bu sefer onu cevaplayarak.

”Sen gül sevmezsin!” diye çıkıştı birden kafayı yemiş ve bütün bunlara bir anlam veremiyormuş gibi.

”Seviyormuşum demek ki.”

”Güllerden nefret edersin,” diye sert bir tavırla bana itiraz ettiğini duydum.

”Belki de kimin verdiğidir önemli olan.”

Duymazdan gelerek, ”sen orkideleri seversin,” dedi, kendi de bütün bunlara inanamayarak. ”Beyaz orkideleri…”

Eski Meira’dan da onun karakterinin en küçük yapı taşlarından da, Meira’yı Meira yapan her şeyden, her zevkten, fikirden, seçimden nefret ettiğini sanıyordum. Bütün bu beni uyutma işi de bu yüzden değil miydi? Meira’dan kurtulmak için değil miydi? O halde ne diye…

Tekrardan sessizliğe gömülüp onu cevapsız bıraktığım vakit artık hareketlendi. Adım sesleri duydum yeniden, gözlerimi açmadım yine de ve her adımında kalp ritmim hızlanırken ona arkamı dönmüş bir şekilde uzanmaya devam ederek ne yapacağını bekledim sessizce.

Birden yatağın sarsılmasıyla beraber ben de hareketlendim uzandığım yerde. Onu görmezden gelmeye devam edeceğim için hiçbir itirazda bulunmayarak gergin bir şekilde gözlerimi kapalı tutmaya çalıştım yine de.

Dizleri üzerinde yatağa çıkmış ve bacaklarıma kadar bana yaklaşmıştı. Birden yorganı üzerimden çekip kenara attı ve vücudumu açığa çıkardı.

Kendimi karşısında çırılçıplak kalmışım gibi açıkta hissettiğimden yorganı tutup tekrardan üzerime doğru çekmek istedim ama Uygar kollarımdan tuttu beni ve sırt üstü çevirerek bedenimi yatağa sabitledi.

”Bak bana Meira,” dedi, kendisi de üzerime doğru eğilip bütün görüş açımı vücuduyla kapatırken. ”Yüzüme bakarak konuş şimdi.”

Baktım istediği gibi. Santimler kadar uzağımda asılı duran, hâlâ kanlar içerisindeki o yüzüne baktım boş gözlerle. Yutkunduğunu, gözlerini kırpıştırıp anlamaya çalışır gibi karmakarışık, darmadağınık bir ifadeyle kıvrandığını gördüm.

”Konuş benimle,” deyişi, çaresiz bir yalvarıştı adeta. ”Birkaç mektuba ve güzel söze mi tav oldun? Hep nefret ettiğin çiçekleri mi sevindin şimdi?”

Meira’ya asla benzemiyorum, değil mi?

Kaşları çatıldı, bütün bunları anlayamıyormuş, kafası basmıyormuş gibi fikirsiz ve huzursuz göründü: ”Kim bu adam? Neyi bu kadar etkiledi seni? Sana ne vaadi verdi Meira?”

Kollarımı iki yanımda sabitlediği için hareket edemiyordum, onun baskısı, kontrolü altında uslu uslu duruyordum ama şikayetçi de değildim.

Aksine, gülüyordum. Onu küçümsediğimi apaçık bir şekilde göstererek kıkırdıyordum.

”Sen kafayı takmışsın gerçekten de,” derken gözleri büyük bir kafa karışıklığıyla yüzümde şekillenen her bir mimiği, her bir kası takip etti.

”Niye çevremdeki her erkek sinekle yarışmaya giriyorsun?” diye sordum ona kendimi tutamadan. ”Bu kadar özgüvensiz biri gibi durmuyordun dışarıdan oysa.”

Sabırla soluduğu vakit yüzü yüzüme tehlikeli bir mesafeye kadar yaklaştı.

”Nezaketimi kaybetmek üzereyim Meira,” dedi mırıldanan derin sesi tane tane. ”Sözlerine dikkat et.”

Muzip bir imayla kıvrılan dudaklarımı, ”tamam, susuyorum,” dedikten sonra birbirine mühürlediğimi gösterdim ona.

Bu kaşlarını çatmasına sebep oldu ama hemen. ”Hayır, konuş!” dedi ısrarla, ”anlat bana. Anlamamı sağla.”

”Neden bilmek istiyorsun? Kaygın, bu adamın Polat’ın veya Herman’ın bir casusu olma ihtimali değil miydi? Git ve bunu araştır o halde. Onunla aramdaki tutkunun davanla ne alakası var?”

Bir şaşkınlık dalgası geçti karanlık bakışlarından.

”Tutku mu?” derken ona hayatının en büyük sırrını söylemişim gibi tekrarlayışı, o afallayışı çok şey söyledi bana.

Kabul etmedi. ”Saçmalamayı bırak artık!” dedi bileklerimdeki kavrayışı sıkılaşırken. ”Sen kimseyi arzulamazsın. Sen kimseden…” Duraksadı. ”Hoşlanmazsın Meira. Sen kimseyi sevmez, değer vermezsin.”

Kurnaz bir sırıtmayla kıvrıldı dudaklarım. ”O ‘kimse’ yalnızca

‘sen’

olmayasın Karşah?”

Bir kararsızlık geçti gözlerinden. Aklımı okumaya çalıştı sanki ve ilk defa başarısız oldu bunda. Oysa her daim içimi görüyor dediğim adamdı o, şimdi fikri dahi yoktu sanki. İş eyleme geçtiğinde, plana ve düşüncelere geldiğinde iliklerime kadar sahipti bana ama hislerde de öyle miydi hiç? Arzu meselesi, ne istiyorsun, sorusu, ne seni tatmin eder, endişesi… Fikri yoktu ve bu onu rahatsız ediyordu. Kıvrandırıyordu adeta!

Hele ki bütün bu iddialarıma rağmen onun gözlerinin içine uzun uzun, neredeyse bir beklentiyle, onda erotik bir duygu

uyandıracak şekilde bakmam ve sözlerimle davranışlarım arasındaki bu tezatlık onu mahvediyordu.

Sonunda, onun üzerinde oynadığım bu acımasız akıl oyunundan biraz olsun sıyrılabildi ya da sıyrılabildiğini zannetti. Aklını başına toplar gibi, bana zerre kanmıyormuş gibi kendinden emin görünmeye çalıştı ama ilk defa akıl okuyabilen tek kişi bendim aramızda.

”Ne yaptığının farkındayım,” dediğinde de dudakları burnuma sürtecekti az daha.

”Ne yapıyormuşum?” diye sordum saf saf.

Bakışları yüzümün her noktasında dolaştı. ”Önce beni kışkırtıyorsun, sonra… böyle,” duraksayıp iç çekti, ”kuyruk sallayıp-”

”Seni kahrediyorum, aklını başından alıyorum,” diye uysal bir sesle tamamladım onu.

Yutkundu, ”sonra da,” dedi gittikçe güçsüzleşerek.

Bir daha, ”ilgimi aniden keserek seni boşlukta bırakıyorum,” diye ekledim.

Başını iki yana salladı ağır ağır. ”İşe yaramıyor ama. Oyununa gelmeyeceğim. Beni kontrol etmene izin vermeyeceğim, Meira. O adama karşı bir şey hissetmediğini biliyorum. Ya onu dediğin gibi kullanacaktın ya da adamın düşman olduğunu gizliyorsun. Bu kadar.”

Kendisini ikna etmeye çalışıyordu yalnızca. Bu beni daha da eğlendirdi, az sonra, ”tamam,” diyerek kabul ettim bunun onu daha da çıldırtacağını bilerek ve uzandığım yerde hareketlenerek altından çıkmaya çalıştım.

Fakat bu sefer de kolumu tutan parmakları tenim boyunca kayarak bileklerime çıktı ve kavradığı bileklerimi de yukarıya çekerek başımın üstünde sabitledi. Şimdi daha da yakındı bana, sadece yüzü değil, vücudu da benimle bütündü. Göğüslerim onun göğsüne sürtünüyor ve nefesi nefesime karışıyordu.

”Ne tamam?” diye üsteledi beni bırakmayı reddederek.

”Neye inanmak istiyorsan ona inan,” diye açıkladım keyifli görünerek ama rol yapıyor, içten içe garip bir hissin bütün bedenimi kavurmaya başladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Uygar da bu ilkel hisleri körükleyecek bir yakınlıkla, bir sesle ve temasla iyice beni kapana kıstırıyor, benim oyunumu bana karşı çevirmeye çalışıyordu.

”Gemiden ayrılmadan önceki gece benimleydin,” dediğinde o geceyi, en büyük günahımızı hatırlamakla karnıma bir sancı saplandı.

”Kendin geldin bana,” dedi, sırıtmaya çalışsa da hıncını çıkarmak istiyormuş gibi huzursuz görünüyordu.

”Kucağıma çıktığını unuttun mu?” Alt dudağında gezinen diline indi bakışlarım. ”Beni bilerek tahrik ettiğini unuttun mu? Çok

sevgili

kurtarıcın aklında yok muydu o zaman yoksa o aklını almış mıydım çoktan başından?”

Bakışlarımı alev alan gözlerine geri çıkardım. ”Seninle olan fiziksel yakınlığım benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedim ifşa edilmekten rahatsız olduğumu gizlemeye çalışarak.

Sinirle güldü o da. ”Daha fazlası için yalvaran bakışların farklı şeyler söylüyordu ama bana.”

Kaşlarımı çattım. ”Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

”Onu sevmediğini-”

”Ve seni sevdiğimi mi?” diye tamamladım onu dalga geçercesine. ”Pekâlâ, hoşuma gitmiş olabilir. Belki… gözlerimi bu yüzden kapatmışımdır o gece. Karşımda sen yokmuşsun gibi düşünmek için.”

Yüzü, aldığı şekil, artık kontrol kendisinde değilmiş gibi bakışlarına inen yabancılık kalp atışlarımı arşa çıkardı.

Nefes alamıyorum.

Son bir gayeyle, o kanlar içerisindeki, pis, yabani, her anlamda şeytani sıfatını, içime saldığı garip hissiyatı görmezden

gelerek yalanıma devam etmeye yeltendim titrek bir çabayla:

”Belki…” dedim, dudaklarım kesik soluklardan ötürü aralık kalırken. ”Aslında onu düşündüğüm için hoşuma gitmiştir-”

Fakat cümlemi bitirmeme müsaade etmeden nefesimi kesmek istiyormuş gibi bir hiddetle kapattı dudaklarını dudaklarıma.

Gerçekten de kesti nefesimi bu hareketi. Nefes almayı unuttum, kalbim dahi atmayı bıraktı ve neye uğradığımın şaşkınlığıyla, bir alev topuna dönmüş vücudum kaskatı kesildi.

Dudakları hiç de yabancısı değildi benimkilere. İki yapboz parçasıymış gibi kenetlendiler birbirlerine ve o hareket etti sonunda. Beni zapt etmenin yolunu, iki dudağımı da onunkilere hapsetmekte bulmuş gibi bunu sonuna kadar kullandı.

Büyük bir nefretle,

aşkla değil,

nefretle, hınçla, sinirle hareket ediyordu dudakları dudaklarımda şimdi ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmak istemedim başta. Kıpırdamadım, ne direndim ne de ona katıldım ve yalnızca bu çılgınlığı, bu çarpık ve yasak ilişkiyi, bu günahı izledim.

Hâlâ bileklerimden beni yatağa sabitliyor, o cüssesiyle bütün bedenimi örtüyordu ama bileklerimdeki baskısı azalmıştı. Artık, nihayet saniyeler sonra kendime gelmem gerektiğini düşündüm, bu saçmalığı hemen sonlandırmalıydım.

Hareketlendim, basitçe çektim kollarımı geri ve önce onu göğsünden tutup güçle kendimden ayırdım, ardından ani bir hareketle suratına sert bir tokat attım.

Karanlıkta doğru düzgün seçemiyordum bile onu. Bütün bunlar, onun yarı gölgede kalan yüzünün aldığını bildiğim şekil, sarsılmalarla gelen derin nefes alışverişi, göğsünün inip kalkışı, bütün bu deliliğin kanımı kaynatması, ne halt yiyor olduğumuzun farkındalığı utanç duymamı sağladı.

”Senden…” dedim, bütün vücudum onu geri isterken, ”nefret ediyorum! Yaptığın hiçbir şeyi… unutmayacağım.”

Kısa bir anlığına sadece soluklarımız konuştu.

Yutkunarak gidermeye çalıştım o yumruyu. Tekrardan bana dokunmasına ve benim bunun gizliden gizliye hoşuma gitmesine izin veremezdim.

O gece değil başka bir adamı, onun dışında hiç şeyi aklımdan dahi geçirmediğimi itiraf edemezdim.

Buna hemen şimdi bir son vermeliyim.

Ama bir sonraki nefesimi onunkiyle birleştirmek üzere, kontrol edemediğim bir şekilde uzanarak yakalarından kavradım onu ve dudaklarına yapışmaktan çekinmeyecek kadar kontrolümü kaybettim.

Kalbimi hissetmiyorum artık. Nefretle,

aşkla değil,

nefretle, hınçla, sinirle öpüyorum onu.

Yabani bir his bütün vücudumu hücrelerime kadar ele geçirdi. Bütün sinir sistemim bana düşman kesildi ve beynime yalnızca bu yabani, çarpık ve tehlikeli hissi yaydı.

Ne kadar berbat hissettirdiyse, ondan ne kadar daha çok nefret ettiysem, kızdıysam, bir o kadar daha hoşuma gitti.

Nefretin yönettiği, tutkuya benzeyen ama tehlikeli, yasak bir duygu ve bir zehir gibiydi o karıncalanma hissi. İğrenç bir şeye duyulan ilgi ve merak gibi, rahatsız etse dahi gizliden gizliye tatmin etmesi gibi.

Ben de Uygar kadar aklımı yitirmiş bir sapık olmalıyım.

O da başından beri bunu bekliyormuş gibi hemen bütün kontrolü eline aldı.

Beni omuzlarımdan tutarak, dudaklarımın arasından bir inilti kopartacak bir hırsla beni yatağa sertçe sabitledi ve dizleri üzerinde biraz daha yaklaşarak vücut kıvrımlarımdan aşağıya indirdiği parmaklarını, bacaklarımı aralamakta kullanıp alt gövdesini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Parmaklarım kendiliğinden birer yılan gibi saçlarının arasına süzüldü ve bacaklarım kendiliğinden beline dolandı.

Uygar ise ağırlığını üzerime veriyor, bana nefes alacak bir alan dahi bırakmıyor ve bütün varlığıyla bütün varlığımı gasp

ediyordu.

İkimiz de aklımızı yitirmişiz.

Bu gece ikimiz de kendimize ihanet ediyoruz. İkimiz de düşman nasıl olunur bilmiyoruz.

Nefreti…

bulabildiğimiz her duyguda yaşıyoruz.

Beni öyle büyük bir açlıkla öpüyor ki hemen biri beni altından alıp kaçıracak sanki ve o, bu son saniyelerini sonuna kadar kullanmak, beni tüketmek istiyor.

Büyük bir hınçla, güya hoşlandığım adam odanın bir köşesinden bizi izliyormuş da ona benim kime ait olduğumu gösteriyormuş gibi, bu 7 yılın da hıncını çıkartarak sömürüyor beni.

Ben ise ona uyum sağlamaktan başka bir şey yapmıyorum.

Daha da korkuncu, akıl sağlığımı bana sorgulatacak kadar çılgın olanı… Bu sırada, aklımdan onlarca düşünce geçiyor, onlarca anı, onlarca his.

Onlarca görüntü.

Nefret ve korkuyla harmanlanan onca sanrı, onca söz ve eziyet.

Karanlık, izbe odalar, tenimi yakan mum, aklımda canlanan aileme dair tek görüntü, onların yerde kanlar içerisinde yatması ve silahın Uygar'ın parmakları arasında olması.

Hatta, o silahı bana doğrultması.

Ailemin cesedi yanında, yerde oturan bedenime namluyu çevirmesi…

Beni sömürmesine izin verdiğim, parmaklarımı saçları arasından geçirip çekiştirdiğim ve sertleşmiş erkekliğini aramızdaki onca kumaş parçasına rağmen hissedebildiğim saniyeler, aklımdan geçen şeyler bunlar.

Bu yüzden beni istila etmesine izin veriyorum.

Ne kadar kötü şeyler canlanırsa aklımda, o kadar dikleşiyor göğüs uçlarım. O kadar büyük bir alev topuna dönüyor ona

yapışan vücudum. Oysa bunu ilk yaptığımızda sadece mumu hatırlamak bile dehşete düşürmüştü beni, şimdi ise bu nefret, bu korku, utanç ve zevkten yoğrulmuş hislerime güç veriyor sanki.

Sadece bir kere kopuyor benden dudakları ve tek elini omzundan geriye atarak tişörtüne arkadan yapışıp sabırsızca çekerek çıkartıyor onu üstünden.

Üst vücudunu çırılçıplak görmek tüylerimi diken diken ediyor. O sıcaklığı, o kavrayışı, kontrolü tekrardan hissetmek istiyorum tenimde ve neyse ki hemen geri kapanıyor bana.

Büyük bir açlıkla devam ediyor beni öpmeye fakat bu sefer elleri uslu durmuyor. Önce çenemde, ensemde ve boynumda dolaşan, beni kavrayan, ona ayak uydurmam için beni sertçe yönlendiren elleri, onunla mükemmel bir uyumla hareket etmeye başlamam üzerine daha da aşağılara iniyor şimdi.

Tişörtüm zaten kısa, belimi zar zor örtüyor ve bu bir davetiye gibi onun için.

Hemen, bel kıvrımıma inen parmakları tişörtün altından buluyor yolunu ve bütün vücudumu titretecek bir temasla, usulca yukarıya doğru çıkıyor.

İki eli de tişörtümün altında şimdi, çırılçıplak tenimde süzülüyor düşman inini istila eden casuslar gibi. Biraz daha buna devam ederse aklımı yitirebileceğimi söylüyor iç sesim ama Uygar zaten eziyet etmeyi seviyor bana.

O parmaklar göğüslerimi buluyor sonunda, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, üzerime verdiği ağırlığı altında, çıplak göğüslerimi avuçluyor.

Nefeslenebilmek için ondan zar zor ayırabildiğim dudaklarımın arasından tiz bir mırıltı çıkıyor acı bir inlemeye benzeyerek ve bu Uygar'ı büsbütün çıldırtıyor. Tekrardan, sertçe kapanıyor dudaklarıma, nefeslenmeme kızmış gibi görünüyor.

'Ben almıyorsam sen de alma!'

diyor sanki bana.

Baş parmalarını göğüs uçlarıma bastırıyor, aynı zamanda diğer parmakları da üst gövdemi kavrayabiliyor ve beni böyle tutarken, bana böyle eziyet ederken baş parmakları göğüs uçlarımı okşuyor.

Ağlayabilirim.

Bunun ne kadar güzel hissettirdiğini tasvir edebilmek için gözyaşları dökebilirim ve böylece utancımı da gizlerim.

Ama acı çekiyorum. O aptal pantolonunun hâlâ üzerinde olması beni deli ediyor. Neden kemerini çözmüyor? Neden parmakları, fazlalık gelmeye başlayan iç çamaşırımla beraber aramızdaki bütün engelleri kaldırmıyor? Neden benimle birleşmiyor artık?

Ama o avıyla oynayan bir yırtıcı gibi bana bu güzel eziyeti etmeye devam ediyor. Öpüşü hırslı, sert, parmakları ısrarlı ve kavrayışı bana yerimi gösteren, haddimi bildiren bir güçle beni kendisine sabitliyor

Ve tam da bu sırada, bütün vücudum zevkten titrerken başka başka, yeni anılar geçiyor gözlerimin önünden.

Güzel bir elbisede Meira, bir çay bahçesinde, bir çardakta Uygar'ın dudaklarına kendi isteğiyle yapışıyor şimdi.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, birbirimize yapışmışız, şehvetle karışıyoruz birbirimize.

Meira kendisi öpüyor onu.

Geri çekildiğinde ise, ne konuştuğunu bilmesem dahi, kulaklarım bütün seslere tıkansa dahi kaygılı bakışları, incinmesinden çokça çekindiğini anladığım karşısındaki adamda, Uygar'da geziniyor. Onunla göz temasını bozmadan, dolu gözlerle izliyor onu.

Karşı karşıyalar.

Ama birbirlerinden ayrı dururlarsa ölecek gibi bir kaygıyla bakıyor ruhları birbirine.

Şimdiki Uygar ise dudaklarını benden ayırarak daha da aşağılara iniyor. Boynumu öpüyor, parmakları hâlâ göğüs uçlarımı sertçe okşarken kafası da karnıma doğru eğiliyor.

Bu sırada geçmişteki anılar kararıyor, birer parazit gibi dağılıyor ve Meira'nın bir zamanlar aşkla parıldayan iri göz bebekleri, hiçbir duyguyu taşıyamayacak kadar küçülüyor.

Şimdiki Uygar, tek eliyle yukarıya doğru kaldırdığı tişörtümün ardından çıplak tenimde dudaklarını gezdirirken, yukarılara çıkıp beni zevkle keşfederken, geçmişteki Meira, silahın namlusunu Uygar'a doğru kaldırıyor.

Yalnız değil ama. Meira'nın yanında Kamber var ve beraber Uygar'ın karşısında duruyorlar.

Uygar'ın dudakları, göğüs uçlarımı bulurken, zihnimdeki Uygar'ın dudakları, Meira'ya son bir şey söylemek ister gibi aralanıyor. Kaşları kıvrılarak ona acı çeken bir ifade vermiş ama bakışları çaresiz değil, korkmuş hiç değil; aksine, inanıyor Meira'ya. O silahı patlatmayacağına inanıyor.

Ama Meira, ardında hiçbir duygunun barınmadığı, kan çanağına dönmüş donuk gözleriyle Uygar'a bakarken tetiği çekiyor.

Silah patlıyor.

Ve kurşun Uygar'ın gövdesini delip geçiyor.

Onun kalp atışları, ölüme yaklaşıyor olmakla beraber azalırken, benimkiler artıyor; kalbimin ritmi, göğüs kafesimi kırıp geçmek ister gibi sınırları zorluyor.

Geçmişteki Uygar'ın elleri, sırt üstü devrilirken dahi Meira'ya uzanmak ister gibi ağır ağır kalkıyor ama aralarında asırlar var şimdi.

Meira ise silahı Kamber'e veriyor ve arkasını dönüp gidiyor.

Elim ayağım titriyor gerginlikten. Kanımda gezinen o vahşi his, o korku, bir tek Uygar'ın bedenimdeki varlığını hissetmemle dinebiliyor.

Sanki açtığı yarayı sadece kendi kapatabiliyor. Pişmanlıkla ve dehşetle kavrulan benliğime, bir tek onunla olan çarpık ilişkim iyi gelebiliyor.

Benden kötü biri olması belki de benim kötülüğümü gölgelediği için beni ona bağlıyor.

Kendi pisliğimi göremeyecek kadar gözlerimi karartıyor.

Suçlayacak birilerinin olması, Uygar'ın bu davada haklı olabileceği gerçeğini unutturuyor bana ve ben anca öyle baş edebiliyorum bütün bu delilikle.

Uygar benden kötü, sapkın ve büsbütün bir canavar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Böyle bastırdım içimdekileri.

Göğüslerimi sömüren dudakları ve meme uçlarımı küçük ısırıklarla çekiştirişi vücuduma dehşet titremeler yayarken, parmaklarım saçlarına yapıştı tekrardan.

Onu tutup yukarıya çekmeye çalıştım; beni tekrardan sarmalasın, vücuduyla bütün vücudumu kapatarak sıcaklığını bana yaysın, beni bu şekilde olsa dahi yalnız bırakmasın istedim.

Tekrar tekrar kafamda oynayan silah patlama görüntüleri eşliğinde de Uygar yukarıya çıktı, ne istediğimi hemen okuyarak dudaklarıma kapandı tekrardan. Şimdi çıplak göğüslerim onun çıplak göğsüne sürtüyor ve bu, gıdıklayıcı bir hissi kemiklerime kadar işliyor, beni nefessiz bırakıyordu.

Ama yetmedi, daha fazla hırpalanmam gerekti.

Parmaklarım aşağılara kaydı bu yüzden, pantolonunu bulduğunda da aramıza girdi, kemerini tutup çözmeye çalıştım. Dudaklarıma doğru boğuk, hırıltılı bir sesle inledi bununla beraber ve ben kemerini çözmeyi beceremediğim için kendi müdahale etti.

Kemerinden yükselen metal şıngırdama sesiyle beraber nefesimi tuttum.

Düğmesini de açtı ve sonunda elleri, bana geri dönebildi. Tekrardan tenimle meşgul olmaya, parmaklarını kıvrımlarımda kaydırmaya ve sıcak nefesini içime işlemeye devam etti.

Sırayla, sömürmediği tek bir nokta kalmadığından emin olarak öpmeye başladı şimdi beni. Yeniden, dudaklarımı koparmak ister gibi tüketmesi yetmedi, o kanlı, ceset kokan elleriyle ensemi okşamaya başladı ve bunun karnıma sancılar saplayabilmesi bana delirdiğimi düşündürdü tekrar tekrar.

Sonra boynuma geldi sıra, burnunu boyun girintime sürtüp ilahi bir mırıltıyla ödüllendirdi beni.

Eli, kayarak aşağılara doğru inmiş ve göğsümün bir kısmını kapatmış olan tişörtümün ucunu yakaladı, onu tekrardan yukarıya doğru kıvırdı ama bu sefer, yeniden aşağıya inmemesi için tişörtü ısırarak tutmamı sağladı. Ona hiçbir türlü itirazda bulunmadan uslu uslu istediğini yaptığımı görünce de dudaklarında, beni onaylayan yaramaz bir sırıtma belirdi.

O sırıtma, yeterince kusursuz bir sıfatı yokmuş gibi ona oyuncu, tehlikeli bir görünüm veren kıvrılmış dudakları, yanaklarında art arda beliren çizgiler iç çekmeme sebep oldu.

Zevkten kısılmış gözleri tekrardan artık tamamen gözler önüne serilmiş olan çıplak göğüslerimi buldu, dudaklarının da onu takip etmesi uzun sürmedi. Sıcak nefesi, ıslak öpücükleri ve ısrarcı kavrayışı göğüs uçlarımı mahvetti.

Nefes alamıyordum, ağzıma tişörtümün ucu tıkılıyken özellikle de; kıvranıyordum ve kıpırdamama bile izin yoktu.

Başımı iyice yastığa bastırıp gözlerimi kapattım ben de. Kesik inlemelerim tişört yüzünden iyice boğuk birer yalvarmalara dönüşürken, her geçen saniyede Uygar'ın küçük ısırmaları sertleşmeye başladı.

Fiziksel acının bu kadar zevk verebileceğini düşünmezdim hiç ama Uygar mükemmel ayarı tutturmuş olmalıydı ki ne bütün bunlar rahatsız edici bir işkenceye dönüşüyor ne de herhangi normal bir öpüşten farklı olmayacak şekilde hafif kalıyordu. Mükemmeldi!

Çıldıracağım, mükemmel…

Gittikçe gürültülü olmaya başlıyordum, o bir göğsümü okşayıp diğerini ısırırken ben de parmaklarımı saçları arasına daldırmış, çekiştiriyor ve tişört yüzünden dışarıya salamadığım inlemelerin acısını ondan çıkarıyordum.

Daha da can alıcı bir hal almaya başladı.

Dudakları, karın çizgim boyunca aşağılara doğru indi. Parmakları da yanlardan, belimden takip etti bu alçalmayı. Aşağıya doğru bakmaya çalıştım kafamı kaldırıp ve Uygar'ın

da yukarıya doğru, bana baktığını ve o yasaklanması gereken sırıtmasıyla bana karşılık verdiğini gördüm.

Karnımı da geçti dudakları, parmakları ise pijama altlığımın bel kısmındaydı. O uçları tuttu, altımı indirecekti ama bunu öyle hemen yapmadı. Doğrulup yükseldi öncelikle, dizleri üzerindeydi ve elleri hâlâ belimin iki yanındaydı.

Beklentiyle bakıyordu bana, artık ağzımda salgıladığım tükürükten ıslanmaya başlamış olan tişörtü bıraktım dayanamayarak. Kesik kesik nefeslenip altımı indirmesini bekledim.

Neden yapmıyor?

O da nefes nefeseydi. Gözlerine yansıyan sabırsızlığını, değil pijamamı indirmeyi, vakit kaybetmeden yırtıp atmayı ne denli istediğini, o vahşi tutkuyu kör bile koklayarak anlardı ama o durmuştu.

”Ne yapıyorsun?”

diye sordum zar zor. ”Neden duruyorsun?”

Aldığı derin nefeslerle geniş omuzları inip kalkarken, ”Emir’e karşı hiçbir duygun olmadığını itiraf et,” dedi boğuk bir sesle.

Kaşlarım çatıldı.

”Ne?”

Kafam o denli karışmıştı ki bir anlığına Emir’in kim olduğunu soracaktım ona.

”İtiraf et ve sabaha kadar çıkarmayayım seni bu yataktan,” derken, şantaj yapan kendisi olsa da bir an önce konuşmamı mağdur bir kurban gibi bekliyor, resmen bana gözleriyle yalvarıyordu.

”Sen…” Hayret içerisinde kesik kesik soluklandım ve sonunda sinir bozukluğuyla gülmeye başladım ”Ne itirafı? Yalan söylemiyordum.”

Kalçalarımdaki parmakları sıkılaştı ve alt gövdemi, kendi erkekliğine bastırması karnıma darbe yemişim gibi gerdi vücudumu.

Nefesimi tuttum.

Yapamam.

Khalil'in beni çoktan tanıdığı ve Uygar'ın gerçekten de bir düşmanı olduğu için peşinden gittiğimi söyleyemem. Meira'nın mektupta Khalil'e güvenmemi istediğini bilmemeli!

Kahretsin!

"Yalan… değildi," diyebildim bütün irademi kullanmak zorunda kalarak. "Sana bu yüzden onun peşinden gittiğimi söyledim. Hiçbir şey yalan değildi."

Çenesini sıkmaktan dişleri paramparça olacak sandım. Konuşmam için ve bu şeye, her neyse artık, aramızda nasıl çarpık bir oyun, nasıl bir yasak aşk dönüyorsa artık, ona devam edebilmemiz için beni konuşmaya zorlayacak sandım.

Ama beni bıraktı. Parmakları tenimden ayrılır ayrılmaz üşümeye başlamış, tüylerim diken diken olmuştu.

Dizleri üzerindeydi, bana üstten, alevleri sönüp soğumaya başlayan mesafeli bakışlarla bakarak açtığı kemerini geri taktı ve geri çekilip yataktan kalktı.

"Aklındaki ben değilsem, yanındaki de ben olamam," derken çoktan arkasını dönmüş ve kapıya doğru yönelmişti.

Hayretler içerisindeydim. Tişörtümü çekiştirip göğüslerimi kapattım ve yarı doğrulur bir pozisyonda gerçekten de arkasını dönüp giden adamı izledim.

Beni bu halde mi bırakacak?

Sinirle komodinden kaptığım abajuru, daha fişten bile çıkarmadan direkt sökerek fırlattım üzerine doğru ama çoktan kapıdan çıktığı için ona denk gelmemiş, duvara çarparak dağılmıştı.

"Bir daha bana dokunmana izin veririm sanki!" diye bağırdım arkasından kendimi tutamadan.

Yorganı tekmeleyerek çığlık attım yatakta sinirle.

Ne düşünüyordum?

L

Ertesi gün, yorgun argın, sinir stres demeden yine erken kalktım istemsizce.

Uygar yüzünden biyolojik saatim

‘karga bokunu yemeden’

ayarlarına sabitlenmişti ve ben kalktığımda hava -kışın da etkisiyle- neredeyse hâlâ karanlıktı.

Güne, lavaboda aynaya karşı biraz içsel tartışma yaşayarak başlarım hep. Bugünkü konum da:

Sen akıllanmazsın Meira,

oldu.

Neden bütün bunlara izin verdim? Bilmiyorum! Geçmiş Meira’dan, ucube zihnimden ötürü belki fiziksel bir çekimdi bütün vücudumu ele geçiren o virüs. Bu çekim beni ve tercihlerimi, mantığımı aşan bir olguydu, tamamen bilinçaltımın derinliklerinden geliyor olmalıydı.

Demek ki… Geçmişteki Meira’nın Uygar’ı hiç sevmediği de bir yalandı.

4 kere öldürmüşsün beni Karşah ve ben zar zor kazanabildiğim korkunç anılarımla dahi sana çekilebiliyorum. Bunca şeye rağmen…

İkimiz de hasta olmalıyız.

Ama benim anlamadığım, neden Uygar sürekli bana yalan söyleyerek tam tersini aklıma sokuyor?

Beni kendisi bıçakladığını söyledi ama anılarımda gördüm ki o bıçağı bile isteye ben saplamışım karnıma.

Bana kaza geçirdiğim için hafızamı kaybettiğimi söyledi ama kendime yazdığım mektupta, beni uyuşturucularla zehirleyip tekrar tekrar hafızamı kaybettirdiği bir intikam oyununa beni hapsettiğini öğrendim.

Ailen seni severdi, dedi ama ailemin kafayı yemiş takıntılı insanlar olduğunu öğrendim.

Ve şimdi de o gördüğüm anı. Meira’nın Uygar’ı geçmişte kendi isteğiyle öpmesi, ona öyle, sevgiyle, uzun uzun

bakması… Oysa Uygar, geçmişte onu hiç sevmediğimi ve bir ilişkimiz olmadığını söylemişti.

Amacın ne Karşah?

Her şeyi yanlış hatırlamam ve böylece de istediği kıvamda acı çekebilmem için mi manipüle ediyordu hafızamı?

Yine soruların cevapsız kaldığı bir sabah daha tabii, sıkıntıyla yanaklarımı şişirerek çıktım odamdan. Dün öğlen yediğim bir öğün yemekle duruyordum, Uygar'ın yüzünü dahi görmek istemesem de aşağıya indim.

Elbette her zamanki gibi benden erken kalkmış, kahvaltı etmeden kahvesini almış ve salonda, koltuğuna oturarak iş başına geçmişti. Merdivenlerden indiğimi duysa da oralı olmadı.

Bilmiyorum sanki o aklının pili benim ve bensiz çalışmıyor.

O beni görmezden gelme rolüne çalışadursun, ben de role gerek kalmadan umursamadan geçtim onu ve mutfağa yöneldim. Mutfak birleşikti zaten, hâlâ onunla aynı ortamdaydım. Benim için çoktan bir kahvaltı hazırlamış, tepsiye dahi dizerek kenara ayırmıştı. Kahvaltı ve akşam yemeğini hep beraber yerdik normalde, bu konuda sıkı bir düzeni vardı ve anca bir yerlere gittiğinde böyle kahvaltıyı ayırırdı.

Yoksa Emir'e mi gidecekti? Ona verdiğim sahte adresi kontrol edecek olmalıydı ve bu demekti ki bir daha beni yalnız bırakacaktı! Adresin tam olmadığını da biliyordu ayrıca, orada vakit geçirmeli, çevreyi sorup soruşturmalıydı; bu en az birkaç gün demekti.

Güzel.

Bar sandalyesine oturarak, sırtım ona dönük olacak şekilde kahvaltımı ediyordum ki arkadan bir ses yükseldi:

"Islak rüyalarından uyanabilmek zor olmadı mı?"

Elbette ki beni kışkırtmadan duramazdı.

Sandviçimi tepsiye geri bırakıp, "dün gece lavaboda işini kendin bitirmen gerekmemiş gibi konuşma," diye seslendim ona ama dönüp de bakmadım yüzüne. "Sırf bana ders

vereceksin diye acıdan sikin kopacaktı Karşah. Kimmiş ıslak rüyalar gören?"

Bu tartışma her zaman olduğu gibi ateşlenecek sanmıştım, bu kadarcık şey nedir sonuçta! Bize yakışmaz tabii böyle basit çıkışmalar ama Uygar ilk defa sustu. Daha savaş başlamadan yediği ağır darbeyle beyaz bayrağı çekti ve sessizleşti.

Susar tabii! Onun için ne kadar acı verici olduğunu tahmin dahi edemem. Asıl eziyeti kendisine çektirmişti dün gece.

"Neyse," dedim ben de güya onu teselli ederek, "gönlünü eğlendirirsn yine birileriyle sonuçta."

Ama bunu beklemiyormuş gibi alakasız bularak garipseyeren bir tepki verdi: "Yine derken?

Omuz silktim. "Gemideyken Pelin'in yanına gitmeni kastediyorum. Odaya sadece iki gece uyumaya geldin, diğer geceler neredeydin?"

Hiç takılmadan basitçe, "Mert'in odasında," diye yanıtladı. "Odasında iki ayrı yatak vardı."

Şaşırdım ama yine de belli etmedim ve hemen pes etmeden, "bana Pelin ile hiç takılmadığını söyleme," dedim.

"Senin Pelin ile derdin ne?"

"Sadece yalan söylemene katlanamıyorum."

Onun yüzünü görmesem de küçük bir alaycılığın ifadesine yerleştiğini biliyordum. "Neden bu konuda yalan söyleyeyim? Senden mi korkuyorum?"

Nasıl açılayacağımı bilemeyerek boş bulundum biraz da: "Aşk öyle unutabileceğin kadar basit bir his değil," dedim geçmiş Uygar'ı ona hatırlatarak. "Beni unutup başka kadınlarla gönül eğlendiriyorsan eğer eski hislerin de değersizdir. Bunu kabul et istiyorum sadece."

"Benim kimseyle gönül eğlendirdiğim yok," dedi huzursuz bir tavırla.

Omzumun üzerinden ona doğru bakarken kaşlarım havaya kalktı şüpheyle. "Kimseyle? Bunca zamandır… 7 yıldır? Benimle tanıştığından beri hiç Kimseyle beraber olmadın mı?"

Kızgın göründü, “hayır,” derken.

Sırıtmaya başladım hayretle ve bakışlarım istemsizce vücudu boyunca aşağılara indi. “Yanıyor olmalısın,” derken ne kadar eğlendiğimi açıklayamazdım. “Benim yüzümden mi? Gerçekten de benimle tanıştıktan sonra kimseye dokunmamışsın. Vay be. Senin gibi adamların sevgisine sadakatine güven olmaz normalde, ama…”

Ensesini ovduğunu gördüm sıkıntıyla. “Bitti mi eğlenmen?”

Susacaktım, biraz daha zorlarsam kızacağını biliyordum, konuyu kapattım en azından ama yine de konuşmamızı sonlandırmadım.

”Hem,” dedim, konuyu değiştirerek ve ağzını arayarak, ”bir yere mi gidiyorsun yine?”

”İstanbul’da verdiğin adresi kontrol edeceğim,” diyerek tahminimi doğruladığında sevinçle sırıttım ama elbette ona göstermedim bunu. Önüme dönüp sandviçimi yemeye devam ettim.

”Emir’in bir suçu yok,” dedim bu sırada.

”Evet,” diye kabul etti hemen. ”Senin suçun.”

Huysuz bir sesle, ”kurtulmaya çalışmam benim suçum mu?” diye çıkıştım ona.

”Önüne gelen insana güvenmen senin suçun,” dedi sertçe. ”O Emir denen herif için değil sadece, o taksici bile… Nasıl bu kadar sağduyusuz olabilirsin?”

Omzumun üstünden ters bir bakış attım ona. ”Özel bir nefret bağımız vardı, bana otobüs parası bile vermişti,” diye mırıldandım boş bulunarak.

Oturduğu yerde hareketlendiğini işittim. Dönüp bana bakmış olmalıydı hemen.

”Meira,” dedi uyaran bir sesle, ”aklını mı kaçırdın? Seni soyduklarının ve daha da fazlasını yapacaklarının…” durdu, sinirlerinin yatışmasını bekledi. ”Sana ne yapmaya yeltendiklerinin farkında mısın?”

Omuz silktim ondan tarafa bakmadan. ”Yine de senden daha iyiler.”

Siniri bozulmuş gibi güldüğünü duydum. ”Tecavüzcüler mi?”

Rahatça, ”onların birkaç koğuş yanında hapis yatardın sen de Uygar,” dedim. ”Kötülük skalasında birbirinize çok da uzak değilsiniz.”

Bu söylediklerim onu gerçekten de rahatsız etmiş olmalıydı, burnundan derin bir nefes aldığını duydum.

”Genç bir kızın boğazını deşen biri için fazla iddialı sözler bunlar,” diye mırıldandığında ona baktım hemen. ”Duyan da seni melek sanacak.”

Öykü…

Bu ismi anımsamak bile tüylerimi diken diken etmeye ve beni, o korkunç cinayeti işlediğim geceye götürmeye yeterliydi. Hiçbir türlü gizemini çözemediğim, kısacık ama dehşet bir anıydı beni bu zamana kadar rüyalarıma dek avlayan trajedi.

”Bir sebebi…” Yutkundum. ”Eminim ki çok mantıklı bir sebebim vardır.”

Koltuğun başlığına atmıştı kolunu, o şekilde dönmüş bana bakıyordu ve ben bunu söylediğimde de büyük bir ilgiyle kıvrıldı dudakları.

”Değil mi?” dedi, ”mantıklı sebeplere sarılınca insan ne de korkunç şeyler yapabiliyor değil mi? Benim de mantıklı sebeplerim var bütün bunları yapmak için ama seni haklı çıkarıp beni haksız yapan ne?”

Cevap vermeden ve gittikçe huzursuzlanarak baktım ona.

O ise devam etti bu eziyete: ”Öykü’yü neden öldürmüş olabilirsin? Potansiyel bir tecavüzcüden daha kötü olamayacağına eminiz, o halde benim cinayetimi haksız, cani, korkunç yapıp da seninkini neden meşrulaştırıyoruz?”

Başını hafifçe omzuna doğru yatırarak benden bir cevap bekledi ama tık yok, yalnızca katil olduğum ve karşımdaki bu herifle sebebim ne olursa olsun aynı kefeye konduğum gerçeğiyle yüzleşmenin rahatsız ediciliği vardı üzerimde.

Çenemi sıkmaya başladım yine ve bu onu çok eğlendirdi.

”Kabul et Meira,” dedi sırıtarak, ”bu ilişkide ikimiz de kötüyüz ama sen sadece kurban rolünü seviyorsun. Kuzu postunda bir kurtsun sen, unutma.”

Buna daha fazla dayanamadan, ”masum insanları da öldürdün,” diye karşılık verdim sinirle. ”Ailemle beraber çalışanlar dahi bütün bir evi katletmiştin hatırlatırım. Bunu nasıl haklı çıkartacaksın?”

”Eminim ki çok mantıklı bir sebebim vardır,” diyerek benim cevabımı taklit etti.

Kendime yediremedim bu üste çıkışını ama ne daha fazla bu tartışmaya devam etmek istedim ne de beyaz bayrak çektim. Sadece önüme dönüp sandviçimi ısırdım sinirli sinirli.

”Mert burada,” dedi o da az sonra.

Ağzımdaki lokmadan ötürü konuşmakta zorlanarak, ”ee?” diye sordum ona. ”Götle don gibisiniz zaten, ayrılamıyorsunuz bir türlü.”

İç çekti sabırla. ”Ben yokken sana o bakacak.”

”Geri geldiğinde ikimizden birini ölü bulacağını biliyorsun,” dedim meyve suyumu yudumlarken.

”Uslu durursan hiçbir şey olmaz.”

”Durmayacağımı da biliyorsun. Mert’ten nefret ediyorum.”

”Sadece birkaç gün. Seni başkasına bırakamam.”

Gözlerimi devirdim. ”Söz veriyorum ocakla oynamam,” diye alay ettim ve oturduğu yerde hareketlendiğini duyduğumda da göz devirmemi dahi sezdi sanıp şaşırdım.

Ama o sadece, ”sözümü dinleyip düşmanlarla iş birliği yapmasaydın buna gerek kalmazdı,” diye karşılık verdi sert bir üslupla. ”Şimdi Mert’e katlanmak zorundasın.”

”Düşmanlar?” diye sordum kinayeyi eksik edemeden. ”En fazla iş sektöründeki hırslı, ruh hastası rakiplerindir Karşah,” dedim onu tiye alarak. ”Belki beni kaçırıp zorla sıkıcı işlerinizi anlatarak eziyet ederler.”

Ama bu basit şakalaşmamı Uygar çok ciddiye aldı. ”Anlamıyorsun Meira, sana söyledim, tek düşmanın ben değilim dedim,” derken bariz bir şekilde sezebildim gerginliğini.

”Kimmiş bu düşmanlarım?” diye sordum yine de pek ciddiye almayarak.

O ise büyük bir görev bilinciyle saymaya başladı: ”Senin düşmanların, ailenin düşmanları, benim düşmanlarım-”

”Ne çok düşman,” diye mırıldandım.

Hepsini toplasak bir sen etmezsin zaten.

İnsan en kötüsünü görünce korkamıyor demek ki. Bu yüzden Khalil’in peşinden risk almak zor olmamıştı benim için. Uygar’dan kötü olamaz ya sonuçta, demek bile yeterliydi.

Uygar ise bu tavrıma, ”Meira, kes şunu!” diye çıkıştı. ”Ciddiye al artık bir şeyleri!”

”Hmhm…” diye mırıldandım,

sandviçe ton balığı çok yakışıyor doğrusu.

”Herkes seni öldü sanıyordu.” Uygar’ın sesi gittikçe daha da gerici bir raddeye gelmişti. ”Polat ölmediğin haberini yayarak seni hedef yaptı. Dört bir yandan senin için geliyorlar şimdi.”

Can sıkıntısıyla şişirdim yanaklarımı. ”Tamam Uygar anladım, yeterince korktum, bir daha kaçmaya çalışmam,” dediğimde ayağa kalktığını ve bana doğru geldiğini duydum ama dalga geçmeyi kesemedim:

”Pencerenin yakınından da geçmem, keskin nişancı pusuya yatmıştır falan. Kelleme ödül de koydular mı?”

Birden önüme sertçe bıraktığı kağıtlarla beraber irkildim. Kağıtları bıraktıktan sonra bar tezgahının arkasına geçti, şimdi karşımda duruyor ve benimle beraber ortamızda serili kağıtlara bakıyordu.

”Sen dün sabah bu kapıdan çıktığın gibi onlarca herif taktın peşine,” diye açıklamaya başladığında dikkat kesilebildim anca.

Kollarını masaya uzatmış, o şekilde destek alarak duruyordu karşımda. Ben belgeleri alıp okumaya başlarken, o da gözlerini benden ayırmıyor ve her tepkimi kayıt etmek ister gibi ölçüyordu.

”Dışarıda, mahallede, kuyumcuda, lokantada, sokakta, ben durdurmasam ilk gölgede kapılıp götürülecektin,” derken de aptallığıma sinirlenmiş gibi görünüyordu. ”Her adımın izleniyordu.”

Sınır bölgelerinden gelen onca rapor, onlarca adamın pasaport fotokopisi, parmak izi, tarihler, günler derken bitmek bilmiyordu kağıtlar.

Uygar da bu belgeleri kısaca, ”Polat senin ölmediğini duyurduktan sonra şüpheli bulduğumuz sınır geçişleri,” diye açıkladı.

13 Kasım 34 adam, Yunanistan, İpsala

üzerinden geçmiş. Sonraki konumları, Trakya’dan yüklendikleri silahlar ve şu an, tam da Ankara’da bulunduklarına dair mobese kaydının fotoğrafları…

Avrupa’dan benim için mi gelmişler?

Sadece Avrupa da değil, İsrail’den gelen özel ve yolcu uçaklarının taşıdığı onca adam, yine silahlanmış ve Ankara’ya kadar izimizi takip etmişlerdi.

Hassiktir…

Yalnızca gözümü korkutup beni zapt etmek için abarttığını düşünmüştüm. Ağzından çıkan beş sözün üçü yalan ikisi şüpheliyken nasıl her dediğine güvenebilirdim?

Ama bu belgeler de mi yalandı? Sadece adamlar da değil, onlarca ağır silah! Bir kişi için! Benim için! Torpille bile yaralanabilecek 50 kilo bir kız için!

Hassiktir,

gerçekten de kelleme ödül koymuşlar soysuz maymunlar!

”Ben…” Kağıtlara daha fazla bakamadan geri bıraktım çünkü liste gittikçe uzuyor, onlarca değil, yüzlerce adamın sırf benim için Türkiye’ye geldiğini çeşit çeşit yöntemlerle doğruluyordu.

Teröristlere benzeyen -hatta gayet de terörist bozması- sakallı ucube tiplerdi bir de çoğu! Sadece yüzlerine bakmak bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu.

”Bu belgeler sahte değil mi?” diye sordum son bir şans ama inanmamak mümkün değildi zaten. ”Ben böyle bir şeyi hak edecek ne yapmış olabilirim?”

Aklım almıyor

!

Uygar ise tam da konuşması gerektiği yerde sessiz kaldı tabii ki de her zamanki gibi!

”Bu bir siyasi zırvalık değil mi?” diye sordum ona ısrarla. “Ailem yüzünden, o büyük dedem olacak soysuzla alakalı değil mi bütün bunlar? Onun siyonist bir şerefsiz olduğunu söylemiştin. Sırf bu yüzden mi benim peşimden geliyorlar?”

Uygar, kafamın karışmasını ve çaresiz çırpınışlarımı ilk defa keyifle izlemedi. Gözleri hafifçe kısıldı ve alt dudağını yalarken düşünceli ama sıkıntılı, mesafeli bir ifade takındı.

”Ailemin Yahudi olması mı problem yoksa?” diye sitem ettim ben de.

Ama Uygar’ın birden, ”ailen Yahudi değil,” demesiyle beraber hemen sonrasında sıralayacağım onca nutuk da yarıda kaldı.

”Ne?”

Bunu söylemeyi istememiş gibi görünüyordu, huzursuzdu ve bu yüzden devam etmeyeceğini düşünerek aceleyle ben ilerlettim bu konuşmayı:

”Babam, Benjamin, ve…” Annemin adını unutmak sarstı beni.

”Ahuva,” diye tamamladı Uygar içsel tartışmamı.

”Evet, onlar işte, Yahudi değil miydiler? Ben de-”

”Almansın.”

İkimizin arasına kocaman bir sessizlik girdi. Görünmez bir duvara tosladığımı sandım ama Uygar’ın ifadesi ciddi olduğunu, benimle oynamadığını ve bütün bu olanlar

yüzünden artık yalan söyleyebilecek lüksünün olmadığını gösteriyordu bana.

”Dalga mı geçiyorsun?” diye sorarken, uyandığım ilk günden beri bana sıktığı onca zırvalığı hatırladım. Kafamı karıştırdığı bir ton bilgi, o aptal kitap, büyük büyük dedem bilmem ne.

”Anlıyorum,” dedim sonunda da, benden beklenmeyecek bir sakinlikle. ”İlk seferinde de olduğu gibi. Bu da hastalıklı akıl oyunlarından değil mi? Hayır, bu sefer işe yaramayacak çünkü…” söylemek istemesem de söyledim işte: ”Az da olsa hatırladım,” dedim. ”Küçüktüm ve babamın yanındaydım, İbranice konuşuyorduk, anlamasam da biliyorum. Amacın ne artık tahmin bile edemiyorum ama aklımı karıştırıyor ve-

”Evlatlıksın sen Meira,” diyerek, bir kez daha böldü beni, gayet de sakin bir duruş sergileyerek. ”Benjamin ve Ahuva İsrail kökenli olsa da öz ailen Alman. Küçükken evlat edindiler seni.”

”O korkunç, şeytan bozması ailesine, daha küçük yaşlardan beri aklına girmeye çalışan, beynini yıkayan, o pis köylülere ve onların bütün eziyetlerine rağmen yeğenim akıl almaz bir direnç ve irade gösterdi.”

Gözlerimin önüne çekilen karanlık perdede oynatılan görüntüler, hiç yabancı değil bana.

”Soysuz! Kansız!”

”Evlatlığım…” diye mırıldandım fark etmeden. Kaşlarımı çatmış ve daldığım noktada kaç kereler

‘soysuz’

denilerek aşağılandığımı tekrar tekrar anılarımın arasından canlandırmıştım.

”Bunu bana daha önce neden söylemedin, diyeceğim ama…” Dalgın bir şekilde beceriksizce gülmeye çalıştım. ”Tabii, söylemezsin.”

Uygar istifini bozmadan, ”Almansın ve bu yüzden peşinden geliyorlar,” diye devam etti benim içsel savaşımı umursamadan.

Silkinip çıktım o arbededen. ”Neden…” Bıkkın bir şekilde nefeslendim. “Şu yüzyılda sırf Almanım diye neden peşimden gelsinler?” diye sordum, şimdi sırf Uygar’a ve aileme değil ama bütün sülaleme kin beslemeye başlarken.

”Çalıştır kafanı biraz Meira,” diye sitem etti o da sıkıntıyla. ”Aileni öldürmekle suçlanıyorsun. Yahudi, Siyonist bir aileyi öldürdün. Zaten Almansın, onların kanından değilsin diye akrabalarınca kabul görmemiştin, bir de böyle bir kan davasıyla suçlandın. Bu sıradan bir cinayet değildi, bu politik bir cinayetti ve bunu sana elbette ödetmek istiyorlar.”

Hayretle baktım ona. ”Ben mi? Sen öldürdün ailemi! Suçu sen yıktın başıma!”

Omuz silkti sanki korkunç bir şey yapmamış gibi. ”Benim yanımda durursan sorun çıkmayacak.”

O halde ailemi öldürmekle suçlandıktan sonra bana sahip çıkan, beni hem Uygar’dan hem de o ailenin gazabından koruyan kişi, Klaus idi. Öz amcam. Benim aslında Shavit soyadıyla özünde hiçbir alakam yoktu.

İnanamıyorum…

Tuttuğum ilk şeyi Uygar’ın alnının çatında kırmamak için büyük bir irade savaşı verdim orada.

”Nasıl bana böyle bir kötülük yapabildin?” diye sordum, hâlâ bütün bunlardan sıyrılamadan. ”Korkunç birisin sen! Meira… sana değer vermiş bir de. Sen ise kendini kurtarmak için o manyakları sarmışsın başıma!”

Uygar ise ona acayip bir şey söylemişim gibi garipsedi bütün bunları: ”Kendimi kurtarmak için mi? Kendimi kurtarmak istesem seni mi tutardım yanımda?”

İnanmazdım daha ona ama o devam etti: ”Dart tahtasısın sen artık Meira,” dedi gocunmadan, ”sadece sen değil, senin çevrendeki herkese doğrultulacak o namlular. Kendimi kurtarmak isteseydim seni onlara vermiştim çoktan.”

Yutkunarak giderdim boğazımdaki o kuruluğu. ”O halde neden suçu bana attın ve neden bana kökenim hakkında yalan söyledin-”

”Var demek ki bir sebebim.”

”Ama-”

”Yeter,” dedi, kaşları çatılmış, sert bir ifade şekillenmişti yüz hatlarında. Masanın üzerine, bana doğru hafifçe yaklaştı. ”Bunların hiçbirini söylemeyecektim sana ama artık bir şeylerin, düşmanlarının ciddiyetine var ve bir daha asla ama asla-” Hemen dikkat eksikliğimi yakalayıp masaya vurdu hafifçe. ”Beni dinle, gözlerime bak, asla benim dışımda herhangi birine güvenme aptallığında bulunma diye anlattım sana bunları. Duyuyor musun beni?”

Uygar’ı belki de hiçbir zaman bu kadar ciddi görmemiştim. Sadece kafamı karıştırarak bile bana eziyet etmeye bayılan adam, sırf her şeyi daha da ciddiye almam için kendi yarattığı bulmacalardan birini çözmüştü.

Kendisi vermişti bana ilk cevabımı.

Ama her nedense bu korkunç bir gelişmeymiş gibi hissettim. Uygar’ın dahi böyle bir önlem almasını, bana doğruyu söylemesini gerektiriyorsa işler, belki de gerçekten de bittiğimin resmiydi.

Uygar’ın çatık kaşlarının altında alev alev yanan gözleri, sert ama içinde bir parça olsa dahi endişe barındırdığına inandığım bakışları bana kilitliydi hâlâ. Benim yeşil harelerimde ve tereddüt eden, kafası karışmış halimdeydi ilgisi.

”Bunlar sadece kötü adamlar değiller,” dedi tehlikeyi vurgulayarak. ”Bunlar tarikatçılar Meira. Fanatik manyaklar hepsi.”

”Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur!”

Küçücük, tıknaz bir adam vuruyor kafama rulo yaptığı kağıtla.

”Söyle şimdi küçük domuz seni, domuz eti yiye yiye domuza dönüşmüşsünüz tabii. Söyle şimdi hadi!

Tanrı yalnızca kimlerle konuşur? Bizimle, Meira, bizim ailemizle! Tekrar oku. Baştan oku hadi!”

”Duydun mu beni Meira?” diyen Uygar’ın sert sesi getirdi geriye beni. ”Aklını başına topla şimdi. Bir daha uyarmayacağım seni.”

Nefeslenmem gerekti bütün bunları hazmedebilmek için. Gözlerimin önünden geçen ve birbirine kenetlenen anılar ürküttü beni.

Benim Shavitlerle bir kan bağım yok.

O aile, beni evlat edinmiş ve manyak tarikatçıların arasına atmış.

Uygar ise o aileyi öldürmüş.

Karşına çıktılar diye onları öldürdüğünü söylemişti değil mi?

Yalan.

İstediğin şekillerde bana eziyet etmeye devam et ama bu bir yalan. Ailemi, bana ne yaptıklarını bildiğin için öldürdün. Beni korumak ve onların arasından almak için.

Meira da, sen her ne kadar aksini iddia etsen de, seni sevdiğine göre…

Belki de suçu sen üstüme atmadın.

Ben üstüme aldım.

Seni korumak için.

Ve belki de o manyak akrabaların elinde gördüğüm eziyet sonucu ihanet ettim sana. Belki seni yem etmek zorunda kaldım onlara. Sana silah doğrulttuğum sırada da Kamber vardı yanımda. Bana kendi hür irademle mi seni vurduğumu söylüyorsun?

Meira her ne yaptıysa, zorunda kalmış ve bu seçimler, Uygar'ın başını yakmış.

Uygar, çoktan beni paylama seansını bitirip ilgisini kesmişti, kendi halinde dolaptan çıkardığı soğuk suyu kafasına dikerken pencereden dışarıya bakıyordu.

Bütün bu tartışmadan sonra darma dumandım, durulmuş ve sanırım sakinleşmiştim. Bu kadar korku hikayesine ve dehşet senaryolara rağmen, Uygar Karşah ile yaşamanın yan etkisi bu işte. O her zaman daha kötüleriyle geldiği için bir süre sonra uyuşmaya ve hayati tehlikeleri bile çocuk oyuncağı olarak görmeye başlıyorsunuz.

Bu yüzden, az önceki tehditleri, tehlikeleri umursamamaya başladım- daha doğrusu biraz da geriye atmayı seçtim. Ne de olsa her türlü kaçacaktım, kötüyü düşünerek kendimi caydıramazdım.

Uygar'dan kötü olamazlar Meira, unut gitsin.

Khalil seni korumanın bir yolunu

bulacaktır

. Meira boşuna, bir tek Khalil sana

yardım

edebilir demedi.

Uygar'ı izledim biraz. Hâlâ ayakta, salondaki devasa pencereden dışarıyı izliyor ve düşünceli görünüyordu. Oysa dertlenecek ne vardı bu kadar? Daha fazla düşman, daha fazla acı çekmem demek değil mi Karşah?

"Düşmanlarımın olması seni eğlendirir sanıyordum," dedim ben de buna ithafen.

Bana bakmasa da kaşlarını çattığını gördüm. "Tek düşmanın ben olabilirim. O kansızların adını dahi anmasına izin vermem."

Bir tek sen acı çektirebilirsin tabii bana.

Derin bir nefes aldım. "Temizle o halde şu herifleri."

"Hepsini, dedi, emin bir şekilde, "hepsini geldikleri deliğe geri tıkayacağım." Suyundan yudumlandı. "Yeter ki sen söz dinle."

Kaçmayı düşünme, başkalarına güvenme, uslu dur,

demekti bu elbette. Bu adamlar beni öldürmek isteyerek Uygar'dan daha fazla merhamet gösteriyordu bir nevi ama Uygar bey bunu bana bir lütuf olarak adlediyordu sanki.

Sen beni dört defa öldürdün Uygar. Hatırlatırım.

Hiçbir düşmanım bana bu kadar büyük bir kötülük edemez daha.

Kendi kendime düşünürken gülmeden edemedim ama yine de. "Beni bu kadar düşünmen çok romantik," diye takıldım, galiba ben de delirdim tehlikeye gülecek kadar.

Ayrıca,

‘romantik’

kelimesi ne kadar da eğreti duruyordu Uygar ile aynı cümlede, değil mi ama?

”Arabanın plakasında bile bizim baş harflerimiz var,” dediğimde de alayla kıvrıldı dudaklarım. ”UM mu? Ciddi misin?”

”Ve ‘ummak’ fiilinin kökeni aynı zamanda,” diye ekledi ciddi bir şekilde. Hâlâ dışarıyı izliyordu.

Ummak mı?

”Neyi umuyorsun?” derken bir yandan da düşünmeye başladım. Bu bir refleks hatta, sorularıma cevap vermeyeceğini bildiğim için ondan önce kafa patlatmaya başlarım hemen.

Beklediğim gibi de cevap vermedi tabii, ben de birkaç ihtimali değerlendirecek oldum kafamda.

Ama düşüncelerimi bölen sifon sesiyle beraber bakışlarım, ilerideki koridora kaydı. Az sonra Mert göründü ileriden.

”Lavaboya bir süre girmeyin,” uyarısında bulundu salona geçerken.

Uygar bile yüzünü buruşturdu.

”Iy…

” dedim Mert’in eşofman takımı içerisinde burası babasının eviymiş gibi rahat rahat gezmesini izlerken. ”Çernobile dönmüştür orası şimdi.”

Ters ters baksa da bir şey söylemeden bana yaklaştı, tezgaha tek dirseğini dayayara yaslandı ve tabağımdaki zeytinleri hiç gocunmadan ağzına attı.

Doymuştum ve daha fazla yemeyecektim ama yine de onu rahatsız etmek istediğim için, ”benim o,” diye kızdım. Hem, stresimi onunla atabilirdim.

”Zaten çirkinsin,” dedi hiç çekinmeden, ”bir de kilo mu alacaksın?”

Omzundan sertçe ittirdim düşmesi için ama bu onu yerinden kıpırdatmaya bile yetmedi.

”Defol git,” dedim bunun yerine.

Ağzına benim sandviçimden kalanları tıkarken hafifçe bana doğru eğildi, Uygar’ın duyamayacağı şekilde, ”iki gün aynı evde kalacağız bak, aman kendini balkondan çamaşır gibi sarkarken bulma,” diye tehdidini dillendirdi.

Ben de aynı şekilde ona doğru yaklaştım ve kulağına, ”iki gün aynı evde kalacağız Mert,” dedim, ”aman gırtlağında bıçakla uyanma.”

Dilini damağına vurdu beni tiye alarak ve ”sen benim kılımı kesemezsin,” dedi.

Onu korkutmayı amaçlayarak, ”çok kritik bilgiler öğrendim az önce,” diye fısıldadım ona doğru. ”Tarikattenmiş ailem. Her an seni silahına oturtup öyle ateşleyebilirler.”

Hiç oralı olmadan, “ben mi dünyanın en güçlü Siyonist ailesini sikip attım?” karşılığını verdi. “Senin defterini dürümeye geliyorlar Meira hanım, benim gibi garibanı ne yapsınlar?”

”Uygar benim çevremdeki herkesin tehlikede olduğunu söyledi.”

”Peh!

Domaltır tren yaparım onlardan,” dedi zerre düşünmeden.

Yüzümü buruşturdum. ”Ne pis bir adamsın sen?”

Mert hemen, ”seni benden çok küfür ederken gördüm,” diye ifşa etti beni de. ”Hadi ben sokakta büyüdüm, sen bir de dünyanın en zengin ailelerinden geldin.”

”Zenginler küfür edemiyor mu?” diye çıkıştım hemen ona.

”Muzu bile çatal bıçakla yiyordunuz amına koyayım, ne küfürü?”

Diyecek bir şey bulamadım o an, ben de en azından, ”dazlak,” diye kendimce mırıldanarak bitirmeye karar verdim tartışmayı.

Ama tabii bu onun zayıf noktasıydı, hemen, ”ne dazlağı?” dedi sinirli sinirli ve kafasındaki bereyi tekte çıkarıp başını eğdi.

”Ne bunun adı?” diye sordu hırsla. ”Saç! Saç işte!”

”Saç-cık,” diye düzelttim. ”Bebek saçı. Çim Adam saçı. Epilasyona cihazları saçını görmez bile.”

”Üç numara deniyor buna,”

”Sıfır numara,” diye düzelttim.

”Hazır iki gün yalnızız, seni de ‘sıfır’ numara yapalım bakalım.

“Saçımın teli kopsun Uygar’a her şeyi 10 kat kötü anlatırım-”

Ve birden Uygar’ın tok sesi böldü aramızdaki tartışmayı: ”Kimse kimseyi öldürmeyecek, boğmaya, ısırmaya, saçını çekmeye çalışmayacak,” dedi net, itiraz istemeyen bir tavırla.

Uygar ne ara hazırlandı, çantasını da beraberinde aldı hiçbir fikrim yok. Mert kaltağına laf yetiştirmekle meşguldüm ve Uygar’ın çoktan bizi geçtiğini bile görmedim.

”Geri geldiğimde aynı uzuvları yerinde görmek istiyorum,” diye uyardı bizi, her nedense özellikle de bana bakarak.

Mert de, ”bu ruh hastası sosyopata anlat onu,” diyerek topu bana attı elbette.

”Göstereceğim sana ruh hastasını,” diye söylendim kendi kendime.

”Bıdı bıdı konuşma kulağımın dibinde.”

Tam elimin tersini tattıracağım sırada, ”yeter,” dedi Uygar, bizi bir kere daha ayırarak. ”Mert, telefonunun şarjına hayatında bir kere olsun sahip çık. Ben aradığımda ulaşabileyim.”

Mert dalgın dalgın salladı başını. Umrunda bile değildi ama en azından öyleymiş gibi davrandı.

Uygar da son defa baktı yüzlerimize. ”Anlaşıldığımı düşünüyorum,” diye sorguladı, kabanını üzerine geçirmişti çoktan. ”Gidiyorum o halde.”

Mert onu umursamadan salona geçti ve kendini kanepeye attı.

Uygar ise çıkmadan önce son bir defa daha bana baktı. Tıpkı daha dün sabah yaşandığı gibi, birebir aynısı hatta ama bu

sefer bir şeyler farklıydı. Dünkü ifadesini şimdikiyle karşılaştırınca çözebildim anca bazı şeyleri.

Dün, o duraksayışı, o tereddüdü, bir soruydu,

acaba Meira,

demekti,

acaba gerçekten de ona gidecek misin?

Gerçekten de arkamdan işler çeviriyor musun? Daha da önemlisi, sana bu şekilde ulaşabilecek ve aklına girebilecek kadar yakın mıydı bize düşmanlar?

Bir tedirginlikti kısacası dünkü ifadesi.

Fakat bu seferki daha farklı. Hiçbir şey oyun değil şimdi, beni test etmiyor artık, Emir sorununun ne kadar kritik olduğunu biliyor ve gitmek zorunda. Kafasında soru işaretleri dahi olsa, o adamı birçok sebepten ötürü yok etmek zorunda.

Ve daha da ilginci, şimdi gözlerime bakma şekli, o kısa duraksayışı bir tereddütten gelmiyor, bir kaygı gibi daha çok. Sadece iki gün benden ayrı kalacağını düşünmesine rağmen, sanki bir parçası da burada kalıyormuş gibi bakmasından anlayabiliyordum bunu.

Ama ne olursa olsun bu sefer oyun yok.

Uygar Karşah ilk defa benim oynuma kanıyor aksine.

Ve sonunda, o huzursuzluğuna rağmen nihayet arkasını dönüp evden çıktı gitti, bizi Mert ile yalnız bırakabildi.

Uyandığım günden itibaren ne iç ne de dış hiçbir türlü huzurun beni bulmamasından ötürü, şimdi kendimi kötü hissettiğimi söylemek abes kaçabilir, ne de olsa ne zaman herhangi bir konuda iyi bir öngörüm oldu ki şimdi kötü bir hisse kapılacaktım?

Ama elimde değil. Bir şeylerin ters gittiğini neredeyse iç güdüsel bir sezinlemeyle duyumsadığımı ve çok… ama çok kötü şeylerin yaşanacağını zihnimin bana bizzat fısıldadığını görmezden gelemezdim.

Ve şimdi, içimdeki o ses, Uygar'ı bir daha görmeyeceksin diyor.

ℒ

O

kuyun

Lütfen

:

Bütün bunlar karmaşık gelebilir çünkü şu zamana kadar size bulmacaların parçalarını verdim ve sizin birleştirmenizi istedim, tıpkı Uygar'ın Meira'ya yaptığı gibi. Cevapları sizin vermenizi isteme sebebim, başından beri tamamen Meira ile birebir aynı deneyimi yaşamanız gerektiğindendi.

Ve bu bölümle de beraber aslında bütün resmi, parçalar halinde de olsa verdim size. (Gerek anılarla, sanrılarla, rüyalar ve kitaplarla, sembol ve imalarla, hepsi orada. Toplam 26 bölümde. Bu yüzden dikkatle okumanızı istemiştim çünkü salt düşünceler, monologlar dahi ipucularla doluydu. Hiçbir mimik dahi öylesine yapılmış değildi ve bütün sözde mantık hataları da bu işin bir parçasıydı.)

Yani, geriye parçaları birleştirmek kaldı sadece.

Not:

Bu bölüm umduğumdan uzun olduğu için ikiye ayrılmıştır, bir sonraki 27. bölüm, şimdiki zamandan devam edecektir.

Kitapla ilgili içeriklere ve soru cevaplara, Instagram hesabımdan

'Lilith'in Gözyaşları'

ve

's&c'

öne çıkarılanlarından ulaşabilirsiniz.

O halde bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

Instagram: kedilimediyy

○●

27. Tiramisu ve Sarışın

○●

Uyarı: Bu bölümde hassas içerikler bulunmaktadır.

Destekleriniz için teşekkürlerr

Düşüncelerinizi benimle paylaşmayı unutmayın:)

Bölüm Yirmi Yedi

”Tiramisu ve Sarışın.”

Meira

Günümüz

Напоследок - Вектор А

ℒ

Doğrusu, evlatlık olduğuma pek şaşırmadım.

Benjamin ve Ahuva, hatırlayabildiğim halleriyle hem esmer hem de kara kaşlı kara gözlüler. Yeşil göz çekinik gendir ve evet, kara göz kara kaş ebeveynlerden de, eski atalar aracılığıyla ve gen kombinasyonlarıyla çocuklara geçebilir ama hiçbir yönden benzemeyişimiz de başından beri çok şey söylüyordu sanki.

Öte yandan Klaus, öz amcam, birebir kopyam gibiydi. Biraz daha entrika girerse işin içine, onun öz babam olduğunu bile düşünebilirdim. Öyle düşünmek istemedim ama, ne de olsa Uygar’ın onu öldürmüş olma ihtimali vardı ve bir yerlerde

‘akıl sağlığı yerinde’

bir aile üyesinin kalmış olmasını dilerdim doğrusu.

Yine de beklentiye girmedim, bu konuda sevinmedim bile -ki hep olduğu gibi kursağımda kalmasın. Beklenti yoksa hayal kırıklığı da yok,

unutma Meira.

Kısacası, bir Almandım.

Yahudi, tarikçi bir aileye çocukken evlat verilmiştim ve bu da bütün o ritüel bozması korkunç anılarımı, anlamsız kitaplarını ve sloganlarını, o mabede benzeyen inlerini ve bana dayattıkları anlayışları açıklardı.

Ayrıca, beni hiçbir zaman kabullenemeyişlerini, ailemden bunu duymasam da akrabalarım olduğunu düşündüğüm kişilerden sürekli

'soysuz, kansız'

gibi hakaretlere, ayrımcılıklara maruz kalışımı ve bir esir olarak tutulmamı da mantıklı bir sebebe dayandırıyordu.

Ve tabii, o kırılma noktasıydı asıl beni bu duruma getiren.

Siyonistlerin en güçlü ailelerinden birini öldürmem, daha doğrusu öldürmekle suçlanmamla her şey değişmişti.

Meira, akıl almaz bir kan davasının ortasına düşmüştü.

Bu yüzden herkes peşimdeydi, bu yüzden Uygar beni yıllardır bir dağ başında saklıyordu ve yine tam da bu yüzden, Polat'ın benim aslında ölmediğimi -her nasıl öğrendiyse artık- bütün düşmanlarıma haber etmesiyle beraber de oradan ayrılmak zorunda kalmıştık. Herman ile dahi, bir nevi benim güvenliğim için anlaşma yapmıştık. Tabii, Herman'ın Meira'yı tanımadığını düşünürsek, bu anlaşma Uygar'ın çevresindeki herkesin güvenliğini kapsıyor olmalıydı.

Bu düşmanların, benimle beraber çevremdeki herkesi silip süpürmeyeceğini bilmesem, ölmediğimi onlara Mert söyledi derdim.

Benden nefret etmesi, benden Uygar'ı dahi çiğneyerek kurtulmak istemesine sebep olabilirdi fakat, elbette, Uygar'a zarar gelecek bir şey yapmazdı o sadık köpek. Bunun en büyük kanıtı da Uygar gideli bir gün olduğu halde beni balkondan atmamasıdır. Mert her ne kadar havlayıp duran huysuz bir köpek olsa da gerçekten de sadık bir tür en azından.

Mert ile geçirdiğim ilk geceye gelelim.

Kendisinin televizyona kitlenip bütün gece maç izleyen avanaklardan olduğunu söylemediysem eğer, şimdi

söylüyorum: Tam olarak öyle avanaklardan.

Basketbol maçı, Fenerbahçeli kendisi, karşı takıma bin birinci defa sövüşünden de artık sadece ben değil bütün gökdelen biliyor onun takımını.

Uygar'ın gittiği günden beri tek muhabbetimiz ise, paşalar gibi oturduğu yerden hiç rahatsız olmayı göze alamayarak, "yemek ısıtsana bana," diye seslenmesi oldu.

"En son baktığımda mikrodalga basit bir aletti, sen bile kullanabilirsin," demiş, en sade haliyle onu aşağılayarak bırakmıştım.

3-4 kelime biliyor, ateş yakabiliyor, mikrodalga… belki kullanabilir.

Mert de beni şaşırtarak kalktı gerçekten, "dur, kendim yaparım," dediğinde bile biraz akıllandı sandım ama sonrasında, yanımdan geçerken ters ters bakması ve "zehir falan katarsın şimdi sen," demesiyle iç çektim.

"Sen kendini hep zehirliyorsun zaten, bana ihtiyacın yok. Bir gün geberip gideceksin o uyuşturucu zıkkımından ötürü."

Onu izledim. Bar taburesine kurulmuştum; planlar kuruyor ve fırsatlar kovalıyordum herhangi bir yol için. Uygar'ın anlattıkları beni tereddüte düşürmüştü neticede ve kendimi eskisi kadar kaçış konusunda iddialı hissetmiyordum.

En azından biraz daha düşünmek, daha iyi bir yol bulmak istedim ama birinci günü, elde sıfırla bitirince telaşlanmaya başladım. Sonuçta Uygar İstanbul'da olmayan birini arıyordu, ona verdiğim adresle ve kısmen yanlış bilgilerle bir süre daha oyalanabilirdi ama nereye kadar? Elbette ki gerçeği çok kısa bir zamanda öğrenecekti ve o zaman da vah benim halime. Bu sefer paçamı kurtarmak için Mert'i kaçırıp fidye istemek zorunda kalabilirdim.

Kısacası, her ne kadar kaçış artık iki katı tedirginlik salsa da içime, bir an önce bir çözümle gelmek zorundaydım. Hazır Uygar beni bu yarım akıllı aptalla bırakmışken bundan yararlanmalıydım.

Sonuçta Mert benden çok istiyordur kaçıp gitmemi. Karşılıklı bir nefret ilişkimiz var kendisiyle, mıknatısın aynı kutupları

gibiyiz; yaklaşsak itilip duruyor, bir türlü birbirimize olduramıyoruz.

Dolayısıyla Mert'i atlatmak çocuk oyuncağı olmalıydı. Her ne kadar Uygar onu içmemesi için uyarsa da elbette ki içiyordu, bir gün olsun zıkkımlanmadan duramazdı ve ben de bundan yararlanmak istedim. Basitçe, o sızdığı zaman anahtarı alacak ve gidecektim ama umduğum gibi sızmadı ve bütün geceyi maç izleyerek geçirdikten sonra odasına gidip uyudu. Uykusunun hafif olup olmadığını bilmiyordum sonuçta ve en küçük bir yanlışımda beni Uygar'a ispiyonlayacağını da düşünürsek, Mert kaltağı konusunda dikkatli olmalıydım. Onun hatası olmayacak bir şekilde kaçmamı isterdi tabii, böylece de Uygar'a hesap vermezdi. O gece başarısızlıktı, bir sonraki gün de aynısı tekrarlanacak diye endişelendim çünkü Mert bana bir şekilde kaçacak fırsatı sunmuyordu.

Neyse ki Uygar ikinci gün değil, üçüncü günün sabahı gelecekti.

İkinci gün saat neredeyse akşam 9'a vuruyordu. Gergin ve tetikteydim; artık 59. kattan atlama ve hayatta kalma şansıma güvenmek bile delice gelmiyordu kulağa.

En korkuncu ise Uygar'dan ses yoktu. Gittiğinden beri bir kere olsun aramamıştı. Emir'i bulamadığına göre, ya hemen 'hepsi yalandı' diyerek beni suçlamadan aramaya hâlâ devam ediyordu ya da fırtına öncesi sessizlikti bu ve her an kapıda bitebilirdi.

Mert, o dazlak kafasını evdeyken bile daima bir bereyle örterdi.

Şimdi de altında eşofman, üstünde kısa kollu bir tişört, kanepeye dal taşak sererek yayılmış, maç izliyor, aç karna içiyordu.

Dövmeleri, ilk dikkat çeken şey oldu tabii onu kısa kollu görünce.

Sağ elinden başlayan ve kolu boyunca dolanıp kulağının arkasına kadar yükselen onlarca dövmesi vardı. O dövme bir bütün gibiydi daha doğrusu ve eminim ki tişörtünün altından da gövdesi boyunca devam ediyordu ama bir farklılık vardı

elbette. Bunu onunla tanıştığım ilk zamanlarda da fark etmiştim.

Dövmeleri, yaralarını kapatmak için yapılmıştı.

Ama dövmeleri, altındaki teni çok az gösterecek kadar sık sık ve bitişik de olsa derisindeki yer yer kabartmalar ve kesik çizikler seçilebiliyordu.

O yaralarla dalga geçtiğimi hatırlıyorum ilk seferinde.

Ama şimdi o kadar pervasız davranamadım. ”O yaralar,” dedim cevabından çekinerek, ”nasıl oldu?”

Cevap vermedi ama bir şekilde, dümdüz bakışlarla televizyonu izlemesinde bile bir şeylerin farklı olduğunu anlar gibi oldum.

”Acaba…” dedim tedbirle, ”istemeden buna ben sebep olmuş olabilir miyim?”

Bu sefer bir hareketlilik yaşandı, başını çevirip bana ters, soğuk bir bakış attı. ”Niye kafamı sikiyorsun şimdi?” diye sordu kaba bir tavırla. ”Odana falan git, rahat bırak beni.”

İç çektim,

sabırlı ol Meira.

”Ben de tam insan gibi konuşabilirsin sanmıştım,” diye mırıldandım moral bozukluğuyla.

O kalın kaşları çatıldı hemen ve huysuz bir ifadeyle, ”sana bakıcılık yaptığım yetmiyor bir de gönlünü mü hoş tutayım yani?” diye çıkıştı sertçe. Önüne dönerken de zar zor,

”senin yüzünden Santral’e gidemedim zaten,”

diye bir şeylere söylendiğini duydum kendince.

Hemen yakaladım tabii bunu ve merakla,

”Santral?”

diye sordum.

Yüzüme bile bakmadan, ”araba yarışlarının yapıldığı bir yer,” diye yarım ağız cevapladı beni.

”Doğru, araba falan seviyordun,” dediğimde de rahatsız olmuş bir tavırla baktı bana oturduğu yerden.

”Her arabayı değil,” diye karşılık verdi.

Pek de umursamayarak, ”BMW,” diye düzelttim kendimi.

İyice gıcık oldu bu tavrıma. ”Düzgün konuş,” diye uyardı beni.

”BMW E39 M5”

”Her neyse.” O gece mavisi, gürültülü arabasını hatırladım. ”Çok da bir şeye benzemiyor,” dedim ama bunu sesli bir şekilde dillendirmeyi planlamıyordum.

Ani bir hareketle çevirdi kafasını bana yeniden. ”Bana istediğini söyle ama arabamla doğru konuş!”

Onu görmezden gelerek çenemi avucuma yasladım ve gülümseyerek, ”araba yarışı demek,” diye dalgın bir şekilde mırıldandım. ”Beni de götürsene.”

Alaycı, samimiyetsiz bir gülümseme kalın dudaklarına yayıldı. ”İyi deneme.”

Hemen oturduğum yerden kalktım. Çok zararsız, masum, suçsuz bir kız çocuğu gibi görünerek, ”hadi ama,” diye aklına girme serüvenime başladım. ”Bir düşün Mert. Uygar yüzünden buradasın, oysa dışarıda yarışa katılabilir, o harika E30’un ile tozu dumana katabilirdin.”

”E39,” diye düzeltti sakince.

”Evet, ondan.”

Ama, ”hayır,” dedi. Yine de, net bir

‘hayır’

ile

‘olabilir hayırı’

arasındaki fark gayet de bariz. Mert burada

‘hayır’

derken kesinlikle

‘olabilir’

diyor ve birazdan da

‘olur’

diyecek.

O, önüne dönmüş televizyon izlerken ben de ona yaklaştım, koltukta yanına oturdum. Yayılarak oturmayı, kolunu koltuğun arkasına atmayı sevdiği için araya biraz mesafe de bıraktım.

”Kendine hiç mi güvenmiyorsun?” diye sordum ona hayret eder gibi görünerek. ”Yanında bir yere kaçabileceğim yok Mert.”

İçten içe zaten kaçıp gitmemi istiyor, çok diretmeyecektir.

Bunu kanıtlar nitelikte sessizleşti, televizyon izlese de düşünceli duruyordu.

Bunu körükleyerek, ”sadece birkaç saat,” dedim ona. ”Evde çok bunaldığım ve ben de… yarışmak istediğim için istiyorum bunu.”

Gerçekten de samimi bir şekilde güldü birden. İlk defa onu böyle, birkaç saniyeliğine de olsa neşeli gördüm. ”Seni arabamın direksiyonuna herhangi bir şekilde yakınlaştıracağımı mı düşünüyorsun?”

”Sen yarışırken yanında oturmayı kastetmiştim,” dedim bozularak.

”Bagajda oturabilirsin belki.”

”Kes şakalaşmayı,” diye tersledim.

Bana öyle saf saf baktı ki gerçekten de şaka yapmadığını anlayıp bir anlığına dehşete düştüm.

Öyle dayaklık herifsin ki Mert…

İç çekip görmezden geldim ve ”ciddiyim,” dedim, ”hep arabada olmayacak mıyız zaten? Nereye gidebilirim başka?”

Cevap vermediği vakit de pencereye doğru baktım uzun uzun.

”Hava da ne kadar güzel, baksana. Sisli ve soğuk. Kimsecikler de yoktur şimdi yollarda.

Mmm…”

Göz ucuyla baktım ona, o da pencereye doğru bakıyor!

Hemen, ”ama evde kalırsak Uygar’a yazdığım bütün akrostiş şiirleri sana okumam gerekebilir,” diye ikincil ve daha can alıcı saldırımı yaptım. ”Gerçekten de sıkılmayacağından emin misin?”

Kaşlarını çattığını, benim bir aptal olduğumu düşündüğünü ama dışarıdaki havanın mükemmel bir kıvamda olduğunda o da aynı fikri paylaştığını, hepsini gördüm o suratında. Yine de cevap vermedi, ucundaydı ama, biliyorum!

Mecburen, sıkıla sıkıla okumaya başladım ben de kafamdan attığım bir şeyleri:

”Uysal bir adam değildin belki,

Yaramazdın da çokça ama,

Geçemez kimse seni kalbime yarışta

Anla nasıl da yollarım bir tek sana-”

”Kes kes!” diye böldü bu eziyete daha fazla katlanamayarak. ”İğrenç!” Zavallı, neye uğradığını şaşırmış, yüzündeki o dehşet ifadesiyle benden uzağa kaymıştı.

Omuz silktim masum masum. ”Sıkıldıkça yazıyorum bunları. Sabaha kadar okuyabilirim.”

Sabırla soluyuşunu ve tereddüt ederek pencereye doğru bakışını yakaladım.

Hadi ama Mert, sen de benden kurtul ben de senden!

Sonunda, şükürler olsun ki ayağa kalktı ve bana üstten, gerçekten tehditkâr bir bakış atarak, ”Uygara tek kelime bile edersen-” diye başladı.

Hemen peşinden ayağa fırlayarak, ”ikimizi de öldürür,” diye tamamladım onu. ”Karşılıklı anlaşma!”

Sevinçten bu aptala bile sarılabilirdim ama neyse ki kendimi kontrol edemeyişim bir tek karşımda Uygar varken yaşanıyordu ve dazlağı kendi halinde bırakabildim. O, hâlâ bu kararın doğru olduğunda tereddüt ediyormuş gibi görünürken ben hemen odaya çıkıp üstümü giyinmeye davrandım ki kararını değiştirmeye vakti olmasın.

”Sıkı giyin,” diye seslendi arkamdan o da. ”Santral’de götün donar.”

Siyah, dar bir pantolon giydim ki üzerine çizme çekip yeterince soğuktan korunayım. Bodysuit üstüne siyah, boğazlı bir kazak geçirdim ve kalçalarıma kadar uzanan, yünden kalın, bol bir kaban. Hazırdım.

Mert de siyah, kargo pantolon, altına ağır postallar giymiş ve üzerine geçirdiği bol, deri ceketi de iliklemişti. Kafasında her zamanki gibi siyah bir bere, ellerinde eldiven.

Bu simsiyah kıyafetler içerisinde bir askere benziyordu. Aşağıya indiğimde postallarını, salondaki camdan sehpaya dayamış, bağcıklarını bağladığını gördüm. Kafasını kaldırmadan bana kısa bir bakış attı ve doğruldu.

İkimiz de siyahlar içerisinde, uyumlu sayılabileceğimiz bir ekip gibiydik şimdi.

Evden çıktık. Beklediğim gibi, katlarda korumalar olmasa da aşağıda, her çıkışta korumalar vardı. Hemen bizi tanıdılar ve aralarından ikisi bize doğru yaklaştı.

“Mert bey?” diye sorgulayacak oldu onu ama Mert ona yaklaştı, omzundan tutup dostane ama buyuran bir üstünlükle durdurdu onu.

“Uygar’ın haberi olmayacak,” dedi, burnunu çekerek adamın omzuna hafifçe vurdu. “Çocuklara da söyle, sorun yok, bir iki saate geliriz.”

Adam tereddüt etse de Mert’in kesin tavrı üzerine başını sallayıp çekilmek zorunda kaldı. Mert’in tersinin pis ve çekilmez olduğunu biliyor olmalıydılar neticede. Hem, Uygar’ın en sadık köpeğiydi karşılarındaki, onu elbette dinleyeceklerdi.

Yeraltındaki garajdaydık, az öteden Mert’in gece mavisi BMW’si göründü park halinde. Bu araba tam bir yarış canavarı olmalıydı, arabalardan hiç anlamadığım halde içimi kıpır kıpır yapan bir havası vardı. Motoru çalıştırdığında da bu doğrulandı. Konuşur gibi gürleyen motor, tozu dumana katmak için sabırsızlanıyordu sanki. Mert’in hareketlerini dikkatli takip ettim, arabayı sürüşünde net bir rahatlık, uzun

süreli bir tecrübe vardı. Bütün bu donanımlar kendi uzvuymuş gibi kullanıyordu arabayı.

Garajın çıkışındaki güvenlik kulübesi normalde sadece bu yapıya ait olsa da Uygar oraya da fazladan birilerini dikmişti. Bariyere yaklaştığımız vakit bir adam yaklaştı, Mert camını indirirken de adam hafifçe eğilip, "haber ettiler Mert bey, iyi akşamlar," diyerek bariyeri kaldırttı. "Bir sorun olursa haber verin."

"Hadi kolay gelsin koçum."

Ve dışarıdayız!

Daha henüz 2 gün önce çıkmıştım buradan, temiz havayı solur solumaz özgürlükle beraber bir anksiyete atağı da geçirmiştim telaştan fakat şimdi kendimi çok daha rahat hissettim. Her nedense. Oysa daha dün Uygar bana peşimizdeki tarikatçılara dair çok korkunç bir nutuk okumuştu. Uygar haklı, benim hiç sağduyum yok. Nerede korkup kaçmam ve nerede cesur olmam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Elbette rap dinleyen tiplerdendi Mert.

"Напоследок."

Şarkıyı söyleyen adamın sesi de Mert'e benziyordu, bir süre bunu düşünüp durdum boş boş.

Bu sırada dışarıya bakıyor, bu sisli havada ilerleyen arabaları ve yolların kenarında biriken karı izliyordum. Herkes, bütün trafik, bütün şehir normal görünüyordu gözüme. Uygar, o gün daha kapıdan çıktığım gibi bir sürü adam taktığımı söylemişti peşime oysa. Kafama takıldı bu biraz.

"Mert," dedim, yalnızca yola bakan ve hiç buralı olmayan sürücüye. "Uygar izlendiğimizi söylemişti."

Normal bir şey söylermiş gibi, "evet," dedi o da, "arkada, beyaz Toyota."

Gözlerim büyüdü birden ve dönüp arkaya baktım hemen. Kendi işine bakıyormuş gibi görünen onlarca arabadan bir diğeri sadece. Nasıl anlaşılırdı ki birilerinin seni takip edip etmediği? Dümdüz otobanda, yani. Mert nasıl bu kadar rahat

bir şekilde fark etti? Yarım saattir etrafı izleyen bendim ve ruhum bile duymamıştı.

Bir de kaçtığım günü düşünmek istemedim. Uygar gizlice peşimden gelip bana göz kulak olmasaydı beni çiğ çiğ yerlerdi bu enayilikle.

Korkunç.

Kötü amellerle peşinde olan insanlar, diğer bütün insanlara benziyorlar ve ayırt edebilmek de neredeyse imkansız.

Korkunç…

Suçlu gibi giyinip siyah Transporter süremezler miydi ayırt edebilmemiz için?

"Ne olacak şimdi?" diye sordum tedirgin olmaya başlayarak.

Ama Mert rahat görünüyordu. "Anlaşma var ortada," diye açıkladı. "Herman ile iş birliği yaparken öylece bize saldıramazlar ama seni yalnız avlayıp sonra da üç maymunu oynayabilirler."

"Yani," dedim iç çekerek, "sadece sizin yanınızda güvendeyim."

Omzunun üstünden kısa bir bakış attı bana o ölü gözleriyle. "En azından şimdilik." Önüne döndüğünde boynundaki dövmede gezindi gözlerim. "Herman, gizlice Polat ile iş birliği yaptığına göre bir yerde ipler kopacaktır ama Uygar bunu çoktan biliyormuş. Aklındaki plan ne bilmiyorum ama… Uygar ise bu işin içindeki, düşünmeye bile gerek yok."

Uygar, Herman ile benim iyiliğim için anlaşma yaptığını söylerken bunu kastediyordu yani. Bu anlaşmanın, Polat'a büyük bir güç dahi verdiğini duymuştum, sırf benim dokunulmazlığım için mi kendinden böylesi bir taviz vermişti yoksa arkasında başka sebepler de mi vardı?

Konu Uygar Karşah ise asla tekdüze bir cevap beklemezdim. Onda daima, çarpık ve hastalıklı bir ters köşe olurdu. Daima!

Konu, şeytanlık olduğunda Uygar'ın üstüne tanımadığım için Mert'in yanında güvende olduğuma inanarak artık çevrede hepsinin şüpheli gelmeye başladığı arabaları görmezden geldim.

Bana dokunamazlar, unutma, Mert var yanımda.

Her ne kadar bu gece için farklı planlarım olsa da…

Yolun geri kalanı boyunca ise içinde olduğum tehlikeyi değil de son öğrendiklerimi düşündüm. Hayır, Siyonistlerin kan davasına bulaşmış evlatlık bir Alman olduğumu kastetmiyorum.

Dün gördüğüm o sanrıyı, anıyı ya da kabusu artık, neyse, onları düşündüm.

Askerleri, konuşmalarını, nasıl da ailemin tarikçi olduğunu bildiklerini, o sembolleri, hatta bayrakları… Artık sadece ailemle alakalı bir çatışma içerisinde değil de daha büyük, daha karanlık ve üçlü bir çatışmada olduğumu anlamıştım. Almanya'daki ailem ya da ailemden geriye kalanlar, Yahudi üvey ailem ve Uygar. Bu üç tarafın arasındaydım. O günkü anılar da bunun bir kanıtı niteliğindeydi.

Politik, karanlık bir şeyler dönüyordu ortada ve kesinlikle bütün bunlar beni aşıyordu.

Ben de en azından o gördüğüm anılardaki semboller için Mert'in ağzını yoklayabileceğimi düşündüm.

"Mert," dedim yeniden ilgisini isteyerek. Bir şeyler hatırladığımı anlamasından kaçınarak, olabildiğince üstünkörü bir şekilde, "daha önce," dedim, "hiç siyah bir bayrak görmüş müydün?"

Çizik tek kaşının havaya kalktığını gördüm. "Neden sordun?"

Omuz silktim rahat görünerek. "Okuduğum bir kitapta anlatıyordu. Garipsediğim için sordum. Bildiğim kadarıyla hiçbir ülkenin bayrağı siyah değil."

O da bunu doğruladı: "Tamamen siyah bir bayrak olmaz. Özel bir kuruluşun bayrağıdır."

Anılarım çok silikti ve bir şeyleri, hele ki sembolleri ayırt edebilmek güçtü. Hepsi tanıdıktı, 'dilimin ucunda' derler ya hatta, onun akıl hali! Aklımın ucunda, neredeyse hatırlayacağım ama bir türlü bağlantı kuramadım. Sanki beynimde kör bir nokta var ve ben oraya girmeye çalışıyor ama başarısız oluyordum.

Ama en çok aklıma takılan, gözümde somut olarak canlanan siyah bayrağı, tasarım olarak da basit olduğu için daha detaylı hatırlayabildim.

Ve "siyah bir bayrağın üstünde şimşek çakmasına benzeyen iki sembol yan yanaydı," diye tarif ettim ona.

Sustu ama yemin ederim ki anladığını biliyordum. Biliyordum işte! Bir şeyler saklıyordu! Yine! O aptal bayrağın önemli bir şey olduğunu, bütün o sembollerin bana cevaplar vereceğini biliyordum!

"Bir fikrin var mı?" diye zorladım onu hemen pes etmeyerek.

"Yok."

Ah! Öldüreceğim kendimi sinirden!

"Özel bir askeri birlik gibi bir şeydir belki," diye mırıldandım.

Konuş artık, yalvarırım…

Ama o, "belki," diye geçiştirdi beni.

Çok önemli bir ipucu yakalamıştım anlaşılan ve Mert bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. "Bayrağı siyah renkte ise amacı iyi bir şey olamaz ama, değil mi?" dedim merakla.

"Bilmem."

Lütfen tez zamanda öl Mert.

Gürültülü bir nefes alıp önüme döndüm sinirim bozulmuş bir şekilde. Yine cevaplardan çok sorularla kala kaldık mı? Kaldık.

Ne güzel.

Az sonra trafikten sıyrıldık, şehir çıkışlarına yakın bir yerlerdeydik ve kocaman bir santral vardı karşımızda. Basbayağı, santrale 'Santral' ismi vermişlerdi, ne kadar da yaratıcılar ama!

Devasa fabrika bacaları ve neye yaradığını bile bilmediğim ama çevresinin tellerle çevrilmesinden tehlikeli olduğunu düşündüğüm onlarca sistemleri ile beraber pek de yarışmaya uygun bir yer gibi durmuyordu.

En küçük bir kazada havaya uçmaya dayalı bir heyecan arayışı mı acaba bu yarışlar?

Santral'in çevresi gruplar halinde yüzlerce insanla, her modelden modifiyeli ve renk renk arabalarla doluydu. İnsanlar arabaların çevresinde oturuyor, içiyor, müzik dinliyor, karşıdaki yarışı, yolları yakan arabaları izliyor, tezahürat ediyor ve gününü gün ediyordu. Yaklaştıkça farklı bir evrene geçtik sanki. Ne hatırladığım kadar geçmişimde ne de şimdiki hayatımda böyle bir ortama girmemiş, havasını dahi solumamıştım. Çok yabani hissettim kendimi. İnsanları, ne kadar mutlu ve hareketli olduklarını, yaktıkları ateşin çevresinde içtiklerini gördükçe, imrenmeden edemedim. Bu gecenin amacı bu değildi elbette ama daha o ortama girer girmez dikkatim dağılmış, nereye bakacağımı, kime odaklanacağımı bilememiştim.

Kıyafetler bile! Kadınlar ne kadar güzeller… Günlük sıkıcı kıyafetlerden ve renklerden ziyade yaratıcı, yırtık pırtık, fileli, ezber bozan kesimlerde üst başları, piercingleri, dövmeleri ve en önemlisi, özgüvenleri…

Eski Meira'nın bir saray kuşu olduğunu biliyordum, çok nazik, kibar biri, asla böyle yerlere uyum sağlayamayacak, hemen o kaşlarını çatıp,

"toprakta mı yürüyeceğim? Ayakkabılarım ne olacak?"

diyecek tarzda biriydi.

Şimdiki Meira'nın ise bir karakteri yoktu. Sevdiği ve sevmediği şeyler, tarzı, tercihleri… Sadece hayatta kalmaya o kadar odaklanmıştım ki nereye, nasıl fikirlere, kimlere ait olduğumu bilmiyordum bile.

Dolayısıyla, daha arabadan bile çıkmadan önce biraz dışlanmış hissettim kendimi.

Mert arabayı, karavandan kumpir için açık büfe yaptıkları ve bu yere KUMPİRAVAN ismini verdikleri yerin karşısına çekti. Onun arabasının girdiğini görenler hemen onu tanımış ve coşkuyla karşılamıştı bizi.

Bu garipti. Uygar yalnız bir adamdı, Mert dışında kimsesi yoktu ve hiç kimse de onun geldiğini görünce coşkuya

kapılmazdı. Çevresindeki tek tük insanlar da iş çevresindendi ve hepsi, herkes, her şey çok resmiydi. Çok mesafeli…

Fakat Mert'in belli ki kendi çevresi vardı. Daha arabadan çıkar çıkmaz hemen birileri onunla tokalaştı. Ben de çıktım arabadan ve Mert'e doğru, çevresindeki küçük gruba baktım.

"Yüzünü gören cennetlik be kardeşim!" diyordu, düz saçlarını ensesinde toplamış, bu dondurucu soğuk havada sıfır kol, incecik bir tişörtle duran manyak herifin teki.

"Herhalde dedik yine kızdırdı birilerini, tıktılar bunu kodese!" diyordu aynı çocuk, önde sadece perçemlerini bırakmıştı.

Beni de fark edebildiler. Mert'e yaklaşmış ama aralarına girmek istemediğim için biraz geride kalmış, kalçamı arabaya dayayarak onları izlemiştim.

Genç adam, "vay…" diye samimi bir tepki verdi. "Kim bu sarışın fıstık?"

"Ne fıstığı?" dedi Mert yüzünü buruşturarak. "Hurma o."

Ters ters baktım ona, genç adam da güldü buna. "Kim kendisi?"

"Bir arkadaş işte."

"Benimle ilgili sorularını niye başkasına soruyorsun?" diye tersledim kendimi tutamadan. Karşılarındayım ama benim ağzım yokmuş gibi beni çekiştiriyorlardı, kafasızlar.

Adam bu tepkime hiç bozulmadı ama, aksine sevecen bir ifade takınıp hemen birkaç adımda bana yaklaştı.

"Kusura bakma," dedi, elini sıkmam için uzatmıştı. "Tarzan."

Hâlâ arabaya yaslanıyor, kollarımı göğsümde kavuşturmuş duruyor ve boş bakışlarla,

Tarzan da ne sikim bir isim,

diye düşünüyor, bu düşünceyi herhalde ona da yansıtıyordum.

Elini sıkmayacağımı anlayınca geri çekildi ama sevecenliğini yitirmemiş, bana hiç de bozulmamıştı. Aksine, "sadece takma bir isim," diye açıklamıştı bana.

Esmer teni, yerinde kaslı vücudu, omzuna varan saçları ve bu havada hâlâ gövde gösterisi yapmasına bakılırsa evet, bir Tarzan'ı andırdığı doğru.

O ve birkaç kişi, yüzüme beklentiyle bakıyordu. İsmimi söylemem gerektiğini düşündüm artık ama yine de söylemedim. Tarzan da bembeyaz dişlerini ortaya serecek şekilde gülümseyerek, "sana takma bir isim lazım," diye mırıldandı.

"Aramıza hoş geldin," dedi aralarından upuzun kızıl saçlarıyla ve kısacık kıyafetleriyle bir kız. "Bugün sen de yarışacak mısın?"

"Hayır," diye cevapladı Mert benim yerime. "Araba sürmeyi bilmiyor daha. Ne yarışı? İzlemeye getirdim sadece."

Tarzan, "öğretiriz," dedi kendinden emin bir şekilde ve kızıl saçlı kızın omzuna kolunu attı. Sevgililerdi sanırım.

Birbirini seven insanlar görünce, hele ki sevgililerse, şaşırmıyor değilim. O kadar yabancı bir his ki herhangi bir canlıya bu denli güvenip değer verebilmek, onunla kol kol girebilmek… Dün gece Uygar ile neredeyse birleşmek üzereydim ve buna rağmen, karşımdaki çiftin sadece şu basit hareketinin samimiyetine bile yaklaşamamıştık.

Bizim tutkumuz bile nefrettendi.

Sevgiyle yakından uzaktan bir alakamız yoktu.

Ben, yaşadıklarımdan sonra herhangi birine inanabilecek kadar iyi biri değildim artık; çok yıpranmış, düpedüz bir sinir hastasına dönmüştüm ve bu, daha anılarımın çeyreğini bile kazanmadığım halimdi.

Uygar'ın içinde ise çok nefret vardı. Kısacası berbat bir ikiliydik.

"GECE YARISINA YAKLAŞIYORUZ!"

Biri öteden gür sesiyle bağırıp gruplar halinde dağılmış olan insanların ilgisini topladı.

Mert'e yanaştım hafiften, o da "bahisler alınacak yarış öncesi," diye açıkladı, yeni sigara dalını dudakları arasına alıp

yakarken. Herkes o tarafta toplanıyordu, ben de Mert'in peşinden giderek onlara uydum.

Heyecanlanmalar, para muhabbetleri, bahisleri kimlere yatıracaklarının tartışmaları, dört bir taraftan yükselen müziklere karışıyordu.

Tarzan da hemen yanımdaydı, birkaç hızlı adımda yetişti bana. "İlk defa gelişin tabii," diyordu. "Ee, nasıl buldun? Karavan'da bir kumpir yapıyorlar var ya, bağımlısı olursun! Denemeyi unutma."

Ona kısaca yan gözle baktım. Bütün söylediklerini görmezden gelerek, "üşümüyor musun?" diye sordum.

"Beni sıcak tutacak çok şey var."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Sırıttığında bütün yüzü çocuksu bir sinsilikle aydınlandı.

Anlamayıp, "ne?" diye sordum sinir olmuş bir şekilde. "Cevap versene aptal gibi sırıtacağına."

Mert'in bir kulağı bizde olmalıydı ki omzumu tutup beni Tarzan'ın yanından ayırdı.

"İki dakika birine sataşmadan duramıyorsun değil mi?" derken elini omzumdan çekmeden o şekilde benimle yürüdü. "Adrenalinden ve esrardan bahsediyor."

Kafamı kaldırıp ona doğru baktım ters ters. "Hepiniz keşsiniz değil mi?"

Sigarasını ya da artık ne haltsa onu dudakları arasına yerleştirip soluk aldı ve geri salarken de "neden bu boktan şehirde bu kadar mutlular sanıyorsun?" diye sordu.

"Sende işe yaramamış keşlik anlaşılan," diye dem vurdum alayla. "Seni ne zaman görsem suratsız ve çirkinsin."

"Sen varken esrarı götüme de soksam yetmez."

Küçümseyen bir sırıtma yayıldı dudaklarıma. "Nasıl da aşıksın ama bana…"

Tenekelerde yaktıkları ateş etrafı aydınlatmaya yetiyordu. Yüzlerce insan vardı şimdi, birkaç kişi ise ortada eski model

bir arabanın bagajını açmış, kağıtları topluyordu.

Etraftaki arabalara baktım. Ön kaportasına, arabayı bir canavara benzetmek için sivri dişler takmışlar. Diğerinin ise yan tarafını devasa bir canavar pençelemiş gibi duracak şekilde gerçekçi çizimler yapıştırmışlar. Başka bir tanesi tamamen Hello Kitty çizimleriyle dolu, pembe de bir platform ışığı var.

Bütün bunların hoşuma gitmediğini söyleyemem.

Hayatım o kadar karanlık ve tekdüze ki böylesi bir renk skalası, farklılığı, sadece arabalarda değil, müziklerin dahi canlılığı uzun bir süre sonra ilk defa yaşıyormuşum gibi hissettirdi bana.

Bu sırada Mert de küçük kağıtlardan aldı ve avucuna koyup üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

”Ne yapıyorsun?” diye sordum ona. ”Sadece izlemeye gelmedik mi?”

”Bahis oynayacağım.”

Kaşlarım kalktı merakla. ”Kime?”

”Kendime.”

Bir anlığına mırın kırın edeceğim tuttuysa da vazgeçtim.

O yarışırken kaçabilirim, güzel fikir.

Karşımızda duran adam da kağıdı aldı ve büyük bir coşkuyla, kalabalığa doğru,

”Tiramisu ve Sarışın, 8 numarada!”

diye bağırdı.

‘Tiramisu’ nasıl bir takma isim diye düşünmeye varamadan, Sarışın’ın ben olduğumu anlamamla beraber gözlerim iri iri açıldı birden.

”Bir dakika bir dakika!” diye döndüm hemen Mert’e. ”Sürücülüğüne güvenip bir elektrik bombasının etrafında seninle beraber yarışacağımı düşünmüyorsun değil mi?”

”Düşünüyorum,” dedi o da dürüstçe. ”Seni yalnız bırakamam.”

O, diğer bir kağıdı alırken ben de arkaya, Karavan dedikleri açık büfeye doğru baktım. ”Karavan’da kumpir yiyor olacağım, bir yere ayrılamam zaten,” diye onu ikna etmeye çalıştım. ”Şu yere bir bak! Kuş uçmaz kervan geçmez!”

Ağzından sarkan o sigarasıyla beraber gözlerini kısmış kağıda bakıyor ve “sen bulursun bir yolunu,” diyerek beni geçiştiriyordu.

Haklı olsa da itiraz etmeye hazırlandım fakat az önceki adam bu sefer bahis miktarlarını almaya gelerek sözümü böldü.

Dövmelerden yüzü bile görünmeyen bir ucubeye benziyordu. ”Ne kadar koyuyorsun

Tiramisu?”

diye sordu, terminatör kılıklı dev.

”Bugün havamdayım,” diyordu Mert de ve kağıda öyle bir miktar yazdı ki ağzım açık kaldı.

”Kimin parası bu?” diye sordum şaşkınlıkla.

”Senin,” dedi, sanki babasının parasıymış gibi bir rahatlıkla.

Öyle bir cırladım ki

”ne?”

diye, bütün Santral bizi duyup baktı kavga var düşüncesiyle.

Mert ise yine büyük bir rahatlıkla omuz silkti. ”Param yok. Geçen yarışta hepsini kaybettim,” dedi sırıtarak. ”Uygar’a söylersem hayatımı siker ama senin hesapların bende de var. Uygar hesaplarını dondurmuştu normalde ama bugün sen ısmarlıyorsun bize Meira hanım.”

Bütün bunları bana pişkin pişkin anlatabilmesi kanımı kaynatıyor, tansiyonumu düşürüyordu. Kendimi tutamadan ona doğru ağır ağır yaklaştım ve birden yakasına yapıştım.

”Sen…” Ne diyeceğimi şaşırdım öfkeden. ”Seni öldürürüm! Benim paramı böyle kumarda çarçur edebileceğini kim söyledi sana!”

Beni hiç kale almadan, yakasına yapıştığım halde sigarasından nefeslendi ve ”zırlama,” dedi. ”Kazanacağım.”

”Hayır! Ya kaybedersen!”

Omuz silkti. ”Denizden bir bardak su eksilse bir şey olmaz.”

Başımı iki yana salladım hemen itirazlar içerisinde. ”Şimdi yapan hep yapar! Uygar’a söylerim!”

”Bir bok söyleyemezsin.”

Hiddetle ittirdim onu öteye ama elbette hiç etki etmedi. Sinir olduğumla kaldım öylece, hesaplarıma erişimi varken elimden bir şey gelmezdi. Pislik herif böyle böyle kaç kere paramı Uygar’dan gizlice yürütmüştü kim bilir!

Denizmiş, bir bardak sudan bir şey olmazmış…

Öyle bir herifsin ki o denizi pipetle bile bitirirsin sen!

Bahisler yapıldı, neredeyse kalabalığın yarısı Mert’e ve Tarzan’a para koydu. Yarışı kazanamazsak bütün bu paranın katlarcasını kaybedeceğimiz anlamına geliyordu bu ve eğer öyle bir şey yaşanırsa…

Dazlağın bir tarafına o egzoz borusunu döşerim.

Yarım saate yarış başlayacaktı ve o sırada bazıları araçlarındaki son kontrolleri yapıyor, yarı çıplak tanrıça kadınlar kalçalarını sallayarak pistte geziyor, herkes bir muhabbet içinde kaynaşıp gidiyordu. Mert de kaputu açmış motoruna bakıyor, başka birinden debriyaja, frene basmasını istiyor, asla anlamadığım kontroller yapıyordu.

Tarzan ve o kızıl saçlı kız geldi yanımıza az sonra. Hiç gücenmeden, sormadan etmeden, sanki kırk yıllık dostuymuşum gibi rahat rahat kolunu attı omzuma. Bu kadar gevşek tavırlar sergileyebilmesine gıcık olup kolunu tuttum ve indirdim ben de.

Buna da hiç bozulmadı ve ilerideki arabayı işaret etti bana. Ön tamponunda canavar dişleri olan siyah, kanatlı, kırmızı platform ışıklı bir yarış arabasıydı. Buraya geldiğimde ilk o araba dikkatimi çekmişti.

Tarzan da onu göstererek,

”Supra MK4,”

dedi. ”Onunla yarışacağım.”

Araba güzel gelse de, ”bana ne?” diyemeden edemedim.

”2JZ,”

dedi o da.

Kafam karışmış bir şekilde baktım ona. ”Ne?”

”Motoru. 2JZ.”

Bir aptalmış gibi karşılık vermeden edemedim. ”Ee?”

”Arabalarla ilgili değil misin?” diye sordu o da şaşırarak. ”Bu yüzden buraya geldiğini sanıyordum. Supra 2JZ motor dediğim anda diz çöküp tapar normalde insanlar.”

Sıkıntıyla göz devirdim ve onu görmezden gelme kartımı oynadım. Bildiğim bir dilde bile konuşmuyordu. Arabalara dair tek bilgim, taşıt olmaları ve gaza basınca gidip frene basınca ise durmalarıydı.

Kızıl saçlı sevgilisi de buradaydı, en azından belki o çekilebilir biridir diye ona bakmayı seçtim. Hemen bu ilgimi yakaladı ve gül kurusu ruju taşmış dudaklarını, kocaman bir gülümsemeye çevirdi.

”Roze,” diye tanıttı kendini. Bir diğer takma isim daha.

”Neden gerçek isimlerinizi kullanmıyorsunuz?” diye sorduğum vakit, Mert motorla işini bitirmiş ve ellerini çırparak bize yaklaşmıştı.

”İş yemeğinde kendini Melis diye tanıtan kıza da bir bakın hele,” dedi sadece ikimizin duyabileceği kadar bana yaklaşınca. Küçücük de olsa beni kışkırtmak için herhangi bir fırsatı asla kaçırmazdı. Eğer şu ana kadar onu tanıyamadıysanız diye söylüyorum.

Sinir bozukluğuyla döndüm ben de diğerlerine ve ”onun gerçek adı Mert, polis sorarsa diye söylüyorum,” diye ifşa ettim hiç gocunmadan.

Tarzan buna güldü, ”Roze, ben ve Mert yakınızdır,” diye açıkladı bana. “Hatta, Bizon da bizdendir. 8 yıl oldu herhalde.”

Mert’i seven birileri… Kesin bunları da sevmem o halde. Üzüm üzüme bakarak kararır neticede. Hem, Mert’in aptallığı biraz bulaşıcı.

Ayrıca, kadınların güzel güzel takma isimler seçip erkeklerin Tarzan, Tiramisu, Bizon, Haydari, Kılıçdaroğlu gibi takma isimler seçmeleri..?

”Tiramisu mu?” diye bunu sesli bir şekilde de dillendirdim Mert’e az sonra. ”Ciddi misin?”

Fikirsiz görünüp, ”ne var?” dedi saf saf. ”Severim.”

O sırada birileri daha toplandı yanımıza. Bizon, dedikleri terminatör kılıklı herif sırıtarak Tarzan’a yanaştı.

”Vay amına koyayım senin! Çekmişsin yine amcanın şu Supra’yı?” derken ayaküstü tokalaştılar.

”Özel seri.” Tarzan ellerini önünde birleştirip Japon selamlaşmasını taklit etti. ”Uğur amcam sağ olsun.”

”O amcanı kaçıracağım bir gün. Dehşet arabalar var koleksiyonunda.”

Yine mekanik bir dil girdi araya, yok kaç beygir yok kaç bilmem ne, anlamadığım için Roze’ye yanaştım mecbur. Arabasına baktım. Herkesin tarzı arabasına da yansıyor, ona göre modifiye ediyorlar elbette bu eşleştirme oyunu bana çok zevkli geldi.

“Mazda Miata,” dedi Roze de bana.

Beyaz, tatlı bir arabaydı. Resmen bir suratı vardı, dili dahi dışarı sarkıyordu ve arabanın farları dışarıda olduğu için birer göze benziyordu.

“Gözleri var bunun,” dedim, bir çizgi filmden çıkma gibi duran arabaya bakarken. Böyle bir animasyon izlediğime dahi yemin edebilirdim.

Roze bu tepkime samimiyetle güldü. Kocaman bir gamzesi olduğunu söylemiş miydim?

”Farları kapatıp açtığında dışarıdan göz kırpmış gibi görünüyor,” dedi. “Denemek istersen bindirebilirim seni.”

Tam, en son sürüş deneyimimde arabayla bir yerden uçup aylarca komada kaldığımı söyleyecektim ki Bizon’un, saatini kontrol edip kalabalığa doğru o gür sesiyle bağırması sözümü böldü:

”Gece yarısı yaklaşıyor!”

”Yarış başlıyor! Beyler ve Bebekler, arabalarınıza!”

Kalbimin ritmi arttı birden. Bütün bu delilerle yarışacağımızın düşüncesi endişelenmem için yeterliydi. Araba kazalarından da travmam olduğunu söylememe gerek yoktu herhalde ama itiraz ederek Mert’i ikna etmeye çalışmadım hiç, bu yarışa paramı koymuştu ve ben o arabada olacak, kazanması için ona bildiğim bütün tehditleri savurarak onu motive edecektim.

Kimse paramı böyle çöplüklerde çar çur edemez!

Mert’in peşinden arabaya bindim ben de. Şarkılar dahi değişmiş, gerilim ve heyecanı artıracak ritimlerle insanları

‘sür ya da öl’

ruhuna sokmaya başlamıştı. İlk iş emniyet kemerimi güzelce bağladım tabii. Nefeslendim, sürücünün Dazlak değil de Tiramisu olduğunu düşünmeye çalıştım, tecrübeli olmalıydı en az 8 yıldır buralardaysa.

O Tiramusu, Dazlak

değil

, sakin ol.

Araba ağır ağır hareket etti başlangıç çizgisindeki yerine doğru.

Kalabalığı yavaşça yararken insanlar çılgına dönmüş, alkışlar, ıslıklar, tezahüratlar, camlara yapışıp bir şeyler söyleyenler birbirine karışmıştı. Hatta birkaç kadın Mert’in tarafından cama kocaman kırmızı rujlu bir öpücük bile bıraktı.

Herkes anın heyecanına kapılmış, shotlar atılmış, soğukla kısacık şortlar giyerek alay eden uzun bacaklı kadınlar start çizgisine gelmiş, bayraklarını sallamaya, tansiyonu artırmaya başlamıştı. Yan yana dizilmiş arabaların motorları gürlüyor, arka tekerlekler acı içinde çığlık atarken yükselen dumanlar, geceninin sisine karışıyor ve tezahüratlar, şarkının bir parçası mı değil mi anlaşılmıyordu.

Bayrağın inmesini beklerken derin bir nefes aldım ve ”bu yarışı kazanamazsan gece kapını kilitle,” dedim emin bir

şekilde. ”Paramı kaybetmeyeceksin.”

”Ne cimri karısın,” diye söylendi direksiyon başında.

”Uygar’dan bütün malımı mülkümü geri alacağım zamanlar hiç gelmeyecek mi sanıyorsun?” karışılığını verdim şüphe etmeden. ”Kumarda çarçur etmene izin vermeyeceğim o parayı.”

Bana omzunun üzerinden baktığı sırada kendinden emin bir sırıtma esir aldı dudaklarını. “Kaybetmeyeceğim,” dedi ve ardından önüne dönüp artık sadece yola kilitlendi.

”Hazır mısın Sarışın?”

Değilim

.

Ve Roze’nin bayrağı indirmesiyle beraber 13 araba da ileriye doğru bir yırtıcı gibi bütün gücüyle atıldı. Anında vücudum geriye gitti, koltuğa sertçe yapıştım ve kafamı bile oynatamadım. Motor, patlayan egzoz ve lastiklerin çığlık sesiyle de kulaklarım tırmalanmaya başlamış, yüzüm buruşmuştu, bu olağanüstü hıza alışamadım birkaç saniye boyunca.

Düz bir yol değildi elbette, konilerle çevrelenmiş kıvrımlı, keskin virajları olan asfalt bir yoldu. Bu yüzden biraz düz gitsek az sonra hemen arabayı yanlayacak şekilde dönüyor, kayıyorduk. Bu kıvrımlardan ötürü vücudum bir sağa yatıyor bir sola yatıyor ve saçlarım dağılıyordu.

Bugün kesinlikle öleceğiz.

Ama en azından kazanırken ölebiliriz çünkü başta Mert geride kaldı diye etrafta kimse yok sanırken, herkesten önde olduğumuz için etrafın boş olduğunu anladım.

Kalbim ağzımda atıyordu ama bunun hoşuma gitmediğini söyleyemem. Etrafa bakarken, drift çekerken tozu dumana kaldırışımızı, yol kenarlarındaki konileri santimlerle ıskalayışımızı ve arkamızdaki arabaların öne geçmemesi için her seferinde arabayı manevralarla hareket ettirişimizi izledikçe heyecandan nefesim kesiliyordu.

Mert domine ediyordu yarışı. Agresif sürüşü, arkasındaki kimseyi öne getirmeyecek kadar kurnaz hamleleri ve virajlardaki korkusuz keskin dönüşleriyle de bir süre, hatta neredeyse koca bir tur boyunca yarışı domine etmeye de devam etti

Fakat bu birinciliğimiz fazla uzun sürmedi. Tarzan, o çok övdüğü canavar dişli Supra'sıyla resmen yanımızdan bir şimşek gibi geçti. Asıl canavar oymuş gerçekten de. Egzozunda tüfek var ve ateş ediyor sanıp kulaklarımı bile tıkadım korkuyla.

Hassiktir…

Tarzan, elbette racon da kesmeliydi, arabayı yavaşlatıp camdan kafasını çıkardı ve bize doğru baktı:

"Arabanı yıkatmayı unutma Tiramisu!"

diye seslendikten sonra da dönüşte, arka tekerleri asfalt yolun dışına, toprak kısma attı ve bilerek kaldırdığı toz yüzünden ön camımız toza bulandı.

Kısa bir anlığına etrafı göremedik bile toz duman içinde. Mert hemen suyu ve silecekleri çalıştırdığında da Tarzan çoktan fark atmıştı. Sadece o değil, birkaç kişi daha geçti bizi bu duraksamadan ötürü.

"Pezevenk,"

diye söylendi sinirle Mert de arkasından.

Resmen dördüncü sıradaydık, bir süre de öyle kaldık. Kaç dönemeç geçtik ama bir türlü diğer arabaların arkasından çıkamadık. İyice kalp atışım hızlanıyor, geriliyor, oturduğum yere sığamıyordum artık.

"Geç şunu!" diye bağırdım sonunda dayanamayıp. "Ne diye götünü kokluyorsun arabaların, bassana gaza!"

Üçüncü veya dördüncü turdu, bitmesine az kalmıştı ve Mert de iyice gerilmişti.

"Basılsa basmaz mıyım ben lan!" diye çıkıştı bana. Öndeki arabalar geçmesine izin vermeyecek şekilde daima Mert'in önüne kırıyorlardı.

”Orospusu yaptı millet seni!” diye üste çıktım, her an direksiyonuna yapışmamak için kendimi zor tutarken. ”Bastığın halin mi bu? Koşarak geçerim seni!”

Paralarım… Gitti paralarım…

Tam karalara bağladığım anda küfürlerim Mert’te işe yaramış olmalıydı ki sert bir dönemeçte cama yapışmama sebep olacak ani bir manevrayla öndeki iki kişiyi de geçti. Neredeyse arabanın kıçı onların arabasına sürtecek kadar yaklaştığı için iki araba da yavaşlamak zorunda kaldı.

Geriye sadece Tarzan kaldı.

Kanım kaynıyordu o arabaya bakarken, kıpır kıpırdım ve mümkün olsa arabadan atlayıp Tarzan’a yapışırdım.

”Sikeceğim şu Mogli kılıklıyı, bir şey yap!”

Sağ olsun, gerçekten de yaptı. Dönemeçler her şeyi değiştirebilecek kadar kritikti, bitiş çizgisinden birkaç dönemeç öncesinde agresif manevralarıyla Tarzan’nın arabasına yetişti.

Kısa bir anlığına burun buruna gittiğimiz için bitiş çizgisini de öyle geçeceğimizi sandım ama son dönemeçte Mert, arabanın kıçını Tarzan’ın önüne doğru öyle güzel kaydırdı ki Tarzan’ın yavaşlamaktan başka çaresi kalmadı.

Ve bitiş çizgisini santimlerle önce biz geçtik.

Elim ayağım titriyordu ve boynum da kaskatı kesilmişti gerginlikten. Zar zor açabildim ağzımı ve

”biz kazandık,”

diye mırıldandım şaşkınlık içinde.

Mert arabayı yavaşlatıp çılgına dönene kalabalığa doğru sürerken, ben de ”kazandık!” diye sevinçle cırladım yerimde. ”Paramı kaybetmedim! Kazandık! Hepsini geçtik!”

Kıpır kıpırdım, daha önce hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiş, hiç bu kadar yerimde sabit oturmakta zorlanmamıştım. Bu gerilim, risk, kazanacak mıyım kaybedecek miyim telaşı, az daha ölecektim düşüncesi ve elbette zafer… Sanki bütün vücuduma elektrik akımı salmışlar

da ölen bütün hücrelerimi diriltip beni hayata geri getirmişler gibi!

Mert arabayı kalabalığın ortasında durdurup motoru kapatırken, bana doğru ciddi bir ifadeyle, ”bir daha bana öyle küfürler… et,” dedi, kaşları hep çatık. ”Yarışırken et.”

Derin nefesler alırken sırıtmaya başladım kendimi tutamadan. ”Motive ediyor değil mi?”

İnsanlar arabanın dibine girmiş, çıkmamızı bekliyor, tezahüratlar ediyor, camlara vuruyorlardı. Sonunda daha fazla sabredemediler, kapım açıldı birden ve kollarımdan tutulup dışarıya çekildim.

Beni görenlerin coşkusu daha da arttı, ıslıklar kulaklarımı tırmalamaya, bağrışlar kafamı karıştırmaya başladı.

”Shot shot shot!”

Beni çeken adamı tanımıyordum bile ama uzattığı shot bardağını reddetme fırsatı bile bırakmadı bana. Israrla elimi tutup ağzıma götürünce ben de kafaya diktim birden, ne bileyim?

İçkiler dikildi kafalara. Tebrikler, gülüşmeler, bulabildiği her şeyi içmeler, herkes yarın ölecekmiş gibi şu anın tadını olabildiğince çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Ve birden başka biri tuttu beni, el değiştirdim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımın altından kafasını geçirdi o kişi ve ayağa kalktığında beni de omzunda havaya kaldırdı.

Tiz bir cırlamayla tepki verip saçlarına yapıştım birden düşmemek için. Resmen omzunda oturuyordum!

Kim olduğuna baktığımda Tarzan’ı gördüm tabii. Dengemi artık koruyabilsem de saçlarını hırsla çekiştirmeyi bırakmadan, ”ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştım ona.

Gülüp eğleniyor, beni ciddiye almıyor, başka biri ise bana alttan yeni bir shot bardağı uzatıyordu.

”Kes şunu!” dedim öfkeyle kafasına tokat atarken. “Hemen beni indi-”

”Sarışın! Sarışın! Sarışın!”

Çılgınlar gibi bağrıyorlar. Başımı kaldırıp da etrafa anca o ses yüzünden bakabildim. Yüzlerce insanın arasında Tarzan'ın omzunda duruyor ve bütün Santral'e yukarıdan bakıyordum.

Herkes ama herkes eğleniyor.

Kaybedenler bile hiç bozulmuş gibi görünmüyor. Az önce yarıştığımız birkaç kişi bana bakarak içkisini bile kaldırıyor ve yüzlerindeki o samimi sırıtmayla selamlıyor beni.

Vay be…

Hırs olsa dahi nefretin pek olmadığı bir yer. Ben kaybetseydim nasıl da bütün bu yeri yakmak isterdim ama… Çok ayrı dünyaların insanları olmalıyız.

"Sarışın, Sarışın, Sarışın!"

Bütün huysuzluğumu ve Tarzan'ın saçını başını yolma isteğimi aldı bu manzara. Gülmeden, galiba ilk defa herhangi bir eğlenceye dahil olmadan edemedim. O kadar uzun zamandır gülmüyormuşum gibi kaslarım da şaşırdı bu duruma, ağzım garip bir hal aldı sanki ama sonunda bu azmış kalabalığa gülebildim.

Roze hemen yanımızdaydı, bana yeni bir shot bardağı uzattığında onu da aldım ve tekte diktim kafaya. Mert ötede yarıştığımız adamlardan biriyle konuşuyordu. Tarzan beni omzunda ona doğru götürdü.

Alkol hemen kanıma karışmaya başladı sanırım, Tarzan'ın saçlarına tutunmasam geriye doğru düşecektim ama o zaman da yere çakılmazdım herhalde bu kalabalıkta. İnsanlar, şarkıya uyarak dans ederlerken adım atacak yer bırakmamışlardı doğru düzgün. Kalabalığı hiç sevmeyen, hemen daralan biri olarak, nasıl bu kadar insana katlanabildim, hatta bunu eğlenceli bulabildim, hiçbir fikrim yok. O kalabalığı su gibi görüp yüzmek bile istedim aralarında.

Özgürlük böyle bir his demek.

Tarzan beni, Mert'in arabasının kaputuna oturacağım şekilde yavaşça indirdi. Hayret ki Mert kafayı yemedi arabasına oturdum diye, umursamadı bile.

Bu sırada birkaç kişi daha geldi yanımıza, yarıştığımız kişilerdi bunlar. El tokuştular diğerleriyle ve centilmen davranarak, ”iyi maçtı,” dediler.

”Döşedik,” dedim dürüstçe, hiç sportmenlikle uğraşmadan.

”Karım yaptım hepinizi,” diye katıldı Mert de pisliğime. Bazen de net olmak gerekir işte.

Tarzan, kenarda kollarını birleştirmiş duruyor ve ”kardeş olabilir misiniz siz?” diye takılıyordu.

Hemen bir mide bulantısı yükseldi tabii.

”Iy…”

Roze de dudaklarında sigarayla yanıma oturdu. Ya da sigaraya benzeyen bir zıkkımla. Kısacık bir etek sarıyordu ince bacaklarını, eteğin kemeri eteğin kendisinden daha uzundu herhalde. Fileli çorapları yırtıktı ve küçük cepleri olan, fermuarlı karmakarışık bir crop giyiyordu.

Mert bir tarafta arabanın kaputuna yaslanmış, çocuklarla konuşuyor, ben ve Roze kaputun üstünde ne için olduğunu bile bilmediğim bir konuda gülüşüyor ve birilerinin bize getirdiği çerezleri, insanlara atıyorduk çaktırmadan. O çerezlerden birkaçını Mert’e de attım ama tabii, o hemen ensesinde gözleri varmış gibi dönüp beni buldu ve ters ters baktı bana.

Az sonra Bizon’un dev cüssesi kalabalığın arasından sıyrıldı, elinde küçük spor bir çanta tutuyordu. Çantayı Mert’e verdi.

Param gelmiş olmalıydı!

Hemen dizlerimin üzerinde doğruldum ve bunu yaparken de düşecek oldum ama Roze tuttu beni. Mert’in tarafına dikkatle yanaşıp omzunun üzerinden elindeki çantaya baktım.

”Bakayım,” diye burnumu soktum iyice. Banknotları görünce de gözümden ışıtlılar çıktığından emindim.

Mert’in omzuna tutunup onu sarstım birden heyecanla. ”Üç katını mı kazandık şimdi biz?”

Şimdi anlıyor gibiyim kumar neden bir bağımlılık.

Mert de buna sırıttı ve çantayı kapatıp pencereden içeriye attı.

”Bir daha yapalım!” diye sevinçle sarstım onu yine. ”Bu sefer hepsini yatıralım!”

Mert bile, ”orada dur,” dedi bana. ”En son böyle dediğimde az kalsın babannemi de kumarda kaybediyordum.”

Can sıkıntısıyla geri oturdum kaputa, Mert de bu halime bakıp yaklaştı bana doğru. ”Bir daha kazanamayız,” dedi.

”Hepsini geçtik. Bir daha geçeriz.”

Dudaklarını yalayıp omzunun üzerinden Tarzan’a baktı ve ”bilerek kaybetti,” dedi.

Kaşlarım çatıldı hemen. Tarzan ileride arabasının yanında diğer yarışçılarla konuşurken, ”neden?” diye sordum kafa karışıklığıyla.

Bana,

ciddi misin,

der gibi baktı. ”Eli sikinde sürseydi bile yolun tozunu yuttururdu bize.”

Bir sigara dalı çıkardı paketten ve elini siper ederek ucunu tutuşturdu. ”Adil olsun diye yavaşladı birkaç kere ama şansımızı çok da zorlamayalım.”

O kadar parayı adil olmak için mi kaybetti yani? Enayi.

Tarzan’ın enayiliğini geçip, ”ben de araba istiyorum,” dedim sonunda. Bu gece buna karar verdim. Ben kesinlikle araba kızıyım. O her ne demekse artık.

Bir gün kesinlikle yarışmam ve bu insanlara risk nasıl alınır göstermem lazımdı.

”Madem benim paramla daha fazla para kazandık-”

”Benim sürücülüğümle,” diye ekledi.

Bozmadan, ”bana da araba alın,” dedim emrivaki bir tavırla.

”Araba mı alalım? İlk günden uçarsın bir yerden. Senin sürücülüğüne güven mi olur?” diye sıraladı hiç acımadan. ”Trafik Canavarını ‘sarışın’ diye anlatırlar artık derslerde.”

”Benim param değil mi?” diye çıkıştım ona, hareketlerini göz hapsine alırken. ”İstersem araba alır ve herkesi ezerim.”

Hatta, hemen Tarzan'ın Supra'yı gözüme kestirdim ve onu işaret ederek, "ondan istiyorum," dedim.

Güldü, "bütün dünya istiyor, sıraya gir," diye geçiştirip yerimi bildirdi bana. Hevesimi kırdı kısacası, neyse ki fazla takılmadım.

Az sonra da bir işi çıkmış gibi meşgul görünerek bize doğru yaklaştı tekrardan. Roze'ye, "iki dakika bak şuna, hemen geliyorum," diye tembih etti.

Şüpheli.

Roze'nin incecik kızıl kaşları çatıldı. "Şuna mı? Ağzını topla dazlak herif."

Mert hiç buralı olmadan çekip giderken, ben kıza hayretler içerisinde baktım. "Sen de mi ona dazlak diyorsun?"

Omuz silkti. "Gözü gören herkes öyle diyor."

Belki de ben burada insanlarımı bulmuşumdur. Belki de bu ilahi bir tür işarettir.

Bu sırada biri yeni bir içki daha uzattı bize. Kim verdi, içine bir şey kattı mı, zehir mi, hiç umrumda değildi, diktim kafaya!

Roze de iyice yanaştı bana, kendi sigarasını dudaklarımın arasına kaldırdığında ona itiraz etmedim. İlk nefesi aldığım gibi öksürdüm ama ikincisi çok doğal geldi.

"Sigara değil bu," dedim dumandan gözüm yanarken.

"Sinirlerini gevşetmene yardımcı olacak."

Yeni bir nefeste her şey çok daha iyiydi. "Sinirlerimin… çalı çimenle gevşeyeceğini hiç sanmıyorum," dedim dürüstçe.

Kaputa uzanmış, sırtlarımızı ön cama vermiş, kalabalığı, dans etmelerini ve bir gün böbrek yetmezliğinden ölmeyeceklermişçesine alkolü su gibi tüketmelerini izliyorduk.

Ama Roze bunu sadece izlemek istemedi anlaşılan, kolumu tutup, "benimle gel," dedi ve kaputtan indi. Hiç itiraz etmedim, edebilecek kadar da irademin yerinde olduğunu sanmıyordum. Mayışmıştım ama fiziksel olarak değil, aksine bana içirdiği zıkkım enerjimi yerine getirmiş ve kanımın

içinde çoktandır gezen alkolü de tetikleyerek kıpır kıpır yapmıştı beni. Sadece zihnim uyuşuktu.

Düşünmemek,

ne kadar büyük bir nimet o an anladım.

Her düşünce paranoya ve korkuyla, sanrı ve kabuslarla birleşince gün boyu fiziksel hiçbir eylemde bulunmasa bile yorabiliyordu insanı. Şimdi ise hiç düşünmeyerek, bir aptal gibi, kukla gibi kalabalığın, tansiyonun, o an her ne seviliyor ve isteniyorsa onun beni yönetmesine izin verdim.

Çok uzaklaşmadan kalabalıkta yer edindi bize Roze. Yine bir arabanın yanındaydık, dehşet bir şeydi, yan tarafı tamamen canavar pençesiyle çizilmiş gibi boyanmıştı.

Oradaki kızlara da ”Uygar'ın da böyle eğlenceli arabası olsaydı keşke,” diye söylendiğimi hatırlıyorum başım dönerken.

Kızlar sanki hayatlarında ilk defa beni görmemişler gibi ilgiyle sardılar etrafımı. ”O ne kullanıyor?

”Bilmiyorum. Kasalı büyük bir şey,” diye salladım nasıl tarif edeceğimi bilemeyerek.

”Kasalı mı?” Güldüler. ”Pikap gibi bir şey mi?”

Roze koluma tutunuyor ve çenesini omzuma yaslıyordu.

”Brabus,”

diye böldü onları bu sırada. ”G Kasadan bahsediyor.”

Gülüşler durdu birden ama şarkı durmamıştı. Roze'ye yaklaşarak, ”sen de mi Uygar'ı tanıyorsun?” diye sordum, arabasını bildiğine göre.

”Evet.”

Kollarını tutuyor, ona eşlik ediyordum. ”O da mı geliyor buraya yoksa?”

Sesini duyurabilmek için bana doğru eğildi. ”Eskiden gelirdi.”

”6-7 yıl kadar önce mi?” diye tahminde bulundum.

”Evet.”

Beni tanımadıklarına göre aramızdakileri de bilmiyorlardı demek.

Roze, düşüncelerimi bölerek, ”genelde motor sürerdi o zamanlar,” diye devam ettirdi.

Motor… Uygar ile motor çok zıt geldi kulağa. Ne şimdiki hayat tarzına ne de giyim kuşamına motorlar, yarışlar, sokaklar yakışmıyordu.

Ama motor fikri uzak gelse de anılarımın arasından seçebileceğim kadar tanıdıktı da. Silik bir anı olsa da, Uygar’ın beni karşısına aldığını, motor kaskını kafama geçirdiğini ve motorda arkasına otururken kollarımı sıkıca onun beline doladığımı hatırlayabiliyordum.

Geçmiş Meira bir de. Böyle şeylerden nefret edecek birine benziyordu oysa.

Birileri yine içki getirdi, kusacaktım artık ama Roze benim için de aldı bir bardak. Kaşlarımı çatarak baktım bardağa. ”Alkolle aram…” sıkıntıyla nefesimi saldım, ”iyidir. Bu yüzden uzak durmalıyım.”

Roze’nin tek kaşı havalandı. ”Sapıtanlardan mısın?”

”Çok.”

Ve sırıtmaya başladı. ”Güzel. Çok güzel.”

İrademin bedenimi çoktandır terk ettiğini söylemiştim, bu yüzden bu sefer de itiraz etmeden gönderdim zehri gırtlağımdan aşağıya. Geçtiği yerleri yaksa da birkaç saniye sonra tadı gidiyor, etkisi kalıyordu geriye.

Roze’nin elleri kolları üstümdeydi, benimkiler de onun bedeninde elbette. ”Fazla gerginsin,” diyordu bu sırada bana.

”Peşimde tarikatçi teröristler var, evet, biraz gerginim.”

”Ne?” Yüzü aydınlandı birden gülerken. Kulağıma doğru eğilmiş, ”çok ilginç bir kızsın,” diyordu bana. ”İç. İçtikçe senden daha da garip şeyler duyacakmışım gibi hissediyorum.”

”İnanmayacaksan sorun yok. Anlatırım.”

”Santral’de olan Santral’de kalır.”

”Umarım,” diye sundum temennimi. ”Bütün bunlar Uygar’ın kulağına giderse…

Hah…”

Yandan geçen çocuğu yakalayıp içkisini aldım elinden. ”Bir bardak daha alayım ben en iyisi.”

Roze parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp saçlarımı iyice karıştırıyordu. Hareket etmemi istiyordu, tamamen kendimi bırakmamı, akışa uymamı, üzerimdeki ölü toprağı atmamı. Ben de bunu istiyordum açıkçası, Roze’ye de uydum. Çevremdeki kızlarla sırt sırta verip dans ettim.

Ötede arabasına yaslanmış, çevresindekilerle muhabbet etmekte olan Tarzan’ın bana baktığını fark ettim. Kendimi kasmayı bırakıp eğlenmeye başlamama sevinmiş gibi görünüyordu, bakışlarımız kesişince içkisini kaldırıp gülümsedi.

”Hey,” diye yanaştım Roze’ye, gözlerimi Tarzan’dan ayırmadan. ”Tarzan erkek arkadaşın mıydı?”

Gülümsedi ve gamzesi gözler önüne serildi. ”Evet ve sen sormadan söyleyeyim hayır, sana sarkmıyor. Erkeklere karşı bile böyledir. O herkesi sever. Nefret etmek ve surat asmak için yeterince uzun yaşamıyoruz, der hep.”

Nefret etmek ve surat asmak için yeterince uzun yaşamıyoruz, demek.

Uygar’ı da böyle yapma formülünü soracaktım aslında ama onun yerine, ”kesin Mert onu çok zorbalıyordur,” dedim.

”İnanır mısın? Hiç! Her kötü davrandığında Tarzan onu öpmeye çalışır çünkü. Sıkıyorsa zorbalasın!”

Bu bilgi beni keyiflendirdi, Roze ise biraz daha sokuldu bana.

”Santral’de nefret olmaz Sarışın. Bu yüzden gerçek isimlerimizi, sabah gittiğimiz işlerimizi ve maskelerimizi geride bırakır, takma isimlerle yaşarız burada.”

Kollarımı boynuna doladım, onun elleri ise belimde, hatta kalçalarımdaydı. Büyük bir ilgiyle dinliyordum onu çünkü ‘nefretsiz’ bir yer bana masal gibi geliyordu. Nefretsiz bir yer mi? İnsanlarla dolu olduğu halde mi?

Başım dönüyor, midem bulanıyor olsa da hayatımda hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.

”Demek böyle bir hayatın var,” diye mırıldanıyordum, elbette özendiğimi belli etmekten kendimi alıkoyamadan. “Biraz daha bahset bana bundan.”

”Sarışın,” dedi Roze de bir eliyle tatlı tatlı yanağımı okşayarak. ”Bir göz kırpmasına sığabilecek kadar ani ölüm. Ben sadece yaşamak istiyorum. Her anımı son anımmış gibi düşünmek istiyorum. Tek bir hayatım var ve onu da en küçük monotonluğa harcayamam. Kimseyi dinlemek istemiyorum. Stabil bir hayat, evlilik, çocuk, hayatım boyunca taksidini ödeyeceğim mobilyalar istemiyorum; sadece mutlu olmak istiyorum ve tekdüze bir yaşam da beni mutlu edebilecek bir şey değil. Ben Roze olmak istiyorum.”

Belki Roze ile evlenirim. Bilmiyorum.

Onu büyük bir ilgiyle dinlediğimi gören Roze de gülümsedi ve kulağıma doğru eğildi. ”Senin hayat anlayışın ne Sarışın?”

Şu anlık sadece hayatta kalmak ama, ”ileride özel bir şef tutmak olabilir, yemek yemeyi severim,” diye sesli bir şekilde devam ettim.

Herhangi bir dünya görüşü geliştirebilecek kadar kendimi bok çukurundan çıkartamadım henüz. Roze de buna güldü, belki de deli olduğumu düşünüyordu. Ben de Roze’nin deli olduğunu düşünüyordum. Ve kesinlikle bir tanrıça olduğunu.

Öyle şarkılar çalıyordu ki hangi zamanda olduğumuzu sorgulatıyordu bana. Bu yer kesinlikle 2000lerin başında kalmış.

Dans ederken, bedenlerimiz şarkının ritmiyle birbirine sürterken, kıvrılırken, saçlarımız uçuşurken kendimi kaybettim biraz. Sıcakladım, üzerimi çıkardım, içimde dantelli bir bodysuit vardı. O zaman çok daha iyi anladım bu dondurucu soğuğa rağmen bu insanlar nasıl yarı çıplak durabiliyor diye. Mümkün olsa derimi bile söküp atarım üzerimden, öylesi bir sıcaklık basıyor insanı işte!

Roze arkamdaydı bu sefer. Kalçalarımdan tutup bedenimi iyice kendisine yasladığında iki elimi de omzumun üzerinden

geriye, Roze'nin saçları arasına, ensesine doğru attım. Bu şekilde ona eşlik ediyor, parmaklarımla onu okşuyor, kafamı geriye, omzuna doğru yaslıyor ve gözlerim de kapalıyken bedenimi ona sürtüyordum.

Roze'nin elleri ise her yerimdeydi. Kalçalarımın iki yanından tutarak bedenimi ona uyacak şekilde kıvırmama yardımcı oluyor ve beni istediği gibi kullanıyordu.

Kalçalarımı kıvırtarak ve Roze'ye sürünerek alçalmaya başladım.

Çevreden birkaçının ıslık çaldığını duydum. Tamamen somut bir dünyadan soyut bir dünyaya geçmiştim sanki. Öylesine gevşemiş, kendimi kaybetmiştim ki sırıtmadan, aptalca şeyler düşünmeden duramıyor, içtikçe içiyor, içtikçe sapıtıyordum.

Arkamda Roze, önümde başka bir tanrıça, kim kim bilmiyordum bile, dünyanın en güvenli ve en eğlenceli yerindeydim. Bütün sorunlardan, hayatımın bütün kasvetinden, renksizliğinden uzakta bir evrende, olabildiğince gürültülü, olabildiğince pozitif ve renkli bir cennetteydim.

4 Meira da böyle bir hayat yaşamadı. 4 Meira da eminim ki hiç bu kadar eğlenmedi. 4 ayrı cehennemde yaşadı ve kendisini deşecek kadar bile çıldırdı. Şimdi de bu rahatlık, bu umursamazlık imkansız geliyordu kulağa.

Ama çok geç dank etti bütün bunların uzun sürmeyeceği kafama. Hatta, sadece bu geceye mahsus olduğu, bir daha muhtemelen buraya asla getirilmeyeceğim, Uygar'ın bunu istemeyeceği gerçeği vardı ortada.

Hassiktir, ben kaçmayı unuttum…

Bütün bu hayalden geç de olsa uyandım. Başım bu kadar dönerken yere kapanmamamın tek sebebi insanların bedenlerinin buna engel olmasıydı. Etrafıma bakınıp ayılmaya çalıştım bir süre.

Soluklandım ve Roze'nin dikkatsizliğinden yararlanarak kalabalıktan sıyrılmaya çalıştım hemen. İnsanların arasından kendime yer açarak, beni danslarına katmaya ve içkiler sunmaya çalışanları atlatarak zar zor sıyrılabildim o kalabalıktan ve daha rahat bir yere geçtim.

Ama daha iki adım atamamıştım ki biri çıktı karşıma.

Zor duruyordum ayakta, kafamı kaldırıp da kim olduğuna bakmaya çalıştım.

”Bir sonraki yarışta olacağım,” diyen kişi bir yabancı herifin tekiydi. ”Binmek ister misin Sarışın?”

”Hayır,” deyip geçiştirdim ve onu geçmeye çalıştım ama kollarımdan tutarak tekrardan önüme geçti.

Can sıkıntısıyla, “piç kurusu,” diye mırıldandım kendi kendime, ayakta bile zor duruyordum.

”Ne dedin?” Bir anlığına şaşırıp bozulsa da yine de sarhoşluğumu fırsat olarak görüp güldü ve kolumu okşadı ısrarla. ”Hadi ama, yapma Sarışın.”

Sonunda adamın neye benzediğini seçebildiğimde de yüzümü buruşturdum.

”Iy…

Çok da çirkinsin. Çek ellerini üzerimden!”

Hayretle soludu çocuk ama kollarımı da bırakmadı. ”Ciddi misin sen? Ne sanıyorsun kendini? Sadece arabama binip binmek istemediğini sor-”

”Ben bineyim,” diye bir ses duyduğumda sarhoş koca kafamı o tarafa çevirmek yıllar geçmiş gibi hissettirdi bana.

Mert, elbette.

Bir yerlerden çıkıverdi Mert ve kaşla göz arasında beni geriye çekerek çocukla arama girdi.

”Gel,” dedi Mert adamın burnunun dibinde solurken, ”ben bineyim sana.”

Çocuk, karşısındaki adamın onun tek bir hareketini ve ters bir sözünü tetikte bekliyormuş ve bunu hemen bir tehdit olarak algılayabilirmiş gibi duruşuna karşı, bütün öz güvenini yitirdi ama bunu belli etmemeye çalıştı.

”Sadece teklif sundum,” diye açıklamaya çalıştı sakin kalarak.

”Ben de kabul ettim,” dedi ciddi bir ifadeyle Mert.

”Sarışınaydı teklifim, sakin ol Tiramisu,” diye sırıttı pişkin pişkin. ”Santral’de kavga olmaz, nefret olmaz, unutm-”

Mert’in hareket ettiğini bile görmedim, o kadar ani bir yumruk savurdu işte ve adam, suratının ortasına yediği darbeyle beraber dağılıp yere yuvarlandı. Şimşek gibi, yumruğun sesi yumruktan önce gitti sanki ya da ben çok sarhoşum.

Mert ise ceketinin yakasını düzeltip, ”unutmam,” diye karşılık verdi sözüne ve bana doğru döndü.

Adam yerde burnunu tutup kıvranırken ben de Mert’e bakıp sırıttım.

”Gören de beni çok önemsiyorsun sanır,” diye keyifle ona takıldım sırada Mert kolumdan tutarak beni kalabalığın içinde yönlendirdi.

Adamın yanından geçerken tekme atmayı ihmal etmedim tabii. Ciyakladığını duydum arkamdan.

Mert ise, ”seni dinleyen aklımı sikeyim,” diye hem bana hem de kendisine söyleniyordu. ”Ne yapıyorsun? Ne diye içiyorsun?”

Üstümden çıkarıp attıktan sonra nerede bıraktığımı bile bilmediğim kazağım elindeydi, yüzüme attı ve ”giy şunu,” dedi.

”Sıcakladım ama.”

”Hasta olup başıma kalacaksın, giy üstünü.”

El mecbur kazağımı üstüme geçirmeye çalıştım ama ya kafam çok büyüktü ya da kol kısmına kafamı sokmaya çalışıyordum. Mert söylene söylene kazağı düzeltti ve sonunda saçlarım elektriklense de kafamı geçirebildim boyun kısmından.

Mert ise o kalın kaşlarını çatarak, yüzünde ciddi ve sert bir ifadeyle bana yaklaştı ve bir köpek gibi kokladı beni.

”Ot mu içtin sen?”

Omuz silktim. ”Bilmem. Ne verirlerse içtim.”

”Siktir…”

dedi dazlak kafasını sıkıntıyla, şimdi ne yapacağının düşüncesiyle okşarken. ”Sen de sapıtmaya yer arıyormuşsun! Sabah erkenden evde olacak Uygar, o zamana kadar düzelmezsen yarrağı yedim.”

Hemen kara kara düşünerek bir plan oluşturdu kafasında. Ciddi görünerek, ”eve gidiyoruz,” dedi öncelikle, ”çamaşır suyuyla derini yüzene kadar yıkanıyorsun, kıyafetlerini imha ediyoruz ve bulabildiğimiz bütün kafeini gırtlağından aşağıya gönderip tokatlayarak ayıltıyoruz seni.”

Onu büyük bir umursamazlıkla duymazdan gelip, ”hey Mert,” diye yanaştım ona cilveli cilveli. ”Hiç alkollüyken araba kullandın mı? Kullanalım mı?”

”Bırak saçmalamayı,” dedi beni yürütürken.

”Dönemeçlerden yeterince hızlı dönersek takla bile atabiliriz. Bak,” dedim heyecanla, ”bir fikrim var. Bütün paramızı bu yarışlara yatırıyoruz şimdi, tamam mı? Sonra, ben her adama tek tek, yarışı bırakmaları halinde onları öpme sözü veriyorum, sonra bu enayiler durunca da paraları topluyoruz, bir güzel sakalımızı sıvazlayıp kârımıza bakıyoruz. Nasıl fikir?”

Ters ters baktı bana. ”Uygar da beni öpsün sonra değil mi?”

Büyük bir küçümsemeyle baktım ona. ”Sen bizi ciddi ciddi Uygar ile sevgili sanmıyorsun değil mi? Bazen yakınlaşıyor olabiliriz-”

”İğrenç!

Sus!”

”Ama bu yine de beraber olduğumuz anlamına-”

”Sormadım!” diye tersledi.

”… gelmiyor. Bizimkisi biraz kuralları bozmak, bilirsin, bir şey yasaksa daha cazibelidir. Adem ve Havva’nın cennetten atılma sebebi yasaklı elmayı yemeleridir değil mi? Ben gerçekten de elma yediklerini sanıyordum. O bir sembolmüş. Aslında ne yapmışlar biliyor musun?”

Bir hınzır gibi sırıtarak baktım suratına o müstehcen cevabı vermek için sabırsızlanarak fakat birden ötelerden yükselen

gür bir sesle dikkatim dağıldı.

”AYNASIZLAR!”

Bu sesi duydukları gibi kalabalığın hareketlenmeye ve karıncalar gibi dağılıp kaçışmaya çalıştığını gördüğümde kıkırdamaya başladım. ”Aynasız insanlar korkuluyor mu yani burada?”

”Polisler geliyor aptal!” diye bağırdı Mert de.

Saatlerdir kanıma karıştırdığım bütün o kimyasallar hiç var olmamış gibi sistemimden geri çekilirken,

”ne?”

diye cırladım birden.

Mert, kolumdan çekiştirerek kalabalığı yarmaya çalışıyor ve bu sırada ötelerden siren sesleri yaklaşıyordu.

”Kim şikayet etti şimdi?” diyordu birileri.

“Kesin Salyangoz ibnesi!”

Coşkuyla çığlık attı biri,

”Hayalet!”

diye.

”Hayalet!”

”Hayalet!”

Neler oluyor?

Sonunda vardık arabaya ve Mert beni aceleyle arabaya tıkıp sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırır çalıştırmaz bir düğmeye bastı ve sanırım bununla beraber plakayı değiştirdi çünkü etraftaki birçok aracın da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Bütün arabalar, motorları gürleterek tozu dumana katarken ve Santral’i terk etmeye başlarken polis araçları daldı kalabalığa.

Kalbim gümbürdüyordu korkudan. ”Polis!” derken iri iri açıldı gözlerim. ”Mert, polisler geldi!”

Mert, vitesi geriye attı, arabayı kaydırarak sertçe döndürdü aniden ve bu sırada ”cırlama kulağımın dibinde!” diye beni paylamayı da eksik etmedi.

Oturduğum yerde kayarak eğilmeye, gözükmemeye çalıştım. Ağlak bir sesle, ”yakalanırsak biterim ben!” diye hayıflanıyor, araba sarsılarak dönerken zar zor tutunuyordum. ”Cinayet zanlısıyım ben geri zekalı maymun! Aptal! Nereye getirdin beni!”

”Sen istedin lan gelmeyi!” diye çıkıştı Mert de sertçe.

”Yalan söylüyorsun! İndir beni! Ben sizden değilim!”

Mert, vitesi atıp duruyor, kalabalığı, arabaları ve engelleri manevralarla geçiyor, bir yandan da bana laf yetiştirmeye çalışıyordu.

Panik içindeydim! 5 kişiyi öldürmekten aranıyordum, bir de illegal bir yarışta, kanımda kimyasallar varken yakalanmak da neydi öyle! Ölene kadar hapishanede çürüyeceğim!

”Yakalanma!” diye cırlıyordum arabada panik içinde. ”Sakın yakalanma! Hepsini ez gerekiyorsa ama sakın yakalanma!”

Aşağıya kaydığım yerden etrafımı seçmeye çalışırken, Roze’nin dil çıkaran arabasına yaklaştığımızı, Roze’nin sakin sakin direksiyon salladığını gördüm. Hiç umrunda bile değildi, bu durum onu eğlendiriyordu aksine. Beni fark ettiğinde de o kocaman dudaklarını büzerek bana öpücük gönderdi.

Arabalar, sonunda toprak yolu geçip asfalta gelebildi. Tek bir yol geçiyordu, arabaların yarısı sola diğer yarısı da sağa döndü. Polisler de onların peşinden ayrıldı ama yeterice polis aracı vardı peşimizde ve ısrarcıydılar. Bırakmıyorlardı resmen!

Lütfen lütfen lütfen… Bugün yakalanmayayım, bir daha hiç kimseye zorbalık yapmayacağım. Kimseye çirkin demeyeceğim. Küfür etmeyeceğim. Yemin ederim, daha iyi biri olacağım. Deneyeceğim, yani. Hanımefendi olacağım, bulduğum her zıkkımı içmeyeceğim. Mert’e bile iyi davranacağım. Deneyeceğim, yani. Uygar’ı kışkırtıp durmayacağım, çenemi kapatacağım.

İçimden bildiğim bütün duaları sıralarken ani bir dönüşle daha değişti yolumuz. Kafamı hafifçe kaldırıp baktığımda geniş bir otobana geçtiğimizi gördüm. Çevremizde 5-6 araba, arkamızda ise yine bir o kadar daha polis aracı vardı. Bize fazla yakınlardı…

Yarış arabalarının renk kattığı gecede, otobandaki ışıkların yeterli gelmediği, sisli bir yolda, şeritlerin ve çevredeki ormanlığın su gibi akıp geçtiği bir yerdeydik.

Ve tam da bu sırada Mert'in, düğmelerden birine basmasıyla beraber birden elektrikler kesilmiş gibi, gösterge paneli de dahil arabanın bütün ışıkları söndü.

Zifiri karanlığa gömüldük.

Neye uğradığımı şaşırdım. Mert'i bile görmüyordum, panik içerisinde ne olup bittiğini anlamaya çalıştım.

Sadece biz değil, bizimle beraber kaçan bütün arabalar tek tek aynı şeyi yaptı ve bütün ışıkları söndürerek gecenin karanlığına, otobana karışıp gözden kayboldu.

Şaşkınlıkla, tek kelime dahi edemeden uzandığım yerden yavaşça doğruldum ve etrafıma bakmaya çalıştım.

Ön cam ve aynalar farklı bir türdendi, çok hafif de olsa diğer araçlar, sanki gece gözlüğü görüş açısını kullanıyormuşuz gibi seçilebiliyorlardı.

Ama onun dışında, gerçek anlamıyla zifiri bir karanlıktı. Sadece biz değil, diğer bütün araçlar da aynı şekilde karanlığa gömülmüştü ve ön camımıza rağmen, arada bir yola yansıyan sokak lambalarına rağmen, sanki bir hayalet geçip gidiyormuş gibi süzülüyorlardı gecede.

"Siktir…"

diye mırıldandım fark etmeden. "Sen… ne yaptın az önce?"

Karanlığa gözüm az da olsa alışabildiğinde zar zor seçebildim Mert'i.

"Hayalet,"

dedi sesi kulağa keyifli gelirken. "Bütün ışıkları kapatıyor ve motorun sesini minimuma indiriyor. Bir hayalete çeviriyor bizi. Takip edebiliyorlarsa etsinler şimdi."

Bizimle beraber diğerleri de arka farları birkaç kere flaşlar gibi açıp kapatıyor, resmen arkamızda kalan polislerin aklını karıştırıyor, onları bu karanlığın içinde epilepsi krizine sokuyordu. Böyle giderse kaza yapabilirlerdi.

Mert de polislerin yavaşlayışına, uzunlarını açsalar dahi bize yetişemedikleri için işe yaramayışına güldü.

”Özlemişim,” diye mırıldandı kendince, sanki eski anıları canlanmış gibi.

”Hayalet demek,” dedim ben de yavaş yavaş rahatlamaya başladığım için sırıtarak.

Beklemediğim bir şekilde, ”Uygar’ın Santral’deki takma ismi Hayalet,” dedi Mert. ”Yani, eskidendi.”

Yüzünü net bir şekilde göremesem de ona baktım şaşkın şaşkın.

”Hayalet modifiyesiyle polislerden kaçmayı Santral’e Uygar getirdi,” diye açıklamaya devam etti o da. ”Santral’de bir efsane gibidir. 6 yıldır gitmese de…”

Düşünceli bir şekilde yola baktım tekrardan. Geçmişe dair anılarım oldukça sınırlı olsa da ikisinin kesinlikle apayrı insanlar olduğunu anlamamak mümkün değildi. Bambaşka insanlardı sanki.

”Neden bu hayatı bıraktı?” diye merakımı dillendirdim ben de fakat Mert sessizliğe gömüldü. Zar zor seçebildiğim yan profilinin gergin durduğunu fark edebildim sadece. O bir şey söylemeyince ben de sustum.

Dışarıda, otobanda, dönüşlerde, kim nerede belli değil, arada bir şehrin herhangi bir yerinden düşen ışıkla göze bir anlığına görünseler de az sonra hemen geceye karışarak yok oluyorlar. Tıpkı bizim gibi.

Sonunda, Mert ön farı kısa bir anlığına açtı, bu arkadaki polislere bir ipucu verdi nerede, hangi şeritte olduğumuza dair ama ışığı kapatır kapatmaz ilerideki yol ayrımına saptı. Doğal olarak bunu takip edemeyen polis arabaları, az önce Mert’in ışığı yaktığı şeritten devam ederek bizden uzaklaştı. Diğerleri de farklı ayrımlardan dönüp gözden kayboldu.

Kalbim pır pır atıyor, siren sesleri bizden uzaklaşırken adrenalinin her zerresini kanımda hissediyor, bütün bunları bir çılgınlık ama hayatımdaki en tatlı çılgınlık olarak görüyordum!

Polisleri tamamen atlatmıştık, saptığımız yol da sessiz, kimsesiz, geniş bir çıkıştaydı. Mert az sonra yavaşlamaya da başladı ve ışıkları geri açtı. Yeniden etrafı, arabanın içini, Mert'i ve kendimi görebilmeye başladığımda heyecanla sırıttım.

Fakat gür bir motor sesini duyduğumda kısa bir anlığına telaş yapıp irkildim, polislerin tekrardan peşimize takıldığını düşünerek arkaya bakmaya yeltendim.

Tam o sırada sol tarafa, sürücü tarafına yanaştı Tarzan'ın arabası ve frenlere asılıp dibimizde durdu. Camı açıktı, kolunu da dışarıya atmış, dudaklarından sarkan sigara eşliğinde rahat rahat müzik dinliyor ve bize bakıyordu.

"Hey Sarışın," diye seslendi bana doğru. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bir ara uğra da sana arabayla uçmayı öğreteyim."

Tam cevap vereceğim sırada bu sefer benim tarafımda başka bir araç frenlere asıldı. Dönüp baktığımda bunun da Roze olduğunu, aynı şekilde camdan, dudaklarındaki o muzip sırıtmayla bana baktığını gördüm.

"Yine geleceksin değil mi?" diye sordu beklentiyle.

Alt dudağımı ısırdım sıkıntıyla, etrafıma bakındım ne diyeceğimi bilemeyerek. Zor geldi nedense bir cevap vermek ve bir daha görüşmeyeceğimizin düşüncesi içimi darladı.

"Bilmiyorum," dedim sonunda, mecburen.

Roze küçümseyen bir sırıtmayla, "evini basarız," diye tehdit etti beni kibarca.

İstemeden güldüm ama yine de, "olmaz-" demeye yeltendim.

Roze, "olur!" diye atıldı.

Tarzan'ın arabası, ileriye atılmaya hazır bir şekilde gürlerken, kendisi "en yakın zamanda o halde Sarışın, kendine iyi bak," dedi ve sonunda gazı kökleyerek önden gitti.

Roze de Tarzan'ın ardından ona eşlik etti, önümüze geçti ve el frenini çekerek arabanın burnunu, tamamen bize doğru dönecek şekilde kaydırarak bizimle yüz yüze getirirken, tek farı indirdi ve araba bildiğin bize göz kırptı.

Mert buna sırıtırken, Roze arabasını tekrardan döndürdü ve gazlayarak uzaklaştı.

Bu insanlar…

şaka olmalı.

Nasıl bu kadar hayat dolu olabilirler? Nasıl bu kadar pozitif ve sevecen- Hayır hayır, kimse bu kadar iyi olamaz, kesin iki yüzlüdürler. Belki o tarikatçilerden biri bile olabilirler!

Kimseye güvenme Meira, güzel bir geceydi ama bitti gitti, asla kimseye güvenme. Sadece Khalil, ona da Meira dedi diye güven.

Yolda normal hızımıza, polislerden ve bütün Santral'den uzakta devam ettik bir süre. Gayet de huzurluydu her şey, yollar sessiz sakin, gece sisli ve bedenim, hâlâ onca adrenalin ve alkolden sebep uyuştuktu ama tatlı bir uyuşukluk. Huzurlu ve tam da ayarında bir tarzda sarhoşluk.

Fakat az sonra, Mert'in telefonunun çalmasıyla ve ekrana baktığı gibi de "Uygar arıyor!" diye seslenmesiyle beraber yaslandığım yerden fırlarcasına doğruldum.

"Ne!"

Mert'in direksiyon kontrolü bir anlığına şaşar gibi oldu, az sonra hemen toparlayıp yol kenarında durdurdu arabayı.

"

Şşş!"

diye sertçe uyardı beni konuşmadığım halde.

"Sana şşş asıl!" dedim ve elindeki telefonu kaptım. "Bana ver, sen kesin çaktırırsın!"

Mert oturduğu yerden uzanıp telefonu almaya çalıştı. "Ver şunu! Sarhoşsun! Anlar Uygar!"

Dazlak kafasına vurdum onu uzak tutmaya çalışırken. "Bırak!"

Bütün vücudumu da beraberinde götürecek kadar kuvvetle çekti telefonu ve ellerimin arasından koparıp aldı zorla.

Ben daha itiraz edemeden de telefonu açıp kulağına dayadı ve sahtesinden bir öksürükle, "buyur?" diye girişti.

Nefesimi tutmuş bir şekilde ona doğru, ne konuştuklarını anlayabilmek için yaklaştım. Uygar'ı duyamıyordum ama.

"İyi her şey," diyordu Mert de. "Meira… Uyuyor ya. Nereden biliyorum… çünkü saatlerdir bana sataşmıyor. Kesin uyuyordur."

Kendimi sıkmaktan kaskatı kesilmiştim bile, Mert de kaşlarını çattı.

"Tamam," dedi istemeye isteme. "Kontrol edeyim. Edeyim tabii."

Ve aptal herif, telefonu aşağıya indirip ayaklarıyla çıkardığı sahte yürüme sesini telefona dinletti.

Sonra da, "hmm…" dedi telefonda. "Uyuyor."

Nefessizlikten ölecektim artık, Mert ise rahat rahat, "evet yemek de yedi," dedi. "Hayır içmedim. Tamam. Bir şey olursa haberdar et."

Ve telefonu kapattı.

İri iri açtığım gözlerimle onu izliyordum. "Ne olmuş? Anladı mı?" Alnıma vurdum sertçe. "Kesin anladı! Kim öyle yürür geri zekalı! Penguen misin sen? Uygar bunu yer mi sence? Kesin yolda şu an! Bir işi de doğru yapsan-"

"Of bir sus," dedi telefonu bırakırken. "Anlamadı bir şey. Acelesi vardı zaten, gürültülü bir yerdeydi. İşi uzamış ayrıca."

Duraksadım, yutkunup Mert'in arabayı yeniden çalıştırıp yola sokuşunu izledim uzun uzun. Öyle bir yük kalktı ki üzerimden, anlatmazdım. Birden neşem hiç gitmemiş gibi geri geldi.

"Oh…

Bozuk saat de olsan arada bir doğruyu gösteriyorsun işte," diye Mert'i bile övdüm.

Ters bir bakış attı bana omzunun üzerinden. "Elimde kalacaksın haberin yok."

Sırıttım pişkin pişkin. "Hadi dazlak sür! Bugün sana daha sataşmayacağım. Şanslı günündesin."

Sabırla soludu, ”bir sıkımlık canı var,” diye mırıldandı kendince.

ℒ

Saat sabahın 5’ine varıyordu biz eve geldiğimizde. Mert beni, özenle, üzerine bastıra bastıra

, ‘çamaşır suyunda’

yıkanmam üzerine tembihleyip yukarıya gönderdikten sonra kendisi altta, salona maç izlemeye geçti. Saat 5’te.

Onca içtiği zıkkımdan sonra uyuyamazdı tabii, ben de gözlerimi pörtletmiş, hayatımı sorguluyordum lavaboda. Kesinlikle bu gece uyuyamazdım, hatta birkaç gece daha hiç gözümü kırpamazdım. Alkol uyuşukluk verse de başka şeyler de almıştım sistemime ve bu yüzden delice bir enerjiyle bütün vücudum, sistemim, sinirlerim şaha kalkmıştı.

Ben de el mecbur, sıkılıp aşağıya indim. Çok acıktığım için bir şeyler atıştıracaktım, Mert’i geçip mutfağa girdim ama onu da izliyordum bir yandan. Hâlâ alkol içmeye devam edebiliyor, kusmuyordu. Gerçek bir Tiramisu işte. Uygar ve Mert’in hep nasıl bu kadar alkol dirençleri olduğunu sorgulamışımdır. Santral’de doğup büyümüş olmalıydılar. Sadece tek bir gecede benim bile direncim artmıştı Roze sağ olsun!

Sandviçimi hazırladıktan sonra odama çıkmak üzere mutfaktan ayrıldım fakat bir anlığına gözüme ilerideki vestiyer takıldı.

Daha doğrusu, Mert’in bugün Santral’de giydiği deri ceketi.

Mert’e doğru baktım. Arkasında kalıyordum ve kesinlikle benimle ilgilenmeden yalnızca hakemi dinliyordu. Ben de bunu fırsat bilerek çaktırmadan yaklaştım vestiyere ve kaşla göz arasında deri ceketini karıştırmaya başladım. Anahtarı orada bırakmayacağını biliyordum elbette ama ben de farklı bir şey arıyordum zaten.

Ve buldum da.

İç cebinden, küçük şeffaf bir poşet içinde çıkan beyaz tozu gördüğümde sırıtmaya başladım.

”Siktiğimin keşi seni…”

diye mırıldandım keyifle. Bugün Santral'de yanımdan ayrılıp birine gittiğini ve gizlice ondan bir şey aldığını gördüğümde şüphelenmiştim zaten.

Poşeti avucumun arasında saklayıp geri döndüm, odaya çıkmaktan vazgeçip mutfaktaki bar taburesine oturdum. Orada yemeye başladım sandviçimi. Mert'in umrunda bile değildim, neden kalktım, neden gidip geldim sorgulamadı. İçkisini içmeye ve maçı boş gözlerle izlemeye devam etti.

Uzun bir süre beklemem gerekti. Sandviçimi yavaş yavaş yedim ve onu bekliyormuş gibi görünmemeye, kendi halimde takılmaya devam ettim. Önümdeki dergiyi karıştırıyordum,

hmm ne güzel elbise,

falan fistan.

Kesinlike bir ayakkabıya ihtiyacım var ve ona uyan bir çanta da fena olmaz.

Sonunda, yeterince sabırla istediğime ulaştım. Mert uzandığı yerden doğruldu, lavaboya gidecekti beklediğim gibi. İçki çok çiş getirirdi. Koridordan dönüp gözden kayboldu nihayetinde.

Birkaç saniye yetti bana. Hemen kalkıp Mert'in az önce oturduğu yere gittim ve içkisine, paket içindeki bütün tozu boşalttım. Viski içiyordu ve bardağın çeyreğini kaplıyordu sadece, bu yüzden bu kadar tozun bariz olduğunu, hemen tadın farklı gelmesinden anlayacağını düşündüm. Bu yüzden parmağımla karıştırırken bana etki etmeyecek şekilde dilimin ucuyla tadına da baktım.

Sorun yok, bu toz nasıl bir zıkkımsa artık tatsızdı ve içkiyle bir oldu. Bunun için kullanıldığına kalıbımı basardım, Santral'de birçok kişinin içkilerine bu tarz şeyler kattığını gördüm. Tabii, bu kadar fazla miktarda değil…

Yerime geçtim, sakin sakin sandviçimi yemeye ve dergimi karıştırmaya devam ettim. Mert de geri geldi az sonra, aynı yere kuruldu ve içkisini yudumladı. Hiçbir şeyi anlamayacak kadar dili uyuşmuş, tat duygusu çoktan gitmiş olmalıydı. O kadar kimyasal aklını karıştırıyor insanın, hiçbir şey anlamadı bile ve saf saf içmeye devam etti.

Yerimden kalktım, yukarıya çıktım acele etmeden. Üzerime kalın bir şeyler geçirdim ve saçlarım hâlâ ıslak olduğu için bere taktım. Hazırdım, başka bir şey almama gerek yoktu yanıma.

Daha 15 dakika bile geçmemişti ben aşağıya indiğimde. Mert hâlâ aynı yerde, sıkıntılı görünerek maça odaklanmaya çalışıyor fakat elbette bunda zorlanıyordu.

Sesimi duyduğunda da başını zar zor çevirip bana baktı.

”Neden…” Yutkundu, yakasını çekiştirdi sıcaklamış gibi. ”Ne… neden giyindin?”

Cevap vermeden ona baktım.

Kafası karışmıştı, tek bir yere odaklanamıyor, başını dehşet bir ağrı saplanmış gibi tutuyordu. Zorlanarak kalktı ayağa, bana doğru gelirken de birkaç kere devrilecek, düşecek gibi oldu ama bir şekilde bana kadar yürüyebildi.

Karşıma geçti. Ensesini tutarken, bedeninin verdiği bu anormal tepkiyi anlamaya çalışırken ve nefesi yavaş yavaş kesildiği için solukları hızlanırken, kan çanağına dönmüş gözlerini bana kaldırdı.

”Sen…”

demeye çalıştı, kesik, boğuk bir sesle. ”Ne… Sen… Ne yaptın?”

Birden yalpaladı fakat bileğimden tuttu beni.

”Sen…”

”Iy!”

diye cırlayıp telaşa kapıldım birden, ittirip uzaklaştırdım onu ve zaten dengesini kurmakta zorlandığı için sertçe yere düşmesine sebep oldum.

Yan bir şekilde yerde uzanıyor, eliyle boğazını tutuyor, sesini çıkarmaya çalışır gibi kesik kesik nefesler alıyordu. Kıpkırmızıydı suratı, gözleri, elleri; bütün damarları şişip belirginleşmişti. Boğuluyormuş gibiydi ve bu görüntü korku saldı içime.

Ama acele etmeliydim, o yerde kıvranırken ben de eğildim ve pantolonunun ceplerini karıştırdım. Anahtarı bulup aldığımda, zar zor, güçsüz bir çabayla tekrardan bileğimi tuttu ama hemen kendimi geri çektim.

Kalkacaktım fakat duraksadım, diğer cebini de karıştırıp telefonunu da aldım ondan ve öyle kalktım. Bana mani olamıyordu bile, hiçbir şey yapamadı.

Koşar adımlarla vestiyere yaklaştım, oradan da arabasının anahtarını aldım, kabanımı üzerime geçirdim ve bu süreçte de Mert'in nasıl yerde titrediğini, ağzının açık kaldığını ve bütün kaslarının gerildiğini anbean izledim.

Artık gözleri bana bakmıyordu, göz kırpmıyor, sadece ileriye bakıyor, ıkınır gibi kasılıyordu.

"Tek güzel bir gece geçirdik diye bana yaptıklarınızı unuttum mu sanıyorsun?" derken elim ayağım titriyordu korkudan ama yine de, yine de yumuşayamazdım.

"Bundan sonra Meira hiçbir şeyi unutmayacak," dedim ona acımayacağımı göstererek ve arkamı döndüm ama içimde garip bir boşluk ve yüreğimde de batıp duran rahatsız edici küçük iğneleri hissediyordum.

Dayanamadım, son bir kere daha baktım kapıdan çıkmadan önce. İçim sızlıyordu, buna nasıl engel olayım?

Mert'in ağzından çıkan beyaz köpükler eşliğinde yerde hareketsiz ve gözleri açık bir şekilde uzandığını gördüğümde yutkunmak zorunda kaldım.

Hak etti Meira, önüne dön… Uygar sana işkence ederken sesi çıkmıyordu, şimdi de senin sesin çıkmasın.

Dışarıya çıkıp kapıyı ardımdan kapattım ve artık koridordaydım.

Asansöre kadar tedirgin gözükmemeye çalışarak yürüdüm. Bu saatte etrafta kimsecikler yoktu tabii. Yine de gerginlikten ve heyecandan bayılacak raddeye gelmiştim ki asansör zemin kata kimse durdurmadan varabildi. Nihayet kapılar açıldığında da kimse üstüme atlamadı. Karanlık ve sessizdi, bir tek ileriden, çıkıştaki kulübenin oradan küçük cılız bir ışık yayılıyordu etrafa.

Arabaların arasında eğilmiş ve gizlice yolumu bulmaya çalışıyordum. Mert'in arabayı nereye park ettiğini biliyordum neyse ki fakat karşıya geçmem gerekiyordu. Küçük bir boşluktu ve her ne kadar çok uzakta olsalar da beni görebilecekleri bir açıydı ama başka çarem yoktu.

İki muhabbet eden adam seçtim ta ötede, arkaları bana dönüktü ve meşgul görünüyorlardı, bunu fırsat bilerek kalktım hemen.

Fakat şansıma, tam o anda biri kulağındaki kulaklığı tutup karşı tarafı dinledi ve birden arkasını dönüp bana baktı.

"Durun!"

diye bağırdığında birden etraf hareketlenmeye başladı. Kulübeden bir adam daha çıktı ve dışarıdan da birkaç kişinin içeriye girdiğini, bana doğru koşmaya başladıklarını fark ettim.

Küfürler ederek dönüp koşmaya başladım Mert'in arabasına doğru. Anahtara basıp kilidi önceden açtım ve kendimi bir çırpıda attım arabaya.

Düşünmüyordum, kesinlikle düşüncelerim hareketlerime yetişemezdi. Sadece ne yaptığımı bilmeden bir şeyler yapıyordum adrenalinin de etkisiyle.

O etkiyle, ne yaptığımı bilmeden ama Mert'ten gördüğüm şekilde, debriyaja bastım sonuna kadar, vitesi kontrol ettim, boştaydı, Mert de Uygar da hep park ederken boşta bırakırdı.

Sonra kontağı çevirirler. Sonra…

Sonra?

Vites! Önce hep sol üste atarlar, sol ve üst. Sol ve üst… Attım! El freni indir! Debriyajdan ayağımı yavaşça çektim, tıpkı ikisinden birçok kereler gördüğüm gibi ve gaza bastım ama araba birden öne doğru sertçe atıldı ve tamamen durdu.

Adamlar yaklaşıyor!

Stresle çığlık attım birden, aklım karışmıştı. "Derdin ne?" diye bağırdım direksiyona vururken.

Vites boşta, debriyaj, el freni…

”Çalışsana! Siktiğimin arabası!”

Nefes al nefes al!

Tamam, sakinleş… Nasıl yapıyorlardı? Mert’in yarıştan önceki kontrollerini hatırla. Debriyaj soldaki, fren orada, gaz… Daha önce de yaptın, hatırla… Ama önce sakinleş. Sakinleş.

Dünyadaki insanların neredeyse hepsi geri zekalı ve onlar bile araba kullanabiliyor. Sen neden yapamayasın?

Debriyaj, sonuna kadar bastım,

kontağı

çevir,

vitesi bire attım, debriyajdan ayağımı yavaşça çekerken o boşluğu, arabanın ileriye atılmaya hazır oluşunu hissedip gaza bastım yavaşça ve…

Vrum! Vrum!

Aynı anda, adamlardan birinin bana yetişmesi ve yolcu tarafındaki kapıyı açması bir oldu fakat arabayı, koca otoparkta motorun sesini yankılatarak ileriye doğru tıpkı bir yırtıcı gibi attığımda, adam bu ani harekete yetişemedi ve kapı kendiliğinden geri kapandı.

Saniyeler. Hayır, saliseler! Arabayı, lastiklerinden çıkardığı tiz ses eşliğinde kaydırarak aradan hızla çıkardım ve çıkışa doğru giden düz yola soktum.

Etraf adam kaynıyordu! Çıkıştaki bariyeri indirmişler ve önüne engel olarak geçmişlerdi.

Hızlanmalıydım, vites attım ama araba hızlanmadı.

Debriyaj!

Bir daha bastım, o zaman aracın motor sesinden de vitesi attığımı anlayabildim.

Çıkışa yaklaştığımda duracağımı düşünüyorlardı, çubuk bir bariyerin ve birkaç etten bedenin beni durduracağını sanıyorlardı.

Ama aksine, yaklaştıkça hızlandığımı gördükleri andaki tereddüdü gözlerinden seçebildim.

”Geberin babasız piçler!”

Durmayacak kadar gözümü kararttığımı saniyeler kala sonunda anladıklarında resmen yana atlayarak kurtuldular yoksa hepsini eziyordum. Bariyeri de gürültüyle kırıp geçtim ve hepsini geride bırakarak, yukarıya çıkan kıvrımlı yola saptım.

Kalbim ağzımda atıyordu. Arabalara doğru koşuştuklarını gördüm dikiz aynasından, telefonlar ediliyor, telsislerle iletişim kuruyorlardı.

Kaç kişiydiler? Uygar bu sefer işini şansa bırakmamıştı demek.

Tarikat konusunda yeterince ciddiydi.

Bu kadar kıvrımlı ve dar bir yol için çok hızlı ve acemiydim. O yoldan çıkarken araba tamamen sağ duvara sertçe yapıştığında tiz bir metalin taşa sürtme sesi ve kıvılcımlar yükseldi yandan ama durmadım. O şekilde, sürte sürte, sarsıla sarsıla çıktım yukarıya doğru yüksek bir hızla.

Yola ahırdan kaçmış kurbanlık bir tosun gibi daldım.

Sabahın çok erken saatleri olsa da işe yürüyerek ya da arabayla giden onlarca insan vardı çevrede. Kısmen işlek bir caddeydi ve ben oraya dalana kadar da herkes işinde gücünde, sessiz sakindi.

Arabayı bağırtarak, tekerleri yakarak ve her şeyi ama her şeyi yanlış yaparak, büyük bir hızla yola atladım. İnsanlar kaçışıp çığlıklar atarak çocuklarını çekiştiriyor ve arkamdan bağırıyor, küfürler ediyorlardı. Bir anda her yeri birbirine kattım, sabahın bu erken saatini gürültülü, kaotik bir savaş alanına çevirdim.

İleriden dönüp başka bir yola saptım. O adamlar arkamda hâlâ gözükmeseler de kesinlikle ardımda bıraktığım kaosu takip ederek beni bulabileceklerinden ötürü onları atlatmak üzere sokaklarda rastgele köşelerden döndüm, onları kaybetmeye çalıştım fakat bu sırada da her yere yandan yandan çarptım.

Yine de bunca sapmaya rağmen az sonra göründüler aynadan. Birkaç siyah araç beni takip ediyor, selektör yakıyordu. Derin bir soluk alarak direksiyonu sıktım. Yola, kızgın bir boğa gibi, kararlı ve gözüm kararmış bir şekilde bakıyordum atık.

Benden iyi sürücü olabilirler ama benden manyak kesinlikle değiller.

İlerideki engelleri çiğneyerek işlek meydana soktum arabayı birden. Burası, ilk kaçışımda kol düğmelerini bozdurmak için kuyumcu aradığım meydandı ve az çok biliyordum etrafı.

Kornaya basa basa,

"çekilin!"

diye bağıra bağıra yarıp geçtim kalabalığı. Bir adamın kalçasına yandan vurup onu devirdim, birkaç el kola çarptım,

sorun yok,

ve bir kere de sağ tekerler bir şeyin üstünden geçtiği için hafifçe zıpladım.

Kasistir,

deyip geçtim.

Hâlâ arkamdalar… İki taraf da Uygar'ın korkusundan bu kadar hırslı olunca bu kovalamaca iyice dehşet bir boyuta ulaştı.

Heyecanla kabaran göğsümü kontrol altına almaya çalıştım ve hırsla soludum. Hemen bildiğim o yolu takip ederek, yolda da tabii ne varsa onu da beraberimde götürerek, başka bir meydana çıktım. Daha az insan ve kocaman bir pasaj! Daha önce geldiğim pasajdı burası, orayı gözüme kestirdim ve hızla, birkaç merdivenle aşağı inmen gereken girişe, zıplayarak ve büyük bir gürültüyle daldım.

Pasajın, arabanın sığabileceği kadar geniş bir koridoru vardı neyse ki fakat içinde, dükkanının önünde oturan ne kadar esnaf varsa onları da telaşla kaldırarak, tavla oyunlarını bölerek ve dışarıya koydukları ne kadar tezgah varsa hepsini darma duman ederek orayı yarmak zorunda kaldım.

Tam da o tanıdığım kuyumcunun oradan el frenini çekip arabayı kulakları kanatacak bir cırlamayla döndürdüm.

O yaşlı, huysuz adam dükkanının önünde eğilmiş, elindeki süpürgeyle toz alıyordu. Ben böyle apart topar dalıp dükkanının oradan arabayı, bunu her gün yapıyormuşum gibi döndürdüğüm sırada başını kaldırıp bana doğru baktı. Ben de ona.

'Yine mi sen?'

der gibiydi o kısacık bakışmada.

Biraz fazla gereksiz romantik bir andı. Zaman yavaşlamıştı sanki araba saparken fakat dönüşü atlattığımda zaman aynı hızıyla akmaya devam etti. Hemen el frenini indirip vitesi attım, gazı kökledim. Farklı bir zemindi ve araba kaymak gibi kayıyordu fakat kazasız belasız pasajı yarıp geçtim ve diğer çıkıştan tekrardan yola atladım. Çarşının diğer tarafındaydım artık, o adamlar ise yolu takip ettilerse çarşıdan çoktan çıkmış olmalıydılar.

Az sonra da sapasağlam bir şekilde otobana çıkabildiğimde tıpkı Mert'in yaptığı gibi düğmeye basarak plakayı değiştirdim. Kameradan plaka okuyup peşime takılabilirdi polisler.

Kimsecikler yoktu arkamda. Tek başımaydım, yoldaydım, gerçekten de sıyrılmıştım artık! Ecel korkusuyla bir terminatöre dönüşüp bütün kontrolü bedenimin, reflekslerimin, hafızamın halletmesine izin verdiğim için bilincim devre dışı kalmıştı sanki.

Tehlikeyi atlattığımda da bilincim geri geldi. Otobanda, peşimde şüpheli birilerinin olmadığından emindim şimdi. O ilk rahatlamada bir sevinç çığlığı koptu dudaklarımın arasından.

"Kim demiş araba kullanamıyorum diye?" Coşkuyla bağırdım arabanın içinde.

Ve tam da bu sırada resmen bana cevap verir nitelikte bir ironiyle arabanın tamponu kopup yere düştü gürültüyle, araba üstünden geçerken de zıpladım.

Pekâlâ, en azından geneli sağlam.

Sol yan ayna boynu kırılmış gibi büküldü.

Hâlâ pratik yapmam gerekiyor olabilir.

ℒ

Yaklaşık birkaç saattir aynı hızda, aynı yoldaydım. Düz yolda sürmek daha kolay gelebilir kulağa ama saatte bilmem kaç kilometre hızla, ardından biri kovalıyormuş gibi hız yapan tırlar yüzünden panik içerisindeydim ve direksiyondaki ellerim titriyordu. Koca bir şehrin en kalabalık çarşısını bir manyak gibi dağıttığım ve oradan sağlam çıkabildiğim halde, dümdüz yolda altıma sıçmak üzereydim resmen.

Bunun dışında, iyiydim. Gerçekten. Şimdilik otobanı takip ettim, şehirler arası için yeterince tabela vardı zaten. Doğru yoldaydım. Zamanı geldiğinde de Mert'in telefonundan GPS'i açıp takip edecektim, tam adres aklımdaydı elbette. Kimseye güvenmeye gerek kalmadan, hiçbir yerde durmadan, mola vermeden, kesinlikle hiçbir aracı kendime yaklaştırmadan kendim bulacaktım yolu.

Fakat az sonra, yeterince sakinleştiğim ve her şeyi geride bıraktığıma, artık güvende olduğuma inandığım bir anda Mert'in telefonu çaldı.

Kalp atışlarım hızlandı hemen. Direksiyondaki ellerim şiddetle titremeye başladı ve bakışlarım, orada bir canavar oturuyormuş gibi yolcu koltuğunda bıraktığım, titreyen telefona döndü.

Israrla çalmaya devam ediyordu. Alıp almamakta kararsız kaldım başta ama en sonunda dayanamayıp aldım elime.

Ekranda,

Uygar

yazıyordu.

Sertçe yutkundum, Mert'in haberini hemen aldığını düşünürsek çoktan İstanbul'dan dönmüş olmalıydı.

Titreyen parmağımla ekranı kaydırıp aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma dayayarak, hiçbir şey söylemeden yalnızca karşıyı dinledim. Başta o da konuşmadı ama arkadan

ambulansın siren seslerini, o hastane kaosunu, doktorların bağrışını duyabiliyordum.

Hırıltılı, titrek bir ses eşlik etti buna, dişleri arasından soluyor, kendine hakim olmaya çalışıyordu sanki.

”Meira…”

dediğinde karnıma bir sancı girdi, gerilmekten koca arabaya sığamaz oldum. Yalnızca öfke değildi bu, belki Mert gerçekten de ölmüştü, öyle bir sitem vardı sanki sesinde.

”Seni bulduğumda Meira,” dedi tane tane, konuşmakta zorlanarak ve aldığı derin nefesler hemen yanı başımdaymış gibi kulağımı okşayarak. ”Seni bulduğumda hiç doğmamış olmayı dileyeceksin.”

”Cehennemin dibine git sen de Uygar,” dedim tek nefeste, ”Mert’i orada yalnız bırakma.”

Ve telefonu kapattım.

ℒ

Uygar arayalı yarım saati geçmişti, daha ses seda yoktu ve çevremdeki her araba hem şüpheli geliyor hem de gelmiyordu ama az sonra yollar daha tenhalaştı neyse ki ve arabalar azaldı.

Öğle saatleri olsa da hava koyu mavi, göz yoran, akşam hissiyatı veren bir tona bürünmüştü. Yol kenarlarında kar birikintileri, iki tarafta da yükselen kuru ağaçlar ve geniş açıklıklar normalde güzel gelse de bir korku filmi dekoru gibiydi yalnız olunca. GPS’i açmalıydım artık. Tabelalar azalmıştı. Neyse ki şifre koyma gereği bile görmemişti telefona. Zaten bomboş bir telefondu, sadece haberleşmek için kullanıyordu belli ki.

Haritalara girip bir gözümü yoldan ayırmadan konumu yazmaya çalıştım. Tam istediğim adres yoktu, biraz karıştırıp en yakın konumu işaretlemeye, nasıl gideceğimi çözmeye çalıştım ben de. Şansıma, telefonun şarjı da azdı ama idare eder herhalde, diye düşündüm. Belki bir gaz istasyonunda durabilirdim kimseler yoksa.

Fakat tam da bu sırada kısa bir anlığına dikiz aynasına bakmamla arkamdaki aracı görmem ve hemen şüphelenmeye

başlamam bir oldu. Uygar'ın adamlarının hepsi aynı tarzda arabalar kullandığından başta sorun olmadığını düşündüm ama aynı arabanın arkasından çıkan ve hızlanan diğer arabaları gördüğümde kalbim tekledi.

Bir şeylerin ters olduğunu sezdim herhangi bir şey yapmasalar da ve vitesi artırıp hızlandım. Onlar da hızlandı. Onlar dediğim, gittikçe çoğalıyorlardı sanki!

5 SUV saydım arkamda. Hepsi de camları filmli arabalardı ama şansıma, Mert'in arabası gerçek bir canavardı ve vitesi artırdıkça onlara fark attım. Yalnız, burada yollar ıslaktı, direksiyon kontrolümü kaybetmemek için sıkıca asılıp dikkat kesildim.

Fakat, dikiz aynasından arkadaki arabaları kontrol etmekle fazla meşgul olduğum için karşıdan, ters yolda olduğu halde üzerime üzerime gelen diğer arabaları çok geç fark ettim.

Telaşla çığlık attım onları görünce. Bana çarpacaklarını ve beni öyle durduracaklarını düşünüp az daha korkudan bayılmıştım ama çarpmadılar.

Aksine, yavaşladılar ve geri geri gitmeye başladılar. Yolun iki tarafını da kapladıkları için makas atmam mümkün değildi, mecburen onların hızına ayak uydurmam ve onlarla burun buruna gelmem gerekti.

Arabaların burnu birbirine değdiğinde de iyice yavaşlamaya, beni de böyle yavaşlatmaya çalıştılar. Telaşla geri gitmeyi, birden yoldan sapmayı düşündüm fakat herhangi bir şey yapamadan arkadan gelen araba, sertçe bana çarparak öndekiyle arasında sıkıştırdığında çığlık attım tekrardan.

Resmen beni aralarında sıkıştırarak durdurmaya çalışıyorlardı! Uygar'ın adamları olsa asla böyle bir şey yapamazlardı.

"Hayır hayır hayır! Kimsiniz siz!"

Gaza basmaya, onları zorlamaya çalıştım ama olmuyordu, araba gittikçe daha da yavaşladı. Dört yanımı da kapatmışlar, bana nefes alacak yer dahi bırakmamışlardı!

Ve kaçışı yok, onlar durunca ben de durdum. Hâlâ gaza basmaya, arka tekerleri acı içinde çığlık attırarak, dumanlar çıkararak ve öndeki arabayı yavaş yavaş da olsa geriye

itekleyerek çıkmaya çalıştım ama çok geç. Hiçbir işe yaramadı. Tamamen durmuştum.

Şok içerisinde, korkuyla bakındım etrafıma. İlk refleksim telefona sarılıp Uygar'ı aramayı düşünmek olduğu için delirdiğimi dahi sandım. Hemen bu düşünceyi kafamdan atarak arabayı karıştırmaya başladım ve torpidoyu açtım sonunda.

Biliyordum!

Tabanca

!

Torpidodaki tabancayı çıkardım ve Uygar'ın o adamları kurşuna dizmeden önce ne yaptığını hatırladım. Emniyeti açtım, sürgüyü çektim.

Arabalar, artık durduğum ve hiçbir yere gidemeyeceğim için geriye çekilirken, ben de kendi kapımı açıp dışarıya adımladım. Onlarca araba,

5,6,7,8…

Çevremdeler, gözlerimi kör eden farlarıyla beni sarmalamışlar, yolu kapatmışlar.

Tabancayı kaldırdım onlara doğru ve boğazımı yırtarcasına bir sesle,

"vururum!"

diye bağırdım. "Hepinizi vururum! Yaklaşmayın!"

Arkadan başka bir arabanın daha yaklaştığını gördüm.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdım etrafımda dönüp her arabada tabancayı gezdirirken. "Tarikat marikat dinlemem! Kendimle beraber ne kadarınızı götürebilirsem götürürüm! Duydunuz mu beni! Ucube kanalizasyon fareleri sizi! Sıkarım dedim!"

Sonradan gelen araba hepsini geçti ve biraz ötemde durdu. Ona doğrulttum hemen tabancayı, tetikte bir şekilde bekledim.

Önümdeki arabanın kapısı açıldığında gözlerim büyüdü hemen. "Geri dur!" diye bağırdım öfkeyle. "Sakın yaklaşma bana!"

Arabadan ilk adımı attı ve kapıyı kapatarak aramızdaki perdeyi çekti. Parmağım tetikteydi, neredeyse ateş alacak kadar sertçe tutuyordum ve hazırdım da. Yüzünü gördüğüm gibi ateş edecek, kimi vurabilirsem artık, hepsini cehennemin dibine, Mert'in peşinden gönderecektim.

Fakat arabadan inen adamı tanımamla beraber afalladım.

Kaşlarım hayretle havalanıp tetikteki parmağım gevşerken,

"Khalil?"

diye mırıldandım gördüklerime inanamayarak.

Onu bıraktığım haliyle, daima tıraşlı, tertipli, sakin sıfatıyla, üzerinde bir takım kostümü ve resmi duruşuyla karşımdaydı şimdi.

Bana gülümsedi ceketinin önünü iliklerken. Ona silah doğrultmamı umursamıyordu bile, yalnızca gözlerimin içine bakıyor ve tetiği çekmeyeceğime güveniyordu.

Az sonra, nihayet dudaklarını aralayabildi ve o irdeleyici kehribar bakışlarının taşıdığı aşinalık tüylerimi diken diken ederken, derin sesiyle bana seslendi:

"Siz bir türlü bana gelmeyince, ben size geldim."

ℒ

Tiramisu'nun dinleme listesine panomdaki Spotify linkinden ulaşabilirsiniz

Instagram: kedilimediyy

○●

28. On Altı Buçuk

Bölüm Yirmi Sekiz

“On Altı Buçuk.”

Yumeji’s Theme

-

Shigeru Umebayashi

Uygar Karaşah

6 yıl önce…

13 Mayıs 2013

₺

Doğum günüymüş.

Hayatıma bir ışık gibi giren kızın doğduğu o kutsal günmüş!

Hediye işini çok düşündüm. Dünyaca ünlü markalardan kıyafetler, ayakkabılar, mücevherler, bilmiyorum, saat? Parfüm? Hiçbir fikrim yok!

Her şeye sahip olan bir kadına ne alınır?

Hem de oldukça seçici bir kadınsa?

Ona beğenmeyeceği bir hediye alacağımın, onu memnun edemeyeceğimin endişesiyle dört dönüp durdum bu 3 gün boyunca.

Ne sever? Ne ister? Neyi eksik?

Kitapları seviyor. Kitap mı alsam?

Hangi kitabı?

Şapka mı alsam?

Ne renkte?

Belki broş?

Nasıl bir şey?

Kolye?

Pırlanta mı zümrüt mü? Elmas mı safir mi?

Ne bileyim ben!

Meira'nın sevebileceği bir hediyeyi aramak mayın tarlasında yürümek gibiydi. O kadar seçici ve kesin biriydi ki, bir şeyi ya çok sever ya da tamamen ondan iğrenirdi.

Babasının neden beni doğum günü kutlamasına davet ettiğini de o zaman anladım işte. Ona, beğenmeyeceği bir hediye alacağımı ve Meira'nın benden nefret edeceğini biliyordu çünkü!

Bu kesinlikle bir komplo!

Çıldıracak gibiydim, akşam 8'de orada olmalıydım ve daha hediyesi bile kesin değildi. Aldığım hiçbir şey beni tatmin etmemiş, Meira'ya hediye edebileceğim kadar değerli ve anlamlı, yeterli gelmemişti. Ya o nişanlısı olacak it benimkinden daha çok beğeneceği bir hediye alırsa? O zaman o herifle ikimizden biri ölmek zorunda yoksa ben yaşamaya devam edemem.

Derken, iyice karamsarlığa kapılmışken, yolda ışıklarda durduğum bir sıra yan tarafta gördüm o çiçekçi dükkanını.

Dünyadaki en eski hediye adeti.

Çiçek vermek!

Kimsenin reddedemeyeceği üzere de gayet anlamlı ve sade, yeterince zarif ve her şeyi olan birine verilebilecek kadar da farklı.

Hah,

o aptal herif şimdi maddi değeri olan hediyeler alır ona. Görgüsüz. Meira'yı bu kadar basit sanıyor… Arka

koltukta üst üste yığılmış kutulardaki onlarca hediyeyi, mücevheri, broşları, saatleri görmezden geldim.

Son olarak da Meira'ya, bu sana yakışır, diyerek başka bir hediye verme riskine girmek istemediğimden daha sönük olsa da çiçek almayı kabul ettim.

Ve çiçekçiye girdim.

Bütün çiçekler ottur benim gözümde. Birinin diğerinden hiçbir farkı yoktur. Çiçek miçek bilmem ben, o yüzden de içeriyi gezerken Meira'yı bana andıracak zarif bir tanesini seçmeye karar verdim.

Ve bir çiçek gördüm ileride.

İpek gibi narin incecik yaprakları ve uzun ince sapıyla gözüme Meira kadar zarif görünmüş, hemen ilgimi çekmişti. Bu çiçeğin bir sahibi olacaksa, o da Meira olmalıydı. Diğer çiçekleri görmez oldum sonra,

işte bu,

dedim seçer seçmez.

Satıcı kadın da çiçeği görünce gülümsedi. "Beyaz orkideler," dedi. "Güzel bir seçim."

Beyaz orkide,

demek. Sahibi gibi narin, masum bir canlıydı; her şeyiyle Meira'nın o göz alıcı ama aynı zamanda da alçak gönüllü güzelliğine, mükemmeliyetine uyuyordu işte.

"Hediye mi alacaksınız?" diye sordu satıcı kadın da, çoktan çiçek saksısını getirip önüme koymuştu bile.

"Evet," dedim, çiçeğin üzerine doğru eğilmiş ve daha yakından incelemeye başlamıştım. Onu dikkatle kokluyor, çiçekte bir yamuk, çirkin bir kısım var mı diye emin olmaya çalışıyordum. Meira'ya gerçekten de layık mı emin olmalıydım!

"Harika bir seçim!" dedi kadın gülerek. "Orkideler masumiyeti ve asaleti simgeler. Mutluluk, sevgi, bağlılık, çiftler arasında derin bağlar, hepsinin toplandığı çiçeklerden biridir orkideler!"

”Harbi mi?” diye kabaca bir soru sordum bilinçsizce kadına ve heyecanlanarak sırıtmaya başladım birden. Cüzdanımı çıkarmaya çalışırken sonunda en uygun hediyeyi bulduğumun sevincini de yaşıyordum içimde. ”Şöyle güzel bir vazoya koyar mısınız? O da beyaz, sade olsun!”

İşte böyle kurtardım günü ve elimde orkidelerimle, sanki her an düşüp de kırılabilirlermiş ya da biri onu elimden alıp kaçabilirmiş gibi tetikte yürüyor, bir yandan da içimin kıpır kıpır olmasını bir türlü engelleyemiyordum.

Arabaya atladım, sırıta sırıta gidiyor, yan koltukta bana eşlik eden emniyet kemeriyle sabitlenmiş orkidelerle konuşuyordum.

”Beğenecek mi dersin?” diyordum ve birazcık deli olsaydım keşke de çiçeğin kafasını çevirerek,

”e tabii oğlum!”

deyişini duyabilseydim! Ne de büyük bir rahatlama olurdu benim için…

Yol boyunca böyle içim içimi yiye yiye anca varabildim. Zaten o belgeler, babasının beni buraya davet etmesindeki amaç, ne gibi entrikalar çevirdiğinin paranoyaklığı, o nişanlısı olacak it herifin orada olacağı gerçeği, iyice germişti sinirlerimi. Bir an yol hiç bitmeyecek sanmıştım.

Sonunda geldim eve. Bahçesine varana kadar yolun iki tarafına dikilen lambaları takip ettim ve ön bahçenin metal kapısında bekledim. Yine aynı güvenlik, telsize bir şeyler söyledi ve düğmeyle kapıyı açarak beni buyur etti.

Koca, eski ve alabildiğine görkemli, mimarlık dahiyanesi bir malikane.

Ön bahçesinde, elindeki testiden su döken melek heykelinin beslediği su çeşmesinin önünde durdum fakat garip olan, benim dışımda başka hiç kimse, hiçbir araba yoktu etrafta.

Sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi yan taraftaki başka bir kapıdan o geceki kahya çıkıverdi birden. Elbette

temiz, ütülü, düzenli takım kostümü içindeydi; bana mesafeli bir bakış attı.

”Hoş geldiniz Uygar bey,” dedi garip bir aksanla ve kolunu kaldırıp saatine baktı. ”Sanıyorum ki biraz erken geldiniz.”

Gözüm Meira’yı arıyordu elbette, oturup da bu adamla muhabbete tutulmak istemedim. ”Evet,” deyip geçiştirdim onu.

”Buyurun o halde,” dedi, ana giriş kapısına yönlendirdi beni. Elimde orkidelerle beraber adamı takip ederek bitmek bilmeyen merdivenleri çıktım ve tavana kadar uzanan dış kapının benim için aralanmasıyla beraber içeriye geçtim.

Neresinden başlamak gerek?

Her bir köşeye yerleştirilmiş antika eşyalardan mı, tamamını görebilmek için kafanı gerilere atmanı gerektirecek kadar yükselen tavandan ve bu tavandan sarkan devasa, onlarca kollu avizeden ve bütün bu ışık şölenini bir ayna gibi yansıtan fayanslardan mı başlasam anlatmaya? İşlemelerle, oymalarla zenginleştirilen kirişler, pervazlar, kolonlar… Anlatmakla bitmez. Belli ki görkemi fazlasıyla seven bir aileydi.

Ben böyle etrafı izlerken salona açılan büyük girişten Meira’nın babasının gür sesi duyuldu.

”Ah, şu delikanlı!”

diye seslendiğinde ciddi iş kıyafetleri içindeydi, ceketine geçirdiği yaka iğnesinin pahalı parıltısı alıyordu gözümü. ”Meira’nın arkadaşı!” dedi bana doğru yaklaşırken ve hemen arkasından yine o geceki kadın belirdi.

Hemen çatıldı kaşlarım, adamın benimle dalga geçmek için birdenbire böyle davrandığını düşünerek ters ters izledim bana yaklaşmalarını.

Benjamin ise sanki bana kendi ellerimle sevdiğim kadının hayatını siktirmemiş ve kendisi de öz kızını şantaj yordamıyla evinde esir tutmuyormuş gibi bir coşkuyla, bir

samimiyetle, aramızdaki kavgayı unutmuş gibi geçti karşıma karısıyla beraber.

”Görüyor musun, Ahuva?” diyordu, neşeli görünerek ya da rol yaparak. ”Erkenden bile gelmiş, ne de özenmiş üstüne başına. Ne hoş doğrusu! Gençsin diye aklının havada olmasından korkmuştum. Gayet yerinde bir delikanlıya benziyorsun. Meira’nın böyle bir arkadaşı olması çok iyi!”

Neyin kafasını yaşıyor bu herif?

”Onlar orkide mi?” Babası garip bir şekilde arkadaş canlısı davranıyordu ve ilgiyle elimde tuttuğum çiçeğe bakıyordu. ”Açıkçası çok zarif bir düşünce. Hediye konusunda sadelik hep önde gelir ama hem sade hem de anlamlı bir şey bulmak da zordur. Güzel bir seçim olmuş. Eminim ki kızım da çok beğenecektir.” Ve karısına doğru dönüp, ”değil mi Ahuva?” diye sordu.

Adamın bu sözde cana yakın tavırlarına karşın kadın çok soğuk, mesafeli, hatta neredeyse bana karşı hoşnutsuzdu; belli ki burada olmamdan mutlu değildi. Kara kaşlı kara gözlü, başında saçlarını zor kapatan siyah bir eşarp ve dizlerinin biraz altında biten eteğiyle beraber ince silüetli, uzun, tamamen siyahlara gömülmüş bir kadındı. İncecik kaşları öyle bir şüpheyle ve huzursuzlukla çatılmıştı ki, arkasında bir tabanca saklıyor ve her an çıkartıp ateş edecek sanmadan edemedim.

Beni salona doğru yönlendirdi Benjamin. Tek kelime olsun etmeyişime, onlara birer ucubelermiş gibi sert sert bakışıma hiç içerlemiyor, bozulmuş gibi görünmüyordu.

Salondaydık; aynı görkem, aynı eski, gotik mimari.

Orada Meira’yı göreceğimi ummuştum ama yoktu. Hatta, kenarda dikilen ve emir bekleyen iki hizmetli dışında başka hiç kimse yoktu salonda.

Sadece ben mi davetliydim yani?

Ne nişanlısı ne de başka bir akrabası, veyahut herhangi bir aile dostu, ama sadece ben, öyle mi?

Burnuma pis kokular geliyordu elbette, Meira'nın yanına tabancayla gelmek istemediğim için arabada bırakmıştım ve şimdi de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Adam, salondaki geniş koltukta yerimi aldığımı gördükten sonra kâhyaya doğru döndü ve bilmediğim bir dilde bir şey söyledi, adam da ilerideki merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu.

Benjamin de bu kafa karışıklığımı fark etti elbette ve rahatça kurulduğu yerden bana gülerek, bir yandan da uzun siyah sakallarını okşayarak baktı. "Rahatsındır umarım, Uygar?"

Oturduğum yerde kıpırdandım istemsizce. "Meira nerede?" diye sordum sorusunu görmezden gelerek.

"Onun süslenmeleri hep uzun sürer," dedi Benjamin sırıtarak. "Siz nasıl dersiniz? Anasına bak kızını al, değil mi?" Ve yanında, diken üstündeymiş gibi oturmakta olan kadına baktı.

Kadın ise neredeyse kafasından aşağılara düşecek kadar kayan tül eşarbını düzeltti ve adama doğru garip bir aksanla, "Benjamin," dedi, gerisini de anlayamadım zaten, yine o dilde bir şeyler söyledi. Elbette benim hakkımda konuşuyorlardı ve yine bariz bir şekilde belli olduğu üzere de kadın benden yakınıyordu kocasına.

Ve nihayet salonda bu ikiliyle mahsur kaldığım dakikaların sonunda merdivenlerin başında bir silüet belirdi.

Meira.

Onu gördüğüm gibi ayaklandım hemen ve ceketimin önünü ilikledim.

"Sana yakışacağını söylemiştim!" diyordu babası da.

Vücut kıvrımlarını takip eden, dizlerinin çok az üstünde biten beyaz saten bir elbise giyiyordu Meira. Sıkı, alçak bir topuz yapmış, tek bir perçemi kıvrılarak çenesine doğru iniyor sadece ve çok az da renk sürünmüş yüzüne.

Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyorum. Herhalde büyülenmiş bir ahmak gibi ağzım açık kalmıştır ve gözümü bile kırpmadan onu izliyorumdur ama elimde değil; o kadar güzel ki, öyle bir havası var ki aklımı başımda bırakmıyor bir türlü!

Ona doğru adımladım fark etmeden. ”Çok… güzelsin,” diyebildim, hâlâ aramızın pek düzelmediği gerçeğini hiç mi hiç hatırlamayarak. Bana o soğuk bakışlarıyla karşılık verişi, hiçbir şey söylemeyişi yüreğimi darladı bir anlığına. Bugünü özel bir gün olarak gördüğümden, belki bana karşı dargınlığı da bir anlığına olsun silinir diye ummuştum oysa.

Bu sırada babası da sabırsızlanarak arkadan, ”e hadi o halde, yemeğe geçelim!” diye seslendi ve karısıyla beraber önden, kahyanın peşinden gitti.

Meira da bana herhangi bir şey söylemeden dönüp onları takip edecekti ki onu durdurdum. Döndü ve soran bakışlarla durgun durgun baktı yüzüme. Yutkunmam, bu saldırıya karşı irademi savunmam gerekti bir anlığına.

”Hediyemi almadın,” dedim ona. Kocaman çiçeği ellerimin arasında tutuyor olsam da o kadar umursamıyordu ki henüz ben söyleyince fark edebildi desem yeridir. ”Ne alacağım konusunda kararsızdı-”

”Demek orkide çiçeği aldın,” diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

Hemen, bunun yalnızca bir çiçek olmadığını kanıtlamak maksadıyla, ”asaletin, masumiyetin ve sevginin sembolüymüş,” diye açıkladım ona gururla. Bunun onu etkileyeceğini umarak…

”Öyle mi?” derken bana doğru adımlayıp vazoyu eline aldı ve dalgın, biraz da nereden geldiğini bilmediğim imalı bir şekilde dudaklarının kenarı varla yok arasında kıvrıldı. ”Orkide demek, hmm?”

Beğendiğini düşünerek gülümseyecek gibi oldum ben de.

İnce uzun parmakları çiçeğin yapraklarında usulca dolanmaya başladı. O sırada fark ettim nişan yüzüğünü.

Tabii, evde olduğu için takıyor olmalıydı. Bu fena sıktı canımı, hemen kasıldı çenem yine ama bu gece Meira'nın doğum günüydü, sakin olacaktım. O yüzüğün bir değeri yoktu, Meira isteyerek takmadığına göre beş para etmezdi ve çok yakında da kendi ellerimle çıkartacaktım onu. Bu yüzden şimdilik görmezden geldim.

Meira ise büyük bir ilgiyle parmaklarını gezdiriyordu çiçeklerde. Sonunda dudaklarını araladı:

"Mitolojide Orchis," dedi uysal bir sesle, "genç ve güzel bir yarı tanrıdır aslında ama işlediği büyük bir günahın bedeli olarak tanrılar onu vahşi hayvanlara paramparça ettirerek cezalandırır. Orchis'in vücut parçalarının düştüğü yerlerde de orkide çiçekleri yeşerir."

Çiçeği büyük bir ilgiyle irdeleyen yeşil gözleri bana doğru tırmandı usulca, dudaklarının kenarında hâlâ daha o muzip sırıtma.

"Derler ki," dediğinde yutkundum, "orkide çiçeği Orchis'in saf güzelliğini temsil ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş."

Olduğum yerde donakalmasaydım herhalde arkamı dönüp kaçıp giderdim.

Başımda o kadar bela varken 3 koca gün boyunca sabah akşam hediye arayıp en sonunda da güzel bir jest olacağını düşünerek çiçek almam ve o çiçeğin de belki de koca dünyada tek kötü anlamlı çiçek olması…

Onlarca çiçek arasından, sikik kırmızı güller, papatyalar, laleler, kasımpatılar ve zambaklar arasında bula bula bunu mu bulmuştum yani?

Kıza iki yüzlü, soğan köklü, çirkin, pis kokan, günahkâr birisin mi demiştim yanlışlıkla?

Senin kökün soğan gibi çirkin mi demiştim ulan!

Hemen uzandım ve elleri arasındaki çiçeği aldım ondan. "Bir yanlışlık olmuş," diye yarım ağız huzursuz bir şekilde zırvaladım.

Fakat Meira benim bu hallerimden, sinirli bir şekilde bahane üretmemden ve her şeyi elime yüzüme bulaştırmamdan eğleniyor gibi görünüyordu.

”Ayrıca,” derken kollarını arkasında birleştirip bana doğru yaklaştı, aramızdaki mesafeyi çokça kapatarak bana alttan muzip bir bakış attı. ”Orkideler Antik Yunan’da erkekliği, cinselliği ve doğurganlığı da temsil eder.”

Birden öksürmeye başladım şiddetle. Herhalde daha fazla batıramayacağımın düşüncesiyle ne desem ne yapsam bilemedim, o bana böyle eziyet ederken ben de güçsüz bir çabayla bir şeyler zırvalayacak oldum:

”Yani…” dedim zorlanarak, ”satıcı kadın aşk dedi, masumiyet dedi.”

Ama hâlâ ısrarla dibimde dikiliyor ve beni o keskin bakışlarıyla dikkatle izliyordu.

Boştaki elim havaya kalktı birden, gömleğimin yakasını tutup çekiştirdim ondan tarafa bakmamaya çalışırken. ”Sıcakmış burası da,” diye mırıldanmaya başladım. ”Ne çok şey biliyormuşsun ayrıca orkideler hakkında.”

”Evet,” dedi o da ve sonunda bana eziyet etmeyi bırakıp geri çekildi. ”Çünkü en sevdiğim çiçek.”

Söylediği şeyle birden şaşkın şaşkın bakmaya başladım ona. ”Orkideler mi?”

Uzanıp orkideleri geri aldı elimden ve ilgiyle baktı çiçeklerine. ”Evet, çok severim beyaz orkideleri. Soğan köklerini bile. Her çiçeğin kusursuz bir güzelliği olmak zorunda değil.”

Kısa bir anlığına ters bir bakış attı bana. “Neyse ki gül almadın. Güllerden nefret ederim,” diye de ekledi.

Ne yani?

Fark etmeden büyük batırdığımı sanıp aslında yanlışlıkla kıza alınabilecek en güzel hediyeyi mi aldım?

Ulan Uygar, hep nasılsa dört ayak üstüne düşüyorsun…

Ben böyle kendi kendime sırıtadurayım, Meira daha bir söz etmeden arkasını dönüp yürümeye başladı ve yol üstünde de kenarda bekleyen hizmetçi kadına saksıyı uzattı.

”Esma, çiçekleri güneş görecek bir yere koy,” diye buyurdu o tarafa bakmadan.

Yaşlıca kadın, ”ama bunlar-” diyecek olduysa da Meira, ”dediğimi yap lütfen,” diye sözünü böldü.

Meira’nın peşinden arka taraftaki bir yemek salonuna varmak üzere olabildiğince uzun bir koridordan geçtik. Koridorun sağ tarafı ard arda sıralanmış yüksek pencerelerle kaplı; sol tarafı ise aile resimleriyle, duvarda birkaç şamdanlıkla, hiçbir haltın anlaşılmadığı karmakarışık soyut tablolarla doluydu.

Öyle garip bir aile ki beni kandırdılar ve ayine götürüyorlar sanmadım değil bir anlığına. Mimarisiyle, hangi sikimden geldiğini bilmediğim, üst katlardan taşınan bu piyano melodisiyle, ailesinin garip davranışları ve hizmetlilerinin de sanki korkunç şeylere şahit oluyormuş gibi boynu bükük duruşlarıyla, iyice bir korku filmine döndü her şey.

Neyse ki korku filmlerinde her önüne fırlayan canavara refleks gereği yumruk atan o herif bendim, birkaç ayinciyi kaldırabilirdim. Önce babasını alırım, sol kroşe, sonra döner-

”Ne düşünüyorsun?”

Meira’nın düşüncelerimi aniden bölen nazik sesiyle beraber birdenbire suç üstü yakalanmış gibi gerildim.

”Mimari…” diye salladım, yemek salonuna da hemen şimdi girmiş olmamızın getirisiyle. ”Evinizin mimarisi, çok güzel.”

Meira hiç ilgili görünmeden, ”ev işte,” diye geçiştirdi.

Ev işte…

Sonra bunu fark etti, dönüp, ”doğru,” diye mırıldandı sandalyeye otururken. ”Rutubetli bir tavan arasında

yaşadığını unutmuşum. Sana ilgi çekici geliyor olmalı tabii."

Hayır, sikimde bile değil ama öyleymiş gibi davrandım. Böyle şeyler beni cezbetmiyor, ev barkın zerre değeri yok gözümde. İçinde beraber yaşayabileceğim birileri yoksa ne yapayım soğuk duvarları?

Yemek salonunda bir melodi yankılanıyordu.

İçeri girdiğimden beri merakımı cezbeden bir şey varsa o da kesinlikle yer yer duvarlara gömülü bir şekilde yerleştirilmiş olan hopörlerdir herhalde. Eski tarz, sade bir tür, gelen ses de cızırtılı ama nostaljik bir havası var.

Oradan çıkıyor işte keman sesi. Çok tanıdık geliyor elbette, eski bir film müziği olduğunu anlayabilmem uzun sürüyor.

Yumeji's Theme,

herhalde.

Meira da konserlerinde daha önce çaldı bu parçayı. Şimdi yemek salonunda alttan alttan yankılanan bu yatıştırıcı, kasvetli notalar, Meira'nın parmaklarından çıkanlar kadar tatlı olmasa da en azından biraz da olsa sakinleştiriyordu beni.

Upuzun bir masa, yalnızca bir köşesine oturmuşuz, ilerideki şöminede kuru odunlar çatırdıyor ve tepemizden sarkan avizenin loş ışığı, bir tek kuş sütünün eksik olduğu masamıza vuruyordu.

Herhalde zehirlemeyeceklerdir beni?

Şaraptan biraz içtiğim vakit Benjamin'in irdeleyici bakışlarını üzerimde hissettim.

"Şarabımızı beğendin mi?"

Şarap adamı değilim ben. "Evet, güzel."

Meira solumda oturuyor, anne babası ise hemen karşımızda. Benjamin'in kara sakallarını sıvazladığını görebiliyorum bu nedenle.

”Arka tarafta üzüm bağlarımız var,” dedi gururla. ”Kendi şarabımızı kendimiz yaparız. Senin de, yanılmıyorsam, şarap ticaretiyle ilgilendiğini duymuştum delikanlı.”

Aslında hayır, eskiden babamın kullandığı bir yöntemdi. Şarap şişelerinin altında basıncı dengelemek için bombe bir çukur bulunur. Oraya saklanılan uyuşturucuları ülkeye sokardı. Bu sebeple adımız, bir süre boyunca Şarapçı olarak geçti piyasada.

Ama, ”evet,” dedim yine de. İştahım yoktu, bir şeyler yiyormuş gibi görünüp şarap içip durdum ben de.

Babası susmuyordu yine de, bana bir rahat vermeden, ”nasıl tanıştığınızı merak ediyorum,” dedi. Bu girişimin Meira’ya küçük bir gerginlik verdiğini hissedebiliyordum.

Benjamin de bunun üstüne, ”senin de bildiğin gibi Uygar,” dedi vurgulayarak, ”Meira yalnızca konservatuara gider. Orada tanıştığınızı düşünüyorum.”

”Evet baba,” derken keyifsiz göründü Meira.

”Seyirci olarak mı gidiyordun?”

Meira yine benim yerime, ”evet,” diyecek olduysa da babası onu kibarca, ”sana sormadım Meira,” diye böldü.

Her ne kadar o an Benjamin’i dünya üzerinden silmek istesem de yine de Meira’nın önünde babasına saygısızlık yapamazdım. Meira’nın bundan kesinlikle nefret edeceğini bilirdim.

Bu nedenle, her ne kadar zor da olsa sineye çekip, ”evet, gösteride tanıştık,” dedim.

Benjamin’in kalın kaşları kalktı. ”Bu ilginç.”

”Neden?” diye sordu Meira hemen.

Elbette, kızına şantaj yapabilmek için tuttuğu avukatın, sonradan kızıyla tesadüf eseri tanışmasını şüpheli bulmasından bahsediyordu Benjamin.

Muhtemelen benim bilerek Meira’ya yaklaştığımı düşünüyordu.

Belki bu yüzden doğum gününe beni davet etmişti. Beni daha iyi tanımak için. Kızına ne sebeple yaklaştığımı, ne gibi planlarım olduğunu anlayabilmek için. Beni ortadan kaldırma planları dahi yapıyor olabilirdi.

Kibarca öksürerek konuyu değiştirmek istedim o sırada. ”Gösterilerine aksatmadan gittiğim için tanıştık,” desem de Benjamin sanki aradığı cevap bu değilmiş gibi, yine ve yeniden şüpheli göründü.

Fakat üzerinde durmadan, ”sanatla ilgili misin?” diye bir diğer ama elbette ki bağlantılı soruya geçti.

Kızımla böyle bir yerde karşılacak kadar sanatla ilgili misin çete lideri bey,

demekti bu bir nevi.

”Ben?” Dudaklarımın kenarını peçeteyle sildim. ”Hayır ama annem de bir kemancıydı. Keman dinlemeyi severim.”

”Anlıyorum.”

”Affedin,” diye ağır bir ses girdi araya, ”bölüyorum ama anneniz, nerededir kendisi şu an?”

Kadının, derinden bir sesi, ağır bir üslubu ve neredeyse ne dediğini anlayamayacağım kadar da farklı bir aksanı vardı. Kelimeleri özenle seçse de hiç pratik yapmıyor olsa gerekti ki telaffuzu olduğu gibi kalmıştı.

Kadının bu girişimini Benjamin, ”Ahuva, hayatım,” diyerek kibarca uyaracak oldu.

Ama kadının ince kaşları çatıldı, zaten sivri bir burnun ona verdiği sert mizacı, sürmeli gözlerini kısması ve kaşlarını çatmasıyla iyice mesafeli bir hal aldı.

”Madem kızımla arkadaş, ailesiyle de tanışmak isterim,” dedi kabaca. ”Nereden kimlerden geldiği belirsiz bir adam-”

”Ahuva, rica ediyorum.”

Derin bir soluk aldım. ”Anne babam ayrılar uzun yıllardır. Annem yeni eşiyle başka bir şehirde yaşıyor.”

Meira'nın bana baktığını hissediyordum.

Kadın, "annenle görüşmüyor musun?" diye sordu birden.

"Hayır."

"Neden?"

Benjamin yeniden, "Ahuva," dedi.

Kadın, "cevap vermek istemiyorsa vermesin Benjamin," diye koydu tavrını ortaya ve beklentiyle bana baktı.

Gizlenecek bir şey yoktu ortada, basit bir konuydu. Ben de dürüstçe -her ne kadar bu konu hakkında konuşmayı sevmesem de- "yeni eşiyle pek anlaşamadığım için görüşmüyoruz," diye açıkladım onlara.

"Babanla kalıyorsun o halde?"

Pek sayılmaz ama, "evet," dedim.

"Ne iş yapıyor kendisi? Soyadınız nedir?"

Çatal bıçağın tok sesi böldü bizi. Meira, "anne, yeterli," diyerek araya girdi. "Doğum günümde yapma bari."

O yeşillerinin annesine kitlenişi, annesinin halihazırda çoktan sakin ama hırçın bakışlarına daha tez bir canla, acemilikle karşılık verişi dikkatimi dağıttı.

Benjamin, ortamdaki gerginliği dağıtmak maksadıyla, "kusura bakma evlat," dedi bana doğru. "Pimpiriklidir biraz." Fakat

'pimpirikli'

diyemedi de

'pipirikli'

dedi dili sürçtüğünden. Bir tek Meira'nın Türkçesi mükemmele yakındı bu ailede.

"Seni tanımak istiyoruz Uygar," diye devam etti Benjamin, biraz duruşunu düzeltti. "Tabii, bu şekilde değil. Ben hobilerini ve fikirlerini bilmek isterim öncelikle."

Ne bu? Dalga mı geçiyorlar benimle? Ne yapacak hobilerimi de fikirlerimi de?

İkisine de acayip bir şey görmüşüm gibi bakmakla yetindim. Buraya zehirleneceğimi, yakalanıp eziyet edileceğimi, öldürüleceğimi, belki tutsak alınıp şantaj edileceğimi düşünerek, bütün bunları kafamda kurarak geldim ama onlar hiç beklemediğim bir eziyet yöntemi uyguluyorlardı bana.

Sohbet, eziyeti?

Hayatını el birliğiyle siktiğimiz kızına iyi bir arkadaş adayı mıyım değil miyim diye beni tanımak için buraya getirttiğine inanacak kadar deli değildim herhalde ama garipti davranışları. Bir şeyler çok tersti ama anlayamıyordum da.

Meira için sabret…

”Hobilerim?” diye tekrarladım, olabildiğince sıkıntılı görünmemeye çalışmak. Hobilerim, içmek, Santral’de toz kaldırmak, araba ve motorlara dair her şey, biraz da basketbol, bu kadar.

Ama sadece, ”basketbol,” dedim. Meira’nın gözünde bir serseri gibi görünmek istemiyordum. Her ne kadar o konuda biraz geç kalmış ve takım kostümlerle telafi etmeye çalışıyor olsam da…

”Basketbol demek! Sporla ilgilisin yani!” diye atıldı Benjamin de hevesle. ”Ne güzel! Meira da Polo oynamayı pek sever, epey de iyidir aslında! Neden bir gün ona eşlik etmiyorsun?”

Ama o an Benjamin’in arkamdan hain planlar çevirdiğini falan siktir edip, Meira ile daha fazla vakit geçirebilme fırsatına sazan balığı gibi atladım.

”Olur,” dedim, sıfır irade yönetimiyle. Ata binmeyi de öğreniriz, sorun değil. At çok. Serdar var, Meira’nın nişanlısı olacak o itoğlu it var, Polat’ın yardakçıları var. Var da var. Bineriz birine.

Babası bu muhabbetle fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu. ”Başka şeyler de söyle Uygar,” diye buyurdu. ”Senden senin fikirlerini dinlemeyi isteri-”

Meira bu sefer sandalyesini geri çekerek, ”yeterli bu kadar,” diyerek böldü babasını. ”Doydun değil mi?”

Nihayet.

”Evet,” dediğimde Meira çoktan masadan kalkmıştı bile.

”O halde kalk. Sana evi gezdireyim.”

Tabii, hemen kalktım peşinden. O ise ebeveynlerinden, ”izninizle, size afiyet olsun,” diyerek izin istedi.

Benjamin hoşnutsuzdu. ”Daha çok erken değil mi kızım?”

”Arkadaşımla biraz vakit geçirmek istiyorum. Sonra istirahat edeceğim. Yorgunum.”

”Pekâlâ, nasıl istersen.”

Düştüm Meira’nın peşine. Onun yanında yürümek isterdim fakat bu sefer, biraz daha gerisinde durmak ve onun bir prenses gibi şatosunu bana, bilmiş bilmiş gezdirmesini izlemek istedim.

O da elbette bu role uyarak, her zaman yaptığı gibi ellerini arkasında birleştirerek, yavaş adımlarla ilerledi merdivenlere doğru.

Onun peşinden merdivenleri çıkarken, bütün evde çok kısık ve boğuk ama hoş bir melodi şeklinde hoparlörden yayılan klasik müzik sesini dinliyordum.

”Sürekli böyle çalıyor mu?” diye sordum sonunda kendimi tutamadan.

”Evet.”

Kaşlarım çatıldı bunu duyunca. ”Yormuyor mu?”

Omzunun üzerinden bakacak gibi oldu bana doğru, ”klasikler mi?” derken.

Şimdi,

Waltz no 2

çalıyor. Meira’nın birçok kereler çaldığı parçalardan.

Her ne kadar güzel parçalar da olsa bütün gün bir şeyler dinlemek herhalde kafamı sikerdi ama belki müzisyen

kafası farklı çalışıyordur, bilemedim.

Meira da buna ek olarak, ”kafamda notaları canlandırmayı seviyorum,” diye açıkladı. ”Şarkı kesilirse salt düşüncelere geçerim. Ailem bundan pek hoşlanmaz.”

Bu kafamı olabildiğince karıştırdı birden. ”Nasıl yani? Sen… düşünme diye mi müzik açıyorlar?”

”Evet.”

Bu hayatımda duyduğum en psikopatça şey olabilir ve eğlence için adam doğrayan Brezilyalılarla çalışmış biri olarak söylüyorum bunu.

Birkaç hızlı adımda hemen yetiştim ona ve kolundan tuttum. ”Bir dakika,” dedim, ”sen ciddi misin?”

Üst katta, tünel gibi uzun bir koridordaydık. Ona bakıyor ve bu evin nasıl bir akıl hastanesi olduğu konusunda bütün tahminlerimin yetersiz kaldığını düşünüyordum.

Meira da, ”küçüklüğümden beri bazı bırakamadığım takıntılarım var,” diye mırıldandı ilgisizce, neden bütün bunları abarttığımı sorgular gibi. ”Notaları kafamda canlandırmak da bunlardan birisi. Müzik duyduğumda başka bir şeye odaklanamıyorum. Ailem de bunu bir terapi olarak kullanıyor. Rahatlamam ve düşüncelerden ziyade, kendimi soyut bir akışa bırakabilmem için.”

Bu kadar kabullenebilmiş olmasına şaşırdım. ”Daha çok eziyete benziyor,” dedim ciddiyetimi koruyarak. ”Ayrıca, anlamıyorum. Düşüncelerin nesi yanlış?”

Küçük, ima dolu bir sırıtma yakaladım o dudaklarında. Yanlış, çok yanlış bir şey yaptığını bilen yaramaz bir çocuğunkiyle eş değer bir parıldama o gözlerindeki.

”Toplumlar, hoşlarına gitmeyen her düşünceyi tehlikeli bulup sesini kısma eğiliminde,” diye fısıldadı bana doğru. ”Kafamdakileri susturabilmeleri için orayı epey karıştırmaları gerekiyor. Rahatsızlığımı bana karşı kullanıyorlar.”

”O halde… Nasıl müziği bu kadar sevebiliyorsun? Bütün bu konserler senin için eziyete dönmüyor mu?”

Gülümsedi ve kendisini aradan çıkarıp yürümeye devam etti.

”Gel,” dedi, beni karmakarışık bırakıp. Peşinden, koridorun sonuna kadar takip ettim onu.

Bu sırada koridor boyunca duvarlara

asılmış

, farklı boyutlarda, eski olduğunu anladığım, çeşitli motiflerle zenginleştirilmiş kemanlar çarptı gözüme. Çocukluğundan beri çalıyor olmalıydı.

En sonda, işlemeli, büyük beyaz bir kapıyı araladı ve içeriye girdi. Peşinden girdiğim gibi de kapıyı örttü. Burasının yeni bir koridor, belki başka bir salon, bir hobi odası olduğunu sanmıştım başta, ne de olsa bana etrafı gezdireceğini söylemişti ama hayır, burası düpedüz bir yatak odasıydı.

Meira’nın odasındaydım.

Öylece durup baktım öncelikle, daha da ilerlemeye, Meira’nın kutsalı gibi gördüğüm mabedinde bu kadar cüretkar davranmaya cesaret edemedim. Etrafı inceledim ben de. Hafızama kazıdım her bir detayı.

Olabildiğince geniş bir oda öncelikle, Meira kesinlikle alan seviyor. Klasik bir dört duvar değil, odanın tam şekli yarım bir daire gibi daha çok. Düz tarafında, tavana kadar uzanan pencerenin hemen yanına

yatağı

konumlandırılmış,

onun

yanında

ise kuyruklu, krem renklerinde bir piyano duruyor. Biraz

ötede

çello,

henüz

çalmayı

yeni

bırakmış

gibi

yalnızca

duvara

yaslanmış

bir

şekilde

sahibini bekliyor.

Odanın diğer bir tarafında ise L şeklinde yine tavana kadar uzanan bir kütüphane bölümü var. Tavana kadar deyince, aşağı yukarı 4 metreden bahsediyorum.

Orası ise zaten apayrı bir cennet gibi. Rönesans estetiğiyle resmedilmiş, kurumuş çiçeklere benzeyen motifler, dallanıp budaklanarak köşelerden yükseliyor ve tavanın ortalarında toplanıyordu.

O orta kısıma ise bir parmak dokunuyor.

Tek bir kolon var ve o da devasa, zarif bir kadın heykeline oyulmuş, parmaklarını tavana uzatarak ince bedenini yukarıya doğru kıvırmış da tavana dokunuyormuş gibi görünüyor.

Son olarak ise, tam karşıda, bu yarım daireyi dışarıdan dolaşan balkon, elbette.

Ne yalan söyleyeyim, Meira'nın kayıp bir prenses olduğunu hep söylemişimdir ama bu kadarını da beklemiyordum. Şimdi daha iyi anladım kız neden odama geldiğinde güldü diye. Benim kırık şilte ve motor kaskı rafım ona gülünç gelmiş olmalıydı.

Meira öncelikle kitaplığına adımladı. Ben ise etrafı incelemeye kendimi kaptırmış, makyaj masasına kadar gitmiştim.

Aynası bile zengin motiflerle çerçevelenmiş, sanatı dokundurabileceği hiçbir noktayı esirgememiş. Her şeye

ama her şeye bir güzellik, bir estetik katmış resmen.

O parfüm şişesi gözüme çarptı bu sırada. Küçük bir rafı vardı, orada duruyordu siyah, kadifemsi bir kaplamadan parfüm şişesi. Onu aldım ve açıp kokladım.

Elbette, hemen Meira çıktı şişenin içinden. Daima süründüğü şu dehşet lezzetli parfümdü. Vanilyalı, karamelli bir şeyler, mistik ve garip, kokladığım hiçbir şeye benzemiyor ama o kadar Meira'ya ait ki, bu kokuyu başka biri üstünde düşünemiyorum bile. Hazır avukatım, dava da ederim başka biri sürünürse.

"O parfüm," diye bir ses duydum arkamdan. "Beğendin mi? 5 yılda bir yalnızca 7 adet üretiliyor. Her seferinde yedisini de alırım."

Parfümü aldığım yere bırakıp Meira'ya döndüm. Kitaplığın hemen yanındaki koltuğa oturmuş, beni izliyordu.

"Şımarık, israfçı bir kız olduğumu düşünüyorsundur," diye mırıldandı.

Hemen, "hayır-" diye itiraz edecek olduysam da, "öyleyim," diye üzerine ekleyerek beni saf dışı bıraktı.

Şimdi, ona katılsam dert katılmasam ayrı dert. Sessiz kaldım ben de ve peşi sıra kütüphaneye yaklaştım. Yine yüzüğü takıldı gözüme,

sorun yok, görmezden gel.

Kitaplığını kafama kazıyacaktım öncelikle. Bu kız ne sever, ne düşünür, ne okur, bütün isimleri az çok aklımda tutup kitaplarını okumayı düşünüyordum.

Ama kitaplarından bir sik anlamadım.

Neredeyse hepsi Almanca ya da İbranice'ydi. Seçebildiğim birkaç Türkçe kitap ise tarih üzerine kitaplar.

Kitaplığı dolaştım ben de, doğru düzgün anlayamadığım için de en ilgimi çekeni buldum aralarından. Yeşil kapaklı, oldukça kalın ve eski duran bir kitaptı. Tutup onu aldım. Şansıma, İbranice'ydi.

”Bu kitap,” dedim ben de merakla, ”ne anlatıyor?”

”אלוהים מדבר אלינו בלבד”

(Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur)

”Politika,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Kaşlarım çatıldı. ”Daha çok bir din kitabı gibi duruyor.”

”Aynı şey.”

Dinler insanları, nihayetinde de toplumları, her türlü ilişkilerini yönettiğine göre, pekâlâ. Kitabı yerine bırakıp hemen yanındaki bir diğer, kırmızı kapaktaki kitabı aldım elime. Birbirine olan zıtlıkları ilgimi çekti.

”Die Ideen Sterben Nicht.”

Kitabın adı.

Elbette, hiç Almanca bilmediğim için Meira, ”Fikirler Ölmez,” diyerek çeviriyor benim için.

Bu kitabı da daha önce hiç duymadığıma eminim.

”Peki, bu ne anlatıyor?” diye sordum ben de merakla. ”Oldukça seviyor olmalısın. Her yerini işaretlemişsin.”

”Irk ve etnik ilişkiler sosyolojisi üzerine eski bir kitap,” diye ilgisizce mırıldandı.

Bu tesadüf ilginçti ama yine de çok takılmadan, ”tarihi çok seviyorsun anlaşılan,” dedim.

”Çok.”

Kitabı geri koydum. Kafamı karıştıran, merak ettiğim daha başka sorular vardı cevap arayan ama onları da dillendirip dillendirmeme konusunda kararsızdım. Meira’nın rahatsız olmasını istemezdim ama şimdi sırasıydı gibi hissettim.

Ve ”Meira, ailen nereli?” diye sordum birden. Bunu bilerek bu şekilde, ‘siz’ değil de ‘ailen’ olarak sorduğumu fark etmemiştim başta.

Meira ise hemen yakaladı bu detayı ve gülümsedi. ”Hiç onlara benzemiyorum değil mi?” diye sorduğunda, daha önceden evlatlık olduğunu anladığımı bu şekilde belli

ettiğim için gergin hissettim kendimi. Meira'nın kalbini kıracak en küçük fikre düşmandım.

Ama o büyük bir rahatlıkla, "evlat edinildim," diyebildi. "Biyolojik ailem ben küçükken öldü."

Belki de ona bunu söyletmemeliydim. İsterse kendi söylerdi. "Üzgünüm," dedim ben de.

İnce kaşları kalktı havaya. "Neden üzgünsün? Sen mi öldürdün yoksa onları?"

Ben neye uğradığıma şaşırırken Meira da sırıttı. "Şaka yapıyorum. Araba kazasında ölmüşler."

Bana bakmıyordu ama üzgün de görünmüyordu. Bu yüzden, bundan ötürü, "sen?" diyebildim.

"Aslen Almanım," diye açıkladı.

Yahudilerin arasında büyüyen bir Alman.

İlginç bir tesadüf olmuş. Bu kadar genç yaşında neden böylesi ağır kitaplar okuduğu, politika ve tarih gibi çoğuna sıkıcı gelecek konulara hakim olduğu anlaşılabilirdi şimdi.

İkili bir çatışma içerisinde olan iki ayrı kültürde yetişmiş bir kızdı o, kafası çok karışmış ve kaybolmuş olmalıydı. Hele ki zehirli ailesini düşünürsek, onlara rağmen yolunu bulabilmek için, fikir sahibi edinmesi ve geleceğini aydınlatabilmesi için geçmişini didiklemesi gerekliydi.

O gerçekten çok zeki ve meraklı bir kız.

Ama öncelikle bütün bunları bir kenara bıraktım. Benim başımın etini uzun süredir yiyen başka problemlerim vardı elbette, beni gece uyutmayan ve sinirden duvarları yumruklatmayı isteyecek türden bir virüstü bu.

Her ne kadar Meira bu konu hakkında konuşmamı yasaklamış olsa da, karışmayacağım konusunda bana yeminler ettirse de ve ben de bu konuda çenemi kapatacağıma başta inansam da yine de tutamadım kendimi.

"Meira…" dedim, o şimdi oturduğu yerden beni izliyor, ben ise karşısında, kitaplığa yaslanmış bir şekilde

dikiliyordum.

”O nişanlın olacak herif,” dedim, olabildiğim en sakin halimle.

”Kamber,” diye düzeltti beni.

Sinirle solumadan edemedim.

Kambermiş, yarrağımın başı.

O belgeleri alıp yok ettiğimde kim kurtaracak seni benden?

”O herif işte,” diye keyifsizce yarım ağız yuvarladım kelimeleri ağzımda. ”Neden burada değil? Baban onunla aynı ortama sokmak için beni davet etti sanmıştım. Haddimi bildirmek için işte, her neyse.”

Buna nazikçe güldü. ”Kamber iş gereği Almanya’da babasının yanında bir süredir.”

Gergin bir şekilde ensemi ovdum. ”Kamber ile liseden mi tanışıyorsunuz?” diye hiç düşünmeden sordum.

”Evet, liseden tanışıyoruz. Ailelerimiz arkadaş aynı zamanda.”

”Peki o-”

Hemen sert bir tavırla, ”nişanlım hakkında konuşmaya mı geldin buraya?” diyerek böldü beni, sabrının bittiğini bildirerek.

”Nişanlım deme şu herife,” diye huysuzlanarak mırıldandım.

”Neden?”

”Onu sevmiyor ve istemiyorsun çünkü.”

Dudakları kıvrıldı. ”Bu yine de onun nişanlım olduğu gerçeğini değiştirmez.”

O belgeleri geri aldığımda değiştirecek.

Ama Meira, o herife yapacaklarımın kafamdaki hassas görüntülerini bölecek bir hareketle ayağa kalkıp karşıma geçti.

”Sana söyledim,” dedi kızarcasına. ”Eğer yanımda olacaksan bu işe karışamazsın dedim. Sen de kabul ettin. Unuttun mu? Buraya yalnızca arkadaşım olarak gelebilirsin.”

Arkadaş.

Sikeyim arkadaşlığı. Seni kendime

düşman

yaparım da arkadaş yapmam.

Ama sustum tabii,

şimdilik.

”Ayrıca,” diyerek ekledi, yüzünde o bana acımayan sert ifadesiyle. ”Bu rahatlığın beni şaşırtıyor. Seni affettiğimi mi sanıyorsun Karaşah? Babam istediği için buradasın yoksa o çöplüğünde sızana kadar içiyor olurdun burada yanımda durmaktansa.”

Bu ani saldırısı beklenmedikti. Neye uğradığımı şaşırdım ve ”Meira-” diyerek itiraz edecek oldum.

”Geç oluyor,” diyerek kestirip attı sözümü. ”Artık git.”

”O gece için, bir açıklasam kendimi-”

Hiç umursamadı ve dönüp kapıya doğru yöneldi.

İşte, öfkenin seni yönetmesine izin verirsen böyle siki tutarsın. Ne dese haklı. Ne yapsa haklı. Duygularımın, kıskançlığımın beni deli etmesine, gözümü kör etmesine izin vermeseydim o gece Meira’ya öyle korkunç laflar etmeyecek, belki onu dinlediğimde sakinleşecektim.

Mecburen, kuzu kuzu takip ettim onu. Aynı yolları geçtik ve aşağıya, salona indik. Benjamin ve Ahuva çoktandır yemeklerini bitirmiş ve şöminenin kenarına kurulmuşlardı bile; şaraplarını yudumluyor, İbranice bir şeyler konuşuyorlardı.

Bizi görünce Benjamin ayaklandı. Sıkıntılı bir ifade takındığımı görmüş olmalıydı ki kaşlarını çattı.

Bu gece için farklı planlarım vardı.

Merdivenler bittiğinde de saatime baktım. ”Aslında, saat çok geç olmuş,” diye mırın kırın etmeye başladım. ”Ve sanırım alkol beni biraz çarptı.”

Benjamin tereddüt etmeden, ”şoförümüz seni bırakır,” diye teklifte bulundu.

Cık.

”Araba tutar,” dedim.

”Mide ilacı getirteli-”

”İlaç sevmem.”

”Doktor-”

”Korkarım,” dedim. ”En iyisimi ben burada kalayım bu gecelik.”

Benjamin ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı bir süre.

Bakalım ne dönüyor bu deli hastanesinde.

Hem, belgeleri ya da herhangi işime yarayabilecek başka bir ipucuyu bulma şansım var gizlice. Bu aile bir sır küpü gibiyken onları dışarıdan araştırmak, herhangi bir şey öğrenmeye çalışmak çok zordu. Benjamin bütün ailesini ve işlerini medyadan olabildiğince sakınıyordu.

Ama Meira, bu yüzsüz girişimimden hoşlanmamış olacaktı ki bana doğru yanaşıp,

”Uygar!”

diye seslendi. ”Ne yapıyorsun?”

Ama Benjamin çoktan, ”pekâlâ, delikanlıya bir oda ayarlayın hemen,” diyerek kabul etti bile.

Zorlayacağını düşünmüştüm oysa.

Aferin babalık.

Meira’nın kulağıma doğru, ”ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldamasıyla yüzümü buruşturup, ”midem-” rolünü kesmeyi denedim. Yemedi elbetti.

”Saçmalamayı bırak!”

Ona hayretle baktım. ”Misafirlerinize bu kadar kaba mısınız hep prenses?” Onu geçip hizmetliye doğru yürürken,

”cık cık cık,”

diye söylendim de. “Biraz keyfini süreyim hem, malum, rutubetli bir tavan arasında yaşıyorum.”

ℒ

Bana oda değil ev verdiler sandım.

Bildiğin, üç artı bir ev burası.

Pencerenin kenarına büyükçe bir koltuk atmışlar, oraya kuruldum ben de, sigaramı içip dışarıyı, arka bahçeyi izliyor, saatin geçmesini ve ahalinin uyumasını bekliyordum.

O sıralarda kapım çalındı.

Elbette, Meira’nın geldiğini sanıp ayaklandım hemen ama ufak tefek bir çalışan kadın elinde tepsiyle girdi içeriye.

Benimle hiç göz temasında bulunmadan çay fincanını sehpaya koydu.

Açıklama olarak da, ”Meira hanım size ikram etmemi istedi,” dedi.

Değişik, çiçeksi bir kokusu vardı çayın. Yüzümü buruşturarak, ”ne bu?” diye sordum.

”Lavanta çayı,” dedi. ”Sinirlerinizi yatıştırır.”

Bendeki sinir çiçek böcekle yatışacak cinsten değildi ama kadının, ”Meira hanım kendisi hazırladı sizin için,” diye eklemesi üzerine o çay bir anda dünya üzerindeki en önemli varlığım gibi geldi gözüme.

”Benim için hazırladı? Kendi elleriyle?” diye sordum şaşkınlığımı ne kadar belli ettiğimi bilmeyerek.

Kadın beni cevapsız bırakarak tın tın dışarıya çıkarken ben de çay fincanını aldım elime. Çayı yüzümdeki dalgın sırıtma eşliğinde koklayarak mest oldum kendimce. Benim için yaptı, öyle mi? O narin ellerini benim için yordu…

Az önce çiçek kokusu diye boklayan sen değildin sanki.

Siktir oradan, iftira.

Büyük bir hevesle aldım ilk yudumu. Çok da çabaladım geri çıkarmamak için, yalan yok. Hemen yüzüm gözüm buruştu, bitkisel çay adamı olmadığımı anladım ama Meira'nın elinden, emeğinden çıkma hiçbir damlayı ziyan edemezdim. Öyle, manzarayı izleye izleye içtim ben de.

Bekliyordum, saat gece yarısını geçmişti çoktan fakat dışarıya yansıyan ışıklardan anladığım kadarıyla hâlâ uyumayanlar vardı.

Amacım dikizlemek değildi, asla, Meira'nın odasının sol kanatta, benimkinin hemen karşısında olduğunu fark bile etmemiştim Meira'nın silüeti belirene kadar.

Oradaydı.

Perdelerini çekmiş olsa da içeride zayıf bir ışığı açık bırakmış olmalıydı ki ince bedeni tüle bir tiyatro sahnesindeymiş gibi düşüyordu.

Kafamı çevirdim hemen, avuçlarım arasındaki çay fincanını sıkmaya başladığımı dahi fark etmedim. Biraz daha içtim sıcak çaydan ve arka bahçedeki geniş çimenliği, biçimli çalıları, yosunların kıvrılarak üzerine tırmandığı heykelleri ve hepsinin en gerisinde, ilerideki üzüm bahçelerini izledim.

Ne

güzel

bahçe

,

çok

güzel

, harika,

mükemmel

... Şuradaki

kuş

mu?

Sonra yeniden bakışlarım döndü ona. Kendimi tutamadım, öylesi bir iradeye konu Meira olunca sahip değildim.

Sadece merak, ne yapıyor, bu kadar. Sadece bir saniyeliğine bakacağım.

Üzerini çıkarıyor.

Elbisesinin askılıklarını omuzlarından çekip yere bıraktığı anı yakaladım tam da yanlışlıkla. Arada perde olduğu için bunların hiçbirini tenini görmeden izledim ama zihnim her şeyi kendisi tamamladı kafasında. Buna engel olamadım.

Siktir…

Önüme döndüm yeniden. Fincanı titreyen ellerimle geri bıraktım sehpaya ve pencerenin önünden çekildim. Orada duramazdım, gözlerime ve merakıma hakim olamazdım. Ben de yatağa attım kendimi. Bir elimi kafamın altına yerleştirdim ve öyle tavanı izledim.

Shavit ahalisi uyuyacaktı birazdan.

Birkaç saat daha bekler, öyle çıkardım dışarıya.

”Uygar?”

Bir rüya.

Silik, puslu bir anı gibi; görmekte, duymakta, algılamakta eksiğim.

Bir fısıltı gibi gelip geçen uysal ses, bir sesleniş ve tatlı bir koku.

”Uygar?”

Bir göz kırpması ve şimdi Meira karşımda.

Benim üzerimde duruyor, yüzlerimiz karşılıklı ve saçları yüzüme düşerken, o ezberlediğim uysal çehresi masum bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

Öyle güzel, öyle zararsız bir gülümseme ki bu içimi neşeyle dolduruyor. Uzanıp dokunmak, yanağını okşamak, o masum, çocuksu gülümseyişini parmak uçlarımda hissetmek istiyorum.

Ama uzaklaşıyor benden. Nereye gidiyor?

Kafamı kaldırmakta zorlanıyorum, deniyorum, biraz daha. Nefes alamıyorum. Bir ağırlık var üzerimde.

Biraz, çok az kaldırıp aşağıya bakıyorum.

Meira'yla göz göze geliyorum yeniden.

Dizleri üstünde, emekleyerek aşağılara çekiliyor, elleri ise vücudumda. Daha da iniyor, parmakları karnımı geçiyor ve pantolonumu buluyor. Kemerimi tutuyor. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, o eziyet veren bakışlarının hedefi yapıyor beni ve kemerimi açıyor.

"Meira…"

Nefes alamıyorum.

Kemerim bittikten sonra, düğmesi kalıyor, onu da, onu da hallediyor. Her saniyesinde nefesimi kestiği bile bile bana eziyet ediyor.

Daha fazla bakamıyorum. Kafam yastığa geri düşüyor. Kendimi kasmaktan, ellerimi yumruk yapmaktan kaslarım ağrıyor artık. Meira'yı tutmak istiyorum, ona dokunmak, onu hissetmek istiyorum.

"Beni seviyor musun?" Bir esinti gibi uğulduyor sesi kulaklarımda.

Hiç düşünmeden, "evet," diyorum.

"Beni istiyor musun?" Elleri bacaklarımın arasında.

"Her şeyden çok."

"Benim için ölür müsün?"

"Seve seve."

"Benim için… öldürür müsün?"

"Şüphesiz."

Nefes alış verişim hızlanıyor, tatlı bir acı yükseliyor bacaklarımın arasından. Meira'nın dokunuşlarını hissetmek istiyorum biraz daha, orada, ağırlığını istiyorum üzerimde. Belinde istiyorum ellerimi. Gözlerinde gözlerimi.

"Öldür o halde."

Ama ona varamadan uzaklaşıyorum sanki. Nefesimi kesen teması üzerimde değil şimdi. Ne kokusu ne de sıcaklığı, terk ediyor beni. Tekrardan yalnızım, tekrardan kapanıyor gözlerim. Meira yok, Meira yok, gelemez mi geri?

”Uygar, beni istiyor musun?”

“Uygar?”

Terler içinde, nefes nefese uyandım.

Etrafımı tanıyamadım bir anlığına; neredeyim, neden buradayım, rüyanın da etkisiyle hatırlayamadım.

Meira’nın evi, gece etrafı karıştırma, Benjamin’in ofisine girme planı…

”Hay sikeyim,

uyuyakalmışım!”

Gözlerimi açtığımda saat çoktan sabah 6’ya geliyordu ve koca bir aptal gibi uyuyakalmış, etrafı kurcalama şansımı kaybetmiştim.

Küfürler ede ede lavaboya attım kendimi, elime yüzüme boynuma soğuk su çarptım. Odaya geri döndüğümde havluyu almış boynumda gezdiriyor ve birilerinin uyanık olup olmadığını anlayabilmek için pencereden dışarıya öylesine bakınıyordum.

Onu gördüm.

Henüz güneşin yeni doğduğu bir vakitte, üzerindeki incecik elbisesiyle dışarıda, çimenlerin üzerinde oturuyordu.

Neden onu sadece görmekle bile içimi böyle garip, heyecan benzeri bir his kaplıyor? Sanki damarlarımda farklı bir zehir geziniyor, aklım, fikrim şaşıyor, kalbim tamamen benden bağımsızlaşıyor, alıp başını gidiyor ve geriye de bakmıyor.

Dışarıya çıktım ben de peşinden. Arka bahçede, çimenlerin üzerine serdiği bir örtüde oturuyor ve kitap okuyordu.

Hava henüz böyle incecik, askılı bir elbise giyinebilmesi için yeterince ısınmamıştı, daha ona yürürken üzerimdeki

ceketi çıkarmış ve yaklaştığımda da omuzlarına bırakmıştım.

”Erkencisin,” dedim, teklifsizce yanına otururken.

Bana bakmadı, kitabıyla ilgilendi ama beni cevapsız da bırakmadı. ”Havalar ısınıyor,” dedi, ”dışarıda oturmayı özledim.”

”Ne okuyorsun?”

Kitabı kapattı kapağını göstermek için. Garip bir kitaptı, bir boğa figürü vardı sanki kapağında ve İngilizce okuyordu.

Ne çok dil biliyor öyle…

Sadece bilmek de değil, kitapları kendi orijinal dilinden okuyabiliyordu.

Milyarderin kızı da olsa, babası şu an batsa bile bütün sülalesine yetecek kadar varlığın içinde ölene dek dertsiz tasasız yaşayabilecek ve bütün bir hayatını bomboş bir eğlenceye yatırabilecek de olsa, Meira öğrenmeyi ve kendisine daima bir şeyler katmayı seçiyordu. Henüz gencecik olduğu halde.

Bu beni keyiflendirdi istemsizce. Bir tane kusuru olsaydı bari yalandan!

Dalgın dalgın sayfaları karıştırıyor, nerede kaldığına bakıyordum. Meira’nın bana yakınlaştığını bile fark etmedim Az sonra kulağımın dibinde, o ilahi gibi sesini duyunca fark ettim anca ve tüylerim diken diken oldu.

”Kuzular dağda kaybolunca Uygar, ağlarlar,”

dedi tatlı bir esinti gibi.

”Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Kaskatı kesilmiştim yakınlığımıza. Anca o kendini geriye çekebildiğinde kanım akmaya başladı damarlarımda kaldığı yerden.

Ona doğru baktım titrek bir nefes eşliğinde. Dudaklarını kıvırmış hafiften, beni izliyordu keyifle.

Bu fikirsiz, savunmasız halime karşı, ”kitaptan,” dedi o da. ”Kitaptan bir söz.”

Yutkunup gerçeğe döndüm ve gözleriyle işaret ettiği, ellerimin arasındaki kitaba baktım.

Kitaptan bir sözmüş sadece, kendine gel.

Ben de katılmak istedim sonra bu oyuna. ”Sen hangisisin?” diye sordum ona. ”Anne mi kuzu mu kurt mu?”

”Kuzu postunda bir kurt,” derken neredeyse neşeli olduğunu düşünecektim.

”Kuzu postunda kurt demek,” diye mırıldandım sırıtarak. Aklımda, bir avukat olmam vardı elbette. Adaletsiz bir avukat. Adaletin postuna bürünmüş bir kurt.

”Bilmece gibi konuşuyorsun hep,” diye eklemeden de edemedim elbet. Biraz fazla oyalıyor kafamı Meira’nın sözleri.

Meira buna bir tepki vermedi, hatta omuzlarına attığım ceketi de bıraktı ve ayağa kalktı. Ne yapacak diye bekledim, içeri gireceğini sanmıştım başta ama ileriye, ormanlığa doğru yürüyordu.

”Meira?”

Ben de kalktım peşinden hemen. Etrafını çiçek böceğin sardığı çardağı da geçmiş, bahçenin çıkışına, ormana doğru yürüyordu.

Ağaçların arasında doğal bir patikayı takip etti, ben de onu tabii. Merakım körükleniyordu her adımda, Meira’ya yetişme değil de onu böyle arkasından takip etme fikri, bu gizemi içimde ilginç bir heyecan da yaratmıştı beraberinde.

Nerede olduğu belirsiz böceklerin sesleri, kuş cıvıltıları, yerdeki çalı çırpının çıtırdayışları, bir süre bunlar eşlik etti bize bu erken saatlerde.

Az sonra ise uzaklardan gelen su sesinin, bir çağlayana ait olduğunu gözlerimle görünce durdum Meira’nın ardından.

Yüksek bir şelale değildi, belki birkaç metre, dibindeki su berrak ve temizdi ama büyük ihtimalle derindi.

Meira tepesine yaklaştı iyice, aşağıya bakıyordu. Suyu sevdiğini düşündüm.

”Yüzmeyi sever misin?” diye sordum ona boş bulunup. Neden burada? Suyu izlemek için mi?

”Yüzme bilmem.”

Bu şaşırttı beni. ”Nasıl?”

Arkasını döndü ve sonunda bana bakabildi. ”Sudan pek hoşlanmam,” derken, ilk defa elbisesine dikkat edebildim. Belki buna bir elbise demek yanlış olurdu; daha çok bir gecelik gibi, incecik askılıklarının her an kopacakmış gibi omuzlarından göğüs dekoltesine doğru uzandığı, vücudunu saran satenden bir kumaş parçasıydı.

Gözlerimi oradan, kumaş kıvrımlarının, içine hiçbir şey giymediği için göğüs uçlarına doğru uzanmasından, o tehlikeli görüntüden almam fazla irade gerektirdi.

Yutkunmam gerekti sertçe. ”Yüzemiyorsun,” diye mırıldandım bu sırada dalgın bir şekilde.

Bu nedense onu keyiflendirdi ”yüzemiyorum Karaşah,” derken ve göz temasını bozmadan, geri geri birkaç adım gitti.

Kaşlarım çatıldı hemen. ”Meira?” derken bilinçsizce yaklaştım ona. ”Ne yapıyorsun?”

Gözlerimin büyüdüğünü ve her an onu tutmak istermiş gibi ellerimin uzandığını görünce, yaramaz, oyuncu bir sırıtma esir aldı dudaklarını.

”Meira dur-” diyemeden de kendini geriye, suya bıraktı.

Düşünmedim bile, koşarken ceketi bıraktım ve Meira’nın ardından, o yükseklikten suya daldım.

Her şey olabilir, canı yanmış olabilir, suda kayalar olabilir, yeterince derin değildir belki, bir yerini çizmiş, su yutmuş olabilir. Bunların telaşıyla kalbim tekliyordu, ona varana

kadar, su altında zar zor bedenini seçip de tutana kadar telaştan aklımı yitirecektim.

Sonunda kolundan tuttum onu ve bedenini bedenime yaslayarak kendimle beraber onu yüzeye çektim.

Kollarımdaydı elleri, aşağıya baktığımda onun göğsüme bu kadar yapışmış bir şekilde, bana kısa bir soluk kadar yakın durmasını beklemiyordum.

Nefes nefeseydim, aklım hâlâ karışık olmasaydı bu yakınlığımız başımı döndürebilirdi belki ama kızgındım.

Meira'ya, ıslak kirpiklerine, ışığın da vurmasıyla iyice su yeşiline dönmüş irislerine, o titrek bakışlarına bakıyordum.

"Neden atladın?" diye sordum, hızla inip kalkan göğsüm onunkine sürterken.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan bacaklarını belime doladı birden ve "peşimden atlayıp atlamayacağını merak ettim," diye mırıldandı.

Sert bir yutkunmayla oyaladım irademi.

"Ölüme terk etme ihtimalim olduğunu mu sandın?" diye sordum bu sırada da ciddi ciddi.

Elleri omuzlarıma tırmandı, "belki sen de yüzme bilmiyordun," dedi.

Şimdi, hem bana tutunduğu hem de bacaklarını belime doladığı için benimle aynı boya kadar yükselmişti.

"Beraber boğulurduk o halde," dedim.

Gülecek gibi oldu buna. Solukları yüzüme çarpıyor ve ıslak bakışları bir şeylerde emin olamıyormuş gibi, tereddütle beni izliyordu.

Sonunda, "çıkmak istiyorum," dedi.

Tabii, sonsuza kadar böyle kalamazdık.

Ne yazık ki…

Kıyıya doğru çektim onu kendimle beraber ve önce onun çıkmasına yardım ettim, dizlerine kadar uzanan elbisesinin

uçlarını düzelttim.

Kendisi çıktıktan sonra da peşinden ayağa kalktım fakat beklemediğim bir şekilde Meira beni suya geri itti. Gözlerimi açtığımda sudaydım yine, Meira çoktan dönmüş arkasını gidiyordu.

Tekrardan çıktım kıyıya ve Meira'nın peşinden sırılsıklam bir şekilde gittim.

Elbisesi -pekâlâ, geceliği- ıslandığı için bütün vücuduna yapışmış, daha önce hiç görmediğim kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

Odağımı bozmamaya çalışarak onun adımlarına yetiştim. Hâlâ bana kızgın, değil mi? Benden hıncını çıkartacak en küçük fırsatı bile kaçırmıyordu.

"Beni affettin mi?" diye seslendim arkasından.

Hiç düşünmeden basitçe, "hayır," dedi.

Bir adımda ona yetiştim ve kolundan tutarak durdurdum onu. Karşısına geçtim hemen.

"Nasıl kendimi affettireceğim peki?" diye büyük bir çaresizlikle yanaştım ona. "Bana bir şey söyle. Benden bir şey iste. Bilmiyorum Meira, hıncını çıkar benden o gece için, o söylediklerim için. Bir şekilde affet beni. Ne istersen yapacağım!"

Islak kirpiklerini birbirine sürttü ve ne tarz bir imanın geçtiğini anlayamadığım, o soğuk bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Birkin,"

dedi sonunda.

Bu beklenmedik kelime karşısında kafam karıştı. "Ne?"

"Birkin istiyorum," diye tekrarladı.

Dudaklarındaydı bakışlarım.

"Bör…

Ne? O ne?"

”Çanta?” dedi, bu yabancılığımı garipseyerek. ”Tasarımcısı koleksiyon değerinde, dünya üzerinde tek olan eski bir modeli satışa çıkardı fakat başka biri benden önce bekleme listesine alındı. Bugün ise ödemeyi yapabilmiş.”

Bunu söylerken seyrek kaşları havaya kalktı farklı bir imayla.

”Hah.

Vasıfsız basit bir aktör, o kadar parayı nereden buldu anlamıyorum.”

Ben bu tepkisini anlamlandıramazken de, ”her neyse,” diye böldü düşüncelerimi. ”Çantayı bugün ona teslim edecekler.”

Bir çanta mı istiyor yani benden sadece? Bu kadar mı?

Cebimi karıştırdım, ıslak pantolonumdan telefonumu çıkarttım ve ”getirteceğim,” dedim ona. ”Bir telefona bakar.”

”Hayır,” diye sertçe kestirip attı bu öneriyi. ”Sen gidip kendin getireceksin.”

”Ben?” O kadar iş gücün arasında? Sana şantaj için kullanılan belgeleri bulmakla, Benjamin’in hain planlarını öğrenmekle ve bir yandan da Polat’ın pis işlerine ayak uydurmakla meşgulken?

Ama, konu Meira ise iradem eriyip gidiyor demiştim, bunda ciddiydim.

”Tamam,” dedim, ”nerede olduğu söyle gidip alayım hemen.”

Gözlerini ayırmadan düz bir ifadeyle, ”İtalya’da,” dedi. ”Milano.”

İtalya, Milano.

Pekâlâ, uçakla hemen gidip gelebilirim, işlerim için de vakit kalabilir.

Bunu düşünerek döndüm arkamı, bir an önce vakit kaybetmeden gitmeyi düşünüyordum ki arkamdan

seslendi:

”16 buçuk,”

dediğinde adımlarım durdu. ”16 buçuk saatte getireceksin, Karaşah.”

Ona doğru, yeniden kafam karışmış bir şekilde baktım. ”16 buçuk saatte mi?”

Taviz vermeyen bir duruşla, ”bir saniye bile geçmeyecek,” dedi.

”Neden… buçuk?”

Omuz silkti. ”Ben öyle istiyorum diye.”

Bir tür güç gösterisi mi? Alay ediyordu belki de, saniyelerine kadar bana hükmederek, beni bir kukla gibi oradan oraya dilediğince sürüklüyordu.

Sürükleyebilirdi de.

Arkamı döndüm yeniden ve bu sefer koşar adımlarla ayrıldım oradan. Bu sırada da telefonumu çıkarmış, Mert’i güzellik uykusundan uyandırmıştım.

Ön bahçeye doğru koşarken, ”Mert, bana acil birini bulman lazım,” dedim, ağız alışkanlığı tabii, ”bir çantayı,” diye de düzelttim hemen.

”Çanta mı?”

Tam da evin etrafından, labirent gibi yükselen çalılardan, gotik heykellerin oradan dönüp ön tarafa geçmiştim. Benjamin’i, sabahlığında, terasta kahvesini yudumlarken gördüm.

”Genç delikanlı,”

dedi acelemi görünce, ”kahvaltıya kalacağını umuyordum. Hem, ıslandın mı sen?”

Senin de foyunu dökeceğim ortaya babalık, sıranı bekle. Önce o çantayı almam lazım!

Arabama atladım ve tekerleri bütün ahaliyi güzellik uykusundan uyandıracak bir çığlıkla döndürerek bahçeden çıkardım.

Telaffuz hatası, biraz zorlansa da buldu çantayı Mert. En yakın saate Milano'ya bilet de aldı benim adıma. Sefere yetişebilmem için bütün trafiği birbirine katmam ve 4 kırmızı ışıkta geçmem gerekti.

Oraya gittiğimde de neyle mi karşılaştım?

"Üzgünüm Uygar bey, iş etiği gereği

çantayı

, bekleme listesinin başındaki müşteriye teslim etmek durumundayım."

Herife teslim etmelerini bekledim ben de mecburen ve sonunda o Fransız lavuğun evini bastım. Biraz tokatlamam gerekti ikna etmek için ama ona misliyle verdiğim paralar, arada dil bariyeri olsa da onu tatmin etmiş olacaktı ki- veya korkudan- çenesini kapatıp çantayı bana teslim etti. Entel danteller çantayı gasp ettiğimi de söyleyebilir ama hiçbir gaspçı çantanın iki katı parasını vermezdi. Asıl gasp edilen bendim.

Saatler sonra ise yeniden Türkiye'de, şehrimde, Meira'nın evinin yolunda, yan koltukta emniyet kemerine bağlanmış bir adet çantayla, saatte 179 km hızla, etrafımı görmeden uçuyordum gecede.

Son 13 dakika…

Road Runner gibi peşimden tozu toprağı kaldırarak vardım ön bahçeye. Görevlinin bahçe kapısını ağır ağır açmasını beklerken sabırsız bir şekilde kol saatime bakıyor ve frenden ayağımı çekmemek için zor dayanıyordum.

Sonunda daldım evlerinin bahçesine ve su çeşmesinin etrafında dönerken az daha merdivenlere kadar çıktım aceleden.

Son 7 dakika…

Fırladım dışarıya çantayla beraber, ben merdivenleri çıkarken evin kapısı açılmıştı bile.

Kapıyı Ahuva açtı, Meira'nın sahte anası.

Beni görünce de yüzü gözü ekşidi tabii, o aksanıyla, ”senden hoşlanmıyorum,” dedi.

4 dakika…

”Sıraya girin,” deyip onu geçtim koşar adımlarla. Benjamin göründü ileriden, hayretler içerisinde,

”bu saatte!”

diye bir şeyler söylendi arkamdan. Merdivenleri arşınladım ve bir geri zekalı olduğum için Meira’nın kapısını çalmayı dahi düşünmeden, baskına gider gibi kapıyı birden açtım.

Meira, balkonunda mum ışığında oturmuş bitki çayı içiyor, kitap okuyordu. Bu teklifsiz girişim onu hiç şaşırtmadı, hiçbir şey olmamış gibi kitabını ilgiyle okumaya devam etti.

Nefes nefeseydim, çantayı bir ganimetmiş gibi havaya kaldırdım ve ”getirdim!” dedim. ”Çantan! Getirdim!”

Mert ibnesi ne eğlenirdi ama düştüğüm şu hali izlemekten! Hayatım boyunca düşürmezdi herhalde dilinden. Neyse ki bunlara, bu perişan halime şahit olmuyordu.

Meira sonunda başını hafifçe kaldırdı, beni yeni fark etti sanki. Öylesi bir ilgisizlik vardı üzerinde. Yine açık renklerde, incecik, sade bir gecelikle duruyordu.

Masasında ise bir günlük, açık bırakılmış; eğik, güzel yazısını seçebiliyordum bu mesafeden.

Ne yazıyor?

Elindeki kitabı da bırakarak ayağa kalktı. Her hareketi beni nasıl cezbedebilir, anlamıyorum. En basit şeyler bile! Sadece oturması bile, bacak bacak üstüne atması, o alttaki bacağın biraz daha yana yatması, dik duruşu, sayfaları daima orta parmağıyla nazikçe çevirişi, her daim sakin hareketler sergilemesi… Onu büyülenmiş gibi izlememek elde değildi.

Karşıma geçti, çantayı eline aldı. Sağına soluna, pek de ilgili değilmiş gibi kısaca bir baktı. Beyaz-kahverengi bir çantaydı, bunun nesi bu kadar özel anlamadım. Sıradan

bir kadın çantasına benziyordu bana kalırsa, evet, sade ve güzel ama kesinlikle yarım milyonluk bir çanta olduğunu sanmıyorum. Derisini başka bir evrenden getirmedilerse tabii…

Yine de Meira'yı mutlu edeceğimin, sonunda onun için bir şeyleri elde edebileceğimin, ona yetebileceğimin düşüncesiyle kıpır kıpırdım.

Ama Meira, çantayı eline aldı ve ilerideki çöp kutusuna attı.

"Çirkinmiş,"

diye kendince mırıldandığını duydum.

Hayretle izliyordum çöp kutusunu boylayan yarım milyonu. "Çirkin… miymiş?"

Yarım milyona Polat bile gözüme güzel gelebilirdi. Ne demek çirkin?

Bana baktı masum bir ifadeyle. "Yakından nasıl durduğunu merak etmiştim sadece."

Bu çanta için muhtemelen Milano'nun polisini peşime taktım, elçilikler girecek araya, dava edileceğim ve bütün bunlar… sadece çantayı merak ettiği için miydi? Yakından görmek için miydi? Onu başından beri hiç istemiyormuş bile!

"Ne var?" diye sordu o da beni suçlarcasına. "Herkesin etrafta çakmasıyla gezdiği çantayı takacağımı mı düşünmüştün Karaşah? Sana markalardan hazzetmediğimi söylemiştim. Yalnızca anlaşmalı olduğum tasarımcı ve terzilerle çalışırım. Bana özel ürünler yaparlar. Sırf popüler diye çer çöp geçirmem üzerime."

Ben bu takıntısını hiçbir şekilde anlamlandıramazken de o beni geçti, tekrardan masasına, işinin başına dönüyordu anlaşılan.

"En azından söylediğini yaptım," diye hatırlattım ona. "16 buçuk saati geçmedim."

Adımları durdu. O da bunu yeni fark etmiş gibi, "evet," dedi dalgın bir ifadeyle.

”Beni affettiğini söyle,” dedim çaresizce. Bunu söylemesine ihtiyacım vardı her şeyden öteye.

Meira sessiz kaldığında ise aklımı yitirmenin ucunda bir yerlerde, ”Meira, yapma bana bunu,” diye yalvardım ona. Tek adımda yaklaştım ve kollarına yapıştım yeniden. ”Nasıl affedeceksin beni? Ne yapmam gerekiyor? Benimle oynamadan, lütfen, ne istediğini söyle bana. İstediğin her şeyi yaparım!”

Gözlerimin içine meydan okuyan, ciddi bir ifadeyle baktı. Bir şeyleri tarttı kendince, düşünceli ve mesafeli göründü.

Artık oyunu bırakmıştı.

Ve önümden çekilerek, ileride açık bir halde durmakta olan balkon kapısını işaret etti.

”Atlamanı istiyorum,” dedi bana.

Yanlış duyduğumu sanıp, ”anlamadım?” diye sorguladım bu isteğini.

Meira ise kollarını önünde bağladı ve ”o kadar da yüksek değil, ikinci kattayız,” dedi. ”Muhtemelen yalnızca bacaklarını kırarsın ve böylece de bana, sokaklardan toplanılması gereken biri olduğumu söylemeye cüret etmeden önce iki kere düşünürsün.”

Bir tepki veremeden bakakaldım öylece. Atlamamı istemesi değil ama o gece ağzımdan çıkan berbat sözlerin onun bu kadar içinde kalması mahvetti beni.

Ondan, beni affetmesi için bir şeyler istemesini söyleyip duruyordum, oysa bir kere olsun gönlünü almaya sözlerle girişmemiştim.

Ne kadar büyük bir aptaldım ben! Para içinde yüzüyor diye onu parayla, mal mülkle mutlu edebileceğimi, gönlünü hoş tutabileceğimi sandım! Oysa sadece kızgındı.

Hemen yaklaştım ona, tekrardan kollarını tuttum nazikçe ve gözlerimin içine bakması için yalvardım ona. Pişmanlıkla kavrularak, ”Meira,” dedim, ”o gece acıdan ne söylediğimi bilmiyordum-”

Yüzüme bile bakmadan soğuk bir tavırla, ”umrumda değil,” dedi. ”Senin de bana, millete kuyruk sallayan bir kadın iması yaparken umrunda değildi. Atla şimdi.”

Aramıza çektiği bu buzdan duvara toslamış olmanın şaşkınlığıyla duraksadım. Sertçe yutkunarak gidermeye çalıştım o yumruyu. Ellerimi geri çektim ondan.

Bu kadar

mı

üzdüm onu?

Oysa o gece en çok ben incindim sandım. Bu kadar bencil olabildim.

İleriye adımladım ve onu geçip kararlı adımlarla balkona doğru yürüdüm. Masanın üstünde üçlü bir şamdanlık vardı gece görebilmesi için. Hemen dibinde ise günlüğü, birkaç kitap, bitki çayları…

Masayı geçerken, istemsizce günlüğüne şöyle bir bakmıştım da:

”Sence bir şah, veziri için

bütün

oyunu

feda eder miydi?”

yazdığını gördüm açık sayfada, paragrafların arasında.

Bu yazı her ne kadar merakımı körüklese de çevirdim kafamı, Meira’nın beni izlediğini biliyordum. Balkonun demirliklerini tutup bir bacağımı üzerinden atmaya davrandım.

Fakat tam da geçeceğim sırada, ”dur,” diye seslendi arkamdan. ”Vazgeçtim.”

Kalkan bacağım geri indi ve Meira’ya baktım kafa karışıklığıyla. O ise, yüzündeki o muzip ifadeyle, ne yaptığının gayet de bilincinde bir şekilde, ”ya da geçmedim,” dedi. ”Atla.”

Tekrardan attım bacaklarımı demirliklerden ve dönüp atlamaya hazır bir şekilde aşağıya baktım. Nereden baksan bir 6 metre vardır herhalde, belki biraz daha fazla.

Yine, yeniden, benimle dalga geçer gibi, ”dur,” diye seslendi arkamdan. ”Yine vazgeçtim.”

Omzumun üzerinden ona doğru baktım. Elbette, bana eziyet ediyor olmanın zevkiyle gülümsüyor, üzerimdeki gücünü ve bunu istediği şekilde kullanabileceğini bana gösteriyordu.

”Buraya gel,” dedi sonunda. Bir anlığına, tekrardan benimle oynayarak vazgeçeceğini düşündüm ama beklentiyle kalkan kaşlarını gördüğümde demirlikleri geri geçip ona doğru yürüdüm.

Affetmiş miydi yani?

Yine kafam karışmış bir halde karşısına geçmiştim ki beklemediğim bir şekilde yüzüme sert bir tokat atması bir oldu.

Meira ise, o topuklu terlikleriyle ayakkabıma basarak karşımda yükselmiş ve omuzlarımdan destek alarak kulağıma doğru, ”sakın bir daha bana çirkin yakıştırmalardan bulunmaya cüret etme,” diye beni uyarmıştı.

”Asla,” dedim tereddüt etmeden.

Gözlerimi gözlerine hapsederek, ondan başka bir şeyi görmeme ve düşünmeme izin vermeden bana hükmederek, ”ben bu ailenin yasal varisiyim,” dedi. ”Elime geçecek gücün farkında mısın? Seni de ezik avukatlık kariyerini de bitiririm.”

Kaşlarım çatılırken de, ”o yüzden, bana iyi davran Karaşah,” dedi masumane bir sıfatla, ”benimle düşman olmak istemezsin.”

Acele etmeden, göz temasını bozmadan ayakkabımdan indi ve ellerini omuzlarımdan çekerek geriye adımladı. Karmaşık hisler ve garip düşünceler eşliğinde izledim onu, nasıl bu kadar masum görünüp de böyle sert çıkışları olabildiğini tartıyordum kafamda.

Tersi gerçekten de pis olan insanlardandı, orası kesin.

Bu güzel. Ben dahil kimseye kendisini ezdirmeyecek biri olması, bu biraz aşırıya bile kaçan kibri güzel. Rahatsız etmedi beni hiç.

Yalnız, aklımda hâlâ soru işaretleri vardı ona bakarken. ”Şimdi,” dedim tereddütle, ”beni affettin mi?”

”Bitmedi,” diye ekledi.

”16 buçuk dakika.”

Bu sefer, ”ne için?” Meira?

”Beni nefes almadan öpmen için.”

Zaman durdu sandım.

Gözlerimi kırpıştırıp doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Neye uğradığımı şaşırdım bir an, bütün dengem altüst oldu. Ondan uzak durmamı söyleyen, o herif ile olan nişanını istemese dahi araya girmememi isteyen, yalnızca arkadaş olduğumuzda direten kendisi değil miydi?

Meira ise bu duraksayışımı olumsuz bir cevap gibi algıladı, küçümser bir ifadeyle, ben kaybetmişim gibi görünerek arkasını döndü. Kolumu kaldırıp saatime baktım.

”Pekâlâ, sen bilirs-” diyemeden de, kollarından tuttum onu ve kendime doğru çevirdiğim gibi büyük bir açlıkla yapıştım dudaklarına.

Bir elimle belinden tutarak onu kendime sabitliyor, diğer elimle de ensesini kavrıyordum.

Nefes alma,

demişti, almıyor ve onun da almasına izin vermiyordum. Aramızdaki bütün mesafeleri kapatarak yapabilirdim bunu da anca, değil mi?

Ona istediğini verdim.

İsteğinin onun boyunu aştığını da fark etti elbette, hemencecik nefesi kesildi fakat 16 buçuk dakika değil, bir dakika bile geçmemişti henüz. Oyunbozanlık yapmasına izin veremezdim.

Büyük bir hırsla dudaklarını çekiştirirken adımlarımız birbirine karıştı, saniyeler sonra duvarla aramdaydı. Parmaklarım kolu boyunca aşağılara indi, elini tuttum ve nişan yüzüğünü bir çırpıda parmağından çıkartarak odanın bir yerine fırlattım. Buna itiraz edecek olduysa da dudaklarını çekmesine izin vermedim, ikimiz de kazanacağız bu gece bu oyunu.

Yüzüğünü atmama sesini çıkartamayınca bu sefer ellerini daldırdı saçlarımın arasına ve çekiştirmeye başladı hırsla. Dudaklarıyla da beceriksiz karşılıklar vermeye çalışıyor, zavallı kalbimi iyice oyuncağı ediyordu.

Ölebilirdim, nefessizlikten değil ama fazla dozda Meira'dan, onun kanıma bir uyuşturucu gibi karışan tatlı zehrinden aklımı yitirerek bir akıl hastanesine kapatılabilirdim.

Daha da alevlendi bütün bunlar, dudaklarında soluklanırken dengesiz adımlarımız, makyaj masasındaki birçok şeyi devirdikten sonra yatağına kadar vardı.

Kendimle beraber attım onu yatağa; üstündeydim ve ısrarla, hemen biri onu altımdan çekip çıkarabilirmiş gibi bir aceleyle, ısrarla öpüyordum onu. Dudaklarını tüketiyor ama ne kadar tüketirsem tüketeyim doymuyor, daha fazlasını istiyor, açlıktan ölüyor, acıdan kıvranıyordum.

Elleri aramıza girdi bu sırada, göğsümden ittirip dudaklarımızı kopardı birbirinden.

"Geçti,"

diyebildi nefes nefese, dudakları kıpkırmızıydı. "16 buçuk dakika geçti çoktan!"

Fark etmesine canım sıkıldı, belki yirmi dakikaya yuvarlarım diyordum fakat mecburen yan dönüp ayırdım ondan kendimi.

Meira ise yatakta sırt üstü uzanıyor ve göğsü derin nefeslerle sarsılıp hırpalanmış dudakları biraz olsun nefes için aralık kalırken düşünceli bir şekilde tavanı izliyordu. Ben de onu, elbette.

Ama az sonra bu keyfim de sona erdi, kalkıp gitti çünkü. Hâlâ nefes alış verişini tam olarak düzene sokamadan, yerde yüzüğünü aramaya başladı.

”Nereye attın?” diye sordu bana kızarak.

Kitaplığın oraya düşmüştü ama bilmezden geldim.

O yüzüğü o herifin başka bir tarafına takacak ve yumruğumla evlendireceğim onu çok yakında.

Çok yakında. Sabret… Sadece sabret.

Maalesef, yüzüğü buldu ve geri taktı. ”En azından evdeyken takma şunu,” diye homurdandım huysuzca.

”Ne diye işime karışıyorsun?” diye tersledi beni. Dağıttığımız etrafı, yere düşen makyaj malzemelerini topluyordu. Ben ise yatağın üstünde oturmuş, onu izliyordum ilgiyle.

Az sonra başını kaldırıp bana ters bir bakış attı ama. ”Evet?” dedi sorarcasına. ”Neyi bekliyorsun? Benimle burada kalacak halin yok ya Karaşah?”

Dalıp gittiğimi o an fark ettim. Mecburen, ayağa kalktım. ”Gidiyorum… Gitmeliyim,” diye bir şeyler mırıldandım isteksizce.

Meira’dan koptuğum vakit ciddi bir yoksunluk çekiyordum sanki, bütün hislerim sönüyor, renklerim soluklaşıyor ve bir daha onu görene kadar da hiçbir canlılık belirtisi gösteremiyordum.

Buna rağmen ondan bir gece daha kopmak zorunda kalarak arkamı döndüm.

Fakat bu sırada, ”Mert,” dedi birden arkamdan, beklemediğim bir şekilde. ”Hâlâ Öykü ile görüşüyor mu?”

Döndüm yeniden, bir anlığına alakayı kuramadan, ”evet,” diye yanıtladım onu.

”Garip.”

”Neden?”

”Yani… Mert ondan neden hoşlanıyor anlamıyorum.”

Kaşlarım havalandı sorgularcasına. ”Öykü iyi bir kız,” dedim.

Nedense bu söylediğim onu rahatsız etti ama alaycı bir sırıtmanın ardına gizledi. ”Ama… biraz fazlası var,” dedi.

Kafam karışmıştı. ”Anlamadım?”

Omuz silkerek, ”fazla kilosu var,” diye açık açık söyledi o da.

”Anlamıyorum Meira, niye böyle söylüyorsun?”

Bütün bu tavrında garip bir şey bulmadan, gayet de normal karşılayarak, ”Mert’in neden böyle kilolu biriyle beraber olduğunu anlamıyorum sadece,” diye itiraf etti. ”Son zamanlarda çok kilo aldı Öykü, vücuduna hiç dikkat etmiyor.”

İyice kafam gitti. Bir problem olduğunu, belki kavga ettiklerini düşündüm hemen. ”Meira… Neden böyle konuşuyorsun? Bir şey mi yaşandı aranızda?”

”Hayır.”

Meira… Asla böyle konuşacak biri değil. O üslubuna daima dikkat eden, sadece üzerine çok gidildiğinde sınırları aşan biri.

Neden böyle konuşuyor?

Fikirsizce, bu tavrından düpedüz rahatsız olarak, ”kadınların bu kilo muhabbetlerinden anlamıyorum ama böyle konuşman saçmalık,” diye açıkladım ona ben de.

Fakat bu onu büsbütün kızdırdı. ”Bana onu mu savunuyorsun?” diye hayretle sordu üzerime doğru yürürken.

”Sadece-”

”Ne? Sadece ne?”

Anlamıyordum, kafamı allak bullak etmişti ve ben ne diyeceğimi, Meira’yı Meira’ya nasıl savunacağımı bilemedim bir anlığına.

Sonra, ”Serdar’a ‘o’ zamiriyle seslendim diye bana kızan sen değil miydin?” diye sordum ona. ”Senin gibi diline dikkat eden bir kız nasıl olur da-”

”Nasıl olur da ne?” diye böldü beni küçümseyerek. ”Haddimi mi aşıyorum? Çirkinleşiyor muyum?”

Fakat bu sinirinin, altlarda yatan başka bir hissin maskesi olduğunu düşündüm.

”Bana onu savunamazsın,” dedi çocukça bir hınçla. ”Onun nasıl biri olduğunu bile bilmiyorsun!”

Kaşlarım çatıldı hemen. ”Nasıl biri?”

Bütün bunlar ona sıkıntı veriyormuş gibi kasvetli bir hal aldı çehresi. ”Çık git,” dedi artık bana bakmayı reddederek. ”Anlamanı beklemiyordum zaten.”

”Meira,” dedim fikirsizce, ”kafamı karıştırıyorsun. Bir sorun mu var? Canını sıkacak bir şey mi yaptı?”

”Çık git Uygar. Her daim benim tarafımı tutmayacaksan-”

”Senin tarafındayım!” diye böldüm onu hiddetle. ”Her zaman senin tarafındayım! Neyden bahsediyorsun sen?”

Kırgın bir ifadeyle baktı yüzüme. ”O halde…”

Henüz yeni barışmışken asla katlanamam bir daha bana darılmasına.

”Üzgünüm,” dedim ben de birden. ”Tamam, özür dilerim. Bir daha kimseyi savunmayacağım sana. Böyle diyorsan vardır bir sebebi.”

Bütün bunları içten bir şekilde söyleyip söylemediğimden emin olmak ister gibi baktı bana.

Sorun ne?

Sadece Öykü’nün kilosu değildir derdi elbette, bir şeyler ters gibi ama sorsam da söylemeyeceğini biliyordum. Meira üzülünce rastgele hakaretler eden, özellikle dış görünüşe sallayan, asla gerçek anlamıyla kötü olamadığı için hıncını çocukça çabalarla çıkarmaya çalışan biriydi.

Sonunda, ikna oldu daima onun tarafını tutacağıma ve ”güzel,” diye mırıldandı. ”Şimdi, gitsen iyi olur. Saat geç oluyor.”

Onu dinleyip odasından çıktım bu sefer. Koridoru geçerken kafamda çeşit çeşit sorularla boğuşmakta, az önceki saçmalığı düşünmekte, bir kılıf uydurmaya çalışmaktaydım.

Çocuk gibi oynatıyor beni elinde ve ben de oyuncağı olmakla bile yetinebilecek kadar onu hayatımın merkezine koymuş biriydim.

Şah

, veziri

için

bütün

oyunu

feda eder mi?

Şüphesiz.

Ne diyeyim?

Meira Shavit.

Uygar Karaşah’ın tek zaafı sonuçta.

”Kızımla fazla yakınsınız.”

Dalgın bir şekilde yürürken Benjamin’in sesini duymamla beraber duraksadım. Kendisi elinde buharı tutan çayıyla beraber, kapının pervazında dikiliyor ve beni izliyordu.

”İçeriye gel,” dedi ve bir cevap beklemeksizin dönüp gözden kayboldu.

Yüzleşmekten kaçındığım yoktu, Meira’nın bütün sülalesini çiğner geçerim gerekirse. Peşinden gittim ben de.

Büyükçe,

rafları

kitaplarla dolu uzun dolapların çevrelediği bir çalışma odasıydı. Çeşit çeşit, kimler olduğunu bilmediğim yaşlıca iş

adamlarının fotoğrafları asılıydı duvarlarda.

Bir tek çalışma masasındaki ışık açıktı ama oraya oturmadı,

öndeki

koltuğa geçti ve benim de karşısına oturmamı anbean izledi.

”Çay kahve?”

”Kalsın,” diye kestirip attım. ”Amacın ne onu söyle uzatmadan.”

Çayından yudumlarken tek kaşı havalandı. ”Amacım?”

Taşak geçiyor bu herif benimle.

Sinirim bozulmuş bir şekilde, ”sadece, medyaya yaptıklarını duyururum diye kızına yakın olmama izin vermiyorsun herhalde,” dedim. ”Bir amacın vardır elbette.”

Bir

tuzağın

, yani.

Sonunda, biraz ağzındaki baklayı çıkaracağı ana gelebildik. ”Açık konuşacağım,” dedi bana, duruşunu

hafifçe

düzeltirken. ”Baloya

yaptığın

baskından sonra seni araştırdım biraz. Etkilendiğimi söylemeliyim. Babanın seni daha çok küçükken attığı bu bataklıktan kurtulmaya çalışıyorsun.”

Polat’ın babam olduğunu bile öğrenmiş.

”Kızım için çabalaman, suç dünyasını geride bırakmak

için

kollarını

sıvaman ve savcılık için sınavlara hazırlanman beni etkiledi. Hayatını ve kendini düzene sokmaya çalışıyorsun."

Küçümser bir ifadeyle, "boşuna uğraşma, kızım nişanlı, demeyecek misin bana?" diye sordum ona.

Kibarca güldü. "Hayır. Açıkçası, Kamber'in ona iyi bir eş adayı olmadığını düşünüyorum."

Bu büsbütün hazırlıksız yakaladı beni. "Ne? Ne diye kızına onunla evlenmesi için şantaj

yaptın

o halde?"

"Meira ve Kamber uzun yıllardır tanıyorlar birbirlerini. Aynı şekilde aileler de birbirini tanıyor. Bizim camialarda mantık evliliği yaygındır."

Yüzüm buruştu öfkeyle. "2 yıldır nişanlıymış. Reşit bile değildi o zamanlar ve siz onu sevmediği bir herifle nişanlanmaya zorladınız."

Sakin sakin, "anlamanı beklemiyorum," dedi.

"Sikerim anlamasını!"

Derin bir soluk aldı ve istifini hiç bozmadı: "Bu birlikteliği isteme sebebim ailemizi güçlendirmek için değildi, hiçbir zaman değildi. Kamber, Meira'ya en yakın insandı; ona ve fikirlerine, iç

dünyasına

en

çok

hakim olan, onu en iyi tanıyan ve onu en iyi yönetebilecek kişiydi. İyi de anlaşıyorlardı. Bu yüzden ikisini nişanlandırdık ama Kamber'in…" Duraksadı,

nasıl

açıklayacağını

bilemedi sanki. "Onun değiştiğini ve artık kızıma layık biri olmadığını görebiliyorum."

Sinirle yumruklarımı sıkmaya başladım. “Değişir tabii,” dedim hiddetle, “çocukken nişanlandırmışsınız. Aynı kalacağını mı sanmıştın? Nasıl karaktersiz bir adamsın sen?”

İyice sinirlerim bozuldu bütün bunları pişkin pişkin anlatmasına

karşı

.

Ne tarz hastalıklı bir oyun çevirdiğini bilmesem de bir önemi yok, belgeleri bulup yok ettikten sonra nasıl bir derdi olduğu da önemsiz kalacak. Meira’yı da alacak ve buradan defolup gideceğim. Bu manyakların arasında çok bile dayandı.

O yüzden daha fazla hiç bu psikopatla uğraşmadan kalkıp gitmeye hazırlandım.

Fakat, ”Uygar,” dedi birden, ”eğer istediklerimi yaparsan Meira ile olmana izin veririm. O yüzüğü sen takabilirsin.”

Olduğum yerde durdum ve Benjamin’e baktım ağır ağır. Ciddi olup olmadığını, ne ara suratına yumruk atmam gerektiğini tarttım kafamda.

O ise daha da alçalarak, manipülatif sakin bir üslupla, ”açıkçası,” dedi, ”kızıma ne denli derinden bağlandığını görünce-”

Sinir bozukluğuyla gülerek böldüm zırvalığını. ”Meira ile evlenmemi istiyorsun çünkü beni dilediğince kontrol edebilirsin, değil mi? O belgeleri benim hazırladığımı söylemekle tehdit ederek beni istediğin gibi yönetebilirsin. Ben kötü koca olurum, sen de iyi baba.”

Hiç bozulmadı bu sözlerime. Rahat rahat arkasına yaslanarak, ”istediğini düşünmekte özgürsün,” dedi. ”Ben yalnızca kızımın iyiliğini istiyorum. Tek istediğim, gözümün arkada kalmayacağı kadar sağlam bir adamın onun yanında durduğunu ve ona sahip çıktığını görmek.”

Sahip

çıkmaktan

kastı

, kontrol etmek, elbette.

Başımı salladım iki yana. ”Meira’nın böyle bir şeye ihtiyacı yok.”

”Meira özel bir kız,” dedi bir şeyler gizleyerek.

”Öyle.”

”Hayır, kastettiğim biraz farklı,” diye düzeltti kendisini. ”Kolay baş edilebilecek birisi değil. Bazen…” Yeterince sır ifşa etmeden doğru ve açıklayıcı kelimeleri aradı lügatında. ”Bazen ileriye gittiği olur. Sınırları geçtiği ve birçok insanı kızdırdığı, yani.”

Bu sözleri hiçbir şey ifade etmediği gibi kafamı da karıştırdı.

Benjamin ise, bana büyük bir sır verir gibi, ”düşünceleri, Uygar,” dedi, ”çok keskindir. Başına bela almaya çok eğilimlidir. Belki biliyorsundur; kendisi tarih, politika ve diplomasiyle daha çocukluğundan beri ilgili. Bazı radikal düşünceleri yüzünden daha küçük yaşından itibaren başına çokça kereler bela aldı.”

Bu beni gerçekten de samimi bir şekilde güldürmeye yetti. ”Bu mu yani?” diye sordum, artık gerçekten burasının bir akıl hastanesi olduğuna emin olarak. ”Biraz farklı politik bir düşüncesi var diye mi onu kontrolün altına, şantajlarla, korkutmalarla, esaretlerle alman gerekti?”

Benjamin’in gür kaşları çatıldı. ”Lütfen kızımı küçümseme. Aklını ikiye katlar.”

İnanmıyordum. Düpedüz saçmalık. ”Bunun için neden hapsedilmesi gerektiğini anlamıyorum,” dedim ona.

Duruşunu düzeltti. ”Belki ailemize yeterince yaklaşabileceğin kadar sana güvenirsem daha açık bir dille konuşabilirim. Şimdilik, kızımın güvenliği için susuyorum. Yalnızca, seninle anlaşmaya açık olduğumu bilmelisin. Benimle iş birliği yapmak istersen, çok geçmeden o nişan yüzüğünü sen takarsın. Meira’nın da bunu istediğine eminim.”

Enayi sanıyor sanırım beni. Ya da kendisi gibi bir psikopat.

”Böyle aşağılık bir yardıma ihtiyacım yok benim,” dedim, ayağa kalktım artık çok bile bu herifi dinlediğimi düşünerek. Sessizce izledi dönüp gidişimi, kapıya kadar da itiraz etmedi.

Yalnız, kafamdaki soru işaretlerine açıklık getirmek için duraksadım bir anlığına.

Şüpheyle, ”ne tarz düşüncelerden bahsediyorsun?” diye sordum ona gitmeden önce. ”Politikacıların çoğu psikopat, onlara

karşı

durmasıyla mı

başına

bela

alıyor

yoksa?”

Sonuçta

Meira’nın etrafının

yüksek

makamlarda insanlarla çevrelendiğini

düşünürsek

siyasetin

ne kadar pis

olduğunu

,

sarayları

yolsuzluğun

inşa

ettiğini

ve zenginin cebini yoksul

halkın

doldurduğunu

görüyor

olmalıydı

.

Benjamin ise ufkumu genişleterek, ”ülkeler arası diplomasiye karıştı,” diye yanıtladı beni.

”Ne?” İkinci defa neşeyle sırıttım kendimi tutamadan. ”Meira mı? Nasıl? Daha kaç yaşında Meira, ne demek diplomasiye karıştı?”

O içtiği şey çay değil sanırım, şimdi anlaşıldı.

”Diplomasi öyle çoluk çocuğun oyun alanı değil,” dedim ona ve bununla beraber, ikinci defa Meira’yı küçümsediğimi düşündüğü için rahatsız olduğunu hissettim.

Yine de üslubunu bozmadan, ”amcası olacak o alçak herif, onu Almanya ile ilgili bir düzine siyasi olaya ortak etti,” diye açıkladı bunu da. ”Siyaset kirlidir Uygar, bunu belki en iyi sen biliyorsundur. Kızımı o fanatiklerin fikirlerinden ve beyin yıkamalarından korumak istiyorum yalnızca.”

Doğal olarak bana da bunu soruyordu. ”Onu bütün bunlardan korumamı mı istiyorsun yani?”

”Evet.”

Doğrusu, ağzı iyi laf yapıyor. Neredeyse

gerçekten

de

kızını

önemsediğini

düşünecektim.

Ama, ”Meira’nın hiçbir düşüncesini kısıtlayamam,” dedim bir kere. ”Onun aklından çıkacak her fikre ölümüne

bağlıyım. İstediği buysa, etrafı karıştırsın dilediğince. Ben arkasından toplarım. Sen kızını koruyabilecek kadar güçlü bir adam olmayabilirsin ama ben öyleyim. Bütün varlığımı onun fikirlerine adayabilirim ama yapacağım son şey bile önüne taş koymak olmaz."

Benjamin, bunu sonuna kadar, düşünceli ve ılımlı bir şekilde dinledi. Başını ağır ağır sallıyor ve duyduklarından memnun mu yoksa karşı çıkıyorum diye rahatsız mı belli etmeyecek bir tavırla oturuyordu.

"Aşk ne güzel bir duygu değil mi?" diyebildi sonunda. "Ne kadar okşuyor yüreği, hele ki hiç sevgi görmemiş bir çocuksa içindeki. Ama bir o kadar da tehlikeli aşk. Gözünün önüne indirdiği perde, nelere razı geldiğini de saklar senden."

Kaşlarımı çatarak ciddiyetle dinledim onu. Benjamin ise, "bu derinden bağlılığını takdir etsem de mantığını kullanmaya davet ediyorum seni evladım," diye uyardı beni.

Başımı salladım iki yana. "Kızını manipüle ederek kontrol

altında

tutmamı ne de güzel şiirsel bir dilde anlatıyorsun ama bana! Neredeyse kızını sevdiğine inanacağım."

İç çekti bana bakarken. "Meira'yı kontrol etmeme, onu beladan uzak tutmama yardım et Uygar," diye sürdürdü ısrarını. "Şimdiden görüyorum ki Meira sana karşı bir tür bağlılık geliştiriyor. Meira'nın ilk defa birine karşı bir şeyler hissedebildiğini gördüğüm için sana bu kadar taviz tanıdım ve şans verdim, bunu unutma."

Meira mı bana

bağlılık

geliştiriyor

? Daha yarım saat

önce

camdan atlamamı istedi benden.

Benjamin ise, “Kamber akılsız bir adam,” diye devam etti, “cahil, boş bir teneke. Açıkçası onu severim, iyi yüreklidir, biraz kaba olabilir belki ama babasını tanırım, küçüklüğünü bilirim, iyi eğitim almış bir çocuktur, yine de biraz saftır. Meira ile baş edebileceğini düşünmüyorum artık.”

Tepkisizliğimi koruduğum vakit, ”kısacası,” diye bitirmeye yaklaştı, ”Meira’nın sana karşı geliştirdiği güveni, onu

kontrol etmek

için

kullanmak isterim. Meira kolay kolay kimseleri dinlemez.”

Kaşlarım kalktı havaya imayla. ”Bu beni dinlediği hali mi?”

Güldü. ”İnan bana, olabileceği en itaatkâr hali bu.”

Dönüp kapıyı açtım artık, çıkıp gidecektim bu adamın zehirli zihninden.

”Düşün bunu Uygar,” diye seslendi o da arkamdan.

”Senden Meira’yı satın almayacağım. Boşuna uğraşma.”

”O halde, Meira ile hiçbir zaman bir arkadaştan öteye gidemeyeceksin.”

Orasını göreceğiz. Belgeleri bulamayacağımı sandığın için değil mi bu özgüvenin? Beni böyle şantaj etmeye devam edebileceğini sanıyorsun değil mi?

Sokuk herif.

Kendi ellerimle getireceğim senin sonunu.

”İyi geceler, Uygar,” dediği vakit dışarı çıkıp sertçe örttüm kapıyı arkamdan.

Delilik.

Kesinlikle.

Meira ile aramda zar zor geliştirebildiğim o güven ağını, Meira’nın bileklerine birer ip olarak geçirmem için kullanmamı mı istiyor yani benden? Bu şekilde de

Meira'yı bir kukla gibi yönetmemi ve onu kendi oyuncağım yapmamı hatta…

Kafayı yemiş bu aile!

ℒ

"Uygar, sonunda buldum o belgeleri nerede tuttuğunu!"

Mert aceleci adımlarla girdi içeriye, elinde bilgisayarını ve düşürmek üzere olduğu kağıt yığınlarını tutuyordu.

Bunu bekliyordum koca bir haftadır.

Oturduğum yerde, kafamı Benjamin için hazırladığım dava dosyasından kaldırıp Mert'e doğru baktım. Ozan da karşımdan kalkıp yanıma geldi dosyaları görebilmek için.

"Belgeler neredeymiş?" diye sordum merakla. Muhtemelen İsrail'dedir, diye düşünüyordum bu sırada.

Mert ise,

"kimdeymiş,"

diyerek düzeltti beni.

Kaşlarım havalandı şüpheyle. "Nasıl yani?"

Kağıda bakarak zar zor okumaya

çalıştı

: "

Khalil… Abraham…

bilmem ne sikim."

Kağıdı çektim hemen önüme.

Khalil Abraham Ben Shalom.

Daha önce hiç duymadığım bir isimdi. "Kim bu adam?" diye sordum merakla.

"İsrail kaynaklarında eskiden iş sektöründe, Benjamin ile aynı kumaş ticaret zincirinde çalıştığını bulabildim. Uzun yıllardır beraber oldukları yazıyor ama adama dair başka hiçbir bilgi, bir resim dahi yok."

Ozan da şüpheyle kısmış gözlerini, ”şantaj belgelerini neden bu adama verdi ki şimdi?” diye sorguluyordu.

Mert, ”belki de Uygar’a güvenmediği içindir,” diye yanıtladı. ”Belgeleri ona zarar vererek alacağını düşündüğünden üçüncü birine vermiştir hiçbir türlü ulaşama diye. Olamaz mı?”

Kafama yatmadı bu fikir. ”Khalil’i bulamayacağımı mı sanıyordu yani?”

”Ya da belki de bulsan bile öyle kolayca alt edemeyeceğin kadar güçlü biri diye güvendi ona. Durup dururken böyle hayati bir belgeyi üçüncü kişilerle paylaşacak biri değil, kesinlikle sağlam sebepleri olmalı.”

O adam hiçbir şeyi boşuna yapacak bir tip değil gerçekten de. Karanlık işler dönüyor burada, kesinlikle.

Meira’yı dört koldan sıkıştırıp şantaj ettikleri pis bir oyun olmalı bu. Benjamin de kendisi burada olmadığı takdirde Meira’ya göz kulak olacak birini, mümkünse beni istediğini söylediğinde bunu ifade etmiş oldu.

Meira belki de Benjamin’in ve o ailenin sırlarını biliyordu. Yanlışı hiç gücenmeden söyleyen, dobra bir kızsa ve özellikle de siyasetin pisliğine karşı durabilecek akıldaysa, babasına da onun karanlık işlerine de karşı durmuş olabilirdi.

Belki de bu yüzden göz kulak olmalıydılar Meira’ya. Gerçekleri konuşmasın diye.

Bazen açık sözlü bir insan, herhangi bir silahtan daha tehlikeli olabilir. Bu yüzden bizim işlerde, ağzı çok laf yapanı ve çok bileni, daima susturacak kurşunlar hazırdır.

”Nerede yaşıyor bu herif?” diye sordum kağıtlara göz atmaya devam ederken.

”Uzun bir süredir Almanya’da yaşıyor.”

Garip. Benjamin de Meira’nın Almanya’da siyasi bir meseleye karışarak başına bela aldığından bahsetmişti.

”Bana bir bilet ayarla hemen,” dedim yerimden kalkarken. Kağıtları da aldım beraberimde, bu işi hemen

halletmeli, o belgeleri bulup yok etmeliydim. Meira

düşündüğümden

çok

daha

karanlık

ve entrikalı bir oyunun

içindeydi

.

Ama tam da çıkarken, çok alakasız yere aklıma geçen haftalarda Meira'da yaşananlar geldi. Mert ve Ozan kendi halinde acele ederek dosyaları toparlarken, duraksayıp arkamı döndüm ben de.

"Mert…" dedim, şüpheli bir şekilde, "Öykü nasıl biri?"

Birden bu alakasızlığa şaşırdı elbette o da fakat yine de cevabı gecikmedi.

"Hani şefkatli kadınlar olur ya?" dedi dalgın bir gülümsemeyle. "Daha iyi, daha sağlıklı düzgün biri olman için çabalayan, hatta kızan, biraz dediğim dedik, öyle biri. Galiba hiç anne şefkati görmedim diye. Kendimi güvende hissettiriyor bu şekilde beni düşünmesi. Bilmiyorum."

Böyle düşünceli görünmemi garipsedi. "Neden sordun?" dedi.

"Hiç."

Aynı gün, birkaç adam toplayıp Almanya'nın Hamburg iline indim uçakla.

Bizzat halletmem gereken, başkalarını gönderemeyeceğim bir meseleydi benim için. Belki yanıma daha fazla adam almalıydım, düşünceleri oyalıyordu kafamı. Ne de olsa bu belgeleri elinde tutan adam onu olabildiğince sıkı bir şekilde koruyor olmalıydı.

Ama, şaşıracağım şekilde, Khalil denen herifin, merkezden uzakta, sakin bir yerde bulunan evine geldiğimizde sadece birkaç koruma ile yaşadığını ve

nadiren

şehre

inip şirketlerine, oğlunun

yanına

gittiğini

öğrendik.

Boşanmış

ve

yalnız

yaşayan

bir

adamdı

. Üç çocuğu da

onunla

değildi

.

Elbette, bunun bir tuzak olabileceği başından beri aklımdaydı, tedbirliydim ama şaşıracağım üzere bu bir tuzak da değildi. Gerçekten de, iki korumayla böylesi

önemli

bir belgeyi koruyacak kadar enayi bir adamdı Khalil.

Belki de onu hiçbir zaman bulamayacağımızı sandığı için fazla önlem almamıştı?

Ne de olsa Mert'in olağanüstü bağlantılarıyla bile haftalar sürmüştü herhangi bir bağlantıyı yakalayabilmemiz. Bu delilikti ve bir nevi, neden ekstra korumaya ihtiyaçları olmadığını da açıklardı. Davetsiz misafir olmayacağı için, elbette.

Sabahın erken saatlerinde, bahçesinin önünde

toplanmış

, sayın Khalil beyin kapısını kırdırmış, adamlarımı içeriye göndermiştim. Öncelikle kapıyı çalmalı mıydım, bilemedim. Biraz kabalık, ne diyelim.

Adamlarımın etrafı birbirine katışını, herhangi bir tuzağı veya silahla bekleyen, pusu kuran birilerini oda oda didik didik arayışını izledim.

Biri geri gelip, ”yukarıda,” diye bildirdi bana, diğerleri iki kişiyi daha silah zoruyla dışarıya çıkarırken.

Merdivenleri çıktım, kapının önünde bekleyen adamları gördüm ve açtıkları kapıdan içeriye geçtim.

Ve klasik bir çalışma odasında, masasının başında bütün bunların neyin nesi olduğunu anlamakta zorlanan, şaşkın, telaşlı, yaşlıca bir adam çıktı karşıma.

”Khalil beyefendi!”

diye seslendim ona, elime düştüğü için tehlikenin ilk çanını çalarak. ”Çok uğraştırdın beni ama sonunda elime geçtin babalık.”

O küçücük, mavi gözlerini, beni tanımaya çalışmak için kıstı. ”Sen kimsin?” diye sordu, sandalyeden kalkmaya davranırken.

”O elindeki belgeleri teslim edeceğin kişi,” dedim ve omzundan tuttuğum gibi onu sandalyeye geri oturttum. Şimdi tepesinde bir ölüm meleği gibi dikiliyor ve cevaplar istiyordum.

Nihayet bağlantıyı kurabildiğinde iç çekti. ”Anlıyorum,” dedi, titrek bir nefesle. ”Meira için burada olmalısın. Ne yazık ki belgeleri sana veremem. Bu belgeler bir tür sigorta, babası bana güvenerek verdi bunları. Meira hiçbir zaman ulaşamasın diye benim elimdeler.”

”Bankada, kasada da tutabilirdi. Ne diye sana verdi?”

Khalil bu savunmamı gülünç bulmuş gibi göründü. ”Shavit ailesine dair şu ana kadar anlamadıysan diye söylüyorum, oldukça karmaşıklardır. Yalnız, dostumun özel hayatını sana açıklayamam. Üzgünüm.”

”Açıklayamazsın,”

diye mırıldandım ben de onun peşinden düşünceli düşünceli.

Arkada, kapının dışında beni bekleyen adamlara doğru seslendim.

”Dağıtın,” dedim. ”Yakıp yıkın etrafı!”

Hemen doluştu üç adam da içeriye ve ne rafta kitap bıraktılar ne masada vazo. Her yeri indirdiler, koltukları, masaları kaldırdılar, dolapları arkasında bir şeylerin gizlendiğini düşünerek çektiler ve her yeri kontrol ettiler.

Burası bitince diğer odalara da geçtiler. Biz çalışma odasında beklerken, onların etrafı dağıtma, kırıp dökme seslerini dinliyorduk.

O sırada gözüme çalışma masasındaki fotoğraf çerçevesi takıldı.

Çerçeveyi elime alıp incelemeye başladım. Benim

yaşlarımda

duran genç bir adamın

yanında

ilkokullu küçük bir

çocuk

ve…

Öykü

?

Kumrala

kaçan

saçları, yuvarlak mavi

gözleri

ve o

geniş

gülümsemesiyle Öykü’nün ta kendisiydi

fotoğraftaki
kız
.
Üçü de
kardeş
olmalıydı
.
Öyleyse
Öykü'nün yanındaki bu herif de Meira'nın
nişanlısı
, Kamber idi.
Khalil'in
çocukları
mıydı yani bunlar?
Sikeyim…
Bir bu eksikti.
Neden bu belgeleri Kamber'in
babasına
verdiği
daha
anlaşılır
oldu
şimdi
gözümde
. Bu insanlar Meira ile birer kukla
gibi
oynuyorlar, ona istediklerini yaptırıp onu
baskı

altında

kontrol

ediyorlardı

.

Belki,

Öykü

bile bu

işin

içindedir

. Meira'nın ona olan

kırgınlığı

, agresifliği boşuna olamaz

sonuçta

.

Yine de

hiç

istifimi bozmadan belimden tabancamı çıkardım ve düşünceli bir şekilde, silahın namlusunu fotoğrafta gezdirdim.

"Ne yapmamı istiyorsun Khalil?" diye sorarken sahte bir sıkıntıyla iç çektim. "Çocuklarınla mı şantaj edeyim illa seni? O kadar çirkinleştiğimi görmek istiyor musun?"

Khalil'in küçük gözleri mümkün olduğunca büyürken, fotoğrafı bırakmadan ona doğru döndüm ve önünde dizlerimi kırıp eğildim, onunla aynı boya geldim.

"Çünkü Meira için geçmeyeceğim sınır yok," dedim ve bu öylesine bir söz değil. Gerçekten, artık benden bağımsız bir durum bu. Meira için çiğneyip tükürmeyeceğim tek bir insan evladı yok şu dünyada.

"Şimdi," dedim, Khalil'in gözlerindeki korkuyu sezdiğimde, "boşu boşuna güzelim evi yıktırma başına da

nerede tutuyorsun belgeleri, kopyaları var mı, başka insanlar da bunu biliyor mu dökül.”

İşin ucunda çocukları varken de susmazdı herhalde, diyecektim ki pes etmesi uzun sürmedi.

”03 numaralı dosyada,” dedi. ”Şu kırmızı dosya.

Başka

kopyası

yok, olamaz da. Bu Benjamin’in de başını derde sokardı.”

Darmadağınık etrafa bir göz attım ve bahsettiği, diğerleriyle beraber öylece yerde duran dosyayı bulup aldım.

Diğer günlük dosyaların arasına sıkıştırmış, öyle mi?

Benjamin’in aldığı bu güvenlik önlemi koca bir yıllık eğlencemi karşıladı herhalde. Ciddi ciddi bu herifin beni durdurabileceğini mi sanmıştı yani?

Keyifle sırıttım belgelere bakarken. Gerçekten buradaydı, hepsi, doktor tutanağına kadar, hepsi içindeydi ve orijinal dosyaydı.

Ben dosyaları incelerken de Khalil, ”anlamıyorsun evlat,” diyordu arkamdan. ”Büyük bir hata yapıyorsun. O belgeleri Benjamin’in bana vermesi için sağlam sebepleri var. Eğer onları alırsan-”

”Ne olur?” diye böldüm onu ilgisizce.

”Felaket!”

Ters bir bakış attım iyice celallenen moruğa. ”Felaket mi? Bu yüzden mi Meira’yı hapse tıkacak kadar sağlam bir dava dosyasını şantaj olarak kullanmanız gerekti?”

”Onu kontrol altında tutabilmek için gerekti!” diye çıkıştı birden bana.

Kaşlarımı çattım bu telaşlı, gergin halini izlerken. ”Neden?”

”Çünkü o tehlikeli!”

Hayatımda bu kadar komik bir espri duymamıştım. Şimdi Khalil ve Benjamin neden en iyi arkadaşlar daha iyi anlayabiliyorum işte.

”Meira mı tehlikeli?” diye sordum büyük bir keyifle. “Onu tepsi

suratlı

oğlunla zorla evlendirmek istedin

sadece

,

işine

geliyordu

Shavitlerin

mirası

. Basit bir diplomat

olduğunu

düşünürsek

,

altın

yumurtlayacak bir tavuktu Meira sizin

için

.”

Khalil dehşete düşmüş gibi görünüyor, derin ve kesik nefeslerle bana bakıyordu. ”Başına ne kadar büyük bir bela aldığının farkında değilsin. O belgeleri yok edersen…”

Sustu birden hata

yapmış

gibi. “Ne? Yok edersem ne?”

Bu

kadarını

bile söylememesi gerekiyordu belli ki. Hemen kapandı dudakları, daha fazla sır ifşa edemezdi.

Birkaç adımda vardım hemen yanına ve suçluluk duygusuyla sessizleşen

yaşlı

adamın

yakasına yapıştım birden. ”Konuşsana!” diye sarstım onu sertçe. ”Yaşlısın diye canına okumam mı sanıyorsun?”

Ama herif bunca tartaklanmaya daha fazla dayanamadan kalbini tutarak ve kasılarak kafasını geriye attı. Kalp krizi geçiriyordu sanırım.

”Hay sikeyim senin kalbini de,” diye öfkeyle soludum yakasını bırakırken. ”Duracak zamanı buldu!

Samet, Burak!

Götürün şunu da hastaneye!”

Can sıkıntısıyla Khalil’i ya da cesedini, neyse artık, geride bırakıp dışarıya, bahçeye çıktım. Ellerimin arasında tam tamına 38 sayfalık bir dava dosyası tutuyordum. 2 yıl önce Meira’nın ölümünü belgelediğim, onu ruh hastalarının biricik oyuncağı yaptığım o lanetli belge…

Kendim yok edecektim elbette. Çakmağı

çıkardım

ve ateşledim, alevleri takip etti gözüm ama kağıda dokunduracakken Khalil’in sesi yankılandı kulağımda.

”

O belgeleri yok edersen…

”

Yok edersem ne?

Sıkıntıyla soluklandım ve çakmağı kapatıp belgeleri iki katlayarak ceketimin iç cebine sıkıştırdım. Bunun yerine çıkardığım sigara dalını tutuşturdum, derin bir soluk aldım ve derin düşüncelere daldım.

Neyi

kaçırıyorum

?

Tabloda eksik bir parça var, bir yapboz parçası

gibi

, tam da

ortasında

eksikliği

ve o

olmadan

, bambaşka bir resim sanki.

Arkadan Samet çıktı az sonra. ”Yok ettin mi abi belgeleri?”

”Evet.”

ℒ

Bölüme

dair:

Instagram’da açıklamıştım ama bilmeyenler için, özellikle bölümün başlarını yazarken hastaydım. Ne yazdığımı bile anlamadım dönüp baktığımda, karakterin iç dünyasını çok farklı bir şekilde kaleme almışım fakat düzeltmek için de pek vaktim olmadı. Hazır tatildeyken olabildiğince fazla bölüm atmak istediğim için aceleye getirdim.

Pek içime sinen bir bölüm olduğunu söyleyemem bu yüzden. Eleştirilerinizi bekliyorum bu konuda

Instagram: kedilimediyy

○●

29. Varis

Beğenerek

desteklerinizi

gösterebilirsiniz

:)

○●

Dikkat: Bu bölümde geçen kişi, kurum, inanç ve olayların bütünü hayal ürünüdür, gerçeklerden bağımsızdır.

Bölüm Yirmi Dokuz

”

Varis

.”

Nāḥāš

⸸

Almanya, Hamburg

Lacivert bir lise üniformasında, elinde kamera, arada kadrajı kendine çeviriyor ve gülümsüyor Meira.

Siyah bir yılan, kıvrılarak genç kızın adımlarını takip ediyor sinsice.

”Bugün özel bir gün,” diyor Meira, cıvıl cıvıl ilkbahar renklerini gösteriyor kameraya. ”Görüyor musun baba? Her şey yolunda.”

Okulun bahçesinde, yeşilliğin arasında ve gün ışığından kaçınmak için bir ağacın gölgesinde, iki genç.

Kamber, ”Meira!” diye sesleniyor ona.

Meira'nın ışıl ışıl parıldayan gözleri Kamber'e dönüyor.

"Şşş... Meira!"

Kamber, kendinden kısa bir çocuğun yanında, ağaca yaslanmış bir şekilde dikiliyor.

Meira duruyor, yılan bacaklarına sarılıyor, Kamber gülümsüyor. "Meira, güzel görünüyorsun."

Meira kamerayı ikisine doğrultuyor. Kısa olanı sarışın bir çocuk. Yüzünde o memnuniyetsiz, kibirli ifadesiyle duruyor.

Ludwig.

"Çocuklar, ne yapıyorsunuz bu güneşte?" diyor Meira, güneş yüzünden gözlerini kısarak. Yılan baldırından kıvrılarak yukarıya doğru süzülüyor sessizce.

"Seni bekliyorduk."

Kamber birkaç adımda Meira'ya yaklaşıyor ve kolunu omzuna atıyor.

"Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?"

"Hiçbir şeyi unutmamak için," diyor Meira.

"Unutmamak için demek," diye tekrarlıyor Kamber de.

"Ve elbette, babama göstermek için. Neler yaptığımı merak ettiğini biliyorsun."

Ludwig bakışlarında bir küçümsemeyle Meira'yı izliyor. Derdi ne? Her zamanki gibi, sinir bozucu davranıyor. Küçük, şımarık bir çocuk gibi.

Meira, Kamber'e doğru, "bana soğuk bir içecek alır mısın?" diye rica ediyor.

"Hemen."

Az sonra Ludwig ve Meira yalnız kalıyor. Sarı koca kafalı çocuğa, "neden surat asıyorsun?" diyor.

Yılan ince belini dolanıyor, dilini çıkartarak tıslıyor.

Ludwig ise kollarını göğsünde birleştirmiş. "Bu akşam toplantı var. Anlamıyorum, senden daha iyiyim. Daha güvenilirim, orası kesin."

Meira omuz silkiyor. ”Henüz 13 yaşındasın.”

”Ve sen de 16,” diye küçümser bir tavırla ekliyor. ”Çok mu büyük sanıyorsun kendini? Orada, o toplantıda ben olmalıydım. Beni götürmeliydiler. Sen sonradan geldin aramıza ama şimdi her şey senden ibaret!”

Meira kamerayı kapatmıyor, kadraj sarsantılı ve neyin gözüktüğü belli değil.

Ekrana iniyor sahne. Ludwig’in kumaş pantolonu seçilebiliyor ve cızırtılı, mekanik bir ses, ”seni yalnızca kullandıklarını biliyorsun değil mi?” diyor.

Meira gülümsüyor. ”Kinci birisin Ludwig.”

Ekran titreyerek parazitlense de hemen geri geliyor.

”Ciddiyim,” diyor. ”Babam bunu söylersem beni öldürür. Ama…”

Sır verecekmiş gibi yaklaşıyor. Kayıttan bir süre ses duyulmuyor. Yalnız parazitlenmeler ve cızırtılar.

Yılan yükseliyor bu sırada, karın çizgisini geçerek göğsüne doğru sessiz ve sinsi bir imayla dolanıyor.

Ve zorlama bir gülme sesi itirazların eseri: ”Mümkün değil.”

Bütün hayatını

yazıp

çizdiğini sandığın doğrular, yalan çıkamaz.

Ludwig keyifle sırıtıyor.

Yılan, gerdanlığından sıyrılarak boynuna doğru çıkıyor. Bir mücevher gibi dolanıyor etrafında.

Kamber beliriyor elinde içeceklerle. ”Hibiscus aldım, seversin değil mi?”

Meira dalgın bir halde alıyor içeceği eline. Ludwig, daha fazla bu görüntüye katlanamıyormuş gibi dönüp arkasını gidiyor.

Meira Ludwig’i, Kamber Meira’yı ve yılan da Kamber’i izliyor şimdi.

”Kamber,” diyor yılan. ”Sence de Ludwig biraz… Sinir bozucu değil mi?”

”Neden?” diye sorguladığı vakit, yılan Meira’yı aşıyor ve omuzlarından sürünerek Kamber’in koluna tırmanıyor. ”İyi çocuktur. Biraz hassas biri ama.”

Meira içeceğinden yudumlanıyor. ”Neden onunla küçük bir oyun oynamıyoruz?”

Yılan şimdi onun omuzlarında. ”Nasıl bir oyun?”

Lilith düşüyor cennetten

⸸

Hayalim… Nefretsiz bir dünya. Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum.

”Nefretsiz bir dünyanın var olabileceğini zannetmiyorum.”

Nefretsiz insanın var olamayacağı gibi.

İnsanın, her yere, kendisiyle beraber yıkımı götüreceği gibi.

Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum.

Hayalim, nefretsiz bir dünya

ydı.

Ciğerime hava gönderen kanalların açılmasıyla beraber derin bir nefes aldım hemen.

Gözlerim iri iri açılırken, parmaklarım arasında kavradığım silahın varlığını yeni hatırlar gibi oldum ve bütün hayatım buna bağlıymış gibi birden, yeniden sıkıca kavradım.

Neye uğradığımı, zihnimde çakılan şimşekler yüzünden anlayamamıştım bir süre. Gözümü alan araba farları da cabasıydı; korku ve panik içinde etrafıma bakındım hemen.

Arabalar, yabancı adamlar, Khalil, elimde bir silah…

Nefes al, nefes al…

Bu kafa karışıklığımı Khalil de dikkatle izliyor, tek kaşı hafiften kalkarken bana doğru bir adım atmaya yelteniyordu.

Bir refleks kadar benden bağımsızdı tetiği çekmem ve silahın gürültüyle patlamasıyla beraber kurşunun Khalil’in etrafına bir

yerlere denk gelmesi.

”Yaklaşma!”

diye bağırdım birden panikle.

Khalil bu agresif tepkimi garipsedi. ”Meira hanım?” diye sordu sakin bir sesle. ”Anlaştığımızı sanıyordum?”

”Yaklaşma dedim!”

Durdu, sözümü dinledi. Herhangi ters bir harekette bulunmadan beni gözlemledi, adamlarının da arabalardan inmesine müsaade etmedi.

Bana sakinleşecek kadar zaman tanıdı büyük bir sabırla, ben ise bu sırada derin nefeslerle zihnimi yoran sanrıların etkisinden çıkmaya çalıştım. Öyle ürkünç bir hissiyat sarmıştı ki bedenimi, sanki o sürüngen, o yılan, soğuk, nemli derisiyle çıplak tenimde süzülüyor ve kulağıma doğru sırlar verir gibi tıslıyordu.

Bu iğrenç hissiyattan kurtulmaya çalıştım öncelikle ama bu sırada silahı da indirmedim elbette.

Khalil ise, krizimin bitmesini bekledikten sonra, ”sakinleştiniz mi?” diye sordu, o kehribar irdeleyici bakışlarını üzerimden ayırmadan. ”Sizi incitmeye gelmedim. Araba şovu için üzgünüm. Güvenip de durmayacağınızı biliyordum. Kaybedecek zamanım da yoktu. Şimdi, silahı indirebilir misiniz lütfen?”

Kesik bir soluk arasında kaşlarım çatıldı. ”Buraya sana güvendiğim için geldiğimi sanmıyorsun değil mi?” diye sordum gücenmeden. ”Başka çarem olmadığı için geldim.”

Meira böyle istedi diye geldim.

Uygar’ın beni bir daha uyutacağını biliyorum çünkü.

Yine de, Khalil’e güvenmek zorunda oluşum da tedirgin ediyordu beni. Bu tereddüdümü ona karşı da dillendirdim:

Bütün bunları bana Meira’nın mektupta anlattığını söyleyemedim de, ”aile dostumuzmuşsun Khalil,” dedim, ”ama benim ailem kötü insanlar. Nasıl benim de düşmanım olmazsın o halde? Beni kandırmadığını kanıtla bana.”

Khalil, ağır ağır başını salladı. ”Anlıyorum. Hâlâ hafızanızı tam olarak kazanamamışsınız.”

Şüpheyle kısıldı gözlerim. ”Hafızamı kaybettiğimi biliyorsun yani?”

Ellerini pantolonunun cebine attı, bu konuşmanın uzun süreceğini ve bir süre daha orada dikileceğini düşünüyordu sanki.

”Size her şeyi anlatmama izin verin,” diye buyurdu. ”Tek dostunuz benim Meira hanım.”

”Nasıl biliyorsun hafızamı kaybettiğimi?”

Parlak kehribar bakışları elime indi. ”Tabancayı indirin öncelikle.”

Ama indirmedim.

Khalil ise sakin görünerek, ”tabancayı indirmeden daha başka bir şey söylemeyeceğim,” diye belirtti. ”Arabamda bekliyor olacağım.”

Ve gerçekten de arkasını dönerek, acele etmeden ilerideki gri SUV’a bindi. Ben ise aralarında elimde silahla kaldım öylece. Öyle hemen karar veremedim, stresliydim ve kafam karışıktı ama başka bir seçeneğimin olmayışıydı beni o arabaya doğru yürüten şey.

Silahı indirmiş ve ön farlarının kızgın bir suratı andırdığı beyaz SUV’a doğru ilerlemiştim. Yolcu kapısına vardığımda, başka bir adam geldi yanıma, ters bir harekette bulunacağını düşünüp silahımı kaldırmaya yeltendiysem de yalnızca silahı ona vermemi istiyordu. Elbette, vermemeyi tercih ederdim ama böyle bir ısrarın bana herhangi yararı yoktu. Amaçları kötüyse bile, tabancanın bunca adama karşı bir şansı olmayacaktı.

Yolcu koltuğuna geçtim mecbur. Kapıyı ardımdan kapattığım gibi içeride yalnızca Khalil ve ben vardık şimdi.

”Evet,” dedim. ”Anlatmanı bekliyorum.”

Motoru çalıştırdı fakat uzandım ve kontağı kapatarak motoru durdurdum. ”Geleceğimi söylemedim,” dedim sert bir tavırla.

”Önce ne anlattığını duymak istiyorum. Sonra seninle gelip gelemeyeceğime karar vereceğim.”

Aslında, çok da bir şansım yoktu ama en azından içimi rahatlatmasını istedim.

Mert’in arabasıyla yüz yüzeydik. Ön tamponu tamamen kopup düşmüştü yolda, sağ farı da kırıktı ve yalnızca sol farı yanıyor, gözümüzü alıyordu.

Khalil’in derin, sakin sesini duydum: ”Meira hanım, dürüst olacağım,” diye başladı söze. Kirli sakalını sıvazladı, neyi nasıl açıklayacağını tarttı sanki kafasında ve sonunda, ”sizin kimseniz yok,” dedi.

Bu doğru olsa da o böyle söyleyince bir tehdit gibi algılayıp ters ters baktım ona.

Hareli kehribar bakışları bana döndü. ”Benden başka hiç kimseniz yok, demeye çalıştığım. O yüzden, bana güvenin ve Uygar’a karşı benimle iş birliği yapın.”

Onu ciddiye almadan tekrardan, ”hafızamı kaybettiğimi nereden biliyorsun?” diye sordum üsteleyerek.

Bunu Uygar ve Mert dışında hiç kimsenin bilmemesi gerekirdi. Bu onu zorlar gibi oldu, gözlerini kıstı ve dudakları aralık kaldı. Fit vücudunu saran siyah bir takım kostüm giymişti, durgun bakışları ilerideki arabaya daldı.

”Yakında açıklayacağım her şeyi.”

”Şimdi açıkla,” diye direttim elbette tatmin olmayarak. Yine sessiz kaldığında keşke silahımı vermeseydim diye geçirdim içimden. Artık güvenin zerresi yoktu ona dair içimde ama en azından birkaç cevap için çabalamak istedim:

Sabırla, ”en azından ailemi öldürmekle suçlandığım halde neden bana yardım ettiğini bilmek istiyorum,” dedim. ”Benjamin arkadaşındı.”

Kaşlarım, aklıma gelen fikirle hava kalktı. ”Yoksa, ailemi gerçekte öldüren kişinin Uygar olduğunu bildiğinden mi bana yardım ediyorsun?”

”Evet.”

Onun için de bir intikam meselesi yani bu.

”Nereden biliyordun ailemi benim değil de Uygar’ın öldürdüğünü?”

Duraksar gibi oldu ve sonunda bana bakarak iç çekti. ”Pekâlâ, Meira hanım, neyi ne kadar hatırladığınızı bilmiyorum, her şeyi de açık açık anlatamam, kelimelerimi dikkatli seçmek zorundayım ve şu an tek yaptığımız vakit kaybetmek.”

”Ama-”

”Uygar’ın adamlarının çoktan yolda olduğunu hatırlarım,” diye böldü beni kesin bir tavırla. ”Muhtemelen konumumuzu biliyorlar bile.”

Birden konudan koptum ve etrafıma bakındım her an bir yerlerden Uygar fırlayabilirmiş gibi. Khalil’in bakışları ise üzerimdeydi.

”Telefon,” diye ipucu verdiğinde, bir aptal gibi baktım suratına. Geç dank etti ve hemen cebimden Mert’in telefonunu çıkardım. Yalnızca hattını çıkartacaktım fakat Khalil onu elimden aldı ve camdan dışarıya fırlattı. İtiraz bile edemedim ve ağzımı geri kapattım. Bu raddeden sonra Uygar’a yakalanmak demek ölüm demekti zaten.

Khalil, bana söz tanımadan arabayı çalıştırdı artık. Etraftaki arabalar da hareketlendi, birinin geçerken Mert’in telefonunu kırdığını gördüm.

Tedirgin oldum ister istemez. ”Nereye gideceğiz şimdi?” dedim, kontrolde olmamanın gerginliğiyle.

”Şehir dışında bir otele gideceğiz öncelikle.”

Mert’in arabasının yanından geçerken istemsizce içimde garip bir hisle baktım o tarafa. Kapısı da ışıkları da açıktı, terk edilmiş bir arabaydı artık.

Belki de sahipsiz.

Tek tek bütün arabalar etrafından geçip gittiğinde ve Mert’in arabası dikiz aynasında küçülerek gözden tamamen kaybolduğunda bu rahatsız edici, vicdan azabına benzer yakıcı his iyice kavrulmaya başladı göğsümde ama görmezden geldim. Gelmeye çalıştım.

Yola çıktığımızda bize eşlik eden arabalar da azalmıştı, toplamda 5 arabaydık ama kendimi asla güvende ve kurtulmuş gibi hissetmiyordum.

Yeterince sabretmiş, ona vakit tanımıştım herhalde. ”Evet,” dedim hemen az sonra dayanamayarak, ”konuşacak mısın artık? Uzaklaşırken de konuşabilirsin değil mi?”

Khalil gözlerini yoldan ayırmamıştı.

”Uzun süredir buralarda değildim,” dedi. “Polat, geçtiğimiz aylarda ölmediğinizin bilgisini yaydığında sizin için geri döndüm ve gemiye kadar takip ettim. Gerisini biliyorsunuz. Uygar fazla dikkatliydi, sürekli başkaları tarafından da izlendiğinizi düşünürsek, bu kadar bariz bir hamlede bulunup sizi alamazdım. Kendiniz çıkmalıydınız oradan. Ve elbette, beni şaşırtmadınız.”

Yan profilini süzdüm şüpheyle. ”Sen de ölmediğimi Polat’tan öğrenip peşimden gelmişsin.”

Bu suçlamamı gayet sakin karşıladı. ”Polat ile herhangi bir alakamız var diye değil, Polat sizden nefret ediyor diye herkese yaydı zaten bu bilgiyi. Bütün dost ve düşmanlarınıza, yani.”

Tam da ağzımı açıyordum ki yanlış anlaşılmayı, ”dost derken, yalnızca kendimden bahsediyordum,” diye düzeltti beni.

Hay sikeyim.

Moralim bozulmuştu çoktan. Yarım ağız, ”Polat niye benden nefret ediyormuş?” diye sordum.

”Oğlunun hayatını mahvettiniz çünkü,” diye açık açık söyledi.

İki şok yaşadım orada. Birincisi, Khalil’in, Uygar’a karşı ihanetimi bildiğini düşünmemiştim. İkincisi ise, Uygar hep anasız babasız olduğundan birden bire bir sahibinin çıkıvermesi şaşırttı beni.

Hem de o kişi, bunca zamandır ortak düşman belirlediğimiz Polat mıydı yani?

Büyük bir umutla baktım ona. ”Uygar’a ettiğim ihaneti de biliyorsun yani?”

Duraksadı, omzunun üzerinden bakışlarını benimle buluşturdu.

”Ne yaptım ona?” diye üsteledim tekrardan. Heyecandan karnım kasılmaya başlamıştı artık.

Ama Khalil, çaresizce aradığım kelimeleri benden hor görerek, ”maalesef,” dedi, ”henüz size bunu söyleyemem.”

Hayretle büyüdü gözlerim birden. ”Dalga mı geçiyorsun benimle? Onca yolu neden geldim sanıyorsun? Çok mu meraklıyım sana?”

Ters tepkimden rahatsız olmuş gibi göründü, kaşları çatıldı ve önüne döndü.

”Bana lazımsınız Meira hanım ve eğer geçmişinizi şu an öğrenirseniz çökecek mentalitenizle baş edemem,” diye, soğuk bir karşılıkla açıkladı. ”Bunun yerine, neden bana biraz müsaade etmiyorsunuz? Sizi götürdüğüm yerde bütün cevapları alacaksınız zaten ama bu yolu bir ölüyle gidemem.”

Bu söyledikleri beni duraksattı.

‘Bir ölüyle gidemem’

mi? O ciddi mi?

Cevabından korkarak, ”o kadar mı kötü?” diye sordum.

”Aylarca dayandınız, sadece birkaç gün daha dayanamaz mısınız?” diye sorduğunda,

‘hayır’

diye bağırmak üzereydim ki tuttum kendimi. Önüme döndüm ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Kısa bir bakış attı bana bu sırada. ”Tek istediğim bana güvenmeniz. Sizi bu işten en az zararla çıkarmaya çalışıyorum.”

”Sırf ailemin hatrına mı?”

Çok soru sormamdan rahatsız olmuş gibi göründü. Bu gerçekten de canımı fazlasıyla sıktı.

”Aylardır bana üstü kapalı şifreli cevaplar veriyor herkes. Sen de aynı şeyi yapacaksan kenara çek de ineyim,” diye tavrımı koydum ortaya.

Khalil'in derin bakışlarını üzerimde hissettim. "Muhtemelen yeniden unutmayı isteyeceğiniz bir konu için bu kadar hevesli olmayın."

Bu soru duraksattı beni birden. İçime garip bir ürperti yaydı hemen.

Meira ne demişti?

Görür ve duyarsan, bu oyunu kaybedersin.

Bu kadar büyük ne yapmış olabilirsin Meira? Kendini bile kendinden korumanı gerektirecek kadar, ne denli acı olduğunu bildiğin halde belirsizlikten beni kurtarmayı seçemeyecek kadar ne yapmış olabilirsin?

Kendine böyle büyük bir kötülüğü razı görmek zorunda kalacak kadar seni çaresiz bıraktıran o sır ne Meira?

Can sıkıntısıyla nefesimi saldım ve "ne yani?" dedim, "hiç hatırlamayayım mı?"

Khalil buna sakin bir üslupla, "sizi en az zararla çıkarmayı istediğimi söylediğimde ciddiydim," diyerek karşılık verdi. "Yalnızca bana güvenin. Burada oturup da anlatabileceğim bir şey değil."

O noktada mecburen bu konuyu daha fazla eşeleyemedim. Kan ağladığım çoğu geceler de bir şekilde gündüze erdiyse, birkaç gece daha dayanabilirdim bu eziyete.

Yalnız, yine de çenemi kapatamazdım tabii ki de. Basit şeylerden konuşmanın sorun yaratmayacağını düşünerek en azından aramızdaki gerici sessizliği bölmek istedim.

Başımı arkaya yaslamış, Khalil'in yan profilini izliyordum. Çıkık bir çenesi vardı öncelikle, resmi, soğuk bir ifade suratına yapışmış bir kere. Hafif esmer tenli, kirli sakallı bir adamdı, yapılı değildi.

"Babamın arkadaşı olmak için biraz fazla genç değil misin hem?" diye sordum ona dayanamayıp. "Kaç yaşındasın?"

"Bunun konumuzla bir alakası yok Meira hanı-"

"Kaç yaşındasın?" dedim ısrarla.

"29? 30?"

”32.”

”Yaşlıymışsın,” diye mırıldandığımda iç çekti. ”Ayrıca, Uygar seni tanıyor mu?”

Dudakları kıvrıldı bu söylediğime. ”Hayır, Uygar beni tanımaz.”

Ama her nedense farklı bir ima sezdim bu tavrından.

”Aile dostumuz olmana rağmen mi? Emin misin?” diye sordum şüpheyle. ”Uygar beni büyük büyük dedeme kadar stalklamıştı en son.”

”Merak etmeyin, Uygar beni tanıyamaz.”

”O halde şu an kime gitmiş olabileceğim hakkında bir fikri yok.”

”Evet, öyle.”

”Otelden sonra nereye gideceğimizi merak ediyorum,” dedim yolu izlerken. ”Ne planladığını, Uygar’a karşı ne yapacağını-”

Ama Khalil, ”Meira hanım,” diyerek böldü beni kibar olmaya çalışarak, ”benim için yeterince yoğun bir gündü. Sanıyorum ki sizin için de öyle.” Ve kan ter içindeki halime baktı. ”Neden sabah daha rahat bir kafayla konuşmuyoruz bütün bunları?” diye bir teklifte bulunsa da bu daha çok bir direktif gibiydi.

Can sıkıntısıyla kafamı cama yasladım ve dışarıdaki kasvetli günü izledim.

Neredeyse 4-5 saatik bir yolculuktu, tabelalar Isparta’ya geldiğimizi söylüyordu. Pek de tekin görünmeyen bir yerdeydi otelimiz, hiçliğin ortasında dikiliyor desem yeridir.

Yine kendimi tutamadım. ”Neden Isparta, onu söyle en azından.”

Khalil, arabayı diğerlerinin yanına park etmekle meşguldu ve ağzı kapalıydı.

”Sabahına nereye gideceğiz?” dedim ısrarla, çıt yok. Arabayı durdurduğunda diğerleri de kendi arabalarından çıkmaktaydılar.

”Bilgin olsun, hiç güven vermiyorsun,” diye itiraf da ettim dürüstçe.

Kemerini çözerken bana baktı ve ürkütücü gelecek bir gülümsemeyle şekillendi dudakları. Kemeri çıkardıktan sonra da kapıyı açıp aşağıya indi. Ucube adamlarıyla bir an olsun yalnız kalmak istemediğimden hemen peşi sıra ben de atladım arabadan ve ona yetiştim. Adamları kendi aralarında bir şey konuşuyorlar, arkamızda kalıyorlardı. Biz de beş katlı, eski görünümlü bir otele giriyorduk.

”Neden en azında planını anlatmıyorsun?” derken onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışıyordum.

”Çünkü sizi korkutmak istemiyorum.”

Kapıdan içeriye girdiğimizde dondurucu soğuk kesildi birden.

”Yarın anlatacak mısın?”

Herhangi bir cevap vermeden resepsiyonist kadına doğru yöneldi. O, kırık aksanıyla, ”rezervasyon yaptırmıştım,” dediğinde kadın kaşlarını çattı. ”6 oda ayırttım.”

Kadın ekranda bir şeyler kurcaladı ve Türkçe sahte bir ismi okudu. Kimlikle de doğruladıktan sonra, iki ayrı anahtar uzattı bize. Peşimizden diğer adamlar da girmişti içeriye, onlar ayrı check-up yapılar.

Khalil ile asansöre geçme konusunda tereddütlüydüm, duraksadığımı görünce kaşlarını hafifçe çatarak baktı bana.

”Geçin.”

Khalil’in yanına geçtim. Kafamı çevirip baktığımda, düz bir ifadeyle, elleri pantolonunun cebinde, karşıya baktığını ve benimle pek de ilgilenmediğini gördüm. Dördüncü katta durdu asansör ve önce benim geçmemi bekledi.

”Ayrıca,” dedim önden ilerlerken, ”sizli bizli konuşmayı bırak, çok sinir bozucusun.”

”Maalesef, bunu yapamam,” derken kapının önünde durmasıyla ben de durdum.

”Neden?”

Anahtarla kapıyı açtı. ”Size olan saygımdan ötürü,” dedi ve içeriye geçmemi istedi.

”Saygı mı?”

Ne kadar da yabancı bir kelimeydi bana… Suratına, o bir ucubeymiş gibi baktım. En son biri bana saygı duyalı ne kadar oldu bilmiyorum, hatırlamıyorum bile. Herhalde Roze ve Tarzan’dır. Onun dışında Uygar beni kendi malı mülkü olarak görür, Mert ise sinir bozucu bir rakip.

Khalil bana saygı mı duyuyor yani?

Sadece, bir intikam meselesi olduğu için değil, Benjamin’in kızı olduğum için değil ama bana aynı zamanda saygı duyduğu için, öyle mi?

Düşünceli bir şekilde geçtim içeriye, o da peşimden geldi. Sıradan, tek kişilik yatağı olan sade bir odaydı. Yatağı görünce yorgunluğum geldi aklıma ve birkaç adımda oraya varıp sırt üstü attım kendimi.

Khalil’in ise ilk işi pencereye varmak ve dışarıyı kontrol etmek oldu. Ardından bana doğru, ”karşıdaki odada olacağım,” dedi, dönüp gitmeye hazırlanıyordu. ”Bana haber vermeden dışarıya çıkmayın. İyi geceler.”

Fakat uzandığım yerden doğrularak sıkıntılı bir şekilde, ”Mert’i öldürdüm sanırım,” dedim ona, adımlarını durdurmasına sebep oldum.

Bunca zamandır aklımda yer edinen ve canımı sıkan meseleyi sonunda söylemiştim, bu onun kaşlarını çatmasına sebep oldu. Sanki,

bu muydu yani,

der gibi fikirsizce baktı suratıma.

”Eminim ki öyle gerekmiştir,” diye bir nevi beni teselli etmeyi dahi denedi ve tekrardan gitmeye davrandı.

”Bilmiyorum,” dedim ama. ”Yani ölüp ölmediğini bilmiyorum. Uygar beni aradığında ambulansın sesini duydum sadece arkadan.”

Khalil, böylesi gereksiz bir mevzu için onu oyalamamı garip bulmuş gibi görünüyordu hâlâ. Sözü nereye getireceğimi bekledi bir anlığına,

hadi ağzından baklayı çıkar,

der gibi.

Ben de sonunda dayanamadım, ”Khalil,” dedim çekingen bir tavırla. ”Bir şekilde… Mert’in ölüp ölmediğini öğrenemez misin?”

Bir farklılık yakaladım onda. Bana kitlenen kehribar bakışları sert bir anlam kazanır gibi oldu.

”Şimdiden…” dedi, anlamakta güçlük çeker gibi, ”onlarla bağ mı kurdunuz yoksa?”

Bu sorgu suali rahatsız etti beni. ”Öğrenebilir misin öğrenemez misin?” diye üsteledim mesafeli bir tavır takınarak.

”Öğrenmem,” dedi sert bir karşılıkla.

Sinirlenince kitlenip kalıyordum karşımdaki kişiye ve o an kısa bir süreliğine ondan ayıramadım bakışlarımı. O ise bu meydan okumadan hiç çekinmeden bana aynı karşılığı, düz bir yüz ifadesiyle verdi.

Yenilgiyle çevirdim kafamı öteye. Dediğim dedik, kibariye ayağına yatan bir tip ama hayır hayır, dokunduğum her adam deliriyorken onu da kızdıramam.

Uslu dur ve kendi başına iş yapma!

Khalil de beyaz bayrağı görünce döndü ve odadan çıktı, beni yalnız başıma bıraktı. Nihayetinde tek kaldığımda ve etraf durulduğunda bir süre bugün ne kadar akıl almaz olaylar yaşadığımı düşündüm. Mert’i düşünmeyi zaten hiç bırakamamıştım ve Uygar’ın şu an ne halde olduğunu…

Eğer Mert öldüyse, Uygar hayatındaki son insanı da kaybetti demekti.

Ve bu, yeterince insafsız bir seviyede olan intikam oyunumuzu iyice korkunç bir boyuta sürüklerdi.

Mert, bu kadarını da hak ediyor muydu?

İkisi de sadist psikopatlardı ve onlara üzülmem için hiçbir sebebim yoktu.

Geçmişte ne yaptıysam da… Benim suçum olamazdı. Ben kesinlikle geçmişteki Meira'dan farklıydım.

Onun günahlarının bedelini ödeyemezdim.

Sonunda, içimi yiyip duran bu düşünceleri ani bir silkinmeyle, "öldüyse de öldü, iyi oldu!" diyerek attım ve yataktan kalkıp duşa girdim. Sıcak suyla kendimi kavururken de bundan sonra yalnızca kendi halimi umursamam gerektiğini tekrarlıyordum.

Kendimden başka birini düşünme lüksüm yok benim.

İçten içe,

umarım

ölmemiştir,

diye düşündüğümü kendimden bile gizledim yine de.

ℒ

Bütün gece uyuyamadım elbette.

Uğultularla gıcırdayan etrafı dinleye dinleye, yine çeşit çeşit komplo teorileriyle, peşimi bırakmayan paranoyak düşüncelerle, korkularla kendi kendimi yiyip bitirdim.

"Meira hanım?"

Duvardaki saat sabahın yedisini gösterirken kapım çaldı.

Yatakta kıvrılmış yatıyor ve pencereyi izliyordum. "Gel," diye seslendim ölü bir sesle.

Ama Khalil içeriye gelmedi de, "kahvaltı için hazırlanın lütfen," diye buyurdu. "Kapının önüne temiz kıyafetler bırakıyorum."

Dün duş aldıktan sonra yine aynı pis kıyafetleri giymek zorunda kalmıştım. Şimdi sonunda birkaç parça bir şey getirtmiş olmalıydı. Kapıyı açtığımda kenara bıraktığı iki alışveriş poşetini gördüm. Günlük kıyafetler, temiz iç çamaşırı, kumaş bir pantolon, siyah boğazlı bir kazak ve şişme bol bir mont. Hemen tekrardan yıkanıp değiştirdim üstümü, anca o zaman nefes aldım diyebilirdim.

5 katlı bir yapıydı ve terasta küçük bir kafesi vardı. Khalil'i orada, masada tek başına otururken ve elindeki tabletten dikkatle bir şeyler okurken gördüm. Karşısındaki sandalyeyi çektiğim vakit, bana bakmadan, "günaydın Meira hanım," dedi. Masa kahvaltılıklarla doluydu.

Günaydın faslını geçerek, "fazla rahatsın," dedim ona. "Uygar'dan haber var mı?"

"Evet."

Hemen bir rahatsızlık hissettim karnımda, ismini duymak bile geriyordu beni baştan sona.

Khalil ise neredeyse keyifli göründü: "Mert'in arabasını bulmuşlar ama elbette, Uygar arabanın öyle tenha bir yerde terk edildiğine bakarak zorla alıkonulduğunuzu anlamış ve panik yapmış olmalı."

Uygar ve panik yapmak mı?

"Her şehre adam yığmaya başladığını duydum," dedi, hiçbir korku ve rahatsızlık belirtisi göstermeden. "Hastanelere, otellere, havalimanı ve otogarlara, sınır kapılarına adamlar gönderiyor, tek tek her yeri dolduruyor."

Bu kadar çabuk ve bu kadar da etkili bir yöntemle harekete geçeceğini düşünmemiştim. Khalil'in aksine hiç de rahat hissedemedim kendimi. Sanırım, tam da bu yüzden Meira Khalil için, Uygar ile baş edebilecek güvenebileceğimiz tek kişi olduğunu söylemişti.

"Biz… Ne yapacağız o zaman?" diye sordum tedirginliğimi gizleyemeden.

"Uçağımız bugün," kolunu kaldırıp saate baktı, "birkaç saate Isparta'ya inecek. Ayrı bir uçakla gideceğiz."

Merakla havalandı kaşlarım. "Uçak mı? Nereye gideceğiz?"

Gülümsedi yine. "İngiltere'ye. Önceliğimiz Uygar'dan kurtulmak."

"Sonra?"

Ona ve planlarına olan bu güvensizliğimi biliyordu elbette, bu nedenle bir nevi içimi, beni korkutarak ve bana yardım

edebilecek tek kişi olduğunu bana hatırlatarak rahatlatmak için tableti kenara kaldırdı.

”Meira hanım,” dedi sakin bir üslupla, ”Uygar size dair çok güçlü bir belge bulunduruyor elinde. O belge, ne kadar güçlü olursanız olun, nasıl bir aileniz, nasıl bir arka planınız olursa olsun, sizi hapishanede çürütmeye yetebilir.”

Belgeler mi? Ailemi öldürme davasından mı bahsediyordu?

”Şu anlık amacımız Uygar’ın polislerle iş birliği yapması ihtimaline karşı kesinlikle Türkiye’den uzaklaşmak. Ardından, size karşı kullanabileceği bu belgeleri ondan almanın bir yolunu bulacağız.”

Düşünceli bir şekilde iç çektim. ”Yakalanmayacağımızdan emin misin? Mert öldüyse bittiğimizin resmidir. Uygar’ın sahip olduğu tek kişiydi o. Kafayı hepten yemiştir şimdi.”

”Bunları düşünmeyin,” dedi Khalil. ”Kahvaltınızı edin. Bugün oldukça yorucu bir gün olacak sizin için.”

Uygar’ın her yerde beni didik didik aradığını bildiğimden bir türlü rahat edemedim yoldayken. Sürekli etrafıma bakınıyor, her arabayı şüpheli buluyor, sürekli Khalil’e herhangi bir şüpheliyi bildiriyordum ama o hiçbirini dikkate almıyor, gayet rahat rahat yoluna bakıyordu.

Sonunda havalimanına geldik. Hiçliğin ortasına diktikleri, sessiz sakin bir yerdi. Çitlerin ardında bekleyen özel jeti gördüğümde yine endişelenmeden edemedim.

Gerçekten de gidiyoruz, Uygar’dan olabildiğince uzakta bir yere gidiyoruz. Başından beri istediğim şey bu değil miydi? Aldığım bütün riskler bunun için değil miydi?

Ama neden ondan uzakta olmak bu kadar belirsiz bir korkuyla dolduruyor içimi? Her ne olursa olsun ona alışmanın getirisi belki de. Bu kimsesizliğe doğduğum dünyada, bir düşmanı bile kendime kale yapacak, sırtımı dayayacak kadar yalnızlaşmış ve en nihayetinde çıldırmıştım.

Etraf sakindi, havalimanının diğer tarafı aktifti yalnızca ve bu taraf boştu; yalnızca bizim uçağımız duruyor, o görkemiyle merdivenlerini indirmiş bizi bekliyordu.

Meira güven dedi…

Sorun yok, hepsi geçecek.

Araba uçağa yakın bir yerde durduğunda Khalil indi önce, ben de onun peşine takıldım yeniden. Diğer arabalar da bizi takip etmiş, peşimizden durmuşlardı.

Birkaç yabancı karşıladı bizi. Biri polisti, diğeri de muhtemelen havalimanında çalışan bir görevli ve son olarak da uçağın pilotu. Görevli Khalil'e birkaç belge ve pasaport verdi, Khalil de açıp damgalarını kontrol etti. Hemen birkaç adım arkasında, merak ve şüpheyle izliyordum ne yaptıklarını. Kalkış izninden bahsediyorlardı ve elbette her şeyin gizli kalacağından. El sıkıştıklarını gördüm sonunda.

Pilot uçağın merdivenlerinden çıkarak içeriye geçti, polis ve görevli ise geriye çekilerek bizi izlemeye koyuldu.

Khalil'in peşinden uçağa yaklaştım ben de, birkaç adım kadar yakındım merdivenlere. İçimde garip, tarifsiz bir his vardı bir türlü bastıramadığım.

Korku mu yoksa bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağının endişesi, o bilinmezlik mi anlamadım ama böyle devasa bir değişime tek başıma kalkışmıyor olmak, bütün bu adamların, anlaşmaların, aracı olan bağlantıların bana hiçbir şey yapmadığım halde sunuluyor olması bir nimet gibi geldi. Kendi başıma böyle bir iş başaramazdım. Değil peşimde beni didik didik arayan adamlar varken böylesi bir anlaşmayla ülke dışına kaçmayı, mahalle bile değiştiremezdim yakalanmadan.

Sanırım ilk defa tam da o an rahatladım. Kesinlikle benim ulaşamayacağım bir gücü taşıyan ve beni tehlikeden koruyacağına inandığım birinin gölgesi altında olmak, en azından biraz olsun rahatlattı beni.

"Khalil," diye seslendim peşinden, devasa uçağa bakıyor ve ürkmeden edemiyordum.

Khalil arkasını döndü, merdivenin dibindeydi ve trabzanı tuttu.

"Her şey daha iyi olacak değil mi?" diye sordum ona.

Khalil, büyük bir samimiyetle gülümsedi bana. "Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bunun için buradayım."

Heyecandan ellerim titriyor ve sadece birkaç adım kadar uzakta olduğum adama bakıyordum.

”En azından tek olmadığımı bilmek güzel,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde.

Khalil bu itirafımı içtenlikle karşıladı. ”Bundan sonra hiç tek başınıza savaşmak zorunda kalmayacaksınız.”

Ve elini uzattı tutmam için. ”Buyurun,”

”Buyurun,”

Flaş patlamaları. Sancı gibi zihnime saplanan görüntüler, gözlerimin önünden saliselik parazitlenmelerle geçen o geçmiş…

Kapı aranıyor ve bana elini uzatmakta olan bir adam karşıma çıkıyor.

”Buyurun bakalım prenses,”

İki eline de yapışıyorum birden.

”Khalil!” diye zıplıyorum heyecanla.

“Meira, sağlığın yerindedir umarım?” Karanlıkta kalmış silüeti netleşiyor.

Yüzü aydınlanıyor, yaşlıca bir adam. Parlak mavi gözleriyle bana bakıyor, neşemden keyif alıyor.

Gülümsüyorum, onu gördüğüme sevinmişim. “Khalil!”

“Meira!” diye sertçe uyarıyor Benjamin de beni. “O senin dengin değil Meira!”

Sessizleşiyorum birden. Benjamin ise ”amca, diye hitap et ona lütfen,” diye düzeltiyor beni. ”O senden yaşta büyük. Ona saygısızlık etme.”

Khalil ise, ”lütfen,” diyor kızarak, ”hiç gerek yok, samimiyetimizi zedelemeyelim. Amcan olmaktansa arkadaşın olmayı tercih ederim Meira, canım benim.”

”Meira hanım?”

Gözlerimin önüne çekilen perde bir anda yok olup yerini göz yoran bir aydınlığa bırakırken, neye uğradığımın şokuyla hiçbir tepki veremeden bir heykel gibi dikildim orada.

”İyi misiniz?”

Karşımdaki adam, hâlâ aynı yerde, merdivenlerin bittiği yerde durmuş bana elini uzatıyor soran bir ifadeyle. Beni bekliyor.

O Khalil değil, Khalil değil, Khalil değil, Khalil değil!

Kalp atışlarım bir anda kontrolden çıktı, bedenim dehşet bir ısıyla kavruldu ve buna rağmen, içim buz kesti. Tüylerim diken diken olmuş, birden elim ayağım boşalmıştı.

O Khalil değil, Khalil değil! Başka biri! Bir yabancı! Khalil değil!

Khalil’in neye benzediğini ilk defa görebildim, ilk defa canlandı kafamda ve bu adam…

Khalil değil!

Orada öylece daha fazla dikilmeye devam edemezdim, zorla normal davranmaya çalıştım ve nihayet gözlerimi kırpabildim yalandan da olsa.

”Ben…” dedim yutkunarak,

sakin ol,

”lavaboya gitmeliyim.”

Buradan gitmeliyim, hemen gitmeliyim, o fark etmeden gitmeliyim!

Fakat yabancının yüzündeki gülümseme donakaldı birden ve önüne çektiği bütün maskeler birer birer döküldü. Dudaklarındaki zorlama kıvrılma eski haline geri döndü, gözleri baygın, soğuk bir hal aldı.

”Hatırlamanın sırası mıydı şimdi?” diye sorduğunda, tamamen bambaşka bir yabancıyla konuşuyorum sanmış ve korkudan, uğradığım şokun etkisinden gözlerim iri iri açılmıştı.

İstemsizce birkaç adım gerilediğim vakit ise başını kaldırdı ve ”yakalayın,” dedi kaçacağımı anlayıp.

Korkuyla birkaç dengesiz adımı daha geri geriye attım ve sonunda, arabalardan çıkan adamları gördüğümde dönüp tersi yöne, havalimanına doğru koşmaya başladım.

Kalbim, ciğerlerime giren bütün havayı tüketecek bir gümbürtüyle çalışırken, nefesim daha birkaç adım atamadan kollarımdan tutulmamla tamamen kesilir gibi oldu.

Öyle tiz bir sesle,

”bırak!”

diye cırladım ki beni tutan iki adam da yüzünü buruşturdu ve az daha beni bırakacak kadar rahatsız oldu.

İki kolumdan tutarak beni çekiştirmeye çalışmalarına bütün gücümle direndim. ”Bırak!” diye defalarca kez cırladım öfkeyle ve bacaklarını tekmeledim. ”Bırak dedim!”

Ama hiçbiri işe yaramamış, adamlar benimle baş edemediği için havaya kaldırarak uçağa doğru taşımıştı.

”Kimsiniz siz? Neden Khalil olduğunu söyledin bana! Bırakın beni!”

O adam beni umursamadan önden merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Beni de onun peşinden götürdüler yaka paça ama direndim. Arkamdaki adam beni belimden tutuyordu, diğeri de sürekli savurup durduğum tekmelere daha fazla dayanamadı ve bacaklarımı da sabitleyip yukarıya kaldırdı. Beni o şekilde merdivenlerden taşıdılar.

Ama merdiven trabzanına tutundum var gücümle ve sinir bozukluğuyla çığlık attım bir deli gibi çırpınırken. Adamlar sağdan soldan çekiştiriyor, beni demirlikten ayırmaya, trabzana kitlenen parmaklarımı bana zarar vermeden çözmeye çalışıyorlardı.

”Hepiniz beni aptal yerine koyun!” diye öfke nöbeti geçirmeye başladım. ”Hatırlamıyorum diye hepiniz beni kandırın! Çaresizliğimden yararlanın!”

Bacağımı ilk fırsatta adamın çenesine doğru savurdum ve

”erkek orospuları sizi!”

diye cırladım. Tekrardan abandılar üstüme, bacaklarım tutuldu. ”Bırak! Gelmeyeceğim dedim!”

O adam, merdivenlerin tepesinde dikilmiş, elleri pantolonun cebinde beni ve benimle uğraşan adamları izliyordu sakin bir

tavırla.

Sonunda, yanındaki hostese, ”şu sakinleştiricilerden getirdiniz, değil mi?” diye sorduğunu duydum.

Sadece birkaç dakika sonra kadın elinde iğneyle geri geldi, adamdan son bir izin istedi ve merdivenleri inerek bana doğru yaklaştı.

Gözlerim iri iri açılmış, elindeki iğneye bakıyor ve ”onu bana dokundurursan öldürürüm seni pis domuz!” diye bütün havalimanını inletecek bir cırlamayla bağırıyordum.

Ama adamlar beni iyice sabitledi, biri kazağımı sıyırıp kolumu açıkta bıraktı ve bütün direnmelerime rağmen hostes, iğneyi koluma sapladı.

Kadın ilacı enjekte ederken panik içinde baktım etrafa:

”İmdat!”

diye bağırdım, arkada bizi sessizce izlemekte olan polise ve görevliye baktım. ”İmdat! Yardım edin!” Hareket yok, havalimanına doğru da kimse gözükmüyor.

Çaresizlikten gözlerim dolmaya başlamıştı etrafıma bakınırken.

”Uygar!”

dedim, fark etmeden. ”Uygar!” Ama bedenim ağırlaştı ve trabzanı sıkan parmaklarımın gevşedi.

Kalp atışımı duyabileceğim kadar sessizleşti etraf. Bir tek bilinçsizce,

”Uygar...”

deyişim.

”U...”

”Uygar.”

“Uygar.”

Meira’nın sesi. Çok boğuk gelse de tanıyorum onu.

”Motora bindir beni.”

”Tehlikeli.” Ve karşısında Uygar

, elbette.

Meira'nın dudakları kıvrılıyor alayla. "Kötü bir sürücü müsün?"

Uygar gülecek gibi oluyor. "Motor tek başına da tehlikeli."

"Kötü bir sürücüsün yani," diye kışkırtıyor onu iyice.

"Pekâlâ," diyor kızarcasına, kaşları çatılmış hemen. "Sen kazandın."

Meira'nın belini sarıyor parmakları ve tek bir hareketle onu kaldırarak motora oturtuyor.

Öncelik, kask. Meira'nın saçlarını düzeltiyor ve başına kaskı, büyük bir özenle geçiriyor. Az sonra kendisi de önde, yerini almış, kaskını takmış.

"Kuralı unutma," diye uyarıyor onu. "Sıkıca tutunacaksın."

"Sana sarılmam için bir bahane bu, değil mi?" diye sırıtırken kollarını Uygar'ın beline doluyor.

Uygar ciddiyetini bozmuyor. "Ciddiyim Meira. Sıkı tutun. Beni sakın bırakma."

Uzuvlarımı hissetmiyordum bilincim yerine geldiğinde.

Gözlerimi açabilmem biraz fazla uzun sürdü. Büyük bir sersemlik vardı üzerimde, sıcaklıyordum ve az çok bedenimi hissedebilmeye başladığımda boynumun ağrısıyla yüzümü buruşturdum.

"Birazdan inişi gerçekleştireceğiz, lütfen koltuklarınızdan ayrılmayın."

Boğuk bir inlemeyle kıpırdandım olduğum yerde. Daha doğrusu oturduğum yerde. Gözlerimi açmak için verdiğim çaba, sonunda bir şeyleri seçebilmeye başladığımda sonuç verdi.

Başım önüme düştüğü için acıyor olmalıydı boynum. Ne kadar süredir böyleydim?

Alttan alttan gelen müzik sesini takip etti kulaklarım. Nihayet başımı kaldırabildiğimde karşımda oturan bedeni, puslu bir perdenin ardından da olsa görebilmeye başlamıştım.

Koltukta kemerlerim bağlı bir şekilde oturuyordum, karşımdaki bana doğru dönük olan koltukta ise o adam vardı. Rahat bir şekilde, bacak bacak üstüne atmış yine tabletiyle ilgileniyor, bir şeyler okuyordu. Ayıldığımı biliyordu ama hiç bana bakmadı, beni umursamadı bile.

Uçaktaydık, yalnızdık elbette. Bütün bir yolculuğu baygın geçirmiştim, pilot alçaldığını söylüyordu ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Adamın bu umursamaz haline bakarken, kurumuş boğazımı sert bir yutkunmayla zar zor ıslatıp, çatlak bir sesle ona seslendim:

”Uygar seni bulmayacak mı sanıyorsun?” dedim, cılız bir çabayla. ”Her kimsen…” Duraksayıp nefeslendim. ”Her kimin adamıysan, sahtekar herif seni…” Yüzümü buruşturdum, konuşmakta zorlanıyordum. ”Uygar seni elbet bulacak-”

”Sanmıyorum,” diye kestirip attı bu argümanı. ”Onu yanlış yönlendirdim.”

”Nereye?”

”Çok ters bir istikamete,” diye büyük bir rahatlıkla söyledi yüzüme bile bakmadan.

Doğrulmaya çalıştım ve uyuşuk bir hareketle yanında oturuyor olduğum pencereden dışarıya baktım. Kurak bir toprak parçasının üzerinden geçiyordu uçak, ileriden denizi ve şehri seçebiliyordum.

”Neredeyiz?” diye sordum korku içinde. ”Nereye geldik?”

”Ait olduğunuz yere.”

Hâlâ tam olarak kendime gelebilmiş değildim, halsiz bir çabayla, ”neresi orası?” diye sorguladım onu ısrarla.

Pencereden dışarıya baktı o da. ”Eilat.”

Daha önce duymuş değildim ve garipsedim bu ismi.

Fakat adam, ”babanızın kargo gemileri,” dediği sırada anladım nerede olduğumuzu. ”Görüyor musunuz? Kargoları bu limandan gemilerine yüklenir.”

Korkuyla gözlerimi iri iri aralamış ve ”beni İsrail’e mi getirdin?” diye sormuştum ona. Kemerimi çözüp oturduğum yerden kalkmaya çalıştım ama sadece doğrulmak bile nefes nefese bırakmıştı bile. Hem, kalksam ne yapacaktım? Uçağı kaçırıp geri mi götürecektim?

Geri yığıldım koltuğa ve büyük bir tedirginlikle baktım adama. Elim ayağım yalnızca ilacın etkisinden değil, korkudan tutmamaya başlamıştı şimdi de.

İsrail, ailemin yaşadığı yer değil miydi? Tarikatçi değil miydi ailem? Ve dahası, anne babamı öldürme suçundan ötürü kan davasına karışmamış mıydım?

”Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştım ona çatlak bir sesle. ”Neden beni bu manyakların arasına getirdin? Onların adamı mısın?”

Bu endişelerimin hiçbirine bir cevap vermedi, rahat rahat her ne halt okuyorsa artık ona geri döndü ve beni görmezden geldi.

Gözlerim doluyordu, son 20 dakika diyordu Pilot. Bu sırada hostes geldi, adam onu durdurdu ve türk kahvesi istedi. Dakikalar sonra kahve, aramızdaki masadaydı. Kadına ters bir bakış atmakla yetinmek, koluma iğneyi sapladığı için onun canına okuyamamak canımı sıkıyordu ama kolumu zor kaldırıyordum.

”İçin,” dedi adam da. ”Kendinize gelirsiniz.”

”Bırak bu kibar ayaklarını,” diye tersledim onu kahve için uzanırken. Parmaklarım titriyordu fincanı tutarken, biraz olsun ayılma umuduyla taş kesilmiş mideme zar zor indirebildim sıcak Türk kahvesini yoksa her an kusabilecek bir kıvamdaydım. Korkudan akıl sağlığımı korumaya çalışmak gittikçe zorlaşıyordu.

Ben burada acı çekerken, dolmaması için çokça çaba sarf ettiğim gözlerimi o adama kilitlerken ve titreyen ellerimle fincanı tutup kahvemi içmeye çalışırken, o beni görmezden gelmeye devam etti.

”Neden Khalil olduğunu söyledin bana?” diye sordum sonunda dayanamayarak. Sesim o kadar aciz çıkmıştı ki

kendimi bir zavallı gibi hissettim.

”Ben söylemedim,” dedi basitçe. ”Siz eksik hafızanız yüzünden beni öyle sandınız. Gemide beni,

‘Khalil’

ismiyle mürettebata sorduğunuzda yanlış anladığınızı fark ettim.”

Gemide Khalil sandığım adamı ararken onun ismini her yerde soruşturuşum geldi aklıma.

Aptal kafam…

”Yanlış adamdım ama doğru zamanda doğru yerdeydim. Siz beni Khalil sandığınızda da buna uydum. Sonuçta bana güvenmenizi isterdim. Tamamen bir yabancı olsaydım bana güvenmezdiniz. Mektuba uyacağınızı ve Khalil’in peşinden gideceğinizi bildiğim için siz hafızanızı geri kazanana kadar ben de itiraz etmedim. Teknik olarak, yalan söylemiş sayılmam. Yalnızca doğruyu gizledim. Beni Khalil sanan sizdiniz.”

Bütün bu söylediklerini es geçip büyük bir şaşkınlıkla, ”sen mektubu biliyor muydun?” diye sordum ona ama beni cevapsız bıraktı yeniden.

Nasıl bilebilirdi mektubu? Meira’nın yalnızca gelecekteki Meira’ya yazdığı, onu herkesten gizlediği, sır gibi sakladığı, kurtuluşumun tek yolu olan mektubu nasıl benden başka biri bilebilirdi? Khalil bile değildi karşımdaki, düpedüz yabancı, bambaşka bir adamdı!

Geri gelmeye başlayan hislerimle beraber iyice panik yapmaya başladım ben de. Ağlamaklı bir ifadeyle baktım ona.

”Kimsin?” diye sordum cılız, titrek bir sesle. ”Neyin nesisin? Uygar’ın bile bilmediği bir mektubu sen nasıl bilebilirsin?”

Çaresizce baktım ona. Böyle olmamalıydı, karşımda Khalil olmalıydı, bunca şeyden sonra artık kurtulabilmeliydim, yeterince çekmiştim…

Başka bir cehennem daha mı? Hiç kurtulamayacak mıyım ben?

”Sana güvenmek istemiştim,” diye mırıldandım gözyaşlarından ötürü görüşüm bulanıklaşırken. ”Kimsem yoktu ve hep tek başımaydım.”

Parmaklarımla beceriksizce yanaklarıma doğru yuvarlanan yaşları silmeye çalıştım.

”Bir umuda tutunmak istedim,” diye kesik nefeslerle zar zor konuşabildim. ”Birilerinin… beni kurtarmasını istedim.” Başımı öne eğmiş, acizliğimi ondan gizlemeye yeltenmiştim. ”Kim olduğunu bilmiyorum, benden ne istediğini bilmiyorum. Niye bunu yapıyorsun bana? Ben-”

”Ezra,”

diyerek böldü beni birden. Sakin, yumuşak bir üslupla, devam etmek için ona bakmamı bekleyerek söylemişti bunu bana.

Başımı kaldırıp ona baktım ben de gözyaşları içinde. Hemen bir mendil uzatmış ve artık beni daha teselli etmek isteyen bir imayla karşılık vermeye başlamış, bir nevi yumuşamıştı.

”Ezra Navon,” diye tanıttı kendini bana. ”Korkmayın Meira hanım, Khalil olmayabilirim ama kesinlikle bir düşman değilim.”

Verdiği mendile burnumu sümkürdüm ve ”nasıl korkmayayım?” diye sordum bana yabancı gelen bir sesle.

”Çünkü ben sizin adamınızım,” dediğinde ise, birden bire duraksadım. Burnumu temizleyen ellerim havada asılı kaldı.

”Ne?

Anlayamadım?”

Ezra, büyük bir rahatlıkla, ”sizin için çalışıyorum,” dedi bana.

İyice benimle oynadığını düşünmeye başladım artık. ”Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Büyük bir ciddiyetle, ”öyle huylarım yoktur,” diye yanıtladı beni.

Kafam karıştı iyice. “Nasıl?”

”Beni siz görevlendirdiniz,” dedi ve ekledi: ”Elbette, hatırlamıyorsunuz. Aklınızı karıştırmak ve sizi ürkütmek

istemediğim için söylemedim.”

Hâlâ yüzüm gözyaşlarından ötürü sırılsıklamdı. Ona karmaşık bir ifadeyle, dağınık saçlarla ve kızarık bir suratla bakıyordum.

”Anlamıyorum, ben…” Ne diyeceğimi bilemedim. “Kafam çok karışık.”

Elindeki tableti masaya bıraktı ve oturuşunu düzeltip bütün ilgisini bana yöneltti.

”Meira hanım,” dedi ilgiyle, ”sizin de bildiğiniz gibi bu ilk uyanışınız değil.”

Devam etmesini bekledim. ”Aslında,” dedi, ”bundan bir önceki olan, üçüncü seferinizde kaçmayı başardınız fakat Khalil’e değil de bana geldiniz.”

Ben tepki veremezken de, ”bu ilk kavuşmamız değil,” diye ekledi gülümseyerek.

O zehir gibi içime işleyen ürkütücü gülümsemeden kopmaya çalışarak, ”neden Khalil’e gitmedim?” diye sordum şüpheyle.

”Mektuptan sonra her şeyi hatırladınız da ondan,” dedi. “Khalil iyi bir adam, sizi güvende tutabilecek bağlantıları da vardı, onun peşinden gitseydiniz sizi muhtemelen Uygar’ın bulamayacağı bir yere götürürdü. Yeni kimlik, göze batmayacak yeni bir hayat, yeni bir düzen…”

Bu fikir için seve seve ölürdüm ama Meira’nın neden bunun peşinden gitmediğini anlayamadım.

Ezra da bunu açıkladı bana sabırla: ”Ama siz bunu istemediniz,” dedi beni tekrar tekrar şaşırtarak. ”Eskiden sahip olduklarınızı, o gücünüzü, mal mülkünüzü geri istiyordunuz.”

Kirpiklerimi kırpıştırıp saf saf baktım suratına. Ezra da, ”bu yüzden Khalil’in size sunacakları güvenli olsa da yeterli gelmedi ve siz bana geldiniz,” diyordu. “Benimle iş birliği yapmak istediniz. Beni eskiden tanıyordunuz zaten, birkaç iş için parayla tutmuştunuz. Size yardım etmemi ve bütün varlığınızı de size geri vermemi istediniz.”

Ezra, gözlerindeki o tehlikeli parıldamayla baktı bana.

”Ne olursa olsun,

size bunları geri vereceğimin anlaşmasını yaptık sizinle.”

Bunda fazla vurgu yapmıştı her nedense ama az sonra bunun boşuna olmadığını anladım.

”Ne şartta olursa olsun derken kastettiğim, üçüncü Meira Uygar’dan ayrıldığı vakit çoktan onu uyutacak olan ilaçları içmeye başlamıştı bile. Hafızası yavaş yavaş yitiyordu, çok geç kalmıştı. Aklı sürekli gidip geliyordu.”

Nefesimi tutarak dinliyordum onu.

Ezra ise devam etti: ”İlaçların etkisi tekrardan nüks ederse ya da bir gün yeniden hafızanızı kaybederseniz bile, bir daha hiçbir sözünüzü, hiçbir Meira’yı, hiçbir türlü itirazını ve emrini dinlemeyecek, sadece o zamanki sözlerinize, üçüncü Meira ile yaptığım anlaşmaya sadık kalacaktım.”

Kalp atışlarım, Ezra’nın gerçek olamayacak bu çılgınca sözleri yüzünden gittikçe artıyordu.

”Ve üçüncü Meira, benden Uygar’ı öldürmemi istedi,” dediğinde elim ayağım tutmaz oldu yeniden.

Bir suikastçi mi tutmuşum?

Üçüncü Meira, Khalil yerine Ezra’nın, bir suikastçinin peşinden mi gitti yani? Kendi kendimi mi pusuya düşürmüşüm? Bu bana neden ısrarla

‘sizli bizli’

seslendiğini de açıklardı. Benim adamımmış çünkü başından beri!

”Sadece öldürmek de değil,” diye devam ettirdi, ”onun bütün maddi manevi varlığını elinden almak, kariyerini bitirmek ve sizin eski hayatınızı da size geri vermek üzerineydi anlaşmamız.”

Onun bana yaptığı gibi…

”Ayrıca,” diye ekledi, ”Uygar’ın elinde size dair tuttuğu o tehlikeli belgeleri de geri almalıydık. Bu dava sadece Uygar’ı öldürmekle çözülemezdi.”

Bütün bunlar… Tuttuğum nefesi anca salabildim ve sakin olmaya, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Cevabından korkarak, ”peki, sonra ne oldu?” diye sordum ona. ”Neden ayrıldık? Ben nasıl olur da tekrardan Uygar’ın eline düştüm?”

Alt dudağını yaladı ve arkasına yaslandı, düşünceli bir ifade vardı suratında.

”Bu dediklerimi yapabilmemiz için iki yol vardı. Siz, eskiden de olduğu gibi Almanlarla iş birliği içinde olmamızı istediniz.”

”Almanya’daki ailemden mi bahsediyorsun?” diye sordum kafa karışıklığıyla. ”Uygar’ın Klaus’u öldürdüğünü sanıyordum?”

”Evet, amcanızı öldürdü ama sizin güçlü bir ittifakınız var orada. Amcanızın çocukları ve General Lennart başta olmak üzere, hatırı sayılır isimler olacaktı arkanızda.”

”O halde sorun neydi?”

”İşte sizinle bu konuda ayrıldık,” dedi. ”Ben bunu reddettim. Almanlara güvenemezdik. Orada fikir ayrılığına düştük ve siz beni terk ettiniz. Ne Khalil’i dinleyerek her şeyden uzakta sakin bir yaşamı kabul edebilirdiniz ne de benim sözümü dinleyerek İsrail’e gelmeyi istediniz.”

İsrail ismini duyunca bir rahatsızlık girdi kanıma. ”Neden İsrail?” diye sordum ona. ”Senin fikrin, planın neydi?”

Kendinden emin bir tavırla, ”elbette, Benjamin’in öz çocuğu olmayabilirsiniz fakat tek çocuğusunuz,” diye açıkladı. ”Bütün varlığının size miras kaldığını unuttunuz mu?”

”Evet ve hepsi Uygar’ın elinde şu an,” dedim imayla.

Buna içtenlikle güldü. ”Ailenizin köklü bir tarikate bağlı olduğu doğru. Tarikatlar hakkında size küçük bir bilgi vereyim.”

Yutkunmam gerekti onu dinlerken:

”Ağaç gibidirler,” dedi öncelikle, ”dallanıp budaklanırlar. Birbirini sevmeyen ama aile gibi davranan onlarca fanatiğin inanç zırvalığı altına gizlediği para ve güç gayesiyle, birbirine kenetlenmesiyle oluşur. Onlarca iş koluna, binlerce bağlantıya ayrılır. Devletin bütün kaynaklarına kökleri uzanır. Hem

halktan hem de saraydandır; hem işçi hem patrondur. Her yerdedir ve her yere hükmeder.”

Tüylerimi ürpertti bu açıklama. O devam ederken nefes bile almadım:

”Benjamin’in Türkiye’ye beraberinde götürdüğü iş kolu ve serveti, buz dağının yalnızca görünen yüzüydü,” dedi, sanki bir avuç paradan bahsediyormuş gibi bir rahatlıkla.

O gördüğüm mal mülk bile, Benjamin’in bana bıraktığı servetin çeyreği bile değilmiş yani, öyle mi?

Ezra da bunu doğruladı: ”Uygar yalnızca bu ağacın bir dalını kesti ama ben size bütün bir ağacı vadediyorum.”

Ne açıdan bakarsam bakayım böylesi bir servet çılgınlıktı. Gerçekçi bile gelmiyordu artık kulağa, Ezra’nın yine yalan attığını düşünmemek elde değildi.

Yine kafa karışıklığıyla, ”bunu neden istemedi peki Meira?” diye sordum. ”Neden seni dinlemedi ve babamın bıraktığı servetin peşine düşmedi?”

”Kendi fikirleriniz vardı,” derken her nedense farklı bir ima sezdim altında ama üzerinde durmadı. ”Almanya’nın daha güvenli olacağına inanıyordunuz ve tarikatçi ailenizden de nefret ediyordunuz.”

”Yeterince makul bir sebep,” dedim dürüstçe.

”Kısacası, Almanya’ya gitmeye karar verdiniz fakat hafızanıza ve aklınıza artık güvenemezdik. Bir kere anlaşmayı da yapmıştık hem. Benim sözüm geçecekti. Size eski gücünüzü ben kendi yöntemlerimle, planlarımla size geri verecektim. Bunu siz bile çiğneyemezdiniz.”

Kaşlarım bu ironiye çatıldığında bozmadan devam etti: ”Bu yüzden gitmenize izin veremezdim, Almanlar tehlikeliydi ama siz benden kaçtınız. Beni terk ettiniz, anlaşmamızı çöpe attınız. İlaçların etkisi miydi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama bir kere yaptığımız bu anlaşma, siz öldükten sonra bile geçerli olacak kadar kalıcıydı.”

Tepkimi dikkatle ölçüp devam etti: ”Peşinizden geldim elbette fakat Uygar sizi tanıyordu, Almanlara gideceğinizi biliyordu,

bu yüzden sizi daha yol üstündeyken yakaladı ve ben bir daha sizden haber almadım. Ta ki, sizin de bildiğiniz üzere, Polat haber edene kadar.”

Benden önceki Meira’nın, Uygar’dan kaçarken geçirdiği o kazayı hatırladım. Demek ki o sahne Ezra’nın da anlattığı üzere, Almanya’ya gitmeye çalışırken yaşanmıştı. Bir aptal gibi burnumun dikine gittiğim için yakalanmıştım.

Gerçekten de, tam da Meiralık bir hareket!

Şimdi yavaş yavaş yerine oturuyordu her şey.

Böylesi bir çılgınlığa ne desem bilemedim ama en azından Ezra’nın, benim tuttuğum biri olması, benim için çalışması biraz olsun rahatlattı içimi. Hiç değilse bana zarar veremezdi, paramı geri isterdim yoksa.

”Şimdi…” dedim, kafamda soru işaretleriyle, ”kafamı toplamama yardım et. İkinci Meira, güvenebileceğimiz tek kişinin Khalil olduğunu söyleyen bir mektup yazdı bize ama üçüncü Meira bu mektubu bulup okuduğunda çoktan birçok şeyi hatırlıyordu, Khalil’in ona sunacaklarından memnun değildi. Fazlasını istiyordu. İntikam istiyordu. Gücünü, malını mülkünü geri istiyordu ve bu yüzden de seni buldu. Seninle bir anlaşma yaptı ve bu anlaşmaya göre de, ne olursa olsun, başka bir Meira gelecek ve aksini emredecek dahi olsa, hiç kimseyi dinlemeden sadece intikam almanı istedi, öyle değil mi? Ve elbette, beni tekrardan eskisi gibi yapmanı?”

”Evet,” diye onayladı beni.

Şüpheyle süzdüm onu. ”Yani… Sen benim tuttuğum adamsın ama ben sana emir veremiyor muyum şimdi? İstediğimi yapmayacak mısın?”

”Maalesef,” dedi. ”Plan çoktan hazır.”

”Plan nedir?”

”İsrail’deki aileniz ile ittifak kurup Uygar’a karşı onları kullanmak,” diye hatırlattı bana.

Bunu garipsedim yeniden. ”Nasıl ittifak kuracakmışım? O tarikatçi manyaklara yaklaşmak istemiyorum. Üzerimde bir

kan davası olduğunu unutuyor musun? Benjamin ve Ahuva'yı benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Bu onu güldürecek gibi oldu bir anlığına. "Evet," diye kabul etti ama. "Bunun bir kan davası olduğu doğru ama aileniz, soyadınız, Shavit varlığı, yalnızca tek bir isimle yönetilir. Siz Benjamin'in tek çocuğusunuz, halihazırda onun soyadını taşımanız bile yeterliyken, kendisine bir şey olması takdirinde ailede yaşanacakları tahmin eden Benjamin özel olarak veraset yoluyla da bütün iş kolunu ve otoriteyi size devrettiğini belirtti. Sizin hakkınızı savunacak bir avukatlık bürosu hazırda bekliyor bile."

Bütün bunlar beynimi yakıyordu artık. "Ne bu aile? Kraliyet falan mı? Sırf Benjamin'in çocuğuyum diye kan davasını boş verip bana taç mı takacaklar?" diye dalga geçtim istemsizce. "Hem, ırkçı değil mi bu herifler? Sırf Almanım diye beni çocukluğumdan beri dışladılar, şimdi, hele ki Benjamin yokken ve ben onu güya öldürmüşken beni nasıl kabullenecekler?"

"Zorundalar," dedi basitçe.

"İmkansız," dedim ben de. "Olamaz böyle bir şey. İstemiyorum. Güvenmiyorum hiçbirinize."

Ezra'nın kaşları çatıldı. "Bu nasıl bir güç farkında mısınız? İsrail'deki ailenin başına geçmelisiniz. Onlara kendinizi kabul ettirin ve onları Uygar'a karşı kullanın."

"Hem, nasıl kabul ettirecekmişim kendimi?" dedim inanamayarak. "Yalnızca avukatları gönderip malımı mülkümü geri alsam ve bu manyakları dağıtsam olmaz mı?"

"Mal mülk derken, bu varlığın tarikate bağlı olduğunu ifade etmeliydim sanırım," diye düzeltti beni. "Alıp da başınızı gidebileceğiniz bir servetten bahsetmiyoruz burada. Evet, yasal varis siz olabilirsiniz ama tarikatle yönetilen bir ailenin varisi, elbette. Bu nedenle onlara öncelikle kendinizi kabul ettirmeniz, daha doğrusu kendinizi affettirmeniz gerekir. Kurallara uymak zorundasınız."

Yüzüm buruştu. "Nasıl affettireceğim peki?"

Bakışlarını kaçırdı ve pencereden dışarıya baktı. ”Birkaç yükümlülüğünüz olacak. Ailenin din adamı size açıklar. Şu anlık bu konuyu kapatalım.”

”Hayır,” dedim yine de, ”ben istemiyorum tarikat falan. Döndür uçağı. Başka bir yolunu buluruz. Khalil mantıklı adammış, başka bir ülkeye kaçıp sakin bir hayat yaşayabilirim. Köyde yaşarım, inek bile sağarım. Onu bul bana. Böyle riskli seçeneklerse istemiyorum eski gücümü. Tarikatlara elini veren kolunu kaptırır. Döndür uçağı.”

”Maalesef,” diye böldü beni. ”Sözümden çıkamazsınız. Kararları ben vereceğim sadece. Size gücünüzü geri kazandırmanın tek yolu ailenizin başına geçmeniz. Sözümü dinleyeceksiniz.”

”Hayır,” dedim sert bir çıkışmayla, ”durmanı emrediyorum sana. Paranı ben vermedim mi? Tasmanı da almadım mı elime? O halde dur şimdi!”

Hiç bozulmadan, ”maalesef,” dedi tekrardan, ”Meira hanım ne olursa olsun durmamamı söylemişti.”

”Aynı kişiyim,” dedim aksi bir tonda.

”Farklı kafada.”

”Durmanı istiyorum dedim!”

”Yalnızca ben ölürsem,” dedi ürkünç bir sakinlikle ve kehribar bakışlarını yüzüme dikti. ”Siz ölürseniz bile değil, çünkü o zaman da sözümü tutarım.”

Hayretler içerisindeydim.

Meira bu adamla nasıl böyle tehlikeli bir anlaşma yapabilmiş anlayamıyorum! Hafızasına ve Uygar’a güvenmediği için kayışları üçüncü bir şahsın eline vermek istemiş fakat hiç mi bunun ters tepebileceğini düşünmemiş?

Tek istediğim başka bir ülkede sakin sakin inek sağmak. Ben Khalil’den razıyım, ne politika ne siyaset ne de tarikat, hiçbirini istemiyorum. Güç falan istemiyorum ben! Hiçbir şeyi yönetmek, hiçbir kirli oyuna bulaşmak istemiyorum! Yalnızca huzurlu, sakin, düzgün bir hayat istiyorum…

Ah Meira, çatlak kaltak, senin yüzünden uğraştığım şeylere bak!

Ama çaresi yok, uçak çoktan piste inmişti. Hemen Ezra'nın peşinden ben de kalktım ayağa, koluna yapıştım birden.

"Ezra," dedim, "bir daha düşün. Uygar ile başka bir şekilde baş ederiz! Ben bu tarz bir intikam istemiyordum. Ben hak hukuka başvurmak, onu yaptığı şeyler için hapisle cezalandırdıklarını görmek istiyordum. Ben kan istemiyorum, pis işler istemiyorum, lütfen…"

Ezra bütün bunları dikkatle dinledi fakat etkilenmiş değildi. "Buyurun lütfen," diyerek önden geçmemi istedi.

Daha fazla itiraz istemiyordu ve ben de iyice sinir olmuştum bu herife. Omuz çarparak ters bir tavırla geçtim onu ve önden gittim.

Hostes, kapıda dikilmiş bizi uğurlamak için bekliyordu. Benimle göz teması kurmamaya çalışıyordu. Elbette onun yanında duracaktım.

Kulağına doğru eğildim. "O iğneyle götünde kan alırdım senin, dua et tarikatçilerin eline düştüm," diye onu da bir huzursuz ettim geçip giderken ve merdivenlere vardım.

"Baruch haba!"

Henüz dışarıya adım atmıştım ki bir dalga gibi büyüyen kalabalığın sesiyle beraber neye uğradığımı şaşırdım.

"Baruch haba, Meira Shavit!"

"Baruch haba!"

Onlarca insan, belki yüzlere bile yakın, arabalarını çekmişler ineceğimiz yola, bana doğru bağırıyor, el kol sallıyorlardı.

"Baruch haba Meira!"

"Sof sof bat!"

"Meira!"

Birden korkuyla geriye attım kendimi ve Ezra'nın koluna kedi gibi yapışıp tırnaklarımı geçirdim.

”Beni öldürecekler!” dedim kalabalık topluluğa bakarken. ”Beni öldürmeye gelmişler!”

Ezra ise rahat bir tavırla kolumdan tutarak dengemi sağlamama yardım etti.

”Hayır,” dedi, ”sizi selamlıyorlar.”

Şaşkınlıkla baktım Ezra’ya. ”Ne?”

Ve panikle değil de normal bir gözle baktığımda gerçekten de etraftaki insanların güldüğünü, şapkalarını çıkartıp salladıklarını ve coşkuyla bir şeyler söyleyerek beni karşıladıklarını fark ettim. Her yaştan insanlar, çocuklar bile var yanlarında!

”Beni neden selamlıyorlar?”

Ezra merdivenlerden inmeye devam etmem için yönlendirdi beni.

”Shavit ailesinin başında siz varsınız çünkü,” diyordu bu sırada da. ”Sonunda geri gelmenize ve ailenin başına geçecek olmanıza seviniyorlar.”

Merdivenlerin sonunda 6 arabalık bir konvoy bekliyordu bizi ve bunlar, ötedeki insanlardan ayrıydı, sadece korumalardı.

”Bunlar,” dedim, ileride

‘baruch haba’

diyen kısmı ima ederek ve duymalarından çekiniyormuş gibi devamını fısıldayarak,

”tarikatçiler mi?”

Koruma, SUV’un arka kapısını açtı bizim için ve Ezra geçmemi beklerken, ”evet,” dedi.

İkimiz de arabanın arka tarafına oturduk. ”Ama anne babamı öldürdüğümü düşünüyorlarsa neden beni selamlıyorlar? Kan davası değil miydi bu?”

”Aile arasında bir kan davası, bunun hesabını hahama vereceksiniz. Alakasız üyelere değil.”

”Hesabını vereceğim derken?” diye sordum yanıma oturan adama ters ters bakarken.

Ceketinin yakasını düzeltti ve ”özür dileyeceksiniz,” diye geçiştirdi.

”Özür dileyeceğim,” diye tekrarladım onu anlamayarak. ”Sadece özür ve bu kadar mı?”

Ezra bana bir cevap vermedi. Sürücü kendi yerine ve başka bir koruma da yolcu koltuğuna geçtiğinde arabalar hareketlendi.

Hâlâ etrafta bir coşku havası vardı, camdan gördüğüm kadarıyla 100 küsüre yakın, hiç de tarikat üyesi gibi durmayan, herhangi bir sokakta rastlayabileceğin herhangi tür normal insanlara benzeyen bu acayiplerin adımı tekrar tekrar söyleyişlerini ve naralar atışlarını izledim.

Özür dileyeceğim, öyle mi?

Yapmadığım bir şey için özür dilemek her ne kadar gururuma dokunsa da insanları bu denli coşturan gücün, bağlılığın sevginin, ne kadar çabuk sönerek agresif ve yıkıcı bir lince dönüşebileceğini tahmin edebiliyordum.

Neden bu kadar koruma gerektiğini de bilmiyordum. 6 araba konvoy halinde geçerken yoldaki insanlar da bunu garipsiyor, herhalde beni cumhurbaşkanı falan sanıyordu. Açıkçası, ben de neyin nesi olduğumu anlayamamıştım henüz ama köpek gibi zengin biriydim. Öyle düşünebileceğim bir miktarla değil ama, küçük kafamın basmayacağı kadar büyük bir güçten, bağlantıdan ve servetten bahsediyorduk burada.

Eilat, demek…

Liman görebiliyordum ötede. Ezra’nın da dediği gibi babamın kumaş ticaretine dair ithal ve ihracat zincirini yürüttüğü yer burasıydı. Bütün bunlar da bana kalmıştı. Yönetilecek birini bekliyor olmalıydı. Bu kadar geniş bir aileyse, benim yokluğum fırsat bilinerek birçok karar alınmış, miras kavgası yapılmış ve iş kolları paylaştırılmış olmalıydı. Şimdi benim geri gelmemle beraber bütün bu dengeler bozulacak ve her şey baştan yazılmak zorunda kalacaktı.

Ama aile işini yürütmek istemiyordum. Ne bu liman ne gemiler ne siyaset ne de tarikat, hiçbirinin başına geçemez, hiçbiriyle baş edemezdim. Öyle bir ilgi alanım, kafa yapım, isteğim dahi yoktu ki! Ne saçma iş, eski Meira ile bambaşka

iki insanız. Ne zevkten ne renkten ne huydan, hiçbir yerden benzemiyoruz birbirimize.

Yarım saat kadar sonra bütün bu tatil yerleşkesinden, kalabalıktan, yapılardan uzaklaşmış ve daha tenha, kurak yerlere doğru sürmüştük.

Öğle sonrasıydı, arazi araçları gittikçe bozulmaya başlayan yollarda tozu toprağı kaldırıyordu beraberinde. Sadece birkaç çalı çırpıya benzeyen ağaç ve kanyonlarla beraber ürkünç bir çöle benziyor, gittikçe tenhalaşıyordu etraf.

”Neden şehirden uzaklaşıyoruz?” diye sordum tedirgin bir şekilde.

”Şirketleriniz orada yalnızca, eviniz değil.”

Mis gibi şehirde durmak varken terörist gibi dağa çıkmak da neyin nesiydi? Nereye götürüyordu bunlar beni?

Öndekilere çaktırmadan Ezra’ya doğru kaydım biraz ve kulağına, ”bana bir şey olursa kim sana ödeme yapacak?” diye fısıldadım. ”Bunu iyi düşün.”

Ezra gülümsemesini gizlemek için başını çevirdi. Ben de kendi tarafıma kıvrıldım. Camdan dışarıyı, gittikçe tenhalaşan ve kızılımsı bir havaya bürünen bu ürkünç vadiyi izledim.

Şu anda Uygar’dan binlerce kilometre kadar uzağım. Ne yapıyor acaba? Ne düşünüyor, ne hissediyor?

Mert yaşıyor mu? Yaşıyorsa bile arabasının son halini görünce kalpten gider herhalde.

Ama artık geri dönüş yok değil mi? Fikrimi değiştiremem, pişman olma lüksüm de yok ve öylece sessiz bir hayatı da seçemem. Artık işler, hiç olmadığı kadar karışacak ama bu adamlara bakılırsa, Uygar’a gerçekten de denkler.

Daha önemlisi, bir aileler. Uygar ise yalnız. Parayla tutabileceği kadar adamı var, güvenebileceği kimsesi yok. Böyle sistematik bir yapıya, böylesi tehlikeli bir örgütlenmeye karşı nasıl durabilir? Hem de yabancı bir ülkede? Yabancı diyarlarda?

Şansı yok. Daha şimdiden Uygar’ın kaybettiğini görebiliyorum bile.

Ama ben onun ölmesini istemedim. Bunu isteyemem. Düşüncesi bile garip bir hale sokuyor beni. Sanki o dünya üzerinde tanıdığım son insan da o ölürse yapayalnız kalırmışım gibi; açıklayamadığım, anlam veremediğim ama hissettiğim, eksikliğini yaşadığım bir olgu bu. Uygar ölürse yapayalnız kalırım.

Yine de bana yaşattığı her şeyin cezasını çekmesini isterim. Her şeyini kaybetmesini ve hapse tıkılmasını isterim.

İstemek zorundayım.

Bana yaptıklarından sonra onu affedecek kadar kendimi çiğneyemem.

Bu ürkünç yollar sonunda bitti.

Çölde kaybolan bedevinin karşısına çıkan bir serap gibi, bizim de karşımıza küçük bir şehir çıktı sanki. Önce birkaç çalı çırpı belirdi, ardından ağaçlar ve işte o görkemli yapı.

Gotik bir mimariyle, sivri köşeler ve girinti çıkıntılarla yükselen bir malikaneydi. Yalnızca 2 katlıydı ama bir U harfine benzeyen yapısıyla, ortasındaki havuzu çevreliyordu.

Bu uçlardan biri, farklı bir kanada da çıkıyordu. İlginç bir şekilde bu ek bina, sivri ve agresif, alakasız mimarisiyle göze ürkünç geliyor, eski dönemlerden kötü bir kralın evini andırıyordu.

Bu acayip yere, her ne kadar gotik bir korku romanından fırlamış gibi ilgi çekici dursa da böylesi çorak bir yerin ortasında oluşuyla içimi ürperten bu yapıya bakarken korkmadan edemedim.

”Burası mı… evim?” diye sordum Ezra’ya, bizzat duymadan inanamazdım.

”Evet.”

Malikaneyi çevreleyen devasa demirlikler, bizim gelmemizle beraber açılmış ve arabalar birer birer bahçesine girmeye başlamıştı.

”Kaç kişi yaşıyor burada?” diye sordum merakla. Böyle kocaman bir yer tek bir aile için olamazdı değil mi?

”Hizmetçilerinizle beraber 48,” diye yanıtladı Ezra da.

”Hizmetçiler olmadan?”

”15.”

”Kimler onlar?” dedim.

”Amcanız, kuzenleriniz, halalarınız ve babaanneniz.”

En çok da babaanneyi duymak şaşırttı beni. Bir babaannem mi var yani?

Araba, iki tarafından da devasa kolonların yükseldiği bir giriş kısmında durdu. İnmem gerekiyordu ama etrafta bizim için dizilen görevlileri ve ciddi ifadelerini görünce içime bir korku oturdu.

Tam da inmekte olan Ezra’yı kolundan yakaladım ve yine ona sırnaştım.

”İçimde kötü bir his var Ezra,” dedim, dışarıda bizi bekleyen insanlara güvensiz bakışlar atarken.

Ezra ise bu halimi gereksiz buldu, kolumu tutarak beni kendisinden ayırdı ve karşısına aldı.

”Meira hanım,” dedi sakin bir tavırla, ”siz gelmiş geçmiş en güçlü ailenin tek varisisiniz. İçinde kötü bir his olması gereken yalnızca onlar.”

Benim bilmediğim, bana dair, yetkinliğime dair çok şey bilen, beni benden iyi tanıyan biriydi Ezra. Şimdi de bu temenniyi verdi bana.

Onlar senden korkmalı,

temennisini.

Ve arabadan çıkıp bana elini uzattı tutmam için. O eli tutarken bile yeterince cesur değildim ama cesareti taklit etmeliydim işte bir şekilde.

İlk adımı attım ve Ezra’nın elini tutarak dışarıya çıktım.

Siyah hizmetli kıyafetleriyle onlarca kadın, tertipli takım kostümleriyle birkaç kahya ve sayamadığım kadar çok, ciddi görünümlü koruma, ip gibi dizilmişler, elleri önlerinde beni izliyorlardı.

Hemen bir kahya geldi yanıma aceleci adımlarla, ters bir hareket sezip Ezra'ya doğru yanaştığım sırada da siyah bir şemsiye açtı benim için ve güneşten korumak üzere kaldırdı. Ezra ona İbranice bir şeyler söyledi ve şemsiyeyi kendi aldı, benim için kendi tuttu.

"48 kişi olduğunu sanmıştım," diye mırıldandım etraftaki kalabalığa göz gezdirirken.

"Korumaları saymadım, onlar kanatlarda kalmıyor," dedi.

Kanat dediği de ek binalar gibi ana evden uzun koridorlarla ayrılan mimarlık şaheseri yapılardı. Bundan iki adet saydım ama arkaya doğru gittiği için tam olarak görünmüyorlardı.

"Bu kanatlar…"

"Sivri olan İbadethane, kenardaki ayrı yapı ise hizmetlilerin kaldığı ek bina. Bahçe ve kütüphane de var, arka tarafta kalıyorlar."

Acayip bir şey demiş gibi baktım ona. "Bahçe?"

"Gördüğünüz gibi," dedi, evin dışında kalan kuraklığı ima ederek, "pek de elverişli bir bitki örtüsü yok buranın. Bahçeyi iç mekanda büyük bir sera gibi düşünebilirsiniz, sahte bir ormanlık. Yürüyüş ve spor için babanız yaptırmıştı zamanında."

Ev, malikane, saray, neyse artık adı, ilk katı kolonlarla çevrelenmiş ve ortasındaki fiskiyelerle dolu havuza doğru açık bırakılmıştı. Duvarları yoktu yani. Dikdörtgen şeklinde büyük bir süs havuzu vardı bütün bu yapının çevrelediği ve fiskiyeler oldukça alçak bir seviyede açık bırakılmıştı.

"Fiskiyeler?" diye sordum, onlar da bir acayip gelmişti gözüme.

"Sıcaklık özellikle yaz aylarında dayanılamayacak seviyelerde," diye açıkladı Ezra da. "Bu yüzden eviniz, suyu çevreleyecek bir

'U'

şeklinde inşa edildi. Fiskileyeler içeriyi, buharlaşan su yüzünden serin tutuyor ve nemi artırıyor. Yaz aylarında bile serindir buralar."

Parası olan iklimi bile değiştirebiliyor demek ki. Burası kurak bir çölün ortasındaki Bahamalar gibi.

”Neden sadece daha rahat bir yere taşınmamışız?”

Gülümsedi. ”Yakında anlarsınız.”

Bahçe, çeşit çeşit bitki ve ağaçlarla donatılmıştı; her yerde şırıl sırıl akan su çeşmeleri vardı. Küçük bir diyar gibiydi burası.

Ve ileride, havuzun olduğu giriş kısmına çıkan merdivenlerin tepesinde, küçük bir kalabalık gördüm.

Elbette, çalışanlardan farklıydılar. Yüzlerindeki o kibirli ifadeyle, sürmeli gözleri ve ciddi bakışlarıyla üstten beni izliyorlardı.

Tekrardan Ezra’ya yanaştım, ”bunlar onlar mı?” derken.

”Evet. Aileniz.”

Ailem, dediği insanlar hayatımda gördüğüm en korkunç varlıklar olabilir.

Evet, insana benziyorlar ama benzemeselerdi daha az ürkütürlerdi muhtemelen.

Simsiyah kıyafetler, bir düşman olduğumuzu bizi zerre tanımayan insanların dahi anlayabileceği kadar bariz nefret dolu pis bakışlar ve o ciddi duruş…

”Türkçe bilmediklerini sanıyorum?”

”Maalesef,” dedi, beni oraya doğru yönlendirirken.

Biz merdivenleri çıkarken onların gözleri üzerimizdeydi. Ezra’nın, şemsiyeyi tutan koluna girmiştim, ondan ayrılmak ve bu manyakların arasında tek başıma kalmak istemiyordum. Tırnaklarımı onun koluna batırdığımı da geç fark ettim ama Ezra şikayetçi değildi. Onu koruma olarak kullanmaya devam ettim ben de.

Sonunda merdivenler bittiğinde havuzla aramızda dikilen, 14 kişinin karşısına geçtik. Biri eksikti, yaşlara bakılırsa da eksik olan kişi babaannem olmalıydı.

Bu aile siyahı seviyor, belli. Yalnızca orta yaşlarda, muşmula suratlı huysuz bir kadın uçuş uçuş bir eşarp takıyordu başına,

onun dışındakiler açıktı ve daha resmi kıyafetler giyiyorlardı.

Fenotip olarak ne kadar da farklıydık birbirimizden… Herhangi bir kan bağımız olmadığı baştan sona aşikardı. Simsiyah saçlar, hafif esmer-buğday ten, kara kaşlar kara gözler, sert yüz hatları, keskin çeneler ve sivri burunlar. Tamamen yabancıydık birbirimizden.

Ezra, az sonra başını eğdi ve onlara İbranice bir şeyler söyledi:

”Ani matzeg lecha et Meira Shavit.”

Aile, memnuniyetsiz bir ifadeyle beni süzerken ve heykel gibi suratlarından ödün vermezken, Ezra o derin sesiyle devam etti:

”Hi ba’a l’kan k’dei lin’kot et atzma m’chatayha.”

(היא באה לכאן כדי לנקות את עצמה מחטאיה)

Onu dürttüm hemen ve kulağına doğru, ”ne dedin ne dedin?” diye darladım merakla.

”Sizi takdim ettim.”

Oraya hayat hikayemi bile sığdırabilirdi, öyle uzun bir cümleydi ama bunu sorgulayamadan aralarından genç bir kadın sonunda konuşabildi.

Genç kadın, aşağı yukarı benim yaşlarımda, upuzun siyah saçlarının uçuştuğu, yine siyah, kalem bir etek ve fırfırlı kolları olan dar bir gömlek giyen, oldukça ciddi görünümlü biriydi. Siyah güneş gözlüğü takıyor ve o gözlerini, muhtemelen o kibirli bakışlarını gizliyordu.

”Ata sof sof ba, boged,” dedi bana

küçümser gibi gelen bir

tavırla

.

Bir ucubeymiş gibi baktım ona. ”Ne?”

”Sizi selamlıyor,” diye fısıldadı Ezra kulağıma doğru.

”Niye küfür ediyor gibi geldi bana?”

Ve yine, aynı yaşlarda boylu boslu genç bir adam, bana o kapkara gözleriyle bakarak,

”at ba leharog gam otanu?”

diye bir şeyler zırvaladı. Sırıtıyordu bir de pişkin pişkin.

”Ne diyor bu?” dedim Ezra’ya. ”Hafızamı kaybettiğimi biliyorlar değil mi?”

”Biliyorlar.”

Ve simsiyah, cübbeye benzeyen uzun bir elbise giyen yaşlı bir adam, kollarını arkasında bağlamış bir duruşla beni izliyordu. Uzun zülüfleri ve buruşuk çirkin suratıyla her nedense tanıdık geldi bu sıfatı bana ama çıkaramadım.

Sanırım bu adam da haham oluyordu. İbranice bir şeyler söyledi ve arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Aile de bana doğru attıkları son, pis bir bakışın ardında ağır ağır dönüp o adamın peşinden gitti.

”Ne oluyor?”

Ezra beni onların peşinden gitmem için ileriye yönlendirdi.

”Odanıza yerleştirileceksiniz.”

”Artık burada yaşamayacağım değil mi?” dedim gergin bir şekilde.

”En azından şimdilik burada kalmalısınız.”

Türkçe bilmeseler de yine de beni anlayabilirlermiş gibi Ezra’ya yanaştım ve fısıldayarak, ”Ezra ben bu aileyi hiç sevmedim,” diye sitem ettim. ”Çok garipler! Ya miras bana kaldı diye beni öldürmeye çalışırlarsa? Yemeğime zehir katarlarsa ya da uyurken beni yastıkla boğarlarsa?”

İç kısma geçmiştik, Ezra bu sırada paranoyaklığıma tebessüm ediyordu.

”Benjamin bey, bunun önlemini almak için veraset bıraktı zaten,” diye açıkladı. “Verasette eğer mirası siz almazsanız hepsinin bağışlanacağı yazıyordu. İnanın bana, ölmeniz son istekleri bile olamaz ama eğer Benjamin beyin veraseti olmasaydı sizi çiğ çiğ yerlerdi şimdiye.”

Sanki beni çok seviyormuş gibi…

Öyle

baba olmaz

olsun

.

Bir kilise mimarisiydi sanki; yüksek tavan, motifli duvarlar, oymalı kapı pervazları ve koyu renk skalasıyla mermer yer kaplama içeriyi hem modern hem de eski bir tarzla birleştirmişti. Fazla kasvetliydi, ruhsuzdu bir kere; duvarlarda onlarca aile fotoğrafı, yazılar, şekiller, semboller, etrafta biblolar olabilirdi ama ne kadar dolu olursa olsun bir ev hissiyatı vermiyordu. Soğuk, çok soğuktu.

Aile dağılıp gözlerden kayboldu, yalnızca 2 kadın hizmetli ve bir kahya geldi peşimizden. Bize üst kata kadar eşlik ettiler, kırmızı bir halıyla kaplanmıştı her yer ve koridordaki duvarlarda sürekli şamdanlıklar asılıydı.

Koridorun sonunda, diğerlerinden daha izole bir konumda büyükçe bir kapının önünde durduk. Ezra üç çalışanı da gönderdi yanımızdan ve artık yalnızdık.

Gıcırtılarla açtı ahşap kapıyı ve içeriye geçmemi bekledi.

Geniş, eski tarzda kasvetli bir oda, iki kişilik büyük bir yatak, pencereye doğru kuyruklu bir piyano ve en önemlisi de bir duvarı boydan boya kaplayan tozlu bir kitaplık.

Demek burası benim eski odamdı. ”Kaç yaşındaydım buradan ayrıldığımda?”

”13.”

13 yaşımda… böyle kitaplar mı okuyormuşum yani?

Şimdi anca magazin dergisi okuyabiliyorum. O bile başımı ağrıtıyor bazen ama ergen Meira bütün bunları mı sindirmiş?

Vay be.

Ama daha da ilginci, duvarda yedi kollu altından bir şamdanlık ve etrafına dolanmış, kara bir yılan figürü asılı duruyordu. Bu sembolü daha önce görmüştüm. Khalil olduğuna inandığım Ezra’nın, bana gönderdiği ilk mektupta da bu sembolden vardı.

”Bu şey,” dedim Ezra’ya. ”Mektupta da vardı. Ne anlama geliyor?”

”Menora mı?” Yanımda durup duvara asılı şamdanlığı izledi o da. Elleri pantolonunun cebindeydi ve yüzünde rahat bir ifade taşıyordu. ”Menora’nın birçok atfı bulunur. Hangi birini duymak isterdiniz?”

Hiçbir fikrim yoktu, omuz silktim herhangi biri dercesine.

O da sabırla açıkladı: ”Tanrı dünyayı yarattığında onun ışıkla aydınlatılmasını da istemiştir. Manevi bir ışık elbette. Tıpkı Menora’daki gibi, hiç sönmeyecek olan, daima yanan ve hem ruhlarımızı hem de geleceğimizi ilimle aydınlatan bir kaynak olacaktır.”

7 ayrı kol, hepsi de yan yana yukarıya doğru uzanıyordu.

”Şeklinden ötürü, dallanıp budaklanan bir hayat ağacını da sembolize eder,” diye devam etti. ”Kabala’da bu ağacın dalları göğe uzanır, kökleri ise yeraltına. Göğe doğru dalları takip edersen tanrıya ulaşabilirsin.”

”Kökleri takip edersen?”

”Yeraltında tanrıyı taklit edersin,” dedi.

Kaşlarım çatıldı bu söze, her neredense tanıdık geldi bir yerden. Ezra ise arkasını dönmüş gidiyordu.

”Yılan peki?” dedim ardından. ”O neyi sembolize ediyor?”

Kara bir yılan heykeli, metalik bir dokusu var, şamdanlığın etrafında ve kollarının arasında kıvrılarak en tepeye uzanıyor.

”Lilith’i,” diye yanıtladı beni. ”Şeytan Tanrıça Lilith’i.”

Bunu Uygar da anlatmıştı bana. ”Şu, Adem’in Havva’dan önceki eşi olduğuna dair mitoloji değil mi?”

Ezra’nın kaşları hafifçe kalktı.

”Evet,” dedi. ”Lilith’e dair birçok folklorde birçok farklı anlatım bulunur. Hiçbirine doğru veya yanlış diyemeyiz.”

”Mitolojiler yetişkin masallarıdır,” dedim onu ciddiye almayarak.

”Bu doğru.”

Buna canım sıkılmıştı yine de. ”Hem, bu kadın feminist bir kadın değil miydi?” diye mırıldandım. ”Eşitliği ilk savunan ve bu uğurda tanrıya karşı çıkan bir figür değil miydi? Neden ona şeytan diyorlar ve yılana benzetiyorlar anlamıyorum.”

Ezra iç çekti. ”Bu inanışa göre, Lilith, Adem’in Havva’dan önceki, onunla eşit şartlarda yaratılmış eşidir fakat Adem’e boyun eğmeyi reddettiği için cennetten kovulur. Sonrasında şeytan kral Samael ile bir olup dünyaya bütün kötülüğün yayılma sebebi olan iblis bebekler doğurdukları da söylenir. Bu yüzden şeytanlık atfedilir ona.”

Şamdanlığa dolanan yılan ağzını açmış, dilini dışarıya çıkarmıştı. Bir hayat ağacına dolanması ne demekti? Göğe çıkmak, tanrıya varmak demekti değil mi? O halde bu yılan da dalları takip ettiği için göğe çıkmaya çalışıyor olmalıydı, herhalde. Işığı takip ediyordu.

”Ama,” diyerek beni böldü Ezra bir sır verecekmiş gibi, ”size daha ilginç bir hikaye anlatmama izin verin.”

Her nedense bu gizemli hali beni ürküttü. Devam etmesini bekledim:

”Bu yalnızca Kabala’da geçen bir pasajdır. Oradaki anlatıma göre denir ki, Adem ve Havva’nın cennetten kovulmasına sebep olan, onların aklını çelip kandıran yılan, aslında şeytan Lilith’tir. Bir yılan formunda Havva’ya yaklaşır, onu tahrik edip aklını çeler ve Havva henüz Adem ile beraber olmadan önce, Lilith Havva ile beraber olur.”

Bu hayretle kaldırdı kaşlarımı. Ünlü elma yeme hikayesinin cinsel birliktelik olduğunu herkes bilirdi ama Havva ve Lilith mi?

Ezra devam etti: ”Havva sonunda Adem ile beraber olduğunda ise, çoktan içinde Lilith’in döllerini taşıyordur.”

Garipseyerek baktım ona: ”Havva ve… Lilith mi? İkisi de kadınken mi?”

”Cennetteki Şeytan’ın, Lilith ve Samael’in birliğinden gelme bir figür olduğu da söylenir. Lilith, çift cinsiyetlidir kısacası.”

”O halde insanoğlu,”

”Aslında Şeytan Tanrıça Lilith’in soyundan gelme,” diye tamamladı sözümü.

O yılan figüründe ve zehrini saplamayı bekleyen vahşi sıfatında donakalmıştı bakışlarım ama az sonra büyük bir keyifle sırıtmaya başladım.

Ezra ise, ”tabii, bu yalnızca Kabala’da geçer,” diye hatırlattı bana. ”Diğer bütün kutsal kaynaklar kadar güvenilirdir. Yani, değildir. Masal deyip geçebiliriz.”

Ama bu masal beni fazlasıyla keyiflendirmişti.

”Lilith, cinsel üstünlüğünden rahatsız olduğu için Adem’e karşı çıkmıştı,” dedim keyifle. ”Başta istediği eşitlikti. Ama üstünlüğü aldı. İnsanoğlu Şeytan soyundan demek… Gittiği yere yıkımı da beraberinde götürmesinden belliydi. İnsanların kutsal bir tarafı yok.”

Yılan figürünün donuk gözleri parıldadı sanki. ”Lilith intikamını, dünyayı kirleterek almış.”

ℒ

Beni birkaç saatliğine odada yalnız bıraktılar. Penceremin manzarası, uçsuz bucaksız, kanyonlarla çevrelenmiş devasa bir kuraklığa bakıyordu. Kasvetli, soğuk ve ürkünç bir görüntüydü; tarihi bir korku filmi gibiydi ve etraf da iyice kararmaya başlamıştı.

Yatağa uzanmış ne yapacağımı düşünüyordum kapıyı çaldıklarında.

”Girme,” diye seslendim ama yine de kapı açıldı. 4 çalışan girdi odama, üçü kadın hizmetli, biri de komik bir gözlük takan, zargana bir kahyaydı.

”Ne var?” diye sordum yattığım yerden hiç uzanmadan.

Kadınlardan biri elinde bir elbiseyle gelmiş, onu yatağıma koymuştu. Hafifçe doğrulup ne olduğuna baktım.

”Ne bu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Kadın tutup elbiseyi kaldırdı. Normal bir parçaya benzemiyordu; incecikti, bir tül kadar incecik hem de ve

neredeyse transparandı. Elbise upuzun olsa da beli tamamen açıktı ve kolları da yoktu.

”Sırtı neden tamamen açık?” diye sordum anlamasalar da. ”Giymem ben bunu. Çok çirkin. Elbiseye de benzemiyor. Tül gibi.”

Kahya bana ters bir bakış attı ve hizmetlilere bir şey söyledi. Direktifiyle beraber üç kadın da beni tuttu birden, ne olduğunu dahi anlayamamıştım. Bir anda yataktan kaldırılmış ve kazağımın uçlarından tuttukları gibi kafamdan bir çırpıda çıkarmışlardı.

Çığlık atarak ittirdim kadınları. ”Tamam!” diye bağırdım direnerek. ”Giyeceğim! Kendim giyeceğim! Çekin toynaklarınızı üstümden!”

Adam tekrardan konuştu ve kadınlar durdu. Yüzünde,

dersini almışsındır,

ifadesi vardı resmen.

”Çıkın dışarı,” dedim elbiseyi göğsüme bastırırken. Sütyen vardı neyse ki üzerimde ama geri zekalılar yüzüme bön bön bakmakla yetindi. ”Çık dedim!” diye bağırdım ben de. ”Yoksa Ezra’ya söylerim! Çıkın şimdi!”

Dil bilmeseler de agresif tavrım yeterince tercüme olmuştu onlara ki beni dinlediler, sadece çıkmadan önce kahya sütyenimi işaret etti onu da çıkarmamı ima ederek ve nihayetinde beni yalnız bıraktılar.

Sinirle elbiseyi üzerime geçirirken, ”şu ailenin başına geçeyim ilk seni kovduracağım!” diye söyleniyordum arkalarından da. ”Çölde bedevi gibi gezer ekmek dilenirsin artık, ucube yaratık seni!”

Bu elbise korkunç bir şey!

Öncelikle, kendisini hissettirmeyecek kadar incecik, uçuş uçuş bir elbise. Göğüs uçlarımın rengini bile seçebiliyordum dikkatli bakarsam. Hem, kollarının ve sırtının olmayışı, ön tarafın uzanarak enseme doğru dolanmasından ötürü garip duruyordu.

Ne kadar rahatsız edici bir elbise olduğunu düşünürken kapım tekrardan açıldı. Yine aynı çalışanlar girdi içeriye, can sıkıntısıyla baktım hepsine. Dilleri de yoktu ki söveyim…

Ayakkabılarımı da çıkarmamı istediler benden, yalın ayak bir şekilde odadan ayrılıp kahyayı takip etmem için yönlendirdiler beni. Direnmeden uzun adamı takip ettim ben de, hemen arkamdan da üç hizmetli geliyor, bu sırada da fısır fısır kendi aralarında konuşuyolardı.

”Ezra nerede?” diye sordum, en azından isimden neyi sorduğumu anlayacaklarını düşünerek ama herhangi bir cevap alamadım. Koridorları geçiyor, bu sırada da birkaç hizmetli dışında etrafta hiç kimseye rastlamıyorduk.

Duvarlardaki şamdanlıklar da yanıyor, yolumuzu, kasvetli koridorları loş ışığıyla aydınlatıyordu.

Farklı bir kanada geçmiştik, bu koridorun havuza bakan tarafı camdan ve kolonlardan oluşan bir geçit gibiydi. Ana binadan uzaklaşıyorduk.

Nereye götürüyorlardı beni?

Ayrıca, bütün bir aile siyah giyinirken beni beyaz giyindirme sebepleri neydi?

İyice tedirgin olmaya başlamıştım ama bir yandan da Ezra’nın söyledikleri vardı aklımda. Bana bir şey olursa bütün bu varlığı kaybederlerdi. Çocuklarından bile iyi göz kulak olmaları gerekirdi bana.

Koridorun sonunda büyük, karanlık bir geçitten geçtik. Kapılar aralandı, içeriden boğuk sesler, konuşmalar, fısıltılar yayıldı. Birkaç saniyeliğine sonu olmayan bir tünelde ilerler gibi, hiçbir şey göremeden yalnızca sesleri işittim ve o ürkünç ambiyansı deneyimledim.

İçeriye girdiğimde ve o çılgınlığı gördüğümde gerçekten de rüyada olduğuma inandım.

Burası, dışarıda gördüğüm, çatısı sivrilerek uzayan ve bu haliyle geometrik bir huniye benzeyen ek bina olmalıydı.

Devasa bir daire gibiydi yerin şekli, köşeli duvarları yoktu ve yüksek tavana doğru daralıyordu. İlk katın üstüne denk

gelecek şekilde dönerek yukarıya çıkıyordu üstteki katlar da.

Spiral merdiven boşluğundan yukarıya doğru bakıyormuşum gibi hissettim kendimi.

Büyük bir şaşkınlıkla içeride ilerlerken ve tavanı tamamen görebilmek için kafamı, boynumu acıtacak kadar gerilere atmam gerekirken, tepemizdeki katlarda da insanlar durduğunu fark ettim.

Tepki veremedim bile; etrafımda dönerek ve ürkünç mimariye, karanlık atmosfere, duvarlardaki şamdanlıklara, bu dairenin ortasındaki alana baka baka, burada neler döndüğünü anlamaya çalışarak ilerledim.

İleride, tek, kalın bir kolona asılmış yedi kollu şamdanlık gördüm. Bütün mumları yanıyordu fakat kara bir yılan dolaşmıyordu çevresinde. Yalnızca benim odamdakinde vardı bu yılan figürü.

Bütün bir aile, 15 kişi de, bu sefer babaannem olduğunu tahmin ettiğim kadın da dahil olmak üzere hepsi kenarda duruyor ve heykel gibi donuk suratlarıyla beni izliyordu. Ezra da yanlarındaydı. Haham ise elinde kitabıyla baştaki kolonun, büyük şamdanlığın yanında duruyor, mumun ışığında kitaptan bir şeyler okuyordu.

Ezra, hizmetliler beni terk edip ortadan kaybolduğu vakit yanıma gelebildi. Simsiyah bir takım kostüm içerisindeydi ve ellerine deri bir eldiven geçirmişti.

”Burası neresi?” diye sordum ona, kolunu tutmuştum yine fark etmeden.

”İbadethane,” dedi sakin bir sesle. ”Ailenizin çok farklı bir inanç sistemi var. Burası onların ibadet ettiği ve günahlarından arındıkları kutsal bir mabet.”

Farklı bir inanç mı?

Bakışlarım yine tavana yükseldi, orada kıvrılarak üste çıkan katlarda birileri vardı. Tam da tepemdeydiler, atlasalar üstüme düşerler. Oradan bana bakıyorlar ama loş ışıktan ötürü de tam olarak görünmüyor, siyah silüetlere benziyorlardı.

”O üstteki insanlar?”

”Tarikat üyeleri,” diye yanıtladı beni. ”İzlemek için buradalar.”

Bakışlarım ona döndü hemen. ”Neyi?”

”Özrünüzü.”

Haham dediği uzun elbiseli adam bana doğru yaklaşmaya başladı. Ters ters onu izledim ve yapacağı herhangi aksi bir hareketi bekledim.

”Benimle gelin,” dedi Ezra, kolunu tuttuğum elimi çekti ve beni dairenin, bu yapının merkezine doğru yönlendirdi.

Bütün bu deliliğin merkezinde altıgen şeklinde kısa bir platform vardı ve etrafı birkaç santimi geçmeyecek bir havuzla çevrelenmişti.

Ezra beni tam da bu altıgenin ortasına götürdü.

İki tarafımdan da bana doğru, ellerinde yan duvarlardan sarkan zincirleri tutan iki adam geldiğinde korkuyla Ezra’nın kollarına tutundum, ona yapışabildiğim kadar yapıştım.

”Ezra?”

diye yokladım onu titreyen bir sesle.

”Aileden birine zarar vermek büyük bir günahtır,” diyordu Ezra da adamlar bana iyice yaklaşırken. ”Temiz kana işlenen büyük bir suçtur ve cezası kesilmelidir.”

Adamlar, zincirleri getirseler de Ezra’yı beklediler. O ise, ”ailede hata yapanlar cezalandırılır,” diye açıklıyordu bana. ”Tanrıya ve inanca geri kazandırılır. Ailenizin başına geçebilmeniz için önce günahlarınızdan arınmanız beklenir.”

Dehşet içerisindeydim, kalbim gümbürdüyor ve sesim titriyordu.

”İstemiyorum onların yardımlarını falan!” diye çıkıştım birden. ”Delilik bu!”

Ezra’yı sarstım sertçe. ”Meira’nın neden seni terk ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum! Bana dokunmalarına izin vermeyeceksin! Duydun mu? Babam bütün bu aileyi, bütün mal varlıklarını bana devretti!”

Döndüm ve kenarda olup biteni sessizce izleyen aileye baktım. ”Hepsi benim hakkım!” diye bağırdım onlara çatlak bir sesle. ”Benim kılıma bile zarar veremezsiniz ucube vampir ailesi sizi!”

”Bu ailedeki herkes kurallara uymak zorundadır,” diye karşılık verdi Ezra da sakin bir tavırla. “Günahlarınızdan arınmadan doğruya ulaşamazsınız. Gözleriniz körken hakikati göremezsiniz. Kulaklarınız tıkalıyken, sırları işitemezsiniz.”

Ve birkaç kişi daha göründü öteden.

Ellerinde mumlarla…

7 kişi 7 mumla çıkageldi yanımıza. O mumları biliyorum, o sarımtırak renklerinden tanıyorum onları.

Yakan mumlar…

Beni mumlarla mı cezalandıracaklar? Bana onları mı dokunduracaklar? Tek bir damlasıyla ömrümden ömür götüren o şeytani şeyle mi bana eziyet edecekler? Bir değil yedisiyle!

Bir tane değil yedi tane!

Dehşet içerisinde, ”feragat ediyorum!” diye bağırdım panikle. ”Mirası da babamdan bana kalan hiçbir hakkı da istemiyorum! Feragat edeceğim hepsinden!”

Nefes alamıyordum, yalnızca adı bile travmalarımı tetiklemeye yeterken, şimdiden tenimde hissedebildiğim o yakıcı temasa katlandığımı hayal dahi edemiyordum.

Korkuyla Ezra’ya döndüm ve onu sarstım gözyaşları içinde. ”Söyle bunu onlara! Ne bekliyorsun? Çevirsene sözlerimi!

Ezra!

Feragat edeceğimi söyle onlara!”

Göğsüm hızla inip kalkıyor ama Ezra hâlâ tek bir kelime etmiyordu.

Az sonra da kollarımdan tutuldum, Ezra’dan ayrılmaya zorlandım. Altıgenin ortasında, direnme çabalarıma rağmen diz çöktürdüler bana ve kollarımı iki yana açtırarak bileklerime, zincirlerin ucundaki kelepçeleri geçirdiler.

Çığlık atacak kadar bile nefes alamıyordum, büsbütün şoktaydım.

Dizlerimin üzerinde, kollarım kanatlar gibi iki yana açılıp zincirlenmiş bir haldeydim ve karşımda dikilmekte olan Ezra'yı, iri iri açtığım korku dolu gözlerle izliyordum.

Yetmedi, adamlar bir şeyler yapıyorlardı arkada. Klips benzeri, demirden mum haznelerini takıyor ve sabitliyorlardı kollarıma. Tam yedi adet, bileğime, dirseğime, omzuma, başımı eğmeye zorlayarak enseme ve aynı şekilde diğer tarafa da, toplamda 7 adet klipsler geçirdiler.

"Ezra!"

diye ağlarcasına bir sitem döküldü dudaklarımdan. "Söyle onlara! Feragat ettiğimi söyle! Her şeyi alabilirler, hiçbir şey istemiyorum! Ezra lütfen söyle onlara!"

Ezra ise bana ifadesiz bir şekilde, görevinin başında bir asker gibi bakıyordu. "Üzgünüm," dedi yalnızca. "Sadece biraz acı çekeceksiniz."

Dehşet içinde baktım ona. "Ne için? Neden?"

Kollarım boyunca geçirdikleri hazneler, mumları sabit tutabilmek içindi ve teker teker mumları o haznelere yerleştirmeye başladılar.

Hepsini üzerimde eritecekler!

"Ezra!"

diye bağırdım panikle, sesim yankılanıyordu bu cehennemde.

"Bir şey yap! Anlamıyorum! İşlemediğim bir suç için neden acı çekmeliyim? Onları ben öldürmedim! Ben suçsuzum!"

Ezra'nın ürkünç bir imayla gülümsediğini gördüm. "Gerçekten de…" dedi muzip bir ifadeyle, "anne babanızı öldüren kişinin Uygar olduğuna inanmıyorsunuz değil mi?"

Bu sözü zamanı durdurdu benim için.

Beynime kan gitmediğini hissettim bir anlığına. Nefesimi kesti iması ve büyük bir şaşkınlık içerisinde bıraktı beni.

"Ne?

Ne diyorsun sen?”

Karşımda yükselen adama daha fazla bakamadan biri kafamı tuttu ve yere bakmaya zorladı beni. Bu sırada boynuma dolayarak sabitledikleri ensemdeki o hazneye de son mumu yerleştirdiler.

”Ben-”

Silah patlama sesi

Kulaklarımı çınlatacak bir gürültüyle yankılandı silah patlama sesi ve allak bullak etti hırpalanmış zayıf zihnimi.

Kollarım havada,

parmaklarımın

arasında

silah, yerde kan.

Gözyaşları yuvarlanıyor yanaklarıma doğru ve nefesim kesiliyor bir anda.

Siren sesleri, uzaklarda bir yerlerden çınlıyor zihnimde.

”Ben…”

Yerde anne ve babam.

Karşımda Uygar. İrice araladığı gözleriyle bana ve elimdeki silaha tedbirle bakıyor.

Yerde…

Anne ve babam.

Silah benim ellerimde, Uygar’ın değil.

ℒ

Beğenerek

destek vermeyi unutmayınn ♡

Spotify hesabımdan

kitabın

genel

“LG”

playlistine ve Meira’nın

şu

ana kadar

çaldığı

ve çalacağı bütün parçalara ulaşabilirsiniz

Kişisel

Instagram: kedilimediyy

○●

30. Zehirli Sarmaşık

○●

Beğenerek

destek

verebilirsiniz :)

Bölüm Otuz

“Zehirli Sarmaşık.”

Duman - Gözleri Kanlı

“Sevmek ve sevilmek ihtiyacında olduğumdan, aşık olduğumu sandım. Başka bir deyimle, aptallık ettim.”

Albert Camus

Uygar Karşah

Günümüz

₺

Sabahın 6.48’i.

Telefonu aldığım saat.

Meira’ya, ruhum duymadan yaklaşabilecek kadar her nasılsa görünmez olan ve muhtemelen Polat veya bir başkası için çalışan bu herifi, İstanbul’u didik didik ederek aramaktaydım iki gündür.

Ve sonunda Emir dediği adamı buldum bulmasına ama ölü çıktı.

Meira beni bir cesedin peşinden göndermiş.

Başta bu habere keyiflenmedim değil -kişisel sebeplerden ötürü- fakat bu iş, düşündüğümden de karanlık bir

çarpıklığa çıkıyordu.

Meira'nın gemide tanışıp kandırdığını iddia ettiği adam, orkestradan bir kemancıydı ve hiç kimseyle bir bağlantısı yoktu ama bu doğruysa, öldürülmesi de anlamsız olurdu. Bu bir tesadüf olamayacağına göre de üzerimizdeki üçüncül gözlerin varlığı olasıydı.

Bunun için Meira'yı konuşturmam gerekiyordu, eve dönüş yolundaydım tam da o ilk telefonu aldığımda.

Adamlar telaş içindeydi, Meira'nın kaçtığını ve epey bir

'karmaşa'

çıkardığını söylediler. Ciddiye bile almadım, o kadar koruma varken birkaç sokak bile uzaklaşamayacağından ve derhal yakalanacağından emindim.

Fakat gerçekten de kaçmayı becerebildiğinde direttiler. Mert'in arabasıyla,

manuel bir arabayla,

vites attırmayı bile beceremeyeceği kadar karmaşık bir arabayla adamları atlattığını söylediler. Hâlâ peşindelermiş tabii, derhal onu yakalayacaklarmış.

Benimle dalga geçtiklerini düşündüm, sinirle gülüyordum telefonda ve oraya vardığımda bütün bunların hesabını soracağımı yazarak kapattım telefonu.

Meira tek başına Mert'ten bir şekilde kurtuldu, her çıkışta dikilen dağ gibi korumaları atlattı ve hayatında daha önce bir kere olsun elini sürmediği manuel bir arabayı bırak kullanabilmeyi, çalıştırmayı dahi becerebildi ve herkesi geride bıraktı öyle mi? Başımdaki belalar yüzünden yeterince yorgun ve gergindim zaten, ciddiye almadım.

Anca oraya vardığımda anlayabildim durumun ciddiyetini.

Ambulans vardı kapıda. Bir anlığına korku saldı bu içime,

kimin için bu ambulans?

Meira için sandığımda zihnim uyuştu bir anlığına ama sedyede taşınan adamı gördüğümde rahatladım. Adam

ayıktı, sedyeye uzanmış acı içinde yüzünü buruşturuyordu fakat beni görünce zorla da olsa doğruldu.

”Uygar bey…” dedi zayıf bir çabayla.

Ayağı kırılmış. ”Ne oldu?” dedim.

İki günlüğüne yoktum alt tarafı.

Ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemedi. ”Meira hanım arabayla bariyeri kırıp geçince kendimizi zor kurtardık. Bacağım kırıldı.”

Onu geçip yanda dikilen adama yanaştım ben de dayanamayarak.

”Meira nerede?” dedim sabırsızca. ”Yukarıda mı?”

Adamın yüzünde renk kalmadı sanki. Mahcup bir ifadeyle, ”Meira hanım…” diye yarım ağız bir şeyler geveledi. ”Kendisi burada değil ama diğerleri hâlâ peşinde. Onu en kısa sürede bulacaklardır. Mert beyin arabasını aldığı için peşine kimse takılmamıştır, merak etmeyin.”

Gözlerim büyüdü birden. Üzerime çöken bu ani ağırlıkla beraber inanamayarak, ”Meira’yı hâlâ bulamadınız mı?” diye sordum.

”Maalesef.”

Meira yok mu?

Nefes alışverişimin hızlanmaya başladığını hisssettim bir anda. Her şeyin kontrolüm altında olmaması panik yarattı bende. Ben kontrol edemiyorsam,

tehlikededir.

Sanki onu etrafta bulabilirmişim gibi başımı çevirip bahçeye baktım gergin bir şekilde.

Meira yok.

”Nerede olduğunu biliyorsunuz ama?” dedim zorlanarak, son bir çaba. ”Takiptesiniz? Güvende olduğunu biliyorsunuz?”

Adam yüzüme bakamadı.

Ellerim titriyordu sinirden. Sadece iki gün yoktum! İki gün!

Hırsla çektim adamı yakasından. ”Dalga mı geçiyorsun benimle?” dediğimde hâlâ göz temasından kaçınıyordu. Onu sertçe sarsarak, ”yüzüme bak,” dedim. ”Meira nerede?”

O mahcup ifade silinmedi suratından. ”Üzgünüm efendim.”

Dibinde soludum öfkeyle. ”Neye üzgünsün?”

Bütün hıncımı ondan çıkartırsam katil olacaktım, hemen gözüme takılan diğer herife de seslendim:

”Buraya gel,” dedim ona da, kendimi kontrol etmeye çalışarak. ”Gel buraya.”

Yaklaştığı vakit onu da yakasından kaptım ve ikisini karşıma alarak, enselerinden kavradığım beceriksizlere doğru eğildim.

”Araba bile sürmeyi bilmeyen bir kız sizi nasıl atlatıyor?”

Cevap yok, suspus dikilip hesap soruşumu dinlediler.

”5 koca herifi nasıl atlatıyor? Mümkün mü bu Ahmet yoksa benimle kafa mı buluyorsunuz?”

Adam, ”efendim, kalabalığa daldı,” itirazında bulundu hemen.

”Sen de dalacaktın o zaman,” dedim ensesindeki kavrayışımı sıkılaştırırken. ”Ortalığı birbirine katacaktın gerekirse!”

Mırın kırın etmelerini dinlerken aklımı kaçıracağımı düşündüm.

Çok uzaklaşamaz,

yine pis oyunlarla atlatmış herkesi ama dümdüz yolda bir şey yapamaz!

Hem, nereye gidiyor bu kadın?

Bana bahsettiği adam bile ölü, neyin peşinden gidiyor? Bir şey mi hatırlıyor yoksa? Khalil’e mi gitmeye çalışıyor?

Adamları ittirip uzaklaştırdım kendimden. ”Havalimanı ve otogarlara birilerini gönderdiniz mi?”

”Evet,” dedi hemen. ”Plakayı da verdik, gişelerden geçerse haberimiz olacak. Henüz şehirden ayrılmamış yani.”

Sakin kalmaya çalıştım ve hemen az önce bahçeden çıkan ambulansın ardından, çevreme bakındım.

”Mert nerede?”

Fakat bahçede birkaç adam dışında hiç kimseler yoktu.

”Nerede o eşek herif?” diye çıkıştım sabırsızca. ”Saklanıyor değil mi? İyi yapıyor, saklansın, saklansın tabii çünkü onu bulduğumda-”

”Efendim, Mert bey…” diyerek araya girdiğinde kaşlarımı çatarak baktım ona. ”Aşırı dozdan kriz geçirmiş, kalbi durmuş. Az önce kalktı onun ambulansı da.”

Hiçbir tepki veremeyip öylece donakalsam da içimde hızla yayılan bir sıcaklık nefesimi kesecek gibi oldu.

”Mert… mi?”

Üst üste yediğim bu sert darbelerle afalladım, neye uğradığımı şaşırdım birden. Önce Meira şimdi de Mert,

neler oluyor?

”Nasıl…” diyebildim anca, devamı gelmedi.

”Sanırım Meira hanım içeceğine toz katmış,” açıklamasını duyduğumda bütün vücudumun kasıldığını ve beynime kan gitmediğini hissettim.

”Meira…’

‘

Bir sitem, öfkeli bir hatırlatma gibi çıktı adı ağzımdan. İstediği şey uğruna ne denli gözlerini karartan tehlikeli bir kadın olduğunu bir kere daha, böyle acımasız bir darbeyle anımsattı bana. Yine gafil avladı beni.

Sertçe yutkundum o yumruyu gönderebilmek için ve cevabından korkarak sordum adama: ”Yaşıyor mu?”

”Bilmiyorum efendim, hastaneye yetiştiriyorlar. Yavuz ve Tuna peşinden gitti. Haber verecekler.”

Geri geri gitti adımlarım.

Kalbi durmuş.

Arabama varana kadar kafamda kulak çınlatan siren sesleri yankılandı.

Yaşıyor mu?

Arabayı ne ara çalıştırdım, hangi hastaneye gideceğimi nereden bildim, soluğu nasıl hastanenin bahçesinde buldum bilmiyorum. Bahçeye girdiğimde sigara içen ve haber bekleyen adamlar arabamı gördükleri gibi karşıladılar beni.

Biri beni Mert ile ilgilenen doktora kadar yönlendirdi.

Hepsi de Mert’in yoğun bakımda, komada olduğunu öğrenmek için…

Komaya girmiş.

”Her şeye hazırlıklı olun lütfen.”

Bu kadar.

Her şeye hazırlıklı olun.

Neye hazırlıklı olayım? Sakat kalma ihtimaline mi? Ölüm haberine mi? Benden saydığım son insanın da benden gitmesine mi? Nasıl hazırlanayım buna? Tekrar tekrar yaşasa bile alışabiliyor mu sanki insan?

Ya

hiç

düzelmezse?

Kalbimde devasa bir ağırlık, bütün hayati akışımı tıkıyor sanki. Afallamış, büsbütün neye uğradığımı şaşırmıştım.

Çabuk yıkılacak adam değilim ben ama o uçta, o sınırda kardeşim var şimdi. Her şey bitti, herkes gitti, sıra kardeşim saydığım, beraber büyüdüğüm adama geldi.

Ne ara bilmiyorum, kendimi dışarıda, içimi soğutması için buz gibi havanın altında, kaldırımda otururken buldum. Başımı ellerimin arasına aldım.

Mert de ölürse…

Yine aynı şeyleri yaşatıyor bana. Sahip olduğum her şeyi alıyor benden. Yine yapıyor. Yine acımıyor bana.

Mert de ölürse…

Tamamen yalnız kalacağım.

Başımı eğmiş, parmaklarımı arasına daldırdığım saçları çekiştiriyor, nefes alışverişimi kontrol etmeye, aklımı başıma getirmeye çalışıyordum.

O sırada cebimdeki telefon anca gelebildi aklıma. Titreyen buz kesmiş ellerimle çıkarıp Mert'in numarasını tuşladım az sonra.

Açmayacağını düşündüm, telefonu kulağıma bile dayamadan yalnızca ekrandaki

'Mert'

yazısına kitledim donuk bakışlarımı.

Ama açtı.

Saniyeler saymaya başladı. Sessizdi. Benim konuşmamı bekliyordu. Telefonu kulağıma dayadığımda içimde biriken nefesi saldım. Alt dudağımda gezindi dilim. Bakışlarım ise, az önce bahçeye giren ambulansa ve adama kaydı.

"Meira," dedim sonunda, o ilk kelime çıktı bir şekilde ağzımdan ama devamında öfkenin, çaresizliğin ve tekrar tekrar aynı şeyleri yaşıyor olmanın lanetiyle, sürekli o çıkmaz sokakta bitmenin hıncıyla, dilim bile varmadı konuşmaya.

"Seni bulduğumda Meira," dedim, sıktığım yumruğum, parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. "Seni bulduğumda hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

Titrek bir nefes aldığını duydum.

”Cehennemin dibine git sen de Uygar.”

Tam da Mert içeride ölümle savaşırken,

”Mert’i orada yalnız bırakma,”

diye de ekledi.

Yüzüme kapattı telefonu. Yüzüme kapattı.

Telefonu avucumun içinde kıracak kadar sıkarak tuttum kendimi. Yakıcı hissiyat gözlerime kadar tırmanıp bütün soğukkanlılığımı da beraberinde yakarken unutmak için yılların yetmediği o dehşet tecrübenin tekrardan gün yüzüne çıkmaya başladığını hissettim.

Sana tanıdığım bütün tavizler kahrolsun.

Değiştiğini biraz olsun düşünen kafamı sikeyim. Neyse hıncın benden çıkart. Mert’ten ne istedin?

Onu ölüme terk edebilecek kadar ondan nasıl nefret ettin?

Ondan her şeyini aldın ama o yine de sana bunları yapabilecek adam değildi oysa.

Senin için buna nasıl el verdi?

Gözlerime tırmanan o yakıcı hissiyat vurdu tekrardan, öfkeyle kavrulan bir nöbetle, titreyen ellerimi gözlerime bastırdım. Yıllar önce verdiğim o sözü hatırladım hemen:

Bir daha senin yüzünden ağlamayacağım Meira.

İki dünya bir araya da gelse, ne senin yüzünden ne de senin için tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğim. Ben Karaşah değilim artık, Karşah’ım.

O adam öleli yıllar oluyor.

Yanıma gelen ve sessizce ayakta dikilen adamlardan biri, ”Mert beyin telefonunu takip ettiriyorduk, sonunda konumunu bulduk,” diye bildirdi.

Başımı kaldırdım ağır ağır. ”Nerede?”

Hiçliğin ortasında, ön tamponu çıkmış, terk edilmiş bir araba.

Durmaya zorlanmış.

Kapısı bile kapatılmamış, sağ kalan farları açık bırakılmış ve hemen ileride de Mert'in telefonunun parçaları var.

Adamlar, etrafı didik didik ederken orada bir harabeye bakıyormuş gibi donakalmış dikiliyor ve kelimelerimin kıyafetsiz kaldığı o noktada bir anda tepetaklak olan düzenimin şokunu yaşıyordum.

Daha oraya varır varmaz, arabadan iner inmez ve Meira'nın içeride olmadığını duyar duymaz felaketim oldu bütün bunlar.

Kalp atışlarım tehlikeli bir ritimle hızlanmaya başladı.

Bu yaşanıyor olamaz.

Etrafıma bakındım.

Sadece birkaç saat önce ettiğim o kanlı yeminler unutuldu, lanetler susturuldu ve öfkeyle kavrulan yüreğim, birdenbire endişeyle atmaya başladı.

İlk fırsatta yine ihanet ettim kendime Meira için.

Elim ayağım birbirine dolandı. Düşman olmayı değil, insan olmayı bile hatırlayamadan düğümlendi bütün hayati akışım.

Yandan geçen birini yakaladım; kitlenen çenemi açmanın ve konuşmaya çalışmanın bu kadar zor olacağını bilemezdim.

"Her yere…"

dedim, kendimi kontrol edemezken, "her yere birilerini gönder!"

Bir kere yakalanırsa kim bilir kimde, nerede, nereye götürüyorlar. Bir daha onu bulmam… çok zor

!

"Her yeri doldurun!" diye hiddetle bağırdım diğerlerine doğru. "Hastaneler, oteller, garlar, havalimanları, sınır kapıları, hangi delikten kaçıp hangi deliğe sığınabileceklerse, hepsine tek tek gönderin birilerini! Nazmi amiri de arayın, kayıp ilanı vereceğiz! Yakınlardaki

bütün güvenlik kameralarından plakaları takip ettirin! Trafiğe çıkamasınlar! Yürüyün! Hadi!”

ℒ

Bittim ben.

Bütün bunlarla bile anca 9 gün sonra herhangi bir haber alabildim.

Bu 9 gün boyunca ne yaptım bilmiyorum, kendimde değildim. Kenarda bir yere sızmazsam uyuyamıyor, yiyip içemiyor, yalnızca içine düştüğüm bu felaket yüzünden afallamış bir halde, oradan oraya öfke nöbetleri içinde koşturuyordum.

9 günün sonunda alabildim haberi.

Güvenlik kameralarına yansıdığı kadarıyla Türk plakalı araçlardı, bunu ilk gün de izlemiştik ama kameraları kontrol edeceğimizi bildikleri için araç değiştirmişler, plaka tanıma sistemini yanıltmışlardı.

Orada kaybettik onları ve anca 9 gün sonra tekrardan bulabildik.

Sonrasında o arabaların kiralandığını da öğrendik. Yine Türk bir isim tarafından ayarlanmıştı bütün bunlar fakat öyle biri yok, sahte bir kimlik tamamıyla. Neyin nesiler, kimlerdenler bilinmiyor; farkında olarak ve özenle gizlemişler her şeyi. Peşlerinden gideceğimin bilincindeler elbette.

Kiralık arabalarla Isparta’ya gitmişler. Havalimanına, oradan da gizlemeye çalıştıkları kayıtlara göre Almanya, Hamburg’a.

Kendim gittim Almanya’ya bizzat, Khalil’i buldum. Her yeri alt üst ettim ve yeri göğü birbirine kattım, taş üstünde taş bırakmadım, geçmişi de göz önünde bulundurarak bütün seçenekleri teyit ettim ama hiçbir yerde yok.

İsrail’de de yok. Oraya gittiğine dair bir bulgu olmasa da, bütün oklar Almanya’yı gösterse de İsrail’e de birilerini göndermiş, araştırmalarını istemiştim ama elleri boş döndüler.

Koca bir dünya Meira, nasıl bulacağım seni?

Düşünmek istemiyorum. Kimin elinde düşünmek istemiyorum.

Ona neler yaparlar,

düşünürsem çıldıracağım.

Ben de düşünmemeye, soğukkanlı davranmaya, herhangi bir işmiş gibi bunu da sakin bir şekilde halletmeye çalışıyordum ama konu Meira iken ne mümkün?

Çok çabuk dağıldım. Bütün parçalarımı bunca zaman Meira tutuyor da birbirine sabitliyormuş gibi, daha ilk dakikalarda parçalara ayrıldım. Her yerdeyim.

Her yerdeyim.

On birinci gün.

Meira nasıl bilmiyorum, Mert ise hâlâ komada.

Ayakta duracak halim yok. Hastanede Mert'in odasında, koltuğa oturmuş makinelerin ritmik bip seslerini dinliyor, girip çıkan kabloları, monitörleri, usul usul damlayan serumu izliyorum.

On üçüncü gün.

Hamburg'u talan ediyor adamlarımın yarısı, diğer yarısı ise hâlâ Türkiye'de, Meira'nın birdenbire nasıl ortadan yok olabildiğine dair araştırmalar yapıyor, tanıdık polislerle iş birliği içerisinde.

On yedinci gün.

Durup dinlenmek yok, bütün günüm koşuşturmacalarla geçiyor. Aniden uçaktayım, Almanya'da, Hamburg ve Lübeck'de, sonra elim boş dönüyorum Türkiye'ye. Böyle eziyet verici bir döngü içerisinde, araba ve uçaklardan inmeden, hastane koridorlarında sabahlayarak geçiyor günlerim.

On dokuzuncu gün.

Sude, nereden çıktığını anlamadım. Hastanede sabahlamak üzere akşama doğru içeri girmiştim ki

koridorda karşıma çıktı birden. Başta tanıyamadım bile, yıllar geçmiş, sıfatı değişmiş, belki saçının başının şeklindendir.

”Uygar!”

diye seslendi, aceleci adımlarla bana vardığı gibi kollarını beklemediğim bir hareketle sardı belime.

”Mert iyi mi? Haberi alınca hemen geldim yurtdışından.”

Yeterince keyifsiz ve asabiydim zaten, bu sarılma faslından da hoşlanmadım. ”Komada,” diye yanıtladım yarım ağız.

Büyük bir şaşkınlıkla afallasa da kendini toparladı, ”nasıl girdi komaya?” diye sordu.

Kulüp için çalıştığım dönemlerden, Ozan ve Mert’in yakın bir arkadaşıydı Sude. Üniversiteyi de beraber okumuş ve bir hatayla da kısa bir dönem boyunca arkadaştan ötesi olmuştuk.

Ama onunla uğraşacak halde değildim. Yaşanan onca şeyden sonra onu karşımda görmek, hâlâ gençlik yıllarımızdaki kadar yakın olduğumuzu, her şeyin aynı devam ettiğini sanacak kadar hayal dünyasında yaşayıp böyle davranması sinirlerimi bozdu.

Çekip uzaklaştırdım ben de onu kendimden. ”Başım çatlıyor zaten,” dedim aksi bir tavırla, ”çocuklarla konuşursun.”

Fakat ondan uzaklaşmaya davrandığım vakit, ”o kız…” diye araya girerek adımlarımı durdurdu. ”Yaşıyormuş. Bunca zaman boyunca senin yanındaymış.

”

Kaşlarım, bunu sorgularcasına çatıldığında ise, ”Polat amca söyledi bana da,” diye açıkladı.

İkisi yakın olmasa da Polat, çocukken Sude’yi, tıpkı Mert’e yaptığı gibi manevi evladı olarak almıştı. Görüşmezler normalde ama Polat için değerli sayılabilir Sude.

Bu nedenle, belki de ona söylemiş olabileceğini düşünerek, ”Polat’a bunu kimin haber verdiğini biliyor musun?” diye sordum. ”Nereden öğrenmiş Meira’nın ölmediğini?”

Başını salladı. ”Bilmiyorum.”

Sıkıntıyla iç çektim. Bir bilsem kim o üçüncü kişi, nerede ne yaptığımı nasıl biliyor, bütün bunlara sebep olan, beni günlerdir bu hale sokan herif kim, onu ölmekten beter edecek, it gibi süründüreceğim!

Çalışanlar desen olamaz, çalışanlarımdan bile gizledim dağ evini ve Meira’nın yaşadığını.

Kim o halde? Kim?

Mecburen Sude’den iş çıkmayacağını düşünerek döndüm yeniden gitmek üzere ama kolumu tuttu birden.

Sorgulayıcı, sert bir tavırla, ”o kız yüzünden bu halde Mert değil mi?” dedi. “Ve sen hâlâ onu mu arıyorsun?”

Bu suçlayıcı tepkisi canımı sıktı iyice. ”İşime karışma,” dedim ters bir tavırla.

Israrla, ”nasıl karışmayayım?” diye yaklaştı bana. ”Hayatını mahveden bir kadının peşinden neden hâlâ daha kendini heba ettiğini anlamıyorum ben! 6 yıl geçti Karaşah-”

”Karşah,” diye düzelttim onu sertçe.

”Ve hâlâ değişmemişsin. Hâlâ hazırsın onun için her şeyini vermeye.”

Bu sözü sabırla solumama sebep oldu. ”Sude-”

”Arkadaşlarını bile harcayabilirsin demek bu uğurda,” derken bakışları arkaya, Mert’in kaldığı odaya gitti. ”Bana

artık

değer vermiyorsundur, anlarım, peki Mert? Onu nasıl harcadın?”

Çenemin kasıldığını hissettim. ”Ben kimseyi harcamadım,” diye soludum dişlerimin arasından. ”Mert neyin içinde

olduğunu biliyordu.”

”Bunu komadayken de söylesene onun başında?” diye meydan okudu bana. ”Sen seçtin bunu desene.”

Bakışlarım onun hırsla aralanmış ela gözlerine kitlendi. Sadece birkaç saniyeliğine kupkuru bir sessizlik serildi aramıza.

Arkada Mert’in odası. İçinde, 19 gündür komada olan Mert…

Gözlerimi kapatıp aklımı toplamam gerekti. Elimle yüzümü sıvazlarken Sude de ısrarla izledi beni ama aklım hâlâ orada. Buradayken bile, başkalarının yanındayken bile, farklı cehennemlerdeyken bile onda.

Bencil, rezil bir herifim ama başka hiçbir şeyi düşünmeye varmıyor aklım. Bütün hayat damarlarım ona varıyorken, şimdi onun yokluğunda tıkanmam benim suçum mu?

Meira hâlâ yanımda değil.

”Mert için geldiysen Mert’in yanında kal,” dedim ona sonunda, verebileceğim en nazik karşılık buydu. ”Benimle…

uğraşma.

Yeterince sinirlerim bozuk. Bir de sen sabrımı sınama.”

Büyük bir hayretle izledi bu tepkimi. ”O kızdan önce ben vardım Uygar!”

O

kızdan

önce

ben yoktum ama.

Yararsız, kafamı salladım,

ne olmuş,

dercesine.

O sert duruşunu, beni yanlışlayan emin ifadesini bozmadı. ”Bir hata yapmış olabilirim ama ben o kızdan önce de

vardım," diye hatırlattı. "Yıllardır seninleydim. Beni zorla sen gönderdin yurtdışına yoksa hep de yanında kalır, o kızın sizi bu kadar mahvetmesine izin vermezdim."

Dayanamadım daha fazla kafamı boş yere dolduran bu meselelere ve olmadık yerde geçmişi gündeme getiren kadına arkamı döndüm.

Bir hışımla seslendi arkamdan:

"Karaşah-"

"Karşah!"

diye tekrardan düzelttim onu sinirle.

Yirmi sekizinci gün.

Bir kriz gibi tuttu asabiyet. Madem o yok, madem yer yarıldı da içine girdi, birdenbire yok olabildi, kendimle beraber diğer her şeyi de tıpkı böyle büyük bir öfkeyle yok etmek istedim. Evde sağlam hiçbir şey bırakmadım, ben paramparçaysam onlar neden ayakta?

Otuz ikinci gün.

Yıllarca çalıştığım bir asayiş amiri, gelmiş kelini sıkıntıyla okşarken, "Uygar, yeter, ülkeyi birbirine kattın," diyor. "Gücüm dahilinde yardım etmek için her şeyi yapıyorum ama adamların rahatsızlık çıkartıyor. Her gün aynı şey, her şehirde aynı adamlar, aynı arabalar. Her yerden şikayet yağıyor."

Sigaram buz tutmuş parmaklarımın arasında. "Tutuklamaya mı geldin beni?"

"Hayır."

"O halde vaktimi harcama," deyip onu geçişim ve arkamda bırakışım. "Adamlar kalacak."

"Daha fazla kimseleri susturmayacağımı bil. Emir kulun değilim ben senin."

Kırk beşinci gün.

İmkansız. Meira'yı bulamıyor oluşum…

imkansız.

Bütün gücümü, bütün varlığımı, bağlantılarımı kullanıyorum ama bulabildiğim, kırk beş gündür bulabildiğim tek şey o gün uçağının Almanya'ya gittiği. Sıfır, başka hiçbir şey yok. Dört bir yana gönderdiğim onca adam, beraber çalıştığım onca polis, her şehrin kendi kodamanı, hiçbiri mi bir ipucu bulamaz?

Meira'dan o günden beri hiç bu kadar uzun süreliğine uzak kalmadım. Öyle ya da böyle, biz hep beraberdik; en kötü ya da en iyi zamanlarımızda bile, birbirimizden nefret ederken bile soluduğumuz hava birdi.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Onsuzluğu hayal bile edemezken, şimdi onsuzluğu yaşıyor oluşuma inanamıyorum.

Ne yapacağım?

Deliriyor gibi hissediyorum.

Artık tamamen kendimi suçladığım, odalara sığamadığım bir durumdayım. Benim yüzümden, onun hırsının ne kadar yıkıcı olabileceğini küçümsemem yüzünden, yeterince iyi önlem almayışım yüzünden o kim bilir kimlerin elinde.

Polat değil, Herman değil, İkizler değil, İsrail'de değil. Kim? Kim o halde? Nerede şu an? Ne halde?

Ne yapıyor?

Ona ne yapıyorlar?

Elli yedinci gün.

Neredeyim bilmiyorum.

Onu ararken kendimi kaybettim.

Oradan oraya koşturuyor, kendimi hiç bilmediğim yerlerde buluyor, yine altından hiçbir şeyin çıkmayacağı detayların peşinden bütün varlığımı sürüklüyorum.

Biliyorum ama, onu her kim götürdüyse beni çok iyi tanıdığını ve yanlış yönlendirdiğini biliyorum. Oradan oraya en küçük bir ipucunun peşinde koşmamıza sebep

oluyor. Tanımadığım bir düşmanın hareketlerini de tahmin edemem.

Meira, neredesin? Kiminlesin?

Yetmiş dördüncü gün.

Meira yok. Mert yok.

Öfke nöbetleri, bütün bir dünyayı yakıp kavurabilecek hırsım, gözü dönmüşlüğüm gittikçe paranoyaya ve en nihayetinde de yitikliğe bırakıyor kendini. Tekrar tekrar uyarılıyorum, savcılıktan gelen dosyalar birikmiş posta kutumda.

Deliriyorum yavaşça ve bunun acısını herkese çektireceğim.

Seksen birinci gün.

Bir daha görmeyeceğime and içtiğim Polat'a gittim. Babama, Meira'yı bu kuduz köpeklerin arasına atan adama, bu sefer Meira'nın onda olup olmadığının hesabını sormak için değil yardım için gittim. Yardım dilenmek için.

Yıllardır görmedim onu, yüz yüze gelmedik. Orada birden karşısına geçtiğimde sanki ne ben onu tanıyabildim ne de o beni. Oysa hep bir çatışma içerisindeyiz, yıllardır, birbirimize hükmetme derdindeyiz. Baba oğul, bitmek bilmeyen çilekeş bir savaştayız ama birbirimize kimseye olmadığımız kadar uzak ve yabancıyız.

Aldığı yaşlar hemen vurmuş sıfatına, birkaç çizgi daha eklenmiş kırışık alnına. Sert, köşeli çenesini kaplayan sakallarına ak düşmüş, saçları her zaman olduğu gibi kısa ve düzenli. Kara bakışları, çökük gözleri, solgun yanakları, her şeyiyle eski Polat aslında. Topal Polat.

Meira'ya karşı bütün herkesle seve seve iş yapacağından, benim yaşımın iki kadarı bu piyasada var olduğundan en iyi o bilir diye, buradaydım işte.

"Bu adamları en iyi sen biliyorsun," dedim, mecburdum, karşısında dikildim öyle. "Her kimse, tanımadığım için ne yapacağımı bilmiyorum."

Başka şansım yok.

”Polat,” dedim, sertçe yutkundum ve ağırlığı altında birçok defalar ezildiğim o kelimeyi dillendirdim:

”Baba,”

dedim ona.

İlk defa.

İlk defa. Baba dedim.

”Meira’yı bul bana baba.”

Polat’ın o şaşkınlığını, ifadesiz sıfatının ardına gizlemesine rağmen sezdim. Bakışlarındaki o farklılığı, kaşlarının o küçük kalkışını yakaladım hemen.

Hayret etti etmesine ama ”o kızın ölmesini en başta ben istedim,” dedi dürüstçe. ”Ne diye yardım edeyim sana?”

Yeni şirketinin orada, yeraltı otoparkında, karşı karşıya, bir elinde her zamanki bastonu ama o dinç duruşuyla, bana küçümseyerek baktı.

”Söylesene oğlum,” dedi başını yana eğerken, ”beni bir hiçmişim gibi çiğneyip tüküren hain bir evladın buyruğunu niye yerine getireyim?”

Sessiz kaldığım sırada bastonuyla yere vurdu.

”Akılsız oğlum benim,” dedi o gür sesiyle, ”bir kız uğruna tırnaklarımla kazarak kurduğum işimi hiç etmeden önce düşünecektin onu. Ne diye yardım edecekmişim sana? Kılımı kıpırdatmadan kurtuldum o beladan.”

Son bir bakış attı bana dönerken. Bir zavallıymışım gibi, kendimi bu hale düşürecek kadar aklımı yitirmiş bir hastaymışım gibi bana neredeyse üzülerek baktı.

Ve arkasını dönüp ağır ağır yürümeye başladı. Bu sırada kendince konuşuyordu: ”Bunu kutlamam gereken yerde o kızı bulmana yardım mı edeyim bir de?”

Meira için ve Meira yüzünden defalarca kez çiğnediğim gururumu, bir kere daha ayaklar altına aldım.

Ve dizlerimi kırıp diz çöktüm karşısında.

”Yalvarıyorum,”

dedim çaresizce, yenilgiyi kabul ederek. Babamla olan savaşımı bitirerek, hem de sadece biraz yardım için. Bütün gururumu, hayat davamı, gençliğimin hesabını, annemin yaralarını bir kenara bırakarak-

hayır,

hepsini çiğneyip ezerek, yalvardım ona.

Polat’ın adımları durdu. Beni yerde, dizlerim üzerinde, o halde, o darmadağınık ve yitik halde, yalvarırken, nefes nefese, hâlâ nasıl yaşadığımı bilmeden ve muhtemelen yaşamıyorken gördüğünde bir yabancıya bakıyormuş gibi baktı bana.

Hayret etti, bunu bu sefer gizleyemedi bile yüzünde. Kaşları çatılırken ve beni bu acınası durumda gördüğü için yutkunması gerekirken, ne yapacağını da şaşırdı. İlk defa gördüm Polat’ın afalladığını.

”Kim aldıysa aldı, bilmiyorum,” dedi bir çırpıda. ”Benim bir parmağım yok bunda. İkizlerdir, muhtemelen. Meira’nın nerede olduğunu sorup duruyorlardı bana da.”

”Değil,” dedim hemen, ”değil. Kontrol ettim. Defalarca. Bakmadığım, adam göndermediğim yer yok. Talan ettim her yeri.

Her yeri.”

Polat’ın gözleri daima üzerimde olduğundan bütün bunları o da biliyor olmalıydı. Meira gittiğinden beri ortalığı ayağa kaldırdığımı ve başıma tonla bela aldığımı bir yerlerden işitiyor olmalıydı.

”Yardım et bana,” dedim, omuzlarım düşmüş, kollarım iki yanımda hareketsizce sallanıyor.

Polat tamamen döndü şimdi. Bana orada, üstten bakarken kara kara düşüncelere daldı ve sonunda, sonunda bu fikri kabullenebildi.

”Karşılığında ne alacağım?” diye sordu merakla, elbette karşılıksız yapmazdı. ”O kızı başımıza sarmakla ben ne elde edeceğim?

”Sadakatimi,” dedim hemen, hiç tereddüt etmeden ve sözlerimi düşünmeden. ”Yıllarca bunu istemedin mi? Seninle çalışmamı istedin. Sana layık olmamı. Sözüne uymamı. Ne istersen.

Nasıl istersen.”

Birden gür bir kahkaha otopark boyunca yankılandı. Belki onu hiç bu kadar keyifli görmemişimdir yıllardır. Acayip bir şey bulmuş gibi ilgiyle bana yaklaştı, üzerime doğru eğildi ve bir aynaya bakıyormuşum gibi bana baktı.

”Yıllarca bükemediğim bileği bir kız için kendi isteğinle mi büküyorsun şimdi?”

Sırıtmaya başladığında altından azı dişi göründü. ”Oğlum, sen aşık değil de takıntılı olmadığından emin misin?”

Birbirinin aynası iki ruh karşı karşıya. Bakışlarımı ayırmadım ondan.

”Bana Meira’yı bulursan,” dedim onu görmezden gelerek, “yalnızca senin için çalışırım.”

Büyük bir keyifle, ”tamam,” dedi bu sefer. ”Kabul ediyorum. Kolay olmayacaktır ama. Bir süre daha beklemen gerekebilir. Kim bilir dünyanın neresindedir.”

Biraz daha beklemek,

cehennem,

ama başka çarem yok.

”O psikopat sevgilini bulmam karşılığında sadakatin o halde.

Şeytanın Avukatı.

Anlaştık.”

Seksen beşinci gün.

Polat da var şimdi işin içinde. Benim dallarım dışarıda, adalete sızan bir zehir gibiyim. Bu çarpık sistemin değirmenini yolsuzlukla çeviren kabadayı beyaz yakalardan biriyim. Benim gücüm, paradan, makam

bağlantılarından, iş yaptığım ortaklarımdan, saraydan geliyor.

Polat ise kökler gibi, yeraltına uzanıyor. Tıpkı benim gibi çocukluğundan beri bataklıklarda dolandığından bağlantıları aşağılardan, kodamanlardan geliyor.

Düşmanlarımı en iyi o tanıyor ve şeytanlarımı avlamanın en iyi yolu da onun akılalmaz bağlantılarından geçiyor.

Ama beklemem gerekiyor, beklememi söylüyor, biraz daha araştırma, biraz daha sorgulama.

Bulduğumda bile, ne halde olacaksın Meira? Bunu düşünmek korku salıyor içime. Tek bir saç telini dahi eksik görmek istemiyorum.

Doksan ikinci… gün.

İnsanlığımın sınırlarındayım. Kalan son akıl sağlığımı da yitiriyorum sanki dakikalar aktıkça. Biraz daha bekle, nereye kadar? Kafamı dik tutamıyorum içmekten, etraf dönerken, kırıp döktüğüm evde koltukta uzanıp tavanı seyrederken, bitmek bilmiyor bu eziyet.

Doğruluyorum, darmadağınık sehpaya bakıyorum, günlerdir su niyetine tükettiğim alkol şişeleri peş peşe dizilmiş. Aralarında kırık bir şeyler. Ağzına kadar dolmuş küllük.

Günlük.

Her an çalmasını beklediğim telefonum.

Kulaklarım çınlıyor, dehşet bir ağrı var başımda. Parmaklarım saçlarıma tırmanırken, başımı eğip saçlarımı çekiştirirken ve nefes almakta zorlanırken tek düşünebildiğim, o.

Nerede?

Onunla büyüdüm.

Ondan önce var olmadıysam, onunla doğup büyüdüm.

Nerede şimdi?

Kalbim göğsüme fazla gelmeye başladı.

Nerede o?

Kollarımda güç yok sanki.

Kimin elinde?

Aklımı fikrimi hepten yitirdim.

Ne halde?

Bana ağır gelen başımı kaldırdığımda günlükle göz göze geldim. Her felakette bende değişmeyen tek alışkanlık olarak kalan yegane yadigâr…

Öleceğim sandım, bir yere yazmazsam, bir şeyleri dışarıya atmazsam, içimde birikmekten, ruhuma dolaşıp bir sarmaşık gibi tırmanmaktan artık beni zehirleyecek sandım. Başka ne yaparım, kiminle konuşurum bilemedim.

Günlüğü aldım ben de hemen, son kaldığım yeri bulmakla uğraşamadan önüme gelen ilk boş sayfaya hızla bir şeyler karalamaya başladım:

Meira yok.

Ben nasıl var olacağım o halde?

Mert komada, yaşayacak mı belli değil. Meira hâlâ kayıp. Doksan iki gündür kayıp. Doksan iki gündür nefes almıyorum. İlk defa bu kadar güçsüz hissediyorum kendimi. Elim kolum bağlı. Aptal bir günlüğe sızlanmaktan başka hiçbir şey gelmiyor elimden. Neredesin Meira?

Seninle olmak acı veriyor diye sensizliği tercih edeceğimi mi sanmıştın?

Geri gel bana. Ben sensiz nasıl yaşayacağımı öğrenmedim daha.

Bir tek günlük akıl sağlığımı korudu. Eskiden de olduğu gibi. Bende ölmeyen tek alışkanlık. Daha da yazacaktım, sayfalarca, defter bitene kadar, içimdeki alevle o da tutuşana kadar yazacaktım hırsla ama bir ses duydum.

Dış kapı açıldığında günlüğü kapatıp geri koydum. Görüş açım bulanıktı, hem içkiden hem uykusuzluktan etraf

dönüyordu; bir de üstüne ışıklar açılınca ve etraf aydınlanınca yüzümü buruşturdum.

”Uygar, yeter artık,” dediğini duydum. Bir anlığına bu kadın sesini çıkartamadım. Yaklaştığında ise Sude olduğunu anladım.

”Böyle olmaz,” diyen endişeli sesi gittikçe yaklaştı, karşıma kadar geldi. ”Bu halin ne? Hiçbir şey yemiyorsun içmiyorsun. Sadece şu zıkkımdan içiyorsun! Yeter!”

Yüzümü buruşturdum tiz sesine. ”Ne işin var evimde?” derken koltuğa geri yaslandım.

”Mert’ten aldım anahtarı,” dedi. Kafam basmıyordu, bir şey anlamadan öylece uzanmaya devam ettiğimde ise güldüğünü duydum.

”Evet,” dedi sinir bozukluğuyla. ”Mert komadan uyandı ama haberin bile yok tabii. Telefonlarımı açmıyorsun. Sadece tutturmuşsun şu kızın peşinden kendini heba ediyorsun.”

Sert bir tokat gibi indi bu söylediği. Uzandığım yerden doğruldum ve doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım.

”Mert… uyandı mı?” dedim inanamayarak,

92 günün ardından, sonunda uyandı mı?

”Nasıl?”

”Kendin git gör,” diye koydu tavrını ortaya.

Aceleyle kalkmaya çalıştığımda da sarsak dengesiz adımlarıma yetişti hemen, kolumun altına girdi bana destek verebilmek için.

”Gerek yok,” dedim onu uzaklaştırmaya çalışırken.

”Düşeceksin.”

”Düşmem,” diye üsteledim kolumu çekerek. “Rahat bırak beni.”

”En azından üstünü düzeltmeme izin ver.”

Ne giyiyorum ne haldeyim hiçbir fikrim yoktu, aşağıya baktığımda gömleğimin ilk 3-4 düğmesinin açık kaldığını gördüm. Ona müsaade etmeden kendim hallettim bunu da.

Sude ise adamlardan birini çağırdı, az sonra kendimi arka koltukta onunla beraber hastaneye yol alırken buldum.

Sessiz sakin geçmesini isterdim bu yolculuğun da ama Sude az sonra, ”aramızın düzeldiğini sanıyordum,” diyerek sessizliği bölmüştü.

Cevap vermedim yine de, Sude’nin iç çektiğini duydum.

Meira dışında hiç kimseyi kolayca affedemiyorum, bunu anladım. Yıllar geçti üzerinden, Sude’nin yaptığı yanlış da genç, akılsız kafasından çıkmaydı ama yine de onunla herhangi bir bağ kurma ve yakınlaşma, hatta normale dönme isteğim bile yoktu.

Az sonra hastanedeydim, Mert’in odasına girdiğim an 3 aydır başıma gelen tek iyi şeyi gördüm karşımda.

Mert sapasağlam. Yatağa uzanmış pencereyi izliyor, saçları ve sakalları biraz uzamış. Buradan çıksın, hemen keser tabii. Ensesinden kafatasına doğru tırmanan o dövmeler gözükmeli.

Bizim geldiğimizi duyunca dönüp baktı. Soluk bir beniz, çökük göz altları, çilleri iyice göze batıyor ama iyi görünüyor.

Karşısına geçene kadar bütün hareketlerimi takip etti gözleriyle. ”Nasıl hissediyorsun?” dedim ona.

Soğuk, mesafeli bir ifade taşıyordu yüzünde. ”Piyasada yedek parçası olmayan arabam manyak sevgilin tarafından paramparça edilmiş gibi hissediyorum,” diye açık açık geçti dalgasını. Ciddiydi, gerçi.

”İyisin,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Beyninde hasar kalabileceğini söylüyorlardı, mizah yeteneğini kaybetmemişse hâlâ iyidir.

Kudretli bir öksürükle sarsıldı omuzları. ”Şu haline bak,” dedi kinayeyle. ”3 aydır ben mi komadayım sen mi belli değil.”

”Ne zaman uyandın?” diye sordum görmezden gelip.

”6 gün oldu,” dedi, elbette bunu vurgulayarak.

”Şehir dışındaydım,” diye açıkladım. Yalan değil, dün sabaha doğru gelmiştim ve o zamandan beri de sarhoştum, evde sızmış bilinçsizce yatıyordum.

Gözlerini ayırmadı benden, gizlemeye çalıştığı hırçın bir taraf vardı sanki. Bunun etkisiyle yorganı üzerinden attı, ağır ağır ayağa kalktı. Koltuk altına çektiği iki bastonla, zorlanarak da olsa birkaç adım attı ve karşıma geçti.

”Madem geldin, teşrif edebildin,” dedi, o hırıltılı, yorgun sesiyle, ”müjdeyi bizzat vereyim o halde sana.”

Ne döndüğünü bilmesem de gelecek olanı tahmin edebiliyordum.

”Her seferinde aynı şeylerin yaşanmasına ve seni böyle görmeye dayanamıyorum artık,” dedi ve tek bastonunu kaldırıp bacağıma vurdu. ”Aptal herifin tekisin!” Kaldırdı, bir daha vurdu aynı yere. ”Enayinin tekisin! Düşmanından nefret etmeyi bile beceremiyorsun. Bu bir intikam oyunu değil miydi? Her seferinde nasıl aşık olabiliyorsun o zaman? Nasıl bu hallere düşebiliyorsun?”

Ben cevap veremediğimde tekrar tekrar, öfkeyle değil, sitemle vurdu bacağıma.

”Aptal herif,” dedi. ”İradesiz, enayi herif! Böyle aciz biri miydin sen hep?”

Meira için,

evet.

Ben hep böyle aciz biriydim.

”Ben o kızın peşinde daha fazla harabe olduğunu görmek istemiyorum. Senin için bu oyun intikam olmaktan çıkalı çok oluyor belli ki, kendin de dahil herkesi kandırmaya çalışıyorsun sadece.”

Sessizleştim.

Sert bir ifadeyle, ”diyeceğim şu,” diye girdi asıl konuya: ”Ben artık yokum. O kız varsa, ben yokum Uygar. Bitti.”

Öylesine söylenmiş bir söz, bir tehdit değildi. Ciddiyetini sezdiğimde, ”Mert,” diye onu uyaracak oldum.

”O kızı seçersen bir daha beni göremezsin,” diye kestirip attı herhangi bir itirazımı. Gözlerini kaçırmıyor, net bir tavırla, o yitik ama kesin ifadesiyle karşımda duruyor, geri adım atmıyordu. Bu kadardı, bu kadar netti, bir kızgınlık değil, anlık bir çıkışma değil. Bitti artık.

Yetti

artık

.

7 yılda mahvettiğim herkes, her şey. Mert kalmış bir tek geriye. İntikamı bırakmak, buraya gelene kadar katlandığımız acıya ihanettir, Mert de şimdi

‘hain’

imasıyla bakıyor bana. Tükenmiş ama hâlâ güçlü duruyor. Hain. Hainim ben.

Yine de yapamam…

Bir söz okumuştum.

Birini çok sevmenin bedeli bir daha kimseyi sevememektir,

diye.

Sevgi, diyemezdim benimkine, sevgi bu kadar tehlikeli olamaz, yıpratamazdı; daha çok yüreğime dolanan zehirli sarmaşıklar gibiydi. Dikenleri olan bir sarmaşık. Sivri dişlerinden zehir damlayan ve hayati noktalarıma saplanan, bütün bir sistemime hükmeden zehirli bir sarmaşıktı o.

Ve nasıl tehlikeli bir bağ ise bu, herkesi harcayabilecek kadar delirmiştim bu uğurda anlaşılan.

Bakışlarımı kaçırdım ondan. ”Yapamam,” dedim, beklentiyle beni izleyen adama. ”Bırakamam.”

Az sonra sinir bozukluğuyla güldüğünü duydum. O bitik ifadesini şekillendirebilmek için çokça çaba sarf etmiş olmalı.

”Git o zaman,” dedi. ”Git peşinden. Döndüğünde burada olmayacağım.”

Yutkundum sertçe. ”Gideceğim.”

Zorundayım.

Mert de döndü arkasını, beni geride bırakacaktı ama son bir defa daha baktı bana. Yaklaştı, sadece ikimizin duyabileceği bir mesafeye kadar topallayarak yaklaştı bana.

”Sen bu döngüye bizi hapsettin, onu değil,” diye fısıldadı dişlerinin arasından.

Biliyorum.

Ve arkasını dönüp yatağına doğru yürürken hırsla, ”hadi git şimdi Karşah,” diye kovdu beni. ”Yakında Karşa da olursun. Yavaş yavaş silecek bu kadın seni. Hadi kendi ayaklarınla git cehennemine. Yanmaya alışıksın nasıl olsa.”

Yanmaya alışıksın nasıl olsa…

İki yanımda sallanan ellerimi yumruk yapmış ve Mert’e son defa baktıktan sonra dönüp kapıdan çıkmıştım.

Yavaş yavaş silecek bu kadın seni.

Benden çok bir şey kalmış gibi geriye… Neyi silecek daha?

Koridorda yetişti Sude bana. Birden kollarıma yapıştı beni durdurmak için.

”Uygar saçmalama!” diyerek önüme geçti, gitmeme izin vermedi. ”Mert’in gururunu biliyorsun. Eğer şimdi gidersen bir daha göremezsin onu! Bitirecek misin gerçekten de her şeyi? Hem de öyle biri için! Aklını başına topla!”

Ona rağmen geçip gitmeye çalıştığımda tekrardan önüme geçti. ”Hayır gidemezsin!” diye ittirdi beni göğsümden. ”İçeri gir ve Mert’ten özür dile!”

”Çek elini,” diyerek uyardım onu sabırla. Bütün sınırlarım zorlanıyor artık, tahammülüm kalmadı hiçbir şeye.

”O seni hiçbir zaman istemedi zaten,” diye itiraz etti Sude de. ”Tek yaptığı seni kandırmaktı. Bırak gitsin. Ne hali varsa görsün.”

Sıkıntıyla başımdan def edemediğim kadına baktım. O ise bu duraksamayı, beni kazanıyor olabileceğinin ihtimali olarak gördü ve tekrardan üsteledi:

”Kardeşini mi satacaksın?” dedi inanamıyormuş gibi. ”Hem de kaltağın teki iç-”

Düşünmedim bile, elim çenesine yapıştı ve birden duvara yasladım bedenini. Öfkeyle yüzüne soluyor ve kendimi kontrol etmeye, bütün hıncımı, bu sinir bozucu fareden çıkarmamaya çalışıyordum.

”Eski zamanların hatırına katlanıyorum sana,” dedim tane tane, dinmeye çalışan çalkalanan bir deniz gibi, ”ama bir daha Meira’nın adını ağzına pis imalarla alırsan herkesi ne kadar çabuk silebileceğimi gösteririm sana.”

Sude hırsla bana bakıyor ve çenesine saplanan parmaklarımı çekmek için bir şey yapmıyordu.

”Yaptığı onca şeyden sonra-” diye sinirle itiraz etmeye çalıştı.

”Yıllar sonra gelip de bir söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun?” diye kestirip attım herhangi bir argümanını.

”Sen zorla gönderdin beni,” diyebildi zar zor.

”Bana ve Meira’ya olan saygısızlığından ötürü göndermiştim, keyfimden değil,” derken çenesini bıraktım ve geri çekildim. ”Şimdi yerini bil. Seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokma.”

Sude, çenesini tutarken sinir bozukluğuyla gülüyor ve bana inanamıyormuş gibi bakıyordu.

”Şu haline bak,” dedi bana acır gibi. ”Beni bile… boğazlayacak kadar çıldırmışsın. Böyle bir adam değildin sen.”

”Artık böyle bir adamım.”

Yine yeniden itirazlar etmek, belki bana lanetler okumak için ağzını açmıştı ki üçüncül bir ses böldü bizi:

”Efendim,” diyen adam, henüz şimdi koridorda belirmiş, bize bakıyordu.

Polat’ın adamıydı.

”Meira hanıma dair yeni güvenlik kamera kayıtları geldi.”

Uzun süredir nefes almıyormuşum gibi derin bir solukla kendime geldim.

Sude ise hâlâ pes edeceğimi umuyor olmalıydı ki

”Uygar…”

diye seslendi bana, fikrimi değiştirmemi isteyerek.

Arkamı döndüm ve adamı takip ettim.

ℒ

”Neredeydi bu kayıtlar bunca zaman?” diye soruyordum aksi bir tavırla.

Koridoru arşınlamış ve havalimanındaki güvenlik şefinin ofisine girmiştik.

”O gün için kontrol ettiğimiz uçak seferlerinde şüpheli bir hareket yoktu,” diye açıklıyordu adam da. ”Kayıtlara göre Almanya’ya gitmişlerdi, kamera açıları ise havalimanının arka tarafına bakmıyordu. Güvenlik kameralarında bir şey bulamamıştık kısaca ama ihbar üzerine kayıtların silindiğini öğrenince harddiskten geri yüklettirdik.”

Bir grup adamla kamera kayıtlarını izlemeye başladık şimdi.

”Sisteme Almanya olarak geçilmişti,” diyordu, 3 ay önce bizim de izini sürdüğümüz üzere, ”akşamüzeri 5.45’te Hamburg Havalimanına iniş yaptıkları gözüküyordu.”

Özel jetin gürültüyle piste iniş anından başlattı videoyu, zamanı hızlandırdı. Az sonra o aynı beyaz SUV’lar giriş yaptı alana, bilerek kameralardan kaçındılar, şu an izlediğimizi de silecek bir adam ayarlamışlar. Videoda hemen kenarda onları bekleyen görevli ve pilota baktım.

Ne düşündüğümü anlayan adam, ”yakaladık çoktan,” dedi. ”İtiraf ettikleri için bulabildik zaten kayıtları.”

Arabalar durdu, adamlar indi. Hepsinin arkası dönüktü, kamerayı iyice yaklaştırdılar ve sesi sonuna kadar açtılar. Gergin bir şekilde izliyor, bu adamların kime ait olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Ve Meira çıktı dışarıya.

Kalbim acıyla tekledi hemen. Aylar sonra onu ilk defa kameradan da olsa görebilmiş olmanın hissiyle, nefesim kesilecek gibi oldu. Arkasından izliyorduk onu ama bu bile çölde su bulmuşum gibi bütün kuraklığımı gidermeye yetti tek başına.

Öte taraftan bir adam daha indi, uzun, esmer bir adamdı ve uçağa doğru yürüdü. Meira da onu takip etti arkasından.

Adama güveniyor mu, bu yüzden mi peşinden itiraz etmeden gidiyor yoksa kaçamayacağını bildiği için mi bu kadar rahat anlamadım. Neden onu tanıyormuş, ona güveniyormuş gibi görünüyor? Tereddüt etmiyor adım atarken, arkasına bakmıyor, küçük bir fırsat kovalamıyor kaçmak için. Bile isteye gidiyor sanki peşinden.

Kim bu herif?

Polat’ın adamlarından değil kesinlikle, belki bu işin içerisinde olmadığını söylediği halde yine de bir pislik çevirebileceğini düşünmüştüm ama hayır. Almanlar da değil, İkizler’i hemen tanırdım o sarı kafalarından.

Sonunda, adam merdivene gelince duruyor, dönüyor. Meira’ya bakıyor. Kamera açısı iyice yaklaşıyor, adamın yüzünü gözünü, Meira’ya bir şey söylerken açılıp kapanan ağzını çekiyor.

O adamı tanımazdım. Tanıyamazdım. Birçok engel var bunun için. Birçok boşluk var hafızamda.

Ama o el hareketi, o kendinden emin duruşu, elini davetkar bir imayla uzatışı ve dik bakışlarla izlemesi… Geçmişte maskenin ardına gizlediği yüzü hâlâ daha

karanlıkta kalsa da, kehribar gözlerinin parıldayışını unutamazdım.

”Ezra…”

Damarlarımdaki kanın dehşet bir hızla kaynamaya başladığını ve sandalyenin başlığını parmaklarımı kıracak kadar sertçe sıktığımı hissettim.

”Ezra mı dediniz?” diye sordu yanımdaki adam, görüntüyü durdurmuştu. ”Tanıyor musunuz bu adamı? Nereden tanıyorsunuz?”

En büyük yaramdan.

Onu en büyük yaramdan tanıyorum.

Kendime gelmem gerekti kabuslarımı izlerken. ”Nasıl?” diye sordum afallamış bir şekilde. ”Bu adam eskiden Meira’nın İsrail’deki ailesi için çalışıyordu. O halde… Meira’yı İsrail’e mi götürdü?”

Meira’nın ailesi nerede yaşıyor bilmiyorum, orayı bulmak imkansız ama aylardır her ihtimale karşı onlarca adam gönderdim oraya. Havalimanlarını, garlarını, limanlarını kontrol ettirdim. Benden habersiz kuş uçamazdı.

”Efendim,” dedi adam da, ”bizi çok saptırdılar. Sürekli Almanya’ya, İkizler’e yönlendirdiler. Bütün ipuçları oraya çıkıyordu.”

Eğer bu doğruysa, Ezra hâlâ ailesi için çalışıyor ve Meira’yı da oraya götürdüyse, Meira hâlâ yaşıyordur. Onu öldüremezler.

Hayır…

Bu ölü olmasından daha korkunç.

Zor geldim kendime. Kayıt devam edince Meira’yı gördüm çünkü, o da sanki yeni yeni fark etti bir şeylerin ters olduğunu. O duraksayışı ve Ezra’nın bakışlarındaki değişimi yakaladıktan sonra gerileyip kaçmaya çalışması olduğum yerde buz kesmeme sebep oldu.

Fakat daha birkaç adım atamadan hemen adamlara yakalanmasıyla çenem kasılmaya başladı. Direndiği halde

adamlar onu yakalayıp kaldırdı, uçağa doğru çekiştirmeye başladı.

Yabani bir his iliklerime kadar öfkeyle titretti beni. Hemen oraya atlayıp Meira'yı çekip çıkarmak istedim aralarından. Etrafı kan gölüne çevirmek, yanda dikilen orospu çocuklarından merdivenden izleyen kaltak hostese kadar, hepsinin canını, 92 güne yayarak tekrar tekrar yakmak ve onlara ölmeyi diletmek istedim.

Ama bu öfkemi, hiç beklemediğim, beni olduğum yere sabitleyen ve doğru duyduğuma inanamadığım bir çağrış dindirdi:

"Uygar!"

diye bağırıyor Meira gözyaşları içinde adamlara direnmeye çalışırken.

Beni çağırıyor.

İki dünya bir araya da gelse hiçbir Meira çağırmaz beni. Hiçbiri istemez, gururuna yediremez ama o beni çağırıyor.

Meira… beni çağırıyor.

Hostes, Ezra'nın da direktifiyle getirdiği iğneyi zorla Meira'nın koluna yapıyor ve Meira, artık bağıramadığı için duyamasam da o dudaklarından, bilincini yitirdiği son saniyeye kadar benim adımı sayıklamaya devam ettiğini okuyabiliyorum.

Elimi kolumu bağlayan Meira'sızlığın beni getirdiği yitik nokta, çaresizlik, o hiçlik, tükenmişlik; hepsi, hepsi yalnızca Meira'yı o halde görmemle, adımı sayıklamasıyla bitiyor.

Şimşekler çakıyor zihnimde sanki. Saf bir öfke çığ gibi büyüyerek bedenime yayılırken daha önce tatmadığım yıkıcı bir hırsla, yok etme arzusuyla, vahşet arayışıyla kabarıyor göğsüm.

Söz veriyorum.

Meira.

Yukarıya bakmayı unutma.

Gökten kan yağdıracağım bu gece.

ℒ

Uygar Karaşah

6 yıl önce…

Meira beni çağırıyor!

Khalil'den belgeleri alışımın ertesi günü, henüz yeni gelmişim Türkiye'ye.

Saat akşam 9 suları, uçaktan indiğim sırada, daha havalimanındayken bilinmeyen bir numara aradı beni.

Açtığımda ise tek duyabildiğim hıçkırık sesleri oldu.

Ne döndüğünü anlayamadan kesik nefes alışverişleri ve ağlamasının bitmesini beklemiştim çatık kaşlarla.

Ve sonunda, konuşabildi:

"Uygar…"

Meira'nın sesini duyduğum gibi kalbime bir korku saplandı kaldı. Adımlarım durdu ve elimdeki çanta yere düştü. Ne yaşandığını, Meira'nın neden bu halde olduğunu, neden birilerinden saklanıyormuş gibi fısıldayarak konuştuğunu anlamaya çalıştım.

Yeniden, o cılız, hırpalanmış sesini işittiğimde buz kestim:

"Beni yine oraya kapatacaklar,"

dedi.

Nefes alışverişim hızlanmaya başlamıştı. "Meira?"

"Yardım et,"

dedi ağlanırcasına sızlanarak.

"Yardım et Uygar."

Ve telefon kapandı.

Zihnimde şimşekler çakıyordu sanki, korkunun ve çaresizliğin etkisiyle o ilk birkaç saniye boyunca donakalmış, etrafımdan geçip gitmekte olan kalabalığın ortasında dikilmiş, hiçbir tepki verememiştim.

Sonra koşmaya başladım. Kalabalığı yarıp geçerek, birilerine çarparak ve küfürler yiyerek havalimanının önünde, beni beklemekte olan adama vardım.

Arabamın yanında, anahtarımı uzatarak beni karşılıyordu. ”Hoş geldiniz Uygar bey-”

Anahtarı elinden kapıp sürücü koltuğuna attım kendimi ve gazı kökledim. O kalabalık yerden kocaman arabayla nasıl sıyrıldım bilmiyorum, önümü görmüyordum, her şey çok hızlı yaşanıyor, etraf akıp gidiyordu. Düşünmüyordum bile, yalnızca tepki veriyordum,

Meira’ya gitmeliyim,

diyordum, panik içinde, soğukkanlılığımı koruyamayarak,

Meira tehlikede,

diyordum.

Ne oluyor?

Nereye kapatılmaktan bahsediyor?

Ne yapacaklar ona?

2 saatlik yolu 1 saatte arşınladım, Meira’nın evine varan ormanlığa geldiğimde, beni içeriye almayacaklarını düşünerek arabayı yoldan çıkardım ve çevreden dolaştım.

Arka bahçesine gidecek yolu açıktan aldım, oradaki çitleri de çalı çırpıyı da ezip kırarak geçtim ve arabayı güçle durdurdum arka bahçede yoksa bu hızla evlerine de dalacaktım.

Kendimi ne ara dışarıya attım ve arka kapıya dadandım bilmiyorum. Kilitlenmişti ama tahtadan, pencereli bir kapıydı ve tek omuz darbesiyle açıldı.

Kapkaranlık etraf.

Hiçbir ışık açık değil, hiçbir ses yok etrafta. İlk katı hızlıca dolaştım ama kimseler yok. Ne bir aile üyesi ne de herhangi bir çalışan.

”Meira?”

diye seslendim bütün gücümle ama tık yok.

Onu bir yere kapatacaklarını söylemişti. Yoksa evde değil de başka bir yerde miydiler?

Çalışanlar bile yok…

Telaşla merdivenleri tırmandım, boş, karanlık koridoru geçtim ve Meira'nın odasına daldım ama orası da evin geri kalanı gibi sessiz ve soğuk.

Benjamin'in ofisine baktım, önüme gelen odaları denedim, tekrar tekrar

"Meira?"

diye seslendim ama yok. Hiçbir yerde yok!

Merdivenleri, burada değil de başka bir yerde olduklarını düşünerek geri indim. Bu sırada pantolonumu telefonumu bulmak için kurcalıyordum, Mert'i arayacak ve Meira'yı bulmasını isteyecektim fakat merdivenlerin bitmesiyle bir silah patlaması sesinin ev boyunca yankılanması bir oldu.

Elimde telefonumla duraksadım bir anlığına. Ses, ilk katta olmama rağmen daha da aşağıdan geliyordu.

Bir daha duydum patlama sesini, kalbim tekledi korkuyla. Yine aşağıdan geldi bu silah sesi ama merdivenler burada bitiyordu, görünürde başka bir iniş de yoktu.

Fakat merdivenlerin bittiği, arka kenarda kalan kısım, o boşluk dikkatimi çekti. Başta yalnızca merdiven boşluğuydu ama duvarla uyumlu olması gereken bir yer dikkatle bakıldığında çıkıntılıydı.

O çıkıntıyı takip eden gözlerim bunun gizli bir kapı olduğunu ve tamamen kapanmadığını anladı hemen. Kenarlarından tutup çekerek kapıyı iyice açtığımda karşıma, yeraltında bir bodruma inen taştan merdivenler çıktı. Evin geri kalanından tamamamen bağımsız bu karanlık tavşan deliğine hiç düşünmeden girdim ve hızlıca merdivenleri indim.

Uzun, karanlık bir koridor karşıladı beni yine. Sol üst tarafta kısa, uzun küçük pencereler vardı, oradan içeriye sızan ay ışığı yolumu aydınlatmasa hiçbir şey göremezdim bu zindana benzeyen eski yerde.

”Meira?” diye seslendiğimde sesim yankılandı.

Sadece benim sesim değil, bir anlığına yanlış duyduğumu düşündüğüm ikinci bir ses daha, siren sesleri duyulmaya başladı. Hızla yaklaşıyorlardı.

Neler oluyor?

Sonunda koridor bitti ve döndüğümde geniş bir alanla karşılaştım.

Hiçbir şey, hiçbir söz ve uyarı, beni göreceklerime hazırlayamazdı.

Dışarıdaki sesler çoğaldı; üstümüzdeki aceleci ayak seslerini, birilerinin konuşmalarını, direktiflerini duyabiliyordum.

Ama hareket edemiyordum.

Meira, karşımda, elindeki tabancayı kaldırmış, bana doğru tutuyordu.

Yerde ise, ikimizin arasında kanlar içerisinde uzanan Benjamin ve Ahuva.

Anne babası.

Meira, şokta olmalı, gözyaşları içinde, bembeyaz kesilmiş bir suratla ve titremeler eşliğinde ne olup bittiğine, anne babasını vurduğuna inanamıyormuş gibi dehşet içerisinde dikiliyor orada. Bilinçsizce silah hâlâ elinde, havada duruyor, az önce anne babasına doğrulttuğu yerde, onları vurduğu yerde kalmış. Benim üzerimde.

Adım sesleri yaklaşıyor. Birilerinin,

”kapı burada!”

dediğini ve içeriye akın etmeye başladıklarını duyabiliyorum.

Meira… Ne yaptın?

Yaklaşıyorlar. Az önce geçtiğim koridordalar. Birazdan köşeyi dönecek ve bizi görecekler.

Ani bir kararla, hâlâ şokta olan Meira’nın beni de yanlışlıkla vurabileceğini görmezden gelerek hızlıca ona

doğru adımladım.

Ve bir çırpıda elindeki silahı kapıp onu sertçe duvara doğru ittirdim.

Sırtı duvara yapışmış ve dengesini koruyamadan duvar boyunca kayarak yere oturmuştu. Gözyaşları içinde, neye uğradığının şaşkınlığıyla, hiçbir söz sarf edemeden ayakta dikilmekte olan bana ve…

Ona doğrulttuğum silaha baktı.

Titreyen ellerim arasındaki silahı ona doğrultuyor olsam da parmağım tetikte değildi.

Son saniyesinde değişen bu sahneye, ellerinde fener ve silahlarla polisler yetişti. Benim gibi koridoru döndüler ve bağrış çağrış içinde silahları bana doğrulttular.

”Silahı bırak!”

”Silahı yere bırak!”

”Yat yere!”

Birileri anons çekti,

beni,

zanlıyı tarif etti ve destek ekip ile ambulans istedi.

Meira’dan gözlerimi ayıramadan silahı tedbirle yere bıraktım, dizlerimin üzerine çöktüm ve istedikleri gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Meira ise hâlâ sıyrılamadığı şok içerisinde, korkuyla iri iri araladığı o gözleriyle anbean izledi her şeyi.

Birileri hemen geldi, havaya kaldırdığım eller tutuldu ve beni sırt üstü yere yatırdıkları gibi bileklerimi arkadan kelepçelediler.

Yanağım kanlı zemine sürterken, dehşete düşmüş Meira’yı izliyor ve yalnızca dudaklarımı oynatarak

”sorun değil,”

diyordum.

”Sorun değil.”

Polis memuru Meira'ya yetişti, onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı ve benden uzaklaştırdı.

Üstüme üşüşmüşler, hiç direnmediğim halde diz ve dirseklerle sırtıma bastırarak beni gereksiz bir çabayla sabitlemeye devam etmişler ve anonslar çekip durmuşlardı. Meira'nın nerede olduğuna bile bakacak kadar kafamı kaldıramıyordum. Büsbütün bir karmaşaydı içerisi ve hepsi yeterince kötü değilmiş gibi, içeriyi aydınlatan kör edici fenerler, sürekli hareket ettiklerinden ötürü bir belirip bir kayboluyor, göz alıp duruyordu.

Sonunda beni de kaldırdılar, geldiğim yerleri ters kelepçeyle geri geçtik. Merdivenlerden üst kata çıktığımızda da bütün bir evi şimdi dışarıdaki mavi-kırmızı ışıklar aydınlatıyordu.

Dışarıya çıktığımızda polislerle konuşmakta olan iki çalışanı gördüm. Biri kapıdaki güvenlik, diğeri de kahyaydı.

"Evet, silah sesi duyduk," diyordu kahya.

Hiçbir şeyi algılayabilecek, çıkarım yapabilecek bir kapasitede, temiz bir kafada değildim, aptal gibiydim, beni yönlendirirlerken de bir şey demedim ve adımlarına uydum.

Ama, karşıda diğer bir polis aracının arka koltuğunda oturmakta olan ve kadın bir polisin ilgilendiği Meira'yı, o bitik, ne olup bittiğini anlamayan ifadesini gördüğümde duraksadım.

O da başını kaldırıp bana baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi bir çabayla dudakları aralandı hemen. Gözleri doldu yeniden, kaşları acıyla kıvrıldı.

Gülümsedim ona. Sorun olmadığını, endişe duymamasını, her şeyi halledeceğimi bilmesini istedim. Bana güvenmesini istedim.

Ve polis aracına bindirdiler beni.

ℒ

Birkaç gün sonra, avukatım ve Mert ile beraber görüş alanında oturmaktaydım. Ozan ise kulüp ile ilgileniyor, geride bıraktığım işlerime bakıyor, etrafı boş bırakmıyordu.

”Meira nerede?” diyordum, canım sıkkındı ondan haber alamadığım için.

”Amcasıylaymış, beni de görüştürmediler,” dedi Mert, kollarını önünde bağlamış ayakta dikilerek beni izliyordu.

Şüpheyle kalktı kaşlarım. ”Amcası mı?”

Mert ilgisiz göründü: ”Almanya’dan mı ne gelmiş. Bilmiyorum dedim. Onu bırak da kendini düşün istersen.”

”Niye polislerle değil de amcasıyla?” diye sordum aksi bir tavırla. ”Neden başka biriyle gitmesine izin verdin?”

”Ya ne yapacaktım?” diye sordu Mert de. “Amcası diyorum, geldi kızı aldı. Ben Meira’yı daha hiç görmemiştim bile! Yetkililer Meira’nın şokta olduğunu söyleyip görüşmeme izin vermemişti.”

Bu iyice beni tedirgin edip sinirimi bozdu: ”Ailesinin manyaklardan oluştuğunu bilmiyorsun sanki. Burada benimle vakit kaybedeceğine Meira’nın peşinden git.”

”Meira kendi isteğiyle gitmiş amcasına, o çağırmış zaten,” diye karşı çıktı o da. ”Araları iyiymiş. Bırak da kız ailesinden biriyle kalsın. Beni ne yapacak?

Kendimden ve Mert ile Ozan’dan başka hiç kimseye güvenmiyordum, elbette kuşkulandırdı bu iş beni.

”Peşinden git,” diye ısrar ettim.

Mert bir hışımla sandalyeyi çekip karşıma oturdu. ”Uygar,” dedi ciddi, hatta suçlayıcı bir ifadeyle. ”Sen ne kadar büyük bir boka battığının farkında mısın? Meira’yı düşüneceğine biraz kendini mi düşünsen?”

Bunca zamandır sessizca oturmakta olan avukat da dahil oldu: ”Mert bey haklı. Bu diğer davalara benzemiyor, Benjamin ve Ahuva çifti köklü bir aileden geliyordu. Öyle basitçe rüşvet veya bağlantılarla yırtabileceğiniz bir dava değil. Ciddi bir suçlamayla karşı karşıyasınız.”

Bir tepki vermediğimi, istediği gibi yeterince ciddiye almadığımı görünce, ”ağırlaştırılmış müebbet istenecek, biliyorsunuz değil mi?” diye beni yokladı. ”Çalışanlar sizin aleyhinize ifade vermiş. Silahla kasıtlı adam öldürme suçuna girer bu.”

Aksi bir bakış attım adama. ”İşimi mi öğretiyorsun bana?” dedim, sanki o silahı elime aldığımda neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyormuş da bütün bunları bir çocuk oyuncağı sanıyormuşum gibi… Daha o cesetleri görür görmez bütün bu senaryo oynadı zaten kafamda.

”Hiç de farkında gibi durmuyorsun ama,” diye tersledi Mert de beni. ”Birkaç yıldan bahsetmiyoruz, müebbetten bahsediyoruz şurada!”

Bunalmış bir şekilde iç çektim, sonra da kahvemden yudumladım usul usul. Şekersiz içerim dediğim halde kaşık koymuşlar içine, şimdi kaşığı nereye koyacağım? Islandı artık, masaya koyarsam yapış yapış olacak, kuruyacak. Bu talimatı bile başka taraflarından anlayan beceriksiz adamlar mı beni hapisten çıkaracak?

Davaya gelirsek…

Çeşitli şeytanlıklarla olmayan kanıtlar oluşturup dosyaya eklenebilir, bazı savcı ve hakimler elbette satın alınabilir, ceza indirimi alınacak koşullar yaratılabilir. Büyüdüğüm Türkiye’yi mi öğretiyorlar bana?

Mert, masaya doğru eğildi ve bana doğru yaklaştı.

”Uygar, neden diretiyorsun?” dedi dertli dertli. “Neden onları öldürmediğini itiraf etmiyorsun? Biliyorum. Öldürmediğini biliyorum.”

”Öldürdüm,” dedim ama. ”Babası Meira’ya vurdu ve ben de onu çekip vurdum.”

Mert hiç de inanmadı buna. ”Bodrumda ne işleri vardı?”

”Meira’yı oraya kapatacaklardı. O yüzden oradalardı.”

”Senin bundan nasıl haberin oldu?”

İyiki telefonu attım.

”Kuşlar söyledi. Rahat bırak şimdi beni.”

”Güzel masal,” dedi Mert.

Onu görmezden geldim ve ”hikayemiz basit olacak,” dedim, ikisinin de kulak verdiğinden emin olarak. ”Benjamin ve Ahuva kızlarını yıllarca çeşitli şantajlarla istemediği bir evliliğe zorlayan ebeveynlerdi. Ben de kızlarına aşık oldum ve zorla evlendirdiklerini öğrenip onu kurtarabilmek için ailesini öldürdüm. Bu kadar. Ceza indirimi alabileceğimiz detaylarla dosyayı biraz süslersiniz, bilmediğiniz şeyler değil.”

Mert sıkıntıyla iç çekerken, ”üç beş yıl yatarım etraf sakinleşene kadar, sonra da şartlı tahliyeyle yoluma bakarım,” dedim rahat rahat.

”Üç beş yıl,” diye tekrarladı Mert sinirle gülerek.

”Bu süreçte,” dedim vurgulayarak, ”bu dosyada Meira’nın kimliği ifşa edilmeyecek, rahatsız edilmeyecek. Ailenin kızı olarak geçsin sadece, medyaya yansıtmayın. Olabildiğince gizli tutun.”

Avukat söylediklerimi not alırken Mert de parmaklarını dazlak kafasını atmış kara kara düşünüyordu.

”Benjamin’in aleyhine çoktan dosya hazırlamaya başlamıştım,” diye devam ettirdim sözümü, ”Meira’nın sahte cinayet dosyasını illegal yollarla yaptırdığını kanıtlayabilirsiniz. Elbette, sahte de olsa dosya gündemde olmayacak, içeriği bilinmeyecek, hiçbir yol dolaylı dolaysız Meira’ya çıkmayacak ve sadece Benjamin’in illegal hayatına, hareketlerine varacak.”

Avukat, tek kaşını kaldırmış dikkatle dinliyordu. ”Daha anlatayım mı avukat bey?” dedim. ”Suçluları aklamayı bizden iyi kim biliyor? Yap işte işini. Yorma beni.”

Mert’e geldi sıra: ”Sen de git Meira ile ilgilen,” dedim. ”Onun iyi olduğundan emin ol. Hâlâ şokta olmalı.” Kim bilir o insanlar ona nasıl davranıyordu da böyle bir şey yapmak zorunda kaldı? Nasıl sınırına dayandı? Can bile alabilecek kadar ileriye gidebildi?

”Tek istediğim, Meira’yı bütün bunlardan ayrı tutmanız,” diye son bir uyarı geçtim. ”Güvende olduğundan emin olun. Gözünüzün önünden ayırmayın.”

Görüşme bittiğinde avukat dosyaları toparladı ve kalkıp önden gitti. Mert’in ise içi hâlâ rahat değildi, bir şey diyecek, itiraz edecek, beni vazgeçirecek oldu fakat inadımı kıramayacağını anlamıştı ki boşuna nefesini yormadı.

O da kalkıp gidecekti ki, ”Mert,” diye seslendim onu durdurarak. ”Meira’nın şu an kötü bir halde olduğunu biliyorum. Kafasını toplaması gerekiyor. Ama biraz sakinleşince, beni görmeye gelebilir mi?”

Mert sessizleştiğinde, “ve özür dile ondan,” diye ekledim. “Onu duvara ittiğim için özür dile.”

Bana bakarken umutsuz bir vakaymışım gibi uzun uzun iç çekti. ”Tamam.”

Fakat birkaç gün sonra, Meira ile değil de Ozan ile geldi.

İlk sorum elbette, ”Meira?” oldu.

Mert bunu nasıl söyleyeceğini bilememiş gibi gergin bir şekilde kısacık saçlarını okşadı. ”Amcasıyla Almanya’ya gitmiş,” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı sonunda.

Kalbime bir ağırlık çöktü Meira’nın gittiğini duyunca. Bakışlarım Mert’in üzerinde donakaldı, o konuşurken dalgın dalgın onu izlemeye başladım.

”Amcasını çağıran oydu zaten Uygar,” diye açıklayarak içimi rahatlatmaya çalıştı Mert de. ”Araları iyiymiş. Çocukluğundan beri görüştüklerini öğrendim.”

Ozan sessizdi, daima olaylara uzaktan ve mantıklı bakmasıyla hep Meira’yı haklı bulan adam şimdi sessizdi.

Onun yerine, Mert yine de kendini tutamadan, ”evet, sen burada onun yüzünden tutukluyken o daha mahkemene bile gelmeden Almanya’ya gitti,” diye ekledi. Daha fazlasını da söylerdi belli ki ama sakin kalmaya çalışıyordu.

Dalgın bir şekilde, ”amcası götürmüştür,” diye mırıldandım ben de. “Kızın adının bu işlerde olmasını isteyecek hali yok. Yine de peşlerinden birini ayarladın değil mi? Ne yaptıklarını, Meira’nın nasıl olduğunu bildirsinler bize.”

”Ayarladım,” dedi yarım ağız. ”Ayrıca, Öykü ve Kamber olacak o adam da Almanya’da, babaları kalp krizi geçirmiş.”

Mert, Khalil’in onların babası olduğunu bilmiyordu, tabii. Bozmadım onu. Sevgilisinin babasını az daha kalp krizinden götürdüğümü bilmese daha iyiydi sanki.

”Böylesi daha iyi oldu,” dedim ben de, içimdeki boşluğu görmezden gelerek. ”Etraf durulana kadar uzak kalsın Meira buradan.”

Evet. Böylesi daha iyi.

Mahkemem, dava üzerinde benim lehime yapılan manipülasyonlar yüzünden ertelene ertelene birkaç hafta geçmişti bile. Bu süreçte cezaevinde tutuluyor, yargılanmışım gibi bir suçlu olarak yaşıyordum. Meira’dan pek bir haber yoktu, amcasıyla kaldığını ve güvende olduğunu biliyordum yalnızca, benimle iletişime geçmek için herhangi bir isteği yoktu.

Böylesi daha iyiydi, mahkemem sonuçlanana kadar görüşmesek de olurdu. Nihayet yargılanıp hapse gönderildiğimde onu geri getirtebilirdim. Korktuğu şey, sosyete olmalıydı. Ben her ne kadar haberin yayılmaması ve Meira’nın adının dahi anılmaması için uğraşsam da bu yalnızca sıradan halk üzerinde etki ederdi, oysa ailesinin dostları ve iş ortakları üzerinde herhangi bir söz hakkımız yoktu.

Ama işleri düzene soktuğumda Meira’nın saklanması gerekmeyecekti. İstediği yerde istediği gibi yaşayabilirdi, amcasıyla uğraşmak zorunda değildi.

Sağlam bir avukat kadrosu da ayarlayacaktım onun için, malını mülkünü geri alacak, istediği refah hayatı bir daha

hiçbir boyunduruk altına girmeden yaşayacaktı. Onu özgürleştirecektim.

Her anlamda.

Haftalar sonra görüşmeye Polat çıkageldi. Elbette bu planlı bir şey değildi, onu olabildiğince bu işlerden uzak tutmamız gerektiğini Mert'e de Ozan'a da tekrar tekrar söylemiştim. Bir de Polat belasıyla uğraşamazdım.

"Haberi olmayacak demedim mi?" diye çıkıştım ben de Mert'e.

Kalın kaşları çatıldı hemen o aksi tavırla. "Nasıl olmasın?" diye fısıldadı sinirli sinirli. "Neyle oyalayacaktım tam olarak? Uygar yaklaşık 30 yıl boyunca ortadan kaybolacak mı diyecektim?"

Öldü,

de diyebilirdi. Çok da sikleyeceğini sanmıyorum.

Polat elbette bütün bu konuşmaya şahitti. Karşımda o simsiyah, bir azraile benzeyen kılık kıyafetiyle oturuyor, bastonunu kavrayan ellerinden kocaman bir yüzük göze batıyor ve o ciddi, hoşnutsuz ifadesiyle ağır ağır beni izliyordu.

"Arkamdan çevirdiğin onca iş," dedi tane tane, o derin, kaba sesiyle. "Az daha batırdığın emeklerim, itibarımı yerlerde sürüklediğin zamanlar… Şimdi de bana kaldın Karaşah. Kendi kuyunu kendin kazdın."

Sırtımı sandalyeye verip bacaklarımı açarak rahat bir pozisyonda oturdum ve tek kaşım havada, Polat'ı dinledim.

"Yıllar önce iş yaptığımız bir adamın kızına tutulmuşsun," derken, bunu bir alay malzemesi olarak görüyordu. Meira'yı bana karşı kullanacağını bildiğim için daima bunu gizlemeye çalışmıştım, şimdi de Polat'ın bu konuda herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamaya çalışıyordum. Tetikteydim.

Polat bastonunu kaldırıp sertçe yere vurdu. "Öldürdüğün ailenin kim olduğuna dair bir fikrin var mı senin?"

Tepkisizdim.

Polat da buna öfkelenerek çattı ak düşmüş gür kaşlarını. ”Öyle ezik kodamanlarla seni hapisten çıkarabilirim mi sandın şimdi?

Üç beş yıl yatar çıkarım,

öyle mi?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim, Mert beni ciddi, kaygılı bir ifadeyle izlerken Polat da sinirini kontrol etmeye çalışıyordu.

”Kızın ailesi tarikatçi,” diyordu sabırla solurken.

“Büyük bir k

an davası bu!”

Mert fikirsiz ve endişeli görünüyordu. ”Ne yapacağız şimdi?”

Polat ağır ağır başını salladı. ”Haberler öncelikle. Hepsini engelleyeceğim.”

Sonra hemen Mert’e doğru baktı, huysuz bir ifade takındı: ”Mert,” dedi kızarak, ”kafasız, tek bir söz etmeyeceksin kimseye. O ağzını kapalı tutacaksın. Avukatlar dışında hiç kimseyle görüşmeyeceksiniz. Sessiz bir şekilde halledeceğiz her şeyi.”

Normalde Mert bunun üstüne Polat’a horozlanır, Polat’ın adamlarından bir güzel de dayağını yerdi ama ciddiyetle diledi onu ve onayladı.

”Mahkeme ne zaman?” dedim, ikili arasındaki çatışmayı görmezden gelip.

”Yine ertelendi,” dedi Polat. ”2 hafta sonra yargılanacaksın. Aile üyeleri Türkiye’ye akın etmiş, ceza aldığını görmeden rahat bırakmazlar. Araya kimi sokarsak sokalım, en az 20 yıl yersin.”

”Ne beceriksiz avukatların var Polat,” diye mırıldandım. ”Şimdi neden inatla benimle çalışmak istediğini daha iyi anlıyorum. Beş para etmez hiçbiri.”

Polat başını salladı ağır ağır. ”Geç sen dalganı. Bir kız uğruna başına aldığın bu bela daha önce girdiğin hiçbir işe benzemez Karaşah. Sakın ha yakın zamanda hapisten çıkacağını sanma!”

Sanmıyordum zaten, kafadan net 8-9 yılı çıkarmıştım bile ama hep dört ayak üstüne düştüğüm de bir gerçek. Karaşah yine bir yolunu bulur.

”Hem de hepsi ne için? Kim için?” dedi alayla Polat da, düşüncelerimi böldü o kuru, kaba sesiyle. ”Değdi mi?”

Değdi.

Az sonra ”Mert,” diye seslendi Polat, ”gardiyanlarla konuş, hepsi tanıdık olsun. Suikastla uğraştırma bizi. Ailesinin rahat duracağını sanmıyorum.”

”Onu çoktan hallettim amca.”

Sıra bana geldi: ”Sen, Karaşah,” diye uyardı beni, ”uslu dur. Avukatlar sana mahkemede ne söylemen gerektiğini kağıt üstünde verecek. Ezberleyip öyle çıkacaksın hakim karşısına. Anladın mı?”

Son kararlar verildi, Polat biraz daha patronluk tasladı, Mert’i biraz daha tembih etti ve sonunda çıkıp gitti.

Mert ile yalnız kaldığım vakit, ona ”bana bak Mert,” dedim uyaran bir tonda. ”Polat, onları öldüren kişinin gerçekte Meira olduğunu asla bilmemeli. Duydun mu? Meira’yı bana karşı kullanır yoksa. Ne yap ne et öğrenmemesini sağla.”

Bir hafta sonrası,

gece yarısını geçmiş çoktan zaman. Bilincim yarı kapalı. Ama yine de neler döndüğünü anlayabilecek kadar ayığım.

Muhtemelen yemeğime bir şey kattılar.

Şimdi de uzuvlarımı hareket ettiremeden, öylece beni,

‘acil’

sebeplerden ötürü hücreden çıkarıp dışarıya taşımalarına müsaade etmek zorundayım.

Sağlık ekipleri sedyede taşıyor beni, buna izin veren bir görevliyi görüyorum. Karanlıkta seçemiyorum yüzünü, kelepçesi sarkıyor belinden.

Kayıtları sildiklerini söylüyorlar. Mert'in adamlarını etkisiz hale getirdiklerini…

Ve sedyeyi ambulansın arkasına kaldırıp kapıları örtüyorlar.

Gerisi karanlık.

Uzun bir süre karanlık ve huzur hükmediyor iç dünyama. Silik anılar gelip geçse de hiçbiri rahatsız etmiyor, sessizliği bölmüyor. Zifiri karanlıkta, ılık bir suda süzülüyor sanki bedenim ve zihnim.

Karıncalanmalar ve uğultularla yavaş yavaş geri dönüyorum bana. Bedenime ve zihnime. Parmaklarımı kıpırdatıyorum güçle, gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışıyorum.

Neredeyim?

Bulanık bir görüşüm olsa da karanlık bir yerde olduğumu anlayabiliyorum. Biraz daha çabalıyorum ayılmak ve görmek için.

Hepsinin bir rüya olduğunu sandım çünkü bütün bunların hiçbir anlamı yok, hiçbir alakası yok. Birden böylesi bir değişim, bana farklı bir boyuta seyahat ettiğimi dahi düşündürttü. Bambaşka bir evrene geçmiştim sanki şimdi.

Karanlık ve geniş bir alan. Mum ışıklarının zayıf bir çabayla aydınlattığı loş bir mekan.

Başımda birileri.

Bilmediğim dilde bir şeyler zırvalıyorlar.

Yüzümü buruşturup kafamı kaldırmaya çalıştım. Bir sandalyeye bağlıydım.

Uyandığımı fark edince yüzüne peçe tarzı bir kumaş çekmiş yaşlı bir adam, büyük, buruşuk gözleriyle bana bakarak bir şeyler söyledi. Peçeyi dudaklarına kadar kapatmış, sadece gözleri ve burnu gözüküyor.

Anlamadığım için dik dik baktım adama. Başımı bir sağa bir sola çevirdim, yan yatırdım, ne dönüyor, ne diyorlar, ne oluyor anlamaya çalıştım.

Kabus herhalde.

Başka bir adam, ”kimin adamı olduğunuzu soruyor,” diyerek öne çıktı. O da tıpkı diğer yaşlı adam gibi ağzını ve burnunu örtecek siyah peçe benzeri bir şey takıyordu. Yalnız kehribar parlak gözleri vardı ayırt edilebilecek.

Sonunda dilimi bilen birileri.

Kırık ve kötü bir aksanı olsa da anlayabildim elbette onu.

”Kimsiniz?” dedim, Meira’nın şu tarikatçi ailesi olsa gerek düşünceleriyle.

Genç adam, ”bizden birilerini öldürdünüz ama kim olduğumuzu bilmiyor musunuz?” diye sordu merakla.

Neredeyim?

Kafamı yeterince kaldırabilecek kadar ilacın etkisinden çıkamamıştım henüz. Karanlık ve mumlarla aydınlatılan, zindan benzeri, geniş bir alandaydım. Kapalı bir alan. Karanlık ve garip bir yer.

”Kimin adamısınız?” diye yeniden ilgisini ona yönlendirmemi istedi genç adam. ”Neden Benjamin bey ve Ahuva hanımı öldürdünüz?”

”Kimsenin adamı değilim,” dedim aksi bir tonda. ”Canım istedi öldürdüm.”

Adam döndü ve yaşlı herife bir şeyler dedi. Yaşlı herif ise ona içinde

‘Ezra’

geçen bir karşılık verdi. Adı gibi hitap etti bunu.

Etrafıma bakındım. Bir merdiven boşluğunda olduğumu sandım, üstümüzdeki katlar spiral bir yapıda uca doğru kıvrılıyordu ve orada onlarca insan vardı. Gölgeler içinde onlarca silüet, sessizce bu sahneyi izliyordu.

Herhalde ritüel yapan ucube tarikatlardan bunlar da.

Beni kurban edeceklerini düşündüm.

”Son defa kibarca soruyorum,” dedi adam, ”kimin adamısınız ve neden ikiliyi öldürdünüz?”

Aynı umursamazlıkla, biraz da başım ağrıdığı için yüzümü buruşturarak, ”keyiften öldürdüm,” dedim.

Adam geriledi, aldığı derin nefesle göğsü şişti ve kaldırdığı elini yumruk yapıp sert bir darbeyi sol gözüme yerleştirdi. Bunu bekliyordum ama kaçınma gereği görmedim, ne yapacaklarsa yapsınlar diye bekleyecektim.

Adam durmadı, karnıma tekmeyi koyduğu gibi sandalyeyle beraber yere düşmemi sağladı. Az sonra tepemdeydi, sayamadığım kadar sert yumrukları art arda yüzüme gözüme indirdi. Her yumruğunu geri kaldırışında eli daha da fazla kana bulanmış oluyordu.

Dakikalarca, bıkmadan ve usanmadan tekrar tekrar yumrukladı suratımı. Bir sağa bir sola dönen yanağıma yüklendi.

Ve sonunda durdu. Bunun yeterli gelip gelmediğini tartmak istercesine bana baktı, bir şey söylememi, beyaz bayrağı çekmemi bekledi.

Ama bunun yerine hırıltılı bir nefesle ve kapalı bir gözle gülmeye başladım.

”Ellerimi çözsene bir de,” dedim, kanlar içerisinde. ”Hayır, tekini çözsen de yeter aslında.”

Bu,

devam et,

demekti elbette. Genç adam yüzümü gözümü dağıtmaya devam etti. Beni bununla yıldırabileceğini sanıyor olmalıydı başta fakat yüzümü kan gölüne çevirse de hiç şikayet etmeyince artık sıkıldı. Bir adam için, eli kolu bağlı ve hareketsiz duran birini yumruklamak ne büyük bir onursuzluk olmalı. Böyle bir korkaklık yaptığımı düşünemiyorum bile.

Sonunda geri çekildi, nefes nefeseydi, burnunu ve dudaklarını örten ince peçeyi düzeltti.

”Olabildiğince insancıl olmaya çalışmıştım oysa,” diyerek son uyarısında bulundu. Harekete geçmeden önce, son bir şans verdi sanki bana ama yerde öylece şikayet etmeden uzandığımı görünce vazgeçti bundan da.

Ve din adamı gibi duran yaşlı herife yine o dilde bir şeyler söyledi.

Göremiyordum, bir gözüm darbelerin etkisiyle şişip kapanmış, diğerine de kan bulaşmıştı. Her yer bulanık ve karanlıktı ama az sonra kollarımdan tutularak ayağa kaldırıldım.

Bileğimdeki ipleri çözdüler, 3 kişi de sıkıca tuttu beni. İlaçların etkisiyle bütün vücudum uyuşmuştu, kolumu kaldırmak bile zor geldi o an ama bir şekilde kendimi çektim ve en azından tekine sert bir solu oturttum.

Hemen başkaları da üşüştü başıma, dört bir yandan tutuldu elim kolum. Yaka paça çekilerek bu garip yapının ortasındaki yıldız şekline doğru sürüklendim.

Acayip bir şey görmüşüm gibi baktım bu alana.

”Bu ne amına koyayım?”

Başta dalga geçmiştim ama galiba gerçekten de kurban edecekler beni.

Dört adam zar zor dizlerimin üstüne çökmemi sağladı. Zincir sesleri duydum.

”İtiraf edin,” diyordu yine o sinir bozucu herif. ”Kimin adamısınız? Neden onları öldürdünüz?”

Hiçbir güç bana Meira’yı ifşa ederek bu manyakların günah keçisi olmasına izin verdiremezdi.

”Son defa soruyorum. Konuşun ve size merhamet edelim. Belli ki yalnızca emir kulusunuz. Konuşun. Kimin adamısınız?”

Sustum, sahte de olsa bir cevap vermeyecektim. Onları yanlış yönlendirmemden bile bir şeyler çıkarabilirlerdi. Hem, eziyet edeceklerse söylediklerim zamanla ve farklı bilinç durumlarında birbiriyle çelişki gösterebilirdi. Susmak en iyi seçenekti.

Konuşmayacağımı anlayınca arkadaki adamlara işaret verdi. Saniyeler sonra duyduğum zincir sesleri bileklerimde bitti. İki kolumu da iki yana açıp kaldırarak bileklerimden kelepçelemişlerdi.

Dahası da vardı, ne olduğunu anlayamadığım hazne benzeri küçük metalleri klipsler yordamıyla eklemlerime tutturdular. Bileklerim, dirseklerim, omuzlarım ve ensem olmak üzere, toplamda 7 adet klips taktılar arkama.

”Bu ne lan?” diye merakla sordum. Ya delirdim ya da gerçekten bir kabus bu. Hayatımda böyle bir eziyet görmedim.

Sonra mumlar getirdiler, hazneler mumlar içinmiş. Teker teker bütün o büyük, sarımsı mumları haznelerine yerleştirip iyice sıktılar.

Mum mu damlatacaklar üstüme?

Son olarak mumları tek tek yakıp arkamdan çekildiler.

Ee, ne olacak şimdi?

Herkes beni izliyordu sessizce. Alt tarafı bir mum, bununla mı beni konuşturacaklar?

Gülmeden edemedim sinir bozukluğuyla. Nasıl bir fantezi bu? Meira iyi ki bu manyakların arasına düşmemiş.

Ben baş edebilirim ama ona bir fiske vurduklarını bile düşünemiyorum.

Sabırla bekledim herhangi bir şey olmasını. Bütün bu bekleyiş bile çok absürt geldi. Yalnızca beni dövüp yaralayamazlar mıydı? Geleneksel eziyetlere ne oldu? Silahlara ve bıçaklara ne oldu?

Fakat o ilk ani damla, hareket etmem sonucu mumdan kopup da çıplak sırtım ile buluştuğunda anladım bunun sıradan bir mum olmadığını.

Dokunduğu yeri, tıpkı kızgın bir yağ gibi yaktığında bedenim benden bağımsız ani bir tepki verdi ve bütün haznelerde biriken mumlar, vücudum boyunca döküldü.

Dişlerimi birbirine bastırıp bu olağanüstü acının üstesinden gelmeye, kendimi tutmaya çalıştım ama gür bir hırıltı koptu dudaklarımdan.

”Bunlar sıradan mumlar değiller,” diye açıklamaya başladı adam da. ”İçinde özel yağlar bulunur. Beyaz, sarımtırak ve tamamen sarı olmak üzere üç seviyeye ayrılır, sarılığı arttıkça yakıcılığı da artar. Gördüğünüz gibi, tamamen sarı bir mum. En yüksek yakıcılığa sahip.”

Mum damlaları, dokunduğu yeri, o deriyle beraber tamamen yakıp geçti.

Titremelerle kasıldı vücudum, sanki benim bedenim değildi, kontrolü neredeyse kaybedecektim. Her yerime mumlar damlarken, nefesimi tutup sırtımı paramparça edişlerine katlanmaya çalıştım.

Hareket etme, hareket etme, etme…

Başımı eğip bütün hayvani reflekslerime direndim ve hareketsiz kalmaya çalıştım. Hareket ettikçe dökülen yağ tıslamaya benzeyen bir sesle anında derimi yakıyordu fakat hareket etmezsem, o yağ kendi başına mum boyunca aşağıya süzülürse, ilki kadar yakmıyor, en azından bedenimi ani şoklarla sarsmıyor, yavaş yavaş yakıyordu.

Bu nasıl bir şey böyle?

Hayatımda böyle bir eziyeti ne gördüm ne duydum. Resmen, asit gibi eritiyor, bilincimi bulanıklaştırıyor. O damlalar sırtıma değil de gözlerimin önüne iniyormuş gibi görüş açımı da yakıyor.

”Hâlâ konuşmamakta ısrarcı mısınız?”

O genç adamı duydum, birkaç adımda karşıma geçmişti. Başımı kaldırmadığım için yalnızca ayakkabılarını görebiliyordum.

Düzenlemeye çalıştığım nefeslerin arasından hırıltılı bir söylenme duydu. İlgiyle dizlerini kırıp önümde çöktü.

”Evet?” dedi beklentiyle. ”Ne diyorsunuz?”

”Diyorum ki…” Zorla nefeslendim ve başımı yana yatırarak ona baktım.

”Sikimi ye.”

Adamın kehribar gözleri donuklaştı. Herhangi bir mimik takınmasa da bir rahatsızlık sezdim tavrında. Kalktı ve arkasını döndü.

”O halde, iyi geceler,” dedi çıkışa doğru yönelirken. ”Umarım yarın fikriniz değişmiş olur.”

Arkasından bakarken dolan haznenin tekrardan sırtım boyunca dökülmesiyle az önce yanan yerleri bir daha yaktı. Çoktan yanmış bir deriyle temas eden sıvı, dişlerimi kırdırtacak bir acıyla yakıp kavurdu sırtımı.

Bütün gece boyunca, saatlerce, sabaha kadar.

Bir tarafta, sol tarafımda, omzumdaki mumdan dökülen damla tenime temas ediyor, hemen sağ tarafta bileğimde eriyen mum da orada kendini hissettiriyor.

7 yerden de sürekli bir akış, bitmiyor, bitmek bilmiyor.

Etrafımda, karanlığın ardında izleyen sessiz silüetler, saatler ilerledikçe teker teker terk ediyorlar. Bu mabed gibi yerde acılarımla yalnız kalıyorum. Başka bir şey düşünemiyorum. Acı o kadar sürekli ki bilincimi yitirmeme dahi izin vermiyor vücudum, sınırımda olduğum halde beni ayık tutuyor ve bütün bu eziyete sonuna kadar katlanmamı istiyor.

Sabaha kadar, günün ilk ışıklarına kadar, en tepedeki küçük pencereden sızan ilk güneş ışıkları az da olsa karanlığı yakana kadar, o haldeydim.

Mumlar çoktan erimiş, bütün sırtımı yakıp geçmişti. Bitmiştim, başım öne düşmüş, öylece dizlerimin üzerinde, bir hayvan gibi bağlıydım ve bekliyordum.

”Günaydın.”

Sabah erkenden o adam geldi yine. Kehribar sürmeli bakışları bende ve sırtımın halinde gezindi bir süre.

”Kimin adamı olduğunuzu söylemeniz için sizi yeterince motive edebildim mi?” diye sordu. ”Ne gibi planlarla onları öldürmeniz gerekti? Patronlarınız neyi amaçlıyor?”

Zar zor aralayabildim dudaklarımı:

”Kimsenin… adamı değilim.”

”Keyfine öldürdünüz,” diye dalga geçti eski cevabımla.

Başımı zorla da olsa biraz kaldırıp adama bakmaya çalıştım. ”Meira’ya aşıktım, nişanlı olduğunu öğrenince de sinirlenip ailesini öldürdüm.”

Başını salladı anlıyor da siklemiyormuş gibi. ”Kimin adamısınız?”

”Buradan çıkarsam çok pis sikeceğim annenin adamıyım!” diye tükürür gibi öfkeyle çıkıştım birden. Zincirler şıngırdadı bu karşılıkla ve kelepçeler tuttu beni.

Bakışları donuklaşsa da ifadesinden ödün vermedi. ”Bir avukata göre fazla bozuk ağzınız.”

Diğer adamlar da buradaydı, onlara bir şeyler söyledi.

Yeniden o mumlarla eziyet edeceklerini sandım ama etrafımdaki kollar beni çözdü ve yaka paça götürüldüm.

Buranın alt katı da varmış, merdivenlerden indirildim. Ahır gibi bir yer. Yalnız tek bir klozetin olduğu bomboş bir hücreye attılar beni. Çok hareket etmemeye çalışarak yan döndüm, sırtım ne halde bilmiyordum.

Ekmek attılar önüme.

Ekmeği alıp geri fırlattım.

İt besliyor sanki.

İlla ki beni bulacaklardır. Mert birilerini ayarlamıştır bile. Kendim için değil de Meira için endişelenmeliydim asıl. Böyle manyak bir ailesi varken tek istediğim Meira’nın güvende olmasıydı. Belki, o gece beni aradığında bahsettiği bir yere kapatılma olayı da bu tarz bir şeydi. Ona eziyet ediyor, onu da bir hücreye kapatıyor olabilirler miydi?

Ah Meira, neler yaşadın böyle?

Gece geri geldiler, tek kişi yeterli gelmiyor olmalıydı, dört kişi aldılar beni oradan. Yine aynı yere, üst kata çıkardılar.

Aynı altıgene geri götürdüler, diz çöktürdüler, 7 adet klipsi aynı yerlere geri tutturdular ve mumları yerleştirdiler.

Mumlar yanmaya, zaman tükenmeye başladı.

Sırtım harap oldukça, bir sonraki seferler hep daha da kötüleşecek. Daha çok yakacak ve yaralar enfeksiyon kapacağından daha da hayati olacak.

”Yine de,” dedi o adam, ”itiraf etmek istemediğinizden emin misiniz?”

Ona bakmadım bile, ”ne yapacaksan yap ama karı gibi çene çalma tepemde,” diye huysuzlandım.

Dilini damağına vurdu. Aynı siyah kumaş, gözleri dışında yüzünün büyük bir bölümünü kapatıp kimliğini benden gizliyordu.

”Bugün iyi anlaşabileceğimizi umuyordum oysa,” dedi.

Konuşmadım.

Ve mum damlamaya başladı.

Tarifi yok, olamaz da. Etin kemikten ayrılışı, bütün vücuduma yayılan şok dalgaları, acıyla yükselen o hırıltılı ses, kendimi kastığım için şıngırdayan zincirler…

Yine birileri izliyor. Çevrede, duvar kenarlarında, üst katlarda…

Tükenmiştim. Bunca eziyetin sonunda kolumu kaldıracak gücüm bile kalmamıştı. Yalnızca acı çekebilecek kadar ayıktım, gerisi karanlık.

Aynı yerler yanmaya devam etti, kaçıncı derece yanık bunlar bilmiyorum bile. Dişlerimin arasından aldığım ani nefeslenmelerle, yumruğumu var gücümle sıkarak ve acıyı dağıtmak için dikkatimi başka yerlere odaklayarak direndim bu eziyete.

Dikkatimi bir tek Meira dağıtabilir.

Onun fikri dağıtabilir. Zihnimde yeşeren sıfatı dağıtabilir. Bütün bunlara onun için katlanıyor olduğumun düşüncesi bile yeterli, aradığım kudreti en nihayetinde bana veriyor.

Yine, rahat rahat eziyet çekmeme bile izin vermeden beni bölen ses, Meira'yı düşünerek kendimi sakinleştirme seansımı da kesmek zorunda bıraktırıyor beni:

"Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacağınız kadar sizi insanlıktan çıkaracağımı biliyorsunuz," diyor kibirli bir imayla, "o halde neden direniyorsunuz?"

Kafamı kaldırmıyorum.

"Konuştuğunuz takdirde acısız bir ölüm vadediyorum size. Sözüm sözdür. En azından insana benzeyerek ölürsünüz."

Tek gözüm kapalı, kanlar ve yanıklar içindeyim. Zaten insana benzeyen bir tarafım yok.

Dahası da geliyor. Mumlar sırtıma damlamaya devam ediyor. Kuyruk sokumuma doğru peşinden her şeyi yakarak süzülüyor.

Konuşmayacağım.

Dayanabilirim.

İki fiskeye sevdiğim kadını satacak değilim.

Gün doğana kadar, bir kartalın kanatları gibi aralamaya zorladıkları kollarımda ve sırtımda mumlar eridi. Katılaşıp, kat kat bir kabuk gibi şekil aldı. O adam sabah yine geldi, konuşmadığım için de beni hücreye geri postaladı.

Yalnızca geceleri eziyet ediyorlar. Ve yine her nedense yalnızca 7 adet mum kullanıyorlar.

Hücreme yine ekmek attılar, yine geri fırlattım ama artık daha da halsizdim. Sırtımda bir kabuk gibi duruyordu katılaşan mum, onları çekip çıkarmam imkansız. Derimi de beraberinde soyardı. En azından toz ve mikroptan koruyabilirdi. Enfeksiyondan burada ölsem ve şu herifi mezara tıkamasam gözüm açık giderdim.

Aynı gece yine geldiler, yine aynı şeyler. Diz çök, kollarını kaldır, zincirlesinler, mumları geçirsinler ve

"kimin adamısınız?"

Ağır ağır, ”kimsenin adamı değilim ama senin ecelin olacağım,” diye cevaplıyorum ben de.

Gülüyor.

Adamlar geliyor ve sırtımda bazı yerlerde kuruyup kabuk tutan mumdan kalıpları çekip çıkarıyor. Aniden nefesim kesiliyor bununla beraber, oradaki deriyi de çekiyorlar. Yay gibi geriliyor vücudum, bilincimi yitirmenin eşiğinde gidip geliyorum.

Aynı eziyetler devam ediyor.

Sabahına acıdan ve yorgunluktan donakalan bedenimi hücreye geri tıkıyorlar. Yine ekmek atılıyor. Geri fırlatıyorum. Ama bu sefer suyu içiyorum.

Gecesine yukarıdayım, kollarım bağlı, arkamda mumlar eriyor.

”Kimin adamısınız?”

Yaratıcı cevaplarım ve küfürlerim tükeniyor. Sessiz kalıyorum.

Sabaha kadar, bu eziyete biraz olsun alışamayan vücudumu kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Mumların tamamen eriyip bitmesi saatleri buluyor ama o zaman da uyuyamıyorum. Acı çok taze ve keskin, orada asılı bir şekilde yarı kapalı bir bilinçle sabah olmasını bekliyorum.

Gün doğduğunda hücreye geri indiriliyorum. Bir parça ekmek. Geri fırlatıyorum.

Birkaç saat de olsa zar zor uyuyabiliyorum, sırtımın hiçbir yere temas etmemesi önemli. En küçük harekette bütün derim kemiklerimden ayrılıyor, kopuyor sanki.

Gecesine yukarıda, dizlerimin üzerinde, omuzlarımda eriyen mumlarlayım.

”Kimin adamısınız?”

Acı içinde sırıtmaya başlıyorum.

Gözlerimi açabilecek gücüm bile yok. Polat sanki bir yerlerde bana o yargılayıcı sert ifadesiyle bakıyor,

”bir kız için değer miydi?”

diye soruyor. İçimden değil, dışımdan, ”değer,” diyorum ben de.

Genç adam bunu duyuyor ama sesli dillendirdiğim monologumu anlamadığı için, ”ne dediniz?” diye soruyor.

Değer,

derken aklımda fikrimde Meira’nın bana gülümseyen sıfatı var. Gözlerinin kısılışı, güzel yeşillerinin parıldayışı, hep yaptığı gibi kollarını arkasında bağlayıp o yaramaz duruşuyla bana karşılık vermesi var.

O bunları hak etmiyor.

Ama ben ediyorum.

Günahlarımdan arınmam için bir çağrı belki de bu. Yaktığım onca can için, bütün pisliklerim için, kötü bir adam olmanın bedelini ödüyorum ben de şimdi.

Doğru,

kefaretim bu. Cehennemde kefaretimi ödemeden cennetime kavuşamam. Meira’yı hak etmediğimi söylerken, tam da bunu kastediyordum.

Mum daha saatlerce yakıyor beni, bilincimi kaybedeceğim kadar bütün sınırlarına ulaştırıyor fani vücudumu.

Sabahına yine hücredeyim, ekmeği geri fırlatıyorum. Gecesine aynı adam,

”kimin adamısınız?”

diye soruyor bana. Küfür ediyorum zar zor ve mumlar yeniden yakmaya başlıyor beni.

Mahvediyor beni. Kemiklerime kadar sızıyor sanki. Yakıp yıkıyor, insanlığımı zorluyor. Kendiliğinden doluyor gözlerim ama benden tek bir yaş dökülse bu herif yüzünden, ölene kadar da yediremem bunu kendime.

Sabaha kadar, aşınmış dizlerimin üzerinde, kelepçeler yüzünden soyulmuş bileklerimin acısında ve sızlayan sırtımla bekliyorum öylece.

Sabahına hücredeyim, yaka paça tıkıyorlar beni içeri. Peşimden attıkları ekmeği de alıp…

Bu sefer atamıyorum geri.

Titreyen, kanlı ellerimle ekmeği alıyor ve bu pislik yerde ölmemek için, tekrar Meira'ya kavuşabilmek için gururumu çiğnediğimi söyleyerek anca kendimi ikna edebiliyor ve taştan sert ekmeği yiyorum.

Gecesine,

"kimin adamısınız?"

Ve sabahına da hücre.

Birkaç saat belki uyuyorum, doğrusu bilmiyorum, uyku ile uyanıklık arasında bir fark yok gibi artık. Bilincim daima yarı kapalı, bir gözüm hep kapalı. Yaşıyor gibi bile değilim, yalnızca oradan oraya sürükleniyorum.

Günlerce.

Sayamıyorum artık.

Belki on belki yüz defa tekrarlanıyor aynı şeyler. Hücreye her tıkılışımda yüz üstü uzanıyorum yere, nefesim, çiftlik hayvanıymışım gibi altıma serdikleri samanları kıpırdatıyor. Bir sonraki sefere kadar ölü gibi uzanıyorum yalnızca. Günde bir parça ekmek ve bir bardak su ne kadar toparlarsa enerjimi, ayağa kalkacak kudreti bile zor buluyorum artık.

Zaman kavramını yitireli çok oluyor.

Günlerdir gözlerimi bile açamıyorum. Karanlık ve acıdan oluşmuş bir döngüye hapsolmuşum yalnızca.

Acı nedir bilirim sanmıştım oysa.

Hiç tanımamışım.

Canın ne kadar çok yanarsa o kadar çok bağırmıyormuş insan, sessizleşiyormuş. Şoktan sanırım, mumların tekrar tekrar yaktığı ve artık kemiklerime kadar açığa çıkardığı sırtım sinirlerini de kaybetti. Çoğu yeri hissetmiyorum.

O kadar hissettim ki artık hissedemiyorum.

Ama şikayetim yok. Varsın bu döngüde yiteyim. Ben her gece

”kimin adamısınız?”

sorusuna susarım. Birileri iyi ya, bütün bu çılgınlıktan ve pislikten uzakta güvende ya… Yeterli.

Bu katlandıklarım, onun için daha katlanabileceklerimin yanında hafif kalıyor. Değil tekrar tekrar yanmaya, ölüp ölüp dirilmeye bile razıyım.

Canım yanıyor.

Kaçıncı sefer bu bilmiyorum. Kaçıncı gün doğumu ve kaçıncı gün batımı. Bilmiyorum.

Gözlerim açılmadığı için, göremiyorum.

Pislik ve kan içindeyim, her nefes alışverişimde hırıltılar yükseliyor ciğerlerimden ve hareket etmek imkansız. Sırtım yok, kafamı çevirip de bakamıyorum ama bakmamam daha iyi. Ne halde olduğunu tahmin edemiyorum.

Ama en kötüsü, yoksunluk çekiyorum. Meira’sızlıktan yitiyorum sanki, belki sadece aylar geçti ama ömürler tükenmiş kadar özlüyorum onu.

Nerede, ne yapıyor, güvende mi bilmek istiyorum. En azından içimi rahatlatacak bir güvence, tek bir söz belki: Meira buradan uzakta ve iyi, diyecek birileri…

Artık fiziksel dünyada yokum sanki. Ne görüyorum ne de duyuyorum. His, geriye kalan insani tek tepkim. Acıyı hissediyorum yalnızca, onun dışında fani dünyadan elim ayağım kesilmiş. Yaşıyor gibi değil de zaman da akıp gidiyor gibiyim. İnsanın algıları bozulunca böyle oluyormuş demek. Dünyada değilmiş gibi geliyormuş.

Meira, onun fikrine tutunarak akıl sağlığımı koruyorum. İnsana benzeyen bir halim kalmadı, bir canavarı andırıyor olmalıyım ama içimde yeşeren hisler böyle çirkin değil. Dışım kadar çirkin, kabuksu, yanık, pis ve kan içinde değil. Orası çok güzel. İç dünyam, aklım fikrim, hayallerim, umutlarım çok güzel.

Orada Meira yaşıyor ve yaşatıyor çünkü.

”Kimin adamısınız?”

Ne ara yukarıya çıkartılmışım, hiçbir fikrim yok. Bileklerimde kelepçeler ama aklımda yok o zincirler, oraya ulaşamıyor kimsenin pisliği.

Artık neyi yakıyor o mumlar? Anlamıyorum. Bir şey kaldı mı ki orada?

Hücreye geri. Ekmek ve su. Gece yine.

”Kimin adamısınız?”

Polat tekrar tekrar,

”değdi mi?”

diyor kulağımın dibinde.

”Değdi,” diye mırıldanıyorum ama sesim o kadar güçle ve derinden çıkıyor ki anlamıyorum bile.

Mert öte yandan,

”sen önce kendin için endişelen.”

”Meira iyi mi?”

Ailesini öldürmenin şokunu atlatabildi mi? Hayatı boyunca onu takip edecek bir travma bu. İyi olacak mı? Keşke yanında olabilsem, ona her şeyin geçeceğini söyleyebilsem, ona güven verebilsem… Mert, yine de, ona göz kulak oluyordur. Gözüm arkada değil. Mert’e güveniyorum. Ozan’a güveniyorum.

Gece eziyet. Artık eziyet demiyorum buna. Bir rutin. Sabahın geceden, aydınlığın karanlıktan bir farkı yok. Gözlerim açık kapalı, bilmiyorum. Bilmiyorum.

”Delirme faslına girdiğinizi görüyorum.”

O adamın sesini duydum. Anca o an fark ettim yukarıda cezamı çektiğimi. Birden bileklerimde kelepçeler belirdi sanki. Yine dizlerimin üstündeydim. Yara tutmuş, aşınmış dizlerim.

”Birkaç basit itiraf için çektiğiniz eziyetler akıl alır gibi değil,” diye bir şeyler söylüyor. Doğru duyduğumdan bile

emin değilim. Aklım benimle oynuyor da olabilir.

”İtiraf etmek gerekirse,” diyor, ”iradenizi tebrik etmeliyim. Bu mumlar hiç de çocuk oyuncağı değil. Elbette, siz bunu benden iyi biliyorsunuz. Ama buna rağmen direnmeniz beni hayrete düşürüyor.”

Başımı kaldırıp da bakamıyorum. Duyabilsem de bilincim kapalı gibi, tepki veremiyorum. Adamın etrafımda dönmeye başladığını, o ağır adım seslerini duyabiliyorum.

”Şu halinize bakın.” Arkamda duruyor. ”Kemikleriniz görünmeye başlamış. Yakında enfeksiyondan ölmeniz muhtemel. Ateş ve titreme belirtileri de gösteriyorsunuz çoktandır. Sizi iyileştirip eziyet etmeye devam edebilirim ama artık aile sizi ölü istiyor.”

Dizlerimin üzerinde kendi isteğimle duramıyorum, kendimi tamamen bırakmışım, kollarımı kaldıran zincirler tutuyor beni sadece.

”Neredeyse 4 ay oldu ama inadınızı kıramadım,” diyor adam. ”Buna daha ne kadar devam edeceğiz?”

Tepki vermedim.

”Canımı sıkmaya başladınız. İnatçı insanlardan hiç hazzetmem.”

Hep korumaya çalıştığı o resmi tavrında farklılıklar var, sinir olmuş gibi, sesi daha sert çıkıyor.

”Yarından itibaren, gözleriniz de dahil bütün vücudunuzda eriyecek mumlar,” diyerek beni açıkça tehdit ediyor. Sadece sırtın değil, bütün bir vücudun, diyor.

Seni eritip bitireceğim! Yok edeceğim!

Bir tepki vermemi bekledi, bu sefer verdim de:

”Lütfen…”

diye mırıldandım acı içinde ona bakarak, ”lütfen… Lütfen… Lütfen sikimi ye.”

O sabit ifadesini daima korumaya çalışsa da bu sefer kendini tutamadan öfkeyle çattı kaşlarını.

Bu hali aylardır ihtiyacım olan o keyfi verdi bana, birden sırtlan gibi kesik kesik nefeslerle sırıtmaya başladım.

Sert bir yumruğu geçirdi hemen yüzüme. Zincirler beni dizlerimin üzerinde tuttu.

Başım yana yatarken ve öyle de kalırken, gülmeyi bıraktım ama dudaklarımdaki kıvrılma yerini korudu.

”Ezra,”

dedim şimdi ciddi bir tonda. ”Adın bu değil mi? Dua et Ezra, bildiğin bütün tanrılara dua et ki buradan sağ çıkmayayım.”

Geriye çekildi, gömleğinin uçlarını kıvırırken ilk defa yenik düştüğü hırsla, ”madem ağzınızı toplayamıyorum,” dedi, ”ben de tamamen dağıtırım.”

Ve arkadaki adamlara bir şey söylemesiyle beraber adamlar hareketlendi, az sonra da zincirler çözüldü.

Gücüm yok, öne doğru devrilecek oldum ama Ezra beni yakalarımdan kavradı ve yumruğu yapıştırdı. Yana devrildim, istediğini yapsın, kendimi bıraktım.

Ezra ise beni tutarak sırt üstü çevirdi. Acıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Üzerimdeydi, art arda yumruklar atıyor ama attığı işini bilen sert yumruklar yüzümü dağıtsa da asıl canımı sırtımın yere sürtmesi yakıyordu. Ezra da bunun bilincinde elbette, ağırlığını üstüme vermiş, öyle yumrukluyordu suratımı.

İki kolum da iki yanımda, gözlerim kapalı, kan yutuyorum ama yine de ne af dilenirim ne de başka bir şey. Sorun yok, çok istiyorsa öldürsün, aklı varsa öldürsün hatta.

Telefonu çaldı ama.

Kaldırdığı yumruğu havada asılı kaldı.

Kısık, kanlı ve bulanık bir perdenin ardından onu izliyordum. O beni bırakınca başım yana düştü. Yalnızca kesik kesik duymaya başladım her şeyi. Telefondaki kişiyle İbranice bir şeyler konuşmaya başladı. O sıra dakikalarca yerde öylece uzandım.

Az sonra Ezra'nın ayakkabıları girdi görüş açıma. Sesini ise su altındaymış gibi bulanık ve dalgalı duyuyordum:

"Buradan sağ çıkmaktan bahsediyordunuz değil mi?" Güldü. "Ne büyük bir şans."

Hücreye geri götürüldüm, samandan yere bir çöpmüş gibi atıldım. Artık yalnız olduğum zamanlar. Geceye kadar beni yalnız bırakmaları gerekiyor.

Sonunda.

Kulaklarım çınlıyor. Gözlerim kararıyor. Bilincim yitiyor. Ölüyorum sanırım. Vücudumu titretecek kadar bile güç kalmamış içimde, buz kesmeye ve tamamen hareketsizleşmeye başlıyorum.

Nefes alışverişim yavaşlıyor.

Göğsüm hareketsiz.

Buz gibi bir uyuşukluk tıpkı virüs gibi bütün vücuduma usul usul yayılıyor. Karanlık bir çukurdaydım bunca zaman, şimdi o çukurdan da düşüyorum; daha diplere, en derine, en dibe, hiçliğe.

Yitiyorum.

Ve bir ses. Gaipten geldiğine inandığım bir kıpırtı. Gözlerimi açamıyorum ama çevremin az çok farkındayım. Biri kapımı açıyor. İçeriye yürüyor. Bana doğru eğiliyor.

"Sizinle küçük bir yolculuğa çıkacağız,"

diyor Ezra.

"Planlar değişti."

Gizli saklı bir iş bu, diğerleri bilmemeli belli ki.

Kollarımdan tutarak zor da olsa kaldırıyor beni ama artık kendimi ayık tutabilecek bir enerjim yok. Gözlerim kararıyor.

Kararıyor…

"Uygar,"

"Uygar,"

”Meira?”

”Motora bindir beni.”

Karşımda Meira şimdi. O güzel elbiselerinden birinde, güneş gibi gülümsüyor; dokunduğu her yeri aydınlatarak ve hayat vererek.

”Tehlikeli,” diyorum ama bu hevesini mecburen kırıp.

”Kötü bir sürücü müsün?” diyerek sinsi bir çabayla kışkırtıyor beni.

Ne yapmaya çalıştığının bilincinde olarak, ”motor tek başına da tehlikeli,” diye açıklıyorum ona

sakince.

”Kötü bir sürücüsün yani.” Son darbe oluyor benim için. Tuzak olduğunu bildiğim oltaya geliyorum, tabii. Avcı oysa av da olurum

seve seve.

”Pekâlâ,” diyorum yalandan kızarak, ”sen kazandın.”

Meira’yı tutup tek harekette kaldırıyor ve motora bindiriyorum.

Saçlarını, onlara zarar verebilirmişim gibi çekinerek özenle düzeltiyorum, kaskı da başından geçirdikten sonra öne oturuyorum

.

”Kuralı unutma,” diye hatırlatıyorum ona. ”Sıkıca tutunacaksın.”

”Sana sarılmam için bir bahane bu değil mi?” Elini belime dolasa da yaramazlığı elden bırakmıyor.

Ama ”ciddiyim Meira,” diye uyarıyorum onu. ”Sıkı tutun. Beni sakın bırakma.”

Hiçlik.

Birçok algımı çoktan yitirdiğimden var mıyım yok muyum anlayamıyorum artık. Boşlukta, oradan oraya sürükleniyor gibiyim.

Neredeyim?

Sert bir engel beliriyor önce, o tırtıklı soğuk duvarı şakaklarımda hissediyorum. Vücudum bir kenara bırakılmış gibi, oturur vaziyette duvara yaslanmışım öylece.

Başım önüme düşmüş, ellerim iki yanımda.

Gözümün tekini açamıyorum. Yara bere içinde, patlamış ve şişmiş. Tek gözümü de zar zor aralayabiliyorum, onunla, sisli bir perdenin ardından görüyormuş gibi önüme, yani yere bakıyorum.

Karanlık.

Kör mü oldum karanlıkta mıyım yoksa sonunda cehennemi boyladım mı bilmiyorum.

Uzuvlarımı yeniden hareket ettirebilmeye başlayınca zorlanarak da olsa başımı biraz kaldırıyorum. Etrafta ne var görmeye çalışıyorum.

Artık o yerde değilim. Ne üstünde ne de altındaki hücrede. Başka bir yer burası, kesinlikle.

Ama neresi?

Üstte küçük bir pencere olmalı, ay ışığı az çok yansıyor içeriye ve etrafta uçuşan toz parçacıklarını ifşa ediyor.

Yerde, bir çift ayakkabı giriyor görüş açıma.

Garip, buraya, bu karanlığa, pisliğe uymayan bir çift ayakkabı.

Önünde küçük bir kurdelesi var, bir kadın ayakkabısı olduğunu anlayabilmem bu kadar uzun sürüyor işte. Algılarım kapalı, gözlerim biraz açık.

Hareketlendiğimde şıngırdama sesleri duyuyorum. Biraz daha, duvardan ayırıyorum omzumu. Bütün gücümü, bacaklarımın üstünde oturarak, dizlerimin üzerinde durmaya ayırıyorum ve sonunda, sonunda karşımda dikilen çıplak bacakları takip ederek yukarıya çıkıyorum.

Orada, karanlığın ortasında, ay ışığının aydınlattığı suratını gördüğümde duruyor hayat benim için.

”Meira?”

ℒ

Beğenerek destek vermeyi unutmayın ♤

Tiktok hesabı da açtım, kedilimedi adından bana ulaşabilirsiniz

○●

31. Kardan Beyaz

○●

Lütfen paragrafları noktalarla doldurmayın

Not: Bahsi geçen inanç, tarikatin kendi özel dinidir. Ayinleri, inançları, davaları kendilerine özeldir.

Düşüncelerinizi

belirtmeyi

unutmayın

♤

Bölüm Otuz Bir

“Kardan Beyaz.”

Meira Shavit

Caves - CLANN

92 gün önce… (Günümüz)

ℒ

Silah patlama sesi zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor.

Orada, puslu bir perdenin ardında beliren geçmiş, kanlı. Ve o kan benim parmaklarıma bulaşmış.

O silahı tutan benim. Yerdeki cesetler ise benim eserim.

Dakikalarca diz çökmüş bir şekilde, bileklerimde kelepçelerle duruyor ve dolan gözlerimin önüne gelen geçmiş sahnelerini büyük bir dehşetle, bütün bir vücudum kitlenmiş bir halde izliyordum.

Ben öldürmüşüm…

Geçmişte Uygar bakıyor bana, gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum fakat tereddüt etmiyor bile. Silahı elimden alıyor, beni ittirerek yere düşürüyor ve silahı bana doğrultarak beni de bu cinayetin bir kurbanı yapıyor.

Geçmişte defalarca kez gördüğüm, anımsadığım, kabuslarıma giren o sahnenin kötü kahramanı benmişim.

Saniyeler geçmiyor ki polisler akın ediyor içeriye, fenerleri gözlerimi alıyor, hareket edemeyecek kadar donmuşum. Az sonra Uygar'ın kollarını tutuyorlar, onu yüzüstü yere yatırıp kelepçeliyorlar.

O bana bakıyor hâlâ.

"Sorun değil,"

diyor beni sakinleştirmeyi isteyerek.

"Sorun değil."

Nasıl sorun değil?

Neler oluyor?

Neden…

Uygar benim için yalan söylüyor?

Ama herhangi bir cevap alamadan küçük bir yanılsamayla bütün bu geçmiş görüntüler yok oluyor, beni ardında paramparça bırakıp gidiyor.

Şimdi o yerdeyim, karanlık mabette, dizlerimin üzerinde ve bağlanmış bir halde. Sırtımda ve kollarımda 7 adet mumla, gözlerimde yaşlarla, yere bakıyor ve dehşetin her seviyesini tekrar tekrar yaşıyorum.

Neden?

Anlamıyorum, anlayamıyorum, her şey çok karmaşık ve eksik. Neden onları öldürdüm? Neden Uygar oradaydı? Neden benim için suçu üstlendi?

Cinayet.

Ben… yine cinayet işlemişim. Yine birilerini, kendi ellerimle öldürmüşüm. Nasıl insanlar oldukları umurumda değil, ben bir

cellat değilim. Kimsenin yaşamına son verme hakkına sahip değilim. Bunu kabullenemem… Yapamam, yapamıyorum.

Korkunç.

Gözyaşları içindeydim mumları yaktıklarında. Nefes almakta güçlük çekiyor, kafamı kaldıramıyor, ağzımı dahi kapatamadan yaşadığım şoku üzerimden atmaya çalışıyordum.

Ben suçsuzluğumu kanıtlayabilmek için çırpınırken her geçen gün geçmişten gün yüzüne çıkan bu korkunç gerçekleri kaldıramıyordum. Zaten kimliğim yok, ne geçmişim ne geleceğim, hayatım yok; bir de kendime olan inancı kaybedersem ne kalacak elimde? Kim olacağım o zaman?

Uygar… haklı mı çıkacak?

Bunu kaldıramam.

İlk damla kopup da sırtım ile buluştuğu vakit bütün bu düşünceler yerini keskin bir acıya bıraktı. Ani tiz bir çığlıkla içeriyi inletirken, sarsılan bedenim mumları titreştirmiş ve bütün o yağlar sırtımdan aşağıya dökülmüştü.

Anında nefesimi kesen bir acıydı bu, sırtımın derisini yüzdüler ve kopup aldılar sandım benden. Zincirler geriye çekmeye çalıştığım kollarımı tuttu, beni o eziyete hapsetti. Hiç beklediğim gibi değildi acısı, daha önce yaşadığım için dayanabileceğimi düşünmüştüm oysa.

Bu farklı bir mum!

Uygar'ın kullandığı mumlar gibi değil, kesinlikle değil!

Hareket etmemeye, soğukkanlı davranmaya, gücümü toplamaya çalıştım ama yararı yok, tiz çığlıklarla doldurup taşırdım bu yeri. Panikten, böyle olağanüstü bir acı yaşıyor olmanın şaşkınlığından ne yapacağımı bilemedim.

"Durun…"

Nefesim kesildi yeniden, gözyaşlarına boğuldum.

"Ezra bir şey yap!"

Kafamı kaldırmaya, Ezra'yı bulmaya çalıştım ama enseme kenetledikleri mum bu hareketimle beraber tekrardan

döküldüğünde vücudum yay gibi gerildi, kendimi tutamadım bir türlü.

Yakıyor!

Herkes, kenar köşeden sessizce izleyen aile üyeleri, karşımdaki din adamı, üst katlardaki üyeler, herkes müdahale etmeden beni, eziyet görmemi, sırtımın parçalanışını izliyordu.

Kimse yardım etmedi, çığlıklarım, yalvarmalarım, ağlamalarım görmezden gelindi.

Dayanamıyorum…

Aklımı yitirecek gibiydim, dişlerimi sıkıca birbirine batırdım, tırnaklarımı avuç içime saplayacak kadar sertçe yumruklarımı sıktım, gözlerimi kapattım ve insanlık dışı bu eziyet karşısında direnmeye çalıştım.

Geçmişten Uygar'ın,

"sorun değil, sorun değil,"

diye beni yatıştırdığı anlar zihnimde yankılanıyordu. Tutunabileceğim tek dal oydu, hâlâ insan olduğumu bana hatırlatan tek şeydi. O an yalnızdım, ailem olması gereken onlarca insanın arasında sızlanıyor, yanıyor, ağlanıyordum ama yok. Kimse yok. Bir tek zihnimdeki adam. O da tekrar tekrar,

"sorun değil,"

diyor.

"Sorun değil…

Titremelerle kasılıyordu vücudum, tam bir çığlığa dönüşebilecek kadar bile çıkamayan sesim, kesik kesik hıçkırıklarla yükseliyordu boğazımdan. Bu acı döngü içinde çırpınıyordum yalnızca.

Bunları hak etmediğini mi sanıyorsun?

Ediyor olamam! Ben… bunların hiçbirini yapmadım! Ben katil olamam!

Silah sesi tekrar tekrar patlıyor kulaklarımda. Her seferinde benim elimde cinayet silahı. Her seferinde katil benim. Artık

yalnızca Öykü'nün değil, anne babamın da celladıyım.

Başım önüme düşmüş, saçlarım etrafımda, gözyaşlarım ise kopup yerle buluşuyor daha yanaklarıma uğrayamadan.

Kötü insanlardı Meira. Sana kötü davranıyorlardı. Yoksa onları neden öldüresin?

Sadece mum değil, ben de eriyip tükeniyorum sanki. Dakikalar aktıkça, bütün insani sınırlarım zorlandıkça ben de bitiyorum.

Ve Uygar,

"sorun değil, sorun değil,"

diye fısıldıyor kulağımın dibinde. Artık bu, beni rahatlatmaktan ziyade suçluluk duymam için tekrarlanıyor sanki zihnimde.

Kendi seçti. Silahı tutmayı ve suçumu üstlenmeyi kendi seçti.

Ama henüz o kadar gaddar değilim. Bana yaşatılan her şeye rağmen, Uygar'ı benim yüzümden o halde, yere serilmiş halde görüyor olmanın, başının büyük bir belada olmasına rağmen dönüp de hâlâ beni sakinleştirmeyi istemesinin yükünü, kaldıramıyorum.

Belki birkaç saat geçti belki de birkaç ömür, eziyet bütün zaman algımı kaybettirdi bana. Mumlar tamamen eriyene kadar kimse kıpırdamadı ve nihayet bütün bunlar bittiğinde ve ben, halsizlikten baygınlık seviyesinde kendimi bıraktığımda, zincir sesleri duydum yeniden. Etrafımdaki seslerin çoğaldığını, bir kısmının gösteri bittiği için burayı terk ettiğini anladım. Eğlence bitmişti. Ben de bitmiştim.

Önümde diz çöktü Ezra, omuzlarımdan nazikçe tutarak beni destekledi ki bileklerimdeki kelepçeler çözüldüğünde devrilmeyeyim yorgunluktan.

Sırtım, bileklerim, dirseklerim, omuzlarımın üstü, hepsi yanmış. Kaçıncı derece bilmiyordum, bakmaktan korkuyordum. Sadece sessizce, gözyaşları içinde Ezra'nın beni kaldırmasına izin verdim.

Yanık kısımlara dokunmamaya özen göstererek bir kolumdan ve belimden tuttu beni. Dizlerime söz geçirmek çok zor oldu,

bilincimin hâlâ açık olduğuna bile inanamıyordum ama bir şekilde kalktım ayağa. Ezra'nın beni yönlendirmesine izin vererek sisli görüş açımdan doğru düzgün hiçbir şeyi seçemediğim bu lanet yerden beni çıkarmasını istedim. Adımlarım ağır ve yavaştı, Ezra sabırla eşlik etti, yere yığılmayayım diye dikkat etti ve o merdivenleri bir şekilde, yarı kapalı bir bilinçle çıkıp eski odama geçtik.

Az sonra yatağımdaydım, Ezra beni yüz üstü olacak şekilde dikkatle yatırdı. Hemen peşinden bir kadın gelmişti, sesleri duysam da ne söylediklerini anlayamadım ama kafam pencereye dönüktü ve o aradaki komodine sağlık kiti koyduğunu gördüm.

Kadın bir doktordu, çantasından çıkardığı sıvıları, antibiyotik merhemleri, pamukları ve bezleri komodine diziyordu.

Önce yaralayıp sonra da merhem mi sürüyorsunuz?

Sesimi çıkarmasam da hâlâ her şeyi hissediyor ve yorganı sıkıyordum; gözyaşlarımın usulca akmasına izin verdim. Doktor bazı yerlerde kuruyan mum kalıntılarını çıkarmış ve tedavisini yaptıktan sonra merhem sürmüştü. Nihayet gittiğinde Ezra ile yalnız kalabildik.

Ezra, ”nasıl hissediyorsunuz?” diye sorduğunda sessizce yatakta yüzüstü uzanmaya devam ediyordum.

Sadece gözlerim hareket etti, pencerenin orada ayakta dikilmekte olan adama baktığımda tek bir damla gözyaşı yuvarlandı yanağıma doğru.

”Neden?” dedim çatlak, cılız bir sesle. ”Neden bana bunu yapmalarına izin veriyorsun?”

İç çekti. ”Size bunu açıkladım,” dedi sakince. ”Anlattığım hiçbir şey yalan değildi. Siz gücünüzü geri istediniz, ben de bunun için uğraşıyorum. Ailenizle yıldızınızı barıştırabilmek için. Yalnızca biraz acı çekecek, ardından affedileceksiniz.”

Bütün söylediklerini görmezden geçip, ‘biraz’ dediği kısma sırıttım acı acı. Sırtımın halini görmeye yüreği yememişti sanırım.

Ezra da bu imaya, ”Meira hanım, bu ikinci seviye bir mumdu,” diye açıkladı, bu herhangi bir şeyi değiştirebilecekmiş gibi.

”Hem aile üyesisiniz hem de kesinlikle ölümcül bir eziyet olmamalı diye üçüncü seviye mum kullanmıyorlar.”

Teşekkür etmeliydim herhalde.

”Canınızı çok yaktığının farkındayım,” diye devam etti. ”İçinde bazı yakıcı yağlar bulunuyor. Beyaz, sarımtırak ve sarı olarak üç seviyeye ayrılıyor. Sarılaştıkça yakıcılığı artıyor. İz kalacaktır ama en azından tamamen yakacak kadar kötü değiller. İkinci derecede yanıklar oluştururlar yalnızca.”

Sessizliğimi korudum, yastığım ıslanmaya devam etti.

Bu sessizliği ise Ezra düşünceli bir şekilde, ”Uygar bey üçüncü seviyeye 4 aya yakın katlanmıştı oysa,” diyerek böldü.

Bu birden irkilmeme sebep oldu. Gözlerim irileşirken, ”Uygar mı?” dedim hemen. ”O… Ona da mı eziyet ettiniz?”

Bir saniye.

”Sırtındaki o yanık izleri…”

Uygar’ın bütün bu eziyetleri tekrar tekrar, 4 ay boyunca yaşadığını düşünmek, hem de üçüncü seviye bir mumla… Ürperti yayıldı içime, bir garip oldu kalbim. Sırtımdaki ağrıyı bile unuttum ve Uygar’ı düşündüm.

Ezra ise elleri cebinde rahat bir duruşla, ”evet,” dedi. ”Onu öldürecektik aslında ama siz beni aradınız ve aileye karşı gelmemi, gizlice Uygar’ı bu yerden çıkarıp size getirmemi istediniz.”

Ben duyduklarımı hazmetmeye çalışırken de o devam etti: ”Ve ben sizin için casusluk yaptım. Yıllardır hizmet ettiğim aileye ihanet ettim. Bu bile bana güvenmeniz için yeterli bir sebep değil mi? Ben yıllardır size sadığım.”

Kaşlarım şüpheyle çatıldı. ”Neden?” dedim inanamayarak. ”Neden benim için yaptın? Kimim ben sana?”

Gülümsedi. ”Eski bir dost, diyebiliriz şimdilik. Tek istediğim bana güvenmeniz.”

Zoraki, küçümseyen bir sırıtmayla şekillendi dudaklarım. ”Seni tutan üçüncü Meira bile sonradan sana güvenmemiş ve anlaşmaya rağmen kaçmış,” dedim.

”Bu yüzden Uygar’a yakalanıp tekrardan uyutuldunuz,” demekten de çekinmedi. ”Bana güvenmediğiniz için. Burnunuzun dikine gittiğiniz için.”

Ona ters bir bakış atmayı istedim ama halim yoktu.

”Size gücünüzü geri kazandıracağımı söylüyorsam, geri kazandıracağım,” dedi. ”Ben düşmanınız değilim. Aksine, sizin tarafınızda duracak tek adamım. Siz bile sizi desteklemezdiniz oysa. Ben ise size bir köpek kadar sadığım.”

”Sırtıma da anlat bunu,” dedim aksi bir tonda.

”Fedakarlıklar gereklidir. Biraz sabredin.”

Tekrardan sustum, Uygar’ı düşünmeye başladım.

Uygar’ın sırtındaki izleri gördüğüm o ilk geceyi hatırladım. Gemideydik, o yaraları sorduğumda, kimin yaptığını merak ettiğimde bana,

‘senden uzak durmam için ailen yaptı’

demişti.

Uygar bunu söylediğinde,

‘iyi yapmışlar’

diye geçirmiştim oysa içimden…

Uygar benim suçumu üstlendiği için kan davasına karışmış ve ailem tarafından kaçırılarak benim yüzümden 4 ay boyunca eziyete uğramıştı.

Bahsettiği ihanet bu olabilir miydi?

Ama Ezra da benim müdahale ettiğimi, Uygar’ı oradan kaçırttığımı söylüyordu. Benim suçum olmadığı halde Uygar benden nefret edemezdi, geçmişte gördüğüm Uygar bana fazlasıyla bağlıydı ama elbette, 4 aylık bir eziyetten bahsediyoruz.

Ben aileden biri ve bütün bu mirasın varisi olduğum halde bana bile bunları yapabiliyorsa, kim bilir Uygar’a neler yapmışlardır…

Benimki ikinci seviye bir mumdu ve canımdan can aldılar sanki. Üçüncü seviyeyi düşünmek bile istemiyordum.

Birden aklıma takıldı bir kısım. ”Madem suçu Uygar üstlendi, şimdi benim yaptığımı nereden biliyorlar?” dedim. Uygar eziyetlere dayanamayıp itiraf mı etti yoksa?

”İhanetinizin ardından Uygar sizi mahkemeye verdi ve her şeyinizi sizden aldı,” açıklamasıyla bunu yalanladı ama.

Kısacası, Uygar suçu benim için üstlendi, 4 aylık eziyete rağmen beni ifşa da etmedi ama sonrasındaki ihanetimle bütün bunları bana ödetebilmek için yasal yollardan kendini akladı. Ailem de böyle öğrendi gerçeği.

Peki, ”Uygar neden ailemi kendisinin öldürdüğünü söyledi bana?” diye sordum kafa karışıklığıyla. ”Ben uyandıktan sonra yani, neden beni kandırdı?”

Ezra omuz silkti fikirsizce. ”Ben aranızdaki meseleleri yalnızca üçüncü Meira’nın anlattığı kadarıyla biliyorum. Onun da bu konuda bir fikri yoktu. Yani, bana geldiğinde yoktu. Sonrasında neler öğrendi bilemem. Tekrardan yakalandıktan sonra bütün iletişimimiz kesildi.”

Ben kara düşüncelere dalmışken de ekledi: ”Ama Uygar bey her şeyi bir sebep için yapıyor, hiçbir hareketi öylesine değil. Elbet, bunun da bir sebebi vardır. Kim bilir?”

ℒ

Uykuya dalar ve sırtımın acısını unuturum en azından diyordum ama saatler geçtiği halde bir türlü acıdan uyuyamamış, öylece uzanıp durmuş, karanlıktan seçilebildiği kadarıyla odayı boş gözlerle izleyip durmuştum.

Her seferinde kitaplığın yanında duvara asılı o altından şamdanlığa dalıyordu gözlerim. Hayat ağacına benzeyen Menora ve etrafında dolanan kara yılan ürperti salıyordu içime.

Dalları takip edersen göğe, tanrıya, ışığa erersin.

Kökleri takip edersen, yeraltında tanrıyı taklit edersin.

Ağaca, yalnızca bilgiye erişenler ulaşabilir ve o bilgiyle, isterse göğe erer, isterse yeraltı dedikleri dünyada tanrıyı taklit eder.

Tanrıyı taklit etmekten kastı ne?

Daha da önemlisi, ben bunu nereden duydum? Neden içime işlemiş kadar tanıdık geliyor bana? Sadece geçmişte duyduğum bir söz olmasından bahsetmiyorum, içimde bir şeyleri kırpıştıracak kadar yeri var sanki bende. Bana ait bir uzuv gibi, bir yapboz parçası gibi oturuyor sanki benliğime, kenetleniyor zihnimdeki puslu labirente.

Yılan dallara doğru, yedi uca doğru kıvrılarak uzanıyor. Göğe ermeye çalışıyor. O halde bilgiyi, ışığa ermek için kullanıyor. Erdem için.

Kendi halimde hem fiziksel hem de zihinsel ıstıraplar içerisinde boğuşurken akşam sekize doğru kapım çalındı.

Ezra'ydı gelen, "akşam yemeği için lütfen hazırlanın," diye haber verdi bana.

Yüzüne bile bakmadan, "istemiyorum," dedim.

"Yemekler beraber yenir," dedi resmi tavrını bozmadan. "Bu bir zorunluluktur."

Hizmetçiler arkasında hazır olda bekliyordu. Elbette, itiraz edersem beni zorla giyindireceklerdi.

Alçaklar.

"Tamam," diye kabullendim mecbur. "Defolun."

Hizmetçiler benim için bir elbise bıraktı. Yine sırt dekoltesi tamamen açık, uzun ve uçuş uçuş bir elbiseydi fakat öteki gibi iç göstermiyordu; normaldi ve bu sefer siyahtı. Simsiyah.

Elbiseyi zar zor giydim, sırtım açıkta olduğu ve yanıklar bir yere temas etmediği için rahatladım. Ağır adımlarla, neredeyse kambur bir şekilde zorlanarak da olsa odadan çıktım.

Ezra beni kapıda bekliyordu. "Koluma girebilirsiniz," diye önerdi kolunu uzatarak ve ekledi: "Destek için."

Ona yorgun ve ters bir bakış attım "siktir git," derken ve bir kaplumbağa kadar yavaş adımlarla onu geçtim.

Peşimden gelse de o duraksayışı sezdim. "Sizde pek alışık olduğum bir dil değil bu."

"Alış," dedim soğuk bir tavırla. "Bolca duyacaksın çünkü."

İnadıma yardım almadan indim o merdivenleri. Hemen yanımda Ezra ve peşimizden de kuyruk gibi gezen 3 hizmetliyle beraber bir alt kattaki arka tarafta kalan yemek salonuna indik.

Devasa bir avizeyle aydınlanan ve kuş sütünün bile eksik olmadığı uzun masanın etrafında bütün aileye üyeleri oturuyordu şimdi.

Şurayı benzin döküp yaksam dünyayı koca bir pislikten kurtarırım,

düşünceleriyle ve Ezra'nın yönlendirmeleriyle masaya yaklaştım.

Masanın üç yerine de sırasıyla şamdanlık koymuşlardı, bunlar normal mumlardı ama bunu bilmek yeterli değildi; anında bütün vücudum mum havuzuna yatırılmış gibi bir hissiyatla tüylerim diken diken kesildi. Hatta otururken de az kalsın etrafı dağıtacak bir karmaşayla düşecek gibi de oldum ama Ezra son anda yakaladı beni.

Mumlara bakmaktan kaçınarak çevredeki yüzleri, beni içeriye girdiğimden beri o nursuz suratlarıyla izleyen aile üyelerini tek tek inceledim.

Büyükanne, o buruşuk, esmer suratıyla ve dudağının üzerindeki kocaman beniyle masanın başında oturuyordu. Diğer başta ise amcam olduğunu söyledikleri adam, Benjamin'in erkek kardeşi. Yanında karısı, kuzenlerim, eşi olmayan başka bir halam.

Ezra ise ayakta, iki adım kadar geride duruyor, ellerini arkasında birleştirmiş bekliyordu.

Korku filmi gibiydi bütün bunlar; bu aile, yüzlerinden düşen bin parça, o sessiz bekleyişleri… Gerici bir fon müziği bile duyduğuma yemin edebilirdim. Bütün bunlara rağmen korkmadığımı, kimseden çekinmediğimi göstermeliydim; tepkisizliğimi korudum ben de.

Sonunda büyükanne bana bakarak Ezra'ya bir şeyler söyledi. Ezra da "bu 5 yıl boyunca ne yaptığınızı soruyor," diye çevirdi kısaca.

Huysuz bir bakış attım moruğa. "Sana ne?"

Ezra hemen, ”Meira hanım,” diye uyardı beni, ”rica ediyorum büyükannenizle nasıl konuştuğunuza-”

”Kes sesini,” diye ona da sıçradı asabiyetim.

Ezra iç çekti ve İbranice bir şeyler söyledi. Kendisi benim adıma düzgün bir cevap vermiş olmalıydı. Herkes merakla cevabımın tercümesini dinledikten sonra da babaanne tekrardan konuştu:

Ezra da ”Uygar beyin sizi neden yanında tuttuğunu ve sizi neden ölü gösterdiğini soruyor?” diye bana yöneltti. ”Ölü sanıldığınız için birkaç yıl boyunca ailenin varlığı verasette de geçtiği üzere hayır kurumuna ve tarikat liderlerine verilmişti.”

Çok sevinmiş olmalılardı o halde ölmediğime. Sadece nefes aldığımın bilgisi bile bütün bu mal varlığını geri kazanmalarına yetmiş.

Babam böyle bir yetkinliği elime verirken ne düşünüyordu?

Beni eziyet edip durdukları bir döngüde ellerinde kukla gibi tutmayacaklarının garantisini, Ezra gibi ailenin bir çalışanı nasıl sağlayabiliyordu?

Masada oturacak kadar bile aileye dahil değildi, yalnızca bir çalışan, bir suikastçıydı; aileme ihanet edip gizlice benim için casusluk yapması da hiçbir şey ifade etmezdi. Bana güven bile veremiyordu.

”Meira hanım?” diye kendini hatırlattı bana Ezra. Dalıp gitmişim. ”Soruya cevap vermediniz.”

”Sadece yemek yiyip gitmek istiyorum,” diye geçiştirdim ama herkesin rahat vermeyen dik bakışları üzerimdeydi. Aldığım çatalı yerine geri bıraktım sıkıntıyla.

O esmer kız tam da karşımdaydı; evde, yemek masasında bile gözlükle oturan garip kuzen, bana bakarak küçümsemeyle sırıtıyordu. Bir şeyler söyledi yanında oturan çocuğa, o da sırıtmaya başladı. Ne dediklerini anlamasam da beni dalga konusu yapıp eğlendiklerini anlamıştım elbette.

”Şu kız,” dedim.

”Chaya hanım,” diye düzeltti Ezra beni hemen. Tıpkı büyükannedeki gibi siyah bir beni vardı dudağının üstünde.

”Ve şu dişlek,”

Ezra kibarca öksürdü. ”Yosef bey.”

”Onlara çifte intihar etmelerini söyle.”

Söylemedi elbette. Ben de onları boş verip çatal bıçağı yeniden aldım elime. Sinir stresten iştahım kalmasa da yemezsem beni bu masadan kaldırmayacaklarını bildiğimden tabağımı eşeledim biraz, bir şeyler tıktım ağzıma ama hemen Ezra’nın uyarısıyla karşılaştım:

”Meira hanım, duayı bekleyin lütfen. Aile birlikte başlar ve birlikte bitirir.”

Can sıkıntısıyla yanaklarımı şişirdim ve kesinlikle yemeğime zehir katamadığı için birazdan kahrından bayılacak olan büyücü sıfatlı halamın, bölüm sonu canavarı nursuz babaannemin ve Şeyh Said’ten hallice maymun sıfatıyla amcamın beni ayıplayan, sert bakışlarla izlemelerine karşılık verdim.

Büyükanne sabırla soluyup yine bir şeyler zırvalamaya başladı. Bu sözü daha önce duymuştum. Hem anılarımda hem de sanrılarımda. Hiç İbranice bilmesem bile bunun, o sürekli duyduğum söz olduğunu hemen anladım.

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur.”

Kısa bir dua benzeri sözlerin ardından söyledi bunu, ailedeki bütün üyeler de sadece bu kısmı tekrarladı.

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur.”

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur.”

Onları izledim tepki vermeden. İnanç zırvalığıyla yıkanmıştı beyinleri tamamen, bir robot gibi aynı şeyleri, belki anlamını dahi bilmeden tekrarlıyorlardı. Sırf inanç uğruna çıkardıkları yaygaraya, döktükleri kana bakın. Tarihin tekerrür etmediği bir an var mı?

Herkes söyledikten sonra gözler bana döndü. ”Ne var?” karşılığı verdim onlara huzursuzlanarak.

”Sizin de söylemeniz gerekiyor,” diye açıkladı Ezra da.

”O saçmalığı söylemeyeceğim.”

”Aile kendi özel inancına çok bağlıdır. Büyük bir saygısızlık bu. Lütfen tekrarlayın.”

”Hayır,”

”Meira hanım-”

Birden masaya inen beklenmedik yumrukla beraber irkilerek yerimde sıçradım. Masanın ta diğer tarafındaki amca öfkeyle yumruğunu masaya indirmiş ve o fırıl fırıl dönen şeytani bakışları benim üzerimdeyken Ezra’ya bir şeyler söylemişti.

”Hemen şimdi tekrar etmenizi istiyor,” diye tercüme etti bana.

Çocukken de bana bu zorbalığı yapıyorlardı demek. Anılarımda gördüğüm o baskılar, kafama rulo kağıtla vuran din adamı, bütün o hakaretler… Beni benden almak için, beni de kendileri gibi zırvalıklarla çalışan bir robot yapabilmek ve beynimi yıkayıp düşünme yetisini dahi benden çalmak için yaptıkları onca kötülük tekrar tekrar oynuyordu zihnimde.

”Söylemeyeceğim,” dedim kararlı bir şekilde. ”Yeterince eziyet ettiniz bana. Ben sizin kuklanız değilim. Hepiniz geberin.”

Amca ayağa kalktı birden. ”Ne yapacaksın?” diye sordum ona anlamadığını bilsem de. ”Bana bir şey olursa bu malikaneyi diklemesine götünüze sokarlar. Otur oturduğun yere.”

Hemen masada bir karmaşa yaşandı, herkes bir ağızdan konuşmaya, kafamı iyice karıştırmaya başladı. Ezra’nın ricasını işittim tekrardan ama hiç kaale almadım.

O sırada tam da karşımda oturan kız kuzenim telefonunu çıkardı, bir şeyler yazdı ve ekranı bana çevirdi. Orada, bir marifetmiş gibi,

”kızarmış Alman domuzu,”

yazıyordu.

Hiç düşünmedim bile, kadehi aldığım gibi kafasına fırlattım. Cam bardak çenesine çarpıp kırılırken ve etraf birden hararetlenirken ben çoktan oturduğum yerden kalkmış, dizimi masaya atarak masanın üstüne çıkmış ve oradan karşıya, Chaya dedikleri kaltağa atlamıştım.

Çok ani gelişti her şey, masadaki çanak çömleği de kırmış, yemek içecekleri dökmüş ve bir anda her yeri birbirine katmıştım.

Ama en azından kimse beni tutamadan Chaya'ya atlamayı başarabilmiş ve saçlarına parmaklarımı kenetlemiştim. Benim bu ani saldırıma karşı dengesini de koruyamamıştı, o daha neye uğradığını anlayamadan sandalyeyle beraber ikimiz de yere düştük.

Onun üstünde oturuyordum, etrafta gürültü koparken ve kollarımda eller hissederken birkaç yumrukla Chaya'nın yüzünü bir sağa bir sola savuracak kadar vaktim oldu en azından.

Chaya'nın siyah güneş gözlükleri de çıkmıştı, yumruk attığımda değil de gözlükleri çıktığında çığlık attığını duydum. Gözlerini hemen kapatmadan önce onları birkaç saniyeliğine görebildim anca. Gözbebekleri olması gerektiği yerde değildi, açık, griye kaçan hastalıklı bir rengi vardı ve şaşıydı.

Yosef dedikleri kuzenim de birden yanık bileğimden tutarak beni Chaya'dan ayırmaya ve ayağa kaldırmaya yeltendi.

Tam yanık yerden kavradı.

Düşünmeden dönüp ona da sert bir tokat attım. Belki sinirden gözüm döndüğü için canım yanmıyordu, bilmiyorum, ama Yosef sert tokadı yiyince aniden bileğimi bıraktı.

Fakat bu sefer arkamdan yaklaşan biri kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve yanık yerlere dokunmamaya özen göstererek birden beni Chaya'nın üstünden aldı.

"Al sana bir Alman domuzu yumruğu, ırkçı fahişe," diyordum Chaya'dan uzaklaştırılırken.

Ezra beni zapt edemeyince aileden özürler dilediğini söyleyerek beni yemek salonunda çıkarmak üzere hareketlendi. Onlardan benim adıma özür dilediğini anlayınca elimi kolumu geriye atarak onun da saçlarına yapışmaya çalıştım hırsla.

Özürmüş…

"Bana benzin getir!"

diye bağrışım bütün koridor boyunca yankılanıyordu. ”Benzin getir dedim! Yakacağım bu yeri! Getirsene! Hani köpek gibi sadıktın bana?

Hadisene kuçu kuçu!”

Ezra onca direnişime, havada bacaklarımı savurarak, elini kolunu ısırarak ve saçlarını çekiştirerek ondan kurtulmaya çalışmama rağmen beni zorla odama geri çıkarttı. Sabrının sınırlarında olduğumu hissediyordum. Beni resmen yatağa kadar götürüp yüzüstü bir şekilde attı ve geri çekildi.

”Yeter!”

dedi ardından kapıyı kapatırken. Saçlarım dağılmıştı, kollarımdan destek alarak yatakta doğruldum ve arkaya doğru Ezra’ya baktım.

”Ne yaptığınızın farkında mısınız?” diyordu sabırla. ”Ben sizi buraya ailenize kendinizi affettirmeniz için getirdim! Eğer böyle davranırsanız nasıl ailenin başına geçeceksiniz?”

Alayla baktım ona. ”Bunlar beni affeder mi sence? Öylece ailenin başına geçmeme izin verirler mi sanıyorsun?”

”Size söyledim!” diye çıkıştı birden, sesi ilk defa bu kadar yüksek geliyordu ve kaba, derin bir tınısı vardı. ”Ailenin kuralları var, herkes de o kurallara uyar dedim! Eğer dediklerimi yaparsanız kurallara uymaktan ve size izin vermekten başka çareleri yok! Şu an ailede

‘günahkar’

konumundasınız diye size dillerini uzatabiliyorlar. Bu ‘günahkarlıktan’ sıyrılmanın tek yolu da tövbe etmek, cezanızı çekmek, kurallara uymak. Anlamıyor musunuz hâlâ daha?”

Sinir bozukluğuyla nefesimi üfledim ve önüme gelen saç tutamlarını havalandırdım. Üçüncü Meira yüzünden bu hallerdeydim resmen…

Kendime bunu yaptığıma inanamıyorum.

Bir seçimin de doğru olsa şaşarım Meira.

Son şans, ”bana Alman domuzu dedi,” itirazında bulundum. Bu neyi değiştirecekse.

”Chaya hanım kışkırtmayı sever,” diye kabul etti o da. ”Onu dinlemeyin.”

Nasıl dinlemeyeyim mesela? Bütün bir hayatımı bana zindan eden bu manyakları nasıl umursamayayım da bana istediklerini söylemelerine, beni oradan oraya sürüklemelerine ve eziyet etmelerine izin vereyim?

Nasıl kurtulacağım ben bu insanların elinden?

Uygar belki beni buradan kurtarabilir ama bu sefer de o canıma okur. Hâlâ Mert’in yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum, yaşadığı ihtimalde bile çok çekeceğim kesinken öldüğü ihtimalini düşünmek bile istemiyorum…

Ama yine de onun verdiği güveni daha şimdiden arıyorum.

ℒ

Uyumak zor oldu. Hem stresten hem de dün o iki kuzeni birbirine vura vura tokatlarken iyice tahriş olan yanıklardan ötürü pek uyuyamadım. Bütün gece pencereyi, içeriye taşınan ay ışığının soluk mavisinin kitaplığa, şamdanlığa, şamdanlığa dolanan kara yılana, onun açık ağzına, dişlerine, sivri diline ve boy aynasına vurmasını izledim.

Sabah yedi gibi kapımdaydı hizmetliler, kahvaltı için çağrılıyordum. Yine sırtı açık siyah bir elbise getirttiler bana. İstemeye istemeye giyindim, boy aynasında kendimi izlerken sinir krizi geçirmemek için zor durdum ve saçlarımı bastırmaya çalıştığım bir öfkeyle, hırsla taradım.

Kapıda beni Ezra karşıladı. Yine aynı yemek salonuna indik, bütün aile toplanmış, sessizce bizi bekliyordu.

Dün tokatladığım o kadın, suratsız bir ifadeyle beni izliyordu. Yine siyah güneş gözlükleriyle elbette.

”Şu Çay mıdır nedir,” dedim ben de Ezra’ya, ”gözlerinde ne sorunu var?”

”Chaya,” diye düzeltti beni. Hemen

‘çok da sikimdeydi’

adlı listeme ekledim isminin doğru yazılışını. ”Gözleri ışığa oldukça hassas ve doğuştan yüzde yetmiş kör.”

Yine beni masanın ortalarında Chaya'nın karşısına oturttular. Kuzenler ortada, anne babaları yanlarda ve aile büyükleri de -ki bunlar babaannem ve amcam oluyor- masanın iki ayrı ucunda oturuyordu. Düzen böyleydi.

Bu sefer bana soru sorulmadı, babaanne yine İbranice bir şeyler söyledi ve ardından herkes

'Tanrı yalnızca bizimle'

konuşur diye tekrarladı.

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

Ve yemeye başladılar. İlginç, bu sefer o zırvalığı tekrarlamamı istemediler. Kabullendiler tabii beni eğitemeyeceklerini. Artık o küçük kız olmadığımı anladılar. Bir vurana bin vururum, kimmiş bana zincir takan?

Tabii, yine de güven vermiyordu hiçbiri. Özellikle de amcam olacak o adam. Benjamin'in öz kardeşi. Herkesten çok onun düşmanlığını sezebiliyordum. Korkunç bir herifti, iri yarı, sakallı, pörtlek gözlü bir canavar gibiydi; karısı da ondan hallice. Gözlerine çektikleri sürmeler o insani olamayacak azgın bakışlarını iyice ortaya çıkardığından hepsi ürkütüyordu beni.

Bunlar nasıl bir aile?

Masada kimse kimseyi çekemiyor gibiydi sanki; sadece o iki kuzen, Yosef ve Chaya arada konuşuyorlar, bir tek onlar birbirlerini çekebiliyor gibi görünüyorlardı. Onlar dışında herkesin suratı asık, çirkin ve huysuz.

Kahvaltıdan sonra odaya çıkmak istemedim, o gotik loş in içimi daraltıyordu. Bu yüzden Ezra'yı geride bırakıp bahçeye doğru açılan koridorda yürümeye başladım.

Elbette, Ezra da arkamdan geliyordu. "Rahat bırak beni," dedim can sıkıntısıyla. "Bir yere kaçabileceğim yok zaten."

Birkaç adımda yetişti bana. "Size eşlik etmeme izin verin."

Giriş kısmındaki o geniş sus havuzuna gelmiştik. Etrafıma bakındım. Kapıdaki korumalara, aceleyle işlere koşuşturan hizmetçilere, emirler yağdıran kahyalara baktım. Ön cephe, bu peyzaj fazla kalabalık görünmüştü gözüme.

Ve ”bahçe dediğin yere götür beni,” diyerek Ezra’yı en azından rehber olarak kullanmaya karar verdim. Bu yerde tek başıma kaybolabilirdim.

”Elbette. Beni takip edin lütfen.”

Bahçe dedikleri yer, arka cephede ayrı bir kanattaydı ve dışarıya açılmıyor, devasa bir sera gibi camları kubbe şeklinde tepede birleşerek bizi dış dünyadan ayrı tutuyordu. İki tarafta da yükselen çeşitli türlerde ağaçlar, çalılar çimenler, şırıl şırıl akan, heykellerle bütünleşmiş, yosunlaşmış çeşmeler, çardaklar… Kapalı bir alanda minyatür bir orman gibiydi burası, gökyüzünden ayrı olsa dahi ferahtı. Daha içeriye adımımı atar atmaz temiz havayı ciğerlerime doldurduğumda hissettim bu canlılığını.

Çılgınlıktı! Sığ bir dere üstünde taşlardan sakin bir patikası vardı. Orayı takip ettik.

”Benjamin bey siz daha küçükken burayı sizin için yaptırdı,” diye açıklıyordu Ezra da bana. ”Meira ismi hayat verir, tanrının ve yeniden doğuşun ışığıdır, aydınlanmadır. Bunun için bizzat sizden ilham alarak sizin için çölde hayat yeşertmek istedi kendisi.”

Kendi elleriyle mahvettiği kızından mı ilham almış? Niye o hayatı benim içimde de yeşertmemiş acaba…

İleride yerde toprağın altından yapraklarını uzatmış, neredeyse bir lotus çiçeğine benzeyen ilginç bir bitki vardı. İç kısmında gözleri andıran kırmızı onlarca noktasıyla gerçek olamayacak kadar mistik göründü gözüme.

”Yeraltı orkidesi,” dedi Ezra. ”Çöle ait son bitki bile değil aslında ama babanız bu hayatın olmadığı yerde sizin için çiçek bile açtırdı.”

Önünde diz çöküp bu küçük çiçeği incelemeye başladım. Gözleri yüzünden bir nara da benziyordu şimdi bu bitki. Sanki

ortasına elime sokarsam kapabilecekti. Biraz da ürkünçtü doğrusu.

”Bu dünyaya ait değil gibi duruyor değil mi?” dedi Ezra, bir adım kadar gerimde ayakta dikiliyordu. ”Yeraltında yeşeren tek çiçek. Normal köklere sahip değiller. Mantarlarla simbiyotik bir ortaklıkları ve mikorizal bir beslenme düzenleri var; bu şekilde yaşayabiliyorlar anca.”

Ortasındaki kırmızı gözlere dokunmak istedim ama çiçeğe zarar vermekten korktum.

Bunun yerine düşünceli bir şekilde, ”orkidelerin soğana benzeyen çirkin kökleri olduğunu duymuştum,” diye mırıldandım, Uygar’ın bana söylediklerini hatırlayarak.

Soğana benzeyen çirkin kökleri onun ikiyüzlü, günahkar, karanlık tarafının sembolüydü, hatırladığım ve bana etiketledikleri kadarıyla.

Ama Ezra, ”yeraltı orkideleri için bu geçerli olamaz,” diyerek böldü bu düşüncelerimi. ”Mikorizal ağ diye bir terim duymuş muydunuz?”

”Hayır.”

”Mantarların hifleri ağlar gibi yeraltında yayılır, bitkilerin köklerini birbirine bağlar ve aralarında birçok alışverişe olanak sağlar. Kısacası, dünyadaki neredeyse bütün kara bitkileri mantarların bu hifleri sayesinde iletişim halindedir. Birbirine bağlıdır.”

Ezra da dizlerini kırıp yanımda eğildi. ”Yeraltı orkideleri de bunun bir parçası,” diye devam ettirdi. ”Yaşamak için ihtiyacı olan besini direkt topraktan alamıyor ama mantarlarla bir tür ilişki kuruyor. Bütün hayati nefesini mantarlardan alıyor. Bu kusursuz düzenin bir parçası. Biraz da metafor ama bütün dünyayı soluyan bir bitki kendisi. Her yerde ve aynı anda.”

Bütün dünyayı soluyan bir bitki… Her yerde ve aynı anda.

”Bana kalırsa yeraltı orkidelerini güzel yapan şey yaprakları değil,” dedi. ”Kökleri. Hifler yordamıyla bütün dünyayı soluyan kökleri onu çekici yapan şey. Yaprakları güzel olan birçok çiçek var, her renkte ve şekilde, olabildiğince de görkemliler. Onların da kökleri hiflere bağlanıyor olabilir ama

bütün bir yaşamı bu döngüye bağlı değil. Yeraltı orkidelerinin ise öyle.”

Omuz silkip ”pek romantik gelmedi kulağa,” diye itiraf ettim. ”Daha çok yaşayabilmek için mantarlara bağlı bir zavallı gibi.”

”Dostluk, derdim buna,” diye düzeltti beni. ”Mantarlar yeraltı orkidelerinin yaşamını destekliyor ve dünyayı saran yaşam ağlarının bir parçası yapıyor.”

Orkidelere baktım yeniden.

Her yerde aynı anda soluyan bir bitki.

Bütün dünyayı tanıyor, duyuyor, seziyor; sanki o kırmızı gözleri gerçekten de görüyor. Belki fazla felsefik ve metaforlar da fazla romantik ama yine de etkilenmemek mümkün değil.

Hele ki babamın benim için böyle bir şey yaptığını, çölde böyle bir bitkiyi açtırdığını öğrenmek garip bir histi. Bu adam beni seviyor mu yoksa benden nefret mi ediyor anlayamıyordum bir türlü fakat son yaşananlardan sonra, onların katili olduğumu öğrendikten sonra onlara karşı yumuşamamak ve empati duymaya başlamamak elimde değildi.

Derin düşünceleri bir kenara bırakıp doğruldum. Patika boyunca yürümeye devam ettiğimde Ezra da peşime takıldı.

”Uygar ne halde?” diye sormadan edemedim.

”Onu yanlış yönlendirmeme rağmen yine de İsrail’e tedbir amaçlı birilerini göndermiş,” diyerek heyecanlandırdı bir anlığına beni ama ”elleri boş dönecekler elbette.”

”Uygar beni bulur,” dedim emin bir şekilde. ”Bunların cezasını da size keser.”

Ezra istifini bozmadı. ”Sanmıyorum. Daha önce burada olduğu halde basitçe bulabileceği bir yer değil. İstihbaratı burada geçersiz. Başkalarının topraklarında ne kadar savaşabilir?”

Sessizleştiğim vakit, ”hem, onun sizi bulmasını istiyor musunuz gerçekten de?” diye araya girdi yine. ”Size tekrar tekrar bu eziyeti çektireceğini bile bile. Sizi uyutacak, hafızanızı silecek.”

Düşünmeden edemedim. Bu uyutulma işini yani.

Uygar, beni benden korumaya çalışıyor olabilir mi?

”Ben neyi istediğimi bilmiyorum artık,” dedim az sonra dürüstçe. ”Hem her şeyi öğrenmek istiyorum hem de artık korkuyorum.”

Bu sefer Ezra sessizleşti. Yürürken yan profilini seyrettim. İfadesiz ama düşünceli görünen bir sıfatla daima önüne bakarak yürüyordu.

”Sence,” dedim, ”öğrenmeli miyim?”

Ezra ise düşünceli göründü. Kelimelerini özenle seçerek, ”hafıza ilginç bir olgu,” dedi. ”Her bilgiyi ve anıyı beynin aynı bölümünde depolamazsınız. Olumsuz duygusal tecrübelerinizle daha çok içli dışlı olan anıları hatırlamamaya ya da eksik hatırlamaya, hatta bazı durumlarda tamamen farklı hatırlamaya meyillisinizdir. Bu, beynin travmaya karşı bir savunma mekanizmasıdır.”

Onu dinliyordum dalgın bir şekilde.

”Bu yüzden,” dedi, ”ailenizi bizzat öldürmüş olmanız sizin için büyük bir şok ve travma olduğundan, ilaçlardan bağımsız olarak da beyin bunu hatırlamamayı seçti. Sizi de kurban konumuna koyabileceği ve suçluluk duygusundan aklayabileceği sinsi bir oyun oynamalıydı. Anca böyle akıl sağlığınızı koruyabilirsiniz çünkü. Baş edebilmeniz için bazen unutmanız gerekebilir.”

Bana doğru baktı. ”Bu nedenle geçmişi öğrenme konusunda acele etmemelisiniz,” diye sonuca bağladı. ”Hiç düşünmediğiniz kadar size zarar verebilir. Hatta, vereceğini biliyorum. Aynı kişi olmayacaksınız.”

Sıkıntıyla iç çektiğimde ”bırakın yeterince hırpalanmış zihniniz kendi yolunu bulsun,” dedi. ”Acele etmeyin.”

Söylemesi kolay tabii.

Aksi düşüncelere dalacağım vakit de, ”belki ilk Meira’nın her şeyi öğrendikten sonra kendini öldürmeye çalışması yeterli bir motivasyon olur sizin için,” diye ekledi Ezra.

Gözlerim büyüdü birden. Derhal aklıma uyandığım ilk günlerde Uygar'ın hep plastik çatal bıçaklar kullanması geldi. Kendimi öldürmeyi denediğim için mi alınmıştı o tedbirler?

Anlamıyorum…

Ben bu kadar kötü ne yapmış olabilirim? Alt tarafı 18 yaşında genç bir kızken yapmış olduğum hata yüzünden kendimi bile öldürmeyi isteyecek kadar kötü bir duruma düştüğüm gerçeği dehşete düşürmüştü beni.

"Ben asla kendimi öldürmeye çalışmam," dedim hemen emin bir şekilde. "Aksine, her şeye rağmen yaşamak istiyorum."

"Olabilir," diye kabul etti. "İnsanların karakterleri tecrübelerine bağlıdır. Nasıl büyütüldüğü, neleri sevdiği, nerelerde gezdiğidir. Yaşadıkları ve yaşamadıklarıdır. Hayat tecrübelerinize göre aynı hafızayı tekrar tekrar geri kazandığınızda bile aynı insan olmuyorsunuz. Aynı yollardan aynı fikir ve acılardan geçmiyorsunuz çünkü."

Bu doğru. 4 Meira da birbirinden apayrı insanlar gerçekten de.

"Siz bile kendinizle çelişiyorsunuz," dedi. "Geçmişteki kendinizi dinlemiyorsunuz. İkinci Meira sakin bir hayat için Khalil'e gitmek isterken üçüncü Meira bunu umursamadı bile. Güç ve intikam istedi. Kendisini bile dinlemedi. Yani, evet, belki diğerleri kadar kötü etkilenmeyeceksinizdir. Belki çok daha farklı bir yol seçeceksinizdir. Kim bilir?"

ℒ

Akşam odamda, pencerenin kenarındaki koltukta oturmakta ve kararmakta olan dışarıyı izlemekteydim kapımı ansızın açtıklarında.

Yine o sırık kahya ve üç kadın hizmetli. Onlara ters bir bakış attım, "ne var?" dedim fakat kadının yatağa bıraktığı beyaz elbiseyi görmemle beraber yerimden korkuyla sıçradım.

"Niye yine o elbiseyi getirdiniz?" dedim paniğe kapılmamak için çabalarken ve onlardan uzak durmaya çalışırken.

Bir şey söylemediler ama elbiseyi giymemi istediklerini biliyordum. Gözlerim iyice açılmış, kalp atışlarım, sırtımın

kendini tekrardan hissettirmesiyle beraber hızlanmaya başlamıştı.

”Bir kerelik değil miydi o eziyet?” diye sordum, hiçbir fikirleri yoktu ne söylediğime dair. İtiraz ettiğimi düşündüler belki de, üç kadın da birden kollarımdan tuttu beni.

”Dur!”

diye çığlık attım panikle, kadınlara direnmeye çalıştım ama yanıklara denk gelen parmakları ömrümden ömür aldı.

”Çekin ellerinizi üstümden! Bırakın beni!”

Fakat ne yaparsam yapayım direnemedim. Kahya arkasını dönerken kadınlar beni soymaya başladılar. Hiç de kibar değillerdi bunu yaparlarken, hınçlarını da bir güzel çıkarıyorlar, beni hırpalıyorlardı resmen.

Onca direnişe, çığlık ve küfürlere rağmen o elbiseyi yeniden giydirdiler bana ve dışarıya doğru sürüklediler beni peşlerinden.

Daha ne olduğunu anlayamadan aynı karanlık koridorlardan götürülmüş, aynı kanada geçmiş ve yine aynı kapıdan içeriye girmiştik. Tıpkı ilk seferi gibiydi her şey. Aynı ortam, aynı şamdanlıklar, kenarlarda aynı aile üyeleri ve üst katlarda da meraklı, sessiz silüetler…

Herkes siyahlar içerisinde. Burunlarına çektikleri kumaş parçalarından ötürü yalnızca gözleri görünüyor.

”Ezra!”

diye bağırdım merkezdeki aynı platforma sürüklenirken. ”Buna izin veremezsin! Kaç defa daha bunu yapacaklar bana! Ezra!”

Sessizdi herkes.

Aynı merkezde diz çöktürdüler bana. Aynı kelepçeleri takıp kollarımı havaya kaldırdılar. Aynı klipsleri 7 yere geçirdiler arkamdan ve mumları bir bir yerleştirdiler. O yaşlı adamın direktifiyle de hepsini yaktılar.

Gözlerim dolmaya başladı hemen, daha mum eriyip tenime değmeden tekrar tekrar yanmış gibi bütün vücudumun acıyla

gerildiğini hissettim.

Siyahlar içerisinde yaşlı adamın küçük sinsi gözleri beni takip ediyordu.

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur,”

dedi İbranice. Ezra da ”tekrarlayın,” diye buyurdu.

Büyük bir nefret ve hırsla dolmuştu içim:

”Siktir git!”

dedim bunun yerine.

Din adamı karşımda, ayakta dikiliyor ve beni tepki vermeden, ifadesiz bakışlarıyla izliyordu.

İlk damlalar sırtım ile buluştuğunda acıyla çığlık attım. İlk seferinden çok daha korkunç bir acıydı, hâlâ daha yanık olan, iyileşmemiş bir deriyi yakıyorlardı!

Öleceğim sandım, bütün vücudum kasılmalarla titredi. Tekrar tekrar aynı yerlerden geçti yağlar, aynı yerleri yaktılar, yaramı deştiler, çığlıklarıma karıştılar. Beynim, herhangi bir düşünceye bile yer bırakmaksızın doğru düzgün çalışamadan panik halinde dönüyordu sanki.

Saatlerce, mumlar tamamen eriyene kadar seyrettiler bu gösteriyi. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, mumlar eridiğinde ve bütün sırtımı paramparça ettiğinde de yavaş yavaş dağılmaya başladılar.

Halim kalmamıştı, hıçkırıklar içerisinde boğulmaktaydım; bu sırada bilinçsizce, bir yalvarış gibi çıkıyordu Uygar’ın adı ağzımdan:

”Uygar…”

diyordum sessizce, beni buradan alıp götürmesini isteyecek kadar kendimden geçmiştim.

Ama onun yerine Ezra geldi mum şovu bittiğinde. Zincirler çözüldü ve tekrardan ayağa kaldırıldım. Gözlerim kapalıydı artık, önümü görmüyor, yalnızca Ezra’nın beni yönlendirmesine izin veriyordum.

Odama yine doktor getirdiler, beni yüzüstü yatırıp tedavi ettiler ve sırtı tamamen açık aynı siyah elbiseyi giydirdiler. Daha bir saat dolmadan ise akşam yemeğine çağrıldım. Herhangi bir itiraz söz konusu değildi, şayet konuşacak mecalim dahi kalmamıştı.

Aynı yere oturtuldum, aile üyeleri masanın etrafındaydı. Gözler yine üzerimde fakat bu sefer daha imalı. Özellikle de Chaya denen kuzenim, gözlerini gözlük yüzünden göremesem de dudakları küçümsemeyle kıvrılmış,

'şimdi aldın mı dersini?'

der gibi bir sıfatla oturuyordu karşımda.

Gözlerim dolu doluydu hâlâ ama ne ağlıyor ne de herhangi bir şey söylüyordum; yanan canımın derdinde oturuyordum. Kendi dualarını etmelerini bekledim, sıra hep tekrarlayıp durdukları sözlere geldi. Büyükannenin peşinden tekrarladılar:

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur."

Sıra bana geldiğinde bir şey söylemeden oturdum orada. Üstelemediler ve yemeğe geçtiler fakat bu zorlamayışlarının, bana sonradan yansıyacak bir ceza olduğunu anlamıştım artık. Yine de uymadım onların akıllarına.

Yemek bitti, her adımda zorlanarak ve gözyaşlarına boğularak Ezra'nın beni odama çıkarmasına izin verdim. Onunla da konuşmuyordum, sorular sormadım ve sadece beni yalnız bırakmasını istedim.

Ertesi gün, kahvaltıya indirildim. Aynı döngü içinde, aynı sözü tekrarlanmam istendi benden. Tekrarlamadım. Yemek yendi ve ben yeniden odama çıkıp akşama kadar korku içinde bekledim. Akşam, yine aynı saatte 3 hizmetli ve 1 kahya kapımdaydı. Ellerinde aynı beyaz elbiseyi gördüğümde gözyaşlarına boğuldum. Ellerim titremeye başladı, dizlerim tutmasa da kalkıp odada geriledikçe geriledim onlardan uzak durabilmek için ama faydası yok, yakalanmış ve bağrış çağrış içinde etrafı birbirine katsam da tekrardan o elbiseyi bana zorla giydirmelerine mani olamamıştım.

Aynı karanlık mabette yerde dizlerimin üzerindeydim. Gözlerim Ezra'yı arıyordu,

sanki bana yardım edecekmiş gibi…

Ellerini önünde birleştirmiş kenardan sessizce olan biteni takip ediyordu. Kehribar parlak gözleri üzerimdeydi, farklı bir ima vardı şimdi orada,

direnme,

der gibi.

Sabret,

der gibi.

Ama mumlar yanmaya başladığında hıçkırıklar da yükseldi boğazımdan. Tül kadar incecik bir kumaş parçasının teması dahi mahvediyordu beni, bir de aynı yerlerden sıcak yağın geçişi, derimi iyice yakıp tahriş edişi insanlığa sığar gibi değildi.

Kimse bana yardım etmedi. Orada çığlıklar atıyor oluşum kimseyi harekete geçirmedi. Tekrar tekrar yandım ve omuzlarım hıçkırıklarla sarsıldı fakat kimse umursamadı beni. Ailem olması gereken insanlar oysa.

Bir yere ait olamamak bu yüzden korkunç. Kimse acılarını seninle paylaşmıyor. Böyle yalnızlaşıyorsun ve o kalabalıktan kimse senin için öne çıkmayacak biliyorsun.

Eziyet bittiğinde ben de bitmiştim, bu sefer Ezra'nın beni kucaklayarak götürmesi gerekti. Sırtıma, enseme dokunamazdı, o da sırtına attı beni. Bir ölü gibi kollarım aşağıya sarkarken hıçkırıklarımı yutmak zorunda kaldım.

Aynı doktor, aynı siyah elbise ve aynı akşam yemeği. Sürekli,

"tanrı yalnızca bizimle konuşur,"

demeleri ve hiçbir zaman tekrarlamayışım…

Yukarıda, odamda sabaha kadar yarı baygın bir şekilde anca uyuyabilirim. Sırt üstü zaten yatamam, yan da öyle, anca yüzüstü. Sabaha kadar böyle uyumaya çalışırım. Zaman asla geçmiyor, yanık kendisini hiç unutturmuyor, bütün vücudum alevler içerisinde sanki ve bu daha başlangıç.

Aynı akşam, odama getirdikleri aynı beyaz elbise.

Zincirler, mumlar, her seferinde canımı iki kat daha yakan o eziyet.

Çığlık atmaktan, koca malikaneyi bağrışlarımla inletmekten sesim kısılmış, boğazlarım tahriş olmuş artık.

”Ne isterlerse onu söyleyin, direnmeyin artık,” diye nasihat veren Ezra. ”Günahlarınızın bedelini ödeyebilmeniz için tövbe etmeniz gerekir. Neden onları dinlemiyorsunuz? Alt tarafı bir söz. Sizin için bir şey ifade etmek zorunda değil.”

Çocukluğumda, kafama rulo yaptığı kağıtla vuran yaşlı adam. Bu adam. Beni aynı sözleri tekrarlamaya zorlayan, beni aşağılayan yaşlı adam. Sinsi bakışları Ezra’nın ardından yükseliyor, bizi dikkatle izliyor; Ezra ise yalnızca ona bakmamı, onu dinlememi, nasihatine uymamı bekliyor.

Ertesi akşam, dizlerimin üzerinde, zincirler vurulmuş bir şekilde, karşımda yükselen yaşlı adama bakarken, çocukluğum da ona bakıyor şimdi.

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur.”

Tekrarlamamı bekledi.

”Tanrı yalnızca kevaşe annenle konuşur,” dedim kısılmış, çatlak bir sesle. Ne söylediğimi anlayabilmesi için dili bilmesine gerek yoktu. Gözleri öfkeyle kısıldı hemen asiliğime.

Mumlar damlamaya başladı yeniden. Canımın nasıl yandığını anlatabilmek için lügatteki hiçbir sözcük yeterli gelmez. Birkaç kelimeye sığabilecek kadar basit değil. İnsan olduğumu unutturuyor bana onların beni insandan saymayışı.

Bitmiyor bu döngü. Direnmeyi de bırakmaya başlıyorum. Kıyafetleri getirdiklerinde onlara karşı koymuyorum. Beni soyarlarken sessizce, dolu gözlerle onları izliyorum. Aşağı indiriliyor, aynı eziyete hapsediliyorum.

Canım çok yanıyor ama insanlar seyretmeyi seçiyor.

Dokuzuncu gün…

Çok çabuk yıprandım. Hiç güçlü değilmişim meğer, ne fiziksel ne de zihinsel olarak; hemencecik bütün hayat enerjimin, asabiyetimin, hırsımın benden sökülüp alınmasına izin

vermişim. Hayatım, geriye kalan küçücük akıl sağlığım ve yaşama isteğim günbegün solarken bir ölü gibi yatakta uzanıyor ve pencereyi izliyordum. Sanki biri gelecekmiş gibi…

On birinci gün…

Ne haldeyim bilmiyorum. Boş bakışlarla kütüphaneyi, eski kitapları izliyorum. Sonra hemen kitaplığın sağ tarafındaki Menora'yı, sol taraftaki boy aynasını. Burada yapacak başka bir şey yok. Akşam yeniden eziyet, ailem olacak yabancılarla akşam yemeği ve sonrasında bütün gece yanıklar yüzünden uyuyamayışım, ateşler içerisinde kıvranışım ve sabahına durulup, boş bakışlarla odayı izleyişim…

"Meira hanım? İsterseniz bahçede küçük bir geziye çıkabiliriz," önerisinde bulundu Ezra birkaç kereler ama ona cevap vermeden gönderdim her seferinde.

On üçüncü gün…

Uygar ne yapıyor? Beni umursuyor mu ki? Belki beni aramayı bırakmıştır. En büyük düşmanı değil miydim? İntikam için yanında tutmuyor muydu beni? Şimdi başkaları ödetiyor bana her ne yaptıysam. Uygar rahat olmalı, artık benimle uğraşmak zorunda değil.

Akşamları, dizlerimin üzerindeyken, kan çanağına dönmüş gözlerimin içine içine bakan ruhsuz adam aynı şeyleri tekrarlıyor:

"Tanrı yalnızca kiminle konuşur?"

"Sikimle konuşur."

Ve mumlar sırtım boyunca akmaya, canımdan can götürmeye devam ediyor. Çığlık attığımda boğazlarım ağrıyor artık.

On yedinci gün…

Aynı eziyet verici döngü devam ediyor. Sadece dışımı değil içimi de yakıp kavuruyor sanki. Bütün hayati organlarıma yayılan bir virüs gibi, yavaş yavaş beni de içeriden fethediyor.

Artık o masaya oturmak eziyet. Yürümek eziyet, uzanmak eziyet, nefes almak eziyet. Diz çökmek eziyet. Ezra beni nasıl

taşıyacağını bilemiyor, sırtına attığında gerilen sırtım yandığı andan daha çok acıyor.

”Geçecek,” temennisi veriyor bana. ”Anca tövbe ederseniz din adamı cezanızı bitirmeye karar verebilir. Hemen bitmeyecektir bütün bunlar ama inat edip sürekli eziyet görmekten daha iyi değil mi? Pes edin ve kabul edin. Günahlarınızı kabul edin.”

”Ben…”

Zorla bir nefes, çatlak bir ses, çökmüş gözler, kuruyup kanamaya başlayan dudaklar. ”Yanlış bir şey yapmadım. Her şey kendimi kurtarmak içindi.”

”Kurtarılmaya ihtiyacınız yoktu.”

On dokuzuncu gün…

Neden bu haldeyim? Bunları hak edecek ne yaptım? Kim bu kadar düşman bana da ölmediğimi duyurmuş dört bir yana?

Bir anda uyandığım bir hayatın bu kadar acımasız olması adil değil. Henüz bebek adımları bile atamazken, koşup kaçmaya zorlanmam adil değil. Hiç hatırlamadığım bir geçmişin ve benden apayrı bir kızın günahlarını üstlenmek zorunda kalmam adil değil.

Benim bir geçmişim yok. Ben henüz birkaç ay önce doğdum. İlk adımlarımı o dağ evinde attım. İlk sözlerim, ilk kabahatlerim, günahlarım, seçimlerim oraya ait.

Aklım onda. Her diz çöktüğümde ve bileklerime zincirler geçirildiğinde aklım hemen ona kayıyor. Bu eziyetlere onun da katlanmış olması aramıza görünmez bir bağ çekiyor sanki. Sadece onu düşünebiliyorum. Başka düşünceler ya beni bilinmezliğinden ötürü çıkmaza sokuyor ya da bana harcanan hayatımı düşündürüp eziyet ediyor.

Aynı yollardan geçiyor olmamız, belki de her şeyin karmasını yaşıyor olduğumu düşündürüyor bana.

Oysa onu suçlamalıyım. Başıma bunlar geldiği için, böyle bir eziyeti yaşadığım için, bana dünyada cehennemi gösterdikleri için Uygar’ı suçlamalıyım ama kendi seçimlerimin acısını çektiğim bir gerçek.

Ondan önce her kimsem ondan sonra aynı kişi olmadım.

Kötü şeyler yapmışsam bile…

Yetmez mi?

Artık aynı insan olmayışım, yetmez mi?

Yirmi sekizinci gün…

Paramparçayım. Parçalarımı bulamıyorum. Bunları hak etmedim. Ediyor olamam.

Bir ruh gibi yatakta uzanırken, biraz olsun kıpırdayınca dahi canım yanarken, boş bakışlarla Menora'ya dolanan kara yılanı izlerken, kitaplığımda ve boy aynasında geçmiş, küçük Meira'yı görürken, tek düşünebildiğim bunları hak edecek kadar kötü bir şey yapamayacağımdı.

On sekiz yaşında genç bir kızdım. Bu kadar kötü bir dünyayı hak etmedim.

Nefretle suladılar beni ve karanlıkta büyüttüler çiçeklerimi. Güzel olmamı mı bekliyorlar şimdi?

Orkideymiş… Çirkin kökleriymiş… İkiyüzlü, günahkar bir çiçekmiş…

Pisliğe ektiniz beni ve şimdi de çirkin olduğum için nefret ediyorsunuz benden.

Otuz ikinci gün…

Ağrılarımın nüksettiği ve ne kadar uğraştıysam da kendimi uyutamadığım eziyet verici bir geceydi. Dakikalar geçmek bilmiyor, pencereden görünen dolunay bir türlü hareket etmiyor da geceyi gündüze kavuşturmuyordu.

Dayanamadım daha fazla buna. Zar zor yataktan doğruldum, dizlerim uzun süredir hareket etmemekten ve diz çöküp durunca aşındığından tutmasa da tedbirli bir şekilde, ağır adımlarla odadan çıktım. Kambur durmak zorundaydım, en küçük gerilme hareketinde sanki sırtımdaki bütün deri sökülüp alınıyordu. Buna dayanamazdım.

Saat gece yarısını geçeli çok oluyordu. Bütün ev halkı uyuyor olmalıydı, etraf sessiz ve karanlıktı. Evdeki bütün ışıklar kapatılsa da koridorlarda açık bırakılan birkaç lambanın loş ışığı, güçlükle yarıyordu karanlığı. Bir de ay ışığı elbette, her

yeri uzun ve dar pencerelerle kaplı bu malikane, sadece ay ışığıyla bile aydınlanabilirdi.

Bahçeye gitmek istiyordum, biraz temiz havaya ve harekete ihtiyacım vardı. Sürekli yatıp durmaktan beynim çorbaya dönüşmüştü sanki, biri balyozla vuruyormuş gibi ağrıyordu başım. Duvarlara tutunmadan yürümek zordu, önümü seçebildiğim ve koridorları da tanıyabildiğim söylenemezdi.

O zaman duydum fısıltıya ve inlemeye benzeyen boğuk sesleri. Dalgın ve yorgundum, ne olduğunu bile anlayamadan sadece koridor boyunca, ilerideki tek açık kapıya doğru yürüdüm.

Kapı çok az aralık bırakılmıştı, içeriden dışarıya loş bir ışık varla yok arasında yayılıyor, koridordaki karanlığı dağıtmaya çalışıyordu.

Kapıyı ağır bir hareketle, gıcırtılar çıkartarak açtım usulca. Bariz işaretlere rağmen o kapının ardında ne göreceğimi bilemeyecek kadar uzaklaşmıştım her türlü kavrama kabiliyetinden. Boş bir oyuncak gibiydim ve kapının ardında göreceklerime hazırlıklı değildim.

Yosef ve Chaya.

Çırılçıplaklar. Yosef yatağa sırt üstü uzanırken Chaya da onun üstünde, kalçalarını hareket ettirerek iki tarafa da zevk veriyor, Yosef ise onun memelerini okşayarak ona bir şeyler fısıldıyordu.

Onlar kuzenler. Öz kardeşlerin çocukları…

Chaya'nın omzunun üzerinden bana doğru baktığını gördüm. Hiç de yakalanmış gibi değildi, griye kaçan hastalıklı şaşı gözleri beni büyük bir ilgisizlikle izlerken, kalın dudakları yukarıya kıvrıldı ve bu sırada da kalçalarını hareket ettirmeyi bırakmadı.

Güldüğünü duydum. Bunca zamandır buralardaydım, aileyi dinliyordum konuşurlarken, birkaç kelimeyi seçebilecek kadar anlayabiliyordum en azından.

Chaya da beni

"içeri gel,"

diyerek davet etti. Yosef başını kaldırarak bana büyük bir sırıtmayla baktı ve heyecanla bir nida attı, hemen bir elini Chaya'nın memesinden ayırıp bana işaret etti yanlarına gitmem için.

Sanki beni daha da rahatsız etmek isterler gibi, bilerek tempolarını arttırdılar. Chaya kimselerin duymasını umursamadan daha yüksek sesle inlemeye ve gülmeye, ellerini vücudunda gezdirmeye başladı.

Kalp atışlarım hızlanmıştı bu çarpık iğrençliğe. Daha fazla dayanamayıp kapıyı örttüm sertçe. Bunu bu kadar rahat yapabilmeleri, kapıyı bile kapatma gereği görmemeleri, ailenin belki de çoktan bu çarpık ilişkiyi bildiğini düşündürttü bana. Midem kalkmıştı, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bu ailenin kutsal bir kan taşıdığına inanmaları ensest ilişkilere de sıcak bakmalarına sebep oluyordu belki de. Chaya'nın sakat doğmasına ve hepsinin birbirine benzemesine şaşırmadım. Temiz kanı korumak için bazıları ensest ilişkiye giriyor olmalıydı.

Aile dedikleri bu yapı, iğrenç bir ensest yuvasından, düpedüz bir akıl hastanesinden ve akıl almaz absürt inançlardan ibaretti yalnızca. Burada delirmemek nasıl mümkün olabilirdi?

Bu iğrençlikten sıyrılıp bahçeye geçen kanadı bulabildim nihayet. Devasa cam kapılarla geçiliyordu çölün ortasındaki bu cennete. Belki bu yere dair tek sevdiğim şeydi. Odamın penceresini de az çok görüyor, yeşilliğiyle içimi açıyordu. Hemen burada kaybolup aklımdaki pisliği de unutmayı, kafamı dağıtmayı umdum.

Ambiyansın sakin yeşilliğiyle buluşan ay ışığının altında, aynı patikada yürümeye başladım. Hiçbir ağaç o kadar da uzun değildi, çoğu meyve ağacıydı ve farklı topraklarda farklı şartlarda yetiştiklerinden olsa gerek, değişik büyük saksılara ekilmişlerdi. Bazılarının etrafında toprağa saplanmış bir halde neye yaradığını bilmediğim küçük aletler, ışıklar ve kapsüller de vardı. Bu nedenle neredeyse her çeşit ağaca, çiçeğe, çiçeksiz bitkiye ve yosunlara dahi ev sahipliği yapıyordu bu sera bahçesi.

Buranın 11 dönümlük bir arsa olduğunu söylemişti Ezra, fazlasıyla genişti. Bazen bana bir serada olduğumu unutturabiliyor, şırıl şırıl akan küçük su yatağı yapay bir kaynaktan gelmiyor da dağdan iniyormuş gibi düşündürüyor, beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu cehennemden ayırıyordu. Bambaşka bir diyardı burası. Huzurlu olabildiğim tek yerdi.

Ama az sonra arkamdan birinin,

”Meira hanım?”

diye seslendiğini duydum.

Ezra’ydı gelen. ”Yalnız kalmak istiyorum,” dedim ona bakmadan, sesim ban ait değil gibi kısık ve çatlak çıkmıştı.

”Üşüyeceksiniz.” Adımlarıma yetişmiş ve elinde tuttuğu ceketi nazikçe omuzlarıma bırakmıştı. Omuzlarıma değdiği için acıyla dişlerimi birbirine bastırsam da bir şey demedim, gerçekten de üşüyordum.

Yalnız Ezra her zamanki takım kostümünde değildi, siyah saten bir pijama takımı içerisindeydi ve hep özenle tarayıp yanlara ayırdığı saçları dağınıktı.

”Kılık kıyafetimin kusuruna bakmayın,” diye açıkladı hemen. ”Dışarıda olduğunuzu görünce aceleyle çıktım. Odanıza kadar eşlik edeyim size.”

Ama onu dinlemedim ve önüme dönüp yürümeye devam ettim. Büyük bir ağacın etrafında yeraltına gömülü olan yeraltı orkidelerinin yanından geçiyorduk. Bizi görüyor ve duyuyorlar, bütün yeraltı orkideleri geldiğimizi biliyor, o kırmızı gözleriyle bizi izliyorlar. Böyle düşünmek biraz olsun eğlendirdi beni.

”Buranın en sonuna gitmek istiyorum,” diyordum, dalların arasından ilerideki açıklığı gözüme kestirerek.

”Camdan bir duvar,” diye açıkladı Ezra. ”Kurak bir araziye bakıyor. Pek de güzel bir manzarası olduğunu söyleyemem.”

Ama yine de beni ilgiyle takip etti.

Ağaçlara dolanan her renkten bogenviller, dalgalar gibi yayılan kalabalık ormangülleri, kızılcıklar ve küçük dağcıkları

örtü gibi kaplayan çeşit çeşit gruplaşmış sedumlar bu yerin bitki örtüsüydü.

Bu seranın mı demeliyim kapalı bir peyzajın mı, bu çöldeki hayatın sonuna yaklaşık 10 dakikada gelebildik.

Camdan duvarlarla kaplı, 9-10 metreye kadar varan tavanla beraber devasa bir kubbenin içindeydik. En kenarlarından muhtemelen içerideki nemi ve ısıyı kontrol eden, bitkileri sulayan ve belki ilaçlayan boru sistemleri geçiyordu. Çeşitli çalı çırpı ve ağaçlarla bu son kısmen örtülmeye çalışılmış olsa da küçük bir patikadan geçerek o köşeye gelebildik.

Camın ardındaki kuraklık, kayalıklar, ileride yükselen kanyonlar, kuru bitki ve alçak çalılar; tepede parıldayan ve soluk mavimsi ışığını yayan dolunayın altında kasvetli, sakin ve ürkütücü bir ahenkle karışıyordu.

İyice yaklaştım, bu kimsesizlik, bu yalnızlık dünya üzerindeki son insan olduğumu düşündürttü bana. İçime bir ürperti yayıldı.

”İçerisinin çok sıcak olmaması için camlar yansıtmalı,” diye açıklamaya başladı Ezra. ”Dışarısı bizi görmüyor.”

Dışarıda bir şey yok tabii. ”Neden böyle bir yerde yaşamayı tercih ediyorlar?” dedim.

Ezra bir adım kadar arkamda dikiliyor ve benimle beraber geniş araziyi izliyordu.

”Burası devasa yeraltı tünellerine ev sahipliği yapıyor. Gördüğünüz bütün bu arazinin altında tüneller var. Yüzyıllardan kalma bir gelenektir. Tarikatin birçok üssüne ulaşım bu tünellerden sağlanır. Bu yüzden hem güvenlik açısından hem de tünelleri kullanabilmek için aile bu yerden ayrılamaz.”

Bütün hayati damarları tarikata bağlanan bir aile. Hepsi birer kukla görevi üstleniyor yalnızca.

Arkamı döndüğümde biraz arkada kalan bir ağacı gözüme kestirdim. Ezra bu sırada etrafı incelediğimi düşünerek bana açıklama yapmaya devam etti:

”Buradaki canlılığı hayatta tutabilmek için onlarca işinin ehli çalışan ilgileniyor,” dediğinde, ağaca varmıştım. ”Babanız öldüğünde aslında bahçeyi yıkmak istemişlerdi ama verasette kesinlikle bahçeye dokunulmayacağı yazıyordu. Burada değişiklik yapabilecek tek kişi sizsiniz.”

Onu kaale almadan kalın dallarıyla dört bir yana açılan ağacın o tek dalını gösterdim. Birkaç metre kadar yüksekteydi yalnızca, yana düz bir şekilde açılıyordu, oturmak için mükemmel bir yerdi.

”Oraya oturmak istiyorum,” dedim kısık bir sesle.

”Meira hanım-” diye bir şeylerle itiraz etmeye başladığında onu boş verip arkamı döndüm ve dalı tuttum ama kendimi nasıl çekeceğime, bu imkansız kuvveti nereden bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve belimde eller hissetmemle beraber yukarıya kaldırılmam bir oldu. Acı verdi biraz, bedenimi çevirmem gerekti ama saniyeler sonra o kalın dalda oturuyordum.

Bir süre konuşmadık. O yerde durmuş benim gibi dışarıyı, dolunayı, bu ürkünç ama insanın içine işleyen gizemli sessizliği izliyordu.

Sessizleşince kafamdakiler gürültülü olmaya başlıyor.

”Burada hiç hayvan var mı?” dedim ben de bu eziyeti erkenden bölerek.

Ezra omzunun üstünden kısa bir bakış atıyor. ”Bahçede mi? Elbette. Yapay gölde bazı balık türleri ve kuğular var. Bitkiler için sağlıklı olan çeşitli böcekleri de görebilirsiniz.”

Yolumuzun üstündeki o küçük gölü hatırladım. ”Kuyruklu balıklardan alabilir miyiz?”

”Türüne göre yaşam şartları değişebildiğinden uzmanları getirtmemiz gerekiyor ama elbette, onlar her türlü şartları sağlayacaklardır.”

”Uzun ve görkemli kuyruğu olanlardan,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde, bacaklarımı sallıyor ve beraberinde salınan elbisemin eteklerini izliyordum.

”Elbette.”

”Ve papağanlar,” dedim, sesim iyice kısıldı. ”Renkli olanlardan.”

”Evet.”

”Belki kaplanlar?”

Güldüğünü duydum. ”Bunun pek mümkün olacağını sanmıyorum. Ayrıca-”

”Uygar’ı istiyorum,” dedim birden kendimi tutamadan. Kafamı dağıtmaya çalışsam da bir türlü ondan kopamayışım zavallıca bir yalvarışa döndü o anda ve benden tamamen bağımsız bir yardım çığlığı gibi koptu dudaklarımın arasından.

Bunca zamandır tutmaya çabaladığım gözlerim doldu hemen. ”Ben Uygar’ı istiyorum,” dedim ona. Böyle sessizce aşağıda dikiliyor olmasına dayanamadım. ”Dinliyor musun? Ben Uygar’ı istiyorum. Beni ona götür Ezra. Lütfen beni ona götür.”

Uzun uzun iç çekti manzarayı izlerken. ”Maalesef. Bunu yapamam.”

Dudaklarım titriyor, gözlerim yanıyordu.

”Uygar’ı istiyorum,”

derken alnımı ağacın gövdesine dayamış bir şekilde, karşımda uzanan yabancı toprakları dolu gözlerle izliyordum.

Ezra’nın sesinde net bir sitem sezdim: ”Size yaptığı onca şeyden sonra-”

”Ve benim ona yaptığım onca şeyden sonra…”

Onunla düşman olduğumuz gerçeğini hiçbir şey değiştirmiyor ama en azından onunla beraber olmayı istedim.

Her türlü dört bir yanım nefretle doluysa en azından beni bir zamanlar sevebilmiş olanı istedim.

Ezra ise, ”yaslanacak bir güce ihtiyacınız olduğu için onu istiyorsunuz sadece,” diyerek küçümsedi bu zavallıca duyguları. ”Onu çaresizlikten istiyorsunuz, iyi bir seçenek olduğundan değil.”

Bana doğru döndü ve yukarıya baktı. Oturduğum dal yüksekte değildi, dizlerime geliyordu kafası.

”İleride bunların hiçbirine ihtiyacınız olmayacak,” dedi. ”Yakında görüp görebileceğiniz en güçlü kadın olacaksınız. Neden bir adama bel bağlayasınız? Neden onun korumasına ihtiyacınız olsun? Ailenizin başına geçtiğinizde düşmanlar için endişelenmeniz gerekmeyecek.”

Gözyaşlarımı sildim elimin tersiyle. ”Neden?”

”Hepsini sileceksiniz de o yüzden.”

”Seni de silebilecek miyim?” dedim.

Başını salladı. ”Elbette.”

”Ne olursa olsun seni affetmeyeceğim.”

”Nasıl isterseniz.”

Son bir defa daha kafamı kaldırıp dolunaya baktım. Buradan hiç çıkamayacağım sanırım. Artık ölene kadar onlarla yaşayacağım. Ailenin başına geçebilsem bile tarikata bağlı olacak ve bu topraklarda yaşamak zorunda kalacağım.

”İnmek istiyorum,” diye buyurdum. Ezra kollarını uzattı ve belimden tutarak beni dikkatle indirdi. Aynı yolları geri yürüdük, dizlerimde mecal kalmamıştı artık fakat bu kadar hareket etmek bir yandan da açmıştı beni. Yeraltı orkidelerini geçtik, ormangülleriyle kaplı yerleri ve sarmaşıklarla çevrelenmiş çardağı. Keşke yemeklerimi o kasvetli ölü yemek odasında yemekten ziyade burada yememe izin verselerdi. Hem, ileride papağanım olduğunda belki bana eşlik de ederdi.

Seranın çıkışına yaklaşmıştık ki kenardaki çalılıktan birden biri atladı önümüze.

”Bö!”

Hiç beklemiyordum ve korkuyla geriye adımladım, hemen Ezra’nın elini hissettim kolumda. Beni kendine yaklaştırdı.

Karşımızdaki adam Yosef’ti, kuzenim olacak o lanet ürkünç herif. Altında yalnızca pantolonuyla duruyordu, üstü çıplaktı ve yüzünde delilere özgü o heyecanlı denebilecek ifadesiyle bize bakıyordu.

Bana sırıtarak bir şeyler söyledi, anlayabildiğim kadarıyla beni çağırıyordu. ”Ben de seni arıyordum. Küçük hanım, ikinci tura hazırlanıyoruz, bize katılır mıydınız?”

Tam olarak anlayamadığım için tepki vermeden tip tip baktım ona. Yosef ise uzandı ve kolumu yakaladı birden.

”Yürü hadi,” dediğini anlayabildim ama Ezra gitmeme izin vermeden, ”elinizi çekin Yosef bey,” diye uyardı onu.

Yosef bunu büyük bir aşağılama olarak görüp hayretle baktı Ezra’ya. ”Sen ne oluyorsun uşak? Git tuvaletleri temizle.”

”Benim işim temizlik değil,” diye bir şeyler dediği sırada kolumu zorla çekerek beni Yosef’ten uzaklaştırdı. ”Meira hanım odasına dinlenmeye çıkacak.”

Yosef sinirle gülmeye başladı. ”Ben de bizimle dinlenecek diyorum.”

Tekrardan elini uzattığı sırada Ezra, ”elinizi-” diye uyaracak oldu ama Yosef söz dinlemeyince Ezra tek bir hareketle onu ittirdi ama öyle kudretliydi ki Yosef birden geriye düşüp tepetaklak oldu.

Saniyeler içinde yaşanan bu gelişmeyi sessizce izledim. Yosef yerdeydi, o da şaşırdı birden böyle yere serilmesine ama kalkıp geri savaşmaya da cesaret edemedi.

Yalnızca arkamızdan,

”sen bittin!”

diye bağırdığını anlayabildim.

Ezra ise kapıyı açtı benim için. ”Buyurun Meira hanım.”

Kırk beşinci gün…

Rüyamda onu gördüm.

Uygar’ı…

Oturuyor, içeriye girdiğim halde benden tarafa bakmıyor. Karşısındaki masada ilaçlar var. Bir bardak su ağzına kadar dolu.

”Uygar?”

diye sesleniyorum ama tepkisiz. Orada olduğumu biliyor ama ne görüyor ne de duyuyor beni; umurunda bile değilim. Artık bana karşı hiçbir duygunun barınmadığı, hiçbir bağlılığın kalmadığı o boş bakışlarıyla öylece önünü seyrediyor.

”Uygar?” Tekrarlıyorum ama sesim onun kafasının içine ulaşamıyor sanki. Bardak ağzına kadar dolu. ”Uygar?”

Sonunda, sonunda ağır bir hareketle başını çeviriyor ve bana doğru, onu tanıyamayacağım kadar yabancı, soğuk bakışlarla karşılık veriyor.

”Kimsin?”

diye soruyor.

Terler içerisinde uyandım o sabaha. Gün daha aymadan, yatakta nefes nefese doğruldum.

Sanırım ona en çok da kırk beşinci gün ihtiyacım oldu. O kabus içime işledi, yüreğimi daralttı. Bunca zamandır kaçmaya çalıştığım adamın şimdi benden gitmesine dayanamadım.

Neden gelmiyor?

Beni nasıl bulamıyor? Buna inanmak istemiyorum. İmkanı yok. Uygar’ın beni bırakmış olmasının imkanı yok. Uyandığımdan beri bir tek onunlaydım, ondan bu kadar uzun süreliğine kopmak şimdi tamamen kaybolmuşum gibi hissettiriyor bana.

Uygar. Benden vaz mı geçtin yoksa?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Böyle nasıl yaşamaya devam edeceğimi bilmiyorum. Delirecek gibi hissediyorum.

Elli yedinci gün…

Kendimi kaybetmekten korkuyorum en çok da. Canımı öyle şekillerde yakıyor ve benliğimi öyle silip baştan yazmaya çalışıyorlar ki, aynaya baktığımda aynı sıfatı görememekten korkuyorum artık.

Ve elbette,

”tanrı kiminle konuşur?”

Her seferinde susuyorum. Susmak zorundayım. Onlardan biri olmadığımı, olamayacağımı kendime göstermeliyim. Çocukluğuma ihanet edemem, bana yaşattıkları onca şeyden sonra pes edemem. Bu iğrenç düzenden nefret ediyorum.

Nefretten…

Nefret ediyorum.

Ben de direniyorum. Biraz daha dayanırsam, Uygar'ın geleceğini düşünüyorum çünkü ama hâlâ yalnızım.

Neden gelmiyor?

Yetmiş dördüncü gün…

Uygar yok.

Ama çokça acı var ve o beni hiç terk etmiyor.

Seksen birinci gün…

Yüreğimde bir ağırlık. Kendimi daha kötü hissedemezdim. Uygar'a en çok ihtiyacım olan günün kırk beşinci gün olduğunu söylemiştim. Yalan söylemişim.

"Tanrı kiminle konuşur?"

Dik duracak halim yoktu. Yemek masasına oturttu Ezra beni ve geri çekildi.

Ölü gibiyim. Boynumu dik tutamıyorum ve üst gövdem birden öne doğru devriliyor. Tabağıma gürültüyle yüz üstü düşüyor ve masadaki çanak çömleğin şiddetle sarsılmasına sebep oluyorum.

Ezra anında beni tutuyor ve geri kaldırıyor. Sıcak yemek yüzüme bulaşmış, hizmetçilerin özenle taradıkları saçlarım dağılmış.

"Meira hanım," dediğini duyuyorum, aceleyle mendili yüzümde dolaştırıyor, yemeği temizliyor.

Büyükannenin, "çıkardığı şu karmaşaya bakın!" diye azarlayan sesi geliyor.

Yemek boyunca tekrardan masaya doğru devrilmeyeyim diye Ezra beni tek omzumdan tutmak zorunda kaldı. Kolumu

kaldıracak gücüm de yoktu, başka bir hizmetli bana kendi elleriyle yedirdi.

Kadın çorbadan aldığı sıcak kaşığı hiç üflemeden ağzıma tıkıyordu. Canım yansa da tepki veremeyecek kadar yitiktim artık, o sıcak sıvıyı beraberinde dokunduğu her yeri yaktığı halde boğazımdan aşağıya göndermesine izin verdim.

Seksen beşinci gün…

Aynada kendime bakmaya dayanamıyorum. Geri döndürülemeyecek kadar yıpranmışım. Yüzümde renk kalmamış, solmuşum, dudaklarım soyulup kanamış, gözlerim kan çanağına dönmüş. Zayıflamışım.

Eriyip tükeniyorum sanki. Henüz yirmi dört yaşındayım. Hiçbir senesini yaşayamadım. Kulaklarımda çınlama, başım dönüyor, ayaklarımın altındaki yer kayıyor. Yirmi dört yaşındayım daha. İnsana bile benzemiyorum.

Seksen altı, seksen yedi, seksen sekiz, seksen dokuz… Bitmiyor.

”Tanrı kiminle konuşur?”

Zincirler, mumlar, çocukluğum.

”Tanrı kiminle konuşur?”

Rulo yaptığı kağıtla çocukluğuma vuran adam.

”Tanrı kiminle konuşur?”

Gülüşmeler,

ne yapıyorsun ona? Baban bu konuda ne diyor? Babamın bilmesine ihtiyacımız var mı? Neden Almanya’ya onunla beraber gitmiyorum?

Ne saklıyorsun Meira?

Ve doksan birinci gün…

Her geçen gün bir parçam eksile eksile, şimdi bir şey kalmamış benden geriye.

Uygar gelmeyecek.

Aynı yerde, dizlerimin üzerinde. Karşımda yükselen siyah bir siluet. Sırtımdan aşağılara süzülen mumlar. Uğultular,

zihnimden mi yükseliyor yoksa çevreden mi? Sanrılarla hırpalanan benliğim gerçeklik algısını yitireli ne kadar oluyor?

”Tanrı kiminle konuşur?”

Başımı kaldıracak gücüm yok. Kelepçeler şimdi sadece bileklerimi kavramıyor, zihin kıvrımlarımda da dolanıyor ve dudaklarım kendiliğinden aralanıyor:

”Tanrı…”

diyorum, o tanrıyı tanımıyorum bile ama,

”yalnızca bizimle konuşur.”

Canım o kadar yandı ki artık acımıyor.

Kafamda dönüp duran sesler ve gözlerimin önünden gelip geçen görüntüler bir örüntü oluşturamayacak, birbiriyle alakalı olamayacak kadar karmakarışık.

Kediler neden farelerden nefret eder? Pis ve sinir bozucu oldukları için. Pis ve sinir bozucu oldukları için. Av ve avcı, onların doğası.

Sonu gelmeyen bir boşluktayım sanki, o boşlukta merdivenler de var. Ezra da. Beni, aptala dönmüş bu kuklayı odaya taşıyor. Doktor sırtımla ilgileniyor, aynı siyah elbiseyi giydiriyorlar ve beni yalnız bırakıyorlar.

Akşam yemeği, ağzıma tıkılan kaynar çorba, Chaya’nın bana sırıtan ifadesi, Yosef’in Ezra’ya imalı kötü bakışları. Bu sefer, ilk defa herkes, ben de dahil herkes sırayla söylüyor:

”Tanrı yalnızca bizimle konuşur.”

Ses tellerim tahriş olduğundan duyulmuyor bile, kısık acı bir çırpınış gibi çıkıyor ama istedikleri de buydu zaten; sesimi kısmak.

Yemek bitince odama geri çıkartıyorlar uyumam için.

Zihnim uyuyamayacağım kadar diri.

O sırada, yatakta yüzüstü uzanırken kulağıma çalınan sesler, fısıltılar, uğultular beni yönlendiriyor sanki. Ağır ağır kitaplığa tırmanıyor gözlerim. Kitaplığın yanında, duvara asılı, yedi kolu da yanan şamdanlık görüş açımda. Beni çağırıyor.

Menora.

Yılan göğe ermeye çalışıyor.

Ayağa kalktım. Sessiz adımlarla aylardır tekrar tekrar gördüğüm, artık her ayrıntısını ezberlediğim şamdanlığa yaklaştım. Duvardaki bir çıkıntıya takılıydı, 7 kolunu saran kara yılan da ışığa doğru yükseliyordu.

Kolumu kaldırdım ve ilk defa şamdanlığın gövdesini kavradığımda bir farklılık sezdim. Bedenim tanıdı, kas hafızası gibi, hemen iliklerime kadar yayıldı bu aşinalık.

Ve şamdanlığı, gövdesinden tutarak aşağıya doğru çevirmeye başladım. Mumun haznesindeki yağlar hemen dökülmeye başladı ama tamamen çevirdiğimde dahi mumlar yerinden oynamadı, sabitlenmişlerdi.

Şimdi şamdanlık tamamen baş aşağı duruyordu.

Hayat Ağacını ve onun dallarını sembolize eden kolları, baş aşağı durduğundan ağacın köklerine dönmüştü.

Yılan ise artık göğe değil, köklere doğru uzanıyordu.

Fısıltılar.

Küçük Meira'yı duyabiliyorum:

"Yeraltında tanrıyı taklit edersin,"

diyor bir yerlerde. Çok uzakta değil, bana benim kadar yakın hatta.

Klaus,

"bu ne demektir?" diyor, sesi odada yankılanıyor.

Yan tarafta boy aynası var. Bakışlarım oraya döndüğünde yansımada küçük Meira gülümsüyor şimdi.

"Bilgi tehlike, demektir,"

diye cevaplıyor onu.

"Bilen, yönetir demektir. Bilgiye ulaşan kurnazlar, inanç safsatasını yayarak müritler toplar kendilerine. Ordular kurar,

çoğu

da tanrı için, cennet için, cezalandırılmamak için. Yöneticiler bilmek zorundadır, kurnaz insanlar aptal olamaz.”

Meira, ellerini arkasında birleştirmiş şimdi, kitaplıkların arasında yürüyor.

”Yeraltı dünyadır,”

diyor,

”tanrıyı taklit etmekse bilgiyi inançla sulandırıp demagoji yapmak ve kitleleri safsatalarla yönetmektir. Kendine beyni yıkanmış idealistlerden ordular yapmak demektir. Yöneticiler gibi. Peygamberler ve başkanlar gibi. Tarikat liderleri ve terör örgütlerinin elebaşları gibi. Herhangi bir toplumu inanç, güç ve ilke ile avucunda tutan yöneticiler, tanrıyı taklit eder. Böyle toplumlar ise yozlaşmaya mahkumdur.”

Aynaya doğru yürümeye başlıyorum. Orada gördüklerim, oradan duyduklarım ilgimi çekiyor. Küçük Meira ise amcasına konuşmaya devam ediyor:

”Bu yüzden, bilgiyi ne şekilde kullandığına göre yapıcı da olabilir yıkıcı da. Hayat Ağacında dalları takip edip göğe erersen tanrıya, ışığa, erdeme ulaşırsın. Kökler ise yozlaşmış bir milleti avucunda tuttuğun karanlık bir yeraltına açılır: Dünyaya.”

Orada, bilmiş bir ifade. Biraz hayranlık, henüz sahip olamadığı bir tür özgürlük. Yalnızca kitaplardan ibaret olmayan fikirler.

Saf nefret. İnsanoğluna en yakışan aksesuar.

Meira’nın bile ilgisini çekiyor.

”Neden onlardan nefret ediyorsun?”

”Neden kediler farelerden nefret ediyor?”

”Pis ve sinir bozucu oldukları için.”

”Pis ve sinir bozucu oldukları için.”

Oysa, ”ben bu dünyadaki nefreti sevmiyordum.”

”Artık seviyor musun?”

”Artık bir parçasıyım. Yenemediğim fikrin kuluyum. Üstesinden gelemediğim düşmanın ziyafetiyim.”

Bir hayalim var.

Bir davam.

Şimdi aynanın karşısında genç bir kadın duruyor. Sarı, zayıf saçları omuzlarından aşağılara dökülüyor ve çökük gözaltları onu bir keş gibi gösteriyor.

Bu lavabo bana tanıdık geliyor.

Dağ başındaki ev. Uygar'ın evi. İlk uyandığım evdeki lavabo.

Ve o ayna.

Aynadan bakışlarımız kesişiyor Meira ile ama bir yabancı gibi sanki. O bakışları bana tanıdık gelmiyor, içime ürperti salıyor aksine. Bir hırs var orada, nefretle körüklenmiş, tehlikeli bir şeyler.

Aynadan kendine bakıyor. Derin birkaç nefes alması gerekiyor.

Elinde bıçak.

Aynanın sağ alt köşesinde beni hep deli eden o küçük çizik. Onu Meira atıyor özenle. Nereye attığı önemli, nasıl attığı önemli.

Ve tişörtünü sıyırıyor, karnını açığa çıkarıyor.

Aynadan gözlerini ayırmadan, düz bir çizgi üzerinde geriye adımlamaya başlıyor. O çiziğe bakıyor. Aynadan o çiziğin kendi vücudu üzerinde nereye denk geldiğine bakıyor ve doğru noktada duruyor. Artık bütün vücudu aynadan seçilebilecek kadar uzaklaşmış. Eğiliyor, durduğu yere zar zor seçilebilecek küçücük bir çarpı atıyor bıçakla. Burayı tekrar bulmak istiyor.

Doğrulduğunda onunla beraber benim de bakışlarım kendi yansımama, karın boşluğuma iniyor. Ağır hareketlerle elbisemi omuzlarımdan sıyırıyorum ve çıplak üst gövdemde aynı yerdeki yara izine bakıyorum.

Aynadaki çizik, karnımdaki yarayı gösteriyor. Sadece göstermekle de kalmıyor, iyileştiği hali birebir aynı şekil.

Beynim uyuşmuş, hareketlerim ağır ve hiçbirini düşünmüyorum bile. Anlamıyorum. Sadece hareket ediyorum, komodine koydukları abajuru buluyorum, içinde bir ampul var.

Ampulü çıkartıyor ve elbisemin eteklerine sardıktan sonra üzerine hafifçe basarak kırıyorum.

O kırık parçalardan sivri bir tanesini alıyorum elime.

Tekrardan aynanın karşısında, üstüm çıplak bir şekilde yarama bakıyorum.

Bakıyoruz.

O aynadaki çizik olması gerektiği yerde. Yaramı işaret ediyor.

Elim kalkıyor. Meira da eş zamanlı olarak bıçağı kaldırıyor.

Tereddüt ediyor, korkuyor ama nefret gözünü kör etmiş. Kendi etini deşecek kadar delirtmiş.

Hazırız.

Aynadaki yansımamın bıçağı karın boşluğuna saplamasıyla benim de sivri cam parçasını aynı yere saplamam bir oluyor.

O acı içinde çığlık atıyor ama benim boğazlarım tahriş olduğundan çığlık bile atamıyorum. Acı içinde yere yığılıyorum, o da düşüyor. Anlamsız mırıltılar çıkıyor boğazımdan, kulaklarımda ise Meira'nın sağır edici çığlıkları.

Yatağın yanına çökmüşüm, başımı yatağa yaslayarak bütün vücuduma yayılan şok etkilerinin üstesinden gelmeye çalışıyorum yoksa bayılabilirim. Direniyorum, nefes alışverişimi kontrol etmeye, elektriğe kapılmış gibi titreyen vücudumu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Her yer kan içinde. Aynaya bakmaya çalışıyorum, Meira da o lavaboda fayansı kanlara boyamış, kıvranıyor acıdan.

Ama dayanıyor, uzanıyor, elinde bir şey var şimdi. Küçücük bir şey. Anlamıyorum bile ne olduğunu, streç filme sarılmış gibi duruyor.

Ve Meira, tek parmağıyla o cismi, açtığı yaraya doğru sokarken benim parmaklarım bu sefer onu çıkarmak için giriyor o yaraya.

Meira'nın çığlıklarıyla beraber başım arkaya doğru düşüyor, gözlerim gerilere yuvarlanıyor, acıdan aklımı yitirecek ve ölecek gibi hissediyor ama beynimin uyuşmuş olmasından belki de devam edebiliyorum.

Artık acıyı normalden ayıramıyorum.

Parmaklarım yarayı deşiyor, içeride aradığı şeyi bulamayınca daha da derine gidiyor, kıvrandırıyor, bütün vücuduma titremeler yayıyor.

Ve sonunda, Meira'nın içeride bıraktığını ben çıkarıyorum oradan.

Kandan ötürü göremiyorum hiçbir şey. Bilincim yitmek üzere, kalp atışlarım az önce zirvedeyken şimdi de inişlerde. Gözlerimi açık tutmak bile zor. Tir tir titreyen parmaklarımın arasındaki cismi kaldırıyorum, elbisemin eteklerine siliyorum görebilmek için.

Küçük, defalarca kez katlanmış, streç filme sarılmış bir kağıt. Yine titreyen ellerle, yataktan destek alarak zar zor duruyor ve filmi çıkarmaya çalışıyorum.

Biraz kana bulanmış kağıt. Açtığımda içinde bir şeyler yazdığını görüyorum.

Bir mektup.

Kağıda sığdırabilmek için küçücük harflerle yazılmış başta sona, arkalı önlü dolu bir mektup ama okuyabilecek kadar göremiyorum. Oda karanlık.

Bir tek ters çevirdiğim şamdanlık var ışık kaynağı olarak. Hâlâ yanıyor mumları. Baş aşağı dursalar da yanıyor ve artık daha hızlı eriyen mumları, duvar boyunca aşağılara doğru dökülüp en sonunda beyaz kabuklar halinde kuruyor.

Bütün gücümü kullanarak kendimi oraya doğru çekmeye çalışıyorum. Kanlı ellerimle yeri tutarak sürünüyorum. Her hareketimde tekrar tekrar batıyor bıçaklar aynı yere. Nefesim kesilmiş artık, öyle ki o inleme bile çıkamıyor dudaklarımdan.

Kendimi duvar kenarına, şamdanlığın altına doğru atabildim bir şekilde.

Omzumu duvara dayadım, tepemdeki baş aşağı mumlar erimeye devam ediyor. Saçlarıma, omuzlarıma, sırtıma, kollarıma, burnuma, yanaklarıma düşüyor, kuruyup kabuklaşıyor ama artık görebiliyorum. Mumun ışığı kağıdı da aydınlatıyor. Eğik, küçük harfler seçilebiliyor.

Mektubu kanlı, titrek ellerimle iyice yakınlaştırıyor ve kendimden geçip karanlığa gömülmeden önce okumaya başlıyorum:

Üzgünüm Meira, canın çok yanmış olmalı.

Neden bu mektubun içinde olduğunu soruyorsundur. Çünkü Uygar'ın bulamayacağı başka bir yer yok. Bunun ilk defa uyanışın olmadığını biliyorsan, her tekrardan uyutulacağın sırada Uygar'ın bütün eşyalarını, okuduğun kitapların sayfalarına kadar kontrol ettiğini de bilmelisin.

Evet, Uygar

her şeyi, ikinci Meira'nın mektubuna kadar biliyor.

Mektubu yazdığımızı anlıyor, buluyor, okuyor ama müdahale etmiyor. O bizimle oynuyor. Khalil'i bir tuzak olarak kullanıyor. Uygar onu iyi tanıyor ve işler sarpa sardığında ona bir şekilde gidersen seni geri alabileceğini biliyor.

Ve

o

,

bu mektubu intikamın bir parçası olarak kullanıyor.

Mektupta Meira, hatırlamamanı, hatırlarsan acı çekeceğini ve kaybedeceğini söylüyor. Ne yapacaksın? Meira'yı mı dinleyeceksin yoksa kendini mi çiğneyeceksin?

Uygar'a hiçbir şey hatırlamadığını kanıtlamaya çalıştığın onca zaman, o çaban, endişen, kuruntuların, korkun, paranoyan seni deli edecekti.

Ne yapacaksın?

Hangi yolu seçeceksin?

Her uyanışımızda aynı insanlar olmadığımızı biliyorsun. Hepimizin fikirleri, davranış şekilleri, sevdikleri ve sevmedikleri, misyonları farklı.

Kim

olarak

uyanacaksın?

Aileni öldürdüğünü söylediğinde ne yapacaksın? Nişanlın olduğunu öğrendiğinde nasıl hissedeceksin? Okumana izin verdiği kitaplıkta önce hangi kitapları okuyacaksın? Hangilerini beğeneceksin? Nasıl fikirler edineceksin? Neyi savunacak, neyi yereceksin? Tavşan oyununda nereye kaçacak ya da kaçacak mısın? Mektubu bulduğunda ne yapacaksın? Seni kilitli odaya soktuğunda, kemanı eline verdiğinde hangi parçayı çalacaksın? Çalabilecek misin ki? Hangi anıları hatırlayacaksın? Önce kimi öldürdüğünü hatırlayacaksın?

Arkasına

yaslanıyor ve her hareketini bir deney faresiymişsin gibi gözlemleyip

yazdığı

günlüğüyle, ne yapacaksın, diye soruyor sana.

Kendine güvenmeyip seni yiyip bitiren bu sırrı hatırlamak uğruna kendini bile çiğneyecek misin yoksa mektupta da yazdığı gibi uslu mu duracaksın? Ateşten kaçınacak mısın?

Eteklerin alev almasın değil mi?

İkinci Meira neden hatırlamamızı istemedi sanıyorsun?

Ateş olan sensin çünkü.

Sen cayır cayır yanan ve kendinle beraber herkesi yakabilecek kor bir alevsin. Kendine dikkat et, kendini senden koru. Tehlikeli olan sensin, Uygar değil.

Ve ikinci Meira, seni senden korumaya çalışıyordu.

Ben ise seni sana geri vermek istiyorum.

Bu mektup Uygar için hem intikamın kilit bir parçası hem de her şey sarpa sararsa diye Khalil'i bir çıkış planı olarak kullanabilmesi için doğal bir tuzak. Tekrardan kontrolden çıktığında seni nerede bulacağını biliyor olacak çünkü.

Bu tuzağı kendi elleriyle, bile isteye hazırlayan kişi ise Meira. İkinci Meira.

Seni senden korumak için, Khalil'i istiyor. Ona yaptığımız onca şeyden sonra bizi akıl hastanesine tıkacağını biliyor çünkü. Güvenli bir hayattan kastı, bizi dört duvar arasına tıkacak adamın ayağına kadar gitmemiz Meira.

Şimdi anlıyor musun kimseye güvenemeyeceğini?

Sen bile seni durdurmaya çalışıyor. Yalanlarla, tuzaklarla dört bir

tarafını

tiyatroya çevirmişler, seni kukla gibi oynatabilecekleri ipleri de bileklerine bağlamışlar.

Ama ben canını yakacak olsa da gerçeği bilmeni istiyorum. Sakin bir hayata kaçmanı değil, sana ait olanı geri almak için savaşmanı istiyorum. İntikam almanı istiyorum.

Meira. Hatırlamanı istiyorum.

Anne babanı sen öldürdün.

Öykü'yü sen öldürdün.

Kamber'i sen öldürdün.

Ludwig'i sen öldürdün.

Ozan'ı sen öldürdün.

İçindeki çalışanlarla beraber evini ateşe veren de sendin.

Uygar, senin yaptığın her şeyi aslında kendisi yapmış gibi anlatıyor.

Kendi ellerinle öldürdüğün anne baban için, o öldürdü sandığından diz çöküp ağlamanı sağlıyor Meira. Diz çöktürüp ağlatıyor seni her seferinde. Yalvartıyor. Parçalara ayırıyor. 3 defa. Sanıyorum, fazlası da var.

Şimdi asıl intikamı anlıyor musun?

Esir tutulmak değil.

Kendi günahların için haksız bir bedel ödediğini düşündürüyor sana. Seni hem kurban hem de suçlu yapıyor. Hem, hayatını mahvettiğini söylemekle sana eziyet ediyor, hem de bunun sebebini senin ihanetine bağlayarak her türlü okları yine sana çeviriyor. Artık anlıyor musun?

Sen bir canavarsın ve Uygar da seni ehlileştirmeye çalışıyor.

Bu döngüden kurtulman gerekiyor Meira. Hatırla. Ne kadar acı verecekse de versin ama hatırla. O seni tüketiyor Meira. Hatırla!

Davamızı hatırla. Özümüzü hatırla. Nefretimizi hatırla. Sahip olduklarımızı, hakkımız olanı hatırla. Kaçıp gitme, unutmayı seçme. Meira'yı dinleme. Acıdan başka ne biliyorsun ki daha fazla zarar görmekten korkacaksın?

Ve Meira,

hazır

olduğunda

bu

kağıdın

arkasını

oku.

Fikirlerimiz

çılgınca

gelecek belki, biraz da canice; ne de olsa

boşuna

dört taraftan

zincirler

vurulmuyor bize ama geri dönmelisin. Hatırlamalısın neden korku

saldık

herkese.

Eteklerin tutuşmasın mı?

Bırak tutuşsun.

Tutuşsun ki sana dokunanlara da sıçrasın.

İmza

Maria

Nasıldı?

Bir sonraki bölümde
artık
neredeyse her
şeyi
öğreneceğiz
.
Önemli
ve uzun bir
bölüm
olacak. Gelmesi biraz uzun
sürebilir
.
Instagram: kedilimediyy

32. Geceden Kara

○●

Bu bölüm fazlasıyla rahatsız edici gelebilecek hem fiziksel hem psikolojik birçok hassas konu barındırır.

Söz konusu; terörizm, örgüt faaliyetleri, çocuklara kadar uzanan vahşice eziyetlerle işlenen cinayetler ve her türlü değeri ayaklar altına alan ırkçı, faşist, dogmatik ilkeler/söylemler gibi oldukça hassas konular açık, karanlık bir dilde yazılmıştır. Kesinlikle her bünyeye göre değildir.

Tarihi değerleri aşağılamak amacıyla yazılmış kişisel bir kin kitabı değildir, benim dini siyasi politik düşüncelerimle doğrudan bir bağlantısı yoktur. Bunun bir kurgu olduğunun ve karakterlerin gerçekle bağlantısı olmadığının bilincinde okuyun.

▪ Bölüme başlamadan önce bilmeniz gereken bazı terimler:

Hint-Avrupa dillerini

konuşan

milletler

için

kullanılan

ve

sonrasında

Nazilerin

“üstün

ırk

”

olarak radikalleştirdikleri dilsel bir grup.

Yahudi halkına olan nefret, ırkçı ideoloji.

Nazi Almanyası'nda Yahudi karşıtı ve Aryan ırkının üstünlüğünü savunan ırkçı bir ideolojiye sahip olan siyasi hareketin üyeleri.

Yeni nesil Naziler denebilir. Hitler'in davasını benimseyen ırkçı görüşteki faşistler. (Günümüzde gruplar/örgütler şeklinde varlığını sürdürürler. Amaçları Nasyonal Sosyalist rejimi geri getirmektir.)

Nazilerin paramiliter askeri örgütü, kısaca

SS

- ᛋᛋ

Nazi Almanyasında 6 milyon Yahudi'nin toplama kamplarında zehirlenip yakarak öldürülmesi tarihe

'Yahudi Soykırımı'

olarak geçmiştir.

Kısaca Yahudilerin tek çatı altında toplanma ideolojisi/siyasi hareketi.

Bölüm Otuz İki

"Geceden Kara."

Meira Shavit

Maria Rosenfeld

Lacrimosa - Mozart

Özgür mü diyorsun kendine? Sana hükmeden düşünceni duymak isterim.

-Nietzsche

Ł

Bir felaketin doğumu.

Oysa kimse böyle adlandırmaz yeni bir canın dünyaya gelişini. Neticede kimse Hasan Sabbah'ın bir suikastçi, Mussolini'nin bir faşist, Caligula'nın ise deli bir imparator olacağını bilmiyordu.

Ve Maria Rosenfeld, elbette.

Maria Rosenfeld. 13 Mayısı 14 Mayısa bağlayan gece yarısında, 1995 yılında dünyaya gelmiş ve kimsenin içine şüphe düşürmemişti. Yemyeşil iri gözleri, altın sarısı bukleli saçları ve melekleri kıskandıracak tatlı gülümsemesiyle neşeli, hayat dolu, cıvıl cıvıl bir kız çocuğuydu.

Rosenfeld ailesi Almanya, Bavyera'da masallara konu olabilecek yüzyıllık gül bahçelerine ev sahipliği yaparlardı. Atalarının güllere olan bu ilgisine yadigar gözüyle baktıklarından günümüze kadar gül bahçelerini özenle muhafaza eden, pekçe tanınan ve saygı duyulan bir aileydi.

Baba, Arnold Rosenfeld, bir askerdi -albay, detay vermek gerekirse. Tıpkı erkek kardeşi Klaus gibi çocukluklarından beri kanlarına zehir gibi salınan fikirlerin kullarıydılar. Nabızlarını hızlandıran gençlik ateşiyle tehlikeli davaları uğruna, öncelikle askerde kalmayı seçtiler. Ardından orduya dahil oldular ve beraber yükseldikçe yükseldiler.

Arnold Rosenfeld kitapların başlarından kalkmayan, kendisine miras bırakılmış fikirlerin başında sabahlayan, aşk gibi 'safsatalara' vakit ayıramayan, çoğuna göre çılgın ama zeki ve işkolik bir adamdı.

Yine de, aşk için yeterince vakti olmasa da fani hayatı son bulduğunda onun yerine bu davasını devralacak, onu gururlandıracak kendi kanından bir varise ihtiyacı olacaktı elbette.

Bu nedenle Agatha ile evlendi.

Ağırbaşlı, katolik ve namuslu bir kadındı; Arnold'a göre bu yeterliydi. Aşık olmaya vakit bulamasa da Agatha'yı severdi, sakin doğasını kendi çılgın ataklarının doğal bir panzehiri olarak görürdü.

Ne var ki Agatha, doğası gereği affedici ve alttan alan bir kadın olsa da Arnold'un hiçbir zaman paylaşmadığı fikir ve politik eylemlerine şahit olmasıyla bütün hümanistliğine zıt olan bu felaketi kabullenemezdi.

"Tanrı canımı asla yeridir!"

derdi sık sık. "Neler duyuyor bu kulaklar? Sen böyle bir adam değilsin!"

Arnold'un sıkılmış ifadesini görünce de, "bu dediğin darbedir!" diye girişirdi. "Hükümete darbe girişimidir!"

Arnold da pekâlâ, "kadınlar ne anlar siyasetten?" diye söylenirdi. "Kafanın basmayacağı meselelere karışma en iyisi."

"Sen çıldırmışsın, bu siyaset falan değil," karşılığı oldukça canını sıktı Arnold'un. "Senin yaptığın terörizm!"

"Devrim!"

diye yükseldi birden. Bir deli gibi, kafasında kurtlar varmış gibi, düşünmekten kontrolünü kaybetmiş gibi dört dönüp dururdu sürekli.

Küçük Maria ise masada oturur ve pastel boyasıyla gül bahçeleri çizerdi.

"Terörizmmiş…"

diye söylendi Arnold. "Şu döneme, şu devire bir bak! Dostlukmuş, barışmış, savaş tazminatıymış, onlara Yahudi soykırımı yüzünden borçluymuşuz… Sırf başkalarının gözüne girmek için devletin ödediği bedellere bak! Yahudilere tanıdıkları imtiyazlara bak!"

"Arnold-"

"O soysuzlar bizi içeriden fethetmeye hazırlanıyorlar! Devlete kadar sızıyorlar, doktorlar oluyorlar, arsalar satın alıyorlar! Asimilasyon politikasıdır bu! '

Almanlardan daha Alman'

öyle mi? Bu delilerde hiç vatan sevgisi yok! Soy sevgisi yok! Ata saygısı yok! Almanya'nın milli haysiyetini ayaklar altına alıyorlar!"

Agatha neye uğradığına şaşırarak, ”sen bir askersin Arnold, senin görevin devletine hizmet etmek!” diye hatırlatırdı ona defalarca. ”Sen ise bana… çılgınca bir örgütten bahsediyorsun!”

”Çılgınca mı?” Arnold’un fırıl fırıl dönen gözlerindeki delilik kendini daha da belli etti. ”Bu yüzden anlamadığın işlere karışma diyorum.”

Agatha haç kolyesini titreyen parmaklarıyla tutar ve ”anlat o halde!” derdi. ”Neyi anlamadım?”

Arnold onu ikna etmeyi, bu kutsal davayı ona da bulaştırmayı hedefleyerek, ”saçma bir örgüt değil,” derken karısına yaklaştı. ”Beni dinle Agatha. Bunca yıldır yavaş yavaş geri toplanan, çok güçlü isimlerin fonladığı, devrim niteliğinde bir birlik. Yeni değil, çoktan vardı ve şimdi yeniden doğuyor.”

Agatha ağlamaya başladı. ”Schutzstaffel’den bahsediyorsun…

Tanrım…

O manyakların-”

”Manyak derken bir daha düşün! Güçlü bir askeri örgütten bahsediyoruz burada.”

”Tarihe karışan askeri bir örgüt,” diye düzeltti Agatha onu.

”Ve geri geliyor.”

”Yalnızca bir grup ırkçısınız.” Bu kelimeyi söylerken ne kadar ciddi olduğunu yeni fark etti ve kocasına, acıyarak, onun için derinden kaygı duyarak bakmaya başladı. ”Sen iyi değilsin. Sen ırkçı bir adamsın. Sen…

Arnold…

Sen gerçekten de çıldırmışsın.”

Arnold buna takılmadan, ”tanrının cezası Siyonistlerin kökünü kurutacak en namuslusundan binlerce adam var örgütte,” diye böbürlendi. ”Askeriyeden, siyasetin

kollarından, dünyanın dört bir yanından SS'i destekleyen ve fonlayan binlerce üst makam sahibi insan var."

Bir grup fanatikten fazlası olmaları Agatha'nın kalbini tekletti. "Teröristsiniz," derken bayılacak gibi oldu. Dizleri tutmadığından hemen kendisini sandalyeye attı.

"Dayanamayacağım buna." Ayakta dikilen kocasına baktı. "Ne planlıyorsunuz? Lütfen bana çılgınca bir şey yapacağını söyleme Arnold. Bizim bir çocuğumuz var. Sana bir şey olursa ne yaparız?"

Henüz dört yaşlarında Maria mutfak masasının diğer köşesinde oturmakta ve hiçbir şey anlamamaktaydı.

Babası ona kısa bir bakış attı. "Maria'nın böyle pis bir dünyada büyümesi iyi değil. Onun için de yapıyorum bunu. Siyonist haydutlar dünyanın dört bir yanında her hayati damara kene gibi yapışıp kanlarını emerken öylece oturup izleyemem. Temizleyeceğiz elbet hepsini. Bu dava hiçbir zaman kapanmadı."

Orada Maria'nın ilgisini çekti. Küçük kız başını kaldırdı ve "baba," dedi, elinde kırmızı bir pastel boya, "dava ne demek?"

Agatha fenalaşırken baba, "hakikatin peşinden gitmek demek kızım," diye açıkladı. "Bu dünyada her insanın bir davası olmalı. Bir savaşı, varmak istediği bir nokta… Fikirsiz ve inançsız insan düz yolda ters istikamete bile gider."

1999. Mart ayı. Ülkenin gündeminde, bir terör örgütünün, Adolf Hitler'in antisemitizm davasını benimsediği ve kendilerine uzun yıllardır gizlice önemli makamlardan müritler topladıkları haberleri yayılıyor.

Bazıları şöyle diyor:

"SS yeniden doğuyor

!"

"Hitler'in en sadık ve kuduz köpekleri, kaldığı yerden ölüm saçmaya geri dönüyor! Radikal Neonazi gruplarının

Doğu Almanya'da Führer özlemi nostalji sloganları duyuluyor:

"Ein Volk, ein Reich, ein Führer!"

(Tek halk, tek imparatorluk, tek önder.)

Ama doğrusu, SS geri dönmekle kalmamış, çoktan birçok hayati organa sızmış bir virüs ve kökleri yeraltında yayıldıkça yayılmış bir hayat ağacı gibi.

Yeni SS örgütü uzun süredir çeşitli terör örgütleriyle yandaşlıklar içerisinde ve olan, hiçbir etniğe doğmayı seçmeyen halka oluyor tabii.

Çeşitli coğrafyalarda meydana gelen terörizmi sulayan yegane bir birlik kendileri. Temel fikir, antisemitizm ideolojisini yaymak ve Aryan halkının üstünlüğünü kabul ettirmek. Geriye kalan herkes nefretin odağı, ezilmesi gereken bir tür zararlı böcek. Çocuksa daha iyi, yılanın başını küçükken ezmelisin sonuçta.

Arnold ve Klaus, Rosenfeld kardeşler ise SS örgütünde, modern yeraltı Nazilerinin parlayan yıldız kardeşleri.

Yarattıkları yıkımın, kendilerinden olabildiğince uzaklarda sebep oldukları katliamların aldığı canlar, ikilinin en parlak dönemlerinde yüz binleri buluyor.

Ama bu iki canavar kardeş, çocuk kanına susamış hayalperest ve fanatik, en yükseklerdeyken vuruluyor can evlerinden.

Rosenfeld hanedanı, Arnold ve karısı Agatha'nın araba kazası süsü verilen bir suikaste kurban gitmesiyle büyük bir darbe alıyor.

Ateşle oynayanların tutuşmasına şaşırmamak gerek.

Maria henüz 4 yaşlarında yetim kalıyor. Amcası Klaus, tıpkı erkek kardeşi gibi bir işkolik ve davasına sadık bir adam olduğundan, Maria ile ilgilenecek ne vakte ne de yeteri kadar sevgiye sahip değil.

Onu muhafazakar bir anlayışla yönetilen katolik kilisesine bağlı bir yetimhaneye bırakmayı seçiyor. Geçmişte hümanistler tarafından birkaç din öğretmeninin,

”o pis ellerinizi çocukların üzerinden çekin!”

sloganlarıyla protesto ettiğinden kötü bir üne sahip olan o yetimhane…

1999, Haziran ayları. Yetimhane duvarları sıcaktan mum gibi eriyor sanki. Maria sıcaktan nefret ediyor, gürültüden nefret ediyor, çizim yapmak onu rahatlatıyor ve şarkı dinlemek aklını karıştırıp düzgün düşünmesini engellediğinden müzik derslerinden kaçıp arka bahçede çizim yapmayı tercih ediyor. O sükuneti seviyor.

Öğretmeni, Maria’nın güzel ve sağlıklı bir kız çocuğu olmasına katlanamayan bayan Helga, onun kulağının dibindeki saçları çekmeyi seviyor. ”İflah olmazsın sen Rosenfeld!” diyor müzik derslerinden kaçtığı için ama aslında,

‘neden benim kız evladım tekerlekli sandalyeye mahkum bir engelli de senin gibi sağlıklı değil’

altyapısıyla, doğum sonrası psikozunu hâlâ sürdürerek hıncını Maria’dan çıkarmayı seçiyor.

”İflah olmazsın sen Maria!”

Din derslerinde, ”iyi dinle,” der ona sık sık. ”Şeytanın yansımasını görüyorum senin ruhunda. İyi dinle de iflah ol!”

Hep dinlemesi istenir, asla soru sorması değil. İnanmalı ama sorgulamamalı. Bilmeli ama şüphe etmemeli.

Öte yanda, dünyanın bir diğer ucunda, Amerikan Senatör J.J A. tarafından

‘Yirmi birinci yüzyılın en tehlikeli ve aktif tarikatı ‘Moshelerdir!’

açıklamasıyla gündeme getirdiği İsrailli örgüt yeraltını bilenlere korku salıyor.

Yahudilere tarih boyunca birçok kereler karalama kampanyalarında ve sloganlarda sıçan yakıştırması yapılmıştır, şimdi de çok sevdikleri yeraltı tünellerine atıfta bulunarak,

‘kanalizasyon fareleri bütün dünyayı sinsice kuşatıyor’

suçlamalarıyla hedef gösteriyor.

Bu tarikatın en üst düzey makamında ise bir aile oturuyor:

Shavit ailesi.

Kendilerine ait inanç sistemleri, dünyanın en eski dinlerine ve antik 7 bilime kadar uzanan, karmaşık ve Yahudi mistisizmi ile çokça çakışan öğeler içeriyor.

Dinlerine

Moshevilik

diyorlar.

Tehlikeli bir inanç. Kutsal kana olan hastalıklı anlayışları yüzünden, tanrının yalnızca İsrailoğullarıyla, kendileriyle, kendi kanlarından olan insanlarla konuştuklarına inanıyorlar. Tanrıları diğer bütün insanları reddediyor. Onları günahkarlıkla ve pis bir kanla doğmakla suçluyor.

Sahtesinden hoşgörülü olan bir din bile değil, kelimelerle süslemiyor ve açıkça ırkçı olduklarını söylüyorlar. Onlar dışında herkes ölmeyi hak ediyor. Dünya üzerinde var olmuş ve olacak herkes ve her şey, her nesne kesinlikle ve kesinlikle yalnızca onlara ait olabilir.

Moshe Yosef Shavit.

Ailenin büyük büyük dedesi. 1943 yıllarında Polonya’da Nazi kampında yıllarca çeşitli eziyetlerle esir tutulan sayısız Yahudiden biri.

Nefret.

Moshe’den geriye kalan tek duygu. İnsanlığa dair her zerresi şiddetle sömürüldükten sonra başka bir şey kalmıyor içeride.

İkinci dünya savaşı bittikten birkaç yıl sonra İsrail’e dönüyor. Siyonizmin hedeflere ulaştığı bu doruk noktada siyasete giriyor, siyonist davayı yaymada radikal isimlerden biri oluyor ve elbette, arkada karanlık işler de çeviriyor.

Sadece kendi kanını, özellikle de kendi ailesinin kanını üstün tutan bir inanç anlayışı geliştiriyor. Her deli ya da kitle yönetim dehası gibi tanrıyla konuştuğunu iddia ediyor ve önce kendisine, ‘

Moshe’

ismini koyuyor, ardından da bir kitap çıkarıyor:

”Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur.”

Yıllarca toplama kamplarında insan dışı eziyetlere maruz kalan ve aklını yitiren Yahudi, kuldan tanrılığa geçmeyi istiyor.

Gün geçtikçe yükselen ve dünya genelinde güçlenen, bütün işleyişe bir zehir gibi karışan tarikat, Moshe öldükten sonra da aynı gayeyle ilerliyor. Çocukları çok dindar, zalim ve kesinlikle ağzı iyi laf yapan siyasetçilerden oluşuyor.

Ta ki aile reisliğini ve tarikat ile olan bağlantılarını yönetecek nihai isme kadar.

Benjamin Shavit.

Tarikat, okumayı, öğrenmeyi, sorular sormayı seven herkesi soldurmayı gaye edindiğinden, Benjamin’i de zehirlemekte gecikmiyorlar ama hiç değilse ailede farklı fikirler edinebilen tek kişi kalmayı becerebiliyor. Gizlice elbette.

Tarikatın sebep olduğu ve olacağı onca yıkım… Benjamin’in etik sınırları hiçbir zaman bu pisliği onaylamasa da içine doğduğu bataklıkta diplere çoktan çekilmiş.

İlk başkaldırısı evliliğinde oluyor. Kendi öz kız kardeşiyle evlendirilmesi gerekse de aşık olduğu kadını, aile dışından birini seçiyor ve aileye bunu kabul ettirebiliyor.

Ne yazık ki çocukları olamıyor. Bunda, Benjamin’e aşık olan kendi öz kız kardeşinin de payı var. Ahuva’ya olan nefretiyle, yemeğine gizlice kattığı zehirlerle her defasında çocuğunu düşürmesine sebep oluyor.

Çocukları olmadığı için de Benjamin’e, Ahuva’yı boşamasında, hiç değilse kız kardeşini kuma olarak

almasında baskı oluşuyor.

Oysa Benjamin'in gözü Ahuva'dan başkasını görmediği gibi, enseste olan nefretiyle ikinci bir başkaldırışta bulunuyor.

Ve Ahuva'ya, "o halde evlat edinelim," diyor büyük bir hevesle. "Maksat birlik beraberlik. Kan bir olmasa ne yazar?Hem, uzun süredir aklımda olan bir şey bu," diyor, kendi yüzsüzlüğüne kızarak. "Zor durumdaki bir çocuğu evlat edinmek istiyorum."

Klaus ve General Lennart'ın derhal haberi oluyor çiftin bu arayışından.

Aynı akşam Almanya'daki yetimhanede, müdür yardımcısı Helga hanımefendiye telefon ediliyor.

Klaus, "Maria'nın yemek yemesine izin vermeyin," diye bildiriyor. "İyice zayıflasın, kemikleri görünsün ve biraz da hırpalayın. Anne babasının da Lübnan'daki bombalı saldırıda ölen Alman hümanist gazeteci bir çift olduğunu söyleyin. Birkaç haftaya adamlarım onu almaya gelecek."

Maria'nın dolgun al al yanakları çökmüş, küçük vücudu yetersiz beslenmeden bir deri bir kemik kesilmiş, güzelim bukleli altın sarısı saçları kazıtılmış, ellerinde kollarında hırpalanmanın etkisiyle yaralanmalar, kesikler, sigara söndürüldüğünden yanık izleri kalmış, yeşil yeşil bakışları ışıltısını yitirmiş.

Hepsi de ne için?

Sağlam bir rol için elbette ama Maria'ya sunulan tek sebep, beş yaşındaki çocuğa verilen tek cevap, "yaramazsın" ve "günahkârsın" olmuş.

Birkaç hafta sonrasında Klaus'un adamları zavallı küçük Maria'yı Almanya'daki yetimhaneden almış ve ta Lübnan'a kadar götürmüştü.

Yine bir yetimhaneye konulan Maria, aynı zorluklardan geçse de her şeye rağmen, oldukça sakin ve ağırbaşlı bir kız çocuğuydu.

Benjamin'e haber edilen ve arka planda Klaus ile General Lennart'ın çeşitli şeytanlıklarla yönlendirdikleri yetimhane elbette, artık Maria'nın kaldığı yetimhaneydi.

Benjamin'e ise, abisinin yönetimiyle gerçekleştirilen bombalı saldırıda ölen 5 kişiden ikisinin bu kız çocuğunun anne babası olduğu söylendi.

Maria'nın…

Benjamin için bir tür vicdan yüküydü artık bu evlat edinme işi. Oysa bütün bunlar bir tiyatroydu. Klaus ve General Lennart'ın ilmek ilmek işledikleri stratejik adımlarıydı.

O gün yetimhanedeki öğretmen Benjamin ve Ahuva'yı ilk defa Maria ile tanışmaya götürmüştü.

"Anne babası bombalı saldırıda vefat eden kızcağız bu işte. Geçin içeri."

Gördükleri manzara dehşet uyandırmıştı ikilide. Benjamin, içinde büyüdüğü ve yakında ona reisliği devredilecek olan ailenin karanlık yüzünü biliyordu, hatta kendisi de bir parçasıydı ve hiç de masum değildi ama gönüllü de sayılmazdı. Yüreği kaldırmıyordu bu görüntüyü.

"Aman aman, ne olmuş bu kız çocuğuna böyle?" diye kara kaşlarını hayretle kaldırmıştı. "Hiç beslemiyor musunuz yoksa?"

Hemen sesini çıkarmadan resim çizen kızın önünde eğildi. Maria ona pek aldırış etmiyordu.

Kızın sarı saçına beyaz tenine şaşırdı. "Arap değil herhalde?"

"Alman asıllılar. Müdürün ırkçı olduğunu duydum. Çocukların Maria'ya zorbalık yapmasına izin veriyormuş. Bu yüzden bu halde. Müdür onu burada istemiyor. Siz evlat edinmeyecekseniz gönderecekmiş. Nereye gönderir bilmem artık."

İnsanlık dışı,

diyecek gibi oldu ama bütün bunlara fon sağlayan da kendi ailesi değil mi? Bağlı oldukları tarikat değil mi?

Ahuva'ya baktığında kadının ince kaşlarının hüzünle kıvrıldığını ve kız çocuğunu seyrettiğini gördü.

Karar verilmişti artık. Maria'yı evlatlık aldılar.

Klaus ve General Lennart'ın, bu iki Nazi'nin, dünyanın en büyük Siyonist ailesine bir casus yerleştirme hedefi ise ilk aşamayı başarıyla tamamladı.

Maria yordamıyla -henüz küçük olsa da elbette büyüyecek- yıllardır hiçbir istihbaratın içeriye sızmayı, müritlerinden biri olmayı başaramadığı tarikat ailesine sızmakla kalmayacak, orada büyüyecek ve birkaç yıl sonra reis konumuna getirilecek varis Benjamin Shavit'in kızı olacaktı.

Fakat Benjamin ve Ahuva çiftinin içi endişe doluydu. İkisi de ne bu örgütü ne siyonist davayı ne de çılgınlardan oluşan bu aileyi istiyordu; yapabilecekleri sınırlı olduğundan bunca yıl baskılansalar da kız çocuğu evlat edinmeleriyle bu kaygılar tekrardan gün yüzüne çıktı:

Ahuva oldu ilk itiraz eden: "Benjamin," dedi kaygıyla. "Sen ben ve kız… Kız çocuğumuz, kaçıp gidelim buralardan. Ailenden kaçalım lütfen."

Birçok defalar dillendirdikleri bir konuydu. "Nasıl olacak o iş Ahuva?" derdi Benjamin dertli dertli. "Bilmiyormuş gibi konuşma."

"Khalil'in ailesi de benzer işlerdeydi ama kaçıp gitti, her şeyi arkasında bırakabildi. Türk bir kadınla evlenip Almanya'ya taşındı. Biz-"

"Khalil'in ailesi tarikata bağlı değildi çünkü. Kolay değil Ahuva."

Maria 5 yaşlarındayken Benjamin ve Ahuva çifti onu İsrail'e, ailenin yanına götürdü. Artık orada yaşayacaklardı ama elbette Benjamin'in planı, aynı baskıyı Maria üzerinde kurmalarına izin vermeyerek onu bu kötülükten uzakta büyütmek ve zamanı geldiğinde de onu yurtdışına göndermekti.

Kendi kanından olmadığı için bunu yapmasına izin verirlerdi. Kızının öz olmayışının ve Benjamin'in temelde çocuk yapmayı değil de evlat edinmeyi istemesinin asıl sebebi de buydu. Bir gün onu buradan gönderebilirdi çünkü.

Fakat Maria'nın aynı baskıyla büyütülmeme hayali daha ilk günlerden sekteye uğradı bile. Abisi, ailenin o zamanki reisi kesin bir dilde Maria ismini dahi reddetti.

"Maria ismi olmaz," diye karşı çıktı. "Meryem'den geliyor. O Hristiyanların anasının ismiyle hitap edemezsin. İbrani kökenli bir isim vereceksin."

Benjamin buna dirense de halihazırda Yahudi bile olmayan bir çocuğu evlat edinmesiyle aileye göre yeterince haddini aşmıştı zaten.

"Bunca yıldır sahip olduğu ismi mi değiştireceğiz?" diyerek hüznünü dile getirdiyse de görmezden gelindi.

Abisi bunu büyük bir kibirle karşıladı: "Üveyliğin cehennemlik mi olsun istiyorsun? Zaten… Adı değişse ne yazar? Damarlarında o pis kan akıyorsa tanrıyı kandıramaz ya…"

O gece Benjamin Maria'yı karşısına aldı. Kızına hemen en güzelinden kıyafetler giydirmişler, bir kız çocuğuna benzetmişlerdi. Saçları kısacık olsa da uzayacaktı.

"Yeni bir isim yeni bir başlangıç değil mi?" diyordu kıza, elbette Maria'nın onların dilini anladığı yoktu ama arkada bir tercüman duruyor ve derhal çeviriyordu. Ahuva da sessizce dinliyordu onları.

"Meira'ya ne dersin?" diye sordu. "Hem orijinal isminden çok uzak değil hem de çok güzel bir anlamı var. Bu çocuksuz, neşesiz, karanlık hayatımıza ışık gibi doğmuş bir meleksin. Buna ne dersin?

Meira.

Meyra diye okunuyor. Güzel değil mi?"

Maria, artık Meira, durgun bakışlarla babasını izliyordu. Tercüman cevap beklediğini ilettiğinde sakince,

”Ich finde es gut,”

diye cevapladı.

”Beğendiğini söyledi efendim.”

Benjamin hevesle atıldı: ”Meira…

Meira Na’ama Shira!”

diye adı tamamladı. ”İkinci ve üçüncü bir adın neden olmasın? Na’ama ‘neşeli’ ve Shira ise ‘şiir gibi’ demek. Şiir gibi güzel, neşeli, ışık saçan kızsın işte!

Meira Na’ama Shira Shavit.

Bunu da beğenmiş mi sor bakayım!”

Tercümanı dinleyen Meira sakince başını sallamakla yetindi.

”Çok iyi!

Gut gut!

Hemen özel öğretmenler ayarlıyorum sana! Dilimizi çabucak öğreneceksin evladım. Seninle karşılıklı konuşmak için can atıyorum!”

Beklenildiğinden de hızlı bir şekilde öğrendi Meira dillerini. Zeki, sakin ve alçakgönüllü bir kız çocuğuydu; aile arasında zerre sevilmese de Benjamin onlara yaklaştırmıyor ve daima kızına göz kulak oluyordu.

Fakat ileride abisi yeniden araya girmiş, ”kızın yeterince büyük artık,” demişti. ”Dili de biliyor. Din dersleri için David hocayı çağırdım. Akşamları ibadethanede derslere girecek.”

”Kızım büyüdüğünde kendi seçsin neyi öğreneceğini.”

Abisi bunu büyük bir hakaret olarak algılamıştı: ”Ne dedin? Aile inancını öğrenmeyecek mi diyorsun?”

”Sadece şu an küçük olduğunu söylüyorum. Biraz daha büyüdüğünde ona bizzat ben öğreteceğim.” Bundan kastı,

biraz daha büyüdüğünde onu yurtdışına okumaya göndereceğim ve siz de ona dokunamayacaksınız,

idi ama abisi buna şiddetle karşı çıktı.

Gülünç bir çaba olarak gördü hatta. ”Hep aklın bir karış havadaydı zaten. Sen mi öğretecekmişsin ona inancımızı? Kızın sıkı bir eğitimden geçmesi şart. Zaten bizden değil, bir de inancımızı paylaşmayacağını mı söylüyorsun? Evlatlığını-”

”Meira, onun adı,” diye böldü Benjamin onu.

Sinirle soludu adam.

”Meira’nı

geri göndertme bana Benjamin. Sana yeterince taviz verildi. Annemin favorisisin diye bütün bu şımarıklıklarına katlanışımız, unutma.”

Benjamin, ticarette bir dehaydı, sadece favori çocuk olmaktan çok daha ötesiydi. Aileyi ve nihayetinde tarikatı kalkındıracak stratejik hamlelerin beyniydi, bu yüzden ailenin vazgeçilemez bir üyesi ve abisinden sonraki kesin varisi. Kesinlikle sadece bir favori olmaktan ötesiydi.

Meira için din dersleri başlatıldı. Benjamin içeride olamazdı, ibadethanenin kapısında bekledi yine de.

İçeride, karanlıkta, yedi kolu da yanan altından Menora karşısında diz çöktürdü adam Meira’ya. İkilinin arasındaki küçük bir masada yeşil kapaklı eski bir kitap duruyordu.

Sürmeli kocaman gözlerini kibirle Meira’da gezdirirdi sık sık. David hoca, aileye tahsis edilmiş özel bir din adamıydı.

”Kitabı okudun mu?” diye sordu karşısındaki fikirsiz kıza. ”Hem kaç yaşındaydın sen bakayım?”

Meira durgun bakışlarla izliyordu onu. ”6.”

”Okuma yazma yoktur sende-”

”Var.”

Adamın kaşları çatıldı. ”Ne diye atamızın kitabını okumadın o zaman?”

”Tanrıyı bilmiyorum.”

Yaşlı adam iç çekti ve

”şeytan dölü seni,”

diye kendince mırıldandı. ”İyi bakalım. Kulağını dört aç. Tanrı her şeyi yaratan ve kontrol edendir.”

”Biliyorum.”

”Hani bilmiyordun?”

”Hangi tanrıdan bahsettiğinizi bilmiyordum.”

Etraf tanrı ve tanrıçalarla dolu. Hangi biri, tam olarak?

Yaşlı adamın yüzünde kızgın bir ifade belirdi. ”Bizim inancımız diğer hiçbir yalancı dinle bir değil! Hepsi safsata! Tek doğru inanç da tanrı da bize ait! Bu inanç ise sadece bizim birliğimize özel. Sadece bize gönderilmiş bir din.”

Kızın sessizce dinlediğini görünce devam etti:

”Moshevilik, denir dinimize. Büyük büyük dedenin isminden gelir. Tanrımız yalnızca bu kana özel bir kitap yazması için insan suretinde Moshe Yosef Shavit ile görüşür. O da

”Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur”

kitabını yazar. Mosheviliğin kutsal kitabı budur.”

Meira aralarındaki masada duran kitabın kapağındaki hayat ağacı tasvirine baktı. ”Ne anlatıyor?”

”Dünyanın bize ait olduğunu ama kansızlar tarafından el konulduğunu, bize ait olanı geri almamızı temel fikir edinir ve bununla beraber siyaset, felsefe, tarih gibi metinler de yer alır. Her Moshe bu kitabı baştan sona okumalı ve dualarını daima

‘tanrı yalnızca bizimle konuşur’

ile bitirmelidir ki kendi özünü, değerini, tanrının seçilmiş kulu olduğunu hatırlasın. Bundan sonra dua ettiğimizde sen de buna uyacaksın.”

”Moshevilik gizli bir dindir, isteyen herkes Moshe olamaz. Müritler tarikat tarafından özenle seçilir ve Yahudi

kökenli olması şarttır. 6 aylık sıkı dini bir eğitimden geçirilir ve dünyanın dört bir yanına parlamentoya girmesi, çeşitli dallarda öğretmen, doktor, din adamı olması ve bir yandan da casusluk yapması için gönderilir."

"Böylece bir nevi her yerde gözü ve kulağı vardır. Her yerde aynı anda bulunur, tarikatı bilgiyle besler."

Meira'nın seyrek kaşları ilgiyle havalandı. "Yeraltı orkideleri gibi."

"Ne?"

"Kitapta okumuştum. Yeraltı orkideleri mantarlarla ilişki kurduğu için-"

David öfke içinde rulo yaptığı kağıtla kafasına vurarak böldü onu: "Ne diyorsun çocuk? Dikkatini topla!"

Ve anlatmaya devam etti.

Ders bittiğinde ve Meira ibadethaneden çıktığında kenarda duvara yaslanmış bir şekilde bekleyen Benjamin de ayaklandı birden. Kızına yaklaşıp omzunu tuttu:

"Nasıldı?" dedi tedirgin bir şekilde. "Sana ne söyledi? Kızdı mı? Ceza verdi mi?"

Meira ise hiç oralı olmadan dalgın bir şekilde, "her yerde aynı anda nefes alan bitkiyi duymuş muydun baba?" diye sordu.

"Hayır evladım."

Meira ellerini arkasında birleştirdi her zamanki gibi ve babasına baktı. "Bu bir abartı elbette ama kulağa ilginç geliyor. Yeraltı orkidesi deniyor. Mantarlarla ilişki kurdukları için sözde kökleri bütün dünyayı kaplıyor ve her yerde aynı anda nefes alıyor. Bütün dünyayı izliyor. Duyuyor."

Benjamin'in gerginliğini aldı bu tavrı. "Sana kitap yetiştiremiyorum. Çiçekleri çok seviyorsun öyle mi?"

"Eskiden gül bahçelerimizin olduğunu hatırlıyorum sanki," diye mırıldandı küçük kız.

"Gülleri de sever misin?"

”Hayır. Dikenleri batıyor. Ama yeşil rengini seviyorum. Yeşilliği özledim. Burada hiçbir şeyin rengi yok.”

Günler sonra bahçeye girip çıkan onlarca işçi, kamyon ve malzemeyi gören Meira babasına yaklaştı.

”Bu işçiler ne için?”

”Gel.” Arka bahçeye götürdü onu. Dış dünyadan malikaneyi ayıran uzun taştan duvarın bir kısmı yıkılmış ve bir yapının iskelesi uzunca inşa edilmişti.

”Burası yakında devasa bir seraya dönüşecek,” dedi Benjamin gururla. ”Dünyanın her yerinden getirilen bitkiler için uygun yaşam şartlarını sağlayacak çalışanlar alacağım. Çölde hayat açtıracağım.”

Kızına baktı. ”Senin için,” dedi tebessümle. ”Tıpkı senin bende hayat açtırdığın gibi, ben de çölde senin için hayat açtıracağım.”

Meira sessizce işçileri, yerdeki devasa kabı farklı bir toprakla kaplayışlarını izledi. Hiçbir zaman duygusal bir kız çocuğu olmamıştı zaten, doğası gereği tepkisiz ve sakindi; babası buna bozulmadı yine de.

”Ve elbette, güller olmayacak,” diye ekledi.

Ezra için, ”babasını tanırdım,” derdi Benjamin. ”İyi adamdı.”

Tarikatlar piramitler gibidir. Hiyerarşiyle yönetilir. En tepede Shavit ailesi otursa da, o sivri ucu tek bir kişiye aittir:

Şeyhe…

Bizzat Şeyh için çalışan onlarca kişiden biridir Ezra da.

Şeyhin çevresindekiler sıkı bir dini eğitimle büyütülür ve çeşitli alanlarda uzmanlık almaları sağlanırdı. Şeyhi dışarıdan bir doktor tedavi edemezdi, yalnızca Moshevi bir doktor dokunabilirdi ona.

Ezra da tıpkı babası gibi çocukluğundan beri tarikata hizmet etmesi için yetiştirilmiş bir suikatçiydi.

Shavit ailesiyle de çalıştığı dönemlerde, henüz genç bir adamdı. Babasından öğrendiği bir sadakatle, Benjamin'e de onun kızına da bağlıydı.

Meira, onu ilginç bulur ve sık sık bahçeye davet eder, yeraltı orkidelerini gösterirdi. Tek arkadaşı sayılabilirdi; sessizce onu takip edişi ve sürekli

"elbette"

ya da '

'maalesef"

deyişi, kendisine

'küçük hanım'

diye seslenişi hoşuna giderdi. Yalnızca bir çalışandı ve görevini yapıyordu, kendisine karşı herhangi bir his beslediğini düşünmezdi ama yine de o yerde, keskin bir nefretle çevrelendiğinden, birilerinin rol gereği de olsa ona değer verişi içini okşardı.

"İnanıyor musun?" diye sorardı ona sık sık.

"Neye efendim?"

"Çıkmama yardım et." Ezra, küçük Meira'yı belinden tutarak kaldırmış ve seranın en sonundaki ağaca, dışarıdaki kurak araziye bakan dalına oturtmuştu onu.

"Tanrılarına," diye devam etti Meira da yerini alınca. "Tanrılarına inanıyor musun?"

Ezra'nın yüzünde gizemli bir tebessüm peyda oldu.

"Tekrar et şimdi," dedi yaşlı adam. "Tanrı yalnızca kiminle konuşur?"

Meira tekrarlamadı. Bundan büyük bir rahatsızlık duydu aksine ve sessizliği seçti ama kafasına inen kağıtla beraber yaşlı adam, "tekrarlasana!" diye bağırdı. "Hemen şimdi tekrarla! Tanrı yalnızca kiminle konuşur?"

Sessizlik.

Meira, kendi iç dünyasında yeşeren bilgi ağacını bağımsız kaynaklarla, dünyanın dört bir yanından kitaplarla

besledi. Daha küçük yaşta Latince, Almanca ve biraz da Fransızca konuşabiliyordu; ailenin ne olduğunu bile anlayamadığı ve kesinlikle anlasaydı okumasına izin vermeyecekleri kitapları okudu.

Ve yaşlı adamın söyledikleri, Moshe Yosef Shavit'in yazıp çizdiği inanç, ailenin davası, okuduğu diğer her şeyle çelişiyordu.

Benjamin bilerek onun bu tarz kitaplar okumasına, ufkunu genişletmesine, tarih, felsefe ve bilim öğrenmesine izin verdi. Din dersleri almasını engelleyemese de en azından Meira'nın kendi içinde bir farklılık yeşertebileceğini düşündü.

Bunun, onun sonu olabileceğini nereden bilebilirdi?

Meira'nın, bilgiyi göğe ermek için değil de yeraltına sızmak için kullanacağını nereden bilebilirdi?

Meira sık sık, "neden inanmak zorundayım?" diye sorardı babasına.

"Üzgünüm. Bunu hâlâ ben de bilmiyorum."

Benjamin'in çocukluğu da tıpkı Meira'nınki gibi baskılarla geçti. Khalil ile beraber büyüdü. Aynı fikirlerden geçtiler. Khalil herkesi geride bırakabilecek kadar cesurdu, bir tarikata bağlı olmamasının da bu radikal kararlarında payı vardı elbette ama sonuçta, bütün bu deliliği geride bırakabildi ve Almanya'ya taşınıp Türk göçmen bir kadınla evlendi.

Benjamin ise birçok sebepten mahkumdu o aileye.

Seni bir yere bağlayanlar illa ki bileklerine dolanan zincirler olmak zorunda değil. İçine ilmek ilmek işledikleri korkuyu öylece geride bırakamazsın. Yatağının altında canavarlar olduğunu söyleyerek büyüttülerse seni, yetişkinken ve artık canavarlara inanmıyorken dahi korkarsın. O ilk adımı atmaktır en zoru. Bütün hayatını değiştirecek olan o ilk kararı vermektir en beteri.

Bu nedenle Benjamin bütün bunlara direnemez, yer yer ailenin de deyimiyle 'sapıtıp' farklı kararlar alsa dahi aileden, tarikattan, büyütüldüğü topraklardan kopamazdı.

Meira'yı da uzun yıllar bu pasif-nefretten, dışlanmadan ve baskıdan koruyamadı. Kendi hayatını zindan eden aynı nefretin hedefi yaptı Meira'yı da.

"Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum," diyordu Meira. Tarihte savaş, doğada savaş, ailede savaş, akıl fikirde savaş; nefretsiz bir adım atılmıyor.

"Nefretsiz bir dünyanın var olabileceğini zannetmiyorum," derdi Benjamin de bir yerlere uzun uzun dalarak.

Babası Meira'nın çeşitli hobiler geliştirmesini, her alanda ufkunu genişletmesini istedi hep. Bunlardan piyano çalmak Meira'nın en iyi olduğu alandı; övgüler yağdırıyordu öğretmeni, dahi bir piyanist olduğunu söylüyordu. On üçüne varmadan Chopin olacak diyordu onun için.

Ama Meira'nın gittikçe kendi içine kapanması ve neredeyse hiç iletişim kurmayı tercih etmemesi ikiliyi endişelendirdiğinden, getirttikleri psikolog onlara, "Obsesif Kompulsif ve antisosyal kişilik bozukluğu belirtileri gösteriyor," demiş, çifti iyice kaygılandırmıştı.

"Antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi koymak için henüz küçük ama yine de belirtileri gösterdiğini söylemeliyim. Takıntı ise çok çeşitli olabilir, kişiye göre değişiklik gösterir. Anlayabildiğim kadarıyla kızınızın notalara karşı hassasiyeti var. Kafasında somut olarak canlandırmaya, renklere, şekillere, hatta koku ve renklere indirgemeye çalıştığı için dikkatini odaklayamıyor, düşünemiyor."

"Bunca zaman çocuğa eziyet mi ediyormuşuz? Ah, neden hiçbir şey anlatmıyor bu kız bana!"

Aynı akşam kızının karşısındaydı. "Yine de piyano çalmayı seviyorsun değil mi?" diye soruyordu ona.

"Evet baba."

"Müzisyen olmak istiyor musun ileride?"

"Hayır."

"Ne olmak istiyorsun o halde?"

"Bir hayalim var."

”Neymiş o hayal? Söyle ki gerçekleştireyim.”

”Ben gerçekleştireceğim.”

Meira’nın on dördüncü yaşı.

General Lennart ve Meira’nın amcası Klaus’un başta olduğu strateji ekibi, artık zamanın geldiğine inanıyordu.

Nihayetinde Klaus, Benjamin’e yeğenini görmek istediğini söylemişti.

Benjamin elbette şüpheyle yaklaşmış, bunca yıl nerede olduğunu sormuştu fakat Klaus bir asker olduğunu ve göreve gönderildiğini söyleyip yeğenini görmekte hakkı olduğunda direttiğinde Benjamin bu isteği reddedememiş, Klaus’u İsrail’e, aile evine davet etmişti.

Bir bakıma Benjamin bu akrabalıktan hoşnut bile kalmıştı. Ne de olsa Meira büyüdüğünde onu okul için yurtdışına gönderecekti, bu içine daima korku salmıştı ama Klaus’u gözü tutarsa, ona güvenebilirse kızını ona emanet edebilirdi. Ne de olsa öz amcasıydı ve bir askerdi, temelde iyi bir fikir gibi duruyordu.

Klaus, özel bir uçakla Benjamin’in çok değerli bir misafiri olarak İsrail’deki eve getirildi.

Kimse onun Neo-Nazi örgütünün üst düzey bir yetkilisi olduğunu, düşmanın ta kendisi olduğunu bilmiyordu.

Meira’da büyük bir ilgi uyandırdı bu öz amcasının ziyareti. Geçmişe dair pek bir şey hatırlamadığı gibi, öz amcası da tamamen karanlıkta kalıyordu şimdi.

”Onunla görüşmek istiyorsun, değil mi?” diye sorgulayarak emin olmak istedi Benjamin.

”Evet,” dedi Meira, sonunda bu ailenin dışında birileriyle görüşeceğinin hevesiyle.

Benjamin ve Ahuva dışında Meira hiç kimseden sevgi görmediği için, amcasıyla -şayet iyi bir adamsa- bağ kurabilmesini, ailesinden birini hayatına almasını ve Meira’ya iyi gelmesini isterdi elbette.

Bu yüzden, içi pek rahat olmasa da ”pekâlâ,” dedi Benjamin. ”O biliyorsun ki öz babanın kardeşi, seninle özel olarak konuşmak istediği şeyler var elbette. Yalnız, sonrasında bana ne konuştuğunuzu anlatırsın değil mi? Meraklı bir adam olduğumu biliyorsun.”

Klaus Rosenfeld, yeğeni ile hemen görüştürülmedi, bunu Meira istemişti. Aynı gece misafirhanede istirahat etmiş ve sabahına, Meira ile görüşmesi için kütüphaneye davet edilmişti. Erkenden gitti ve yeğenini beklemeye başladı.

Meira, uzun siyah elbisesiyle kütüphaneye girdiğinde Klaus ayağa kalkmış ve önünü iliklemişti.

Meira bu benzerliğe şaşırmadı, ne de olsa öz amcasıydı. Tıpkı kendisininkine benzeyen fakat yırtıcıları andıran bir bakışla Meira’yı izliyordu.

”Amca?” diye sordu Meira, doğrulama ister gibi. Sakin bir tavırla ve ifadesiz bir suratla karşısına geçti. Koltuğu işaret etti. ”Oturun.”

İkilinin ortasında bir masa ve masada da bir satranç tahtası, taşları başlangıç pozisyonunda dizili bir şekilde duruyordu. Bir de soğumaya başlayan bir kahve.

Klaus, yeğenindeki değişimi gözlemlediğinden kısa bir süreliğine sessiz kaldı.

”Size böyle seslenebilir miyim bayım?” diye devam etti Meira da. ”Amca diyebilir miyim?”

Klaus, Meira’nın hâlâ daha Almanca’yı bu kadar akıcı bir şekilde konuşmasını beklemediğinden şaşıracak oldu.

Meira da gözlerini ondan ayırmadan kibarca gülümsedi. ”Almanca’yı unutmadım.”

Klaus etkilenmiş gibi görünmedi. Kahvesi soğuyordu. Meira, ”için lütfen,” diye rica etti. Klaus sol eliyle fincanı aldı ve yudumladı.

Meira dikkatle bu hareketi izledi ve devam etti: ”Neden şimdi geldiniz? Ne de olsa söylediklerine göre zamanında beni terk etmişsiniz.”

”Ben çocuk bakıcısı değilim,” dedi Klaus. ”Ben bir askerim, kendi işlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Görev için başka bir ülkedeydim.”

Meira ilgili göründü ve kısa bir anlığına sessizce adamı izledi. Az sonra ise, merakla, ”söyleyin lütfen,” dedi, ”benden nefret mi ediyorsunuz? Beni terk etmenizin başka özel bir sebebi var mı? Tıpkı buradakilerde olduğu gibi, sizi yöneten nefret nedir?”

Klaus böyle konuşmasını garipsedi. ”Kafanın basmayacağı şeyler bunlar çocuk,” diye geçiştirdi, bir an önce onu Almanya’ya götürme teklifini sunmak istiyor, doğru girişi hazırlıyordu.

Ama Meira bu cevaba gülümsedi. Aralarındaki masaya doğru hafifçe eğildi ve beyaz piyonu ilerletti. Klaus da sol eliyle siyah piyonla karşılık verene kadar bekledi.

”Nedir kafamın basmayacağı şey, efendim?” diye usulca sordu Meira. ”Nazi askeri olduğunuz mu?”

Klaus’un gözleri şaşkınlıkla irileşti.

”Sen…”

Etrafına bakındı hemen kimseler olmasa da. ”Ne diyorsun çocuk? Nereden duydun bu kelimeyi?”

Meira tekrardan gülümsedi. ”Tarih okumayı severim.”

”Tarih okuduysan Nazi askerlerinin artık var olmadığını ve tarihe karıştığını da bilmen gerekiyor o halde.”

”Fikirler Ölmez,”

dedi Meira karşılık olarak. Klaus anlamadığında ise, ”kitabın adı,” diye ekledi. ”Geçtiğimiz yıllarda savaş suçuyla idam edilen eski bir Nazi askerinin yazdığı kitap. Söylediğine göre günümüzde de birçok faşist örgüt varlığını sürdürüyormuş. Siz de o gizli örgütten biri olmalısınız.”

Klaus ne kadar şaşırdığını gizleyemedi. ”Bunu… Nasıl? Yine de nasıl anlayacakmışsın?”

Meira rahat göründü. ”Fikirler Ölmez kitabında bu neo-Nazi örgütüne mensup askerlerin her şeyi sol elleriyle yaptıkları, böylece birbirlerini dışarıda tanıdıklarını okumuştum.”

”Ben yalnızca solağım-”

”Ezra dün akşam ajandanıza yazarken sağ elinizi kullandığınızı söyledi,” diyerek böldü onu Meira. ”Ama kahvaltıda sol elinizle yemek yemişsiniz, kahvenizi sol elinizle yudumladınız ve piyonu da sol elinizle ilerlettiniz. Alışkanlık olsa gerek ama solak olmadan sol elle yazı yazamazdınız.”

Meira’nın ilk geceden niye onunla buluşmayı istemediğini şimdi anladı. Davranışlarını Ezra denen çalışana izletiyordu çünkü.

”Bu bir şeyi kanıtlamaz,” diye itiraz etti yine de.

Meira iç çekti ve üç tarafı da pencerelerle kaplı kütüphaneye kısaca bakındı.

”Asla kapı ve pencereleri arkanıza alarak oturmazsınız, daima odayı baştan sona görebildiğiniz şekilde konumlanırsınız,” diye açıkladığında Klaus’un, pencere olmayan tek tarafa doğru oturması Meira’yı gülümsetti.

Ardından bakışları adamın bacağına indi. ”Sol elinizi de sağ bacağınıza, belinizdeki tabancaya daha rahat ulaşabilmek adına koyacak şekilde oturursunuz,” dediğinde Klaus rahatsızlanarak kıpırdandı. ”Her yerden gelecek tehditlere hazırsınızdır daima, değil mi? Örgütünüzün sizi belli bir yetiştirme tarzı var.”

Meira, amcasının sessizleştiğini gördüğünde omuz silkti. ”Hem, başka türlü beni buradan almaya gelmezdiniz herhalde. Burada ulaşabildiğim tarihi kaynaklar sınırlı ama bildiğim kadarıyla Naziler Yahudilerden nefret ediyor. Siz de ailem öldüğünde görevdeymişsizin, yetimhaneye bırakılmam umrunuzda olmadı ama döndüğünüzde ve Yahudi bir aileye verildiğimi öğrendiğinizde çok sinirlenmiş olmalısınız.”

Klaus, bütün planı o anda değiştirdi ve başka bir yaklaşımla, ”evet,” diye kabul etti. ”Naziler Yahudilerden nefret eder ama ben senden nefret etmiyorum. Sen bir Almansın. Sen bu delilerden değilsin. Bu yüzden seni buradan almaya geldim.”

Meira’nın kaşları hayretle kalktı. ”Benden… nefret etmiyor musunuz?”

Pek de alışık olduğu bir yaklaşım değildi, gardını hemen düşürecek kadar da toydu.

Klaus, bu afallamayı hemen yakaladı ve sonuna kadar sömürmek için, ”seni zorlamayacağım,” dedi,

madem Nazi olduğumu anladı, onu bilerek bu aileye gönderdiğimi de anlayabilir,

endişesiyle ters psikoloji uygulamak istedi. Neyse ki kızın eksik bilgisi sağ olsun, bir casus olması için kullanıldığını anlayamadı.

”Ama,” dedi amcası, kelimelerini özenle seçerek, ”ben artık stabil bir hayata geçtim. Sana göz kulak olabilirim. Hatalarımı telafi edebilirim. Neden benimle birlikte yaşamıyorsun? Baban buna izin vermeyecektir elbette fakat tatil için seni götürebilirim, sonrasında sen karar verirsin nerede kalmak istediğine.”

Meira kısa bir sessizliğin ardından ayağa kalktı. Klaus onun gideceğini düşünerek hemen arkasından, ”biliyorum,” dedi, ”Moshe dini değil mi? Ailenin kendi inancı var. Sana neler anlattıklarını, nasıl dayatmalarla beynini yıkadıklarını tahmin dahi edemiyorum ve muhtemelen bana da güvenmiyorsun, bildiğin, sana öğretilen her şeye ters olduğumu düşünüyorsun ama-”

”İnancın temeli nedir biliyor musunuz?” diye böldü Meira onu. Kitap raflarının yanındaydı şimdi, kitaplara göz atıyordu.

Klaus onu oturduğu yerden izlerken Meira ayakta, rafların arasında geziniyor ve sakince konuşuyordu:

”İnanç insan icadı değil,” dedi. ”Aksine, hayvanlara kadar gerilere gider. İlk insanların mağara resimleri de, büyük

hayvan tasvirleri de bir anıttır aslında. O hayvanın etinden sütünden yararlandıkları için kutsal bir varlıktır gözlerinde ve ölen aile üyelerini o hayvanlar olarak duvarlara çizip anarlar. Oysa, o zamanlar ne din adamları ne din kitapları ne de kiliseler, camiler ve sinagoglar vardı. Dil bile geliştirememişken, nasıl farklı coğrafyalardaki bütün insanlar sanki birbirleriyle iletişim halindeymiş gibi aynı davranışları sergiler?"

Klaus sessizdi. Meira devam etti:

"Çünkü inanç, canlının doğasından gelir. Yaşam ve ölüm," dedi, üzerine vurgulayarak, "dünyadaki ilk yaşam formları geliştikçe, hayatı romantize edebilecek kadar bilinçlendikçe, hayatın bu hiç de romantik olmayan 'yaşam ve ölüm' ile baş edebilmenin yollarına ihtiyaç duymaları, hayatta kalabilmeleri adına bir içgüdü haline geldi."

"Hayvanlar, yalnızca hayatta kalabilme şanslarını artırmak için bilinçsizce inanırken, insanların hayatın bu denli aniliğine, birden doğan bir yavru ve ansızın ölüveren bir eş kadar acımasız olabilen doğanın çirkinliğine bir kılıf uydurması ve bütün bu yükle baş edebilmesi için inanması gerekti."

"İnsanlar akıllandıkça romantikleşti ve romantikleştikçe aptallaştı. Kullanılmaya hazır birer maşalara ve güdülmeye gönüllü birer koyun sürüsüne dönüştü."

Parmakları kitaplarda gezindi bir şey arıyormuş gibi.

"İnsanlar yönetilmeyi seçiyor," dedi. "Koyunlar gibi güdülmek istiyor. Birkaç sayfa masalın ve aklını yitirmiş bir zavallının yüzyıllar boyunca bile toplumlar üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olabildiğini görüyorum. Bir efsane, mitoloji ve masal. İnandıkları için çocukları saf olarak gördükleri masallardan daha absürtlerine tapıyor yetişkinler. Kendi hayatlarını o inanışa göre şekillendiriyorlar. Hatta, başkalarınınkini de aynı sebeple bitirebiliyorlar."

Klaus, genç kızın bu açıklamasına, temiz ve anlaşılır diksiyonuna, kendinden emin tavrına ve alttan alttan

kendini belli eden yerinde kibrine hayranlık göstermeden edemedi.

Anlayamadığı, bunca baskıya rağmen nasıl böylesi zehir gibi bir zihne sahip olabildiğiydi. Oysa buraya geldiğinde Meira'yı kendi tarafına çekebilmek için çok çaba sarf etmesi gerektiğini düşünmüştü.

"İnanmıyorsun," dedi Klaus.

"Düşünebilmeye başladığımdan beri…" diye cevapladı Meira da.

Az sonra adımları, büyük bir tablonun asılı olduğu duvarın önünde durdu. Tabloda korkusuzca dikilen bir adam ve karşısında da dehşet içerisinde adamı izleyen aslanlar resmedilmişti.

"Bu tabloda ne görüyorsunuz?" diye sordu Meira.

Klaus gözlerini kısarak tabloyu anlamaya çalıştı. "Adamdan korkan aslanlar," dedi. "Güçlü bir adam olmalı. Aslan terbiyecisi olabilir."

"Dikkatli bakın," diye uyardı onu Meira. "Adamın elleri bağlı."

Klaus adamın arkada birleştirdiği ellerin bağlı olduğunu fark etti. Meira'nın da bu hareketi çokça kereler yaptığı görülürdü.

Meira açıklamaya başladı: "Danyal peygamber, Eski Pers Kralı Darius'un bir çalışanıdır fakat onların inancına göre tapınmayı reddeder. Kendi tanrısına ve inancına ihanet etmez."

"Bunun üzerine kral sinirlenip Danyal'i aslanlarla dolu bir ine atar fakat tanrının gönderdiği melekler, aslanları korkutur ve Danyal'a dokunamazlar."

Meira, ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde döndü ve kısaca etrafa bakındı.

"Burası," dedi, "benim aslanlarla dolu inim. Boyun eğmediğim için cezalandırıldığım cehennemim. O aslanları

korkutacak melek sureti bir gün gelecek mi diye çok düşündüm. Biri beni kurtaracak mıydı?"

Çenesini kaldırdı ve Klaus'a gülümsedi. "Kısacası, onlardan biri değilim," dedi genç kız. "Bu yüzden, bana tehdit oluşturan kişi siz değilsiniz. Bana bu hayatı zorla dayatan sözde ailem asıl tehlikedir benim için."

Klaus ayağa kalktı artık. "O halde anlaştığımızı düşünüyorum. Baban şimdi benimle gelmene izin vermeyecektir elbette, henüz bana güvenmez. Onun aklına girmen gerekiyor. Sadece kısa bir tatil için ikna etsen yeterli, gerisini ben hallederim."

Meira başını usulca salladı fakat konuşmayı bitirmedi. Amcasına doğru yaklaşırken, "ama merak ediyorum," dedi, "Naziler neden Yahudilerden nefret ediyor? Siz benim gibi esir değilsiniz burada ve görünürde nefretiniz için bir sebep yok."

Karşı karşıyaydılar şimdi. Aralarında gülünç bir boy farkı vardı.

"Neden kediler farelerden nefret ediyor?" diye sordu Klaus ona.

"Pis ve sinir bozucu oldukları için."

"Pis ve sinir bozucu oldukları için," diye tekrarladı Klaus.

Meira'nın içini okşadı bu karşılık. Hayatında ilk defa aynı görüşte olabildiği ve bunu sesli bir şekilde dile getirebildiği birileri vardı. Kendi zihninden, kendi anlayışından birileri…

Nefret.

Bunca zamandır Meira'nın içinde yeşeren ama düşünmeye dahi cesaret edemediği sinsi filiz.

Fikir.

Nazilerin Yahudilerden nefret ettiğini ilk kez okuduğunda içinde kayıp bir parça yerine oturmuştu.

Bunca zamandır sorun kendisinde sanıyordu. Günahkâr olduğu için cehenneme gideceğini düşünüyordu.

Ama

hayır

,

dedi,

yalnızca

yanlış

yerdeymişim.

Başından

beri onlara ait

değilmişim

.

Beraber nefret edebileceği insanları buldu. Fikirleri buldu. Sesli bir şekilde söylemeye dahi cesaret edebileceği cüreti buldu.

İlk

defa, günahkâr olan ben

değilim

,

diye düşündü. Bu sefer, onlardı.

Klaus, Meira'nın yüzündeki bu mest oluşu fark edince keyifle sırıtmaya başladı. Bu başına gelebilecek en iyi senaryonun bile ötesindeydi.

Karşısındaki kız bir dehaydı, böyle bir baskı altında bile yeşerebilmiş bir beyindi. Yalnızca birkaç kitapla böylesi donanımlı olabiliyorsa, ona aşılayacağı antisemitizm ideolojisi sonrasında dönüşeceği yıkımı hayal bile edemiyordu.

Büyük bir keyifle satranç tahtasını işaret etti az sonra. İlk hamleler yapılmıştı ve sıra Meira'daydı.

"Oynamayacak mıyız?"

Meira düşünceli bir şekilde tahtaya baktı. ”Birçok şeyi öğrendim ama yenilgi nedir hâlâ öğrenemedim efendim,” diye onu uyardı.

Bu kendinden emin kibirli cevap Klaus’u gülümsetti. ”Klaus,” diye düzeltti onu. ”Bana Klaus amca diyebilirsin.”

Klaus, o ailenin yanında birkaç hafta kalmayı ve bu süreçte Meira’nın aklına girmeyi planlayarak gelse de buraya, ertesi gün buna gerek kalmadan Almanya’ya geri döndü.

Meira ise amcasının ne kadar harika bir adam olduğundan bahsediyordu babasına. Belki de onun ilk defa gerçekten samimiyetle gülümsediğini gören babası da neye uğradığını şaşırdı.

Sıra, planda.

Artık sözlerin Meira için bir anlamı yoktu. Din derslerinde uydurma tanrılarının kimlerle konuştuğunu söyleyebilir ve verdiği tavizi de umursamazdı ama Meira bilerek direndi. Bilerek David’e, yaşlı din adamına karşı geldi ve birçok kereler fırça yedi, kafasına vuruldu ve babasını endişelendirecek şekillerde tekrardan içine kapandı.

Oysa amcası varken nasıl da mutluydu? Ne oldu bu kıza şimdi birden?

Ve bir akşamüzeri artık David canından bezmiş bir şekilde köpürerek inatla dua etmeyi reddeden kıza bağırmaya başladı:

”Seni domuz seni!”

diyordu ona. ”Söyle şimdi küçük domuz seni, domuz eti yiye yiye domuza dönüşmüşsünüz tabii. Söyle şimdi hadi!”

Meira sessiz kaldı ama timsah gözyaşları dökülüyordu gözlerinden.

David bir kere daha vurdu kitapla kafasına. ”Tanrı yalnızca kimlerle konuşur? Bizimle, Meira, bizim ailemizle! Tekrar oku. Baştan oku hadi! Moshelerle konuşur, söyle hadi!”

Birden ibadethanenin kapısı gürültüyle açıldı. Öfkeden deliye dönmüş Benjamin belirdi içeride.

”Ne yapıyorsun sen?” derken David’in yakasına yapışıp onu sarsmaya başladı. ”Bu derslerin yalnızca Mosheviliği öğretmesi gerekiyordu! Seni alçak adam seni!”

Ne yapacağını şaşırdı Benjamin, yaşlı adamı ittirip birden kızına yapıştı ve onu yerden kaldırdı. ”Meira kızım gel yanıma! Sana bir şey yaptı mı? Hep böyle vuruyor muydu yoksa?”

Meira’nın gözyaşları usul usul aktı. ”Evet babacığım.”

”Ah kuzum…”

Benjamin’in kalbi ağzında atıyordu. Kendi çocukluk travmaları tetiklendi hemen. Defalarca kez eziyet edilişi, dövülüşü, aç bırakılışı canlandı kafasında ve kızını sıkıca kendine bastırdı titreyen elleriyle.

Yaşlı adam yerden kalkarken gürültüyü duyan bazı aile üyeleri de teker teker belirdi kapıda. Ezra da dikkatle izliyordu bu sahneyi.

Benjamin, hepsinin karşısında öfkeden titreyerek dikiliyor ve ”tanrı şahidimdir ki hepinizin başına yıkarım bu yeri!” diye gürlüyordu.

David öfkeyle kıpkırmızı kesildi: ”Tanrının evi hakkında doğru konuş!”

Benjamin bu ateşte yıllarca yandı, çocukluğunu ve gençliğini harap etti, bir ömür sesini çıkarmadan kukla oldu onlara.

Ama o ateş kızına sıçrayınca bir aslan gibi gürledi. Eskiden dizlerini titreten mabet, şimdi ona kartlardan dizilmiş ve tek nefeste yıkabileceği oyuncak bir ev gibi geldi.

Kızına dokundular öyle mi? Şimdi ne tanrı kaldı ne de bodur din adamının cehennem vaatleri!

Kendisi hâlâ tarikata bağlı, bu doğru. Meira bunu biliyor. Buradan ayrılamayacağını biliyor.

”Peki babacığım,” diyor aynı gece ona, ”bir süre amcamın yanına Almanya’ya gidemez miyim?”

”Meira…” Benjamin buna henüz kendisini hazır hissetmediğinden tereddüt ediyordu tabii.

”Ama onun ne kadar iyi bir adam olduğunu gördün baba,” diyerek birkaç günü bulan ikna süreci başladı hemen.

”Ve o benim öz amcam oluyor! Ben buradaki… nefreti sevmiyorum baba. Ayrımcılığı sevmiyorum. Hiçbirinin beni sevmediğini biliyorsun. Beni asla da kabullenmeyecekler. Ben hep bir yabancı olacağım onlara.”

Meira’nın içindeki bu burukluğu görmek Benjamin’i nasıl da büyük bir hüzne uğratıyor!

”Ah Meiracığım…

Biriciğim…

Tamam. Tamam o halde. Biraz etraf durulana kadar amcana git kızım. Khalil de orada zaten. Bir döneme ne dersin? Kocaman bir kızsın artık. Lisenin bir dönemi orada kalabilirsin. Ne dersin?”

Ve Meira 15 yaşında amcasının yanına, Almanya’ya gitti. Hamburg’da, amcasının konağında onunla beraber yaşamaya başladı.

”Seni birileriyle tanıştırmak istiyorum.”

Klaus, daha ilk günlerden Meira’yı eski evlerinin bulunduğu şehirden uzak kırsal alana götürmüştü bile.

Akşamüzeri, birçok aracın park halinde olduğu görkemli konağın bahçesine girdiler. Meira daha arabadan iner inmez bu yeri tanır gibi oldu.

”Burası,”

”Eski konak,” dedi Klaus. “Burada yaşardınız.”

”Boş mu şu an?” diye sordu bir peri masalından çıkmış gibi duran eve doğru bakarken.

”Arada gül bahçelerine bakmaya gelen bahçıvan dışında evet, boş.”

”Neden burada yaşamıyoruz?”

”Burayı merkez olarak kullanıyorum. Şehirden uzakta ve geniş kırsal bir alan, fazlasıyla güvenli. Toplantıları arka bahçede yaparız. Oraya bir tür kongre merkezi inşa ettirdim. Hem, sürekli şehre gidip gelmekle uğraşamam.”

Arka bahçede geniş bir alana konumlanmış iki katlı, uzun ek bir binada bütün ışıklar açıktı ve geceyi aydınlatıyordu.

Bahçede ciddi görünümlü, takım kostümlü, çoğunluğu orta yaşlı çokça adam bulunuyor, sigara tüttürüyor ve muhabbet ediyordu.

Genç biri Klaus’u hemen tanıdı ve yanaşarak,

”Guten Abend Herr Oberstleutnant Rosenfeld,”

diye karşıladı onu.

Klaus başıyla adama selam verdi ve Meira için kapıyı açtı. Meira, adamın

‘Yarbay’

demesine takılmıştı.

”Bu rütbe, örgütteki askeri rütben mi yoksa Alman ordusundaki resmi rütben mi?”

”Örgütte rütbeler yok, birlikler var şimdilik. Almanya bizim düzenimizle işlemiyor, devlet bizim tarafımızda değil ama örgütte askeriyeden çok kişi var. Bu nedenle bazıları rütbelerimizle seslenir bize.”

İçeride uzun bir koridor karşıladı onları. Çoğu kişi takım kostüm giyse de arada askerlere denk gelmişlerdi.

Meira bazı askerlerin üniformalarına taktıkları çeşitli sembollerdeki nişanlara dikkat çekti. ”Şu taktıkları şeyler nedir?”

”Nişan.”

”Savaşlarda alınanlardan mı?”

”Nazilere ait. Örgütteki birliklere göre nişanlar veriliyor. SS’te-”

”SS?” diye böldü onu Meira merakla.

”Eskiden Nazi Almanyasında kurulan ve sonrasında kaldırılan ama bizimle beraber geri gelen askeri bir birlik. Şu an onlarca SS karargahından yalnızca birinde bulunuyorsun Maria. Baban yeni SS’te önemli isimlerden biriydi.”

Bakışları girdikleri geniş salonda dolanırken, ”ne oldu ona tam olarak?” diye sordu.

”Yahudiler tarafından öldürüldü.”

Yalan.

Devlet, Arnold’un darbe girişimine kadar gidebilecek terör faaliyetleri üzerine onu öldürttü.

”Annene tecavüz eden ve yakarak öldüren insanlar onlar Maria.”

Yalan.

Arnold ile beraber o araba kazasında öldü.

Meira yutkundu. İçinde kıpraşan hislerin, her daim nefret ettiği ‘nefrete’ benzer bir hal alışı onu heyecanlandırdı ama sesini çıkartmadı.

Salonun ardından bir diğer koridor, bitmek bilmedi sanki. Büyük bir yerdi ve kalabalık sayılırdı. Şık kıyafetleri içerisinde hanımlar ve beyler, kokteyl bardaklarını tutarak gülüşüyor ve politikadan konuşuyorlardı. Özgürce.

Koridorun sonunda başka bir kapı daha. Yalnız, buraya girmeden önce Klaus, ”unutma,” diye uyardı onu. ”Burada ismin Maria. Shavit değilsin artık, Rosenfeldsin. General dışında diğerleri senin, o tarikat tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Arnold Rosenfeld’in kızı olduğunu biliyorlar. Seni kurtardım ve artık onlarla hiçbir türlü alakan kalmadı. Onlarla iletişime geçmiyorsun. Anladın mı?”

Başını salladı. ”Kimler var ki içeride?”

”SS örgütünün en üst düzey yetkililerinden hepsi. General Lennart yeni SS’in kurucusudur. Onunla konuşurken çok dikkatli olmalısın. Diğer birkaçı da tıpkı benim gibi askeriyeden.”

Klaus, kapıdaki görevliye bir bakış attı ve cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Kutuda Nazilerin kullandığı, üzerinde Svastika sembolü olan, gamalı haçı taşıyan kırmızı kol bandını koluna geçirdi. SS’te

‘doppelte Siegrune’

olarak adlandırılan sembolü taşıyan yamayı yakasına ve son olarak da

Reichsadler

nişanını göğsüne taktı. Şimdi davasına bürünmüştü.

Küçük kız bütün bu sembollerin ne anlama geldiğini bilmeden ama sormaya da fırsat bulamadan içeriye geçtiler.

Meira, tekrardan Maria.

Yüksek bir tavan, genişçe bir oda var 8 kadar da adam. Üçü asker, birkaçı iş adamı, biri Almanya’nın sayılı zenginlerinden bir yatırımcı ve sonuncusu da Maria’dan bile küçük duran bir erkek çocuk.

Oda fikirlerle, sembollerle, tablolarla, tanımadığı sıfatlarla donatılmıştı. Masaya oturana kadar ve hatta sonrasında da Maria’nın ilgi alakası tamamen duvarlara yöneldi.

”Siz Klaus’un yeğeni olmalısınız,” General Lennart’ın derin sesi duyuldu masada. ”Amcanız sizi çok övüyor küçük hanım.”

General Lennart, otuzlu yaşların sonunda, genç görünümlü, sarı saçları ve mavi gözleriyle insanda derin bir ilgi uyandıran, tertipli, sert bakışlı bir adamdı.

Maria pek oralı olmadan tablolara bakmaya devam edince öte yandan Heinrich sesini yükseltti: ”Saçmalık,” dedi

mendille dudaklarını silerken. ”Bir çocuğun burada, böyle önemli bir toplantıda ne işi var?”

Oysa General Lennart’ın hemen yanında başka ve hatta daha küçük bir çocuk oturuyordu. Generalin çocuğu olduğu için görmezden gelinmişti elbette.

”Fikirlerin yaşı olmaz yüzbaşı,” diye cevapladı General de onu sakin bir sesle.

Nikolaus, ”yeğenimin aklının zerresi bile sende yoktur, Heinrich,” diye kızdı ona. “Yeğenim yaşına göre oldukça zeki bir kız çocuğudur. O korkunç, şeytan bozması ailesine, daha küçük yaşlardan beri aklına girmeye çalışan, beynini yıkayan, o pis köylülere ve onların bütün eziyetlerine rağmen yeğenim akıl almaz bir direnç ve irade gösterdi. Onu takdir edin lütfen, beyler.”

”Elbette,” dedi General de. ”Söyle bakalım küçük hanım, amcan seni o aileden kurtardığı için mutlu musun? Onların asıl ailene neler yaptığını biliyorsun değil mi?”

Maria’nın bakışları duvarlardaki sembollerdeydi. Adamı dinlemiyordu bile.

”O sembol,” diye sordu Maria, şimşeğe benzeyen rünleri işaret ederek. ”Ne anlama geliyor?”

General, küçük kızın hangi bayrağı işaret ettiğini bildiğinden dönüp de bakmadan, ”zafer anlamına geliyor,” diyebildi hemen.

Sig rune.

SS örgütünün sembolü.

Maria’nın seyrek kaşları çatıldı. ”Neyin zaferi? Savaşta değiliz.”

”Daima savaştayız,” dedi General Lennart.

”Barış döneminde mi?”

”Fikirlerin savaşı.”

Aynı dilin farklı karakterleri gibi duran daha onlarca bayrak var, onlarca sembol, onlarca fikir.

”Hah!”

Generalin yanında oturan, sarışın çocuk masmavi gözleriyle Maria’ya bakmış ve sırıtmıştı. ”Benden büyüksün ve en basit şeyleri bile bilmiyorsun.”

”Ludwig,” diye uyardı General onu.

Sarışın oğlan ise, ”daha kendi tarihini bile bilmiyor,” diye burun kıvırdı.

Maria onu umursamadan ilgiyle seyretti çeşitli sembolleri. Öğrenmekten daha büyük bir tutkusu yoktu. Henüz…

”Peki,” dedi,”oradaki sembol?”

General, ”ortak ruh,” dedi.

Ger rune.

Hepsini tek tek cevapladı:

”İnanç.”

Hagal rune.

”Davamıza, kendimize, geleceğimize, kaderimize olan sarsılmaz inancımız.” Nazi ideolojisine olan inanç.

”Şevk, coşku.”

Eif rune.

”Fedakârlık.”

Opfer rune.

”Yaşam.”

Lebensrune.

”Ölüm.”

Todesrune.

SS’in kullandığı rünlerden bazıları. Maria büyük bir ilgiyle hepsini kaydetti zihnine.

Yemek faslı bittiğinde beyefendiler General Lennart’ın da direktifiyle teker teker izin isteyip odadan ayrıldılar.

Geriye Klaus, Maria ve kendisi kaldı.

Lennart, Klaus'a kısa bir bakış attı. "Dışarıda bekle," dedi ona da.

Klaus şaşırmış gibi davrandı. "Efendim-"

"Dışarı," diye vurgulaması üzerine Klaus tereddüt ediyormuş gibi Maria'ya baktı, Maria ise rahat görünüyordu.

Sonunda ikisini odada yalnız bırakıp dışarıya çıktı.

Lennart ayaklandı, ceketinin önünü düzeltti ve elini kaldırarak ötedeki koltukları işaret etti.

"Buyurun lütfen," ricasında bulundu, Maria ona uyarak koltuklara gitti ve ikisi karşılıklı olarak oturdu.

Lennart sağlam bir Küba purosu çıkardı, ucunu tutuşturdu ve ilk nefesi çektikten sonra, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi, "Herr Rosenfeld bana, ailenizden nefret ettiğinizi söyledi," dedi.

Maria ifadesizdi. "Evet."

Lennart bacağını üste atıp arkasına yaslandı.

"Warum?"

Maria ona bakarak, "tanrı yalnızca kiminle konuşur?" diye sordu.

Lennart sustu, Maria ise, "benimle değil," dedi, "orası kesin."

Lennart anladığını belirten bir hareketle başını salladı yavaşça ve purodan aldığı nefesi kalın dudakları arasından geri saldı.

"O ailenin bir tarikat olduğunu biliyorsunuzdur," dedi. "Zararlı bir böcek türü gibi düşünün onları. Biz de haşere avcılarıyız. Onlardan kurtulmalıyız değil mi? Nikolaus'un sizi bu işlere bulaştırmak istemeyeceğini düşünerek yalnız konuşmayı istedim."

Planlıydı oysa, amcasının ona değer verdiğini ve bütün bunların baştan beri planlandığını düşünmesini istememişlerdi yalnızca.

Maria basitçe, ”casusluk yapmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu, şaşırmış görünmeyerek.

Lennart’ın dudakları kıvrıldı ve mavi gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. ”Akıllı kız…”

Maria ilgisiz göründüğünde devam etti: ”Yıllardır onlarla yaşıyorsunuz. İşlerin nasıl yürüdüğünü size göstermemişlerdir elbette fakat bu hiç göstermeyecekleri anlamına gelmiyor. Benim söylediklerimi yapar ve aralarına tekrardan karışırsanız-”

”Hayır,” diye böldü onu. Lennart çenesini kaldırıp kıza soran bir bakış attı.

Maria sert bir bakışla karşılık verdi ona: ”Geri dönmeyeceğim. Bir daha asla.”

Oysa bütün plan buna bağlıydı. Maria’nın casusluğuyla içeriden yok edeceklerdi o aileyi ve elbette tarikatı da.

”Bunun yerine, burada kalacak ve buradan yardım edeceğim. Babamla iletişimimi hâlâ koruyorum.”

Lennart resmiyeti kaldırarak, ”oraya gitmen daha çok işimize yarayacaktır Maria,” diye karşı çıktı.

”Fikirlerim var,” dedi Maria.

Lennart’ın tek kaşı havaya kalktı. ”Ne gibi?”

Maria, kaba olmayı umursamadan, ”yeri geldiğinde öğrenirsiniz,” dedi. ”Babamın aile reisliğine geçmesine daha var hem. Bu süreçte burada kalacak ve size buradan yardım edeceğim. Sizden biri olmak istiyorum bay Lennart. Bir maşadan fazlası olmak istiyorum.”

Lennart iç çekti ve genç kıza baktı. ”Birkaç yıllığına, pekâlâ.”

İçten içe,

bu kızda bir şeyler var,

diye düşünüyordu.

Khalil, üç çocuğuyla beraber Hamburg’da yaşıyordu. Elbette Meira’yı kendi çocuklarıyla aynı liseye yazdırdı ve

Benjamin'e de sürekli olarak kızının nasıl vakit geçirdiğini anlattı.

Benjamin de sık sık kızını arardı.

Maria bu aramaları hiç kaçırmaz, onu hiç şüphelendirecek hareketlerde bulunmazdı:

"Evet, iyiyim. Klaus amca çok iyi bakıyor bana. Ata binmeyi öğretti. Artık Polo oynayabiliyorum ve buz pateni yapıyorum. Khalil amca ise Türkçe öğrenmemde diretiyor. Anlayacağın çok yoğun programım."

Fakat Meira'nın hayatı, Maria olarak devam ederken hiç olmadığı kadar karanlık bir hal alıyordu.

SS örgütü ve Yahudi karşıtı söylemleri Maria'nın içindeki nefreti körüklemeye yetiyor da artıyordu.

Sadece sözde Yahudiler tarafından eziyet çektirilerek öldürülen anne babası yüzünden değil ama kendi yaşadıkları, çocukluğunu zehir eden baskı ve zorlamanın içinde biriktirdiği hırs, gün yüzüne çıkacak ortamı bulduğu gibi kendisini göstermekte çekinmemişti.

Bir hayali vardı küçükken: Nefretsiz bir dünya.

Nefretsiz insan var olabilirmiş gibi.

İnsan, gittiği her yere yıkımı kendisiyle beraber götürmezmiş gibi.

Şimdi bir hayali var ve bu artık nefretsiz bir dünya değil.

Nefrete

boğulmuş

bir dünya.

"Hitler'in milyonlarca Yahudiyi öldürmesine sebep olacak kadar onlardan nefret ettiren şey neydi biliyor musun?"

Kamber, Maria'nın karşısında oturuyor ve onu ilgiyle dinliyor ama bir yandan da satrançta Maria'nın saldırısına iyi bir karşı atak düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Maria'nın bir taşını yedi.

”Çünkü Yahudi kesimin yaygın olduğu bir yerde onlarla beraber büyüdü.”

Kamber’e sunduğu fedakarlık sonucu, başka bir taşı yedi ve daha iyi bir pozisyona geçti.

”Onlara maruz kalmak delirmesindeki sebeplerden biriydi.”

Kamber’in ne Yahudilere ne de Nazilere bir ilgisi vardı, pek ciddiye almadı.

Maria ise dikkatle onu izliyor, onun kafasına nasıl girebileceğini düşünüyordu.

Sonunda, ”Kamber,” dedi. ”Beni seviyor musun?”

Kamber şaşırdı, utanıp sıkıldı ve bakışlarını kaçırdı. ”Bu nereden çıktı birden?”

”Hayır mı?”

”Evet!”

diye atıldı birden. ”Hayır demene evet değil, normal evet. Soruna evet!”

”Benimle evlenmeyi düşünür müsün?”

Khalil, başarılı bir diplomat ve iş adamıydı, SS birliğinin ona birçok sebepten ihtiyacı vardı fakat Khalil’in bu teklife sıcak bakmasını geç, ortalığı ayağa kaldırır, devleti araya sokar, tonla iş çıkarırdı başlarına.

Bunun yerine Maria onları içeriden fethetmek istedi. İleride Kamber’e de Öykü’ye de ihtiyaçları olacaktı, bu nedenle bu evlilik fikrini, Lennart’a sundu. Lennart’ın da onaylaması üzerine, Kamber ile evlenme kararı aldı.

Maria, sadece 3 ayda örgüte dair her işi ve diplomasiyi öğrenmenin yanında, keskin zekasıyla hemen gözdeleri oluverdi. Generalin ona, potansiyelini ölçmek maksadıyla verdiği birkaç küçük görevi, başarıyla yerine getirmenin yanı sıra, ek hizmetlerle ve fikirlerle desteklemesi Lennart’ı da şaşırttı.

Resmi olarak yeni SS birliğine dahil edildi ve bu ünvanı alan en genç üye oldu.

O gece ise, SS birliğinin yeni üyesi olarak karargahlarındaki kongre merkezinde sahne alacak ve kısaca kendini tanıtarak sadakat sözü vererek nişan takmaya hak kazanacaktı.

Küçük bir tören ve kutlamaydı yalnızca ama o gece her şeyi değiştirdi.

Maria, tarihi coşkularını uyandıracak bir hazırlıkla kendisine eski SS askeri birliğinin birebir üniformalarından diktirdi. Siyah deri ceket, siyah pantolon, uzun çizmeler, beline doladığı kemeri ve kırmızı kol bandıyla beraber, SS üniformasına büründü.

Konağın ek binasındaki kongre, 558 koltuk ve balkonlardaki lobilerde de 29 koltukla beraber totalde 587 kişilik kapasiteye sahip bir salondu.

O gece tamamı da doluydu.

Üst lobide başta yeni SS birliğinin lideri General Lennart olmak üzere 5 üst düzey yetkili daha oturuyordu. Geri kalan kısımlarda ise yüzlerce önemli isimden oluşan bir kalabalık vardı.

Sahneye çıkmadan önce amcası Klaus onu kenara çekti. ”Maria,” dedi tedbirle, ”burası kurtlar masası. Sadece beraber hazırladığımız konuşmayı tekrarla. Üslubuna dikkat et. Söyleyeceğini söyle ve sahneden in.”

Sahneye çıktığında öncelikle askeri üniforması için alkışladılar onu. Genç kızın yüzünden hiçbir gerginlik okunmadı ve 587 kişilik tiyatrosunu sergilemeye şu sözlerle başladı:

”Kendinize SS örgütü diyorsunuz ama böyle sıçanlar gibi saklanarak yaşamanız davanıza olan korkaklığınızı gösteriyor yalnızca.”

Kalabalığı daha ilk cümlesinden huzursuz etmeyi, kaşların çatılmasına sebep olmayı başarmıştı. General Lennart’ın tek kaşı havalandı, yüzünde donuk bir ifade vardı.

Heinrich ise gergin bir şekilde Nikolaus’a, neler oluyor, dercesine baktı ama o da bilmiyordu.

Maria devam etti: ”Devlet sizi kabul etmiyor, halkın büyük bir kısmı sizi bilmiyor, gündelik yaşamda var olan bir olgu değilsiniz ve gruplar halinde toplanan neo-Naziler dışında da radikal bir hareketlenmeye varabilecek bir yetkinliğiniz yok.”

”Maria!”

diye seslendi Klaus hemen. ”Ne yapıyorsun?”

Maria onu kaale almadı. ”Kısacası, sadece konuşuyor, hak etmediğiniz rozetler takıyor ve birkaç terör örgütünü fonlayarak kaos çıkartıp davanızı beslediğinize inanıyorsunuz.”

Kalabalıktan birinin, ”kimdir bu kız?” dediği duyuldu. ”Ne saçmalıyor?”

”Maria Rosenfeld,” diye tanıttı kendisini hemen sert bir vurguyla. ”Ich bin die Tochter von Oberst Arnold Rosenfeld.”

(Albay Arnold Rosenfeld’in kızıyım.)

Kalabalık sessizleşti. Herkes bu ismi tanırdı, elbet.

Maria da sakince devam etti: ”Kısacası, taklitçi ve fiyasko bir terör örgütünden fazlası değilsiniz.”

Klaus gerginlikten sandalyenin kolunu sıkmaya başlamış ve Maria’yı oradan zorla indirip indirmemesi gerektiğini tartmıştı kafasında. Sahnenin iki yanında bekleyen korumalar, Klaus’un tek bir işaretiyle harekete geçmeye hazırdı.

”Ama ben size gerçek gücü vadediyorum.”

Birkaç kişinin güldüğünü ve diğerlerinin de kendi aralarında konuşmaya başladıklarını duydu. Kimsenin 15 yaşlarında bir kızı ciddiye alacağı yoktu.

”Bu yüzyılın en radikal propaganda stratejisini öneriyorum,” dedi şaşmadan. “Sağcı

…

partisiyle birleşmeli ve halkı sinsice, çeşitli oyunlarla tarafımıza çekmeliyiz.”

Kalabalıktan itirazlar, kendi aralarında konuşmalar yükselmeye devam etti ama Maria hiçbirini umursamıyordu:

”Özellikle son yıllarda üçüncü dünya ülkelerinden aldığımız göç sebebiyle ekonomik ve sosyal sorunların halkı kaygılandırması onları istediğimiz kıvama getiriyor. Bu kısmı tarafımıza çekecek ırkçı propaganda ve doğru temennilerle antisemitizme kadar götürebileceğimiz potansiyele sahipler.”

”Devletin buna öylece izin vereceğini mi sanıyorsun?” diye atladı biri hemen.

”İşe yarayacağına mı inanıyorsun?”

”İşe yaramayacağını biliyorum,” dedi Maria, kendisiyle çeliştiği için onları da şaşırtarak. ”Fakat halkı sırf kine ve ırkçılığa teşvik etmek bile yeterli bir altyapı oluşturacaktır.”

”… partisinin oyları %2’yi bile zor buluyor. Yalnızca vakit kaybı.”

Maria soğuk bir bakış attı adama. ”Sağcı … partisiyle başladığımız ve saman altından sinsice su yürüterek zaman içerisinde partiyi, daha sapkın motivasyonlarla beslediğimiz bu süreçte kendi tarafımıza çektiğimiz kısım çoğalacaktır.”

Dudaklarını yaladı ve ellerini arkasında birleştirdi. ”Her işgal önce içeriden başlar. Meclise sızmalı, fikirleri, önce üstü kapalı bir imayla yaymalı ve halkı gerekli kıvama getirmeliyiz.”

Özellikle General Lennart dikkatle dinliyordu onu.

”Kimseye biz ırkçılarız ve bize katılın demeyeceğiz. Onlara,

ülkeni işgal eden bu üçüncü dünya parazitlerinden memnun musunuz,

diye soracağız. Çocuklarınızı parklarda dikizleyen sapık göçmenleri seviyor musunuz diyeceğiz. Eşinizi dostunuzu, bu böcekten doktorlara, öğretmenlere, hacı hocalara

emanet etmeye, parlamentoya sızıp geleceğinize karar vermelerine göz yummaya istekli misiniz diye soracağız onlara."

Bütün salon sessizdi şimdi, Maria'nın sözleriyle beraber kendisine olan güveni, o kibri, dikkatlerini çekmişti.

Maria ise omuz silkti. "Bunları yapmamıza gerek bile kalmayacaktır muhtemelen, kendileri bu konuda fazlasıyla hevesli zaten fakat bombalı saldırı gibi birkaç trajik olayı Siyonistlere ve Yahudilere bağlayarak propaganda yapabiliriz. Eski usül, kastettiğim."

Maria'nın bakışları düşünceli yüzlerde gezindi ve dudakları küçük bir kibirle kıvrıldı. "Sokakları biz kirleteceğiz ve suçu onlara atacağız."

Klaus, her ne kadar Maria'nın bu kitle yönetme şeklinden, konuşma kabiliyetinden ve kesin liderlik vasfından etkilenmiş olsa da üst lobide, Generalin sert bir ifadeyle bu olup biteni izlemesi, sesini çıkarmaması onu tedirgin etti.

Maria ise devam etti: "Sıradan bir milliyetçilikle başlayacağız, yalnızca sokaklarımızı korumak istediğimizi söyleyeceğiz. O sokaklar, sınırlara dönecek. Sonra fikirlere de dikenli teller çekeceğiz."

Ve ilk defa bakışları, üst lobiden onu izleyen Lennart'a döndü. Hiç kimseden hiçbir fikirden çekinmeyen yeşil gözleri, her ruhu tereddüte düşürecek kadar tehlikeli göründü şimdi.

"Bu siyasi görüşmelerde, strateji birliğinden bir yetkili olarak bulunabilmem için bana yetki vermenizi istiyorum," diye buyurdu meclisin önünde.

Salonda çıt çıkmadı, herkes şaşkınlık içerisinde genç kızı ve generali izliyor, ikisinin arasındaki bu gergin atmosferi soluyordu.

Maria, "sadece 6 ay istiyorum," diye ekledi.

Klaus gergin bir şekilde General Lennart'a doğru baktı. Adamın sert çehresinden hiçbir mimik okunamıyordu.

General, sonunda ağır bir hareketle, ayağa kalktı, herkes dilini yutmuş gibi sesini çıkarmadan beklemeye başladı. Fırtına öncesi sessizlikti bu sanki.

Fakat generalin buz gibi ifadesi çözüldü ve dudakları keyifle kıvrıldı. Aşağıdaki kalabalığa doğru bakarak,

”hanımlar ve beyler,”

diye seslendi gür sesiyle. ”Birliğimize genç dehalar lazım derken bunu kastediyordum! Biz eski kafalılar hâlâ işlerin eski yollarla yürüdüğünü sanıyor ve bocalayabiliyoruz.”

Bu olumlu tepkisi karşısında kalabalık daha da şaşırdı. Aralarından biri, kabaca bir üslupla,

”saçmalık!”

diye sesli bir şekilde dile getirdi düşüncelerini.

”General ile nasıl konuştuğuna dikkat et!” diye uyarıldığında ise yerine sindi hemen.

Ama başka biri, ”efendim, o daha bir çocuk,” demeye cesaret etti.

General ona sert bir bakış attı. ”18 yıldır bu birliktesin ve bir tane fikrini duymadım. Yine de, fazla yüksek bir yetkiye sahipsin sanki. Ne dersin?”

”Afedersiniz efendim.”

Lennart hâlâ ayaktaydı ve buz mavisi gözlerini sahnedeki Maria’ya çevirdi:

”Devam edin lütfen, Frau Rosenfeld.”

Maria kibarca boğazını temizledi ve devam etti: ”Hitler’in partisi yüzde 2 oy bile almıyordu. Bu oranı birden tavana çıkaran sebep, 6 milyona yakın sloganla ülkenin dört bir yanını doğru progpagandalarla kendi tarafına çekmesiydi. Sırf bir afişle bile insanların fikirleri değişebilir.”

Afişlere dair fikirlerini, renk seçimlerinden yazılara, hangi kentlerde dağıtılacağı ve nasıl nabız yoklayacaklarına kadar, uzun uzun her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Sonunda General, ”Frau Rosenfeld, size istediğiniz 6 ayı veriyorum,” diye bildirdi. ”Fikirlerinizin nereye varacağını görmek istiyorum. Albay Arnold’un kızıysanız, lütfen bunu bana kanıtlayın. İstediğiniz partiyle görüşmeleri ayarlayacağım, Herr Rosenfeld yine de başınızda duracaktır.”

Lennart muzip bir ifadeyle sırıttı: ”Oylarda sadece yüzde birlik bir artış gösterin bana ve sizi strateji birliğine alayım.”

Seçim tahminleri yüzde 17’lik bir artış gösteriyor.

Sadece 3 ayda.

Babasını bir dönem için daha ikna edebilmesi zor olmadı, Maria’nın orada iyi olduğuna dair Khalil’in raporları ve Maria’nın sık sık çekip gönderdiği video kayıtları bir süre daha oyaladı onu.

Bu sırada bahsi geçen sağcı partinin Nazilerle alakalı sözde bir propagandası olmasa da göçmenlere dair sert tutumlarıyla başlayan ve halkın bir kısmı tarafından büyük bir ilgiyle karşılanan başarılı girişimler beraberinde sinsi altyapılarla desteklenmişti.

General Lennart başta olmak üzere Maria’nın bu başarısından herkes etkilenmiş, ona

‘Arnold’un öz kızı olduğu ne kadar da belli!’

övgüleri yağdırmaya başlamıştı.

3 ay önce onu küçümseyen büyük büyük adamlar, yemeklerde Maria’ya denk gelebilmek için peşinden gidiyor,

”Entschuldigen Sie bitte! Frau Rosenfeld!”

diye etrafında dört dönüyorlardı.

Henüz 16 yaşında strateji birliğinin başındaydı ve emri altındaki çalışanlara şöyle diyordu:

”Karalama kampanyaları afişlerle başlayacak. Sosyal medya üzerinden sahte hesaplarla yayılacak, ardından Doğu’da aşırı sağcı kentlerde propaganda malzemesi

olarak verilecek. Sloganlar, antisemitizm için kullanılan eski resimlerle yapılacak.”

”Nasıl yani?”

Maria, eski Nazi Almanya’sında Yahudiler için yapılmış bir sloganı ortaya koydu.

Görselde klasik karakteristik bir çizimle resmedilmiş Yahudi tiplemesinden bir adam, bir elinde para tutuyor ve onu uzatıyor, diğer elinde ise kırbaç tutuyordu. Renklerin seçimleri, kontrast, fontların rahatsız edecek bir biçimde sivri seçilmesi, karakterin itici ve olumsuz tiplemesi mükemmel bir nefret duygusu uyandıracak şekilde ayarlanmıştı.

Uzattığı para, Yahudilerin her şeyi parayla satın almaya çalışmasını ve diğer elindeki kırbaç da Alman halkını şiddetle himayesi altına almak istemesini sembolize ediyordu eskiden.

”Sağ elindeki paranın yerine Alman vatandaşlığı için pasaport koyacaksınız,” talimatını verdi Maria grafikerlere. ”Kırbaç yerine de bir tüfek koyun.”

Bunun gibi birçok slogan günümüze uyarlanacak şekilde yeniden tasarlandı ve önce sosyal medyada nabız yoklayıp ardından sağcı kesimlere dağıtıldı.

Birkaç ünlüyle görüşüldü, ırkçı söylemlerde bulunması ve sosyal medyada paylaşması istenildi. Tepkiler çığ gibi büyüdü, linç kampanyaları başlatıldı ve ünlü parasını fazlasıyla aldı.

Başka bir yerde Nazi Almanyasını süper güç olduğuyla öven bir yazarın kitapları basıldı.

Vizyona birkaç film sokuldu.

Kırmızı rengi moda olmaya başladı.

Bu şekilde kitle iletişim araçları, devletin kesin bir müdahalesini gerektirmeyecek ama halkı alenen yavaştan nefrete ve ırkçılığa itecek, doğru zemini hazırlayacak ve onlara tarihlerini hatırlatacaktı.

”Kaynayan kurbağa metaforunu bilir misiniz?” derdi Maria.

”Kurbağayı kaynar bir suya koyarsanız hemen atlar ve kaçar ama içinde olduğu suyu yavaşça ısıtırsanız ölene kadar kaynar.”

Amaç halkı yozlaştırmaktır. Çeşitli manipülasyonlarla halkın içindeki ruhu emecek, onları şiddete, nefrete, ayrımcılığa alıştıracak ve gruplara ayırarak birbirlerine karşı dahi örgütleyeceklerdir.

Böylece bir zamanlar gizli gizli çevirdikleri dümenleri, pisliğe alıştırdıkları halkın gözünün içine bakarak da çevirebilecek ve bunun için hep başkalarını suçlayacaklardır.

Halkı sessizliğe ve kabullenmeye iterken, bu süreçte de meclise soktukları yılanlarla kendi vatanlarına defalarca kez ihanet etmemişler gibi ertesi gün mitinglerde milliyetçilik naraları atacaklardır.

Maria, başarılı girişimleriyle sadece 6 ayda SS birliğinde strateji uzmanlığına ve tarikatla aralarındaki istihbarat kolunu yöneten analiste kadar yükseldi.

Gün geçmiyor ki yükselmesin!

Fakat 6 ay sonunda Benjamin çıkageldi. Maria her ne kadar Kamber’den bu nişan olayını şimdilik gizli tutmasını istese de Kamber babasına söylemiş, Khalil de elbette haberi derhal Benjamin’e yetiştirmişti.

Benjamin başta bu fikre, Maria’nın genç olmasını öne sürerek karşı çıksa da Maria onu, bunun iki taraf için de mantıklı bir evlilik olacağına ikna etti.

Bu ikna aşamasında, Maria’nın tarikat dışında biriyle evlendiği takdirde geri dönmek zorunda olmayışı ve bu vasıtayla Benjamin’in de sık sık kızını görmeye gelebileceği gerçeği çok etkili oldu.

Sonuç olarak, kızının sözde bir nişan için dahi küçük olduğunu düşünüyor olsa da çok ileri bir tarihte evlenecekleri gerçeği, Maria’nın yalnızca eğitimine öncelik

vereceğinin temennisi onun bu fikre sıcak bakmasını bile sağlayabildi.

Ve Maria, artık süresiz olarak Almanya'da yaşayabilirdi.

16 yaşında, ilk ölümcül darbesini gerçekleştirmek üzere eski konaktaki kongrede konuşma yapmak için davetler gönderildi.

Maria, Meira iken zihnini hep bir zindan olarak gördü. Karanlığa gömülmüş ve ayak basılmamış olan odaları elinde meşalesiyle keşfeder, okudukça, öğrendikçe zindanının haritasını çizebileceği kadar zihni genişler, açılırdı.

Şimdi, ölümcül bir tümör beynine yerleşmiş de o meşaleyi söndürüp zihnini karanlığa gömmüş gibiydi.

Nefret.

Maria, o gece o sahneye çıktığında çocukluğunun nefret ettiği nefretin bir parçasıydı artık.

Karşısındaki 587 kişilik birliğe, öncelikle kendisini tanıtmakla ve birimini bildirmekle söze başladı:

"Die Tocher des Obersts Arnold Rosenfeld, Geheimdienstagentin und Analystin sowie Strategieexpertin der SS-Einheit, Maria Rosenfeld."

(Albay Arnold Rosenfeld'in kızı, SS birliğinin istihbarat ajanı, analisti ve strateji uzmanı, Maria Rosenfeld.)

Bakışları, üst lobide onu izleyen Lennart ile kesişti.

"Rahat mısınız hanımlar ve beyler?" diye sordu kalabalığa Maria. "Ne zaman sizi görsem oturuyorsunuz. Rahat olmalısınız o halde. Ben ise artık yorulmamız gerektiğini söylüyorum."

Beyler yerinde kıpırdandı ve hanımlar da Maria'yı kibirli buldu.

"Ben, bu birliğin üçüncü şahıslar tarafından kullanılıp bizi alakadar etmeyen terör eylemleriyle vakit kaybetmesini istemiyorum. Biz paralı askerler değiliz. İttikafımızı korurken de kendi işimize bakabiliriz."

Elindeki küçük kağıda bakıyordu: ”2 örgütle iş birliği içerisindeyiz; paralı asker sayımız, ilkinde 3 bin 549, ikincisinde ise 674 kişilik tamamı özel eğitim almış bir bölük olmakla beraber, toplam sayı 4 bin 223’ü bulmuştur.”

Kalabalık sessizce onu dinliyordu.

”Amerikanın fonladığı 11 savaş uçağı ve 175 milyon dolarlık, hassas güdümlü mühimmatları da kapsayan teçhizatlar doğru amaç için kullanılmaya başlamalı artık.”

Maria saçlarını arkadan alçak bir topuzla toplamıştı, tertipli bir görünümü vardı. Asker üniforması içinde dikiliyor ve ölüm emrini veriyordu.

”Artık, nefret ettiğimiz kanı dökmek istiyorum,” diyordu. ”İlk hedefimiz ise, Mosheler. Dünyanın en köklü Siyonist ailesi olan Shavit ailesi ve Moshevilik inançları.”

Dünyanın diğer ucunda babası, Benjamin, kızı için yaptırdığı serada oturuyor ve iç çekerek onu düşünüyorken Maria devam etti:

”Güçlerini sadık müritlerinden ve dünyanın dört bir tarafına yayılan istihbaratlarından alıyorlar. Tanrılarına güveniyorlar. Bizi ezebileceklerini düşünüyorlar. Alt ırk olduğumuza inanıyorlar! Dünyayı yönetebilecek kanın, kendi damarlarından aktığını sanıyorlar!”

Maria’nın gittikçe hararetlenen sert karşılığı, kalabalığın da kanını kaynatmaya başlamıştı. Yüzündeki ifade, karşısına çıkan herkesi ve her şeyi ezmekten çekinmeyeceğinin habercisi gözlerindeki o tehlikeli parıltı gereken güveni veriyordu onlara.

”Ne o aptal tanrıları ne sakallı çirkin din adamları ne de o yarısı engelli ensest yuvası aileleri,” diyordu nefretle, ”hiçbirinin bu dünyayı yönettiği yok! Yalnızca parazitler ve her yere yayıldıkları için kendilerini güçlü sanıyorlar!”

Birkaçının yutkunduğunu gördü.

”Gösterelim onlara,” dedi Maria doğru nabzı bulduğunda.

”Tanrılarını öldürelim ve onun kutsal kanını, vücutlarındaki her delikten kusturana kadar onlara zorla içirelim!”

Kalabalığın coşkuya kapılmasıyla beraber Klaus da keyifle sırıtmaya başladı. Yıllar önce hazırladıkları proje, kendi ellerinden çıkmış ve hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir yıkıma dönüşmüştü.

Bir canavar yaratmışlar, adını da Maria koymuşlardı.

Ve şimdi, artık içine sığmayan nefretle dünyayı da sarmak isteyerek, ”Kızıldenizi onların kanıyla boyamadan durmayacağım!” diyordu.

”Sieg Heil!”

”Sieg Heil!”

”Sieg Heil!”

(

Yaşasın

zafer!)

Büyük bir coşkuya kapıldı birlik, naralar, kahkahalar, sözler duyuldu; parmaklar büyük bir gururla Maria’yı gösterdi, desteklerini bağırarak dillendirdi.

Lennart ile göz göze geldi yeniden Maria. O suratta bir gülümseme yakaladı.

Birbirini bulmuş iki sadist, yapboz parçası gibi birbirine oturdu.

Fakat Ludwig, her şeyin sarpa sardığı ve Maria için felakete varacak olaylar silsilesinin başı oldu.

Ludwig. Henüz 12-13 yaşlarında, Maria ve Kamber ile aynı liseye giden, General Lennart’ın oğluydu.

SS birliğine henüz dahil değildi, yalnızca babasıyla beraber yemeklere katılır, kendi yerini aldığına inandığı Maria’dan da nefret ederdi.

Kamber onu severdi, iyi çocuk derdi. Elbette, Maria’nın da Ludwig’in de Nazilerle olan bağlantısını bilmiyor; Maria’ya, Meira diyordu.

O gün de elinde kamerasıyla babası için günlük videolar çeken Maria'ya,

"Meira!"

diye seslendi bahçede.

"Şşş

Meira!"

Maria'ya, "güzel görünüyorsun," demekten alıkoyamadı kendisini.

Felaketten önceki sahneler, Maria kamerayı ikiliye doğrulttu. "Çocuklar, ne yapıyorsunuz bu güneşte?"

"Seni bekliyorduk."

Kamber, müstakbel eşine yaklaştı ve kolunu omzuna atma cesaretini gösterebildi.

"Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?"

Maria, farklı bir imayla gülümsedi ve "hiçbir şeyi unutmamak için," diye cevapladı onu.

"Unutmamak için demek…"

"Ve elbette, babama göstermek için," diye ekledi Maria. "Neler yaptığımı merak ettiğini biliyorsun." Benjamin'in kızını merak etmediği bir gün yoktu ve bu videolar onu biraz olsun ayrı kalmaları konusunda teselli edebiliyordu.

Ludwig, Maria'dan memnun değildi elbette. Bunda iki sebep vardı, birincisi örgütün birliğinde o vardı ve kendisi yoktu.

İkincisi ise, babası General Lennart'ın, Maria'dan hoşlandığına inanıyordu.

Maria az sonra Ludwig ile yalnız kalabilmek için Kamber'i içecek almaya göndermişti.

Ludwig ile yalnız kaldıklarında ona yaklaştı. "Neden surat asıyorsun?"

"Bu akşam toplantı var," dedi Ludwig de burun kıvırarak. "Anlamıyorum, senden daha iyiyim. Daha güvenilirim, orası kesin. Ben de birlikte olmalıydım. Daha geleli 1 yıl

bile olmadı ve seni böyle yüksek bir rütbeye yerleştirdiler! Haksızlık!"

Meira omuz silkti. "Henüz 13 yaşındasın."

"Ve sen de 16," diye ekledi hemen Ludwig. "Çok mu büyük sanıyorsun kendini? Orada, o toplantıda ben olmalıydım. Beni götürmeliydiler. Sen sonradan geldin aramıza ama şimdi her şey senden ibaret!"

Maria onu pek ciddiye almadı, Ludwig'in fazla saf olduğunu ve asla birliğe girecek kadar yeterli bulunmayacağını düşünüyordu.

"Sorun yalnızca baban olmasın?" diye sordu eğlenerek. Biraz onu kızdırmak istemiş, birkaç adımda karşısına geçmişti.

"Babanın benden hoşlandığını biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda Ludwig sinirden kıpkırmızı kesildi.

"Yok öyle bir şey!"

"Belki," dedi eğlenerek, "üvey annen olurum yakında."

Ludwig neye uğradığını şaşırdı, gözleri doldu. "Soysuz kaltak seni!" diye sesini yükseltti birden. "Anne babam ayrı olabilir ama babam hâlâ annemi seviyor! Elbet bir gün barışacaklar! Sakın ola aralarına girmeye çalışma!"

Maria, normalde böyle laubali bir kişilik olmasa da Ludwig'in aşırı tepkilerinden zevk aldığından onu biraz daha kızdırmakta problem görmedi.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı düşünür gibi. "Babanın yaşı geçmiş olsa da oldukça genç ve dinç duruyor."

Ludwig ellerini yumruk yapmış sinirini kontrol etmeye çalışırken Maria oyunu bırakıp geri çekildi. Kamera hâlâ çalışıyor ve kayıt ediyordu, tamamen unutmuştu.

"Gerçekten de ağlamayacaksın değil mi?" diye sordu hayretle, bunu absürt ve komik bulmuş ama sıkıldığı için de boş vermişti.

O sırada, Ludwig kendisini tutmak için çokça çaba sarf etse de dayanamadı ve Maria'ya, "seni yalnızca

kullandıklarını biliyorsun değil mi?" dedi.

Maria onu ciddiye almadan güldü. "Kinci birisin Ludwig."

"Ciddiyim," dedi. "Babam bunu söylersem beni öldürür. Ama…"

Sır verecekmiş gibi ona yaklaştı ve "seni bebekken o aileye casus olman için gönderdiler," diye itiraf etti.

Kısa bir sessizlikle Maria bir tepki veremese de hemen sonra gülmeye çalışmış, "mümkün değil," diye itiraz etmişti.

Ludwig'in yüzündeki suçlu sırıtmayı izledi. "Ailen Yahudiler tarafından öldürülmedi, baban bir teröristi ve darbe girişimi sebebiyle suikaste uğradı. Annen de onun yüzünden öldü. Amcan ise seni yetimhaneye terk etti, görevde falan değildi. Birliğin uzun süredir sızmaya çalıştığı tarikattaki ailenin çocuk evlat edineceklerini duyunca da çeşitli hilebazlıklarla seni onlara verdiler. Geri gelecek ve seni alıp casusluk için ikna edeceklerdi. Böylelikle tarikati içeriden fethedeceklerdi."

Maria'nın kafasında birleşmeye başlayan noktalar zihnini uyuşturdu. Kulaklarında siren seslerini duyabiliyor ama ne bir tepki verebiliyor ne de sesini çıkarıyordu.

"Sen yalnızca bir maşaydın, amcan seni hiçbir zaman umursamadı. Nefretini körükleyecek yalan yanlış şeylerle seni doldurdu ve tarikata karşı kullanabileceği bir silah olarak yetiştirdi. Şimdi başarılı olduğun için seni yanında tutuyor, babamın gözüne girdiğin için senin başarılarından faydalanıyor yoksa ailenin yanına geri gönderecek ve muhtemelen casusluğun fark edildiğinde öldürülmene sebep olacaktı. Umurlarında bile değilsin Maria. Her şey sahteydi."

Aklını koyduğu yerde bulamadı, bildikleriyle duydukları çelişti ve yegane amacını besleyen ateşi körükleyen gerçeklerin yalan olması dünyasını altüst etti.

O hissi tanıyordu. Sinir uçlarında gezinen ve bütün vücudunu saran his, nefretten ve öfkeden bir başkası değildi.

Maşa olarak kullanılmak, öyle mi?

”Ne oldu Maria? Bunları başta ayarlayan kişinin babam olduğunu söylememe de gerek yoktur herhalde. Hâlâ onun hoşuna gittiğini düşünerek kendini kandır sen. Babam seni hiç düşünmeden harcar.”

Az sonra Kamber belirdi birden. ”Hibiscus aldım, seversin değil mi?”

Maria dalıp gitmişti, düşünceli bir şekilde içeceği aldığında Ludwig söyleyeceğini söylemiş, Maria’ya kendince haddini bildirmişti; başka bir şey söylemeden dönüp gitti ve bu hareketiyle Kamber’i de şaşırttı.

”Buna ne oldu şimdi?” diyordu arkasından.

Maria ise düşünceli bir şekilde küçük çocuğu izliyordu.

”Kamber,” diyordu. ”Sence de Ludwig biraz… Sinir bozucu değil mi?”

”Neden?” diye sordu merakla, yan yanaydılar Maria’yla. ”İyi çocuktur. Biraz hassas biri ama.”

Maria içeceğinden yudumladı. ”Neden onunla küçük bir oyun oynamıyoruz?”

”Nasıl bir oyun?”

Kamber, saf ve biraz da yaramaz bir çocuktu hep. Maria’nın peşinden bir köpek gibi dolanıyor ve o ne derse onu yapıyordu.

Maria, Ludwig’in okulda zorbalanmasına sebep olmaya başladı. Bunu alttan alttan yapıyor ve kazanı usulca kaynatıyordu.

Ludwig hassas ve duygularını belli edemediği için agresifleşen bir çocuktu, kısa sürede herkesle arası bozuldu. Bunu umursamıyor, herkesten nefret ediyor ve kibrinden önünü göremiyor gibi dursa da henüz 12 yaşlarında bir çocuktu ve her şeyi olması gerektiğinden fazla umursuyor, fazla kafaya takıyordu.

Maria gerekli altyapıyı sağladığında Kamber’den Ludwig’i bir konuma getirmesini istedi.

Okullarına yakın bir yerdi, tekinsiz ve sessizdi. İnşaatı bitmemiş binanın çatısında bekliyor ve sessizce manzarayı izliyordu.

Sonunda Kamber Ludwig'i getirdi. Ludwig Maria'yı gördüğüne memnun olmasa da son aylarda herkesle arası bozulduğu için hiçbir türlü sosyalleşememesi onu içten içe endişelendirdiğinden onları kabul etti.

"Ne var?" dedi yine de ters bir tavırla.

Maria ona gülümsedi ve "gel," dedi, "sana bir şey göstereceğim."

Ludwig onun sözüne uydu ve çatının en kenarına kadar yaklaştı. Maria ona manzarayı gösteriyordu. Ludwig gözlerini kısarak değişik bir şeyler aradı ama yoktu.

Arkasını döndüğünde Maria ve Kamber ona bakıyordu. Kamber'in hiçbir şey haberi yoktu, sıradan bir buluşma zannettiğinden ilgili bile değildi.

Ve Maria, "it onu," dedi Kamber'e.

İkisi de birden donakaldı ve Maria'ya baktı. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Ludwig.

Maria tekrarladı. "İt onu Kamber. Şimdi."

Bugüne kadar bir dediğini iki etmeyen Kamber neye uğradığını şaşırdı. "Meira… Ne diyorsun?"

"İt şu piç kurusunu dedim sana!" diye bağırdığında ikisi de titreyecek gibi oldu.

Ludwig'den kurtulması, General Lennart'ı hüzne boğması ve bu işten de paçayı suçu Kamber'e atarak yırtması gerekiyordu.

Okuldakiler, Ludwig'in sözlü zorbalığa uğramasına ve çocukların ona karşı taraf almalarına sebep olan kişinin Kamber olduğunu, uzun süredir Kamber'in onunla uğraştığını biliyordu.

Fakat, Maria için korkusuzca durmaya çalışan Kamber'in dizleri titriyordu dehşetten. Uzun zamandır Maria tarafından manipüle edilse de onun için birçok şeyi

yapmaya hazır bir asker kıvamına gelse de bir yaşımı sonlandıracak kudret yoktu onda.

Korkuyla geri çekildi ve takılıp yere düştü. ”Meira… Yapamam!”

Gözyaşlarına boğulmuş, neye uğradığının şaşkınlığıyla karşısındaki manzaraya bakmıştı.

Meira hep böyle biri miydi?

Ondan birçok defalar kötü şeyler yapmasını istese de yalnızca yaramazlık olarak görmüş, onun gözüne girebilmek için sözünü dinlemişti ama bir insanı öldürmek…

O akşam, Ludwig’i Kamber’e öldürtecekti Maria.

Ama Kamber’in korkaklığını, yerde titreyip altına kaçıracakmış gibi duran çocuğu görünce onu arkada bıraktı ve Ludwig’e döndü.

”Bırak oyunu Maria!” diye bağırdı Ludwig titreyerek. Henüz çocuktu ve korkaktı. Yüksekten de korkuyor, arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Kaçıp giderse Maria’nın onunla dalga geçeceğini bildiğinden yükseklikle arasında dikilmeye devam etti ama hırsla gözlerinin dolmasını engelleyemedi.

Ona ne oldu?

Maria.

Ludwig’in gözlerindeki korkuyu, karşısında titreyişini ve kendisi yaklaştıkça onun geriye adımlayışını görünce ilk defa nefretin üstünde bir his esir aldı benliğini:

Güç.

Çocukluğundan beri karar veren değil, verilen karara uymak zorunda kalan oldu.

Tanrılar, babalar, elinde kutsal kitaplarıyla adamlar verdi kararları ve Maria da uydu.

Şimdi, birkaç adım kadar uzaktı ölüme karşısındaki kul. Maria’ya bağlıydı her şey.

Tanrı olmayı seçebilirdi.

Her daim nefret ettiği tanrının ta kendisi olabilirdi.

Şimdi anladı neden hep tanrıdan nefret ettiğini. Onun gücüne sahip degildi çünkü.

Yaşam ve ölüm.

Avuçları arasına alabilirdi. Kendi elleriyle, bir canlının nefesini kesebilirdi.

Ve onu itti.

Ludwig'in kolları, tutunmayı isteyerek uzansa da bedeni, aşağı düşerek asfalta çakıldı. Anında bedenindeki neredeyse her kemik un ufak oldu ve asfalta yapışan yüzünün yarısı tamamen parçalandı.

Maria aşağıya doğru baktığında ve yüzüstü hareketsiz bir şekilde yatmakta olan çocuğu gördüğünde, içini mest eden bir duyguyla sırıtmadan edemedi.

Bir göz kırpması kadar hızlı oldu bu ölüm, bu kadar ani ve bu kadar kesin. Bitirdi onu. Düşmanlarından birini, kendi elleriyle bitirdi, hayatına son verdi. Böyle bir gücü vardı şimdi.

Kamber'in ise nefesi kesilmişti; başını ellerinin arasına alarak yüzünü gizlemiş, ağlıyordu. Şoktaydı, kendince anlamsız bir şeyler söylüyor, titriyordu.

Maria ona ters bir bakış attı. Onu da aşağıya atmayı diledi bir anlığına ama suçu atacağı kişi Kamber'di, onu bırakıp merdivenlere yöneldi.

En altta girişe benzin bidonu bırakmıştı, onu aldı ve Ludwig'in düştüğü yere, arka tarafa doğru geçti.

Etraf sakindi, uzaklardan seçilebilen evlerde ışıklar yanıyor ve cır cır böceklerinin sesleri duyuluyordu.

Arka tarafta taştan patikaya düşmüş, kanlar içerisinde uzanıyordu Ludwig.

Maria, boştaki eliyle kamerasını çıkardı ve Ludwig'e yaklaşırken onu kayıt etmeye başladı. Yaklaştığında ise kamerayı kanlar içerisindeki çocuğun seçilebileceği bir

açıya yerleştirip büyük bir rahatlıkla benzin bidonunun kapağını açmaya başladı.

Bu sırada, kanlar içerisindeki çocuktan hırıltılı, zayıf bir ses yükseldi. Tek gözünü açabildi ve iki yanında uzanan kırık kollarını hareket ettiremese de parmak uçları titredi.

Maria bunu gördü.

Yaşıyor,

diye geçirdi içinden. Çocuğun açık tek gözüyle korku içerisinde bidona baktığını ama hiçbir uzvunu hareket ettiremediği için hırıltılı bir sesle karşı koymaya çalıştığını, bir nevi yalvardığını fark etti.

Naziler, toplama kamplarına yığdıkları Yahudileri gaz odalarında yakarak öldürmüşlerdir.

Maria da çocuğa yaklaştı ve benzini, ensesine doğru döktü. Ludwig'in titremelerle zayıf nefes alışverişinin hızlandığını gördü, tek bir gözyaşının yanağına doğru yuvarlanıp paramparça burnunu buluşunu seyretti.

Ve Ludwig'e doğru eğildi. "Merak etme," diye fısıldadı kulağına, "babanı da peşinden göndereceğim. Yalnız çürümeyeceksin."

Geceyi aydınlattı tek bir kibritle.

Amcasını aynı gece her şeyden haberdar etti elbette. Sonuçta ona temizlettirecek ve ileride gerektiği takdirde suçu amcasına da,

bak oğlunun cinayetini gizledi,

diyerek atabilecekti.

Amcası çıldırdı, cesede dokunmamışlar ama bütün kanıtları yok etmişler, General Lennart'a da trajik bir cinayet olarak haber vermişlerdi.

"Kamber'i zorunda kalırsam harcayacağım," diyordu Maria. "Onu ve babasını birliğe girmesi için tehdit edebiliriz."

"Bir isim isteyecek!"

Aynı gece, General Lennart, oğlunun zifte dönmüş cesedini morgda gördükten sonra eve gelmiş, kendisine sert bir içki doldurmuş ve purosunu yakarak, içini dolduran bu hırsı körüklemişti. Kimin böyle bir şeye cesaret edebileceğini kafasında tartarken de gaipten inmişçesine bir posta geldi evine.

İçinde, oğlunun yakılmadan öncesine, yerde kanlar içerisinde uzandığı ana dair bir fotoğraf ve kimden geldiği belirsiz bir mektup vardı.

"Hediyemi aldınız mı sayın General? Yakmayı çok sevdiğinizi biliyorum. Yanmayı da sevecek misiniz, merak ediyorum."

Bu, neo-Nazilere karşı düşmandan gelebilecek bir mektuptu anca. Örgüt karşıtıydılar ve en yüksek rütbeden bir adamın ailesine kadar ulaşıp, gözdağı verecek mesajlar gönderiyorlardı.

Sabah 6'ya doğru Maria, Klaus ve Heinrich'i karşısına almış, "kimse oğlumun öldürüldüğünü bilmeyecek," diyordu Lennart. "Generalin oğluna bile yaklaşıp böyle bir şeyi yakalanmadan yapabileceklerini öğrenirlerse güvenleri kalmaz. Skandal oluşturamayız. Hele ki seçimler yaklaşırken, kimsenin bize böyle bir zarar verebileceğini bilmemesi gerekiyor! İntihar vakası olarak geçireceksiniz kayıtlara. Duydun mu Klaus?"

Maria, birkaç adımda masaya yaklaşmış ve kendi elleriyle hazırladığı mektubu almıştı.

"Bu, örgütün destekçilerini hedef alan bir gözdağı," diye mırıldandı düşünceli görünerek. "Siyonistlerin işi olduğunu düşünüyorum. İtibarımızı zedelemeye çalıştıkları kirli bir oyun. Tarihi de bir iğneleme içeriyor."

Lennart onu izliyor ve Maria'nın bu soğukkanlılığından güç bulmasının delice olduğunu düşünüyor, onu hiç küçümsemese de bir çocuğun yetkinliğine inanmasını aklı almıyordu.

Ama "çıkın dışarı," diyerek dışarıya gönderdi diğerlerini.

Daima tarayarak yana attığı saçları şimdi dağınıktı, uyumamış ve gömleğinin ilk iki düğmesini, normalde asla yapmayacağı üzere açık bırakmıştı.

Maria ise her zamanki kılık kıyafetinde, bedenini saran uzun siyah bir elbisede ve daima özenle tarayarak alttan yaptığı topuzla, güçlü görünüyor, hiçbir şeyden etkilenmiş, korkmuş, tereddüt etmiş gibi durmuyor, aksine durumu fazlasıyla iyi idare ediyor, iyi görünüyordu.

Lennart masanın arkasından çıktı ve hâlâ mektubu incelemekte olan Maria'ya yaklaştı.

"Maria," dedi derin sesiyle, karşısına geçtiğinde Maria o ve masanın arasındaydı. Ona gereğinden fazla yaklaştığının farkında değildi ama şimdi karşı karşıyaydılar. Aralarındaki boy farkı gülünçtü, bu yüzden Lennart eğilmek zorunda kaldı.

"Maria," dedi ona tekrardan, ilk defa bir emir verir gibi sert çıkmadı sesi de bir zayıflık yakaladı orada. "Oylar bu kadar artmışken meclisin bunu öğrenmesine izin veremezsin. Bizimle bağlarını koparırlar. Ne yapıp edecek ve bu işi gizleyeceksiniz."

Maria, ona aşağıdan o hipnoz eden yeşilleriyle bakıyor ve bir şey söylemeden, generalin bu zayıf halini izliyordu.

"Sana güveniyorum Maria," dedi sert bakışları ilk defa uysal bir anlamla yumuşarken. "Bu kadar yakınken kaybedemeyiz. Sana güveniyorum."

Maria gözlerini ondan ayırmadan gülümsedi. "Kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorum hâlâ, efendim."

Lennart bu söz üzerine genç kıza kitlenip kaldı. Maria'yı başından beri bu yüzden sevdi. Yenilmeyi kabul etmeyen, gözüne kestirdiği şeyi alabilmek uğruna kendisi de dahil herkesi harcayabilecek kararlılıkta bir kızdı. Böylesi bir cesareti, zekayı ve kararlılığı daha önce görmüş değildi. Belki koca teşkilatta 16 yaşındaki bir kıza güveniyordu en çok da. Delice geldi bu ona.

Bakışlarını Maria'dan kaçırdı ve yutkunarak, bu kızın karşısında hiç kimseye göstermediği zayıf tarafını gösterebileceğini düşünerek saklamayı bıraktı. Duvarlarını indirdi.

"Yalnızca oğlum vardı," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Şimdi hiçbir şeyim kalmadı geriye."

Maria bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi tamamen kapatarak generalin kulağına doğru topukları üstünde yükseldi.

"Kaybedecek bir şeyiniz kalmadı demek oluyor bu," derken sıcak nefesi adamın tenini yakıp geçti.

Geri çekildiğinde generalin afalladığını ve açık mavi gözlerininin bir gölge düşmüş gibi koyulaştığını gördü.

Maria, adamın bu tepkisinden büyük bir keyif almış fakat daha fazla onu kışkırtmadan dönüp gidecek olmuştu.

Fakat birden kolunun tutulmasını ve masayla arasına geri çekilmesini beklemiyordu.

Şimdi, kalçaları masaya değerken, Lennart ona doğru eğilmiş ve kollarını iki yanından uzatıp onu arasına almıştı.

Kaşları çatılırken, karşısındaki kızı, neden böyle hissettiğini, ona neden çekildiğini anlamaya çalışırken iyice kayboldu.

Bir şeyler var onda,

diye düşündü, korkunç bir şeyler olmalı ama. Kendi karanlığını yansıtan bir ayna gibi onun gözlerini. Yapbozun iki parçası.

"O her kimse…" dedi tane tane, "onu bulacağım. İstediği kadar kanıtları yok etsin. İstediği gibi benimle oyun oynadığını zannetsin."

Genç kızın onu dikkatle dinleyişi yutkunmasına sebep oldu. "Maria," diye temenni verdi ona. "Onu bulacağım."

Çok uzaklarda arama. Ben buradayım General.

Generalin oğlunun cinayeti, meclisin kulağına gitmemesi adına intihar süsü gösterilecek şekilde örtbas edildi.

General bu işin arkasında kimin olduğunu bulması için Klaus'u görevlendirdiğinden de hiçbir zaman bir sonuca varamadı lakin, Maria onu, Moshelerin bu işte olduğuna inandırmıştı bile.

Kamber için büyük bir travma olarak kalmıştı o gün. Etkisinden aylarca çıkamamış, tehditler yüzünden sessiz kalsa da asla eskisi gibi olamamış ve sonunda, bu vicdan yüküne daha fazla dayanamayarak her şeyi babasına itiraf etmişti.

Her şey böyle sarpa sarmaya başladı.

Khalil, duyduklarına inanamamış, çocukluğunda beri tanıdığı Maria'nın böyle bir canilik yapabileceğini kabullenememiş, sonuç olarak cinayeti Klaus'un örtbas ettiğini öğrendiğinde bütün bu işin arkasındaki kişinin o olduğunu düşünmüştü.

Benjamin'e haber etti derhal ve o gün, topladığı birkaç adamla Maria'nın evine gitti.

Maria, eskiden ailesinin yaşadığı konakta birkaç hizmetlisiyle tek başına kalıyordu artık. Bazı geceler birlik için yemekler düzenliyor, toplantılar ayarlıyor, köpekleri ve atlarıyla beraber, soldurduğu gül bahçesinde vaktini geçiriyordu.

Onun delirdiğini düşünüyordu Klaus.

Onun yüzünden örtbas etmek zorunda kaldığı onca şeyden sonra, Maria'nın bir sadist olduğuna inanıyordu.

Gerçek bir sadist,

diye düşünüyor, ondan çekiniyor, kendi halinde bırakıyor, ona karışmaya cesaret edemiyordu.

Maria, generalin çocuğunu bizzat öldüren kişi olsa dahi generalin güvenini öyle kazanmıştı ki kanıtlara rağmen onu aksine bile ikna edebilir, kendi dışında herkesin ayağını kaydırabilirdi.

Maria uzun zamandır konağında yalnız başına kalıyordu.

Khalil o gün, tepede parıldayan güneşin altında bahçede ata binmekte olan Maria'ya yaklaştı. Arkasında bir düzine adamla dikiliyor, genç kızı izliyordu.

Maria ise elinde kısa pompalı bir tüfek tutuyor ve bahçe boyunca yerleştirilmiş hedeflere, atını yönlendirerek yaklaşıyor, onları vurmaya çalışıyordu.

Ona yaklaşan adamları dalgın olduğu için geç fark etti ve Khalil'i görünce gülümsedi

. "Khalil amca!"

Khalil ona dolu gözlerle, hırsla baktı. "Seni şeytan…" dedi.

Maria'nın yüzündeki gülümseme ürkünç bir hızla soldu, kayışı çekerek atını durdurdu.

"Kamber…"

diye mırıldandı sıkıntıyla nefesini salarken ve Khalil'e gerçek yüzüyle, küçümseyerek bakarken.

"Oğlunu biraz daha erkek gibi yetiştirebilirdin. İlk problemde zırlayarak babasına koşan bir müstakbel eşim olması beni utandırıyor."

Khalil, "getirin şunu," emrini verdi adamlara.

Arkada, bayırın tepesinde dikilen iki köpek seçilebildi. Kulaklarını dikmişler, Maria'yı izliyorlar ve herhangi bir direktifi bekliyorlardı. Maria sesini çıkaracak olsa hemen yetişecek ve ölümüne parçalamak üzere adamlara saldıracaklardı a

ma Maria sakindi, atından kendi isteğiyle indi ve tüfeğini ona yaklaşan adama doğrultarak verdi. Adam bir anlığına korkup gerilese de tüfeği Maria'nın elinden aldılar ve daha fazla konuşmak istemeyen Khalil'in ardından, onu iki kolundan tutarak götürdüler.

"Khalil amca?" diye seslendi Maria ona. Ön bahçeye, arabaların park edildiği yere gelmişlerdi ve Maria inatla konuşmayı sürdürüyordu.

”Babama haber vermedin değil mi?” diye sordu. Khalil sessizce önden gitmeye devam etti. ”Hadi ama. Alt tarafı bir Nazi çocuğuydu.”

Bir tepki alamayınca, ”sizden nefret ediyorlar,” dedi. ”Sizi yakmaktan bahsediyorlardı. Kızıldenizi kanınızla boğacaklarmış. Tanrılarınızın kutsal kanlarını size göt deliklerinizden kusturana kadar içireceklermiş,” derken gizlice sırıtmadan edemedi ama hemen sonra ciddileşti, kaşlarını çattı.

”Hasta onlar amca. Hepsi hasta! Klaus amcam da onlardan biri. Ben yalnızca sizi korumaya çalışıyordum.”

Khalil, onu eve götürene kadar bir şey söylemedi ama Meira olarak tanıdığı kızın bu halde eve getirildiğini gören Öykü, şaşkınlıkla seyretti olan biteni.

”Meira? Ne oluyor?”

”Baban biraz dramatik,” diye yanıtladı Meira da onu, ”o oluyor.”

Meira’yı salona bırakıp çıktılar, Öykü hemen karşısına geçti. ”Ne yaptın Meira? Abim senin hakkında bir şeyler söylüyordu ama yalnızca babam biliyor. Benimle konuşmuyorlar! Ludwig’in ölümüyle mi alakalı?”

Meira merdivenlere doğru bakındı. ”Burada mı abin?”

”Hayır. Babam onu düzenli olarak terapiye gönderiyor. Bir süre annemle kalacak.” Khalil ve karısı ayrıydılar.

”Söyle Meira,” diye ısrar etti Öykü de. ”Ne yaptın? Abimi üzecek bir şey mi yaptın?” Meira sessiz kalınca da endişeli göründü. ”Onu aldatmadığını söyle bana lütfen. Ludwig’in intiharı yüzünden çok kötü bir haldeydi zaten!”

Khalil elinde telefonla darmadağınık olmuş bir halde salonda belirdi. ”Adamcağız yolda kalp krizi geçirmezse burada olacak birkaç saate,” dedi.

”Anlamadım baba Meira ne yapmış?”

”Odana git Öykü.”

”Abim neden bu halde? Biri bir şey söylesin artık!”

”Odana dedim!”

Meira sıkıntıyla başını koltukta geriye attı ve beklemeye başladı. İhtimalleri düşündü, nasıl bir role bürünse diye kafasında tarttı ve birkaç saat boyunca sesini çıkarmadı.

Ta ki eve hiddetle dalan babasının koridorda yankılanan sesini duyana kadar:

”Meira!”

Hem endişeli hem de öfkeli bir sesti, adamcağız darmadağın olmuş, nefes nefese koştur koştur salona girivermişti.

Meira ayaklandı ve hem üzgün hem de korkmuş göründü. Birkaç hızlı adımda babasına yaklaşıp kollarını ona doladı.

”Babacığım!” dedi sahte gözyaşları içinde.

Benjamin fenalaşarak sandalyeye tutundu.

”Tanrım…

Ben bunu hak edecek ne yaptım?” diye sitem etti nefessiz kalarak. ”Kızım bir cani! Benim canımı al da onu bağışla!

Ah…

Al hemen canımı burada! Yeter ki bir saniye daha görmeyeyim kızımın bir cani olduğunu! Suçsuz bir çocuğu öldürdüğünü…”

Benjamin için sabaha varmadı o gece bir türlü. Ne uyuyabildi ne de derhal orayı terk edecek gücü bulabildi. Sabahı bekledi, sakinleşmeye çalıştı. Halihazırda kalp hastasıydı ve patlayacakmış gibi atan kalbinin durulmasını, aklını başına getirebilmeyi bekledi.

Günün ilk ışıklarıyla Maria’yı da alarak -ve onun suratına dahi bakmayarak- havaalanına vardı.

Türkiye’de arsası ve Antalya’da işleyen birkaç oteli vardı. Ne İsrail’e dönebilir ne de Almanya’da yaşayabilirdi artık. Bütün o delilikten uzakta nefes alabilecekleri bir toprağa adım atmak istedi. Her şeyi geride bırakabileceği cesareti, deliliği ilk kez o anda bulabildi.

Ve Ahuva'yı da derhal peşinden getirterek Türkiye'deki evlerine yerleşti.

"Yetti artık!" diye sitem ediyordu deliye dönmüş adamcağız. "Kızımı da kendilerine benzettiler! Onu mahvettiler! Masumiyetini aldılar ondan! Katil yaptılar! O daha bir çocuk! O soysuzların örgüt olduğunu söylüyor Khalil! Amcası olacak namussuz, bilerek kızıma yaklaşmış, onu tarikata karşı kullanabilmek için almış! Aklını çelmiş!"

Meira merdivenlerde oturmuş onları gizlice dinlerken ve oldukça sıkılmış görünürken, Benjamin öfkeyle dört dönüyor, ne yapacağını bilemiyordu.

Sonunda Benjamin, "akıl hastanesi," dediğinde Ahuva'nın gözleri büyüdü.

"Benjamin…"

"Akıl hastanesi Ahuva, en doğru seçenek budur. Doktorlar ona yardım edecektir. O doğru düşünemiyor. Nasıl düşünsün? Dört bir yanı manyaklarla çevriliydi! Oysa ben ona yeterince sevgi verirsem sorun olmaz sandım. Benim sevgim onu diğerlerinden korur sandım. Yanıldım. Sevgi hiçbir zaman nefretten daha güçlü bir duygu olmadı. Kızımın bu halde olmasının tek suçlusu benim."

2 aylığına sıkı bir gözetimden geçen rehabilitasyon merkezine gönderdiler onu. İlaçlar ve terapilerle geçirdiği bu sürecin ardından ise, yine Meira'nın çeşitli acındırmalarıyla, her şeyi amcasının planladığının argümanlarıyla yalvar yakar kendisini oradan çıkartmayı başarabildi.

Benjamin bir karar almıştı. Artık eski sevecen hali yoktu, Meira'yı bir daha asla şımartmayacak, ona inanmayacak, güvenmeyecekti.

Daha da önemlisi, bütün iletişim araçlarına ulaşımı kısıtlanmış, aile dışında da kimseyle görüşmesine izin verilmemişti. Yalnızca uslu durduğu ve sözünden çıkmadığı takdirde onu rehabilitasyon merkezine göndermeyecekti.

Aralarındaki anlaşma bu şekildeydi.

Ve, Meira'yı asıl zapt edecek, onu hem amcasından hem de amcasını ondan uzak tutacak garanti belgesini çıkarıp aralarındaki masaya bıraktı.

Meira kağıtlara sorgulayarak baktı. "Bu nedir?"

"Cinayet dosyası," dedi babası gözlerini ondan ayırmadan.

"Kimin?"

"Senin."

Meira'nın kaşları kalktığında Benjamin'in ifadesi sertleşti. "O zavallı çocuğu öldürdüğüne ve o amcan olacak şerefsizin bunu örtbas ettiğine dair tam teşekküllü bir cinayet dosyası. Cinayeti senin işlediğini kesin olarak kanıtlıyor."

Meira hayretle baktı babasına. "Baba! Bunu yapamazsın!"

Benjamin birden oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Öyle bir yaparım ki…" dedi hırsla. "O amcanla işbirliği yaptığını biliyorum. Örgütlerine katıldığını… onlarca insanın…" Konuşmakta zorlanıp duraksadı, zorla nefeslendi.

Kendisini toparladı ve "ben canavar yetiştirmedim!" diye çıkıştı. "Yetiştirmem de! İlk fırsatta yine o herifle anlaşacağını bilmiyorum sanki! Ama yok artık. Değil amcanı görmeyi, bahçeye çıkmayı bile unut! Gün yüzü yok bundan sonra sana!"

Meira hırsla içini doldurup taşıran bu adamı hemen oracıkta yakarak kül etmeyi arzuladı. Bütün içinde kalmışlıkları, bütün o planları…

Almanya'da devam etmesi gereken bir liderlik, çocuğunun ardından cehenneme tıkması gereken bir adam vardı! Amcası da keza. Ama şimdi burada oturuyor, ders dinliyordu.

Nasıl yaptırabildi böyle bir belgeyi?

Nasıl kanıtlayabildi cinayeti kendisinin işlediğini? Bütün kanıtların yok edildiğine emindi.

Hırsla ayağa kalktı dönüp gitmek için ama çıkmadan önce durdu. Hemen şeytanlar kaldıkları yerden kulağına bir şeyler fısıldamaya devam ettiler. Fikirler verdiler. Meira'nın gözleri kısıldı duvarı izlerken ve bir şey düşünürken.

O duraksama anında 2 yıllık bir planı kafasında oluşturmuştu bile.

Ve babasına bakmadan, "Kamber ile nişanlı olmaya devam etmek istiyorum," diye buyurdu.

Benjamin sinirle güldü. "Çocuğu ne hale sokmuşsun! O istiyor mu diye sor önce!"

"Onu çağırdığımı söyle. Benim için gelecektir."

Aynı akşam Benjamin, dostu Khalil ile telefon konuşmasını bitirmiş, dertli dertli odada koltukta oturuyor ve Ahuva'nın upuzun saçlarını tarayışını izliyordu.

"Kamber Meira için fazla saf bir çocuk," diyordu karısına. "Ben bu evliliği doğru bulmuyorum ama Kamber Meira'nın o çocuğu öldürdüğünü biliyor. Onu da kışkırtmak istemiyorum. Ya o askere bir şey söylerse?"

Ahuva bu kaygıları, Kamber'i çocukluğundan beri tanıdığına inanarak rahat bir şekilde karşılık verdi:

"Beraber büyüdüler sayılır," dedi aynadaki yansımadan Benjamin'i izlerken. "Meira ona değer veriyor. Bu evlilik hepimize yarar. Hem, daha çocuklar. Evlenmelerine çok var. Meira aklını başına toplayacaktır."

Benjamin düşünceli düşünceli, "bu kız hiçbir kararı kendi başına vermemeli," diyordu. "Hiç yalnız bırakılmamalı. Düşüncelerinde bile! Çok kötü hislerim var. Belgeleri Khalil'e gönderdim. Bana bir şey olduğu takdirde Meira'yı o belgelerle zapt edebilir."

Ahuva hayretle dönüp ona baktı, ince kaşları çatılmıştı. "Neler diyorsun sen Benjamin? Ne olacakmış sana? Kızımızın gerçekten de sana zarar vereceğine inanmıyorsun değil mi? Amcası tarafından manipüle edilmiş yalnızca yoksa henüz reşit bile değil! Ne anlar o kötülükten!"

Benjamin hüzünlü göründü. ”O bana kötülükten başka bir şey anlamazmış gibi geliyor aksine. Neyse ne. Hem, belgelerle güvenebileceğim tek kişi Khalil. Çok bir seçeneğim yok.”

Ahuva bunu asla onaylamıyor, ”o belgeleri yalnızca korkutma amaçlı kullanacaktın,” diye hatırlatıyordu. ”Kızımızın geleceğini nasıl başka birine emanet edebilirsin?”

”Zorundayım,” dedi Benjamin. ”O Klaus alçağı bilerek Meira’yı gönderdi bize. Meira’yı daha çok kullanmak isteyecektir. Bu yüzden o belge hem Meira’yı zapt etmek hem de Klaus’un cinayeti örtbas ettiğinin bir kanıtı olduğundan örgüte karşı onları hedef göstermek için kullanılabilir. Bir garanti o belgeler Ahuva.”

Kadın buna gerek kalmayacağını düşünüyor, Meira’ya inanıyordu. ”Ben kızımın artık iyi olduğundan eminim. Hayırlı bir ilişkisi de var. Khalil’in ailesi çok düzgün insanlar. Bundan sonra her şey daha da güzelleşecektir yalnızca.”

Birkaç hafta sonra, Meira odasında, masasının başında kitap okurken kapısı çalındı.

Gelen hizmetli kadın, Esma’ydı. Kadıncağız Meira’dan çekinerek tedbirle ona yaklaştı ve elindeki mavi dosyayı Meira’ya uzattı.

”Bahsettiğiniz dosyayı gidip aldım efendim,” dedi.

Meira dosyayı alırken ”anne babam bir şeyden şüphelenmedi değil mi?” diye sordu.

”Hayır, şehre indiğimde bizzat ben gidip teslim aldım.”

Babasının, ona karşı şantaj malzemesi olarak kullandığı belgeyi kimin hazırladığını araştırmasını istemişti tuttuğu bir adamdan ve nihayet o raporlar gelmişti. Hizmetli kadını göndererek odasında yalnız kaldı.

”

Bakalım

kimmiş

kuyumu kazan sayın avukat…”

Dosyanın kapağını açtı ve birkaç kişiye, olaya, zamana ve bağlantılara dair raporlara kısaca göz attı.

Sonda bir isim vardı. Bütün bunlardan sorumlu kişinin adını sesli bir şekilde okudu:

”Uygar Karaşah,”

diye

mırıldandı

düşünceli bir şekilde. ”Demek, yeni avım sensin.”

ℒ

Nasıldı?

Meira’nın aslında kim olduğunu da öğrendiğinize göre artık ihanete geçebiliriz.

Bir sonraki bölüme hazır olsanız iyi olur :)

Instagram: kedilimediyy

○●

33. Siyah Atlı Prens

○●

Kitabın

spam

altında

olduğunu

önceki

bölümde

anlatmıştım ve destek yorumu

için

bölüm

paylaşmıştık. Orada destek veren herkese

teşekkür

ediyorum

Sizden

istediğim

yorum ve

beğeniyle

destek vermeniz

Son olarak

lütfen

kitabın

bütünlüğü

için

bu bölümde

yaşananları

spoiler

olarak

yaymayın.

İyi

okumalar

dilerim

Bölüm Otuz Üç

“Son Perde: Siyah Atlı Prens”

Bölüm Şarkısı:

Me and the Devil -

Soap&Skin

Meira Shavit

8 yıl önce

2011

£

Ankara. Öğlene doğru sakin bir saat.

Meira, hizmetli kadının yardımıyla gizlice evden sıvışmış ve gün içerisinde başka bir şehre, Ankara’ya kadar gitmişti.

Şimdiden, kahyası ve hizmetlisi onun adına çalışmaya başlamıştı bile.

Benjamin, Meira’nın internete olan erişimini dahi kısıtlamış, telefonunu ondan almış, dışarıya çıkmasını yasaklamıştı. Yalnızca ne almak istiyorsa annesine söylüyor, annesi onun için sipariş ediyordu.

Meira ise, fahiş fiyatlara aldırdığı tasarım çantaları hizmetlisine sattırıyor ve böylece yavaş yavaş, çevresindeki bütün çalışanları hem para hem de çeşitli tehdit ve manipülasyonlarla kendi adına çalıştırıyordu.

Bu sayede anne babasının haberi olmadan evden şoförüyle sıvışıyor, istediği yere gidiyordu.

O gün ise Ankara'da, 9 katlı eski bir apartmanın önünde durdu araba.

Yaşlı şoför, Zusman bey, omzunun üzerinden arkaya bakarak İbranice, "geldik efendim," dedi.

Meira, kaşe etekli takımı, takımına uyumlu eldivenleri ve özenle taranıp bir omzuna topladığı saçlarıyla arabadan inerek asla ait durmadığı bu apartmana girdi.

Rugan ayakkabıları bastığı bu yabancı toprakları garipsedi; asansör fazla dar, duvarlar fazla soluk, tavan fazla basık geldi ve her yer fazlasıyla kasvetliydi.

Yedinci katta asansörden indi, koridorun sonundaki dairenin kapısını çaldı. Meira beklerken ayakkabısıyla yerde ritim tutuyor, sabırsız görünüyor ama acele hareket etmiyor, kibar bir hanımefendi gibi davranıyordu.

Sonunda kapı açıldı. Kumral kısa saçlarıyla orta yaşlarda bir kadın belirdi kapıda. Sıradan bir ev hanımına benziyor, yumuşak yüz hatlarıyla insanda güven ve şefkat duygusu uyandırıyor ama gözleri, keşmekeş bir hayatın izlerini taşıyordu.

Kadın, karşısında şık giyimli 17 yaşında genç bir kız görmeyi beklemiyordu elbette. Merakla Meira'yı süzdü:

"Buyurun?"

Meira, bununla beraber eşiği geçti ve davet beklemeden içeri girdi.

Kadın neye uğradığını şaşırıp arkasından, "hanımefendi, ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Meira fikirsiz görünüp, "buyurun, dediniz," açıklamasında bulundu ve kendisini salona geçirdi. Küçük bir evdi zaten, salonda koltuğa oturdu.

Kadın, büyük bir şaşkınlıkla bu teklifsiz genç hanımın peşinden salona girdi ve ayakta onu izledi.

"Kimsiniz? Ne oluyorsunuz böyle? Nedir bu?"

Meira, zümrüt yeşili gözleriyle kadına gülümseyerek baktı. ”Siz, Neşe Karaşah’sınız, değil mi?” diye sordu beklentiyle.

Neşe hanım, ne diyeceğini bilemeyip bu genç kızı tanıyıp tanımadığını çıkarmaya çalıştı kafasında.

Meira ise mest olmuş gibi bir tavırla, ”büyük bir hayranınızım efendim!” diye atıldı. ”Bunca yolu bizzat sizinle tanışmak için ta İstanbul’dan geldim!”

”Siz…”

”Kemancı olduğunuzu biliyorum,” dedi etrafına bakınırken. ”Sizin orkestralarınızı dinleyerek büyüdüm sayılır efendim. Lütfen, biraz konuşabilir miyiz?”

Evde yalnızdı ama bu genç kızın zararlı olduğunu düşünmediği için gardını düşürdü ve sıkıntıyla iç çekti.

”Kemancı değilim artık,” dedi Neşe hanım içerleyerek.

Meira emin bir şekilde, ”15 dakikanızı bile almaz,” diye ısrar etti.

Neşe Karaşah, bir iki itiraz edecek olduysa da böylesi giyim kuşamda bir genç kızın neler söyleyeceğini merak etti.

Fakat tam karşısına geçip oturacakken Meira, ”Türk kahvesi severim,” dedi gülümseyerek. Kadın iç çekti ve kahveleri hazırlamaya gitti. Elbet oldukça kaba bulmuştu Meira’yı fakat zengin bir ailenin kızı olduğunu tahmin ettiğinden onu alttan aldı. Neşe Karaşah alttan almalarıyla bilinirdi.

İki şekersiz kahveyle geri döndü.

Meira ilk yudumu aldığı gibi memnun göründü ve kısaca etrafı inceledi. Neşe Karaşah sabırla onu izliyor, bir an önce ne anlatacaksa anlatsın diyordu.

Meira ise lafı daha da uzatarak, ”Türkiye’de sanatçılara hiç değer verilmiyor anlaşılan,” diye mırıldandı evin halini ima ederek. ”Gördüğüm en yetenekli kemancılardan biri olabilirsiniz ve… ahırda yaşıyorsunuz. Gerçekten de, bu kadar mı az ödüyorlar? Öyleyse, bu sektöre hiç girmesem mi? Tereddüt ettiğimi itiraf etmeliyim.”

Neşe Karaşah'ın ince kaşları çatıldığında o yumuşak yüzüne sert bir anlam eklendi. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

Meira oralı olmadan yeni bir yudum aldı. "Türk kahvesi çok lezzetli."

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Meira," dedi. Sonra da, "Maria. Geçen sene milyonlarca dolarlık mühimmatla nefes alan her şeyi yok ettirdiğimde de

Lilith

dediler. Değişiyor."

Kadın, neler söylediğini anlayamadan garip bir ifadeyle ona baktığında Meira gülümsedi.

"Dalga geçiyorum. Rahat olun lütfen. Adım Meira."

Neşe Karaşah, bu genç kızı bir acayip bulmaya başlamış, belki de onu evden kovması gerektiğini düşünmüştü.

O sırada salonda açık televizyonda gezindi Meira'nın bakışları. Sesi kapalı olsa da yaşlı bir adam ekranda konuşma yapıyordu.

Meira bunu görünce iç çekti. "Aptal adam," dedi. "Seçimi hiçbir zaman kazanamayacak. Bu millet geri zekalı ve bu muhalefet de millete olması gerektiği kadar geri zekalıymış gibi davranmıyor."

Meira kadına baktı. "İnsanlar sömürülmeye muhtaçtır Neşe hanım. Evet, muhtaç. Nefret etseler dahi kendilerinden üstün bir gücün himayesi altına girmeyi severler. Orası güvenlidir çünkü. Düşünmelerine gerek kalmaz, liderleri onlar için de düşünür. Birbirine sığınarak ısınan ve güvende olduğuna inanan koyunlar gibi, bir gruba ait olmak her zaman güven verir. Bir inanca, bir ilkeye, bir liderin boyunduruğuna mecburdur insanlar. Stockholm sendromlu bu ülke."

Neşe Karaşah'ın aklı iyice karıştı. "Anlamıyorum," dedi dürüstçe. "Bunları konuşmaya mı geldiniz?"

Meira hemen, ”özür dilerim,” dedi. ”Uzunca yıllar susturulduğumdan şimdi her fırsatta konuşmak istiyorum. Başa dönelim. Sağlığınız yerinde ya? Oğlunuz ve kocanız, iyidirler umarım.”

Kadın hemen garipsedi bunu: ”Siz oğlum olduğunu nereden biliyors-”

”Aksanım garip mi?” diye sorarak böldü onu Meira. ”Türkçeyi 2 senedir öğreniyorum. Affedin. Sigara yakabilir miyim?”

”Hayır,” dedi hemen sert bir üslupla.

Meira sigarasını tutuşturdu ve derin bir nefes aldı.

Neşe Karaşah, iyice sabrının sınırlarında bir yerde huzursuzlanarak kıpırdandı ve bu küstah küçük hanımı oldukça kaba bir tavırla evinden atmaya hazırlandı.

Sigara dumanının ardından Meira’nın zehir gibi yeşil bakışları parladı. ”Madem kısa sohbetlerden hoşlanmıyorsunuz,” dedi, ”pekâlâ, sadede geleceğim.”

Henüz kahvesi bitmemiş olsa da sigaranın külünü fincana attı ve ”Neşe hanım,” dedi, ”zamanında başarılı bir kemancıyken neden işinizi de ailenizi de bırakıp başka bir şehre taşınarak her şeyi geride bıraktığınızı merak ediyorum.”

Neşe Karaşah, duyduklarıyla beraber neye uğradığını şaşırarak baktı.

”Bu ne cürret?” diye karşı çıktı. ”Nasıl böylesi özel soruları bu kadar laubali bir şekilde sorabilirsiniz? Evime böyle davetsizce gelip-”

”Yeni kocanızdan bir çocuğunuz dahi olmuş,” diye devam etti Meira umursamadan. ”Erkek bir çocuk. Liseye gidiyor değil mi? Ege miydi adı?”

Neşe Karaşah ayağa fırladı hemen. ”Yeter! Kimsiniz siz? Yoksa sizi o mu gönderdi!”

”Ve yeni kocanız,” dedi Meira, yeni bir nefes daha çekerek. ”Bir öğretmen miydi?”

Kadının kalbi çarpmaya başladı sezdiği tehlikeyle, Polat'ın peşinde olduğunu düşünerek dehşete düştü.

Meira etrafa bakındı. "Mutlu bir ailesiniz sanıyorum ki. Zar zor geçinebildiğiniz bu evi başınıza evinizdeki haşerelerle beraber yıksam… Yazık olurdu."

Meira bakışlarını kadına kaldırdığında yeşil gözleri şimdi hiç de masum gelmedi ona.

"Ne diyorsunuz siz?"

Meira dudaklarını yaladı. "Emrim üzerine Ege'ye, morgda cesedine bakanları kusturacak kadar kötü şeyler yapabilecek adamlarım var dışarıda," dedi tane tane. Hiç acele etmeden, sigarayı tutan elleri titremeden ve zehirli bakışlarını kaçırmadan. "Kocanızı işinden attıracak, belki öldürecek, suçu da size yıkabilecek adamlar bunlar. Biraz kaba insanlar takdir edersiniz ki."

"Allahım…"

Kadın dehşet içinde kalbini tuttu ve koltuğa yığıldı. "Ne diyorsunuz?" Hemen eli telefonuna gitti. "Polisi arıyorum."

"Ama bir daha Ege'yi arayabileceğinizi zannetmiyorum," diye karşılık verdi Meira da keyifle.

Kadın telefonu geri bıraktı ve titreyerek karşısındaki genç kıza baktı.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Meira oturuşunu düzeltip kibar kibar gülümsedi. "Çok basit bir şey istiyorum," dedi masumane bir tavırla. "Bana güzel bir hikaye anlatın Neşe hanım. Beni tatmin edecek bir hikayeden bahsediyorum."

Kadın delirecek gibi hissetti. Hiçbir şeyi anlamlandıramıyor, yalnızca bayılmamak için kendisini zor tutuyor, oğlunu düşünüyordu.

Meira ise dişlerini hayati bölgesine geçirdiğini anladığından artık rahatça zehrini kadının sistemine akıtmaya başladı:

”Diğer oğlunuzdan,

Uygar Karaşah’tan

bahsedin bana,” dedi.

Neşe Karaşah’ın, Uygar’ın annesinin bakışları donakaldı. ”Uygar mı… Doğru düşünmüşüm. Bu işin arkasında Polat var değil mi?”

”Soru sormayın,” diye uyardı Meira onu. ”Yalnızca söylediklerimi yapın. Geçmişinizi bana açıkça anlatın. Ben adamları çağırmadan, yani.”

Kadın korkuyla yutkundu ve her an o haydutlar içeriye girebilirmiş gibi tedirgin bir şekilde kapıya doğru bakındı.

Fakat diretmedi, diretmesinde bir yarar yoktu. Kendisini rahatsız hissetse de Polat’ın adını dahi bir daha duymak istemese de anlatıp kurtulmayı istedi.

”Polat ile genç yaşta evlendim,” diye başladı hikayesine. ”Akılsızdım, babamdan görmediğim ilgiyi ondan görünce sevildiğimi ve sevdiğimi sandım-”

”Duygularınızı katmadan anlatın,” diye böldü Meira onu. ”Günlük mü sandınız beni?”

Kadın yutkundu ve devam etti: ”Çocukluğumdan beri keman çalardım, konservatuarda okudum, küçük de olsa sahneler alırdım. O ise kötü işlere bulaştıkça bulaştı, işler yolunda gitmiyordu. Alkol almaya başladı.”

Duraksadı, devam etmeye çekindi sanki.

”Evet?” diye sordu Meira ilgisiz bakışlarla. ”Şiddet mi uyguladı?”

Güçlükle de olsa cılız bir sesle, ”evet,” diye itiraf etti ve sağ elini kaldırdı. ”Parmaklarımı… kırdı.”

Meira düşünceli bir şekilde kadının şimdi iyi görünen parmaklarına baktı.

”Bu yüzden mi keman çalmayı bıraktınız?”

Kadın iç çekti. ”Her şeyi bıraktım.”

”Oğlunuzu da bıraktınız,” diye hatırlattı ona. ”Uygar’ın ne suçu vardı?”

Karaşah gözlerini kaçırdı. ”Polat onu bırakmazdı. İşi için onu kullanmak istiyordu. Uygar’ı da kendisi gibi yetiştirecekti. Onu almama izin vermezdi.”

Meira muzip bir şekilde gülümsedi. ”Denediniz mi ki?”

Kadın bir anlığına sessizleşse de ”istemiyorum,” diye itiraf etti. ”Polat’a ait hiçbir şeyi istemiyorum. Tek istediğim benden uzak durmaları.”

Üstünde durmadan, ”bu yıllarda hiç iletişim kurdunuz mu?” diye devam etti.

”Uygar…” Kadın rahatsız göründü ve Meira’ya bakamadı. ”Gençliğinde birçok kereler geldi peşimden, evimi buldu. Babasıyla değil de benimle olmak istiyordu.”

Meira’yı değil de kendisini ikna etmek istiyormuş gibi bir tavırla ”ama babası gibiydi çoktan,” diye itiraz etti. ”Serserinin teki. Onun gibi büyüyecek elbette. Polat onu bırakır mıydı hiç?”

İç çekti. ”Ama bana aksini kanıtlamak için uğraştı,” dedi anne. ”Polat’a rağmen üniversiteye girdi, hukuk okudu. Artık mezun olmuş olmalı. Sanırım.”

Meira ağır ağır başını sallarken, ”size layık olmaya çalışıyordu,” dedi ve sönen sigarayı fincana attı.

Kadının bakışları izmaritin sonunu takip etti. ”Ama şimdi o çetenin avukatı. Polat’ın avukatı. Okusa ne yazar?”

”Bana kalırsa Polat’a olan hıncınızı Uygar’dan çıkarıyorsunuz,” diye mırıldanırken döndü ve çantasını karıştırarak içinde küçük bir ajanda çıkardı. Özenle aralarındaki küçük masaya koydu ve açtı. Kalemini hazırladı.

Bütün bunları dikkatle izleyen kadın anlamadı. ”Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Meira, ”hafızam çok kötüdür,” diye açıkladı ve sayfanın kenarına tarihi not düştü. ”Not alıyorum.”

”Ne için?”

”Unutmamak için.”

Kadın iyice garipsedi bütün bunları. ”Yani… Neden bunları bilmeye ihtiyacınız var? Uygar’ı nereden tanıyorsunuz hem?”

Meira elinde kalemle bekliyordu. ”Devam edin lütfen.”

”Polis misiniz yoksa?”

”Kes sesini kaltak da devam et,” diye karşılık verdi birden Maria. Kısa bir anlığına Meira olduğunu unuttu ve hatırladığı gibi de yüzündeki o sert ifadeyi silerek gülümsedi.

”Yani, devam eder misiniz lütfen?” dedi dehşete düşmüş kadına doğru kibarca. ”Pek vaktim yok. Akşam 10’dan önce evde olmalıyım. Rica ederim.”

Kadın artık bu genç kızın bir deli olduğundan emindi fakat o kadar korkuyordu ki tek bir ters söz daha etmek istemedi. Ne anlatacaksa anlatsındı.

”Geriye anlatacak pek bir şey kalmadı,” diye itiraf etti. ”Burada sevdiğim ve sevildiğim bir aile kurdum kendime. Geçmişimi ise olduğu yerde bırakmak istiyorum. Uygar’ı görmek istemediğimi ona kabul ettirebildim sonunda. Artık benim için gelmiyor.”

Meira, artık hikayeden ziyade asıl kahramanla ilgilendiğini belirterek, ”Uygar’ın nasıl biri olduğunu merak ediyorum,” dedi, onun için çıkarmıştı bu ajandayı.

Ama anne, ”bilmiyorum,” dedi.

”Küçüklüğünü biliyorsunuzdur hiç değilse. O kadar mı reddettiniz yoksa oğlunuzu?”

Kadın iç çekti. ”Duygusal bir çocuktu. Duygularını ifade etmeyi severdi. Müziğe bayılırdı. Onu birçok kereler konserimi izlemeye götürürdüm. Beraber müzikallere katılırdık.”

”Müzikle ilgileniyor yani?” derken not düştü.

”Yalnızca benim çaldıklarımı dinlemeyi sever.”

”Neler sever?”

”Anlamadım?”

”Hangi parçaları sever?”

Kadın,

”Csárdás,”

dediğinde Meira’nın bunu da not alışını izledi. ”Csárdás en sevdiği parçadır. İnişli çıkışlı melodisini sever. Daima güldürür onu.”

”Başka?”

”Anlamıyorum-”

”Sevdiği başka parçalar?”

Biraz düşündü. ”

Swan Lake

. Uysal melodisi hoşuna gider. Kuğuları da hep sevmiştir.”

”Sol minör Adagio,”

diye ekledi hatırlayınca da. ”Bu benim çalmayı en sevdiğim parçadır, bu yüzden onun için de yeri bir başkadır. Tam bir romantiktir. Yani, öyleydi.”

Meira bunları da not aldı. ”Bir diğer deyimle, sanat ruhuyla ve büyük bir incelikle yetiştirdiğiniz naif oğlunuzu Polat kirletti,” diye kısa bir durum değerlendirmesi yaptı.

Anne sessiz kaldı.

”Başka bilmem gereken bir şey?” diye ekledi Meira. ”Oğlunuzu derinden etkileyen bir olay veya bir fikir. Ona ulaşabileceğim bir yol. Dokunabileceğim bir yara. Herhangi bir şey.”

Kadın duraksadı. Gözlerinin dolduğunu fark etmedi uzaklara dalarken. Kucağında tuttuğu parmaklarını sıkıyor, titreyen dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Sonunda, ”özgürlük,” dedi. Meira sustu. ”Uygar hiçbir zaman özgür olmadı. Babası tarafından yönetildi hep.

Manipüle edildi ve maşa olarak kullanıldı. Ben de…” Devamını getiremedi.

Kabahatini bilse de kolay değildi kendini en büyük yarandan suçlamak.

Nefeslendi ve ”bana layık olabilmek için istemediği bir bölümü okuması bile kanıtlar bunu,” dedi. ”Uygar hiçbir zaman kendisi için yaşamadı. Ya babasına uymak zorunda kaldı ya da kendisini bana kanıtlamak ve kabul ettirmek.”

Meira, bunu not almamıştı, düşünceli bir şekilde yeşil bakışları kadının üzerinde donakaldı. Küçük bir parça, incecik bir ip belki, Meira’nın bileklerine dolanan bağ, belki de çok uzaklara gitmeden o adamı bulmuştu.

Neşe Karaşah ise genç kızın bu duraksamasından tedirgin oldu. ”Bilmiyorum başka bir şey. Yeterli mi bu kadarı?”

Meira hâlâ aynı yerde, aynı boşlukta duraksamış bir şekilde fakat bu sefer dudaklarını oynatarak, ”özgürlük,” diye mırıldandı. Kendine hatırlattı sanki bunu.

Hemen az sonra ise yeşil bakışları çözüldü ve birden gülümsedi. ”Evet. Yeterli.”

Kalktı ve ajandasını çantasına koyup toparlanmaya başladı. ”Teşekkür ederim. Sizinle sohbet etmek bir zevkti.”

Kadın da onun peşinden ayaklandı. Meira’nın kendi kendine gülümsediğini görmek mümkünmüş gibi daha da huzursuz etti onu. Ne yapacağını bilemeyerek genç kızın karşısına geçmesini bekledi.

”Neşe hanım,” dedi Meira, nasıl da kibar kibar, ”göründüğünüzden çok daha vicdansız bir kadınmışsınız. Zavallı Uygar. Kim bilir ne kadar yalnızlık çekmiştir? Yeni bir koca ile yeni bir aile kurup onu dışladığınız da düşünülürse…”

Meira acı çekiyormuş gibi elini kalbine götürdü.

”Ah,

kalbim sızladı. Nasıl bir annesiniz siz? Bunu söylemeden edemeyecektim. Çok özür dilerim!”

Kadının gözleri dolu doluydu. ”Lütfen yapmayın…”

Meira üzgün göründü. ”Merak etmeyin. Onun kalbini ben iyileştireceğim. Söz veriyorum, oğlunuza çok iyi bakacağım.”

Ve arkasını döndü, dış kapıdan çıktı. Kadın hemen arkasından yetişip kapıyı bir an önce kapatmak istiyormuş gibi tuttu.

Ama Meira gitmeden önce birden durdu. ”Ah! Az daha unutuyordum,” derken, kadına kaygıyla baktı. ”Herhalde, aramızdaki bu küçük sohbeti herhangi birine anlatma gafletinde bulunmazsınız değil mi? Ege tek parça halinde daha da sevimlidir elbet diye düşünüyorum.”

Kadın az daha bayıldı. ”Hayır! Hayır, kimseye bir şey anlatmayacağım! Yeter ki hepiniz uzak durun benden! Gidin! Lütfen gidin… Bütün bunlarla uğraşacak gücüm kalmadı artık benim. Gidin yalvarırım! Uygar’ı da babasını da bir daha görmek istemiyorum. Gidin artık!”

ℒ

Bir yıl kadar sonra evinde, sabahın en erken saatlerine doğru binici kıyafetlerini giymiş, saçlarını ördürmüş ve bahçeye inmişti.

Babasının

, ona

arkadaş

olsun diye sahiplendiği yer cücesi

köpeği

Lulu, hemen bacaklarına dolanarak ona eşlik etti.

Müstakbel eşi, Kamber Dizman, nihayet davetine icabet etmiş ve Almanya’dan buralara kadar gelmişti.

Meira onu, Ludwig’i öldürüp diri diri yaktığı günden beri görmemişti. Kamber’e kızgındı, onun kendisine bir köpek kadar sadık olduğuna inanıp yanılmıştı. Onun doğasının ne kadar kırılgan olduğunu gözden kaçırdığı için bu

haldeydi şimdi. Kamber her şeyi babasına anlatarak Maria'nın bütün planlarını berbat etmişti.

O sabah Kamber, en son neredeyse bir yıl önce gördüğü nişanlısıyla malikanenin arka bahçesinde buluştu. Kahverengi ve beyaz, iki at vardı yanında. Meira onlara doğru yaklaştı.

Parlak yelesiyle asil bir Ahal Teke, babasının at sevgisinden doğmuş ve Meira'ya miras kalmıştı. Beyaz ve asil, Meira'ya ait olduğu hayvanın uysal bakışlarından bile seçilebilirdi. Tıpkı sahibi gibi sakin bir doğası ve her şeyi anlıyormuş gibi dikkatle dinleyişi insanda soyluluk duygusu uyandırıyordu.

Kamber kendi atının yelesini okşarken Meira yanlarına vardı. Kamber'i uzun süre sonra ilk defa görmüştü, genç adamdaki değişimi hemen fark etti. Daha bir dik duruyordu sanki ve dudakları sır kaçırmamak ister gibi sıkıca birbirine mühürlüydü şimdi.

Kamber, genç kızın yaklaştığını gördüğünde gülümsedi. "Sevgilim?"

Meira bundan memnun kaldı hemen. Kamber'in terapi gördüğünü duymuştu. Bu bir yıl ona yaramış olmalıydı.

"Sonunda bir nişanlın olduğunu hatırlayabildin," dedi, kendi atını tutarken.

Kamber, "nişanlı olduğunu hatırlayamayan sensin sanki," dediğinde Meira'nın parmağına baktı. Yüzük yoktu.

Hazırlıklıydı, pantolonunun cebinden bir kutu çıkardı. Meira dikkatle onu izliyor, hareketlerini şüpheli buluyor ama sesini de çıkarmıyordu.

Kutudan bir alyans çıkardı ve genç kızın elini tutup yüzüğü parmağına özenle geçirdi.

Meira yüzüğe bakıyordu. "Her şeyden sonra buraya benden ayrılmak için geldiğini düşünmüştüm."

Kamber'i daha çok kullanacaktı, bu nedenle yüzüğü seve seve parmağında tutardı.

İleriden Benjamin, bu ikiliyi izliyordu. ”Çocuklar?” diye seslendi gür sesiyle.

Kamber, ”birkaç tur atıp geleceğiz!” karşılığını verdi ve dizgini çekip uygun pozisyonu ayarladı.

Meira’nın kaşları çatıldı. ”Atlardan korktuğunu sanıyordum.”

”Artık değil,” dedi ve bacağını atarak eyere konumlandı. ”Bin.”

Meira da aynı şekilde kendi atına bindi ve Kamber’in yanında atı sürdü.

Genç adam sessizdi, fazla sakindi ve eskisi kadar da ahmak gibi görünmüyordu Meira’nın gözüne. Ergenliğini bu bir yılda bitirmiş de adam olmuş gibi sanki, bir olgunluk çökmüştü tavırlarına.

Kamber az sonra dizginleri vurdu ve atı hızla koşmaya başladı.

Meira uzun yıllardır profesyonel at biniciliği ve at üstünde avcılık yapıyor, Polo oynuyordu; atı artık kendisine ait bir uzuv gibiydi. Kamber’in bu gülünç yarış çabası, Meira’nın hızlanmaya karar vermesi ve onu gölgede bırakmasıyla son buldu.

Bir süre çimenlik alanı ve ormanlığı süratle geçtiler. Meira’nın örgülü sarı saçları dalgalanıyordu. Vücudunu öne doğru eğmiş, atla bir bütün olmuş gibi, tek eliyle sıkıca kavradığı dizginleri kontrol ediyor, rüzgara karışıyordu.

Az ötede küçük bir yamaca geldiler, dizginler çekildi ve Meira’nın atı, şaha kalkarak durdu. İkisi de atlardan indi. Meira atını seviyor, onu şımartıyor, bir yandan da Kamber’e doğru bakınıyordu.

”Benimle bir şey konuşmak istediğini sanıyorum,” diye mırıldandı. ”Boşuna buraya gelmedik herhalde.”

Kamber ona omzunun üzerinden baktı sırıtarak. ”Evet Meira.” Duraksadı, kaşlarını çattı. ”Maria mı demeliydim yoksa? Ya da Nazi sürtüğü?”

Meira'nın bakışları genç adamın üzerinde sabitlendi. Kamber ise dönüp Meira'nın karşısına geçti.

"Başından beri babama yakınlaşabilmek için beni kullandın," derken soluğunu Meira'nın yüzünde aldı. "Babamı da örgütünüzde istiyordunuz çünkü."

Meira, masum ve üzgün görüneceği bir role bürünüp, "Kamber, buna beni amcam zorlamıştı," itirazında bulundu hemen. "Yoksa benim nasıl bir işim olabilir örgüt ile? O tarz işlerden nasıl anlayabilirim?"

Kamber, bakışlarını ondan ayırmadı ve devam etti: "O kadar kötü şeyler yapmışsın ki baban duyunca kalp krizi geçirmiş. Seni akıl hastanesine terapi görmen için yollamışlar. Şimdi de, dış dünyadan neredeyse bütün ilişiğini kestirip bu altından kafese kapatmışlar seni. Telefon kullanmana dahi izin vermiyorlar."

Meira, Kamber'in bu cüretkâr tavırlarına karşı onu un ufak etme isteğiyle dolup taşsa da sakin ve hüzünlü görünmeye devam etti, kaşlarını kıvırarak kederli bir ifade takındı.

"Nasıl benimle böyle konuşabilirsin?" diye sordu timsah gözyaşları doluşurken. "Sen böyle biri değildin Kamber."

Kamber buna güldü. "Artık beni kontrol edemediğin için değiştiğimi söylemeye yeltenme hiç. Ben o aptal çocuk değilim."

Meira bu sözlerle içten içe alay etse de duygu yüklü göründü. "Özür dilerim. Sana zarar vermeyi hiçbir zaman istememiştim."

Kamber, sadece Meira gibi bir insan sarrafının yakalayabileceği kadar kısa bir anlığına gardını düşürecek gibi olduysa da hemen toparladı.

"Baban seni medyadan gizliyor," dedi, "o örgütün senin peşinde olduğunu biliyor. Benimle nişanlı kalmana bile Ludwig'i öldürdüğünü General'e söylememem için istiyor olmalı."

Meira burnunu çekti. "Babam seni seviyor Kamber. Neden böyle konuşuyorsun? O sana ve Khalil amcaya güveniyor."

”Hayır,” dedi Kamber sertçe. ”Seni kontrol etmemi istediği için bu ilişkiyi onaylıyor. Sana güvenmediği için bize güvenmek zorunda.”

Meira’nın içerisinde olduğu bu çıkmaz Kamber’e büyük bir keyif verdi ve birkaç adımda Meira’nın iyice dibine girerek ona üstten baktı.

”Tek bir lafımla iki tarafı da sana düşürebilirim,” dedi elinde bulundurduğu gücün sarhoşluğuyla. ”Hem General’i hem de casus olduğunu öğrenen İsrail’deki aileni peşine takarım. Yürüyen hedef tahtası olursun sevgilim.”

Meira dolu gözlerle baktı ona. ”Kamber,” dedi titreyen bir sesle. ”Ben rehabilite oldum. Düzeldim artık.”

Kamber dalgın bir şekilde gülümsedi. ”Göreceğiz.” Bakışları kısa bir anlığına Meira’nın gözlerinde ve en sonunda daha da aşağılarda dolansa da arkasını döndü az sonra.

Atına yaklaştı ve dizginleri yakalayıp üste atladı. ”Bu evliliği cehenneme çevireceğim senin için Meira,” dedi, atını döndürürken. ”Umarım tasmanı beğenmişsindir.”

Meira’nın bakışları parmağındaki alyansa indi. ”Ne oldu?” diye sordu Kamber alayla. ”Köpek gibi kontrol edilmek hiç eğlenceli değilmiş, değil mi?”

Ve dizginleri vurup süratle uzaklaşaram Meira’yı orada yalnız bıraktı.

Meira, karşısında uzanan manzaraya doğru bakarken dolu gözlerinden timsah bir gözyaşı kopup rüzgarla beraber savruldu. Artık gülüyordu. Bir deli gibi sırıtıyor, omuzları sarsılıyor, saçları uçuşuyordu.

”Tasma mı?” dedi kendi kendine. ”Hangi köpeğin sahibine tasma taktığı görülmüş?”

ℒ

Meira, yaklaşık bir yıldır keman dersleri alıyor ve küçük de olsa konserler veriyordu.

Babasının,

ne olacak bu kızın geleceği,

adlı endişesinden doğmuş ve Meira'nın müzik kariyerine devam etmesinin en mantıklı seçenek olduğuna karar vermesiyle sonlanmıştı. Hem müzik, Meira için bir silah olarak kullanılabilirdi. OKB'si yüzünden düşünmeye ve odaklanmaya fırsat bırakmıyor, yalnızca her ne çalıyorsa o aletin notalarına odaklanabiliyordu.

Salt düşünceleri dahi tehlikeli olan bir kadını zapt etmek için en zararsız ve şiirsel yöntemdi belki de.

Bu nedenle Benjamin, özel bir öğretmen olan Hasan beyi ayarladı.

Meira şehirde bir konservatuarda belli saatlerde ders alıyor, hem boş bir hayat sürmemesi adına kariyerine bir şeyler katıyor hem de zihnini meşgul ediyordu.

Elbette şartları vardı. Meira daima Zusman beyle evden ayrılacak ve yine onunla dönecekti. Konservatuarda ise Hasan bey ona göz kulak olacak, kati şartta kimseyle görüşmesine izin verilmeyecek, yalnızca dersler alacak, verilecekse konserler verilecek ve pekâlâ geri dönecekti.

Kısa süre sonra buna Öykü de katıldı. Kendisi çocukluğundan itibaren bir kemancıydı, şiir gibi çalardı. Meira'nın aksine kariyeri artık bunun üzerine olduğu için daha önemli kurumlarda çalar, sık sık yurt dışına çıkardı fakat ziyarete gelip kaldıkları sürelerde ara sıra Meira'ya kursta katıldığı ve onunla beraber sahne aldığı da olurdu.

O akşam Meira, her zamanki gibi prova için konservatuardaydı.

Meira keman çalmayı hiç sevmezdi. Halihazırda zihnini fazlasıyla meşgul eden notalara, kemanın tiz dokunuşları eklenince iyice çıldıracak gibi hissederdi kendisini fakat yaklaşık 6-7 aydır kendisini geliştirmek üzere özel dersler alıyordu. Şimdi de fena olmayan bir performans sergiledi, birkaç izleyici provasını izliyordu.

Prova bitince kemanı çantasına koydu ve sahneden indi.

İzleyicilerin arasından genç bir adam seçilebiliyordu. Meira'nın peşinden kalkıp sahnenin arkasına doğru geçti,

orada genç kızın eşyalarını yerleştirdiğini gördü.

”Meira hanım?” diye seslendi. Arka taraf boştu, sahne dekorları etraftaydı ve masadaki aynanın süslü ışığı açıktı.

Meira, çantasından sigarasını çıkardı ve masaya oturdu. Kasvetli bir hava vardı sigara dumanını saldığı sırada.

Samet, bu genç kızı göz hapsinde tutup tedbirle yaklaştı. ”Efendim,” dedi, ”istediğiniz ilaçları getirdim.”

Samet, iki kutuyu da masaya bıraktı. Meira kutulardan birini aldı ve içinden küçük bir hap çıkardı.

”Aynı türde

hipnosedatif

daha güçlü bir ilaç,” diye tanımladı Samet. ”Dozu artıracağız değil mi?”

Uygar’ın içtiği içeceklerde, sabah kahvaltısında ve akşam yemeğinde çokça bulunan, sinsi bir zehir.

Yaklaşık bir yıldır, sistemine yayılan ve dokunduğu her yeri öldüren bu kuraklık, Uygar’ı ele geçiriyor

;

h

alihazırda kasvetli olan iç dünyasını, iyice yaşanamayacak bir cehennem haline getiriyor.

Aklıyla oynuyor. Kulağına, onu suçlayacak sözler fısıldıyor. Pişmanlıkla kavuruyor, kendisine olan nefretle köreltiyor, onu insanlıktan çıkarıyor. Kurak bir bataklığa çeviriyor zihnini.

Kalbi yavaş atıyor artık. Adımları, bir yere varmak istemediğinden yavaşlıyor. Bakışları yerde dolanıyor, kimseyi görmek istemiyor. Eskisi kadar dik durmuyor. Usulca eriyor sanki ve kimse görmüyor. Kimseler bilmiyor.

Uygar Karaşah,

ölüyor.

Ama o, sigara içerken parmakları neden titriyor, bilmiyor.

Geceleri neden uyuyamıyor, bilmiyor.

İçindeki bu huzursuzluk, kalbindeki bu ukte nereden geliyor, bilmiyor.

Kötü bir adam olmasının hesabı, hem kendi hem de babasının suçlarının cezası; hepsini hak ettiğini düşünüyor.

Ölümle anlaşıyor.

Bitireceğiz bu işi,

diyor.

Meira'yı daha hiç görmeden, onunla zihnine yayılan zehirden tanışıyor.

Çoktan varlığına sarılmış bir parazit bu ama içten içe kendisini tükettiğinden bihaber onu kendi içinde saklayıp büyütüyor.

O zehri, ölüm emri sanıyor.

Samet ise, Uygar ve babası için çalışan onlarca adamdan biri. Kulüpte bir garson kendisi.

Samet için bu ilaçları istediği kişiye gizlice vermesi çok da zor değil. Yaklaşık bir yıldır da tam olarak bunu yapıyor.

Uygar'ı, bütün yaşama isteğini köreltecek uyuşturucularla zehirleyip onu gizlice bir bağımlıya çeviriyor.

Meira, ilk kutuyu bırakıp bir diğerini aldığında Samet yeniden açıkladı:

"Ekstazi,"

dedi. "İlk gece vereceğimiz uyuşturucu. Tam gününe karar verdiniz mi?"

Ekstazi, belki de dünyanın en sinsi uyuşturucusu.

"Mutluluk hormonu"

olarak da bilinen serotonin kimyasalını beyinde salgılatan ve yapay bir coşku hali yaratan fakat etkisi geçtiği vakit, vücuttaki serotonin deposunu kuruttuğu için insanı boşluğa düşüren, yaşama isteğini sömüren bir tür uyuşturucu.

Kısacası, sahte mutluluk kimyasalı salgılatan bir zehir.

”Yarın,” dedi Meira düşünceli bir şekilde. ”Yarın akşam konser vereceğim.”

Samet başını salladı. ”Oraya varmadan bunu içirdiğimden emin olacağım o halde.”

2012, oldukça soğuk bir akşamüzeri.

Genç bir üniversite öğrencisi koştur koştur sokakta gözüne kestirdiği adama doğru ilerliyor, çarpıp geçtiği bedenlerden özürler diliyordu.

Elleri ceketinin cebinde, yere bakarak yürüyen ve kafasındaki düşüncelerde kaybolduğundan nereye gittiğini bile bilmeyen o adam ise, Uygar Karaşah’tı.

Uygar’ı, yaklaşık bir yıldır ilaçlarla iyice depresyona sürükleyip gizlice onu zehirlemişler ve zavallı bir bağımlıya çevirmişlerdi.

Uygar’ın, bir bağımlı olduğundan dahi haberi yoktu oysa.

Vücudunun çırpınışını, zihninin karanlığına atfediyor, kötü biri olmanın cezasını çektiğine ve bu yüzden de zihinsel bir ölüme sürüklendiğine inanıyordu.

Günahlarının bedelini ödediğini düşünüyordu.

O gece de her şeyi bitirecekti. Kafasını dağıtacak tek bir kurşun yeterliydi.

İçine sığamadığı bu dünyayı geride bırakacaktı. Madem üstesinden gelemiyor, altında kalacaktı. Madem nasıl yaşanacağını bilmiyor, yaşamayacaktı.

Fakat onun için birileri çoktan kader ağlarını kendi parmaklarıyla örmüştü bile.

Cebindeki silahı kavrayan parmakları, Meira istedi diye oradaydı. Uygar’ın ölüme giden adımları, Meira istedi diye yoldaydı. Uygar şimdilik, Meira istedi diye nefes alıyordu ve zamanı geldiğinde o nefesi de kesilecekti.

Üniversite öğrencisi, koşar adımlarla Uygar’a yetişti sonunda ve kolunu yakaladı birden.

”Abi!”

dedi genç telaşla. ”Bana yardım etmen lazım!”

Uygar, bu yabancı gence şüpheyle bakmış, sert bir tavırla da onu ittirerek kendisinden uzaklaştırmıştı. Her ne istiyorsa ilgilenmiyor, ölümle olan randevusuna geç kalmak istemiyordu fakat genç onu bırakmadı.

”Kültürel Etkinlikler ders kredisini tamamlayabilmek için gitmem gerekiyor bu orkestraya ama çok acil bir işim çıktı!”

Katladığı afişi çıkarıp Uygar’a uzattı.

”Yalvarırım! Eğer bu dersi de veremezsem mezun olamıyorum bu sene! Krediyi doldurmam gerekiyor! Hemen şurada bak bina, kartı okutup gir, benim yerime imza ver, sonra çık git direkt, 15 dakikanı bile almaz! Gösteriyi izlemek zorunda da değilsin!”

”Git işine çocuk,” diye savsa da onu başından, genç ısrarcı.

Meira izliyor çünkü.

Uygar’ı bu akşam o binaya sokamazsa başına geleceklerden korkuyor genç. Bu yüzden ısrarla bırakmıyor Uygar’ı. Gerekirse ayaklarına kapanmayı düşünüyor. Ağlayarak da yalvarabilir onu ikna edene kadar. Böylesi bir çaresizlikle bir şekilde ikna etmeyi başarıyor adamı.

Bunda, afişin üzerinde yazanların da etkisi var çokça.

Csárdás.

Parçanın adını okuduğunda kulaklarında çınlıyor küçüklüğü. Hatırlayabildiği tek yarım yamalak mutlu anları.

Annesinin, onu karşısına oturtup da prova yaptığı, en sevdiği parçaları çaldığı anlar.

Annesinin onu sevdiği zamanlar.

Parmaklarının kırık olmadığı ve o parmaklarla, oğlunun başını sevdiği zamanlar.

Csárdás.

Biraz romantik, biraz da yaramaz melodisiyle Uygar'ın gözleri önünde kanlı canlı bir anıya dönüşüyor sanki.

Uygar nereye gidiyordu?

Cehenneme.

Şimdi nerede?

Meira'nın pençeleri arasında.

Konserin verileceği salondaydı şimdi. 11'nci sıradan 273 numaralı koltuk.

Uygar'ı, davetsiz gözlerden gizleyecek arkalardan bir numara.

Meira, perdenin arkasındaki küçük aralıktan Uygar'ın oturduğu yere doğru bakmış, genç adamın boş bakışlarla sahneyi izlediğini görmüştü.

Her şey hazırdı.

Az sonra sahnedeki ışıklandırmalar canlandı ve müzisyenler sahneye çıkmaya başladı.

İlk

Perde: Kemancı!

Uygar'ın bakışları, daha en başından itibaren Meira'daydı. Afişteki sarışında. Onun yeşil gözlerinde ve beyaz elbisesinde. Çekingen bakışları ve güvensiz adımları çırpınan bir av gibi avcısının dikkatini çekiyor sanki.

Meira'nın gözleri kapanıyor.

Bununla beraber duruşunun dikleşmesi, kemanı tutan ellerinin artık kendinden emin gözükmesi ilgisini çekiyor.

Ve birkaç saniye sonra Csárdás'ın ilk notaları duyuluyor Lilith'ten.

Saatler önce içtiği içkideki uyuşturucu, derhal beynine serotonini salgılaması için emir veriyor ve Uygar'ın bütün vücudu, bu ani adrenalinle sarsılıp kalbini tekletiyor.

İçini saran bu coşku, bu tanıdıklık, aidiyet, iliklerine kadar yayılıyor.

Csárdás…

Ve sarışın öyle güzel çalıyor ki, öyle hissediyor ve hissettiriyor ki, parmakları öyle güzel okşuyor ki bu melodiyi, mest olmamak elde değil.

Öyle bir serzeniş taşıyor ki o parmaklar, bütün salon kedere bürünüyor. Uygar içten içe,

ne yapıyor bu kız insanlara,

diye düşünüyor.

Sarışına kapılmamak mümkün değil.

Hele ki damarlarında gezinen sinsi yılan, sahte bir mutlulukla zihnini ele geçirirken, onu en savunmasız anına, yani çocukluğuna döndüren bu gösteriye ve bu sarışına hemen şimdi tapmaya başlamamak mümkün değil!

Parça bitiyor. Sarışın nihayet gözlerini seyircilere doğru kaldırıyor.

Ve derin nefesler eşliğinde bakışları Uygar'a kenetlenirken, gülümsüyor.

Öyle hazırlıksız yakalıyor ki bu Uygar'ı, adam ne yapacağını bilemiyor. Herhangi bir insani duyguya olan açlığından öylesine kurak geçirmiş ki bunca zamanı, bu basit gülümseme bile ışık gibi doğuyor karanlığına.

Kalbi damarlarında gezinen ilacın da etkisiyle tekliyor ve fark etmeden kızın gülümsemesini taklit ederek kendisi de gülüyor.

Sadece birkaç saniyelik bir mucize ama. Sarışın dönüp sahneyi terk ettiğinde Uygar kendisini tekrardan boşlukta buluyor.

O hissin tadı damağında kalmış.

Mutluluğa benzer o nefes alışını bünyesi daha saniyeler geçmeden özlüyor.

En son çocukluğunda gülümsediğini hatırlıyor Uygar.

Sonrasında da gülmek için bir sebebi olmadığını.

Orada ölene kadar oturabilir ve yok olmayı bekleyebilir. Gülümsemek gibi sıradan bir mimiğin bunca zamandır hayatındaki eksikliğini fark edişine ve bundan bir zavallı gibi etkilenişine, içine tanımsız bir burukluk oturuşuna, yüzyıllar boyu sürecek küfür dolu bir triloji yazabilir.

Ama gidiyor.

Nereye gidiyordu Uygar?

Cehenneme.

Cebindeki silah kendisini hatırlatmaktan yoruluyor artık.

Cehenneme gidiyordun Uygar,

devam et,

diyor sanki. Bu gece Uygar'ı bitirecektin.

Fakat tam da çıkışta gördüğü afiş adımlarını durdurdu.

Afişte bir sonraki gösterinin konusu ve yer alacak sanatçılar vardı. Elbette, Meira da orada.

"Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu Senfonisi"

Onun gibi bir kıza karanlığın yakışacağını düşünemediğinden, kendi aklında onun masumiyetini, çocukluğundaki Uygar ve annesiyle entegre ettiğinden, bu ani kasvet, bu sert geçiş, bu karanlık tema canını sıkıyor ve şaşırtıyor onu.

O gösteriyi de izlemeliydi.

Sadece biraz gecikeceğim,

diye söz verdi Ölüme.

Son bir gösteri daha, son bir sahne ve nihayetinde kaçınılmaz bitiş; perdeler sonsuza dek kapanacak.

ℒ

Uygar'ın adımları, her kaybolduğunda Meira'yı buldu.

Bütün sistemine yayılmıştı artık. Meira'dan kaçamıyordu. Kendini ondan uzakta tutmak için çabalasa dahi, soluğu yine aynı binada, aynı sıra ve koltukta, aynı kızın karşısında alıyordu.

Meira belli gün ve saatlerde prova yapıyor ve Uygar da neredeyse bütün provalarına katılıyordu.

Provaların yapılacağı günler ona, kalbini tekletecek, insan olduğunu hatırlatacak, onu tarifsiz bir hisle coşturacak ilaçlar verirken, provaların olmadığı günler ise bütün yaşama isteğini sömürecek, onu diplere çekecek ve depresyona sürükleyecek ağır ilaçlar verdirdi Samet'e.

Uygar, Meira'yı izlediği günlerde bu tarifsiz mutlulukla yükselirken, bütün vücudu, zihni, hisleri şaha kalkarken, Meira'nın olmadığı, onu göremediği saatlerde karanlık bir çukurda geçirdi günlerini.

Bütün bunlar biyoloji oysa. Birkaç ilacın ve insan psikolojisinin sinsi ama sihirli olmayan, bilimsel bir oyunu.

Uygar, yalnızca bir bağımlı; o maddenin coşturucu ve hayat enerjisi veren etkisine bağımlı ama Meira'yı gördüğü günlerde bilmeden bu ilaçlarla zehirlendiği için, ona mutluluk veren şeyin Meira olduğunu sanıyor.

Meira'ya aşık olduğunu sanıyor.

Meira, büyük bir titizlikle oynuyor bu oyunu ama Uygar acımasız stratejilerin döndüğü bir satranç tahtasının başında oturuyor olduğundan ve Meira'ya karşı savaştığından bihaber.

Meira'yı bir kurtarıcı sanıyor.

Karanlık hayatıma girmiş bir ışık,

diyor onun için. Kurak bataklığında yaşamı yeşerten bir güneş. Bir filiz. Bir nefes.

Hayat.

Oysa bütün bunlar bir illüzyondan ibaret. Arka perdede Meira var. Uygar ile, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor.

İkinci

Perde: Kim Bu Kız?

Rolü, özgürlüğü elinden alınmış gizemli bir kız olmak.

Bir av rolü, bir tavşan adeta. Çekingen ve kırılgan; masum ve gizemli. Soylu ve kibar! Biraz da dobra.

Merak uyandırıcı!

Her prova sonrası onu almaya gelen adamlar kim?

Neden Meira, gününün nasıl geçtiğini soran adama, sözde dalgın bir şekilde,

"sanki izlemiyorsunuz,"

diye sitem ediyor?

Kim bu kız?

Av kaçıyor, avcı olduğunu sanan zavallı da peşinden kovalıyor onu.

Merakla keşfetmek istiyor. Daha fazlasında gözü.

Ona yaşama amacını veren zehri, daha çok solumak istiyor. Her bağımlı gibi, doymuyor ve dozu artırmayı umuyor.

Kızı istiyor.

Ondan uzak duracağına ve bu ziyaretlerin kendisini iyi hissettiği bir etkinlik olmasından öteye gitmeyeceğine yeminler ettiği halde, içi içini yiyor.

O kız kim?

Tanımak istiyorum.

O kız kim?

Ona yaklaşmak istiyorum.

O kız kim?

Ona daha fazla maruz kalmak istiyorum.

O kız kim?

Onu istiyorum.

Oysa Ölüm ona kızgın,

bir anlaşmamız vardı seninle, bitirecektin kendini,

diye. Onu da susturuyor,

Meira'yı görseydin sen de belki bırakırdın ölümü,

diyor.

Uygar, celladına aşık oluyor.

Küçük pembe bir hapın verdiği mutluluğu, Meira'dan doğma bir güneş sanıyor.

Ne onun yapay bir ışık olduğunun farkında ne de gittikçe daha da diplere çekildiğinin.

Uygar Meira'yı tanıyalı, kendini tanıyamıyor artık.

6 ay sürüyor bu.

Meira, provaların olmadığı günler Uygar'ı çaresizliğe ve depresyona sürükleyecek ilaçlarla onu zehirlerken, provaların olduğu günler çiçekler açtırıyor onun yüreğinde.

Meira'yı, yaralarına merhem sanıyor.

O yaraları, bizzat onun açtığını bilmeden

.

Onu, sistemine bulaşan tatlı bir zehir sanıyor.

Bütün hayati noktalarını ele geçirdiğinden bihaber.

Fakat yine de ona yaklaşmıyor. Ona kıyamıyor. Vücuduna da daha fazlasını isteyen iradesine de direniyor.

Asıl kendisini karanlık sanıyor ve gölgesinin bile Meira'ya değmesinden korkuyor.

Zavallı Uygar ve zavallı ruhu.

Yavaş yavaş tükeniyor.

ℒ

"Polat çetenin liderliğini Uygar'a devretti," diye bildirdi Samet o akşam telefonda. Meira gizli bir telefonla hallediyordu bütün bu işleri.

”Uygar çok kötü görünüyor. Silahını normalde yanında taşımaz ama yanına aldığını gördüm.”

”Onu gözünden ayırma. Kendisine bir şey yapmaya kalkmasın.”

Uygar, zihninde çoktan öldüğüne inanıyordu, imzasını da kurşunla atacaktı. Yalnız, veda etmek istedi kurtarıcısına. Son defa onu görmek istedi.

O gece, konservatuara gidene kadar onu takip eden Samet’ten, ona biletini uzatan gişedeki adama ve oturduğu salondaki diğer izleyicilere kadar herkesin Meira’nın adamı olduğunu bilmiyordu.

Herkes biliyor. Uygar’ı tanıyor. Herkes bu oyunun bir parçası. Hepsi Meira’nın satın alınmış kuklaları. Bir gözleri daima Uygar’da.

Uygar’ın çeşitli ilaç ve uyuşturucularla yıpranmış zihni ise, hiç olmadığı kadar çevresine duyarsız; bir tek Meira’da aklı fikri. Onun dışında hiçbir şeyi görmüyor, hiç kimseyi duymuyor, umursamıyordu.

O gece provasını izleyerek sessizce veda etti ona.

”Ağla, ağla Firuze ağla,

Anlat bir zamanlar ne dayanılmaz güzellikte olduğunu.”

Prova sonrası arka bahçede, deniz manzarasına karşı sigara içiyor ve düşünüyordu.

Sen hep kötü bir adamdın Uygar, sen seçtin bu hayatı. Belki cennette doğmadın ama cehennemde de sen seçtin kalmayı.

Benimle beraber o da ölecek. Ben ondan, o da hiç tanımamış olsa da benden kurtulacak. İkimiz de bitiyoruz nihayet.

Üçüncü

Perde:

İlk

Tanışma

”11273 demek.”

Meira'nın sesini duyduğu gibi bütün vücuduna sirayet eden tatlı zehir, az daha onu kalpten götürecek gibi oldu.

Meira.

Yeni felaketi.

Soğuktan titreyen bedeni, şimdi sıcacık kesildi. Genç adam ne yapacağını bilemedi.

Uygar'a göre ilk karşılaşmalarıydı bu. Bir tiyatro sahnesinde olduğundan bihaberdi.

Onun tatlı sesini dinledi. Kendi gergin sesini dinletti. "Adım Uygar," dedi ve Meira da "adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun," diye dalgasını geçti.

Sinsi bir role bürünmüştü Meira. Uygar'ın cebinde bir silah taşıdığını biliyordu. Bakışları neden uzaklara dalıyor, ondan da haberdardı. Oysa Uygar'ın kendisini öldürmesine izin veremezdi. Ölmemeliydi, yalnızca sürünmeliydi.

Bu yüzden o gece, Uygar'ın intihar edeceğini bu kasvetli tavrından anlamış gibi davrandı ve ona söz verdirdi.

Kendisini öldürmeyecek ve daima konserlerine gelerek hâlâ yaşadığını Meira'ya gösterecekti.

"Ne olursa olsun geleceksin gösterime!" diye tembihlemiş, aceleci adımlarla da ayrılıp şoförüne varmıştı.

Zusman bey, Meira'nın kendisine verdiği rol gereği,

"beyefendi kimdi?"

diye sormuş, ikiliyi izleyen Uygar'ın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu.

"Bunu babama söylemeyeceksin değil mi?" diye sorduğu vakit ikisi de arkasını dönüp yürümeye başladı. "Hadi ama, lütfen, sadece bir izleyicim. Basit bir sohbetti."

Nasıl muhafazakar bir aile bu,

düşünce tohumlarını Uygar'ın zihnine eken birçok tiyatro sahnesinden biriydi.

Meira kontrolcü bir ailenin kızı,

demek.

Fakat, Uygar söz verdiği üzere Meira'nın konserine gitmedi.

Meira, her zamanki gibi hazırlanmış bir şekilde beklerken 273 mumaranın boş olduğunu fark etti. Geç geleceğini düşünerek yine de tiyatroyu bozmadı ve sahneye çıktı.

Alkışlar, yüzsüz suratlar, kederli bir girişle notalar…

Her an Uygar'ın geleceğini düşünerek çalsa da 273 numara boş kalmaya devam etti.

Sonunda dayanamadı ve sinirle kemanı bıraktı. Artık çalmasa da hoparlörden keman sesi yükseliyor, konser devam ediyordu.

Meira sinirle arkadaki ekibe doğru baktı ve

"susturun şunu!"

diye bağırdı. Görevli aceleyle keman sesini kapattığında da seyirciler sanki anlaşmış gibi aynı anda kudretle alkışlamaya başladı.

Meira, hepsi birbirinin kopyası sahte seyircilere baktı. "Kesin sesinizi!" diye bağırdı kalabalığa doğru. Arkadaki orkestra başını eğmiş sinirle köpüren genç kızın radarına girmekten kaçınırken, Meira sabırsızca yerde ayağıyla ritim tutmaya başladı.

"Hasan!"

diye seslendi arkaya doğru. "Nerede kaldı bu herif?"

Cılız, titrek bedeniyle müzik hocası belirdi hemen. "Bilmiyorum efendim, Samet'e ulaşmaya çalışıyorum ama sanırım meşgul."

273 numara boş.

Koca bir gün boşa gitti demek oluyordu bu. Müzikten nefret eden Meira, hiçbir çıkarının olmadığı koca bir gün boyunca bu yere katlanmak zorunda kaldı demekti.

Huzursuzdu, "ayrıca," dedi gıkını çıkarmayan seyircilere bakarken, "kaç defa diyeceğim çok yapay duruyor

mimikleriniz diye!"

Sertçe adamın dizine vurdu. "Şunları düzgün eğit!"

"Afedersiniz efendim. Bir daha olmaz."

Fakat Uygar bir diğer provasına gelmiş, sessizce bir hayalet gibi gösteriyi izlemiş ve ardından arka bahçedeki yerine çekilmiş, sigarasını yakmıştı.

Meira buna ayak uydurmakta zorluk çekmedi. Uygar'ı arkadan izlerken timsah gözyaşlarını akıtmaya başladı ve eğilip ayakkabısını çıkardı.

Tam da Uygar'ın ensesine attı ayakkabıyı.

Meira'nın nasıl bir halde olduğunu, ne kadar üzüldüğünü, onu umursadığını görmesini istedi. Şımarıklığıyla, çocukları andıran savunmasızlığıyla yüzleşmesini, koruma içgüdüsünü tetiklemeyi istedi.

"Madem kendini gerçekten öldüreceksin ve bir kurtarıcı aramıyorsun, o halde bana başta hiç söylememeliydin bunu!" diye tiz bir sesle inletti etrafı. "Şimdi hayatım boyunca senin yüzünden vicdan azabı çekeceğim!"

Seni ölüme sürükleyen benim.

"Senin yüzünden… parçayı da düzgün çalamadım, şaşırdım ve solomu berbat ettim. Öğretmenim deliye döndü," dedi yemi atarak. "Afişlerde benim yüzüm varmış, nasıl olur da gösterinin yıldızının eli kolu tutmazmış ve koca kurumu böyle bir geri zekalı gibi rezil edebilirmiş… Bir dahaki soloda ben olmayacağım, artık hiçbir soloda olmayacağım."

Uygar için Meira, kalbinin ritmini coşturan kendinden bir parçaydı sanki. Şimdi birinin o parçaya zarar verdiğini duymuş olmak bütün ilkel koruma içgüdülerini tetikledi.

O gece Uygar, o öğretmenin nerede yaşadığını Mert'e buldurdu ve oraya kısa bir ziyarette bulundu. Birkaç şey kırıldı, kemikler de dahil. Bütün bunlar planlı olsa da, içerideki bir odada Meira bekliyor olsa da öğretmen hiçbir şey söylemeden, yalnızca rolüne uyarak acı çekmiş,

Uygar'a istediği korumacı kişiliği vermiş, egosunu tatmin etmişti.

Uygar değer verdiği kadını korumuştu.

Gerisinde birkaç kırık şarap şişesi ve ters dönmüş bir kol bırakarak oradan ayrıldığında içinde bir tatminlik duygusu vardı. Kendi mutluluğunun kaynağı olarak gördüğü yegane kadına zarar veren herkesi hiç şüphesiz ki silerdi dünyadan.

Meira, yavaş adımlarla arka odadan çıktı ve yerle bir olmuş salona, topuklu ayakkabısıyla birkaç kırık parçayı ittirerek girdi. Öğretmen kolunu tutarak yerde kıvranıyor ve inliyordu.

Adam ona bakmakta zorlanırken, "lütfen bunun bir daha yaşanmayacağını söyleyin," diye yalvardı. "İstediğiniz her şeyi yapıyorum ama şu manyak adama beni kötü anlatmayın lütfen."

Meira usulca pencereye doğru yaklaştı ve siteden ayrılmakta olan Uygar ile Mert'e doğru bakındı.

Küçük kovalamacalar, araya katılan gizemler, aşılması gereken engeller. Bir simülasyon bu Uygar için. Bir oyun.

Uygar'a öylece istediğini vermeyecekti, hayır. Kazandığında, ödül olarak kendisini vereceği bir oyundu bu.

Önce onu kıvrandıracak, kendisini yetersiz hissettirecek, aralarındaki devasa statü farkını ona hatırlatacak ama asla kutsal doğasını, masumiyetini bozmayacak, Uygar'ın gözünden düşmeyecekti.

Kendisini beyaz, asil ve yukarılardan bir varlık gibi tasvir ettirecek, Uygar'ın ise çamurlu postallarını ona hatırlatacak, günahkâr doğasını çeşitli sinsiliklerle yüzüne vuracak ve ona, karanlıkta kalmadığı tek vaktin, kutsal bir ışık saydığı kadının yanında durduğu vakit olduğuna inandıracaktı.

Dördüncü

Perde:

Aşk

Üçgeni

Serdar devreye girmeli. Meira'nın orkestradan ayarladığı bir çocuk, aile dostlarından birinin asalak oğlu.

Kendisi, kibar bir beyefendi gibi giyinmiş, sosyeteden ve belli ki Meira'nın denginden genç bir adamdı.

Meira'nın, Uygar'a kendisini yetersiz hissettirerek onu tıpkı bir at gibi yarış kulvarında koşturacak çeşitli manipülasyon tekniklerinden yalnızca biriydi.

Uygar'ın, Meira'ya layık olabilmek adına kıyafetlerinden tut kafasındaki düşüncelere kadar her şeyde rekabet edeceğini biliyordu.

Meira'nın önemli bir konserine, hiç huyu olmadığı üzere bütün gardrobunu yenileyerek, takım kostüm içerisinde gitmişti. Meira'nın kendisini beğenmesi için paralıyor, sarf ettiği efordan ve bütün bunları kafasında kurmaktan başı çatlayacak gibi hissediyordu. Ama değerdi, değil mi? Meira bütün bu rekabete değerdi.

Konserde, annesinin biricik parçasıyla yine dengeleri bir güzel altüst olduktan, Meira zaten yeterince onun zihnine sirayet edip orada yaşamaya başlamamış gibi iyice ona kapıldıktan sonra gece daha da ilginç bir yere sapmıştı.

Mert de oradaydı. Konser çıkışı Meira ve Öykü katıldı onlara. İki şık sanatçı, iki de tertipli beyle bahçede birleşmişti.

Öykü, Benjamin'in de isteğiyle artık daha sık katılıyordu orkestraya. Bir nevi Meira'ya göz kulak oluyor fakat Meira'nın ne derecede tehlikeli bir kadın olduğunu, bir örgüte dahil olduğunu, Ludwig'i yakarak öldürdüğünü ve çevresindeki istisnasız herkesi manipüle ederek kendi kişisel askerlerine çevirdiğini bilmiyordu.

Tek bildiği Meira'nın güvenilmez olduğu ve tıpkı abisine yaptığı gibi, diğerlerini de Almanya'daki amcasının 'gizemli' pis işlerine alet edebileceğiydi.

Bu yüzden Mert hep beraber bir şeyler içmeye davet ettiğinde tereddüt etti fakat Meira'yı anne babası gibi hapsetmek istiyor da değildi. Ona değer veriyor ve ona göz kulak olursa da bir problem çıkmayacağına inanıyordu.

Güzel bir geceydi.

Uygar, kendisinden pek de emin olamayarak Meira'nın yanında yürüyor, Meira'dan çekiniyordu.

Meira, salt bakışlardan bile tanıyordu artık onu. Kendisi için sarf ettiği eforun da farkındaydı. "Bu sefer farklı giyinmişsin," dedi, takım kostümünü ima ederek.

Uygar gerildi hemen. "Özel günlerde… Özel günlerde giyerim."

Meira, açıkça dile getirmese de Uygar'ı küçümsediğini, onun yalnızca yüksek sosyeteyi parayla taklit ettiğini ima ediyor, tekrar tekrar,

"bana hâlâ daha layık değilsin!"

alt yapısıyla onu kamçılıyordu.

O gece dörtlü içmek üzere mekanlardan birine gitti.

Uygar, Meira'nın yanındaki yerini almıştı derhal. Meira gizemli bir kutuydu Uygar için. Her ne kadar dokunup incitmekten korksa da o kapağı açmak ve içini görmek istiyordu. Ona cüretkâr sorular sormak, hayatına burnunu sokmak ve onu her şeyiyle tüketmek istiyordu.

O güzel ve sakin bakışlarının altındaki fikirler tek ilgi odağıydı. Peki ya bilseydi o fikirlerin ölümcülüğünü?

Uygar'a, bu zamana kadar birçok kereler başına gelen ve daha da gelecek olan felaketin ipuçları verilmiş aslında.

Meira'yı bir bağımlılık olarak tanımlarken, ona romantik bir imayla

'tatlı bir zehir gibi'

derken, daha Meira ile tanıştığı ilk gün onun bir felaket olduğunu sezerken… Hep onun korkunç doğasını tasvir etmiş fark etmeden.

Ve birazdan, kalkacakları sırada, Uygar'ın onları eve bırakma isteğini reddeden Öyküden bir diğer ipucu da gelmişti:

"Meira'nın arkadaşısın yalnızca değil mi?" diye sormuştu o gece Öykü ona.

Asla,

ama "evet," cevabını verdi Uygar.

"Güzel," diye yanıtladı Öykü de. "Öyle kaldığından emin ol lütfen."

"Bu bir tehdit mi?"

"Uyarı."

Evet, bir uyarı. Öykü, yalnızca bu iki fikirsiz genci Meira'ya fazla yakınlaşmaktan korumak istemişti. Meira'nın şeytani doğasının belki çeyreğini bile bilmiyordu ama bildiği kısım için bile iki tarafın da tedbirli olması gerektiğine inanıyordu.

Ama Uygar'ın kanını kaynatan bu meydan okuma, Öykü'ye, "kalmazsam ne olur?" karşılığını vermesine sebep oldu. "Meira'yla arkadaş olarak kalmazsam ne olur?"

Öykü sakince, "bu konuşmayı hatırlar ve keşke Öykü'yü dinleseydim, dersin," dedi.

Doğru. Uygar yıllardır bu konuşmayı hiç unutmadı.

Fakat bu, genç Uygar'ı yalnızca daha da heyecanlandırdı. Aklından binbir türlü şey geçirdi. Meira'yı da alıp gitmeyi düşündü; kontrol manyağı ailesini de hiç hoşuna gitmeyen bu kızı da Meira'dan uzak tutmak istedi.

Bir diğer uyarı, felaketini çağrıştıran bir diğer ipucu gecikmedi. Uygar'ın bu içsel tartışmasını bizzat duyuyormuş gibi onu okuyabilen Meira, sarhoş ve savunmasız taklidini bırakmadan Uygar'a yaklaştı.

Yakalarına yapıştı ve ayak ucunda yükselip kulağına İbranice bir söz söyledi:

"Ani avla et neshmatekh."

Seni yiyip tüketeceğim,

demek.

Ruhunu sömürecek, senden geriye hiçbir şey bırakmayacağım.

Seni

bitireceğim

.

O gece, Uygar'ın Meira için tutmaya başladığı ve 6 yıl boyunca da devam ettiği günlüğün ilk cümlesi,

"Ait olduğun yerin yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum Meira,"

oldu.

Büyük değişimler için atılan küçük adımlar. Uygar, daima nefret ettiği bu hayattan, babasının boyunduruğundan kurtulabilmek adına ilk değişimleri de o geceden sonra attı.

Birçok sebepten ötürü, birçok anıdan, acıdan, fikirden ötürü.

Ve en çok da Meira'dan ötürü.

Koatik ve karanlık içinde, pis bataklığında yeşeren bir çiçek gibiydi Meira; ona rağmen filizleniyor ve büyüyor, yalnızca kendisi değil ama köklerinin uzandığı, dallarının dokunduğu yerlere de hayat taşıyordu.

"Ama iki yabancı gibiyiz biz henüz."

diye devam ettirdi günlüğe o gece.

"Benim için yaratıldığın halde iki yabancı gibi karşı karşıya durmak ne kadar canımı sıkıyor biliyor musun Meira?"

"Neden yanımda durmuyor da hep karşımda duruyorsun?"

"Sana kendimi bulaştırma kötülüğünü yapamayacağımı söylemiştim, oysa ben sana çoktan bulaştım bile. Çoktan her yerdesin, her fikrimde, her hayalimdesin."

"Yine de bu halimle sana layık olamam."

”Sana bu kötülüğü yapamam. Seni, içimde solacağını bile bile bu çarpık, karanlık hayatıma alamam.”

”Ama söz veriyorum sana. Seni yanıma alabilmek için her şeyi yapacağım. Senin için yaşanılabilir bir yere çevireceğim bu çöplüğü.”

”Değişeceğim Meira. Senin için değişeceğim.”

Aynı gece Meira’nın günlüğünde ise,

”sana verdiğim zehri nefes sanıyor, çürümüş ciğerlerine çekerek hayat bulduğuna inanıyorsun,”

yazıyordu.

”Benim için değişiyorsun. Bana layık olmak istiyorsun.

Suçlarının

kefaretini, utandığın geçmişini geride bırakarak ödemeye çalışıyor, getirdiğin yeni düzenle babanın yerine de günah çıkarıyorsun. Kendini karanlık ve tehlike sanırken, içinde benim için çiçekler yeşertmeye çalışıyor, bana temiz bir sayfa

açmak

istiyorsun.”

”Benim için. Sevdiğin kadın için. Ölürsün değil mi? Ve elbette. Öldürürsün de.”

Beşinci Perde: Sadakatsiz!

-

P

rensesi, Kötü Kraldan Kurtar!

-

Başından beri her şeyin planlı olması gibi, Serdar’ın o gün Uygar’ın önünde Meira’nın kavalyesi olmayı istemesi de tesadüf değildi.

Sözde Meira, nişanlı olduğunu gizlemek için Uygar’ın baloya gelmesine izin vermemiş, bir nevi onu ailesinden uzak tutmuştu. Bir sır saklıyor gibi olmak için. Ama

Uygar, elbette baloya Meira ile gitme şansını kaçırmayı kabullenmeyecek ve oraya gizlice gidecekti.

Gitti de. Aşkını, daha doğrusu bağımlılığını itiraf ettiği o gece, senaryoda yazılı olan öpücükle de ödüllendirildi.

Plana göre, burada hizmetçi kadın Öykü'yü uyaracak, Öykü ikiliyi basacak ve Meira'nın abisiyle nişanlı olduğunu söyleyecekti.

Aksilikler yaşansa da plan tıkırında işledi ve Uygar, bunca zamandır Meira'nın nişanlı olduğunu öğrendi.

Uygar, acıdan gözü kör olmasaydı eğer Meira'nın nişanlı olduğunu öğrendiği gece neden parmağında yüzük olmadığını da anlardı.

Meira, zorla nişanlandırıldığını düşünmesini istiyordu çünkü. Uygar'ı, ailesini tamamen karşısına almasına sebep olacak kadar doldurmak istiyordu.

Görüyor musun?

Beni esir tutuyorlar.

Görüyor musun?

Telefon kullanmama bile izin vermiyorlar.

Görüyor musun?

Kollarımda

yaralar!

Görüyor musun?

Beni zorla nişanlandırdılar!

Altıncı

Perde:

Sözleşme

"Özrü Kabahatinden Büyük!"

Nişanlı olduğu skandalından 8 gece sonrası.

O gece, Meira Uygar'ın kulübüne gitmiş, alt katındaki bara oturmuş, kendisine sert bir içki söylemişti.

İçkiyi Samet getirmiş ve ”8 gündür yediği içtiği her şeye ilaçları katıyorum,” diye fısıldamıştı. ”Çok kötü bir ruh halinde.”

Uygar’ın Meira’yı fark etmesi uzun sürmedi. İlaçların da etkisiyle bu 8 günde cehennemi yaşamış, insanlığının dibini sıyırmıştı.

Nişanlı bir kadınla daha da işi olmazdı, ona yaklaşmayacağına sözler vermişti ama Meira’nın giderek sarhoş olması işini zorlaştırdı. En azından Meira’yı eve bırakacaktı.

Fakat o gece, zil zurna sarhoş olmuş kadını evine bıraktığında gördüğü adamla dünyası alt üst oldu.

Meira’nın babası Benjamin, yıllar önce anlaşma yaptığı o adamdı.

Aşık olduğu kadının hayatını mahvedecek ve deli bir adamın eline kukla edecek belgeleri, yaklaşık 2 yıl önce kendi elleriyle hazırlamıştı.

Ludwig’in cinayetini kanıtlayan belgeler, Meira’nın üzerine suç olarak atılmıştı ve bütün kozlar da babasının, onu zorla yanında tutan adamın elindeydi.

Meira içeriye geçmiş, sarhoş taklidini bırakıp düzgün bir şekilde yürümeye başlamış ve odasına çıktığında da pencereden hararetli bir tartışma içerisinde olan ikiliyi izlemişti.

Uygar’ın, başını ellerinin arasına alışı ve Meira’nın, belgelerle tehdit edildiği için nişanlı olduğunu anlaması Meira’nın sırıtmasına sebep olmuştu.

Benjamin ise hiçbir şey söyleyemez, kızını ifşa edemez, o belgeler, Meira’nın gerçekten de işlediği ama üzerini örtbas ettiği bir cinayete ait diyemezdi.

Ve böylece o gece, Uygar’ın içine bir tohum daha ekildi:

İntikam.

Kendi elleriyle tutsak ettiği kadını kurtaracak ve ona bunu yapan aileden intikamını alacaktı.

Bu yüzden, öncelikle belgeleri yok etmesi gerekti.

Ama belgeler neredeydi? Benjamin onları nerede saklıyordu?

Meira'nın doğum gününe davet edilmesi planda yoktu. Benjamin, iyi adamı gözünden tanırdı. Her şeye rağmen Uygar'ı sevmişti, kızına olan bağlılığından da etkilenmiş, onun Meira ile baş edebileceğini düşünmeye dahi başlamıştı. Kamber gibi bir ahmağa güvenemezdi ama Uygar zekiydi.

Tabii, onun çoktan Meira'nın radarına girdiğini ve düzgün düşünemeyeceği kadar zehirlendiğini nereden bilebilirdi?

O gün, Uygar hediye olarak Meira'ya beyaz orkideler almıştı.

Uygar o kadar anlamıyor, o kadar hiçbir şeyden şüphelenmiyor ve kırmızı ışıkları görmeyip siren seslerini duymuyordu ki Meira sıkılıp ona sürekli ipuçları vermeye başladı.

"Derler ki,"

dedi,

"orkide çiçeği Orchis'in saf güzelliğini temsil ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş."

Ve hizmetli kadından, çiçekleri güneş gören bir yere koymasını istedi.

Orkideler güneş sevmez.

"Uyan Uygar! Uyan! O seni tüketiyor!"

Orkideler güneşte solar.

"Uyan artık Uygar! Gör artık! Duy artık!"

Ama Uygar, felaketinin peşinden gülümseyerek gitti. Orkidelerin soğana benzeyen çirkin kökleri, ikiyüzlü, günahkâr doğaları;

karşında Uygar!

Benjamin'in, Uygar'ı sevmeye başlaması Meira'nın planında yoktu elbette. Yakınlaştıkları takdirde babasının, Uygar'ı kendisi hakkında uyarabileceğini biliyordu.

Uygar o gece bir bahaneyle orada kalmak istediğini söyleyince de Meira bundan hoşlanmadı. Etrafı karıştırmasından ziyade, babasıyla muhatap olmasından çekiniyordu.

Bu nedenle, hizmetçi kadın vasıtasıyla Uygar'a gönderdiği çaya ilaç katmış, onu derin bir uykuya daldırmıştı.

"Uygar,"

diye fısıldıyordu kulağına ve rüyalarına karışıyordu savunmasız adamın.

"Uygar..."

"Beni seviyor musun?"

Bilinci yarı yitikken bile,

"evet,"

dedi Uygar hiç tereddüt etmeden.

"Beni istiyor musun?"

"Her şeyden çok."

"Benim için ölür müsün?"

"Seve seve."

Meira gülümsedi. "Benim için... öldürür müsün?"

"Şüphesiz."

Mükemmel bir asker. Tek bir kusuru dahi yok.

"Öldür o halde," dedi Meira.

Yedinci Perde: Kibirli Prenses

Aynı gün, Meira, sözde çocukluk arkadaşı Öykü hakkında kabaca bir yorumda bulunmuş, onun kilolarıyla alay etmiş, Mert'in neden ona aşık olduğunu sorgulamıştı.

Uygar, kendi etik kurallarını, sırf Meira istiyor diye çiğner miydi?

Kardeşi gibi gördüğü adamın sevdiği kadına laf gelmesine müsaade eder miydi?

Kendi düşüncelerini hiçe sayacak kadar Meira'nın, dört bir yandan kendisini kontrol etmesine izin verir miydi?

Meira'nın doğruları kendi doğrularıyla çakışıyorsa eğer, kimin tarafını seçerdi?

Cevap:

Uygar

daima Meira'yı seçerdi.

Bu cevap, Meira için son darbeyi vurması adına gerekliydi.

Uygar'ın, hiçbir benliği kalmamış, karakteri Meira'nın varlığı etrafına örülmüş, doğruları yanlışları ve yanlışları da doğruları olmuştu.

Uygar artık hazırdı.

Mert ve Ozan günlerdir o belgelerin kimde olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Meira, artık zamanı geldiğinde Mert'in, belgelerin nerede olduğunu bulmasına izin verdi. Mert'in kendi başına ulaşabileceği bir bilgi değildi, Benjamin işini fazlasıyla garantiye alırdı.

Ama kızının da iblislerin anasına boşuna benzetilmediğini hatırlamak gerek.

Son Perde: Siyah Atlı Prens

Uygar, belgeleri yok etmek için Khalil'i bulduğunda ve belgeleri aldığında, Samet hemen Meira'ya haber vermişti.

Meira, Uygar'ın geri döndüğü o gece maskesini çıkardı, tabancasını da yanına alarak aşağıya indi ve ne olup bittiğinden habersiz ebeveynlerinin bulunduğu salona girdi.

Tabancayı kaldırıp babasına doğrulttuğunda annesi çığlık attı.

Benjamin, neler döndüğünü hemen kavramış, tedbirle ayağa kalkmıştı.

”Kızım?” diye sordu Benjamin ona. ”Bu yaptığın affedilebilir bir şey değil. Lütfen o tabancayı indir-”

”Yürüyün,” emrini verdi Meira.

Benjamin, genç kızın hiçbir duygunun seçilemediği zümrüt yeşili zehir gibi gözlerine baktığında o gece öleceğini anladı.

Ama belki Ahuva için onu ikna edebileceğini düşünerek kızına uydu ve Ahuva’yı da tutarak tedbirli adımlarla Meira’nın direktiflerine uydu.

Meira bodrum katına indirdi ikisini de. Ahuva titreyerek, gözyaşları içinde yürüyor, Benjamin’e tutunuyor, Benjamin ise ona bir şey olmayacağının temennilerini veriyordu.

Hizmetliler dışarıda duruyor, amcasının adamları Uygar’ın geleceği yolu gözlüyor, birinin eli polisin numarasını tuşlamak üzere hazır olda bekliyordu.

Sahne dekorları hazır.

Meira, anne babasını karşısına aldı. Elindeki tabancayı ikiliye doğrultuyordu.

”Kızım… Bütün bunlar benim suçum,” diye ikna etmeye çalıştı onu Benjamin. ”Seni zapt etmeyi düşünen bendim. Belgeleri ben hazırlattım Meira. Seni yapmak istediklerinden ben mahrum bıraktım. Annenin bir suçu yok! Aksine, o sana hep inandı! Düzeldiğine ve iyi bir kız çocuğu olduğuna hep inandı! Onu bırak en azından.”

Yukarıdan ayak sesleri duyulabiliyordu. Meira’nın timsah gözyaşları akmaya başladı ve silahı annesine doğrulttu.

Gözünü dahi kırpmadan kadını başından vurdu.

Kadın, aniden yere yığılırken Benjamin’in de nefesi kesildi, dizlerinin bağı çözüldü ve karısının yanına atıverdi kendisini. Çoktan ölmüş karısını diriltmek ister gibi onu sıkıca tutup sarsmaya başladı.

Gözyaşlarına boğuldu adamcağız. Titreyen buruşuk elleri kana bulandı, kalbi sızladı.

Başını kaldırıp felaketine baktığında ve pişmanlığın zerresini o bakışlarda göremediğinde ise nutku tutuldu.

”Sen…

bir şeytansın.”

Meira gözyaşı dökerek gülümsedi. ”Hayatına ışık gibi giren bir melek olduğumu sanıyordum,” diyerek ona geçmiş sözlerini hatırlattı alayla.

Ve babasını da vurdu.

İki ceset, bir katil.

Uygar’ın, aceleyle gelip gördüğü manzarada ise, 3 ceset vardı.

Anne babası ve onları öldürmek ‘zorunda’ kalmış bir kız çocuğu.

”Uygar?”

”Benim için ölür müsün?”

”Benim için… öldürür müsün?”

”Öldür o halde.”

Uygar’ın, sözde belgeleri yok etmesinin hemen ardından Meira’dan, o telefonu alması tesadüf olamazdı ama Uygar bunu göremeyecek kadar kördü.

O gece, polis siren seslerini duyduğunda, basılmak üzere oldukları o anda, tereddüt dahi etmeden o silahı aldı elinden.

Meira’yı yere iterken ve silahı ona doğrulturken, katil artık Uygar’dı.

Meira, o belgeleri kendi de alabilirdi Khalil’den ama o şartsız bir özgürlük istedi. Anne babasını öldürdüğü takdirde İsrail’deki ailesi peşine düşecekti.

Onun bir hedefe ihtiyacı vardı. Hem, kendisi için her şeyi yapabilecek bir askere hem de seve seve ölecek bir kurbana…

Bu yüzden Uygar’ı hedef yaptı. Kendisi Almanya’ya, amcasının yanına kaçarken, Uygar’ın, kan davası uğruna

öldürüleceğini ve kendi günahının kefaretini ödeyeceğini biliyordu.

Öyle de oldu. Uygar tarikat tarafından kaçırıldı ve aylar boyunca insanlığa sığmayacak eziyetlere maruz kaldı. Bir kere bile ağzını açmadı. Meira'yı ifşa etmeyi kafasında olsa dahi kurmadı.

Ona ihanet etmek demek, kendisine ihanet etmek demekti ve Uygar sonuna kadar sadık kaldı.

Bir taşla birçok kuş vurdu Meira.

Kamber'i, Khalil'e yakınlaşmak için kullanacak ve SS birliğini de bitirecek, iki taraftan da intikamını alacaktı.

Özgürlüğüne göz koyan ve onu bir kukla gibi oynatan herkesin canına okuyacak, mutlak özgürlüğe ve koşulsuz güce, akıtabildiği kadar kan akıtarak ulaşacaktı.

Fakat hesaba katmadığı şeyler vardı.

Uygar, Meira'nın özgürlüğünü kısıtlayan o belgeleri Khalil'den aldıktan sonra olması gerektiği gibi yok etmemişti.

Meira bunu sonradan öğrendi.

Deliye dönmüş, Uygar'ın nasıl böyle gizlice bir iş yapabildiğini anlayamamıştı. Samet ve kulüpteki birkaç adamına etrafı talan ettirse de Uygar'ın sakladığı belgeleri bir türlü bulamadı.

Geriye bir tek seçenek kalıyordu.

Kendi elleriyle kurtların arasına attığı adamı, eski dostu olan Ezra'yı arayarak kurtardı. Ondan, Uygar'ı kaçırmasını ve buraya geri getirmesini istedi.

4 aya yakın mum eziyetlerinden Uygar'ın sırtı bakılamayacak hale gelmişti. Bazı yerlerde kaslar dahi yanmış, kemikler görünmeye başlamıştı. 4 aydır bacaklarını kullanmadığı için neredeyse yürüyemiyor, başını sabit tutamıyor, gözlerini açamıyordu. Sağ gözünde devasa bir şişlik vardı. Ezra, Uygar'ı bu halde Meira'nın evine getirdi ve onu bodruma bıraktı.

O akşamüzeri, Uygar üst gövdesi çıplak ve yara bere içerisinde bilincini yeni kazanmaya başlamıştı.

Gözlerini zar zor araladı, kafasını zar zor kaldırdı ve ilk gördüğü şey, bir çift kadın ayakkabısı oldu.

Meira'nın ayakkabıları…

Aylarca insan olduğunu unutturacak eziyetlerden geçen adam, Meira'nın hasret kaldığı yüzünü gördüğü gibi insanlığı yeniden hatırladı.

Kalbi hemen sıkıştı ve normalde asla yapamayacağı üzere, bütün gücünü toplayarak zorla da olsa ayağa kalktı.

Zincir şıngırdama seslerini duymadı ve boğuk, pürüzlü bir sesle,

"Meira?"

diye seslendi.

Kan ter içindeki yüzü aydınlandı, gülümsemeye benzer bir mimik takındı ve hemen şimdi nefes alabilmeye başlamış gibi göğsü inip kalkmaya başladı.

Birkaç dengesiz adım attı ve "Meira?" derken kollarını ona doğru uzattı.

Karanlık bir mağaranın sonundaki ışık gibiydi Meira. Oraya uzandı, ona tutunmak istedi. Kabusları nihayet bitmişti.

Ve bileğindeki zincir, o daha fazla ilerleyemeden onu durdurdu.

Uygar, birden duvara toslamış olmanın şaşkınlığıyla ne olduğunu anlayamadan Meira'ya ve onun donuk yüzüne baktı.

Sonra bakışları ağır ağır aşağılara, ayak bileğindeki zincire indi.

Meira'nın, "belgeleri yok etmemişsin," dediğini duyduğunda tekrardan ona baktı. Meira, kollarını önünde bağlamış, Uygar'a bir yabancıymış gibi bakıyordu.

İnce kaşlarını çatarak, ”yoksa sen de mi onları bana karşı kullanmak istiyordun?” diye sordu düşmanına. ”Sen de mi özgürlüğümü elimden almak istiyordun?”

Uygar, afallamış, Meira’nın neyden bahsettiğini dahi anlamamıştı. Evet, belgeleri yok etmemişti ama bunu Meira’ya herhangi bir kötülük düşüncesiyle yapmamıştı. Zamanında hem Benjamin hem de Khalil onu uyardığı için, içine tarifsiz bir şüphe bıraktığı için yok etmemişti. Şimdi ise o belgeler o kadar umrunda değildi ki hatırlayamadı bile. Amacı hiçbir zaman Meira’ya zarar vermek olmamıştı.

Meira ise, ”belgeler nerede?” diye sordu.

Uygar, dengesini zor toparladı. ”Meira?” diye pürüzlü bir sesle aşık olduğu kadının o olup olmadığını anlamaya çalıştı. ”Ben anlamıyorum,” diyebildi zar zor. Konuşmakta da ayakta durmakta da güçlük çekiyor, her an yere yığılmamak için müthiş bir çaba sarf ediyordu.

Uygar, son bir çabayla ona, ”ben-” diyerek kafa karışıklığını belirtecek olsa da Meira onu göğsünden ittirmiş ve sertçe yere kapaklanmasına sebep olmuştu.

Yaralı sırtı yere sürtündüğünde acıyla yüzünü buruşturdu ama daha çok acıyan başka yaraları vardı kontrol etmesi gereken. Yere tutunarak doğrulmaya çalıştı, artık ayağa kalkacak kudreti asla bulamazdı ama en azından dizleri üzerinde durabildi.

”Meira,”

dedi hırıltılı sesiyle, dizlerinin üzerinde, Meira’nın karşısındaydı şimdi. Sırtı kambur, yaraları açıkta ve gözleri de yarı kapalı.

Başını kaldırıp karşısında dikilen kadına baktı.

O kim? Neden onu tanıyamıyor?

”Belgeleri nerede saklıyorsun?” diye tekrarladı Meira.

Uygar çaresiz bir bakış attı ona aşağıdan. ”Neden böylesin Meira?”

Neden bir yabancıymışım gibi davranıyorsun bana?

Aklını toplamaya çalıştı zorla. Fiziksel acıları hissetmiyordu artık, Meira'nın soğuk bakışları hiçbir bıçağın açamayacağı kadar derin yaralar açıyordu onda.

Hemen çözüm aradı. Aklını kurcaladı. "Belgeler," diyerek zihnini aradı.

Evet, belgeler…

Meira, belgeleri hazırlayan kişinin kendisi olduğunu anlamış.

Tamam,

dedi hemen, ona derhal hak verdi.

Dizlerini sürterek biraz daha yaklaşmaya çalıştı, elleri önünde zavallı bir tutuklu gibi birleşmiş, yorgun, çökük bakışları Meira'yı bulmuş.

"Meira," dedi ona uysal bir sesle. Ona ulaşmaya çalıştı. "Özür dilerim. Baban yıllar önce bana bir cinayet dosyası hazırlattı ama o bu cinayeti kimin başına yıktığını bilmiyordum. Seni tanımıyordum. Kendi avukat kadromuza hazırlatmıştık. Sonradan seninle tanıştım, sana aşık oldum. O belgedeki kadının sen olduğunu öğrendim."

Zorla nefeslendi, sırtı iyice kamburlaştı ama ona bakmak istedi. Gözlerindeki acıya, Meira da şahit olsun istedi. Pişmanlıktan kıvrandığını bilsin, affetmese dahi onu duysun istedi.

"O kişinin sen olduğunu öğrendiğimde aklımı yitirdim Meira. Seni kendi ellerimle o insanların arasına attığımı, esir tutulmanın sebebinin ben olduğumu öğrendiğimde çıldırdım."

Nefesi kesildi, öne doğru yığılmamak için zor durdu.

"O belgeleri buldum ama Meira. Khalil'den aldım onları. Evet, yok etmedim. Yalan söyledim ama onları sana karşı kullanmak son düşüncem bile olmadı."

Titreyen ellerini kucağında birleştirmiş, dua eder gibi Meira'ya bakıyordu.

”Sen benim aşık olduğum kadınsın,” derken gözleri gerçek yaşlarla doldu. İnsanlara özgü yaşlar. Sıcak ve acı.

Başını iki yana salladı itirazlar ederek. ”Sana zarar gelecek bir şeyi asla yapmam ben Meira. Aşığım ben sana. Bütün varlığımla aitim sana. Nasıl ihanet edebilirim kendi varlığıma?”

Meira, bütün bunları sessizce dinlese de son kısma gülmeden edemedi.

”Aşk mı?” dedi ve bağladığı kollarını ayırarak arkasını döndü, odanın diğer köşesindeki masaya ulaştı, çantasını aldı ve içinden küçük bir ilaç kutusu çıkardı. Kutuyu da Uygar’a doğru attı.

Plastik kutu yuvarlanarak Uygar’ın dizlerinin dibinde durdu.

”Tanıdık geldi mi?” diye sordu Meira keyifle ona doğru adımlarken. ”Babanı zengin eden o uyuşturucu.”

Uygar, buğulu gözleriyle yerdeki ilaca baktı. Babasının sattığı onlarca uyuşturucudan biri. Çocukluğunu suç hayatıyla mahveden babasının mallarından, annesinin parmaklarının kırılmasından ve oğlunu terk edip gitmesinin sebeplerinden biri.

Meira, Uygar’ın bu duraksayışını görünce muzip bir ifadeyle yaklaştı ona.

”Uygar,” dedi tatlı bir sesle. ”Sen bana aşık değilsin. Bu ilaca aşıksın.”

Uygar anlamadı, kafası karışmış bir şekilde Meira’ya baktı.

Meira da açıkladı: ”Önce seni ruhsal çöküşe götürecek antipsikotik ilaçlarla zehirledim, depresyona ve intihara kadar sürükledim. Sonrasında ise sana, beni her gördüğünde kalbini coşturacak olan bu uyuşturuculardan verdim. Seni bir bağımlıya çevirdim. Provama geleceğin günlerde Samet’in sana bu uyuşturucuları içirmesine vesile oldum.

Ve sen buna

aşk

mı diyorsun?”

Uygar, bütün bunları duydu duymasına ama anlamadı. Belki de sonunda delirmiş ve gaipten sesler duymaya başlamıştı.

Meira ise küçümseyerek baktı ona. ”Hâlâ anlamadın mı? Bütün bunları benim ayarladığımı anlamadın mı?”

Uygar bir tepki veremedi, trans halinde, zorla açık tuttuğu bakışlarını Meira’da odaklamaya çalışarak, ilaçlara bakmaktan kaçınarak uyanık kalmaya çalıştı.

Meira, istediği tepkiyi alamayınca sinir bozukluğuyla bir deli gibi gülmeye başladı.

”Uygar,” dedi, tane tane, ”o gece seni konservatuara çeken öğrenci, biletini kesen görevli, seninle beraber gösteriyi izleyen seyirciler, hepsi sahteydi.”

Uygar’ın zihninde, hayatındaki en güzel anılar oynuyordu şimdi. O konservatuara gidişi ve içine güneş gibi doğan kadını izleyişi…

Ama Meira, teker teker bütün bu anıların arka yüzünü göstermeye başladı:

”Gerçekte keman bile çalmıyordum,” dedi. ”Annenin yıllar önceki konserlerinden alınmış kayıtları oynatıyordum. En sevdiğin parçaları… Kalbine en işleyen notaları!”

Delirdim,

dedi Uygar.

Belki de Meira bile gerçek değil şu anda. Ben hâlâ o pis delikteyim. Eziyet döngümün bitmediği o pis çukurdayım.

Beni fiziksel eziyetlerle kıramayınca, ruhumun en derinlerindeki en kıymetli varlığıma dokunmaya çalışıyorlar!

Biriciğimi bana karşı kullanıyorlar!

Meira’nın hayalini zihnimde kirleterek beni böyle ele geçirmeyi hedefliyorlar!

Bileğimi bükemeyince, Meira vasıtasıyla yelkenlerimi suya indirmemi istiyorlar!

Aklımla oynuyorlar!

Ama karşısındaki Meira, belki son 4 aydır görüp duyduğu diğer her şeyden daha çok gerçek geldi gözüne.

”Dünyanı bir tiyatro sahnesine çevirdim,” diyordu o yabancı kadın. ”Bileklerine de ipler bağladım. Ben nasıl istiyorsam öyle oynadın. Ben ne istiyorsam onu söyledin.”

Meira, dizlerini kırarak önünde eğildi ve onunla aynı hizaya kadar geldi. Sahte bir şefkatle parıldayan gözleri Uygar’da dolanırken elini kaldırdı ve yara bere içerisindeki adamın yanağına dokundu.

O yanağı şefkatle okşadı. ”Benim sadık askerim,” diye fısıldadı kederle. ”Benim zavallı köpeğim. Benim için daha ne kadar ileriye gidebilirdin? Görevini layığınla yerine getirmiştin. Tek yapman gereken…

Ah…

Tek yapman gereken o aptal belgeleri yakmaktı Uygar. Rahat rahat gebermene müsaade edebilirdim sonra.”

Yanağını okşamaya devam etti ve Uygar, duyduklarına rağmen o dokunuşa, o sıcaklığa yine yenik düştü.

”Neden?” dedi Meira, gözleri kan çanağına dönmüş adama bakarken. ”Neden bana ihanet ettin? Neden belgeleri yok etmedin? Bu kadar yaklaşmışken, neden başıma iş açtın? Neden uslu durmadın?”

Uygar’ın gözünden düşen tek damlayı Meira parmağıyla sildi ve ”şimdi,” dedi uysal bir sesle, ”hadi sevgilim, söyle bana. Nerede saklıyorsun özgürlüğümü?”

Uygar, soğumaya başlayan bir ceset gibi yitiyordu.

Meira bekledi ama bir cevap alamayınca, ”konuşmayacak mısın?” diye sordu.

İstese de konuşamazdı. Meira, diretmekte fayda görmedi ve doğrulup ayağa kalktı. Nasıl olsa konuşacağını

düşünüyordu, o izbe bodrumda onu şeytanlarıyla yalnız başına bıraktı.

Uygar, Meira'nın ailesini öldürme suçunu üstlendiğinden beri bütün dengeler değişmişti. Khalil'in ailesi bu olağanüstü olaya, Uygar Almanya'ya kadar gidip Khalil'in kalp krizine sebep olmasa inanmayabilir, Meira'dan şüphelebilirdi ama Uygar'ın nasıl bir adam olduğu az çok biliniyordu.

Maskeli baloyu basması, Khalil'in evini dağıtması ve hapishaneye düştükten sonra da sözde bağlantılarını kullanarak kaçması onu kesin ve tek hedef yapıyordu.

Khalil, henüz yeni kalp krizi geçirmişken ve tedavi görürken bir de üstüne yoldaşını, çocukluk dostunu kaybetmiş olmanın haberiyle iyice hastalandı, yataklara düştü. Onun yerine Kamber ve Öykü Türkiye'ye gelmişti Meira'ya göz kulak olmak için.

Mert ve Ozan, her yerde Uygar'ı arıyor, başlarını beladan kurtaramıyorlardı. Arka planda Meira onlara daima engel oluyor, Uygar'a dair tam bir ipucu bulacakları sırada onları yeniden kaybediyordu.

Mert ise bir türlü Meira'ya ulaşamadı. Onu, hâlâ Almanya'da amcasının yanında sanıyordu fakat Meira onlara haber ederek evine gelmelerini istedi.

Sonunda Meira'dan haber alan ikili, Polat'tan gizlice hemen Meira'nın evine gelmişti.

Akşam olmak üzereydi. Batan güneşin kızıllığı altında bahçeye sürücüsünün öfkesini gösterecek bir agresiflikle girdi Mert'in arabası.

Frenlere asılıp arabadan atladı ve hızlı adımlarla, evden hemen şimdi çıkmakta olan Meira'ya doğru yaklaştı.

"Sen var ya hiçbir şeyi hak etmiyorsun!" diye bağırdı öfkeyle Mert.

Ozan ona yetişti ve kolundan yakaladı. "Sakin ol Mert. İşbirliği yapmaya geldik buraya, kavga etmeye değil."

Meira, hiç de Uygar'ın yokluğunda mahvolmuş gibi durmuyordu. Her zamanki gibi, güzel ve hafif elbiselerinden birini giyinmiş, saçlarını özenle taratmış, yüzüne de o sakin, mayhoş ifadesini yerleştirmişti. Mert nereden bakarsa baksın Meira'da görebildiği tek şey rahatlıktı.

Yüzünü buruşturdu ona bakarken. Ardından, şaşalı malikanesine ve etrafta bekleyen adamlarına baktı.

"Bu deccal yuvasını yıkarım başına!" diye bağırdı. "Uygar'ı getir bana! Senin suçunu üstlendi o! Bu yüzden manyak ailen tarafından kaçırıldı ama sen aylardır Almanya'da saklandın! Bir kere bile halini sormadın! Ne hapishanede onu ziyaret ettin ne de sana ulaşmama izin verdin! Umursamadın bile!"

Meira, sakin ifadesini bozmadan sinir krizi geçirmek üzere olan adamı izledi.

"Nasıl bir insansın sen?" diye sordu Mert de hayretle. "Endişelenmiyorsun bile! Polat bu insanların tarikattan olduğunu söylüyor! Kan davasına kurban gitti Uygar senin yüzünden!"

Kendisini zapt etmeye çalışan Ozan'ı ittirdi sinirle. "Kan davası nedir biliyor musunuz küçük hanım?" diye sordu ona yaklaşmaya çalışırken. "Kana kan demek! Uygar'ın aileni öldürdüğünü sandıkları için onu öldürecekler demek!"

Gözleri dolu doluydu çaresizlikten. "4 ay oldu! 4 ay onu barındırırlar mı sanıyorsun? Belki o çoktan…" Devam edemedi ve elleriyle yüzünü sıvazladı.

Onun yerine sinirlerine mukayyet olabilen Ozan girdi araya. "Meira," dedi karşısındaki kayıtsız kadına. "Ailenin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor. Uygar'ı nereye götürmüş olabilirler?"

Meira istifini bozmadan, "içeri geçin," diye davet etti onları. "Size içecek bir şeyler ikram edeyim."

Sinir bozukluğuyla güldü Mert. "Taşak geçiyor bizimle…"

"Mert-"

”Yüzümüze bakıp dalga geçiyor resmen Ozan! Kendi pisliğini Uygar’a yıktı ya, rahatladı tabii!”

Meira da, ”çay mı seversiniz kahve mi?” diye sordu.

Mert sinirden ağlamaya ve gülmeye başladı. Ozan da hayretle Meira’nın bu kayıtsızlığını izliyor, onu bir insandan ziyade programlı bir robota benzetiyordu.

Mert başını iki yana salladı. ”Bu bize yardım etmez,” dedi, ”Uygar’ı kaçırmaları işine geldi. Başından beri Uygar’ı kullanıyordu belli ki. Yürü Ozan. Gidelim. Bize vereceği bilgilere de güven olmaz.”

Gitmeden önce son bir defa daha baktı bir zamanlar kardeşini kurtardığına inandığı için minnet duyduğu kadına.

”Ne cenazene ne cenazeme,” dedi Mert, artık tanımadığı yabancıya.

Ve arkasını dönüp arabaya doğru yürümeye başladı. Ozan, Meira’ya bakıyor, bir karşılık, bir özür, insani herhangi bir tepki bekliyordu ama Mert onu da tutup döndürdü.

Meira, onları sakince izlerken, ”koruma olmadan mı geldiniz?” diye sordu, hâlâ etrafta kimseler görünmüyordu.

Ozan, ona doğru baktı kafa karışıklığıyla. ”Ne koruması?”

Meira nazikçe gülümsedi ve omzunun üzerinden arkadaki adamlara kısa bir bakış atarak işaret verdi.

”Neye sırıtıyorsun?” diye sordu Mert sinirle.

Korumalar, silahlarını çıkarıp ikiliye doğrulttuğunda Ozan donakalırken Mert döndü ve gülmeye başladı.

”Ne şimdi bu?” diye sordu, kollarını iki yana vurmasını ister gibi açarken. ”Ne yapıyorsun?”

Ozan da bu karşılığa hiçbir türlü anlam verememişti. ”Meira? Bu ne demek oluyor?”

”Vuracak mısın?” diye sordu Mert ve hızlı adımlarla Meira’ya yaklaştı. ”Yaklaşayım da ıskalama! Vurun hadi!”

Birkaç adam, hızla Mert'in etrafını çevrelemiş ve onu tutmuştu. Mert sinirle yumruklar ve tekmeler savurarak birkaç kişiyi dağıtsa da sayıca üstünlerdi, az sonra Mert de Ozan da kollarından tutulup içeriye doğru sürüklenmeye başlamıştı.

Ozan, şaşkınlıktan ağzını açamazken Mert ise ağzını kapatmıyor, avazı çıktığı kadar öfkeyle gürlüyor, küfürler ediyor, elini kolunu savurarak direnmeye çalışıyor ve önden yürümekte olan kadına bakıyordu:

"Senin gibi şeytan bir karı görmedim ben hayatımda!" diye bağırdı Meira'ya. "Annemden bile betersin! Siktirin gidin lan!

Bırak!

Bittiniz oğlum hepiniz! Ne yapacaksınız sanki? Buradan bir çıkayım, topunuzu falakaya yatırıp sikmeyen ne olsun!"

Adamlar, bu ikiliyi bodrum katına indirdiler. Mert korkmaktan ziyade sinirle gülüyor, öfkesini hiç gücenmeden kusuyordu:

"Ruh hastası!" diyordu. "Söyle köpeklerine bıraksınlar! Uygar'ı bulmayalım diye esir mi tutacaksınız bizi? Nerede lan Uygar?"

Bacaklarını kaldırıp tekme atmaya çalıştı ama havada çırpınmaktan öteye gidemedi. Adamlar bacaklarını da tuttu ve onu havada götürdüler.

"Şeytan ibne seni!" diye bağırdı hiddetle ve adamlar onu yere attı. Mert sertçe çakılmış, bir anlığına toparlanmakta zorlanmıştı.

"Nerede dedim Uygar?" diye nefes nefese solurken güçle başını kaldırdı ve karanlıkta, duvarın dibinde çökmüş bir halde oturmakta olan bedenle karşı karşıya kaldı.

"Karşında," dedi Meira ona.

Mert'in nutku tutulmuş, dizleri üzerinde avuçları pis zemini yalarken karşısında gördüğü adamın Uygar

olduğuna inanamamış, bütün bu yaşananların delilik olduğunu düşünmüştü.

”Uygar…”

Adamlar, hemen zincirleri getirdiler ve şaşkınlıktan kıpırdayamayan ikilinin bileklerine zincirleri geçirdiler.

Mert, biraz olsun toparlanabildiğinde dizleri üstünde sürünerek Uygar’a yaklaşmaya çalıştı. ”Uygar?”

Uygar başını öne eğmiş, bir tepki vermiyor ve sırtını duvara yaslamış bir şekilde oturuyordu. Mert onun nefes almadığını düşünüp iyice telaşlandı.

”Uygar!”

Ozan dehşet içerisinde Meira’ya baktı. ”Ne yaptın ona?”

Meira omuz silkti bu acıklı sahneyi izlerken. ”Henüz bir şey yapmadım.”

Bunca sese zar zor ayılabildi Uygar. Zorla nefes alıyor, bilincini açık tutamıyordu. Başını kaldırdığında yaşadığını anlayan Mert şükürler etti ama zincirlerden ötürü ona yaklaşamadı.

Uygar, ağır ağır başını kaldırdı ve odadaki tek yabancıya baktı.

Meira da bu anı bekliyormuş gibi ikiliyi gösterdi.

”Belgelerin yerini bana söylemen için yeterli bir motivasyon mu?” diye sordu.

Uygar, başını omzuna doğru yatırdı ve zorla aralayabildiği gözleriyle yabancıya bakarken, ”onlara dokunursan…” dedi, ”belgelerin nerede olduğunu sana asla söylemem.”

Meira da ”söz veriyorum,” dedi hemen. ”Belgelerin yerini söylersen onları serbest bırakacağım.”

Bırakmayacak.

Uygar, bu ihtimale tutunamazdı. Onları da ailesine vereceğini düşündüğü için belgelerin yerini bir sır gibi tutmaya karar verdi.

Meira üçlüyü çaresizliklerini düşünmeleri için yalnız başına bıraktı.

”Biz nasıl bir işin içine düştük?” diye sızlandı Mert. “Kafayı yiyeceğim! Manyak mı lan bu kadın? Uygar! Bir şey söyle! Ne bu halin?

Siktir…

Sırtın…”

Uygar, başını kaldırmadan yere bakmaya devam etti. İkili, onun bu halini içleri yanarak izledi. Sessizce konuşmasını bekledi.

Sonunda Uygar’ın kuruyup çatlamış dudakları aralandı:

”Sahteymiş,” dedi acı bir fısıltıyla. ”Hepsi… Oyun oynamış benimle. Ailesinden kurtulmak için kullanmış beni.”

Mert ve Ozan, karşılarında ölü bir adam gibi oturan can dostlarına içleri yanarak bakıyordu.

”Belgeleri hazırlayan kişinin ben olduğumu biliyormuş. Bilerek yaklaşmış bana. Beni… kullanabilmek için kendisine aşık etmiş.”

Uygar, Meira’ya artık güvenemeyeceğinin acı farkındalığıyla, ona belgelerin yerini söylemeyi reddetti. Khalil’in sözlerini hatırladı, babasının onu neden şantajla yanında tuttuğunu noktaları birleştirerek anladı ve iki adamı da anca şimdi dinleyebildi. Aklı anca şimdi başına gelebildi.

”Felaket!”

demişti Khalil Meira için. O belgeleri Meira’ya vermek demek, felaketti.

İki koca hafta geçti üzerinden. Meira, her akşam bodruma inerek Uygar’a, pes edip etmediğini sordu. Uygar başını bile kaldırmadan cevabını vermiş oldu.

Nereye kadar gidecekti böyle?

Aşağıda üçü de acı bir döngüde sıkışıp kalırken yukarıda da işleri aceleye getirmesi gereken Meira’yı hem

Almanya'dan amcası hem de Kamber sıkıştırıyordu.

Kamber, babasına kalp krizi geçirten adamın Uygar olduğunu biliyordu ve o firariyi yakalaması için dört bir yana adam gönderiyordu. Öte yandan Khalil, ısrarla Meira'yı yanında istiyor, ona göz kulak olacağını söylüyordu fakat artık elinde belgeler olmadığı için de Meira üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Uygar ise Meira'nın en korkunç tarafını bilmese de içindeki hisse güvenmiş, kurtulma pahasına dahi olsa belgelerin yerini ona söylememekte diretmişti.

Bir koca hafta sonra, her zamanki gibi bodrumda, Uygar'ın pes edip etmediğini soruyordu.

Uygar cevap vermeyip kendi cehenneminde sessizce kavrulurken, Mert Meira'ya pis bakışlar atıyordu.

"Bizi öldürecek değilsin," diyordu meydan okuyarak. "Nereye kadar burada tutacaksın? Kimse olmasa Polat bulur bizi. Uygar'ın senin yüzünden kaçırıldığını biliyor."

Yeterince ciddiye alınmadığını düşündü Meira. "Öldürecek değil miyim? Ellerimi kirletmek istemediğim için sakince bekliyorum." Mert'e kenetledi bakışlarını. "Ama ellerimi illa ki kirletmemi istiyorsanız…"

"Efendim," diye içeriye girdi korumalardan biri. "Öykü hanım geldi."

Mert hemen dizleri üzerinde kalkarken, "Öykü bu işin içinde değildir," dedi hemen. "O böyle bir kız değil. Seninle beraber olamaz, öyle değil mi?"

Meira kibarca gülümsedi ve arkasını dönüp bodrumu terk etti. Düşünceliydi ve bodrum kapısını tam olarak kapatmadığını fark etmedi.

Antreye geçerek, beyaz sahne elbisesi, yapılı saçları ve gösterişli makyajıyla içeriye giren Öykü'yü karşıladı.

"Sonunda!" dedi Öykü sızlanarak. "Neden telefonlarımı açmıyorsun?"

Meira onu salona götürdü. "Gösterin olduğunu sanıyordum," dedi, elbisesini ima ederek.

Öykü, beyaz elbisesine can sıkıntısıyla baktı ve koltuğa attı kendini. ”Yapamıyorum,” dedi moral bozukluğuyla. ”Hem, sensiz olmak zor. Neden ekipten ayrıldın ki? Senin yerine Siyah Kuğu’yu oynayan kız çok kibirli biri. Pek anlaşamıyoruz.”

Hizmetçi kadın kahveleri getirdi hemen. Meira kahvesinden yudumlandı ve kıza baktı.

”Solon da vardı bu akşam.”

”Yapamayacağım,” dedi gözlerinin dolduğunu gizlemeye çalışırken. ”Aylar geçti ama ben hâlâ devam edebilecek kadar gücümü toparlayamadım. Benjamin amcayı ve yengemi çok seviyordum. Şimdi her şey çok garip hissettiriyor.”

Gülerek gözyaşlarını sildi sinirleri bozulmuş gibi ve karşısında tepkisizce oturmakta olan kıza baktı. ”Sen nasıl bu kadar iyi idare edebiliyorsun?”

Meira sessiz kalınca konuyu değiştirdi. ”Mert de telefonlarımı açmıyor. Uygar’ı aradığını biliyorum. O katilin nesini arıyorsa…”

Meira, genç kızın bütün bu kaygılarını görmezden gelerek, “bu gece senin için önemliydi,” dedi, onu başından savma gayesiyle. “O gösteriye çıkmalısın.”

”En azından sen de gelsen…”

Müzikten nefret ediyorum. Hele ki kemandan…

”İşlerim olduğunu söyledim. Bir dahakine söz geleceğim.”

”Seninle sahne almayı özledim.”

Meira gözlerini devirmemek için kendisini zor tutup, ”belki bir gün…” diye geçiştirdi. ”O halde, gitmeyecek misin?”

”Burada kalamaz mıyım?”

”Abin burada olduğunu biliyor mu?”

”Hayır. Gösteriden kaçtığımı öğrenirse endişelenir. Babamı da endişelendirmek istemedim. En iyisimi bu gece

burada kalayım. Nedense sende kalmama izin vermiyorlar. Bir arkadaşım diyeceğim."

Meira, "nasıl istersen," diye mırıldandı.

Telefonu çaldı o sırada. Ekrandaki ismi görünce ayağa kalktı ve "bana birkaç dakika müsaade et," diyerek salondan ayrıldı, arka tarafta hizmetçilerden birinin odasına girdi.

"Çık dışarı," diye kovdu kadını da ve yalnız kaldığında telefonu açtı.

"Evet?"

"Bir gelişme yok mu?" diye sordu Klaus, hattın diğer ucunda.

"Hâlâ burada olduğuma göre yok," diye tersledi Meira amcasını.

"Bu işle ilgilenmek için birilerini orada bırakabilirsin Maria. Bırak şimdi belgeleri de işinin başına geri dön. General seni bekliyor."

General hâlâ oğlunu öldüren kişinin Maria olduğundan bihaber, onu istiyordu.

"Ne demek belgeleri boş vereyim? Generali karşına almayı istiyor musun? Kimin eline düşecek bu kağıtlar nereden biliyorsun? Ya Polat belgelere bir şekilde ulaşırsa? Zaten her yerde oğlunu arıyor, bir şekilde belgeleri bulursa ikimizi de kukla gibi kullanır. Bir çetecilik oynayan herifle uğraşmamız eksikti!"

"O zaman neden bu kadar uzun sürdü? Alt tarafı üç beş kağıt Maria."

"O halde gel ve kendin hallet amca. Bir yanda Kamber ile uğraşmaktan sıkıldım artık. İyice çocuk oyununa döndü bütün bunlar."

"Geleceğim," dedi.

"Bekliyorum." Ve telefonu kapattı.

Salona geri döndüğünde Öykü,

”ben gideyim artık,” diye kalkmaya hazırlanıyordu.

Meira onu göz hapsine aldı. ”Burada kalmak istemiyor muydun?”

”Konsere dönmeye karar verdim.”

”Otur,” dedi Meira.

Öykü gergin bir şekilde gülerek geçiştirdi. ”Gerçekten, gitmeliyim artık.”

”Otur dedim.”

Öykü onu dinledi ve istemeye istemeye yerine geri oturdu. ”Kovuyordun beni,” diye şakasına takıldı.

”Buraya geldiğini bilen biri var mı?”

”Evet,” dedi hemen. “Babama haber vermiştim-”

”Endişelenmesini istemediğini söylemiştin oysa,” diye ona önceki konuşmalarını hatırlattı Meira.

Öykü kahveyi aldı gergin bir gülümsemeyle ve yudumladı. “Unutmuşum.”

Meira onu rahat bir ifadeyle izliyor, delici yeşil bakışlarını genç kızdan ayırmıyor, onu iyice huzursuz ediyordu.

Sonunda, yumuşak bir tonda, ”görmemen gereken bir şey mi gördün Öykü?” diye sordu ona.

Öykü ne olduğunu anlamamış gibi gülmeye çalıştı. ”Ne? Hayır.”

”Neden ellerin titriyor o halde?”

Öykü donakaldı.

Meira, kısa bir anlığına gerici bir sessizlikle tüylerini ürpertse de az sonra güldü birden. ”Rahatla. Takılıyordum.” Kahvesini alıp içti. ”Gitmek istiyorsan sen bilirsin. Konserine geç kalma.”

Genç kız afallasa da ecel terleri döktüğünü gizleyerek ayağa kalktı birden. ”Sonra görüşürüz.”

Öykü hızlı adımlarla çıkışa doğru yürürken Meira kahvesinden yudumladı ve ”yakalayın,” dedi arkasından.

Birden iki adam içeriye girdi ve Öykü'nün kollarına yapıştı. Öykü az daha küçük dilini yutacaktı, şoktan hareket bile edemedi başta fakat adamlar onu sürüklemeye başlayınca debelenerek direndi.

Korkuyla çığlık atarak kurtulmaya ve Meira'ya doğru bakmaya çalıştı.

"Meira sen ne yapıyorsun? Çıldırdın mı? Meira lütfen! Neden onlar…

Bodrumda?

Neden! Bırak beni lütfen!"

Adamlar Öykü'yü de bodruma sürüklerken Meira düşünceli bir şekilde, "Türkler nasıl der?" diye mırıldandı arkasından.

"Fazla merak kediyi öldürür."

Öykü, birden bütün maskeleri düşen kadını tanıyamadı. Büsbütün bir yabancı vardı şimdi karşısında. Dehşete düştü, bütün bunların çılgınca bir kabus olmadığını ilk defa o zaman, bodruma sürüklenip yere fırlatılınca ve dizleri pis sert zemine sürtünce anladı.

Şimdi, hepsi birbirine ulaşamayacak şekillerde zincirlenmiş olan üç kişinin de arasındaydı. Gözyaşları içinde Mert'e bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi, "anladı."

Kapıyı tam kapatmalıydı, telefon konuşması için ayrıldığında Öykü'nün burnunu ait olmadığı deliklere sokabileceğini hesaba katmalıydı ama böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi o an. Planda yoktu ama doğaçlamada da iyiydi Meira.

"Senin bir suçun yok!" diye atıldı hemen Mert. Zincire rağmen Öykü'ye yaklaşmaya çalıştı, küfürler savurdu ama nafile.

Meira, merdivenlerden iniyordu o sırada. Mert hemen ona, "kes şunu!" diye bağırdı. "Onun ne suçu var! Belgeleri biz hazırladık! Hıncını bizden çıkart!"

Meira, ağır adımlarla yaklaştı ve elini uzattı adamına. Elini geri çektiğinde avuçlarının arasında bir çakı tutuyordu.

Çakıyı gören Mert ve Ozan'ın gözleri irileşti. Uygar, başını kaldırmakta bile zorluk çekecek haldeyken hareketlendi ve zincirler şıngırdadı.

"Ne yapıyorsun?" diye atıldı Mert. "Kafayı mı yedin!"

Öykü, korkudan donakalmıştı, yalnızca dizleri üzerinde gözyaşları döküyor, içerisinde olduğu bu deliliği hassas bünyesi kabullenemiyordu.

Meira ise birkaç adımda Öykü'nün dibinde bitti ve parmaklarını, usulca Öykü'nün saçlarının arasına daldırdı. Nazikçe, okşuyormuş gibi bir hareketle, öldürmeyecek de sevecekmiş gibi bir şefkatle saçını tuttu ve çekerek boğazını açığa çıkaracak kadar kafasını geriye atmasına sebep oldu.

Mert küfürler edip zincirlerle boğuşurken ve Ozan ona durmasını söylerken, Uygar yeni yeni bilincini kazanmaya başlamış gibi ağır ağır uzandı.

"Meira…"

diyebildi o kesik nefesle. "Dur. Dur! Söyleyeceğim Meira! Belgelerin yerini söyleyeceğ-"

Fakat Meira hiçbirini dinlemeden bıçağı, titreyerek gözyaşları döken genç kızın boğazına sapladı. Öykü kasılıp direnmeye yeltenirken, tırnaklarıyla Meira'nın elini kolunu çizerken; Mert bir deli gibi zincirleri zorlamaya devam etmiş, Ozan bakamayarak başını çevirmiş ve Uygar da, sevdiği kadının gözünü dahi kırpmadan çıkardığı bu vahşeti büsbütün bir dehşet içerisinde izlemişti.

Öykü çırpınıyor, boğazından acı içinde yabani sesler çıkıyor, Meira'ya dönmeye, ona bakmaya çalışıyor fakat kan çanağına dönmüş gözlerinin feri yavaş yavaş gidiyordu.

Beyaz Kuğu, ölüyordu. Kan, temiz sayfada yayıldığı yerleri kızıla boyarken, Meira kızı bırakmadan karşısına geçti, eğildi ve onunla yüz yüze geldi.

O gözleri görmek istedi. Ölümün şiir gibi işleyişini, bir canın usulca yitişini, o mavi bakışlardan hayatın koparılıp alınışını anbean izlemek istedi.

Meira bıçağı geri çekti ve yüzüne kanlar sıçrarken, Öykü'yü tutmayı bıraktı. Öykü, dengesini kuramadan kırmızı elbisesi içinde yere yığıldı.

Meira bıçağı adamına geri uzatırken, "kaldı yedi," diye mırıldandı kendince.

Üzeri çizilmesi gereken yedi isim daha. Kendisine ihanet eden herkes.

Özgürlüğüne zincir vuran her isim:

Nikolaus Rosenfeld. General Lennart. Uygar Karaşah. Ozan ve Mert Hasbaş. Kamber Dizman ve Khalil. Hepsi.

Kendisiyle boy ölçüşebileceğini düşünen her biri. Önce bu isimler, ardından bütün bir örgüt. Bütün bir aile. Özgürlüğüne dil uzatan her biri.

Bunun için de tek bir gereksinim:

Belgeler.

Meira doğruldu ve adamın uzattığı mendille kanlı ellerini özenle sildi. "Sabrımı daha fazla ne kadar zorlayacaksınız?" diye sordu acı içinde kıvranan üçlüye. "Bütün soy ağacınızı kurutmam mı lazım? Gerçi, sokak köpeklerinden farksızsınız. Bir sahibiniz bile yok."

Mert, sinir bozukluğuyla başına vururken, doğru düzgün ağlamayı bile beceremezken ve Ozan duvar kenarına çökmüş olan bitene bakmaya katlanamazken, Uygar Meira'dan gözlerini ayıramıyor, karşısındaki kadının kim olduğunu, bunca zamandır kendisini nasıl böyle kusursuzca gizleyebildiğini düşünüyordu.

Mert, acı içinde Öykü'nün hareketsiz bedenine bakıyor, çocuk gibi sızlanıyordu

. "Sevgilim… Öykü… Öykü…"

Meira, kanlı mendili adama geri uzatırken Uygar ile göz kontağını bozmadı.

”Evet Karaşah? Ne kadar daha kana doyduğunda konuşmaya başlayacaksın?”

Uygar, Meira’yı, kendi karanlığına doğmuş bir ışık gibi gördü hep. İzbe bir bataklık olarak tanımladığı içinde yeşermiş bir hayat ağacı saydı onu. Kırılgan ve masum bir çiçek gibi. Saf ve güzel.

Ne bir güneş ne de bir hayat ağacı. Geceden kara bir iblis ve kökleri çürük bir orkide çiçeği.

O gözlerde insanlığa dair bir şey yok şimdi.

Mert, biraz olsun toparlanabildiğinde hırsla

”söyleme!”

diye bağırdı gözyaşları içinde. ”Uygar! Söyleme! Bizi buradan sağ çıkarmayacak zaten! Polat bulur o belgeleri illa ki! Sakın söyleme! Bırak ne yaparsa yapsın bize ama bunların yanına kalmasına izin verme! Buradan asla sağ çıkarmaz bizi!”

Meira, onu görmezden gelerek Uygar’a bakmaya devam etti.

”Şeytanın Avukatı diyorlar sana değil mi?” diye sordu keyifle. ”Benimle işbirliği yap Karaşah ve gerçekten de Şeytanın Avukatı ol. Canını bağışlayacağıma söz veriyorum. Sözüm sözdür.”

Uygar’ın toparlanması ve hayatının en büyük travmasını, ters köşesini üzerinden atması gerekti. Mert’i düşündü. Ozan’ı düşündü. Onlar için aklını başına devşirdi zorla da olsa.

”Onları bırakırsan söylerim,” dedi kısık ve boğuk bir sesle. ”Bırakmazsan, üçümüzü de öldürürsün ve belgeler de Polat’ın eline geçer.”

Meira, açıklamasını ciddiyetle dinlese de sonda kendini tutamayıp gülmeye başladı. Uygar’ın kendisinden nefret edemediğini, hâlâ şokta olduğunu, yalnızca arkadaşlarını kurtarmak için bilinçsizce çırpındığını ama bunun dışında, herhangi bir duygu geliştirebilecek kadar bile kendisine gelemediğini ve buna rağmen bu çaresiz çırpınışlarla

pazarlık yapmaya çalıştığını görünce Meira iyice keyiflendi.

Bu adamdan nefret ediyordu.

İçten içe belgelerin yerini söylemediği için seviniyor, ona yapacakları için yalnızca onu suçlayabileceğinin hevesiyle, sadece bir süre daha sırrını tutmasını diliyordu.

Hırsını çıkaracak birine ihtiyacı vardı ve kurban her zamanki gibi Uygar olacaktı.

Meira da ”madem günü kanla başlattık,” dedi, ”kanla bitirelim. Söylesene Karaşah, atlarla aran iyi midir?”

Akşama doğru soğuk bir zaman dilimi.

Arka bahçede, ahırda dizili üç erkek, birkaç koruma, bir at ve de Meira.

“Babamın sana bundan bahsettiğini hatırlıyorum,” diyordu Meira. “At binmeyi pek severim. Oyunlara, kendimce yenilikler katmak da keyif veriyor.”

Küçük köpek Lulu hemen Uygar’ın bacaklarına dolandı. Onu tanımıştı. Kuyruğunu sallamaya başladı.

”Kaç Küçük Tavşan,

masalını duymuş muydun? Duymadın elbette. Ben uydurdum. Bir oyuna ilham olmuş. Kurt, tavşan ve bir avcıyla oynanıyor oyun.”

”Meira… Yapma,” diye yalvardı Ozan. Uygar’ı, diğer ikisinden ayrı tutuyorlardı. Belli ki bu oyunu yalnızca Ozan ve Mert oynayacaktı.

Adamlardan biri, iki Doberman köpeğini içeriye soktuğunda, küçük köpek Lulu kuyruğunu kısarak zar zor ayakta duran Uygar’ın bacaklarının arasına sığındı.

Felaket,

yaklaşıyor.

”Demek bana köpek gibi zincir vuracaksınız öyle mi?” diye sordu Meira da eldivenlerinin kayışını bilekten bağlarken.

”Meira…”

Ozan onu ikna edebileceğini düşündü. ”Bilmiyorduk. Hiçbirimiz bilmiyorduk! Biz bu işlerde büyüdük! Hiçbir zaman seçim şansımız olmadı!”

”Kurt aç,” diye devam etti Meira da onu duymazdan gelerek. ”Avcı, aç kurt tarafından yenmek istemiyorsa kurt için tavşanları avlamak zorunda. Kurdun karnını doyurmak zorunda.”

”Meira…”

demeye çalıştı Uygar.

Meira atın üstüne çıktı ve ”16 buçuk dakika,” dedi. ”Sadece 16 buçuk dakika bana yakalanmayın ve sizi serbest bırakayım. Avans dahi vereceğim.”

Mert, sinir bozukluğuyla gülmeye başladı. ”Sen manyaksın kızım! Sen ruh hastası bir sadistsin!”

Meira’ya doğru tehditkâr bir imayla yürüdüğünde adamlar onu tuttu ve köpekler havladı.

”O belgeler nerede biliyor musun?” diye sordu Mert deli gibi görünürken. ”Nerede biliyor musun?” Arkasını döndü ve eğildi. “Götüme soktum! Gel de al! Ruh hastası kaltak seni, gel de çıkar götümden!”

Meira, atın üstünde son ayarları yaparken Uygar’a doğru baktı. ”Bir kadınla böyle mi konuşulur?” diye dalga geçti. ”Arkadaşın hiç aile terbiyesi görmemiş.”

”Kaçmıyorum hiçbir yere!” diye bağırdı Mert kollarını iki yana açarak fakat Ozan onun kadar gözünü karartmamıştı. Mert’i de tuttu ve geriye çekecek oldu.

Bu sırada bir diğer adam, av tüfeği getirdi Meira’ya.

Ozan tüfeği gördüğünde bilinçsizce geri çekilip, ”Meira-” diyecek oldu yeniden. Mert’i de çekiştirdi sertçe.

”Bırak!” dese de Mert, Meira’nın tüfeğin haznesini kontrol etmesi, o son hazırlığı, bunun çılgınca bir oyundan ziyade, vahşi bir av olduğunu gösteriyordu.

”Kaçalım Mert!” diye bağırdı Ozan da. Ormanı aşabilirlerse çitlerden atlayabileceklerini düşünüyordu. Buradan çıktıkları gibi de Polat’a haber edebilirlerdi. Belgeler onlardayken Meira Uygar’a bir şey de yapamazdı. Başka şansları yoktu.

Meira silahı hazırda tuttu, sol eliyle kayışları sıkıca kavradı ve saatine kısaca bir baktı.

”Ve…

Başladı!” dedi, karşısındaki ikiliye. ”Kaçın küçük tavşanlarım!”

Ozan, zorla çekiştirdi Mert’i ve ikisi de takılıp düşecek gibi oldu. Mert’in bakışları Uygar’daydı ama ona bu halde yardım edemeyeceğinin bilinciyle, bu deliliği kendi lehine çevirebileceği bir oyun oynamaya karar verdi.

Ve sonunda Ozan’a uyarak koşmaya başladı. Geniş çayırlıktan sık ormanlığa doğru var güçleriyle koşmalarını izliyordu Meira at üstünde. Köpekler de huzursuzlanarak kıpırdandı, havlayarak tavşanların peşinden gitmek istediler.

Meira onlara sert bir bakış atıp

”sitz!”

diyerek oturma komutunu verdi. İki kurt da hemen oturdu.

Uygar, hâlâ içerisinde olduğu transtan çıkamamış, zar zor birkaç adımda Meira’ya yaklaşmaya çalışmıştı.

Yaşlı gözleri Meira’daydı. Tükenmişti; göz altları tamamen çökmüş, onlarca kilo vermiş, feri kalmamıştı.

Sonunda dayanamadı, birkaç adım sonra birden dizleri üzerine düştü ve başını eğdi. ”

Meira…

Yalvarırım… Meira yalvarıyorum sana. İstediğini yaparım. Onları bırakırsan belgelerin yerini söylerim! Bana istediğini yap. İstediğin kadar eziyet et. Öldür! Ama onları bırak. Meira onları bırak!”

Meira dinliyor gibi görünmedi, Uygar ise gözyaşlarına boğuldu. Acı pürüzlü sesi yükseldi boğazından

”Meira!”

diye yalvarırken. ”Neden yapıyorsun bunu? Neden? Neden? Neden Meira? Neden? Neden Meira?”

Meira saatini kontrol etti. 30 saniye dolmuştu, dizginleri çekti ve Uygar’a kısa bir bakış atıp ata,

”deh!”

komutunu verdi. At, süratle tavşanların peşinden koşmaya başladı.

Uygar, ‘

‘Meira!”

diye bağırdı arkasından ve tökezleyerek peşinden koşmaya çalıştı.

”Meira!”

Gür sesi bütün arazi boyunca yankılandı, çoktan ormana girmiş olan Ozan ve Mert’in kulağına kadar gitti.

Mert, Ozan’ı yakaladı ve ”ayrılalım!” dedi. ”Uzaklaş benden! Yan yana durmayalım! Saçmalı tüfek, ikimize de isabet eder. Kör bir noktadan saldırmaya çalışacağım!”

Ozan, kafasında çalan siren seslerini bastırdı ve Mert’e uyarak ağaçların daha sık olduğu kısma girip patikadan ayrıldı.

Meira, at üstünde tüfekle avlanmayı uzun zamandır yapıyordu. Atla bütünleşmiş gibi, vücudunu öne eğmiş, tek eliyle kayışları kontrol ederken sağ eliyle tüfeği hazırda tutuyor, rüzgar gibi esip geçiyordu. Kan akıtmaya olan sadistik hazzı, av peşinde koşmanın yarattığı adrenalini ve böylesi mutlak bir gücü elinde barındırıyor olmanın egosuyla kendisini tamamlanmış hissetti.

Tek mutlak güç ona ait.

Tanrı kiminle konuşur,

diye soran kişi, artık ta kendisi.

İstediğini inançsızlıkla suçlayabilir, cezasını derhal kesebilir, küçük aklını yıkayarak istediği tanrıya yalvartabilir, bir kutuya kapatarak burada yeşeren tek çiçeğim sensin diyebilir, bir köpek gibi tasma takabilir ve otur dediğinde oturtup öl dediğinde öldürtebilir.

Meira neden her zaman tanrıdan nefret ettiğini biliyor.

Tanrıyı kıskandığı için.

Şimdi ondan nefret etmiyor ama. Belki dalları takip etseydi göklerde de ona boyun eğecekti ama yeraltında tanrı görüyor musunuz?

"Kökleri takip edersen?"

"Yeraltında tanrıyı taklit edersin."

Amcası, Meira'nın delirdiğini söylüyor. Güce olan takıntısı, onu delirtti diyor.

"Yalnızca en güçsüz insanlar güce takıntılı olur,"

diyor Benjamin de bir keresinde Meira'ya.

"Asıl korkak onlardır."

Meira, babasının kulaklarında çınlayan sözleriyle beraber çenesini kıracak kadar sıkıp sinirle cırladı ve dikkatini toplayarak atı ormana sürdü. Ağaçların arasında patikada bir yırtıcı gibi geziyor, avının izini sürüyordu.

Ama yalnızca tavşanlar değil, Meira da zihnine musallat olan rahatsız edici düşüncelerden, kendisini tanımayan babasının sözlerinden kaçmaya çalışıyordu.

"Güçsüz,"

olarak nasıl tanımlayabilir kendisini?

Babasını öldürmemiş olmayı diledi. Böylece onu bir kere daha vurabilirdi.

Kovalamaca, ormanın açıklığa çıkan küçük bir kısmında duraksadı. Öfkeden Meira'nın dikkati dağılmış, ne yöne gideceğini şaşırmıştı. At, kayışı çekmesiyle etrafında dönüyor, Meira da ormanlığı süzüyor ama nereye bakarsa

baksın, kulaklarını ne kadar sıkıca tıkarsa tıkasın, babasının sesini duyuyordu.

Ürkütücü bir kıkırdama yükseldi az sonra Meira'dan. "Ben mi güçsüzüm?" diye sorarken omuzları sarsıldı gülmekten ve sinirleri iyice bozuldu.

"Güce takıntılı bir zavallı…"

Sessizce yaklaşan bir beden, sinsi bir hareketle Meira'nın bu dikkat dağınıklığından ve içsel krizinden yararlanmak ister gibi elinde büyükçe bir sopayla çalılardan fırladı.

Fakat Meira, başından beri onu izliyormuş gibi bir hazırlıkla tüfeği kaldırdı ve bacağına doğru ateşledi.

Ozan, acı içerisinde yere yığılırken de Meira, huzursuzlanan atının yelesini tuttu ve okşadı.

"Şşş…

Geçti."

Bacaklarından vurulmuş, dizleri paramparça olmuş, kemikleri açığa çıkmıştı Ozan'ın. Kanlar içerisinde yerde yuvarlandı, bağıracak kadar bile şoktan çıkamadı.

Meira, yerdeki adamı izlerken tamamen şu andan kopmuş bir şekilde, "ben mi güçsüzüm?" diye kendi şeytanlarıyla savaşmaya, atını okşayarak devam etti. "Bileğimde zincirler varken bile hepinizi dize getirdim. Ben mi zavallıyım?"

Mert, silah patlama sesini duyduğu vakit kalbi tekledi ve

"Ozan?"

diye seslendi öteden. Ormanlığın bittiği taraftaki çitleri görebiliyordu olduğu yerden fakat geri döndü, çalı çırpıyı aşarak patlama sesine doğru koşmaya başladı.

Meira ise silahı indirdi ve köpeklere doğru bağırdı:

"Jungs! Kommt her!"

(Çocuklar! Buraya gelin!)

Komutlara uyan azgın köpekler yetişti az sonra, köpüklü ağızlarıyla yerde kıvranan tavşana baktılar.

”Fass!”

Saldır komutuyla beraber iki köpek de açlıktan çıkmış gibi yerde sürünen Ozan’a saldırdı ve saniyeler içerisinde onu paramparça etmeye başladı. Halihazırda dağılmış bacaklarına saldırarak çekiştirdiler, etini koparıp attılar ve canlı canlı onu parçaladılar.

”Ozan!”

Mert yetişti bu vahşete, gördüklerini sindirecek vakti bulamadan ve hiç düşünmeden sahneye atıldı birden.

Kendisini siper etmeye, köpekleri kovmaya ve Ozan’ı kurtarmaya çalıştı ama köpekler onu da ısırdı. Kollarına, göğsüne, omuzlarına, bacaklarına saldırıp çekiştirmeye çalıştı.

”Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Meira sinirle ona.

”Güçlü değilsin sen Meira.”

Babasının sesi bir daha akın etti zihnine.

”Güce takıntılı bir zavallısın.”

Meira sanki babası hemen arkasındaymış gibi dönüp,

”kes sesini!”

diye cırladı.

Kimseler yok.

İleriden Uygar, bütün gücüyle yetişmeye çalışıyor, nefes nefese düşe kalka geliyordu.

Meira yeniden Mert’e döndü. ”Ne yapıyorsun dedim sana?” diye bağırdı. ”Sen bana lazımsın! Bırak!”

Mert dinlemeyince köpeklere bırakma komutu verdi ve iki köpek de hırlayarak geri çekilip kanlar içerisindeki ikiliyi bıraktı.

”Yalnızca güçsüz insanlar güce takıntılı olur.”

”Herkesi ezdin diye güçlü olmazsın. Cesetlerin üstüne taht kurdun diye, galip çıktığını mı sanıyorsun?

”

Meira sabırla soludu ve pek sevdiği oyunun mahvolmasına sinirlendi. ”Gelin alın şunu!” diye bağırdı ötedekilere.

Adamlar peşlerinden geliyordu. Uygar birini yakalayıp silahını almak istediyse de nafile, adam onu ittirip yere sermiş ve tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırmıştı.

”Şunu Öykü’nün katili olarak Kamber’e verecektik zaten,” diye hatırlattı Meira. ”Kaçmaya çalışırken vurduğunuzu söylersiniz. Götürün gözümün önünden şunu.”

Birkaç adam, kanlar içerisinde hâlâ daha arkadaşını kurtarmaya çalışan Mert’i kollarından tuttu ve bağrış çağrış eşliğinde onu Ozan’dan uzaklaştırarak geri götürdü.

Ozan, ölümün kıyısında, yarı açık bilinciyle yerde uzanırken Meira geriye kalan diğer adamlara da Ozan’ı işaret etti.

”Yakın,” dediğinde, öteden Uygar dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Ağzını bile açamadı Uygar. Kulakları çınlıyor, kalbi artık atmıyor, üst bedeni çıplak olduğu ve soğuk, kamçılarını tenine acımadan geçirdiği halde hiçbir şey hissetmiyordu.

Başından beri kabus sanıyordu bütün bunları ama Meira ona, uyanıkken de kabus görebileceğini kanıtladı.

Uygar, ilk defa tam olarak o zaman uyandı.

Meira atla yanından geçerken ve ona üstten bir bakış atarken, ”birçok şeyi öğrendim ama yenilgi nedir hâlâ öğrenemedim Karaşah,” dediğini duydu kibirle.

Uğultular yükseliyor. Mert önden sürüklenirken ve yeni gelen adamlar parçalara ayrılmış yarı cesedin üstüne benzin dökerken, Meira bir savaştan daha galip çıkıyor.

Meira’ya neden

felaket

dendiğini, asıl şimdi anlıyor.

Ertesi sabaha kadar Meira, içsel bir krizin eşiğinde, yeterince delirmemiş gibi insanlığının sınırlarında aynı

sesleri tekrar tekrar dinliyordu.

İnsanlığına musallat olan vicdanı mı bu yoksa?

Kaldıysa geriye…

Babasının sesi, odasının duvarlarından sekerek zihnine geri dönüp duruyor.

Yaşarken bir kere bile ona

‘zavallı’

ve

‘güçsüz’

demese de şimdi tek söylediği bu.

”Sen tanrı kompleksi olan bir zavallısın,”

diyor tekrar tekrar. Tekrar tekrar.

Tekrar tekrar.

Bitmiyor, susmuyor.

Bir hışımla, güç sahibi olduğunu kendisine ve ölü babasına kanıtlama hırsıyla bodruma indi Meira.

Sabahın en erken saatleriydi; Ozan diri diri yakılalı ve Mert, işlemediği bir suç için kurban edilmek üzere sürüleli henüz 8 saat 43 dakika oluyordu.

Uygar ise izbe bodrum katında, kenara sinmiş, dış dünyayla alakasını kesmiş bir ölüden farksız görünüyordu.

Meira onun güçsüzlüğünü görünce kendi güçsüzlüğünü unuttu ve keyiflendi hemen.

”Yine baş başa kaldık Karaşah.”

Rugan ayakkabılarıyla pis zeminde tok sesler çıkartarak ona yaklaştı. Elinde bir mum tutuyordu, çakmakla ucunu tutuşturdu ve içeriyi loş bir ışıkla aydınlattı.

Uygar’ın karşısında durup dizlerini kırdı ve onun hizasına indi. Mumu kenara bırakarak Uygar’ın yüzüne yansıyan kızıllığı izledi.

”Nasıl?” diye sordu alayla. ”Kalbin pır pır atıyor mu beni görünce? Kağıt kalem getireyim mi hislerini yazman için?”

Uygar cevap vermedi.

“Günlüğünü okudum. Tarikat için bütün mal varlığını satan, ölümü bile göze alan onlarca geri zekalıyla büyüdüm ama senin gibisiyle hiç karşılaşmamıştım. Şimdi bile aşıksındır bana, kim bilir?”

Uygar, zorla başını kaldırıp Meira’ya bitik bir anlamla baktığında Meira gülümsedi.

”Bana öyle bakma. Seni kullanmama yine sen izin verdin.”

Kan çanağına dönmüş yorgun gözlerinde bir ateş var şimdi. Küçük ve zayıf alevleri ama bir hırs var orada sanki.

Meira, Uygar’ın bu bakışına karşın düşünceli göründü. ”Bir şeyler hep terstti sende,” dedi. “Karakterin bile yok. Bir davan, bir fikrin, bir idealin yok. Baban kalk deyince kalktın ve otur deyince de oturdun ama tek yaptığın buna isyan etmek oldu.”

Başını omzuna doğru yatırdı. ”Hayatın kendini kabul ettirmeye çalışmakla geçti. Önce annene, sonra da bana. Kendini sevdirebilmek için girmeyeceğin şekil yok.”

Uygar sessiz kaldığında da ”yeter artık bu kadar oyun,” dedi yüzünü buruşturarak. ”Sana katlanamıyorum daha fazla. Birbirimizden kurtulalım. Belgelerin nerede olduğunu söyle ve bitsin her şey.”

Uygar’ın başı önüne düştü onu dinlemeyecekmiş gibi. Meira bu harekete sinirlendi ve ”sıra annene mi gelsin istiyorsun?” diye sordu. ”Konuş Karaşah!”

Uygar hareketsiz ve sessiz kaldığı vakit Meira sabırla soludu. Bir zavallı olarak gördüğü aynaya bakarken, öfkelenmeden, ona karşı hırsla dolmadan edemedi.

Ve kendi kendine, sinir bozukluğuyla mırıldandı: ”Senden hep nefret ettim.”

”Bana benziyorsun diye mi?”

Beklenmedik bir karşılıktı, Meira duraksadı ve ”ne dedin sen?” diye sordu. Ne dediğini gayet de anladı. ”Ben mi sana benziyorum?”

Yavaş yavaş onu güzel, güçlü ve soylu bir tanrıça gibi gösteren

şaşalı

maskeleri düşmeye başladı.

”Ben sana benzemiyorum!”

diye soludu öfkeyle. ”Ben boyunduruğu reddettim! Kendimden üstün bir güç tanımadım! Kimsenin karşısında diz çökmedim!”

Uygar, başını bile kaldırmaya tenezzül etmeden, o yaralı ve derin sesiyle, ”kuklaydın sen de,” diye mırıldandı ağır ağır. Bunu

böyle

,

çok

bariz bir

gerçeği

ima eder gibi söyleyişi Meira’yı delirtecek gibi oldu.

”Babasının piyonuna bak! Fazla özgüvenli değil misin Karaşah?”

Uygar’ın yorgun ve çatlak sesi duyuldu yeniden: ”Seni güçlü ve bağımsız bir kadın sanıyordum,” dedi. “Güçsüz ve takıntılı bir kadınmışsın yalnızca.”

”Sen-”

”Nefretten başka bir şey görmüyorum sana bakınca. Kendi acizliğinin ve

hastalıklı

inançlarının

maşası olmuşsun.”

Meira sakinleşmeye çalışarak duraksadı ve küçümseyerek baktı ona. ”Ben sen değilim.”

Uygar sessizleşince de birden

”ben sen değilim!”

diye cırladı ve Uygar’ın saçlarına yapışarak kafasını kaldırttı.

Uygar’ın, bütün ruhu sömürülmüş gibi duran cansız bakışları Meira’yı buldu.

O aynadan nefret etti Meira. Onu parçalara ayırmak ve yansımasını yok etmek istedi.

Bakışları yere koyduğu ve hâlâ yanmakta olan muma kaydı. Mumu eline aldığı gibi de hastalıklı bir sırıtma yayıldı dudaklarına.

Uygar’ın saçlarını daha da çekerek başını iyice geriye doğru yatırdı ve parmaklarını çenesine kitledi.

Uygar’ın çenesine yaptığı baskıyla ağzını açmaya zorlamış ve mumun haznesinde biriken bütün sıvıyı boğazından aşağılara dökerek dokunduğu her yeri yakıp geçmesine sebep olmuştu.

Uygar ona direnmese de bedeni bu ani yanmayla kasıldı ve Meira’nın onu ittirmesiyle beraber yere düştü.

”Nefret ediyorum senden,” dedi yerdeki adama bakarken.

Uygar, bilinci yarı kapalı bir şekilde acı çekerken, Meira’nın onu ilk defa öptüğü gece geldi gözünün önüne.

”Sana aşığım ben Meira,”

deyişi kulaklarında çınladı.

Sonra da Meira’nın, ”nefret ediyorum ben senden!” diye hırsla bağırması ve Uygar’ın toparlanmasına müsaade etmeden kucağına oturması…

”İğrençsin!”

diye tekrarlarken, Uygar’ın göğsüne vuruyor, tokat atıyor, bütün sinirini ondan çıkarıyordu.

”İğrenç birisin! Neden babanı yok etmedin? Neden o kaltak anneni öldürmedin de başka bir hayat yaşamasına izin verdin? Neden! Neden! Gücün olduğu halde kukla oldun millete! Kabullendin her şeyi! İğrenç! İğrençsin sen! Kanın bozuk olmasa da aklın bozuk! Eksiksin!

İğrençsin… İğrenç…”

Gözleri dolmuş, belki ilk defa gerçek maskesi düşmüştü ama Uygar hareket etmiyordu. Gözleri yarı açık kalmış bir şekilde tavana doğru boşluğa bakıyor, tepki vermiyor, veremiyordu.

Meira ise güçsüz yumruklarını Uygar’ın göğsüne indirdikten sonra öyle kaldı, başı öne düşmüş, saçları yüzünü kapatmıştı. Aldığı derin nefeslerle omuzları inip kalkıyor, baştan sonra sinir kriziyle titriyordu.

Sonunda, dişlerinin arasından ”belgeleri ver bana,” dedi, sakin olmaya çalışarak. ”Kimsenin kuklası olmayacağım. Belgeleri ver. Belgeleri…

VER!”

Çığlık attı sinirle ve çoktan ruhu bedenini terk etmiş gibi sırt üstü uzanmakta olan adama baktı. Hiçbir tepki yok.

Bir hışımla ayağa kalktı. ”Sana 2 yıl dayandım ama bir dakika daha dayanamayacağım!”

Ve arkasını dönüp gitti. Sakinleştiği bir saatte amcasını aramış, ”belgeleri vermeyecek,” demişti. ”Daha fazla bu adama dayanamıyorum. Gel ve al şunu. Sen söylet ne söyleteceksen. Almanya’ya geri dönmek istiyorum.”

O kadar kolay değil. Genneral Lennart, Meira’nın yıllardır casusluk yaptığını İsrail’deki aileye söyleyecek olsa, Meira’nın bütün gücünü elinden alırlar, dahası - Meira Benjamin’in verasetini bilmediğinden- onu öldürürlerdi.

Meira’nın sessizce hepsinden kurtulması ve bu oyunu, tıpkı bir satranç tahtasının başındaymış gibi dikkatli oynaması gerekirdi.

Aynı akşam bahçede bir araba durdu.

İçinden Kamber indi ve kırarcasına vurdu kapıya. Meira elbette onun, Öykü'nün öldüğünü öğrendiğini düşündü ve bacakları arasına dolanan küçük köpeği "çekil şuradan," diye kovarken, kapıyı açtı.

Kamber, rüzgar gibi esti içeriye, Meira'yı da arkada bırakarak salona gitti. Meira ilgili ve tedirgin göründü, peşinden meraklı bir ifadeyle ilerledi ve sinirden titreyen adamın karşısına geçti.

"O adam," dedi, kendine hakim olmakta zorlanırken, "Uygar dedikleri herif, babama saldırıp kalp krizi geçirmesine sebep olan gizli sevgilinden bahsediyorum. Bunca zamandır onu sen mi saklıyordun?"

Öykü'nün öldüğünden haberi yok mu yani,

diye geçirdi Meira içinden. Adamlar, Mert'e suç atıp öldürecek ve Kamber'e haber verecekti ama Kamber bunları bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Mert... Neredeydi o halde? Adamlar neden haber vermemişti?

Meira içinden küfürler savurarak fakat tedirgin görünerek baktı Kamber'e.

"Kamber-"

Sert bir tokadın yüzüne inmesi ve bir anda kendisini yerde bulması bir oldu.

"Kes sesini!" diye bağırdı Kamber birden. Olan biteni gören küçük köpek de hırlayarak Kamber'e doğru atıldı ama Kamber, masadan aldığı küllüğü ona fırlatınca kuyruğunu kısarak uzaklaştı.

Meira yerden ona baktı gözyaşları içinde. "Ben bir şey yapmadım-"

"O adamı sen taktın babamın peşine!" diye gürledi birden. "Ben bilmiyor muyum senin nasıl bir şeytan olduğunu sanki?"

Meira, patlayan dudağını tutarken Kamber önünde eğildi ve parmaklarını Meira'nın saçlarının arasına geçirdi.

”Tek lafımla,” dedi hırs içinde, ”sana neler yaparım biliyorsun değil mi? Seni o yamyamların pençeleri arasına atarım Meira! Sakın bir daha ne beni ne de ailemden herhangi birini kullanabileceğini düşünme!”

Meira içinden,

kardeşinin yakılmış bedenine söyle bir de sen onu,

diye geçirirken, dışından timsah gözyaşları dökmeye devam ediyordu. Khalil’in ittifakına ihtiyacı olmasaydı Kamber’e de tahammül etmezdi ama şimdi, uslu bir kız gibi orada Kamber’in kendisi üzerinde gücü olduğunu sanmasına izin verdi.

Şimdilik, çok kısa bir süreliğine… Sadece ben onlardan istediğimi alana kadar.

Onları da iliklerine değin sömürüp tüketene kadar.

”Şimdi, söyle bana,” dedi, daha sakinleşince. ”O adamı nerede tutuyorsun? İsrail’den getirttiğini biliyorum Meira.”

Meira cevap vermeyince Kamber başını salladı. ”Bodrumda değil mi?” dese de bir soru değildi bu. Yaka paça Meira’yı kaldırdı ve peşinden bodruma kadar sürükledi.

Bodrumun girişinde bir kapı vardı, Kamber Meira’yı kapıya doğru savurdu.

”Seni bu kadar rahat bırakmak benim hatamdı ama hepsini telafi edeceğim,” dedi sabırla. ”Aç bakalım şimdi kapıyı.”

Anahtar Meira’da.

İstemeye istemeye kapıyı açtı o da. İçerisi oldukça karanlıktı fakat Kamber, ”gir,” diyor ona. ”Neyi bekliyorsun?”

İçeriye geçtiklerinde Uygar’ın, cansız bir cesetten farksız o adamın, duvar kenarına sırtını dayayarak oturduğunu gördü.

Kamber, Uygar'ın bu haline bakarken yüzünü buruşturdu ve Meira'ya, "çöz zincirleri," dedi.

Meira ise rolüne çoktan bürünmüş, timsah gözyaşları dökmeye başlamıştı.

"Böyle olması gerekiyordu Kamber," diye mırıldandı. "Başka çaresi yoktu. Özür dilerim, gerçekten başka yolu yoktu, beni affedemez misin?"

Kamber ise yalnızca Uygar'a bakıyordu. "Uygar," dedi, bir zamanlar sevdiği kızın aynı kaderi yaşattığı adama bakarken. "Bu herifi seviyor musun?"

Meira hemen "hayır," diye itiraz etti. "Ben sana ihanet etmedim Kamber, onunla aramda hiçbir şey yaşanmadı! Yalnızca onunla görüşüyorduk. Bana aşık olduğunu bile bilmiyordum! Ailemi öldüreceğini nereden bilebilirdim? Seninle nişanlı olduğumu öğrendiği için çıldırdı, ailemi katletti… Ben gerçekten böyle olmasını istemedim Kamber!"

Kamber'in inanmaya başladığını düşünerek hiddetle devam etti rolüne: "Ne yapacağımı bilemedim, akrabalarımın öğrenmesinden korktum, herkesten korktum, suç bana kalacaktı!"

Uygar, bunları duysa da hiçbir tepki vermedi, itiraz etmedi ama Kamber yine de Meira'ya bakarken, "kimden aldın bu yalan söyleme huyunu Meira?" diye sordu ve eğilip Uygar'ın bileklerine dolanmış zinciri aldı, çıkarıp attı.

Şimdi şartları eşitlediklerine inanıyordu, Uygar'ın önünde dizlerini kırıp eğildi ve "demek babama kalp krizi geçiren herif sensin," diye sordu.

Uygar, ağır bir hareketle başını kaldırdığında ve o kanlı gözleriyle karşısındaki adama baktığında Kamber onun saldıracağını sanmış, birden dengesini şaşıp geriye düşmüştü korkuyla ama Uygar kıpırdamadı bile.

İnsanı ürküten bir hissizlikle, tehlikeli bir yabanilikle baktı ona.

Kamber ise toparlandı, Uygar'a sinirlenip bakmaktan kaçındı ve adamlarına gelip onu almalarını söyledi.

Meira onun peşinden gidiyor, ”ne yapıyorsun?” diye soruyordu. ”Kamber ona ne yapacaksın? Nereye götürüyorsun?”

”Babama yaptığı şeyden sonra onu bırakır mıyım sence?”

”Yine de-”

”Sana fikrini soran yok. Öykü Almanya’ya gitmiş, sen de peşinden gideceksin. Bundan sonra yalnız kalmayacaksın zaten,” diyerek komutlar veriyor, Meira’yı kontrol edebileceğini düşünüyordu. ”Eşyalarını almana gerek yok. Sonra getirtirim. Arabaya bin.”

Meira o noktada daha fazla itiraz etmedi. Almanya’ya dönecekti zaten, Uygar’a da artık ne olacaksa olabilirdi. Belgeler için de amcası gelecek ve bir köpek gibi koklaya koklaya bulmaya çalışacaktı. Belki ondan Polat’ı öldürmesini isterdi. Polat olmazsa sorun da olmazdı.

Meira arabaya bindi. Uygar’ı ise başka bir arabaya bindirdiler.

Soğuk bir akşamüzeriydi.

3 araç, engebeli arazilerde toprak yolu takip ederek gittikçe daha da hiçliğe yakınlaşmışlardı. Meira nereye gittiklerini bile sormadı, bunun nasıl biteceğini biliyordu.

O bitiş noktası ise, kimsesiz bir ormanlıktı.

Araba durduğunda ve Kamber, diğer adamlarla beraber indiğinde, ”arabada bekle,” dedi Meira’ya.

Bir diğer arabadan da Uygar’ı indirmişler, artık yürüyemediği için onu sürükleyerek ormanın içine doğru çekiştirmeye başlamışlardı. Meira onları arabadan izledi bir süre.

Ormanın içerisine girip kayboldukları vakit de önce bir süre bekledi fakat az sonra dayanamadı ve arabadan çıktı.

Peşlerinden iyice kararmaya başlayan ormana girdi. Onları bulamayacak gibi oldu başta fakat birinin fener doğrulttuğunu gördü ve 6 kadar adamın toplandığı küçük açıklığa gitti.

İki kişi toprağı kazıyordu.

Diğerleri ise Uygar tamamen yitik bir halde olsa da sanki her an saldırabilecekmiş gibi tetikte onu gözlüyordu.

Kamber Meira'yı görünce, "arabada kal dedim sana," diye uyardı fakat ısrar da etmedi.

Toprağın üstünde oturuyordu Uygar şimdi. O zamana kadar hiç başını kaldırıp da diğerlerine bakmamıştı ama Meira'ya baktı. Meira da ona baktı.

Ne var o gözlerde şimdi?

Uygar'ınkilerde yani. Ne dönüyor orada?

Acı,

şüphesiz. Ama bir şey daha var. Cılız bir ışık kaynağı.

Titreyerek yanmaya çalışan bir mum gibi.

Mum ışığı.

Orada, sanki içindeki ışığı, yani Meira'yı temsil eder gibi yanıyor.

Sadece birkaç ay öncesine kadar o ışık, bütün bir dünyayı aydınlatacak kuvvetteydi belki lakin şimdi cılız bir kıvılcım yalnızca.

Ama yanıyor hâlâ.

Varlığıyla üşüten buz gibi bir mum olsa da, yanıyor orada. Umuda benziyor çaresiz çırpınışı. Umut gibi hâlâ inanışı.

Mezar kazmaları bitiyor, iki adam da Uygar'ı tutup ayağa kaldırıyor ve mezarın başına götürüyor onu.

Kamber'in elinde ise bir silah.

Hem babasının hem de Benjamin ve Ahuva'nın intikamını almak isteyerek namluyu Uygar'a doğrultuyor.

Uygar ona bakmıyor bile. Ölecek olmak umurunda değil, o bir tek Meira'ya bakıyor. Mum ışığı titreşerek de olsa yanıyor içinde.

Bir zamanlar hayaline bile aşık olduğu kadının sahteden de olsa yeşerttiği o içi tamamen karanlığa gömülmeden

saniyeler öncesi.

Ama Kamber yapamıyor, silah elinde olsa da o tetiği çekecek yürek yok onda. Ne bir insanın canını almış önceden ne de alabilir. Titreyerek, terler içerisinde birden kolunu indiriyor ve nefes nefese kalıyor.

Onun yerine Meira alıyor tabancayı elinden ve namluyu tekrardan Uygar'a kaldırıyor.

Bu sefer silahı saran parmaklar titremiyor ama.

Hedefi süzen gözler tereddüt etmiyor.

Mum yanıyor yine de. Uygar'ın içindeki ışık, hâlâ nefes alıyor.

Meira nefes alıyor.

Ama Meira, namluyu daha da aşağılara indiriyor ve Uygar'ın göğsünü hedef alıyor. Hemen ölmesin diye.

Ve tetiği çekiyor.

Kurşun, Uygar'ın göğsüne saplanıyor.

Uygar'ın bedeni, sendeleyerek geriye giderken, mezara doğru düşmeden önce kolları kalkıyor ve bilinçsizce Meira'ya doğru uzanıyor ama bitiyor.

Uygar, mezarına düşüyor.

Kamber olan biteni izlemeye bile dayanamadığından geriye çekilmişti ama Meira ona tabancayı geri uzattığında aldı.

İki adam da toprak atarak Uygar'ı diri diri gömmeye başladıklarında, Meira son bir defa daha baktı mezara. Toprak, yavaş yavaş örtmeye başladı her türlü eziyete göğüs germiş bedeni.

Meira arkasını dönüp giderken Uygar görüşünü kapatan toprağın ardından usulca yumdu gözlerini.

Ve mum söndü.

Güneş bir daha doğmayacak.

□

Beğenmeyi unutmayın :)

Instagram: kedilimediyy

Bir sonraki

bölümde

Uygar'dan

görüşmek

üzere

○●

34. Ölümle Dans

○

●

Beğenmeyi ve yorumlarla destek vermeyi unutmayın lütfen

Bölüm Otuz Dört

”Ölümle Dans.”

Daylight - David Kusher

Power- Isak Danielson

Senin gönlün daima meshur ve musahhardır,

Mâzursun.

Sen gamın ne olduğunu hiç bilmedin,

Mâzursun.

Ben sensiz bin gece kan yuttum

Sen bir gece sensiz kalmadın,

Mâzursun.

Ahmed Gazali

Uygar Karaşah’ın Günlüğü

ℒ

27 Mart 2013

Günlüğe başladığım tarih.

Ait olduğun yerin yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum Meira.

Sana ne denli bulaşmak istediğimi, senin benim kanıma karıştığın gibi benim de senin kanına karışmayı arzuladığımı tahmin dahi edemezsin Meira ama sen daha bana ne yaptığından bihabersin tabii.

Bu çok tehlikeli. Yaptığın şey, ne yaptığının farkında olmadığın o şey ikimiz için de çok tehlikeli. Benim yaşamam bile doğru değil, sana bulaşmam ise tamamen felaket!

Bu yüzden bir şeyler çok yanlış, yine de hiçbir yanlış bu denli doğru ve güzel hissettirmemişti.

Hissetmek benim lügatımda yeni bir kelime Meira ve ben ilk defa içimde bir şeylerin varlığını, yaşadığını, nefes aldığını hissediyorum.

Oysa ne yaptın ki?

Var olman yetti sanırım.

Benim dünyamdakiler beni ölü isterdi Meira.

Senin benim yaşamamı istemen yetti sanırım.

-Ekleme-

Ama böyle olmamalı. Bu günlüğü gerekenden daha geç yazmaya başladım. Onu, varlığımın merkezine koyacağımı bilseydim, onu gördüğüm ilk anda yazmaya başlardım ama ben, onun geçici biri olduğunu düşünme gafletinde bulundum.

Benim hikayemin de başrolü oldu o şimdi. Bu günlük bana ait değil, ona ait olacak. Bu yüzden, önce onu tanıtmak gerek. Ben önemsiz bir figüranım yalnızca.

Meira.

Ona dair bildiklerim sınırlı.

Onun insanı hem huzursuz eden hem de kendisine bağlayan bir yanı var. Biri konuşurken o kadar dikkatle dinliyor, o yeşil bakışlarını öyle bir ilgiyle dikiyor ki, karşısındaki kişi kendisini çırılçıplak hissetmeden edemiyor. Sanki, aklına girmeye, orada neler olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Öyle cesur ve cüretkâr; asla

bakışlarını kaçırmaz, asla utanmaz. Herkesi tedirgin ettiği gibi hayranlık da uyandırır. Ağırbaşlı ama çocuksu bir yanı da var.

O masumiyetin ve asaletin vücut bulmuş hali gibi; ak kadar temiz ama kırmızı kadar da yırtıcı.

Onu ilk olarak, kendimi öldüreceğim gece tanıdım.

Tanımak doğru bir kelime değil.

Onu dinledim.

Onda çocukluğumu dinledim. Kendimi öldürmeden gece, üniversitelinin birinin ısrarı üzerine bana verdiği afişteki gösteriye gittim.

Csárdás,

çalacaklardı. Küçükken pek kereler annemden dinlediğim parça. Annem de bir kemancıydı, babam parmaklarını kırana kadar.

Ölmeden önce çocukluğumu dinlemek istedim. Bir tür vedaydı benim için ama Sarışın'ı keman çalarken izlemek içimi tarifsiz bir coşkuyla doldurmuş, beni büsbütün şaşkına çevirmişti. Neydi bu hislerin tanımı? Neden böylesi bir heyecanla dolup taşıyordum? O yeşil gözlerde miydi yoksa bu çekimin cevabı?

Ve bana gülümsedi. O yabancı kıza o kadar dalıp gitmiştim ki onunla beraber benim de gülümsediğimi geç fark ettim.

Veda için gitsem de oraya, bir sonraki konserini izleyeceğimden emindim artık. Ölüm kaçınılmazsa, tıpkı idamından önce sevdiği yemeği söyleyen tutuklular gibi, ben de birkaç parça dinleyebilir, ruhumu okşayabilirdim.

Onun, sürekli bir bağımlılık olacağını bilemedim.

Aylar boyunca hiçbir provasını kaçırmadan hepsini izledim. Terapi gibiydi benim için. Kaotik zihnimden ve gittikçe çürüyen benliğimden ayrılıp, kendimi kapının ardında bırakarak Meira'nın ışığıyla aydınlandığım, kısa süreliğine de olsa huzuru bulduğum arınma seanslarıydı benim için.

Bir tek orada dinlenebiliyordum, kafamdakiler bir tek o çalınca susuyordu. Kaçıştı Meira benim için. Kendimden kaçmanın bir yoluydu. Tatlı bir yalan. Tatlı bir zehir.

Meira, ilkbahar gibi bir hissiyat veriyor bana. Yeni açan çiçekler, cıvıl cıvıl bir bahar, etrafı saran mis gibi kokular…

Ne diyorum ben? Beni nasıl çiçek böcek sevdirecek bir adama dönüştürdün Meira sen?

Beni değiştirdiği kesin. 6 ay boyunca onu uzaktan izledim. Hayatımın en güzel 6 ayıydı, oysa bir şey yaşanıyor değildi. Sadece Meira'yı izliyor, onunla artık göz göze bile gelmiyordum. Sadece birkaç saniyeliğine karanlıktan çıkıyor, Meira'nın çaldığı ilahiyle kutsanıyor ve her şey bittiğinde kendi bataklığıma, izbe çöplüğüme geri dönüyor, bir sonraki sefer için gecelerimi gündüzlerime katarak zavallı bir bağımlı gibi bekliyordum.

Hadi güneş doğ, sonra yeniden bat ve Meira'nın provası başlasın,

hayatımda bildiğim ve ettiğim tek duaydı.

Fakat bu tatlı kaçış, Polat'ın beni her şeyin başına geçirmesiyle bitti. Ben hayatım boyunca annem için yaşadım, okudum ve babam için çalıştım. Hiç Uygar olmadım, hep Karaşah oldum. Polat'ın iş ortağı ve Neşe'nin istemediği oğluydum. Neşe'nin yanında istenmedim, Polat'ın yanında ise sadece bir maşaydım. Sonuçta, anneme babam gibi kötü bir adam olmayacağımı, okuyup bu pis işlerden çıkacağımı göstermek için hukuk okumuştum değil mi? Şimdi ise babamın avukatıydım.

Polat'ın beni yanında tutmak için çeşitli yöntemleri var. Tehdit, bunlardan biri. Annemi bana karşı kullanmaya bayılır. Ve elbette, artık benim için kardeş gibi olmuş Mert ve Ozan'ı da.

Ona karşı çıkmak kolay değil. Ne kadar güçlü olursan ol, anne babana nasıl karşı durabilirsin? Çocukluğun var orada. Bütün iyi kötü anıların. Bütün bağların.

Bütün dünyayı karşıma alabilirim belki ama anne ve babamın karşısında hâlâ tökezlerim. Onlar benim en büyük zaafım ve en derin yaram. Onları hiçbir zaman affetmeyecek olsam da ben de hiçbir zaman iyileşemeyeceğim bu yaramdan.

Gittikçe her şeyin daha da kötü gideceğine olan inancım arşa çıktı. Halihazırda kendimi, oturduğum yerde eriyormuş gibi hissettiğim bu kötü dönemin üstüne artık kesin şartta emindim ki kendimi öldürmeliydim. Kafamdakileri kendimle beraber bitirmeliydim.

Bu yüzden son defa Sarışın'a veda etmek üzere provasına gittim. Her zamanki gibi sessizce onu izleyecek ve dönüp gidecek, bir daha da geri gelmeyecektim.

"11273 demek,"

bana ilk sözü oldu.

Kadere inanan bir adam değilim ama tesadüf de diyemedim; evrenin trajikomik bir oyunu olabilirdi anca. Meira yanıma gelmiş, beni bir kere daha ölümden kurtarmıştı.

Meira.

Benim yeni felaketim.

Haberim bile olmadan iliklerime kadar işlemişsin Meira. Sanki seni yüzyıllardır tanıyor gibiyim. Bütün vücudum aşina sana. Aklım fikrim, senden öyle haberdar ki neredeyse hasretini bile çekiyorlar.

Meira işte, neresini tanımadın, bir önceki hayatının yarısı!

diye bana kızıyorlar.

O gece yaşamamı istedi benden,

yaşamamın amacı.

27 Mart, günlüğün devamı:

İki yabancı gibiyiz biz henüz. Benim için yaratıldığın halde iki yabancı gibi karşı karşıya durmak ne kadar canımı sıkıyor biliyor musun Meira?

Neden yanımda durmuyor da hep karşımda duruyorsun?

Biliyorum. Birbirimize ait değiliz, farklı hayatların, arka planların, renklerin insanlarıyız. Belki de birbirimiz için tehlikeliyiz, uzak durmalıyız.

Sana kendimi bulaştırma kötülüğünü yapamayacağımı söylemiştim, oysa ben sana çoktan bulaştım bile. Çoktan her yerdesin, her fikrimde, her hayalimdesin.

Yine de bu halimle sana layık olamam.

Sana bu kötülüğü yapamam. Seni, içimde solacağını bile bile bu çarpık, karanlık hayatıma alamam.

Ama söz veriyorum sana. Seni yanıma alabilmek için her şeyi yapacağım. Senin için yaşanılabilir bir yere çevireceğim bu çöplüğü.

Değişeceğim Meira. Senin için değişeceğim.

29 Mart

Eskiden biri bana âşık olacaksın ve yaşadığın hiçbir şeyi, hiçbir duyguyu, düşünceyi unutmamak ve sonradan tekrar tekrar dönüp bakmak için günlük tutacaksın dese,

hassiktir oradan,

derdim. Ben ve günlük yazmak mı? Ben ve âşık olmak mı? Her kimsen beni, Uygar'ı tanımıyorsundur böyle konuşuyorsan, derdim fakat anlaşılan o ki asıl kendimi tanımayan benmişim.

Belki de diplerde oluşumun da bir etkisi vardı; o nazik, çekingen bakışlara kilitlenip kaldım. Belki kimse bana böyle bakmadığındandır. O uysal bakışlar, içimi görür gibi, beni duyar gibi; fazla nazik, fazla sıcak, o küçük gülümseme… Sadece nazik davranıyordur, elbette, fakat benim dünyamdaki insanlardan çok farklıydı.

Aşk mı bu? Bilmiyorum ama hayatımda kalbimin hiç bu denli hızlı çarpmadığını biliyorum.

Her ne yapıyorsa bana, sıra dışı bir şeyler olmalı; nasıl bir iksir içirdiyse bana, çok tatlı bir zehir olmalı çünkü onu unutamıyorum. Unutmak da istemiyorum, ilk defa

hissettiğim bu hislere tutunmak istiyorum, heyecanlanmak istiyorum. Taştan kalbimin çatlamaya başladığını duyuyorum sanki, o çatırtı sesleri hâlâ bir şeylerin altta hayatta olduğunu düşündürüyor bana.

Biliyorum, buna hakkım yok, biliyorum, onu gibi bir kıza layık olamam ama bir kere… sadece bir kere kalbimi tekleten hissin peşinden koşamaz mıyım?

6 Nisan

Yazmazsam çıldırırım. Meira'nın provalarına gitmeye devam ettiğimi söylemek istedim sadece. Orada dikiliyor ve heyecanla bekliyorum.

Hadi, tekrar bak bana, fark et beni, yine ilk günkü gibi gülümse bana, belki beni de gülümset peşinden.

Ama Meira pek oralı görünmüyor. Anlıyorum, tabii ki de performansına odaklanmak zorunda. Benim gibi kafadan kontak olmadığı için birilerine gülümsemeyi bu denli takmıyor. Hiç sorun değil. Gözleri bana değmese bile yeterince odayı aydınlatıyor zaten. Bunun için bile minnettar olmalıyım.

Bu arada, içkiyi bırakacağım. Meira böyle şeylerden pek hazzetmez. İçen adam pis kokar, ne içerse içsin. Böyle bir ayyaşı hak etmiyor Meira.

9 Nisan

Bugün günlerden pazartesi ve böyle işin ben ta anasını… Günlük, bak, 23 yaşındayım ve alkol bağımlısı olduğumu yeni öğrendim. Nasıl önceden anlamadın ayağı çekme sakın bana, her gün içince o kadar da bağımlısı gibi gelmiyorsun. İstediğimde bırakabilirim sanıyordum, o iş öyle olmuyormuş. 3 gün içmeden durdum ve bütün gün çamaşır makinesi gibi titredim. Arayı kapatmak, kendimi oyalamak için de sigara içip durdum. Kısacası 3 günde içeceğim alkolün hırsını üst üste bitirdiğim sigara paketleriyle çıkardım ve sonuçta daha da zararlı oldum.

Meira kesinlikle ne sigaradan ne de alkolden hoşlanacak tarzda biri. Çok sağlıklı görünüyor. Ben geçen aynada kendime baktım ve korktum. Kendimi yolda görseydim

cüzdanımı kontrol ederdim. Çökük göz altları, dağınık saçlar, kirli sakal… Böyle biri nasıl Meira gibi birine layık olabilir? Onun kıyafetleri daima özenle seçilmiş gibi; sade ve renkleri birbirine uyuyor, saçları ise daima salıktır. Bazen önden iki küçük örgü bırakır, bazen de o örgüleri arkadan birleştirip bir taç gibi dolar. Her türlü tatlıdır aslında, neden böyle detaylara takıldığımı bilmiyorum. Onun hakkında pek bir şey bilmediğim için onu övmeye, arşa çıkarmaya yer arıyorum kısacası.

12 Nisan

Bir süre daha denedim alkolü ve sigarayı azaltmayı, uykuma dikkat ettim, sabah ezanı okunurken girmedim en azından eve ve kısmen de olsa zararlı alışkanlıklarımı azaltabildim. Zordu benim için, yalan yok fakat beklediğimden de iyi bir performanstı. 23 yıldır tanıyorum Uygar'ı ve hiç bu kadar kararlı olduğunu, bir amaca sıkı sıkı tutunduğunu görmemiştim. Demek ki gerçekten de kendime güvenebilir, kızı bana emanet edebilirdim. Harbiden seviyordum işte ulan! Daha ne olsun! Ben, Uygar, medeniyetsiz dağ ayısı, gelmişim burada hayatımı düzene oturtmaya çalışıyorum! Bu belki başkaları için çok normal, olağan bir durum ama benim için fazla olağanüstüydü, bir şeyleri gerçekten de değiştirebileceğime inanıyordum.

Sırada Meira'yı kapmak var!

14 Nisan

Sevgili günlük -hatta sana günlük deyip durmayalım da bir isim verelim. Tarkan nasıl? Annem pek sever, çocukluğum Türk pop şarkılarıyla geçti. Adın Tarkan olsun o halde.

Evet, bütün planlarımı iptal ediyor, sadece onu izlemeye gidiyorum. Bu kulağa biraz sapıkça geliyor olabilir ama sen benim içimi biliyorsun Tarkan, değil mi?

Sırf onu biraz daha fazla görebilmek için bütün işlerimi erteledim. Şimdi bana hiç öyle yargılayıcı bakma Tarkan. Bir gün âşık olursan sen de beni iyi anlarsın. O zaman da ben gülerim sana. Ne oldu ibne, onu birkaç dakika

fazladan görebilmek için bütün programını yeniden mi ayarladın, diye dalga geçerim seninle, iyi mi? Söylemiştim, ben amaçsız biriyim, içmekten ve aylak aylak gezmekten, kendimi bulamadığım için gecelerde kaybolmaktan başka bir halttan anlamam.

Ama Meira beni o karanlıktan çekip çıkardı, üzerime çullanan gölgeleri güneş gibi dağıttı. Beni kurtardı Tarkan, yemin ediyorum, o alelacele hoşlandığım bir kız değil, hayatımı kurtarmış biri.

Beni karanlıktan çıkardı ve ben bir daha o çukura dönmek istemiyorum.

15 Nisan

Birilerinin Meira'ya bu kadar güzel bakmamasını söylemesi gerekiyor. Bunu yapabilir misin Tarkan? Bu kız beni bitirecek yoksa.

15 Nisan güncelleme:

Mert ibnesi günlüğümü okumaya çalışıyor. Tehlikedeyiz Tarkan. Vaziyet al. Buraları okursa ölene kadar benimle dalga geçer. Şimdiden, Meira'ya aşk şiirleri yazdığımı söyleyerek benimle kafa buluyor. Ne şiiri? Saçmalık. Şair miyim ben? Tabii ki de yazmadım.

Tamam. Yazamadım, daha doğrusu. Denedim ama pek beceremem böyle şeyleri. Yine de fena olmayan bir cümle yazdım. Buradan devam edebilirim belki:

Benim içimde ben de dahil her şey yanıp kül olurken,

Orada bir tek sen yaşadın.

Ne düşünüyorsun? Potansiyeli var gibi.

(Hem, redif falan diyorlar Tarkan ne iş? Şiir yazmanın kuralı mı olurmuş? Sen nasıl okumuş adamsın ayağı çekme bana şimdi, sayısalcıyım ben. Cümlede yüklemi bulamam ama ikinci derece fonksiyonları koklayarak çözebilirim.)

Neyse. Kısacası kesinlikle kimsenin bu günlüğü okumaması gerekiyor. Anlaşıldı mı?

16 Nisan

Tarkan, bak oğlum ben sanattan falan anlamam. Düz insanımdır. Bir çiçeğe bakınca çiçek görürüm, gökyüzüne bakınca gökyüzü görürüm, anlam yüklemem, istesem de yükleyemem, kafam basmaz öyle romantik şeylere.

Ama Meira'nın keman çalması beni bambaşka diyarlara bambaşka bir kişilikte götürüyor sanki.

Provalarında daha birçok kereler Csárdás'ı çaldı. Sanki bilerek yapıyor, beni mahvetmek için bilerek içime işliyor. Yok böyle bir şey!

Sahnede onu tek başına görünce, o beyaz elbisesi içinde, zarif hareketlerle inip kalkan ellerini izleyince,

keşke keman olsam da beni de öyle çalsa, derbeder etse,

diye geçirip durdum içimden.

Hele ki çaldığı parça, önce çok hüzünlü başlıyor, nasıl hüzünlü ama, Meira'nın güzelliğiyle de birleşince ağlayacak gibi yapıyor adamı. Sonra birden hareketleniyor, hem de ne hareket ama! Birden yaramazlaşıyor, sanki küçük bir kız çocuğu etrafta koşuşturarak karmaşa yaratıyor, ahaliyi kızdırıyor, anası kafasına terlik fırlatıyor. Anlatabildim mi? Hareketli, karmaşık ama coşkulu; güzel, komik ve huzur verici. Meira gibi. Baştaki hüzün bana ait, ona olan çaresiz, zavallı aşkıma ait, derbeder halime ait. Meira'ya âşık olmanın ne kadar zor olduğunu anlatıyor,

ah zavallı Uygar,

diyor sanki,

fena abayı yakmışsın sen bu kıza, zavallı aptal aşık seni.

Kısacası, sanatta anlayan bir adam olmaya karar verdim Tarkan. O çok okuyor, çok dinliyor, bazen yazıyor -ne yazdığını bilmesem de ve çokça çalıyor.

Duygularını konuşmadan dahi aktarabiliyor, sadece bakışları da yeterli ama bir de o zarif parmakları bir çalgının üzerinde oldu mu tamam bitti, Uygar'ın kalbi duruyor.

Bu adil bir savaş değil, Tarkan, bu kız bana hiç acımıyor. Beni ne hallere düşürdüğünü hiç düşünmüyor. Tek yaptığı düşüncesizce beni daha da kendine aşık etmek. Bana da yazık ama değil mi? Kalbim sürekli böyle hızlı atarsa kriz geçirip geberip gideceğim bu dünyadan.

19 Nisan

Bugün biraz mutlu görünebilirim çünkü öyleyim. Bir süredir babamın dayattığı yanlışları yıkıp kendi doğrularımın peşinden gitmek üzere başkaldırıştaydım. Heyecanlıyım, gerçekten. İçim pır pır ediyor. Böyle denir değil mi? Meira'yı görünce, Meira'yı duyunca, onun için dönüşüyor olduğum adamı aynadan izleyince… İlk defa kendime bakarken iğrenmiyorum.

Ben, Meira için değişmeye çalışan Uygar'ı seviyorum. İlk defa. Nefretten başka bir duygu bilmeyen bir adam için büyük bir gelişme. Ne dersin?

Her şey yolunda gidiyordu aslında. Hâlâ Meira'ya fazla yaklaşmıyordum, tek gecede birden aka çıkmış değildim sonuçta. Sabırla, Meira'ya layık olacak kadar geliştirecektim kendimi. Babam gibi bitmeyecekti sonum, bunun için mesafemi koruyacaktım. Meira'ya yaklaşmayacaktım.

Benim asıl istediğim zaten duygular değil miydi? Heyecan değil miydi? Kalbimin yeniden atmaya, kan pompalamaya başlaması değil miydi? O halde onu sevmeye, uzaktan da olsa devam edebilirim-

Diyordum.

Fakat ne kadar da kıskanç biri olduğumu unutmuşum, Tarkan. Birini uzaktan sevmek de ne demek? Ben mazlum Türk şairi miyim? Halk ozanı mıyım ben? Ne demek uzaktan izlemek, ne demek erkek sinekler etrafında cirit atarken öylece oturup günlük yazmak?

Tamam, katılıyorum, sen de haklısın, henüz onu tanıyalı ya üç beş ay oldu ya olmadı, nedir bu sahipleniş, nedir bu celallenme fakat insanın yüreği mi dayanır?

Serdar diye bir herif var. Meira'nın orkestradan arkadaşı mı neymiş, süslü kıyafetler giyen kibar beylerden biri işte. Aile dostlarıymış. Pek de kibirli, hanımevladı bir ibne.

Geçenlerde Meira'ya,

canım,

diye hitap etti. Benim göz göze gelmeye çekindiğim kıza başkaları ne rahat yaklaşabiliyor böyle? Hiç durup tereddüt de etmiyor! Karşısına geçtiğinde dizleri bile titremiyor! Öyle laçka, öyle laubali bir herif ki, onu tuttuğum gibi duvardan duvara vurasım geldi. Meira böyle bir ağzı hak etmiyor.

Bunun üstüne bir de gelmiş, Meira'yı baloya davet ediyor. Balo olduğundan haberim bile yoktu, fırsatçı pezevek Bull Terrier Serdar tabii benden önce davranıp Meira'dan sözü aldı.

Sence lavuk birden ortadan yok olsa çok mu şüpheli olur? Mert bizim dağ evine kaçıralım çocuğu diyor. Meira anlar mı? Ne dersin?

Pekâlâ, biliyorum, bana yine o yargılayıcı bakışlarından atıyorsun, hani düzelecektin, iyi bir adam olacaktın diyorsun. Deniyorum Tarkan ama çok zor. Onu halletmem gerekiyor. Meira bunu duyarsa kesinlikle benden soğur, hatta benden nefret bile edebilir! Onun gibi bir kız, naif, kibar, düzgün bir kız, nasıl olur da böyle kaba saba işleri kabul edebilir? Derhal kurtulur benden!

Buna izin verememem, daha medeni yollarla halledeceğim.

Güncelleme:

Pekâlâ, 'medeni yol' tanımı biraz kişiden kişiye değişiklik gösterebilir. Hiç bana öyle bakma, benim medeniyet tanımımla seninkisi bir değil anlaşılan.

Sadece biraz kulağını çektim ve Serdar kardeşimle gayet güzel anlaşıp ayrıldık, sorun çözüldü. (Mert'in de yeni bir ceketi oldu bu arada.)

Yani, o baloya gideceğim Tarkan. Zaten maskeli balo, kimsenin beni tanıyacağı yok.

Bu arada, Meira demişken, ismi

‘ışık’

anlamına geliyormuş. Ne kadar da doğru! Etrafına ışık saçan bir melek doğrusu, anası babası daha iyi bir isim bulamazmış!

22 Nisan

Tarkan, ben böyle anlatıyorum sana Meira’yı ama ya sen de âşık olursan ona? Bozuşuruz, ona göre.

27 Nisan

Planı anlatıyorum. Meira o evde mutlu değil. Onu almaya gelen adamlar onu başkalarıyla görüştürmüyor. Babası telefon dahi kullanmasına izin vermiyormuş. Bir tutuklu hayatı yaşıyor Meira orada. Ne kadar mutsuz olduğunu görüyorum. İçim dayanmıyor buna daha fazla. Kafama koydum bir kere, Meira’yı onlardan kurtaracağım.

Kötü insanlarla çalıştığım için bunun nereye gideceğini biliyorum. Ailesine dair herhangi bir bilgiye ulaşamasam da pis işlerde olduklarını anlamak zor değil. Meira’dan çaldıkları yılları Meira’ya geri vereceğim.

Meira’yı -izin verirse eğer- kaçıracağım. İzin vermezse de kaçıracağım. Başka yolu yok. Nereye isterse oraya gideceğiz. Nerede nasıl yaşamak isterse! Meira daima baskıyla büyütüldüğü için başta buna cesaret edemeyecektir muhtemelen ama buna devam ederse yaşadığı hayat onu içten içe çürütecek.

Benim gibi olmasın o da.

Özgürlüğünden vazgeçmesine, boyun eğmesine, sırf anne babası diye onlara uymasına izin vermeyeceğim. İstediği hayatı yaşayacak.

Bana şans dile Tarkan. Prensesi, nihayet Kötü Kraldan kurtaracağım!

1 Mayıs

En mutsuz günüm.

Cehennem.

Nişanlısı varmış.

Sevdiğim kadının bunca zamandır bir nişanlısı varmış.

Yüzüğünü bilerek gizliyormuş. Provalara geleceğim günler yüzüğünü bilerek takmıyormuş. Ailesinin onu zorlayıp zorlamadığını sordum. Açıklama yapmayacakmış. Bir tek, aramızda herhangi bir ilişki olmadığı için beni öpmesini kafamda büyüttüğümü söyledi. Bütün bunlar önemsizmiş onun için.

Kırılmayı dahi çok gördü bana. Özür dilerim, üzüldüğüm için.

İlk defa hislerimi yazarak dökmek rahatlatmıyor da daha fazla acı veriyor. Söyleyeceğim şu, Meira beni o karanlık çukurdan kurtardı demiştim, doğru, beni o çukurdan çıkardı ve daha büyüğüne attı.

Bu kadar.

5 Mayıs

Umarım iyisindir Meira. Ben iyi değilim. Sana hak veriyorum. Bir ilişkimiz olmadığı konusunda haklıydın. O gece kendimi kaybettim. Sana o sözleri söylememeliydim. Sadece kırgındım, senin hiç kırılmadığını gördüğümde de seni de üzmek istedim sanırım.

Üzgünüm. Bir daha yoluna çıkmayacağım. Ailevi sorunlarınla ilgilenecek birilerini ayarladım, artık hayatında olmayacağım.

-

Bugün günlerden… bilmiyorum, herhangi bir gün, sensiz olunca pek de fark etmiyor.

Herhalde bu kadar çok içtiğim bir dönem olmadı hayatımda. İçtikçe daha da susuyorum sanki. Daha da diplere batıyorum. Samet'e, ver oradan bir bardak daha, diyorum, kafama diktim mi gecem sabahı nasıl buluyor anlamıyorum. Uyumuyorum sanki. Gözlerimi kapadığımı hatırlamıyorum. Yavaş yavaş tükeniyor gibi hissediyorum. Nasıl bu kadar üzülebildim bilmiyorum. Nasıl bu kadar kafama takabildim? Nasıl içime bu denli işlemene izin

verdim? Dayanamıyorum ama. Düşündüğümden daha da hassasım.

Hani demiştim ya, bütün dünyayı karşıma alabilirim ama en büyük yaramın, anne babamın karşısında yine de tökezlerim diye? Bir de sen eklendin şimdi o tabloya. Sana kadar kendimi güçlü sanırdım oysa. Şimdi, kafamı bile doğrultamayacak kadar içiyorum. Senin suçun değil, benim suçum. Üzgünüm.

(Sarhoşken yazılmış onlarca paragraf ama çok kötü yazılmış, okunmuyor)

9 Mayıs

Kendimi öldürsem yeridir.

Aklımı yitirecek gibi hissediyorum! Ben ne yaptım böyle! Ben bunu nasıl yapabildim!

Dün gece Meira'yı bizim barda gördüm. Sarhoştu, neden oraya geldi bilmiyordum ama onu öylece bırakamazdım. Aldım ve evine götürdüm.

O adamı gördüm sonra.

Benjamin Shavit…

Yıllar önce sahte bir cinayet dosyasını kızına karşı şantaj maksadıyla kullanabilmesi için ayarlamış, onunla işbirliği yapmıştım.

O kız, Meira'ymış…

Bunca zamandır kendi kızını şantajla yanında tutuyormuş.

Ben bir aptalım.

İnsan derisi giydirilmiş bir boz ayıyım.

Kızılderili'yim, Homo Erectus'um.

Taşı taşa çarparak ateş yakan atalarımın bile benden daha iyi iletişim becerileri vardır muhtemelen. O gece Meira'yla doğru düzgün konuşsaydım, nişanlı olduğunu duyunca hemen çıldırmasaydım, belki başından çözecektim bu işi!

Elime yüzüme bulaştırdım her şeyi! Nasıl akıl edemedim Meira'nın bu belgelerle şantaj edildiği için o herifle nişanlı

olduğunu?

Acımın gözlerimi kör etmesine izin verdim. Meira'nın, ne denli karanlık bir çıkmazda olduğunu küçümsedim! Yalnızca muhafazakar bir aile değil onunkisi, hepsi manyak bunların!

Ama toparlandım hemen. Söz veriyorum Meira. Kendi pisliğimi temizleyeceğim. Bu işe seni ben soktum, ben çıkartacağım.

Senin gözünden bir damla yaş döken herkesi kendi gözyaşlarında boğacağım.

Ben de dahil.

11 Mayıs

Yazacak pek bir şey yok. Belgeleri bulmaya çalışırken bir yandan da Meira'nın doğum günü için hediye düşünüyorum.

Ayrıca Benjamin beni neden kızının doğum gününe davet etti bilmiyorum. Beni kaçırmayı mı düşünüyor? Belki eziyet edecektir? Muhtemelen bu bir tuzak. Öldürmeyi de planlıyor olabilir.

Her neyse, sence Meira hediye olarak ne sever?

13 Mayıs

Bugün hayatıma güneş gibi doğan o kızın doğduğu kutsal günmüş.

Ona beyaz orkideler aldım. Meira gibi. Ürkünç bir mitolojik altyapısı olduğunu bilmiyordum, Meira bana asıl hikayesini anlattığında bayılma taklidi yapacaktım az kalsın.

Neyse ki Meira, en sevdiği çiçeklerin beyaz orkideler olduğunu söyleyerek içime su serpti ve onları güneş gören bir yere koymalarını istedi! Gözü gibi bakacaktı çiçeklere anlaşılan! Nasıl da sevindim anlatamam!

-Ekleme-

(Yazının devamı yok, bu kısımları Meira'nın evinde kaldığım gece bir peçeteye yazdım. Dramatikleşmeye gerek

yokmuş, neden bir kağıt kalem istememişim ki? Şimdi yırtılan kısımda ne yazdığını hatırlamıyorum.)

14 Mayıs

Bir bahaneyle Meira'da kaldım o gece. Amacım, belgelere ve Benjamin'e dair biraz daha bilgi toplamaktı. Ofisini kurcalamayı düşünüyordum ama bir aptal gibi uyuyakaldım. Nasıl bir düş gördüğümü söylemeye dilim el vermiyor Tarkan. Gece Meira'yı o şekilde üstümde görmek…

Kafayı yemiş olmalıyım. Benim bir sapık olmadığımı biliyorsun değil mi Tarkan? Herkes sevdiğini arzular, ne var bunda? Ama Meira'ya o denli bakmaya dahi kıyamıyorum ki böyle teklifsiz düşler ona bir saygısızlık gibi geliyor.

Her neyse. Buraya asıl kafamı karıştıran şeyleri dökmeye geldim. Birincisi Meira'nın tavrı.

Nişanlısı olduğunu öğrendiğim gece ona ağza alınmayacak sözler ettiğim için bana hâlâ kızgındı elbette, beni affetmesi için ona yalvardım. Diz de çökecektim. Beni affetmesinin tek yolunun 16 buçuk saatte markasını bile söylemeyi beceremediğim tasarım bir çantayı getirmem olduğunu söyledi.

Bunun için koştur koştur İtalya'ya gittim, Fransız bir geyi dövdüm (Bu arada adam ünlü bir oyuncuymuş, Mert yabancı forum sitelerinde adamın hayranlarının bana küfürler ettiğini söylüyor.) Ve dava edildim. Sorun yok ama çantayı getirdiğimde Meira onu direkt çöpe attı. Bu da tamam. İkinci kattan atlamamı istedi. Bacaklarımı kırarsam belki dersimi alırmışım. Buna da tamam.

Sonra bana vurdu ve beni öptü. On altı buçuk dakika boyunca. İlk öpüşmemiz değil aslında ama ben her seferinde ilkmiş gibi hissedeceğim galiba.

Her şey iyi güzel ama Öykü hakkında söyledikleri aklımı karıştırdı. Onu neden kötüledi? Meira böyle zorba biri olmadığı için anlam veremedim ama onun gibi ağzından çıkan her lafa dikkat eden birinin sözlerinin altı boş

olamaz. Belki de benim bilmediğim başka şeyler dönüyor aralarında.

17 Mayıs

Acelem olduğu için kısaca haber vereyim dedim Tarkan. Belgelerin nerede olduğunu bulduk! Khalil diye bir herifteymiş. Almanya'da yaşıyor. Şimdi onu bulacak ve marizleyeceğim. Haberin olsun dedim.

Meira'yı kurtaracağım!

23 Mayıs

Hapishanedeyim.

Bu ani gelişmeye şaşırmış olabilirsin. Sana detayları anlatamam Tarkan, senin sır tutacağına güvensem de bir kağıt parçasına güvenemem. Kısacası, hapishanedeyim.

Umarım Meira iyidir. Almanya'ya, amcasının yanına gittiğini duydum. Kendisini toparlaması iyi olur. Ailesini öldürdüm ne de olsa. Bana kızma, onları tanısaydın sen de öldürmek isterdin.

Bu işin içinden en az 8-9 yıl yatmadan çıkamam. Ama sorun değil. Meira beni arada görmeye gelse yeterli.

Meira karşımda değil de yanımda durduğu sürece aşamayacağım engel yok benim.

Aynı kağıt, farklı mürekkep

11 Ekim 2013

Diri diri gömüldüğüm tarih.

Aylar önce, sevdiğim kadın kalbime bir kurşun koyup beni diri diri gömdü.

Son gördüğüm şey, onun yüzü oldu; hiçbir duygunun barınmadığı, bana bir yabancı gibi, bir çöp parçasıymışım gibi bakan bakışları oldu. Üzerime toprak attıklarında, yavaş yavaş görüşüm karardığında, kalp atışlarım yavaşladığında ve nefessiz kaldığımda… Gerçekten de öldüm. Yalnızca bedenim kurtarıldı.

Ben o mezarda son nefesimi verirken ve Meira nişanlısıyla beraber arkasını dönüp gitmişken üzerime toprak atmayı kestiklerini hissettim.

Adamların acı sesini duydum, sonra da birinin harıl harıl toprağı kazdığını. Henüz üstümü tamamen kapatmamışlardı, az sonra etrafımda eller hissettim.

Mert'ti gelen. Yalvarıyordu bana gözlerimi açmam için. Sesimi çıkarmam için. Yalvarıyordu. Göğsümdeki yaraya bastırıyor, birilerine yardım etmesini söylüyordu.

"Uygar,"

diyordu bana,

"yalvarırım abi, nefes al!"

Ben o gece nefes aldım ama yaşamaya devam etmedim. Mert yalnızca bedenimi çıkardı o mezardan, ruhum hâlâ oralarda. Aynı toprağın altında.

Mert, kendisini öldü gösterterek Meira ve Kamber'i kandırmayı başarabilmiş, Meira'nın adamlarını satın almıştı. Polat bu işin içerisindeydi, Mert ondan yardım almak zorunda kalmıştı.

Meira, ikimizin de yaşadığını bilmiyordu.

Beni o çukurdan çıkardıklarında yaşıyor da sayılmazdım. Hayati bir yaram ve apaçık bir sırtım vardı. Polat'ın getirttiği doktorlar beni bir dağ evinde ameliyat ediyor, Mert'i de beni de dış dünyadan tamamen gizliyordu.

Sırtımda fazla doku kaybı varmış. Bilincim yerinde değildi. Mert kendi sırtından deri nakli vermişti bana. Ayık olsaydım buna asla izin vermezdim.

Meira bana o mumu içirdiği için ses tellerim de iç organlarım da zarar görmüş. Toplamda 7 ameliyat olmuşum.

Uyandığımda bandajlara sarılı bir halde acı içindeydim.

Sırtımı hissetmiyordum, yemek yiyemiyor sadece serumla beslenebiliyor, yürüyemiyordum. Konuşamıyordum da.

Kendimi bir zavallı gibi hissettim. Yarı sakattım artık. En kötüsü de Mert'e baktığımda, onun da benim yüzümden bandajlara sarılı olduğunu görüyordum. Sırtından nakil vermişti bana, köpek saldırısı yüzünden de elleri kolları boğazına kadar yaralar içindeydi.

Tekerlekli sandalyeye mahkumdum. Başımı kaldıracak gücüm yoktu ama Mert, hâlâ yaşadıklarının travmasını kaldıracak kadar iyileşememiş olsa da beni iyi tutmaya çalışıyordu. Onunla geçirdiğim aylar boyunca bir an olsun beni yalnız bırakmadı.

İkimizi de iyileştirmeye çalıştı.

Onun yaralarını görmek ne kadar sinirimi bozuyor, biliyordu.

"Ne varmış?"

diyordu, unutamıyorum,

"yaralar havalı duruyor. Üstüne bir de dövme yaptım mı, tamam! Caka satarım!"

Arkasını döndüğünde gözlerinin dolduğunu biliyorum oysa. Beni kandıramasa da güçlü durması gerekiyordu.

Ben duramıyordum çünkü. Ayağa kalkacak kudretim bile yokken, Mert kadar güçlü olup ikimize de sahip çıkamıyordum. En büyük yaram budur belki, kendimle beraber herkesi mahvetmemdir. Sonra da, kendim de dahil kimseye sahip çıkamayışımdır.

ℒ

Bütün gününü tekerlekli sandalyede geçiren, sesini bile çıkarmayan, yemek yemeyi reddettiği için 20 kilo veren ve tek yaptığı dışarıyı izlemek olan zavallının tekiydim.

Artık motor da süremezmişim. Doktor öyle söyledi. Tek tutkumdu motorum. Çocukluktan kalma bir hayranlık. Şimdi o da yok. Ebediyen.

Gittikçe daha da çöktüm. Mert, beni düşünmekten kendine bakamıyordu bile. Hiç konuşmayışıma içerliyordu. "Artık iyileşmiş olman gerekiyor," diyordu bana, "sesini kullanabilirsin. Neden konuşmuyorsun?"

Konuşabilirdim ama konuşmadım. Aylarca. Ağzımı bile açmadım.

Dayanamıyordum kendime. Hepimizi mahvedişime katlanamıyordum. Doktor, yakında ayağa kalkabileceğimi de söylüyordu. Kalıcı bir hasarım olmadığı için mutlu olmalıymışım. Bunu kutlamalıymışım.

O kadar kaybettim ki kazandığım hiçbir şey umurumda değil artık.

ℒ

Kendimi suçluyordum. Kendimden iğreniyordum. Kendimle yaşayamazdım. Mert'in, hâlâ gözlerimin içine bakmasına katlanamazdım.

Ölmeliydim.

Mert'in dışarıda olduğu bir saatte bütün ilaçlarımı içerek intihar etmeye çalıştım.

Ne bulduysam içtim, kusmamak için insanlığıma direndim. Kendimi geberterek cezamı kesecektim. Mert'i de kendimle beraber öldüreceğimi de bilerek… Sadece kendimi kandırıyorum. Bu cehennemden kaçmak istedim.

İlaçları içtikten sonra ölümümü beklerken, o zavallı halimle yüzleştim. Boy aynası karşımda. Bir deri bir kemik Uygar, tekerlekli sandalyesiyle bana bakıyordu. Sırtında hâlâ bandajlar var. Yüzünde hâlâ aynı keder. Gözlerinde aynı felaket sahneler.

Diri diri gömüldükten sonra hiç ağlamadım. Ağlayamadım. Sanırım hiç o kadar kendime gelemedim. Başımıza gelenleri adamakıllı idrak edemedim.

Ama aynadaki o yansımamı görünce çocuk gibi ağlamaya başladım. Doğduğum günden öldüğüm güne kadar, her şey için hıçkıra hıçkıra ağladım.

İlk defa kendime kıyamadım, ilk defa bunları hak etmediğimi düşündüm. Dayanamadım. Ölmek istemedim ama bütün vücudum titriyordu. İlaçları alalı çok olmuştu. Ölüme pek de yabancı olmadığımdan, tekrardan o son yola girdiğimi anladım.

Kalkmaya çalıştım. Gözyaşlarından önümü bile göremiyordum, zar zor kalktım sandalyeden. Titreye titreye, kapıya doğru yürümeye, Mert'e ulaşmaya çalıştım.

Ama yere düştüm.

Bu kadar mı?

Böyle çiğnenmeyi hak ettim mi? Bu kadar mı kötü bir adamdım da şefkatin zerresini bile görmedim ne ondan ne başkasından?

Mert girdi odaya. Kanımın kanı değil ama sezmiş bir şeylerin tersliğini, huzursuzlanıp geri dönmüş eve. Beni o halde yerde gördüğünde ise çıldırdı. Beni kaldırmaya çalıştı ama ağladığımı gördüğünde o da dayanamadı. Kollarını doladı bana, işlevini yitirmiş bacaklarım destek olmadığından zar zor kaldırabildi beni ayağa.

Orada, yeniden aynadaki yansımamla karşı karşıya geldim.

İkimiz de yara bere içerisinde, gözyaşlarına boğulmuş bir halde, sırt sırta; bir tek ikimiz kalmışız geriye. Çökmüş yüzümle karşı karşıyaydım, kan çanağına dönmüş gözlerimle, insana benzemiyordum bile.

Bıraktım ağlamayı. Tam o anda. Aynadaki yansımamı izlerken nefes alışverişim hızlandı, hırsla atmaya başladı kalbim. Dişlerimin arasından solumaya, kendimi kasmaya başlarken, aylar sonra ilk defa herhangi bir gücü hissedebildim damarlarımda.

Yansımamı aynadan izlerken söz verdim kendime,

bir daha o kız yüzünden ağlamayacaksın

diye.

Şimdi, aylar geçti bunun üzerinden.

Bir alışkanlık oldu bu günlük, kıyamet de kopsa birkaç cümle yazmak görev oldu anlaşılan ama söyleyecek pek bir şey yok.

Beni diri diri gömmenin bedelini o kaltağa çok kötü ödeteceğim.

Ł

107

Ocak 2014

Bu bizim sonumuzun başlangıcı.

Nasılsın Meira? Kendini nasıl hissediyorsun? Nişanlın ile Almanya'ya dönmüşsün. Umarım iyisindir.

Bir daha hiç iyi olamayacaksın çünkü.

Sen orada sefanı sürerken, ben iyileşiyorum. Yürüyebiliyorum artık. Yemek yiyebiliyorum. Spor yapıyorum. Kilomu geri kazanıyor, saatlerce kaslarımı yoruyorum. Eskisinden de iyi şimdi vücudum, Mert irileştiğimi söylüyor. Bu kaslara ihtiyacımız olacak.

Beni zehirlediğin toksinlerden de kanımı arındırıyor, bağımlılığımdan kurtuluyorum.

Ama konuşmuyorum.

Kimseyle konuşmuyorum, kendimle bile. Sadece yazıyorum. Mert birkaç kelime için bana yalvarıyor ama ilk sözlerimi sana saklıyorum.

Mert ile yazışarak anlaşıyorum artık. İkimiz de yeni kimlikler aldık. Mert, soyadımı değiştirmek istediğimi okuyunca buna anlam veremedi.

"Karşah, olsun istiyorum,"

diye yazıp verdim ona kağıdı. Sorguladı elbette, kimlik numarasını değiştirmenin yeterli olduğunu söyledi ama direttim.

Karşah

olacak soyadım.

Bir gece Meira bana, Karaşah soy ismini beğenmediğini, Karşah'ın kulağına daha güzel geldiğini ve rahat okunduğunu söyledi. O zamanlar bunu, kendimi her yönden eksik ve kusurlu hissetmem için söylediğini bilmiyordum. Adımdan soyadıma, giyim kuşamımdan konuşma biçimime ve fikirlerime kadar, beni böyle küçük

ve zararsız görünen sözlerle iğneliyor, kendisine layık olmadığımı düşündürmek için çeşitli oyunlar oynuyordu.

O adamı ben de sevmiyorum, ben de eksik görüyorum. Karaşah aptal ve kör herifin teki. O soyadı istemiyorum.

Karşah, demek.

Öyle yapacağım. Karşah'sa hoşuna gideni, Karşah yapacağım. Ne de olsa bundan sonra duyacağın tek soyad, karşısında titreyeceğin tek kelime bu olacak. Bana yalvarırken soyadımı rahat söylemeni isterim Meira.

Karaşah kaybetti ama Karşah kaybetmeyecek.

-Düzeltme-

Uygar Karşah'ın Günlüğü,

artık.

Şubat 2014

Tekrardan ders çalışmaya başlamış ve adli yargı sınavına girmiştim.

Savcı olarak işe başladım bu yıllarda. Henüz hiçbir davaya bakmadım, yalnız her şeyi ayarladım. Bu sıralarda senin de oralarda çok eğlendiğini duydum. Nişanlın kardeşinin ölümüyle iyice çökerken, sen bundan fırsat bilerek keyif yapıyor, istediğin işlerle uğraşıyormuşsun.

Uğruna herkesi çiğnediğin özgürlüğünün tadı nasıl? Kan tadı alıyor musun arada? Almıyorsan da sorun değil. Yakında seni almaya geleceğim. Ve bir bir öğreteceğim.

Sen cenneti hak etmedin

Lilith,

sana cehennemi göstereceğim.

Uygar Karşah'ın ağzından

Nisan 2014

Almanya, Hamburg

Maskeli balo görkemli bir malikanede veriliyordu.

Kumral renkte bir saç var kafamda, peruk. İnce saç tutamlarını ikiye ayırmışım ve yüzümü tamamen kapatan bir maske takılı suratıma.

Takım kostümümle beraber, buradaki herkese benziyorum aslında.

Lennart denen bir adama aitti malikane, kendisi bir asker. Arka planda ise devlete karşı bir örgütün lideri, bir Neo-Nazi. Kısaca, terörist.

Buradaki herkes, şık hanımlardan tertipli beylere kadar, hepsi birer örgüt üyesi.

Maskemin ardından insanların konuşmasını, dans etmesini ve kadehlerini tokuşturup gülüşmelerini izliyordum. Etraf kalabalıktı, bir kişi eksik yalnızca.

Ve o da geldi.

Merdivenlerin başında gördüm onu. Beyaz uzun saten elbisesiyle orada belirdiği gibi herkesin odağı oldu bile. Beyaz eldivenleri, boynuna doladığı incileri, bukleli saçlarına taktığı tüllü şapkası… Ne kadar zarif ve masum görünüyor göze.

O içeri geldiğinde bütün oda bunu biliyor. Dikkat çekmemesi imkansız. Kalabalık daha ilk saniyeden onun gözlerinin içine en küçük bir ilgi için bakıyor.

Oradaki herkesin ne hissettiğini ve ne düşündüğünü biliyorum. Peki ya ben? Garip bir his. Rahatsız edici. Uzun süre ayık kaldıktan sonra alkol şişesi görmek gibi. Çekiyor kendini sana o tatlı hata. Nefret etsen de, bütün benliğinle iğrensen de, en son, ölümün kıyısından döndüğün o geceyi hatırlasan da…

Bir bardak daha,

diye aklına girmeye çalışıyor şeytan hâlâ.

Ama ilaçların etkisi bu. Artık arınsam da onun zehrinden, bedenim hatırlıyor onu elbette yoksa artık bir his yok içimde. Kısa süreli bir arıza gelse de geçti bile.

Meira merdivenlerden indi ve kalabalığı geçmeye başladı. Sessizce kenarda duruyor, ona ilgi göstermiyordum.

Ama yanımdan geçip gidecekken birden duraksadı. Ona bunun için bir sebep vermemiştim oysa. Kafasını kaldırıp bana doğru baktı.

Sezmiş gibi…

O gözlerinin kısıldığını gördüm. Maske takmıyordu, zaten yeterince maske vardı yüzünde.

”Tanıyor muyum sizi?” diye sordu bana.

Herkesten çok.

Başımı iki yana salladım.

Ama Meira bundan rahatsız oldu. ”İnsanlar konuşarak anlaşır,” dedi sert bir tonda. ”Sesinizi çıkartın.”

Almancam pek iyi değildi, onu takip etmekte zorlandım ve sesimi çıkarmadım. İyi Almancam olsaydı da konuşmazdım gerçi, ilk sözlerimi hâlâ 107 için saklıyorum Meira.

General Lennart yetişti. ”Ah, Maria, gelmişsin!” derken onun belini tuttu ve bana baktı. ”Kendisi yan birlikten bir yatırımcı. Tanıştırayım, Ludger Schnatter.”

Meira,

”Schnatter?”

diye tekrarlarken gülmeye başladı. ”Soyadına nazaran hiç de geveze birine benzemiyor.” Ve yüzüme küçümseyerek bakarken,

”Stumm

olabilirmiş belki de soyadın,” dedi. Söylediği çoğu şeyi anlayamadım, yalnız soyadımla dalga geçtiğini yakalayabildim.

Lennart da buna alttan güldü ve Meira’yı bana takdim etti: ”Maria Rosenfeld, SS birliğinden baş analist ve gururla söylerim ki artık genel müdür.”

Meira elini uzattı. Benim ellerimde de birer eldiven vardı. Yaralarımdan tanırsın sen beni Meira. Sen açtın o yaraları ne de olsa ama şimdi tanımadın beni.

Uzattığı eli tutup eğildiğimde ve öptüğümde de tanımadı.

Başımı kaldırıp ona doğru baktığımda, beni çoktandır göz hapsinde tuttuğunu gördüm. ”Bizimle mi çalışacak?” diye sordu.

”Sadece balo için, eski bir dostuma kavalye olarak geldi.”

Meira beni farklı bir anlamla izliyordu sanki. Kısa bir anlığına gözlerini üzerimden ayırmayı reddetti. Amcası Klaus onları çağırdığında da beni yalnız bırakıp kendi masalarına çekildiler.

Onlara yakındım, arkam dönük bir şekilde birkaç masa ötede oturduğumdan onları duyabiliyordum. Masada hararetli bir tartışma ve hiddetli bir kahkaha tufanı dönüyordu.

”Maria için ne derler bilirsiniz,” dedi aralarından biri.

”Vicdan, bu kadından sonra doğdu.”

Gülüşmeye başladılar. Konu Maria’nın ırkçılığıydı sanırım, adam da yabancıydı;

”Almanlar da sarı saç mavi gözü halt sanıyor doğrusu!”

diyordu. ”Aryan ırkı bir saçmalıktan ibaret! Bilimsel bir dayanağı bile yok! İşte, milliyetçilik her milletin boş hülyalarından biridir! Bir zehirdir! Milliyetçiliğin yaygın olduğu ülkelerin vatandaşları kukla gibidir. Birkaç vatan millet Sakarya zırvalıkları sıkarak onları dilediğince yönetebilirsin!”

Meira’nın, o zoraki gülüşünü ve kibirli cevabını duyabiliyordum: ”Bir Amerikalının, kendi altı boş tarihiyle kültür dersleri vermesi ilginç. Milliyetçilik nedir bilmezsiniz tabii, hiçbir milli değeriniz yok neticede. Obez ve ruhsuz, aptal bir millet. Para veren herkesi seve seve yalar. Bu yüzden Yahudileri de pek seversiniz. Onlar para saçmaya siz de para için kendinizi satmaya bayılırsınız ne de olsa.”

Lennart hemen atladı: ”Konu milliyetçiliğe geldiğinde bir Fransız kadar katıdır, kusuruna bakmayın,” diye şakaya vurdu.

”Aha ha ha!

Olur mu, şakalaşıyoruz şurada!

Bitte!”

Meira da gülerken dişlerinin arasından Türkçe,

”siktiğimin obez domuzu,”

diye mırıldanarak eşlik etti ona.

Bütün gece böyle yediler içtiler ve eğlendiler. Meira’nın onlara zor katlandığını anlamak zor değildi. Hâlâ kesin bir özgürlük söz konusu değildi anlaşılan, Ludwig’in cinayeti başına bela olmuştu.

Meira az sonra masadan ayrıldı. Dikkat çekmemek adına nereye gittiğine bakmadım, benim yanıma geleceğini düşünmemiştim.

Karşıma dikildi ve ”beni izleme seansınız bittiyse bana eşlik edin,” diyerek elini uzattı.

Oturduğum yerden ona bakarken, Meira’nın o bakışlarına bir maskenin ardından karşılık verirken kısa süreli bir sessizlik girdi araya.

Ne geçiyor aklından?

Çelik gibi bakışları parlıyor. Tehlikeli bir şeyler dönüyor yine o kafada. Şüphesiz.

Ama o eli tuttum yeniden.

Salonda dans eden insanların arasında yer edindik. Yavaş bir parça çalıyordu şimdi. İkimiz de eskilerden hatırlarız.

Libertango.

Birçok kereler çalmıştır Meira da. Daha doğrusu, hoparlörden oynatmıştır sahte konserlerinde.

Meira’yı karşıma aldım ve bir elimle elini, diğeriyle de belini kavradım. Daha yakınlaşır yakınlaşmaz, ”General Lennart’ın eski dostuyla alakanızın ne olduğunu merak ediyorum,” diye sordu bana.

Adımlarımız birbirine uyumlu olacak şekilde art arda atılırken ve bedenlerimiz notalara kapılırken, sessiz

kaldım.

”Genelde çevremdeki herkesi bilirim,” diye devam etti o da ısrarla maskemin ardındaki yüzü görmek ister gibi bakarken. ”Çevreme çok dikkat ederim. Uçan kuştan bile haberim vardır. Yine de sizin adınızı hiç duymamak beni şaşırttı.”

Cevap vermedim. Elbisesinin etekleri dalgalanıyor, adımlarını nereye atacağını çok iyi biliyordu. Birçok kişinin bizi izlediğini görebiliyordum. Özellikle de Lennart’ın.

Düşmanımla dansımı izliyorlar. Meira’nın etekleri alev alıyor sanki, biz döndükçe o kıvılcımlar benim paçalarıma da sıçrıyor. Yavaş yavaş, yutuyor bizi kor alevler.

”Konuşmayacak mısınız?” diye sordu Meira ve buna da cevap vermediğimde büyükçe bir sırıtma esir aldı kan kırmızısı dudaklarını.

”Rolü bırakalım o halde,” dedi gözlerimin içine bakarken. ”Casus musun? Beden dilin düşmansı ama aynı zamanda da tanıdık. Beni araştırmışsın gibi. Hatta, beni…” Gözlerini kıstı. ”Tanıyorsun gibi.”

Onu etrafında döndürdüm ve tekrardan belini tutarak bedenini bedenime sertçe bastırdım.

”Ludger…”

dedi, gözlerini gözlerimden ayırmayarak. ”Gerçek adın bu mu? Ne amaçla yaklaştın bize? Hedef ben miyim yoksa birlik mi?”

Onu belinden tutarak eğdiğimde ve üzerine doğru eğildiğimde gözleri tehlikeyle parıldadı. Yüzlerimiz arasında santimler bile yoktu, mesafelere düşmandık ikimiz de.

”Casuslara ne yaptığımı biliyor musun?” diye sordu, büyük bir keyifle. Kulağıma doğru yaklaştı ve fısıldadı:

”Önce seni köpeklere parçalatacağım. Sonra da… Diri diri yakacağım.”

Geri çekildi yüzündeki o gülümsemeyle. ”İşte o zaman

Ludger bey,

dilsiz olsanız da çığlık atmayı öğreteceğim size.”

Meira’yı kollarımın arasında eğmiş bir şekilde tutarken ve vahşetin hayaliyle bile kanı hazla kaynamaya başlayan kadının yeşil irislerini izlerken saniyeler geçmedi ki kapı kırılırcasına açıldı birden.

Ben Meira’dan gözlerimi ayırmazken, o başını çevirip ötedeki kapıya ve polislere baktı.

”Polis!”

Birden ellerinde silahlarıyla polisler akın etti içeriye, bağırarak kalabalığı dağıttı hemen.

Meira da doğruldu ve kollarımın arasından çıkarak bize doğru gelmekte olan bir düzine polise sorgulayarak baktı.

Aralarından biri kelepçesini çıkarırken, ”Maria Rosenfeld, ailenizi öldürme suçundan tutuklusunuz!” diye bildirdi. Meira, dikkatle onları izledi ve karşılarına geçtiklerinde de işbirliği yapmadan, küçümseyerek baktı onlara.

İlk başta direkt onlarla bile muhatap olmadı,

”Lennart!”

diye seslendi. ”Bu rezillik nedir? Nereden çıktı bu polisler?”

Herkes şaşkındı, Lennart ne diyeceğini bilemeden polislere yaklaştı ve ”bir yanlış anlaşılma var sanırım,” diye itiraz etti.

Polis onu tiye bile almadan Meira’ya yaklaştı ve haklarını okumaya başladı. Meira, kelepçe takmak isteyen polislere, ”çek ellerini üzerimden,” diye dirense de az sonra ters kelepçeyle almışlardı onu.

Meira da buna gülmeye başladı sinirle. ”Ters kelepçe mi? Hangi amir bu kadar canına susadı merak ediyorum. İyi, gidelim o halde.”

Türkiye, Meira’nın iadesini istemiş, Alman devletiyle yargıda işbirliği yapmaya karar vermişti. Meira, daha doğrusu Maria’nın davası, iki ülke için de sürecekti.

Ertesi gün Meira tutuklu olarak Türkiye'ye getirildi. İlk gece cezaevinde kalsa da dava sürecinde tutuksuz yargılanması için amcası da Lennart da elinden geleni yaptı. Devasa bir avukat ordusu tuttular demek abartı olmaz.

Davaya bakacak olan savcıyı da hakimi de sözde satın aldılar, hepsini benim ayarladığımı bilmeden.

17 Nisan 2014

İlk duruşma.

Meira'nın tarafı, bu suçlamaların duyulmaması için ellerinden geleni yapmışlar, basını uzak tutmayı başarmışlardı.

İlk gün, adliyeye girerken pek de rahattı Meira. Her zamanki gibi süslenmişti de. Her tarafın satın alındığı bir davaya gireceğini düşünüyordu, çoktan kazandığına inanıyor olmalıydı.

Duruşma salonuna amcası ve avukatlarıyla beraber gelmişti. Meira. Kendisini dava eden kişinin eski çalışanı olduğunu sanıyordu, avukatlarının bütün hazırlıkları ve savunmaları da bu yöndeydi.

Sıra bizde.

Mert ile beraber girdik salona. Herkes yerini almıştı, başlar bize döndü.

Meira'nın da bizi izlediğini, hemen şimdi bizi fark ettiğini ama herhangi bir tepki veremediğini gördüm. Geçerken onunla kesişti bakışlarımız. Donakalmıştı. Dava dosyasındaki isimler olmadığımızı, tam da o anda anladı.

Diri diri gömdüğü yüzü gördü karşısında.

Gözlerini üzerimden alamıyordu. Gördüklerine inanamıyor olmalıydı. Belki de delirdiğini düşünüyordu. Oysa bunun için daha erken. Delirmesi için ona yeterince sebep vereceğim.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Mert gidip davacı masasına oturdu avukatıyla beraber. Hazırlıklarını yapmaya başladılar.

Ben de cumhuriyet savcısı olarak kürsüde hakimin yanındaki yerimi aldım. Kanlı canlı karşısında, hatta kürsüde, savcı cübbesiyle oturuyordum şimdi.

Kendine geldiğinde hemen çatıldı kaşları. Şaşkınlık içerisinde

"sen…"

diye mırıldandığını gördüm. Meira'yı şaşırtmak zordur biraz.

Nerede olduğunu dahi unutmuş, birden ayağa kalkmıştı.

"Sen…

Ne oluyor? Amca?" Yanındaki adama baktı hemen. "Sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

"Kimdir o?"

"Uygar Karaşah…"

Onlara aldırmadan dosyamı açtım, hakim de gözlüğünü taktı. Uzun yıllar beraber çalıştığım bir adam kendisi. Polat'ın eski dostu.

Meira hiddetle, "sen nasıl olur da yaşayabilirsin?" diye bağırdı kürsüye doğru. Avukatı hemen atıldı onu tutmak için. "Nedir bu! Hakim bey!"

"Sessizlik!" diye karşılık verdi hakim.

"Bu adam-"

"Sessizlik dedim!"

Meira'yı zorla yerine oturttuklarında karşı masadaki Mert ile göz göze geldi. Mert bir an olsun ondan gözlerini ayırmamıştı oysa. O bakışları daha önce hiç görmedim. Mert kimseden böyle nefret etmedi.

Hakim bugünün tarihini okudu ve ilk celsenin açıldığını duyurdu. Formalite icabı sanık, tanık ve davacı ile avukatları tanıtıldı, hazırlıklar tamamlandı.

Meira'ya ilk söz hakkı verildiğinde ise avukatı onu diline sahip çıkması için uyardı.

”Hakim bey,” dedi Meira da sakin görünerek, ”öncelikle Uygar Karaşah-

“Sayın savcım diyeceksin,” diyerek düzeltti hakim onu sertçe.

“Savcı Uygar-”

“Sayın savcım.”

Meira durdu, sabırla derin bir nefes aldığını ve çenesini sıktığını gördüm. Masanın üstündeki elleri de yumruk halindeydi, tırnaklarıyla avuç içlerini kanatıyor olmalıydı.

“Sayın savcım Uygar Karaşah,”

dedi dişlerinin arasından ve devam etti: “Kendisi 1 yıl önce ailemi öldürme suçundan hüküm giymiş fakat hapishaneden kaçtıktan sonra her nasıl oluyorsa aklanmış, savcı bile olmuştur. Benimle bizzat hususi bir problemi varken bu davada nasıl savcı olarak yer alabilir?”

Hakim, ”kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu. ”Savcım Uygar Karşah’tan mı?”

”Evet,

sayın

savcıdan bahsediyorum.” Duraksadı ve kaşlarını çattı bir şeyi fark etmiş gibi. ”Uygar

Karaşah,

diye düzeltti.”

Hakim ise

”Karşah,”

dedi. ”İkisi farklı soy isimleri.”

Meira hayretle baktı bana. ”Değiştirmiş! Yeni bir kimlik almış demek ki! Tek bir harfi farklı diye başka biri mi oldu şimdi?”

”Resmiyette ikisi ayrı insanlar olarak görünüyor.”

Meira delirmiş gibi baktı herkese. ”Saçmalık! Hepiniz biliyorsunuz bunun doğru olmadığını ama göz

yumuyorsunuz!”

”Sessizlik!”

diye bağırdı hakim. ”Uygar Karaşah ve savcım Uygar Karşah farklı insanlardır, kimlik bilgileri farklıdır ve bu konu davayla alakasızdır!”

Avukatları Meira’yı geri oturması için çekiştiriyor, ağzından çıkacak her şeyin onun aleyhine kullanabileceğini söyleyerek onu zapt etmeye çalışıyordu.

”Tamam,” dedi Meira sonunda. ”Öyle olsun bakalım. Ruh hastası seni. Bir de dalga geçer gibi tek harfi değiştirmiş. Sökerek alacağım ama bütün o soyadını senden!”

Yerine oturdu.

Hakim de az sonra bana, suçlamaları okumam için söz hakkı verdi.

Meira’nın bakışları üzerimdeydi. Kollarını önünde birleştirmiş ve arkasına yaslanmıştı;

elinden geleni ardına koyma,

der gibi iddialı bakıyordu yüzüme.

Onu, sadece ailesini öldürme suçundan mahkemeye verdiğimizi düşünüyor, ailesinin cinayetine dair bütün kanıtlar da Uygar Karaşah’ı gösterdiği için bu davanın kendi lehine sonuçlanacağına inanıyordu.

Ayağa kalktım, boğazımı temizledim ve neredeyse bir yıl sonra ilk defa konuştum:

”Sanık Maria Rosenfeld,’

‘ dedim, tane tane, gözlerinin içine bakarak.

”Hakkınızda suç işlemek maksadıyla kurulan silahlı terör örgütüne üye olmak ve yardım etmek, canavarca hislerle kasten adam öldürme ve kasten adam öldürmeye teşebbüs, taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olma, eziyet, şantaj, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, tehdit, suçluyu kayırma ve resmî belgede sahtecilik suçlarından dava açılmıştır.”

Sadece Meira değil, Meira'nın tarafındaki herkes, amcası ve avukatlar da dahil neye uğradıklarını şaşırdı.

Sadece ailenin cinayetiyle suçlandıklarını sanırken, davaya ona göre hazırlanırken, zaten ölü bir adama, Uygar Karaşah'a yıkılan cinayetten kolayca sıyrılabileceklerine inanırken, şimdi bütün pislikleriyle suçlandıklarını öğreniyorlardı.

Meira ayağa fırladı hemen. "Saçmalık!" diye inletti içeriyi. "Hangi kanıtlara dayanılarak bunlarla suçlanıyorum!"

"Söz hakkı alın!"

"Dava dosyasında bunlar yazmıyordu bile! Bu nedir!"

"Sessizli-"

"Kes sesini!"

diye bağırdı Meira hakime de.

"Maria!" Avukatı hemen yapıştı koluna ve onu geri çekti. "Çok affedersiniz sayın hakim! Maria'nın tescilli ruhsal problemleri mevcut. Kendisi öfkesini kontrol edemiyor. Kriz geçiriyor şu an! Kısa bir ara vermek istiyoruz!"

Hakim ara vermeyi kabul ettiğinde ısrarla bana bakan Meira'ya bakmadım ve kürsüden ayrıldım, arka tarafta odama geçtim. Ziyaretçim olacağını biliyordum elbette, odamda yalnızdım. Pencerenin önünde durmuş, bahçeyi, gelen geçeni izliyordum düşünceli bir şekilde.

Kapının açılma sesini duydum. Az sonra topuklu ayakkabı sesi gittikçe ama acele etmeden bana doğru yaklaşmaya başladı.

"Uygar Karaşah,"

dedi, güldüğünü duydum. "Pardon.

Karşah.

Uygar Karşah. Sürprizlere bayılıyorsun değil mi?"

Ellerim cebimde, arkamı dönmedim ona ama az sonra adımları dibimde bittiğinde bir eli omzuma tırmandı.

Etrafımda dönüp karşıma geçerken, omzumdaki eli de onu takip etti.

Yanımdan geçerken de boynuma doğru yaklaşmış, beni koklamış ve yüzünü buruşturmuştu. ”Hâlâ arkadaşının yanık bedeni gibi kokuyorsun. Bir de gelmiş bana mı karşı duruyorsun? Hangi güçle? Hukuka mı güveniyorsun yoksa? Paranın istediği şekle sokabileceği omurgasız adalete mi inanıyorsun?”

Ben güçlü dursam da omzum, sırtım, yakıp geçtiği iç organlarım, karşımda duran kadını tanıdı hemen. Bir titreme dalgası yayıldı bedenime ama bunu sevdim. Bunun gözümü kana bürümesini sevdim. İçimdeki vahşet isteğini okşamasını, beni intikam için kamçılamasını sevdim.

O bana, ”sana ne yapacağımı söyleyeyim,” derken, tepki vermedim. ”O omurgasız adaletten düğüm yapacak ve gırtlağından geçirip bedenini adliyede sallandıracağım.”

Acır gibi baktı bana. ”O delikten nasıl çıktın bilmiyorum ama geri dönmesini de bileceksin. İstediğin soyadı al. İstediğin kimliğe bürün. Senden bin tane de olsa binini de ezer geçerim.” Ve alayla ekledi:

”Sayın Ludger.”

Cevap vermeden karşısında dikilmeye devam ettiğimde, gözlerimde biraz olsun üzüntü göremediğinde ve istediği karşılığı alamadığında biraz daha kışkırtmak için adımladı bana doğru. Yüzünü kaldırıp yüzüme yaklaştı.

”Bir yıl önce biraz ilgi için ruhunu satmaya hazırdın. Şimdi intikam mı alacaksın benden? Zavallı aşık seni… Geberip gitmeliydin Uygar. Sadece sessizce geberip gitmeliydin.”

Bir yabancı gibi, bir hiçmiş gibi baktım gözlerine. ”Beni öldürdüğünden emin olmalıydın,” dedim ona.

Güldü buna. ”Bir dahakine olacağım. Bu sefer mezarının başında bekleyeceğim. Altında çürüdüğünden emin olana dek…” Yaklaştı.

”Bekleyeceğim başında.”

Dışarıdan görevlilerin, herkesi duruşma salonuna çağırdığı duyulduğunda geriye çekildim. Meira'ya bakmadım daha fazla. Nasıl olsa ayrılmayacağız bundan sonra. Arkamı dönüp çıkışa yöneldim.

ℒ

11 Ekim 2014

Son duruşma.

Celseleri ne kadar artırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, kaçınılmaz son geldi.

Her şey aleyhlerine işledi. Meira'nın avukatları, mahkemeye sunulan kanıtlar karşısında çoğunluğu yetersiz karşılıklar verdiler. Dava sürecini kısalttıkça kısalttığım için de iyi hazırlanamadılar.

Böylece Meira'nın cezasının açıklanacağı son duruşma, istediğim tarihe geldi. Sundukları delillerin yeterli olacağını düşünüyorlardı, her şeyin onların lehine gittiğine dair birkaç küçük illüzyon da bu kanıya varmalarında önemli bir rol oynadı.

Sonuç olarak, "sanık Maria Rosenfeld, sanık kürsüsüne lütfen," diyerek cezasının açıklanacağı güne geldik. Kimliğini doğruladılar ve birkaç formalite daha.

Sıra, nihayet cezasını okumaya geldiğinde hakim mikrofona yaklaştı:

Hakim,

"sanık Maria Rosenfeld'in canavarca hislerle 3 insanı eziyet ederek öldürme suçundan 3 müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına,"

dediği gibi Meira'nın yeşil gözleri iri iri açıldı. Hemen dönüp avukatlarına ve amcasına baktı, avukat ise ona sakin olmasını söyledi.

Hakim devam etti:

"... Taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olmakla 15 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, suç işlemek maksadıyla kurulan silahlı terör örgütüne üye olmak

ve yardım etmek suçundan 12 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçundan 8 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verilmiştir.”

Toplamda, 107 yıl ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Meira ise hepimizin bir deli, kendisinin ise tek mağdur olduğuna inanıyormuş gibi baktı çevresine.

”107… yıl mı?”

diye mırıldandı algılayamamış gibi. ”Bu nasıl mümkün?”

Avukatı sıkıntıyla baktı ona ve muhtemelen, her suçtan ayrı ayrı ceza aldığı için müebbetlerin tek bir ağırlaştırılmış hapis cezasına dönüştürülmediğini ve bu yüzden bu kadar yıl yediğini anlattı.

Mert ise ona doğru, ”üzülme,” dedi keyifle, ”sayılı gün çabuk geçer.” Diğer herkes cezayı fısır fısır konuşurken, bütün salonun tek odağı Meira oldu.

Meira’nın yutkunduğunu, ifadelerinin donuklaştığını ve o yeşil gözlerinin, ağır ağır benimkilere tırmandığını gördüm.

O konserde, o tiyatro sahnesinde nasıl da gülümsemişti bana? Karanlığıma ışık gibi doğduğuna inandığım ama bana felaketi getiren kadının o gülümsemesiyle başladı benim cehennemim.

Şimdi de ben gülümsedim ona.

Sen kaybetmenin ne olduğunu bilmezdin, değil mi?

İlk kaybedişin bu ama kesinlikle sonuncusu olmayacak Meira.

ℒ

Neler olduğuna dair çok bir bilgim yok. Kamber, bütün bu suçları Meira’nın işlediğini öğrenmiş, Almanya’dan dönmüştü.

O gece Meira ülkeden kaçmak üzere geride kalan bütün evraklarını toplamak ve muhtemelen bodrum katındaki

kanıtları yok etmek için evine gitmiş, Kamber ile orada tartışmışlardı.

Kamber, Öykü'yü öldüren kişinin Meira olduğunu öğrenmişti artık. Bunun hesabını soracakken, Meira'nın bir diğer kurbanı olmuştu. Kamber'i gırtlağından bıçakladığını duydum.

Ve geride kalan bütün kanıtları yok etmek için, hizmetçileri de içindeyken evini ateşe verdiğini öğrendim - ne de olsa onun için çalışanlar da onun suçlarına ortaktı ama köpeği Lulu da o yangında ölmüştü. Köpeğinin bir kanıt olduğunu sanmıyorum gerçi.

Yangını geç öğrendim, çok bir şey kurtarılamadı. Bazı kitaplar ve Benjamin'in Meira'ya olan mektupları yalnızca. Onları saklayacaktım.

Meira ise bu yangının ardından hemen ülkeden kaçacaktı, Lennart onun için özel bir uçak göndertmişti. Şayet, Meira'nın bütün hesapları dondurulmuştu. Taksi çevirecek parası bile yoktu artık. Yurt dışına da çıkamazdı normalde ama elbette kaçırılacaktı. Onu hapiste bırakmayacaklarını biliyordum.

O gece şoförü ile havalimanına vardı.

Uçağının önünde, ellerimi arkamda kavuşturmuş onu bekliyordum.

Benim ayarladığım adamın sürdüğü arabayla kendi geldi ayaklarıma kadar. Araba önümde durduğunda Meira'nın beni gördüğü gibi bütün bunların tuzak olduğunu anladığını görebildim.

Şoförü sarsıyor,

"geri git!"

diye bağırıyordu. "Geri git! Ne duruyorsun!"

Şoför geri gitmeyecek, Meira da bu ülkeyi terk etmeyecekti. Kabullenmesi birkaç dakikasını aldı. Başka bir çaresi yoktu artık. Mecburen arabadan indi. Rüzgardan saçları uçuşuyordu bana doğru yürürken.

Karşıma geçtiğinde nefretle parıldadı yeşilleri. Arkamdaki uçağa baktı, kimseler yoktu etrafta. ”Amcam nerede? Neden ona ulaşamıyorum?”

”Amcan…” dedim, ellerimi cebime sokarken. ”Birçok yerde.”

Kaşları çatıldı. ”Ne diyorsun?”

”Köpeklerin amcanı çok sevdi diyorum.”

”Amcamı mı öldürdün…” Derin bir nefes alması gerekti. ”Pekâlâ. Ödeştik. Kana kan. Çekil şimdi önümden.”

1 yıl sonra ilk defa güldüm. Harbi harbi güldüm hem de.

”Ödeştik mi?”

diye sordum keyifle.

Ciddi ciddi, ”ben, kan bağının bile olmadığı birini öldürdüm,” diye açıklamaya başladı bana. ”Sen ise ailemden birini öldürdün. Ödeştik Karaşah. Çekil artık önümden.”

Sırıtmayı bırakamadım, söylediği şeyin geçerliliğine gerçekten de inanıyordu çünkü. Ne empati ne sevgi ne de bağlılık, hiçbirine dair bir bildiği yoktu.

”Arabaya bin,” dedim, daha fazla uzatmadan.

Arkadaki arabama baktı ve ”binmeyeceğim,” dedi. ”Bana ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum ama ne Lennart beni bırakır ne de ailem. Herkesi peşine takacaksın. Hiç mi akıllanmadın? Ben senin liginde değilim. Kendine başka düşmanlar bul.”

”Arabaya bin.”

”Binmeyeceğim!”

Kolunu yakaladığımda kendini geri çekmeye çalıştı ama onu, topuklusu ayağından çıkacak bir kudretle arabaya doğru çekiştirdim ve kaşla göz arasında arabaya zorla bindirdim.

Sürücü koltuğundaydım şimdi, arabayı çalıştırdım. Yola çıktığımızda Meira hâlâ bu olup bitene inanamıyormuş

gibi bakıyor, itirazlar ediyordu bana.

”Akılsız herif. Yürüyen hedef tahtası olacaksın. Ne yapabileceksin bana? En fazla ne yapabilirsin? Beni mi öldüreceksin? İstediğin rolü kes, istediğin kadar harf çıkar soyadından, o hassas kalbin bana zarar vermeye dayanamaz!”

Uygar Karşah’ın Günlüğü

İntikam

Ekim ayı, 2014

Onu yakaladım. Dağ evine geldik. Yukarıdaki odaya kilitledim. Yanımda bir silah var ve tek düşünebildiğim göğsüne bir kurşun koyup onu diri diri gömmek. Tıpkı bana yaptığı gibi…

Ama onu öldürmeyeceğim. Beni kurtardığı illüzyonuna sarılacak kadar beni zavallılaştırıp tekrardan en diplere geri çeken o kadının öylece geberip gitmesine müsaade etmeyeceğim. Acı mı? Entrika mı? Yalan dolan mı? Alasını vereceğim.

Benim kalbime bir kurşun koymanın bedelini, onunkini paramparça etmekle ödeteceğim.

23 Ekim 2014

Meira’nın bir canavar olduğunu söylerken yanılmıyordum.

Onu birçok şekilde incitmiş olabilirim ama o kesinlikle kurşun geçirmez. Nefretten başka hiçbir duygusu yok sanki, onu yaralayabileceğim değerli hiçbir şeyi yok. O bomboş biri; bir ceset, hislerden, fikirlerden yoksun, sadece yaşamaya programlı bencil bir robot gibi.

Sevdiklerine zarar veririm,

diye tehdit etsen edemezsin, onu seven herkesi kendi elleriyle yok etmiş. Sana zarar veririm? Ölümden korkmayan biri. İnadından ödün vermektense boyun eğip bana zaferi tattırmaktansa en acı şekillerde de olsa ölmeyi tercih edecek biri.

Eziyet desen, göze göz dişe diş desen… Denedim.

Bana eziyet ettikleri o mumun sıvısıyla doldurdum küveti.

Onu omzundan hafifçe ittirmem yetti küvete düşmesi için. Tamamen battı, geri çıktığında gözlerini açamıyordu. İlk çığlığı saniyeler sonra duydum. Canı çok kötü yanıyor olmalıydı ama aslında bana döktükleri mumun yakınından bile geçmiyor. Yağ oranını azaltmıştım kalıcı bir hasar bırakmaması için.

Küvetten bir çırpıda attı kendini yere. Yarı çıplak bir halde fayansın üstünde kıvranıyor, üzerindeki yağı temizlemeye çalışıyor ama mum sıvısı hızla kurudukça bütün vücudunu saran katman da bir kalıp gibi derisine yapışıyordu. Her hareketiyle beraber derisi soyuluyormuş gibi çatlaklar oluşuyor ve kurumuş katman üzerinden pul pul dökülüyordu. Bir yılanın deri değiştirmesine benziyordu bu sahne. Doğrusu, tam da öyle.

Ellerim cebimde, onun etrafında ağır adımlarla yürüyordum bu sırada ben de. Onu izliyordum. Verdiği tepkileri ve çığlık atışını izliyordum.

Biraz sonra o inlemeler kahkahalara döndü ama. Bir deli gibi gülmeye başladı.

”İstediğini yap bana…”

dedi kesik nefeslenmelerle. ”İşe yaramayacak. Bin hayatım da olsa Karaşah, bininde de seni de sadık köpeklerini de harcardım. Bininde de senden özür dilemezdim! Önünde diz çökmezdim!”

Bin hayatın olsa…

bininde de özür dilemezsin demek.

Bin hayatın da olsa…

Bin Meira da olsa.

4 Kasım 2014

Kalbi olmayan birini nasıl üzebilirim?

Elbette, ona bir kalp vererek.

Geçenlerde okuduğum bir makale ilgimi çekti. Meira'nın kitaplarından biriydi, yangından kurtarmıştım, hafızaya ve nörobilime dair yetkin bir kitaptı.

Beni ilaçlarla zehirlerken, kişiliğimi istediği gibi eğip bükerken hiç şüphesiz ki bu kitaplardan yararlanmıştı. İlginç bir konuydu, babam yıllardır uyuşturucu ticaretinde olduğu için bu tür kimyasalların beyin üzerindeki etkilerini çok iyi biliyordum ve kitap da bunun üzerineydi.

Hafızasını kaybeden insanlar, uyanınca nasıl bir karaktere sahip olur?

Alzheimer hastaları, önce eski anılarını, sonra çevresindeki insanları, bir noktada kendilerini ve en nihayetinde de nefes alma işlevini dahi unuturlar.

Tersten bakıldığında, doğmak da böyle. Önce nefes almayı, hayatta kalmayı öğrendik ve yaşadıkça, çevreye maruz kaldıkça hafızamızı geliştirdik. Bizi biz yapan şey, karakterimizi belirleyen ve aldığımız kararlarda rol oynayan yegane unsur, her zaman hafızaydı. Karakter dediğimiz şey, aslında tecrübelerle kazandığımız anılarımızdı.

Bazı yönleriyle genetik olabilse de insanı insan yapan yaşadıklarıdır, hayatı boyunca tecrübe edindikleridir, sevdiği ve sevmediği şeylerdir, gezdiği ve gezmeyi istediği yerlerdir, gördükleridir, duyduklarıdır, ailesidir, arkadaşlarıdır.

Doğru çalışabilmek için dahi anılara ihtiyaç duyan bir beynin ürünüyüz.

Doğal olarak, geçici bir hafıza kaybı dahi olsa, hatırlamadığı bir geçmişin ürünü olamaz insan. Değişmek zorunda. Yeniden doğmak zorunda. Seni sen yapan çocukluğuna, kalbini kıran acılarına, canını sıkan insanların sıfatlarına sahip değilsin.

Değişmek zorundasın Meira.

Ben de bunu yaptım ona. Kalıcı bir hasar vermekten kaçınarak, zihnini zehirledim, onu kandırdım; ilaçlarla, uyuşturucularla, çeşit çeşit kimyasallarla aklıyla oynadım

ve uzun bir deneme yanılmanın sonunda -babamın bana kazandırdıkları sağ olsun- doğru formülü buldum. Doğru uyaranları, uyuşturucuları, enjektörleri hazırladım ve yavaş yavaş hafızasını kaybettirdim ona. Hafızasını yitirip boş bir tenekeye döndüğü vakit de onu uyuttum.

Geriye, tiyatro sahnesini süslemek kaldı.

Ona anlatacağım hikayenin inandırıcı olması için Meira adına birkaç haber sitesi açtırdım. Ne de olsa bütün bu suçlarla suçlanan kişi aslında Meira değil Maria'ydı ve ona dair de basına sızmış tek bir haber bulunmazdı. Almanlar bunun için sağlam paralar dökmüş, hatırı sayılır makam sahibini araya sokmuştu.

(Eh, seçimler yaklaşıyor sonuçta. En güçlü destekçilerini, örgütçüleri mi kıracaklar?)

Kısacası Maria, 107 yıl hapis cezasına rağmen, ailesine ait Türkiye'deki bütün hesapların dondurulması ve ülke sınırlarını terk etmesi yasak olmasına rağmen çok iyi korunuyordu. O bu genç yaşıyla hem gizli bir siyasetçi, hem bir tarikatçi, hem de örgüt yönetiminde müdürlüğe kadar yükselebilmiş bir kadındı; onu hiçbir devlet harcatmazdı. Hapse atmak zorunda olsalar da orada bile ona kraliçeler gibi bakabilirlerdi.

Meira'nın cehennemi yaşayabileceği tek yer, benim yanımdı.

Bunun için de güzel bir tiyatro oyunu can alıcı bir darbe olacaktı. Meira Shavit'in ailesini öldürüp evini ateşe verdiğine dair birkaç haber yeterliydi. Bütün suçu ona yıktığımı düşünmeliydi.

Her şey hazırdı. O halde…

Perdeler!

İlk Perde: Birinci Meira

3 Ocak 2015

İlaçlar yüzünden girdiği kısa süreli komasından ilk kez uyandığında bambaşka biri gibiydi. Beni değil kendisini dahi hatırlamadı.

Baş ucunda ise Meira'nın en sevdiği çiçekler,

beyaz orkideler.

Eskiden doğum gününde sana orkide almıştım. Hizmetçinden onları güneş gören bir yere koymasını istemiştin. Elbette, çiçeklere dair bir bilgim olmadığı için bunu anlayamadım. Güzel bir jest saydım aksine. Hediyemi beğendin ve önemsedin, özenle de bakacak ve ona sevgini göstereceksin, sandım.

Orkideler direkt güneşe maruz kalırsa solarmış oysa.

O günden itibaren sana onlarca kez orkide gönderdim. Hepsini güneş görecek şekilde koydun, kuşkusuz. Hepsini soldurdun.

Bilerek.

Orkidelerin anlamını hatırlıyorsun değil mi Meira?

Mitolojide yarı tanrı Orchis, çok güzel ama kibirli biriymiş ve işlediği büyük bir günahın bedeli olarak hayvanlar tarafından parçalara ayrılarak öldürülmüş. Beden parçalarının düştüğü yerlerde ise orkideler yeşermiş.

Derler ki, Meira, orkide yaprakları, Orchis'in güzelliğini temsil ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş. Orkideler, ne kadar masum gelse de göze, ikiyüzlülermiş. Günahkarlarmış. Tanıdık geliyor mu?

Bu yüzden intikamım orkide çiçekleriyle başlamalıydı. Uyandığında, yeni hayatında göreceğin ilk şeyin, sana dair, eski Meira'ya dair ilk anının, beyaz orkideler olmasını istedim. Bu çiçekler artık yalnızca sana ait.

Şimdi iyi bakacaksın ama onlara. Bu sefer çiçeklerimi soldurmana izin vermeyeceğim Meira.

13 Haziran 2015

İlk Meira eski Meira'ya hiç benzemiyor. Çok daha iyi, uysal biriydi, kafası karışmış ve korkmuştu; tam da istediğim gibi.

Bir kalbi vardı artık avuçlarımın arasında ezebileceğim.

Onun geçmişte yaptığı korkunç şeyleri ona ben yapmışım gibi anlattım. Biz mi kimiz?

Düşmanlarız.

Ailen mi nerede?

Toprağın altında.

Neden mi?

Senin yüzünden. Sana sinirlenip öldürdüm.

Ne mi yaptın?

Kalbimi kırdın.

Birden uyanıyor ve ailesini öldürdüğümü, artık esirim olduğunu ve muhtemelen onu da çok korkunç şeylerin beklediğini görüyor. Bir manyağın pençeleri arasında olduğuna inanarak büyük bir korku ve çaresizlik içerisinde çırpınıyor, bir kaçış yolu düşünüyordu.

Anı odamızda ona anılarla eziyet ediyordum. Acı çekiyor, ağlayıp sızlanıyor, bunları hak etmediğine inanıyordu.

Bütün bu süreci de günlüğe kaydettim. Yeni Meira eski Meira'dan ne şekillerde farklı bilmek istedim. Nasıl kararlar veriyor, nasıl düşünüyor, hangi yolları seçiyor merak ettim. Meira benim gözümde bir deney faresiydi artık; en etkili intikam için ona her şeyin birebir karmasını yaşatmak istiyor, bunun için de hem geçmişle hem de şimdiki zamanla istediğim gibi oynuyordum.

Bu yüzden Tavşan oyununu oynatacaktım ona. Tüfeği kaldırıp da kaçmak için 16 buçuk dakikası olduğunu söylediğimde benim bir deli olduğumu düşündü. Bütün bunların neden başına geldiğini anlayamıyordu.

Ama kaçamadı. Korkudan donakaldı ve yere çöküp ağlamaya başladı. Ailesini ve nişanlısını öldürdüğümü söyleyince de aynı tepkiyi verdi. Meira çok hassastı, bütün bunları kaldıramıyordu.

Onu, kendi elleriyle öldürdüğü ailesi için ağlattım.

Hepsini benim yaptığımı sanarak kendisi istediğim kurban rolüne uydu ve zavallı bir kızcağız olarak günlerce ateşler

içerisinde yattı yatağında. Nasıl ailesini öldürebilirdim? Nasıl bu kadar acımasız olabilirdim? Bunları hak edecek ne yapmıştı?

Benden ölümüne korkuyordu. Geçmişe dair cevaplar istese de çoğu zaman bana sormaya bile cesaret edemiyor, genelde bütün gün odasında duruyor, yemek saatleri dışında asla odasını terk etmiyordu.

İtaatkardı öncelikle. Bir kere olsun sözümden çıkmaya cesaret edemedi. Gözlerime bakmaya bile çekiniyordu. Ne garip değil mi? Eski Meira özellikle sever göz temasını. Asla gözlerini ilk kaçıran olmaz. O zehir gibi yeşillerinin ve çelik gibi bakışlarının karşısındaki her iradeyi erittiğini bilir. Sıradan bir konuşmada dahi bu şekilde üstünlük kurar, baskı yaratır ve karşısındakini huzursuz ederdi.

Benim yarattığım Meira ise gözlerimin içine bakmaya dahi korkuyordu. Dışarıda rüzgar esse, kendisi içeride titriyordu. Kuzu postunda kurt değil, baştan sona bir kuzuydu şimdi.

Kurt kim bu sefer Meira?

Hem de, hiç de sarılmadım kuzu postuna. Bak bana, apaçık karşındayım.

18 Aralık 2015

Her şey olması gerektiği gibi gidiyordu; Meira yavaş yavaş her şeyi hatırlıyor ve hatırladıkça da deliriyordu.

Ben…

diyordu, gözyaşları içinde, duyguları, hisleri, anıları, her şeyi çorba olmuş, allak bullak bir kafada.

Ben… ailemi öldürmüşüm. Ama sen öldürmüştün hani?
Ailem… Ben mi öldürmüşüm onları… Ben… Ben… Ben! Ben!

Gittikçe ona anlattığım hikayenin asıl kötü kahramanın ta kendisi olduğunu öğrendi.

Tavşancığın, arkadaşımı öldürdüğü oyun olduğunu öğrendi ve artık eskisi gibi bir kalpsiz olamayacağından da hepsine kahroldu. Yataklara düştü.

Sonunda da bu vicdan azabına daha fazla dayanamayarak intihar etmeye çalıştı. İlk Meira kadar naif ve kan görse bayılacak bir kızı bileklerini kesme teşebbüsüne itecek kadar delirttim onu ama elbette buna izin veremezdim. Onu kurtardım.

Ölürken dahi bana soracaksın Meira.

13 Mayıs 2016

Bugün Meira'nın doğum günü.

Evdeki delici kesici her şeyi kaldırdım. Plastik çatal bıçakla yemek yiyoruz artık. Ben eziyetime devam ederken onun kendisini kurtarmasını istemezdik sonuçta.

Ama, Meira artık her şeyi hatırlıyordu. Ayağa kalkacak kudreti bile yoktu. Kendinden iğreniyordu, bana ve öldürdüğü diğer herkese karşı duyduğu vicdan azabından yataklara düşmüştü. Dayanamıyordu artık. İnsanlığının bütün sınırlarını zorlamıştım.

Sonunda, diz çöktü önümde. Onu öldürmem için gözyaşları içinde yalvardı bana.

Daha iyi bir intikam olabilir miydi? Bu işkenceye bir son vererek onu öldürmem için ayaklarıma kapanıp bana yalvarmasından daha iyi bir son olabilir miydi?

Eski Meira bütün bir kâinat bir araya gelse bile önümde diz çökmezdi, bana asla yalvarmazdı ama benim yarattığım Meira o kadar pişmandı ki onu öldürmem için yalvarıyordu bana. Kendi günahları için vicdan azabı çekiyordu. Acının her halini yaşamıştı artık. Tükenmişti.

Sırada, tıpkı bana yaptığı gibi onu da tek bir kurşunla diri diri gömmek vardı.

Meira'yı, kendi doğum gününde, beni öldürüp gömdüğü o ormana götürdüm. Tam orada açtım mezarı, başına da koydum Meira'yı. Silahı kaldırdım; namlu tam kalbinde, parmağım ise tetikte.

Ama ateş edemedim.

Ben aptalım.

Ben koca bir aptalım.

Onun gözlerinin içine hiç bakmamalıydım.

O zehir, o aptal zehir, güya iyileştiğim zehir, sinsi sinsi işliyordu beyin kıvrımlarıma.

O eski Meira'dan farklı,

diye fısıldıyordu şeytanlarım bana.

Şu bakışlara bak! Nasıl da üzgün… Nasıl da kırgın ve pişman… O farklı biri. O farklı biri Uygar. Aynı kişi değil.

Dayanamadım ağlamasına. Onu geri götürdüm. Eski Meira'dan o kadar farklı görünüyor ve davranıyordu ki, bir anlığına onun yapısıyla tamamen oynadığımı ve onu baştan sona değiştirdiğimi düşündüm.

Yapamadım. İntikamımı tamamlayamadım.

Daha da kötüsü aylar geçtikçe Meira eskiye dönüyordu. Hatırladıklarıyla dehşete düşse de kendisini acındırmayla başlayan seansı, yaptıklarını meşrulaştırmaya çalışmasıyla devam etti. Meira, tekrardan eskiye dönüyordu.

Ne yapacaktım?

İlk Meira asla böyle şeyler yapmaz, yapmaya cesaret dahi edemezdi ama bana gülmeye başladı. Öylesine, sebepsiz yere, beni izliyor ve sırıtıyor, aklından kötü şeyler geçiriyormuş gibi kıkırdıyordu.

Ne düşünüyor anlamıyordum artık. Geçmişteki rollerimize geri dönüyorduk sanki. Geçmişten kaçamadığımı ve en büyük düşmanımı yenemediğimi düşünerek aklımı yitireceğimi sandım. Böyle olmamalıydı!

İlk Meira'yı geri istiyorum.

Bir daha aynı ilaçları verdim ona. Bir daha zehirledim onu ve hafızasını kaybetmesini sağladım.

İkinci Perde: İkinci Meira

26 Ekim 2017

Her şey başa döndü.

Uyandı, sen kimsin diye sordu bana,

düşmanın,

dedim, yine ve yeniden.

Her şey bir döngüye sardı, bütün hepsini tekrardan yaşadık. Ailesini öldürdüğümü söylemem, suçu ona attığımı keşfedişi, kitapları, orkideleri, 16 buçuk dakika…

Tüfeği doğrultup 16 buçuk dakikan var dediğimde kaçmadı. Onu vurmayacağımı biliyordu sanki. Benimle konuşup anlaşmaya, sorun her neyse onu çözmeye çalıştı.

Yine de benden cevaplar alamadı.

Deli bir sadistim ben, unuttun mu?

Bazen replikler bile tamamen aynıydı; aynı sıralamada hatırlamasa da aklında yavaş yavaş parçalar birleşti ve neye uğradığını şaşırdı.

Yine de ilk Meira'dan daha sakin bir karşılık verdi denebilir. İlki kadar saydam değildi öncelikle, aklından nelerin geçtiğini tahmin etmek zordu. Bilerek, kendisine dair bir fikrim olmasın diye fikirlerini dahi gizliyordu benden.

Bana karşı tavırları ise yerindeydi. Benden pek korktuğu söylenemezdi, ona zarar vermeyeceğimi düşünüyor, daha çok resmin bütünüyle ilgilendiği için kendisini kurtarmak adına benimle işbirliği yapmak istiyordu. Bana hak veriyor gibi görünüyordu, sık sık,

anlıyorum,

der mesela. Söylediğim her şeyi aklındaki deftere kaydediyor ve bir olay örgüsü çıkarıyordu sanki.

Soğukkanlı biriydi kısacası. Ailesini ve nişanlısını öldürdüğümü söylediğimde verdiği tepki de sıradandı. Evet üzüldü ama çok çabuk toparlandı; sadece gözleri dolmuştu.

O gözyaşlarını görmek istiyordum oysa. O tatlı timsah yaşlarını, Lilith'in sahte gözyaşlarını akıtmak istiyordum ama intikam için pek vakit kalmadı.

Anladığım kadarıyla hafızasını ilaçlara rağmen olması gerektiğinden de erken ama bölük pörçük geri kazanmış, birkaç parça birleştirerek de bir döngü içerisinde olduğumuzu anlamıştı.

Bu yüzden onu yeniden uyutmak zorundaydım fakat ben fark etmeden gelecekte uyanacak olan Meira'yı uyarmak için ona bir mektup yazmıştı.

İlaçlar onun bünyesini zayıf düşürdüğü için yalan söyleyemiyordu, bir şeylerden şüphelenince ağzını yokladım ben de ve mektubu öğrendim. Yine de nerede sakladığını söylemedi, ev ne kadar büyüktü ki bulamayacaktım, sorun etmedim, zor olsa da buldum.

Yine de mektuba dokunmadım, Meira'nın bu mektubu bulunca yaşayacağı panik intikam oyunumda can alıcı bir nokta olabilirdi. Şimdi, tıpkı ikinci Meira'nın söylediği gibi bana hafızasını geri kazandığını belli etmemeye çalışmasının baskısı da olacaktı üzerinde. İkinci Meira, hiçbir Meira'nın Khalil'e kadar gidemeyeceğini bilmediğinden bu mektupla ona yardım etmiş olmayacaktı. Aksine, bu mektup Meira'nın dünyasını başına yıkacak ve eziyet edecekti.

Bir de, sürekli onun aklıyla oynadığımdan acaba bu mektubu benim yazmış olup olamayacağım vardı ihtimal dahilinde.

Büyük bir ikilemde ve sürekli bir savaşta olacaktı, bunu da keyifle izleyebilirdim. Mektupta Khalil'in adı geçse de zaten benden kaçamayacağının düşüncesiyle mektuba dokunmadım, bunun tiyatromun bir parçası olmasına izin verdim.

İkinci Meira'ya dair söyleyebileceklerim, ilkinden daha olgun olduğu kesinlikle. Daha sakin. Mesafeli. Mantıklı. Ilımlı yaklaşıyor ve öğrendikleriyle beraber üzülse de beni anlıyormuş gibi davransa da aslında kendisini düşünüyordu.

İlk Meira onun celladı olmama rağmen benden medet umabiliyor, bana sığınmak istiyordu. Korkuyordu çünkü

benden. Kendi küçük dünyasındaki mutlak güç sahibi tek kişiye sığınmak ve korunmak istiyordu.

İkinci Meira ise öyle değil. Biraz gizemli. Hafızasını çok erken kazandığı için onu hemen uyutmak zorunda kaldım, bu yüzden nasıl biri olduğunu ben de pek bilmiyorum.

Ama fazla zeki biri olduğu aşikar. İlaçlara ve akıl oyunlarıma rağmen, gerçeği öğrenmesi birkaç gününü bile almadı ve dahası, gelecek Meira'yı uyaracak planı dahi yaptı. Onu iliklerine kadar tanıdığım için bir şeylerden şüphelenip ağzını yoklamasaydım eğer, asla mektup yazdığını öğrenemezdim.

Doğrusu, Meira yine bildiğim gibi. Benden önce hiç kaybetmeyi öğrenmediğini unutmamak gerek.

Üçüncü Perde: Üçüncü Meira

12 Ocak 2018

"Sen kimsin?"

"Düşmanın."

"Ben kimim?"

"Düşmanım."

Orkideleri daha ilk günden kırdı. Biraz agresif anlaşılan. Ailesini öldürdüğümü ve kaza geçirdiği için hafızasını kaybettiğini söylediğimde bana saldırmaya çalıştı. Her defasında farklı bir kaza uyduruyordum, bu sefer onu inşaattan ittiğimi söyledim. Belki de bu yüzden çok sinirli bir başlangıç yaptık?

Ona kaçmak için 16 buçuk dakika verdiğimde de bana saldırdı. Sanki eski Meira'nın daha agresif hali gibiydi. Masumdu, elbette, ne olduğunu bilmiyor, beni suçladığı için benden nefret ediyordu ama yaramaz bir çocuk gibiydi. Daha ilk dakikalardan onu zapt etmenin zor olacağını ve beni uğraştıracağını biliyordum.

Öğrendiklerine karşı tavırları malum, agresif tavırlar hepsi de. Sık sık sinir krizleri geçiriyor, ağlıyor, odadaki her şeyi kırıp döküyordu. Daha otoriter olmalıydım belki de. Her davranışının bir karşılığı olacağını bilmeliydi.

Bana karşı tavırları da pek farklı değil. Benden korkmuyor, beni asla dinlemiyordu. Her şeyi ona zorla yaptırmam gerekiyor. Bir keresinde sırf sandalyeye oturmasını istediğim için bunu fazla 'emrivaki' buldu ve sandalyeyi yerden yere vurarak kırdı. Ben git desem gelir, gel desem gider.

Kısacası, üçüncü Meira damarıma nasıl basacağını iyi biliyor.

Mektubu bulduktan sonra çıldırdı demek yanlış olmaz. Onunla bir kuklaymış gibi oynayışımı egosuna yediremedi. Benden kaçmayı başardı ve bir noktada neredeyse benden kurtulacaktı da. Almanya'ya gitmeye çalıştığını ve birileriyle anlaştığını biliyordum.

Ama onun peşine takıldığım sıra büyük bir kaza geçirdi arabayla. Aptal.

Araba sürmeyi bilmeden nereye gidiyorsun?

Onu eve geri getirdim. Çok problemler yaşadık, kendisini bıçakladı hastaneye götürmem için, götürmedim elbette ve yarasını eve getirttiğim bir doktora diktirdim. Hastanede olay çıkartacağını biliyordum. Dört bir taraftan aranırken ve etrafı birbirine katmışken onu dışarıya çıkartamazdım zaten. Polat'ın ondan haberi olmamalıydı.

Onu daha fazla zapt edemediğim için tekrardan ilaçlar vermeye başlamıştım.

Üçüncü Meira'ya dair söyleyebileceklerim ise, onun aslında Maria olduğu yönünde.

Maria, Meira'nın Alman kimliği. O ırkçı, faşist bir kadın. Aklını yitirmiş. Çocukken ona yaşattıkları yüzünden Yahudiler'e olan ırçılığıyla başlayan nefreti, bütün insanlığa evrilmiş.

Üçüncü Meira da hafızasını geri kazandıktan ve kendi fikirlerini edinebilmeye başladıktan sonra tıpkı Maria gibi bir yol çizmek istemişti. Ona hak veriyordu, pişmanlığın zerresini taşımıyordu içinde; tıpkı Maria gibi herkesten nefret eden ve herkesi nefretinde boğmayı isteyen bir

kadındı. Daha da kötüsü, Maria'nın yaptıklarına devam edebilmek için Almanya'ya gitmek istiyordu.

Üçüncü Meira da benden nefret ediyordu. Bana baktığında kendi çocukluğunu görüyor olmalıydı. O çocukluğuydu bütün bunların sebebi. Bu yıkımın, bu kıyametin nedeni.

Maria'ya dair öğrendiklerim sınırlı ama onun, ikili siyasi bir çatışmanın maşası olduğunu biliyorum.

Çocukluğundan beri beyni yıkanmış, ırkçılıkla ve nefretle sulandırılmış, amcası tarafından örgüt faaliyetlerine bulaştırılmıştı ama Maria kendisinin özgürlüğe olan takıntısını, kutsal bir görev sayıyordu.

Bu yüzden benden nefret ediyordu. Benim, anne babamın maşası olmamı, onlara direnmeyişimi, özgürlüğüm için çabalamayışımı, kendi kutsal görevine ters görüyor ve beni suçluyordu. Beni itaatkar olmakla, boyun eğmekle, başkalarının boyunduruğu altına girmemle suçluyordu.

Oysa kendisi, nefretin kulu olmuş bile.

Bu yüzden nefret ediyor benden. Bana bakınca benden farkı olmadığını görüyor. Aynı kelepçeleri taktığımızı görüyor. Onun kollarını kaldırışı, kelepçe taktığı gerçeğini değiştirmiyor. Belki de, o benden de çok mahkum nefrete.

Özgürlük derken, köleliği seçmiş bile.

Sağlık raporları da Maria'nın çocukluğundan beri zihinsel problemlerden mustarip olduğunu söylüyordu.

OKB, antisosyal kişilik bozukluğu, narsizm ve öfke problemleri.

Bize eziyet ettiği dönemlerde kendi kendine konuştuğunu ve kavga ettiğini de çok kereler gördüm. Bir psikoz halinde gibi, belki de şizofreni, bilmiyorum. Tek bildiğim, Maria'nın çok tehlikeli bir kadın olduğu.

Ve üçüncü Meira da eski Maria'ya çok benziyor.

Bu yüzden onu uyutmaktan başka bir çarem yok.

Dördüncü Perde: Dördüncü Meira

3 Ekim 2019

O daha farklı diğerlerinden.

Ne fazla uysal ne de fazla Meira. Aslında eski Meira'nın daha insana benzeyen, çekilebilir, sevilebilir bir hali gibi. Sanırım bu yüzden en çok da ona bağlanmıştım. Meira'ya hepsinden çok benziyordu ama onun kadar kötü de değildi. Sadece asabi, sivri dilli ve akıllanmaz şımarık bir kızdı; şefkatliydi, aklı başındaydı ve normal bir hayatta kesinlikle normal bir şekilde yaşayıp giderdi.

Ailesini öldürdüğümü öğrendiğinde ağladı, dehşete düşmüştü, benden de iğreniyordu. Yüzlerce soru sordu belki de. Fazla meraklı ve inatçıydı; hiçbir üstünkörü cevabı kabul etmiyor, mutlaka laf çarpıtıp üsteliyordu.

Ölümüne benden korkuyor ama korkusuz davranıyordu.

Tavşan oyununda ilk defa biri kaçmayı seçti. Bu, Meira'nın yaşamaya ve kurtulmaya dair olan inatçı doğasıydı bana kalırsa. Meira ne olursa olsun suçsuzluğuna inanıyor ve kurtulmak istiyordu.

Yaşamak istiyor, inatla çırpınıyordu. Özgürlüğüne zincir vuran adamdan da nefret ediyordu elbette. Ölümüne iğreniyor, savaşıyordu da benimle.

Oysa ben hep sana ayna tuttum Meira. Bana ne yaptıysan onu sana yaptım, ne söylediysen onu sana söyledim. Sen de kızdın, küstün. Nefret ettin.

Ama hiç aynaya baktığını fark etmedin.

Kendinden iğrendiğini anlamadın. Kendine kızdığını bilmedin. Bu hikayedeki tek kötü karakter sendin ve sen, postuna yanılıp kuzu değil de kurt olduğunu fark etmedin.

Nasıl Meira? Hoşuna gidiyor mu kukla gibi oynatılmak?

Haklısın. Zevkliymiş güç sahibi olmak.

(6. Bölüm)

Kendimi hayatımda hiç bu kadar boktan hissetmemiştim. Oysa amacım bu değil miydi? Kendini çaresiz hissetmesi,

aklını yitirmesi ve onu yakıp yıkarak kurtarmam için bana yalvarması değil miydi?

Sorun ne o halde?

Ne yapıyorsun Meira sen bana? Bu oyunda tek acı çeken sen olmalıydın, beni de cezana bulaştırmamalıydın ama neden… Neden böyle hissediyorum?

Ve sabahına bana söyledikleri…

Düşman olduğumuz halde, ondan gözlerimi alamadığımı fark ettiğini söylüyor, beni basit olmakla suçluyordu. Haklıydı, ondan gözlerimi alamıyordum ama o bunun sapkınca bir arzudan geldiğini sandı. Ona bakınca ondan başka bir şey görmediğimi nasıl anlatabilirdim ki? Vücudu mu? Bilmediğim bir dilde konuşuyordu sanki.

Eskiden, sırf hayaliyle 2 yıl uyuyabilmiş adamdım, gerçekten de bu kadar basit biri olduğumu düşünmesi garip hissettirdi.

Oysa her şey plana göre gidiyordu yeniden. Kahretsin, değil mi?

Kahretsin.

(8. Bölüm)

Meira, kendimi bana kötü hissettirmeye başladıktan sonra neyse ki aklımı başıma getirecek bir harekette bulunup kafama saksıyla vurdu, beni bayılttı ve sandalyeye bağladı.

Beni konuşturmak için eziyet edecekti. Elbette iplerden kurtuldum, onu yakaladım. Yatağa bağladım ve o çok sevdiği mumlardan getirdim.

Bana yalvarıyor, özürler diliyordu.

Nafile.

Bana acımadın. Ben de sana acımayacağım.

Mumlar erimeye başladığında nasıl da dehşete düştü! Oysa o mum işkencesi de ona ait, en sevdiği işkencelerden biri. Kim bilir kaç kişiye yaptı, kimleri daha aşağıladı ve mahvetti.

Ona da aynısını yaptım. Böylece tatmin olacağımı sandım. İşkence bittiğinde kendisini yere atmış, içi dışına çıkana kadar ağlamaya başlamıştı.

O ıslak kirpiklerinin altından yeşilleriyle benden bir şefkat bekleyerek yüzüme baktığında onun nasıl bir canavar olduğunu unutuyorum bazen.

O kadar masum bakıyor ki bütün bunlar büyük bir hata gibi geliyor.

Geçmişteki bütün o şeyleri Meira'nın kötü bir ikizi yapmış sanki; bu Meira temiz, masum, onu ilk tanıdığımdaki gibi. Bir zamanlar aşık olduğum o kadın gibi bakıyor.

Ne garip. Ondan geriye hiçbir şey kalmadı sanıyordum.

(11. Bölüm)

Dayanamıyorum! Kahretsin dayanamıyorum! O korkunç ilaçlardan da bağımlılığımdan da arınmıştım sözde ama bütün vücudum bana karşı koyuyor sanki. Kalbim farklı atıyor. Boynum kaşınıyor. Ellerim titriyor.

Ya ilaçlar ya da Meira, birine ihtiyacım var. Mum eziyetinden sonra kendimi odaya attığımda ilaçları az daha içiyordum. Kendimi zor tuttum.

Bende bıraktığın hasarı görüyor musun Meira? Ya bağımlılığım geri gelirse? Ya ilaçlarsız yapamazsam?

Zar zor iyileşebilmişken nasıl beni bir bakışınla alt edebilirsin tekrardan?

…

İtiraf etmeye korkuyorum. Dördüncü Meira benim en büyük sınavım.

Diğerlerinde böyle hissetmedim. Kendimi hep geri planda tutabildim. Çektikleri acılara göz yumabildim çünkü birbirlerinden ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, onlarda hep geçmiş Meira'yı gördüm.

Ama dördüncü Meira bambaşka biri gibi. Çok farklı bir karaktere sahip. Düşünce tarzı, fikirleri ve seçtiği yollar tamamen farklı.

Kendisi için korktuğundan bazen bencil olabilse de empati duygusu çok yüksek.

Meira. Gerçekten de değişiyor musun yoksa?

Buna inanmıyorum. Beni aptal yerine koyup yalanlarla kandırmak senin doğanda var. Hiçbir ilaç bunu değiştiremez. Sana olan bağımlılığım yüzünden yaşanan onca şeyden sonra sana karşı gardımı indiriyor olabilirim ama benim de hasta bir adam olduğumu unutma.

Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim.

…

Kimi kandırıyorum? Ne zaman bu denli büyük bir takıntım oldun Meira?

Mum eziyetinden sonra bana bakma şeklini unutamıyorum. Benden korktuğun halde sana şefkat göstermemi bekleyen o halini zihnimden atamıyorum.

Ben bir bağımlıyım. Hâlâ daha öyleyim. Kanım o zehirlerden arınsa da ben senden arınamıyorum.

Bana eziyet ettiğin bir döngüye sıkışıp kaldım; merkezimde sen, senin etrafında dönüp duran ben. Tutsak olman önemsiz, güç asla bende değilmiş, onu anladım.

Bir canavarı hapsettiğimi sanıyorum burada ama aslında kendimi de hapsediyorum onunla. Hayatım yalnızca ondan ibaret, öğünlerim onunla bir, aynı havayı soluyoruz yıllardır. O istemese de, benim zoruma gitse de. Nereye varacak bu? Meira hafızasını geri kazandıkça eski haline dönmeye devam edecek, hiç değişmeyecek. Ne olacak bize Meira?

Ne kadar istersem isteyeyim, senden bir türlü kurtulamıyorum. Krizlerimin geri geldiğini hissedebiliyorum. Direnmeye çalışıyorum. Sana ve bakışlarına karşı koymaya çalışıyorum ama içten içe biliyorum. Başından beri biliyordum: Sen benim bütün kişiliğimsin. Uygar sadece senden ibaret. Senden nefret ederken bile senden ibaret. Bu yüzden, kanıma bu kadar karışmışken ve içime bu kadar işlemişken, senden ibaret bu hayatımda Meira'sız bir Uygar'ı düşünemiyorum.

Bir aptal gibi, yaptığın onca şeyden sonra öldüğümde dahi senin yanına gömülmek istiyorum.

Yine de bir şey değişmeyecek. Nefretimden bir parça eksilmiş değil, hiçbir zaman da eksilmeyecek. Kendime ihanet etmeyeceğim. Bu sefer beni çiğnemene izin vermem Meira.

(12. Bölüm)

Polat her nasılsa Meira'nın ölmediğini öğrenmiş. Meira'nın en büyük zaafım olduğunu bildiği için onu bana karşı kullanmayı isterdi elbette. Hem, bunu Polat öğrendiyse diğerleri de öğrendi demekti. Lennart ve İsrail'deki aile Meira için gelebilirdi. Pek de gönüllüsü olmadığım birkaç kişiyle işbirliği yapmam gerekiyordu şimdi. Meira güvende değildi.

Mecburen dağ evinden ayrıldık bu yüzden.

Bu planlarımı çok sekteye uğrattı. İntikam planım için birçok şeyi bu eve göre ayarlamıştım. Anı odamız da orkideler de geride kaldı. Sanırım biraz değişme vakti geldi. Yeniliklere kötü diyemeyiz. Bakalım, belki daha yaratıcı şeylerle çıkarım Meira karşına. Konu işkence olduğunda hayal gücümün ne kadar geniş olduğuna inanamazsın.

Antalya yolunda mola verdik. Cinayeti başına yıktığım için polisler tarafından arandığına inanıyor. Bu doğru ama aranan kişi Maria, Meira değil. Yine de internetteki haberlere öyle inanmış ki kuyruğunu kısarak dibimden ayrılmıyor.

Ya tanırlarsa beni,

diyor.

Telefonumdaki arama geçmişi de beni güldürdü. Üzerine yıktığım suçlardan kaç yıl hüküm giyeceğini hesaplamaya çalışmıştı.

Ben söyleyeyim, 107 yıl Meira. Şu an seni polise versem, 107 yıl yatacaksın ama elbette, ne İsrail'deki ailen ne de Lennart seni orada bırakmaz.

Aramızda kalsın, ben de bırakmam. Maalesef.

O gün bana mum eziyetini kimin öğrettiğini sordu.

Sen,

diyemedim,

tanımazsın

dedim.

Doğru. Sen seni tanımazsın Meira.

(13. Bölüm)

Meira gemide bir yabancıyla tanışmış benden habersiz. Meira'nın dört bir tarafta düşmanları olduğunu düşünürsek, bu adamın masum olduğu ihtimalini eledim hemen kafadan ama Meira'ya bunu sorduğumda beni geçiştirdi. O herifi bulamayacağımı mı düşünüyordu gerçekten de?

Ayrıca, ilaçlarını da attı. O gece telefonla konuşma yaparken camdan onun yansımasını izliyordum, gözüm daima ondaydı. İlaçları gizlice aldığını gördüm ama yetişemedim. Hepsini klozete boşalttı.

Niye kendi sonunu hızlandırır ki insan?

(14. Bölüm)

Akşamına ateşli bir hastalık geçirdi. Çok kötü haldeydi. O kötüyken benim iyi olamayışım herhalde en büyük cezam benim. Lanetlendiğim bir gerçek. Onu öyle sayıklarken görünce aklımı yitirdim. Yine kalbim çarpmaya başladı.

Mektubu bulup okuduğunu anladım.

Ama nasıl bir tercih yapacağını merak ettiğim için onu kendi haline bıraktım.

Gemide güvertede iş yemeğindeydim, rakı masası kurulmuş, Müslüm Gürses açılmıştı. Herman ve diğerleri boşboğazlık yapıyor, arkadaş olarak tanıttığım Meira hakkında ağzımı yoklamaya çalışıyorlardı.

Herman ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyordu. Aklınca Meira ile yol yapacaktı kendine. O yolunu

yordamını siktirtecekti illa ki bana.

Sonra Meira geldi masaya. Karşıma oturdu tabii. O Herman itinin yanına. Bu hayatta Meira'nın karşımda durması kadar nefret ettiğim bir şey yok. O kadını karşımda istemiyorum. Bana karşılık vermesini, engel gibi dikilmesini istemiyorum. Omuzları omuzlarıma değsin istiyorum. Yanımda dursun istiyorum.

Geldi yanıma oturdu sonra. İkinci Meira'nın mektubuna uyacaktı anlaşılan, suyuma gidecekti.

Bir de üstüne soyadımla dalga geçti. Neymiş, neden Karaşah değilmiş? Karşah da neymiş? Ünlü düşmesine mi uğramış?

Meira düşmesine uğramış. O soyadı bile sen çaldın benden.

Fark ediyor musun? Sen hep kendine kızıyorsun.

Aynı gece Meira yemekte daha da kötüleşti, sarhoş oldu ve sanırım bazı sanrılar gördü. Dehşete düşmüştü, bağırıp çağırmaya, masayı dağıtmaya, herkese hakaret etmeye başladı panikten.

Sezen Aksu çalıyordu radyoda. Onu kapatmamızı söyleyip durdu. Kapatmıştık ama duymaya devam ettiğini söyleyerek, ağlayarak, bağırarak krizler geçirdi.

Eski Meira'nın OKB'si vardı, müziğe karşı çok hassastı. Bu yüzden aslında keman çalmaktan dahi nefret eder, konserlerinde beni kandırmak için müziği hoparlörden oynatır, kendisi kulaklarını tıkardı. Nasıl çalacağını bildiği halde, kulaklarını tıkadığı için kendisi çalamazdı çünkü.

Bunun travmasını tetiklediğini düşündüm.

İçi dışına çıkana kadar ağlıyordu. Böyle bir kriz görmedim ben. Elim ayağım birbirine dolandı. Onun tamamen delirdiğini düşünerek telaş yaptım, onu nasıl zapt edeceğimi bilemedim.

Oysa ben ağlarken sen gülüyordun ama sen ağlarken ben gülemedim.

Seni sakinleştirmeye çalıştım. Kulaklarını kapatmamı istedin, kapattım. Yanında yatmamı istedin, yattım.

Dayanamadım. Seni öyle görmeye dayanamadım.

Sadece bu gecelik… Daha fazla acıma yok.

…

Aklımı karıştıran şu ki sayıklarken zindandan bahsetti. Bahsettiği zindan kendi evindekiyse eğer o halde bizi orada hapsettiğini ve eziyet ettiğini de hatırlamış olması gerekirdi ama o sanki kurban kendisiymiş gibi davrandı.

Travma için beynin savunma mekanizması mıydı bu? Başından beri Meira, diğerlerine göre daha yavaş ve kesik kesik hatırladı anılarını; bu yüzden hatırladıkları çarpıtılmaya müsaitti.

Eğer bu doğruysa, Meira kendisini anılarını kazandığı haliyle dahi kurban olacak şekilde savunuyorsa, bu onun intikamını daha da kötüleştirirdi. Kendine daha da çok acı çektirecekti.

Meira kendi kendini mahvediyordu.

Buna sevinmeliyim, değil mi?

(16. Bölüm)

Lilith efsanesinden bahsettim ona.

Ona Lilith deme sebebim, Lilith'in cennetteki davasında haklı olduğu halde, özgürlüğü için başlayan başkaldırışının bütün dünyayı kötülükle lanetlemesiyle bitmesinden geliyor.

Sen de haklıydın davanda Maria. Seni bir denek gibi kullandılar. Aklınla, inançlarınla oynadılar. Sen zihinsel problemlerle mücadele ederken seni maşa yaptılar. Baskıyla, nefretle, şiddetle büyüttüler. Benjamin'e rağmen, masumiyetini kurtaramadılar.

Oysa senin için su görmemiş topraklarda çiçekler yeşertti baban. O kötülüğün içinde senin için yaşam mücadelesi verdi. Ama sen o çiçekleri de soldurdun. Öyle bir felaket olup çıktın ki, sana bütün varlığını adamış babanın son sözlerinde bile, kendine şeytan dedirttin. Lanet ettirdin.

Bazı geceler babanın senin hakkında yazdığı şeyleri okurum. Biliyor musun, babanla kaderimiz benziyor. Farklı diplerde yaşadık ama aynı karanlıktan geliyoruz ve en can alıcı kısmı, aynı hataya düşüyoruz. Sana inanıyoruz. Asıl rengini göstermeye başladığın zaman bile bir aptal gibi sana güveniyoruz. Babanla çok benziyoruz Meira. Hiç akıllanmıyoruz.

Söyle bana Lilith, bu öfken nereye kadar daha devam edecek? Nefretinin seni yiyip bitirdiğini gördün. Çevrendeki herkesi yok ettin. Görkemli şatonun boş odalarında kendinle kavga ederken gördün. Geride kimse kalmadı. Kazandın. Değil mi?

Kazandın.

Artık dünyada seni seven kimse yok. Kutlarım.

(18. Bölüm)

İlaçlarımı geri almak istiyorum. Gittikçe daha da zorlaşıyor her şey. Vücudumun yeniden yoksunluk çekmeye başladığını biliyorum ama yıllardır o ilaçlara dokunmadım, dokunmayacağım da. Ne olursa olsun. O zavallıya geri dönmeyeceğim.

Bu yoksunluğu ise alkol ve esrar ile bastırmaya çalışıyorum. Son zamanlarda ikisinin de ayarını fazla kaçırdım gibi.

Meira bazen beni esrar sararken izliyor. Nasıl baktığını söylemeye gerek yok. Nefret ediyor böyle şeylerden, bana suçluymuşum gibi bakıyor oysa beni zavallı bir bağımlıya çevirdiği için vücudumun maddeye olan karşı konulmaz isteğini böyle bastırdığımı bilmiyor.

Son zamanlarda yaşananlara dair ise anlatılacak pek bir şey yok. Gemideyiz hala, işlerle uğraşıyorum, Herman'ın Almanlar ile olan bağlantısını Lennart'ı kapana kıstırmak için kullanmaya çalışıyorum.

Meira da Herman'ın bir hain olduğunu fark etmiş. Herman ve Pelin'i beni arkamdan vururken ve bana ihanet ederken yakaladığını söylüyor.

Herman'ın bir hain olduğunu gerçekten de bilmediğimi sanması beni küçümsediğini düşündürttü. Benim herhangi birinin oyuncağı olacağımı mı sanıyordu yoksa?

Ve şimdi de karşıma geçmiş derin düşünceler eşliğinde oturuyor. Birazdan eminim ki yine ne yazdığımı soracak. Belki ona küçük bir satır okumalıyım yoksa meraktan kafayı yiyecek gibi görünüyor. Ajandayı çalmanın hain planlarını kuruyor elbette kafasında ama o kafada daima benim de yaşadığımı unutuyor. Benim bilmediğim bir şey düşünmen imkansız Meira.

…

Meira'nın gemide tanıştığı yabancının kim olduğunu bulmalıydım. Bu yüzden onu kendi haline bıraktım. Gidip o adamı arayacağını ve beni ona götüreceğini biliyordum.

Ben ise Mert ile beraber geminin güvenlik şefinin odasından güvenlik kameralarını izliyor, onu takip ediyordum.

Meira da tuzağa adım attı ve adamı bulmak için gemiyi talan etti. O da adamın kim olduğunu bilmiyordu sanki. Oraya buraya girip çıkıyor, çalışanlara soruyor ve kesinlikle nereye gittiğini bilmiyordu. Bir plan bile yoktu sanki kafasında. Sadece etrafta koşuşturup karmaşa yaratıyor, bunu yaparken de tamamen kendini gizlediğine inanıyordu.

Bir noktada kimliğini gizleyebilmek için bir kadını dahi tartakladığını izledik kameradan. Kadının şapkasını almış, onu çekiştirmişti.

Bunu görünce sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. Mert arkada kanepede uzanıyor, duvara topu atıp tutarken, "gemiyi batıracak bu gidişle," diye dalgasını geçiyordu.

Nasıl kaptanı esir tutup gemiyi kaçırmayı denemedi diye düşünmedim değil.

Sonuç olarak adamı bulamadı. Bu daha ilginç. Adam kendisini gizliyor gibi. Kim bu herif?

Lennart'ın bir adamı olabilir mi? O orospu çocuğu Meira'ya fazla takıntılı. Meira'nın aklını çelerek kendi

tarafına çekmek istiyor olabilir ama Mert de sadece arkadan görebildiği bu adamın esmer olduğunu söyledi. Bir Neo-Nazi için hiç iç açıcı değil sanki. İsrail'den biri olabilir.

(20. Bölüm)

Ani avla et neshmatekh.

Senin ruhunu yiyip tüketeceğim demek.

Yıllar önce Meira'nın sarhoşken kulağıma felaketimi dalga geçer gibi fısıldadığı o sözün anlamı buymuş.

Bugün bunu Meira'nın kulağına fısıldadım. Aklının nasıl da hemen karıştığını izlemek zevkliydi. Bu bana geçmişteki Uygar'ı hatırlattı. Doğrusu, Meira'ya yaptığım her şey Uygar'ın başına gelenler olduğu için, ona her şeyin karmasını yaşattığım için, Meira'ya her baktığımda aslında geçmişteki kendimi görüyordum. Güzel bir intikam olsa da bazen canımı sıkmıyor değil. Aynaya bakıyor gibi hissediyordum.

Gemiyi terk etmeden önce Meira'ya bir sürprizim olduğunu söyledim.

Önce ona bir mayo hediye ettim. Gemide güzel bir kapalı havuz vardı, antik bir hamama benziyordu ve seveceğini biliyordum.

O gece Meira mayoyla karşıma geçti.

Ona baktığımda bir sıcaklık yayıldı içime. Nefesim kesildi, mayonun tasarımcısı kafayı yemiş olmalıydı. O zamana kadar Meira'yı hiç böyle yarı çıplak görmemiştim.

Biraz olsun utanmıyor, çekinmiyor, dik bir duruşla, ruhumun içine bakar gibi dik bakışlarla bana bakıyordu. Meydan okuyordu sanki. Ona ulaşamayacağım bir yerde durduğunu, dokunulmazlığını biliyordu; buna güvenerek,

al bakalım, istediğin kadar izle, zaten sadece izlemekle kalacaksın,

diyordu bir nevi.

Bu çok acımasız bir ceza değil mi? Meira'yı ödüllendireceğim derken kendimi cezalandırdım fark etmeden.

Havuzda beni kışkırtmaktan da geri durmadı elbette O yabancıyı bulmayı isteyişimi kıskançlığıma vuruyordu. Onu kıskandığımı sanıyordu.

Kahretsin.

Haklıydı da. Zaaflarımı biliyordu. Çok tehlikeliydi Meira. O bakışları bir kere kilitlendi mi bana, hemen zehrini akıtıyordu içime. Ona kapılmamak için gözlerine bakmamak gerek.

Ama o karşımda eğildi, diz çöktü, suda emekleyerek, gözlerimin içine bakarak geldi yanıma. Hiç nefes almadım. Alamadım.

Sınırları aştı. Fazla aştı. Bana dokundu. Parmakları omuzlarımdaydı. Nefesi nefesimde. Bilerek, beni kışkırtmak için yapıyordu. Devam edecek değildi. Tek istediği kıvranmamdı.

"Sadece beni öpsen bile gömmeye çalıştığın bütün o duygular geri çıkar diye ödün kopuyor," dedi o gece. "Değil bedenim, tek güzel sözümle bile tetiklenebilir iradesizliğin."

Haklı.

"Korkak herifin tekisin sen. Kendi sözüne, kendi intikam yeminine bile sadık kalamamaktan korkuyorsun. Bu denli çıldırtıyorum çünkü seni. Bu denli hâlâ öldürememişsin içinde beni."

Haklı.

"Beni öptüğün an, kendine ihanet edersin."

Evet.

İhanet edemem. Bir de ben Uygar'a ihanet edemem. Sen çiğneyip geçtin ama bir de ben kendimi çiğneyemem.

"Nasıl? Kalbin pır pır atıyor mu? Gidip bunu da günlüğüne yazacak mısın?" diye soruşu çıldırttı ama beni.

Aklımla oynuyor sanki. Bazen her şeyi hatırladığını ama rol yaptığını düşünmüyor değilim. Bilinçsizce geçmişi yaşatıp duruyor bana.

Yıllar sonra hiç bu kadar zor bir gece geçirmemiştim.

(22. Bölüm)

Onu yalnız başına bırakacağımı söyleyince nasıl da büyüdü o gözleri heyecanla. Nasıl da belli etmemeye çalıştı ama bana…

Ateşle oynuyorsun Meira. Seni anlamayacağımı mı sanıyorsun? Akıl oyunlarına yenik düşeceğimi mi sanıyorsun? O görüştüğün, anlaştığın adam her kimse, beni ona götüreceksin, o zaman görüşeceğiz seninle. Şimdilik beni aptal yerine koymana müsaade ediyorum. Nasıl olsa bunun da bir karşılığı olacak.

(24. Bölüm)

Meira kaçtı elbette. Gemide tanıştığı yabancıyla buluşacak, beni de ona götürecekti. Onu izliyordum. Kuyumcuya girişini, kol düğmelerimi satarak paraya çevirişini, lokantaya girip yemek yiyişini, hepsini takip ediyordum. Ne kadar da saf olduğunu anlaması için başına bir felaket mi gelmesi gerek illa? Bütün dünyayı peşine takmış bir kız, şehrin göbeğinde lokantada yemek yiyor, oradan oraya geziyordu resmen. Ben olmasam bir gün yaşayamazdı dışarıda.

Hele ki lokantada yanına gelen adam… Meira'ya, size eşlik edebilir miyim, diye sorunca, çıkışta ben de ona eşlik ettim. Sıradan biriymiş, kimsenin adamı değilmiş ama bu Meira izlenmiyor demek değildi.

Meira'nın taksi tuttuğunu gördüğüm gibi başına bir iş geleceğini anlamıştım bile. Kendi malımı tanıyordum. Şehirler arası yolculuğa taksiciyi ikna etmek için fazla para önerecek, başına bela alacaktı.

Düşündüğüm de oldu. Tenha yollardan gittikleri için fark edilmemek adına çok arkadan takip etmek zorunda kaldığımdan olay yerine geç vardım. Taksici birileriyle

anlaşmış, Meira'yı soymaya çalışmıştı. Elbette. Aptal. Kim o kadar nakit parayla tek başına gezer?

Meira arabamı görünce kaçtı tabii. Adamlardan ikisi beni karşıladı. Hatırlamıyorum bile ne yaşandığını. Kendimi kaybetmiştim. Gözümü kırpıp açtığımda iki adam da yerde kanlar içerisinde ve onlarca bıçak darbesiyle uzanıyordu. Kar kana boyanmıştı.

Meira'nın peşinden gittim. O adamın onu yakaladığını ve ona abandığını gördüğümde bir kere daha kontrolümü kaybettim. Hiç kendimi bu denli bir hayvan gibi hissetmemiştim. O adamı yakaladığım gibi gövdesini kaç kere bıçakla deldim bilmiyorum. O orospu çocuğunu sabaha kadar bıçaklayabilirdim.

Meira'nın üstü başı adamın kanıyla sulanmıştı. Bu bile çıldırttı beni. Adamın kanını bile onun üzerinde istemedim.

Meira ise bu katliam karşısında dehşet içerisinde yere düşmüştü. O büyüttüğü gözleriyle bir canavar görmüş gibi titreyerek izliyordu beni. Korkuyordu.

Benden.

Elime bulaşan kandan. Gözümü bile kırpmadan bir canavar gibi kan akıtışım onu korkutuyordu.

Ben ise karşısında dikiliyor, ona üstten bakıyordum.

Zavallı Meira, zavallı Maria.

Bir zamanların en güçlü milyarderi, en köklü Yahudi ailesinin maddi manevi bütün değerlerinin varisi ve ironik bir ikili kimlik ama Neo-Nazisi…

Kendi alanında bir tanrıydın Meira, iki suç örgütünün de yönetim kurulundaydın, üst seviye bir amirdin. Elinde barındırdığın potansiyel gücün eşi benzeri yoktu. Peki ya şimdi?

Nasıl da korkuyorsun gözlerimin içine bakarken… Bir ceylan yavrusu gibi, titriyorsun.

Bu yüzden her şeyi öğrenmene izin veremiyorum çünkü bu korkuna bayılıyorum. Karşımda tıpkı böyle titremeni

istiyorum.

Kim olduğunu unutup seni kime çevirdiğimi hatırlayacaksın yalnızca.

(26. Bölüm)

Meira, o yabancının aşığı olduğunu söylüyor.

Aptal mıyım ben? Buna inanacağımı mı sanıyor? O adamla, başta bana karşı kullanmak istediği için yakınlaştığını, bu süreçte de gizlice mektuplaştıklarını ve ondan hoşlandığı için peşinden gittiğini söylüyor. Beni oyalamak için bir oyun bu. Hepsi yalan! Buna inanmayacağım elbette.

İnanmadım. İnanmadım. İnanmadım ama gittim. Bir köpek gibi… Kahretsin ama onu dinledim ve o adamı bulmak için Meira nereye gitmemi istediyse oraya gittim. Yalan olduğunu biliyorum,

sorun yok,

böyle bir şeyin beni çıldırtmasına izin veremem. Yazmalıyım. Yazarsam içimden atarım.

Meira kimseyi sevmez.

Meira nefretten başka bir şey bilmez.

Ona bütün hayatını adayan eski Uygar'ı sevemeyen kadın, daha hangi çiçeği sevdiğini bile bilmeyen başka bir adamı sevemez.

Gül mü?

Meira güllerden nefret eder! Meira bir tek… beyaz orkideleri sever.

İstediğin bu değil miydi Uygar? Meira'nın değişmesi değil miydi? Ne güzel, orkideleri sevmiyor artık. Gülleri seviyormuş. Meira değişmiş. Değiştiği halinde de beni sevememiş.

Yine de o adamı da sevemez! Meira bir tek kendini sever. Meira bir tek kendini sever.

O başka hiç kimseyi sevmez.

Beni sığdıramadığı o taştan kalbine bir başkasını alamaz.

Meira'nın herkesten nefret etmesini istermişim demek ki. Benden iliklerime kadar iğrenirken ve bana bütün o felaketi yaşatmışken başka bir adama aşkla baktığını düşünemiyorum.

BENİM HAYATIMI MAHVETTİKTEN SONRA BİR BAŞKASININKİNİ GÜZELLEŞTİREMEZ!

…

Meira'nın verdiği adrese göre o adamı bulabilmek için İstanbul'a geldim. Biraz araştırma yeterliydi ve sonunda öğrendim. Emir dediği herif bir ölüydü. Ha yaşasaydı da bu çok uzun sürmezdi ama benden başka kim niye o adamı öldürsün bilmiyorum.

Emir'i kimin öldürdüğüne dair araştırma yapacağım için bir gün daha uzattım bu işi. Aklım Meira'daydı. Onu Mert'e bırakmıştım.

Korumalar Mert ve Meira'nın gizlice Santral'e gittiğini haber etmişti. O ikisini 3 gün kapalı bir kutuda tutmak zordu, bu yüzden bir şey de diyemedim. Korumalar onları uzaktan gözetlediği için izin verdim.

(30. Bölüm)

Mert'i ölüme terk etmişsin.

7 yılda bir karış insanlık yeşertememişim ben sende. Sadece nefretle yönetilen bir kukla gibisin. Sana bir kalp verdiğimi sandığım bütün o seferler, ben sana sadece kalbi taklit etmeyi öğretmişim. Sana yalnızca dert vermişim, sen tasalandığında ise ikimiz de kalbin var sanmışız. İkimizi de kandırmışsın.

Bencilliğin yalnızca hayatta kalma çabandan geliyor sanma, korkundan geliyor sanma, sen Meira'yı en büyük yerden tanıyorsun: Saf kötülükten.

İlaçlar masanın üstünde. İçkinin hemen yanında. Su bardağı ağzına kadar dolu şimdi.

5 yıl dirense de 5 saniye daha dayanamaz. Çektiği yoksunluk fiziksel bir acıya evrilecek kadar ele geçiriyor bedenini.

Kendisi var olacaksa onun yokluğunu kabullenemez.

Su bardağı boş şimdi.

Doksan İkinci Gün.

Meira yok.

Ben nasıl var olacağım o halde?

Mert komada, yaşayacak mı belli değil. Meira hâlâ kayıp. Doksan iki gündür kayıp. Doksan iki gündür nefes almıyorum. İlk defa bu kadar güçsüz hissediyorum kendimi. Elim kolum bağlı. Aptal bir günlüğe sızlanmaktan başka hiçbir şey gelmiyor elimden. Neredesin Meira?

Seninle olmak acı veriyor diye sensizliği tercih edeceğimi mi sanmıştın? Geri gel bana. Ben sensiz nasıl yaşayacağımı öğrenmedim hâlâ.

Ne demiş buna Gazali?

"Benim gibi perişan yok yeryüzünde

Zira görsem de dertliyim seni görmesem de."

ℒ

2019, günümüz

Uygar Karşah'ın ağzından

"Meira içeride!"

Meira'nın nerede olduğu bulunduğundan itibaren saatler nasıl geçti bilmiyorum, gözümü açıp kapatıncaya kadar İsrail'deydim.

Siktiğimin bedevileri çöl gibi bir yerdeydi, nerede yaşadıklarını bilmiyorduk.

59 büyük SUV ve onlarca ATV ile, geldiğimizi öğrenip Meira'yı başka bir yere kaçırmasınlar diye turistler gibi dağıldık etrafa. Gerçekte ise arabalar sabrı tükenmekte olan silahlı adamlarla doluydu.

Ve onu bulduk.

Geceydi. Malikanenin etrafı arabalarla çevrilmiş, korumalar hemen esir alınmıştı. Ezra orospu çocuğu beni bunca zaman boyunca Almanya'ya yönlendirerek bana vakit kaybettirdiği için beni hâlâ orada sanıyordu, herhangi bir önlem alınmamıştı. Dakikalar aldı malikaneye girmemiz.

Adamlar etrafta koşturuyor, silahları korumalara, hizmetlilere, görevlilere doğrultuyor, herkesi bağlıyor, bağırarak emirler veriyorlardı. Kaos götürüyordu etrafı, çığlıklar kopuyor, silah sesleri duyuluyordu.

Arka tarafa koşturdum. Koridorun sonundaki o siyah kapıyı gördüğüm gibi bu yeri hatırladım. Yıllar önce bana da bu mabet gibi yerde eziyet etmişlerdi. İçeriye adamlar akın etmişti çoktan, bir seansın ortasına denk gelmiştik anlaşılan, içerisi insanlarla doluydu ve adamlar herkesi topluyordu. Cübbeleriyle ve yüzlerine doladıkları siyah kumaşlarla örgütün üyeleri tek tek yakalanıyordu.

Meira'yı o yerde tuttuklarını anladığım gibi gözümü kan bürüdü.

İçeriye, o karanlığa girdiğimde Uygar değildim artık. Önümü görmüyordum. Etrafta koşuşturan adamları izlerken, Meira'yı ararken, hiçbir şey görmüyor, duymuyor, düşünmüyordum.

Aynı yer. Ortada aynı daire. Üst katlarda aynı lobiler. Etrafta aynı mumlar.

Ve orada,

Meira.

Dizleri üzerinde. Kanlar içinde. Omuzlarında mumlarla, elleri kelepçeli. Başı önüne düşmüş.

Meira'yı öyle görünce durdum. Damarlarımdaki kan da akmayı bıraktı ve geriye çekilmeye başladı; üstlere doğru, beynime doğru sıçradı. Kulağımda uğultular yankılanmaya, kör bıçaklarla derim yüzülüyormuş gibi bütün bedenim titremeye ve kalan son akıl sağlığım da yitmeye başladı.

"Gebertin hepsini."

Bilinçsizce verdiğim bu ölüm emrine adamlardan biri, ”öldürelim mi?” diye doğrulama istedi.

”Gebertin hepsini!” diyerek var gücümle bağırdığımda içeride yankılandı gür sesim.

Az sonra o yankıya, çığlık sesleri de karıştı. Silahlar ateşlendi, bıçaklar, önüne gelen her bedeni kesti. Onlarca insan, teker teker yerlere yığıldı.

Üst katlardan birinin boğazı kesildi ve aşağıya atıldı. Peşinden, diğerleri. İnsan yağmuru başladı. Teker teker, üstlerden bu sirki izleyenlerin hepsi son nefeslerini yere çakılarak verdi.

Kesilip delinen vücutları kan kustu ve o kan yağmuru, zemini kırmızıya boyamaya başladı.

Meira’ya doğru, bütün bu kaosa rağmen hâlâ hareket etmeyen bedene doğru içimdeki korkuyla yürüdüm. Hemen ona varmaktan ve iyi olmadığını görmekten korktum. Hâlâ nefes almadığını öğrenmekten korktum. Dizlerim tutmuyordu adımlarken.

Neden başını kaldırmıyor? Neden nefes almıyor gibi görünüyor?

Ben adım attıkça insanlar kesilip biçildi; ona varana kadar birçok nefesi söküp aldım birçok bedenden ama ya onunkisi de çoktan yittiyse diye, neredeyse aklımı kaybettim.

Ve adımlarım, tam da onun karşısında durdu.

Üzerimize yağdı kan damlaları. Kalbim hızlandı ya da tamamen durdu, bilmiyorum; ona bir şey olduysa eğer bir de benim cesedim çıkacaktı buradan.

Ama bir mucize oldu.

Meira’nın kıpırdandığını gördüm.

Ağır ağır başını kaldırdı, bu yıllar gibi hissettirdi. Önce ayakkabılarıma baktı, kan damlaları gökten düşmeye devam etti. Sonra da zorlanarak da olsa başını kaldırdı ve hasret kaldığım o çökmüş yüzüyle, kan çanağına dönmüş yarı kapalı gözleriyle gözlerimin içine baktı.

O an daha fazla dayanamadım. Dizlerimin bağı çözüldü birden ve artık dizlerimin üzerinde karşısındaydım.

Meira'nın kollarını tutan zincirler çözüldü. Titreyen ellerimle yığılmak üzere olan kadını tuttum ve kendimden bir parçaymış gibi onu göğsüme bastırdım, kaburgalarıma sardım.

Bir daha senin yüzünden ağlamayacağıma yemin etmiştim Meira. Bir kere daha kendimi çiğnettirdin bana. Bir kere daha ihanet ettirdin Uygar'a. Onca anıdan ve acıdan sonra, kendi intikam oyunumda bile tekrar tekrar kaybediyorum sana.

Bana cehennemi yaşatmana rağmen, sen benim cennetimsin çünkü Meira.

ℒ

Beğenmeyi unutmayın:)

Bir sonraki bölüm Uygar Karşah'ın en büyük zaafından: Dördüncü Meira'nın ağzından olacak ^.^

Instagram: kedilimediyy

35. Yan Yana

○●

Beğenerek destek verebilirsiniz:)

Bölüm Otuz Beş

“Yan Yana.”

Meira Shavit

Dördüncü Meira

Günümüz…

Şarkı listesi:

Skin and Bones - David Kusher

Infected - Sickick

ℒ

”Pişmanlık duyuyor musun?”

Dağ evinde kalmış bir yarım. Aylar öncesinde orada zihnime yöneltilen bu soru, meğerse benim bütün gerçekliğimmiş.

”Pişmanlık duyuyor musun?”

O zaman bunu anlamamışım. Hatırlamamışım. Bütün gerçekler karşımda durduğu halde, gözlerimi kapatmışım. Vicdanım bana fısıldarken, kulaklarımı tıkamışım.

”Pişmanlık duyuyor musun?”

Başından beri sadece soru sormuşum ama hiç cevapları dinlememişim. Duymak istememişim aslında, ben bende barınan şeytanı bildiğimden içten içe kendimi korumak istemişim kendimden.

”Pişmanlık duyuyor musun?”

Tepki veremiyorum, kollarımı kaldırmak istiyorum ama kaldıramıyorum. Gözlerimi açsam açamıyorum.

Ama acıyı iliklerime kadar hissediyorum.

Yatağa yatırılmışım, kulaklarımda uğultular, karnımda ve sırtımda keskin bir acı.

Hissediyorum.

Birileri dokunuyor bana. Soğuk elleri bedenimde geziniyor, sivri bir alet deliyor etimi. Hissediyorum, hatta bu çiğ acıdan başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Sesler duyuyordum. Ezra, ”dinlenmesi lazım,” diye itiraz ediyordu birine. ”Duayı okudu, artık cezalandırılması gerekmiyor. Günahlarının bedelini ödeyip boyun eğdi çoktan.”

”Küçük hanımın düşündüğünden de çok günahı var. Çekil önümden!”

”Kendisi yaralı şu anda. Onu öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Daha dün gece kendisini öldürmeye çalıştı!”

Nafile, tartışmaya rağmen biraz sonra bedenimde yeniden eller hissettim. Vücudum havaya kaldırılmıştı, birinin kucağındaydım. Bu kişinin Ezra olduğunu duydum.

”Biraz daha dayanın,” diye fısıldıyordu bana. ”Varis olduğunuz için eziyet ediyorlar size. Cezanız biterse başa geçeceksiniz çünkü.”

Gözlerimi açamıyordum, başım Ezra’nın göğsüne yaslıydı. ”Bir gece daha,” diye güç vermeye çalıştı o da bana. ”Son bir gece daha dayan

Meira.”

Yine aynı yerde olduğumu dizlerim sert zemine değince anladım. Bedenimi tutacak kudretim yoktu ama kollarıma geçirdikleri zincirler tuttu beni.

”Pişman mısın?”

Mumlar eriyip sırtımdan aşağılara dökülmeye başladı ama acımadı bu sefer. Alıştım.

”Yaptıkların için pişman mısın Maria?”

Zihnimde aynalarla dolu bir oda var. Orada yürürken hayatımı izliyorum. Her ayna, bir anı. Her anı ise acı.

Meira, Maria, o aynaların birinde sahnede şimdi. Karşısında yüzlerce yüz, hepsi suratsız. Birbirinin kopyası gibiler ve sahneye çıktığımda alkışlıyorlar.

Duruyor, başımı omzuma doğru yatırıyorum ve onlar da aynısını yapıyor. Ben elimi kaldırdığımda onlar da kaldırıyor, indirdiğimde onlar da hemen indiriyor.

273 numara hariç. O, diğerlerinin aksine gölgede kalsa da bir yüze sahip. Onlar gibi bir kukla değil. Kanlı canlı bir insan.

Az sonra 273 numara arka bahçede arkasını dönmüş dikiliyor. Meira ona doğru yürürken bacaklarına aynı kara yılan dolanıyor.

”11273 demek,”

zihnimde sürekli yankılanan seslerden biri.

Bir daha konser, biraz daha keman, 273 numara daima orada. Öğretmen dayak yiyor, arka odada ise Meira oturmuş kahve içiyor.

”Lütfen beni o manyaktan uzak tutun!”

Başka bir aynada Meira ve Uygar karşı karşıya.

”Ani avla et neshmatekh.”

Beyaz orkideler sonra,

”onları güneş koyacak bir yere koy.”

Yemyeşil bir bahçe, beyaz bir

elbise

. ”Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar. Bazen anne gelir bazen de kurt.”

”Sen hangisisin?”

”Kuzu postunda bir kurt.”

Başka bir aynada bitki çayına biraz toz.

”Benim için ölür müsün? Benim için… öldürür müsün?”

”Seve seve.”

”Öldür o halde.”

Samet arıyor,

”Uygar belgeleri yaktığını söyledi.”

Hemen ardındaki aynada silah anne babama doğru kalkıyor.
İki el ateş. İki ceset.

Uygar’ın gözleri üzerimde, az sonra silahım da onun ellerinde.
O bileklere kelepçe geçirilmesi de uzun sürmüyor ama o hep bana bakıyor.

”Sorun değil. Sorun değil.”

Hapishanede.

”Onu öldürecekler,”

diyen bir ses.

”Aile onu İsrail’e kaçırmış.”

”Güzel.”

Sonrasında,

“Belgeleri

saklamış

!”

Telefonun diğer hattında Ezra,

”

öldürdünüz

mü?”

sorusunu,

”

henüz

değil,”

diye cevaplıyor.

“Geri getir onu bana.”

Onlarca anı, onlarca acı.

Sonunda, izbe bir bodrum katı.

Karanlığın içinde dizleri üzerinde yaralı bir adam. Meira ona doğru yürüyor.

“Meira?”

”Meira içeride!”

Geçmişte Uygar dizleri üzerinde duruyor ve başını zar zor kaldırarak Meira’nın adımlarını takip ediyor.

Silah sesleri patlıyor. Ne gerçek ne değil ayırt edemiyorum. Hangi ses dışarıdan hangisi kafamın içinden geliyor anlayamıyorum.

”Gebertin hepsini.”

Çığlık sesleri.

Geçmişte Meira’nın adımları Uygar’ın tam karşısında bitiyor. Uygar bakışlarını, Meira’nın ayakkabılarından yukarıya doğru kaydırıyor ve onun yüzüne bakıyor. O yüzde ne bir merhamet ne de bir tanıdıklık. Kimseyle olamayacağı kadar yabancı o kadınla. Herkesten uzak ona.

”Gebertin hepsini!”

Kıyamet kopuyor, yer yerinden oynuyor sanki.

Birkaç sıcak damla dokunuyor vücuduma. Ne bu bilmiyorum. Çığlıklar dört bir tarafta yankılanırken sıcak yağmur damlaları kollarıma düşüyor.

”Meira?”

Gözlerimi açmak eziyet gibi geliyor, başım önüme düşmüş. Dizlerimin üzerindeyim hâlâ, bileklerimde prangalar ama zorla da olsa araladım gözlerimi sonunda.

İlk gördüğüm şey bir çift ayakkabı oldu.

Geçmişte Uygar dizleri üzerinde sefil bir halde Meira’ya bakarken şimdi ben aynı yerden kafamı kaldırıp baktım ona. Birkaç kan damlası usulca düştü yüzüme ve gözyaşımmış gibi akıp gitti yanağımdan aşağıya.

Uygar…

Orada dikilecek sandım ama benimle kavuşan bakışları dizlerindeki bağı çözdü sanki. O da dizleri üzerinde yerdeydi şimdi, karşımdaydı. Perişan bir ifadeyle, çökmüş ve kan çanağına dönmüş dolu gözlerle ve kirli bir sakalla tanıyamayacağım bir adama bürünmüştü.

Bileklerimdeki kelepçeler çözüldüğünde bedenim devrilecek olmuş ama Uygar beni hemen yakalamış ve bedenimi tutup sarmıştı.

Sonrası karanlık.

ℒ

Katran dolu bir havuz gibi uyuşmuş zihnim, kulaç attıkça zifiri bir karanlığa batıyorum.

O karanlıkta yalnızım. Adım atmaya çalıştığımda etten engelleri eziyor topuklarım. Bir şeylerin üstündeyim. Birilerinin üzerindeyim…

Çevremdeki her ışığı söndürmüşüm, güneşi doğmaya küstürmüşüm; şimdi soğuk burası. Çok soğuk.

Kimse yok mu?

Konuşabilseydim bu hiçlikte yankılanırdı sesim. Burası bir mezarlık. Kendimi de dahil herkesi gömdüğüm o kara cehennem.

“Bilgiyi yükselmek için değil de yönetmek

için

kullananlar, Hayat

Ağacının

köklerini

takip ederek yeraltına

ulaşırlar

.”

”

Tanrıyı

taklit etmek

için

.”

”

Burası

ölülerin şehri. Kuzuların

şehri

. Yönetilenlerin, av olanların,

alçakların

şehri

. Basit insanların, zaafları olanların, kanı parlamayanların

mezarlığı

.”

“Ve her cehennem

gibi

,

burasının

da bir

tanrısı

olmalı

.”

Ya bu karanlığa sonsuza kadar mahkumsam? Ya yarattığım yıkımın altında kalırsam? Soğuk burası, çok soğuk. Karanlık, zifiri karanlık ve kimsesiz.

Hiç

kimsesiz.

Ama bu yüzyıllık çırpınışlarımın sonucunca ilahi bir anlam yüklediğim cılız bir ışık gördüm orada. Sonunda birileri benim için gelmiş gibi, beni bu karanlık yalnızlığa terk etmemiş gibi sıcak bir ışık sarmaya başladı etrafımı.

Yeniden hissedebilmeye başladığımda bütün uzuvlarım titriyordu acıyla.

Az sonra yağmur sesi de geldi kulağıma, sakin ve uslu damlalar düşüyordu dünyaya. Bir süre bunları dinledim gözlerim kapalı. Hâlâ bilincim yeterince yerine gelmemişti.

Son hissim de geri geldiğinde yatağa yüz üstü bir şekilde yatırıldığımı anlamıştım. Zar zor gözlerimi aralayabildim ve gücümü toplamaya, ne olup bittiğini anlamaya çalıştım. Sırtımdaki yaralar yüzünden yüz üstü yatırılmış olmalıydım. Koluma serum takılmış ve karnımdaki yara tekrardan dikilmişti. Pencereye dönüktü kafam, yağmurlu bir akşamüzerine uyanmıştım anlaşılan.

Kollarımdan güç alarak yatakta biraz da olsa doğrulmaya, etrafıma bakınmaya çalıştım. Hâlâ ilaçların etkisinde olmalıydım ki daha yaralarımı yeterince hissedemiyordum, uyuşuktum ve görüşüm bulanıktı.

Neredeyim?

Burası bilmediğim bir yerdi. Yabancı birinin odasıydı. Birkaç hastane ekipmanı dışında pek de bir şey yoktu etrafta ve de yalnızdım.

O zaman fark ettim yatağın yanındaki komodini.

Ama bu sefer beyaz orkideler yok orada

.

O ana kadar uyuşmuştum, acı içinde olan biteni algılamaya çalışıyordum fakat bunu görmemle beraber aniden yataktan doğrulmam bir oldu. Kalbim öyle bir kudretle çarptı ki yataktan inerken dengem şaştı, adımlarım birbirine dolandığında da yere kapaklandım. Bir hıçkırık koptu hemen dudaklarımdan. Panik içerisinde kalkıp dengesiz adımlarla kapıya doğru koşmaya başladım. Yaralarım, dikişlerim, dönüp duran başım, hiçbirini umursamıyordum.

Boş, karanlık bir koridor karşıladı beni, koridorun sonunda ise merdivenler vardı. Önümü bile görmezken koşar adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Daha ortalarında adımlarım birbirine takılmış ve trabzana tutunsam da tökezleyip kalan

yolu merdivenlerden yuvarlanarak tamamlamak zorunda kalmıştım.

Yerde dizlerimin üzerindeydim, saçlarım önüme dökülmüştü. Başımı kaldırdığımda bulanık görüş açım, bana boş ve soğuk bir salon gösterdi.

Orada bir şömine vardı ama ne ateş yanıyor ne de başında biri oturuyordu.

”Uygar…”

Ev boştu.

Kalbim kaburga kemiklerimi zorlamaya başladı artık. Kendimi kaybedecek, hemen oracıkta yere yığılacaktım korkudan.

Kimse yok. O yok. Uygar yok. Bu sefer yok.

Toparlanıp yeniden ayağa kalktım ve bir çırpıda kendimi dış kapıdan dışarıya attım. Ilık ama rüzgarlı ve yağmurlu bir akşamüzeriydi; gri bulutlar sarmıştı gökyüzünü, dört bir tarafta ağaçlar şiddetle sallanıyordu.

Bulanık görüşümle etrafı görmeye ve o sıcaklığı bulmaya çalıştım. ‘

‘Uygar?”

derken, titrek bir ses çıkabildi anca benden ama ben bile anlayamadım ne dediğimi. ”Uygar?”

O yoksa…

ben nasıl var olacağım?

Kayboldum, tam orada kara bulutlar sardı dört yanımı. Ellerim buz kesmeye, kalbim yavaşlamaya, zihnim panikten uyuşmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim, nasıl bilebilirim? Tek pusulamı kaybettim, nereye nasıl gidebilirim?

Tam o anda bir ses duydum. Ne duyduğumu bile bilmiyordum, belki sadece rüzgar uğultusuydu ama ben dört kolla sarıldım o hareketliliğe ve zayıf bir çabayla tekrardan koşmaya başladım.

Bu tarafa doğru gelmekte olan bahçedeki o iri bedeni gözyaşlarımın arasından zar zor seçebildim.

”Uygar?”

Adımlarım birbirine karıştı ve dizlerimin bağı çözüldü birden fakat tam düşecekken dört bir yanımı sardı onun kolları.

”Meira?”

İşte o zaman düzeldi sanki her şey. O zaman başımızın üstündeki kara bulutlar dağıldı ve rüzgar ağaçları hırpalamayı bıraktı. Görüşüm netleşmese de Uygar’ın sesi netleşti ve bedenimi tutan sıcak parmakları buz gibi bedenimi hapseden buzulları çözdü.

”Meira?” dediğinde yüzüne bakabildim anca. Yağmur damlaları düşüyordu üstümüze, aramıza, kirpik uçlarımıza.

Kaşları endişeyle çatılmış, onu daima mesafeli ve soğuk gösteren bakışları perişan bir imayla üzerime kenetlenmişti. O yüzü nihayet sanrılarımda değil de kanlı canlı karşımda görebilmiş olmama inanamıyordum; bunun gerçek olmamasından korktum. Aslında hiç kabuslarımdan uyanamamış olmamdan, bunun da zihnimin bir oyunu olmasından korktum ama gerçekti işte. Karşımdaydı; parmakları etrafımda, gözleri üzerimde, nefesi nefesimdeydi.

Yaralanıp yaralanmadığımı anlamaya çalışan aceleci kontrolü sırasında, ”ne yapıyorsun Meira?” diye beni sorguluyordu. ”Ne işin var senin dışarıda?”

Gözyaşlarına boğulmuş bir halde dehşet bir krizin etkisindeydim, hâlâ güvende olduğumu kabullenememiştim. Sanki aynı kabustaydım, aynı eski anılarda, aynı eziyetlerde, her Meira’da; aynı anda! Aynı aynalı odada! Aynı bodrum katında… Oralarda her seferinde Uygar’a ve diğerlerine eziyet ettiğim bir döngüdeydim. Bıçak, mum, köpekler, at ve yangındaydım. Her anımda! Her anında!

Uygar beni ayağa kaldırmaya yeltenirken ben ona daha da çok sokulmaya çalışıyor, kollarımı beline doluyor ve içim dışıma çıkarcasına ağlıyordum.

”Gittin… sandım,”

diyemedim bile, hıçkırıklarım beni bölüp duruyordu.

Uygar duraksadı, beni kaldırmadı ve orada ona sarılmama izin verdi.

”Gitmem. Ne zaman gittim?” dedi, iç çektiğini duydum, bir eli saçlarıma çıktı.

Tamamen göğsüne sokulmuş, kollarımı da beline sıkıca dolamıştım; o bile ayıramazdı beni ondan artık.

”Üşüyeceksin Meira. İçeriye geçelim.”

Onu duymuyordum, kulaklarım çınlıyordu ona sarılırken. Bu yüzden de o hareketlendiğinde beni bırakacağını düşünerek telaş yaptım ve daha da sıkıca asıldım ona.

”Meira,” diye uyarsa da uysal bir sesle, ben inatla beni bırakmaması için ondan ayrılmıyor, kalkmasına izin vermiyordum.

Bırakacak beni,

tek düşünebildiğim şeydi.

Korkunç biriyim! Bırakacak artık beni! Bırakıp gidecek!

Kurtulacak

benden!

Beni seven herkesi yok etmişim. Bir o kalmış geriye ama o da kendi gidecek şimdi!

Ben böyle direnince Uygar elini bacaklarımın altından geçirip beni zorla yerden kaldırdı. Bedenim havalanırken ondan uzaklaşmamak için kollarımı hemen boynuna dolamıştım. Yüzümü de boyun girintisine doğru sokuşturdum. O sıcaklığa girmem gerekti. Oraya ait olmam gerekti.

”Ateşin var Meira,” dediğini duyabildim kucağında benim bedenimle eve doğru yürürken. Eve girecek olsak da benim tek düşünebildiğim beni bırakıp gidecek olmasıydı.

Beni ateşe atmakla birdi bu, beni yalnızlığımla cezalandırmak cehenneme tıkmakla birdi.

İçeriye girdiğimizi, Uygar beni koltuğa oturtana kadar anlamamıştım bile. Israrla boynuna sardığım kollarımı geri çekmedim. O ayaktaydı ve bana doğru eğilmek zorunda kalıyordu. Ona öyle sıkıca tutunuyordum ki biraz daha doğrulsa ben de onunla beraber havalanacaktım.

”Meira… Bırakman gerekiyor,” diye sabırla açıkladığında da onu dinleyebilecek bir kafada değildim. Bırakmadım.

Bu sefer kendi tuttu ellerimi ve beni yine zorla ayırdı kendinden. Gitmedi ama. Bileklerimi bırakmadan karşımda dizlerini kırıp eğildi, benimle aynı hizaya geldi.

Islak siyah saçları alnına doğru düşmüştü, sakin bir ifade vardı yüzünde ama içten içe onda da farklı felaketler kopuyor gibiydi. Sadece benden daha iyi gizliyordu bunu.

Gözlerimin içine, korkumun yansımasına baktı; hem hatırladıklarım hem de hatırladıklarımla ödeyeceğim bedel yüzünden içinde yaşadığım cehennemi gördü orada. Tir tir titriyordum karşısında.

Uygar bu halime karşı sertçe yutkundu, dikkatini dağıtması gerekti. Bakışları aşağılara indiğinde ise dizlerimi gördü.

Bilmiyorum ne oldu onlara, umurumda değil ama Uygar, ”dizlerine pansuman yapmamız gerekiyor,” dedi.

Yine de kalkmaya yeltendiği gibi koluna yapıştım. Umurumda değil. Hiçbir yara, onun gittiği düşüncesi kadar acıtamaz canımı.

Açıklayamadım kendimi, sadece ıkına ıkına, ”gitme,” diyebildim. ”Kalkma.”

Mecburen yine durdu karşımda. Bu adam gözlerimin içine bakmaz, oradan da ötesi var çünkü, daha derinlere, aklıma kadar, ruhumun içine kadar bakar sanki. Asıl problemi orada arar. Asıl soruları oraya sorar.

Şimdi de o bakışlarla izledi beni. ”Bir şey mi gördün?” dedi gözyaşları içerisinde oluşuma. Gördüğüm sanrılarda beni terk edişi tekrar tekrar oynuyordu gözümün önünde. Kalktığımda onu bulamayışım da cabası.

”Beni bırakıp gitmiştin,” dedim çaresizce. ”Yoktun.”

Kaşlarını çattı hemen. ”İlaçlarını almak için ayrılmıştım. Hiçbir yere gitmedim ve gitmeyeceğim de.”

”Ama rüyamda-”

”Anca rüyanda.”

Bunu öyle bir tınıyla söyledi ki belki ilaçların bile karşısında bir işe yaramayacağı bu korkunç krizim, Uygar'ın bir sözüyle ve tek bakışıyla dinmeye başladı. Sanki kafamın içindeki gürültü azaldı, gözlerimin önüne çekilen perde kalktı.

Onun bakışları sakinleştirdi beni. Arada hâlâ omuzlarım teklifsiz hıçkırıklarla sarsılsa da durulmuştum, ağlamayı bırakmıştım.

Uygar da bu gelişimimi, o hafifçe kıstığı gözleriyle anbean takip etmişti. Başını yana yatırdı bana alttan daha iyi bakabilmek için ve "sakinleştin mi?" diye sordu az sonra.

Başımı salladım burnumu çekerken ve asla ama asla gözlerimi onunkilerden ayırmazken. Ayıramam. Ayırırsam gider gibi. Bir göz kırpması kadar çabucak, ortadan kaybolur sanki. Bu yüzden onu göz hapsinde tutuyordum.

"Güzel," diye mırıldandı, elini kaldırdı ve yanağımı tuttu. Baş parmağıyla gözyaşımı silerken, diğer parmakları çenemin altına gitti.

"Sil şimdi o gözyaşlarını-"

"Sahte değil gözyaşlarım," diye böldüm onu hemen yanlış anlaşılmaktan ölümüne korkarak.

Oysa Uygar bunu ima etmemiş gibi baktı bana ama bir şey söylemedi. Aksine, diğer elini de kaldırdı ve yanağıma yerleştirdi. Şimdi iki baş parmağıyla da gözyaşlarımı siliyordu. Onun avuçlarının arasındaydı yüzüm, onun temasının yaydığı sıcaklıkla mayışmıştım. Öylesine güvenliydi ki orası, istemsizce gözlerimi kapattım. Öyle kalalım istedim, zaman dursun ve o güvenli bölgede yaşayayım istedim.

"Şimdi uslu uslu otur burada Meira," diye mırıldandığını duydum.

Gözyaşlarımı silince ellerini geri çekti. Çekmesin diye ağlamaya devam etmeyi düşünürken de ayağa kalkıp benden uzaklaştı. Bir yere gidiyordu.

Hemen ben de kalkıp peşinden gittim ama durdu ve dönüp tek kaşı havada bana doğru baktı.

"Sen nereye?"

”Sen nereye gidiyorsan oraya,” dedim göz temasını bozmadan.

”İlaçlarını ayarlayacağım Meira. Dizlerine pansuman da yapmamız lazım. Otur ve beni bekle.”

”Ya sen gitme ya da ben de geleyim,” diye itiraz ettim titreyen bir sesle ama daha önce kendimi hiç böyle bir zavallı gibi hissetmemiştim. O yerde dizlerimin üzerinde eziyetler görürken bile böyle çaresiz değildim.

Lütfen lütfen lütfen bir an olsun ayrılma benden.

Uygar uzun uzun gözlerimin içine baktı ben titreyerek dolu gözlerle ona karşılık verirken.

Kendimde değildim. Doğru düşünemiyordum, göğüs kafesimde yayılan sıcaklık yakıp kül edecekti sanki beni. Öyle bir his, bir kriz, bir acı ki bu bütün uzuvlarımı ağırlaştırıyor, beni zavallı bir bağımlı gibi kıvrandırıyordu.

Delirecek gibi hissediyordum, korkudan aklımı yitiriyordum. Bir adım daha benden uzaklaşırsa öleceğimi biliyordum.

Ama atmadı o adımı.

Sanki tek bir bakışımla okuyordu içimi, o da hissediyordu benim göğsümde yayılan yangını. Bu tepkimi bir saçmalık olarak görmüyordu, bir abartı saymıyordu, anlıyor gibiydi hatta. Hiçbir şey söylemese de yarım dönmüş vücudu şimdi tam döndü bana doğru ve bir adımda yanımdaydı. Karşımdaydı.

Eğilip tekrardan elini bacaklarımın arkasından geçirdi ve birden yeniden kucağındaydım.

Tekrardan güvenli kollarda olmanın rahatlığıyla evim belirledim orayı ama bu da uzun sürmedi. Merdivenleri çıkmış, aynı odaya geri dönmüştük. Beni yatağa oturttu önce, sırt üstü yatabileceğimden emin olamadı.

”Sırtın ağrımıyor mu?” diye sordu.

Bilmiyorum. Düşünmeye vaktim olmadı. Panikten hiçbir şey hissetmiyordum, o yüzden yine onunla göz temasını bozmadan başımı iki yana salladım.

”Kıyafetin de ıslanmış…” dedi sıkıntıyla üzerime bakarken. Sonra döndü ve dolaba doğru ilerledi. Az kalsın ben de peşinden gidecektim ama sadece kıyafet alıyordu.

Bol ve uzun bir tişört seçti sırtımı rahatsız etmemesi için. Altına da şort. Yanıma geldiğinde, kıyafetleri bıraktığında ve üzerimdeki ıslak elbise için uzandığında hiç hareket etmeden yalnızca onu izlemiş, onun istediğini yapmasına izin vermiştim. Kendim değişebilecek kadar gücüm yoktu, kalan o gücümü yalnızca Uygar ile alakalı şeylerde harcayabilirdim.

”Kollarını kaldır,” dediğinde de kaldırdım, elbiseyi üzerimden çıkardı. Sırtımdan ötürü sütyen giymiyor olmalıydım, göğüslerim ortadaydı ama benim bir an olsun göz kontağını bozmadığım o gözleri hiç işi dışında bir şeyle ilgilenmedi.

Tişörtü giydirdi, içeride kalan saçlarımı çıkardı, pijamayı da bacaklarımdan geçirdi ve kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ki belimi oturtabilsin. O sırada, onunla göğüs göğse kaldığımda ona aşağıdan bakmayı sürdürmüş, onunla göz göze gelmiştim.

Sır tutarcasına mühürlüydü dudakları.

Biliyorum. Kızgın bana. Çok kızgın hem de ama ne kadar zavallı bir halde olduğuma acıyıp şimdilik üzerime gelmiyor belki de.

Üstümü değiştirdiğinde ”yatıp dinlen,” diyerek yatağa geri oturttu beni. Yatağa uzandığımda da üzerime yorganı örttü.

Unutma, gözünü kaçırırsan Uygar da kaçar. Yok olur.

Dönüp gidecek olduğunda elini tutup onu durdurdum. ”Sen de yanımda yat,” dedim cılız bir sesle.

Lütfen…

Duraksadı. Belki sadece birkaç saniyelik bir duraksamaydı ama ben kafamda korkunç senaryolar kurmuş ve o kaynattığım kazanda kavrulmuştum bile. Ölecek gibi hissediyordum, bir zavallıydım, güçsüz bir aptaldım. Kalbim öyle şiddetli ve dengesiz atıyordu ki bütün vücudum bu aşırılıktan titriyor, uyuşuyordu.

Uygar’dan başka hiçbir şeyim yok,

tek gerçeğimdi. Zihimde yanan tek kırmızı ışıktı. Birden merkezimdeydi artık ve ben de panikle ona varmak için etrafında pervane oluyordum.

Uygar gitmedi, ”tamam,” dedi. Tamam demeseydi o gece öleceğimi biliyordu sanki. Kalbimin tekleyişini duymuştu tabii.

Üzerini değiştirecek kadar benden uzaklaşmasına izin veremezdim, o da çareyi basitçe üzerindekileri çıkartmakta buldu. Uzun kollu siyah tişörtü yeri bulduğunda çıplak göğsü serildi göz önüne. Kemerini de çözüp bıraktı ve öyle girdi yatakta yanıma.

Az önceki kadar cüretkâr olamadım ona sarılma konusunda. O da yanaşmadı bana. Kendi tarafında uzanmış, tavana bakıyor, bir şey söylemiyordu.

”Uygar…” dedim aramızdaki mesafeyi dolu gözlerle izlerken. ”Sarılamaz mısın bana?”

Uygar başını bana doğru çevirdi. Bir tek pencereden sızan ay ışığı, daha da başka bir ışık kaynağı yoktu o ifadelerini aydınlatabilmek için. Sakin dursa da pek tepki göstermiyor olsa da birçok farklı hissin karmaşası yer yer okunabiliyordu yüzünden. Hüzün, hasret, biraz öfke, biraz tükenmişlik…

Ama kolunu kaldırdı altına girebilmem için. Hemen ona yanaştım ve göğsüne doğru sokuldum. Kollarını etrafıma doladı. Bir eliyle boynumu alttan sararken, diğeri belime gitti ve beni tamamen sarıp sarmaladı.

Anca o zaman kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Güvendeydim, Uygar’ın kolları arasındaydım, kabusum bitmişti.

Sanırım…

Uygar sessiz kaldı başta, benim sık nefes alışverişlerim ve onun ağır ağır kalkıp inen göğsü bir süre tek hareketlilikti odada.

Ama az sonra Uygar’ın iç çektiğini duydum. Kim bilir nasıl tilkiler dolanıyordu kafasında. Neler söylüyorlardı ona… Bir hata diyorlardı değil mi bana sarılmasına? Yeniden bana şefkat göstermesine?

Bir hata,

yüzüme bile bakması. Büyük bir hata beni o mezara koymaması. Bunun muhakemesi dönüyordu belki de kafasında. Bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu belki de. Benimle ne yapacağını…

Başından beri kafasındakileri dökmeden kendisini tutsa da etraf sakinleştiğinde, ”hatırladın mı?” diye sordu.

”Her şeyi.”

Her şeyi hatırladım. Bir daha hiç unutamayacağım kadar kazındı zihnime hepsi. Doğduğum günden…

öldüğüm güne kadar,

hepsini hatırladım.

Benjamin tarafından evlat edinişimden, Almanya’daki amcama gidişim ve orada yaşattığım teröre kadar; Uygar ve diğerlerine insan dışı bir tiyatro yaşatarak onları avlayışımdan bu dünyada belki de kimsenin sevemeyeceği kadar beni seven anne babamı, kendi ellerimle öldürüşüme kadar… Benjamin’in bana son sözlerinin

, ”sen… bir şeytansın,”

oluşuna kadar… Benim için dünyaları karşısına alacak adamı, iliklerine kadar sömürüp kendimden nefret ettirişime kadar…

Her şeyi, Uygar, her birini hatırlıyorum.

Ama o an bunu konuşamazdım. Uygar’ın beni sorguya çekmesine katlanamazdım. Buna yüzüm de yoktu takatim de.

Yapamam. Lütfen…

Uygar da bir şey söylemeyerek tekrardan sessizliğe gömüldü. Hayatımda kalmış o son insanın kolları arasında uyumama izin verdi.

Saatler geçti ama uyuyamadım. Göğsümdeki o yakıcı hissi soğutamadım. Uygar’ın uyuduğunu düşünerek onu uyandırmak da istemedim, bu yüzden dışımdan değil içimden ağladım. O ağrılı his, göğsündeki baskı, karnımdaki kıpırtı, insanı içten içe kemiren o korku, tedirginlik… Bir an olsun gözümü kırpamadım.

Uygar da uyumuyordu anlaşılan ama benim uykuya daldığımı düşünüyor olmalıydı. Başını çevirip bana bakmıştı. Gözlerimi kapatmış, uyuyor taklidi yapıyor, kıpırdamıyordum.

İç çektiğini duydum. Az sonra o yorgun, derin sesi geldi kulağıma: ”Kendi ellerinle bende açtığın yaraları görmek seni üzüyor diye yine ben teselli ediyorum seni,” diye mırıldandı kendince, onu duyuyor olduğumu bile bilmeden. ”Ben sarıyorum yine seni. Yine ben kıyamıyorum sana.”

”Kim asıl kaybeden bu oyunda? Hiç… kazandım mı ya da?”

Öyle sertçe dişliyordum ki dudaklarımı, metalik bir tat gelmeye başladı az sonra. Kan ağzıma doluşurken gözlerimi sıkıca kapattım.

Bütün gece kan yuttum sessizce, geçmişi ne kadar kez tekrar tekrar izleyebileceksem o kadar izledim kafamda, aklım başıma geldi biraz. Gün ağarırken de yavaşça ayrıldım yataktan.

Uygar uyuyordu. Sırf fark etmemesi için önce bir saat ondan ayrı yatmam gerekti, öyle kalkıp ayrılabildim oradan. Aşağıya indiğimde başım dönüyor, etraf bulanıklaşıyor ve kulağım çınlıyordu; ateşler içerisinde yanıyor gibiydim ama kafamdakiler kadar acı değildi hiçbiri.

Bu yüzden zorla itekledim kendimi, Uygar’ın ceketinin cebinden anahtarları aldım ve dışarıya attım bedenimi. Gün henüz yeni doğuyor olsa da kapalı bulutlar yüzünden grimsi kasvetli bir hava vardı etrafta.

Büyük bir gölün kıyısındaydı ev. Geniş bir bahçesi vardı ve dört tarafında da duvarlar yükseliyordu. İlerideki demir kapıyı gözüme kestirdim, önünde araba park halindeydi. Dün gece beni o halde gördüğünde aceleyle inip gelmiş olmalıydı, arabayı bahçeye sokup öylece bırakmış, bahçe kapısını da ardından kapatmamıştı.

Uygar’ın arabası ve UM plakası…

Baş harflerimiz olmasının yanı sıra ‘ummak’ kelimesinden de geliyordu değil mi? Neyi umuyordu, öğrenemedim. Bundan sonra da öğrenemezdim.

Anahtarla arabayı açtım ve torpidoya yöneldim. Orayı açtığımda ne bulacağımı biliyordum, her zaman oraya koyar, asla yanında taşımazdı.

Silah.

O metali tuttuğumda bedenime bir titreme yayıldı ama uyuşmuş hissettim kendimi, korkudan daha büyük duyguların olduğunu keşfedimdendir belki de bu sakinliğim. Korku insanı yaşamak için, kurtulmak için kamçılarken vicdan azabı o katran dolu havuzun kendisiymiş, çırpındıkça battığın kara bir ölümmüş aslında.

Son defa eve doğru baktım ve bahçe kapısından çıkıp koşmaya başladım. Cesedimi ona göstermek istemedim.

Ormanlığa girmek istedim, iyice gizlenmek ve sessizce bu işi halletmek. İyi hissettirdi koşmak. O soğuk rüzgarı yüzüme gözüme tokat gibi yemek beni ayıltmaya başladı. Bunca zaman çıplak ayaklarla koşuyor olduğumu bile tam da o anda fark ettim, ayak tabanlarıma çalı çırpı taş toprak değerken.

Bunca zaman…

Rüzgar yüzüme yüzüme…

Bunca zaman, ben Uygar'a yaptığı onca şey için kızarken, ondan nefret ederken ve hatta korkarken, aslında hep aynada kendime bakıyormuşum. Ben hep kendimden nefret ediyormuşum.

Rüzgar terden sırılsıklam olmuş enseme…

Bunca zaman Uygar, ben de dahil herkesi asıl benden koruyormuş. Benim terörümden, felaketimden… Bana iyilik yapıyormuş. Bana acıyormuş.

Rüzgar bacaklarıma, incecik kıyafetlerimden içeriye…

Bunca zaman, hayatını mahvettiğim o insanların gözlerinin içine bakıyormuşum.

"Meira?"

Arkadan Uygar'ın sesini duyduğum gibi bir titreme yayıldı bedenime. Gözyaşlarına boğuldum yine kendimi tutamadan ama sendeleyerek de olsa koşmaya devam ettim.

”Meira? Buraya gel!”

Peşimden geldiğini biliyordum. Daha hızlı koşmaya çalıştım. Bütün vücudum iflas etmişti sanki, hiç güç yoktu kaslarımda. Ağaçların arasında bacaklarımın beni taşıdığı kadarıyla ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Uygar’dan hızlı koşamazdım. Mesafeye rağmen hemen arayı kapatacaktı.

Bulduğum ilk açıklıkta yüksek bir yamacın tepesine koştum. Aşağıdan bir dere geçiyor, yükseklerden ise irice bir atmaca av kolluyordu.

Arkamı döndüğümde Uygar’ın da ormandan sıyrıldığını gördüm. Üzerini bile giymeye vakti olmamıştı, yalnızca pantolonu vardı, göğsü çıplaktı. O izler… Benim açtığım yaralar da oradaydı. Kalbini deldiğim yara, mumlarla içini dışını yaktığım yanıklar… Tablo gibiydi vücudu, fırça darbeleri de sanatçısının ne kadar acımasız olduğunu gösteriyordu.

”Gelme Uygar,” dedim ağlamaktan kısılmış pürüzlü bir sesle. ”Gelme. Bu sefer gelme.”

Uygar yüzünde o tedirgin ama anlamayan ifadeyle ben ve elimdeki silah arasındaki anlaşmayı sorgularcasına baktı bana.

”Ne işi var o silahın sende?” diye sordu bana doğru tedbirle yürürken. ”Saçma bir şey düşündüğünü söyleme.”

”Geri git,” dedim, onun karşısında kendime doğrultmayı istemediğim için silahı kaldırmazken. ”Senin önünde yapmak istemiyorum.”

Uygar yavaşlasa da adımlarını tedbirle atmaya devam etti. ”Meira o silahı bırak önce,” dedi bir an olsun gözünü silahtan ayırmayarak. ”Bırak o silahı.”

An kolladığını biliyordum. ”Geri git Uygar!” diye kızdım ona gözyaşları içinde. ”İzlemek mi istiyorsun yoksa?”

Ellerini kaldırdı durmamı işaret eder gibi. ”Meira konuşalım önce, sonra fikrin değişmezse yine istediğini yap ama önce o silahı bi indir, tamam mı? Sadece konuşacağız.”

Silahı kaldırdığımda ise sakin rolünü bıraktı ve birden

”MEİRA!”

diye bağırdı gür bir sesle. ”MEİRA İNDİR ŞU SİLAHI!”

Namluyu çenemin altına dayadım.

Histeri içinde ağlamaya, titrek cılız bir sesle, ”yapamam,” gibi şeyler mırıldanmaya başlamıştım. Ben bile ne dediğimi anlayamıyor, yalnızca yanağımdan yuvarlanıp silaha ve silahı tutan parmaklarıma kadar inen sıcak gözyaşlarını hissedebiliyordum.

”Bunca zamandır tek suçlunun ben olduğumu öğrendikten sonra kendimle yaşayamam,” derken parmağım tetikteydi. ”Masumiyetime inandığım için herkesi çiğneyerek özgürlüğüme koşuyordum ama bütün yolculuğum bir yalanmış. Bu hikayenin tek kötü kahramanı benmişim.”

“Meira!”

“Yapamam. Elimde bu kadar insanın kanıyla yaşayamam. Dokunduğum her şeyi kirletirim.

Yapamam…”

Uygar donakaldı, gözleri iri iri açılmış, beni durdurmak ister gibi kalkan elleri titremeye başlamıştı. Nefes alışverişinin hızlandığını şiddetle inip kalkan çıplak göğsünden anlayabiliyordum.

”Özür dilerim,”

dedim, bunu söylemeye yüzüm olmasa da. ”Özür dilerim.”

Uygar panikle adımladı. ”Meira indir şu silahı yalvarırım! İndir! Maria’ydı o! Sen farklıysan farklı olduğunu kanıtlarsın. İndir silahı!”

İndirmedim. Bu sefer de telaşla, ”Mert yaşıyor!” diye bağırdı, beni ne şekilde ikna edebileceğini bilmediğinden aklına gelen her şeyi sayarken. ”Mert iyi! Hiçbir şeyi yok! Ben de iyiyim! Geçmişi düşünme artık, başka bir yol bulacağız! İndir şimdi şu silahı!”

Sonralara doğru nefesi tükenmiş gibi, ”indir,” dedi acıyla. ”Yalvarırım indir Meira…”

Silah inmeyince dizleri üzerine düştü. Başını eğdi, aldığı derin nefeslerle yaralı çıplak omuzları şiddetle inip kalktı. Baştan

sona titriyorduk ikimiz de.

Felaketiyim,

ben ikimizin de felaketiyim. Mahvettim onu. Her şeyi aldım ondan. Onu bile… aldım ondan. Kendi felaketine dizleri üzerinde yalvaracak hale getirdim. Şimdi ne benden vazgeçebilir ne de affedebilir; nefret dışında bütün köprülerimizi yaktım. İkimizi de mahvettim ben.

Buna ağlamaya başladım hıçkıra hıçkıra.

”Kalk… Uygar…”

diyebildim zar zor. ”Önümde diz çökme artık. Kalk Uygar. Lütfen…”

Uygar kalkmadı, yalnız başını kaldırarak bana o kıpkırmızı dolu gözleriyle baktı.

”Önce beni vur o zaman,” dedi bana, tükenmiş bir ifadeyle. ”Önce beni vur Meira.”

Kalbimi darladı bu sözü. Öyle şiddetle titriyordu ki ellerim, silahım çenemin altında olduğu halde ateş etsem ıskalayabilirdim bile.

Ben bir şey yapmayınca,

”önce beni vur!”

diye bağırdı birden derinlerden gelen pürüzlü, gür bir sesle. ”Yetmedi mi eziyetlerin? Bir de seni mi alacaksın benden? Madem pişmansın, önce beni vur!”

Başımı iki yana salladım. ”Özür dilerim.”

Uygar öfke ve çaresizlikten kıpkırmızı kesilmişti. Hırsla baktı gözlerime. “Maria olsa önce kendini vururdu. Ölürken bile bana eziyet ederdi,” diye beni kışkırtmaya çalıştı. “Madem pişmansın… yapma. Beni vur önce Meira.”

”Özür dilerim…”

“Dileme!” diye kızdı. “Vur hadi beni. Ne yaparsan yap ben senden kopamıyorum. Sen kopar beni senden hadi! Olmuyor çünkü. Bu aptal kafa….” Kafasına sertçe vurduğunda içim acıdı.

”Bu aptal…”

Bir daha vurdu… “Senden öte bir dünya bilmiyor. Yaşatma bunu bana! Biraz acıman varsa… biraz da olsa pişmansan, önce beni vur. Önce beni bitir!”

Sustum. Yalnızca hıçkırıklarım ve rüzgar uğultusu duyuldu bir süre. Bütün dünya birazdan tetiği çekeceğimi biliyormuş gibi pusuya yatmış bizi bekliyor, bizi dinliyordu sanki.

Uygar’ın gözünde yaşlar görmeye dayanamadım. O yaşların yanaklarına doğru yuvarlanışı parmaklarımın arasındaki silahtan da ölümcüldü benim için.

Başını omzuna doğru yatırdı, elleri kucağındaydı ve buruk bir ifadeyle, o kıpkırmızı gözleriyle alttan bana bakıyordu.

”Sen benim kendime yaptığım en büyük kötülüktün,” diye itiraz etti bağırmaktan çatlamış o pürüzlü kalın sesiyle. ”Hâlâ da öylesin. Ama ben seçiyorum bu felaketi. Ben istiyorum bu cehennemi. Ya gel bana ya da ikimizi de bitir. Tek gitmek gibi bir seçeneğin yok bundan öte Meira.”

Biraz daha konuşursa silaha gerek kalmadan ölüp gidecektim. Daha fazla dayanamazdım buna. ”Yapamam,” dedim ateşler içerisinde.

”Özür dilerim.

Özür

dilerim.”

Gözyaşlarından önümü göremeyecek haldeydim artık. Dayanamıyordum daha fazlasına. Tetiğin üzerindeki parmağım bu acıya son vermek üzere kıpraşsa de üzerime atılan o ani hareketliliği sezemeyecek kadar gözüm gönlüm aklım fikrim bulamaca dönüşmüştü bile.

Ne ara bilmiyorum, Uygar’ın parmakları bileklerimi mengene gibi kavramıştı ve silah artık bende bile değildi. Hiçbirini idrak edemedim. Gözümü açıp kapayınca yerde dizlerimin üzerindeydim.

Uygar sarılıyordu bana. Kollarını dolamış sıkıca bastırıyordu beni kendisine -ki kalkıp bir daha o silahı almayayım.

O zaman içimdeki her anı ve acı daha fazla dayanamayarak kendini dışarıya attı. Birden hıçkıra hıçkıra ağlama nöbetine girdim.

”Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim Uygar. Özür dilerim baba… Anne… Özür dilerim Öykü… Ozan… Kamber… Özür dilerim Lulu… Özür dilerim. Özür dilerim.”

Uygar kaçmamdan korkuyormuş gibi bütün gücüyle bastırdı beni kendisine ama titremelerimi yine de durduramadı.

”Nasıl yapabildim? Babam… Benim için… Özür dilerim… Benim için… Neler yapmıştı… Çiçekler… Babam… Nasıl yapabildim bunu ona? O bunu hak etmedi. Çiçeklerim… Ben… Senin de çiçeklerini soldurdum. Neden yaptım? Neden orkideleri güneşe koydum? Orkideler güneş sevmez Uygar. Neden bunu yaptım?”

Uygar beni kendisinden ayırdığında yüzünde o perişan ifade vardı. Ben ağlarken o alnıma dokunuyor, ”yanıyorsun,” diyor, parçalarımı toparlamaya, beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Beni asıl öldüren şey aklımdaki ateşti ama. ”Nasıl yaşayacağım bununla Uygar?” diyor, yalvarıyordum ona. ”Kurtar beni benden Uygar. Yalvarırım…

Kurtar beni!”

Uygar önüme gelen sırılsıklam olmuş saçlarımı eliyle gerilere tarıyor, gözyaşlarımı siliyordu. ”Sen… aynı kişi değilsin. Farklısın artık,” derken buna gerçekten de inanıyor muydu yoksa sadece sakinleşmem için mi söylüyordu bilmiyordum. “Bir daha sakın… ölmeyi düşünme. Sakın Meira!”

Benim krizim devam ederken o ayağa kalktı, beni de beraberinde kaldıracaktı ama ona direnerek kalkmayı reddettim. Şimdi o ayaktaydı, sabrının sınırlarında bir yerlerde kollarımdan tutmuş canımı yakmadan beni kaldırmaya çalışıyordu.

Ona aşağıdan bakıyor, ”affetme beni,” diye perişan bir halde yalvarıyordum. ”Lütfen. Hiçbir zaman affetme beni. Affetme beni Uygar!”

Uygar kızgın bir ifadeyle baktı bana. Onun da bütün sınırlarını zorlamış, doğrularını çizdirmiş ve prensiplerini çiğnetmiş

olmalıydım. İkimizi de delirtmiştim.

Sonunda yerden bile kalkamayacağım bir histeri krizinde olduğum için eğildi ve beni zorla kaldırdıktan sonra bacaklarımdan tutarak tek hareketiyle omzuna attı. Bu agresif zapt etme şekliyle beraber bedenim birden baş aşağı sarkınca midem ağzıma gelmiş, gözüm kararmış ve bütün karşı ataklarım bastırılmıştı.

Eve o şekilde geri dönerken ve baş aşağı sarkarken de Uygar'ın omzuyla karşı karşıyaydım. O yanıklarla, o ameliyat iziyle, vicdansızlığımla karşı karşıyaydım. Bu ağlamamı daha da kuvvetlendirdi.

Ne yaptım ben sana?

Nasıl kıyabildim böyle seven bir adama?

Babam… Babacığım… Annem… Lulu. Köpeğimden ne istemişim? Babamın hediyesiymiş o bana. Ozan… Ona

nasıl

…

Böyle

bir şey yapabilmişim? Mert'in dövmeleri… O dalga

geçtiğim

dövmeleri

bile onda

açtığım

yaraları örtmek

içinmiş

.

Eve girdiğimizde Uygar eğildi ve salondaki koltuğa bıraktı birden beni. Telaştan, üzüntüden, öfkeden gözü dönmüştü sanki. Onu ilk defa her duyguyu bu kadar net bir şekilde yaşarken görüyordum.

"Bitti!"

diyordu karşımda dikilirken ve hiddetle göğsü inip kalkarken. ”Bitti artık! İntikam yok, bitti! Orkideleri koymadım çünkü… alınacak bir intikam kalmadı geriye. Bitti Meira. Bundan sonra o ilaçları da içmeyeceksin.

Bitti…”

Onu oturduğum yerden izlerken yine bir korku salındı yüreğime. ”Ne yapacaksın o halde bana? Bırakacak mısın beni?”

Yüzünü sıvazladı sıkıntıyla. ”Hayır. Yine benimle kalacaksın.” Ve bahanesini de ekledi: ”Ne servetine ne de eski bağlantılarına kavuşmana izin veremem.”

Her şey aynı mı devam edecek? Aynı çatı altında nasıl yaşayacaktık? Ya da… bunca zaman nasıl yaşayabildik? Nasıl yapabildi bunu? Titremeler eşliğinde ikimizin de bir deli olduğunu düşündüm o an, hastalığımızı birbirimize bulaştırmıştık. Şimdi nasıl yaşanır bununla? Neden ölmeme izin vermiyor? Neden her şeyi tek seferde bitirmeme izin vermiyor? Bizi benden kurtarmam gerektiğini görmüyor mu?

”Nasıl katlanabiliyorsun bana?” diye sormadan edemedim ona. Kendimi bir gündür tanıyorum ve ben bile ilk fırsatta o kafaya kurşun koymak istedim. Maria’yı yok etmek istedim.

Uygar buna, ”o benim bileceğim iş,” diyerek aksi bir tavırla karşılık verdi. ”Benim intikamım değil mi? Ben başlatmadım mı? Şimdi de ben bitiriyorum. Sana da yaşamak kalıyor. Ölmeyi düşünmeyeceksin. Gitmeyi düşünmeyeceksin.”

Ve birden karşımda eğildi, çenemi tutup gözlerinin içine baktığımdan emin oldu.

”Bana kendini affettirmek istiyorsan yaşayacaksın,” dedi. ”Bana değiştiğini kanıtlayacaksın. Duydun mu beni? Yaşayacaksın Meira ama benim yanımda. Yan yana. Ya hayatta ya da mezarda, iki türlü de yan yana. Anladın mı?”

Sessiz kalmıştım, Uygar da ”cevap ver,” diye uyardı beni. ”Anladın mı?”

Dalgın bir şekilde, ”tamam,” dedim. Başka bir cevabı kabul etmeyeceğini biliyordum.

Bakışlarımı kaçırdığım için çenemi çevirdi ve yine odağım yaptı kendisini. ”O silahı önce benim kafama sıkacak cesaretin yoksa ölümden bahsetme bir daha bana.”

Sesimi çıkarmadan başımı salladım yine.

”Güzel,” dedi o da. ”Güzel.” Başını düşünceli bir ifadeyle sallamış ve elini geri çekmeden önce baş parmağıyla çenemi okşamıştı.

”Ve…

Yalvarırım.

Bu sefer farklı bitsin Meira.”

ℒ

O sabah önce kendimi duşa, sonra da yatağa geri atmış, akşama kadar da bir daha çıkmamıştım. Hâlâ kendimi çok kötü hissediyor, yeterince aklımı başıma devşirdiğimi düşünmüyordum. Her yerim sızlıyor, içim dışım ayrı ağlıyordu.

Uygar da akşama kadar hiç etrafta görünmedi, anca akşam yemeği için geldi odaya elinde tepsiyle. Işığı açtığında ona doğru dönmemiş, pencereyi izlemeye devam etmiştim.

”Yemek yemelisin,” demişti. ”İlaç içeceksin.”

”Yemek istemiyorum. Sadece ilaçları alabilirim.”

”Açken olmaz,” diye reddetti istifini bozmadan.

İtiraz istemeden yatağa oturduğunda ben de mecburen doğruldum ve sırtımı arkaya yaslayıp kucağıma koyduğu tepsiyi aldım. Sırtım o yerde olduğu kadar ağrımıyordu, ortada açık bir yara yoktu ve yanıklar da kısmen iyileşmiş gibi görünüyordu. Ne ara iyileşmiştim?

”Ben kurtulalı ne kadar oluyor?” diye sordum, kaşığı ilgisizce çorbaya daldırıp çıkarırken.

”Yaklaşık iki hafta.”

Gözlerim büyüdü birden. ”İki haftadır uyuyor muydum?”

Yutkunuşunu izledim. ”Müşahede altındaydın. Çok kan kaybetmiştin ve yetersiz beslenme yüzünden bütün değerlerin

yerlerdeydi.”

”Hastanede miydik?”

”Burada tedavi gördün.”

Burası dediği yere baktım. Hiç bilmediğim bir evdeydik ve tektik. Pekâlâ, asıl kafamı kurcalayan soru başkaydı tabii ama sormaya çekiniyor, cevabından korkuyordum.

Ama cesaretimi topladım ve ”peki Mert?” dedim yüzsüzce. ”Onun iyi olduğunu söyledin. Nerede o?”

Uygar ”iyi,” dedi sadece.

”Ama nerede? Bunca zaman neredeydi ya da? İsrail’de neler yaşandı?”

”Nerede bilmiyorum,” diye geçiştirdi. ”Bir yerlerde içip sızıyordur.”

Şüpheli geldi bu tavrı. ”Ne gizliyorsun?”

”Hiçbir şey.” İnanmadığımda da iç çekti. ”Bir süreliğine kafa dinleyecek tek başına. Yakında gelir.”

”O mu söyledi bunu?” diye sordum merakla.

”Düşünme bunları.”

”Bilmek istiyorum.”

Tepsiyi işaret etti. ”Yemeğini ye.”

”Sen anlatırken yiyeceğim,” dedim kaşığı tekrardan elime alıp. ”Neler olduğunu anlat lütfen. Ben kaçırıldıktan sonra ne oldu? Mert nasıl iyileşti? İsrail’e seninle beraber mi geldi? İsrail’de ne oldu? Neden farklı bir yerdeyiz?”

O konuştukça devamının da geleceğini göstererek çorbadan bir kaşık alıp içtim. Çorbayı sorunsuzca içmemi istiyorsa konuşması gerekiyordu.

İç çekti bu halime ve ”adamlar Mert’i hastaneye yetiştirmiş,” dedi. “Bir süre hastanede kaldı. İyileştiğinde de iş için ayrıldı. Isparta’daki işi yarım kalmıştı.”

Antalya’dan ayrıldığımız sırada da Isparta için ayrılmıştı Mert ama anlatmaya devam etmesini istedim. Duraksamıştı. Çorbayı içmeyi bıraktım ben de hemen.

”Nerede olduğunuzu bulduğumda evi bastım,” diye devam etti. ”Sen cezanı çekiyordun o sırada, kargaşa yaşandı.”

Hatırlayabildiğim kadarı kıyametti, kargaşa değil. Kan yağmuru, üst lobilerden düşen bedenler, çığlıklar, silah sesleri… Bunların bir kabus olduğunu düşünmüştüm oysa.

”Sonra seni alıp buraya getirdim.”

”Burası dediğin?”

”Bolu,” dedi. ”Bir süre gözlerden uzak kalsak iyi olur. Burada iyileşmeni istedim. Yakında Ankara’ya döneceğiz.”

Ankara’yı da, o ruhsuz diyerek burun kıvırdığım evi de Santral’i de özlemiştim. Şimdi uzakta olmak hiç iyi hissettirmiyordu.

”Onlar…” dedim sonunda merakla. ”O ailenin üyeleri nerede?”

”Kaçtılar.”

”Hepsi mi?”

”Evet,” derken onları nasıl olur da elinden kaçırdığına sinirlenmiş gibiydi. Onun bu gergin halini gördüğümde Ezra’nın bana söyledikleri aklıma geldi.

”Ezra-” dediğimde ters bir bakış attı bana, yutkunarak devam ettim: ”Ezra bana orada yeraltı tünelleri olduğunu söylemişti. Bütün çölün altında yeraltı tünelleri var. Gizli toplanma yerleri ve şehrin farklı bölgelerine çıkan yollardan oluşuyorlar. Oradan kaçmış olmalılar,” diye açıkladım.

Kaşlarını çattı. ”Siktiğimin kanalizasyon fareleri,” diye söylendi huzursuzlanarak. ”İlla ki çıkaracaklar ama kafalarını o delikten.”

Kaşığı bıraktım birden. ”Hayır Uygar, onların peşinden gideceğini söyleme bana.”

Kaşığıma bakıyordu. ”Tek söylediğim şu çorbanı içmen. Soğuyor.”

”İntikamsa düşündüğün-”

”Tek düşündüğüm çorbanı içmen.”

”Neden beni konuşturmuyorsun?” diye sitem ettim artık dayanamayarak.

”Çünkü çorbanı içmen gerekiyor.”

Derin bir nefes aldım, beni konuşturmayacaktı. ”Tamam içeceğim.”

”Güzel.”

ℒ

İki hafta oldu.

Pek konuşmuyorduk. Bunda benim odadan çıkmayı reddetmemin de büyük bir rolü vardı. Çekiniyordum çünkü ondan. Aklım başıma geldikçe ve ilk günkü krizlerim geçtikçe daha da utanmaya başlıyordum kendimden.

Uygar da bu iyileşme sürecinde beni yalnız bırakıyor, sadece yemek getirip götürüyordu. Benden yemek için aşağıya inmemi bile istemiyor, nasıl olduğumu sormak dışında benimle konuşmuyordu. Ona hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı oysa. Bütün gün odaya kapanmak istemiyordum ama hiçbir şey olmamış gibi günlük hayatıma da devam edemediğim için bu yalnızlığa ihtiyacım oluyordu.

Sadece görünen yaralarımın değil daha da derinlerdeki yaralarımın da iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden olabildiğince etrafta görünmedim, Uygar’dan kaçındım ve bu koca iki hafta boyunca pencere kenarındaki koltuğa pinekleyerek kitap okudum.

Nisan ayındaydık, havalar ısınmaya başlamıştı. Bolu yemyeşildi, sadece ormanı değil, gölü de bütün bu yeşilliği yansıtıyor, her yer peri masalından fırlama bir sahneye benziyordu.

Gücüm az çok yerine geldiğinde dışarıya da çıkmaya başladım. Bahçede tek başıma dolaşıyor, göl kenarına gidiyor, ağacın dibinde oturuyordum. Temiz hava, çiçek böcek, gökyüzü ve ormanlığı ayna gibi yansıtan bir göl… Kafamı dağıtmak için yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Uygar böyle günlerde terasa oturur, oradan işini görürdü. Bir gözü daima üzerimdeydi. Yine kendimi öldürmeye

çalışabilecek olmamdan endişeliydi belki de. Sadece göle yaklaştığımda bile atlayacağımı düşünüyordu. Öyle bir düşüncem yoktu oysa. Oradan da çıkarırdı beni ne de olsa.

O gün de gölün kenarına kurulmuş, sıkıntıyla suyu izlemeye dalmıştım. Aman eğilmeyeyim ama, orada yansımamı görmeyeyim. Korkuyordum yansımamdan. Korkuyordum kendime baktığımda Maria'nın da bana bakacak olmasından.

Böyle bir bunalımla oturdum saatlerce orada. Etrafım çiçek böcek doluydu, kafam ise karşımdaki manzarayla tezat bir yangınla kavruluyordu ve oradaki mezarlıkta küller dışında başka bir şey yaşamıyordu. Orada barınan geçmiş, şimdiki akıl fikrimden uzaktı. Ne kadar denersem deneyeyim geçmişteki kendimle bir bağ kuramıyordum. Bambaşka insanlardık sanki. Onları motive eden, nefretlerini körükleyen şeylerin; inançlarının ve seçimlerinin bana ait olduğuna inanamıyordum şimdi.

Bir yabancının portresiydi geçmişimdeki.

Ama bu, sahip olduğum geçmişi değiştirmezdi. Bana aitti. Her anısıyla, her acısıyla, o aynalı odadaki bütün yansımalar bana aitti. Maria benden bir başkası değildi.

Ne yapacağım?

Yarattığım bu yıkımı nasıl telafi edeceğim?

Bununla… nasıl yaşayacağım?

Dizlerimi kendime çekmiş, yanağımı da dizime yaslamıştım. Dalgın bir şekilde, gökyüzünü yansıtan ve en küçük esintiyle titreşen gölün ayna gibi yüzeyini izliyordum.

O sırada gördüm suda yüzen küçük şeyi. Başta bunu bir çalı ya da yaprak parçası sandım ama değildi. Dizlerimin üzerine geldim hemen, göl birkaç karış kadar aşağıda kalıyordu. Eğilmem ve kolumu uzatmam gerekmişti onu alabilmem için.

Arkadan Uygar'ın sesini duydum bu sırada. "Ne oluyor Meira?" Ona her hareketim intihar teşebbüsü gibi geliyor olmalıydı, kapı çarpma sesini ve bana doğru geldiğini duydum.

Sonunda suda yüzen tüy yumağını aldığımda belime yerleşen el tarafından geriye çekilmiştim.

”Ne yapıyorsun?” derken beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırmıştı. Elbisemin uzun kolu ıslanmıştı, diğer elimi de uzatarak avucum içine aldım onu.

Ve avuçlarımın arasındaki kuşa baktım. Uygar da bunu yeni fark etmiş gibi gözleri kapalı duran kuşa indirdi garipseyen bakışlarını.

”Ölmüş,” diye mırıldandım hüzünle. Yine gözlerim dolmaya başladı ama Uygar’ın bunu görmemesi için başımı kaldırmadım.

Anladı tabii. ”Hayvan bu Meira,” dedi ciddiyetle. ”Ölmüş işte. Neden ağlıyorsun-”

Dayanamadım ve birden kafamdaki asıl meseleyi döküldüm: ”Mert bizi bıraktı değil mi?” diye sordum. ”Ona bunu yaptığım halde benim peşimden geldiğin için… gitti değil mi?”

Uygar, gözyaşlarımın asıl sebebini duyunca sessizleşti, benimle ve duygu patlamalarımla nasıl baş edeceğini bilemedi. Yanlış bir şey söylerse daha da kötü bir ruhsal çöküşe gireceğimi biliyormuş gibi, bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi benimle dikkatli olması gerekti.

Ama cevap vermemesi doğru olduğu anlamına geliyordu. Yüzümü acıyla buruşturdum. “Mert’in nasıl hissettiğini düşünemiyorum bile. Onun sahip olduğu tek kişisin. Nasıl onu bırakabilirsin? Nasıl hâlâ beni seçebilirsin? Mert bunu hak etmedi.”

Uygar bir şey demedi. Yeniden zavallı kuşa baktım ben de gözyaşları içinde. ”Bu kuş da benim yüzümden ölmüştür. Her şey benim yüzümden. Belki ben buraya gelince intihar etmiştir.”

”Meira.”

”Yarası yok. Kesin intihar etmiş.” Dizlerimi kırıp eğildim ve bir elimle hırsla toprağı eşelemeye başladım.

”Meira.”

”Kanatları da kırık değil.”

Kuşu toprağa koyup üstünü örtmeye başladığımda Uygar da çöktü yanıma. Beni izliyordu.

”Mert yalnız değildi,” dedi uysal bir tonda. ”Eski bir arkadaşımız vardı yanında.”

Başımı salladım iki yana. ”Yine de-”

”Meira seni orada bırakamazdım,” diye böldü beni. ”Neyin tartışmasını yapıyoruz şimdi? Mert ile biz düşündüğünden de yakınız. İhanet diye bir kavram yok aramızda. Mert’e kendimi affettirebilirim ama sana bir şey olsaydı seni nasıl geri getirecektim? Biz Mert ile düzeliriz illa. Onu bırakmış değilim, bırakmam da.”

Ona büyük bir hüzünle baktım. ”Lütfen onun peşinden git. Özür dile,” diye itiraz ettim çekinerek. ”Birbirinizden başka kimseniz yok sizin.”

Benim

yüzümden

.

“Lütfen onun peşinden git Uygar.”

”Nerede bilmiyorum,” dedi sıkıntıyla. ”Bulsam da gidemem. İstemez bunu biliyorum. Sakinleştiğinde kendi çıkar gelir.”

”Ya gelmezse?”

”Gelir.”

”Ne zaman sakinleşir?”

”Bilmiyorum.”

”Birkaç gün daha?” diye sorduğumda dalga geçip geçmediğimi sorgularcasına baktı bana. Sıkıntıyla şişirdim yanaklarımı ve yere oturdum tamamen.

”En azından nerede ne yaptığını öğrensen?” diye üsteledim. ”İyi mi değil mi onu öğrensen? Ya yeterince su içmiyorsa? İyileşme sürecinde su içmesi-”

”Mert bizi görmek istemiyorsa görmeyecektir,” diye böldü beni. “Yapabileceğim bir şey yok.”

”En azından telefon edebilirsin,” diye önerdim hemen.

”Ona su içip içmediğini mi sorayım?”

”Ve ağrısı olup olmadığını-”

Derin bir nefes aldı ”Meira…” diye mırıldanırken ve o da benim gibi kuşun mezarının yanına oturdu. ”Mert’i hiç mi tanımadın? Boşuna küfür ettirteceksin ikimize de. İşe yarayacağını bilsem arardım zaten.”

İki elimle de yerden destek aldığı kolunu tuttum hemen. ”Yalvarırım,” dedim çaresizliğimle. ”Bir kereliğine ara! Kızarsa kızsın. En azından ara. Arayacak kadar umursadığını bilsin hiç değilse.”

Yüzüme baktı kısa bir süreliğine. Bir şey söylemedi ama çok şey geçti aklından. Bir yabancılık sezdi sanki bende, bu yüzdendi duraksayışı da ama sonunda cebinden telefonunu çıkardı ve numarayı tuşlayıp telefonu kulağına dayadı.

Heyecanla, ”hoparlöre al!” diye atıldım. ”Ama benim dinlediğimi söyleme!”

Buna gerek kalmadan Uygar az sonra telefonu geri çekti. ”Ulaşılamıyor.”

Dudaklarımı dişledim stresle. ”Kesin bir şey oldu. Kesin bir şey oldu! Uygar bir şey yap!”

Uygar da düşünceli görünüyordu. Telefonda bu sefer başka bir numarayı tuşlayıp kulağına dayadı. Hemen yanaştım ona ve uzanıp ben de dinlemeye çalıştım.

Karşı taraf telefonu açtığında, ”Mert nerede Sude?” diye sordu Uygar.

Sude dediği kişi bahsettiği ortak arkadaşları olmalıydı. Kız bir anlığına duraksadı. ”Kimseyi görmek istemiyor,” dedi. ”Nerede olduğunu bilmiyorum. Tarzan onun şehri terk ettiğini söylüyor. Hem, asıl sen neredesin?”

Uygar bu soruyu duymazdan gelip, ”bir şey öğrenirsen haberim olsun,” dedi.

Sude ise, ”o kızla berabersin değil mi?” diyerek üsteledi. “Nerede kalıyorsunuz?”

”Kapatıyorum Sude.”

Ve kapattı. Sude’nin o son söyledikleri aklımı kurcalasa da Mert önceliğimdi. ”Şehri… terk mi etti yani?” diye sordum geriye çekilirken. ”Nereye gitmiş olabilir?”

”Bilmiyorum. Bulunmak istemediği için böyle yapıyor. Bir daha benimle görüşmeyeceğini söylemişti.”

”Yoksa…” dedim korkuyla, ”bizimle işi tamamen bitti mi?”

”Mert’e biraz süre tanıyalım. İnadına gidersem daha da uzaklaşır.”

O ‘biraz süre’ dediği uzadıkça uzadı. Mert ortalarda yoktu, Uygar onu bulamıyordu ve kimse de nerede olduğunu bilmiyordu. 1 ay daha kaldık o dağ evinde, 1 ay daha tek yaptığım ilaçları içmek, sırtıma kremimi sürmek ve arada bahçeye çıkıp göl kenarında oturmak oldu. Kuşu gömdüğüm yere giderdim, bazen çiçek de götürür yanına koyardım.

Kendimi hiç olmadığım kadar hassas hissediyordum. Öyle kırılgandım ki en cılız esinti bile devirebilirdi sanki beni. Çiçeklere karşı, Uygar’a karşı, Mert’e ve eskiden yaşadığımız yere karşı hassasiyetim akıl almaz bir seviyedeydi. Her çiçek gördüğümde gözlerim dolacak ve bana hem babamı hem de Uygar’ın orkidelerini hatırlatacak kadar duygusallaşmıştım. Belki çok yıprandığım için şimdi sert kabuğum kırıldı ve savunmasız tarafım gün yüzüne çıktı, bilmiyordum ama rüzgar biraz farklı esse bana yine bir şeyleri hatırlatabilir, gözlerimi doldurabilirdi işte. Böyle bir bunalımda, çöküşte, yeniden doğuşta ya da iyileşme safhasındaydım -adı her ne ise artık.

Bu yüzden Uygar’a, hayatımda kalabilmiş tek insana ihtiyacım vardı ama onunla da aramızda farklı bir engel vardı sanki. Hâlâ kızgın olduğunu biliyordum, belki de bana güvenmemesi gerektiğini bildiği için bana kapılmamaya çalışıyordu; şefkat gösterirken bile mesafeli davranıyordu. Benim ise onun ilgisini dilenmeye hakkım yoktu. Kendisi yeterince taviz gösteriyordu zaten.

Böyle bir mahcubiyet içerisinde olduğum için yanaşmıyordum ona, sessizce iyileşmeye ve kendi yaralarımı sarmaya

çalışıyordum ama bir süredir içim içimi yiyordu. Yıkanırken giyinirken uzanırken sürekli karnımdaki yarayı görüyordum.

Mektuptan haberi yoktu. Ezra'nın peşinden gitmesini istemediğim için gizlemiştim bu mektubu başta fakat sonra Uygar'ın her halükarda onları sağ bırakmayacağını söylemesiyle mektubu gizlemenin bir işe yaramayacağının farkına vardım. Bunu başta ondan gizlediğim için de sonradan itiraf etmeye cesaret edememiştim ama bu sır yüzünden içim içimi yiyordu artık.

O gece de bu sırra daha fazla dayanamayıp aşağıya salona indim. Uygar koltuğa oturmuş kitap okuyordu, gözlük takmıştı ilk defa. Bir tek baş ucundaki ayaklı abajur açıktı salonda, bir de şömine yanıyordu; içeriyi loş, kızıl bir ışık dalgası sarmıştı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dediğimde başını kitaptan kaldırıp bana doğru baktı.

Önce bir genel durumumu okudu, gergin beden dilimi gördü ve kitabı kapatıp masaya koydu. "Buraya gel," dedi gözlüklerini de çıkarırken.

Ona doğru yürürken, "bunca zaman söylemediğim için özür dilerim," diye açıklıyordum da, "ama mektubu öğrenirsen peşinden gitmenden ve kendini tehlikeye atmandan korktum."

Karşısına geçtiğimde şöyle bir baktı bana ve başıyla yanını işaret etti. "Otur," dediğinde oturdum. "Neyi söylemedin bana?"

Tişörtümü sıyırıp karnımdaki yarayı gösterdim ona. "Bu yarayı…" dedim gergin bir şekilde, "onlar yapmadı. Ben yaptım."

Gözleri kısıldı duyduklarıyla beraber, kaşları da hemen çatılmış, yüzünde sert ama düşünceli bir ifade şekil almıştı. Bunu beklemediğini biliyordum. Belki de yine bir intihar girişimi olarak düşündü bunu, açıklamaya devam ettim ben de:

"Oradayken eski bir anımı hatırladım çünkü. Geçmişte Meira, dağ evindeyken aynadan kendine bakıyor ve burayı işaretleyerek kendisini bıçaklıyordu. O karın boşluğuna streçe sarılmış bir mektup koymak içinmiş hepsi."

Uygar'ın bakışları yaradaydı. "Mektup mu? O yarayı…"

”Beni hastaneye götürmen için açmadım,” diye tamamladım onu. “Kaçma girişimi değildi. Üçüncü Meira senin ilk mektuptan haberin olduğunu anlamıştı. Gelecekteki kendime hiçbir ipucu bırakmadığımdan emin olmak için beni her uyuttuğun sefer bütün her şeyimi kontrol ettiğini biliyordu. Asla bulamaman için… mektubu içimizde sakladı.”

Uygar’ın şüpheli bakışları yüzüme geri tırmandı. ”Sonra?” derken, kollarını göğsünde kavuşturdu. Öyle izliyordu beni. Bu gelişme beklenmedik olsa da Meira’nın böylesi bir manyaklığı yapmış olmasına şaşırmış görünmedi.

Tişörtü geri indirip, ”mektubu oradan çıkardım,” dedim. ”Arkalı önlü bir mektuptu. İlk yüzünde bunlar yazıyordu.”

”Neler?” diye üsteledi detay isteyerek.

Onun tepkisi beni iyice gerdi. Söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım. ”Her şeyin bir oyun olduğu yazıyordu. Herkesi aslında benim öldürdüğüm… Her şeyin suçlusunun… ben olduğum yazıyordu.”

”Arka yüzünde?”

Mahcup bir şekilde, ”okuyamadım,” dedim.

Yalan söylediğimi yakalamış gibi iç çekti. ”Meira…” diye soludu sabırla.

”Yemin ederim Uygar, yalan söylemiyorum!” diye atıldım hemen, yanlış anlaşılmaktan korkarak. Bana güvensin diye kendimi öldürürdüm hemen orada. Öyle bir çaresizlikti benimkisi. ”Geçmişe dair anılarım da karışık olduğundan mektubu hiç hatırlayamadım bile.”

”İlk yüzünü nasıl okuduğumu bile hatırlamıyorum,” diye devam ettirdim. ”Hastaydım, ateşler içerisindeydim, kendimde değildim ve çok kan kaybediyordum. Mektubu okurken kendimden geçmiş olmalıyım. Uyandığımda tekrardan o yerde cezalandırılıyordum. Sonra sen geldin.”

Uygar sessiz kaldığında, ”beni Ezra buldu muhtemelen,” diye devam ettirdim. ”Mektubu onun alıp sakladığını düşünüyorum.”

Bu söylediğimi garipsedi. ”Ezra neden mektubu saklasın? Aileye vermiştir.”

”Hayır vermez,” diye itiraz ettim hemen. ”Üçüncü Meira, en az Maria kadar ırkçıydı, mektubun arka yüzünde de eski gücümüzü geri kazanmamız için bir plan yazdığını söylemişti. Muhtemelen Almanlarla ilgiliydi. Ezra o mektubu aileye verirse zarar göreceğimi biliyordu.”

Sert bir bakış attı bana. ”Zarar görmeni istemez mi diyorsun bana yani?”

”Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama evet. Ezra zarar göreceğim bir şey yapm-”

”Bütün bunların başına gelmesinin sebebi olan o adam mı seni umursuyor?” diye beni bölerken oturduğu yerde huzursuzlanarak kıpırdandı.

”Çünkü-”

”Ne çünkü?” diye bir kere daha sabırsızca böldü beni, bana fırsat bile tanımıyor ama benden cevap istiyordu.

Onun sinirlenmesini istemediğim için alttan alarak uysal bir karşılık verdim: ”İzin verirsen açıklayacağım,” diye rica ettim. ”Beni dinle lütfen. Sonra istediğini söyle ve istediğini yap. Sadece bir kere beni dinle Uygar.”

Ama Uygar beni ciddiye almadan başını çevirdi ve geriye doğru atarak gözlerini kapattı. ”Bana o herife güvendiğini söyleyeceksen nefesini yorma hiç,” dedi, öylece uzanırken. ”Boşu boşuna sinirimi de bozma benim-”

”Ezra üçüncü Meira’nın adamı!”

diye bu sefer ben onu böldüm ve söyleyiverdim birden.

İşte bu onu duraksattı, gözleri kapalı olduğu halde kaşlarını çattığını gördüm. Az sonra gözleri de açıldı ve yeniden bana doğru baktı.

Sonunda açık açık konuşabildiğimde, “tarikatın başında bir Şeyh var,” diye açıklamaya başladım. “O adamın kim olduğunu, tarikatın en üst düzey yetkilileri dışında kimse bilmiyor. Ezra ise doğduğu günden beri onlar için çalışan bir

suikastçi. Yeminli çalışıyor ve yaptığı her anlaşmaya ölümüne kadar bağlı.”

Uygar’ın da fazlasıyla ilgisini çekmişti bu konu. ”Üçüncü Meira kaçtığında ilk işi Ezra’yı bulmak ve onunla anlaşma yapmak oldu,” dedim. ”Beraber çalışıyorlarken ve Meira’ya bu kadar bağlıyken bulduğu mektubu aileye vererek beni onlara yem etmezdi. İşte bu yüzden mektubu vermeyeceğini söylüyorum sana.”

”Ne için anlaşma yaptı?”

”Seni öldürmek için,” demek zor oldu.

Gülümseyişi tehlikeli bir imayla dudaklarına yayıldı ve göz kontağını bozmadan başını omzuna doğru yatırdı. ”Epey kötü bir suikatçiymiş,” dedikten sonra da gözlerini kapatıp istirahat etmeye geri döndü.

Yeterince ciddiye alınmadığımı düşünerek sıkıntıyla derin bir nefes aldım. ”Sadece seni öldürmek de değil,” diye sürdürdüm sitemkar bir tavırla, ”seni tam anlamıyla bitirmek amacı. Hem Meira’ya kaybettiği her şeyin geri verilmesi hem de senin her şeyini kaybetmen anlaşmaya dahildi. Bunun için de geçmişte senin bana dair kullandığın belgelere ihtiyaçları vardı. O belge olmadan seni öldürürse belgeleri hiçbir zaman bulamazdı.”

Bana neredeyse küçümseyen ama altından tehditkâr bir imanın geçtiği bir bakış atarak, “belgeleri bulamadığı için mi hâlâ yaşadığımı söylüyorsun bana?” diye sordu.

“Hayı-”

”Dağ evindeki kasadaydı,” dedi Uygar basitçe. ”Bunu mu bulamamış bunca zaman?

Cık.

Uygulamada düşük puan ver bu herife.”

Hayretle baktım ona. ”Uygar dalga geçiyorsun ama çok ciddi bir durum bu! Üçüncü Meira sürekli uyutulup durduğu için Ezra ile yaptığı anlaşmasına, bir sonraki hiçbir Meira’nın sözünü dinlememe şartını da eklemiş. Ne söylersem söyleyeyim dinlemedi, yalvarsam bile anlaşmayı bozamadım-”

Birden tekrardan açıldı gözleri, ”o herife yalvardın mı?” diye sorarken.

”Uygar… Seni öldürmeden durmayacak.”

”Seni yalvarttı öyle mi?” diye mırıldandı kendi kendine. Sanki bunu da kafasında bir yere not etti. Ezra’nın listesi kabarıyordu anlaşılan.

”Beni dinle Uygar,” derken stresten koltuğa dizlerim üzerinde çıkmıştım, başında dikiliyor, beni ciddiye alması için çırpınıyordum.

”Sadece Ezra ve aile değil, örgütün kendisi de peşimizde olmalı. Uygar. O ibadethane onlar için kutsaldı. Onların kendi örgütlerine özel bir inanç anlayışları va-”

”Moshevilik,” dedi. ”Kutsal kan bilmem ne, bir şeyler zırvalıyorlardı.”

Sabırla sürdürdüm konuşmamı: ”Örgüte ait aileler kutsal bir soydan geldiklerine inanıyorlar. Benim ailem de onlardan biriydi. Bu örgüt piramit gibi, en aşağıda çalışanlar, bir üstünde örgütün üyeleri, bir üstünde aileler ve en tepede de tek bir kişi var. Ülkeyi resmen onlar yönetiyor. Seçimlerde kendi istedikleri kişiyi aday olarak çıkarıyorlar, karşı adaylar da kendi adamları. Hiçbir türlü kaybetmiyorlar. Herkesi, her kolu, her şeyi kontrol ediyorlar!”

Uygar saflığıma güldü. ”Her çöplük aynı güç dinamiğiyle yönetilir. İsimler değişir ama hiyerarşi anlayışı değişmez.”

”Ve sen hepsini karşına aldın,” dedim. “Peşimizden gelecekler.”

”Halledeceğim,” dedi, hiçbir tereddüt barındırmadan. İyice huzursuzlanmıştı artık ama konuyu henüz asıl getirmek istediğim noktaya getirmemiştim bile.

Bu yüzden, biraz da tepkisinden çekinerek, ”Uygar,” dedim. ”Bence… Ezra da bu düzeni istemiyor. Tarikattan o da nefret ediyor. Onların öğretileriyle ve dayatmalarıyla büyütülse de onları yok etmek istiyor. Tek yasal varis ben olduğum için de benim başa geçmemi istiyordu. Benim de kendisi gibi olduğumu bildiği için muhtemelen işbirliği yapmak ve-”

Gülse de sinirlendiğini biliyordum. ”Ne yani? Devrim mi yapacaktınız beraber?”

”Evet,” dedim bozmadan. “En azından o bunu istiyordu. Tarikatı ortadan kaldırmayı hedefliyordu bana kalırsa.”

Bu sözlerimi ters bir tavırla dinliyordu. ”Ee Meira? Ne yapayım? Ne diye Ezra’yı övmeye başladın birden?” derken bu siniri yok yere değildi elbet, Ezra ile kan davası beni de geçiyordu, kendi geçmişinde de düşmandı onunla. Dolayısıyla sözlerimin onu ne denli rahatsız ettiğinin farkındaydım ama devam etmeliydim.

”Ezra, senin eskiden eziyet gördüğün o dönemde sırf ben istedim diye gizlice örgüte ihanet etmiş ve seni oradan kaçırmıştı,” dedim. “Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyor musun?”

Uygar derin bir nefes alarak,

”sakinleş,”

diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatıp, ”sakinim,” diye itiraz ettim.

”Kendimle konuşuyordum.”

Yutkunmam ve onun tehditkâr tavrı karşısında çenemi kapatma isteğine direnmem gerekti. ”Amacımı yanlış anlıyorsun,” diye açıklamaya çalıştım. ”O örgüt beyni yıkanmış müritlerle dolu. Ezra’nın böyle bir şey yapması hem bana -ya da babama- olan bağlılığını hem de tarikata olan sadakatsizliğini gösterir. Bunu kullanalım diyorum.”

”Onu tarafımıza mı çekmek istiyorsun?” diye doğrulama istedi tek kaşı havaya kalkarken. Bu hali beni gerdi biraz.

”Örgütü bir kere karşımıza aldık bile. Onlara karşı, onlardan biriyle savaşırsak-”

”Hayır.”

”Sadece örgüte dair güçlü bir kozumuz olmakla kalmaz Ezra’yı da tuzağa düşürmüş oluruz.”

Uygar sert bir bakış attı bana. ”Almanca’da söyleyeyim mi?

Nein.

O herifin yüzünü onu mezara koyacağım gün dışında görmek istemiyorum," diye çelikten inadını sürdürdü. "Hem, madem yeminli, ne diye anlaşmayı bozup bizden taraf olsun?"

İşte, orada çıkmaza giriyordum. Yüzüm asıldı birden, "bilmiyorum," dedim.

Uygar da buna nispeten, "güzel planmış," diye mırıldandı. İyice özgüvenimi düşürdü bu hareketi. Haklı olabilirdi aslında. Belki de ben geçmişimi telafi edebilmek için çırpındığımdan Uygar'ın hesaba kattığı başka ihtimalleri görmüyor, fazla tez canlı davranıyordum.

Sıkıntıyla iç çekip geri oturdum ben de. "Mektubun peşinden gitmeni istemesem de bunları sana anlatmalıyım diye düşündüm," dedim moralim bozuk bir şekilde. "Artık senden bir şey gizlemeyeceğim. Yine de söylediklerimi bir düşün. Ezra bizim düşmanımız olabilir ama kesinlikle üçüncü Meira'nın düşmanı değil."

Uygar ise aksi bir tavırla bütün argümanlarımı, "senin tek görevin o herifin adını bir daha ağzına almamak," diyerek tek seferde bitirdi.

ℒ

Bir buçuk ay oldu kurtulalı. Kendimle tanışalı ve tanıştığım gibi de nefret edeli…

Eziyet gördüğüm o dönemden de zor geçti bu bir buçuk ay. Bir tarafta öğrendiklerimin vicdan azabıyla yepyeni bir tarafımla yüzleşirken diğer taraftan da hangi parçamı nasıl toparlayacağımın muhakemesini kuruyordum kafamda.

Uygar intikam devrinin kapandığını söylüyordu ama bu, hiçbir şeyin iyi olacağı anlamına gelmiyordu. Bana güvenmiyordu, asla da güvenmezdi, bana karşı duvarlarını indirmiş değildi, sadece bu intikam artık benimle beraber onu da akıl almayacak şekillerde yıprattığından bayrağı çekiyordu. Beyaz bayrak çekmiş düşmanlardık, yani hâlâ düşmandık… Uygar'ın beni başka bir şey olarak görebilmesi mümkün değildi.

Günler aynı monotonlukla geçti. Ben odamdan çıkmadım ve Uygar da yemek getirmek dışında benimle ilişki kurmadı. Beni

bana bıraktı, kendi işine baktı.

Ama o gece artık ondan uzak kalmaya dayanamadığım krizlerden biri had safhaya ulaşınca alt kata inmiş, onu rahatsız etmemeye özen göstererek karşısındaki koltuğa oturmuştum.

Uygar günlüğüne yine bir şeyler yazarken ben de şömineyi izliyordum. Çıplak bacaklarımı kendime doğru çekmiş, koltuğa kıvrılmıştım. Üzerimdeki büyük tişört, altımdaki kısa şortu gizliyordu, kollarımı da etrafına dolamıştım.

Dalıp gittiğim için tenimin alev almaya başlayışını şöminenin yanıyor oluşundan sandım. Uygar'ın bana baktığını fark etmemiştim.

Kafamı dizlerime dayamış şömineyi izliyordum o sırada. Önce gözlerim emin olamadan bu karıncalanma hissini takip ederek onun bakışlarına ulaştı ve yanılmadığını anladı. Uygar bana bakıyordu.

Bütün vücudum bunun gerginliğiyle kıpırdanırken başımı kaldırıp bu teklifsiz gözetlemeyi sorgularcasına kararsız bakışlarla karşılık verdim ona.

O ise kaşlarını çatmış, yerimi yadsıyarak, "niye karşıma oturdun?" diye sormuştu.

Elbette, bundan nefret ettiğini unutmuştum.

"Sana yaklaşmaya çekiniyorum," deyiverdim ben de cüretkâr karşılığıma nazaran sönük ve uysal bir tavırla.

"Neden?"

Biliyor ama söylememi istiyor.

Uygar'ın dik bakışları çok ısrarcı olduğundan kendimi çırılçıplakmışım gibi hissediyordum onun karşısında. Bu yüzden benimkileri kaçırmak zorunda kaldım.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diye mırıldandım bu sırada. "Beni affetmeni asla istemeyeceğim ama affetmediğin bu versiyonda da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Herkesten yakınız ama garip bir şekilde…" Yutkunmam gerekti. "Hâlâ da düşmanız. Anlayamıyorum. Ne yapmam gerekiyor bilmiyorum."

Uygar bütün bunları sessizce dinlemiş ve sonunda arkasına rahat bir şekilde yaslanıp, ”hâlâ da karşımda oturmaya devam ediyorsun,” demişti.

Sanki sitem ettiğim bu ikilemi zaten o binlerce defa yaşamış ve artık olduğu halde bıraktığından onun için önemsizmiş de bu yüzden beni umursamamış gibiydi. Hani,

‘biz o yollardan çok geçtik,’

der gibi…

Ona tip tip bakmaya devam ettiğimde de hâlâ daha nasıl sinyali alamadığıma kızgın görünerek, ”buraya gel artık Meira,” diye buyurdu.

Başta tereddüt ediyor gibi görünsem de kalktım ve yavaş adımlarla Uygar’a doğru yürüdüm.

Bu sefer yanına oturdum ama diken üstünde gibiydim, ellerimi kucağımda tutuyor ve her an kalkıp gitmeye hazır gibi duruyordum. O ise bana çok yakındı ve arkasına yaslanmış, kollarını da koltuğun başlığı boyunca açmıştı.

Beni izliyordu.

Ya da bunu belirtmek saçma oluyor artık.

Ne zaman izlemiyordu ki?

Derin bir nefes aldığını duydum. ”Neden odandan ayrıldın?”

Bakışlarım ona geri döndü hemen. ”Geri… mi gideyim?”

”Amaçsız yere yaklaşmazsın sen bana. Ne var aklında?”

”Hiçbir şey.”

”Ne söylemek istiyorsun?” diye üsteledi.

Omuzlarımı silkip ilgisiz görünmeye çalıştım. ”Mert’in iyi olup olmadığını merak ediyordum sadece.”

”Ve?” derken tek kaşı kalktı.

Pes edip, ”Sude’nin kim olduğunu…” diye itiraf ettim ben de.

Uygar bunu hiç beklemiyormuş gibi göründü birden. Gözlerini kıstı ve başını omzuna doğru yatırıp beni sorgulayıcı bir ifadeyle izledi.

”Sude mi?” Sonra da geçen seferki telefon konuşmasını hatırladı. ”Eski sevgilim,” dedi hiç uzatmadan. ”Ayrıca üçümüz uzun süredir arkadaşız.”

Uygar’ın bir sevgilisi olabileceği fikri kulağa niye bu kadar yabancı geldi bilmiyorum ama sanki o hep yalnız biriydi.

Bir eski sevgili mi?

”Sevgiliydiniz,” diye tekrarladım onu düşünceli bir şekilde. ”Anladım.”

Ne zaman sevgili oldunuz?

Ona

aşık

mıydın? Ne oldu da

ayrıldınız

? Benden

önce

mi oldu sonra mı? Hâlâ

aranızda

bir

şey

var mı?

Uygar bu tepkilerimi dikkatle takip etti ve sonunda ”ne oldu?” diye sordu.

Kısacası terk edilmekten ve yalnız kalmaktan öylesine korkuyorum ki hayatındaki o başka isimler kalbimde kurşun hissi yaratıyor.

Ama ona sadece, ”hiç,” dedim.

Oysa yarattığım yıkımın sonucu hak ettiğim o yalnızlık. Yine de… sadece düşünmesi bile, Uygar’ın daha fazla dayanamayıp beni bırakacak olmasının ihtimali bile felaketti benim için.

Hak ettim ama bu yıkımın sonuçlarına dayanamam.

”Hiç…”

diye tekrarladı beni. ”Gizleyemiyorsan açıkça konuşacaksın. Neymiş o aklındaki ‘hiç’ söyle bana.”

Yersiz korkularım işte, çokça pişmanlık, epey tedirginlik ve şimdi de…

Sude.

Bunu söylemek için epey cesaretimi toparlamam ve yüzsüzlüğümü görmezden gelmem gerekti ama sonunda -ama asla onun gözlerine bakmadan- ”Ben yokken Sude ile mi vakit geçirdin?” diye sorabildim. Hemen ardından, ”öylesine merak ettim,” diye de ekledim hafifletmek için.

Neyi sorguluyorum? Ne yüzle? Neyi ima ediyorum? Ne saçmalıyorum?

Bilmiyorum ama başından beri sahip olduğum tek şeyin kıymetini şimdi yeni yeni anlıyor olduğum için içimi yakıp kavuran bu ateşi dindirecek zavallıca yöntemler arıyorum.

Uygar ise bu söylediklerimin ardından uzun uzun baktı bana. Kafamdakileri okumaya çalıştı sanki. Biraz da sert bir bakıştı bu, gerdi beni.

”Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum ama biraz bile o hafızanı geri kazanabildiysen benim seni gördüğüm günden beridir başka birine gözümün dahi kaymadığını şimdiye hatırlamış olman gerekirdi,” diye biraz ters bir tonda konuştu.

Bu sözleri kalp ritmimi artıracak oldu ama böyle bir şeye nasıl sevinecek kadar bencil olabilirdim? Hep bencildim ama bu sefer farklı olmak istedim.

Onun ağzından çıkması için savaş vereceğim sözlere üzüldüm. ”Neden Uygar?” diye ona sitem bile ettim çaresizce. ”Ben bunu da anlamıyorum. Bu ısrarcı bağlılığın sadece ilaçlardan mı geliyor? Yoksa neden seni yıpratan bir şeye bu kadar tutunasın? Neden benim gibi bir kadın… kalbine mühür bağlasın? Benden daha iyisini hak ettiğini biliyorsun. Daha iyi bir hayatı hak ettiğini biliyorsun. Neden beni seçiyorsun o halde?”

Yine o hareket, çok hafif bir açıyla başını yana yatırması, böylece sanki bana daha alttan, farklı bir açıdan bakıyormuş,

benimle boyları eşitliyormuş gibi kendini yeniden konumlandırması…

”Daha iyi bir hayatı mı hak ediyorum?” diye sordu garipseyerek. ”Kim diyor bunu? Ben de pek masum biri sayılmam Meira.”

Maria’yı gördükten sonra Uygar’ın bir melekten farkı kalmıyordu gözümde. Uygar babası yüzünden düşmüştü bu suç hayatına. Benim sayemde de, o bataklıktan çıkabilecek gücü bulmuştu kendinde. Onu tutup daha da derinlere çektiğimi bilmeden… Onu annesi mahvetti, babası mahvetti, ben mahvettim. Bu cinayetin sanıkları biziz ama en çok da ben. O tetiği çeken bendim, onu gömen bendim. Onu ben yok ettim. Ben bitirdim.

Ama Uygar, ”ikimiz de kötüyüz,” dedi. ”Bu yüzden birbirimize aitizdir belki de.”

”Yine de-

”Bunların hiçbir önemi yok,” dedi iç çekerek. ”İster aşk de ister takıntı istersen de bağımlılık. Fark etmiyor. Bundan öteye yollarımız ayrılmıyor, bunu kabullenmen yeterli. Ben ne kadar sana tutsaksam sen de bir o kadar bana tutsaksın. Bu cehennem iki kişilik Meira. Tadını çıkar.”

Onun koltukta daha da arkasına yaslanarak iyice rahat bir pozisyon alışını seyrettim.

”Benim artık… senden gitmek gibi bir planım yok,” demeye cesaret edebildim.

Bu söylediğime neredeyse küçümseyen bir imayla sırıttı. “Başka seçeneğin mi var sanki?”

Yine de geleceğimiz bir türlü kafamda oturmuyordu. ”Bundan sonra ne olacak peki?” diye sordum az sonra. ”Bize ne olacak?”

Kollarını önünde kavuşturmuştu ve rahat rahat, ”planlarımı seninle paylaşmayı düşünmüyorum,” dedi bana. Elbette, sonuçta sabotaj edebilirdim, değil mi?

Evet…

”Sadece bir süre güvende olamayacağımızı bil. Etraf… fazla karışık diyelim. Şimdilik gözlerden uzak kalacağız. Sonrasına bakarız. Yeni bir yere taşınmamız gerekiyor. Göçmen gibi oradan oraya dolaşıp duruyoruz.”

Sessizleştiğim vakit başını bana doğru çevirdi ve ilgili görünerek ”sıkıldın mı yoksa buradan?” diye sordu.

”Asıl kastettiğim bize ne olacağıydı,” dedim. ”Böyle bir ikilemde nasıl yaşayacağız? Böyle bir geçmişe rağmen nasıl aynı masada yemek yiyebileceğiz? Bana her baktığında…” Sertçe yutkundum. ”O sahneleri görmüyor musun? Çünkü benim sana baktığımda tek görebildiğim-”

”6 yıl Meira,” dedi ve bu sırada bir eli kalktı, parmakları önüme düşen saç tutamına gitti. Uysal bir hareketle saç tutamını kulağımın arkasına geri iterken de devam etti: ”6 yıldır aynı anılarda sıkışıp kaldım. Ben hiç beni tıktığın o mezardan çıkmadım.”

”Yapma…” Gözlerimi kapattım acı içinde. ”Böyle yapma en azından. Bağır çağır ama böyle… Bütün algılarım bozuldu. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ağlamak istemiyordum, zor tuttum kendimi ve gözlerimi açıp Uygar’a baktım. ”Düşman kalalım Uygar,” diye yalvardım. “Bana böyle bakma. Bana dokunma. Nefret et benden. Çek o sınır çizgisini. Kafanda da bitir beni.”

Yanağımda asılı kalan eli, bu duraksayışının ardından geri çekildi. O kısa süreli sessizlik bana teklifimi kabul ettiğini düşündürdü.

Ama devamında, ”neden böyle bir intikamı seçtiğimi biliyor musun?” diye sordu. ”Sonuçta istediğim şey Maria’yı pişman etmekse ona hafızasını kaybettirmek neye yaradı?”

Benim de cevabını bilmediğim bir soruydu bu.

Şimdi cevapladı: ”Seninki gibi fiziksel bir eziyet beni tatmin etmezdi, Maria’yı da dize getirmez, pişman edemezdim. Dünyanla oynamak istedim ben de. Algılarımızı değiştirdim. Senin masum olmanı istedim orada, suçları ben üstlenebilirdim. Kötü olan ben olabilirdim.”

Yutkunmasıyla beraber adem elmasının aşağı yukarı hareketini izledim. ”Sanırım yine senden vazgeçemediğim için rolleri değiştirdim. Buna da intikam adını verdim.”

Başını tekrardan omzuna doğru düşürüp bana yorgun bir bakış attı. ”Ama bak, yine kollarımın arasındasın. Bak, yeniden dönmüşüz en başa. Yine bıçakla diye sırtımı dönüyorum sana. Sanma ki sana güvendiğim için, bir daha asla. O Karaşah’tı ama… Karşah da çok akıllı değil anlaşılan.”

Kendi kendine güldü sonra, dalga geçen bir imayla, ”ve şimdi düşman mı kalalım diyorsun bana?” diye tekrarladı beni. ”Sınır mı çekelim aramıza?”

Hareketlendi, ”çekelim hadi,” diyerek doğruldu ve parmağıyla aramıza görünmez bir çizgi çekti. ”Buyur, sınırı çektim. Bu çizgiyi aşmayacağız artık Meira. Varmayacağız daha birbirimize.”

Nefesimi tutmuş onu izlerken o da beni izledi sınırın diğer tarafından. O görünmez çizgi bile boğazıma düğüm oldu ya, ben beni kaybettim sandım. Ben dediğim her neyse artık?

Her kimse artık…

Ne kaldıysa geriye benden, onu da bulamaz oldum.

Uygar da o ciddi ifadesiyle, çatık kaşlarla ve mesafeli duruşuyla kaldı orada.

Öyle de kalacak sandım ama beklemediğim bir şekilde, “gel şimdi buraya,” diye çağırdı beni.

Anlamadım ne olup bittiğini.

”Uygar-”

Fakat birden kolumu tuttu ve beni yerimden kaldıracak bir kudretle kendisine doğru çekip kucağına oturttu. Gözümü kapatıp açtığımda bacaklarım iki yanında kucağına oturmuştum bile, yüz yüzeydim onunla.

Santimler kadar uzağımdan, ”ben o sınırı birçok kereler çizdim zaten Meira,” dedi bana. ”Yine çizerim. Sorun orada değil, sorun…” Ağır ağır yutkunuşunu izledim. ”Sorun o çizgiyi daima aşmamda. Evrenin diğer ucunda da olsan… senin için gelecek olmamda. Sorun senin için omurgasız kesilen

karakterimde ve hiçe saydığım prensiplerimde. Sorun sende bile değil artık, sadece bende Meira.”

Bir tepki verememiş ve kalbim patlayacak bir anormallikle atarken öylece onu izlemiştim.

Onca yaşanandan sonra bu adamın beni böyle sahiplenebilmesi bir mucize. Ne yapıyor böyle? Neden yapıyor bunu kendine? Hiç mi sevmiyor kendini?

Devam da etti bu eziyete: ”Düşmanız biz, birbirimizin en büyük felaketiyiz. Tamam. Biliyorum, yıllardır biliyorum, tekrar tekrar yaşıyorum bu gerçekleri ama…” Belimdeki parmakları yukarılara tırmandı, teki çenemi buldu. ”Sen benim tek zaafımsın. Ve en büyük sınavım. Seni aşamıyorum ben. Yapamıyorum bunu Meira.”

Çenemi okşayışı tüylerimi diken diken etti. O sert bakışları anbean üzerimdeydi, göz kırpışıma kadar takip ediyor, adeta nefesimi sayıyordu.

”O yüzden, bana böyle saçmalıklarla gelme bir daha,” diye uyardı beni. “Bizim ayrı olmak gibi bir seçeneğimiz yok. Bunun için, eğer için rahatlayacaksa diye söylüyorum, ben seni Maria olarak görmüyorum. Sana baktığımda artık o anıları da görmüyorum. Görmek istemiyorum. Ne seni affettim ne de affedeceğim ama bitti artık. Sen farklı olacaksın. Olmak zorundasın. Bundan emin olacağım.”

”Ama Maria-”

”Maria deli bir kadındı,” dedi. ”Çocukluğundan beri kişilik bozukluğu ve kimlik problemleri yaşadı. Delirdi ve deliliğini bulaştırdı. Biliyorum. Senin kısmen de olsa ondan farklı olduğunu biliyorum. Sorun bu değil. Sorun senin her versiyonda daima özüne bir şekilde dönmende.”

”Dönmeyeceğim!” deyiverdim birden, çenesini avuçlarım arasına almış, fark etmeden ona fazla yakınlaşmıştım.

Biliyorum, affetme dedim, biliyorum, affetme ama öyle içim içimi yedi ki dayanamadım.

Çaresizce yapıştım ona.

”Dönmeyeceğim ona,” dedim yalvarır gibi. ”Bir daha asla… En küçük sezgimde öldürürüm kendimi ama bir daha asla dönmem ona. Asla…”

Uygar’ın yüzünde bir mimik dahi oynamadı. Kucağında oturan beni o aşağıya bakan gözleriyle takip ediyordu.

”Sözünü tutmak zorundasın,” dedi sadece. Neden bu kadar ruhsuz hissettirdi? Sanki içindeki insanlığa dair her şeyi öyle bir sömürmüş, bütün inanıcını öyle bir tüketmiştim ki artık hiçbir inancı kalmamıştı. Neredeyse, tekrardan ona ihanet edeceğimi düşünüyormuş gibi bir yorgunluk vardı üzerinde.

Biliyorum,

diyor gibiydi,

biliyorum Meira, ben seni biliyorum…

Ne yapacağım? Öyle bir çıkmazdayım ki… Hiçbir yol yok, hiçbir ışık yok. Bu adamı kendime nasıl inandıracağım? Ondan önce… ben bile kendime inanıyor muyum ki? Kendimi bu kadar tanıyor muyum?

Ağlamın eşiğine gelmiştim yine, çenesindeki ve yanaklarındaki parmaklarım yerini korurken başımı boynuna doğru eğdim. Orada kendime yer edindim, yüzümü oraya gizledim ki biraz da kendimden saklanayım. Uygar ile beraber o şekilde, ben onun kucağında, o koltuğa yarı uzanmış bir pozisyonda birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden ve yapmadan durduk. Mutsuzluktan deli gibi ağlamak istesem de son zamanlardaki sulugözlülüğüm beni bile bıktırmıştı. Kendimi tutarak biraz da Uygar’ın boyun girintisinde derman aradım. Onun sıcaklığına sığındım.

Her şeye rağmen beni kabul edebilecek tek adamdı o. Ben bile beni kabul edemezken hem de…

Bunun korkunç bir bencillik olduğunu biliyorum, onda açtığım yaralardan sonra benim yaralarıma merhem sürmesini istemenin korkunç bir yüzsüzlük olduğunu biliyorum ama elimde değil.

Elimde değil.

Orada uyuyabilirdim ama aklımda Mert vardı yine. ”Peki, Mert de Maria’yı benden ayrı görüyor mu?”

”Evet,” dedi. ”Zor yine de. Aynı yüzü taşıdığında farklı bir ruhun önemi kalmıyor. Yine de Mert’i bir şeye zorladığım yok. Hiçbir zaman zorlamadım. Bu yüzden uzaklaştığında peşinden gitmedim. İkimiz de zararız çünkü ona. Uzaktan daha iyi göz kulak olurum Mert’e.”

Parmaklarım Uygar’ın çenesinden boynuna doğru indiğinde başımı da döndürüp göğsüne yatırdım. ”Demek Mert de beni Maria olarak görmüyor,” diye mırıldandım kendimce.

”Bu yüzden sana katlanabiliyordu.”

”Bu bana katlanabildiği hali miydi?”

Seninle olan kavgamız daha derin, içine aşkın da girdiği çarpık bir ihanet. Maria olmadığımı bilsen de bana baktığında nasıl dayanabiliyorsun?

Aklımı kurcalayan bu ihtimal için de ”Uygar,” dedim sessizliği bölerek. ”O ilaçlar… Ne oldu onlara?”

Uygar’ın kalp atış seslerini dinliyordum. Fazla yavaş atıyordu sanki fakat yine de düzensizdi.

“İyileşme sürecinde bağımlılık için de ayrı tedavi oldum,” dedi.

“Bir daha onları içmedin değil mi? Bağımlılığından tamamen kurtuldun yani?”

“Evet.”

Düşünceli bir şekilde, “ama o ilaçların çok güçlü uyaranlar olduğunu hatırlıyorum,” dedim. “Öylece silinip gitti mi? Anılarımın arasında hiç tedavi gördüğün yok hem. Ne zaman yaşandı ki bu?”

“Saat geç oluyor,” dedi birden. “Uyu artık.”

Hareketlendiğinde mecburen kucağından indim ben de. “Uykum yok ama.”

“Gelir. Hadi.”

ℒ

”Meira’ya ne dersin? Bu neşesiz karanlık hayatımıza ışık gibi doğmuş bir meleksin.”

Aralarına ak düşmüş kara sakallı, irice ama güler yüzlü bir adam Benjamin. Maria’nın karşısında nasıl da mutlu, nasıl da hevesli! Çiçekler veriyor, dünyaları önüne seriyor, ”hayalin ne?” diye soruyor sık sık ona.

”Bir hayalim var.”

”Nedir o hayal? Söyle ki gerçekleştireyim.”

Ama zaman değiştiğinde ve adam yerde kanlar içerisindeki karısına sarıldığında bu sefer hiç de gururla bakmıyor karşısında yükselen bedene.

”Sen… bir şeytansın.”

Parmaklarımın arasında ise bir tabanca. Ellerim titriyor, içim içimi yiyor, iliklerime kadar bütün hücrelerim durmam için yalvarıyor bana ama o el kalkıyor, o namlu yerdeki adama doğruluyor ve… tetik çekiliyor.

Korkuyla sıçradım yatakta. Gecenin körüne uyandığımda terler içindeydim, kalbim ağzımda atıyordu. Sadece bir kabustu, her gece gördüğüm yüzlerce kabustan biriydi.

Derin derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye ve tekrardan uykuya dalmaya çalıştım. Oda, ay ışığının soluk mavisiyle aydınlanıyordu, bir süre bu yansımaları yarı kapalı gözlerle takip ettiğimden uyuyamadım. Gözlerim hep dolu doluydu, kabusun etkisinden de çıkamamıştım.

Babamın bakışları silinmiyordu gözlerimin önünden. Alnına dayadığım namluya değil de benim gözlerimin içine bakışı, o hayal kırıklığı, hiçbir zaman onun kızı olamadığımı kabul ettiği andaki o dehşeti… Ömrüm boyu aşamayacağım bir utançtı bu benim için.

Saatlerce cebelleşmenin sonucunda zihnim yorgun düşmüş ve uyku ile uyanıklık arasında bir yerlere yelken açmıştım. Uzaklardan bir ses geldiğini ve gittikçe yaklaştığını ise hiç fark etmemiştim.

Birden kapım açıldı, uyku mahmurluğuyla olduğum yerde yatmaya devam ettiğim vakit de üzerimdeki yorgan çekildi.

Rüya gibiydi sanki, idrak edemiyor, tam olarak göremiyordum ama Uygar'dı gelen.

"Ben..."

diye bir şeyler demeye yeltendiysem de ne olduğunu anlayamadan Uygar beni kucağına aldı. Bedenim onun kolları arasındaki yerini aldığında az da olsa ayılmaya başlamıştım.

Uygar kucağındaki uyuşuk bedenimle beraber merdivenleri hızlıca inmiş ve buz gibi bir soğuğa atılmıştı.

"Uygar…" dedim neredeyse zifiri karanlık etrafa bakmaya çalışırken. "Ne oluyor?"

Arabanın ışıkları açıktı bir tek, az sonra Uygar kapıyı açmış ve beni yolcu koltuğuna oturtmuştu. Emniyet kemeri için uzandığı vakit görebildim anca yüzünü.

Kalbim hızlandı onu böyle ciddi ve tedbirli görünce. "Ne oldu?"

Uygar emniyet kemerini de takınca hızla kapıyı kapattı ve kendi tarafına geçti. Motoru çalıştırdığı gibi tekerlekler taşı toprağı beraberinde döndürerek ileriye doğru atıldı. Ben hâlâ bir aptal gibi ne olup bittiğini bu uykumdan zor sıyrılabilmiş halimle anlamaya çalışırken Uygar etrafına dikkat kesilmiş bir şekilde bütün ciddiyetiyle arabayı sürüyor ve bahçeden çıkarıyordu.

Fakat arabanın burnu bahçeden çıkar çıkmaz yolun diğer tarafından gelmekte olan birkaç aracın farı gözümü aldı. Benim ilk refleksim gözlerimi kısmak olurken Uygar hızla arabayı döndürdü ve sol taraftan devam etti.

"Nereden çıktı bu adamlar?" diye sordum panikle. Elim ayağım tutmaz olmuştu birden, bütün kabuslarım geri geldi sandım.

Kim bunlar?

"Bilmiyorum nasıl buldular," diye huzursuzca homurdandı. "Kimse bilmiyordu burayı."

Görebildiğim kadarıyla 3 araba bizi takip ediyordu, engebeli ve dönüşlü bir yoldu, bir kaybolup bir görünüyorlardı.

Kalbim ağzımda atıyordu. ”Ben bir şey yapmadım,” dedim dehşet içinde. Baştan sona titremeye başlamıştım bile. ”Uygar ben bir şey yapmadım. Yemin ederim yapmadım!”

Uygar gözlerini dikiz aynasından ayırmadan, ”sakinleş Meira,” diye uyardı beni.

Ama ben panik içinde, ”ben söylemedim!” diye kendimi savunmaya devam ettim. ”Arkandan iş çevirmedim! Ben çağırmadım onları Uygar! Bu sefer ben yapmadım!”

Uygar etrafına bakıyor, hızla direksiyon çevirerek adamları bu dağın başında atlatmaya çalışıyordu. ”Biliyorum,” dedi bana da. Dikkatini dağıtıyor olduğumun farkında değildim.

Ama onun bu sözlerini de kötüye yoruyor, beni suçladığını düşünüyor ve kendimi kanıtlama çabasıyla gözyaşları içinde tekrar tekrar bilinçsizce ”yemin ederim ben söylemedim Uygar!” diye ağlıyordum.

”Meira tamam!” diye sesini yükseltti en sonunda beni kendime getirme gayesiyle. ”Biliyorum dedim. Ateş etmiyorlar. İsrail’den bu adamlar. Onlara ulaşma ihtimalin yoktu zaten.”

Anca o zaman biraz da olsa kendime gelebildim. Gözyaşlarımı silmeye çalışarak aynadan arkadaki adamları görmeye çalıştım. Ateş etmediklerini söylerken neyi kastettiğini anlamamıştım başta ama yasal tek varis olduğum için bana zarar veremeyeceklerini hatırladım.

Bu, beni geri alacak ve Uygar’ı da öldürecekler demekti…

Aklım durdu sandım, bütün vücudum çalışmayı bıraktı ve buz kesti. O eziyetleri hatırladım, bir önemi kalmadı fiziksel acının artık ama bir döngüye tıkılı kalmanın beni nasıl delirttiğini hatırladım. Bir de yeniden Uygar’ın başına aynı şeylerin geldiğini düşündüm. Aynı adamlar tarafından aynı eziyete yine benim yüzümden uğradığını düşündüğümde nefesim kesildi birden.

”Bizi… Yakalayacaklar,”

diye bir şeyler zırvaladım panikle. ”Bizi…”

Araba az sonra asfalt yola çıktığında hızlandı ve arkamızdakiler bizden geride kalmaya başladı. Uygar bir

rüzgar gibi esip geçiyordu yollardan.

Korku içinde, ”bana bir şey yapamazlar ama seni kesin öldürürler!” diyordum Uygar’a. ”Uygar bir şey yap! Seni yaşatmazlar!”

Uygar kendi için korkmuş görünmedi, gözü yol ve dikiz aynası arasında mekik dokurken parmakları işini bilen bir soğukkanlılıkla direksiyona kenetliydi. Benim aksime ne panik ne de herhangi bir tereddüt yaşıyordu, bir tek bu adamların bizi nasıl bulabildiğini sorguladığı için o kaşlarını şüpheyle çattığı ifadesi vardı donuk yüzünde. Onun dışında yolları yarıp geçmeye ve arkadakileri daha da arkalarda bırakmaya devam etti.

Yol uzun ve tek yöneydi, kaçacak ya da saklanacak bir yer yoktu, ne kadar hızlı gidersek gidelim adamlarla aynı güzergahtaydık. Az sonra da, şehre yaklaştıkça başka yönlere gidişin daha tehlikeli olabileceğini anladım.

Bir araba daha takıldı peşimize. Sanki bizim buradan geçmemizi beklemiş gibiydi. Uygar buna hemen dikkat etti ve kaşlarını çatarak burnu bize değmek üzere olan ısrarcı arabayı izledi.

Üst otobana bağlanan bir ayrıma girdi Uygar, dönen bir yoldu ve o geçişte arabayı yavaşlattı, bilerek arkamızdaki kuyruğun bize yetişmesine izin verdi. Yan yana geldiğimizde de birden arabasını onunkine yapıştırıp onu zorla duvara doğru sürükledi. Ben bir kedi gibi koltuğa tırnaklarımı geçirmiş bir şekilde bunca harekete ayak uydurmaya çalışırken de o, peşimizdeki arabayı başarıyla duvarla arasında sıkıştırdı. Şimdi adamın arabası bizim ile duvar arasında kalmış, duvara sürterek kulak tırmalayıcı sesler eşliğinde parçalanmaya başlamıştı. Bu basınca daha fazla dayanamayan adam frene bastı ve bizim geçmemize izin vermek zorunda kaldı.

Üste çıkıp otobana bağlandığımızda hepsinden kurtulduğumuzu düşünmüştüm kısa bir anlığına. Peşimizde aynı arabadan altı, yedi, sekiz tane görene kadar!

”Siktir…”

diye mırıldandığını duydum Uygar'ın. "Ülkeden kaçtığımızı sanıp bunun peşinden gitmeleri gerekiyordu. Nasıl burada olduğumuzu bilip toplanmışlar?"

Sadece onlar değil, öteden de birkaç kişi bağlandı yola ve önümüze geçti. Şimdi 11 SUV'un arasında tek başımızaydık.

Tıpkı önceden bana yaptıkları gibi dört koldan yaklaşıyorlardı, sıkıştırarak arabamızı zorla durduracaklardı. O araçlardan birinde Ezra olduğuna emindim neredeyse, bu acımasız kumpası o yönetiyor olmalıydı.

Uygar da bu durumun ne kadar vahim olduğunu biliyordu, tek bir tabanca vardı torpidoda ve 9 kurşunu bu ezici sayı farkında hiçbir işe yaramayacaktı.

Çaresizce baktım Uygar'a. Arabaların arasında kalmamak için sürekli manevralar yapsa da ve küçük çarpmalarla onları bizden uzakta tutsa da gittikçe daha da tuzağa çekiliyor olduğumuzun farkındaydı.

Uygar…

Daha yeni kavuşmuşken, yeni kurtulmuşken tekrardan, hem de bu sefer temelli ondan ayrılma düşüncesi… Nasıl bu kadar çabuk? Kim bizi ele verdi böyle? Nasıl haberleri oldu planımızdan? Kendimden şüphelendim, kendimi suçladım yine; bu kötülüğü bilinçsizce yapmış olabilecek kadar inandım içimde yatan şeytanın varlığına. Acaba, yine mi benim suçum diye kendimi yiyip bitirdim o kısıtlı dakikalarda.

Biri çarptı bize bu sırada, dengemizi şaşırtmak istedi. Uygar ise her saldırıyı kusursuz karşılıklarla def etti ve bizi sıkıştırmalarına izin vermedi. Otoban genişledikçe Uygar'ın manevra kabiliyeti de gelişti. Lastiğe ateş edemezlerdi sonuçta, bu hızda kaza yapmamıza sebep olamazlardı. Arabada ben vardım.

Her şeyi düşündüm. Yeniden o yere geri tıkıldığımı, Uygar'ın aynı eziyetleri tekrar tekrar yaşayarak ölümden de beter bir hale geldiğini, ailenin bizi bitirdiğini kafamda kurdukça kurdum.

"Uygar…" diye gözyaşları içinde sızlanmaktan başka da bir şey yapamadım. Mantıklı düşünemeyecek kadar korkudan

aklım başımdan gitmişti bile, uzun süredir varlığını bana pek hissettirmeyen sırtım bile yeniden yanmaya ve dizlerim aşınmaya başlamıştı. Midem bulanıyordu artık. Bayılmamak için zor tutuyordum kendimi.

Yakalanacağız… Yakalanacağız!

Oturduğum yerde iyice kayarak avuç içlerimi dudaklarıma bastırdım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım.

Yakalanacağız… Mahvedecekler bizi…

”Bir şey olmayacak,” dedi Uygar da bu tepkime. ”Sakinleş Meira. Uykuna geri dön hatta.”

Benden bu durumda uyumamı bekleyecek kadar delirmiş olamazdı!

Kendisi bu sırada uzanıp torpidodan silahını çıkardı ve doğru anı kolladı. Az kurşunla çok iş yapmalıydı, öyle de yaptı. Camları muhtemelen kurşun geçirmez diye hiç şoförleri vurmakla uğraşmadı bile, bizi sıkıştırmaya çalışan iki aracın da tekerlerine sıktı. Yüksek hızdan ötürü araçlar hemen dengelerini kaybedip yalpalarken de aralarından hızlı bir refleksle geçti.

Geriye kalan 7 kurşunu da dikkatli kullandı, bir araç daha dikiz aynasında gözden kayboldu ama hâlâ 8 araba vardı.

Benim taraftan araca çarptıklarında refleksle çığlık attım. Uygar sinirle küfretti yaklaşan arabaya ve hemen ardından ”koltuğunu eğ,” dedi bana.

Panikle koltuğun kolunu tutup çektim ve bedenimle beraber koltuğu geriye doğru yatırdım. Uygar da benim tarafımdaki cama doğrulttu silahı ve iki el yandaki aracın kapısına doğru ateş etmesiyle beraber bir çığlık sesi duydum. Camlar kurşun geçirmez olsa da arabalar değildi ve adam gövdesine yediği kurşunlarla beraber aracı yoldan çıkardı.

Sonra iki araba daha derken yavaş yavaş etrafımızı temizlediğimizin düşüncesiyle anlık bir sevince kapılacak oldum ama resmen her yerden akın ediyorlardı! Artık sayamıyordum bile, sayıları yeniden artmıştı.

”Hay sikeyim…”

diye homurdandığını duydum Uygar'ın. Kurşunları da bittiğinde sinirle silahı elinden bıraktı.

Kabullenmiştim. Kaybetmiştik. Yakalanacaktık. Çöktüğüm köşede nefesimi tutmakta ve avuç içlerimle yüzümü kapatmaktaydım. Çöküşümüzü görmek istemiyordum. Uygar'ı alıp götürdüklerini görmek istemiyordum. Son iki kurşunu bize bırakmadığı için ona kızmaya bile başlamıştım. Yakalanmaktansa ölmeyi tercih ederdim oysa ama çok geçti artık. En büyük kabusum asıl şimdi başlıyordu. Daha yeni bir başlangıç hayaline bile cüret edemezken, bütün yollarımı yeniden tıkayacaklardı. Böyle bir hayatta nasıl mutlu olabilirdik zaten? Nasıl güvenden bahsedebilirdik? Benim başımıza sardığım bela, Uygar'ın tek başına baş edebileceği minvalde değildi.

Umutsuzluk ve korku içinde, gözlerimi açmayı dahi reddettiğim ve hıçkırıklarımı içimde tuttuğum bir anda sadece kısacık bir anlığına yüzümü kapattığım parmaklarımın arasından baktım etrafa. Arkaya doğru yaslanmıştım, aşağıdaydım ve tek görebildiğim şey yan aynaydı.

Arkamızdan bize hızla yaklaşmakta olan bir araba gördüm o sırada. Farı gözümü aldığından bu arabanın da onlara ait olduğunu ve artık kurtuluşumuzun tamamen imkansızlaştığını düşündüm.

Ama arkadaki arabanın tek bir farı vardı.

Aynı araba bizi geçti, Uygar'ın tarafına doğru yaklaşmaya başladı. Uzandığım yerden doğruldum ve bizimle aynı hizaya gelen, ön tamponu kırık dökük olan o tanıdık BMW'ye baktım.

Arabayı Mert sürüyordu.

Aynı hizaya geldiğimizde o da başını çevirmiş ama Uygar'a değil, direkt bana bakmıştı.

İfadesiz bir bakıştı, belki birkaç saniye ya sürdü ya sürmedi ama aramızda çok şey geçti. O bakışı çokça sitem, nefret ve keder içerdi; tüylerimi diken diken edecek bir kudretteydi.

Sonra soğuk bakışlarını benden ayırıp önüne döndü ve arabasını hızlandırıp bizi geçti. Şaşkınlıktan ve korkudan

ağzımı açamadım bile, bir aptal gibi büyüttüğüm gözlerimle onun ne yapacağını izledim.

Yalnız değildi, kendisiyle beraber arkamızda daha başka araçlar da belirdi. O arabalar da bizi teker teker geçmeye başladı. Bir anda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Benim tarafıma yaklaşan arabayı hemen tanıdım ama. Sürücü koltuğunda uzun kızıl saçları ve yüzündeki iddialı sırıtmasıyla oturan Roze de bana bakıyordu. Tekrardan önüne dönmeden önce bana göz kırptı ve hızlanarak bizi geçti.

Diğer tarafta Tarzan ve canavar dişleriyle arabası… O da bizi geçti. Arkada Bizon dedikleri o adam ve yarış arabası… Hepsi… Hepsi! Neredeyse bütün Santral! Birden gecenin karanlığını her renkten arabalarıyla ve platform ışıklarıyla aydınlatmışlar, çevremizi sarmışlardı!

Uygar'a baktım şaşkın bir şekilde. Onun da bu ziyareti asla beklemediği aşikardı ama istifini bozmadan onlara uydu.

Arabalar artık bizi kuşattığında ve düşmanlarla aramıza mesafe koydurttuklarında birden teker teker bütün arabaların ışıkları sönmeye başladı.

Ve bütün arabalar karanlığa gömülüp geceye karıştı.

Hayalet modu…

Uygar da sanki bunu defalarca kez prova etmişler gibi onlara uyarak Hayalet modunu açtı ve arabayı bir hayalet kadar görünmez ve sessiz yaptı.

Nefes alamıyordum heyecandan, bu zifiri karanlıkta zar zor seçebiliyordum arabaları ama kim kim anlamıyordum. Sadece ön camda filtre vardı, yan camlardan baktığımda tek görebildiğim çevredeki düşman araçlardı.

Karanlığa gömüldükten sonra bizden birkaçının düşman arabaları agresif hareketlerle kışkırttıklarını ve uzaklaşmak zorunda bıraktıklarını gördüm. Karşı taraftakiler telefonlarının flaşlarını açarak bize doğrultmaya ve yerimizi saptamaya, benim hangi arabada olduğumu bulmaya çatıştı ama nafile, resmen savaş alanına dönmüştü etraf. Bu da yetmiyormuş gibi düşman sürücülerin görüşünü kısıtlamak için arabaların

farlarını açıp kapatıyorlar, onlara resmen epilepsi krizi geçirtiyorlardı.

İşte tam da bu sırada Uygar el frenini çekti ve arabayı ani bir hareketle yolun tam tersi istikametine doğru çevirdi. Acı frenler eşliğinde onlarca arabanın arasında geriye döndüğümüzde karanlık bizi iyice kamuflaj etmiş ve bütün araçlar, bu arbedeyi takip ederek bizden uzaklaşmış, tek tek bizi geçmişti.

Uygar ise hızla ters istikamete doğru sürdü ve ilk çıkışa saparak otobandan ayrıldı. Artık şehir ışıklarının arttığı ve hayatın canlandığı bir yoldaydık, yalnızdık. Birkaç kişinin ötedeki yollardan dönerek bize katıldığını görmüştüm ama Santral'dekilerdi.

Uygar biraz daha sürdü, tenhada açık bir arazi tarafına saptı ve orada topraklı bir yol kenarına arabayı çekti. Sonunda durduğumuzda, ilerideki yoldan sadece normal arabalar geçip gittiğinde ve gerçekten de kurtulduğumuzu idrak edebildiğimde ilk nefesimi aldım asıl. Bunca zaman nefesimi tutuyormuşum meğer.

Yeni yeni kendime gelebildiğimde Uygar'ın elini alnımda hissettim. Ona baktığımda kaşlarını çattığını ve düşünceli durduğunu görmüştüm. "Yine mi ateşin var?" diye sordu.

"Onlar…"

"Santral," diye tamamladı.

Arabaların güçlü motor sesleri yaklaştı, birkaç araba gürültülü bir müzik eşliğinde büyük bir keyifle frenlere asılarak tek tek etrafımızda durdu. Bizzat tanımasam da Santral'de gördüğüm tanıdık tipler arabalardan gülüşerek indi. Üzerlerinde o her telden kıyafet ve tıpkı kıyafetleri gibi çeşitli modifikasyonlarla değiştirilmiş çeşitli desenlerde arabalarıyla hemen nereye ait olduklarını belli ediyorlardı.

Hemen başka arabalar da tehlikeyi atlatmış ve sanki anlaşmışız gibi bizimle bu yerde buluşmak üzere coşkuyla bize katılmış, arabalarıyla tozu toprağa kaydırarak durmuşlardı.

Bizim arabamızı gören buraya doğru geliyordu, Uygar da ”arabada kal,” dedi bana ve aşağıya indi.

Onu görenlerin yüzü aydınlandı hemen.

”Hayalet!”

diye, Santral’deki takma ismiyle çağırdılar onu. Tabii,

bir zamanlar…

Ben onu sakat bıraktığım için motor sürmeyi bırakmak zorunda kalmadan öncesinde…

Bizon’du gelen, o iri yarı vücudu ve gözlerine kadar tırmanan dövmeleriyle beraber Uygar’ı coşkuyla karşıladı. ”Böyle karşılaşmayı beklemiyorduk!” dedi onunla el tokuşurken. ”Başının dertte olduğunu duyunca uçarak geldik.”

Uygar da dalgın bir karşılıkla, ”uzun zaman oldu,” dedi ona.

”Güzel zamanlardı.”

Dayanamadım, kapımı açıp aşağıya indim. Evden aceleyle çıktığımız için ben ayakkabı bile giyememiştim, çıplak ayakla bastım toprağa ama umrumda değildi. Beni gören Uygar’ın ise ilk takıldığı şey bu oldu. Bana doğru yürüyecekti ki elimi kaldırıp durdurdum onu sorun değil dercesine. Ne ayağımın ne de başka bir şeyin derdindeydim ben, tamamen şaşkınlık içerisindeydim.

Etrafıma bakarken, hâlâ daha bize katılmakta olan arabaları izlerken tarif edemeyeceğim bir hissiyatla dolup taşmıştım. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyordu ve bu ilk defa kötü bir sebepten değildi. Neredeyse aidiyet diyecektim buna, neredeyse bu kadar küstahlaşacaktım ama büyük çoğunluğunu bile tanımadığım etrafımı saran Santral halkını izlerken tek hissim güvendi. Hak etmesem de, güvendi.

Dehşet bir haldeydim, o an bunu fark etmedim. Saçım başım dağınıktı, üstümde de uzun bir tişört ve eşofman. Uygar ona sorun olmadığını söylediğim halde buna daha fazla dayanamayıp yanıma gelmişti.

Beni arabaya götürmek istediğini fark edip, ”dışarıda durmak istiyorum,” dedim, hâlâ gelen geçeni izliyordum.

Yine de beni belimden tuttu ve onun ayakkabılarına basmam için beni hafifçe havaya kaldırdı. ”Ayakkabıların yok Meira,” diye itiraz etti sonra da.

Ona aşağıdan ve artık dip dipe olduğumuz için oldukça yakından bakarak, ”yanında durmak istiyorum,” dediğimde bütün argümanlarının onu terk edişini izledim ifadesinden.

Pes ederek sitemkar bir iç çekme eşliğinde beni tekrardan tutup kaldırdı ve bu sefer arabasının kaputuna oturttu. Artık ayaklarım yerden kesildiği için rahattım ve gelen geçeni de izleyebiliyordum.

Gelenlerden biri de Roze’ydi.

O tatlı Miata’dan indi ve neşeli görünerek bana doğru yürüdü.

”Sarışın!”

deme şekli içimi kıpır kıpır yaptı. Sadece bir kere vakit geçirdiğim birini görmekten bu denli sevinç duyacağımı ve sanki aileme dönmüşüm gibi içimi sıcacık yapacağını nereden bilebilirdim? Ben de şaşkındım buna.

Roze karşımıza geçtiğinde ilk işi yıllar sonra ilk defa görebildiği Uygar’ı yanağından öperek onunla selamlaşmak oldu. ”Hayaletsin diye hep görünmez olmak zorunda değilsin,” diye de payladı bu sırada onu.

Uygar’ın yüzünde samimi bir tebessüm peyda oldu ama bir şey söylemedi. Roze de onu geçip benim karşıma geldi, hemen ellerimi tuttu, bir sevinç nidasıyla biraz topukları üzerinde yükselerek bana sarıldı.

”Geleceğim deyip gelmemene çok kırıldım bilgin olsun,” diye takıldı bana da, elbette başıma gelenleri bilmiyordu. Geri çekildiğinde ve neredeyse bu yarım yılda yaşadığım terörü her zerresiyle yansıtan çökmüş yüzüme daha yakından bakabildiğinde kaşlarını çattı.

”Niye böyle görünüyorsun Sarışın?”

”Yorgunum,” diyebildim anca.

Tarzan’ın arabası da nihayet bize katıldı. Arabadan inip yanımıza gelene kadar onu da aynı tarifsiz bir heyecanla izledim.

”Vay Sarışın…” derken kolunu Roze’nin omzuna attı. ”Seni görebilmek için başının illa derde girmesi mi lazım yoksa?”

Hemen yanda duran Uygar’a baktı ve “seni zaten anca mahşerde görürüz diyorduk,” diye ona da sallamadan geçmedi elbette.

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve dalgın bir gülümsemeyle, ”nasılsınız?” diye sordum.

”Seni gördük iyi olduk,” diye takıldı Roze de. Hiçbir karşılığı olmadan bana karşı besledikleri sempati neye uğradığımı şaşırtıyordu bana.

”Hayalet bey de geri gelebildiğine göre ekip kuruldu demektir,” diyordu en son Tarzan.

”Geri gelmedim,” karşılığını verdi Uygar da buna.

”Göreceğiz,” dedi Roze de. ”Bir kere bize yüz verince ne oluyor biliyorsun. Yakana yapışıyoruz.”

Uygar buna sırıtacak gibi oldu. Tarzan ona bir şeyler sordu, birkaç kişi daha bize katıldı ama benim gözüm de kulağım da dışarıdaydı.

Sonunda o da geldi. Tek farını kırdığım için o kalan teki açıktı sadece, ön tamponunun bir kısmı da kırıktı.

Kızım,

diye sevdiği arabası… Onu bile mahvetmiştim.

Mert’in geldiğini gördüğümde Uygar’ın arabasının kaputundan atladım ve hızlanmaya başlayan kalbimi düzene oturtmaya çalışarak Mert’i izledim. Arabasından inmişti. Sapasağlamdı. Biraz kilo vermişti sanki, sakallarını da uzatmıştı. Gözlerinde yorgun bir çöküklük vardı, hiç bu tarafa bakmadı, yanına gelen bir adamdan sigara aldı ve onunla beraber yakıp içmeye başladı.

Onu böyle aramızda mesafelerle gördüğümde ve o bana bakmayıp varlığımı reddettiğinde içimi dehşet bir his kapladı. O an, bu iki adamın, Uygar ve Mert’in benim her şeyim olması gerektiğini, onlardan başka hiç kimsem olmadığını ve bütün hayatımı onlarla iyileşmeye adamam gerektiğini düşündüm.

Uygar'ın beni izlediğini biliyordum, ben de Mert'in sigarasını bitirdikten sonra arkasını dönmesini izliyordum. Gideceğini düşünerek telaşa kapıldım ve birden koşmaya başladım. Uygar'ın arkamdan seslendiğini duysam da dinlemedim ve karşı tarafta arabasının kapısını henüz şimdi açmış olan Mert'e doğru koştum.

Arabaya binmesine izin vermeden birden Mert'e arkasından sarıldım, kollarımı sıkıca gövdesine doladım. Yüzünü göremesem de eminim ki neye uğradığına şaşırmıştı.

"Özür dilerim Mert,"

diye için için ağlayarak yalvarmaya başladım. "Özür dilerim! Yaptığım her şey için özür dilerim! Bunun için asla kendimi affetmeyeceğim!"

Herkesin bizi izlediğini biliyordum, bu zavallı halimi gördüğünü biliyordum ama umrumda değildi. Geriye kalan o birkaç şeyi de kaybedemezdim, dört kolla sarıldım ben de ona. Uygar da yaklaşmıştı bize ama bana müdahale etmesi istediğim son şey bile olmazdı, o da bunu biliyormuş gibi günah çıkarmama, içimi dökmeme izin verdi.

Bunun yerine,

"neyi izliyorsunuz?"

diye bağırdığını duydum kalabalığa doğru. "Herkes kendi işine!"

Mert de o ilk baştaki şaşkınlığı ve duraksayışı geçtiğinde gövdesine doladığım kollarımı tutup ayırmaya çalıştı beni kendinden.

"Ne yapıştın paçama? Çekil git," diye beni uzaklaştırmaya çalışsa da kalan bütün gücümle yapışmıştım bir kere ona. Hareket ettiğinde dahi ben de onun peşinde kuyruk gibi hareket ettim, tamamen yapıştım sırtına.

"Ben aynı kişi değilim Mert!" diye bilinçsizce, hıçkırıkların eşliğinde bir şeyler zırvaladım, çaresizce yalvardım. "Yeni bir sayfa açamaz mıyız? Biliyorum. Biliyorum yaptıklarımı hiçbir şeyle telafi edemem ama… bu kadar ağır bir yük varken sırtımda başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Lütfen…

Maria olarak değil, Meira olarak, yeniden başlayamaz mıyız?”

Mert hâlâ beni kendisinden ayırmaya çalışıyor ve Uygar’a doğru, ”al şu sevgilini başımdan!” diye söyleniyordu ama bunun yol açtığı tek şey, benim ona daha da sıkıca sarılmam ve daha da sıkı ağlamaya başlamamdı.

”Kızım çekil git dedim!”

”Çekilemem…” dedim salya sümük içinde. Beni başından savabilmek için birden öne doğru eğildiğinde benim bedenim de onunla beraber kalktı, öyle sıkıca bağlamıştım kendimi ona işte. Ne yaparsa yapsın beni def edemedi.

Ve sonunda pes etti. Güçlü, umursamaz, hırçın; bütün maskeleri tek tek indi ve titrek bir iç çekişle duruldu.

”Biliyorum,” dedi bana yabancı gelen sakin bir tonda. ”Aynı kişi olmadığını biliyorum ama bu geçmişi değiştiriyor mu? Ozan’ı ve Öykü’yü geri getiriyor mu?”

Başını hafifçe yana doğru çevirmiş bir şekilde, hiç görmediğim bir uysallıkla konuşuyordu benimle.

”Benimkileri siktir et,” dedi, ”Uygar’ın yaralarını siliyor mu? Bir tek beni yaksaydın affederdim ama sen hepimizi yaktın. Pek bir şeyimiz yoktu zaten Meira. Bizim bizden başka kimsemiz yoktu. Sen onu da bizden aldın. Sen ya da Maria. Umurumda değil.”

Gövdesini saran kollarım gevşemiş ve yavaşça iki yanıma düşmüştü ama Mert yine de bana doğru dönmedi. Aynı duruşu korurken, ”değiştiğine de inanmıyorum ayrıca,” dedi. ”Sen değişmezsin. Farklı bir maske takarsın en fazla.”

Bir adımda uzaklaştı benden. ”Hadi git şimdi,” dedi sert bir tavırla.

Arabasının kapısını açtı. Orada öylece dikildim, bana baksın ve ne derecede perişan olduğumu görsün istedim.

Ben daha kendim iyileşemeden onlar için, ”her şeyi yaparım,” dedim. Bu kendimi de iyileştirmenin bir yoluydu sanırım. Bizi yaralayan, parçalara ayıran kişi bensem o parçaları da ben toplamalıydım. Bizi ben sarmalıydım.

Mert bu söylediğimi duymazdan geldiğinde de bütün bir Santral'in duyacağı bir kudretle,

"size kendimi kanıtlamak için her şeyi yaparım!"

diye bağırdım.

"Bana bir şans verin!"

Mert arabaya binmeden önce ilk defa bana baktı ve sırıttı. "O hataya bir kere düştüm Sarışın. Bir daha olmaz."

O arabasına binip geri giderken Uygar da bana arkadan yaklaştı. Garip hisler içerisindeydim, göğsüm hızla inip kalkarken baştan sona titriyordum bu tedirginlikle. Tek düşünebildiğim, artık geriye ne kalabildiyse onu da kaybedeceğimdi.

"Ne yapacağım?" dedim gözyaşlarımı silerken. "Öyle bir imtihan ki… tek doğru cevabı yok. Bütün yollarım çıkmaz."

Aynı yollardan geçtik, aynı kadere yenildik ama daha kendine merhem bulamazken, "bekleyeceksin," dedi bana.

ℒ

LG'nin resmi Instagram sayfası: lilithingozyaslariofficial

Uygar ve Meira'nın tanıtım videosunu bu hesaba yükledik. İzlemeyi unutmayın:) Linki profilimde bulabilirsiniz

Beğenerek destek verebilirsiniz. Bir dahaki bölümde Santral'den görüşmek üzere

Instagram: kedilimediyy

○●

36. Dost Düşman

○●

Yeni kapağımız nasıl?

Beğenerek ve düşüncelerinizi paylaşarak destek verirseniz sevinirimm

Bölüm Otuz Altı

“Dost Düşman.”

Meira Shavit

Günümüz

ℒ

Karşındaki şeytanın sıfatı tanıdıksa, belki de aynadır baktığın.

Ben bütün yansımalarda, bütün Meira’larda ve o zümrüt yeşili gözlerinde bir türlü kurtulamadığım o kanlı geçmişi görüyorum. Eş dost katili, sevgili katili, iyi olan her şeyin, her hissin katili diye bağırıyor aynalar. Artık buna vicdan azabı bile diyemem, bu büsbütün bir cehennem ıstırabı.

Bu yüzden büyük bir buhran içerisinde 2 gündür her aynadan itinayla kaçınıyor, odama kapanmış Uygar da dahil kimseyi görmek istemiyordum; Uygar zorlamasa yemek dahi yemez, tek başıma çürür giderdim.

2 gündür Santral’in çiftliğindeydik.

Santral halkının bir kısmının yaşadığı ve Tarzan’ın amcasının ev sahipliği yaptığı büyük bir çiftlikti burası. Temelde tatil köyüydü, bungalov evlerle çevriliydi etrafı. Orta alan boş olduğu için burada yeri geldiğinde atlar, yeri geldiğinde de arabalar şaha kaldırılıyordu.

O akşam kriz geçirdiğimde de o evlerden birindeydik.

Odamda yalnızdım, küçük bir odaydı zaten. Düşüncelerim ahşap duvarlara çarpıp çok hızlı geri dönüyordu bana. Bir fare gibi sindiğim yatağımda saklanmaktan bunalmıştım. Kalkıp duşumu almış, saçlarımı taramak için de aynanın karşısına geçmiştim. Işıklar kapalıydı, akşamüzerinin soluk mavisi yansıyordu yüzüme ve bütün gece ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş gözlerimi öne çıkarıyordu.

Sıhhatimin yerinde olmadığını biliyordum, bir sersemdim sabahtan beri, başım dönüyor ve kulaklarım çınlıyordu. O zaman duydum işte aynı cümleyi:

”Pişman mısın?”

O kadar gerçekçiydi ki biri hemen arkamda dikilmiş de bunu kulağıma fısıldamış gibiydi. Kalbim ağzıma gelmişti sıçrayıp arkama bakarken ama tek gördüğüm karanlık oldu. Dışarıda yarışan Santral ahalisinin çığlıklarını ve tezahüratlarını duyabiliyordum, bunun dışında yalnızdım. Kafamda olmasa da yalnızdım.

Ama tekrardan önüme döndüğümde onunla karşılaştım.

Maria.

Saçımı taramak için kalkan elim olduğu yerde kaldı. Milim kıpırdayamadım ama iliklerime kadar titriyordum.

Başını biraz eğmiş, gözleri meydan okuyormuş gibi benimkilere kenetlemişti ve dudaklarında varla yok arasında seçilebilecek kibirli bir sırıtma yer ediniyordu.

Maria yankılanan hipnotize edici sesiyle,

”pişman mısın?”

diye sorduğunda tarak elimden düşmüş ve gözlerim dolmaya başlamıştı. Bir kere konuştuğunda yankısı onu takip ediyor, zihnime varana kadar bir çığ gibi toplanıp büyüyor ve herhangi bir çığlıktan daha gürültülü bir şekilde kulaklarımda çınlıyordu.

”Nefret etmiyor musun? Sana yapılanların hesabını sormak istemiyor musun?”

Bilinçsizce, ”benim yaptıklarım… ne olacak?” diye titreye titreye zar zor açabildim ağzımı.

Maria garipseyerek,

”ne yapmışız ki?”

diye sordu sanki.

”Bak etrafına Maria!”

Bunu ben söylemedim. Geçmişten bir ses,

”cesetlerden başka bir şey görüyor musun?”

dedi bana.

Boy aynasının hemen yanında, duvar kenarında dizleri üzerine çökmüş bir beden var. İki beden. Biri yerde kanlar içerisinde:

Annem…

Diğeri, kara gözleri ve en büyük hayal kırıklığıyla beni izleyen babam…

”Sen… bir şeytansın.”

Kalbim öyle sert atıyor ki göğsümü yırtıp fırlayacak sanki. Dehşet içerisinde geriye adımlamaya çalışsam da görüş açımı genişlettikçe yeni bedenler geldi gözlerimin önüne.

Kamber,

ayakta dursa da her an yere yığılabilecekmiş gibi dengesiz, boğazına saplı bir bıçak var ve kan bütün bedenini boyuyor. Mavi gözleri iri iri açılmış ve ıkına ıkına,

”Meira?”

diyor,

”sana aşıktım…”

Nefes alışverişim hızlandıkça tam tersine daha az oksijen giriyor ciğerlerime, telaş içerisinde birkaç adım daha atıyorum ben de.

Ve yatağımda, yatağımda! Yatağımda uzanıyor

Öykü.

Beyaz elbisesi kan kırmızısına boyanmış, boğazı deşilmiş, başı yataktan sarkıyor ve mavi gözlerinde fer kalmamış.

Bir ölü gibi uzansa da

”beraber büyüdük biz Meira,”

diyor bana sakin sakin.

Arkada, babamın dizlerinin dibinde annem, alnındaki tek kurşun izine rağmen,

”ben ördüm o saçlarını,”

diyor.

”Ben öptüm o gözlerinden. Bendim hep senin annen.”

Köşeden parçalara ayrılmış bir bedenin eksik uzuvları gözüme çarpıyor. Bir kısmı yanmış, bacakları diz kapaklarından itibaren paramparça, çenesi vahşice koparılmış gibi ayrık.

Ozan…

Ve yerde, zifir gibi, is gibi, bataklık gibi, o balçıktan bir beden yükseliyor. Küçücük bir beden. Bir iblis değil, sadece vücudu yanmaktan kararmış bir erkek çocuğu.

Ludwig…

Zor aralayabildim titreyen ağzımı ve boğazımı yırtacak bir çığlıkla yere yığıldım birden. Sadece bu kadar da değil, daha başka onlarcası, gölgede kalan onlarca beden, onlarca sıfat, onlarca günah, sır… Hepsi!

Ve bu cehennemin merkezinde de dikilmiş bir kişi:

Maria…

Kapı birden açıldığında kendimi hıçkırıkların arasında kaybetmiştim. Kimin geldiğini görmedim, gerçekten gelip gelmediğini de bilmiyordum, sadece yerde dehşet içerisinde titriyor ve Maria’dan da onun şeytani sıfatından da gözlerimi ayıramıyordum.

”Meira!”

Omuzlarımdan sarsıldığımı hissettiğimde anca fark edebildim Uygar’ı. Ona bakamadım Maria’nın korkusundan fakat telaşını hissedebiliyordum. Bana kendime gelmemi

söylüyordu, cehennemimle arama girmeye ve gözümün önüne inen perdeyi kaldırmaya çalışıyordu.

Maria ise iki zavallıymışız gibi bakıyordu yerdeki bize.

”Gökler mi?”

diyordu o kan kırmızısı dudakları kıvrılırken.

”Tanrı mı? Küçük insanların tanrısı olabilecekken büyük insanların kölesi olmayı mı seçiyorsun?”

Küçük insanlar dediği ailem, arkadaşlarım, benim canım ve kanım… Kanattığı ve cesetleri üzerinde tepindiği o bedenler, benim bir zamanlar sahip olduklarım. Sahip çıkamadıklarım, hak etmediklerim, şimdi uğruna bütün dünyayı karşıma alacaklarım…

Ama Maria gülüyor. Bu çaresizliğime, kimsesizliğime, elimden aldığı herkese gülüyor.

”Meira-”

”Gülüyor,” diyebildim anca Uygar’a. ”Gülüyor bana Uygar. Gülüyor.”

Uygar’ın kafasının karıştığını biliyordum, çenemi tutup ona bakmamı sağlamaya çalışsa da korkudan milim kıpırdayamıyor, inatla Maria’nın gözlerinin içine bakıyor, kendime eziyet ediyordum.

Ama Uygar beni kısa bir anlığına bırakarak uzandı ve tek bir yumruk darbesiyle aynayı parçalara ayırdı.

Maria da ayna parçalarıyla beraber dağıldığında nihayet bitti bu eziyet. Kafamdaki sesler dinmese de gözümün önünde hayat bulan geçmiş, geldiği yer olan cehennemin o kör kuyusuna geri indi.

Geriye şu an kaldı. Gözyaşlarından kör olacak Meira ve kendi cehennemini yaratan kızı sarıp sarmalayan, sakinleştirmeye çalışan Uygar kaldı.

”Şşş…” diye fısıldadı kulağıma, beni sıkıca kendine bastırırken. ”Bitti.”

İşte bu artan krizler yüzden artık terapi görecektim. Uygar benim için birini ayarlamıştı, ertesi gün kapımızdaydı.

O sakin öğle sonrasında odamın balkonundaydım. Santral'den bir grup toplanmış, ateşler yakılmış, arabaları ortada burun buruna getirip kaydırmaya, etrafı tozu dumana katmaya başlamıştı. Oturmuş sessizce onları izliyordum. Bizon beni fark etmiş,

"Sarışın!"

diye çağırmıştı. "Yarışmayacak mısın?"

Yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde arkamda bir karartı hissettim.

Uygar'dı gelen. "Meira. Doktor geldi."

Bungalov iki katlı ve küçüktü, üst katında tek oda vardı, onu da Uygar bana vermişti. Kendisi aşağıda kanepede yatıyordu. Doktoru da üst kata odama getirmişti.

Genç bir adamdı, doğrusu pek doktora da benzemiyordu. Küpeleri, yüzükleri ve saçının platin sarısına boyanmış olmasıyla bana güven verdiğini söyleyemezdim.

Uygar da bunun düşüncesiyle iç çekerek, "en iyisi bu adammış," diye mırıldandı. Bunu bana söylemiyor da kendisine hatırlatıyordu sanki.

Adam hemen karşımızda bitti, "Melis hanım!" diye selamladı beni sevinçle. "Burhan Koçak. Memnun oldum. Eşiniz sizi süreçle ilgili bilgilendirmiş çoktan. Dilerseniz hemen seansa başlayabiliriz."

Uygar kısaca bana baktı ve "kapıdayım," dedikten sonra istemeye istemeye odayı terk etti.

"Buyurun lütfen." Koltuğa oturduk, birkaç hazırlık ve giriş: "Nasıl hissediyorsunuz?"

Konuşmak istemiyordum, bu terapi fikrini de sevmemiştim, Uygar'ın zoruyla kabul ediyordum. Terapinin düzeltebileceği bir şey yoktu ortada, geçmişi silip yeniden yazamayacaksa beni de kurtaramazdı, boşuna vaktimi harcıyordu.

Ama sorun çıkartmak istemedim. "Kötü," dedim. Sonra bu yetersiz geldi, insanın nasıl yeterli sözcükleri olmaz içindeki yangını resmedecek? Birkaç kuru sözle nasıl anlatayım ben

kaburga kemiklerimin ardında barınan ıstırabı ve iliklerime sızan sinsi ağrıyı?

Terapisle neredeyse iki saat konuştuk, kısaca ona, detay veremesem de geçmişte kötü şeyler yaptığımdan, sonra hafızamı kaybettiğimden ve şimdi hatırlayınca da iblis sıfatımın beni dehşete düşürdüğünden bahsettim ama onu ciddiye aldığım söylenemezdi, anlattığı çoğu şeyi duymazdan geldim. Hâlâ konuşmakla hiçbir şeyi düzeltemeyeceğimizin cahil inadını sürdürüyordum.

O ise hiç pes etmeden bana ulaşmaya çalışmaya devam etti: ”Melis hanım, bakın, takvime bakın, saatinize bakın. Şu andayız. Geçmişte değil. Vicdan azabınız hayatınıza devam etmenin suç olduğunu söylüyor size ama insanız, devam etmek zorundayız, acımasız olmak zorundayız, kendimizi düşünmek zorundayız.”

Kendime odaklanmam gerektiğini, nerede kendimi en güvende hissediyorsam orayı sahiplenmemi ve o güvenli çemberi de yavaş yavaş ama sürekli olarak genişletmem gerektiğini söyledi bana.

Güven dediği Uygar’dı, evim Uygar’dı, o çemberin merkezinde yine Uygar vardı. Geçmiş ise yasaklı bölgeydi, oradan uzak durabilmem için de doktor, aklımı ve fikrimi oyalayacak aktiviteler peşinde koşmamı söylüyordu bana:

Spor, hobiler, belki

küçük

bir tatil…

Kendimi nerede iyi hissediyorsam orada olmalıymışım.

Her yeri yaktım, şimdi hiçbir yerde yanmadan duramıyorum,

nasıl diyebilirim?

Ama en azından, ”Mert’ten özür dilediğimde ve onlara kendimi kanıtlamak için her şeyi yapacağımı söylediğimde kendimi çok iyi hissettim,” diyebildim, bunun farkına varabildim. ”Ben de buna inanmak istedim çünkü. Böyle bir yükün altında ezilmemek mümkün değil ama elim kolum bağlı oturamazdım. Kendimi en iyi hissedebildiğim an bir şeyleri

telafi etmeye çalışmak olabilir benim için. O çaba kafamı da meşgül edecek.”

Dağıttığım parçaları toparlamalıydım, doktor bir ton nasihat verdi bana bu konuda. Son olarak da, ”şöyle ki travma sonrası stres bozukluğu kolay alt edilebilen bir rahatsızlık değil,” dedi. ”Öncelik her zaman hasta ve doktor arasındaki güveni sağlam kurup tedaviyi zamana yaymak ve adım adım gitmektir. Kolay bir süreç değil ama yalnız olmadığınızı bilmeniz gerekiyor. Sizi çok seven bir eşiniz ve artık kendisini size adayacak bir doktorunuz var.”

O kağıda bir şeyler not alırken ben de dalıp gitmiştim. ”Sinirlerinizi yatıştıracak bir ilaç ve obsesif düşüncelerinize yardımcı olacak ek bir ilaç daha yazdım, merak etmeyin güçlü ilaçlar değiller. Bunları bir psikiyatristen reçeteyle alın,” dedi ama kağıdı bana vermedi. ”Haftaya tekrardan görüşmek üzere o halde.”

Kısaca ilk seansım böyle geçti. Adam kapıyı açtığında kenarda duvara yaslanmış, kollarını da önünde kavuşturmuş bir şekilde bekliyordu Uygar bizi. Neredeyse 2 saattir içerideydim, o kadar süre beklemiş miydi?

Burhan doktor reçeteyi Uygar’a verdi ve müsaade isteyip ayrıldı. Şimdi yeniden yalnız kalmıştık onunla. Beklentiyle bakıyordu yüzüme, bende ise zaten susmak hastalıktı. ”Evet?” diye sordu o da. ”Nasıl geçti?”

”İyiydi,” dedim kuru bir sesle. Merdivenleri inerken beni takip ediyordu. Üstelemezdi ama anlatmayı istememi arzuluyordu, ben söylemeyince o da üzerime gelmedi, sessizce beni takip etti.

Odamdan ayrıldığım pek olmazdı, o yüzden aşağıya inmemi açlıktan sanıp, ”acıktın mı?” diye sordu.

Ama bunun yerine, ”dışarıya çıkmak istiyorum,” dedim ona.

”Çıkalım,” dedi.

”Yalnız.”

Kaşları çatıldı. ”Neden?”

”Roze’nin yanına gitmek istiyorum, arkada yarışıyorlar.”

Bana böyle bir şeyde bile güvenmeyebilirdi, doğrusu ben de beni zincire vurur, güvenmezdim ama belki de son zamanlarda halimin oldukça içler acısı olmasından sebep, bir şey demedi.

Dışarıya çıktım ben de. Bu çiftlik güvenliydi, herkes herkesi tanıyordu, büyük çoğunluğu Santral ahalisiydi zaten, etrafta yabancı olmazdı. Geniş bir araziydi, evler yan yanaydı ve geniş bir açıdan bakılırsa çember şeklinde dizildiği görülebilirdi. Ahırlar ve hem at hem de araba sürmek için çokça açık arazi vardı. İleride çimende çamuru sıçratarak yarışan motorcuları görebiliyordum.

Roze ve diğerleri bizim evin az ötesindeydi, Roze'nın o upuzucun bacaklarıyla arabasının kaputuna oturuşunu izliyordum. Benim geldiğimi görünce hemen kalktı, diğerlerini bırakıp birkaç adımda benimle ortada buluştu.

"Sonunda!" dedi beni kollarımdan tutarken. "4 gündür buradasın anca yüzünü görebildik! Daha makyaj yapacaktım ama ben sana?"

Kısaca arkada yarışan ve tezahürat eden gruba baktım ve "Roze," dedim, "bana yardım etmen gerekiyor ama neyi neden istediğimi soramazsın ve Uygar'a da söyleyemezsin."

Roze'nin yüzü aydınlandı hemen. "Bayılırım sırlara ve Uygar'ı kızdırmaya! Ne istiyormuşsun?"

Ona yaklaştım ve kulağına fısıldadım.

Geri çekildiğimde de o duraksayışını gördüm. "Yani… O da garip bir fanteziymiş doğrusu. Ama

no judging honey!

Yarın getirtirim."

Roze kolunu omzuma atıp beni diğerlerinin arasına çekiştirdiğinde kısa bir anlığına arkaya bizim eve doğru baktım. Uygar balkondaydı, tek eli cebinde, diğer eli ise hemen az önce dudakları arasından çıkardığı sigaradaydı. Sigara dumanını dışarıya saldığında bakışlarımız kesişti.

O sırada Roze beni başka bir kızın yanına götürmüştü, küçük tatlı biriydi. "Makarna," diye tanıttı onu bana.

Bir anlığına Santral'de herkesin takma isim kullandığını unutmuş,

'makarna da ne biçim isim'

diye soracak olmuştum.

"Bu da Sarışın."

Kısa boylu, açık kumral dümdüz saçlarının omuzlarına anca vardığı, kahküllü ve yuvarlak çerçeve gözlüğü yüzüne fazla büyük duran bir kızdı. Bal rengi gözleri, yuvarlak tatlı bir yüzü vardı, bu duru güzelliği beni şaşırttı. Saçının iki yanında birkaç toka vardı, bilekleri kalpli, çiçekli böcekli bileziklerle doluydu ve birkaç parçadan oluşan mavi bir üstlükle kısa kot bir şort giyiyordu. Uzun çorapları bile fiyonklu ve tatlıydı.

"İsmin neden Makarna?" Ona ilk sorum bu oldu.

"Mert'in en sevdiği yemek çünkü," derken o küçük dudakları kocaman bir gülümsemeye evrildi.

Bunu hiç beklemiyordum işte. Mert dediği kişi bildiğim Mert mi diye sorgulayacakken de Roze, "evet o," dedi. "Mert'e platonik maalesef…"

Kız tekrardan tatlı tatlı gülümsedi bana. "Sen onun arkadaşısın değil mi?" derken bile yanakları kızarıyordu. Çekingen bir tipti anlaşılan.

"Sayılır…" diyebildim anca.

Mert ile yarışa gittiğimiz gün de Santral'de birçok hayranı olduğunu görmüştüm, arabasının camını o kırmızı dudaklarla öpenler mi dersin, yarışı başlatan kişi olmaz için birbirini yiyenler mi dersin… Biri de Makarna diyemedim ama, platonik diyorsa onunkisi basit bir hoşlantının ötesinde olmalıydı.

Roze bu düşünceli halime güldü. "Ne düşünüyorsun? Ne garip takma isimlerimiz olduğunu mu?" Sesimi çıkarmadığımda da, "açıklayayım," dedi. "Santral'e nefret giremez, bunu hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Nefret giremez…

O yerin sloganlarından birinde

‘nefret davet edilmedi’

yazdığını dahi hatırlıyordum.

”İnsanın olduğu yerde nefret de olur,” dedi o da. ”Bizi besleyen hırslarımızın en büyüğü günümüz dünyasının yapay hiyerarşisi. İsimlerimiz, soy isimlerimiz, hangi aileden geldiğimiz, hangi makamda oturduğumuz, dinimiz dilimiz ırkımız, hepsi bir yarış gibi sunuluyor bize. Bugün sözde bizi biz yapan etiketler nefretin en başlıca sebepleri.”

”Ama Sarışın,” dedi, ”Santral’de kim olduğun önemsiz. Buraya girdiğinde adını sanını, babanın kim olduğunu, sabah kaçta kalkıp işe gittiğini ve nereden mezun olduğunu geride bırakırsın. Burada kimliğini sen belirlersin. Takma isimlerimizin çoğu da anlamsız kelimeler ya da absürt ev eşyalarıdır ki etiketlerin değersizliği vurgulansın. Bir nevi dalga geçmek için çoğumuz rastgele isimler seçtik diyebilirim.”

Bu sırada örnek gösterir gibi ilerideki gruptan birine,

”hey

Big TT!”

diye seslendi.

”Selam Roze!”

Yeniden bana döndü. ”O normalde sıradan bir beyaz yaka ama burada asıl tutkusu ile ilgilenen bir rapçi,” dedi. ”Ona

Big TT

derler mesela. Açılımı Tuvalet Terliği. Yani, Büyük Tuvalet Terliği. Ayağı 45 numara.”

Yine aynı gruptan iri cüssesiyle göze çarpan Bizon’u gösterdi. ”Bizon,” dedi. ”Açıklamaya gerek var mı? Çok kaslı ve biraz da kambur.”

”Tarzan,” dedi, yarışan arabalara bakarak. ”Tarzan’ın kendisine çok benziyor. Esmer ve uzun saçlı.”

”Roze… Saçlarımdan ötürü. Mert tiramisu tatlısına bayılıyor. Makarna, Mert delisi zaten. Kılıçdaroğlu desen hep kaybediyor diye… Ve şu da Erkek. Ona yaratıcı bir isim bulamadık. NPC gibi takılıyor öyle.”

Düşünceli bir şekilde benim dışımda diğer herkesin nasıl da buraya ait olabildiğini dinliyordum. O sırada Uygar’ın acaba hâlâ daha beni izleyip izlemediğini düşündüm ama eve baktığımda onu balkonda göremedim. O beni izlemeyince tedirgin hissettim kendimi, sanki ortadan kaybolup beni bir başıma bırakmıştı ama böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordum.

Sakinleşip önüme döndüm ben de ve bu sırada da ”Uygar ile ne kadar süredir arkadaşsınız?” diye sordum Roze’ye.

”Lise dönemlerinden beri. Mert kadar yakın değiliz ama Santral’de beraberdik. O Hayalet’ti o zamanlar. Sana bunu anlatmıştım değil mi? Hayalet modunu Santral’e o getirdiği için Hayalet deniyor ona.” Eski anıları kafasında canlandırınca tebessüm etti. ”Santral’de pek araba sürmezdi, hep motor sürerdi. O ninjası yok mu o ninjası… Kaza geçirmesi büyük talihsizlik.”

”Kaza…”

O kazanın ben olduğumu bilmek yutkunmamı zorlaştırdı. ”Ondan sonra bir daha motor sürmedi mi?”

”Sürmedi. Kazadan sonra ortalarda hiç görünmedi. Mert’ten az çok duyduk, birkaç kere anca görebildik. Çok değişmişti. Savcı olmuştu, Polat amcayla işleri ayırmıştı, garip bir dönemdeydi ama tamamen değiştirdiği o hayatta bize yer yok gibiydi. Yani…” Nasıl diyeceğini bilemedi. “Sıradan beyaz yakalılara dönmüştü işte. Deri ceketten kabana geçiş,” diye dalga geçti.

İç çektim dalgın bir şekilde yarışı izlerken. ”Uygar bir daha motor kullanamaz mı peki?”

Roze de düşünceli göründü. ”Zedelenmeden ötürü bilekleri bazen kasılıyor, sürerken birden dengesini kaybedebileceği için de doktor bir daha motor süremeyeceğini söylemiş.” Bana baktığını hissettim. “En iyisiydi o, Sarışın. Motoru onun bir

uzvu gibiydi sanki, özellikle arazi yarışlarını izlemek çok zevkliydi.”

”Santral’e daha gitmedi o halde,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde.

”Hayır. Şimdi burada ama yarışlara katılmıyor.” Roze birden aydınlanmış ve bana doğru dönmüştü. ”Hey! Sen ikna edemez misin onu?”

Buna hazırlıksız yakalanmıştım. ”Ben… Hayır. Beni dinlemez ki?”

Roze bu söze karşı bana alayla baktı. ”Nasıl dinlemez? O adamı hiç birinin ağzından çıkacak iki sözü beklerken görmemiştim. Bana kalırsa bir tek seni dinler.”

O işler bizde biraz karışık… O ‘kaza’ benken gidip de yarışlara katılmasını nasıl isteyebilirdim? Buna nasıl yüz bulabilirdim?

Konuyu değiştirdim ben de. İki araba tam bizim önümüzden birbirine sürterek dönmüş ve toprağı kaldırıp savurmuştu.

”Santral’in sahibi kim?” diye sordum boş bulunup.

”Tanımazsın,” dedi. ”Pek görünmez etrafta ama Uygar’ın eski arkadaşıdır. Değişik bir herif. Yarasa diyorlar ona.”

“Neden ona Yarasa diyorlar?”

“Bilmem,” dedi dudak büzüp. “Gizemli bir ucube bana kalırsa.”

Tek kaşımı kaldırdım şüpheyle. “Santral’de nefret olmaz sanıyordum?”

“Kışkırtma bol bol vardır ama!” diye masum masum güldü.

Yarasa dediği adamı boş verip, ”bu çiftlik kimin peki?” diye sorgu sualime devam ettim ben de.

”Santral’e ait bütün kurumları Yarasa’nın ailesi yönetir. Bu ailenin başında da Uğur amca var, Tarzan’ın amcası yani.”

”Hep adı geçiyor ama hiç kendisi yok,” dedim, Tarzan’ın şu ünlü Supra’sını da yurtdışından o getirtmişti değil mi?

”Yaşlılık krizi mi denir? Her işle uğraşıp vakit geçirir,” dedi Roze de. ”Anlık bir kararla Tibet’te keşişlerden

Kung Fu

eğitimi alıyor ya da şu an Afrika’da bir kabileyle ayin yapıyor olabilir. Evinde sadece kitap okuyor ya da milyoner olduğu halde rastgele bir kafede garsonluk yapıyor da olabilir. Yaşına rağmen ona yetişmek zordur. Yakında tanışırsın.”

Üçümüz de Roze’nin Miata’sının kaputuna yaslanmış, Tarzan’ın yarışını izliyorduk. Bizon diğerlerinden ayrılıp yanımıza geldi bu sırada. Sürekli kolsuz bir tişört giyiyordu ve boğazına kadar her yeri dövme doluydu. Garip bir kesimi olan -bunu en iyi at fırçası olarak tanımlayabilirim- saçlarıyla göze biraz sert gelen bir tipti.

Bizon, ”Sarışın’dı değil mi?” diye sordu bana. Benim Santral’e ilk gittiğim gece yarışı o yönetiyor, bahisleri o topluyordu. ”Bir kere gelip kazanıp gittin, daha da ortalarda görünmedin!”

”Mert sürüyordu,” diye hatırlattığımda güldü.

”Ah o piç… Çok yüksek bahis oynuyor, kazandığında da soyuyor beni,” diye sitem etti.

Roze’nin buna içerlediğini duydum. ”Bu Mert’in kazandığı paraları ben neden göremiyorum acaba?”

”Bende 10 kazansa Uygar’a 10 kaybettim der, bir 10 da ondan alır. Öyle bir ibne.”

Mert diyorduk ama kendisi etrafta yoktu. Güya o da bu evlerde kalacaktı ama 4 gündür onu hiç görmemiştim.

”Mert ne zaman gelir?” diye sordum ben de.

”Uygar ile arası kötüymüş,” dedi Roze. “Uğur amca ona da bir ev ayırdı ama hâlâ gelmedi.”

Bu sırada Bizon’un güldüğünü duydum. Neye güldüğüne baktığımda çiftlik sınırlarından içeri girmekte olan BMW’yi gördüm. Tabii, tek farı vardı…

”Speak of the devil,”

diye mırıldandı Roze sırıtarak.

Bizon da ”iti an çomağı hazırla,” diye alternatifi sundu. Mert bizi geçip gitmişti, arkasından onu izliyordum. Arabasının önünü öyle görmek canım çok sıkıyordu.

”Arabası hep öyle kırık mı kalacak?” diye sordum sıkıntıyla.

”O arabaların fabrika çıkışı durdu,” dedi Bizon da. ”Parçaları zor bulunuyor. Birkaçını getirtmiş, kendisi tamir etmeye başladı da o farı bulamaz.”

”Ama imkansız değil, öyle değil mi?”

Makarna iç çekti. ”İnan bana her yeri birbirine kattım,” dedi. ”Hiçbir yerde yok. Yeni bir araba alabilir de onu da istemez. Arabasına çok bağlı.”

Can sıkıntısıyla şişirdim yanaklarımı. Bu sırada Tarzan da yarışı elbette kazanmış ve öteden taşınan tebrik nidaları eşliğinde bize katılmıştı.

Roze ona yapıştığında, ”kimin sevgilisi!” derken coşkuya kapılmıştı, yanaklarını öpüp duruyordu.

”Şu Impreza için kurşun yerim,” diyordu Bizon da, Tarzan’ın az önce yarıştığı arabaya bakarken. Toprak yolda her arabayla yarışılamayacağı için çoğu kendi arabasını kullanamıyordu. Buraya geldiğimizden beri de Impreza herkesin gözdesi olmuştu.

Tarzan ise bana ”ee Sarışın, ne zaman sana da bir araba ayarlıyoruz?” diye soruyordu.

”Araba sürmeyi bilmiyorum,” dedim keyifsizce.

”Santral’in en iyi yarışçısı karşında,” diye takdim etti Roze de sevgilisini. ”Araba sürmeyi ondan değil de başka kimden öğreneceksin?”

”Belki sonra.”

O sırada ileride Mert’in bizim eve girdiğini gördüğümde birden ben de hareketlenmiş ve ”sonra görüşürüz,” diyerek onları bırakıp eve doğru yürümeye başlamıştım.

”Daha makyaj yapacaktık!”

diye bağırdı Roze de arkamdan.

”Göz rengine uyan taşlar almıştım!”

”Sonra!”

Eve geldiğimde onlar salondaydı, antreden beni göremiyorlardı ve anlaşılan kapı sesini de duymamışlardı. Amacım kulak misafiri olmak değildi ama Mert’in kızgın bir şekilde,

”senin gözünü intikam hırsı bürümüş,”

dediğini duyduğumda duraksadım. ”Önünü bile görmüyorsun. O tablo da neyin nesi şimdi?”

Benden bahsettiklerini düşündüm başta ama az sonra Uygar, ”kaçıp duruyorlar,” dediğinde İsrail’deki ailemden bahsettiklerini anladım. ”Tek yaptıkları korkaklık. Tablo da basit bir hediyeydi, uzatmaya gerek yok. Biraz cesaretlendirmek istedim sadece.”

Ne tablosundan bahsediyorlar?

”Bunca zaman Meira yüzünden geri durdum zaten,” diye devam etti Uygar. ”Onu saklamak için geri adım attım ama artık bitti. Her şeyin hesabını soracağım. Bu yüzden yakıp yıkmadım o yeri. Orada sallandıracağım çünkü kellelerini.”

Mert’in ”ben yokum,” diye kestirip attığını duydum.

”İstesen de olamazsın,” dedi Uygar’ın kararlı sesi. ”Bu benim meselem. Kimse dahil olmayacak.”

Mert şimdi de ”siktir git,” dedi ona. ”Ne demek beni dahil etmeyeceksin?”

”Tehlikeli.”

”Korktum. Makyajımı da tazeleyeyim mi?” diye agresif bir karşılık verdi. “Ayrıca, Polat ile ortaksın artık, Polat nah izin verir onlara bulaşmana.”

Bir

dakika, Uygar ne ara Polat ile ortak oldu? Neler

oluyor

?

”Seve seve izin verir,” dedi Uygar da. ”Ona vaatlerim var.”

”Ne vaatleri?”

”Benjamin Shavit’in bütün serveti.”

Gözlerim büyüdü birden bunu duyduğumda. Kısa bir sessizlik girdi araya. Babamın serveti derken Türkiye’deki kısmını kastediyor olamazdı, ona zaten el koymuştu, o halde İsrail’deki paraydı bu ama asıl soru, oradaki işlerinden mi yoksa bütün ailenin servetinden mi bahsediyordu?

Uygar da ”tahmin edilen mal varlığı 297 milyar.” dedi ve ekledi: ”Dolar.”

Galiba Mert’in bunu hazmetmesini bekledi kısa bir duraksamayla. ”Bu sayı görünen yüzü en azından. Kurturabildiğim kadarını Polat’a vaat edeceğim. Benjamin’in ticaret limanı da Polat’ı mest edecektir.”

”297 milyar dolar mı?” diye doğrulama istedi Mert.

”Siktir…

Sadece Benjamin’in mal varlığı mı bu?”

”Evet.”

”Nasıl alacakmışsın bunu? Tarikata ait değil mi şu an bu para?”

”Meira’ya ait,” dedi. ”Tek varisi Meira. Babasının bıraktığı verasetin kopyası bende var ve orada Meira yoksa paranın bağışlanacağı yazıyor. Bu yüzden onu öldüremiyorlar. Meira’sız o paranın tek kuruşuna bile dokunamazlar.”

”Bu yüzden mi avukatları topladın?” diye sordu Mert de. ”Parayı geri alacaksın. Herhalde gerçekten de o kadar parayı Polat’a vermeyi düşünmüyorsundur?”

”Var planlarım. Sen dert etme. Polat’ın tek yapması gereken sizin adım atacağınız her yerin güvenli olduğundan emin olmak. Bizim bölgelerimizi savunsun, peşimizde gölgeler dolaşmasın, bağlantılarını bizim için kullansın yeterli. Bundan öte onun yardımını isteyen yok.”

”Beni dahil etmemekte ciddisin,” diye soludu Mert hayretle.

”Ve fikrim değişmeyecek.”

”Siktir git.”

Adım sesleri duyduğumda onları dinlemeye o kadar dalmıştım ki saklanmayı bile düşünemedim. Son anda fark edip telaşla kıpırdandım fakat Mert çoktan öteden görünmüş, yine de bana hiç bakmadan, burada dikilmeme bile şaşırmadan kapıya doğru ilerlemişti.

”Dinlemiyordum!” diye kendimi savundum telaşla ama umursamadı. “Nasılsın? Ben de tam-”

Yüzüme bile bakmadan evden çıkıp gitti. Girişte öylece dikildim içimde kabaran ağlama isteğiyle fakat kendimi tuttum.

Doktorla konuştuklarımı hatırladım.

Çaba sarf etmem gerekiyor.

Sadece onlar için değil, kendim için de. Onlara yaklaşmak beni kendimle de yakınlaştıracaktı. Bu terapi üç kişilikti.

Uygar’ın salondan çıkıp ötede elleri cebinde beni izlediğini bile fark etmemiştim. Kendi iç dünyamdan ayılabildiğimde bana yaklaştığını gördüm. Tam da karşımda yükseliyordu uzun bedeni. Önce benim iç dünyama o da dahil olmak istiyormuş gibi sessizce beni izlemeye devam etti. Sanki,

ne dönüyor o kafanda,

diye sorguluyordu. O sırada da ne kadar korktuğumu gördü şüphesiz. Geçmişim bir yana, geleceğimin belirsizliğiyle, kaybetme korkusuyla, bu günahlarımı telafi edemeyeceğimin paranoyasıyla baştan sona nasıl titrediğimi fark etti.

Elini kaldırdı, parmakları yanağıma değdiğinde tenimde bir ürperti yayıldı. Bir eli hâlâ cebindeydi, diğer elinin tersini ise yanağıma sürtüyor, bana güven hissi nedir gösteriyordu. O ne düşünüyordu peki? Çok barizdi ikilemi, bana bir adım yaklaşmakla bir adım geri gitmek arasında kaldığını biliyordum.

Üzülme diyemezsin, beni teselli edersen kendine ve dostlarına ihanet edersin; mahvolmama da izin veremezsin, sen benden ne olursa olsun vazgeçemezsin.

Ona bu ikilemle eziyet edemezdim, bana yaklaşmasına izin veremezdim, ben de ”odama çıkmak istiyorum,” dedim.

Eli olduğu yerde durdu, bakışları ağır ağır gözlerime tırmandı. Sıfıra indirmek istiyordum o mesafeyi ama sınırlarımızı hatırlatmak zorundaydım. Geri çekildim ve yanından geçip gittim.

ℒ

Ertesi gün sabahın yedisinde ayaktaydım.

Aceleyle üzerime Roze’nin getirdiği kıyafetlerden en normal olanları geçirmiş ve aşağıya inmiştim. Uygar çoktan kalkmıştı elbette, balkonun cam kapısından onu telefonla konuşurken görebiliyordum. Benim aceleyle mutfağa girdiğimi ve bir bardak su doldurduğumu gördüğünde sürgülü kapıdan içeriye uzattı üst gövdesini.

”Nereye?”

”Mert bahçede,” dedim ve daha ayakkabılarımı bile doğru düzgün giyemeden dışarıya fırladım. Mert ilerideki garaja çekmişti arabasını, Bizon ve Big TT ile beraber arabasını tamir ediyordu.

Çeşitli alet edevatla dolu garaja girdiğimde Bizon, TT ve Mert üçlüsü konuşuyordu. Mert’in arabanın altından, ”lavuklar eski kasa Hilux çekmişler,” dediğini duydum. ”Dağda terörist kovalamadığımız eksikti bir amına koyayım.”

Geçenki kovalamacadan bahsediyorlardı. Etraf zift ve benzin kokuyor, dilde metalimsi bir tat bırakıyor; radyoda da

‘

punk tactics’

çalıyordu.

Bizon beni gördüğünde ”oo, sarışın!” diye selamladı hemen. Elimdeki su bardağını fark ettiğinde de ”teşekkürler!” diye uzandı ama hemen geri çektim.

”Senin için değil,” dedim. ”İlerideki bidondan alabilirsin.”

TT o dişlek ağzını sonuna kadar açarak sırıtırken Mert, arabanın altından tekerlekli platformla kayarak çıkmış ve bana

bakmıştı.

”Ne var?” dedi, yüzü gözü biraz kirlenmişti. Üstünde sıfır kollu bir tişört vardı ve yaralarını kapatmak için her yerini kaplatlattığı dövmeleri ortadaydı.

Bu görüntüye bakmaya dayanamıyordum, gözlerimi kaçırarak su bardağını uzattım ve ”susamışsındır,” dedim.

”Susamadım,” dedi ve arabanın altına geri girdi. Bizon da sırıtarak tekrardan su bardağı için uzandı ama bardağı ondan kurtarıp ters bir bakış attım. İçerisi hip hop müziği ve tamirat sesiyle boğulmuştu ama orada öylece beklemeye başladım.

Ben gitmeyince Mert tekrardan çıktı arabanın altından ve aksi bir bakışla, ”ne yapıyorsun?” diye sordu.

”Sen susayana kadar bekliyorum,” dedim saf saf.

Doğruldu ve platformda oturur bir pozisyon aldı. Terli kollarını dizlerine dayıyordu. Aldığı derin nefeslerle geniş omuzları kalkıp inerken, ”yaklaşık 5 metre koy aramıza,” dedi bana, ”orada bekle.”

Bir şey demeden 5 büyük adımda geriye gittim ama ”biraz daha,” dedi bana. İstediği gibi geriye gitmeye de devam ettim ama yetmedi, ”hâlâ yüzünü görüyorum,” dedi. ”Biraz daha.”

Artık garajdan çıkmış, araziye doğru gidiyordum.

”5 metreyi geçti ama!”

diye bağırdım.

Bizon ve TT bunu garipseyip ne olduğunu sorsa da Mert onlara karışmamasını söyledi ve

”biraz daha!”

dedi bana.

Motor sürdükleri alana girmiştim.

”Şimdi oldu mu!”

”Evet!”

diye bağırdı ve arabanın altına geri girdi.

Etrafımdan motorlar geçiyordu, burada dikiliyor oluşumu asi bir hareket sanan ötedeki Santral ahalisi de gülüyor, tezahürat ediyordu. Biraz tekila ve tamam, her şeyi tezahürat edebilirlerdi.

Motorlar bu sözde asi hareketimi meydan okuma olarak görmüş, bilerek üstüme sürmüş ve neredeyse tamamen dibimden kayarak geçmişlerdi.

Uygar yetişmeseydi belki başıma bir şey de gelirdi. Beni birden çekerek oradan çıkarmıştı, elimdeki su bardağı bile düşmüştü. Uygar'a sorun olmadığını söylesem de göz açıp kapayıncaya kadar tekrardan garajın önündeydim.

Bunun eğlenceli bir gösteri değil de bir kavga olduğunu fark eden birkaç kişi bizi izliyordu. Bizon'un çizik kaşları çatıktı ve TT müziğin sesini kısmıştı.

"Derdin ne senin?" diye bağırdı Uygar öfkeyle Mert'e doğru. Hâlâ beni kollarımdan tutuyordu, sinirden parmaklarının kasıldığının ve kolumu sıktığının farkında değildi.

Mert elindeki tornavidayı atıp tutarken boş gözlerle baktı buraya doğru. "Bilmem. Bir gece güzel güzel içkimi içerken birden bayıldım ve 3 ay sonra komadan uyandım," derken arabanın önünde eğildi ve tamire devam etti. "Babamdan kalan tek şey olan arabam da paramparça falan. Ne derdi tasası? Öylesine puştluk yapıyorum."

Uygar'ın sinirle aldığı derin nefesleri beni de geriyordu. "İstemiyorsan sadece gitmesini söyle," dedi kendini tutmaya çalışırken. "Onu öldürtecek misin?"

Mert onu umursamadı, bu Uygar'ın hareketlenmesine sebep olurken koluna yapıştım hemen. "Sorun değil Uygar," dedim yalvararak. Her şeyi düzeltmeye çalışırken onların arasını daha da bozmak istediğim son şey bile değildi.

Ama neyse ki Uygar bana baktığında sakinleşti. Gerçekten sorun değildi, birkaç günde hemen beni affetmesini beklemiyordum zaten. Ben bu savaşa beni neyin beklediğini bilerek girmiştim, barış için de her şeyi göze alabilirdim.

Aynı akşam odamın penceresine küçük taşlar atılmış, ince bir ses,

”pist!”

diye beni çağırmıştı.

”Rapunzel, uzat o altın sarısı saçlarını!”

Aşağıya baktığımda Roze’yi gördüm orada ama dün ondan istediğim şey yanında yoktu. O da hemen ciddileşip, ”istediğin şey kolay bulunmuyor tamam mı?” dedi. ”Hele ki o ebatlarda bir şey! Bana biraz daha süre vermen lazım diyecektim.”

Sıkıntıyla ofladım. ”Olabildiğince çabuk getir-” diyecekken de kapımın açılmasıyla beraber, ”gel de bir gün beraber film izleyelim!” diye tamamladım sözümü. Roze, Uygar’ın geldiğini anlayınca,

”olur olur!”

diye sesini yükseltti ki o da duysun.

“Görüşürüz!”

Pencereyi kapattığımda Uygar arkamdaydı, cama doğru baktığı sırada Roze’nin dönmüş gidiyor olduğunu gördü. Bir anlığına yakalandığımızı düşünüp gerginlikten ölecek gibi olsam da Roze’nin olur olmadık yerlerde insanlara yapışma huyunu bildiğinden olsa gerek,

ne bu gizli saklı pencere muhabbeti,

diye sorgulamadı bile. Ben de rahatlayarak perdeyi çektim ve geriye çekildim.

Uygar ile konuşursam bir şeyleri belli edeceğimi bildiğim için de kendimi hemen duşa attım ve sıcak suda kendimi bir güzel paklayıp mayıştım.

Banyoda üzerime ince bir şeyler geçirdim, Roze’nin benim için aldığı kıyafetler felaketti. Piajama takımı da öyle… Üzerimdeki göğsünde

‘slut’

yazan kısa toz pembe bir tişörttü, şortun popo kısmında ise

‘maker’

yazıyor ve bu çok anlamlı sözü

‘slut-maker’

olarak tamamlıyordu. En normal kıyafetler dediğim bunlardı işte. Mayın tarlası gibi bir gardırop dizmişti bana, çok dikkatli atmak gerekiyordu adımları.

Saçlarım fazla uzundu, kurutmakla uğraşamazdım, öylece bırakıp odaya girdim ben de.

Uygar'ın hâlâ odada olduğunu ve yatağımda oturmuş beni beklediğini fark ettiğimde yüreğime inecekti az kalsın. Durup sakinleştiğim vakit de onu bu şekilde, geriye attığı kolundan destek alırken ve rahat bir şekilde otururken görmek karnımda değişik hisler yaratmıştı.

"Kaçıyorsun benden," dedi tok bir sesle. Fazla durgun dursa da içime bir ürperti yaydı bu hali.

"Kaçmıyorum," dediğimde bir sessizlik girdi araya. O hareket etmedi, ben edemedim. Oda kararmaya başlamıştı, akşamüzeriydi ve cırcır böceklerinin sesi geliyordu dışarıdan.

Sonunda bir hareketlilik yaşandı. Uygar ağır bir hareketle oturduğu yerde kalktı. Bana doğru yürürken anbean izledim onu, her adımında nefesim de sıklaştı bu tanıdık hisle.

"Benim dışımda herkesle yakınlaşmaya başladın," diye o derin sesiyle mırıldandı. "Canımı sıkıyor bu durum."

Sana karşı hissettiğim vicdan azabından ötürü yüzüne bile bakamıyorum çünkü.

Ama o bana yakınlaşırken ben sessiz kaldım. Ona bakmamaya çalıştım, gözlerimi yere çevirdiğimde de adımlarının tam karşımda bittiğini gördüm. Bana bu kadar yakınken ona uzanamamak acı verse de kendimi tuttum, tutmalıydım.

O uysal sesini, "özledim," deyişini duyduğumda ve nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde ise bütün irademi kaybettim sanki fakat yine de başımı kaldırmadım. Ona bakmaya dayanamazdım.

"Yanımdasın," diye devam etti o da, "karşımdasın ama hâlâ da özlüyorum. Bakmakla geçmiyor. Seni hissetmem lazım. Tenine işlemem lazım."

Duraksadı, elini kaldırdı ve alnıma düşen saç tutamına doğru uzandı. "Daha fazlasını istiyorum Meira. Seni istiyorum."

Karnıma darbe yemiştim sanki; o konuştukça ve zehirli sözleriyle aklımı istila ettikçe bedenim de kendini ona teslim etmek üzere yavaş yavaş pes ediyordu. Buna izin veremezdim.

Geriye adımladım birden ve ondan uzaklaştım ama o bunu bir davetiye olarak görmüş gibi bana yaklaştığında ”sınırlarımız var bizim,” diye hatırlattım ona.

”Var.”

Ama üzerime gelmeye devam etti.

”Düşmanlarız hâlâ.”

”Öyleyiz.”

Neredeyse duvar kenarına sıkışmıştım artık. Neden yapıyor bunu kendine? Bana yaklaştıkça kendinden uzaklaştığının farkında değil mi? Bana dokundukça…

kendine ihanet ettiğinin…

”Pişman olacaksın,” dedim onun için. ”Kendinden nefret edeceksin.”

”Ediyorum.”

Ama hâlâ atıyordu o adımları. Benim son isteğim bile onu kendimden uzaklaştırmak değildi, o da bunu biliyormuş gibi kaçacak yer bırakmıyordu bana.

Son çare, bana biraz daha yaklaşırsa kendimi tutamayacağımı bilerek, ”biz düşmanız-” demeye yeltendim ama parmakları birden çenemi kavradı ve duvarla aramdaki mesafeyi tek harekette sıfıra indirerek sırtımı duvara yasladı.

Ve nefes almak için araladığım dudaklarıma kapandı.

Oraya kadardı irademe. Teni tenime değdiğinde de bitti. O kendi ciğerlerine de nefesi benim dudaklarımdan alıyormuş gibi bende solurken, ben kendimi tamamen ona bıraktım.

Ayrı kaldığımız her saniyenin hıncını dudaklarımdan çıkardı. Aramıza koyduğum her mesafenin hırsıyla bedenini bedenime yapıştırdı ki bu küçük dünyamız yalnızca bizden ibaret olsun. Uygar ve Meira’dan değil, bu mesafe bile çok sanki, bu bile ayrılık sanki, o dahasını da istedi.

Koca eli bütün çenemi ve yanaklarımı kaplarken ve beni öpmeye devam ederken, diğer elini de belime yerleştirip beni iyice kendine bastırdı. Bütün çıkıntılarımızla birer yapboz parçası gibi oturuyorduk sanki birbirimize.

Bu da yetmedi, üzerine eğildiği bedenimi çekip duvar kenarından çıkardı ve yatağa gidene kadar dahi benden ayrı kalmayı göze alamayarak, dudaklarını benden ayırmayarak yatağa yaklaştı. Bacaklarım yatağa çarptığında bedenimi eğdi ve sırtımı yatakla buluşturdu.

Üstüme kapandı hemen, yine nefes almama izin vermedi. Bir eli bedenim boyunca aşağılara indi ve kalçamı kavrayarak bir bacağımı ona dolamamı sağladı, artık bacaklarımın arasındaydı.

O kendisini bana bastırdıkça bu ezici hissin altında bütün vücudum titriyordu. Sonunda bana nefes alacak aralık bıraktığında dudakları başka bölgeleri keşfetmek istedi, çenemi takip ederek boynuma doğru indi. Her öpüşüne bedenim kasılarak ve Uygar'ın altında kıvranarak cevap veriyordu.

O kadar güvenli ki onun kolları arasında olmak… O kadar sıcak ki orası. Onun yanı başı, onun dudakları, onun teması…

"Zavallı seni…"

Kalbim tekledi birden. Bunu Uygar söyledi sandım ama hayır, o hasret kaldığı bedenimi istila etmekle meşguldü.

"Nasıl? Kalbin pır pır ediyor mu? Kağıt kalem de getireyim mi yazman için?"

Zihnimde canlanan geçmişteki Uygar'ın dizleri üzerindeki görüntüsüyle beraber yüzümü acıyla buruşturdum.

"Zavallı. Bir karakterin bile yok. Hayatın hep kendini kabul ettirmeye ve sevdirmeye çalışmakla geçmiş. Önce annene, sonra da bana."

Nefes nefese boğuk bir sesle "dur," demeye çalıştım, hem zihnimde dönen anılara hem de Uygar'a. Ama kendisini ne kadar kaptırdıysa artık beni duymadan boynumu sömürmeye devam ediyor, parmakları belimden aşağılara iniyordu.

”Zavallı…”

Birden panikle ittirdim Uygar’ı ve ”dur!” diye bağırdım. Uygar kendini geriye çekerek bu ani çıkışımı sorgularcasına saf saf bakıyordu o darmadağınık ifadesiyle. Nefes nefeseydi, çok yarımdı, kendini tamamlamalıydı ama izin vermedim. Kalçamın üzerinde kayarak ondan uzaklaştım.

”Olmaz, olmuyor…” diye bir şeyler söyleme başladım çaresizce. ”Çok yanlış hissettiriyor. Büyük bir günahmış gibi geliyor. Yapamıyorum. Vicdanımı susturamıyorum.”

Sessiz kaldığında da aramızdaki bu devasa mesafenin acısıyla hüzünle baktım ona. ”Ben bir şeyleri düzeltene kadar…. Bunu…”

Seni,

”hak edene kadar…” dedim. ”Düşmanız hâlâ. Seni önce dostum yapana kadar, düşmanız Uygar. Sınırlarımızı çiğneme. O çizgiyi geçme.”

Toparlanmaya çalıştım aceleyle. Saçlarımı düzeltip yataktan indim ve kalp atışlarım kulaklarımı sağır ederken kendimi dışarıya attım.

ℒ

Ertesi gün akşam odamdan çıkmaya karar verene kadar Uygar ile hiç karşılaşmadım.

Mutfağa inmiştim, o ise salonda bilgisayarda işini görüyordu. Ona, ”telefonunu kullanabilir miyim?” diye sormuştum.

Bana doğru baktı. ”Ne için?”

”Makarna tarifine bakacağım,” dediğimde bunu garipsedi ve ayağa kalktı.

”Meira,” dedi anlamamış gibi, ”suyu kaynatıyorsun ve içine makarnayı koyuyorsun. Bunun neyine bakacaksın?”

Bunu da beceremezdim kesin. Önceki hayatımda uşaklarım, şimdiki hayatımda da Uygar’ım vardı hep. Kaşık tutuşum bile bir garipti. Mutfağa ait olmadığım ne kadar da belli…

Tencereyi ocağa yerleştirirken Uygar’ın varlığını hissettim arkamda.

”Slut-maker?”

diye okumuştu pijamamın üstünde yazanları. ”Üzerime mi alınmalıyım?”

”Bulabildiğim en muhafazakar kıyafetler bunlardı. Bir daha Roze’den bana kıyafet almasını isteme. Striptizci olmamı istemiyorsan tabii.”

Pişkin pişkin, ”gösterileri severim,” diyerek beni buna davet ettiğinde, ”eminim diğerleri de sevecektir,” karşılığını verdim. Sinir bozukluğuyla gülmeye başladı ve ”sen kazandın,” diyerek daha kılıçlar kalkmadan pes etti.

Yine de ellerini uzatarak iki yanımda tezgahı tuttuğunda ve beni arada bıraktığında dikkatimi zor topladım.

”Sınırlarımız,” dedim.

”Var,” diye tamamladı. ”Yalnızca yemek yapmana yardım edeceğim.”

”Hayır!” diye karşı çıktım birden ve onu ittirdim. ”Bu yemeği kendi ellerimle yapmam gerekiyor. Mert’e götüreceğim.”

Tezgaha kalçasını dayamış, kollarını da önünde kavuşturmuştu; beni izlerken, ”Mert’i böyle kazanamazsın,” dedi. ”Keçi inadı var onda. Üzerine gittikçe kaçar.”

”Sadece makarna götüreceğim. En sevdiği yemek makarnaymış,” dedim. Sonra birden aklıma o kız geldi. ”Mert’in Santral’de bir hayranı varmış. Platoniği daha çok. Takma ismi Makarna.”

Gözlerini kıstı düşünceli görünerek. ”Bade mi? Evet. Vardı öyle bir kız.”

”Ne kadar süredir platonik ki?”

”Bilmem. 5-6 sene?”

”Ne…” Gözlerim büyüdü birden hayretle. ”Kim birine o kadar uzun süre aşık olacak kadar-” Durdum hemen ve dudaklarımı birbirine mühürledim.

”Kadar ne?” diye devamını getirmemi istedi kaşlarını çatarak.

”Hiç.”

”Enayi mi?” dediğinde telaşla, ”hayır hayır!” diye itirazlar ettim. ”Sabırlı diyecektim! Sabırlı biri!”

O keskin bakışları şüpheyle üzerime kenetli kalırken ben de önüme dönüp hızlı hızlı bir şeylerle uğraştım. Yıkanmış bardağı alıp bir daha yıkadım mesela, ne bileyim… O beni izleyince elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Makarnayı Uygar’ın yönlendirmelerine uyarak yaptım ama tencereyi de alıp çıkmak istediğimde ”ben de geliyorum,” dedi bana.

”Hayır lütfen! Sana da kızgın zaten. Sana olan hırsını da benden çıkarır şimdi. İstemiyorum. Tek gideceğim,” derken Uygar’ın bana 8 beden büyük gelen hırkasını giyiyordum garip kıyafetlerimi gizlemek için.

Memnun değildi bu durumdan. ”Gitme Meira. İyi bir karşılık almayacaksın.”

”Sadece makarna verip geleceğim, o kadar.”

Evden çıktım, Mert’in kaldığı bungalov ev sadece 50 metre kadar ötedeydi. Yolda Santral’den birkaç kişi bana selam verdi ve ileriden Tarzan ıslık çalarak beni çağırdı ama işim olduğunu söyleyerek Mert’in kapısına dadandım.

Kapıyı araladı ve karanlıktan bana bakarken ”ne var?” dedi. Arkadan maç sesi geliyordu.

Gülümseyerek, ”sana makarna yaptı-” diyemeden geri çekilip kapıyı kapatmaya çalıştı ama resmen refleks gereği kendimi araya sıkıştırdım. Hem tencereyi sıkıca tutuyor hem de araya sıkıştırdığım bedenimle kapıyı tutuyordum.

”Soğumadan yemelisin, şöyle geçeyim ben…” diye yüzsüzce kendimi içeri aldırmaya çalışıyor, Mert’e direniyordum. ”Çok yer kaplamam. Her yere sığarım.

Şöyle…”

Ve birden kendimi içeride buldum.

”

Heh!

Ne kadar yiyeceğini bilemediğim için tencereyi getirdim,” derken tencereyi kaldırıp gösterdim. ”Yaklaşık 10 kişilik bir yemek, yani muhtemelen sana anca yeter.”

Mert bıkkın bir ifadeyle bana ve ardından tencereye baktı. ”Ne yapmaya çalışıyorsun?”

”Sadece yemek yapmak istedim.”

”İstemez,” dedi ama ben çoktan tencereyi masaya koymuştum. Çatalı bile getirmiştim, hemen yenmeye hazırdı! Yine de yemedi, koltuğuna geri oturup basketbol maçını izlemeye devam etti. O gece tam bir başarısızlıktı, Mert beklesem de bana hiç yüz vermedi. Kendimi kapı dışında elimde bir dolu tencere makarnayla buldum.

Pes etmedim. Ertesi gün yeniden kapısını makarnayla çaldım. Mert bunu gördüğünde sıkıntıyla iç çekti ve ”yine mi makarna?” diye sordu.

”Bu sefer kremalı makarna.”

Yüzünü buruşturarak tencereye baktı. ”Bir şey yaşıyor lan bunun içinde.”

”Mantar o!”

”Mantarların ne zamandır gözleri var? Bir şey bana bakıyor, göz kırptı az önce.”

”Yemin ederim içine yaşayan bir şey koymadım!”

”İstemiyorum,” deyip bir daha kapıyı kapattı yüzüme.

Ertesi gün bir daha kapısı çalındı. Elimde yine tencereyle karşısında dikiliyordum. Sabırla kendini tuttu ve ”bir daha makarna deme bana,” diye beni uyardı.

”Tamam demem. Napoliten Spagetti,” dedim bu sefer.

”Peşimi bırakmayacak mısın kızım sen?” Arkamdaki evlere doğru bakındı. ”Nerede Uygar?

Al şu kızı başımdan!”

Ama Uygar benim iyiliğim için bana karışamazdı, Mert ile uğraştığım vakitlerde ne denli kendimi unuttuğumu ve krizlerimin azaldığını biliyordu çünkü. Kendimi affettirmeye

çalıştığım anlar kendime en katlanabildiğim anlardı. Geleceğe ümitle bakabildiğim tek anlardı. Kendime güvenebildiğim tek zamandı. O yüzden Uygar bütün bunlara göz yumuyordu.

Mert de gitmeyeceğimi anlayınca artık pes etti ve ”yersem bir daha makarna getirmeyeceksin,” diye benimle anlaşmaya çalıştı. ”Anladın mı?”

”Tamam!” dedim hemen, büyük bir gelişmeydi bu. Hemen içeriye sıvışıp tencereyi masaya koydum. Mert’in de oraya oturmasını bekledim. Sabırla soluyarak çatalı aldı ve makarnadan yemeye başladı.

Bu sırada da sinirli bir yüz ifadesiyle, ”daha da bu saçmalıklarla uğraşmak…” diye söylenirken ağzı dolu olduğu için devam edemedi. Sonra, ”istemiyorum. Beni rahat bırak…” Biraz daha aldı. ”Başka…”

Nom nom…

”Bana ne kadar gözükmezsen… o kadar… iyi.”

Ve bütün tencereyi bitirdi. Günlerdir Uygar’ın tariflerinde ustalaşmaya çalışmam sonunda bir sonuç vermişti anlaşılan fakat bitirdiğinde beni geldiğim gibi geriye, ”hadi kış kış,” diyerek gönderdi. Bu da büyük bir gelişmeydi.

Daha iyi bir haber ise aynı gün Roze bana ondan istediğim şeyleri getirmişti. Uygar’ın duşta olduğu bir saati kollayıp hemen onları eve sokmuş ve odama saklamıştık. Adrenalinden kalbim küt küt atıyordu. Uygar’a yakalansaydık ne düşüneceğini hayal edemiyordum. Az daha Roze sürekli gülüp durduğu için de yakalanacaktık ama neyse ki o gece kazasız belasız geçti.

Asıl tehlike bir sonraki gündü.

Akşam olduğunda Roze’nin getirdiği büyük paketi camdan aşağıya attım ve hiçbir şey olmamış gibi sakin görünerek aşağıya indim. Uygar yine telefonda hararetli bir konuşmanın ortasındaydı, daha iyi bir zaman olamazdı!

”Roze’de olacağım,” diye seslendim. ”Film izleyecektik ya hani?”

Telefonu çekti kısa bir anlığına, gergin görünüyordu. “İşimiz var Meira.”

“Ne işi?” Cevap vermediğinde, “birkaç saate gelirim o halde,” dedim ben de. Başını salladı sadece ve telefonda konuşmaya geri döndü. Harika! Roze’ye güvenmesi de işimi çok kolaylaştırıyordu.

Dışarıya çıktım ve evin etrafında dolanıp aşağıya attığım paketi buldum. Gizlendiğim köşede de paketin içindekileri çabucak çıkarıp giydim.

Saat akşam 8 suları, Mert evinden ayrıldı, arabasına bindi ve çiftliği terk etti. Radyoda yine Rusça şarkılar açmış dinliyor ve düşünceli görünüyordu.

Bunu nereden mi biliyorum?

Çiftlikten yeterince uzaklaştığımızda sonunda arka koltuğun dibinde uzanıp saklandığım yerden kalkmış ve civciv maskotu içinde arkada yükselmiştim.

Elbette Mert arkada devasa bir civciv görmeyi beklemiyordu. Birden küfürler ederek direksiyon hakimiyetini kaybedecek gibi oldu ve zar zor toparlayıp frenlere asıldı. Kaşla göz arasında silahını dahi kaldırmış ve bana doğrulmuştu.

”Bu ne lan?” dediğinde hemen civciv ellerimi kaldırdım teslim olurcasına.

”Benim ben! Meira!” dedim telaşla. ”Seninle dışarıya gelebilmek için maskot oldum.”

Ağzı açık kalmıştı, bir deli olduğumu düşünerek baktı bana ve hayretle ”kızım sen… Şapka ve maske ne bilmiyor musun?” diye sordu.

”Ama Tweety’nin çizgi filmini sevdiğini duydum.”

”5 yaşındayken!”

Yanımdaki diğer paketi yerden kaldırdım ve ”sana da Sylvester kostümü aldım,” dedim. ”Beraber takım olabiliriz. Civciv ve kedi!”

“Öncelikle o bir kuş, civciv değil,” dedi.

“Ama civcive benziyor.”

Silahı hâlâ tutarken yüzünü sıvazladı sabırla ve ”in aşağıya,” diye kovdu beni.

Çevreme bakındım, kuş uçmaz kervan geçmez bir yoldaydık. ”Burada mı?”

”İn,” dedi sertçe. ”İşim var, geri götüremem seni.” İtiraz edeceğim sırada da ”in dedim!” diye bu sefer sesini yükseltti bana.

Gerçekten beni burada mı bırakacak? O sert ifadesinden taviz vermiyordu, bana katlanamıyor olmalıydı. Mecburen daha fazla uzatmadan kapımı açtım ve çıkmaya çalıştım. Kocaman bir civciv kafasıyla öyle kolayca çıkamadım elbette, Mert’in sabırla soluduğunu duyabiliyordum. İyice eğilip öyle çıktım.

Dışarıya adım attığımda da civciv ayaklarımdan

”cik cik”

sesi gelmişti. Gerçekten de bu kostümü beğeneceğine inanmıştım, bu gece Santral’deki yarışta maskot olmayı bile planlıyordum. Nasıl olur da beni bırakabilirdi?

Beni orada bıraktı. İndiğim gibi gazladı ve gözden kayboldu. Neredeyse hiç arabanın geçmediği bu kurak yerde civciv kostümümle kalakalmıştım. Nasıl geri dönecektim? Otostop mu çekmeliydim? Uygar ne diyecekti? Belki de taksi çağırmalıydım. Pekâlâ, bunun için önce telefonum olmalıydı.

Geldiğimiz yöne doğru dönüp yürümeye başladım ben de. Her adımda tavuk ayaklarımdan cik cik sesleri yükseliyor ve bütün bunları ucuz trajikomik bir tiyatroya çeviriyordu. Hava gece olmasına rağmen sıcaktı, kostüm içerisinde terliyordum ama çıkarmak da istemedim. Muhtemelen çiftliğe dönmem bu yavaş adımlarla saatler sürerdi. Kaçırılacağımı sanmıyordum gerçi. Bu kostümün içinde hiçbir düşman beni tanıyamazdı ama ya susuzluktan ölürsem?

Ama daha birkaç dakika bile geçmemişti ki araba sesi duydum arkamdan. Elbette motor sesini tanımıştım. Mert’ti gelen. Arabayı döndürmemişti bile, geri geri hızla ve biraz da gözümü korkutacak bir dengesizlikle bana doğru geliyordu. Doğrusu beni almaya değil de ezmeye geldiğini düşünmedim değil.

Tam da yanımda arabayı durdurdu. Camı indirdiğinde, ”senin gibi bir belayı düşmanımın başına bile dilemem ben,” diye söylendi. ”Bin.”

Öyle bir coşkuya kapıldım ki bir anlığına kocama kafam olduğunu unutarak aceleyle yolcu koltuğuna oturmaya çalıştım, kafamı vurmuştum. Biraz kendimi sıkıştırmam gerekti ama içerideydim sonunda.

Mert için aldığım Sylvester kostümü arkadaydı, ”sen giymeyecek misin?” diye sorduğumda bana cevap bile vermedi. Telefonu çalıyordu, ekrandaki

”Uygar”

yazısını gördüğümde nefesimi tuttum.

Mert telefonu açıp dinlemiş ve sonunda göz devirerek, ”yemedik sevgilini,” diye Uygar’ı terslemişti. ”İşim var geri gelemem. Ne yapayım? Vietnam askeri gibi pusmasaydı arabama. İyi, bırakayım kenara bir yere gelir alırsın, ben geç kalamam.” Karşıyı dinledikten sonra da ”o zaman sus,” dedi ve telefonu kapattı.

Hayretler içerisindeydim. Uygar’a böyle davranabilecek tek kişi Mert’ti herhalde. Bana kalırsa Uygar’ın bu tahammül seviyesi ve verdiği tavizler bile Uygar’ın Mert’i kardeşi gibi gördüğünün kanıtıydı.

Bu gece Santral’de yarış vardı, direkt oraya gideceğimizi sanıyordum aslında, bu yüzden maskot kostümü giymiştim, açılışı ben yapacaktım ama Mert önce başka işleri olduğunu söyleyerek beni şehir merkezinde bir yere götürdü. Garip ve tekinsiz bir mahalleydi, kasap lokanta tarzı bir yerin arkasında arabayı durdurdu.

”Arabada dur,” diye tembihledi beni ve aşağıya indi. Acil çıkış kapısından girecekti içeriye.

”Olmaz!” diye seslendim arkasından ve zar zor arabadan çıkarak cik cik sesleri eşliğinde ona doğru koştum. ”Seni yalnız bırakamam. Kimse beni böyle tanımaz zaten.”

Bir şey diyemedi, dinlemeyeceğimi biliyordu, sinirle önüne dönüp sakinleşmeye çalıştı ve acil çıkış kapısından içeriye girdi.

Kısacası burası para aklayan bir adamın lokantasıydı, Mert onu etleri sakladıkları büyük buzluğa soktu ve onu biraz patakladı. Birkaç adım geriden olan biteni izliyordum, sadece ben değil adamın birkaç çalışanı da etrafımızdaydı ama Mert bir elini kaldırmış silahı onlara doğrulttuğu için yaklaşmaya cesaret edemiyorlar, daha çok an kolluyorlardı.

Mert bir eliyle yüzü gözü dağılmış yerdeki adamı yakasından tuturken ”nerede lan param?” diye sorguya çekiyordu onu.

”Evet, nerede parası!” diye üstüne gittim ben de hemen ki daha etkileyici olsuna ama Mert bana baktığında bir şeyleri eksik yaptığımı düşünerek,

”lan!”

diye ekledim sonuna.

”Sen karışma,” dediğinde bütün özgüvenim sönmüştü. Niye ona yardım etmeme izin vermiyordu?

”Silahı senin için tutabilirim.”

”Yanlışlıkla bizi vur diye mi?”

”Hayır! O kadar beceriksiz miyim ben?” derken ellerimi kaldırdım fakat sadece üç parmağım olduğunu o anda fark ettim. Tamam, belki de gerçekten de iyi bir fikir değildi bu.

Sonuçta adamdan parayı döverek aldı, hatta gidecekken, ”çıkar bakayım şu ceketi,” diyerek üstündekini de çaldı. Ve o gece Mert’in yeni bir ceketi oldu.

O parayı aldık ve başka bir yere, yeraltına inen bir gece kulübüne götürdük. Gürültülü müzik ve dans eden insanların tepemize bindiği bu bunaltıcı, epilepsi krizi temalı mekanda herkesin gözü üzerimdeydi. Muhtemelen birden beliren bu devasa civcivin gerçek mi yoksa içtikleri zıkkımın yan etkisi mi olduğunu kafalarında tartmaya çalışıyorlardı.

Mekanın arka kısmında özel bir locaya girdiğimizde birkaç ciddi görünümlü garip garip adamlar karşıladı bizi. Uzun koridor boyunca sessizce yürüdükleri için benim cik cik seslerim fazla çıkıyordu. Öndeki adam sonunda buna dayanamamış ve ”bu kim?” diye sormuştu.

”İşine bak sen,” diye tersledi Mert onu. Sonunda arkada bir odaya varmıştık, neler döndüğünü bilmiyordum ama birileri büyük bir valiz getirdi.

”Malları bizden aldığın bilinmeyecek diye umuyorum?” diye doğrulama istedi şişman bir adam. ”Uygar Karaşah ile yüz göz etme bizi.”

”Karşah,” diye düzeltti Mert onu ve eğilip bavulu açtı. Bavulun içinde iki taramalı tüfek, onlarca kutu kurşun ve el bombaları vardı. Gözlerimi kocaman kocaman açmış bu terörist paketini izliyordum şaşkınlıkla.

”Mert?” dedim ona doğru yaklaşırken.

Tüfeği aldığında ve yatırıp gövdesini incelediğinde Mert’in yüzünde kocaman bir sırıtma şekillendi. ”Ben bununla tank uçururum,” diye seviniyordu bir de. Ayağa kalkıp silahı omzunda konumlandırdı ve bir gözünü kısıp, ”dur bakayım şöyle,” diye beni yönlendirdi.

İstediği gibi

”cik cik”

sesleri eşliğinde geriye adımladım ve sessizce beklemeye başladım. Bu sırada adamlarla göz göze gelmiştik, kim bilir ne düşünüyorlardı. Mert ise silahı büyük bir memnuniyetle geri indirdi. ”İyiymiş.”

Tekrardan ona yaklaştım.

Cik cik cik…

”Mert ne için bu silahlar?”

Mert bavulu toparlamıştı, adamın eline diğer bir adamdan aldığımız -ya da çaldığımız?- paraları sayıyordu. Beni cevapsız bıraktı ve bavulu alarak çıkışa yöneldi. Bir daha arabaya binene kadar konuşmadım ama arabaya bindiğimizde elbette susmayacaktım. Sabırla yalnız kalmayı bekledim ve kendimi yine zar zor yolcu koltuğuna sıkıştırdığımda dönüp Mert’e baktım.

”Neden bu silahları aldın?”

Neyse ki bu sefer beni cevapsız bırakmadı ve ”Uygar aileye bir tablo hediye etmiş,” dedi arabayı çalıştırırken. ”Tabloda ailenin bütün üyeleri tavana asılmış.”

Yutkunmakta zorlandım birden. O narsist güç hastası aileye onları astığı bir tablo mu hediye etmiş? Canına susamış kesinlikle!

Mert de ”kudurmuşlar tabii,” diye doğruladı beni. ”Kuduz köpek gibi de saldıracaklar. Uygar ben buna dahil olmayayım diye her yere haber etmiş, silah aldırmıyorlardı bana ama bu adamla anlaşmamıştı.”

Uygar’ın yaptığı şeyin şokundan daha tam çıkamasam da, ”Uygar dahil olmanı istemiyorsa olma Mert,” diye karşı çıktım. ”Onu da bir şekilde ikna edeceğim. Ben savaş falan istemiyorum. Sadece kendimizi koruyarak yaşamaya devam edemez miyiz?”

”Onu aptalca kararların yüzünden Uygar’a dünyanın en güçlü tarikatçılarının evini bastırıp milleti astırıp kestirmeden önce düşünecektin,” dediğinde karşılık olarak nefesimi tuttum. Mert de benimle uğraşmayı bırakıp yola odaklandı.

Bir süre sesimi çıkarmadım, dertli dertli yolu izledim, kırmızı ışıkta durduğumuzda neden arabada bir maskot oturduğunu sorgulayan diğer sürücülerle bakıştım. Santral’e gitmediğimizi düşünmeye başlamıştım, belki de benim yüzümden vazgeçmişti.

Onunla daha fazla vakit geçirmeliydim, bu yüzden kendimi toparlayarak yüzsüzce ona, ”acıktım,” bile dedim.

İlgisizce, ”ne yapayım?” diye tersledi ama on dakika sonra lokantada adama kendisi için, ”usta, şöyle ayı doyurur gibi donat masayı, elini korkak alıştırma,” diye talimat veriyordu. ”Biliyorsun zaten.”

”Bilmez miyim…” Nasıl anılarsa artık bir duraksadı adam, sonra da bana döndü. ”Siz?”

Aç değildim, Mert beni eve bırakmasın diye gelmiştim. ”Ben tatlı alayım,” dedim. ”Tiramisu alayım hatta.” Tiramisu’yu yemek güzel bir mesaj olabilirdi hem,

bak seni yiyorum

gibi… Olmaz mı? Ama herhangi bir inceliği yakalayabilecek adam değildi Mert, hiç anlamadı bile.

O sırada da tekrardan Mert'in telefonu çaldı. Ekranı görünce kendince bir şeyler söylense de açıp dinledi. Garsonlar masayı donatırken de Mert kollarını sıvıyor ve Uygar'a "geldik az kaldı" diyordu. "Evet, 5 dakika."

Civciv kafam diğer sandalyede oturuyordu ama onun dışında kostümümün çıkan bir kısmı yoktu. Üç tane parmakla da tatlı yemek zor oldu doğrusu. Gelen geçen herkesin gözü üzerimizdeydi, Mert bunu umursamıyor ben ise keşke o da kedi kostümünü giyseydi diye dertlenmekten bitap düşüyordum.

Yemek faslı da geçti, yeniden arabaya tıkılıp yol aldık fakat sandığım üzere eve falan dönmedik, Mert Santral'e gitmekten vazgeçmemişti! Boşu boşuna tatlı sevmediğim halde o kadar tatlı yemiştim.

İlerideki geniş araziden yükselen müzik sesini bu kadar mesafeden, arabanın içerisinde olduğum halde bile duyabiliyordum. Santral cıvıl cıvıldı, geceyi renkli ışıklarla aydınlatıyor ve çeşit çeşit canavar gibi arabalar asfaltları aşındırıyordu. Ortada yükselen üç devasa baca da görkemini koruyor, bakanı heybetli ve futuristik duruşuyla kendine hayran bıraktırıyordu.

"Yarışacak mısın?" diye sordum ona hevesle.

"Evet."

Asıl planımı bunun için yapmıştım, birden tekrardan canlandım ve Santral'e yaklaşırken heyecanla kıpırdanmaya başladım. Santral yeryüzündeki cennet olabilirdi, sadece adını söylemek bile bana öyle bir güven veriyordu ki şimdi ölecektim mutluluktan.

3 adet devasa bacanın etrafında dönüyordu Santral hayatı. Fazla büyüktü, kaybolmak çok olasıydı. Öyle ki birkaç farklı yarış pistine dahi ayırabilmişlerdi. Bir tanesi -ki bu bizim ilk başta yarıştığımız yoldu- Santral'in etrafını tamamen turlayan, genişten alan bir pistti. Diğeri ise bacaların arasından da geçiyordu ve karmaşık, daha tehlikeli görünen bir güzergahı

vardı. Bazı noktalarda bu iki yol çakıştığı için iki ayrı yarışta yarışan arabalar büyük bir tehlikeye giriyordu. Tam da Santral halkının bayılacağı üzere!

Santral'in logosu da çeşitli tabelalarda ve bayraklarda boy boy sergileniyordu. Kara Panter'in kükrediği ve üzerinde devasa kırmızı neon 'SANTRAL' yazısının yanıp söndüğü bir logoydu bu.

Şu sürekli denemek istediğim kumpir satan karavan da oradaydı. Ön kısmı küçük bir bar tezgahı gibi açılmıştı ve bar taburesinde insanlar kumpir yiyordu.

Bu yere, 'Kumpiravan' ismini verdiklerini gördüğümde gülesim geldi.

Arabayı Kumpiravan'ın arkasına diğer arabaların yanına park edip indik. Eve gelmiş gibi hissediyordum kendimi. İkinci seferimdi daha ama burada doğup büyüdüm sanki. Oysa bu yaşam tarzının tam tersiyle saraylarda büyümüştüm.

Garip bir ikili çatışmaydı doğrusu, bir anlamda içimdeki kimlik çatışmasını da yansıtıyordu sanki. Bir tarafta abartılı, görkemli ve elbette bu altın varaklı yüzünün arkasında pis olan bir hayat tarzı -ki bu geçmişim oluyor; diğer tarafta ise nefretin giremeyeceği o yer: Santral -ki bu da olmak istediğim kişiyi temsil ediyordu. Böylesi özgür bir hayatı ve güven temelli aile gibi arkadaşlıkları arzuluyordum. Hatta tek istediğim buydu: Biraz güven, huzur ve bolca Santral.

Ama indiğimiz gibi Mert öteden Roze'yi gözüne kestirdi ve onu yanımıza çağırdı.

"Roze!

Gel al şunu da eve bırak!"

Roze her zamanki gibi parlıyordu. Kısacık eteğine koca kemerler geçirmeyi severdi, elbette botlar, arkadan iplerle bağlanan croplar ve taşlı-simli makyajıyla herhalde Santral'in gözdesiydi.

Yanımıza vardığında, "şu kim öküz herif?" diye payladı Mert'i de bir güzel.

"Neyse ne. Al başımdan."

Ve bizi bırakıp gitti ama neyse ki Roze, ”çok sağlam dayak lazım şu herife,” diye ona kızıyor ve beni bırakmayacağını söylüyordu. ”İkisini de umursamıyorum. Sen ne dersen o. Birazdan yarışacaklar. Kalmak mı istiyorsun gitmek mi?”

Kalacaktım elbette ama Mert’e yarış başlayana kadar gözükmek istemediğim için Kumpiravan’a gittim. Etrafında insanlar varillerden masalar yapmışlardı; gruplar halinde dağılmış, kumpir yiyor ve içiyorlardı. Kumpiravan’ın tezgahına yaklaştık ve yüksek bar taburelerine oturduk.

Uzun kumral saçlarını toplamış, iri yarı, sakallı bir adam yönetiyordu burayı. Kumpir hazırlarken, ”selam Roze,” diye karşıladı onu.

”Nasıl gidiyor hayatım?”

”Santralsal gidiyor.” Bu her ne demekse? Her şey yolunda ve aynı gibi mi?

Ve gözleri bana döndü. ”Hey, Civciv?”

”Sarışın diyebilirsin,” dedim, koca civciv kafamı çıkarıp yere koyarken. Sonunda biraz nefes alabilmiştim.

”Sen şu kızsın…”

”Ne kız?”

”Hayalet ile olduğunu duydum.”

”Ne olarak?”

Omuz silkti ”Bilmem. Kız arkadaşı olarak?”

Dertli dertli iç çektim. ”Ben de bilmiyorum… Adın neydi?”

”Polat Alemdar,” dedi.

Gözlerimi kıstım şüpheyle. ”O bir-”

Hafifçe eğildi bu tarafa. ”Sen benim geceleri uyuduğumu mu sanıyorsun Memati?” Anlamadığım vakit gülerek geçiştirdi. ”Gerçekte bir polis memuruyum,” diye fısıldadı büyük bir sır verir gibi.

Birden gözlerim iri iri açıldığında da ”şaka şaka!” diyerek bana takılmayı bıraktı ama bu söylediğiyle gizemli Santral halkına olan merakım daha da körüklendi.

”Bazen hepinizin asıl kimliğini çok merak ediyorum,” dedim Roze’ye doğru. ”Gerçek adlarınız ne? İşiniz gücünüz ne? Buradan çıktığınızda nasıl insanlarsınız, çok merak ediyorum.”

”Santral’in olayının bu olduğunu söyledim sana,” dedi o da. “Etiketleri çıkarmazsan burada barınamazsın. Bütün büyüsünü yitirir. Santral, ne hayatın ne anne babanın ne de yöneticilerin vermediği bir şans verir sana. Kendini, hayatını, kimliğini yeniden yazıp çizme şansı verir.”

Düşünceli bir şekilde daldığım vakit de kulağıma doğru yaklaşıp, ”sana kim olduğumu söylersem ben de hatırlarım,” diye mırıldandı. ”Ve hatırlamak isteseydim burada Roze’yi yaratmazdım. Santral’in bir parçası olmazdım.”

Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. ”Kısaca Santral ikinci bir şanstır Sarışın. Kim olduğun değil ne olmak istediğindir. Sen ne olmak istiyorsun?”

Kesinlikle Maria değil,

hatta, Meira bile değil. Bambaşka biri olmak istiyordum. Kendimden olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Maria benim de düşmanım. Annemin babamın katili. Uygar’ın katili. Hayatımda bir zamanlar var olmuş her şeyin katili.

Peki hatırlıyor musun Meira? Bir nefret listesi yapmıştın o eksik aklınla. 7 kişi. Uygar ile başlıyordu liste, anne babana kadar varıyordu.

Şimdi hepsi silinmiş. Bir tek kişi var orada. Ne aile ne de alası.

Sadece Maria. Sadece Maria var orada.

Babamın sözleri çınladı bu sırada kulağımda.

”Neymiş o hayalin? Söyle ki gerçekleştireyim.”

Nefretsiz bir ben. Hayalim bu. Geçmişinden arınmış bir Meira. İnsan olmayı öğrenebilmiş sonunda. Olmak istediğim kişi bu.

“Sadece iyi biri olmak istiyorum,” cevabını verdim ben de Roze’ye.

Roze anladığını belirten bir mırıltı çıkardı. Kumpirini yiyor ve benim bu anlık hüsrana boğulan dengesiz halimi

gözlemliyordu. Benim onu merak ettiğim gibi o da beni merak ediyordu şüphesiz ama Santral'in büyüsü buydu değil mi?

Sana kim

olduğumu

söylersem

ben de

hatırlarım

.

Dertli dertli tezgaha yaslandım ve "bana da oradan bir kumpir ver bakalım Polat Alemdar," diye seslendim.

"Neler olsun içinde?"

"Fark eder mi Alemdar? Benim içim yanarken kumpirim turşulu mu turşusuz mu fark eder mi?" Ama ciddi ciddi turşu koymadığını gördüğümde, "turşulu olsun," diye ekledim. "Hesabı da Tiramisu adına yaz."

Biz kumpir yerken ileriden Bizon'un gür sesi duyuldu, açılışı yapıyordu:

"GECE YARISI YAKLAŞIYOR!"

"BEYLER VE BEBEKLER, ARABALARINIZA!"

Yarışlar başlamıştı, Kumpiravan'da oturmuş kumpir yiyerek modifikasyonlarıyla geceyi aydınlatan arabaları izliyorduk. Açılışı Tarzan ve canavar Supra'sı yaptı. Bu adamı herhalde gerçekten de bir araba doğurmuştu, böyle bir direksiyon hakimiyetinin başka bir açıklaması olamazdı. Diğer yarışmacılara avans dahi veriyordu. O tatlı gülüşünün altında çok korkunç yetenekli canavar gibi bir adamdı. Mert bazen onun bilerek kaybettiğini dahi söylüyordu yoksa Santral'de kimse eğlenemezmiş. Bizimle olan maçında da bilerek kaybetmişti.

"Sence Tarzan bana araba kullanmayı öğretir mi?" diye sordum Roze'ye ağzım dolu olduğu için zar zor konuşurken.

"Tarzan'ın öğrencisi olmak için adam öldürecek insanlar tanıyorum," diye takıldı o da. "Ama elbette seni hemen

öğrencisi yapar. İstemen yeterli.”

Santral’e dahil olacaksam herkes gibi yarışabilmeliydim, bunun için Tarzan’ın yakasına yapışmaya karar verdim.

O sırada bir diğer yarış başladı. 10 kişilik bir yarıştı, biri de Makarna’ydı. Onun gibi çekingen, naif görünümlü bir kızın yarışacağını düşünmemiş, biraz da şaşırmıştım doğrusu. Yine tatlı kıyafetler giyinmişti, o koca gözlükleriyle tam bir kitapkurduna benziyordu.

”GT-R R35,”

diye mırıldandı Roze de Makarna’nın arabası için. ”Duyuyor musun motorunun sesini? Şiir gibi geliyor kulağıma.”

Sadece sesi değil arabanın kendisi de şiir gibiydi. Bebeksi bir maviye kaçıyordu rengi; arabanın yanından başlayarak kaputuna kadar varan ejderha çizimiyle ve pembe platform ışığıyla görkemli bir arabaydı.

Hiç onun gibi tatlı bir kıza ait bir arabaya benzemiyordu ama o direksiyon başına geçtiğinde, yarış çizgisinde durduğunda ve arabanın motorunu yarış için sabırsızlandığını göstererek bağırttığında sanki bambaşka birine dönüştü.

O çekingen kızın bakışları birden hedefine kitlenmiş bir avcınınki gibi kısıldı ve bayraklar indiğinde de arabayı şaha kaldırdı desek abartı olmaz. İkinci olan tehlikeli pistte yarıştı bir de! Arabasını öyle aralıklardan profesyonelliklerle geçirdi ki ağzım açık izledim bütün performansını ve kazanışını.

Fakat tezahürat eden kalabalığın arasında arabasından indiğinde tekrardan o çekingen kıza geri döndü. Kibarca insanları teşekkür ederek geçti ve ileride kendi halinde arabasının motorunu kontrol eden Mert’e baktı.

”Tiramiuv!”

diye seslendi ona. Tiramiuv?

Mert onu duyduğunda sanki başına bela almış gibi gözlerini devirdi ve iyice motoruna gömüldü ki Makarna ona bulaşmasın ama elbette bulaştı. Neler konuştuklarını mesafeden ötürü duyamasam da Makarna karşısına geçmiş, ellerini arkasında birleştirmiş, sırıtarak çekingen bir ifadeyle

bir şeyleri hevesli hevesli anlatıyor, Mert ise hiç oralı olmuyordu.

Anlaşılan Mert'in başındaki tek bela ben değildim.

"Bu dazlak Makarna'yı üzer," diye durum değerlendirmesi yaptı Roze de. "Makarnanın yanına tiramisu gitmez."

Sıra Mert'e gelmişti artık. Hemen kostümümün kafasını alıp taktım ve Roze'ye "şarkıyı unutma!" diye hatırlattıktan sonra tabureden atlayıp yarış pistine doğru koştum.

Cik cik cik...

"Açılın!"

Mert'in BMW'si ve diğer birçok araba daha çizgide bekliyordu, Roze'nin ayarladığı üzere yarışı bu sefer ben başlatacaktım. Koştur koştur bayrağı kaptım ve arabaların önüne atladım ben de. Herhalde yüzlerce insan beni izliyordu o anda.

Elbette Mert beni gördüğüne sevinmedi, yüzünü buruşturup sıkıntıyla şakaklarını sıvazladı ama ben hazırdım. Roze'ye doğru baktığımda o da baş parmağını kaldırdı ve müziği başlattı.

Nefes al… Ve…

"Yo, I'll tell you what I want, what I really, really want

So tell me what you want, what you really, really want

I'll tell you what I want, what I really, really want

So tell me what you want, what you really, really want,"

Biraz kalça, dön, her harekette

cik cik cik,

evet!

"I

wanna -ha, I wanna -ha,"

Beklenmedik dönüş,

"I wanna -ha, I wanna -ha,

I wanna really, really, really wanna zigazig ah!"

Ve dramatik duruş…

Bana ucube bir yaratık görmüş gibi hayrete bakan Mert'in gözlerinin içine bakarak o sihirli giriş:

"If you want my future, forget my past

If you wanna get with me, better make it fast

Now let's not waste our precious time

We should get our act together, we could be just fine!"

Şimdi hepsi en baştan!

Cik cik cik...

Salla o kalçanı. Maria'nın inadına en çok da.

Ve giriş…

"If you wanna be my friend, you gotta get with me

(Gotta get with me boy)

Make it last forever, friendship never ends

If you wanna be my friend, you have got to give

Taking is too easy, but that's the way it is!"

Daha devam edecektim fakat etrafımda dönerken birden kenardan çıkan kocaman bir maskot beni durdurdu. Siyahlar içinde, basbayağı yarışçı kostümü giymiş bir Kara Panter maskotuydu. Santral'in asıl maskotu oydu ve sahadan çekilmemi istedi.

Şarkı hâlâ devam ediyordu, sözler geçiyordu ve Kara Panter beni kolumdan tutup çektiği için dans edemiyordum.

En sonunda sinirle döndüm ve elini ittirdim. "Yarışı ben başlatacaktım!" diye kızdım ona. "Mert yarışacak! Ona gösteri hazırlamıştım!"

"Olmaz," dedi, "Santral'in maskotu civciv değil!"

"Sen kimsin maskot yönetmeliği mi? Çekil şuradan!"

Ama çekilmeyip aksine tekrardan kolumdan tuttuğunda ben de sinirle ona saldırmaya başladım. Civciv kollarım yeterince

uzun değildi, bu yüzden pek adil bir kavga olmadı ama yapay bıyıklarından tutup çektiğimde eğilmek zorunda kaldı ve malum bölgeye tekme… O cik sesi benim ayakkabımdan mı çıktı ondan mı emin değilim.

Sonuçta kavgayı kazanmış olsam da birileri geldi, iki kolumdan da tutarak beni havaya kaldırdı ve direnmeme rağmen beni pistten çıkardı. Yarışı başka biri başlattı, beni de Tarzan, Makarna ve Roze üçlüsünün yanına paketlediler.

”Etkileyiciydi,” dediğini duydum Tarzan’ın. Roze de alkışlıyor, “hepsini videoya aldım,” diyordu. En azından birileri beni takdir ediyordu.

Makarna ise, ”neden kendini Mert’e affettirmeye çalışıyorsun ki?” diye sorarak derin düşüncelere itti beni.

Bir zamanlar güçlü bir kadınmışım ve bunu kötüye kullanıp hayatımdaki iyi her şeyi yok etmişim. Şimdi güçsüz bir kadınım ve… hayatımdaki tek iyi şeyi de kaybetmek üzereyim. Bunun korkusuyla da dört kolla sarıldım ne kaldıysa geriye.

Bunu yaparken de kendimi o kadar iyi hissettim ki… Maria’nın inadına kendimden ödün vermek, gerekirse böyle rezil etmek, umrumda bile değildi. Tek istediğim o kibirli kaltağı içimde de olsa sinirden kahretmekti. Hayatımdaki insan için her şeyi yapacağımı ona göstermekti…

Yarışı Mert kazandı, arabasını coşkulu kalabalığın ortasına çektiğinde Makarna yine o boncuk gibi gözlerini aşkla Mert’e odaklamış ve hemen onu karşılamaya gitmişti.

”Harikaydın Tiramiuv!” diyordu ona, bize yaklaşırlarken.

”Bana şöyle seslenmeyi kes.” Mert bir tek bana kötü değilmiş demek…

Ama Makarna buna hiç alınmadan, ”biraz moralin bozuk sanırım?” diye üsteledi. ”Peki seni nasıl daha iyi hissettirebilirim?” derken de ilgiyle o nereye dönerse oraya döndü. ”Sana kolye yapmamı ister misin? İçine fotoğraf koyabileceğin tarzda kolyeler… Tabii ne koymak istersin bilmem. Fikir verebilirim. Hemen şuradaki fotokabinde… Yani istersen.”

Tarzan bu haline sırıtarak bakarken, Mert bunalmış bir şekilde, ”evde şu bela Santral’de bu bela,” diye söylendi. ”Bir bitmediniz. Nedir benim sizden çektiğim?”

Evdeki bela dediği ben miydim Uygar mıydı acaba?

”POLİS!”

Birileri öteden bağırmaya başladığında etraf birden alevlendi. ”Yine mi?” nidaları atılırken herkes arabalarına koşmaya başladı bile. Telaşla bakışlarım Mert’i buldu hemen. Arabasında bir ton mühimmat vardı… O da bunun düşüncesiyle birden dönüp arabasına doğru koşmaya başladı.

”Mert dur!” diye bağırdım peşinden koşmaya çalışırken ama kalabalık koca kostümümden ötürü beni çiğniyordu. ”Beni bırakma!”

Mert bana baktı ve insanlardan ötürü ilerleyemediğimi görüp küfürler ederek geri döndü, kolumdan tutarak beni anca çekiştire çekiştire arabasına götürdü. O kendi tarafına koşarken ben de kapıyı açtım ama telaştan dikkat etmediğim için içeriye doğru düzgün oturamadım.

”Binemiyorum!” diye seslendim panikle nefes nefese kalırken. ”Sığmıyorum Mert!”

”Dalga mı geçiyorsun lan? Geçen nasıl sığdın!” Gelip beni bizzat tıktı arabaya ve kapıyı örtmeye çalıştı ama civciv etlerim yandan arada kaldığından kapı da kapanmadı. Mert sinirle kapıyı geri açtı, beni iyice ezerek, ittirerek, sıkıştırarak yer açtı ve zar zor kapıyı örttü.

Araba çalışmış, diğerlerinin ardından siren sesleri eşliğinde Santral’i terk etmek üzere ileriye atılmıştık. Polis arabalarının akın etmesiyle beraber Santral halkı hem aceleyle hem de coşkuyla arabaların arasından sıyrılıyor, resmen polilerle oyun oynuyordu.

”Aramızda bir köstebek olmalı,” diyordu Mert de ciddi bir ifadeyle. ”Biri eğlencesine polisi çağırıp duruyor. Sırf Hayalet Modunu kullanalım diye… O ibneyi bulduğumda var ya ağzını yüzünü yer değiştireceğim.”

Ama Hayalet moduna girsek ne yazar? Otobana çıktığımızda diğer arabalarla beraber herkes tek tek ışıkları söndürüp

Hayalet olurken ben sapsarı koca kostümümle geceyi tek başıma aydınlatıyordum. Kabak gibi ortadaydık işte.

Mert de bizi hedef tahtası gibi ortaya çıkardığımı gördü. ”Hay senin kostümünü ben…” diye bir şeyler söylendi ama çok geçti, polis arabaları yalnızca bizi takip ediyordu. Diğer arabalarla hiç ilgilenmediler bile, Mert de bu sayı üstünlüklerine karşı otobandan ayrılıp ara yollara girerek sürüden ayrıldı. Santral halkını takip etseydik onları da ifşa edecektik.

”Kızım eğil bir şey yap! Çıkar şu kostümü! Kabak gibi ortadayız!” diye bağırıyordu Mert de bu sırada ama kostümüm sadece arkamdaki fermuarla açılabiliyordu.

Ne kadar denersem deneyeyim kolum oraya kadar uzanmıyordu. ”Olmuyor!” diye çaresizce ağlanıyordum ben de. ”Açılmıyor!”

Mert de el attı, ben kendi camıma iyice yüzüstü yapışırken o da tek eliyle fermuarı açmaya çalıştı, bir yandan da arabayı ara sokaklara sokuyor, her yerden fırlayan polis araçlarını atlatmaya çalışıyordu.

Bir noktada bir polis aracıyla yan yana bile gelmiştik, adam bana bakmış ve telsize bir şeyler söylemişti. Hemen telaşla koca yüzümü ellerimle kapatmaya çalıştım bu neye yarayacaksa artık. Fermuar sıkışmıştı ve bu şeyin üzerimden çıkacağı yoktu!

Dahası Mert’in de bir telsizi vardı, az sonra cızırtıların arasından,

“Tiramiuv, duyuyor musun?”

sesi yükseldi. Hattın diğer ucunda Makarna,

”Tiramiuv, K… yolunda mısın?”

diyordu.

”Çıkacağın yolu kapattılar.”

Arkadan Roze’nin,

”hayatım oradan arabayla görünmeden geçemezsiniz,”

diye sesini duyurmaya çalıştığını duydum.

”Arabayı terk edip kaçın, bir yerde saklanın. Sizi polis aracıyla almaya geleceğim.”

Mert yüzündeki o ciddi ifadeyle etrafı kolluyordu. Uygun arayı bulduğunda arabayı tekin olmayan ama boş bir mahalle kenarına çekti ve arabadan indi. Etraftan siren sesleri yükselirken ben de telaşla peşinden zar zor, ittire kaktıra indim, bagajdan içinde silahların olduğu bavulu çıkarıyordu.

”Beni bekle!” diye peşinden koşmaya başladım.

Cik cik cik…

Ağlamaklı bir bakış attım tavuk ayaklarıma. Susmuyorlardı! Sıkışıp kalmıştım bu kostümde! Hem de kafam çok ağır gelmeye başlıyordu artık, doğru düzgün nefes alamıyordum ve çok hantaldım. Mert’e zar zor yetiştim, beraber tenha köşelerden, arka sokaklardan, çitlerin dibinden Roze’nin bizi alacağını söyleyeceği yere doğru kimselere görünmeden bir hırsız gibi sızmaya çalıştık. Ne mümkün! Bu koca kostüm… Şu cik cik sesi… Ah… Nefes alamıyorum…

Sonunda kostüm bizi ele verdi. Bir yoldan diğerine geçmemiz gerekirken o köşeye birden polisler yığıldı, iki tarafta da polis araçları frenlere asıldı.

”Hay ben böyle işin…”

”Mert…” Nefesimi tuttum panikle. ”Ne olacak şimdi?”

”Yakalandık ne olacak?”

Bizi gözleyen birkaç polis memuru da silahını bize doğrultuyordu. Bizi vuracaklarını düşünmüştüm, o halde bana düşeni yapmak zorundaydım.

Ben de Mert’in önüne atladım. Kollarımı iki yana açarak civciv bedenimi ona siper ettim ve

”beni vurun!”

diye bağırdım çaresizce. ”Beni vurun!”

Fakat Mert, ”çekil şuradan, kimsenin kimseyi vurduğu yok,” diyerek dramatikliğime sitem etti ve beni önünden ittirdi.

Bize yaklaşan polislere de ”ne olur beni şundan ayrı tutuklayın,” diye yalvardı.

Ama birkaç saat sonra ikimiz de aynı nezarethanedeydik, aramızda bir tek parmaklıklar vardı ve ikimiz de sessizce oturuyorduk. Kostümümün başını çıkarmıştım, tavuk bacaklarıma bakıyor, sıkıntıyla ofluyordum.

Demek Mert'in ortalama bir günü böyle geçiyordu. Açıkçası fena değildi, bütün gün evde oturmaktan çok daha eğlenceliydi.

Solumda Mert vardı, sağımda da garip yamuk yumuk suratlı evsiz sıfatlı bir adam sürekli dilini çıkartıp sağa sola sallıyor ve bir an olsun gözünü benden ayırmıyordu.

"Sen neden buradasın?" diye sordum ona can sıkıntısıyla. Cevap vermeden dilini sallamaya devam etti. Ben de dert ortağım yaptım onu.

"Bugün 13 mayıs," dedim bacaklarımı dalgın bir şekilde sallarken. "Doğum günüm ama Uygar umursamadı. Sabah hiçbir şey söylemedi."

Adam dilini sallamaya, Mert de duvara yaslanmış bir şekilde otururken ellerini önünde kavuşturmaya devam etti. Gözleri kapalıydı ve beni dinliyor gibi durmuyordu. Ben de kibarca boğazımı temizleyerek, "bugün doğum günüm," diye tekrarladım çaktırmadan. "13 Mayıs."

Gözlerini açmadan, "bi de doğduğun için tebrik mi edecektim seni?" diye mırıldandı.

"Birazcık daha bana yumuşak davranman yeterdi," dedim ama bunu aksi ya da sitemkar bir tonda söylemiş değildim, Mert nedense öyle algıladı ve gözlerini açtı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu sert bir tınıyla. "Peşimde koşuyor makarna yapıyor, kostümlerle dans falan ediyorsun, ne bütün bunlar?" Baştan aşağıya kostümümü aşağılar gibi süzdü. "Bunlarla mı telafi edeceksin yaptıklarını?"

Bu ani çıkışmaya hazırlıksız yakalanmış ve güçsüz bir çabayla kendimi açıklayacak olmuştum ama izin vermeden, "kardeşim dediğim adamı gözlerimin önünde parçalattın sen Meira," dedi üzerine bastıra bastıra. "Sevgilimi…" Durdu, devamını

getiremedi ve sabırla soludu. ”Dans ederek mi telafi edeceksin şimdi de bunları?”

Elimden değildi, hemen gözlerim dolmuştu. Titreyerek, ”başka ne yapacağımı bilmiyorum!” diye patladım ben de en sonunda. ”Uygar’ın yüzüne bile bakamıyorum! Elimden bir şey gelmiyor Mert! Çabalıyorum. Günlerdir peşinden koşup kendimi gülünç durumlara sokuyorum, bu aptal kostüm… Ve makarna…” Gözyaşlarımı silerek yüzümü gizlemeye çalıştım. ”Bilmiyorum… Ben başka ne yapabilirim bilmiyorum. Çok çaresizim.”

Mert cevap vermeden o ciddi ifadesiyle karşıyı izlemeye devam ederken ben de artık sayamayacağım kere ”özür dilerim,” dedim ona. ”Sen hem benim için hem de Uygar için çok değerlisin. Seni bırakıp bana geldiği için de kızgın olduğunu biliyorum-”

”Meira ben kimsenin ilk tercihi olmamaya alışığım,” diye böldü beni birden. ”Uygar’dan beni öne koymasını istemek gibi bir düşüncem yok. Rakip senken bu yarışmayı kimse kazanamaz zaten. Ben ona beni bıraktığı için kızgın değilim, bizde öyle havadan nem kapmalı ihanet olmaz. Sevdiği kadın için dağları delmeyene adam demem ben. Gerekirse eşini dostunu da çiğneyecek. Ama kendisini çiğnemeyecek Meira. Kendisini hiçe saymayacak.”

Nefesimi tutmuş onu dinlerken Mert, ”beni bıraktığı için değil, yine kendisini bıraktığı için kızgınım ona,” dedi bana. ”Ben artık senden Maria yüzünden nefret etmiyorum, Uygar yüzünden nefret ediyorum. Sana olan bağımlılığından nefret ediyorum.”

Ve ben cevap veremeyecek bir hüzne boğulup yerime sinerken, o da doğrulup önüne döndü. ”O yüzden, bu saçmalıklara ihtiyacım yok. Uygar’ı senden kurtar yeter bana.”

Ben üzüntüden bayılacaktım artık, önüme dönüp çenemi kapatmayı düşünüyordum ama ileride bizden sorumlu olan polisin bizi tip tip izlediğini gördüğümde burnumu çekip, ”ne bakıyorsun?” diye ona sataşmayı seçtim.

Diğer yandaki sapık adam bile durulmuştu, eli yüzü düzelmiş, ilgiyle bizi dinliyordu. ”Vay anasını. Nasıl bir drama dönüyor

sizin aranızda?”

Bir türlü durmayan gözyaşlarımı sildim. ”Uzun hikaye.”

Zamandan bol ne var,

dercesine etrafı gösterdiğinde de en azından içimi dökerim düşüncesiyle anlatmaya başladım ben de: “Şimdi ben geçmişte tarikatçı bir aileye evlat verilmişim ama aslında beni verenler onların düşmanlarıymış, aileye sızmam için beni gönndermişler yani-”

Fakat hikayem, koridordan sesler gelmesiyle beraber kesildi. O adım seslerinden tanıdım Uygar’ın geldiğini.

Birden panikle civciv kafama koştum ve hemen kafama geçirdim. Tam da o sırada Uygar’ın içeriye girdiğini gördüm. Uzun bir kaban içerisinde ve yüzünde tam da bir avukata yaraşır mahkeme duvarı gibi sert bir ifadeyle karşımıza geçmişti.

Sanki ben olduğumu bilmeyecemiş gibi bu civciv kafasını geçirmem ne işe yaradıysa artık… Bana baktığını gördüğüm gibi bayılacağım sandım. Bu gece tam bir fiyaskoydu, böyle bitmemeliydi ama yine ve yine benim yüzümden geldiğimiz konuma da bir bakın…

Görevli ikimizin de kapısını açtığında istemeye istemeye dışarıya çıktım. Uygar ile yüzleşeceğime orada kalabilirdim aslında, gayet de rahattı, hem evsiz adamla hikayemi bitirirdim ama mecburen, karşısına geçtim.

Arkadan görevli, ”hanımefendinin kimliği yok, araştırılacağını söylemişlerdi ama?” diye itiraz ettiyse de diğeri onu susturdu.

Mert bir şey söylemeden bizi geçip giderken Uygar bana bakıyordu. Ben ise yere tabi… Ne diyeceğim? Neyi nasıl açıklayacağım? Silahlar, yakalanışımız, Mert’in başını belaya sokuşum…

Uygar sonunda ”Meira, kafanı kaldır,” dedi ama ona baktığımda da bu absürtlüğe nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi. ”Ne-” Durdu yine derin bir nefes alarak. ”Ne bu Meira?”

İnan ben de bilmiyorum.

”Neden civciv kostümüyle etrafta suç işlediğinin haberini alıyorum? Kaç suçla mahkemeye verilmek üzere olduğunuzu biliyor musun acaba? Uyuşturucu bulundurma ve kullanma, darp, memura hakaret-”

”Etmedik!” diye itiraz ettim hemen. ”Uyuşturucu da kullanmadık!”

”İllegal organizasyona katılım,” diye devam etti o da. ”Memura direnme, illegal yarış, trafiği birbirine katma, ruhsatsız silah bulundurma ve silah kaçakçılığı-”

”Tamam,” diye bölüm onu birden. ”Anladım. Çok suç işlemişiz.”

Mert için sıradan bir cuma akşamıydı bu aslında ama şansıma kostümüm yüzünden yakalanmıştık!

Uygar da sıkıntılı görünerek iç çekti ve uzun uzun baktı civciv gözlerime. ”Ne yapacağım ben seninle?” diye sitem ettiğinde sesimi çıkarmadan öyle mahcup mahcup durdum. Sonunda bu gerici durum sona erdi az sonra, önüne düşmemi istediğinde karakolu terk ettik.

Bu sırada yandan bana kısa bir bakış atıyordu. ”Arkamdan çevirdiğin iş civciv kostümü müydü yani?” diye sorduğunda şaşırdım.

”Anlamış mıydın…”

Bu soruyu aptalca bulmuş gibi iç çekti. ”Ayrıca, çıkar şu kafandakini.”

Civciv kafama dokundum. ”Böyle iyiyim.” İnsanı güvende hissettiriyordu böyle dört taraftan sarılmış olmak. Çelik yelekten bir kostüm giyiyordum sanki.

Otoparka geldiğimizde ileride arabasına doğru yürüyen Mert de görüş açımıza girmişti. Bu gecenin huzurlu sona ereceğini düşünmek aptalcaydı, bunu Uygar Mert’e doğru yürüdüğünde anlamıştım.

”Gel buraya,” diye seslendiğinde koluna yapıştım hemen ve ”Uygar lütfen onun üstüne gitme,” diye yalvardım. ”Seni yalnız bırakmak istemediği için aldı o silahları.”

Ama Uygar hiç de beni dinliyormuş gibi görünmedi, Mert'in karşısına geçtiğinde onu bırakmak zorunda kaldım. "Ben sana bu işe karışmayacaksın demedim mi?" diye burnunda solumaya başlamıştı bile. "Bir de gidip tefeciden silah almışsın. Gözümü ayıramayacak mıyım ben senin üzerinden? Küçük kardeş gibi başına bela almaya devam mı edeceksin böyle?"

Mert küçümseyerek baktı ona. "Ben en fazla kıytırık tefecileri bela ederim başıma ama sana bakalım Karşah," diye atıldı hırsla. "Teröristleri peşine takmamış gibi ne dikleniyorsun bana?"

Uygar taviz vermeden, "bu benim meselem" dedi kesin bir tavırla. "Karışmayacaksın diyorsam karışmayacaksın."

"Sana mı soracaktım?"

Uygar üstüne yürüdü. "Ne istiyorsun? İlla adam mı dikeyim başına?"

Mert biraz olsun onu umursamadan,"siktir git çocuk muamelesi yapma bana," diye kestirip attı.

Uygar durdu, sabırla soluyarak sakinleşmek üzere arkasını dönecek oldu ama göz açıp kapayıncaya kadar Mert'e sert bir yumruk sallamıştı bile.

Bununla beraber birden telaşla

"Mert!"

diye cırladım ben de. Hiç beklemiyordum bu ani saldırıyı.

Mert neredeyse yere düşecekti, kendini toparladığında ise Uygar, "son zamanlarda bir garipsin," diyordu tehditkâr bir tınıyla. "Biliyorum ben bu dönemlerini senin. Başına bela almak için aranıyorsun. Akıllı ol diye uyarıyorum. Tek falsonu daha duyarsam çocuk muamelesi neymiş gösteririm sana."

Mert'in kaşı kanıyordu ama Uygar'a bakarken sırıtmaya başladı. Bu haliyle gözüme mağlup olmuş gibi değil de tam tersine daha tehlikeli ve tahmin edilemez görünmüştü.

Ben ise şoktan çıktığım gibi kafamdakini çıkarıp atmış ve Mert'e koşmak istemiştim ama Uygar'ın, "Meira," diye

seslenmesiyle beraber adımlarımı durdurdum. ”Arabaya bin. Gidiyoruz.”

İkisi arasında büyük bir şaşkınlıkla dikilmekte ve özellikle Uygar’a şok içinde bakmaktaydım. ”Neden vurdun?

Mert…”

Kaşındaki kanı silerken Uygar’a meydan okuyarak ve belli ki kavga çıkarmayı isteyen yaramaz bakışlarla bakıyordu. Onu bilerek kışkırttığını ve daha da kışkırtacağını anladım o an.

Uygar ise bu kavgayı istemiyordu, bu yüzden ”Meira,” diye uyardı beni de. Mecburen, bu iki manyağı daha fazla aynı ortamda tutmayı istemeyerek Uygar’ı dinledim ve arabaya doğru yürüdüm. Yine de benimle beraber gelmekte olan Uygar’a hayretler içerisinde, ”neden?” diye soruyordum. ”Neden yaptın?”

Arabaya bindiğimizde, ”karışma,” diye kestirip attı ve arabayı çalıştırdı.

Ama ben inatla, ”ne yani vurunca çözdünüz mü aranızdakini?” diye hesap sormaya devam ediyordum.

”Evet Meira, biz böyle tartışırız.”

Mert’in de kendi arabasına gidişini izlerken acıyla yüzümü buruşturuyor ve ”zaten kötü bir durumda,” diyordum. ”İnanamıyorum sana. Ben aramızdakileri düzeltmeye çalışırken sen niye onu bizden iyice uzaklaştırıyorsun?”

Uygar yeterince sınırındaymış gibi görünüyordu ama yine de sakin kalarak arabayı hızla oradan çıkardı.

Beni dinlemeyişine sinirle karşılık verdim: ”Kötü bir durumdaydı diyorum sana. Ben Mert ile gitmek istiyorum.”

Ters bir bakış attı bana. ”Eşek kadar herif. Hem seni tehlikeye atıyor hem de kendisini. Onu yanımda zorla tutuyormuşum gibi de tavır takınıyor.”

”Çünkü ne gidebiliyor ne de kalabiliyor, anlasana!” diye patladım ben de birden.

Uygar oralı görünmedi ya da yine duygularını göstermedi. Bu iyice çıldırttı beni. ”Ben anlamıyorum, nasıl birbirinize böyle

davranabilirsiniz?" diye çıkıştım kendimi tutamadan. "Hani kardeş gibiydiniz? Bu mu senin ona ders verme şeklin? Silahları senin için aldı diyorum anlamıyor musun! Avukat adamsın bir de, nasıl böyle barbarca davranabilirsin?"

"Meira-"

"Ne Meira?" Bana baktı ama bir şey söyleyemedi. "Ben hayatımda sizin kadar iletişimi bozuk bir ikili görmedim. Biz böyle anlaşırız biz böyle hallederiz, en erkek biziz, yumruklarımız konuşur kafasındasınız, biraz duygu göstereceksiniz diye ödünüz kopuyor ama böyle böyle birbirinizi de birbirinize karşı olan güveni de yıprattığınızın farkında değilsiniz!"

Birden araba yavaşladı ve kenarda durdu. Ne yani, işe yaradı mı? Açıkçası bu sözler doktorumun bana söylediği sözlerin neredeyse aynısıydı.

Vay canına…

Terapi gerçekten de işe yarıyormuş.

Uygar bu sefer sözlerini daha dikkatli seçerek, anlayışlı görünerek, "Mert'i biliyorum," diyerek tedbirli yaklaştı bana. "Yine fevri davranıp kendini tehlikeye atacak. Öyle yapma etmeyi de dinleyecek bir adam değil, inadı inat onun."

"İyi ağzını yüzünü kır o zaman, dinler belki," diyerek tavrımı koydum ve dönüp dışarıyı izlemeye başladım.

Bu halime iç çekti ve neredeyse rica eder gibi, "Meira," diye seslendi.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ondan tarafa bakmayı reddediyordum. "Ne yaparsan yap Uygar, beni ne zaman dinledin zaten? Ama her ne kadar kardeşiz biz, bize bir şey olmaz diye düşünsen de Mert'i kendinden uzaklaştırıyorsun. Sanki o kendisini tehlikeye atsa sen karışmazmışsın gibi… Biraz bile empati yeteneğin yok mu senin?"

Galiba ilk defa Uygar ne diyeceğini bilemedi. Daha doğrusu, haklı olduğumu kabul etti ve sustu. Önüne dönüp sessizce yolu izledi önce, ensesini sıvazladığını ve kara kara düşündüğünü gördüm. Bu sırada kendimden çok emin ve hak ehli gibi durabilirdim ama içten içe ben de şaşkındım.

Az önce Uygar'ı mı susturdum ben?

Dahası, iki tarafla da empati yapıp mantıklı bir çıkarımla objektif mi davrandım? Hem de bunların hiçbirinin bana bir yararı olmayacağı halde…

Benim tanıdığım Meira mı bu?

ℒ

Eve döndüğümüzde misafirimiz olduğunu bilmiyordum.

Kapıya kilit vurmazdık zaten, isteyen gelip giderdi birbirine ama elbette Santral halkı dışında birilerini görmeyi beklemiyordum. Çiftlikle genel olarak Tarzan ilgilendiği için misafirlere o da eşlik ediyordu, salonda oturuyor ve bir şeyler içiyorlardı.

Uygar'ın kolunu tutarak peşinden gittim. İçeriye girdiğimizde beş kişi saydım; dördü Tarzan, Bizon, TT ve tanımadığım ama Santral'den olduğunu bildiğim biriydi. Sadece biri tamamen yabancı bir kızdı.

Tarzan bizi görünce ayaklandı, "Sude geldi," diye açıkladı. "Sana ulaşamayınca bekleyeceğini söyledi. Eski günleri yad ediyorduk biz de."

Sude mi?

Kız da ayağa kalktığında Tarzan bizi, "geçin hadi, TT güzel kokteyller hazırladı," diye masaya davet etti. Aralarından TT bugün Santral'de yoktu, benim başı dışında civciv kostümü giyişime, "sana ne oldu Sarışın?" diye sordu.

"Santralsal mevzular," diye geçiştirdim yüzümü asık tutmamaya çalışırken.

Sude de bana bakıyordu, bu ilk tanışmamızdı. Her ne kadar yüzü tanıdık gelse ve içimi bir huzursuz etse de geçmişte ona dair bir anım yoktu ama o beni duymuştur tabii. Geçtiğimiz aylarda telefonda Uygar'a benden 'o kız' diye bahsettiğini de düşünürsek, az çok biliyor olmalıydı neler yaptığımı.

Çok çok güzel bir kadındı. Normalde takılacağım bir şey olmasa da Uygar'ın eski sevgilisi olması, benden hoşlanmayışı ve paranoyaklığımı yenemediğim üzere de herkesi kaybetme korkum birleşince anında bir rekabete döndü bu iş. Elimde

değildi, bana olan bakışlarından bile kendimi rahatsız hissetmiştim.

Hem, bu kadar güzel olmak zorunda mıydı? Uzun boylu, biraz zayıf bir kızdı, kahverengi upuzun saçları ve esmer teniyle ‘vay be’ dedirtmişti içten içe.

Harika! Uygar’ın eski sevgisiliyle bir civciv kostümü içinde - ki o da bir günde bütün Ankara’yı birbirine kattığım için pislenmişti, bazı yerlerde de tüylerim topaklaşmış ve seyrekleşmişti- ağlamaktan, heyecandan, korkudan kaymış tipimle, dağılmış saçlarımla karşılaştım.

”Ne işin var burada?” diye sordu Uygar ona, ters bir tepki değildi ama ciddi ifadesinden ötürü kabaca bir sual gibi durdu. Bu sırada da erkeklerin zorlamasıyla geçip koltuğa da oturdu. Sonra da dönüp bana baktı neden onu takip etmediğimi sorgularcasına. Yanına oturmamı bekliyordu ama ben orada dikildim, bu kostümle oraya sığmayacak ve kendimi rezil edecektim.

”Mert için gelmiştim aslında,” diye açıkladı Sude de kendini ve karşısındaki yerini aldı. ”Ama onun Santral’de yarışı varmış, ben de seni bekleyeyim dedim.”

Tarzan ”geçsene,” diye önerse de, ”yok iyiyim böyle, yukarıya çıkacağım zaten,” diye reddettim. O da TT’nin hazırladığı kokteyllerden döktü bize. Zehir gibi bir şeydi. İstemediğimi söyledim. Uygar’ın bakışları üzerimdeydi.

”Mert nerede?” dedi Sude. “Neden sizinle gelmedi?’

”Gelir birazdan.”

”Hâlâ kavgalı mısınız?” dediğinde kısa bir anlığına bana doğru baktı Sude. Tavır takınmadı ama sadece bakması bile bir ima içeriyordu elbette.

”Kardeşler kavga etmeden durur mu hiç?” diye takıldı Tarzan da. “Kediyle fare gibiler.”

Anlaşılan Sude de Santral’e dahildi, beraber hatrı sayılır bir geçmişleri vardı, TT de Bizon da onunla samimi gibi görünüyor, hep ortak anılar üzerinden konuşuyorlardı. Kıskançlıktan öldüm öleceğim desem yeridir.

Ardımızdan kapıyı örtmemiştik hâlâ, Roze'nin ne ara içeriye girdiğini ve arkamdan yaklaşarak koca belimi tuttuğunu anlamadım bile.

"Civcivim? İlk tutuklanışın nasıldı?" diye sormasıyla daldığım yerden çıkardı beni. "Heyecanlı mıydı?"

İlk sayılmazdı, 107 senelik bir mahkumiyet yediğimi duysa ne derdi acaba? Ama sadece omuz silkip, "fena değildi," dedim. O ara ilgisini salondaki gruba çevirebildi.

O da misafir beklemiyor olmalıydı ama bizim aksimize Sude'yi görünce yüzünü buruşturdu. "Sude ne alaka?" diye sordu Uygar'ın onun karşısında oturuyor olduğunu fark edince.

"Eww…

Eski sevgiliden dost mu olurmuş? Böyle modern takılan bir adam da değilsin Uygar halbuki."

Şükürler olsun, tek mağara kadını ben değilmişim… Kıskançlıktan saçmaladığımı düşünüyordum ama Roze de bu alakayı garipseyince bir özgüven geldi bana.

Uygar ise bizim gibi düşünmüyor olmalıydı ki sadece, "sırası değil Roze," diye geçiştirdi onu.

Sude ise başını yana yatırarak gülümsedi. "Sana da merhaba Roze. Sivridilini kaybetmemişsin, hâlâ patavatsızsın."

Roze hiç istifini bozmadan onu görmezden geldi ama her nedense Tarzan'a doğru baktı. Tarzan rahatını bozmamış, içkisini içiyor ve Roze'yi de yanına çağırıyordu.

Roze'nin iç çektiğini duydum, aralarına katılmak üzere hareketlenmişti ama onu tutup "kostümü çıkarmama yardım et Roze," dedim. "Fermuarı sıkıştı."

Üstüme bakıp bir şey hatırlamış gibi bir ifade takındı ve benimle beraber üst kata geldi. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki merdivenleri çıkarken bayılacaktım az daha ama belli etmedim, sadece Roze'yi odama soktum ve fermuarımı çekiştirmesi için talimat verdim.

Roze fermuarımla cebelleşip beni sarsarken ben de asık bir suratla aşağıdan gelen gülüşme seslerini dinliyordum. Hiçbiri

Uygar'ın sesi değildi, olsaydı bile onu suçlayabileceğim bir durum yoktu, hepsi benim abartılı hayal dünyamdı ama paranoyak bir kalbe laf geçiremiyorsun ki?

Hem, Sude muhtemelen kötü biri değildi, ben kötüydüm asıl, bu yüzden benden hoşlanmamasından daha doğal ne vardı?

"Roze," dedim ben de merakıma yenik düşerek. "Sude nasıl biri? Santral'den herhalde?"

Roze buna alay ederek güldü. "Santral'den mi? Hayır. Ne anlar o asalak yarıştan?"

Sessizleştiğimde de ciddileşip, "eski sevgilisiyle hâlâ görüşmesine mi takıldın?" diye sordu bana. Sonra da açıklamaya başladı: "Mert, Uygar ve Sude uzun süredir arkadaşlar. Uygar'ın sorumluluk bilinci ve koruma içgüdüsü yüksektir. Kısacası sevdiği insanlar için enayi biraz. Sude de lisedeyken bunu çok kullandı. O zamanlar birkaç aylığına çıkmışlar, sonra da olmamış ayrılmışlar."

Benden öncesi yani…

Sonunda fermuar açıldığında kostümü çıkardım. Roze de hem bana yardım ediyor hem de düşünceli görünerek devam ediyordu: "Kesin Uygar bu kızın bir ucube olduğunu anladı demiştim ki enayiliği sağ olsun, yine de kızı uzaklaştırmamıştı. Sonra Uygar başka bir kıza aşık olmuş. Bir ara Hayalet'in gizemli sevgilisi herkesin dilindeydi ama o zamanlar sanırım Mert ve Ozan dışında kimse o kızın kim olduğunu bilmiyordu. Kulüpten birkaç kişi bir şeyler söyledi ama Uygar gizliyordu işte. Polat amca duymasın diye herhalde."

"Her neyse, Sude ona Mert bahanesiyle yaklaşıyordu öncesinde ama Uygar o kıza aşık olduğunda buna da bir son verdi, Sude'yle arasına mesafe koydu. Sonra anladığım kadarıyla Sude Uygar'a kötü bir şey yapmış. Uygar çıldırmış. Polat amca Sude'nin okumasını değil çete için çalışmasını istiyordu, hem bu bahaneyle hem de Sude'yi kendinden uzaklaştırmak için Uygar onu yurt dışına postalamıştı. Kız orada hukuk bitirdi, avukat oldu ve Mert'in kazasıyla beraber de işte maalesef geri döndü."

Dudaklarını şişirip sıkıntılı bir ifade takındı ve kendini yatağa attı. ”Of… 7 yıl mı ne oldu ama aralarında ne döndüğü hâlâ rüyalarıma giriyor. Eminim ki dünyanın en güzel dedikodu malzemesidir… Kaltak Mert’in ağzını yoklarım diyordum da o da bilmiyormuş. Kim bilir ne yaşandı?”

Artık meraktan ziyade endişelenmeye başlamıştım. ”O kadar mı kötü?”

”Evet,” derken dirseğine dayanarak yatakta doğruldu. ”Uygar gizli gizli ondan nefret ediyor bana kalırsa ama dediğim gibi, sorumluluk bilinci çok yüksek. Sude de kimsesiz olduğu için onunla ilişkisini tamamen kesmiyordur. Enayi işte. Anası mısın babası mı? Sana ne? Bu kız başına bela alacak, görürsün.”

Sessizleşmiş ve derin düşüncelere dalmıştım ki Roze yüzündeki o hınzır sırıtmasıyla,

”şşş…”

diye bana seslendi. ”Şimdi siz Uygar ile sevgilisiniz değil mi?”

”Ne diyorsun?” diye irkildim birden. ”Hayır…”

Ama o hiç bozmadan kendinden emin bir şekilde, ”işte olduğunuzda Uygar sana Sude ile yaşananları anlatırsa bana da anlatırsın değil mi?” diye devam etti. ”Lütfen…”

”Bana anlatacağını sanmıyorum ama anlatırsa tamam.”

Ellerini çırptı neşeyle.

”Tea buddies!”

”Ne buddies? Çay arkadaşları mı?”

”Dedikodu arkadaşlığı gibi,” diye açıkladı. ”Neyse hadi, git Uygar’ın aklına gir. Çoktan orada değilmişsin gibi!

Hah!

Sonra da

spill the tea honey…”

Bu kızın enerjisi bütün Santral’i tek başına aydınlatmaya yeterdi herhalde. Sadece anlamak için biraz İngilizce bilmek

gerekiyor, o kadar…

Sıkıntıyla gardıroba bakıyor, bir yandan da elimle saçlarımı düzeltiyordum. ”Ne giyeceğim? Saat 3 olmuş, pijama dışında bir şey giyersem garip olur.”

Roze de yatağımda uzandığı yerden, ”nerede benim

‘slut-maker’

pijama takımım?” diye bakındı.

”Hayır!” dedim hemen.

”Baddie Chick?”

Kalçası olan tavuk…

”Hayır…”

”Mr. Saxobeat?”

”Asla!”

Gözlerini kıstı düşmani bir tavırla. ”Kimsin sen rahibe Teresa mı?”

Sonuçta sıradan, siyah bir pijama altlığı ve askılı basit bir üstlük seçtim. Roze’nin bedduaları eşliğinde aşağıya indiğimizde altılı aynı masada oturuyor, bir şeyler içiyor ve konuşuyordu.

Uygar konuşmaya dahil olmadan arkasına yaslanmıştı ve düşünceli bir şekilde masaya dalmış orayı izliyordu. Adım sesleri duyduğunda başını geriye atıp bana doğru baktı. Kollarını önünde kavuşturmuştu, böyle yapınca kısa kollusundan kol kasları daha da belirgileşiyor, insanın aklını karıştırıyordu.

Yanındaki boş yere oturacaktım elbette ama biz salona girdiğimizde o ayaklandı. ”Saat geç oluyor,” dedi diğerlerine doğru. ”Bu kadarı yeterli. Evli evine köylü köyüne. Hadi.”

Sude gülerek, ”misafiri mi kovuyorsun?” diye sordu.

Uygar ona bakmadan, ”bana mı sordun gelirken?” dedi ve kalkan ahaliyi kışkışladı. ”İşimiz var hadi.”

Tarzan gelip Roze’nin omzuna kolunu atmıştı, onunla beraber giderken, ”iyi geceler,” diyerek bizle kısaca vedalaştı. Roze

gitmeden önce havadan bana bir öpücük attı, Sude'ye de ters bir bakış ve çıktılar.

Tek tek toparlanıp gitmelerini izlerken yüzüm asıldı. Ben daha odamdan yeni inmiştim. Neden onları göndermişti şimdi? Dahil olmam ve yer edinmem gerekiyordu oysa…

Hepsi çıkıp gittiğinde Uygar kapıyı örttü. Canım fena sıkkındı, Uygar'a da bozulmuştum biraz. Bana doğru gelişini asık bir suratla izliyordum.

Ters bir tavırla, "ne işimiz varmış-" diye soracak olduysam da karşıma geçtiğinde birden beni ensemden kavradı ve dudaklarını dudaklarıma kapattı. Ben tepki bile veremeden de bir eliyle belimi diğeriyle de kalçamdan tutarak beni kaldırdı ve bacaklarımı onun belinin etrafına dolama sebep oldu.

Gözümü açıp kapattım ve kucağındaydım. Hâlâ ayakta duruyordu ve ben refleksle kollarımı onun boynuna dolayarak kendimi tutarken o da ensemi o koca elleriyle kavramış, beni iştahla öpüyordu.

Bu durumdaki tek doğru cevabı bulmuş gibiydi sanki, hemen akışa ayak uydurmuş, hiç itiraz etmeden onun hırslı öpüşüne karşılık vermeye çalışmıştım. Onun tutkusuna ayak uydurmak zordu gerçi, beni sömürme şekline karşılık verecek kadar güçlü değildim. Sadece sessizce teslim olabiliyor, o beni bitirirken ben de daha başka ne bulursam ona sunuyordum.

Kucağında benimle beraber dudaklarımızı ayırmadan koltuğa yaklaştı ve sırtımı koltukla buluşturdu. Yine bacaklarımın arasındaydı, hırsla soluyuşu, o hırıltılı iç çekişi benim dudaklarımla buluşuyordu. Bacaklarımın arasında hissettiğim o büyüklük de içimi kıpratıyor, bir an önce beni bitirmesini arzuluyordu.

Ama devam etmeyecektik tabii… Öyle anlaştık değil mi? Sınırlar dedik.

Buna daha ne kadar direnebileceksin merak ediyorum Meira. O seni bilerek böyle kışkırtıp tahrik ederken…

Ne yapmalı? Belki de daha da mesafe koymalıydım aramıza…

Duramayacağımız bir noktaya gelmeden kendisini durdurmak zorunda kaldı. Bunun ona nasıl acı verdiğini, nasıl derin derin,

neredeyse titreyerek nefesler aldığını görebiliyordum. Geniş omuzları başımın üstünde inip kalkıyor ve bir kubbe gibi üzerime kapanan alev topuna dönmüş zavallı vücudu daha fazlası için yalvarıyordu.

Ama kendisini tutarak konuyu değiştirdi. ”Bugün kaçmamalıydın,” dedi nefes nefese. ”Doğum günündü bugün.”

Bunu ondan duymama şaşırmıştım. Yutkunarak, ”unutmamış mıydın?” diye sordum.

Bir aptalmışım gibi baktı yüzüme. ”Bunu söylerken bile inanmıyorsun,” dediğinde haklıydı. ”Kaçmasaydın hediyeni bugün verecektim.”

”Mert’in yarışına katılmalıydım,” diye mırıldandığım vakit son defa dudaklarımla vedalaşmak üzere öptü beni ve üzerimden kalktı.

”Artık geç oldu. Yarın göstereceğim.”

Dirseğimden destek alarak doğruldum ve onu izledim. ”Neden? Şimdi ver.”

”Bu saatte oraya gidemeyiz.”

”Gidilecek bir yer yani?”

”Evet.”

Sıkıntıyla kendimi koltuğa geri attım. Nasıl bekleyecektim şimdi yarına kadar? Uygar içkileri ve çerezleri toparlarken ben de uzanmış tavanı izliyordum. Az sonra Sude’nin meselesi, hediye heyecanından baskın geldi ve onu düşünmeye başladım.

”Uygar.”

”Hmm?”

Başta bir tereddüt etsem de ”Sude ile aranızda ne yaşandı?” diye sordum. ”Yani eskiden neden onu yurtdışına gönderdin?”

”Öyle gerekti,” dedi hiç düşünmeden.

”Ama-”

”Öyle gerekti Meira,” diye kestirip attı bir kez daha itiraz istemeyen bir tonda. Uzandığım yerden onu ve sırf bu

konunun açılmasıyla bile ne derecede rahatsız olduğunu, neredeyse kızgın diyebileceğim bir imayla şekillenen o sert ifadesinden izlerken iyice kafamda kurmaya başladım.

İçim bir garipti doğrusu. Çok kötü hislerim vardı Sude'ye karşı. Sadece o da değil, yakın geleceğimize karşı…

ℒ

Santral için Instagram hesabı

açtık

, Santral

hayatını

ve karakter

kartlarını

paylaşacağız:

santral.official

LG resmi Instagram sayfası:

lilithingozyaslariofficial

Santral'in playlistine profilimdeki Spotitfy linkinden ulaşabilirsiniz. Listelerden 'Tiramisu' hem Santral hem de Tiramisu için playlisttir.

Bir sonraki bölüme kendinizi hazırlasanız iyi olur ;)

Görüşmek

üzere

○●

37. Hayalet ve Sarışın

•

Merak ediyorum Santral'de olsaydınız takma isminizi ne koyardınız? Gelecek bölümlerde hikayeye dahil olacak birkaç Santral ahalisine bu takma isimlerden vermeyi düşünüyorum.

Beğenerek ve yorum atarak desteklerini gösteren herkese teşekkürler^^

Bölüm Otuz Yedi

"Hayalet ve Sarışın."

Meira Shavit

Dördüncü Meira

Bölüm şarkısı:

Sup Pielea Mea - Carla's Dream

ℒ

Çiseleyen ılık bir ilkbahar havasına uyanmıştım, bugün Mayısın on dördüydü ve çiftlikten ayrılacaktık.

Uygar bavulumuzu bagaja yüklerken ona yanaşmış, "Mert ile konuşmayacak mısın?" diye onu sıkıştırmıştım.

"Zamanı geldiğinde," dedi o da bagaj kapısını sertçe örterken. "Yoksa o benim sinirimi bozmaya ben de onu yumruklamaya devam edeceğim."

Mert'in arabası yoktu, dün geceden sonra çiftliğe gelmemişti ve ona veda edememek üzücüydü ama Roze de aynı şeyi söylüyor, biraz zaman tanıyıp onları kendi haline bırakmamı öneriyordu. Santral'den birkaç kişi bizi uğurlamak üzere bu sabahın erken saatinde bahçeye inmişti. Roze bana sıkıca

sarılıyor ve benden buraya sık sık uğrayacağımın sözünü alıyordu.

Gürültülü bir motor sesi bu huzurlu sabahı bozduğunda hepimiz kimin geldiğine bakmak için döndük. Daha önce buralarda görmediğim bir pikaptı, dengesiz sürücüsü de tozu toprağı kaldırarak arabayı bize çarpmak istermiş gibi yaklaştırıp az ötede durdurdu.

”Uğur amca da geldi!” diyordu Roze sevinçle. Demek Tarzan’ın şu ünlü amcasıyla sonunda tanışabilecektik… Kendisi hem Santral’in çiftliğine sahipti hem de Santral’deki arbaların çoğu modifikasyonu kendi hamaratlı tamircileri tarafından yapılmıştı ama Roze’nin de dediği gibi, hep bir yerlerde gezer, spontane alakasız işlere katılır ve asla yerinde oturmazdı. Bu yüzden anca şimdi denk gelebilmiştik.

Arabadan yaşlı, buruşuk bir adam indi, kumaş pantolonlu, kazaklı, klas görünen bir adamdı.

Nasıl…

Santral halkının bu adama karşı olan derin saygısı hemen kendisini göstermişti, onu sessizce selamlamışlardı, Tarzan da uzanıp onun elini öpmüştü.

Yaşlı adam da beni gördü, elbette beni tanıdı.

Uğur amca dediği kişi… Benim ilk kaçtığım gün Uygar’ın kol düğmelerini sattığım adamdı. O huysuz bunak kuyumcuydu!

Şaka olmalı…

O da beni hatırlayınca gözlerini kıstı ve ”sen…” dedi kızarcasına. ”Yine mi sen? Kurtulamayacak mıyım ben senden?”

Roze’nin varlığını arkamda hissettim. ”Alınma hayatım ama neden seni gören herkes bunu diyor?” diye sordu merakla. ”Bu adamlara ne yaşattın o kadar bilmek istiyorum ki…”

Uygar’ın da bakışlarını üzerimde hissederken, ”uzun hikaye,” diye mırıldandım mahcup bir şekilde. Gerçekten de bu insanlar ne çekti benden böyle? Herkesin ortak sınavı olabilir miyim acaba ben?

”Peh…”

Yaşlı adam burun kıvırıp beni geçti, Uygar'a bakıyordu. Uygar onun neredeyse iki katıydı desek abartı olmaz, adamın artık yaşlılıktan kambur ve kısa olmasının yanı sıra Uygar da dinç ve iriydi.

Uğur amca da başını kaldırmış, yüzünü buruşturarak tepesinde dikilen adamı izliyordu. ”Boy pos var akıl yok,” dedi hiç gücenmeden. ”Santral'i terk ettin de ne oldu? Yanlış yollara girdin. İyi çocuktun ama kötü bir adam olmuşsun.”

Uygar bunu ters karşılamadı, adama olan saygısından olsa gerek, ”keyfiniz yerinde her zamanki gibi,” diye onu geçiştirdi.

Roze'ye yakındım, ”o adam da… Santral'den mi?” diye sordum.

Kıkırdadığını duyabiliyordum. ”Onun kardeşi Santral'in kurucusu, aynı zamanda da Yarasa'nın babası.” Tarzan ve Yarasa da kuzen oluyordu. Koca bir aile yönetiyor olmalıydı bu Santral'i, alelacele illegal yarışlar düzenleyen bir yer değildi, bundan fazlasıydı.

Uğur amca da en son Uygar'a, ”bir ara,” dedi başıyla beni işaret ederken, ”şu kızı da getir de,”

”Sarışın,” diye düzelttim nazikçe, yüzümde güller açarcasına tatlı tatlı gülümserken.

”Getir de rakı masası açalım. Santral'e döneceksen adamakıllı dön.”

”Santral'e dönmek gibi bir planım yok,” dedi Uygar taviz vermeden. ”Geçici süreliğine kaldık.”

”İyi,” dedi adam duymazdan gelerek. “Haftaya geri dönmüş ol.” Uygar itiraz edecek gibi olduğunda da o gür kaşlarını çatarak, ”büyük sözü de mi dinlemez oldun?” diye tersledi.

”Rakıya geliriz. Santral'in sözünü verememe. Şimdi gitmemiz gerekiyor.”

Adam ağır ağır başını salladı ama bu sırada da Uygar'ın bileklerine bakıyor ve sırıtıyordu. ”Kol düğmelerine de sahip çık delikanlı,” dediğinde utançla yüzümü buruşturdum.

”Ben… O zaman bir yanlış anlaşılma olmuş,” diye açıklamaya çalıştım. ”Evet yanlış anlaşılma. Biz onu…”

Uygar beni tutmuş, ”hadi Meira,” diyerek arabaya yönlendiriyordu. ”Geç kalıyoruz. Gitmemiz lazım.”

”Aramızda hallettik,” diye açıklamaya devam ettim arabaya binene kadar.

”Hiç düşündüğünüz gibi değil!”

Ve arabadaydık, yola çıkmıştık ve Santral’in çiftliğinin dikiz aynasından küçülüşünü izlemeye başlamıştım. İçim bir buruktu doğrusu, son zamanlardaki duygusallığım da cabası.

Bir zamanlar ait olduğum bütün yerleri yakıp yıktığım için şimdi başımı sokabildiğim ve bana ev sıcaklığını tattıran bu büyük aileye de çok çabucak bağlanmışım. Kaç gündür tanıyordum ki onları? Ama seve seve canımı emanet ederdim. Çaresizlik ve kimsesizlik böyle bir şeymiş. Hiçbir yere ait olamayınca en küçük girintiye sokulabildiğinde şükretmekmiş.

”Nereye gidiyoruz şimdi?” diye sordum dalgın dalgın.

”Çok uzağa değil.”

”Hediyenin bununla bir alakası var mı?”

”Sayılır.”

Şehre uzak olmayan tepede bir yerdi burası, iki katlı büyük ve görkemli bir yapı vardı karşımızda. Girişin iki yanından tavana uzanan oymalı kolonlar, uzun pencereler ve demir çitlere dolanan sarmaşıklarla beraber sofistike bir görünümü vardı.

Bir bakıma eski evime benziyor diyebilirdim. Etrafı 2 metreyi aşan demir çitlerle kaplıydı, girişte de bir güvenlik kulübesi vardı. Uygar arabayı buraya yaklaştırdığında görevli kapıyı açtı ve bizi başıyla selamladı.

”Burada mı kalacağız?” diye sordum, araba geniş bahçede eve doğru yol alırken.

”Evet,” diyordu Uygar da.

İleride bahçenin dışında devriye gezen birkaç korumayla göz göze gelmiştim, dört tarafta da adam dikiliyordu. Kale miydi burası neydi?

”Ne kadar süre burada kalacağız?” dediğim sırada Uygar arabayı evin önünde durdurdu. Büyük bir çeşme dahi vardı orada, melek heykeli testiden su döküyordu.

”Sürekli şehir değiştirip duramayız, kalıcı bir yere ihtiyacımız var,” dedi Uygar. ”Bundan sonra burada yaşayacağız.”

Kısa bir anlığına tepkimi gözlemek için duraksadı, belki biraz hazırlıksız yakalandığımı gördü ve ”Santral’e de uzak sayılmaz,” dedi. ”Seveceğini düşündüm.”

Çiftliği tercih edeceğimi söyleyemedim, diğerlerini tehlikeye atmak istemezdim sonuçta ama ”arada çiftliğe gideriz değil mi?” diye sormadan da edemedim.

Kolunu geri çekmiş, ”istersen,” dedikten sonra arabadan inmişti. Ben de peşinden bagajdan bavulumuzu alışını seyrettim. Topu topuna bir büyük bavul vardı, ikimizin de pek kıyafeti yoktu zaten. Diğer yarısını da çiftlikte bırakmıştık.

Bahçenin güzelliğine göz atarken başım dönmüştü, Uygar ise girişteki merdivenleri çıkmış anahtarla kapıyı açıyordu.

”Buranın güvenli olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordum bu sırada, korumaların silahlı olması dikkatimi çekerken.

Kapıyı açtıktan sonra, ”korumalarla çevrili olmak can sıkıcı ama burası bir hapishaneden daha iyi korunuyor.” dedi, ellerini pantolonun cebinde tuttuğu o duruşu korurken. ”İçeri gel.”

Sözünü dinleyip peşinden merdivenleri çıktım, önce benim içeri geçmemi bekledi, geçtiğimde de ardımdan ışıkları açıp koca evi ya da malikaneyi, neyse artık, aydınlattı.

Kolonlar hep ilk ilgimi çekenler oldu, ince işlemeleriyle sanatın en güzel dalından, heykeltıraşçılıktan bir şaheserdi onlar. Kıvrımlı ve pürüzsüz oymalarıyla bu betondan silindirler göz alıcıydı.

Sade bir evdi, sıcak ışıklandırması ve koyu renkte nostaljik lamine parkeleriyle hiç de daha önce kaldığımız o gökdelene ve onun can sıkıcı soğuk görkemine benzemiyordu. Bu bomboş haliyle bile bir yuvaya benzeyebilirdi, tıpkı yaşayan bir canlı gibi.

Ben içeride yürürken ve etrafı incelerken Uygar da arkada olduğu yerde dikiliyor, beni izlerken de ”eşya aldırmadım” diyordu. ”Tasarım için birilerini çağırdım, yarın gelecekler. İstediğin gibi dizayn ettirebilirsin.”

Salonun ilerisinde balkon da vardı, buraya girdiğimde böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum.

Ev bir yamaca yapılmıştı ve balkondan itibaren bu boşluğa, şehir manzarasına doğru uzanıyordu. Balkon genişti, oturacak bir köşesi de vardı, uca doğru uzanan havuzu da. Havuza birkaç basamakta inilirken tam da köşede, bir uçurumda bitmesi ürkütücü görünüyordu. Hele ki benim gibi yüzmeyi bilmeyen biri için.

Uygar’ın varlığını arkamda hissettiğimde içimde ani bir karıncalanma hissi başladı. Kulağıma doğru eğilmişti, nefesi saçlarıma çarpıp geçiyordu.

”Yüksekleri seviyorsun,” diyordu o yatıştırıcı derin sesiyle. ”Gökyüzünü seviyorsun. Bütün gün dışarıyı izliyorsun. Ne var bu göklerde?” derken o da yukarıya baktı. ”Ne var bu yıldızlarda bilmiyorum ama seviyorsan yakın durmalısın.”

Bütün şehri ayaklarımın altına seren manzarayı ve göklerde parıldayan yıldızları tepki veremeden izlediğimde geriye çekildi. ”Bu yüzden burayı aldım. Seveceğini düşündüm. Madem bu kadar meraklısın göklere… Senin olsun.”

O farkına varmadan kafamda farklı anıları tetiklemişti ama kendimi çok kaptırmadan sessizce orada dikilmeye ve bu büyüleyici yüksekliği izlemeye devam ettim.

Uygar ise arkasını dönmüş balkondan çıkmak üzereydi. ”Üstüne başına düzgün şeyler alalım. İstersen internetten sipariş et, istersen alışveriş merkezine gidelim.”

Ama benim aklım bunlarda değildi, onun peşinden dönmüş ve tedirginliğimi gizleyemeden, ”neden bana altından bir kafes inşa ediyormuşsun gibi geldi Uygar?” diye kaygımı dillendirmiştim. ”Gitmeyi mi düşünüyorsun yoksa?”

Durdu, tekrardan bana döndü. ”Hayır Meira, burada olacağım,” dedi sakin bir sesle ama her nedense mesafeli göründü gözüme.

Ben de aramızdaki o mesafeyi tek adımda kapatıp tam da karşısına dikildim. ”Sen dışarıda onlarla savaşırken ve kendini tehlikeye atarken ben de burada oturup mobilyalara uygun perdeler mi seçeceğim?”

Omuz silkti. ”Renk seçeneklerini seveceksin.”

”Dalga geçmeyi bırak, ciddiyim,” karşılığını verdim kaşlarım çatılırken. ”Planın ne Uygar? Bana söylemek istemediğini biliyorum ama… Benden uzaklaşmayacaksın değil mi? Beni koruma saçmalığını dinlemek istemiyorum. Sen nereye ben oraya.”

”Bunu konuştuk Meira” dedi taviz vermeyen bir tavırla. ”İkimizin de bir yere gittiği yok. Sadece burası daha güvenli.”

”Tamam,” dedim etrafıma bakınırken, ”yaşayalım burada ama işin her neyse beni de dahil et. Birkaç saatliğine bile olsa iş için beni bırakma.”

İsyan eder gibi, ”Meira,” demiş ama ona devamını getirtmeden yeniden araya girmiştim:

”Ben onlar hakkında neredeyse her şeyi hatırlıyorum,” diye ısrar ettim. ”Onlardan biriydim ben Uygar. Benden daha iyi sana kim yardım edebilir? Ne planlıyorsun?

Lütfen…”

Yalvararak baktım gözlerinin içine. ”Nasıl bir karşılık vereceksin? Kimlerin yanındasın? Polat ile iş birliği yaptığın doğru mu? Yoksa Polat’a mı güveneceksin?”

”Polat ve Herman sadece burada güvenliği sağlayacak, onların bağlantılarını kullanacağım,” diye geçiştirdi.

”Peki onlara gönderdiğin tablo? Uygar nasıl yapabilirsin bunu? Mert ailemin hepsinin tavana asıldığı bir tabloyu onlara hediye ettiğini söyledi. Bunu onların ne kadar delirteceğini biliyor musun? Hem de o yerde… Yapma. Bu kadar kışkırtma onları. Zaten her türlü tepemize binecekler, bir de Şeyh’ten yardım almalarına sebep olma.”

Gözlerimin içine ters bir imayla baktı. ”O sırtındaki izler geçmeyecek.”

Yutkundum. ”Hak ettim.”

Üstüme doğru adımladığında dibime girmişti. ”Kimsenin… sana dokunmaya hakkı yok Meira.”

O böyle keskin bir bakışla gözlerini gözlerime kenetlemişken ona karşılık vermek zordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp kara kara düşünürken de o hâlâ beni izliyordu. Kolunu kaldırmış, parmağının ucuyla alnıma düşen saç tutamını geriye atmıştı.

”Ailen ölecek, her biri tıpkı onlara hediye ettiğim tablodaki gibi değerli mabetlerine asılacak,” derken elinin tersiyle yanağımı okşamaya başlamıştı. ”Gökyüzünden kan yağmaya devam edecek Meira. Ta ki ne kanları ne de gözyaşları kalana dek.”

Bunun beni ne kadar tedirgin ettiğini görüyordu, ona bakarken tek düşünebildiğim zarar görebilecek olmasıydı ve bu gözlerimi dolduruyordu.

Hemen çatıldı kaşları, büyük bir ilgiyle gözyaşlarımı silmeye başladı. ”Bir süreliğine güvendeyiz,” temennisi verdi. ”Şimdilik sadece keyfimize bakacağız. Henüz bir yere gittiğim yok.”

Tekrardan konuştuğumda sesim cılız çıkmıştı: ”Ben de seninle çalışmak istiyorum,” dedim çaresizce. ”Hak hukuktan anlamam ama danışmanın olabilirim. Biliyorsun Uygar, ben…” Utanıp sıkıldım devamını getirmeye ama teklifimi kabul etmesi için kendimden emin görünerek devam ettim: ”SS birliği için de analistlik yaptım. Siyasette çalıştım, meclise adam soktum. 16 yaşımda 3 ayda %15lik artışla rekor kırdım Uygar. Düşündüğünden de çok sana yardımcı olabilirim.”

Uygar sessizce beni dinlerken ama asla kabul edecek gibi görünmezken ben üzgün bir şekilde onu ikna etmeye çalıştım. ”Farkındayım, toparlanmam uzun sürüyor ama kafamda da olsa bir şeyleri halledebildiğimde bütün pisliğimi temizleyeceğim. Bu yüzden sana yardım etmeme izin ver yoksa bu vicdan azabı beni öldürecek Uygar.

Lütfen…”

Yanağımı okşayan ellerini tuttum. ”Bana güvenmemekte de haklısın, beni istediğin gibi kontrol edebilirsin. Bana herhangi bir yetkinlik vermek zorunda değilsin, sadece yanında olmama

izin ver. Beni kullan Uygar. Sonuna kadar kullan beni. İstediğin gibi bir silah olurum.”

O kısa süreli sessizliği ve gözlerimin içine uzun uzun bakışı bir anlığına gerçekten de onu ikna edebildiğimi düşürdü bana ama sanki hiç konuşmamışım gibi ”hediyeni göstereyim,” dediğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Geriye çekildi ve ”benimle gel,” diyerek elini uzattı.

Bozulduğumu belli etmemeye çalışarak bakışlarımı kaçırdığımda bir gözyaşı daha koptu ama bu sefer ben sildim. Artık çok da umursamadan, ”hediye bu ev değil miydi?” diye sordum ona.

”Benimle gel,” diye tekrarladığında artık uzattığı elini tuttum ve beni yönlendirmesine izin verdim. Arka tarafta bir yere gidiyorduk, mutfağın da ardındaki koridor arka bahçeye açılıyordu. Bir tarafta normal bir bahçe tabii, diğer tarafta ise camlı bir bölmeye açılan kapı vardı.

Camlı kapının karşısında durduğumuzda çoktan hediyemi görmüş ve neye uğradığımı şaşırmıştım bile. Uygar da kapıyı açıp beni içeriye soktu. O yönlendirmese adım bile atamaz, öylece dikilirdim herhalde.

Burası bir sera… Kapalı bir çay bahçesi gibi, dört tarafında da çeşit çeşit bitkinin, çiçek böceğin nefes aldığı, camdan büyük bir kubbenin altında yeşermiş minyatür bir dünya…

Babamın benim için yaptırdığı seradan çok daha küçüktü ama yeterliydi. Uçuruma doğru bakan tarafında da masa vardı, küçük bir melek heykeli, yine şarıl şarıl akan bir çeşme, çeşit çeşit çiçek…

Göklerde bir cennet bahçesi gibi.

”Uygar…”

Devamını getirememiş ve Uygar’ın elini bırakıp dolu gözlerle çiçeklere doğru yürümüştüm. Duvarlara kadar, birbirlerinin üstlerine dahi çıkan bu sabırsız, küstah çiçekler. Nasıl da rengarenkler!

Ve yeraltı orkideleri… Sıradan orkideler gibi değil, o çirkin kökler değil, bütün dünyaya yayılan, her yerde aynı anda… nefes alan orkideler… Daha onları görür görmez babam geldi

aklıma -sanki hiç aklımdan çıkıyormuş gibi- ve dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi orkidelerin başında otururken buldum, dokunmaya kıyamıyor ve büyük bir sevgiyle onlara bakıyordum.

”Yeraltı orkidelerini duymuş muydun baba? Her yerde aynı anda nefes alan bir bitki.”

Biricik babamın zihnimde canlanan görüntüsünü büyük bir hüzünle seyrederken, ”bunları nereden biliyordun?” diye sordum titreyen bir sesle.

Hemen yanı başımda, ”sana dair bilmediğim bir şey yok,” diyordu o da.

”Senin bende hayat açtırdığın gibi, ben de çölde senin için hayat açtırdım kızım.”

Hiç bitecek mi bu eziyet? Kefaretini ödeyemeyeceğim kadar büyük bir günahla sınanmak zorunda mıydım?

Ağlamamak için zor tuttum kendimi. “Bu romantik bir abartı ama…” O gözyaşı yine de kopup yuvarlandı yanağıma doğru. “Yeraltı orkideleri, kökleri mantarlarla tüm dünyaya yayıldığı için her yerde… aynı anda nefes alan, gören ve duyan bir bitki.”

Dudaklarım titriyordu kendimi tutmaktan. ”Çok güzel. Çok güzel Uygar.”

ℒ

Yeni evimizde ilk gece bir hareketlilik yaşanmadı, bana ayrılan odamdan bir tek Uygar ile akşam yemeği yemek için ayrıldım. Sessiz ve neredeyse gerici bir yemekti, hiç konuşmadık ve gecenin sonunda odalarımıza dağıldık.

Ama ertesi gün hareketliydi, bir düzine insan, iç mimar, tasarımcı ve çalışanları eve doluşmuştu. Uygar beni onlarla yalnız bırakıp birkaç saate geleceğini ve onlara istediğimi yaptırmamı söyledi. Sanırım terapistimin de bir parmağı vardı bu konuda, kendi yaşayacağım alanı kendi konforuma göre ayarlamama ve o güvenli çemberi böylelikle oluşturmama dair birçok atfı olmuştu. Ertesi gün de bunun için Tülay adında orta yaşlarda pimpirikli bir kadınla baş başaydım.

Ama bunca deliliğin arasında oturup da ev hanımlığı yapamazdım. Ben de ”gerçekten fark etmiyor, hiç umrumda değil,” diyerek onları serbest bıraktım. ”İstediğiniz gibi dizayn edin.”

Fakat kadının dönüp de tabletten baktığı koltuğu gördüğümde gözlerim büyüdü. ”Hadi ama, kimse eve yorgun argın gelip göz yoran cırtlak kırmızı bir koltuğa oturmak istemez Tülay hanım,” deyip hemencecik yerimi aldım, o noktadan sonra da akşama kadar kendimi kaybettim desem yeridir.

”Krem ve kahverengi tonları ağırlıkta olsun,” diye bir şeyler söylüyor, tabletten seçenekler gösteriyor, benim bile ne anlama geldiğini bilmediğim onlarca terimden bahsediyordum.

”Ayrıca en son baktığımda burası bir evdi, akıl hastanesi değil. Neden duvarlar bu kadar boş? Birkaç tabloyla ve güzel de bir duvar saatiyle süslesek nasıl olur?”

”Nasıl tablolar istiyorsunuz?”

Salondaki o şömine tarafı için büyük bir tablo düşündüğümde aklıma ilk

”Daniel in the Lion’s Den,”

gelmişti.

”Efendim?”

”Tam buraya,” dedim, kitaplık ile şömine arasına. ”Eli kolu bağlı olduğu halde arkasında inançları olan bir adamın aç aslanlardan dahi korkmadığı resmedilmiş. Büyük bir yağlı boya tablosu istiyorum.”

Krem tonları ve ahşabın sade ama sofistike uyumu, ne çok eski ne de çok modern. Bütün gün boyunca bunlarla uğraştım, sadece birkaç saatliğine gideceğini söyleyen Uygar’ın bütün gün evde olmadığını dahi unutmuştum. Doktorun bahsettiği kafamı dağıtması gereken hobi ev dizayn etmekmiş meğer!

Akşam Uygar geldi, kıyafetlerimi gidip bizzat alıp almak istemediğimi sordu. Onca işin arasında buna nasıl vakit buluyordu bilmiyordum ama her ne kadar dışarıya çıkma konusunda tereddüt yaşasam da onunla vakit geçirme bahanesiyle kabul ettim.

Arabaya geçip yola çıktığımızda ”ne alacağız?” diye sorabildim anca.

”İstediğini.”

Kıyafetleri düşünmüyordum bile, aklımda hemen bir araba canlandı. ”Araba…” diye mırıldandım başımın üstünde ampül yanmış gibi ve hevesle direksiyon sallayan Uygar’a döndüm. ”Tarzan ne zaman araba alacağımı soruyordu. Bana yarışmayı öğretecekti.”

Kısa bir anlığına bana doğru baktı şüpheyle. ”Sen ve araba?”

”Kötü mü geliyor kulağa?”

”Tehlikeli geliyor.”

Pekâlâ, geçmiş tecrübelerimi düşünürsek haklı ama yine de buna karşı olacağını düşünmemiştim. ”Araba sürmeyi seviyorum. Ve gerçekten de yavaş süreceğim,” temennisini verdim ona.

”Buna sen bile inanmıyorsun,” dediğinde maalesef haklıydı. Arabayı sürmek değil uçurmak istiyorum desem yeridir… Adrenalin içimi kıpır kıpır yapıyordu.

”Santral’i çok seviyorum,” adlı şiirimi okumaya başladım ben de. ”Bilmiyorum Uygar. Önceki hayatımın şatafatlı ve gösterişli yüzüyle Santral’in bu renkli, absürt tezatlığı bana iyi geliyor. Nefretin giremediği, ikinci şansın verildiği, etiketlerin söküldüğü o yer burası. Ben de Santral’e ait olmak istiyorum.”

Cevap vermeden araba sürmeye devam ettiğinde onu izliyor ve bu tepkisizliğine bir anlam veremiyordum. Rahatsız olduğumu belli etmekten kaçınmayarak, ”neden bu kadar karşısın?” diye sordum ben de. ”Sadece yaralanacağımı düşündüğün için mi?”

Omzunun üzerinden bana kısa ve soğuk bir bakış attı ”açık konuşmamı ister misin?” derken.

Birden gerilen ortama ayak uydurmak zordu ama ”evet,” dedim tereddüt etsem de.

”Sana güvenmiyorum.”

Pekâlâ, şaşırmadım ama duraksadım, yine de ”biliyorum,” dedim.

O da devam ettirdi: ”Seni Mert’in tek ait olabildiği o yerde istemiyorum. Diğerlerine yakın olman da hoşuma gitmiyor.”

Bu kadar net bir karşılık beklemiyordum, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ben sesimi çıkarmadığımda da Uygar tekrardan bana doğru baktı, bu bakışı beni ürkütmüş ve oturduğum yerde kıpırdanmama sebep olmuştu.

”Dün Roze’yi odana götürdüğünde onunla ne konuştun mesela Meira?” diye sorduğunda nefesimi tuttum. ”Muhtemelen sıradan ve önemsiz şeyler konuştunuz ama benim aklımdan tek geçen, acaba ne zaman Roze’yi de manipüle etmeye başlayacağındı.”

Ağlayacak gibi hissettim kendimi ama tırnaklarımı avuç içlerime batırarak tuttum. ”Onu da bize karşı kullanacak mısın?” diye sordu acımadan. ”Şimdi değil, belki yarın da değil ama bir gün belki bunu yapacaksındır.”

Gözlerini yoldan ayırmadan, o sert ve mesafeli ifadesini bozmadan ”bu yüzden Meira,” dedi üstüne bastıra bastıra, ”istemiyorum. Benim dışımda kimseyle yakınlaşmanı istemiyorum. Yıllardır her türlü yüzünü gördüğüm ve her seferinde bıçaklandığım halde ben bile hâlâ manipülasyonlarına yenik düşebiliyorum. O kadar zehirli bir kadınsın ki, bile bile kanıyorum sana. Diğerleri ne yapsın? Kendilerini senden nasıl korusunlar?”

Yumruk yaptığım ellerim titriyordu. ”Kısacası hayır,” dedi. ”Santral’e hiçbir zaman ait olmayacaksın. Bundan sonra ait olabileceğin tek yer benim yanım. Başka bir yer yok sana. Seni kaldırabilecek başka bir yer de…” Bana doğru baktığını hissettim. ”Seninle baş edebilecek başka biri de yok Meira.”

Dışarıya bakıyor, ondan kaçınıyordum. ”Haklısın. Ben…” dedim zar zor, ”zaten onlarla mesafemi koruyorum. Merak etme.”

”Merak etmiyorum, emin oluyorum. Gözüm üzerinde.”

Titrek bir nefesi saldım ve yine de kendimi tutamadan, ”ama göreceksin,” dedim ona. ”Benim farklı olduğumu

göstereceğim sana. Santral'e ait olma isteğim de bu yüzden geliyor. Santral ikinci şanstır. Arkadaşlarından uzak dururum ama beni Santral'den uzak tutmak için bir sebebin yok. Böyle bir şeye hakkın da yok. Santral buna izin vermez."

Uygar bunu neredeyse gülünç buldu. "Niye? İstesem Santral'i başınıza yıkamaz mıyım?"

"Yapmazsın."

"Yaparım."

"Yapamazsın," diye düzelttim kendimi. "Santral, Yarasa'nın ailesi tarafından yönetiliyor ve sadece illegal yarışlar düzenleyen bir yer değil. Fazlası da var. Ne olduğundan emin değilim ama karanlık bir tarafı olduğundan eminim. Oldukça güçlü insanlar onlar ve Santral'in kurallarına bağlılar. Beni çoktan aralarına aldılar, bana bir isim dahi verdiler. Sen istedin diye beni uzaklaştıracaklar mı? İdealist onlar Uygar, seve seve seni çiğnerler."

Uygar beni ciddiye bile almıyordu, ona masal anlatıyormuşum gibi rahat bir ifade vardı suratında. "Tek istediğim ikinci bir şans Uygar," diye hatırlattım ona. "Santral farklı olduğumu kanıtlayabileceğim bir yer ve ben de bunu kullanacağım. Santral'e dahil olacağım."

Başını ağır ağır salladı, "öyle mi?" diye mırıldanırken. Bu sırada arabayı döndürerek alışveriş merkezinin otoparkına sokuyordu.

Beni takmıyor bile…

"Hatta…" dedim bozulduğumu belli etmemeye çalışarak. "Seni de dahil edeceğim. Hayalet. Santral'e geri dönmeni sağlayacağım. Senden aldıklarımı sana geri vereceğim. En büyük tutkun olan motor sürmeye de geri döneceksin. Santral hepimize yeni bir şans verecek. Bunda karar kıldım ben de."

Arabayı park ederken kolunu koltuğuma atmış, geriye bakıyordu. Bu sırada sırıttığını gördüm. "Güzel planlamışsın da en önemli kısmı unutmuşsun," dedi yandan bana kısa bir bakış atarken. "Bana sormayı unutmuşsun. Geri dönmek istediğimi kim söyledi?"

Onun bu kışkırtıcı tavırlarına aldanmayarak büyük bir ciddiyetle, ”bir kere bile içten güldüğünü görmedim,” dedim ona. ”Bunu da geri getireceğim.”

Duraksadı ama tavrından da ödün vermeden, ”ne yapacaksın?” diye sordu. ”Beni mi iyileştireceksin? Kurbağayı öpüp prense mi çevireceksin?”

”Uygar-”

Önüne dönüp arabayı durdurdu. ”Unut bunu.”

”Neden çabalamamı istemiyorsun? Bu sefer her şeyin farklı sonuçlanmasını istediğini sanıyordum.”

”Bütün bunlar için sana güvenmem gerekiyor çünkü,” dedi ciddiyetle. ”Sana biraz da olsa güvenmem gerekiyor ve ben bunu yapmayacağım. Seni o kadar serbest bırakmak istemiyorum. Arkamı döndüğüm an beni bıçaklamayacağını bilemem.”

Büyük bir hüzünle baktım ama ”hiç mi inanmıyorsun değiştiğime?” diye sorarken de onu suçlamıyordum aslında.

”Sana söyledim,” dedi o da. ”Sorun değişmen değil, sorun eninde sonunda hep aynı yere geri dönmen.”

Derin bir sessizliğe gömüldüğümde iç çekti. ”İnanıyorum,” diye ekledi. ”Değiştiğine ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına inanıyorum Meira ama inançlarımla hareket edip sana daha fazla taviz tanımayacağım. Aklımla hareket edeceğim. Anlaşıldı mı?”

Büyük bir alışveriş merkeziydi, öncelikle ev için gereken birkaç şeyi aldık. Kocaman bir duvar saati, iki koca buda biblosu -hiçbir yere uymayacağını biliyordum ama neden olmasın?- bir sürü vazo -etrafı çiçeklerle doldurmayı düşünüyordum- ve küçük büyük birçok eksiği eve sipariş ettirdik.

Ama en önemlisi kıyafetlerdi elbette, oradan oraya gidip gelirken evsiz gibi kıyafetsiz kalmıştım. Roze’nin bana aldığı kıyafetlerden de hayır gelmediğine göre, baştan sona adamakıllı bir dolap dizmek gerekiyordu artık.

”Biraz iç çamaşırı alsak fena olmaz,” dedim ben de ve onu oldukça ama gerçekten, oldukça renkli bir mağazaya götürdüm. En normal görünen kısımda rahat bir şeyler seçmeye çalışıyordum. Göz yormayacak renkler, rahat braletler, memelerime dost olacak bir şeyler işte, düşman değil. Sütyenlerden nefret ediyordum.

Birkaç parçayı da kaldırıp Uygar’a gösterdim. ”Nasıl?”

İlgisiz göründü. ”Niye bana soruyorsun? Ben mi giyeceğim?”

”Belki sen çıkarırsın,” demeyi ben de beklemiyordum.

O da birden duraksayınca ve yüzünden o afallamayı okuyabildiğimde ”şaka yaptım” dedim hemen. ”Şaka. Gül diye.”

İkimiz arasında bir sessizlik yaşandı, oldukça gericiydi ama neyse ki Uygar az sonra ciddi bir ifadeyle, ”bana kalırsa hiç giymemeni tercih ederim,” kritiğini yaptı ve hemen aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatarak, ”evde tabii,” diye ekledi. ”Şu iyi.”

Onun seçtiklerini alırken, ”şakaydı,” diye mırıldanıyordum hâlâ kendi kendime. Bazen ağzımda bir fermuar olmasını diliyordum, böylece istediğimde kapatırdım şu tehlikeli çenemi.

Birkaç ayakkabıyı da sipariş ettirdik. Bunun dışında günlük giyim için kıyafet almalıydık. Dar kıyafetleri sevdiğimi fark ettim. Genelde siyah giyiniyordum, bütün kış neredeyse üzerimi saran basit kazak ve pantolonlar ile bot giymiştim.

Her ne kadar Uygar bana Santral’i unutmamı söylese de elbette ikimizi de Santral’e sokacaktım. Bu yüzden Santral’e uygun kıyafetler de aldım. Roze kadar iddialı giyinmeyi düşünmüyordum, Makarna kadar çocuksu giyinemem, günlük kıyafetlerim de sıkıcı… derken, yine vücudumu saran değişik kesimlerde elbise fikri kafama yattı. Doğrusu moda anlayışım siyah ve sade giyinmekti, bu yüzden Santral’in renkli ve marjinal doğasına pek ayak uydurabileceğimi sanmıyordum. Benden en fazla bu kadar çıkardı.

Son olarak birkaç parça şık elbise seçecektim. Uygar’ı lobide bekletirken ayaküstü seçtiğim birkaç modelle deneme kabinine

girdim ben de. İlk üç parça sade kısa elbiselerdi, hiç Uygar'a gösterme gereği görmeden almaya karar verdim fakat son giydiğim biraz daha iddialıydı. Şarap kırmızısı daracık bir elbiseydi, incecik askıları omuzlarımdan göğüslerime doğru iniyordu. Yakışıp yakışmadığından emin olamayınca dışarıya çıkmıştım.

Uygar koltukta arkasına yaslanmış oturmakta, ilgisiz görünmekteydi. Kabinden çıktığım vakit koyu bakışları üzerime tırmandı. Durgunluğu ve hiçbir şey söylemeyişi gericiydi, belki de elbisenin bana yakışmadığını düşünerek bir daha üzerime baktım.

"Güzel değil mi?" diye sorduğumda doğrulmuş ve ağır bir hareketle gözlerini üzerimden ayırmadan koltuktan kalkmıştı. Bana doğru adımlayışını seyrettim, bakışları aşağılardaydı. Elbisenin açığa çıkardığı kıvrımlarda, göğüs dekoltesinde, incecik askılarında.

Ama karşıma geçmedi, birkaç adımda beni geçerek etrafımda döndü ve baş parmağıyla alt dudağını okşarken düşünceli düşünceli beni inceledi. Bu kadar düşünecek ne vardı emin değildim ama Uygar çoktan bu dünyadan ayrılmış da başka bir diyara geçmişti sanki, bana da sessizce orada dikilip kritiğini bitirmesini beklemek kaldı.

Sonunda karşımda durdu, içini daraltan bir şey vardı sanki. Başını omzuna doğru yatırmış, elbisemden bir türlü kopamamıştı.

"Yani?" diye sordum tekrardan dayanamayarak. "Güzel mi değil mi?"

Dudaklarını yaladı ve dalgın bir ifadeyle etrafına bakındı. "Sen giydiğinde çirkin kalabilecek bir elbise yok."

Zorla ayırdım bakışlarımı ondan ve tekrardan aynaya baktım. "Baştan söylesene o zaman…" diye gergin bir şekilde mırıldanıp kabine geri girdim. Derin bir nefesle yanaklarımı şişirmiş ve önce oturup bir nefeslenmem gerekmişti. Ne yapıyor bu adam bana? En sıradan hareketleri bile içime işliyordu sanki. Ne saçma!

Elbiseyi üzerimden çıkarmak istediğimde de inatçı fermuarını bir türlü açamadım. Bir süre kabinde tek başıma boğuşsam da bir yararı olmadığını anlayınca başımı dışarıya uzattım. Uygar hâlâ aynı yerde dikilmiş, düşünceli bir ifadeyle yeri izliyordu. Ne düşünüyorsa artık…

”Elbiseyi ne kadar sevdiysen artık üzerimden çıkmak istemiyor,” diye seslendim ona. ”Fermuarı sıkıştı. Çözmeme yardım et.”

Sesimi takip ederek dünyaya geri döndü ve benim peşimden kabine girdi. Aynanın karşısına geçmiş, bu dar yerde Uygar’ın nefesini saçlarımda hissetmenin de verdiği gerginlikle bir kütük gibi dikilmiştim.

İlk teması sırtımda hissettiğimde bedenim karıncalanmaya başlamıştı bile. Uygar’ın parmakları fermuarımı açmak için uğraşıyordu, bir yere kadar açabilse de devamı gelmiyor ve yine sıkışıyordu. Biraz kurcalaması gerekti.

Bu sırada aynadan onu izliyordum. İlgili bakışlarının bir noktada kenarda sandalyeye bıraktığım elbiselere gittiğini gördüm.

”Onları denemeyecek misin?” diye sordu.

”Denedim ve oldu.”

”Bana göstermeyecek misin?”

”Niye göstereyim?” dedim ısrarla onu izlerken. ”Sen mi giyeceksin?”

”Belki ben çıkarırım,” dediğinde nefesimi tuttum birden. Bununla beraber fermuar da sonunda çalışmış ve sonuna kadar inmişti.

Elbise üzerimden düşmesin diye kollarımla göğüs kısmını tutarken Uygar’ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. ”Şaka,” dedi yine beni taklit ederek. Çok hazırlıksız yakalanmıştım, bir aptal gibi heyecanlanıp kalakaldım.

Uygar da bana eziyet etmeyi bıraktı ve kabinden ayrılmak üzere arkasını döndü. Hâlâ aynadan onu izliyordum. Bütün bunlar bir yana aklım daha sabahki konuşmamızdaydı aslında.

”Bir kere yarış benimle,” diye birdenbire söyledim içimde tuttuğum şeyi.

Duraksadığı sırada dalgın bir sırıtma yayıldı dudaklarına ve bana doğru döndü yeniden. ”Birden nereden çıktı bu?”

”Eğer kazanırsan ne istersen onu yaparım.”

Bakışlarımız kesişti aynadan. ”Zaten yapmaz mısın?”

”Ne istersen,” diye vurguladığımda muzip bir ifade şekillendi yüzünde.

”Ve nasıl istersem mi?”

”Ve nasıl istersen…”

İlgisini çekmiştim işte, tek adımda göğsü sırtıma değecek kadar tekrardan yaklaşmıştı bana. Onun siyah bir gömleğin altına sığdırdığı iri bedeni karşısında dikilen ince bedenimi izliyordum aynadan.

”Ama ben kazanırsam,” dediğimde güldü, duraksadığımı gördüğünde de kibarca öksürüp, ”devam et,” dedi.

Derin bir nefes aldım sabırla ve aynadan onu izlemeye devam ettim. ”Eğer ben kazanırsam Santral’e girmeme izin vereceksin,” dedim emin bir tavırla. ”Bana gerçekten de bir şans vereceksin Uygar. İnanmaktan bahsetmiyorum, risk almaktan bahsediyorum. Bana güvenmesen dahi bana şans vereceksin, beni yanından ayırmayacak, işlerinden, planlarından ayrı tutmayacak, her şeye beni dahil edeceksin. Seninle savaşmama izin vereceksin.”

Parmakları büyük bir özenle sırtımdan aşağılara dökülen saçlarımı kavradı, tek elinde topladı ve dolayarak tek omzuma doğru attı. Omuzlarımı iyice açığa çıkardığında bakışları boynumdaydı. Özel bir ilgisi vardı oraya, şimdi de dikkatini toplamakta zorlanarak saçlarımla uğraşmaya devam etti. Dağınık saç tutamlarını alarak tek omzumda düzgün bir şekilde topluyordu.

Ben onu sabırsızca beklerken o oyun oynuyordu sanki. Sonunda, ”güzel konuşuyorsun ama sence de araba kullanmayı bilmediğin gerçeğini atlamıyor musun?” diye sordu.

”Tarzan Santral’in en iyi yarışçısı. Bana hemen öğretebilir.”

”Kabul,” dedi uzatmadan. Açıkçası itiraz edeceğini ve uğraştıracağını düşünmüştüm, beklediğimden daha kolay olmuştu.

Tereddütle izliyordum onu. ”Ne isteyeceğine karar verdin mi?”

”Evet,” diye mırıldandı dalgın bir şekilde.

”Nedir?”

”Kaybettiğinde öğrenirsin,” deyişi moralimi bozmuştu. Koşul koymuyordu, kaybedeceğimden eminmiş gibi konuşuyordu, tereddüt bile etmiyordu.

”Araba kullanmayı bilmediğim halde onlarca adamını atlattım,” dedim ben de ona.

Ciddiye almadan, ”3 gün veriyorum,” diye mırıldandı.

”3 günde nasıl öğreneyim?”

”3 yıl da fark etmezdi, çabucak bitirelim. Ödülümü almak için sabırsızlanıyorum.”

Kaşlarım çatıldığında yüzümde hırçın bir ifade belirdi. ”Kaybetmeyeceğim. Bana bir şans vermen için… her şeyi yaparım. Her şeyi.”

ℒ

Acıktığımda bugün evde özel bir akşam yemeği vereceğimizi söyleyerek eve gitmeyi teklif etti. Onunla dışarıda gezmeyi tercih ederdim ama sesimi çıkarmadım ve otoparkta arabaya doğru yürüdük.

”Ne zaman Mert’ten özür dileyeceksin?” diye soruyordum ben de beraber yürüdüğümüz bu sırada.

”Nikahıma da alayım mı?”

Can sıkıntısıyla baktım ona. ”Tamam Uygar, en sert erkek sensin, asla özür dilemezsin,” diye söylendim. ”Anladım.”

Duraksadı birden. ”Sana ne oluyor bu aralar? Şu terapist fazla mesai yapıyor anlaşılan. Kendini düzelttin de sıra bize mi geldi?”

Kollarımı önümde kavuşturmuş ve ben de adımlarımı durdurmuştum. ”Mert ile arandakileri iki yetişkin gibi konuşarak halletmeyecekseniz ben eve gelmiyorum,” diye net bir şekilde tavrımı ortaya koydum.

Bana şöyle bir bakıp dilini damağına vurdu ve ”sırtıma atsam ne yapabileceksin sanki?” diye kendi kendine söylendikten sonra arabaya doğru yürümeye devam etti. Kilidi açmıştı.

Bu rahat tavrına karşın biraz da tedirgin olarak peşinden hızla yetiştim ona ve ”cidden onunla konuşmayacak mısın?” diye sordum hayal kırıklığıyla.

Benim kapımı açmış, içeri geçmemi beklerken, ”onu bu gece akşam yemeğine çağırdım bile,” dedi beni şaşırtarak.

Birden büyük bir coşkuyla ”biliyordum!” diye cırladım. Ben, Uygar ve Mert, beraber akşam yemeği! Sevinçten kıpır kıpırdım yerime geçtiğimde. Uygar kapımı kapatıp dolaştı ve kendi yerine oturdu. ”Bize yetişir o halde değil mi?”

”Yoldadır,” dedi arabayı çalıştırırken.

”Ne yiyeceğiz? Yemek yapacaksın değil mi? Dışarıdan mı söylesek ya da?”

”Dışarıdan söyleriz.”

”Belki bizde kalır?” diye sordum hevesle.

”İsterse.”

”Hatta bizde kalırsa yarın Santral’e beni o götürebilir,” derken yaklaşık bir haftalık planımızı bile kafamda çıkarmıştım. Yerimde duramıyordum sevinçten. ”Hem sen yarın işte olacaksın. Bütün günümü Mert ve Santral’dekilerle geçirebilirim. Eminim ki bir günde yarışmayı öğretirler bana.”

Uygar iş konusunda sessizleştiğinde ona döndü bakışlarım. ”Yarın yine işe gideceksin değil mi? İşin yoğunlaşmaya başlıyor. İsrail ile alakalı olmalı. Hâlâ bana söylemeyecek misin?”

Bana bakmadan, ”çok yardımcı olmak istiyorsan bir an önce mektubun arkasında ne yazdığını hatırlayabilirsin,” diye fikir önerdi. ”Şimdi okuyamadıysan bile geçmişte o mektubu sen yazdın.”

Benim de elim kolum bağlıydı o konuda. ”Arkasında Almanca yazıyordu Uygar,” diye itiraz ettim. ”Mektubu yazdığıma dair anılar silik de olsa var ama sonrası yok. Sadece Almanlarla alakalı olduğunu biliyorum. Üçüncü Meira’yı az çok tanıdığıma göre de kesin büyük bir plandır.”

Uygar buna inandı mı ya da pek de önemli olmadığı için üzerinde durmadı mı bilmiyordum ama yeniden sessizleşti. Yine de bunun beni kötü hissettirmesine izin vermedim.

Ve ”merak etme,” dedim ona, ”yarışı kazandığımda bana şans vereceksin ve bütün düşmanlarımızı bizzat ben alt edeceğim. Beni benden daha iyi kim yenebilir?”

Evin bahçesine girdiğimizde Mert’in arabası çoktan oradaydı.

O tek farlı BMW’sine yaslanmış, sigara içiyordu. Saçsız kafasına hep siyah bir bere geçirirdi ama o bere asla kepçe kulaklarını kapatmazdı, hep beceriksizce takardı ve üzerinde de daima deri ceketlerinden biri olurdu. Bu seferki de geçen kasaptaki adamdan arakladığı ceketti.

Mert’e doğru yürürken Uygar’ın koluna asıldım birden. ”Konuş onunla,” diye tembihledim onu. Mert’e yaklaştığımızda da Uygar’ın kolunu bırakmış, gülümseyerek ”hoş geldin,” demiştim. ”Ben sizi yalnız bırakayım.”

Hızlı adımlarla içeriye geçtim ama kapıyı tam örtmemiştim, elbette aradan onları izliyordum. Uygar da Mert’in yanındaki yerini almış, kaputa yaslanarak sigarasını yakmıştı. İkisi yan yana ama sessizdi, bir süre sadece sigara içtiler.

Sonunda ilk konuşan Uygar oldu. ”İyisin,” dedi, iyi misin bile demedi de doğrulama istedi sanki.

”Sikinde mi?” diye tersledi Mert de onu. Sıkıntıyla iç çekmiştim, hiç iyi yere gitmiyordu bu konuşma.

Uygar da ne diyeceğini bilemedi sanki, ensesini sıvazladığını ve Mert’e baktığını gördüm. ”Ceketin yeni mi?”

Kendimi sıkmaktan patlayacaktım oracıkta!

”Evet,” diye homurdandı Mert de.

”İyi.”

Bu adam nasıl avukat oldu? İş duygulara geldi mi dili düğümleniyordu sanki! Şeytanın Avukatı dedikleri, dilsiz bir garibana dönüşüyordu. Artık mağara adamlığı seviyesinde bir iletişim eksikliğiydi bu.

Uygar da diyecek başka bir şey bulamadı ve sigarasını atıp arabadan uzaklaştı. ”İçeri geçelim. Favori yerinden yemek söyleyeceğiz.”

Fakat Uygar eve doğru yürürken Mert orada durdu. ”Güzel ev,” dedi arkasından, sigarasını da bitirmiş ve izmariti atmıştı. ”Mutlu mesut yaşarsınız artık.”

Uygar da durdu, bir şeylerin ters gideceğini o da sezdi benim gibi ve tekrardan Mert’e dönmeden önce derin bir nefes aldı. Kendisine sakin kalma sözü vermişti sanki o anda. Anca o zaman Mert’e döndü.

Mert ise yüzünde o rahatsız edici sırıtmasıyla Uygar’a yaklaştı. ”Böyle evli çiftler gibi işte,” derken tam da karşısına geçti. ”Ne güzel. Çocuk falan da yaparsınız şimdi siz. Onun da bir güzel hayatını sikersiniz.”

Uygar sabırla, ”Mert,” dediğinde nefesimi tutmuş onları izliyordum.

”Ne oldu? Zoruna gitmiyor mu hayatımızı siken kızı hâlâ sevmek?” diye sorduğunda tırnaklarım avuç içlerimi parçalayacaktı artık baskıdan. ”Anladık, aynı kişi değil ama yine seni sırtından bıçakladığında görüşürüz Karşah. O zamana soyadın ne olur bilemem gerçi!”

”Ben seni buraya aramızı düzeltmek için çağırdım, şansını zorlama,” diye sert bir uyarı geçti. ”Eldeki durum bu. Meira bir yere gitmeyecek.”

Mert ise onu duymazdan gelerek, ”Karşa mı olur o zaman da?” diye dalga geçmeye devam etti. ”Böyle her seferinde tek tek bir harf düşse-”

”Mert yeter dedim.”

Mert büsbütün coşmuştu artık. ”Nasıl da dayanamıyorsun ama gerçeklere!” derken iyice Uygar’ın dibine girdi ve onu omzundan ittirdi. ”Bir daha yapmayacak bile diyemiyorsun lan! Savunamıyorsun sevdiğin kadını. Ne halt olduğunu

biliyorsun çünkü. Biraz bile güvensen ona, inansan, sırf ağzımı açtım diye hayatımı sikerdin burada ama biliyorsun haklı olduğumu.”

Uygar’ın baştan sona gerginlikten kaskatı kesildiğini durduğum yerden hissedebiliyor ve resmen titriyordum. Bütün damarlarını ortaya çıkaracak kadar iki yanında sıktığı yumrukları onu zor zapt ediyormuş gibi göründü.

”Ne istiyorsun?” diye sordu ona sabrının sınırlarında bir yerlerde. ”Kavga çıkarmak için mi geldin buraya?”

Mert masum masum omuz silkti. ”Ben her şeyi unutup bu mutlu aile tablonuza katılmayacağımı söylemeye geldim.”

”Aile değiliz biz,” diye cevapladı Uygar dişlerinin arasından. ”Hele ki mutlu hiç değiliz ama artık böyle yaşayacağız. Meira eskisi gibi değil ve olmayacak. Dahil olmak istemiyorsan seni zorlamayacağım, zaten hiçbir zaman zorlamadım. Bu yüzden bütün bunlara mecburmuşsun gibi gelip canımı sıkma benim. İstemiyorsan gidebilirsin.”

Ve tekrardan arkasını döndü ama Mert bu gece bütün kinini kusacak gibiydi. Onun arkasından koca koca sırıtarak, ”hak ediyorsun gerçi,” dedi. ”Enayiyi bulmuş sömürüyor-”

Uygar birden döndü ve birkaç adımda Mert’in dibinde bitti. ”Bir daha söyle,” dedi yüzüne öfkeyle solurken. Omuzları şiddetle inip kalkıyor ve bu ileriden izleyen korumaları dahi ürkütüyordu ama müdahale etmediler.

Mert ise karşısındaki tehdidi küçümseyerek ve büyük bir ahmaklıkla 32 diş sırıtarak, ”enayisin,” diye tekrarladı. Sarhoş muydu? Kendini öldürtecekti!

”Aptalsın oğlum sen,” diye devam etti canavarı dürtmeye. Hem de dibinde, gözlerinin içine baka baka. ”Takıntılısın. Aşk falan değil bu, takıntı. Delirmişsin hatta. Kız sana ne kadar zarar verirse bir o kadar bağlanıyorsun resmen. Nesin sen, eşek mi?”

Uygar birkaç yıllık sabır kotasını tam da orada kullandı, bütün kasları öfkeden seğirirken o zorla kendisine sahip çıktı ve güçle birkaç adım geriye adımladı.

”Siktir git gece gece belanı bulma benden,” diye onu dişlerinin arasından yükselen tehditkar bir tınıyla kovduktan sonra arkasını döndü. Artık birbirlerinden sapasağlam uzaklaşsınlar diye dua etmeye başlamıştım.

Ama Mert deli gibi gülerek,

”kızlar!”

diye cırtlak bir sesle kız sesi taklit etti.

”Bu bir benim bir de Uygar’ın akıllanmayışı şaka mı!”

O an neyin geleceğini çok iyi biliyordum, daha Uygar’ın geri döndüğünü görmeden evden fırlamıştım bile ama yetişememiştim.

Uygar birkaç adımda ona vardığı gibi çenesine sert bir yumruk geçirdi, Mert afalladığında da eğildi ve kollarını beline geçirdiği gibi onu havaya kaldırarak arkada kalan arabaya sürükledi. Mert tepki bile veremeden sırtını arabanın kaputuna geçirdiğinde arabanın sinyali çalmaya ve bütün farları yanıp sönmeye başladı. Neyse ki arabada bir hasar yoktu.

”Uygar!”

diye avazım çıktığı kadar bağırdığımda Uygar geri çekilip bana doğru baktı, Mert de bu fırsattan yararlandı ve doğrularak öyle sert bir yumruk geçirdi ki Uygar’ın ağzından kan fışkırdı.

Ama Uygar yerini koruyarak Mert’i arabaya geri ittirdi, ardından ağzındaki kanı tükürüp bana tamamen bir yabancıymışım gibi baktı. ”Karışma Meira!” diye bağırdığında gerçekten de cinnet geçirdiğini düşünüyordum, öyle delice bir bakıştı ki bu gece ikisinden birinin öleceğinden emindim. Bu yüzden onu dinlemeden yine de yaklaşmaya çalıştım ama bu sefer, ”tek bir adım daha atarsan…” diye uyardığında olduğum yerde kalakaldım.

Dehşet içerisinde Mert’i omzundan tutuşunu ve arabanın kaputundan çekip tek yumrukta yere atışını izledim. Mert’in toparlanması uzun sürmemiş, yerden öfkeyle kalktığı gibi Uygar’a saldırarak onu da kendisiyle beraber yere düşürmüştü.

Birkaç koruma doluşmuştu etrafıma ama ikisi boğuşurken, yumruklaşıp birbirlerinin canlarına okurken onlar müdahale

etmiyordu. ”Ne izliyorsunuz?” diye bağırdım ben de gözyaşları içinde. ”Yardım etsenize!”

Adamlardan biri ”Mert bey…” dedi tereddütle. ”Karışmamalıyız efendim.”

Hepsi aklını kaçırmış! Buradaki herkes delirmiş! Dehşet içindeydim, panikten nefes alamıyordum ama onlar birbirlerini yumruklamaya devam ediyordu. Her şeyi çözeceğiz derken etrafı kana boyuyorlardı. İkisi de kan içindeydi, özellikle Mert’in yüzü gözü dağılmış, dişlerine kan bulaşmıştı ama yine de Uygar üste çıkıyor, sağlam bir sağ solla Mert’i sarsıyordu.

Sonunda bu boğuşma Uygar’ın üstünlüğüyle devam etti. Son yumruğu Mert’i öyle bir sarsmıştı ki birkaç saniyeliğine kendinden geçtiğine yemin edebilirdim ama Uygar kendini dizginlemedi. Onu ikinci defa böyle görüşümdü. İçinden yine canavar çıkmıştı sanki. Korkunçtu. Bakmaya dayanamıyordum ama gözümü bir an ayırsam sanki daha kötü şeyler yaşanacaktı.

”Uygar yapma, kendinden geçti işte! Bırak artık! Öldüreceksin onu!” diye ağlak bir sesle sızlandığım vakit Uygar Mert’in üstüne çıkmıştı.

Önce onu yakasından kavrayarak başını kaldırıyor, ardından tekrar tekrar yumruğunu artık karşılık vermeyen adama geçiriyordu.

Bu sırada da

”sana söyledim!”

diye öfkeyle üstüne gürlüyordu. ”Aptalsam ona aptalım!”

Mert kanlı dişleriyle sırıttı.

”Ha ha ha!

Aptalsın tabii lan!” diye yarı baygın bir halde bile dalga geçmeye devam etti.

Sert bir yumruk daha yedi yanağına. ”Takıntılıysam ona takıntılıyım! Sana ucu dokunmasın istiyorsan siktir git dedim! Ben gitmeyeceğim dedim!”

Yumruk atmayı bırakıp Mert'i iki yakasından da kavradı ve başını kaldırarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Kime ne lan başıma ne geldiğinden? Deliyim anasını satayım, acı çekmek istiyorum! Kime ne!"

İkisinin de kan içindeki yüzleri karşı karşıyaydı. Korkunç bir görüntüydü öfkeyle soluyuşları ama en azından Uygar daha fazla yumruk atmadı. Az önceki o transtan çıkmış gibiydi.

"Seni bir şeye zorladığım yok dedim!" dedikten sonra Mert'in yakasını bıraktı ve ayağa kalkmaya yeltendi. "Bu kadar katlanamıyorsan gideceksin!"

Fakat Mert ondan önce davrandı ve kalktığı gibi Uygar'ı ittirdi. "Nereye gideyim lan?" diye yaralı bir sesle karşılık verdiğinde Uygar duraksadı. "Evim mi var benim? Ailem mi var benim senden başka? Nereye gideyim sikik herif?"

Uygar sanki tam o anda gözünü açabildi, normale döndü ve Mert'i ne hale getirdiğini fark etti. O halde, kanlar içerisinde ve hatta… gözleri dolu dolu gördüğünde fark etti ne yaptığını.

"Mert," dedi afallayarak. Mert'in böyle bir tarafını göstereceğini beklemiyordu, ben de beklemiyordum ve kalbimi söküp atmıştı sanki onu böyle görmek.

"Nereye gideyim?" diye hırsla onu ittirmeye devam etti Mert. "Kime gideyim!"

Mert…

ağlıyordu.

Ama bunu gizliyor, gözyaşlarını tutuyor, hırsla artık hareket etmeyen Uygar'ı ittirmeye ve tekrar tekrar, "nereye gideyim?" diye sormaya devam ediyordu.

Uygar Mert'e bakarken yarattığı büyük yıkımı seyrediyordu sanki. Tepki veremeyeceği bir çöküşe geçmişti bile, yalnızca orada dikilerek dünyanın en pişman adamı rolünü üstlendi.

Ama sonunda bir hareketlilik yaşandı, kolunu kaldırarak Mert'in ensesine doladı ve onu kendine çekti. Mert zaten başını eğmişti, Uygar'ın bu hareketiyle de başını Uygar'ın omzuna bastırdı. Onu ittirmek, belki yumruğunu kaldırıp

tekrardan ona vurmak istedi ama yapamadı, tükenmişti ve koca omuzları aldığı nefeslerle sarsılırken pes etti.

”Özür dilerim,” dedi Uygar hâlâ aynı şaşkın ifadeyle boşluğa bakarken.

”Nereye gideyim?”

”Özür dilerim.”

”Kimim var senden başka?”

”Mert. Özür dilerim.”

Avuç içlerimi dudaklarıma bastırmış, salya sümük ağlıyordum onları izlerken.

Ne yaptım ben bu insanlara… Ne hale getirdim? Onları nasıl

böyle

mahvettim…

Mert ise ”uyuyamıyorum,” diyordu. ”Yemek yiyemiyorum. Alnımda kocaman bir sivilce çıktı, gördün mü? Sanırım patlattın. O da stresten çıktı,” dediğinde Uygar onun sırtını sıvazlamaya devam ediyordu. ”Yine sana ihanet edecek diye düşünmekten kafayı sıyırdım.”

”Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak,” dedi Uygar ona. ”Bu sefer izin vermeyeceğim. Ben eski Uygar değilim.”

Daha fazla bunu izlemeye dayanamayacaktım. En azından birbirlerini öldürmeyecekleri için onları orada bırakarak arkamı döndüm. Bu sırada kenarda olayı izleyen iki korumayı gördüğüm gibi ”ne izliyorsunuz?” diye kızdım gözyaşları içinde. ”Dağılın.”

Eve döndüğümde kendimi odaya atmış, sesim kısılana kadar ağlamaya devam etmiştim. Kendime, Maria’ya, amcama, o sadist Lennart’a, herkese, beni bir canavara çeviren herkese lanetler okuyor, bu devasa günahı sırtıma yükledikleri güne isyan ediyordum.

Var mı dünyada beni geçmişimden arındırabilecek kadar güçlü bir kefaret?

Yaklaşık yarım saat daha böyle yatağımda kıvrandım. Bir oraya dönüp ağladım bir buraya. Başka ne geliyor elimden? Onlar ise dışarıdaydı, ne yaptıklarını bilmiyordum ve bakmaya da korkuyordum.

Ama aşağıdan ses duyduğumda birden yataktan fırladım. Burnumu çeke çeke odadan çıktım ve merdivenlerden aşağıya baktığımda ikisinin eve girdiğini gördüm.

Sanki daha yarım saat önce birbirlerini öldürmeye çalışmamışlar gibi, Uygar, Mert'e kolunu atmış ona yürürken destek çıkıyor, Mert de sırıtarak hevesle bir şeyler anlatıyordu.

"Öyle dağ keçisi gibi bir araba diyorum oğlum, düz duvara tırmanıyor canavar!"

"Tarzan'da da var öyle, bizim ovada dağı taşı birbirine katıyor. Haftasonu gider bineriz."

Bu görüntüyü gözyaşları içinde ama sırıtarak izlediğimi fark etmiştim. Bütün duygularım allak bullak olmuştu artık, on yıl yaşlandım desem yeridir.

Hemen koşa koşa lavaboya gittim. Ağlamaktan balon balığına dönmüştüm, bütün yüzüm gözüm şişmişti. Önce saçımı başımı düzeltip ardından ilk yardım için birkaç şey aldım ve geri döndüm, az kalsın inerken merdivenlerden düşecektim.

İkisi salonda oturuyor ve yine o araba hakkında konuşuyordu. Aralarına girmeye çekiniyordum ama geri durmamalıydım, ayrıca yaralılardı.

İçeriye girdiğimde ikisi de beni izliyordu. Diken üstünde yürüyormuş gibi hissediyordum kendimi ama cesaretimi topladım ve Mert'in karşısına geçtim.

"Kanıyorsun," dediğimde oturduğu yerden bana ifadesiz gözlerle bakıyordu. "Yaranı temizlememe izin ver."

Tek gözü açılmıyordu resmen, yüzü kan içindeydi ama "istemez," dedi.

Hüzünle baktım ona. "Sadece temizleyeceğim, birkaç dakikamı almaz."

Mert tekrardan itiraz edecek olduysa da Uygar "Mert," diyerek rica ettiğinde pes etti.

”İyi,” dediğinde hemen kısıtlı zamanım varmış gibi karşısında diz çöktüm ve yüzünün haline daha dikkatle baktım. Pansumandan da çok anladığım yoktu, temizleyip bant takacaktım işte ama dudağının üstü patlamıştı bir kere. Dikiş gerekip gerekmediğinden bile emin değildim, derin görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum bu haline bakarken. ”Çok kötü olmuş…” diye mırıldandım acıyla ve ardından hemen karşı koltukta oturan Uygar’ın koluna hırsla vurdum. ”Elin kopsun. Bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?”

Mert hemen, ”orada dur,” diye horozlandı. ”İzin verdik diye oldu bunlar. Öyle herkesten fiske yiyecek adam değilim ben.”

Uygar öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve o rahat sırıtmayla Mert’e bakıyordu. ”Sen gözünü açıp kapayana kadar ben sağ sol indirmiştim bile.”

”Hadi oradan babalık!” diye atıldı. ”Benden 4 yaş büyüksün diye ağırdan aldım.”

Uygar kaşlarını çatmış, ”babalık mı?” diye sormuştu.

”Birkaç aya 30 oluyorsun. Böyle kavga edecek gücü yakında bulamayacaksın Karşah.”

”Saçmalık,” dedi Uygar sinir olmuş gibi. ”30 dediğin yaşlı değil.”

Bu hararetli tartışmaları sırasında ben de dikkatle Mert’in yüzündeki kanı temizliyor ve açık yaraları bantlarla kapatıyordum. Derin yaraya da pamuk kapatıp öyle bantladım. En azından bu gecelik ölmemesi için yeterlidir diye düşünüyordum.

Uygar da, ”ayrıca çok uyuz oldum sana piç herif,” diye kızıyordu ona. ”Kızlar dediğin taklit neydi öyle?”

”Ne bileyim ben, Roze’nin işleri. Nerede abidik gubidik şeyler var bulup bende deniyor.”

Pansuman çoktan bitmişti ama onların konuşmasını dinlemeye dalmıştım. Garip bir burukluk vardı içimde. Nasıl hemen de affedebilmişti Mert? Çocuk gibiydi, tertemizdi sanki ve de Uygar’a her şeyiyle bağlıydı.

Silkinip kendime geldim ve araç gereçleri toplayarak ayağa kalktım.

Uygar beni izliyordu. Onun tarafına hiç bakmadığımda da, ”bana pansuman yok mu?” diye sordu.

”Yok!”

ℒ

Dün gece Mert’in favori restoranından yemekler sipariş ettik. Masada ikisi bir ton konudan konuşurken ben pek dahil olmadım, ikisinin hiçbir şey olmamış gibi geçinip gidişini büyük bir coşkuyla fakat elbette hüzünlü bir buruklukla izledim.

Mert bizde kalmıştı, üstte başka oda olmadığı için onu salondaki koltuğa attık. Sabah erkenden terapistle randevum vardı, üstüne bir de halıları ve perdeleri değiştirmek için küçük bir ekip gelmişti.

Sabah erkenden aşağıya indiğimde Uygar masada oturmuş bilgisayardan maillere bakıyor ve kahvesini içiyor, Mert ise koltuğa bir seksen uzanmış ölü gibi yatıyordu. Bir yerlerden düşmüş gibi uyuyanlardandı, hani cinayet sahnesindeymiş gibi olanlar. Bir bacağı koltuğun üstüne kadar uzanıyordu, diğer eli karnındaydı ve ağzı sonuna kadar açıktı. Neyse ki uykusu çok ağırdı da kapı sesini duymamıştı.

Kapıyı önce taşıma ekibine açmıştım, 5 kişi beni selamlayarak içeriye doluştu hemen. Birkaç dakikada ev kaos ortamına dönüşmüştü bile, perdeler çıkıyor, biblolar yenileniyor ve

melek heykeli mi?

Bunu ne ara aldım?

Sıra salondaki halıya geldiğinde adamlar Mert’in hâlâ uyuduğunu söyledi bana. Bunca gürültüye bana mısın dememişti, her uzvu bir yerden sarkarak uyumaya devam etti ama halıyı sermek için koltuğu kaldırmak gerekiyordu.

”Direkt koltuğu kaldırın,” dedim ben de adamlara, ”uyanmaz o.”

Dört adam da dört taraftan tutup üzerinde Mert ile beraber koltuğu kaldırdı ve diğeri de halıyı yenisiyle değiştirdi fakat

yeni halıya bakarken yüzümü buruşturdum.

”Ben bu kadar beyaz istememiştim ama,” dedim adama.

”Fildişi miydi? Karıştırdılar galiba. Oğlum getir onu da kamyondan.”

Yeni halı geldiğinde bir kere daha Mertle beraber koltuğu havaya kaldırdılar ve serdiler.

”Sanki bu da olmadı?” derken sıkıntıyla bakıyor, çok fazla göz yorup yormadığını tartmaya çalışıyordum. Mert hâlâ yüzüncü rüyasını görüyor, Uygar hiç buralı olmadan kahvesini içip mail okumaya ve notlar almaya devam ediyordu.

Bu sırada adam bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. ”Bunu söylersem başım derde girer ama…” dedi etrafına bakınırken. ”Buz beyazı renginde bir halı daha var. İadeden geldi ve iade eden kişi…” Tekrardan baktı biri bizi izliyor mu diye.

”Tarkan…”

Tepkimi izledikten sonra da ”beğenmedi diye iade etti sanmayın ama!”’ diye çıkıştı hemen. ”Daha büyüğünü alacakmış.”

Gözlerimi kısmış ve onu bir avcı gibi ağıma kestirmiştim. Ben de ona yaklaştım ve ”onu bana getireceksin Mustafa,” diye fısıldadım.

Getirdi, Mert yeniden koltukla beraber havalandı, yeni halı serildi ve mükemmeldi ama bu sefer de koltuktan emin olamamıştım. ”Sence sırtı girişe dönük olmasa mı? Yani biraz daha çapraz bir açıyla mı çevirsek?”

Çevirdiler.

”Ya da karşıya mı koysak?”

Koydular.

”Belki de şuraya götürmeliyiz?”

Tam havaya kaldırmış götürüyorlardı ki, ”durun,” dedim, adamlar ellerinde Mert’in de üzerinde hâlâ camış gibi uyuduğu koltukla beraber ayakta beklediler.

Derin düşünceler eşliğinde kendi kendime ama sesli bir şekilde kritik yapmaktaydım: ”Salon dikdörtgen şeklinde, koltuğu hem şömineyi görecek hem de girişe bakacak şekilde ama biraz daha genişten koyarsak şömineye çok yaklaşıyor. Belki de aynı koltuktan alıp bir tane de karşısına koymalıyız.”

Mustafa merakla bana doğru yaklaştığında koca burnu da görüş açımı kapatıyordu. ”Bu sorunu nasıl çözecek efendim?”

”Bilmiyorum Mustafa, düşünüyorum.”

Bu sırada kapı çalmıştı, doktor gelmiş olmalıydı. Onları bırakıp kapıya yürüdüm ben de ama adamlar ellerinde Mert’in yattığı koltukla beraber beni girişe kadar takip etmişti. Kapıyı açtığımda da Burhan doktor kesinlikle beklemediği bu garip manzaraya şahit oldu.

”Ne diye beni takip ediyorsunuz?” dedim onlara da. ”Salona bırakın.”

”Nereye ama?”

Omzuna dokundum. ”Mustafa. Sana güveniyorum.”

Adamlar Mert ile beraber salona geri dönerken ben de Burhan doktor ile yalnız kaldım. Keyifle izliyordu bu hallerimi. ”Oo! Meşgulsünüz bakıyorum! İyi iyi! Dediğim gibi, ne kadar aklınızı ve vücudunuzu yoracağınız mesele varsa düşünmeden hepsine atlayın!”

”Belki de iç mimarlık okumalıyım,” diye mırıldandığım sırada onu içeriye buyur etmiştim.

Doktorla beraber yukarıya çıktığımız vakit Uygar’ın bizi izlediğini görebiliyordum. Doktor ise duvarda gördüğü, Keman ve Üzümler tablosuna nispeten ”ah Melis, ne zaman keman çalmaya geri döneceksin?” diye dertleniyordu.

Yine diğer birçok seferde de olduğu gibi odada karşılıklı oturduk, notlarını açmış, büyük bir ilgiyle beni dinlemişti. Açıkçası ona her şeyi anlatamazdım, çoğu şeyi zaten çarpıtıyordum ama sırf konuşmak dahi iyi geliyordu.

Bir noktada zaten kafamı epeydir kurcalayan suallere geri dönmüş ve ”hafızasını kaybetmiş biri eskisinden tamamen

farklı olamaz mı?" diye, biraz da sanki bunun için dua eder gibi zavallıca bir umutla sormuştum.

Doktor hemen, "Melisciğim," dedi büyük bir samimiyetle, "karakter dediğimiz olgu bir bakıma anılardır, tecrübelerdir. İnsanı insan yapan, etik ve dünya görüşü gibi, belirli olaylara karşı vereceği tepkiler ve geliştireceği duygular gibi birçok etkeni belirleyen kaynak kişinin çocukluğundan beri maruz kaldıklarından gelir. Yani, karakteri büyük oranda anıları belirler. Birinden hafızasını alırsak karakterini de alırız."

"Hafızasını geri kazandığında peki?"

"Kelebek etkisini duymuşsundur mutlaka. Aynı kişi aynı anıları belki bin defa tekrar tekrar hatırlayabilir ama her seferinde aynı kişiye dönmesi beklenemez. Nasıl şartlarda o anılara maruz kalıyor? Mentalitesi ne durumda? Nasıl bir bakış açısı geliştirmiş veya geliştiriyor? Sen farkında olmasan da beynin yaşayan bir sünger gibi, nefes aldığın her saniye çevrendeki her şeyi absorbe ediyor. Doğal olarak aynı kişi aynı uyaranlara aynı tepkiyi veremez çünkü hayatın hep aynı noktasında değildir, bardağı aynı dolulukta değildir. Bir şeyler eklenmiş veya çıkarılmıştır, doğal olarak her damla farklı bir sonuç yaratır. Sen bir saniye öncesiyle bile aynı kişi olamazsın."

"Şöyle ki neredeyse her şeyi hatırlıyorum," dedim ona. "Geçmişteki halimin bütün idealizmine hakimim, bütün bakış açılarını anlam veremesem de biliyorum ama eskisi gibi hissetmiyorum. Bu düşünceler, bu hisler, eskiden yaptığım şeyler bana çok uzak geliyor. Hiçbir anlamı yok benim için. Bu değiştiğim anlamına gelir değil mi? Yani…" Stresten parmaklarımla oynamaya başlamıştım yine. "Belli bir süre geçtikten sonra eski halime geri dönmem, değil mi? Demeye çalıştığım… hatırladıkça asıl olduğum kişiye, özüme dönmem yani, değil mi?"

Bu kaygımı silik bir tebessümle dinledi. "Beyin dediğimiz çok ilginç ve gizemli bir labirent gibi. Hangi köşeden döndüğünde ne göreceğini ne hissedeceğini sen de dahil kimse bilemez. Ama sen de söylüyorsun, hatırladığın halde geçmişteki kendinle ve onun yaptıklarıyla hiçbir bağ kuramıyormuşsun. Bu elbette farklı yaşanmışlıklardan kaynaklı. İkiniz bir

olamazsınız Melis, aynı yollardan gelmediniz. Sadece aynı geçmişi paylaşıyorsunuz. Artık farklı bir bakış açın var, farklı bir etik anlayışın ve kaygıların var; bir noktada eski halinle benzemeye başladığın takdirde bunu değiştirebilecek iradeye de sahip olabilecek yeterlilikte bir bireysin. Geçmişteki 'kötü ikizinin' seni zorla ele geçireceği yok ya?"

Bu son kısmı alay ederek söylemişti ama durumun neredeyse tam olarak bu olağanüstü şey olduğunu düşünüyordum.

Doktor da bunu fark etti. "Melis, kendine güven lütfen," dedi. "Travmaları olan birisin ama kesinlikle sağlıksız bir birey değilsin. Mantıklısın, şefkatlisin, etik anlayışın gayet yerinde; karar verme mekanizmaların, bilişsel gelişimin ve farkındalığın doğru çalışıyor. Sana dair en azından literatürde yanlış bir şey yok. Anlayamadığım bir şekilde bundan korktuğun için söylüyorum sana, sanki içinde bir canavar varmış da birden açığa çıkabilecekmiş gibi diken üstündesin ama bunun bir geçerliliği yok. Bunu kesinlikle söyleyebilirim."

1 saatlik bir seanstı, ne ara geçtiğini anlamamıştım bile. Süre bittiğinde hâlâ konuşuyorduk, eşyalarını topluyordu. Bir noktada Roze'den bile bahsetmişti bana.

"Roze'yi tanıyor musun?" diye sordum ben de şaşkınlıkla.

"Çiftlikte terapiye geldiğim ilk gün çıkışta pençesine düştüm. Meğer aynı kuaföre gidiyormuşuz!"

Onunla beraber odanın kapısına yürürken bana doğru eğildi ve "aramızda kalsın, bütün ünlülerin gittiği kuaför," dedi. "Nasıl dramalar döndüğünü tahmin edebiliyor musun?"

"Roze'nin peşinden,

'spill the tea honey!'

diye kuyruk gibi dolaştığını tahmin edebiliyorum," dedim gülerek ve kapıyı açtım.

Uygar da merdivenleri çıkıyordu o sırada. Bakışları üzerimizdeydi. Doktor hemen ona güler yüzle yaklaştı. "Uygar bey, merhabalar, nasılsınız?"

Karşımıza geçmiş, kollarını da önünde kavuşturmuştu. Doktoru şöyle bir süzüp, ”iyidir doktor,” dedi ciddi bir ifadeyle. ”Siz de epey keyifli görünüyorsunuz.”

”Keyifsizlikliğin bedeli yüze botoks oluyor çünkü!” diye şakayla karşılık verdiğinde Uygar kaşlarını çatıp adamı izledi. ”Ben artık gideyim. Siz hiç zahmet etmeyin, kendim çıkarım. Bir sonraki seansta görüşmek üzere!”

Adam aceleci adımlarla merdivenleri inerken Uygar o gözden kaybolana kadar peşinden sessizce izlemişti. Kim bilir ne düşünüyordu.

Sonunda bana döndüğünde uzun uzun izlenecek o kurban ben oldum. ”Nasıldı?” diye sordu ama aklı başka yerdeydi sanki.

”Güzeldi yine.”

”Neye gülüyordunuz?” demesini bekliyordum gerçi.

”Aramızda bir espri.”

”Aranızda bir espri,”

diye kendince tekrarladı, düşünceli görünüyordu. ”Nasıl bir espri?” Cevap vermeden ona baktığımda masumiyetini vurgulamak istermiş gibi ama ciddi bir ifadeyle, ”ben de gülmek istiyorum,” diye açıkladı. ”Bana da anlat.”

İçten içe sırıtmadan edemiyordum. ”Cidden bir terapisti kıskanmayacaksın değil mi?”

”Kıskanmak mı?” diye derin bir sesle mırıldandı ve başını iki yana salladı. ”Senin adını başka bir adamla aynı cümlede bile kullanmak istemiyorum ben Meira. Kıskançlık mı deniyor buna?”

”Kıskançlıktan daha vahim bir durum gibi görünüyor,” dediğimde attığı adımla beraber beni iyice duvarla arasına kıstırdı.

”Öyle mi?” deyişi, o mırıldanışı… ”Ben de mi tedavi olmalıyım?”

Kısık bir sesle, ”muhtemelen,” derken nefes alışverişim hızlanmaya başlamıştı.

”Sınırımı çizdiğim için mi?” Artık neredeyse tamamen üstüme kapanmıştı, dudaklarının tenime değmesi an meselesiydi. ”Yerimi belirlediğim için ya da?”

”Yerin-”

”Burası,”

dediğinde eğildi ve dudağımı öptü. ”Burası.” Arından çenemi. ”Burası.” Yanağım, boynum… ”Gülüşün de bana ait olmalıydı. Başka bir adam seni güldürdüğünde bu ilkel hislere engel olamıyorum. Ama seni güldürecek kişi de ben olmamalıyım, bunu biliyorum.” Titrek bir iç çekişle dillendirdi bütün bu serzenişini ve gözlerinin son durağı yine benim gözlerim oldu. ”Ne yapacağım ben seninle Meira?”

”Alo! Eve hırsız girdi diyorum!”

Mert’in sesi geliyordu aşağıdan. Bir anlığına buraya geleceğini düşünüp panikle Uygar’ı ittirerek kendimden uzaklaştırmış ve onu geride bırakarak aşağıya inmiştim.

Mert yeni uyanmış olmalıydı, o darmadağınık hali ve bir gözü açık diğeri kapalı ahmak ifadesiyle ”az önce beyaz saçlı bi lavuk dışarıya koştu,” dedi. ”Dur lan pezevenk dedim durmadı.”

”Doktorum,” diye açıkladım ona. ”Burhan.”

Uygar’ın yukarıdan,

”Burhan oldu şimdi de,”

sitemini duydum.

”Of...

İşe gitmeyecek miydin sen? Gitsene hadi! Geç oluyor.”

Tekrardan önüme döndüğümde Mert ile baş başaydık. O beni ben onu izliyordum. Herhalde yeni uyandığından olsa gerek fazladan bir sersemlik vardı üstünde, ensesini sıvazlayıp bir şey unutmuş gibi düşünüyor, etrafa bakınıyordu.

”Salonda o kadar değişiklik yaptım ve fark etmedin mi?” diye sordum ona sitemle.

Hemen, ”salağım sanki ben…” diye tersledi beni. ”Fark ettim tabii. Vazo değişmiş.”

Değişmeyen neredeyse tek şey o vazoydu… Eve gerçek bir hırsız girseydi Mert’i de alıp götürebilirdi ve Mert’in bundan öğlene kadar haberi olmazdı.

ℒ

Uygar’ı işe postalayıp Mert’ten de beni Santral’e götürmesi için resmen yalvardım.

3 günlük bir anlaşma yapmıştık Uygar ile. Bu üç günde Tarzan bana istediğim gibi araba kullanmayı öğretebilirdi ve istediğim gibi Santral’e gelebilirdim -bizi takip edip duran şu sinir bozucu korumaların da peşimde kuyruk olduğunu saymazsak-

Tarzan, Roze, Bizon, TT, Makarna, hepsi buradaydı. Santral’in açık arazisindeki serbest yarış pistindeydik, burada çimenlik bir alan dahi vardı; tentelerin altına sandalyeler kurulmuş, varillerde ateşler yakılmış, şarkılar açılmıştı.

Hit Em Up

çalıyordu.

Mert ile beraber bu küçük gruba yaklaştığımız sırada Makarna hemen ayağa kalkarak,

”Tiramiuv!”

diye bağırdı ve sevinçle el salladı.

”Hay…

Geldi yine manyak,” diye söylendi Mert.

”Niye öyle diyorsun? Makarna çok tatlı bir kız.”

Roze bize yaklaşmış, ”yandere o kız yandere,” diye şakaya vurmuştu.

”Ne dere?” derken garip garip baktı Mert ona. ”Roze siktir git bi Türkçe öğren. İki kelimenden üçü yabancı.”

”Elimin tersindesin su maymunu,” diye kaldırdı Roze de elini.

”Sarışın geldi!”

Grubun arasına karıştığımız vakit hemen coşkuyla karşılamışlardı bizi. Big TT o koca komik gözlüklerini indirerek selam gönderdi bana, Bizon yine sandalyeye sığmıyordu.

Tarzan bana sarılmak için ayağa kalktı. Bu adam da hep yazlık şort ve önünü tamamen açtığı gömlekler giyiyordu. ”Nasılsın Sarışın?”

Gülümsemeye çalışarak, ”iyiyim,” dedim önce, sonra da gerginliğimi belli edip ”3 günde yarışmayı öğrenemezsem ölmeyi planlıyorum,” diye itiraf ettim.

”3 saat,” dedi ve göz kırptı.

”Ah…”

Neredeyse ağlayacaktım. ”Bu özgüvene o kadar ihtiyacım vardı ki… Kurtarıcı meleğim misin yoksa sen?”

Roze ise anlamamış gibi, ”ne diye illa üç günde öğrenmen gerekiyormuş?” diye sordu merakla.

”Uygar ile bir iddiaya girdik. 3 güne yarışacağız da.”

”Sarışın…” Roze neredeyse üzgün diyecektim. ”Santral’deki sıralamadan haberin yok mu?”

”Ne sıralaması?” diye sordum gittikçe daha da tedirgin olurken.

Roze, ”başarı sıralaması,” diye cevapladı. ”Santral’in yarışçıları kazanıp kaybettikleri yarışlara göre kazanma oranları alır ve 900 kişilik yarışçı listesinde sıralamaya girerler. İlerideki büyük ekranı görüyor musun?”

Santral’in merkezinde, Kumpiravan’ın da durduğu yerde birçok direk ve ekran vardı. Biri de devasa bir skor ekranıydı ama mesafeden ötürü pek seçemiyordum.

”Sarışın,” dedi Roze uysal bir sesle, ”Uygar da bu sıralamadaydı. Onunla 3 günlük yarış bilginle mi yarışacaksın?”

Birden kendimi az önceki kadar özgüvenli hissedemedim. ”Belki… kazanırım? Nasıl biliyorsun kaybedeceğimi?” Açıkçası Uygar’ın kazanmama izin vereceğini düşünerek bu

çılgınca teklifi sunmuştum ama Roze bana gerçekçi olmamı isteyerek baktı sanki. ”Sıralamada kimler var?” derken gözlerimi kısarak ilerideki devasa ekrana bakıyordum.

”İlk sırada %97 oranla Tarzan.

İkinci sırada %91 ile Tiramisu.

Üçüncü sırada %88 oranla Makarna.

Dörtte 72 ile ben, beşte 64 ile Bizon. Big TT 59.”

Elbette artık Uygar yoktu o listede. ”Hayalet eskiden kaçıncı sıradaydı?”

”İki. Yüzde 93 oran ile.”

”Kaç yarışa katıldı?”

Omuz silkti. ”Bilmiyorum. Binlerce? Santral çok eski Sarışın ve burada sabahlara kadar yarışırız. Tabii o kimliği belirsiz hain domuzcuk polisi aramazsa!”

”Domuzcuk?”

”Zararsız olduğu için domuzcuk ama sinir bozucu olduğu için de domuzcuk.”

Grupta herkes kendi halindeydi, Makarna da telefonundan garip bir oyun oynuyordu. Çok ilginç bir kızdı, masum görünüyor ama direksiyon başına geçti mi bir canavara dönüşüyordu.

”Yüzde 88 oran demek,” diye mırıldandım kendimce. ”Etkileyici.”

Roze iç çekti. ”Evet. Tiramisu’nun en sevdiği rakam 8, en sevdiği sayı da 88.”

”Bir dakika.” Hayretle döndüm ona. ”Bana sırf Mert seviyor diye isteyerek 88 oranında kaldığını söylemiyorsun değil mi?”

”Tam olarak onu söylüyorum hayatım.”

Tekrardan şok içinde tatlı tatlı oyun oynayan kıza döndüm. ”Bu kız bir sosyopat.”

”Yandere diyorum ben.”

Durdum, durdum ve…

”Ne dere?”

ℒ

İstediğim arabayla yarışma özgürlüğüm vardı. Elbette Tarzan’ın Supra’sını seçecektim.

İlk günde de sürücü koltuğunda yerimi almış, yanda hocamı, biricik Tarzan’ın direktiflerini kulaklarımı dört açarak dinlemeye başlamıştım.

Bütün sıradan kontrolleri gösterdi, kalkışı birkaç kere yaptırdı. Debriyaj işi biraz karıştırsa da Mert’in arabasını ölüme sürüş tecrübem bana fazla şey öğretmişti, yeniden kavramak zor olmadı.

En basit haliyle sürmeye başladık. Yolu 30 ile takip ediyorduk, zor değildi. Uygar ile yarışacağımız yol da Santral’i genişten alıyordu ve virajları keskin değildi, her türlü sürebilirdim. Park etmek gibi gereksiz şeylere hiç girmedik, önemli olan yarışacağımız yolu ezberlemekti.

Tarzan bir canavar derken yanılmıyorlardı.

Yolları avucunun içi gibi biliyordu. Bundan kastım, araba hangi noktada hangi açıyla döndürülmeli, bir viraj tam olarak hangi noktadan alınmalı, geniş alacaksan dar çıkmalı, nerede gaz kesilmeli, nerede gaza yüklenmeli, el freni çekilmeli, resmen santimine kadar hakimdi.

Doğal olarak bana da araba kullanmaktan ziyade bu yolu ve bütün bu rotasyonu ezberlemeyi öğretti. Sıkı bir öğretmen olduğu da doğruydu. Bana söz verdiği gibi 3 saatte yarış pistinde iyi bir performansla sürebilecek seviyedeydim çoktan ama elbette yeterli değildi. Neredeyse 9 saat boyunca aralıksız canıma okudu. Kumpiravan’dan kumpir yememe bile izin vermedi…

Kolum vites attırmaktan ve kıçım aynı yerde oturmaktan yamulduktan sonra anca Kumpirivan’a atabildim kendimi. Ekibin kalanı da oradaydı, benim geldiğimi gören TT ve Roze alkışlıyordu.

”Yeni yarışçımız gelmiş! Harikaydın!”

Canım çıkmıştı, zar zor tırmandım bar sandalyesine ve ”her zamankinden Polat Alemdar,” dedim.

”Turşulu?”

”Turşulu.”

Kumpirim hazırlanırken kana kana su içiyordum, bu sırada Tarzan da arkamdan gelmiş, boştaki sandalyelerden birini almıştı. ”Güzel ama biraz aceleci ve agresifsin,” dedi.

Tarzan’ın ağzından ilk defa güzel bir şey çıktığını duyuyordum. Bütün bu 9 saat boyunca o ciddi Moğol ifadesiyle hiç küfür etmeden her pozisyonda bana hakaret etmiş, beni varlığımı sorgulatacak karamsar boşluklara itmişti. Artık ondan korkuyordum.

”Kolay geldiği için kendinden emin davranıyorsun. En çok kaza yapan tipler senin gibilerdir.”

“Ama gerçekten kolaydı,” diye mırıldandım dudak büzerken.

”Vaftuz da öyle derdi.”

”Vaftuz?”

”Bum!”

Birden masaya vurduğunda korkuyla yerimde sıçradım. ”Bu kadar hızlı işte bir kaza! Tek bir yanlış ve hiçbir şeyi geri döndüremezsin. İyi sürmek seni kurtarır sanma. İyi bir sürücü çevresinin de farkında olur!” derken işaret parmağını uyarırcasına bana sallıyordu. ”Kaza her zaman kişinin kendi hatasından gelmez, dikkatsiz ve kötü onlarca sürücü var dışarıda. Onlar da seni yanıltabilir. Her zaman uyanık ve soğukkanlı olmalısın. Anladın mı Sarışın? Öğrencilerimin ölmesinden haz etmem.”

”Bekle,” dedim hemen. ”Daha önce ölen mi oldu?

”Vaftuz…” dediğinde Roze de ona katılarak üzgün bir ifadeyle baktı.

Tarzan, ”Yumurcak…” dediğinde Roze de ”onu hâlâ özlüyorum,” diye ekledi hüzünle.

”Balon Balığı…”

”Sifon…”

”Cikcik?

Ah…

İyi çocuktu.”

Yavaştan yavaştan kalkmaya başlamıştım. ”Ben gitsem…” Bir omzumda Tarzan diğerinden Roze beni tutup yerime geri oturttu.

”… iyi olurdu.”

Bir sonraki iki gün bundan daha yoğun geçti. Sabahın köründe Santral’e gittim ve gecelere kadar, elim kolum kopana ve artık kaslarım bilincimden ayrı kendi başına çalışana kadar sürdüm.

Tarzan bazen dışarıda virajın orada dikilir, o çatık kaşlarıyla tam olarak her şeyi öğrettiği gibi yapmamı beklerdi.

Sonra da,

”bir daha!”

”Bir daha!”

”Bir daha!”

Tam oldu, bu sefer beğendi derken de

”bir daha!”

Açıkçası bazen ona doğru süresim geliyordu…

Toplamda 3 kilometrelik bir yarış pistiydi ve ben herhalde artık bininci defa, her seferinde hızımı artırarak turluyordum. Gözüm kapalı bile sürebileceğim kadar yolları ezberlemiştim ama Tarzan bunun bir yanılsama olduğunu, hiçbir şey bilmediğimi ve ilk sıkıntıda bütün yolu unutarak etrafta panikle döneceğimi söylüyordu. Sinir bozucuydu ama beni benden çok anlıyordu, sadece dışarıdan izleyerek bile sözde iyi görünen bir dönüşte içeriden neyi hatalı yaptığımı anlıyor, düzeltiyordu.

Ve sonra da Kumpiravan’da Polat Alemdar bana her zamanki turşulu kumpirimi hazırlıyordu.

Eve beni Mert bırakıyordu. Gönüllü olduğunu söyleyemezdim ama Uygar’ın işleri vardı ve Mert dışında bir başkasına da

güvenmezdi. 3 günün sonunda da gecenin geç saatinde arabayı bahçede durdurmuştu.

İnmeden önce Mert ile konuşmak istiyordum. ”Bana hâlâ güvenmediğini biliyorum,” dedim ona.

Yüzü gözü hâlâ yara bere içindeydi, o kısık tek gözüyle yandan kısa bir bakış attı bana. ”Yapacak bir şey yok. Girdik yine o yola,” diye geçiştirdi fakat az sonra hemen ciddileşip parmağını tehditkâr bir imayla sallamaya başladı. ”Ama yemin ederim, bu sefer tek yanlışında seni kaçırır, Afrika’ya giden ilk gemiye paketlerim. Sonra sen sağ ben selamet. Şaka yapıyorsam namerdim.”

Gülmeden edemedim. ”Buna gerek kalmayacak. Söz veriyorum.” Ve kapımı açtım fakat inmeden önce, ”yarın yarışa geleceksin değil mi?” diye sordum.

”Sen araba kullandığında seninle aynı şehirde olacak kadar bile kendimi güvende hissetmiyorum.”

”Gayet güzel sürdüğümü gördün,” dedim biraz da muzurluk yaptığını ima ederek.

”Evet gördüm,” dedi arabasının son haline nispeten.

Mahcup bir şekilde gülümsedim. ”Üzgünüm. Lütfen gel yarın. İyi geceler.”

ℒ

Bütün gün Uygar’ı görmedim. Akşam Santral’e beraber gideceğimiz için hazırlanmamı ve beni alacağını söyledi.

Özel bir şeyler giyinmeliydim. Santral’de herkes kendine özel bir tarzla giyinirdi; arabaları, kıyafetleri, renk seçimleri, saçlarını yapma şekilleri, her şeyleri Santral’de yarattıkları kimliği yansıtırdı.

Siyah bir elbise seçmiştim bu gece için. Bütün vücudumu saran, uzun kollu, incecik ve kısa bir elbiseydi ve dar olduğu halde esnekti, spor bir elbise sayılabilirdi. Hem, seksi bir şeyler giyinmezsem Roze beni öldüreceğini söylemişti.

“En azından kaybederken seksi görün?”

mü? Ne güzel de destekliyor ama…

Altıma da dizlerime varan yine dar çizmeler giydim. Tarzan topuklu giyme demişti, bu sadece yüksek platformdu ve de rahattı.

Saçlarımı yukarıdan sıkı bir topuz yaptım ama perçemlerimi indirmiştim. Herhalde idare ederdim.

Aynadan kendime baktığımda ister istemez geçmişte Maria'nın giyim şeklini canlandırdım kafamda. Bir kraliyet ailesindenmiş gibi kuşandığı kumaşlar, renkler, birbirleriyle uyumları, aksesuarları kullanma şekli… Benim çok ötemdeydi. O bu tarz bir hayata da ait değildi, Santral fikri onu muhtemelen öfkeden delirtirdi. Arabalar, yarışlar, onca insan, gürültü, mutluluk… Hiçbirini sevmez, iğrenirdi.

Her bakımdan Santral'in renkli dünyası, Maria'nın şatafatlı ama karanlık saray hayatıyla tezattı. Sanırım en çok da bu yüzden seviyordum Santral'in bu absürt varlığını. Maria cehennemin dibine gidebilirdi, ona Santral'de yer yoktu.

Uygar'ın geldiğini ve odasına çekildiğini duymuştum. Hazırlanmış olmalıydı. Ben de peşi sıra odamdan çıkmıştım, aşağıda salonda beni bekliyordu.

Kapı önünde deri ceketini üzerine geçiriyordu. Merdivenlerden indiğimi gördüğünde yakasını düzeltmek için kalkan elleri durdu ve ifadesi dondu.

Ondan farklı sayılmazdım, Uygar'ı ilk defa spor kıyafetlerle gördüğümden ben de neye uğradığımı şaşırmıştım.

Oysa basit şeyler giymişti, sıradan siyah bir eşofman altı, yine siyah kısa kollu bir sporcu tişörtü ve şapka takmıştı. Sporcu tişörtü dardı, üstü çıplakken bile bu kadar net gözükmüyordu kasları. Kolları… Kolları etrafında dolanarak yukarılara çıkan damarları…

Nutkum tutuldu desem yeridir, az daha bir basamağı atlayıp aşağıya düşüyordum. Çaktırmadan trabzana sıkıca tutunup dengemi korudum ve hiçbir şey olmamış gibi karşısına geçtim.

İyiki her gün böyle giyinmiyor yoksa yazık Meira'nın iradesine…

Uygar'ın bakışları da aynı afallamayla bedenimi boydan süzmüş, kaşları aklından hangi düşünceler geçiyorsa artık

çatılmış ve fark etmeden yutkunmuştu. Sessizce,

”siktir…”

diye mırıldandığını duydum.

Asıl sana siktir, sporcu tişörtü nedir, hiç mi acıman yok?

Uygar nihayet ağzını açabildiğinde ”yeni taktiğin mi bu?” diye sordu, gözlerini her ne kadar gözlerimde sabitlemeye çalışsa da istemsizce aşağılara kayarken.

”Ne taktiği?” diye bilmezden geldiğimde başını yana yatırmış, kollarını önünde kavuşturup ciddi bir tavır almıştı.

”Dikkatimi dağıtarak mı kazanacaksın?”

Kollarını her böyle kavuşturuşunda kol kasları geriliyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Bakışlarımı kaçırıp dalgın bir sırıtmayla, ”işe yarıyor mu en azından?” diye kışkırttım onu.

Düşünceli bir şekilde dilini alt dudağında gezdirdiğini gördüm. Dalıp gittiğini yeni fark etmiş gibi bir daha kaşlarını çattı ve dönüp kapıyı açtı, geçmemi bekledi.

Ben önden arabaya doğru yürürken Uygar da sessizce beni arkamdan takip ediyordu. Bu sessizliği gericiydi, düşünceleri arasına beni de davet etmesini isterdim. Gerçi, bu gece onun zihninin daha da ürkünç bir yere dönüştüğünü düşünüyordum. Gözleri bir farklı bakıyor, içimde heyecan benzeri tüyler ürperten bir his uyandırıyordu.

G kasasının farları açıktı,

11 UM 273

plakası yine ilk dikkatimi çeken şey oldu. Bu plakayı neden tuttuğunu hep merak etmiştim. Benimle tanıştığı yerdi 11273, buna lanet etmiyor muydu? Ve isimlerimizin baş harfi harfi olan ‘um’ kelimesinin aynı zamanda ‘ummak’tan da geldiğini söylemişti ama neyi umduğunu hâlâ bilmiyordum.

Santral’e yaklaştığımızı yol kenarında her 100 metrede bir diktikleri, kükreyen Kara Panter logosundan ve bayraklarından anlıyordum. Panter yumruklarını kaldırmış tezahürat eder gibi hırsla kükrüyor, altından da siyah bir araba geçiyordu. İnsanı heyecanlandıran bir tasarımdı.

Santral o gece ağzına kadar doluydu. İnsanlar arabaları park edecek yer bulamayıp yol boyunca iki yana bırakmışlardı. İleride 3 devasa Santral bacası, etrafta uçuşan dronlar, parlayıp sönen ekranlar, Latin ve Hip Hop müzikleri, coşku nidaları atan Santral halkı… Bu gece çok ayrı bir heyecan vardı herkeste.

Stresten avuç içlerimi delmeye başlamıştım bile. Uygar arabasını Kumpiravan'ın arkasına çekti, bizimkiler de Kumpiravan'ın bahçesinde varilden masalara dağılmış, içip eğleniyorlardı.

Roze geldiğimizi gördüğünde ayağa kalktı, içkisini kaldırmış, "geldiler!" diye sevinçle cırlamıştı.

Masada bizimkiler ve birkaç yabancı daha vardı, hepsi bizi selamladı. Roze hemen bana sarılmış ve geri çekilip elbiseme şöyle bir bakmıştı. "Ve haklıymışım. Sıradan kıyafetlerle bu güzelim fiziği harcıyorsun. Biri az önce sana bakarken kaza yaptı."

Stresle gülüp duruyor, "bana bu yarışı kazandırın, tek istediğim bu," diyordum.

Roze beni pohpohlayarak sırtıma vurdu ve "iyi bir sürücü sarhoş bir sürücüdür," diyerek içki bardağını bana doğru kaldırdı.

"Onun pek doğru olduğunu-" Bardağı ağzıma dayadığında biraz içtim ve çok iyi geldi. Roze ve Makarna beni kendi aralarına sıkıştırmışlar, Uygar'ı da karşıya paslamışlardı.

"Hayalet'e bak sen!" diyordu Bizon, hemen yanında oturan Uygar'ın kollarına bakıyor, kendi sıfır kol tişörtünden fırlayan kaslarını kasarak sırıtıyor, kıyaslıyordu.

"Kim alır, sen mi ben mi?"

Uygar sırıttı. "Karizmanı çizmeyelim şimdi hiç."

Mert yoktu, etrafa bakındığımda onu göremedim. Makarna da kime baktığımı anlayıp, "gelmedi," dedi. Başından beri bana yeni bir şans verilmesini istemiyordu tabii, bir bakıma gelmediğine de şaşırmamıştım.

Ama etrafa bakındığım bu sırada arka masalarda insanların konuşmaları gelmişti kulağıma.

”Sarışın Hayalet ile mi yarışacakmış?”

diyordu birileri.

Başka biri de:

”Hayalet geri mi dönmüş?”

”Sadece bir kerelik.”

”Ve o da Sarışın’ı yenmek için miymiş? Vay canına… Düşman falan mı bunlar?”

Gerginlikten karnım ağrımaya başlamıştı artık. Yüzümü buruşturarak Roze’ye döndüm. ”Santral hep bu kadar kalabalık mıydı?”

Cam gibi parlayan rujunu yenilerken güldü. ”Hayatım, herkes…

I mean,

herkes sizi izlemek için burada. Yarasa bile geldi.”

”Yarasa mı?” Etrafıma bakındım. ”Nerede?”

Eliyle ilerideki devasa santral bacalarını işaret etti. Bacaların etrafında dönerek yukarıya çıkan merdivenler vardı, bazı noktalarda da balkonlara bağlanıyordu.

”Bekle, oraya çıkılıyor mu yani?” diye sordum hayretle. Santral terk edilmişti, bacaların içini dahi kullanıyor olabilirlerdi ama hiç girmemiş, gireni de görmemiştim.

Bacaların birinde balkonda birkaç insan vardı, mesafeden ötürü yüzlerini göremiyor ama hepsinin erkek olduğunu seçebiliyordum. Sandalyelerde oturmuş, kendi hallerinde duruyorlardı.

”Eski dostunun dönüşü için gelmiştir muhtemelen,” dedi Roze de. Ne kadar yakınlardı acaba? Neden Uygar ondan hiç bahsetmiyordu? Araları kötü olabilir miydi? Gerçi, o zaman Yarasa bizi izlemeye gelmezdi herhalde.

Vakit geçtikçe karnımdaki ağrı artıyordu. ”Roze ben çok gerginim,” deyip duruyordum ikide bir. O ise sırtımı

sıvazlıyor, iyi olacağımı söylüyordu. Stres yapınca da yemek yiyesim geliyordu ama Tarzan midemi kumpirle doldurmama izin vermiyordu.

Ve sonunda Bizon masadan, artık duyuruyu yapmak üzere kalktı. İleride Kara Panter maskotuyle beraber platforma çıkıp eline mikrofonu aldı, önce bütün bir bardak birayı kana kana içti, ardından da gür sesiyle bütün Santral halkına seslendi.

”BEYLER VE BEBEKLER! GECE YARISI YAKLAŞIYOR! BUGÜN ÖZEL BİR MAÇIMIZ VAR!”

Uygar ile kesişti bakışlarım. İkimiz de masadan kalkmıştık. Tarzan bana arabasının anahtarını uzattı, ”bol şans Sarışın,” dedi omzuma dokunarak.

Bir yandan Roze beni, ”stres yapma,” diye sarsarken kendi stres yapıyor, diğer yandan Makarna olası bir kazada en acılı ölümün hangisi olacağını bana tatlı tatlı anlatıyor, bütün Santral tezahüratlarla etrafı inletiyordu.

Bayılacaktım.

Ama arabaların orada Mert’i görmemle beraber tarifsiz bir rahatlık geldi bana. Sigarasını yakmış bizi izliyordu. Gerçekten de gelmeyeceğini düşünmüştüm oysa.

Uygar’ın arabası böyle yarışlar için fazla hantal kalırdı, tank gibi arabaydı. Mert de kendi arabasının anahtarını attı ona, Uygar yakaladı ve yanından geçerken omzuna vurup arabaya bindi.

Ben de Tarzan’ın arabasına bindim ve çalıştırıp yavaşça kalabalığı geçmeye başladım. Uygar hemen arkamdan geliyordu. Dikiz aynasından baktığımda o tek farı açık arabanın ürkütücü simasını görebiliyordum, nefesini sırtımda hissettiğim bir avcıydı sanki, gözü üzerimdeydi.

İnsanlar çıldırıyordu, camlara vuruyor, tezahüratlar eşliğinde yeni bardaklar kafaya dikiliyor, herkes hem coşku hem de alkolle iyice yükseliyordu. Bu gece keyiflerine diyecek yoktu.

Yarış çizgisine geldiğimizde yapay sisler etrafı ve insanları kısa bir anlığına yok edip geri getiriyor, birileri bayrakları sallıyor, Kara Panter maskotu tıpkı logodaki gibi yumruklarını kaldırarak herkesi gaza getiriyordu. Alkolün su gibi aktığı

bünyelerde herkes ayık ve enerjik görünürken, ben içmeyen tek kişi olduğum halde mayışmıştım, sarhoş gibiydim.

Hayalet ile yarış çizgisinde yan yana bekliyorduk şimdi. Mert'in arabasının hırçın motor gürültüsü dikkatimi dağıtıyordu. Bana kendimi kurt karşısında zavallı bir kuzuymuşum gibi hissettiriyordu, hem de altımda canavar gibi bir araba olduğu halde.

Tarzan'ın ne ara cama yaklaştığını fark etmemiştim bile. Kollarını çerçeveye dayamış ve bana doğru eğilmişti.

"Tarzan!

Ah şükürler olsun buradasın! Gerginlikten öleceğim galiba."

"Dinle Sarışın," dedi ciddi bir ifadeyle, "Mert bilerek Uygar'a kendi arabasını verdi. Arabanın en son çiftlikte vites kutusunda bir sıkıntı vardı, dördüncü vitesin üstüne çıkamıyordu. Eğer çıkmayı denerse vites düşüyor, araba birden yavaşlıyor."

Bunu duyduğum gibi az daha ağzım açık kalacaktı. Uygar'a doğru baktığımda ise onun her şeyden habersiz koltuğunu yeniden ayarladığını gördüm.

"Çok büyük bir fırsat bu," dediğinde fark etmeden gülmeye başlamıştım. "Uygar'ın olayı çok hızlı ve agresif sürmesinde. Bu hızla beşinci vitesi denediğinde büyük hata yapacak."

"Kaza yapmaz ama değil mi?"

Bu kaygımı komik buldu. "Hayır. Halledecektir," dedi. "Sen sana ezberlettiğim şekilde takip et yolları, seni geçtiğinde panik yapıp da gazı kökleme, virajları kötü alırsın yoksa. Hangi virajı genişten hangisini dardan alacağını hatırlıyorsun değil mi? Sadece soğukkanlı ol, sür gitsin. Geçerse de geçsin, düz yerde beşinci vitese alıp dumura uğrayacak. Görürsün."

"Bir tanesin!"

"İyi yarışlar," dedi gülümseyerek fakat geri çekilmeden önce bir şey hatırlamış gibi durup döndü. "Bu arada, baskı yok ama arabam yaklaşık birkaç milyon ediyor."

Gözlerim iri iri açıldığında da tekrardan o küçük gözleri kapanacak kadar gülümsedi ve "eğlenmene bak!" deyip

arabadan uzaklaştı.

Yarış pisti boşaltıldı, bir tek Roze elinde bayrağıyla karşımıza geçti. İşte asıl o zaman bütün Santral'de ıslık sesleri koptu. Roze herkesin gözdesiydi, bugün de bir Barbie bebeği gibi giyinmiş, o akıllara zarar incecik beline düşük bel kısacık bir etek geçirmişti. Roze ve etekleri… Kemer, diye dalga geçiyordu Mert kısacık olmalarıyla.

Roze bayrağı kaldırdığında bir yerlerden Bizon'un borazan gibi sesi bütün Santral'de yankılanıyordu:

"Bir tarafta yeni gözdemiz, Sarışın!

Evet, ta kendisi, civciv kostümlü çatlak hatun!"

Gözlerimi devirdim ama Santral halkı bunu çok sevmiş, binlerce insan benim adımı tezahürat etmeye başlamıştı.

"Diğer tarafta… Kaç yıl oldu görmeyeli? Neredeyse 7 koca yıl! Bir zamanların efsanesi, Hayalet! Hep alışık olduğumuz motoruyla değil de arabayla yarışacak bu gece!"

Uygar'a baktığımda onun

bitse de gitsek

der gibi rahat rahat koltuğunda oturmuş önünü izlediğini gördüm. Benim gibi dört elle direksiyona sarılmamıştı, diken üstünde değildi, henüz direksiyonu bile tutmuyordu.

"Beyler ve Bebekler, bahisleri alalım!"

diye bağırdı öteden Bizon.

Sadece Roze, Tarzan ve Makarna bana bahis koydu. Geriye kalan herkes… ama herkes Hayalet'e bahis koymuştu. Mert bu sefer oynamadı.

Bahisler de alınınca Roze bayrağı yeniden kaldırdı. Herkes nefesini tutmuş bayrağın inmesini beklerken ben de nefes egzersizleri yapıyordum arabada.

"Hadi kızım, tek başına ortalığın anasını ağlattın sen," diyordum kendime. "Şehrin göbeğine daldığın o günü hatırlıyor musun? Kuyumcunun orada yaptığın o hareket… Kaç yarış izledim ama Santral'de daha öyle drift çeken

görmedim. Demek kanında var. Belliydi! Doğuştan yeteneklisin sen! Baban da iyi at sürerdi zaten.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi yeniden açtığımda da Hayalet’in ne yaptığına bakmak üzere başımı çevirdim ki onun çoktandır beni izlediğini gördüm. Küçük bir sırıtma yayıldı dudağının kenarına. Dalgın bir ifadeyle aklından geçen bazı derin düşünceler eşliğinde dilini dudaklarında gezdirdiğini gördüm.

Ama uzun sürmedi. Şapkasının burnunu tutup biraz daha indirdi ve önüne dönüp direksiyonu kavradı. Arabası yerinde sabırsızca hareketlenmeye ve tekerlerinden dumanlar çıkmaya, motoru hırsla gürlemeye başlamıştı.

Ben de önüme döndüm. Son defa derin bir nefes aldım ve Roze’nin bayrağı indirmesini beklemeye başladım.

Hazırım.

Ve bayrak indi.

Gaza basıp arabayı öne hızla attırdım ama hiç beklemediğim üzere Uygar agresif bir şekilde kalkıp arabasını resmen benim önüme sürmüş, ben daha ne olduğunu anlayamadan arabamı yolun dışına yönlendirmeme sebep olmuştu. Az kalsın bariyerlere çarpacaktım.

Şaşkınlık içerisindeydim, kalbim ağzımda atıyordu ama neyse ki kendimi toparlayıp devam edebilmiştim. Hemen önümdeydi, çok vakit kaybetmemiştim.

Bunu başta hemen toparlanabildiğim için sandım ama hayır, bilerek hızlanıp geçmemişti beni, hatta onunla yan yana gelmeme bile izin verdi. Sonra yine aynı şeyi yaptı. Beni yolun dışına doğru sürmeye zorladı.

Uygar sürmüyordu, resmen beni sabotaj ediyordu.

Derin nefeslerle inip kalktı göğsüm. Deniyordum. Onu geçip gidebilmek için ondan olabildiğince uzaklaşarak sollamaya çalışıyordum ama hayır, beni takip ediyor, geçmeme izin vermediği gibi bütün ezberimi bozduracak hamleler yapmaya zorluyordu.

Toplamda 5 tur atılacaktı. İlk tur böyle cebelleşerek bitti, bir türlü öne geçmeme izin vermedi. Tarzan'ın bana ezberlettiği rotasyonu uygulayamıyordum, çoktan kendi kafama göre sürmeye başlamıştım bile.

Resmen hem kendi arabasını hem de benim arabamı sürüyordu. Bana hiçbir şans bırakmıyor, beni kukla gibi oynatıyordu.

Bu da yetmedi, büyük virajın orada arabası beni sıkıştırdı, ani freni yüzünden telaş yapmış ve birden kendimi bariyerle karşı karşıya bulmuştum. Frene asılarak durmak zorunda kaldım.

Kafamı kaldırdığımda Uygar'ın artık oyunu bıraktığını ve tekerlerine çığlıklar attırarak tozu dumana kattığını gördüm. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Nefes nefeseydim, ellerim titriyordu.

Kaybediyorum… Kaybediyorum… Yeni bir şansı hak etmiyorum…

Uygar…

Neden?

Sırtımdaki yaralar kendini hissettirmeye başlamıştı birden. Bu yarış basit bir rekabet değil benim için. İkinci bir şans. Telafi etme fırsatı. Bir yerlere ait olabilme imkanı. Bu yarış her şey.

Her şey.

Arabanın camına yağmur damlaları çiselemeye başlamıştı.

Uzaklardan tezahürat seslerini işitebiliyordum, yağmur sıklaştıkça buna bir de yağmur sesi eklendi.

Devam etmeliyim.

Araba hâlâ çalışıyordu. Titreyen ellerimle direksiyonu çevirdiğimde birden yanımdan şimşek geçti sandım. Uygar ikinci turunu atmıştı, geriye 3 turu kalmıştı.

Arabayı yola geri soktum, gözyaşlarımı sildim ve gazı kökledim. Tekrardan yoldaydım, bu sefer bir engel olmadığı için de hızlanabiliyordum. Tarzan'ın bana ezberlettiği her şeyi çoktan unutmuştum, hız limitini de boş verdim ve araba nereye kadar basıyorsa oraya kadar bastım işte. İleriden yarış

çizgisi göründüğünde tezahüratlar arttı fakat ben daha çizgiyi geçemeden Uygar üçüncü turunu da tamamladı ve tekrardan gözden kayboldu.

Hızlıydım, devam ettim fakat üçüncü turumu bitirmeye yakınken bir daha geçti yanımdan. Ve bir daha…

Durulmuştum, yarış çizgisine geldiğimde kalabalığın arasından zor geçirdim arabayı. Herkes Hayalet'i tebrik ediyor, kazandıkları parayla övünüyordu. Onu etrafta göremiyordum. Arabayı Tarzan'ı gördüğüm yerde durdurdum ve aşağıya indim.

O da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Sarışın, bu yarış değil cinayete teşebbüstü. Senin bir suçun yok. Ben bile kaybederdim," diye teselli etmeye çalıştı beni.

Yağmur iyice sıklaşmaya başlamıştı. "Sorun değil Tarzan, her türlü kaybedecektim. Teşekkür ederim."

Roze de hemen yetişti, sırtımı sıvazlayıp, "üzülme lütfen," diyordu. "İlk yarışa göre çok iyiydin. Gerçekten!"

"İyiyim," diye geçiştirdim ikisini de ve acele ederek Uygar'a doğru yürüdüm. Roze arkamdan Uygar için bağırıyor,

"araba futbolu mu bu pislik herif?"

diye ona kızıyordu.

"Ne diye kızı yoldan çıkardın? GÖT!"

Uygar ise bütün bu kalabalıktan uzakta arabasına yaslanmış sigarasını içiyor, çiseleyen yağmurdan sigarasını şapkasını eğerek koruyordu.

Karşısına geçtiğimde hâlâ sakinmiş gibi görünüyordum ama onun bu rahat tavrı sabrımı sınıyordu. "Hemen bir sigara yakıp şov yapmak zorundaydın tabii…" diye mırıldandım.

Omuz silkti. "İkinci sigaram." Ve o da bitmişti, izmariti atıp ezdi. Dalga geçiyordu sanki.

Dayanamayıp arkamı döndüm ve bu yerden uzaklaşmak üzere yürümeye başladım. Ağlamamaya çalışıyordum ama gözlerime bir şeyler batıyordu.

Uygar'ın da arkamdan,

”Meira,”

diye seslendiğini duydum. Peşimden geliyordu. ”Buraya gel. Nereye gidiyorsun?”

Onu dinlemeden Kumpiravan’ın arkasına doğru kalabalıktan kaçtım ve park halindeki arabaları geçmeye devam ettim. Roze’nin arabasına gidiyordum, orada onu bekleyecek ve onunla eve dönecektim.

Ama Uygar birkaç adımda bana yetişti ve kolumdan yakaladı. Beni karşısına alırken de o ciddi ifadesiyle, ”yarış istedin yarıştık,” dedi, gözlerimin dolu dolu olduğunu gördüğünde de kaşlarını çattı.

Kolumu ondan kurtardım bir çırpıda. ”Bana bir şans vermeyi bu kadar mı istemiyorsun?” diye sordum titreyen bir sesle. ”Biraz olsun yavaşlamadın. Hiç acımadın. Tereddüt bile etmedin. O şans için ölüme sürmeye hazır olduğumu biliyordun. Ben bir de senin kazanmama izin vereceğini düşünmüştüm. Oradan umutluydum.”

Sabırla iç çekişini izledim. ”Kendinle çelişiyorsun,” dedi. ”Hem sana neden güvenmediğimi anladığını söylüyor hem de yine de bir şans istiyorsun. Bu şansın ne kadar gardımı düşürmeme sebep olacağını bilerek hem de. Sırtını dön diyorsun bana yine.”

Tek adımda yine dibimde bitip bileğime yapıştı ve tutup kaldırdı. ”Göster ellerini,” dedi hırsla, gittikçe sinirlenmeye başlayarak. ”Belki yine bıçak saklıyorsundur orada. Yoksa neden bu kadar hevesli olasın? Nasıl birden bu kadar değişesin?”

Gözyaşlarımı daha fazla tutamazdım. Elimi geri çekmeye çalıştıysam da bırakmadı. ”Elbette kazanmana izin vermeyecektim,” diye soludu üstüme. “Elbette sana bu şansı vererek gardımı düşürmeyecektim. Bu mağlubiyet de sana ders olur ve bir daha da istemezsin diye zorladım. Bu kadar.”

O beni bırakmayınca daha da hırs yapıp zorla çektim elimi. ”Sana söyledim!” dedim ağlamaklı bir sesle. ”Biraz bile eskiye döndüğümü hissedersem kendimi öldürürüm dedim! Ben hiçbirine benzemiyorum. Başından beri benzemiyordum!

Bencilliğim yaşama isteğimden geliyordu. Sadece korkuyordum!”

Sık nefeslerim beni böldüğünde Uygar sessizleşmişti. ”Onca şeye rağmen, seni asıl canavar sanarken bile sana üzülebilmiştim. Mert’i o halde bıraktığımda geriye dönüp de bakabilmiştim. Size acırsam kendime ihanet ederim diye geri adım atmamak benim suçum muydu? Başından beri her şeyi hayatta kalmak için yaptım ben. Eskiden olduğum kişiyle hiçbir alakam yok. Olmayacak da!”

Sadece yağmur yağıyor sanıyordum ama içimdekileri atarken gözyaşlarımın da eşlik ettiğinin farkında değildim. Çok farklı hissediyordum, sanki içimdeki Meira başından beri bunları söylüyormuş ama bir türlü sesini duyuramıyormuş gibiydi. Kendimi bulduğumu hissettim, aylardır içerisinde olduğum bu korkunç arafta ilk defa kendimi anladığımı fark ettim.

”Bunun tereddütünü yaşıyordum,” dedim kendi kendime, ”ben de kendimi tanımıyorum sanıyordum, ben de acaba eskiye döner miyim diyordum ama hayır.”

Bakışlarım Uygar’a geri tırmandığında ağlamıyor, aksine hırsla bakıyordum ona. ”Hayır Uygar. Cevap hayır. Dönmem. Dönmeyeceğim. Ben Meira’yım, Maria değil. Babamın kızıyım. İsmimin anlamı ışık, yeniden doğuş ve aydınlanma. Ben Meira’yım. Delirmeden önceki o kızım. Yeraltı orkidelerini severim ve güllerden nefret ederim. Anlıyor musun?”

Hızla sildim gözyaşlarımı. ”Değiştim demiyorum sana, ben zaten hiçbir zaman Maria olmadım diyorum. Artık kendimden tereddüt etmeyeceğim. Aynaya baktığımda ne görürsem göreyim babamın kızı olduğumu unutmayacağım. Bana bir şans vermeni sağlayacağım ve bizi Maria’dan da onun yarattığı pislikten de kurtaracağım.”

Uygar sesini çıkarmadan düşünceli bir şekilde karşımda dikilirken daha fazla buna dayanamamış ve onu geçerek arkamda bırakmıştım.

ℒ

Eve Roze'yle dönüyordum. Uygar ile kavga etmemek için birkaç saatliğine de olsa ondan uzak durmam ve kafamı toplamam gerekmişti. Roze ve daima çalan Latin müzikleriyle eve dönüş yolundaydım şimdi de. Saçlarımı salmış, sonuna kadar açtığım camdan esen soğuk havayı bol bol solumuş ve yol boyunca aynadan arkadaki arabayı seyretmiştim.

Uygar'ın arabası arkamızdaydı, bizi takip ediyordu. Roze gece boyunca ona söylemediğini bırakmamıştı, hâlâ arada dikiz aynasından ona bakıyordu.

"Şimdi adamakıllı sürüyor. Santral'de ne diye her yerden kuduz köpek gibi saldırıyordu?" diye söyleniyordu. "Ben de sandım ki bir güzellik yapıp kazanmana izin verecek.

Camış.

Hayalet değil Camış olmalıymış adı!"

Bütün yol Uygar için alternatif takma isim bulmalarıyla geçti. Nihayet evin bahçesinde durduğumuzda da bana döndü.

"Hayatım moralini hiç bozma," diye tembihledi beni.

Bütün samimiyetimle gülümsedim ona. "Gerçekten iyiyim. Sağ ol Roze. İyi geceler," dedim arabadan inerek. Uygar da tam da bu sırada arabayla bahçeye giriyordu.

"İyi geceler Sarışın."

Roze giderken Uygar geliyordu. Uygar'ın yanından geçerken agresif bir şekilde kornaya bastı söver gibi ve bahçeden çıkıp gözden kayboldu.

Eve yürüyordum, Uygar'ın adımları da beni takip ediyor ve ikimizin arasına yağmur damlaları düşüyordu. Saçlarım epey ıslanmıştı artık, elbisem vücuduma yapışmaya başlıyordu.

Evin kapısında öylece bekledim, anahtarım yoktu. Kollarımı önümde kavuşturmuştum, Uygar'a da bakmıyordum. Varlığını arkamda hissettiğimde de üzerimden uzanıp kapının kilidini açtığında da ve kapıyı ittirip geçmemi beklediğinde de ona bakmamaya devam ettim fakat içeriye geçtiğimde duraksadım.

Hemen arkamdan kapıyı geri kapattı ve bekledi. Ev karanlıktı, dışarıdan gittikçe hırçınlaşan yağmur sesi duyulabiliyordu.

”Yarışı kaybettim,” dedim soğuk bir sesle. ”Cezam ne? Ne isteyecektin?”

Göğsü sırtıma değiyordu. ”Bundan sonra beraber uyumayı,” dediğinde derin nefesini saçlarımın arasında hissediyordum.

Ama başka bir şey söylemedi ve geçip gitti, merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. Karanlıkta tek başıma kaldım. Öylece durduğum ve üzerimden su damlalarının aktığı yerde belki milyonlarca düşünce geçti kafamdan. Bu gece farklıydım, bu gece kendime biraz daha yakındım. Biraz daha barışık.

Kaybetmiş olmanın üzüntüsü yoktu içimde, aksine şimdi bu basamakları tırmanma fikri eskisinden daha cazip ve heyecan verici gelmeye başlamıştı. Mutlaka elde etmeliydim çünkü, gerçekten de hak ettiğimi en çok da kendime kanıtlamalıydım. Böylelikle en azından bir yolum olduğunu bilecektim. Harmanlamaya devam ettikçe ateşin yanacağını bilecektim.

O anda tam bunun ateşini hissettim içimde. Bunca zamandır kaburgalarımı dağlayan ısı ne diyordum, meğerse buymuş. Üzücü ve çaresiz bir hayal kırıklığından ziyade, henüz yeni harmanlanmaya başlayan coşkulu bir ateşmiş.

Ben de az sonra Uygar’ın peşinden yukarıya çıktım. Uygar kendi odasına çekilmişti, ışıkları da kapalıydı. Küçük bir tereddüt yaşasam da kapısındaydım, bu gece yalnız olmak istemiyordum. Kapıyı tıklattım ben de ve kafamı içeriye soktum.

”Gelebilir miyim?” derken, Uygar da tişörtünü başından geçirmiş, eteklerini aşağıya çekiyordu. ”Cezamı çekmeye geldim.”

İçerisini bir tek pencereden yansıyan ay ışığı aydınlatıyor, soluk mavi rengiyle Uygar’ın pürüzsüz teninde süzülüyordu.

Bana omzunun üzerinden kısa bir bakış attığında içeriye geçtim. ”Oyunbozanlık yapamam,” dedim gülümsemeye çalışarak. ”Sportmen biriyim.”

Ben de yalnız uyumaktan hoşlanmıyorum. Sürekli kabus görüyorum.

Uygar, bu bir nevi ateşkes teklifimi sadece basit bir ”yatağa gir o zaman,” ile kabul etti.

Beklentiyle yatağa doğru yürüdüm. Kıyafetlerim hâlâ ıslaktı, saç tutamlarımdan su damlıyordu ama üstümü başımı değiştirmeden önce konuşmak istiyordum. Ondan bir adım bekliyordum,

hadi,

ama sessizce beni izliyordu.

”Bu kadar mı?” diye sordum ben de ona. ”Başka söyleyecek bir şeyin yok mu?”

”Yok.”

Beyaz bayrak çekeli daha birkaç dakika bile olmadı ve şimdiden ”inanamıyorum sana,” diye patladım ona.

”Yine ne yaptım?” diye sordu, gerçekten de fikirsizdi.

”Söylediğim bunca şeye rağmen hâlâ yumuşayıp da bana bir şans vermeyi kabul etmedin,” diyerek artık ne olacaksa olsun istedim. “Basbayağı canıma okuduğun halde alttan alıp alçakgönüllü davranıp geldim bir de. Yine de bir şey söylemeyecek misin?”

”Hem de ne alçakgönüllü…” diye mırıldandı o da kendince.

”Vazgeçtim!” dedim birden bu tavrına karşın. ”Yatmayacağım yanında. Hak ederek kazanmadın zaten. İki günlük bilgimle seni nasıl geçecektim? Gidiyorum ben.”

Gerçekten de dönüp gittim, kapıyı da tutup açtım hatta,

ee o halde?

Uygar bir şey yapmadan yatakta oturmuş beni izliyordu. Hâlâ kapı kulpunu tutarken, ”gidiyorum dedim,” diye hatırlattım ona, belki anlamamıştır diye.

Yine bir şey yapmadığında da ”durdurmayacak mısın beni?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bu onun aklındaki tilkileri harekete geçirmişti sanki, kendince sırıttığını gördüm. ”Birçok şekilde,” diye mırıldandı, başını omzuna doğru yatırırken. ”Kollarından tutabilirim. Belinden yakalayabilirim. Kapıyı geri örtebilirim. Sırtıma atabilirim. Birçok şekilde durdurabilirim.”

Yutkunmam gerekti. ”Niye izliyorsun o zaman?”

Dünyanın en sahte gülümsemesiyle, ”beni kışkırtma,” diye uyardı. ”İyi geceler Meira.”

Ondan gözlerimi ayırmadan kapıyı geri kapattım ve tam da karşısına geçtim. Hâlâ yarı ıslaktım, saçlarımın uçlarından kopan su damlaları üzerime yapışan elbiseme ve bazıları da Uygar’ın bacaklarına düşüyordu.

”Beni istiyor musun?” diye sordum, neredeyse hesap sorar ya da kızar gibi.

Siniri bozulmuş gibi gülmeye başladı, başını dahi eğerek benden gizlemişti bunu. Kaşlarımı çatarak onu izliyordum. ”Ne yapıyorsun?”

”Sen bana eziyet etmek için mi geldin bu dünyaya?” Sitemini ederken elleriyle yüzünü sıvazlıyordu. Yine de bir cevap isteyerek karşısında dikilmeye devam ettim, o da parmaklarını indirip bana oturduğu yerden baktı. Biraz daha baktı. O kendini geriye verip elleriyle desteklediğinde de dizlerim onun bacaklarına değmeye başlamıştı.

”Seni istiyor muyum, öyle mi?” Yine başını omzuna yatırdı ve beni anlamaya çalışır gibi baktı. ”Salağa mı yatıyorsun anlamıyorum. Senden başka bir şey istiyor muyum diye sor önce.”

Küçük de olsa bir afalladım ama toparladım. ”Bana bu kadar tutkuyla bağlı olduğun halde kendimi kanıtlamam için bana kesinlikle son bir şans daha vermeyecek misin?” diye yine aynı yere geri döndüm. ”Tam olarak ne yapmam gerekiyor bunu hak etmek için? Yarışı kabul ettiğinde bile bana bir şans vermeyi asla düşünmüyordun. Hiç mi bir yolu yok?”

”Yok,” dedi yorgun bir ifadeyle. ”Odana git şimdi.”

”Gitmeyeceğim.”

”O zaman yatağa gir.”

”Girmeyeceğim.”

İç çekerek baktı bana. ”Ne istiyorsun Meira?”

”Sen ne istiyorsun Uygar?”

”Zahmet olacak ama arada da olsa lafımı dinlemeni istiyorum,” dedi net bir tavırla. ”Bana diklenip durma. Yarışı kaybettin, İsrail’i de şansı da unut. Seninle beraber çalışmayacağım.”

Ben, “bana şans vermezsen hep aynı yerde sayacağız,” diye açıklamaya çalışırken o da ayağa kalkıyordu. ”Hiçbir zaman gerçekten de yan yana olamayacağız. Hiçbir zaman sen benden emin olamayacaksın, ben de hiçbir zaman geçmişi telafi edemeyeceğim! Devam etmezsek bu döngüde ve arafta sıkışıp kalacağız.”

Belimden tutup beni kapıya doğru yönlendirirken, ”kalırız ama yine de bir daha güvenmem sana,” diye geçiştirdi bütün argümanlarımı. “Hele ki iş konusunda.”

Pes etmeden, ”aynı olmadığımı biliyorsun,” diye diretiyordum. ”Bana biraz da olsa güveniyorsun. Değil mi? Farkındayım Uygar, bana güvenmeye başladığının farkındayım. Sadece korktuğun için gizliyorsun.”

”Hadi Meira. İyi geceler.”

”Hiçbir yere gitmi-”

Birden sakin rolü yapmayı bıraktı ve kollarımdan tuttuğu gibi beni sertçe duvara yasladı. Bir kolunu da boğazıma doğru çekmiş, vücudunu üzerime eğmişti.

”Çok mu güveniyorsun kendine?” diye üzerime hırsla soluyuşu tüylerimi diken diken etti. Birden bütün havası, ses tonuna ve gözlerindeki alevlere kadar tamamen değişmişti. ”Epey iddialı laflar ediyorsun ama ben bu özgüveni de tanıyorum bir yerlerden. Kibre dönüşmesi yakındır. Kendimden iyi tanıdığım kadını anlatma bana. Bu sefer her şeyin farklı olacağına inansam da inançlarımla hareket edemem dedim sana.”

Bu bir anda üste çıkışı beni duraksatsa da iyiydim. ”Hayır,” dedim gözlerimi inatla onunkilerden kaçırmadan. ”Her şeyi düzeltmem için bana bir şans vereceksin.”

Kaşları çatılmış ve sinir bozukluğuyla neredeyse dudaklarımın üzerinde solurken, ”öyle mi prenses?” diye dalga geçmişti.

”Öyle,” dedim tereddütsüz. ”Ailemi yenmene yardım edeceğim. Avukatlık bürona beni de alacaksın, size danışmanlık yapacağım. Beni dinleyeceksin. Hatta artık sadece beni dinleyerek atacaksın her adımını.”

Alay eder gibi kibirle sırıtıyor, ”güzel, güzel… Başka?” diyordu.

”Benim hakkım olan 297 milyar doları kuruşuna kadar aldıracağım sana,” diye devam ettim ciddiyetimi bozmadan. ”Amacının bu parayı Polat’a vermek olmadığını biliyorum, Polat’ı aileye hedef göstererek yem edeceksin ama benim yardımımla sadece aileyi değil Almanlar’ı da alt edebilirsin. Sen dışarıdan bir adamsın, ben ise onlardan biriydim. İki tarafın da yönetim kurulundaydım. Benden daha iyi kimse tanıyamaz onları. Bu yüzden bu işi ben yöneteceğim.”

”Demek öyle!”

”Sen de tekrardan motor süreceksin.”

Dudakları tenime tehlikeli bir yakınlıkta asılıyken başını sallıyordu hayretle. ”Gerçekten mi?”

Öfkeyle ittirerek onu üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım. ”Dalga geçmeyi kes! Çekil.”

Ama müsaade etmeden tekrardan üzerime yaslandı. ”Hayır. Biraz daha anlat bakalım bana Dördüncü Meira inkılaplarını.”

Beni ciddiye almıyordu. ”Çok kötüsün…” demeden edemedim ama sabırlı olmayı hatırladım. ”Ama sorun değil. Affediyorum. Seni bu hale de ben getirdim. Ben düzelteceğim.”

İyice sinirleri bozulmuş gibiydi, çok garip davranıyordu. Kabullenemiyordu sanki, benden ziyade kendisiyle tartışıyor da kaybediyor olduğuna öfkeleniyordu.

Bu hırsla da bedenimi iyice duvara yasladı ve ”sana eski gücünü ve servetini geri verirsem ne yaparsın?” diye sordu. ”Nereye gidersin? Kime gidersin?”

Nefeslenmem gerekti. ”Yanında kalırım.”

”Almanya’ya mı gidersin yoksa Ezra’yla mı iş birliği yaparsın?”

”Seninle kalırım.”

”Ya da ilk mektubu dinleyip Khalil’e mi gidersin?”

”Seninleyi-”

Beni kendine çekip bir daha duvara ittirdi. ”Kime giderdin?” dedi üstüne bastıra bastıra. ”Nerden vururdun yine beni?”

Islak saç tutamlarım önüme düşüyordu, nefes nefeseydim ama keyfim yerindeydi. ”Bana kapılmamak için farklı olduğumu kabullenemiyorsun,” diyordum. ”Korkuyorsun. Ama cevabım değişmeyecek. Senin yanında zorla kalmıyorum artık. Eski gücümü geri kazandığım takdirde de gitmezdim. Sana ihanet etmezdim. Ezra’nın da Lennart’ın da canı cehenneme Uygar. Senin için herkesi harcarım.”

Afalladığını görebildim. Ne duyduğuna ne de gözlerimde gördüğü, kalbimin en derinlerinden yükselen alevlere inanamıyor olmalıydı.

”Ben Maria değilim,” diye fısıldadım ona. ”Senin için herkesi yakarım.”

Üzerimdeki baskısı azalmış, gözleri büyük bir afallamayla benimkilerde dolanmıştı.

”Sen…

sadece seni… seveni yakarsın,” diye mırıldandı bilinçsizce.

Kaybolup gitmişti sanki, nefes alışverişi hızlanmış ve gözbebekleri büyümüştü. Birkaç küçük adımda geriye gitti, artık bana bakmıyordu bile, kara kara düşünüyor, felaket bir durumla karşılaşmış gibi bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

Kafasında milyonlarca düşünce muhtemelen, onlarca anı ve acı, oradaki aynalarda gördüğü yansımalar pek de acımasız. Şimdi karşısında gördüğü kadına inanamıyor olmalı.

İnanamazdı tabii. Başını iki yana salladı bilinçsizce. ”Başka kimsen kalmadığı için bana bağlandın muhtemelen,” dedi kendi kendine itirazlar ederek. ”Nasıl bir akıl oyunu oynuyorsun üstümde?”

Cılız bir nefes salındı dudaklarımın arasından. ”Bilmem. Belki akıl oyunudur. Belki de aşktır. Belki yalan söylüyorumdur.

Seni tuzağa çekiyorumdur. Rol yapıyorumdur.” Yanağıma doğru yuvarlanan gözyaşını sildim gülerek. ”Hepsi Maria’nın bir planı olabilir. Belki de çoktan eskiye dönmüşümdür.”

Ama yeni bir damla daha yuvarlandığında Uygar’ın bakışları onu takip etti. Ne düşündüğünü tahmin ederek, ”sahte mi gözyaşlarım?” diye sordum ona.

Onu da sildim. ”Bilemeyeceksin. Hiçbir zaman bilemeyeceksin. Bu yüzden düşman kalalım diyorum. Ben sadece seninle iş birliği yapmak istiyorum.”

Ama Uygar söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyordu sanki. Aklı başka yerlerdeydi. Gözlerini gözlerime kenetlediğinde başka bir adam gibiydi.

Ben konuşurken bana yaklaştı, ”o yüzden yardım etmeme izin ver,” diyordum, hiç umursamadı bile ve kollarını ağır ağır kaldırdı. İki yanağımı da sarmaladı parmakları ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

”Ne söyledin?” dedi nefes nefese. ”Bir daha söyle. Benim için dedin… yakar mısın herkesi?”

Alnı alnıma değiyor, nefesi nefesime karışıyordu. ”Uygar…” diye sitem ettim sıkıntıyla. ”Evet, dedim ama…”

”Herkesi yakarsın öyle mi?”

”Düşman,” diyecekken sustum. O kadar yakın ki dudakları… Uzanıp dokunayım diye yalvarıyorlar bana. Ağzını bile açmadan gözlerinin tutkuyla parlaması kendi adına konuşuyor. Öyle kızgın ki bana, neden mesafe var diye aramızda, o kadar kırgın ki, neden hâlâ dudakların dudaklarımda değil diye…

Parmakları boynuma kadar iniyor, alnı alnıma sürtüyordu. Gözlerimi kapatıp bu deliliğe kendimi kaptırmamaya çalıştım. Amacım bu değildi, amacım yakınlaşmamız değildi, kendimi affetmeden ve bu ilişkiye layık olmadan nasıl dokunabilirdim ona?

”Uygar...”

diye mırıldandım boğuk bir sesle. ”Sana söyledim. Seni dostum yapana kadar… düşmanız dedim. Bunu sana yapamam. Vicdanıma yapamam. Sadece iş birliği…”

Ama çekilmedi, baş parmağıyla alt dudağımı okşuyordu. ”Uygar…” derken, zorla solurken, bütün vücudum onun sıcaklığıyla mayışırken ve irademi bu adamın avuçları arasına eritirken, Uygar bu eziyete devam etti.

Baş parmağını çekmeden dudaklarını dudaklarıma kapattı. Bir şey denedi sanki. Öpüşmedi bile. Nefesini dudaklarımın üzerinde verdi. Belki bu geceyi bitirmeden önce bir veda öpücüğüydü, devamı yoktu. Olmamalıydı.

Bittiğinde geri çekildi. Gözlerimiz birdi. Nefeslerimiz bir. Konuşmadan bunu bitireceğimizde anlaşmıştık sanki, geri duracaktık, devam etmeyecektik. İkimizin de göğsü bozuk bir ritimle kalkıp inerken işte bak, şimdi, hemen şimdi ayrılacaktık birbirimizden. Aramıza mesafe koymuştuk bile. Dönüp gitmemiz an meselesi. İkimiz de biliyoruz bir şey olmayacağını. Olamayacağını…

Ama birden aynı anda birbirimizi çektiğimizde dudaklarımız yeniden ait olduğu yere geri kapandı.

Elim ensesine çıkarken Uygar büyük bir hırsla bedenimi duvara yasladı ve seviyormuş gibi değil de canıma okuyormuş gibi bir açlıkla dudaklarımı sömürmeye başladı. Ona yetişemiyor, ayak uyduramıyordum, sadece parmaklarımı saçları arasına daldırmış tutunmaya çalışıyordum.

Bir eliyle kavradığı belimden tutarak bedenimi duvardan ayırdı ve birkaç adımda bir sarhoş gibi beni yatağa çekiştirdikten sonra yatağa attı.

Doğrulmuş, nefes nefese ona bakıyor, ”bu yaptığımız şey doğru değil,” diyor ama bu birkaç saniyelik ayrılığımıza dahi lanetler ediyordum.

Uygar cevap niteliğinde bir hareketle gözlerimin içine bakarak kemerini çözdü.

Üzerime kapanmadan önce tek harekette tişörtünü çekip başından çıkardı ve yere attı. Bana doğru uzandığında tekrardan omuzlarını tutarak dudaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Elleri etrafımdaydı, istemeye istemeye benden koparak, ”çıkar şunu,” diye homurdandı elbisem için.

Ama fermuarı yoktu bu elbisenin, arkasında dekolte vardı. Aklım o kadar bulanıktı ki elbiseyi nasıl çıkaracağımı bile hatırlayamadan bir aptal gibi sadece ellerimi üzerimde gezdirdim bir fermuar bulmak için ama bulamadım elbette.

Uygar da sabırsızca elbiseyi sırtımdaki dekolteden tuttu ve öne doğru çekiştirerek göğüslerimden aşağıya, karnıma kadar indirdi ama uzun kollu olduğu için kollarımdan çıkmamışlar, sadece karnıma kadar inerek göğüslerimi ortaya çıkarmışlardı. Zaten içimde bir şey yoktu. Göğüslerim çırılçıplak ortadaydı.

Omuzlarımdan ittirerek beni sırt üstü yatakla buluşturdu ama kendisi dizleri üzerinde üstümdeydi. Gözleri göğüslerimde dolaşırken parıldıyordu sanki. Ben de bacaklarımı beline doladım, bu hareketim kısa bir anlığına onun çaresizlikten aklını yitirmiş gibi görünmesine sebep oldu. Yüzünde acı çeken, sabırsız bir ifade vardı. Geniş omuzları da böyle eğik olduğunda çok güzeldi.

O boğuk sesini tanıyamadım bile. ”7 sene dayandım,” dedi nefes nefese, ”1 saniye daha dayanamam artık.”

Bacaklarımdan tutarak beni iyice kendine çektikten sonra üzerime kapandı. Hemen o sıcaklığa karıştım, bedeni altında kayboldum. Parmaklarım saçlarına kıvrıldı ve dudakları sadece dudaklarımı değil etrafındaki her şeyi sömürmeye başladı.

Yavaşça açıldı. Önce çenemden boynuma doğru indi, öpüşlerine ısırıklar da eklendi ve göğüslerime kadar devam etti. Sertleşmişti, bacaklarımın arasında bütün baskısını hissedebiliyordum. Karnımı gıdıklıyordu bu fazlalığı. Heyecandan ölecek gibi hissediyordum.

Dudakları göğüslerimin ucunu buldu yine. Diğer eli belimi bırakıp boştaki göğsümü kavradı ve dudaklarımı hem acıdan hem de zevkten dişletecek bir oyunla ikisine de tatlı bir eziyet etti. Göğüs ucumu çekiştirirkenki saldığı o kesik hırıltılı nefesleri karnıma ağrılar veriyordu.

Dudakları vücudumu aşağılara doğru takip etmeye devam etti. Karnımı geçtiğinde dizleri üzerinde geri doğruldu, beline doladığım bacaklarımı tutarak kendinden ayırdı ve bacaklarımı yukarıya kaldırdı. İki bacağımı da birbirine dayamıştı, tek

eliyle iki ayak bileğimi de kavrayarak havada sabitledi ve kendisi eğilip bacaklarımın arka yüzüne, kalçalarıma doğru öpücükler bıraktı.

Huylanıyordum, kıpır kıpırdım, eli eteğimin altından iç çamaşırıma gittiğinde de heyecandan kasılmaya başladım. Serçe parmağıyla iç çamaşırımı ipinden tutarak çekmiş ve yukarıya doğru çekerek bacaklarımdan tamamen çıkarmıştı, yere attı.

Bacaklarımı bıraktığında da tekrardan iki yanına uzattım, yine bacaklarımın arasında dizleri üzerinde pozisyon aldı. Gözlerinin dokunduğu yerler yanıyordu. Onun iri bedeni beni ağlatacak bir güzellikle karşımda yükseliyor, derin nefeslerle inip kalkan omuzları, aralık kalmış dudakları ve kendini zapt etmeye çalışıyormuş gibi oynayan, omzuna doğru yatırdığı başı… Öldürüyordu beni.

Tekrardan üzerime eğildi fakat bu sefer elini kaldırıp parmaklarını dudaklarıma bastırdı. ”Ağzını aç,” dediğinde açtım ve iki parmağını ağzıma sokup, ”em,” dediğinde de emdim.

İstediği gibi sadece iki parmağını emdim ama yeterli bulmamıştı ki parmaklarını biraz daha derine ittirdi. O ciddi ifadesiyle neredeyse boğazıma kadar indirdiği parmaklarını hareket ettiriyor, büyük bir görev bilinciyle onları salyaya buluyordu. Ben onun gözlerinin içine bakıyordum, o ise dudaklarıma ama ısrarlı bakışım işe yaradığında koyu halkaları nihayet bana geri tırmandı. Aldığı nefesle alt dudağının titrediğini gördüm, tek bir bakışımla dengesi altüst olmuştu sanki ama toparladı hemen.

Sonunda yeterli bulduğunda parmaklarını geri çıkardı, o ıslaklığı da aşağılara kadınlığıma götürdü. Islak parmaklarının baskısını hassas tenimde hissettiğimde nefesimi tutmam gerekti. Sadece basit bir okşayıştı, beni hazırlıyordu ama bütün vücudumu titretecek bir alev topuna dönmüştüm bile. Uygar kalçalarımdan tutup beni sabitlemese herhalde yerimde duramazdım. Parmakları beni okşadıkça eziyet görüyormuşum gibi kıvranıyor ve mırıltılar çıkarıyordum ama şükürler olsun ki bana hiç acımıyordu.

Parmaklarını geri çektiğinde çoktan bitmiştim, cenneti görüp geri gelmiştim ama henüz başında bile değildik. Kalçalarımdan tutarak bedenimi yeniden düzeltti ve bacaklarımın arasında pozisyon aldı. Aşağıya bakamıyordum, her başımı doğrultmaya çalıştığımda güçsüz düşüyor ve başım geriye yatıyor, gözlerim kapanıyordu ama kendimi zorlayarak baktım.

Sonunda kumaş altında sabırsızca özgür kalmayı bekleyen penisini elleri arasında tutuyordu. Tedirgin ediciydi boyutu. Sakin kalmak da çok zordu, bütün vücudum heyecan ve zevkten titrerken ve kahretsin ki… o bu kadar güzel görünürken sakin kalmak çok zordu.

Uygar'ın da bakışları benimkilere geri tırmandı, büsbütün bir yabancıyla bakışıyormuşum gibi hissettim o anda. Gözlerini kırpıştırışı, o afallayışı, tutkudan gözü dönmüş gibiydi… Ondan farklı sayılmazdım, kıvranıyordum ve bu eziyete bana daha fazla eziyet ederek son vermesi gerekiyordu.

Ama her ne kadar kendisini zor tutsa da acele etmedi, tekrardan üzerime eğildiğinde dudaklarımızı büyük bir hırsla birleştirdi, ellerini ise belimin etrafına dolamış, beni iyice kendisine bastırarak bana nefes alacak alan dahi bırakmamıştı. Üzerimdeki baskısı müthişti; beni sarmalayışı, daha hiçbir uzvu içimde değilken dahi bana karışma ve benimle bir olma şekli aklımı başımdan alıyordu. Çok güvendeydim o an, sıcacıktı, dört taraftan da onunla çevrelenmiştim.

Dudaklarını bir anlığına benden ayırdığında hızını alamadan yanaklarıma, oradan da çeneme geçti. Zar zor,

"tadın…"

derken bir yiyecekmişim gibi beni ısırışı, kokumu içine çekişi ve bende kendini kaybedişi başımı döndürüyordu.

Bayılıp kalacaktım birazdan,

"Uygar,"

diye mırıldandım güç bela. Bu onun içini titretti sanki, hırslı öpüşleri boynuma ve omuzlarıma kadar taştı; beni kelimenin tam anlamıyla yiyip bitirmeyi istedi ama doymuyordu işte, yetmiyordu ona, daha fazlasını almalıydı.

Göğsü ağır bir yaralınınki gibi inip kalkarken “daha fazla dayanamam,” dedi eziyet görür gibi. Tekrardan doğrulması gerekti, bedenimi takip eden parmakları titriyordu ve dizleri üzerinde doğrulduğunda beni o şekilde karşısında uzanıyorken görüyor olmak sanki aklını başından aldı. Porselen bebekmişim gibi kırılmamdan korktuğu için beni nasıl tutacağını bilemeyişi onu duraksattı ama durmadı, aksine iyice sabırsızlandı.

Ve sonunda boştaki eli kalçamı kavradı, diğer eliyle de penisini içime ittirdi. Gözlerim yine kendiliğinden kapanıp da başım iyice geriye yatarken dudaklarımdan acıya benzer yabancı bir inilti koptu. Dudaklarımı birbirine bastırmış, kendimi sıkmıştım; o hırçın sesi Uygar da duyduğunda boğuk bir iç çekti.

Artık içimdeydi fakat devam etmeden önce nefeslenmesi ve kendini dizginlemesi gerekti. Gözlerimi açtığımda iri vücudunun aldığı derin nefeslerle hareketlendiğini ve geniş omuzlarının inip kalktığını gördüm. Titreyen ellerimle zar zor ulaştım ona, iki yanında duran ellerini tuttum.

Mahvolmuş gibi baktı gözlerime son bir defa ve uzattığım ellerimi bileklerimden yakalayarak kaldırdı, kendisi üzerime uzanırken ellerimi de başımın iki yanında sabitledi. Bacaklarım ise belinin etrafına dolanmıştı çoktan.

Kalçasını hareket ettirdiğinde ve içimdeki doluluğu ittirdiğinde küçük bir inilti koptu benden ama dudaklarını dudaklarıma kapattığında serzenişlerim içime gömüldü. Ben boğuk sızlanmalarla titrerken o da dudaklarımı sanki iki yabancıymışız gibi yeni yeni keşfetmeye devam etti ve elleri bileklerimi bıraktı. Biri boynumu kavramak için yukarılara çıktı, diğeri ise kalçamı tutmak için aşağılara indi ve böylece kendini daha iyi konumlandırırken ritmini daha büyük bir baskıyla artırmaya başladı.

Sonunda boşta kalan kollarımı aceleyle boynunun etrafına dolamıştım, yine nefes alamıyordum. İlk defa mı öpüyor sanki beni? Boynumdaki eli enseme doğru okşayıcı hareketlerle dönerken dudakları da ısrarcıydı, bölgeciydi, seviyordu oraları işaretlemeyi.

Zar zor dudaklarımı ayırabildiğimde başını bu sefer boynuma gömdü. Uzun vücudu üzerime kubbe gibi kapanmıştı, omuzlarından etrafımı bile göremiyordum. Görmek de istemiyordum. Bütün dünyamı böyle doldurmalı ve her zerreyi kendisinden ibaret saymalıydı.

Bedenim onun gelgitleriyle sarsılıyor ve kasıklarım bu doluluk hissinden tatlı-acı yanıyordu; zevkten kıvranıyordum ama bütün kontrol Uygar'da olduğu için kıpırdayamıyordum da. Uzun süre dudaklarımdan ayrı kalmayı da başaramıyordu, dudakları asla boş durmuyordu, yine geri yüzüme tırmandığında alt dudağımı kıstırarak çekiştirdi.

Ben de buna alışmaya başladım, kalçalarımı ona uyarak hareket ettiriyor, olur da aramıza bir boşluk sızarsa diye tetikte bekliyor, her zerremi her zerresine bastırıyor, onu hem bedenimin hem de varlığımın özüyle bütünleştiriyordum; onu kendimden bir parça sayıyordum.

Ritmini hızlandırıyordu, elleri her yerimdeydi sanki. Dört taraftan kuşatılmış gibiydim, güvenli kollardaydım. Sıcaklığıyla, sahipleniciliğiyle, en küçük noktasına kadar en küçük noktamı sarıp sarmalıyor, iki yapboz parçası gibi bizi birbirimize kenetliyordu.

Benim bastırmaya çalıştığım tiz iniltilerim onun kesik nefeslenmelerine karışıyordu. Öyle derinden ve yaralıydı ki sesi karnıma tekme yemişim gibi kasılmama sebep oluyordu. Dayanamıyordum, kasıklarım acıyordu ama tek istediğim daha fazlasıydı. Daha fazla bana karışmasını, aramıza bir nefeslik aralık bile koymamasını, bende 'ben' diye bir şey bırakmamasını ve iliklerime kadar beni 'biz' yapmasını istiyordum.

Nefes alışverişi daha da sıklaşmaya başladı, gelgitleri iyice hızlanıyor ve içimdeki uzvunu en derinlerde hissettiriyordu. Sessiz bir küfür mırıldandığını duyabildim, beni zapt etmek ister gibi tekrardan bileğimden tuttu ve başımın üstünde sabitledi. Bu sırada belime kenetli parmakları iyice kasılmıştı.

İttirişleri sertleşirken ve hırıltılı nefesi acı çekiyormuş gibi kesik kesik çıkarken sıcak sıvının içimde akmaya başladığını

hissetmiştim. Alnını alnıma dayamıştı, gözleri kapalıydı ve çenesi kaskatı kesilmişti.

Son birkaç gelgitin ardından penisini geri çıkardığında bütün vücudum şiddetle titriyordu. Dudaklarım nefessizlikten sonuna kadar aralıktı ve vücudum can çekişiyormuşum gibi derin nefeslerle sarsılıyordu. Kasıklarımdaki tatlı sızı bütün vücuduma yayılmıştı.

O neydi

öyle

...

Bedenim hiç bu kadar sevilmemişti, o da neye uğradığının şaşkınlığını yaşıyordu.

Bu ayrılık uzun sürmedi, önce yine beni öpmeye başladı. Parmakları başımın arkasına sızıp saçlarımın arasına karıştı, acıtmadan çektiği saçlarımla açığa çıkardığı boynuma gömüldü.

Bir süre daha beni başta sona sömürdükten sonra dudaklarını benimkilerden ayırmadan eli aşağı indi, ikimizin arasına girerek penisini tuttu ve saniyeler sonra yine içimdeydi. Dudaklarına inlediğimde de kalçamdan tutarak beni iyice kendine bastırdı, bütün mesafeleri kapattı.

Tekrardan ama bu sefer daha da hareketliydi, bedenlerimiz birbirini daha iyi tanıyordu şimdi. Çok daha yoğundu her şey, kasıklarımda başlayan zehir bütün vücuduma titremeler yayarak dağılıyordu. Kendimi iyice kasmaya başlamıştım, omuzlarına tutunurken fark etmeden tırnaklarımı geçiriyordum.

Dudaklarını ayırdığında derin derin nefesler aldım, başımı geriye atmıştım,

”Uygar...”

diye mırıldandım fark etmeden. Gözlerim kapanıyordu fakat Uygar kendini sertçe ittirdiğinde birden gözlerim iri iri açıldı ve küçük tiz bir çığlık koptu. Hemen elimi kaldırıp dudağımı kapatmıştım fakat Uygar elimi tutup geri çekti.

”Kapatma,” diyebildi. ”Bunca zaman beni bu güzel seslerden mi mahrum bırakıyordun?”

Acı çekiyormuşum gibi dudaklarımı dişleyerek baktım ona.

”Uygar…”

Gelgitlerine devam ederken başımı okşuyor, ”adımı sevmeye başlıyorum,” diye mırıldanıyordu. Gittikçe zorlaşıyordu, gözlerim kapanmaya ve başım iyice gerilere gitmeye başlıyordu ama Uygar

”gözlerini aç,”

diyordu bana. ”Gözlerini aç Meira.”

Islak kirpiklerimin arasından Uygar’ın karanlıkta kalan çehresini seyrediyordum. Her hareketi dudaklarımı biraz daha açtırıyordu bana, biraz daha kastırıyordu vücudumu ve uzuvlarımı işlevsiz hale getirecek kadar uyuşturuyordu beni. Yorgunluktan tükenmiştim bile, oysa Uygar gittikçe daha da enerji topluyor gibiydi. Bu bir yanılsama olmalıydı çünkü onun da nefes alışverişi tehlikeli seviyede hızlıydı.

Yine de ritmi katlanarak artmaya devam etti, bir eli hâlâ saçlarımın arasında diğeri de boynumdaydı. Bütün vücuduma o hükmediyordu, bütün kıvrımlarımı o dolduruyordu, ikinci bir deri gibi beni sarıp nefeslerimizi dahi ortak kılıyordu.

Dudakları dudaklarıma sürtünüyor ama öpmüyordu, yine hızlanıyordu, yine nefesi sıklaşıyordu. Yaralıymış gibi boğuk bir sızlanma dökülüyordu dudaklarından, kaşları çatılmıştı ve dudaklarım boşta olduğu halde yine de nefesimi kesiyordu. Boynumdaki elini tutuyordum ben de ondan güç almak ister gibi ve ona küçük mırıltılarla eşlik ediyordum.

Zevkin en doruklarındayken hızlanan gelgitleri, tatlı zehrini içime akıtmasıyla sekteye uğradı ve saçlarımı kavrayışı yumuşadı. Kasılan bedenim onun altında hazla kıvranırken de gözlerini içime işler gibi gözlerime dikti.

O duraksayışı ve çatık kaşlarının sert bir görünüm verdiği çehresi yumuşarken dalgın bir sırıtmayla dudaklarının kıvrılışı başımı döndürdü. Sırıtmasını korurken beni bıraktı ve dizleri üzerinde doğruldu.

Elimin tersini terden sırılsıklam olmuş alnıma dayamış bir şekilde ne yapacağını beklerken nefesleniyordum. Üzerimdeki elbise tanınamayacak bir haldeydi, uçları kalçalarıma kadar bile inmiyordu, üstten ise bir kolu çıkmıştı, diğeri hâlâ duruyordu. Darmadağınıktım, saçlarım yastık boyunca yayılmıştı.

Uygar da benden farklı değildi. Dizleri üzerinde dikilen görkemli çıplak bedeni, inip kalkan omuzları ve iki yanında duran damarlı kolları, hepsi pencereden taşınan ay ışığının yansımasıyla parlıyordu. Hem yağmura yakalandığımızdan hem de zaman kavramını yitirdiğim için rakam veremesem de bu sporda ter atmaktan ince ince ayrılmış saç uçlarına kadar ıslaktı.

Aldığı derin nefeslerin arasında bedenimi süzdüğünde de aynı silik sırıtmayı koruyordu. Eğilip elini boynuma uzattı, önce parmakları orayı sardı ama bir şey yapmadı. Elini yavaşça aşağıya indirdi. Avuç içleri göğüslerimin arasından geçti, karnıma geldiğinde diğer elini de kaldırdı. Belimi, büyük bir şaheseri inceliyormuş gibi bir özenle iki taraftan kavradı. O kıvrımı da takip etti, kalçalarıma kadar indi.

Son durakta kalçalarımı biraz kaldırdı ve tek eliyle penisini kadınlığıma getirdi, hemen benimle birleşmedi de bana eziyet etmek istiyormuş gibi dudaklarımı dişlememe sebep olacak bir haz vererek sürttü.

Dayanılmaz tatlı bir sızıydı, geriye çekilme refleksine karşı koyamadım ama Uygar buna izin vermeden tek eliyle kavradığı kalçamı beni kendisine geri çekmek için kullandı. Kızmış gibi onaylamayan bir mırıltı çıkardığını duydum bu sırada, hâlâ büyük bir ilgiyle penisini içime ittirmeden sürtüyor ve beni kıvrandırıyordu.

”Uygar…”

Ellerim onu tutmak ister gibi uzansa da yetmiyordu, bütün vücudum zevkten titreye titreye güçsüz düşmüştü. Başımı yana yatırıp gözlerimi kapatmıştım, bambaşka bir diyardaydım sanki. Çok güzeldi…

Çok güzel…

Buraya

ölsem

de gömülsem…

”Gözler buraya Meira,” diye uyardı ama Uygar yine. ”Başını çevirme.”

Yüzümü ona dönsem de saç tutamları önüme düşmüştü. Üzerime eğilip serçe parmağıyla saçlarımı ayıkladı ve yüzümü yeniden ortaya çıkardı. O uyuşmuş, çaresiz ve kıvranan zavallı ifademi gördüğünde de

“mükemmel…”

diye mırıldandığını duydum ama yine benden uzaklaşmak zorunda kaldı.

Doğrulup eski pozisyonuna geri döndü, kalçalarımı tutup kaldırarak kendine ayarladı ve bu sefer oynamayı bırakıp tekrardan içime girdi. Boğuk baskın sesi benim kesik nefes alışverişlerimi bastırıyordu. Elimde değildi, başım yine yana yatıyor, vücudum kasılıyordu.

”Yüzünü göreyim,” diye uyarıyordu Uygar da hemen beni.

Ben ise ağlıyormuş gibi çıkan titrek sesimle,

”Uygar…”

diye mırıldanıyor, onu dinlemeye çalışıyordum ama bedenim beni de dinlemiyordu.

Kendimi zorlayarak yeniden ona bakabildiğimde de dudakları memnuniyetle kıvrılmış, beni çoktandır izleyen kısık gözleri tamamen kapanmış ve boynunu önce usulca geriye atmış, ardından omzuna doğru yatırmıştı. Parmakları hâlâ kalçalarımı tutarak gelgitlerine devam ederken başını öyle yatırmasıyla beraber iyice ortaya çıkan adem elmasının güzelliği karnımda darbe etkisi yaratıyordu. Bu sırada beni sürekli kendine çekerek gelgit yaptığı için de bedenim öncekinden de çok sarsılıyor, hatta gittikçe aşağıya doğru çekiliyordum.

Ama uzun süre benden uzak kalamadı. Üzerime uzanarak devam etti. Elleri yine çeneme tırmandı, saçlarıma ulaştı.

Bedenini bütün kıvrımlarıma oturtarak gelgitlerini hızlandırmaya başladı.

Titriyordum, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Kasılmalar nefesimi kesiyordu, elimi kaldırmış Uygar'ın yüzünü tutmuştum fark etmeden. Parmaklarım yüzünde geziniyordu, dudaklarına baskı yapıyor, itiyordu. Dediğim gibi, bilinçsizce yapıyordum, mayışmıştım. Uygar ise dudaklarına bastırdığım parmaklarımı hafifçe ısırdı, elimi çekmeye çalıştığımda da bileğimden yakaladı ve öpmeye başladı. Parmaklarımı, bileğimi, yukarıya doğru çıkarak kolumu, omzumu, boynumu öperek sırasıyla beni gezdi.

Son olarak parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve başımın yanına sabitledi. Yine o doruklarda bir yerlerde dudaklarını dudaklarıma bastırmış ve son birkaç gelgitin ardından yavaşça durmuştu.

Geriye bütün odayı dolduran nefes alışverişlerimiz kalmıştı. Bir süre ne ben kıpırdayabildim ne de o. Alnını alnıma dayamış, sabırla soluyarak aklını başına devşirmeyi bekliyordu sanki. Kendine geri gelmeyi bekliyordu.

Başını kaldırıp gözlerini gözlerime kenetlediğinde kendi küçük zevk diyarımızdan ayrılıp da yeniden gerçek dünyaya dönmüştük ikimiz de. Beni öldürmek istemiyorsa durması gerektiğini biliyordu.

Seve seve

öleceğimi

söylemenin

sırası

mıydı acaba?

Onun ne yapacağını bekliyordum, gözlerinin içine baktığımda artık ne düşünüyor yine anlayamıyordum. Hata yaptığımızı mı düşünüyordu yoksa? Pişman mı olmuştu? Ya da başka bir şey?

Ama o yüzüme doğru eğildi ve bu gece boyunca yaptığımız her şeyden daha tutkulu gelecek basit bir öpücükle yanağımı öptü. Geri çekilişini, koyu bakışlarının dudaklarıma kayışını

ama yine de bedenini üzerimden çekerek yana atışını seyrettim.

ℒ

LG resmi Instagram hesabı: lilithingozyaslariofficial

Kişisel: kedilimediyy

○●

Şuraya

da

güzel

bir tablo

çizelim

bakalım

38. Nefesin Nefesime

Destek

veren

herkese

teşekkürler

○

●

Bölüm Otuz Sekiz

“Nefesin Nefesime.”

Girl - Men I Trust

”Meira.”

”Şşş… Meira,”

”Güzel görünüyorsun.”

”Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?

”

”Hiçbir şeyi unutmamak için.”

Kamera açık, kayıt açık, ekranda sarışın bir oğlan. Eller eğilmiş, makasla oğlanın saçından bir tutam kadar saç kesilmiş. Az sonra alev almaya başlıyor o cılız beden. İnsana benzemeyişi, kara bir ceset parçasına evrilişi kamerayla resmediliyor; o resim basılıyor ve bir kutuya saç tutamıyla beraber konuyor. Hediyenin sahibi ise bir baba.

”Hediyemi aldınız mı sayın General? Yakmayı çok sevdiğinizi biliyorum. Yanmayı da sevecek misiniz, merak

ediyorum.”

Nefretle sulanmış bir filiz, vicdansızlığa çiçek açar. Bir çocuğun değil bin çocuğun da gözyaşlarına kıyacak kadar kör olur kalp.

”Derler ki, vicdan Maria Rosenfeld’den sonra doğmuş.”

Hiçbir daim sahip olamadığı gücü yeraltında tatmak varken, neylesin göklerdeki tanrıya boyun eğmeyi? Yine de bilmez mi yeraltı dediği dünyada yalnızca tanrıcılığı taklit ettiğini?

”Casuslara ne yaptığımı biliyor musunuz? Önce onları köpeklerime parçalatırım. Ardından… diri diri yakarım.”

Güçten zehirlenmiş çılgın bir akıl, yalnızlığa kurduğu cesetlerden tahtta bir başına çürümenin bedeli.

”Sen… Bir şeytansın.”

Kamber, yüzündeki dehşet ifadesi ve irice araladığı dolu gözleriyle bakıyor. Saniyeler öncesinde boğazına saplanmış bıçak hâlâ yerinde duruyor.

Tıpkı kız kardeşi gibi.

Oluk oluk kan akıyor.

”Meira… Ben sana aşıktım…”

Ani bir irkilme hissiyle araladım gözlerimi.

Akıp giden saniyelerde bilincim hemen yerine oturmadı; bir yarım hâlâ o kabusta, o karanlık evrende, cehennemin en dip köşesinde ve Maria’da kaldı.

”Meira.”

Bir uğultu gibi geldi bana bu ses. Belki hâlâ aynı kabustaydım.

Belki de hiç uyanmadım.

Ama çıplak omzumda bir el hissettim ve gittikçe netleşen sesin Uygar’a ait olduğunu fark ettim.

”Meira.”

Yan yatıyor, pencereyle bakışıyor ama bir tepki vermiyordum. Uygar da ”uyuyor taklidi mi yapıyorsun?” diye sordu. ”Nefes alışverişin değişti. Uyandığını biliyorum.”

Ben ona doğru dönmeyince yatakta bir hareketlilik yaşandı ve belimi tutup beni sırt üstü çevirdi. Dirseğinden destek alıp üstüme eğilmişti, dağınık saçları alnına düşüyordu. Beni böyle çevirdiğinde gözümde doluşan yaşın teki de kopup yastığa doğru yuvarlandı.

Hemen kaşları çatıldı ve gözleri bu damlayı takip etti. ”Kabus mu gördün?”

Yutkunduğum vakit baş parmağı gözyaşımı sildi. İki elini de iki yanıma atmış, tepemde uzanarak beni izliyor ve benden herhangi bir tepki bekliyordu. O bakışlarında, benim için olan o kaygısında yuva gibi sıcacık bir hissiyat vardı, az önce uyandığım o cehennem ateşinden çok farklı bir sıcaklık. Bütün benliğimi sarıp sarmalayan ve beni her şeyden koruyabilecek bir kalkan gibiydi ama ne yazık ki bu kalkanın ardında tektim. Beni bir tek benden koruyamazdı. Yine de bu kadarını bile hak etmedim, böylesi eziyetler ettiğim ve hayatını bitirdiğim birinin sarmalayışını dahi hak etmedim.

Kamber’i de görmüştüm kabusumda. Kendi ellerimle boğazına sapladığım o bıçakla bana aşık olduğunu söylüyordu. Benim gibi bir kadın aşkı nasıl hak edebilir? Onun felaketi olmuşum, nihai sonu, cehennemi… Şimdi de Uygar var karşımda, nasıl da bakıyor bana…

Ya onunla da sonumuz

aynı

olursa?

Gözlerimi kaçırdım ondan ve ”dün geceyi bir daha tekrarlamayalım,” dedim, ağlama isteğine direnirken.

Gözlerini şüpheyle kısmış, beni anlamaya çalışıyordu. ”Bir daha bana dost zırvalıklarından bahsedersen kötü olacak,” dedi sonra da.

Ben cevap vermediğim vakit de gözlerini kısa bir anlığına kapatarak sabırla soludu. Yeniden açtığında ve simsiyah gibi gelen bakışları beni bulduğunda, ”pişman mısın?” diye sordu.

”Hayır elbette,” dedim hemen ama devamını getirmeden sustum. Uygar düşünceli görünüyordu, önüme gelen saç tutamlarını özenle ayıklarken de bana kendimi açıklamam için

zaman tanıdı. Açıklamayı hak ediyordu elbette, ben de kabusumdan, tıpkı Uygar gibi bana bir zamanlar aşık olan o adamı ne hale getirdiğimi gözlerimin önünden silmeye çalışarak kafamda kelimelerimi toparladım.

”Aramızı daha sağlıklı bir şekilde düzeltmeye çalışıyordum,” diye başladım dikkatle ”Hâlâ içimizde çözemediğimiz onca şey varken seninle yatağa girmeyi planlamıyordum. 5 dakika öncesinde kavga etmiştik ve 5 dakika sonrasında çıplaktık. Nasıl bir ilişki bu?”

Küçük bir sırıtma yakaladım orada. ”5 dakikadır kavga ediyoruz, sonraki 5 dakikayı sabırsızlıkla bekliyorum o halde.”

İç çekerek baktım ona.

”Uygar…

Ciddiyim. Ne beni affettin ne de edeceksin. Ne bana güvenecek ne de şans vereceksin. Hep kavga edeceğiz. Nereye gidecek bu?”

Sessizleşti ama elleri üzerimdeydi, başımdan itibaren saçlarımı dalgın bir şekilde okşuyor ve gözlerime bakmıyordu.

”Dün gece,” dediğimde gözleri gözlerimi yakaladı, orada şüphesiz ki bir sızı gördü, ”sırtına dokunamadım,” dedim. ”Kendimi çok kötü hissettim o yaraları hissettiğimde.”

Bir farklılık yakaladım bakışlarında. ”Bana mı acıyorsun şimdi sen?”

Ellerimi kaldırmış ve nazikçe yanaklarına dokunarak onu okşamıştım.

”Uygar…”

Kırmaya çekinir gibi sert yüz hatlarında parmaklarımı gezdiriyor ve ona hüzünle bakıyordum. ”Bize dair her şey nasıl bu kadar yanlış olabilir?”

”Bana acıyor musun?” diye tekrarladı, sesi neredeyse kızgın çıkacaktı ve başımı okşayan eli de durmuştu.

Açıkçası ben kendim de dahil herkese acıyordum ama ona, ”hayır,” demeseydim meselenin büyüyeceğini hissetmiştim. ”Sadece yanlış yaptığımızı söylüyorum.”

Böyle dediğimde de çok ciddiye almadı ve elleri kaldığı yerden saçlarımı okşamaya devam ederken, ”yıllardır doğru yaptığımız bir şey yok zaten,” diye geçiştirdi. ”Bunları düşünme.”

”Sonuna kadar yanlış yapmaya devam mı edelim o halde?” deyişim beklediğimden biraz daha sert çıktı sanki. Ona baktığımda sonraki sözcüklerim daha yumuşak çıktı dudaklarımdan: ”Sen de araftasın. Bir şeyler değişsin istiyor ama ne kendine ne de bana bir şans veriyorsun. Ne var aklında Uygar? Sabahları savaşıp akşamları sevişelim mi?”

Aksi bir tavır takındı kaşları. ”Ben intikamı bitirdiğimi söyledim. Düşmanlık yok bundan sonra dedim. Hâlâ düşman olduğumuzu söyleyen sendin. Sınır çizmemi isteyen sendin.”

”Ve o sınırı aştın.”

”Karşı tarafta sen varken nasıl aşmayayım o sınırı?” derken bunu nasıl aklımın almadığını sorguluyor gibiydi. Biraz da çaresiz bir yakarıştı sanki,

başka çarem mi vardı,

der gibi içten bir serzeniş hatta.

Yine de itiraz ettim. ”Düşmanlık bitmeden-”

”Bitti dedim ya sana?” derken özenle yüzümü saç tellerinden ayırmaya, saçımı gerilere doğru eliyle taramaya devam ediyordu.

”Sen beni tekrardan uyutmaktan bahsediyorsun,” diye hatırlattım ona, ”bunun bittiğini söylüyorsun bana ama sence de aramızdaki savaş sırf bundan mı ibaret?”

”İşime dahil olmana izin vermem dedim. Bunun dışında her şey normal gidiyordu zaten.”

Ben ”normal mi?” diye sorarken o eğildi ve dudağımın hemen kenarını öptü. ”O kadar anormal bir hayat yaşamışız ki normalin ne olduğunu unutmuşsun sen.”

Başını geri kaldırdığında sabırla soluyuşu bir serzeniş gibi çıktı dudaklarından. ”Bunaldım ben,” dedi. ”Ne zaman susacaksın? Ona göre seni öpmeye başlamam lazım.”

O böyle aç aç yüzüme bakarken aklımı başıma devşirmek zordu, hele ki az önce ettiğim o kadar iddialı ve aklı başında lafın üstüne…

Ah Meira, neyle sınıyorlar seni kızım?

Ama kendime sahip çıktım ve ”dün gece tekrarlanmayacak bir süre,” diye tavrımı korudum.

Kaşları havalandı. ”Cezalı mıyım şimdi?”

”Ben cezalıyım.”

”İyi. Affediyorum. Gel şimdi buraya,” derken tekrardan üzerime çökmüş ve dudaklarını benimkilere kitleyerek son anda almak üzere olduğum nefesi kesmişti. Koca kafalı bir aptal olduğum için dudaklarım hemen ona ayak uydurdu, büyük bir zevkle tükürdüğümü yaladım ve mıknatıs gibi zıt kutbuma çekilip yapıştım bile. Ayır ayırabiliyorsan… Ellerimi tutmasa saçlarına da çıkardı parmaklarım, ne kadar da seviyor parmaklarım orada gezinmeyi… Fiziksel bir çekimden fazlası elbette bu, bir sığınma ve güvenli bölgeme sokulmaktan ibaret onunla bir olmak.

Uygar iyice üzerime doğru çıkmaya ve ağırlığını vermeye başladığında artık onu durdurmalıydım. İkimiz de nefes nefeseyken dudaklarımı zar zor ayırdım ve ”Uygar ben ciddiyim,” dedim.

”Ben de ciddiyim,” derken boynuma yönelmiş, dün gece yaşananları aklıma getirmemle beraber karnıma darbe yemişim gibi beni kastırmıştı. Onu tutup kendime katmayı o kadar çok istiyordum ki… Sıcacık güçlü kolları dört tarafımı böyle sarıp sarmalarken ve beni kendi varlığına hapsederken tamamen onunla bütünleşmek istiyordum.

Ama yine dudaklarımı o tutkulu öpüşmenin arasında çektim ve ”acıktım,” bahanesini öne sürdüm. ”Hadi kalkıp kahvaltı yapalım.”

”Ben doyururum seni,” cevabı gecikmedi. Arsızlığının bu kadar hoşuma gideceğini düşünmemiştim. İyice tehlikeli bir yere gidiyordu bu münasebet ama kararıma sadık kalmam gerekiyordu.

Bu sefer saçlarından yakaladım ve bir yavru köpekmiş gibi tutup onu kendimden ayırdım. O daha fazlasını arzulayan dudaklarının aralık kalmış çaresiz haline aldanmamalıydım.

”Ayrılma vakti,” diye kızmaya çalıştım ona. Uzun uzun baktı bana, kararımdan vazgeçeyim diye bekledi ama benden şaşırılacak bir irade sergilediğim vakit de geriye çekilerek kendini yana attı.

Benim için de zordu ama bir şeyleri düzeltmek istiyorsam doğru yapmalıydım. Sorumsuzca onunla yatağa atlamamalıydım. Ona bu kadar kapılarak kim olduğumu, ona neler yaptığımı unutmamalıydım. Onun sırtındaki izler neden orada hatırlıyorsun değil mi?

Sen önce aynaya bakmayı öğren Meira.

Yataktan doğrulduğumda hâlâ dün geceki gibiydim. Artık bir şeye benzemeyen elbisemi göğsüme doğru çekiştirmiş, kalçalarımı da zor bela örtmüştüm ama bir kolu hâlâ çıkık diğeri de yukarıya kıvrılmıştı. Gaspa uğramış ve geri saldırmış gibiydim, başa baş bir mücadele hatta,

vay canına…

Saçlarım da dolanmıştı, tır mı geçmiş üzerimden? Dün gece hiçbir şey anlamamış, yorgunluktan hemen uyuyakalmıştım ama darmadağınıktım.

Etraf aydınlıktı. Uygar kalkmış, pantolonunu üzerine geçirmişti, kemerini yine beni izleyerek bağlıyordu. Üstü çıplaktı, geniş omuzlarının her hareketinde inip kalkışını sanki ilk defa görüyormuşum gibi içim kıpır kıpır izliyordum.

”Saat kaç?” dedim bakışlarımı kaçırarak. Başım çatlıyordu.

Kolunu kaldırdı ve ”öğleni geçmiş,” dedi.

Gözlerim iri iri açıldı hemen. ”Bu saate kadar uyuduk mu?”

”Sen uyudun.”

”Ve sen de beni mi bekledin?”

”Evet.”

Onun ilk defa güne bu kadar geç başladığına tanık oluyordum. Çok erkencidir normalde, beni beklediğini söylemesi de yine

değişik kıpırtılar saldı içime ama saçlarımı elimle düzeltmeye çalışarak yataktan ayrıldım artık. Ondan tarafa bakmak tehlikeli bir tuzaktı,

hâlâ üstü çıplak,

davetiye çıkarıyor sanki.

O tatlı tuzaktan uzak durarak, ”yapış yapışım,” dedim. ”Duş alacağım.”

”Berab-”

”Hayır.”

Geceliğime kuşanmış, ıslak saçlarımı elimdeki havluyla kuruturken aşağıya inmiştim. Dışarıya kapalı, yağmurlu ama ılık bir hava hakimdi. Yağmur damlalarının pencereler boyunca kayışı, şöminedeki yanan odunların çatırdayışı ve rüzgar sesi huzurlu bir atmosfer yaratıyordu.

Uygar salondaydı, şöminenin oraya oturmuş, yine günlüğüne bir şeyler yazıyor ve günlükle çok ciddi meseleler tartışıyormuşçasına yazdıklarına odaklanan kusursuz sıfatı, şömineden yansıyan kızıllığı tıpkı bir tuval gibi resmediyordu.

”İşe gitmeyecek misin?” diye sorarken karşısındaki koltuğa oturur buldum kendimi. Kasıklarımdaki ağrıyı ve bana dün geceyi hatırlatarak içimde kelebekler açtıran her şeyi görmezden gelmeye çalışıyordum. Özellikle de onun yüzünü dün gece öylesine çaresiz ve tutkulu görmüş olmanın verdiği heyecan hissini aşamıyordum. Hiç bu kadar istememişti beni, hiç bu kadar yalvarmamıştı bana o bakışlarıyla. Şimdi de nasıl hiç bir şey olmamış gibi davranacaktım ki?

O ise başta yazma işine devam etmiş, ardından başını kaldırmadan sadece gözleriyle benden tarafa bakmıştı. O zaman karşısında oturmaya devam ettiğimi fark edip ayağa kalktım ve ona yaklaşıp koltukta yanına oturdum. Araya biraz mesafe de bıraktım tabii.

O da günlüğe geri dönmüş, bu sırada da ”bugün gitmeyeceğim,” diye cevap vermişti.

”Neden?”

”Yalnız kalma diye.”

Kaşlarım merakla havaya kalktı. ”O nedenmiş?”

”Beraber kalalım.”

Koca bir ahmak olduğum için biraz geç dank etti kafama.

Hep bu kadar tatlı mıydı…

Ben sessizleştiğimde o hâlâ yazıyordu. Biraz kafamı o tarafa doğru uzatsam da ne yazdığını okuyamadım, yaklaşırsam da fark ederdi.

”Ne yazıyorsun?” diye sordum ben de sonunda pes edip. ”Dün gece hakkında mı yazıyorsun yoksa?” Beni takmadığında bu sefer ona yakınlaştım ve ”bakayım, ben de bakayım,” diye ısrar ettim. ”Ne yazdın?”

”Hayır,” dedi ve günlüğü kapattı.

Alçak…

Büyük bir şüpheyle baktım ona. “Kim bilir ne yazdın? Kötüledin mi yoksa beni?” Sanki doğru cevabı bulmuşum gibi de kendi kendime triplere girdim ve tavır takındım. ”Asıl sen kendini kötüle, hünerlerimi göstermek için bana fırsat bile tanımadın.”

Bu onun suratında oldukça sarkastik bir sırıtmanın peyda olmasına sebep oldu. ”Hünerlerin dağda ayıyla karşılaşıldığında uyun dedikleri kurallarla bir:

Yere yat ve ölü taklidi yap.”

Büyük bir ihanete uğramışım gibi bakakaldım. ”Ben bunu unutur muyum? Unutmam. Unutmam Karşah.”

”Sorun yok. Öğretiriz,” diye de ekledi. Bunu öyle onda görmeye alışık olmadığım yaramaz bir tavırla ve bir şekilde de masum bir dalgayla söyledi ki sinirli bile kalamadım.

Alttan alttan gülecektim de fakat birden tekrardan sinirlenip uzandım ve ağzına vurdum. Bu ani atağı beklemese de hiç hareket etmemişti. ”Bana sallıyorsun da peki sen?” dedim aklıma gelenlerle. ”Pek yetenekliydin!”

Bu iyice keyiflendirdi onu. Başını hafifçe eğdiği ve gözleriyle bana muzip bir bakış attığı o yaramaz ifadesiyle ”memnun

kaldıysanız beni yine tutabilirsiniz prenses," dedi. "Yedi yirmi dört müşteri hizmeti."

"İltifat olarak söylememiştim," diye düzelttim ve tepkisini yoklayarak, "şu Sude denen kız," girişini sonunda yaptım. "Onunla sevgiliydin eskiden. Çok pratik yaptınız herhalde." Bu onun suratını asmasına sebep oldu nedense. Ciddi bir ifade takındığında, "Roze de sevmiyor zaten o kızı," diye içimdeki bu hırsı bastıramadan alttan alttan geçirdim.

Uygar da bunu fark etmiş ve bana gözlerini kısarak bakmıştı. "Kıskançlık mı bu?" diye sorduğunda hemen bir

ne münasebet

dercesine kıpırdandım. "Sen beni kıskandın mı?"

"Kıskanmadım," dedim,

kıskançlıktan evren değiştirdim

. "Sadece… bilmek istiyorum. Bu kızla aranda neler oldu Uygar? Sana kötü bir şey yapmış ve sen de onu yurt dışına okumaya göndermişsin. Neden? Ne yaptı sana?"

Uygar arkasına yaslanmış, bir elini de başının altına koymuştu. Bu rahat pozisyonu kucağının ne kadar boş ve

oturmaya müsait

olduğunu gözler önüne seriyordu sanki.

O, "Mert'in arkadaşı sonuçta," derken ben yutkunarak bakışlarımı kaçırdım kucağından.

"Ama kötü bir şey yapmış. Mert'in bundan haberi var mı?"

"Yok ve olmayacak da." Sessizleştiğimde bana yandan bir bakış attı ve "Meira," diye uyardı.

Mecburen, "iyi," dedim. "Bir şey söylemeyeceğim. Sırf Mert onu seviyor diye mi katlanıyorsun yani?"

"Evet. Mert'in pek kimsesi yok."

En azından Sude'ye kendi isteğiyle katlanmıyor… Bu da iyi ama yine de geçmişte yaşadıkları bu büyük gizemi bilmek istiyordum.

”Sude ile ne yaşadığınızı bana kesinlikle söylemeyecek misin?”

Hiç ödün vermedi. ”Hayır.”

”Niye benden gizleyesin-”

”Hayır dedim Meira, söylemeyeceğim.”

”Aynı şeyi ben yapsam…” Ters bir bakış attığında gözlerimi devirerek ilgimi ondan çektim. Ona geri dönmek hiç uzun sürmedi tabii. Saniyeler sonra, ”o kızdan hoşlanmıyorum,” diye sızlanıyordum bile. Uygar’ın sessizliğine takıldı kafam. ”Uygar. Ciddiyim. İçimde kötü hisler var.”

”Yapacak bir şey yok,” deyişi artık itiraz istemeyen bir tonda çıkmıştı ağzından.

İstemeye istemeye sustum ben de. Uygar için bu konu düşündüğümden de hassastı ve benim de dilimin kemiği olmadığından yine ters bir şeyler söylemek istemedim. Uygar da herhalde içinden,

sonunda çenesini kapattı,

diyor olmalıydı ki ben susunca doğrulup günlüğüne geri döndü. Hemen kıçımın üstünde kayıp ona yaklaştım tabii.

”En azından ne yazıyorsun onu göster.”

Ben böyle yanaşınca o da bana baktı, o ısrarcı yalvaran tarafımı gördü, ona bir türlü rahat vermeyeceğimi de anladı ve iç çekerek önüne dönüp günlüğü açtı. En son yazdıklarını bana sesli bir şekilde okumaya başladı:

”Uyanmasını bekliyordum. Bu saate kadar hâlâ uyuyor. Elimi önden atmış, yanağının altına yerleştirmiştim. Nefes alıp verdiğinde o sıcaklığı tenimde hissediyordum. Bazen yüzünü iyice elime gömdüğünde dudakları da değiyordu tenime. Ne güzel. Hatta, bundan daha güzel bir şey var mı? Meira ile beraberliğim asla sadece bedenen olmadı. Belki biraz sabırsızdım, 8 sene, dile kolay, ama bu birliktelik birkaç uzuvdan fazlası. Meira’ya hiç olmadığım kadar yakınım. Teni tenime aitmiş zaten, yapbozun iki parçası gibi. Çok yanlışız diyor ama hiç bu kadar doğru hissettiren bir yanlış yapmamıştım.”

O kısa duraksayışında ben Uygar'ın hislerinin büyüklüğü karşısında yerime sinmiştim. Her kelimesi bu kadar mı içime işler? Heyecanlandırıyordu beni. Zavallı kalbimi iyice kıstırıyor ve korumaya yeminler ettiğim irademi yerle yeksan ediyordu. Ayrıca, nasıl bu kadar dürüst olabilir? Nasıl hiç çekinmez böylesi savunmasız sözler etmeye? Ben onu kıskandığımı söylemeye bile çekinirken o nasıl bana böyle paragraflar dizer?

Buna devam da etti:

"Şimdi de geldi, karşıma oturdu. Bu dünyada karşımda olmandan daha çok nefret ettiğim bir şey yok benim Meira, demedim mi sana? O da fark etti hatasını ki kalkıp yanıma oturdu. Hiç şüphesiz birazdan yine ne yazdığımı soracak, dün geceye dair bir şeyler yazdığımı anlayacak. Ona birkaç şey okusam iyi olur yoksa yine günlüğüme ulaşmanın sinsi planları dönecek kafasında. Ama yine ve yine unutuyorsun o kafada benim de yaşadığımı Meira."

Baştan sona nefesimi tutarak dinlediğimi, son cümleyi bitirdiğinde ve nefesimi saldığımda fark ettim.

Öldürecek bu adam beni…

Ama o sanki hiç böyle afili sözler sarf etmemiş gibi, çok basit günlük şeyler yazıyormuş gibi, dışarıdan bu kadar sert göründüğü halde içinde bir türlü aklımın ermediği kadar romantik bir adam barınmıyormuş gibi basitçe günlüğüne geri döndü. Onun için o kadar sıradan sözlerdi ki bunlar sanki… O günlükte kim bilir benim hakkımda daha neler yazıyordu.

Şiirler de yazıyor mudur acaba?

O yazarken ben de onu izledim. Koltuğun başlığına da iyice yayılmış, elimi çenemin altına dayamışım meğer, o kadar daldım ki farkında değildim. Uygar hep bu kadar çekiciydi, biliyorum ama bugün bir farklıydı gözümde. Dün geceden sonra belki de, ona karşı hislerim değişik bir sahiplenicilikle harmanlanmıştı. İlginçti, ben de anlayamamıştım ama ona baktığımda tek görebildiğim bu adamı hep yanımda istediğimdi. Sadece onun kollarına girmeliydim, dünyadaki en güvenli yerdi orası.

Sıcacık…

Ve sadece bana ait. O kalbinde de aklında da kollarında da benden başkası olamazdı. Bakışları dahi bana aitti.

”Uygar…” dedim az sonra biraz da dertli görünerek. ”Santral’dekiler senin eskiden bir kadına aşık olduğunu biliyor. Ben olduğumu bilmiyorlar tabii.”

”Polat’ın öğrenmesini istemediğim için gizli tutuyordum.”

”Biliyorum,” dedim. ”Sadece…”

Duraksadığımda ise ”istersen söyle onlara,” diye çözüm önerdi. ”Eski Meira’nın nasıl biri olduğunu bilmiyorlar.”

”Ondan değil,” dedim biraz da emin olamayarak. Bana bakmalıydı ki devam edebileyim ama o bakmadı. Ciddi bir konu olduğunu düşünmemişti sanırım.

Kurumuş dudaklarımı yaladım. ”O geçmişi istemiyorum,” dediğimde tek kaşının havalandığını gördüm. ”Biz baştan başlayamaz mıyız Uygar? Beni o Meira’dan tamamen ayrı tutamaz mısın? O Meira’ya… artık aşık olmayı bırakamaz mısın?”

Kağıt üstünde gezinen kalem durmuş ama Uygar’ın bakışları oraya sabit kalmıştı.

”Bana yeniden aşık olmanı isterdim,” diye itiraf ettim. ”Bambaşka biriymişim gibi.”

Yine de büyük bir cüretkarlıkla sarf ettiğim bu sözlerden hemen şüphe duymuş ve bir çırpıda burayı terk etmek üzere ayağa kalkmıştım. ”Saçmaladım üzgünüm.”

Ama daha birkaç adım atamamıştım ki, ”buraya gel,” dedi. Günlüğünü kapattığında tok bir ses geldi kulağa.

Herhalde beni durdurmasaydı bunu çok kafaya takardım. İstediği gibi döndüm ve onun karşısında ayakta dikildim. Gözleri gözlerimdeyken o sözde durgun ifadesinin altında hırçın bir ima yattığından emindim neredeyse.

Elini bacağımın arkasına atmış, geceliğimin bittiği yerden biraz daha yukarıya usulca kayarak kalçalarımın tam altından beni kavramış ve kendisine çekerek kucağına oturtmuştu.

Omuzlarına tırmandı ellerim, o ise belimden tutuyordu beni. Yüzlerimiz karşı karşıyaydı.

”Hiçbir hissi kafama göre başlatıp bitiremem,” diye cevabımı verdi bana öncelikle. Ciddiyetini koruyordu. ”Ama seni geçmişinden ayrı tutuyorum. İş ilişkimize geldiğinde yani. Yine de yaptıklarına geldiğimizde hiçbir şey değişmeyecek, bu yüzden güveni ilişkiden ayrı tutacağız.”

“Biliyorum,” dedim ama ”bir yolunu bulacağım,” diye de ekledim. Dün geceki kadar bana bir şans vereceği konusunda onu zorlamadım, daha alttan aldım. Bir şekilde halledecektim, başka yolu yoktu.

O işe gireceğim. Kanıtlayacağım sana bundan sonra en çok da bana güvenebileceğini Karşah.

Uygar ise içimde kopan fırtınaları o koyu bakışlarıyla takip etmiş ama sesini çıkarmamış, bir süre çehremin detaylarında kaybolmuştu. Gözü oyalanacak bir şeyleri hep buluyordu, en sonunda elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarımın arasına, başımın arkasına doğru daldırdı.

Bu sırada belimden çekerek beni kendisine yapıştırmış ve dudakları yanaklarıma sürterek saçlarıma doğru sokulmuştu. Orada soluklandığı hayat içimde kelebekler açtırıyor, beni heyecandan kıvrandırıyordu.

O içime işleyen derin sesi de tenime çarpıp dağılıyordu. ”Hem böyle güzel görünüp hem de bana dokunma diyorsun.” Sabırla soluyuşu bolca sitem içeriyordu. ”Adil oynamıyorsun kızım.”

Dudakları boynuma doğru kayınca benim de parmaklarım saçları arasına karıştı. Önce, kendimi tutamadan onun başını iyice boynuma gömdüm, öptüğü anda da titrek bir nefesi can çekişir gibi dudaklarımın arasından saldım. Belimi kavrayışı, beni kendine bastırışı, altımda hissettiğim o fazlalığı, yine kaybediyordum kontrolümü.

Çok güzeldi…

Uygar’dan daha fazlasına ihtiyacım vardı ama ne demiştik?

Sabırlı ol Meira, yakında bu anları da telafi edeceksin. Hem de fazlasıyla.

O yüzden şimdilik kendimi geriye çekerek ondan ayrıldım ve ”bence sen günlüğünü yazmaya geri dön,” diye daha masumane bir fikir önerdim. ”Bir kaza çıkmadan…”

Yana yatırdığı başını kaldırmadan yalnızca gözlerini gözlerime kenetledi ve muzip ifadesiyle, o bana insan olduğumu unutturan kusursuz sırıtmasıyla baktı. ”Nasıl bir kaza?”

Bu adam ölümüm olacak benim…

ℒ

”Melis, bu yüzden sana kendini zorlamaman gerektiğini söylüyorum. Aynı anda her şeye yetişmek istiyorsun, daha sen atlatamamışken başkalarına merhem olmaya çalışıyorsun ama yalnız kaldığın an çöküyor, başını yastığa koyduğun an gözyaşı döküyorsun.”

Yine parmaklarımla oynama seansım başlamıştı tabii. ”Onların karşısında ağlarsam inanmazlar,” deyişime Burhan doktor kaşlarını çatarak tepki vermişti. ”Ben olsam ben de inanmazdım gözyaşlarıma. Sahte derdim.”

”O kadar acımasızlar mı?”

”O kadar tükenmişler. Bana güvenmiyorlar. Haklı olarak…”

Doktor bunu ilginç buldu ve kısa bir anlığına sessizleşti. Hâlâ daha onlara tam olarak ne yaptığımı bilmiyordu, Uygar istediğin gibi anlat dediyse de sanki anlatırsam gerçek olduğunu kabul edermişim gibi her şeyi doktorun da farkında olduğu üzere hafifleterek anlatmıştım.

Ama doktor yine de benim hislerimi doğal olarak onların hislerinden önde tutuyordu. ”Yine de kendinden o kadar çok şey veriyorsun ki geriye sana bir şey kalmıyor. Üzülmene izin vermiyorsun, onların üzüldüğünü görmelerine de izin vermiyorsun. Hep bir koşuşturma ve kendini affettirme çabası içindesin, öyle ki tükendiğini bile göremiyorsun. Sen daha kendini affedemezken onlardan seni affetmesini istiyorsun.”

”Onlar beni affetmezse ben kendimi hiç affedemem çünkü. Bunun için çabalıyorum.”

Doktor yine bunu doğru bulmadı. ”Bunlar manik dönemler,” dedi dürüstçe. Bunu birçok defalar konuştuk zaten. ”Hafızanı

kazanmanla beraber yaşadığın şok seni depresyona itiyor ve böyle dengesiz bir ruh haline sokuyor ama unutmamalısın, yükseldiğin kadar yere sert çakılırsın. Seninle ne konuşmuştuk? Daha küçük ama emin adımlar, önce sana iyi gelecek alışkanlıklar, rutinler, belki basit bir sabah koşusu, biraz daha düzenli öğünler, kendinle baş başa kaldığın kitap okuma saatleri, eşinle daha dürüstçe bir iletişim geliştirebilmek için önce kendi içinle barışabilmen, ardından ondan anlayış beklentisi içinde olarak değil ama kendini doğru bir şekilde ifade edebilecek etkileşimlerde bulunarak anlaşıldığını hissedebilmen gerekli. Adım adım gitmelisin Melis, sen ise hemen bitiş çizgisine atlamaya çalışıyorsun."

"Doğru yolu bulmaya çalışıyorum," dedim. "Deneyip yanılıyorum. Bu sorunun doğru bir cevabı olmadığı için yeni bir sayfada yeni bir soru çözmek istiyorum. Ve umuyorum, yaptığım her şeyi telafi etmenin bir yolunu bulacağım. "

Doktorumu uğurladığımda saat akşam 9 sularıydı. Uygar yine şömine başına oturmuş, bugün gitmediği için işle uzaktan ilgileniyordu. Oldukça dalmıştı, ciddi ifadesini okuduğumda işle alakalı bir sıkıntı olduğunu düşünmüş ama rahatsız etmek istememiştim.

Ilık ve güzel bir havaydı, yalnız hâlâ biraz çiseliyordu. Havuza girmek istedim. Kıyafetlerimi karıştırdığımda da aylar önce gemi seyahatinde Uygar'ın bana aldığı o mayoyu buldum. Zümrüt yeşili rengi gözlerimle aynı tondaydı, bunu o zaman hiç umursamamış olsam da şimdi hoşuma gitmeye başlamıştı.

Balkondaki havuz birkaç basamak aşağıdaydı, korkunç bir yükseklikteki uca doğru da açılıyor, derinleşiyordu. Camdan trabzanından yükseklik seçilebiliyor ve bütün şehrin tepesinde yüzüyormuşsun gibi bir açı yakalıyordu.

Yanıma bir şişe şarap da almış, kadehle beraber suya girmiştim. Yüzmeyi bilmiyordum, ben de kenardan tutunarak ortadaki derin yere gittim. Orada trabzana dirseklerimi yaslayarak ayaklarım yere değmese de kendimi su üstünde tutabiliyor ve bu büyüleyici gece manzarasını izliyordum. Bu sırada yağmur da çiselemeye devam ediyordu. Kadehime doldurduğum şarabı izlemeye daldığım şehir manzarası

karşısında fark etmeden hızlıca bitirmiştim bile. İkinci defa kadehimi doldururken yağmur damlaları da giriyordu içine.

Aklımı dağıtmak için havuza inmiştim ama aklım yine aynı yerlere gittiğinde sıkıntıyla başımı trabzana dayadığım ellerime koydum, o şekilde gözlerimi de kapattım ve yağmur damlaları nazik hareketlerle omuzlarıma dokunurken kendi iç dünyamla bütünleştim.

Doğrusu çok kayboldum. Kendimden çok şaştım. Doktorun da dediği gibi, onların beni affetmesi için uğraşırken kendimi affetmeyi unuttum. Her şey çok hızlı gelişti, hiçbir şeyi hazmedebilmem için yeterince vaktim olmadı. Kendimi affedebilmem nasıl mümkün olacaktı onu da bilmiyordum gerçi. Tek şansım, bana bir atış hakkı verilmesiydi. Düzeltemeyeceğim kadar büyük bir günahın kefaretini, anca yapacağım daha büyük bir işle ödeyebilirdim.

Bir kere Uygar bana güvense, beni işine dahil etse…

Göstereceğim ona neler yapabileceğimi. Sadece kötü anıları geri kazanmış değilim ve bir kere benim dediğimi yapsa, ona neden Maria'nın bu kadar kısa sürede örgütte yükseldiğini göstereceğim. Bu sefer benim tarzımla.

Uzun süreliğine gözlerimi kapatmış, uçurumun kenarında suda asılıydım, arkadan gelen sesleri başta çiselen yağmur sesiyle karıştırdığımdan ayırt edemedim ama bir kıpırtı yükseldi. Adım sesleri duyduğumdan emindim.

"Sana burada yakalanmak kötü oldu," diye mırıldandım gözlerimi açmadan.

Kısa bir sessizlik. Görmesem de havuzun başında dikildiğini biliyordum.

Sonra da o derin mırıldanışı… "Neden?" diye soruşu kıpırdattı içimi.

"Bu halde."

"Nasıl bir hal? Yakından göreyim."

Fermuar sesi duyuldu. Gözlerim hâlâ kapalı olsa da aklımda kemerini açma ve pantolonunu indirme sahneleri oynuyordu.

Az sonra basamakları indiğini, suya girdiğini duydum. Karnımda yine kıpırtılar başladı,

sanki hiç geçmiş gibi,

ama yine de ondan tarafa bakmadım, başımı yan yatırmış bir şekilde koluma yaslamaya ve gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

Az sonra tam da arkamdaydı. Benim aksime onun ayakları yere değiyordu. Kolunu iki tarafımdan uzattığında ve havuzun bittiği camdan trabzanı tuttuğunda ben de gözlerimi açtım. Yine onun hapishanesine düşmüştüm, dört tarafımdan sarılmıştım.

Sıcacık…

Bana doğru eğildiğinde, ıslak saçlarımın arasında onun yakıp kül eden nefesini hissettiğimde, göğsü sırtıma ve kasık bölgesi de kalçalarıma değdiğinde kalp atışlarım ritmini şaşırdı. Başımı kaldırdığımda saçlarım çenesine sürtünüyordu, dönüp ona bakmayı istediysem de izin vermedi ve beni iyice kenarla arasına sıkıştırdı.

Dudakları yanağıma doğru baskı yaparken o büyüleyici sesi, ”aklımı çelip kaçıyorsun benden,” diye fısıldadı. ”Yakalamamı ister gibi kaçıyorsun hem de.”

Şimdiden nefesim kesilmişti, güç bela, ”ben bir şey yapmadım,” diyebildim ama daha fazlasını isteyerek başımı diğer tarafa eğdiğimde boynum ona daha rahat bir ziyafet çekebilmesi için açıldı.

Bu onun içimi tırmalayacak bir sesle sırıtmasına sebep olmuş ve ”böyle tatlı bir av gibi kaçarsan nasıl seni avlamayayım?” sorusu yeniden bana nefesimi tutturmuştu.

”Uygar,”

dedim ama devamını getiremedim. Zihnim bulanmaya başlamıştı, Uygar beni böyle istila ederken de hiç doğru düşünemez, ne söyleyeceğimi ne diyeceğimi karıştırırdım.

O ise bu tatlı eziyeti sürdürerek başını boynuma doğru eğdi, orada solumaya başladığında da benim soluğum iyice kesildi. Cam trabzanı sıkmaya başlamıştı parmaklarım, hiç bu kadar

hassas hissetmemiştim kendimi. Belki de suda olduğumuz içindi. Yağmur damlaları da nazik dokunuşlarla çıplak tenime konduğunda dört bir yandan bedenim hırpalanıyor, bu tatlı döngüye hapsoluyordu sanki. Bu yüzden fazla savunmasız hissediyordum kendimi.

”Sen ne istediğini bilmesen de bedenin biliyor,” diyordu Uygar da huzur veren sesiyle. ”Senin kadar iyi bir yalancı değil o Meira.”

Boynumu öperken hiç olmadığı kadar uysaldı. Sever o beni hırpalamayı, belki senelerin hırsını tutkuyla üzerimden çıkarmayı. Ama şimdi çok nazikti, öyle ki bu yavaşlığı bana eziyet edici geliyordu artık. Usul usul boynumu öpüşü, daha da aşağılara, omuzlarıma doğru inişi…

Öleceğim galiba…

Elleri hâlâ iki yanımdaydı, trabzanı tutarak beni araya hapsediyordu. Bilerek bana dokunmuyor gibiydi, neyin eksik olduğunu kendim fark edeyim diye. Belki de o elleri üzerime koymasını ben isteyeyim diye. Beni cezalandırıyor muydu?

Eline baktığımı fark ettiğinde de sırıttığını duydum. Cezam bitmiş gibi tek elini trabzandan çekti ve suya daldırdı. Elini belime dolayacağını sanmıştım ama o arsız parmakları önce karnıma değse de aşağılara indi ve kasıklarımı buldu.

Heyecandan neye uğradığımı şaşırmış, dün gece saatlerce sevişmemişiz de bu ilk seferimizmiş gibi telaşa kapılmış ve birden fark etmeden trabzanı bırakmıştım. Zaten ayaklarım yere değmiyordu, trabzanı bıraktığımda da birden bedenim aşağıya çekildi. Kendimi neredeyse tamamen suya batmış bulacaktım ki Uygar diğer eliyle belimi tamamen sarıp beni yukarıya çekti.

Şimdi, yine trabzanla arasındaydım fakat bu sefer beni suyun üstünde tutan şey Uygar’ın belimi saran ve bedenimi kendine bastıran koluydu. Tamamen ona yapışmıştım. Onun bütün kıvrımlarını kendi bedenimde hissedebiliyordum. Şekilli çıplak üst gövdesi ve incecik bir kumaş parçası ardında özgürlüğü arzulayan erkekliği vücuduma batıyordu.

Ben hâlâ nefes nefeseyken Uygar yeniden üzerime eğilmiş, çenesini saçlarıma sürtmüştü. ”Dün geceyi düşünmeden durabiliyor musun?” Alçak ve gittikçe derinleşmeye başlayan sesi gıdıklayıcıydı. ”Neredeyse 24 saat oldu ve 24 saattir içinde değilim. Kendini çok yalnız hissediyor olmalısın.”

”Uygar sen ve ben-”

”Biz,”

diye düzeltti, ”ayrı kullanma bizi.”

”Biz bir daha yapmayacaktık.”

”Söyle ve geri çekileyim,” dedi ama bu sırada da aklımı çelmek istermiş gibi boynuma doğru inmeye devam etti.

O kadar güzel ki…

Bedenimin suda süzülüşü, tamamen ona bağlı oluşum, beni böyle sarmalayışı, her zerresiyle her zerreme ait oluşu….

Ama aklım başımdaymış gibi davranarak, ”biliyorsun,” diye bir şeyler zırvaladım.

Görmesem de emindim o dudaklarında muzip bir sırıtmanın peyda olduğundan. ”Neyi?” derken, o eli yine aşağılara indi. ”Söyle Meira. Kendin söyle.”

Bu sefer parmakları kasıklarıma indiğinde buna izin verdim. Daha da arsızlaşacaktı. Parmakları mayomun altına girdi ve kadınlığıma doğru sinsi bir yılan gibi süzüldü. O ilk dokunuşu beni şu andan, bu havuzdan, bu şehirden aldı da bambaşka bir diyara götürdü sanki.

Parmakları beni okşamaya başlarken ve diğer koluyla da bedenimi bedenine ondan bir parçaymışım gibi sabitlerken, kulağıma doğru acımasızca benimle dalga geçtiği sözleri dizdi:

‘Uygar, kasıklarıma bu tatlı sızıyı vermeyi bırak,

de bana,” diye fısıldadı.

Parmakları ileri geri hareketlerle beni mahvederken ve dudaklarımı biraz hava için aralamama sebep olurken daha fazla dayanamadım, başımı onun omzuna doğru geriye atarak yasladım.

Hırsla soluyuşu kulağımdaydı.

”Göğüs uçlarım zevkten acıyor, çekil

de.

Biraz daha devam edersek olacakları düşünmekten çıldıracağım, o yüzden git

de bana Meira. Niye susuyorsun?”

Susmadım ama dudaklarımdan çıkanlar sözcükler de olmadı. Uygar’ın parmaklarının ritmi hızlanırken kendimi tutamamış ve derin bir iniltiyle kasılarak başımı iyice omzuna doğru bastırmıştım.

”Güzel hissettirmediğini söyle,” dedi onun nefesleri de sıklaşırken. “İstemediğini söyle Meira. Kalın kafalıyım ben biraz. Söylemediğin sürece anlayamam.”

Güzel hissettirmek mi?

Gözlerimi de kapattığımda cennetteydim. O kadar güzeldi ki dokunuşları, öyle okşayıcı ve öyle tutkulu…

Ağlayacaktım. Bedenimin kontrolü elimde değildi. Kasılmalarımla beraber vücudum Uygar izin verdiğince esneyerek geriliyor, kalçalarım onun kasıklarına sürtüyor ve tırnaklarımı belime dolayıp beni kendine sabitlediği koluna geçiriyordum.

Zevkten ağlamaya benzer mırıltılar çıkardığımda Uygar da buna güldü. ”Bunların sevinç gözyaşları olmadığını söyle şimdi bana.”

Benimle konuştuğu için kısa bir anlığına duracak gibi olduğunda elimi suya daldırdım ve mayomun altına süzülmüş elini tuttum.

”Devam et,”

dedim nefes nefese, ağlayacaktım yoksa. Başımı iyice omzuna bastırmış, akıl sağlığımı korumaya çalışıyor, gözlerimi açamıyordum.

Uygar bu yalvarışı duyduğunda memnuniyetle mırıldandı ama devam etmeden önce hareketlendi, bedenimi iyice trabzana dayadı ve belimdeki kolu, bir yandan yine suya batmamam

için beni tutarken parmakları göğüslerime doğru kıvrıldı. Mayomun sarmaladığı göğüslerimi de özgürlüğe kavuşturdu ve tatlı eziyetine iki yerden de devam etti. Bir eliyle göğüslerimi avuçlarken diğer elinin parmakları bu sefer içime girdi.

Bu hareketi beni baştan sona titrettiğinde tiz bir iniltiyle kulakları çınlatmıştım ama kendimi kontrol etmek istedim. Bunun için dudaklarımı birbirine bastırdığımda iniltilerim içime gömülüp boğuk bir ses olarak duyuldu.

Uygar buna hemen kızdı.

”Şşş…

Sakın,” derken göğüslerimi rahat bırakan parmakları çenemi sertçe kavradı ve iki yandan bastırarak bana dudaklarımı zorla açtırdı. ”Rahat bırak bedenini Meira, istediği gibi konuşsun.”

Nefes nefese ve iniltiler içindeydim. Uygar’ın dudakları hâlâ çeneme baskı yapıyor, dudaklarımı kapatmama izin vermiyor ve kulağıma doğru, ”duyayım sesini,” diyordu. ”Göreyim nasıl da kıvrandığını.”

Bütün çenemi ve yanaklarımı kaplayan koca ellerini yüzümden çekmedi ve ”kapatacak mısın bir daha dudaklarını?” diye hırsla soludu yanağıma doğru.

Bir yandan da hile yapıyor, suyun altından parmakları içimde gelgitlere devam ederken nefesim kesildiği için onu onaylamama fırsat bırakmıyor, böylece de beni cezalandırdığı bir döngüye hapsediyordu. Konuşamadım bile, onayladığımı belirten bir mırıltıyla ona teslim oldum yalnızca.

Ama, ”sesini çıkar Meira,” diye uyardı beni.

Yutkundum ve zorla, ”kapatmayacağım,” dedim. ”Dudaklarımı…”

Öleceğim sanırım.

”Kapatmayacağım.”

”Güzel.”

Çenemdeki eli tekrardan geri indi, göğüslerimi uzun süreliğine yalnız bıraktığı için özür diler gibi bu sefer daha büyük bir

hırsla asıldı onlara, telafi etti bu kısa süreli ayrılığı. Dudakları da çok geçmeden boynumu buldu, dişleri de gecikmedi, öpücüklerle dudaklarını sürttüğü yerlere imzasını da bıraktı.

Ben ise baştan sona titreyip kasılırken iniltiler arasında bilinçsizce,

”Uygar…”

diyor ama devamını da getiremiyordum.

Uygar da benimle dalga geçer gibi tatlı tatlı ”evet Meira?” diyor, beni konuşmaya zorluyordu. ”Dinliyorum.”

”Uygar ben…”

”Sen…”

dedi üzerine basarak. Bana konuşmayı öğretir gibi tekrarlayışı… Ah, o kadar eğleniyordu ki bu halimle!

Dayanamıyordum. Bir elimle hâlâ alttaki elini tutarken diğerini de yukarıya çıkarıp geriye, saçlarına doğru attım. Önce saçlarını tutup çektim, göğsüm siper olur gibi kabarırken başımı yastığa koyar gibi omzunda tutmaya devam ettim. Kasıklarımda başlayan ve karnıma tırmanıp bütün vücuduma yayılan bu tatlı sızıyı iliklerime kadar hissettim. Parmaklarım oradan da aşağılara, ensesine doğru süzüldüğünde ise tüylerini diken diken ediyor ve onu daha fazlası için kamçılıyordum.

İçimi titreten parmaklarının hızı, zevkin en doruklarında olduğum noktada hızlandığında Uygar da kesik kesik nefesleniyor ve diğer eli boynuma doğru tırmanıyordu. Parmakları boynumu tamamen sardığında artık bitmek üzereydim. Başım hâlâ omuzdayken bir de onun boynuna doğru çevirdim yüzümü, orada gizlenmek istedim sanki. Kasılmalarım artmış, kasıklarım dehşet bir hazla yoğrulmuştu. Uygar’ın da benden eksik kalır bir yanı yoktu, kalçalarımda hissettiğim sertlik göz korkutucuydu. Altındaki o kumaş parçasını atıp nasıl da içime girmeye can attığını biliyordum, sözlere gerek yoktu, nefes alışverişi bile bunun için yalvarıyordu.

Son birkaç kasılma kalbimi tekletmişti ama artık bitmişti. Bedenimden büyük bir yük boşalmış gibi rahatlamış ve Uygar’ın kolları arasına sinmiştim. Başımı onun boyun

girintisine sokuşturarak nefeslenmeye devam ettim ve bir süre kendimi böyle sakinleştirmeye çalıştım.

Elim ayağım güçten çekilmişti, mayışmıştım ama bedenim henüz doymuş değildi. Daha dakikalar önce bütün ihtiyaçları karşılandığından rahatlasa da şimdi tekrardan kıpırdanmaya ve daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Ama Uygar elini geri çıkardı. Aldığı derin nefeslerle kalkıp inen göğsüyle beraber ben de hareketleniyordum. Orada kalacağız sandım, belki de orada devam edeceğimizi düşündüm, ta ki Uygar beni belime sardığı koluyla sabitleyerek kendisiyle beraber kıyıya çekene kadar.

Az sonra basamaklara gelmiştik ama benim ayaklarım artık yere değse de sarhoş gibiydim, onunla basamakları çıkarken adımlarım birbirine dolanıyordu. Uygar karnımdan tutarak desteklemese düşerdim belki de. İyice budalaya bağlamıştım, Uygar da yine kolunu belime dolayarak beni havaya kaldırıp götürdüğünde fark etmeden kıkırdamaya başlamıştım. Alkol şimdi vuruyordu anlaşılan.

Artık tamamen havuzdan çıkmıştık ama yine de Uygar beni bırakmadı, o halde benimle beraber içeriye geçti. Düşündüğümden daha çok eğlendirmişti bu beni, ayaklarımın yere değmeyişine bakıyor ve onları sallıyordum. Dakikalardır ısrarla çalan telefonunun sesini bile duymamıştım. Salonda ışıklar kapalıydı, bir tek Uygar'ın telefonunun ışığı ve sönmek üzere olan şömine vardı.

Uygar benimle beraber masaya yaklaştı ve telefonu aldı. Beni de yere indirmiş ama kolunu çekmemişti. "Sabit dur," derken telefona çatık kaşlarla bakıyordu. "Kim bu şimdi?"

Başımı geriye atarak yüzüne bakmaya çalışıyor ve saçlarımı çıplak göğsüne sürtüyordum. Benim de beklemeyeceğim kadar uysal bir sesle ona "Uygar," diye seslendiğimde Uygar'ın gözleri aşağılara indi.

"Uğur amcaymış, sessiz ol," diye beni uyardıktan sonra da telefonu açıp kulağına dayadı.

"Uy-" diyecekken de elini dudaklarıma doğru kapattı. Böylelikle başımı da göğsüne bastırıyor ve hareket etmeme

izin vermiyordu.

Uygar telefonda ciddi bir konuşma içerisindeyken ben olabildiğince yukarıya doğru bakıyor ve ısrarla onun da benimle ilgilenmesini istiyordum.

”Yarın işlerim var-” Uğur amca onu bölmüş olacaktı ki susup sabırla soludu.

Bu sırada ben de dilimi çıkartmış ve dudaklarıma kapattığı elinin avuç içine değdirmiştim. Tepkisini görmek için başımı kaldırdığımda da uyarırcasına bana baktı. Telefona ise, ”tamam,” dedi istemeye istemeye. ”Yarın akşam geliriz.”

Telefonu kapattığında sonunda benimle ilgileneceğini sanıp sevinmiştim fakat bu sefer de başka bir numarayı tuşlamaya başladı. Dudaklarımı rahat bıraksa da geçip gitmek istediğinde yine ona ayak bağı oldum. Alkolden ziyade zevk sarhoşluğuydu herhalde bu sırnaşık hallerim.

Uygar da bana baktığında ”o kadar merdiveni tek başıma mı çıkayım yani?” diye sordum hüzünle. ”Dizlerimi titretmen senin suçun.”

O küçük duraksayışında ve dudakları arasından saldığı o titrek nefeste kendini kontrol etmeye dayalı birçok şey geçti ama karşı tarafın telefonu açmasıyla beraber dikkatini tekrardan üzerimden çekebildi.

Beni de öyle bırakmadı tabii, eğilip bacaklarımdan kavradı ve bedenimi zahmetsizce sırtına attı. ”Yarın işleri erkenden halledelim, akşam başka bir yere gideceğim,” diyordu telefonda ve merdivenleri ben böyle baş aşağı sarkarken çıkıyordu. ”Bir geceliğine sana emanet. Ertesi gün başlıyoruz zaten.”

Sanırım Yarasa ile konuşuyordu, ikisinin çoktan aile ile ilgili işlere giriştiklerini biliyordum ama bunları umursayabilecek bir kafa yapısında değildim o an. Bütün ilgi odağım Uygar’da ve onun sihirli parmaklarındaydı. Oradan da odağım kalçalarına indi. Siyah iç çamaşırı sırılsıklamdı ve şekilli güzel kalçaları gözler önüne seriliyordu. Ne ara elim oraya gitti ve onu avuçlamaya çalıştım bilmiyorum, Uygar beni omzunda hoplatarak uyardığında da kalçalarını aynı hızla rahat bıraktım.

Odaya, daha doğrusu onun odasına girdiğimizde beni yatağa oturttu ve telefondan verdiği son birkaç direktifin ardından kendisini duşa attı. Ben ise yatakta oturmuş öylece bekliyordum.

Ne yani, benim sözümü mü dinleyecek? Devamı yok mu? Ama ona bunu ben söyledim değil mi? Kahretsin…

Az sonra yanağıma sert bir tokat indirdim. ”Kendine gel Meira! İyice kudurdun sen.”

Uygar duştan çıktıktan sonra ben girdim ve yıkanıp geceliğimi kuşanarak odaya geri döndüm. Uygar balkondaydı ve yine telefonda konuşuyordu. İşleri gittikçe artıyordu, yakında eve bile gelemeyecek bir meşguliyette olacaktı. İçeriye girdiğimi bile fark etmedi.

Yatağa uzanıp onu beklemeye başladım. Üstü çıplaktı, altında ise yine pijamalarından biri vardı. Bir eli cebinde, diğeri kulağındaki telefonda. Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki az sonra telefonu kapattığını ve içeriye doğru geldiğini bile fark etmemiştim. Hemen gözlerimi kapatıp uyuyormuş taklidi yaptım. Uygar da yatakta arkamdaki yerini aldığında vücudumda aynı kıpırtılar hareketlenmeye, karnımda aynı kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Uygar ise sadece bana arkadan sarıldı, bir kolunu başımın altından geçirdi, diğeriyle de belimi sardı. Çenesi başıma değiyor ve arkamı dönüp ona karışma isteğimi tetikliyordu.

Acele etme… Acele etme Meira.

ℒ

İlk geceyi böyle atlattım. Ertesi gün kalktığımda ise Uygar yoktu. Neredeyse akşama kadar uyuduğum, daha doğrusu bayıldığım için olabilirdi bu tabii. Mutfakta yemek bırakıp gitmişti, akşama doğru geldiğinde ise, ”hazırlan,” dedi. ”Bir geceliğine Santral’in çiftliğine gidiyoruz. Rakıya çağırdılar.”

Demek dün gece telefonda bunun için darlamıştı Uğur amca onu.

”Yaşasın!”

dedim tabii hemen. ”Ne giyeyim?” Uygar’ı da elinden tutarak odaya doğru çekiştirdim ve yatağıma oturttum. Hemen keyif sakızı çıkarıp çiğnemeye başladım, bir yandan da Uygar’ı tembihliyordum. ”Dur burada, defile yapacağım.”

Sözümü dinleyerek oturup beklese de ”dağ başı alt tarafı Meira,” diye sitem etti.

Durmuş, elim belimde, ”Sude de gelecek mi?” diye sormuştum.

”Muhtemelen.”

”O zaman sus ve elbise seç.”

Seçti de. Uzun siyah bir elbiseydi, kalın askıları ve kare bir yakası vardı. Biraz fazla ciddi bir elbise gibi göründü gözüme ama tereddüt etmeye varmadan Uygar, ”güzel bu,” dedi. ”Hadi. Geç kalacağız.” Kıyafetimi bir öyle bir böyle dönüp izlemeye devam ettiğimde de, ”Meira geç kalacağız diyorum, uğraştırma beni şu çatlak herifle,” diye tutturdu. ”Düş önüme.”

Dışarıya çıktığımız sırada kabanımı almayı unutmuştum, Uygar almış, ben yolda, ”Uğur amcayla kuyumcuda karşılaştığımı biliyorsun değil mi?” diye sorduğum vakit de omuzlarıma bırakmıştı.

”Evet.”

”Neden böyle alakasız garip işler yapıyor? Adam Santral’in kurucularından biriyse milyoner olmalı.”

Arabayı çalıştırıyordu. Bu bana kuyumcunun orada çektiğim küçük Hızlı ve Öfkeli deneyimini hatırlattı.

”Arabayla kaçtım ya hani-” diye büyük bir hevesle bunu ona da anlatacakken bana öyle ters bir bakış attı ki sakızla beraber dilimi de yutacaktım az kalsın. Devamını daha düşük bir özgüvenle getirdim: ”Arabayla o pasaja daldım diyecektim. Tam onun dükkanından öyle bir döndüm ki… Göz göze gelmiştik. Filmlerdeki gibiydi ama bilerek yapmamıştım. Korkak tavuk kanatlanıyor işte. Demeye çalıştığım, beni hatırlıyor ve sanırım benden nefret ediyor.”

”Kimden nefret etmiyor ki?”

Bahçeden ayrılmış ve etraf iyice kararırken yola çıkmıştık. ”Ama sana karşı özel bir ilgisi var gibi. Nereden tanışıyorsunuz? Hatta, direkt Santral’in kurucularıyla nereden tanışıyorsun? Roze bana Yarasa’nın senin çok eski bir dostun olduğunu söyledi.”

”Uğur amcanın tek işi Santral değil,” dedi gözleri yolları takip ederken. “Annemin kemancı olduğu zamanlarda sahne aldığı birçok yer de orkestra ekibi de ona aitti. Oradan tanışıklığımız var. Beni sever. Yarasa da yeğeni, o da bir sanatsever. Oradan kalma bir dostluk.”

”Sonra bir şey mi oldu da yollarınız ayrıldı?”

”O dönemler Ankara’da yaşıyordum, anne babam ayrılınca babamla İstanbul’a döndük. Onlarla da yolum ayrılmış oldu.”

”En azından bir sorun yaşamamışsınız,” diye mırıldandım.

Onda da bir parmağım olsaydı artık kendimi atardım bir yerden.

Santral’in çiftliğine vardığımızda bir kalabalıktır etrafı sarmıştı. Evlerin arasına ışıklar çekilmişti ve uzak açıklıklardan birilerinin yarışma sesleri, motor gürültüleri duyuluyordu.

Mert’in arabası da oradaydı, çoğu bizden önce gelmişti. Birkaç kişi karşıladı bizi, rakı masasının arkada kurulduğunu söyleyerek bize eşlik ettiler.

Evlerin arkasında, kısmen daha yüksekte kalan tarafta büyükçe bir çardak vardı. Biraz merdiven çıktıktan sonra oradaydık. Yine sıcak ışıklarla donatılmış iç kısımda bir tek kuş sütünün eksik olduğu uzun masanın etrafına tanıdık yüzler toplanmıştı.

Uğur amca olmadığında bütün Santral halkı 2000’lerin Tokyo’sundaymış gibi etkinlikler yapıp, müziğe geldiğinde de

Tyga’lar, Tupac’lar, Public Enemy’ler, Lil Wayne’ler

dinlerken, tek gecede hemen rakı masası kurulmuş,

Azer Bülbül’ler, Müslüm Gürses’ler, Müzeyyen Senar’lar, Ferdi Tayfun’lar

açılmıştı. Santral tayfasını o renkli saç başlarıyla böyle bir ortamda görmek gülünç bir gariplikti.

Sude de oradaydı.

Bu sefer uzun kahverengi saçlarını sıkıca topuz yapmış ve üzerine de beyaz, kısa yazlık bir elbise giymişti. Güzel görünüyordu.

Ve Polat…

Onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. Uğur amca masanın bir ucunda, Polat ise diğer ucunda oturuyordu. Onu sadece anılarımın arasından varla yok arasında hatırlıyordum, tanıyor sayılmazdım. Geçmişteki halinden pek de farklı sayılmazdı. İnsanı ürküten bir tipti doğrusu; ifadesiz ifadesi bile sertti, kara saçları kara kaşları, ak düşmüş gür sakalları ve hiç çekinmeden insanın gözüne gözüne bakışı beni germişti. Omuzlarına kabanını atmış, ortamın samimiyetine tezat bir suratsızlıkla öylece oturuyordu.

Biz masanın Uğur amca tarafına doğru yaklaştığımızda Uğur amca o buruşuk ve memnuniyetsiz ifadesiyle Uygar'ı izliyor, "avukat dediğin adam dakik olur," diyordu.

O sırada Roze kalkmış ve hemen bana sarılmıştı. "Civcivim gelmiş!" Yanında Mert oturuyordu, kaşla göz arasında onun ensesine sert bir şaplağı indirdi ve "kalk karşıya geç," diye kovdu.

Mert ensesini ovdu ve ters bakışlar eşliğinde söylenerek karşıya geçmek üzere ayaklandı ama gitmesine izin vermeden onu kolundan tuttum. Uygar, Uğur amcadan fırça yerken ben alçak sesle "Polat neden burada?" diye soruyordum.

Omuz silkti. "Rakı dediler geldim, gerisini bilmiyorum." Her yere en geç gelen kişi alkolü duyunca bizden de önce gelip kurulmuştu. Dazlak hiç şaşırtmıyor doğrusu.

Öyle hemen gitmesine de izin vermedim, bir daha tuttum onu ve biraz da yanaştım.

"Şşş…"

dedim sırıtarak.

Bana deliymişim gibi baktı. ”Kurt mu var kızım sende? Kay az öteye.”

”O gece bilerek Uygar’a arabanı vermişsin. Teşekkür ederim.”

Yüzünü buruşturdu. ”Adil olsun diye arabamı verdim. Kazanmanı isteyecek değilim herhalde? Uygar gibi deli mi sandın beni de?”

Ama yine de o dönüp giderken ben sırıtmamı engelleyemiyordum işte. Karşıya geçip oturdu, ben de tarzının çok dışında olan efil efil uzun bir elbise içerisindeki Roze’nin yanına oturdum. Uygar, Uğur amcanın hemen yan tarafındaydı, onun yanında da ben.

Uğur amca, ”yine almışsın başına iş,” diye söyleniyordu Uygar’a. ”Polat ile iş birliği yapmak nedir? Benim niye bundan şimdi haberim oluyor? Sağ olsun, kendisi davetsiz misafirliğiyle burada,” diye baya baya sesli bir şekilde hiç çekinmeden dillendirdi bunları.

Polat elbette onu duydu, ”artık iş birliği yapacağız, bana alışsanız iyi olur,” diye memnuniyetsiz bir tavırla karşılık da verdi.

Uğur amca o gür ak kaşlarını hemen çattı. Polat’ın yan tarafında oturan Sude’ye bakarak, ”kızım sen alınma,” dedi, ”başımın üstünde yerin var ama ben adamın ahlaklısını severim, Polat efendide ise ahlak aramaz. Para nerede Polat orada.”

Roze yandan yandan dirseğiyle beni dürtüyor ve konuşamasa da

‘olaya bak,’

diyor, gülme isteğimi tetikliyordu resmen.

”Sude kızım gelmek isteyince ben de eşlik ettim,” dedi Polat da. ”Hem, Uğur efendide iş adabı yok ama beraber çalışacağın adamı çağırır, karşılıklı içersin. O çağırmayınca da ben geldim. Görmüş oldum.”

Uğur amcanın yumruğu masaya indiğinde bütün çanak çömlek titredi. ”Hadi oradan, it oğlu it! Sen bana iş adabı öğretecek adam mısın? Sen boklu bebek bezinde emeklerken ben senin

40 senede zar zor tırmandığın küçük dağcıkları yönetiyordum.”

Roze dudaklarını birbirine bastırsa da hani kendini sıkınca o küçük kıkırdamalar çıkar ya? Onu duyduğumda benim de gülesim geldi, ben de zar zor tutabildim kendimi.

Masada ise bizim dışımızda herkes gerilmiş, Polat’ın da cevabı gecikmemişti: ”Ben aile yadigârı işe konmadım çünkü,” dedi. ”Ne yaptıysam kendim yaptım Uğur efendi! Sen ne bilirsin yokluğu? Hazır işin başına geçip prensipli çalışmak kolay tabii.”

Roze’yi dirsekledim ki sussun, o da beni geri dirsekledi ve o kıkırdamaya devam edince ben daha çok kıkırdadım. Yaşlı insanların kavga etmelerini izlemek çok komikti.

Uğur amca ise hayretle soludu. ”Uyuşturucu kaçakçılarının yeni ajitasyonu bu olmuş ha… Vay anasını sattığımın dünyası, her çulsuz katil olup üç beş edebiyatla paçayı yırtabilir demek!”

Uğur amca bu sefer derin bir konuya girince ikimiz de pişman olup derhal sustuk.

”Senin yeğeninin yaptığı işleri de biliyoruz,” diyen Polat sırıtıyor ve azı dişindeki altın kaplama gözüküyordu. ”Yarasa mıydı neydi? Bana katil diyorsun da o adam da elini az kana bulamadı.”

”Hepsi de kötü adamlardı.”

”Katil olduğu gerçeği değişmediğine göre bu da bir edebiyat sayılır o halde.”

Uğur amca bastonunu yere vurdu. ”Ulan arsız, benim evladım tek bir yanlışı yapacak adam değil! Kime ne yaptıysa hepsi mislini hak etti!”

”Uğur amca, lütfen.”

”Polat amca…”

Birileri müdahale etmeseydi herhalde birbirlerini çekip vururlardı. Sonunda Uğur amca, ”çocukların hatırına görmezden geliyorum Polat efendi,” diye ateşkes yaptı. ”Yoksa ben seninle iş birliği falan yapmam.”

Uğur amca Uygar'a döndüğünde ise, "seninle sonra görüşeceğiz," diyordu. "Polat gibi kirli bir adamın avucuna ne diye düştün? Üç beş yıl gözden ıraktık diye gönüllerden de mi attın bizi?

Polatmış…

"

Uygar, Meira yüzünden diyemedi de, "öyle gerekti," dedi. "Polat, ben ve Yarasa arasında bir anlaşma bu. Polat sadece korumadan mesul olacak, gerisini biz Yarasa ile halledeceğiz. Bunun dışında Polat ile olan iş birliği onunla aramda ve hukuki bir bağlamda. Santral ile de İsrail ile de bir alakası yok."

"Peh…"

Uğur amca pis pis baktı ona. "Kimlerle boy ölçüştüğünüzü hiç bilmiyorsunuz. Tehlikeli adamlar onlar."

"Ne zaman sıradan adamlarla uğraştık?"

Ortam nihayet sakinleşmiş, yeme içme faslı başlamıştı. Pek iştahım olmadığından içme faslına ayak uydurdum sadece. Uygar benim için rakıyı hazırladı, hafif yapmıştı, birkaç da meze ve peynir koydu tabağıma.

"Çarpar, hızlı içme."

Sezen Aksu - Hata

çalıyordu.

Ya birkaç yudum rakı bile çarptı bünyeme ya da sözlerdi birden büründüğüm kasvetin sebebi.

"Kalınca sebepsiz bir başıma

Hatıralar beynimde dans ediyor.

Günahlarım dizilip bir bir karşıma

Sanki birer birer intikam alıyor."

Masadakilerin hepsi gruplar halinde muhabbet ediyordu. Uygar, Uğur amca ve Tarzan ile iş tartışıyor, Roze Makarna ile kıkırdaşıyor, Mert ve Bizon da telefondan Santral'in son maçını izliyordu. Bahis koyup aralarında iddia oynamışlardı

ve ikisi de gergindi. Polat'ın tarafında da birkaç kişi oturuyordu, onları pek tanımıyordum.

"Sen de benim hatalarımdan birisin

Sen en büyük günahların bedelisin

Senin için harcanan zamana yazık

Sen en güzel duyguların katilisin."

Bu kısmı da herhalde Uygar'a ait.

Sen en güzel duyguların katilisin.

Dinle Meira hanım dinle, sana söylüyor. Geçmişteki çocuktan sana birkaç söz. Şu an kimseyi mahvetmediğin, anne babanın yanı başında durduğu, sevip sevildiğin adamla beraber olduğun harika bir hayat yaşayabilirdin. Ama sen geleceğinin de katilisin.

Aptal. Aptal.

Rakı bardağını masaya geri bıraktım yoksa bu yol yol değildi. Roze ve Makarna'ya döndüm ben de, kendi aralarında bir şeye gülüşüyorlardı. "Kızlar, biraz kafamı dağıtın."

"Ee o zaman," dedi Roze muzip bir sırıtmayla dönerken, "dökül mesela?"

Okların birden bana dönmesini beklemiyordum. "Ben mi?" dedim anlamayarak.

Roze Uygar'ı kaş gözle işaret ederek o küçük mimik dansından yaptı. "Neler oluyor aranızda? Bir farklısın."

"Nasıl farklı?"

"Anlarım ben. Farklı işte."

Utanıp sıkıldım hemen ama çok da uzatmadım doğrusu. "Bir ilişkimiz var," dedim ama yine de alçak sesle söyledim bunu.

Roze ise birden

"biliyordum!"

diye sıçrayınca ve kısa bir anlığına bütün masa bize dönünce sessiz konuşmanın bir anlamı kalmadı tabii.

Makarna ise kafası karışmış göründü ve dürüstçe, ”Uygar yıllardır başka bir kadına aşık değil miydi?” diye sordu.

Sinir bozukluğuyla, ”hayır!” dedim hemen. ”Bana aşık!’

”Ama ona cidden çok aşıktı sanki?” Düşünceli bir ifade belirdi yüzünde. ”O kadın için babasına karşı çıkmamış mıydı?”

Uygar’ı geçmişteki Meira’dan bile kıskanıyordum. Bu iş o kadar sinirimi bozdu ki az kalsın o kadın benim diyecektim ama ne demiştik,

ben geçmişteki o kadın değilim ve de olmayacağım!

”O kadın kötü biriydi,” dedim ben de. ”Unutun onu! Ben varım artık.”

Roze ise sinsi bir yılanmış gibi bütün bu konuşmadan habersizce Uğur amcayla sohbet eden masum Uygar’a bakıyor ve ”Uygar da olsa erkek tarafına güven olmaz,” diye kafama fesatlık sokuyordu. ”Öncesinde büyük aşkı olmuş hiçbir erkeğe güvenme! Ya onu unutmak için seninle deniyorsa?”

Gözlerim büyüdü birden.

Sinirden kafamı masaya vurup kendimi bayıltacağım şimdi!

”Hayır yok öyle bir şey! O gayet de bana aşık! Hatta o kızın adını bile hatırlamıyor artık!”

Vah vah

der gibi baktılar bana. Roze de omzumu sıvazladı. Hiçbir suçu olmadığı halde Uygar’a saldırmak istedim, kendime olan hıncımı az kalsın ondan çıkaracaktım ama Makarna yine dikkatimi dağıttı.

”En azından sevdiğin adamlasın,” diye mırıldandı gıpta eder gibi. Bakışları karşıda oturan Mert’teydi. O ve Bizon alttan alttan telefonlarından Santral’de dönen son yarışı takip ediyordu.

”Mert beni hiç sevmeyecek değil mi?”

Roze hemen yüzünü astı. ”Kıyamam sana. Umarım bir an önce iyileşirsin hayatım.”

”Neden öyle diyorsun?” diye araya girdim kızarak. ”Dinleme onu Makarna. Mert harika bir adam. Kabul, biraz zor biri ama sevmeye değiyor. İlgisiz göründüğüne bakma, duygusallıktan korktuğu için böyle ayı gibi davranıyor yoksa o gerçekten de çok duygusal ve naif biri.”

Mert’in tuttuğu yarışçı kazanmış olmalıydı ki birden sevinç nidası duyuldu.

”Ha!”

dedi Bizon’a nispeten. ”Açarsan götünü çayıra yersin şimşek yarrağı! Hadi bakayım, 3 aylık benzin param senden, kesene bereket!”

Uğur amca ta öteden bastonunu çekti ve Mert’in dazlak kafasında patlattı. ”Ağzın da torba değil ki büzeyim!”

Mert ensesini ovalıyor ve başını eğmiş, ”affedersin Uğur amca…” diyordu.

”Yani…” dedim geveleyerek. ”İçinde daha naif… Biri? Pek yansıtmıyor. Evet. Evet öyle. Karpuz gibi. Anca onu ortadan ikiye yardığında tatlı kısmına ulaşabilirsin.”

Makarna’nın kafası karışmış gibi göründü. “Mert’i ikiye mi yarayım yani? Karpuz gibi?”

Gece boyunca şarkıların değiştiği ama içimde uyandırdıkları mayhoş hislerin değişmediği bir döngüde, kanımı iyice alkolle doyurmuş, birçok defalar kusmanın ucundan dönmüş ve en nihayetinde gecenin bittiği saatlerde kendimi Uygar’ın kollarına bırakmış, salına salına ona eşlik ediyordum.

Uğur amca bizi sabah atış talimi yapmaya davet etti, ardından masadakiler de yavaştan dağılmaya, vedalaşmaya ve burada kalacaklar bungalov evlerine, gidecekler de arabalarına yollanmaya başladı. Polat önden gitti ama Sude her nedense aşağıda bizi bekledi.

Uzun bir trençkot içindeki zayıf bedeni gergin görünüyordu; kollarını önünde bağlamış, çatık kaşlarla bile pek sertleştiremediği kararsız ifadesiyle bizi izliyordu.

Geçip gideceğimiz sırada da ”Uygar, konuşabilir miyiz?” dedi.

Uygar kolumu ve belimi tutmuş bana destek çıkıyordu, ondan tarafa pek bakmadı ve ilgisizce, ”niye?” diye sordu.

”Bir şey söylemem gerekiyor.”

”Burada söyle.”

”Önemli,” diye itiraz etti Sude. Farkında olmadan Uygar’ın kolunu biraz daha destek ister gibi sıkmıştım.

Uygar da ”sonra,” dedi.

”Uygar, gerçekten önemli,” ısrarının sonucunda Uygar sıkıntıyla baktı ona. İkisi arasında gidip geliyordu bakışlarım.

Bayılma taklidi mi yapsam?

Uygar ise biraz da istemeye istemeye öteden, ”Roze,” diye seslendi. Az sonra Roze ve Makarna gelmişti yanımıza. ”Meira’yı eve götür, geliyorum ben de.”

Ama Roze bir Sude’ye bir de Uygar’a bakıp kollarını önünde kavuşturdu ve ”tutamam ben, çok ağır, kendin tut,” diye itiraz etti.

Uygar ne döndüğünü anlayarak ve sıkıntıyla iç çekerek ”Roze…” diye sitem etti.

”Tutamam valla, çok da sarhoş, düşer kırar bir yerini.”

Ama onun ne yaptığını anlayamayan Makarna hevesle atıldı ve ”ben güçlüyüm, tutabilirim!” diyerek kollarıma yapıştı. Roze zoraki bir gülümsemeyle bizi izledikten sonra Uygar ve Sude üçümüzü de bırakıp ileriye doğru yürümeye başladı.

Onlar gittiğinde Roze sinirle ”Makarna!” diye döndü.

”Ne oldu?”

”Ah… Biraz

read the room

ya!”

Gözlerim ileride arabaların orada karşı karşıya dikilmiş ve ciddi bir konuşmanın içerisine girmiş ikilideydi. Kimsenin beni tutmasına gerek yoktu, artık hiç olmadığım kadar ayıktım.

”Ne konuşuyorlar acaba?” diyordu Roze de merakla. Gözlerini kısmış şüpheyle onları izliyordu. ”Benim cadı radarımın

bu kadar çalışması normal değil. Kolay kolay sevmediğim bir kadın olmaz. Diyorum sana, bir iş var bu kızda.”

Makarna, ”özür diledi,” dediğinde ikimizin de bakışları ona döndü. O da sanki bu basit bir şeymiş gibi ”dudak okuyabiliyorum,” dedi. ”O gece için özür dilerim dedi.”

Gözlerim büyüdü birden.

”Ne?

Ne gece hangi gece nasıl bir gece? Ne olmuş da özür diliyor? Sabah değil neden gece? Ne zamanki gece? Ne kadar yakın bir gece?”

Makarna tekrardan o tarafa bakındı ama Sude hareket ettiğinden yüzü pek görünmüyordu. Makarna da omuz silkti ve gözlüğünü düzeltti.

Derin bir nefes alıp ikiliye geri döndüm. Uygar’ın duyduğu hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bir tavrı, ifadesiz bir suratı ve ilgisiz bir duruşu vardı. Ellerini önünde kavuşturmuş, bir türlü susmayan Sude’yi sabırla dinliyordu. Nihayet bittiğinde ve Sude ondan bir geri dönüt beklediğinde Uygar basit bir cevap verdi. Konuşma bitmişti. En azından Uygar’ın tarafından. Kendisi dönüp bu tarafa yürümeye başladığında Sude kısa bir süreliğine onu izlemiş, bir noktada gözleri benimkilerle de kesişmişti. Çok garip bir bakıştı o. Gerçekten. Sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi, manidar işte, basitçe bir bakış değil ama çok da uzun sürmedi, az sonra dönüp gitti. Arabalara binmedi, bu gece burada kalacaktı anlaşılan.

Uygar karşımıza geçtiğinde Roze ve Makarna da hareketlenmiş ve bizi yalnız bırakmak üzere çekilmişlerdi. Yalnız Roze Uygar’ın yanından geçerken muzip bir ifadeyle

”oh boy, you are in trouble,”

diye mırıldandı keyifle.

Uygar, ne döndüğüne anlam veremedi ama sormadı da, omuzlarımda duran kabanımın yakasını düzeltti ve ”neden içeriye geçmedi-” demeye yeltendi.

”Ne dedi?” diye sordum omzumu silkeleyerek onun elini uzaklaştırırken.

Bu tavrıma kaşlarını çattı. ”Önemsiz bir konu.”

”O zaman anlatman sorun olmaz.”

İç çekti ve ”özel bir konu,” diyerek düzeltti.

Duraksayışım ve yüzüne kısa süreli bir bakışın sonunda, arkada kalan bungalov evlerde gezdirdim gözlerimi. ”Sude bu gece hangi evde kalacak?” diye sordum.

”Neden?”

”Ateşe vereceğim.”

Uygar sitem edercesine mırıldandı. ”Meira…”

”O zaman söyle,” diye üsteledim, bir tehdit bile sayılabilirdi bu. ”Eski sevgilin o, farkındasın umarım? Özel ne konuşuyor olabilirsin onunla?”

Uygar, sıkıntılı bir çıkmazdaymış gibi göründü ama ağzını açıp bir açıklama da yapmadı. Bu iyice kanımı kaynattı.

”Ne yani?” dedim hırsla ama sakin görünerek. ”Hangisinde kaldığını bulana kadar bütün evleri tek tek mi yakayım?”

Uzanıp kolumu tuttu ve ”şöyle deli deli konuşma, yürü içeri,” diye beni eve doğru yönlendirdi ama buna izin vermeden kolumu çektim geri.

”Ne konuştunuz dedim?”

Uygar bir cevap vermeden bana yorgun bir bakış attığında ona yaklaştım, gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadım. ”Senin lügatinde nasıl bir sevgili tanımı var emin değilim Karşah ama bilgin olsun diye söylüyorum, öyle önüme gelenle yatmıyorum ben. Bir şeyler yaşadıysak aramızdakilerin bir adı var diye. Aramızdakilerin adı sanı varsa da öyle eski sevgiliymiş arkadaşmış, tenhada ‘özel’ muhabbetler yapamazsın. Ya bana aramızda bir şey olmadığını söyleyeceksin ya da biricik eski sevgilinle özel muhabbetlerini keseceksin.”

Uygar bu tavırları tamamen gereksiz buluyormuş ve gerçekten de anlamıyormuş gibi fikirsiz görünerek, hatta biraz da hayret ederek, ”Meira ne saçmalıyorsun sen?” dedi.

Hâlâ açıklama yok.

”Aramızda bir şey yok yani?” sonucuna vardım ben de doğal olarak. ”Anladım.” Ve arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Elbette hemen arkamdan gelmişti. ”Meira buraya gel. Sinirlendirme şimdi beni.” Eve varamadan yine kolumdan tutarak beni durdurmuş ve karşısına almıştı. Hâlâ anlamakta zorlanan ifadesiyle benim bu hallerimi mantığına oturtmaya çalışıyordu oysa çok basit değil miydi bu tavırlarımın sebebi? Erkek olduğu için mi kafası basmıyordu?

Uygar sabırla soludu, elleri hâlâ kollarımdaydı. “Sude geçmişte kötü bir şey yaptı, ben de onu yurtdışına okula gönderttim,” dedi tane tane. “Bu zamana kadar da onunla pek görüşmedim. Kafamda onu çoktan arkadaş olarak dahi bitirmiştim. Şimdi de yine özür diledi benden.”

Nedense hiç etkilemedi bu beni. ”Aranızda ne yaşandı?” diye sordum bu sefer. ”Sana ne yaptı Uygar?”

O tereddütü gördüm gözlerinde. O duraksayışı… ”Niye söyleyemiyorsun? Nesi bu kadar zor?”

Ama yine de beni kendisine yaklaştırmadı. ”Bu benimle onun arasında,” diyerek o çizgiyi aramıza çekti. ”Geçmişte kalmış bir olay ve anlatmak da istemiyorum. Sude ile bir alakam yok benim. Mert olmasa onu yanıma bile yaklaştırmam. Böyle kuruntuları nereden buluyorsun? Aramızda bir şey yokmuş…” diye homurdanarak beni tekrardan belimden tuttu ve eve doğru yönlendirdi. ”Bir daha böyle saçma sapan konuşma.”

Bu sefer ona uyarak onunla beraber eve yürüsem de hâlâ ”hangi geceden bahsediyor?” diye soruyordum. ”Hangi gece için özür diliyor senden?”

”Meira yürü hadi.”

Eve geçtiğimizde Uygar kendini duşa attı, ben de şömine başına. Oldukça geç bir saatti, yarım saat öncesine kadar alkolden mayışıp uykuya dalacak kadar yorulmuş ama şimdi de düşünmekten ayılmıştım. Şöminede alevlerin kıvırtışını izliyor, karanlık evde sessizce oturuyordum. Kafamda tabii

binlerce düşünce, kendime kızmaya başlamıştım yine. İçimde ise garip bir sıcaklık sirayet ediyor ve bu hastalığa da sanırım

“kaybetme korkusu”

deniyordu.

Uygar’ın aşağıya indiğini fark etmemiştim, saçlarına havlu tutuyordu. ”Uyumadın mı sen?” Bana yaklaşmasını izledim. Saç uçlarından birkaç damla siyah tişörtüne damlıyordu.

”Uygar.” İç çekerek baktım ona. Şimdi böyle hüzünlü görünmem onu da kaygılandırdı ve adımları yavaşladı. ”Üzgünüm,” dedim sonra. ”Tepkim sana güvenmediğim için değildi, sadece özel hayatına dahil değilmişim gibi hissedip sinirlendim. Elimde değil. Duvarlarını aşamıyorum bir türlü, bu da canımı sıkıyor.”

Uygar havluyu bırakarak koltukta yanıma oturdu. Yine kaşlarını çatmış, düşünceli bir halde beni sorguluyordu. ”Duvarlarım mı?” dedi sanki olmayan bir şeyden bahsediyormuşum gibi.

Farkında değildi tabii. ”Neden bu kadar ulaşılmazsın?” dediğimde de garipsedi. ”Yanımdasın, aklımdasın,” duraksadım, ”aklındayım; her şeyinim sözde ama sana bir türlü ulaşamıyorum,” dedim. ”O duvarlarını bir türlü indirmiyorsun.”

Uygar’ın bakışları kaçırdığı bir şeyleri bulmak ister gibi odağını şaşırdığında ve belki ilk defa bu kadar hislerim konusunda dürüst olduğum için hazırlıksız yakalandığından bir cevap veremedi.

”Bazen her şey çok güzel gidiyor,” diye devam ettim ben de. ”Ayağım taşa bile değmesin diye kendin yol yapıyorsun benim için. Kırılmamdan çekiniyorsun ama sonra da sen kırıyorsun. Bana dünyaları verip prensesinmişim gibi davranıyorsun ama sonra da düşman olduğumuzu sanki bana iliklerime kadar hissettirmek istiyorsun.”

Ona bakmaya devam edemezdim, şöminede kızışan alevleri takip ettim ben de. ”İçinde bir çatışmada olduğunun farkındayım, bu durumla nasıl baş edeceğini bilmiyorsun, ilk seferdeki gibi kurallarına da bağlı kalamıyorsun, çoktan benim

için birçok prensibini yıktın bile. Seni böyle dengesizleştiren kişinin ben olduğumu da biliyorum ama yine de böyle bir muamele benim de dengemi şaşırtıyor.”

Yutkunduğunu fark ettim. ”Meira…”

”Hislerime güvenmiyorsun,” dedim sakin bir üslupla. ”Hayatımda geriye bir tek sen kaldın diye sana bağlandığımı düşünüyorsun. Doğrusu evet, başta öyleydi. Korktum çünkü kimsesizlikten. Çok korktum Uygar.”

Gözlerim dolsa da izin vermedim yaşların akmasına ki sanmasın sahteler.

”Ama artık hislerim farklı,” dedim. Hâlâ Uygar’a bakamayarak, büyük bir utanç ve hüzünle aylardır kafamda dönüp duran sahneleri, kabusları, sanrıları, artık zihnimi çürütmeye başlayan pişmanlıkları, yüreğimi delik deşik eden vicdan yükünü sözcüklere dökmeye başladım:

”Geçmişe döndüğümde sadece kendi yaptığım korkunç şeyleri görmedim, senin benim için yaptıklarını da gördüm. Her şeye rağmen beni sevişini, bir tek bana tanıdığın tavizlerini, kalbinde edindiğim o koca yeri…” Yutkunuşum böldü sözümü. “O heyecanın, o gülüşün, hevesle konserlerime gelişin, yeniden yaşamaya başlayışın ve bu sefer aldığın hiçbir nefesin ciğerlerine batmayışı…”

Duraksadım ve Uygar’ın o tarihe karışmış geçmişteki gülümsemesini gözlerimin önünden uzaklaştırmaya çalıştım. Artık böyle gülmüyor çünkü.

Gülemiyor.

”Anne babanın senden aldığı her şeyi geri vermiştim sözde sana. Oysa ben sadece zaaflarını kullanıyormuşum. Annenin seni terk ettiği gibi terk edebilmek için seni hayatıma alıyormuşum. Baban gibi seni kullanabilmek için kandırıyormuşum. Hayatta benimle beraber aldığına inandığın ilk nefesin bile sahteymiş.”

Hepsi birer tiyatro sahnesiymiş!

”Sadece aklınla değil, sağlığınla da oynadım.” Tırnaklarımı avuç içime bastırdım ki o acı ağlamamı engellesin ama Uygar’a döndüğümde ve onun gözlerinin içine baktığımda bir

damla çoktan kopup yuvarlandı yanağıma. ”Sana ihanet etmedim ben Uygar, ben seni mahvettim. Seni kırmadım, paramparça ettim.”

Uygar’ın bakışları o gözyaşını takip etti.

Bütün kalbimle yeminler ediyorum, Meira’nın gözyaşları bunlar

!

”Sen ise son ana kadar bana inandın. Beni sevdin. Benimle zindanda karşılaştığın o gün nasıl da bana uzandın… Zincirler seni tuttuğunda ve sana bir yabancıymışım gibi baktığımda nasıl da donakaldın. Üşüdün. Çok üşüdün. Seni yaktığımda bile üşüyordun. Buz kestin beni dinlerken. Hayatının bir tiyatro sahnesi olduğunu öğrenirken… Ve seni vurduğumda, senin için kazdırdığım mezara seni gömdürdüğümde…” Devam edebilecek gücü bulmam için Uygar’dan kopmam gerekti. Alevler eşlik etti bana yine. ”Bana o son bakışını unutamıyorum.”

Burnumu çektim ve ıslanan yanağımı sildim. ”İyi davranmaya, güçlü durmaya çalışıyorum, Mert ile uğraşıyorum ve senden kaçıyorum çünkü bir kere yüzleşirsem üstesinden gelemeyeceğimi biliyorum. Nasıl gelebilirim? Kendi ellerimle gömdüğüm adamın gözlerinin içine nasıl bakabilirim?”

Şimdi bile bakamıyorum.

”Seni öldürdüm. Bir kere değil, birçok kere hem de. Bununla nasıl baş edebilirim?”

Nasıl da bir ölüm sessizliği vardı ama aramızda… Kısa bir anlığına odunların çatırdama sesi hükmetti bu sessizliğe. Uygar belki söyleyecek bir şey bulamadı, ben ise kafamda dönen milyonlarca itiraftan, günah çıkarmadan, vicdan seansından hangi birini konuşturacağımı tartışıyordum.

”Bana şans vermek istemediğin için sana hiç kızmadım, küsmedim,” dedim sonunda. ”Ben kendime kızıyordum, hiçbir şansı hak etmeyişime kızıyordum. Kendini savunamamak da varmış. Öyle kötülükler yapmışım ki ben bile sahip çıkamıyorum bana.”

Şöminedeki alevlerden örülme sahnede geçmişim oynuyordu sanki; Maria'nın döktüğü kanın kırmızısıydı yansıyan ve onun yaktığı bedenlerin çığlıklarıydı odunlarla çatırdayan.

"Bencil olduğum da doğru. Her şeyi öğrendiğimde kendimi öldürmeye çalışsam da hâlâ yaşamayı istiyordum. Her şeyden çok istiyordum bunu. Ölümden korkuyordum. Ölmek istemiyordum. Yeni yeni nefes almışken nefesimin kesilmesini nasıl isteyebilirdim ama kendimi buna mecbur hissettim. Hak ettiğim ölümü kucaklamalıydım. Bu günahın kefareti olarak kendimi feda etmeliydim."

Uygar bana doğru yaklaşmış ve eli okşarcasına bir yumuşaklıkla boynumu sardıktan sonra başımı göğsüne yatırmış, beni sarıp sarmalamıştı. O ana kadar gayet iyi idare ettiğimi düşünüyordum ama onun kolları arasına, o güvenli bölgeye çekildiğim an gardımı indirmiş, bir çocuk gibi tamamen ona sokulmuş, kendimi kucağında gözyaşı dökerken bulmuştum. Bacaklarımı da kendime çektim, tamamen ona karışmak istedim. Boyun girintisinde bulduğum hayatla nefes almaya devam ettim. O ise, onun kollarının etrafıma çektiği duvarların dışında, o karalık pis dünyada canavarlar varmış da bana zarar verebilirmiş gibi kendini bana siper ediyor, yine ama yine, benim hepimizde açtığımız yaralardan beni kendisi koruyordu.

Titrek bir sesle, "şu birkaç günde benim için ne kadar değerli olduğunu anladım," diye zar zor konuşabildim. "Şimdi ölümden yaşamayı istediğim için korkmuyorum, seninle yaşamak istediğim için korkuyorum. Senden ayrı düşmekten korkuyorum."

Başımı okşuyor ama bu sadece beni daha da kahrediyordu. "Özür dilerim Uygar," derken de bir türlü engel olamadım gözyaşları dökmeye. "Gözlerimi geç açtığım için özür dilerim ama bu sefer senin için her şeyi yapacağım. Senin benim için kendini defalarca kez çiğnediğin gibi ben de senin için herkesi ve her şeyi çiğneyeceğim."

Sözcüklerim tükenmişti, hislerimi bu denli bir dürüstlükle boşaltıyor olmanın beni bu kadar yoracağını düşünmemiştim. Gözlerimi kapatmış, kendimi Uygar'ın boyun girintisine gömmüştüm. Orada iyileşiyordum, o da olmasa ne yaparım

bilmiyorum. Ya gözlerimi açtığımda Uygar gerçekten de yanımda olmasaydı? Ya o mezarda gerçekten de ölmüş olsaydı? Bu kudreti bulabilmemin başlıca sebebi bile Uygar'ın bana yenilmeyişiydi, birileri beni alt edebiliyor demek ki düşüncesiydi. O olmasaydı ne yapabilirdim? Bu hiçlikle, vicdan azabıyla, kaybetme korkusuyla nasıl baş edebilir, kendi şeytanlarımla nasıl savaşabilirdim?

"Yeniden gardımı düşürüyor oluşum tedirgin ediyor beni."

Uygar'ın sesini duymayı beklemiyordum, hiç konuşmayacak sanmıştım ama başımı okşamaya kaldığı yerden devam ederken şimdi de sıra ona geçmiş gibi konuşmaya başladı:

"Hem düzel istiyorum hem de sana hiçbir şartta güvenemeyeceğime inandığım için bu şansı sana veremiyorum. Nasıl verebilirim? Maria'nın hançerleri tükenmiyor ama benim sırtım delik deşik artık."

Nefesimi tutmuş ve gözlerimi açmaya korkmuştum. Uygar'ın göğsündeydi elim, avuçlarımın arasında kalp atışını hissedebiliyordum. Ona tutundum ben de.

"Yoruldum," dediğinde, o bitik sesi yeniden gözyaşlarımı tetiklediğinde Uygar'ın kalp atışına odaklanmaya çalıştım. "Çok yoruldum. En büyük savaşım ve sınavım nasıl sevdiğim kadına karşı olabilir?"

Hepimizi mahvettim. O mezara kendim de dahil herkesi

gömdüm

.

"Ben seninle dünyaları alırım karşıma. Her bileği bükerim. Her kurşuna göğüs gererim." Durdu, kalbi biraz daha yavaş şimdi. "Ama sana karşı savaşamıyorum. Yapamıyorum. Kazanırken bile kaybediyorum."

Saçlarımda gezinen elleri de olmasa ne sakinleştirecek beni bilmiyorum.

"Yine de beyaz bayrak çekmem," dedi, tecrübesi konuşuyor orada. "Gerekirse ölene kadar savaşacağım seninle. Seni üzeceğim. Sen üzülünce ben de üzüleceğim. Bizim hayatımız bu artık, yorulsam da kabullendim. Arafta da olsa bir şekilde

yaşıyoruz. Birbirimizi yaralasak da yine o yaraları biz sarıyoruz. İyileşmese de… Zaten mutlu olmayı hak etmiyoruz.”

Bilinçsizce, ”ben hayatını mahveden o kadınım,” diye mırıldandım.

”Ve ben de hâlâ o kadına aşık adam,” diye tamamladı beni.

Hafızamı kaybetmem ve farklı olmam bir şeyi değiştirmiyor değil mi? Ben yine de o kadınım. Maria’yım. Aynalar yalan söylemez.

”Kendi intikam oyunumda bile tekrar tekrar yenildim sana,” serzenişi yüreğimi sızlattı. “Birini sevmenin bedelinin bu kadar ağır olacağını bilemezdim. Bir kere hissetmek istedim ve korkunç olanı… Kendimi asla affetmeyeceğim o gerçek…” Kalp atışları hızlanmaya başladı. ”Yine isterdim. Şimdi yanımda oturamasaydın ben nasıl yaşardım?”

Ama kendine de kızıyor. Hatta bana değil artık, sadece kendine kızıyor. ”Nasıl böyle hissedebilirim?” derken aklında aynı sahneler dönüyor. ”Ozan’a, Öykü’ye, Mert’e olanlardan sonra nasıl buna devam edebilirim? Sen bana ihanet ettin, ben de onlara. Sen hayatımda var olduğun sürece de onlara ihanet ediyor olacağım. Böyle rezil bir adama çevirdin çünkü beni. Bu kadar bitiremedim hâlâ içimde seni.”

Parmaklarım göğsünde hareketlendi. O kalbi tutmak istermişim gibi. Dokunmak istermişim gibi.

”Ama bu artık bizim gerçeğimiz. Bu bizim cehennemimiz. Hiçbir zaman ne kendimizi ne de birbirimizi affedemeyiz. Affetmemeliyiz de. Kötü insanlar olarak kalacağız. Affedersek geçmişe de sevdiklerimize de ihanet ederiz. Azat edilmeyi hak etmedik. Cenneti hak etmedik biz Lilith. Cehennemde yanacağız.”

Ve sustu. İkili bir günah çıkarma seansıydı bu, bittiğinde ikimiz de hafiflemiş olmalıydık. Hiçbir şeyi çözmüş değildik oysa. Geçmiş aynı geçmiş, içinde olduğumuz çılgınca çıkmaz aynı çıkmaz, gelecek aynı belirsiz araf. Hiçbir şey değişmedi, sadece biraz daha hafifledik sanırım.

Onunla yanacağım.

Bir şeyleri değiştirebileceğime inanıyordum oysa. Bizi bu cehennemden kurtarmak istiyordum. Onun artık inancı kalmasa da ben savaşmadan kaybediyor gibi hissediyordum.

Hiç değilse seni kurtaramaz mıyım buradan?

Şömine artık tamamen sönmüş, koltuk boyunca böyle iç içe uzanan bedenlerimiz mayışmıştı. Onun kolları arasında uykuya dalmak üzereydim, Uygar'ın iyice yavaşlayan kalp ritmine bakılırsa o da aynı durumdaydı.

Fakat gözlerimi kırpıştırdığım bir sırada ileride masanın alt rafına koyulmuş günlüğü gördüm. Uygar'ın günlüğüydü. Elbette, gittiği her yere götürürdü, neredeyse hep yazardı fakat genelde böyle ortalıkta bırakmazdı.

"Uygar, ben böyle rahat uyuyamam," dedim sonra. "Yukarı odada uyusam olur mu? O yatak da tek kişilik ama…"

Uygar kollarını açtı ve beni serbest bıraktı. "Olur. İyi geceler."

Kalkmış ve kaşla göz arasında masanın altından günlüğü de kapıp yukarıya çıkmıştım. Kalbim ağzımda atıyor, Uygar her an arkamdan gelebilirmiş gibi tedirginlikle ikide bir arkama bakıyordum ama kazasız belasız odama vardım, kapıyı da ardımdan kapattım.

Yatak ve pencere arasındaki o kenara çöktüm, ışık açmak istemediğim için dışarıdaki ışıktan yararlanarak okuyacaktım yazılanları. Çok kalın bir günlüktü ve neredeyse sonuna kadar doluydu. Kahverengi deri kapağı çokça yıpranmıştı.

İçini açıp okumaya başlamadan önce vicdan seansı yapmam gerekti. Salt merakım dışında aslında Sude'nin Uygar'a ne yaptığını öğrenmek için okuyacaktım.

"Üzgünüm ama senin iyiliğin için bilmeliyim,"

diye fısıldadım kendi kendime.

"Bileyim ki senin için halledeyim sevgilim."

Ve günlüğü açıp okumaya başladım.

"Ait olduğun o yerin benim

yanım

olduğunu

düşünmeye

başlıyorum

Meira.”

”‘Hadi güneş doğ, sonra yeniden bat ve Meira’nın provası başlasın,’ hayatımda bildiğim ve ettiğim tek duaydı.”

”O gece yaşamamı istedi benden,

yaşamamın amacı.’

‘

”Biliyorum, buna hakkım yok, biliyorum onun gibi bir kıza layık olamam ama bir kere… sadece bir kere kalbimi tekleten bu hissin peşinden koşamaz mıyım?”

”Hadi, tekrar bak bana, fark et beni, yine ilk günkü gibi gülümse bana, belki beni de gülümset peşinden.”

”İçkiyi bırakacağım. Meira böyle şeylerden hazzetmez. İçen adam pis kokar, ne içerse içsin. Böyle bir ayyaşı hak etmiyor Meira.”

”Beni karanlıktan çıkardı ve ben bir daha o çukura dönmek istemiyorum.”

”Birilerinin Meira’ya bu kadar güzel bakmamasını söylemesi gerekiyor. Bunu yapabilir misin Tarkan? Bu kız beni bitirecek yoksa.”

”Benim içimde ben de dahil her şey yanıp kül olurken,

Orada bir tek sen

yaşadın

.”

(

Üstü

çizilmiş

, “yeşerdin” diye düzeltilmiş.)

”Meira demişken, ismi ‘ışık’ anlamına geliyormuş. Ne kadar da doğru! Etrafına ışık saçan bir melek doğrusu, anası babası daha iyi bir isim bulamazmış!”

”Nişanlısı varmış.

Sevdiğim kadının bunca zamandır bir nişanlısı varmış.”

”Bugün günlerden… bilmiyorum, herhangi bir gün, sensiz olunca pek de fark etmiyor.”

“Hepsi

babasının

bir oyunu ve aslında benim suçummuş!”

”Senin gözünden bir damla yaş döken herkesi kendi gözyaşlarında boğacağım. Ben de dahil.”

”13 Mayıs. Bugün hayatıma güneş gibi doğan o kızın doğduğu kutsal günmüş.”

”Meira karşımda değil de yanımda durduğu sürece aşamayacağım engel yok benim.”

‘

‘11 Ekim 2013

(Tekrar tekrar altı çizilmiş.)

Diri diri gömüldüğüm tarih.

Aylar önce, sevdiğim kadın kalbime bir kurşun koyup beni

diri diri

gömdü.”

”Sırtımı hissetmiyordum, yemek yiyemiyor sadece serumla beslenebiliyor, yürüyemiyordum. Konuşamıyordum da.”

”O kadar kaybettim ki kazandığım hiçbir şey umurumda değil artık.”

”Mert’in dışarıda olduğu bir saatte bütün ilaçlarımı içerek intihar etmeye çalıştım.”

”Ama aynadaki o yansımamı görünce çocuk gibi ağlamaya başladım. Doğduğum günden öldüğüm güne kadar, her şey

için hıçkıra hıçkıra ağladım.”

”Yansımamı aynadan izlerken söz verdim kendime, bir daha o kız yüzünden ağlamayacaksın diye. Şimdi, aylar geçti bunun üzerinden. Bir alışkanlık oldu bu günlük, kıyamet de kopsa birkaç cümle yazmak görev oldu anlaşılan ama söyleyecek pek bir şey yok.

Beni diri diri gömmenin bedelini o kaltağa çok kötü ödeteceğim.”

Uygar Karaşah

(Üzeri çizilmiş)

Uygar Karşah

”Kalbi olmayan birini nasıl üzebilirim?

Elbette, ona bir kalp vererek.”

”Yapamadım. İntikamımı tamamlayamadım.

Daha da kötüsü aylar geçtikçe Meira eskiye dönüyordu. Hatırladıklarıyla dehşete düşse de kendisini acındırmayla başlayan seansı, yaptıklarını meşrulaştırmaya çalışmasıyla devam etti. Meira, tekrardan eskiye dönüyordu.”

”İtiraf etmeye korkuyorum. Dördüncü Meira benim en büyük sınavım.”

”Bir canavarı hapsettiğimi sanıyorum burada ama aslında kendimi de hapsediyorum onunla. Hayatım yalnızca ondan ibaret, öğünlerim onunla bir, aynı havayı soluyoruz yıllardır. O istemese de, benim zoruma gitse de. Nereye varacak bu? Meira hafızasını geri kazandıkça eski haline dönmeye devam edecek, hiç değişmeyecek. Ne olacak bize Meira?”

”Bir aptal gibi, yaptığın onca şeyden sonra öldüğümde dahi senin yanına gömülmek istiyorum.”

”… Oysa ben ağlarken sen gülüyordun ama sen ağlarken ben gülemedim.”

”Doksan İkinci Gün.

Meira yok.

Ben nasıl var olacağım o halde?”

Kalbimi hissetmiyorum.

Nefesimi tutmuş, saatlerdir okuduğum satırların arasında kaybolarak bütün bu eziyetleri tekrar tekrar okuyorum. Bir şey içimde ne var ne yoksa kesip biçiyor, kalbimi eziyor, ciğerlerimi ateşe veriyor sanki.

Geçişler o kadar ani ki nefesimi kesiyor. Hisleri o kadar derin ki kendimi bana bomboş bir cesetmişim gibi hissettiriyor. İnsan değilmişim gibi geliyor onun yanında. Ondan aldıklarımın yanında, hiçbir bedel ödememişim adeta.

Bunlarla karşılaşacağını biliyordun Meira. Yarattığın yıkıma yakından bakınca neden şaşırdın?

Ölü

bir

adamın

günlüğünde

ne

okumayı

bekliyordun

?

Devam et Meira. Devam et.

Nisan 2020

(35. bölüm)

Meira’yı aldım, etraf çok karışıktı, onu Bolu’daki dağ evine getirdim şimdi. Polat’ın

karşısında

Meira için diz çöktüğüm

günden

beri Polat ısrarla peşimde, bir an

önce

işe

başlamak istiyor.

Etraf durulana kadar burada kalacağız.

Meira'nın bilinci hâlâ yerine gelmemişti ve sırtı çok kötü bir haldeydi; hemen doktor getirttim. Besin eksikliğinden ve çok kan kaybettiğinden tedavisi uzun sürdü, neredeyse iki hafta boyunca bilinci yerine gelmedi.

İlaçlarını almaya çıkmıştım, geri döndüğümde Meira'yı perişan bir halde bahçede gördüm. Uyanmış ve beni göremeyince etrafı birbirine katmıştı. Ne yapacağımı, onun histerisiyle nasıl baş edeceğimi bilemedim.

Onu bırakacağımı düşünüyordu. Beni o kadar iyi bir adam mı sanıyor yoksa?

Yine de ona karşı mesafemi korumak zorundayım. Yeniden ona kapılamam. Ben hep kaybettim. Hiç kazanmadım. Sadece bu intikam artık beni de yiyip bitirdi ve dayanamıyorum diye beyaz bayrağı çekiyorum ama seni affetmedim Meira. Sadece iyileş diye. Ne karakter bıraktın bende ne de herhangi bir sınır. Prensiplerim kalsaydı en azından. Mesele sen olunca niye çekemiyorum ben o sınırları Meira?

…

Kendine silah doğrulttuğunda bana da doğrulttuğunu bilmiyor musun sanki? Senden önce Uygar yoktu dedim Meira, senden sonra olur mu sanıyorsun?

İlk defa özür diledi. Gerçek anlamda bir özürden bahsediyorum. Dokunup paramparça ettiği herkesten tek tek özür diledi. Ben ne yaptım demedi de ben size bunları nasıl yapabilecek kadar kötü olabildim dedi. Annesinden babasından, arkadaşlarımdan, hatta köpeğinden, hepsinden tek tek özürler diledi. Yalvardı. Kendisini öldürecekti ama tetiği çekmeden önce af dilenmeliydi. Yine mahvetti beni. Elim ayağım tutmaz oldu. Nasıl ona bir şey olacağının düşüncesi bile bu denli kahredebilir beni? O tabancayı orada elinden alamasaydım… ne yapacaktın sen bize Meira?

…

Karşımda oturuyor. Ne geçiyor aklından yine kim bilir? Bazen onu artık tamamen tanıdığımı, onun zihninin bile bana ait olduğunu söylüyorum ama dengesizliği beni de şaşırtabiliyor. Bazen fark etmeden o perdeyi çekiyor gözlerine ve beni mahrum bırakıyor içinde dönenlerden. Kovuyor beni evimden.

Bir de Sude'yi soruyor bana. Beraber olduğum bir kadın hakkında kötü konuşamam ama işler Sude'yle yürümedi ve bitti. Benim için silinip gitmiş bir anıdan ibaret ve Mert'in daha kimsesi yok diye onu hayatımda tutuyorum. Bana yaptığı yanlışı hiç unutmayacağım ama Mert'ten bir arkadaşını daha çalamam.

Meira dışında kimsenin yeri yok hayatımda. Bunu sorgulaması bile ilginç. Muhtemelen eski sevgilim olduğu halde neden Sude'yle görüştüğüme takıldı. Hafızanı geri kazandığını sanıyordum Meira. Nasıl bilmiyorsun Uygar'ın senden başka kimseyi görmediğini? Bunu sana düşman olan Karşah da söylüyor. Uygar senden başka bir şey bilmiyor. Beni lanetlediğini unutmuşsun. Kalbimi senin adına mühürlediğini unutmuşsun sen Meira. Ben istesem bile başka bir kadının tarafına bakamam bu saatten sonra. Ya sen ya hiç.

…

Bütün bunlar ona fazla geldi. Haftalarca odasından çıkmadı, neredeyse hiç konuşmadı, kendi halinde hazmetmeye çalıştı. Oldukça hassaslaştı, onu bırakmamdan ölümüne korkuyor. Onu biraz da ilk uyanan Meira'ya benzettim ama onun sahte histerisinden ve çocuksu hallerinden ziyade daha duygu yüklü tepkiler verdi şimdi. Kısacası, garip gelecek ama samimi göründü.

Bu

savaşı

bitirdiğimi, onu bir daha uyutmayacağımı söylemiştim; ona

güveniyorum

diye

değil

de inanmak

istiyorum

diye. O halde, ilk defa bana bu denli

içten

gelişini

kutlamalı

mıyım Meira?

…

Her nasılsa yerimizi bulmuşlar, paçayı otobanda Santral ahalisi sayesinde yırttık. Dikiz aynasından o tek farı gördüğümde kendimi evde gibi hissettim. Mert'i sözde yüzüstü bırakmıştım, Meira'yı ölüme terk edemezdim sonuçta ama bu hareketimin bana belki yıllara mal olacağını, Mert'in gururundan bir daha yüzüme bile bakmayacağını düşünüyordum. Ona kendimi affettirecek yolların peşindeydim ama kardeşim ayağıma taş takılsın hemen arkamda belirdi. Gelmeseydi de hakkıydı elbet. Biliyorum Mert'i hak etmediğimi. Bu intikam yolunda herkesi harcağımı, en çok da Mert'in hakkını yediğimi biliyorum. Bu yüzden benden uzaklaşsın istemiştim ama kader bizi ayırmayacak sanırım.

Meira da aylar sonra ilk defa Mert'i görmüştü. Korkunç bir vicdan azabı çekiyordu, bunun sebebi yüksek dozla onu komaya sokmasından geliyordu. Geçmişi bir şekilde kaldırabilirdi, eski Meira o diyebilirdi ama Mert'i ölüme sürükleyen kendisiydi ve bunun vicdan azabı, belki bana karşı yaptıklarından da kötü hissettiriyordu ona kendini. Mert'in geldiğini gördüğünde de ona sarıldı. Ağlıyor, özürler diliyordu. Bütün Santral ahalisi bu anı izliyordu. Meira'yı başkaları bu halde görünce delirecek gibi hissettim kendimi; Santral halkı iyi olsa da onun bütün zaaflarını ve güçsüzlüğünü

için

için

ağlayarak

gösterişi beni tedirgin etti. Yine de bu günah çıkarma seansına izin vermeliydim. Sadece Meira için değil elbette, en çok da Mert için. Mert'e yaptıklarım için de kendimi hiç affetmeyeceğim.

(36. bölüm)

Onun için bir terapist getirttim. Daha önce hiç böyle kötü bir kriz geçirmemişti. Ben öyle bir aptalım ki şimdi de kendimi suçlamaya başladım. Benim yüzümden artık aynı kişi olamayacağından geçmişinin altında kalıyor demeye başladım. Maria'nın altında kalıyor Meira. Benim yüzümden.

Mert'in bizden uzak durmasını istediğimden onun üzerine pek gitmedim. Biliyorum başına bela alacak yine, ona sert olmak gerekir. Bana kalırsa artık benden tamamen uzaklaşmalı. Herkese

zararım

ben.

(37. bölüm)

Şans istiyor benden.

Neden şans veremezmişim?

Sen busun çünkü. Böyle tatlı bir zehirsin. Ağzın iyi laf yapar. Gözlerin çok tehlikeli bakar. Nasıl da acındırırsın kendini… Adamın içine işlersin. Herkesin iradesini karşında eritirsin Meira. En iradeli herifi bile küçük çocuğa çevirirsin. Biliyorum kızım seni. Bu yüzden gardımı indirmeyeceğimi söylüyorum.

…

İtiraf edeyim. Çoktan 7 sene oldu, intikamın da son kullanma tarihi varmış demek ki. Eskisi gibi bir ateş yok içimde, bunun için kendimi suçladığım da doğru ama sonuçta hiçbir şey değişmiş değil. Geçmiş yine aynı geçmiş.

Bu yüzden sadece değiştim lafına güvenecek değilim. Birkaç söz ve gözyaşı geçmişi silmeye yeterli değil.

Seni zorlayacağım. Kışkırtacağım. Sana güvenmediğimi göstereceğim. Bana kendini kanıtlamak için perişan olmana müsaade edeceğim. Her ne kadar acı çektiğini görmeye dayanamasam da elimden geldiğince müdahale etmeyeceğim. O gözyaşlarının gerçek olduğunu kanıtlayacaksın bana Meira.

Ona güvenmiyorum ve ona yeni bir şans vermeyeceğim ama Santral'de kendi çabasıyla kaybederse artık kabullenir dedim. Santral'i ne kadar sevdiğini bilsem de sürekli ona taviz tanıyamam. Şansını zorlamamayı öğrenmeli. Santral onun gibi biri için tehlikeli. Santral'in diğer yüzünü tahmin etti sayılır. Mesafesini koruması en iyisi. Üzüleceğini biliyorum. Üzgünüm Sarışın ama yarın seni o piste gömeceğim.

(38. bölüm)

İlk birlikteliğimiz bu. İlk defa bu kadar rahat uyudum. Zor uykuya dalarım, uykum da hafiftir ama Meira benden de önce uykuya hemencecik dalınca onun sakin nefeslerini dinlemek ve ona sarılmak beni de mayıştırdı. Ne ara uykuya daldığımı bile anlamadım. Hayatımda belki hiç öyle rahat bir uyku çekmedim. Sabah erkenden uyandım. Hâlâ uyuyordu. Yorgun olmalı, uyandırmadım ama kalkıp gitmek de istemedim.

Sırtını bana dönmüştü, bir an yataktan kalkıp o tarafa yatmayı düşünmedim değil, yine de uyanmasın istediğim için müsaade ettim. Ona sarılmak da yeterli. Çok mu abarttım dün gece bilmiyorum, bir türlü uyanmak bilmedi.

Uyanmasını bekliyordum. Bu saate kadar hâlâ uyuyor. Elimi önden atmış, yanağının altına yerleştirmiştim. Nefes alıp verdiğinde o sıcaklığı tenimde hissediyordum. Bazen yüzünü iyice elime gömdüğünde dudakları da değiyordu tenime. Ne güzel. Hatta, bundan daha güzel bir şey var mı? Meira ile bu beraberliğim

yalnızca

bedenen olmadı. Belki biraz sabırsızdım, 8 sene, dile kolay, ama bu birliktelik birkaç uzuvdan fazlası. Meira'ya hiç olmadığım kadar yakınım. Teni tenime aitmiş zaten, yapbozun iki parçası gibi. Çok yanlışız diyor ama hiç bu kadar doğru hissettiren bir yanlış yapmamıştım."

"Şimdi de geldi, karşıma oturdu. Bu dünyada karşımda olmandan daha çok nefret ettiğim bir şey yok benim Meira, demedim mi sana? O da fark etti hatasını ki kalkıp yanıma oturdu. Hiç şüphesiz birazdan yine ne yazdığımı soracak, dün geceye dair bir şeyler yazdığımı anlayacak. Ona birkaç şey okusam iyi olur yoksa yine günlüğüme ulaşmanın sinsi planları dönecek kafasında. Ama yine ve yine unutuyorsun o kafada benim de yaşadığımı Meira."

Başımı günlükten kaldırdığımda ne gözümde yaş kalmıştı ne vücudumda derman. Darmadağınıktım. Saatlerdir insanoğlunun yaşayıp yaşayabileceği bütün duyguları üst üste, dehşet bir hız treninde yaşamıştım. Şimdi de yere ayak bassam da başım dönüyor, midem bulanıyor ve ayağım yerden kesilecekmiş gibi geliyordu.

Günlüğü yere bırakıp o duvar kenarına iyice çöktüm, dizlerimi kendime doğru çekerek başımı gömdüm ve koca bir saat boyunca sessizce kendi içimde kavruldum.

Uygar aşağıda uyuyor. Hâlâ hayatımda. Bunca şeyden sonra. Öldürdüğüm bütün hislerinden sonra. Çaldığım gülüşü, gençliği, sağlığı, geleceği… Ama onu insan yapan her şeyi ondan aldıktan ve onu yürüyen bir cesede çevirdikten sonra bile, yüreğinden dökülen mürekkep beni yazıp çizebiliyordu katili olduğum günlüğe. Hâlâ cümlesine Meira ile başlayıp Meira ile bitiriyordu. Noktası da virgülü de bendim, başı da sonu da.

Nasıl yapabildim bunu ona?

Zor sakinleştirdim kendimi orada. Doktorun verdiği nefes taktikleri bir halta yaramadı ama yaramış gibi davrandım.

Bunlar geride kaldı Meira,

dedim, en az bin defa.

Her şeyi değiştireceksin. Bu adamdan çaldığın her şeyi geri vereceksin.

Toparlandım fakat oradan kalkmadım. Asıl meselenin Sude olduğunu hatırlamış ama günlük boyunca ona dair birkaç yer dışında bir bilgi alamamıştım. Başta sadece bahsetmediğini düşündüm, ardından bir kısmı hatırladım.

Uygar, nişanlım olduğunu öğrendikten sonra günlerce ıstırap içinde kıvranmış ve sabahlara kadar içmişti. Bu anlara dair birkaç yazısı vardı, bir kısmı ise tamamen karmaşık bir şekilde, belli ki oldukça sarhoş bir kafayla, okunamayacak bir el yazısıyla yazılmıştı. Buraları anlamadığım için atlamıştım.

Bir his beni bu kısımdan şüphelendirdi ve günlüğü geri açıp o yeri buldum. Yazmayı bilmeyen bir çocuk tarafından yazılmış gibiydi, anlamak için her şeyimi vermem ve Uygar'ın el yazısını, daha düzgün yazdığı kısımlarla karşılaştırarak okuyamadığım harfleri tamamlamam gerekmişti.

Ama sonunda becerebilmiştim:

Meira, güzel Meira, tatlı Meira… Nasıl olmadık biz seninle Meira? Midem içki dolu, kalbim Meira, aklım fikrim de Meira. Sonra… Sonra ne? Şşş… Uygar. Haddini bil. Saçmalıyorsun iyice. Nişanlıymış oğlum. Otur oturduğun yerde.

Belki ailesi yüzündendir

?

Sordum ya oğlum Tarkan? Ailen mi zorluyor dedim ya? Sen beni dinlemiyor musun?

Zorluyorsa evet diyecek hali yok ya kafasız.

Sen orda yoktun, görmedin tabii, Meira beni öptükten sonra aramızdakilerin hiçbir şey ifade etmediğini söyledi. Ona da mı ailesi zorlamıştır?

Ah o babası, o adamı çok kötü pataklayacağım. Nişanlısını da. Hatta… O salak uşağını da. Bir güzel pataklayacağım hepsini. Serdar'ı da. Bu sefer pantolonunu da çaldıracağım Mert'e.

…

Yansın be dünya! Tarkan. Şşş… Bak bi. Böyle bittik Meira'yla ama içimde yaşıyor hâlâ. Bununla nasıl başa çıkılır? Aşık olan insanlar ne yapıyor? Sevdiğine kavuşamayınca nasıl atıyor bunu içinden? Herhalde bu hislerle yaşıyor olamazlar değil mi? Bu imkansız çünkü. Hiç aşık oldun mu Tarkan? Biraz tavsiye versene.

Bu

aşıklar

ne

yapıyor

sevilmediğinde?

…

Etrafımdaki insanlar çok hızlı değişiyor. Ayık olduğum tek bir an yok. Zaman bazen o kadar hızlı ve bazen de o kadar yavaş geçiyor ki bütün zaman algımı yitirdim. Sude ne ara geldi? Onun okuluna odaklanması gerekiyor, Polat piçine kalsa okutmayacak onu ama kız inatla Polat'ın çevresinde, üniversiteye gidebilmesi için az uğraşmadım o herifle. Aramızda kalsın Polat benim babam. Aramızda ama bak. Mert bile bilmiyor. Sude ise yetim, kimsesiz diye Polat'ın pençeleri arasında, sever o çevresindeki herkesi kendi pis bataklığına çekmeyi.

Sude bizim gibi olmasın isterdim. Bu yüzden onu kulüpte gördüğümde hep kovardım. O gece de kulübe gelmişti, kafam fena kıyaktı, ona gitmesini söyledim ama beni bu kadar sarhoş bir halde bırakamayacağını söyledi. Alkol komasına girmeme ramak kalmıştı herhalde, Samet ne içiriyorsa bana fenaydı. Öyle de olmalıydı, ayık kalırsam nasıl kaçacağım Meira'dan

da onun

yeşil

bakışlarından da? Haberin yok ama Meira

çok

acımasız

. Bir

türlü

rahat bırakmıyor

aklımı

, kalbimi desen zaten evi bellemiş,

arsız

,

kapıyı

da

kilitlemiş

, dört odacığı kendisine

saklamış

.

Ne diyorduk?

Bu sefer de Sude'yle uğraşmak zorunda kaldım. Gözümü açıp kapadım ki beni yukarıya odama çıkarttırmış, odada tektik. Zar zor hatırlıyorum, koltuğa uzanmış gözümü bile açık tutamıyordum. Sude neden o kadar yakın bana? İnatla bir de. Bana bir şeyler anlatıyor, yeniden beraber olmamızı söylüyordu. Kafam alacakmış gibi. Ne birlikteliği? Lisede benden hoşlandı, ben de hayatımdaki o birkaç insanı kıramazdım ama olmayınca olmuyormuş. Neden bir türlü anlamadı? Çocuktuk alt tarafı. Bitti gitti.

Hem de herkes biliyor benim başka bir kadına aşık olduğumu. Santral'de efsane gibi dolaşıyor Meira'nın varlığı. Sude de biliyor bunu. Benim köpek gibi başka bir kadına aşık olduğumu biliyor. Belki bunu öğrenmek onu çıldırttı. O gece o tanıdığım masum kız yoktu sanki; laftan anlamaz ısrarcı, yapışkan ve sinir bozucuydu.

Ne ara kucağıma çıktı? Yüzümü gözümü öpüyordu ama aklımda kim var bilmiyor mu? Ne yapıyor bu kız? Ona beni rahat bırakmasını söylediğimde de görmezden geldi. Kemerimi çözüyordu.

…

Biraz daha ayığım şimdi. Yazmazsam yine patlayacağım birilerine. Sude'ye ne olmuş böyle? Polat'ın işleri mi bu? O mu bana yaklaşması için onu doldurdu bilmiyorum. Benim Meira'ya aşık olduğumu bilerek nasıl yaklaşır bana? Nasıl Meira'ya olan hislerime saygısızlık edebilir? Ayıldığımda onu buldum, az daha elimde kalacaktı. Polat ile bir alakası olmadığını, o gece karşılıklı bir yakınlaşma yaşandığını söyledi. Neyse ki her haltı günlüğe yaşandıktan hemen sonra yazmak gibi saçma bir huyum var ve günlüğü okuduğumda birkaç anı canlandı kafamda. O gece Sude ile bir şey yaşamadık çünkü onu engelledim ama onun durmadan kendini zorla bana vermeye çalıştığını

hatırlıyorum

.

Çok sinirlendim. Yıllarımı geçirdiğim ve bir nevi beraber büyüdüğüm kız, nasıl böyle birine dönüşebilir? Nasıl Meira'ya ve ona olan duygularıma hakaret edebilir? Polat yüzündendir muhtemelen. Polat çevresindeki herkesi bozuyor, hiç şaşmaz.

Bir bahaneyle Sude'yi Almanya'ya okumaya gönderdim. Hem Polat'tan hem de benden uzak durmalıydı. Affedebileceğim bir kabahat değildi onunkisi, aynı zamanda onu tamamen hayatımızdan da atamaz, Mert ile Ozan'a bunu yapamazdım. Onlar

bütün

bunları

bilmeden Sude'yi hâlâ çok seviyor ve kardeşleri olarak görüyorlar

. Öyle de

kalmalı

.

Bana ne olduğu pek önemli değil ama benim bu hayattaki tek masum hislerim Meira'ya karşı yeşerenlerdi. Bunu bana nasıl yapabilirsin?

Günlüğü geri bıraktığımda baştan sona titreme nöbetindeyim sandım.

Bütün vücudum öfkeden karıncalanmaya, gözlerim iğneler batmışçasına sızlamaya ve dolmaya başlamıştı. Yumruk yaparak tırnaklarımı avuç içime batırdım ama bu içimdeki fırtınayı bastırmaya yetmediğinde kıyafetimin kol kısmını var gücümle ısırdım ve hırsla attığım çığlıklarımı içime gömdüm.

ℒ

Gece boyunca bir an olsun gözümü kırpmadım ama Uygar odama geldiğinde yeni uyanmış gibi davrandım. Giyinip kuşanmıştı, elinde bir bitki çayı tutuyordu. Yatakta doğrularak sırtımı başlığa vermiş ve onun bana gelmesini izlemiştim.

Yanı başıma oturmuş ve ”akşamdan kalmaya iyi gelir,” diyerek bitki çayını vermişti.

Büyük bir gülümsemeyle çayı aldığımda da elini saçlarıma doğru atarak okşamaya başladı. ”Yarasa ile birkaç işim var,” diyordu. ”Akşama doğru dönerim. Sonra da eve geçeriz.”

Çayımı yudumluyordum. ”Tamam.”

Tebessüm ediyordum ama Uygar, ”iyi misin?” diye sordu. Yine o kaşlarını çatmış, bir şeylerden şüphelenerek başını yana yatırıp yüzümü irdelemeye başlamıştı.

”Evet,” dedim. ”Neden olmayayım?”

”Ağladın mı sen?”

”Hayır.”

Başını bu sefer diğer tarafa yatırdı. ”Kabus mu gördün Meira?”

”Hayır Uygar?” dedim gerçekten de garipseyerek. ”Galiba Mert’e makarna yapacağım. Bütün gün sıkılırım yoksa. Belki sonra Roze ile bir şeyler izlerim.”

Uygar kısa bir süreliğine daha beni izlese de ikna oldu ve üzerime doğru eğilerek yanağıma, hiç de gitmek istemiyormuş gibi uzun bir öpücük bıraktı.

Geri çekildiğinde uzun bedeni karşımda dağ gibi yükseldi. ”Bir şey olursa Mert burada zaten.”

”Ne olacak ki?”

”Öylesine.”

”Git hadi,” diye gülerek kovdum onu. Saatine bakıp geç kalıyor olduğunu da hatırlayınca son bir defa daha baktı bana ve dönüp odadan ayrıldı.

Odadan çıktığı anda gülüşüm soldu.

Çayı kenara bırakıp yataktan kalktım ve pencere başına geçerek Uygar’ı bekledim. Az sonra da evden çıktığını, arabasına doğru yürüdüğünü ve çiftliği terk ettiğini gördüm.

Dönüp kıyafet dolabımı karıştırdım. Atış talimine uygun kıyafetlerden dar pantolonlarımı, polo yakamı ve çizmelerimi seçtim.

ℒ

Santral’in çiftliğinde bungalov evlerde pek kilit olmaz. Herkes tanıdıktır çünkü. Evin girişi misafirlere açıktır. Davetsiz olanlara bile.

Günün en erken saatlerinde olduğumuzdan içerisi henüz tam aydınlanmamış, salon kısmen karanlığa gömülmüştü. Koltukta oturuyor ve büyük bir sabırla bekliyordum. Sessizlik, tek bir kafada milyonlarca ruh barındığında bir eziyet olsa da bu kısa süreliği yalnızlığı tıpkı doktorumun da bana gösterdiği o sakinleşme seansı gibi düşündüm. Sadece nefesine odaklan, kafanı boşalt ve…

Sonunda üst kattan bir ses duyuldu. Az sonra o sesin kaynağı çıplak ayaklarla üzerinde bir gecelikle merdivenlerden inerken görüldü. Dağınık saçlarını topuz yapmış olan uykulu kadın merdivenler bittiğinde dönüp mutfağa ilerledi, oradan geri çıktığında ise elinde bir su bardağı tutuyor, yudumluyordu.

Fakat Sude benim koltuğunda oturuyor olduğumu gördüğünde çığlık atarak bardağı elinden düşürdü.

”Ah!

Korkuttun beni!”

Bakışlarım önce yerde tuzla buz olan yüzlerce cam parçasında gezindi. ”Neden?” derken de uysal görünen yeşillerim merakla

ona geri tırmandı. ”Daha bir şey yapmadım.”

Sude hâlâ kalbini tutuyor ve beni büyük bir gerginlikle izliyordu. ”Ne işin var senin burada?” Uygar’a bakındı. ”Tek mi geldin?”

Ayağa kalktığımda ve kendimle beraber en az boyumun yarısı olan av tüfeğini kaldırdığımda küçük dilini yutacak gibi oldu.

”Ne yapıyorsun?” derken tedbirle geriye adımladı. ”Aklını mı kaçırdın sen? Tüfek nereden çıktı?”

Tüfeği ona doğrultmamış, sadece yanımda götürmüştüm.

Buradaki tehdit tüfek değil. Kurşundan da delici şeyler var bu hayatta. Canını tek seferde almayacak kadar da merhametsizler hatta.

Ben ona adımladıkça o geriye kaçılıyor ve iri iri araladığı gözleri hiçbir duyguyu okuyamadığı ifadesiz yüzüm ile elimdeki av tüfeği arasında gidip gelirken iyice panik yapıyordu. Gözlerimde bir canavarın yansıması vardı sanki, aynanın ardında, dehşete düşürüyordu onu bu da.

”Birkaç dakikanı almaz alev topuna dönmek,” derken de sakindim, ”gırtlağından bile alev kusarsın,” diye devam ederken de. ”Küllerine dönene kadar çığlıklarınla kendi kulaklarını kanatırsın. Öyle kudretli olur ki bu senfonin, yok olduktan sonra bile iki cihanda da yankılanırsın.”

Sırtı duvara değdiğinde ve adımlarım tam da onun karşısında bittiğinde onun dolmaya başlayan, korkuyla irileşmiş gözlerinin içine içine bakıyor ve onun da benim irislerimde parıldayan yangınları görmesini istiyordum.

Yaklaştım kulağına, ”seni cehenneme hasret bırakırım, öyle felaket yanarsın,” diye fısıldadım temennimi ona.

Sude donakalmış, hiçbir tepki verememiş, yalnızca gözlerini ikimizin arasına aşağıya doğru indirdiğinde tam da kasıklarına doğrulttuğum tüfeği görmüştü.

”Onları kaybedeceğim korkusuyla zararsız görünen bir budalaya dönmüşsem bile bu sadece onların önünde. Onlara zarar verecek kimsenin varlığını barındırmam yoksa.”

Tüfeğin akıbeti fazla bulandırdı o küçük aklını diye beni unuttu. ”Sude,” dedim bana bakması için onu uyararak. ”Hiç var olmamışsın gibi kökünden söker atarım seni bu dünyadan.”

Yutkunamadı bile, çenesi kaskatı kesildi. ”İkisinden de uzak duracaksın,” dedim ve boştaki elimin işaret parmağıyla şakağına bastırdım. ”Varsa o üç kuruşluk canının bir diğeri, bakışlarını bile onlardan sakınacaksın.”

Bende ne gördüyse fazlasıyla dehşete düştü. O yeşil gözlere belki de umduğumdan da fazlasını yansıttım. ”Seç,” dedim ona. ”Ya şimdi pılını pırtını toplar geldiğin fare deliğine geri dönersin ya da burada kalır ve beni karşına alırsın.” Kaşlarım çatıldığında yüzümde kibirli bir ima şekillendi. ”Söz verdim, değiştim, kan dökmem ama elimi bile sürmeden sana cehennemi yaşatmam mı sanırsın? Beter ederim seni.”

Arkamızdan kapı sesi gelmiş ve Mert’in

”Meira?”

diye seslendiği duyulmuştu.

Ama Sude’nin önünden çekilmedim ve bakışlarımı ondan ayırmadım. Sude bendeki o deliliği görsün istedim. O yangını iyi izlesin istedim. Sırf o cezasını çeksin diye kendimi bile seve seve yakabilecek kadar kör bir manyak olduğumu görsün istedim.

Gördü de. Yeminler ederim. İlk defa bir suçlu görüşü olamazdı ama ilk defa kendisiyle beraber herkesi yakacak birini gördü. Tehdit etmediğimi, temenni ettiğimi anladı. Sözümü dinlemesin ve beraber yanalım diye ona yalvardığımı fark etti.

Lütfen beni çiğne ki seni mahvetmek için bir sebebim olsun,

diye dua ettiğimi duydu. Kendimi yakmak için ne kadar sabırsız olduğumu okudu beden dilimden.

Ve yeterli geldiğinde geriye çekildim. Mert’e döndüğümde yüzümde kocaman masum bir gülümseme vardı. ”Mert! Günaydın! Sana yine makarna yaptım, 10 kişilik, anca doyarsın!”

Mert rahat rahat bize yürüyordu fakat birden tüfeği fark ederek duraksadı, hatta kedi gibi yerinde sıçradı. ”Lan! Niye tüfeğin var?”

”Bu mu?” derken bilinçsizce kaldırmış ve Mert’in başını tutarak yere siper almasına sebep olmuştum.

”İndir kızım şunu!”

İndirdim hemen mahcup bir şekilde. ”Uğur amca ile atış talimi yapacağız da, o yüzden tüfek verdi. Sude’yi de çağırmamı istedi.”

Sude’ye tekrar baktığımda o koca gülümsemeyi yüzümde koruyordum. ”Gelirsin değil mi? Bundan sonra daha yakın olalım.” Fakat geçip gidecekken ona doğru,

”yakın olalım ki iyi isabet ettireyim,”

diye fısıldadım.

Evden çıkacağım vakit de Mert Sude’ye varmış, kolunu omzuna atarak onu sarmıştı. ”Bizim eski mekana gidelim de şöyle güzel bir yemek yiyelim ne dersin? Bayadır vakit geçiremedik kızım!”

Sude’nin gözleri ise benim gözlerimdeydi.

Uğur amca geniş arazide tüfeğiyle konumlanmış, 50 metre kadar ötede dizilmiş bira şişelerini hedef alıyordu. Yaklaşıp tüfeği önündeki masaya bıraktım.

”Teşekkürler,” dedim kuru bir sesle, hâlâ hedef alıyordu.

”Mert’i kovalamışsındır umarım,” dedi bana bakmadan. ”Sıpanın iyi bir derse ihtiyacı var.”

Ateş etti ve 6 şişeden birini kırdı. Tüfeği indirip bana baktığında ise düşünceli ve sakin göründüğümü fark etti. Tüfeği kırarak haznesine iki kurşun daha yerleştirdi ve sert bir hareketle iterek geri oturttu, ardından bana uzattı.

İtiraz etmeden av tüfeğini aldım, yerime geçip ayaklarımın arasındaki mesafeyi biraz açtım ve kabzayı omzuma dayayarak tek gözümü kıstım.

Bu sırada yan tarafta evlerin arasından bir hareketlilik seçildi, Sude arabasına biniyor ve Uğur amca da onu izliyordu. ”Bu

kız nereye gidiyor şimdi? Burada kalacaktı akşama kadar," diye söylendiğini duydum ama odağımı bozmadım, gözümü hedeften ayırmadım.

Geçmişte at üstünde silahla atış yapıyordum, dolayısıyla durduğum sabit bir yerden hedefi tutturmak oyuncak gibi geldi gözüme. Her ne kadar yıllar geçse de ve ben oldukça paslansam da vücudum ne yapacağını biliyordu sanki, kas hafızam eksiksiz çalışmış ve aldığım derin bir nefesin arasında silahı aralıksız iki kere ateşlemiş, iki şişeyi de kırmıştım.

Tüfeği indirdiğimde yaşlı adam, "sen neymişsin öyle sarı kafa?" diye hayretle soluyordu. "Bu nasıl bir odaktır? Ellerin bir an titremedi!"

Tüfeği geri verdim ve kocaman gülümsedim. "Acemi şansı!"

İş silahla sanat çıkarmaya geldiğinde bir profesyoneldim ama bu şimdi beni hiç ürkütmedi, eskiden olduğu gibi geçmişi hatırlatıp vicdan azabından kıvrandırmadı çünkü artık bu felaket tellalıyı nerede kullanmam gerektiğinin farkındaydım.

Sevdiklerimi koruyacağım.

£

Roze'nin odası baştan sona onun tarzında dizayn edilmişti. Duvarlarda Fugees, Destiny's Child, Nelly Furtado'nun

Maneater

albüm kapağı ve aralarında Suki'nin

Honda S2000'nin

de bulunduğu birkaç model modifikasyonlu araba posterleri duvarlarda boy boydu. Oldukça müstehcen film koleksiyonlarının üst üste yığılı olduğu bir televizyon ünitesi, belki yüzlerce moda dergisi, devasa kemer setinin bulunduğu özel bir köşe ve çok ünlü kısacık etekleri için ayrı bir dolap.

Yatağına boyunca uzanmış, başımı boşluğa doğru sarkıtmıştım; Roze de yerde oturmuş, bana balık sırtı örüyor ve Makarna yatağın diğer ucunda telefonuyla oyun oynuyordu. Radyoda ise

Laura Branigan - Angels Calling

.

”Roze… Beni ne kadar seviyorsun?” diye sordum az sonra, 10 dakikadır tavanı izliyordum. ”Uygar’dan sır saklayacak kadar seviyor musun?”

Roze saçlarımı örmeye fazla daldığı için bir anlığına cevap vermedi. ”Yine nasıl çılgınca bir şey isteyeceksin acaba?”

”Biraz gizli bir iş yapmamız lazım.”

”Uygar’ın arkasından iş çevireceğimi ve bağlantılarımı kötüye kullanacağımı mı sanıyorsun?” diye sordu düz bir sesle. ”O halde yanılmıyorsun.”

Dalgın bir şekilde gülmeye başladım. ”Bana Sude’nin yurt dışında ne yaptığını araştırabilir misin? Bunca sene orada ne işler çevirdiğini bilmek istiyorum.”

”Üniversitedeydi,” dese de duraksadı. ”Tabii, okurken de sinsilikler yapılabilir. Bakacağım. Birkaç gün ver bana.”

”Bir tanesin.”

Yeniden sessizleştik, saçlarım uzun olduğu için bir türlü bitmedi ve şarkılar değişip dururken tavanla olan bakışma-düşünme seansım iyice karanlık bir boyut kazanmaya başladı.

”Eğer…” dedim ama cevabından korkunca duraksadım. Tekrar ağzımı açmam uzun sürdü. ”Geçmişte kötü şeyler yaptığımı öğrenseydiniz, nasıl hissederdiniz?”

”Sen ve kötü şeyler yapmak mı?” diye sordu Roze dalga geçerek. ”Ne yaptın, civciv kostümüyle banka soygunu mu?”

”Ciddiyim. Sadece merak ettim.”

”Yani, ne kadar kötü olduğuna göre değişir.”

”Sınır ne?” derken gergindim, karnımın üzerinde kavuşturduğum parmaklarımla oynuyordum.

”Mesela… Bilemedim şimdi. Sokak hayvanlarını tekmeleyen puştlar mesela, onlardan olsaydın seni asla affetmezdim,” dediğinde yutkundum. Tavanda Lulu’nun yanarak öldüğü sahneler canlanmasın diye büyük bir irade savaşı verdim.

”Birini öldürseydim?”

”Hak eden birini mi?”

”Hiç hak etmeyen birini.”

”Hayır,” dedi düşünmeden. ”Affetmem.”

Makarna da telefondan başını kaldırmadan, ”ben de,” diye cevapladı.

Roze de garipsemiş ve bir anlığına saçımı örmeyi bırakmıştı. ”Kim affeder ki böyle bir şeyi?”

Benim bile zor duyacağım bir şekilde, ”doğru,” diye mırıldandım.

”Nereden çıktı şimdi bu?”

”Hiç.”

Gün bitiminde eve geçtiğimde ve kapıyı ardımdan kapatıp yalnız kaldığımda gözlerimin dolmaya başlaması gecikmedi. Kendimle baş edemiyorum çünkü en çok da. Uygar en büyük sınavının ben olduğumu söylüyor ve doğrusu, aynı şey benim için de geçerli.

Herkese karşı savaşabilirdik Meira, neden savaşımız aynaya karşı olmak zorunda?

Yalnız bir evde oturmak ne de korkunçmuş meğer. Uygar’ın geleceğini bilsem bile nefret etmiştim bu yalnızlıktan şimdiden. Şömineyi yakmış, Uygar’ı bekliyordum ama bana söylediği üzere akşamüzeri gelmedi. Saat neredeyse gece yarısına varana kadar onu bekledim.

Kapı sesini duyana kadar da koltukta uyuyakaldığımı hiç fark etmemiştim. Birden irkilerek uyandım ve Uygar’ı karşılamak üzere hole çıktım.

Bu kısa ayrılıklar bile zor benim için. Bilmiyor musun?

Çatık kaşlarla izledim içeriye girişini. Siyah kabanının omuzlarında yağmur damlaları toplanmıştı. ”Neredeydin? Akşamüzeri geleceğim dedin.”

Bana şöyle bir bakıp, ”iş uzadı,” diye geçiştirdi.

”Telefon al bana. Böyle haberleşmeden mi yaşayacağız?”

Beni görmezden gelerek, ”hazırlan, eve gidelim,” dedi. ”Yarasa ile resmi olarak iş ortaklığı yapıyoruz artık. Birkaç gün sonra bütün yöneticilerle bir strateji toplantısı yapacağız.”

Yutkunarak ona bakıyordum. ”Başlıyoruz Meira,” derken, gelecek bir savaşın çağrısını ve sağır eden siren seslerini duyuyordum sanki. Yaşamla ölüm arasında incecik bir çizgide yürümeye hazırlanıyorduk. Sadece dış düşmanlara karşı değil ama birbirimize karşı da, geçmişe karşı da bir savaş bu.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Olmamalı da. Bizim için yazılan her kötü kaderi silip baştan yazacağım, Maria’nın yıktığı her birliği baştan kuracağım; yerle yeksan ettiği güveni geri kazanacak ve bizi bu delilikten kurtaracak kadar gözümü karartacağım.

Bir daha namlum asla sevdiklerime doğrultulmayacak.

Gece yarısını geçeli çok oluyordu, evimizdeydik. Uygar duşa girmişti, ben ise ışık açmadım, odada soluk mavi ambiyansın altında oturuyordum. Uyumayı denedim ama şu birkaç günde yaşadığım duygusal iniş çıkışlar değil rahat rahat uyumama, adamakıllı ayık durmama, kafamı toplamama bile izin vermiyordu.

Kalbim hep hızlı atıyordu artık. Stresten sanırım, ellerim de çok titriyordu. İçim yanarken dışım nasıl bu kadar üşeyebilir? Tüylerim hep diken dikendi. Eksiktim, barizdi.

Uygar duştan çıktığında o eksiklik biraz daha azaldı. Üstü yine çıplaktı, saçlarına havlu tutuyordu. Dalgın ve düşünceli görünüyordu fakat beni geceliğimle yatağında otururken ve onu beklerken gördüğünde şu ana geri döndü. Saçlarını kurulayan elleri kısa bir anlığına duraksadı ve gözleri çıplak bacaklarıma kaydı.

”Birkaç güne çok meşgul olacaksın,” dedim ciddi bir ifadeyle. “Gerçek anlamıyla bir savaşa giriyoruz.”

Gözlerini kaçırdığını ve yutkunduğunu gördüm. ”Evet.”

”Beni yalnız mı bırakacaksın?”

”Burada olacağımı söyledim,” derken beni geçti ve dolaba yöneldi. Havluyu bırakmış, dolaptan tişört bakmaya

başlamıştı.

Çıplak omuzlarını izlerken, ”sabah erkenden çıkıp gece yarısı dönmek burada olmak değil,” dedim ona.

”Bir süre idare edeceğiz.”

Tişörtü seçti ama üzerine geçireceği sırada ona birden ”niye bana dokunmuyorsun?” dediğimde yine duraksadı. Tişört öylece geçirdiği ellerinde kaldı.

”Sen istemiyorsun,” dedi sakince.

Kaşlarımı çatarak baktım ona. ”Hep sözümü dinler misin böyle?”

Herhalde ne hissettiğimi ve ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışarak uzun uzun gözlerime baktı. Vardığı sonuç ne olduysa da artık tişörtü kollarından çekip çıkardı fakat yere atmadan karşıma geçti.

Oturduğum yerden, sanki aklımda dudak uçurtacak müstehcen sahneler geçmiyor,

ve onların hepsini üzerimde denemeni arzulamıyormuşum gibi,

masum bir ifadeyle ona bakıyordum. Çıplak üst gövdesi, saç tutamlarından düşen damlaların omuzlarına damlayışı ve en nihayetinde göğüslerine doğru süzülüşü… Yutkunuşumu izledi.

Üzerime doğru eğilmeye başladığında ellerini yatakta iki yanıma koydu ve başını, beni öpmek üzere yana doğru yatırdı ama dudaklarımız arasında santimler kala beni öpmesine izin vermeden kalçalarımın üzerinde geriye çektim kendimi. Uygar bir kere daha bana yaklaşmak istediğinde yine kaçındım, bu sefer tamamen yatağın başına giderek ondan uzaklaşmıştım.

Bu onu duraksattı fakat iç gıdıklayıcı sarkastik bir sırıtma takınması uzun sürmedi. ”İlla ki yakalamam gerekiyor demek,” diye mırıldandı ve uzanıp ayak bileklerimden tuttuğu gibi sırtımı yatakla buluşturacak bir kuvvetle beni kendisine doğru çekti. Bir dizini yatağa atmıştı, beni çektiği yerde henüz üzerime uzanmadan duruyordu.

Çoktan onun en basit dokunuşuyla bile alev topuna dönmemişim gibi ”sadece bir geceliğine,” diye kuralımı

koydum. ”Sonrasında meşgul olacaksın diye.”

Bu kaşlarını çatmasına sebep oldu. ”Madem öyle, biraz ilginçleştirmek gerek,” dediğinde dikkatle hareketlerini izliyordum.

Tişörtünü aldı, çevirerek bir halat gibi kullanabileceği şekle getirdikten sonra iki elimi de önümde bileştirdi ve tişörtle bileklerimi birbirine bağladı. Beni bağlayacağını düşünmemiştim, yine de kendimi ona bıraktım. Ayrıca bu bana eskiden tişörtle dudaklarımı başlayışını hatırlattı, pek de seviyordu bu tarz fantezileri anlaşılan.

Beni yukarıya yatağın başlığına doğru çekti. ”Çekingen davranıyorsun,” derken demir başlığa bileklerimdeki tişörtü geçirdi. ”Dudaklarını örtüyorsun. Gizleniyorsun. Bedenini bir türlü rahat bırakmıyorsun.”

Geri çekildiğinde yatak boyunca uzanan bedenim gergindi, kollarım başımın üstünde demir yatak başlığına kadar uzanıyor ve bileklerim kıpırdatamayacağım kadar sıkıca bağlanmış, beni esir bırakıyordu.

Uygar yavaşça geri çekildi, bu sırada önce aralık kalmış dudaklarımdan başlayan seyir zevki daha da aşağılara indi. Dimdik olmuş göğüs uçlarım onun iradesini belli ki epey zorladı. Daha aşağılarda ise saten geceliğimin kalçalarımı zor örttüğünü gördü. Bacaklarımı birbirine bastırmıştım.

Uygar yataktan kalktı, gözleri bir an olsun beni rahat bırakmazken yürüyerek yatağın diğer ucuna gitti. Orada, ay ışığı ile gölgenin çeşitli oyunlarla iştah açıcı bir hale getirdiği yarı çıplak bedeni tam da karşıda yükseliyordu. Ona baktıkça ve onun bana bakma şekline, beni sadece gözleriyle yiyip bitirişine maruz kaldıkça kasıklarım sızlıyordu.

”Sana zevk almayı öğretmem gerekiyor,” diyordu ve kim bilir kalından nasıl sapkınlıklar geçiyordu. ”Ve bir daha asla dudaklarını kapatmamayı…”

Nefes alışverişim iyice hızlanmaya başlamıştı, oysa ne yaptık daha? Uygar’ın kendinden bu kadar emin oluşu, benimle ve bedenimle bu şekilde baş edişi, hiç düşünmeme ve herhangi bir hareket yapmama gerek kalmadan beni yönetişi kesin bir

teslimiyete mecbur bırakıyordu beni. Şikayetçi de sayılmazdım gerçi.

Artık elimi kolumu kullanamaz, dudaklarımı kapatamaz, ondan hiçbir yeri sakınamazdım. Apaçacık ve savunmasız karşısındaydım.

Uygar'ın bakışları bacaklarıma indi yeniden. Onları hafif yana yatırarak ve birbirine bastırarak iştahlı gözlerden gizlemiştim yoksa geceliğimin bir haltı örtebildiği yoktu. Biraz da çekingenlikten yaptım bunu ama içten içe ona bir hediyemdi bu, fiyonklu bir hediye kutusuydu. Görmek istiyorsa açmalıydı.

Buna takıldı hemen. "Arala bacaklarını," dedi itiraz istemeyen sesi.

Az önceki sözlerime nazaran fazla cüretkâr geldi şimdi bu. O bana istediğini yapabilirdi ama benden bir hareket beklemesi yanaklarımı kızartıyordu.

"Uygar-" diye itiraz etmeye yeltendim ben de, isterse onun aralayabileceğini söyleyecektim ama beni böldü.

"Bacaklarını arala Meira."

Alt dudağımı dişlemeye başladım. Özgüvenimi kazanmak için bir oyundu bu. Ne kadar gerici ve utanç verici gelse de onu dinledim. Dizlerimi biraz kaldırarak bacaklarımı araladığımda geceliğimin etekleri iyice yukarılara çekilmiş ve kalçalarım, iç çamaşırımla beraber tamamen ortaya çıkmıştı.

Uygar'ın gözleri bacak aramdaydı. Afallayışını yakaladım. Alt dudağını yalayışı ve kaşlarını çatışı bana bu küçük özgüven oyununu sabırla bitiremeceğini düşündüğünü söyledi.

Ama sabırla soludu ve üzerime uzanarak kalçalarımı alttan iki yandan tutup hafifçe kaldırdı, ardından iç çamaşırımı tutup çekti, bacaklarımdan tamamen çıkarıp kenara attı. "Fazlalıkları atalım."

Geri çekilip ayakta durduğu aynı pozisyona geri döndü. Yine kendimi yeterince cüretkâr hissetmediğimden dizlerimi birbirine yaklaştırarak bacak aramı ondan sakınacak oldum ama uyarı dolu bakışlarına yakalandığımda onları geri açtım.

Şimdi altımda hiçbir şey yokken izliyordu.

”Mükemmel.”

Nefesimi kesecekti bu gidişle, beni değil kendini de bitirecekti. Buradan bile duyabiliyordum kalbinin deli gibi attığını. O altındaki kumaş parçası da ne kadar sabırsız olduğunu gösterecek bir şişkinlikle kendini belli ediyordu.

”Şimdi, sana ne yaparsam yapayım sonuna kadar kendini rahat bırakacaksın,” dediğinde yapabileceklerinin çeşitliliğini düşünüyor ve bunun karnıma sancılar vermesine engel olamıyordum. ”Hissedecek ve göstereceksin. Kıvranacak ve çığlık atacaksın. Anlaştık mı?”

Nefesimi tutmuştum çoktan. Sadece başımı sallama gafletinde bulunduğumda da ”şimdiden kuralları çiğniyorsun,” dedi bana.

”Anlaştık,” dedim sesimi çıkararak.

”Güzel.”

Yeniden dizleri üzerinde yataktaydı, içimi kıpır kıpır etti yatağın hareketlenişi ve Uygar’ın, iki yanıma attığı elleriyle bana doğru tırmanışı. Sonunda yüzlerimiz karşı karşıya geldiğinde onu öpmek için uzandım ve dudaklarımızı birleştirdim. Fazla basit bir öpücüktü, neredeyse hiç kıpırdamadım ve o da ne yapacağımı görmek isteyerek bu fiyaskoya izin verdi. Zaten ellerim bağlı olduğu için kısıtlı hareket kabiliyetim vardı, başımı böyle yukarıya kaldırmak yorucu geldiğinde de dudaklarından ayrılıp geri uzandım.

Uygar ise sessizce ama gözlerine bir zehirmiş gibi yayılan tutku pırıltısıyla baktı bana. Dudaklarıma takılmıştı, parmaklarının ne ara çeneme tırmandığını fark etmedim. Nazik bir kavrayış değildi, çenemi kaldırarak dudaklarıma kapandı sabırsızca. Bunu bekliyormuşum gibi bacaklarım beline dolandığında diğer eli vücut kıvrımlarımı takip ederek aşağılara indi hızla.

Saniyeler içerisinde birbirimize karışmış, yine birbirimizde solumaya başlamıştık. Bunca zamandır bunsuz nasıl yaşamışız? Öyle ısrarcıydı ki öpüşleri, dudaklarımı hissetmiyordum. Ona ayak uydurabilmek zordu, kalçalarım onunla bütünleşmeye can atarcasına bacak arasına baskı

yaparken o da ağırlığını üzerime vererek öncelikle dudaklarımla ısınıyordu.

Nefes…

Yetmiyor ona bir türlü. Sinirlendiriyor bu onu. Öpmek, dudaklarımı kıstırmak, nefes almama dahi izin vermeden beni sömürmek ona yetmiyordu. Dudakları daha da hırçınlaştı, öpüşleri sertleşti ve yanaklarıma doğru kaydı. Küçük ısırışları ve sabırsız soluyuşları yanağımdan sonra çeneme indi. Nereye saldıracağını bilememiş gibiydi. Bütün vücudumu saran vücudu sıcacıktı. Tutkudan ve zevkten yanıyordu, oysa daha başlamamıştık bile.

Bu gece öldürecek ikimizi de.

Dudakları aşağıları yalnız bırakmadı elbette. Boynuma da hırçın öpücüklerle musallat oldu. Astım hastası biri gibi zar zor soluduğum sırada bütün boynumu yarın kesinlikle kendini gösterecek öpücüklerle dolaştı. Köprücük kemiğim, omuzlarım… Kolumun üstünü bile öpüp ısırdı.

Nihayet göğüslerime de sıra geldi ama geceliğim hâlâ üzerimdeydi, ellerim yukarıdan bağlı olduğu için de artık çıkartamazdık. Uygar buna da bir çözüm buldu, iki eliyle geceliğin askılığını tuttu ve çekerek kopardı. Diğerine de aynısı yaptıktan sonra saten geceliğimi tamamen indirerek göğüslerimi ortaya çıkardı.

Aynı iştahla onları da öpmeye, kıstırmaya, okşamaya başladı. Dişleri arasına aldığı meme ucumu çekiştirdiğinde içimi kaplayan heyecan tatlı bir acıyla birleşmiş ama dudaklarım arasından kopan iniltiyi yine fark etmeden bastırmıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırdığım an başını kaldırmadan gözleri beni buldu. Küçük bir uyarı niteliğindeydi bu, nefesimi dışarıya saldım. Kendimi rahat bıraktım.

Devam etti, bir eli yukarılara süzülüp boynumu kavrarken ve öyle de kalırken, onun dudakları bedenim boyunca aşağıları takip etti. Göğüslerimin arasından karnıma doğru indi, burnunu sürttü, öpücüklerle ödüllendirdi ve sık sıcak nefesleriyle tenimi sömürüp geçti.

Daha da aşağılara indiğinde boynumdaki eli de beni serbest bırakıp onu takip etti.

Nereye gidiyor?

Sıcak nefesi gittikçe daha da cüretkârlaşıyor, yasak bölgelere kıvrılarak süzülüyordu.

Parmakları iki yanımda vücudumu takip ettiğinde ve nihayetinde kalçalarıma geldiğinde, başını da neredeyse kasıklarıma kadar indirmişti. Bu nefesimi kesecekti az kalsın, kalbim göğsüme sığmıyordu artık.

”Uygar, bekle,” dedim zar zor başımı kaldırarak. ”O kadar ileriye gidecek misin?”

Bana başını kaldırmadan gözleriyle baktı aşağılardan. ”Neden?”

”Utanç verici,” diye itiraf ettim bu garip hissi.

Zevkle yoğrulmuş mayhoş bakışları üzerimdeydi. ”Neyden utanıyorsun Meira? Gözlerim kapalı çizecek kadar iyi biliyorum artık bedenini.”

Karnımın alt tarafını öptü. ”Ve tapıyorum her kıvrımına. Bana bırak kendini.”

Arsız öpücükleri aşağılara inerken nefesimi tutmuş ve başımı geriye atarak sakinleşmeye çalışmıştım. Ellerimin bağlı olduğu demir parmaklıkları sıkıyor, Uygar’ın dudakları kasıklarıma gelirken karnımdaki bu kasılmaları engelleyemiyordum.

Sonunda oradaydı. Bacaklarım başının iki yanında onun rahatça ziyafet çekebilmesi için aralıktı ve elleriyle kalçalarımı sarıp destekliyordu. Sıcak nefesini kadınlığımda hissetmiştim ama hemen öpmedi, bana o heyecanı yaşatmak istedi sanki.

Hadi,

dememi istedi, aldığım derin nefeslerle göğsüm kalkıp inerken ve gerilmiş bedenim yüzünden her nefes alışverişimde kaburgalarım sayılabilirken, beni birkaç saniyeliğine o halde bıraktı. Sabırsızlanmamı bekledi. Acı çekiyordum, bacaklarımı birbirine bastırmamak için zor duruyordum, ellerimi indirmek ve kendim okşamak istiyordum ama bunların hiçbirine iznim yoktu. Ben de bekliyordum.

Hayır, yalvarıyordum.

Dokunuşlarını hissetmek istiyordum.

Uygar'ın beni izlediğini, inip kalkan vücudumu takip ettiğini biliyordum. Aşağıya zar zor bakabildiğimde bacaklarım arasına yerleşmiş başını ve o kusursuz şeytani sırıtmasını görebiliyordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını iyice bacaklarımın arasına gömdü ve nihayet dudaklarını kadınlığımla birleştirdi. Anında kasılmış ve ellerimi çekmeye çalıştığım için demir yatak başlığı sallanıp gıcırdamıştı; dizlerim titriyor, dudaklarımdan ağlarcasına bir ağıt dökülüyordu.

Dilini gezdirdiğinde gözlerimi sıkıca kapatmış, yatak başlığını kırarcasına bir kuvvetle sıkmaya başlamıştım. Uygar'ın parmakları kalçalarımı sıkarak kıpırdamama izin vermiyor, dudakları ise büyük bir ganimete konmuş gibi bir arsızlıkla, iştahla, sabırsızlıkla aşağıları da kendi varlığına katıyordu. Öpüşleri ve küçük de olsa ısırışları fazla ısrarcıydı; bazen dudaklarını uzun uzun gezdiriyor, bazen dilini sürtüp ne var ne yoksa sömürüyordu.

Çok tatlı bir zehir salgılıyordu bedenim. Bütün vücudum bu zevkle titriyordu, hiç böyle ödüllendirilmemiş belli ki. Utancın zerresi bile kalmamıştı içimde, Uygar onu da büyük bir afiyetle yalayıp yutmuştu. Başta dudaklarımdan dökülen çeşitli mırıltılar yerini daha tiz ve yüksek iniltilere bırakmaya başlıyordu.

Uygar ise hiç durmadı. Bir elini özgür bırakıp yukarıya, kasık bölgeme çıkardı ve baş parmağıyla tam olarak klitorisin bulunduğu kısma bastırıp yukarıya çekti. Nefesimi kesti bu hareketi. Beni iyice uçlara çıkarıp bütün vücudumun şiddetle titreyeceği ve kasılacağı bir zevk verdi bana. Bedenim yay gibi geriliyor, yatak başlığı gıcırtılarla sallanıyor ve gittikçe yükselen boğuk iniltilerim odada yankılanıyordu.

Birileri sesimi duysaydı eziyete uğradığımı düşünebilirdi, şayet ağlarcasına sızlanmalarım ve sadece

"Uygar,"

demeye varan çaresiz yalvarmalarım duyuluyordu.

Bu Uygar'ı da memnun etti. Dudaklarını ayırdığı küçük bir arada, "bu kadar gürültülü olacağını tahmin etmemiştim," diyen keyifli mırıltısı duyuldu. "Devam et."

İyice doruklara vardığım sırada bu iniltiler daha çok anlamsız mırıltılara dönüştü. Ne dediğimi ben bile anlamıyordum,

"Uygar,"

diyor, sonra bir şeyler söylüyor, yalvarıyor muyum ağlıyor muyum gülüyor muyum acı mı çekiyorum bilmiyordum. Tek bildiğim böyle bir zevki hiç tatmadığımdı.

Ve bedenim tükendi, en yüksek mertebeye vardım, iliklerime kadar zevkin her tonunu tattım. Karnımdaki zonklamaya benzer hisler yüzünden kasılmaya devam ediyordum ama bitmiştim. Hiçbir uzvumda güç kalmamıştı ve nefes nefeseydim.

Sırılsıklamdım, Uygar dudaklarını ayırdığında çenesine doğru onun da aynı ıslaklığı taşıdığını gördüm. Sırıtması, artık sabırsızlığı yüzünden sekteye uğramıştı. Deliriyor olmalıydı, bir tek benim ödüllendirilmem haksızlıktı.

Dizleri üzerinde doğrularak bacaklarımın arasına girdi. Karşımda yükselen bedeninin heybeti tekrar tekrar nefesimi kesti. Loş ışık ne de güzel süzülüyordu sert kıvrımlarının arasında.

Her halini gördüğüm ve artık ezberlediğim bir adam nasıl hâlâ her seferinde böyle içimi titretecek kadar güzel gelebilir bana?

İç çamaşırından özgür bıraktığı penisini girişime sürtmesi içimi kıpır kıpır etmiş, yine başımı geriye atasım gelmişti ama Uygar bunu yakaladı ve hemen, "gözler buraya Meira," diye uyardı. "Sana yaptığım her şeyi izleyeceksin."

Daha yeni yeni nefesimi oturtmaya başlarken içime girmesiyle beraber bir daha kesti nefesimi. Dudaklarım sonuna kadar aralıktı, onlar da bütün vücudum gibi titriyor ve önce şefkatli hareketlerle başlayan gelgitleri gittikçe hızlanıp derinleşirken iniltilerim sıklaşıyordu.

Elleri iki yanımdan belimi tutuyor, dizleri üzerinde gelgitlerine devam ediyordu. O elleri daha da yukarılara çıktı, tutkudan

kısılmış gözleri nereyi hedef gösterdiyse oraya tırmandı. On parmağı da yılan gibi süzüldü vücut kıvrımlarımda, göğüslerimi bulup onları esir aldı. Koca elleri arasında zaten göğüslerim kayboluyordu, bu zevki okşayan hareketlerle her yere eşit dağıttı.

En derinlerde tadıyordum onu. Bu sefer sonuna kadar içimdeydi ve gözlerime bakma şeklinden,

'bunu kaldırabilirsin,'

iması okunuyordu. Doğrusu, kasıklarım sızlıyor ama şikayet de etmiyordu; onu böyle sarmalamayı seviyordu, şimdiden fazlasıyla alışmıştı ona ve nasıl hissettirdiğine.

"Uygar..."

dediğimde, o içimi gıdıklayan hissi kelimelere çaresizce dökmeyi istediğimde, bu zevkle baş edemediğim için kıvranmaya başladığımda Uygar'ın gözleri hep üzerimdeydi. İlk seferimizde neredeyse hep üzerime uzanmış, sürekli benimle öpüşmüş, bir an beni yalnız bırakmamıştı ama şimdi beni öpmüyor, bir nevi beni yalnız bırakıyordu. Olabildiğince bununla kendim baş etmemi istiyor gibiydi, belki cesaretimi ve özgüvenimi kazanabilmem için yapıyordu bunu, belki de sadece ona yalvarmamı istiyordu; bilmiyordum ama dudaklarım onsuzluktan kurumaya başlamıştı.

Gittikçe hızlanışı, ellerimin bağlı olduğu yatak başlığını da sertçe sarsıyor, ikimizin kesik nefeslenişlerine bir de bu gıcırtı sesleri karışıyordu. Yüzündeki yine o savunmasız, dalgın ifadesi, çatık kaşları, aralık dudakları ve alnında birikmiş ter damlalarıyla işine oldukça odaklanmış görünüyor, bazen uçlara fazla yaklaşıyor olmalı ki acı çekiyor gibi nefesi kesiliyordu. Dikkatini dağıtmak için gözlerini kapattığını, başını bir omzundan diğerine yatırdığını gördüm.

Az sonra yine en doruklardaydık; ikimiz de sırılsıklamdık, zevkin suyuna bulanmıştık. Uygar'ın göğüslerimi okşayan elleri kaskatı kesilmişti. Durmuştu, nefeslenirken başını öne eğdiğinden inip kalkan omuzları olduğundan daha iri görünmüştü.

Yine göz kontağını koparmadan kollarını geri çekerek yavaşça doğrulduğunda merakla ve heyecanla ne yapacağını bekliyordum.

Kıvranan, kıvrılan, hâlâ titreyen bedenimi süzüyordu bakışları. ”Arkanı dön,” dedi bana.

Tereddütle bakıyordum gözlerinin içine ama yine de kendimi zorlayarak bedenimi yan yatırdım. Onun delici bakışlarının anbean üzerimde olduğunu bilerek bağlı ellerim yüzünden anca yüzüstü dönebildim yatakta. Yine de yardım etmiyor, kendi başıma kıvranmamı izliyordu.

”Dizlerinin üzerinde,” dediğinde dizlerimin üzerinde kalktım. Ellerim yatak başlığına bağlı olduğu için vücudum öne doğru eğiliyor, kalçalarım havada kalıyordu. Bu belimi ağrıtmış, artık Uygar’ı göremiyor ve böyle duruyor oluşum da gerginliğimi artırmıştı ama heyecanlıydım. Kasıklarım en çok da. Nasıl da tatlı bir sızı dolaşıyordu orada ve sabırsızlıkla bekliyordu o birleşme anını ama…

Uygar’ın parmaklarını kalçamda hissettiğimde ürperti yayıldı içime. Tüylerim diken dikendi. Bir eliyle kalçamı tutarak penisini kadınlığıma sürtmüş, benden aldığı mırıltılı geri dönütü büyük bir keyifle karşılamış ve ardından yeniden içimdeki yerini almıştı.

Ama bu sefer kendi yapmadı gelgitleri. ”Kalçalarını hareket ettir,” dedi bana kendisi kıpırdamadan.

Kendimi kasmaktan nefesim kesilmişti yine, bir anlığına beynime yeterince oksijen gitmediğinden yanlış duyduğumu sandım. Omzumun üzerinden ona doğru bakmaya çalışırken, ”ben mi?” diye sordum nefes nefese. ”Ben mi hareket edeyim?”

Uygar sabırsız görünüyor ama yine de kendini tutarak içimde kıpırdamıyordu. ”Evet.”

”Uygar…”

”Yüzünü de göreyim. Başını yan yatır.”

Çok fazlaydı, bedenim sözümü dinlemiyordu, birden bütün gücüm kesilmişti sanki. Düşündüğümden de zordu ama yine de itiraz etmedim.

Öne uzanan kollarıma yan yatırdım başımı ki Uygar görebilsin ama saçlarım önüme düştüğünde öne doğru eğilip saçlarımı kavradı ve hepsini diğer yana doğru attı.

Yatağın başlığına sıkıca tutunmuş ve ondan güç alarak kendim ileri geri yavaşça hareket etmeye başlamıştım. Kendi irademle canımı yakmak çok zordu ama bir tarafta verdiği zevk ödülünü de almak istiyor, büyük bir beceriksizlikle titreyerek kendimce bir şeyler yapmaya çalışıyordum.

Sadece biraz hareket et, kalçalarını kıpırdat, ne kadar zor olabilir,

ama o kadar zor işte.

O yaptığında çok farklıydı. Sadece pes etmeyi ve onun devralmasını istemeyi düşündüm ama buna izin vermeyeceğini biliyordum. Biraz daha cüretkâr olmayı ve zevk almaktan utanmamayı öğretiyordu bana.

Dinle öğretmenini Meira.

Uygar başta hiç hareket etmeden benim ne yaptığımı izlese de az sonra eğilmiş, iki kolunu yatakta yanıma uzatmış ve sıcacık dudakları sırtım ile buluşmuştu. Omuriliğimi takip ederek usulca yukarıya çıkan dudakları arasından boğuk mırıltılar yükseliyor, sıcak nefesi ve ıslak öpücükleri vücudumu iyice germeme, kalçamı iyice yukarıya kaldırmama sebep oluyordu.

Zar zor duyabildim o sesi.

”Ne yapıyorsun bana?”

mırıldanışı aklımı başımdan aldı. Ağlayacaktım. Devam edemiyordum, ileri geri gidemiyordum, dizlerim artık zevkten tutmuyor, bütün vücudum titriyor, kasıklarımda başlayan ateş başıma kadar vuruyordu.

”Uygar…”

diye yalvardım resmen ona. O devam etmeliydi, bitirmeliydi beni, ben yapamıyordum ama Uygar’ın sadece üst gövdesi hareket ediyor, alt ise bana ve beceriksizliğime kalıyordu.

”Uygar… Neden…”

Uygar, bir elini kaldırarak aşağıdan boynuma kadar getirdi ve parmakları yine boynumu sardı. İyice üzerime uzanmış, resmen göğsü sırtım ile bir olmuştu, dudakları ise sırtımı takip ederek önce omuzlarıma, ardından ensem ve en nihayetinde yüzümü bulmuştu.

Nefesini yanağımda hissettim, derin sesi ise ”devam et,” diye fısıldadı kulağıma doğru.

”Edemiyorum,” dedim ağlarcasına.

Onaylamayan bir mırıltı duyuldu ondan. ”Ben ettiğimde sakınıyorsun kendini benden. Tepkilerini ve o tatlı çığlıklarını koruyorsun benim seyir zevkimden.”

”Bir daha yapmayacağım. Lütfen sen devam et,” diyerek yalvarmaya başladım ona.

”Hayır Meira.”

Gerçekten ağlamaya başlayabilirim.

”Eminim ki arsız olduğun tek yer dışarısı değildir,” derken o derin mırıldanışı ve boğuk gülüşü tüylerimi diken diken etti. ”Göster kızım bana kendini.”

Denedim, gerçekten, vücudumu iyice eğmiş ve ileri geri hareketlerle her seferinde kalçalarımı ona iyice bastırmıştım ama hem yeterince hızlı değildim hem de Uygar’ın bana yaptığı gibi tam bir gelgit değildi. Dahası, dizlerim gerçekten tutmuyor ve ben ne kadar havada tutmaya çalışırsam çalışayım kalçalarım daha da aşağıya iniyordu.

”Kalçalarını kaldır Meira,” dediğinde de tekrardan kalçalarımı kaldırdım ve devam etmeye çalıştım. Uygar’ın kesik nefeslerini kulağımın dibinde hissediyordum, boynumu saran parmakları ise sıkmasa da varlığıyla dahi nefesimi kesiyordu.

Dizlerim tutmuyordu, sonunda çökeceğim sırada Uygar tek eliyle karnımdan tuttu ve kaldırarak destekledi. Kalçamı havada tutmak dışında başka bir şey yapmadı, yine bütün kontrolü bana bırakmıştı ama ben devam edememiş, iyice yavaşlamıştım. Kasıldığını ve penisinin içimde seğirdiğini hissediyordum, bunlar ona yetmiyor olmalıydı, bana da yetmiyordu ve resmen ikimize de eziyet ediyor, ikimiz de

dorukları gördüğümüz halde o mertebeye benim yüzümden varamıyorduk.

Sonunda Uygar'ın kabaca bir küfür mırıldandığını duydum, sonrasında yatak birden sallanmaya başladı. Ne olduğunu anlamadım bile, Uygar birden beni belimden tutarak dizlerimin üzerinde kaldırmış ve yatağın başlığına bedenimi dayamıştı.

Kalçalarımdaydı elleri, benim beceremediğimi yapıp hızlı ve sert gelgitlerle aklımı başımdan alırken hayret eden çığlığım ise odada yankılandı. Her hareketiyle demir yatak başlığına yaslanmış bedenim başlığı da kendisiyle beraber sarsıyor ve gıcırtılar odayı dolduruyordu. Çıldırmış gibiydi, ikimizin de nefesini kesmişti.

Dudakları omzumdaydı, bir şeyler homurdanıyor, ıslak öpücüklerine ısırıklar karışıyor, bu sefer kendisini hiç ama hiç tutmuyordu. Her şeyiyle her şeyime karışıyor, tenini tenime mühürlüyor, hem bizi var edip hem yok ediyordu.

Nasıl bir şey bu?

Başını boynuma gömmüştü. Öpecek takati yoktu artık, tenime temas eden dudakları titriyor, gelgitleri varabileceği en derin noktaları sonuna kadar dolduruyor, beni hem acı hem de zevkle harmanlanmış kutsal bir diyara gönderiyordu.

Sabırsızlığı daha da arttı, üzerimden uzanıp tişörtün yatağa bağlı kısmını çözdü ama bileklerimi hâlâ serbest bırakmadı. Belimden tutarak beni yeniden kendisine çevirdi ve bağlı bileklerimi başının üstünden atarak kendisine kenetledi. Şimdi sırtım demir başlığa dayanmış, kollarım da Uygar'ın boynunun etrafına bağlanmıştı.

Uygar bir elini bacağımın altından geçirdi ve bacağımı bana doğru kaldırarak bacaklarımın arasında açtığı yere yerleşti. Saniyeler sonra yeniden içimdeydi. Yine kendini frenlemediği gibi her gelgitiyle sarstığı bedenimde, sırtımda yatağın demir başlığının izi çıkacaktı eminim ki. Şikayetçi miyim?

Hayır… Hayır, hayır…

Başımı Uygar'ın boynuna gömmüş, zevkten mayışmış bir halde

”Uygar…”

diye bilinçsizce mırıldanıyordum.

”Öldüreceksin sen beni,” sitemini ve o hırıltılı soluklanışını duyduğumda kasıklarım yanacak sandım.

”Sen öldüreceksin asıl beni,” diye atıldım hemen.

Sinir bozukluğuyla gülüşü duyuldu. ”Kendimi ne kadar tuttuğumu bilsen…”

Hayretle soluyuşuma tiz bir inilti eklendi. ”Bu kendini tuttuğun halin mi?”

Bileklerim hâlâ bağlı olduğu için parmaklarımı özgürce saçlarının arasında dolaştıramadım. Mecalim de yokmuş meğer. Uygar’ın kolları arasında yığılıp kalacaktım. Tekrar tekrar dorukları yaşıyordum. Sayamıyordum artık.

Baş edemiyordum bu zevkle, bedenim hiç böylesine okşanmamış olmalıydı ki dehşete düşüyordu kasıklarımdan yükselen alevlere.

Uygar benden de beter durumdaydı. Bana ders vermek için başlattığı bu oyun onun canına okumuş ve cezası olup çıkmıştı. Şimdi kendini yükselttiği o yerden indiremiyor, bir türlü bana doyamıyor, eminim ki kasıkları ağrıdan sızlıyordu.

Sert gelgitleriyle bizi çıkardığı o yerde kasılmaları arttı, tiz iniltilerim odada yankılanıyor ve o yine pis homurdanmalarla bu delilikle baş etmeye çalışıyordu. En doruk noktalarında yine aynı sıcaklık yayıldı içime, artık gerçekten ağlıyor olmalıydım.

Çok güzeldi.

Başımı döndürecek ve benden konuşma kabiliyetimi dahi alacak kadar güzeldi.

Ama bitmiş değildik, dizlerimde derman yoksa ve vücudum daha fazlasını kaldıramayacaksa bile duramazdık. Uygar nefes nefese kollarını belime dolayarak beni sıkıca kendine bastırmış ve kucağında benimle beraber kendisini sırt üstü yatağa bırakmıştı. Bileklerim onun boynunun etrafına bağlı olduğundan ben de ona doğru eğilmek zorunda kalıyordum.

Hızlı davranmış, bağlı ellerimi onun başından çıkarıp kucağında özgürce doğrulmuştum. Uygar yatakta sırt üstü uzanırken şimdi hayal gücümün ötesinde bir pozisyonda onun kucağındaydım.

Ona bu sefer yukarıdan bakan bendim. Bağlı ellerimle göğsünden tutunarak dengemi korurken Uygar'ın afallayan bakışları beni buldu. Aldığım derin nefeslerle ben de ıslak kirpiklerimin arasından ona bakıyordum. Roze'nin ördüğü saçlarım darmadağınıktı.

Hareket etmeye başladığımda hiç olmadığım kadar cüretkârdım. Başımı geriye almış, Uygar'ın göğüslerinden destek alarak kalçalarımı sürtünme hareketleriyle ileri geri yapmış, kıvrak hareketlerle tutkudan bir dans koreografisi yazıp oynamıştım.

Uygar'ın parmakları kalçalarıma kenetlendi. Kendini öyle kasıyor, kasları seğiriyor ve aklı başından yitmesin diye akıl sağlığını öyle zor koruyordu ki… Parmakları kalçalarımdan yukarılara, bel kıvrımıma ve en sonunda da göğüslerime çıktığında kalça hareketlerim hızlanmış ve dudaklarımdan dökülen mırıltılar yükselmişti.

Ben nasıl Uygar'a bir daha yapmayacağız diyebildim? Aklımı yitirmiş olmalıyım. Sadece zevk verdiği için değil. Onun yerinde başka bir erkeği düşünemiyordum bile. Ben buraya aitim; Uygar'ın kolları arasına, onun sıcak nefesinin altına,

teni tenime.

Hiç bu kadar iyi ve

doğru

hissetmemiştim kendimi.

"Meira…"

Uygar'ın sesini duyduğumda bakışlarımı aşağıya indirdim. Gözlerini kapatmış, başını da geriye atmış, o kusursuz adem elmasını ortaya çıkarmıştı; onu yükselttiğim bu dorukta hayatta kalmaya, nefes almaya çalışıyordu.

"Gözler buraya Uygar," diye uyardım onu. Parmaklarım göğüslerinden yukarılara, boynuna doğru süzülmüş ve

kavrayabildiği kadarını kavramıştı.

Yeniden o boğuk nefeslenişi,

”Meira,”

diye adımı duyurdu bana, alev almaktan küle dönmüş gözlerini açmış ve benimkilere kenetlemişti.

Bu sefer sesi ağlıyormuş gibi çıkan oydu. Mırıldanmaları acı çeken yaralı bir adamınkinden farksızdı. Yalvarıyordu bana canını bağışlamam için. Bizi bitirmem için. Kalçalarıma gömdüğü parmaklarını ne kadar sıktığının farkında değildi, kesinlikle moraracaktı oralar ama bedenim öyle bir zevkle yoğruluyordu ki onu bile zevkten saydım.

Ağlayacaktı resmen. Çenesi kaskatı kesilmiş, yüzünde acı çeken, çaresiz bir ifade belirmişti. O kadar güzeldi ki… Tutkuyla yoğrulmuş sert çehresi öyle güzel bir savunmasızlıkla kendini bana sunmuştu ki… Onu ilk defa bu kadar güçsüz gördüm. İçimde kasılıyor, belimi kavrayan 10 parmağı da bilinçsizce kendini sıkarak tenime gömülüyordu.

Başım dönüyor, bulamaca dönmüş aklım bir türlü doğru çalışmıyordu. Kesik kesik iniltilerim olabildiğince yüksek bir desibeldeydi, dört duvar arasında yankılanıyordu ağlar sesim. Uygar’ın derin, erkeksi acı çeken iniltileri, benim tiz çığlıklarımla karışıyor ve ikimizi de bir insanın yükselebileceği en tepe noktasına taşıyordu.

Sonunda bittik. İkimizin de kasılmaları zevk suyuna bulanmamızla beraber seyrelmeye başladı. Elim kolum güçten kesilmişti, buraya kadar bile nasıl ayakta kalabildim bilmiyordum, Uygar’ın üstüne yığıldım. Boynuna gömülmüş, nefes nefese kıvranıyordum.

Uygar’ın aldığı derin nefeslerle kalkıp inen göğsüyle beraber ben de hareketleniyordum. Az sonra Uygar’ın elleri dört yanımdaydı, saçlarımı okşuyor, alnımı öpüyordu. Bedenim yana doğru devrildiğinde de beni kolları arasına aldı, başım göğsüne denk geldi, tek bacağımı da onun bacaklarına doğru atmıştım. Yatağa tersten yatıyorduk ama yerimizi değiştirmedik. Öylece orada sarılarak uyuyacaktık.

Sevdiğim adamın bana ait kalbini dinleyerek uykuya daldım.

ℒ

38. bölüm ilk

yarının

son bölümüydü, ikinci yarıya 39. bölümden, 13 Temmuz Cumartesi

akşam

saat

8'de devam

edeceğiz

. İkinci

yarı

için

bir

tanıtım

hazırladık

, onu da bu cuma

lilithingozyaslariofficial

Instagram hesabında paylaşacağız. Duyuruları da oradan kontrol edebilirsiniz.

LG resmi Instagram: lilithingozyaslariofficial

Ayrıca

Asya'nın posterlerini/videolarını çok

beğeniyorum

ona da

teşekkürler

:)

Hesabı

: lilithingdiaries

Kişisel hesap: kedilimediyy

○●

39. Şeytanın Avukatı

○●

Sonunda

geri geldik. Nasılsınız?

Korkunç

bir yaz cidden ama uzun bir bölümle geldim.

Şeytan

ve onun

avukatını

okuyacağız

:3

Beğenerek ve yorum yaparak destek vermeyi unutmayın:)

Lilith'in Gözyaşları

II. Yarı

Bölüm Otuz Dokuz

"Şeytanın Avukatı."

ℒ

Siyah, uzun bir elbise ince zarif bedeni sarmış ve örgülü altın sarısı saçlar da topuz yapılmıştı.

Aile yadigarı gibi duran yeşim taşından antik bir yüzüğü siyah eldiveni üzerinden parmağına geçirmişti ve yüzüğün iç kısmında

'Arnold Rosenfeld'

yazıyordu. Sol elinin parmakları sağ bileğine kenetlenmiş, kucağında duruyor ve zümrüt yeşili zehirli bakışları karşısındaki avı izliyordu:

Beni…

Maria Rosenfeld beni izliyordu.

Onunla karşılıklı mı oturuyorum?

Uzuvlarımı kıpırdatamıyor, onun bakışları ölüm gibi vücuduma sirayet edip bütün sistemimi felç bırakırken ben yalnızca onu seyretmekle kalıyordum.

”Açık konuşalım,” dediğinde kibar sesi gerçek dışı ve ürkütücü gelmişti. ”Kibrim yüzünden Uygar’ı küçümsedim ve bu yüzden ona yenildim.” Seyrek kaşları yukarıya doğru kıvrıldı. ”Uygar’a ölürken bile eziyet etmek istediğim için onu öldürmeden gömdürdüm. O güçlü olduğu için değil onu küçümsediğim için kazandı.”

Başını bir omzundan diğerine yatırırken gözleri bende şüpheli bir şeyler yakalamış gibi kısıldı. ”16 yaşındaydım Maria ve ataerkil sisteminin önüne altın tepside her şeyi sunup pohpohlayarak anca bir yerlere getirebildiği beyaz yakalı bir dolu narsist pedofili iş adamı ve siyasetçilerin arasında çığır açtım. Bütün dünyayı da dize getirirdim, sadece birkaç yıl daha yeterdi.” Kan kırmızısına boyalı dudaklarında samimiyetsiz, ürkünç yarım gülümsemesi şekillendi. ”Öfke problemlerimi kontrol edebilseydim Ludwig’i öldürmez ve yakalanmazdım. Sadece çocuktum ve çocuk halimle bile herkese kan kusturdum.”

Sustuğunda sanki artık konuşmama müsaade vardı. Bana bakarken bir şeylerden memnun kalmadığı barizdi ama daha tam olarak dillendiremiyordu.

”Meira,”

diye düzelttiğimde çıktı ilk defa sesim. ”İsmim Maria değil, Meira.”

Tek kaşı kalktı, yüzünde kibirli bir ifade belirdi.

”Meira mı?”

İşte şimdi anladı sanki neyin hoşuna gitmediğini. Hiç de aynaya bakıyor gibi hissetmeyişi, aynı bedenlerde farklı ruhlar olduğumuzu fark edişi ve karşısında büsbütün bir yabancı oturduğunu anlayışı onu rahatsız etti. Rahatsızlandığında da ürkünç görünüyor, sanki yeşil bakışları kan kırmızısına dönüyor, o başını omzuna doğru yatırışı bir yırtıcının avını gözleyişini andırıyordu bana.

Ama görmezden geldi. Benim ondan olmadığıma, aynı tarafta durmadığımıza inanmadı. ”Yine de hiçbir şey için geç değil,” diyordu. ”Doğru yoldasın. Her şey tıkırına göre işliyor.”

Kafam almıyordu bir türlü söylediklerini. ”Ne için geç değil?”

Maria duraksadı; gözlerinde vahşetin çağrısı bir heyecan, dudaklarında tehlikeli bir kıvrılma. Oturduğu yerde kıpırdandı ve hafifçe öne doğru eğilerek bana yaklaştı. ”Geri geldiğimi düşünebiliyor musun?” dediğinde sesi dört bir tarafta ürkünç bir melodi gibi yankılandı. Zehirli bir okşayış gibi hipnotize ediyordu sesi; o karanlık tarafa çağıran, elini tutmamı isteyen tehlikeli bir tuzaktı hepsi.

”Ne kadar güçlü olurduk biliyorsun.” İçime saldığı dehşetten büyük bir keyif duyarak sırıtır gibi oldu. ”İkinci mektubun arkasında bu yazıyor Maria. Hatırla. Almanca’yı hâlâ nasıl hatırlamazsın? Ana dilini nasıl unutabilirsin?”

Oturduğum yerde duyduklarımı hazmetmeye çalışıyor ve hareket edemiyordum. Maria da bu hareketsizliğim yüzünden öfkesini dizginlemeye çalışır gibi sabırla soluyarak gözlerini kapattı.

”Niye bu kadar yarım akıllısın?” derken gözlerini geri açtı. ”Bir zamanlar dahi olduğumuza kimse inanmaz.”

Korkuyla titreyişim sabırsızlığını iyice arttırsa da kendini dizginledi ve birden üçüncü Meira’nın kanlı mektubunu aramızdaki masaya koydu. ”Mektubu hatırla ve kalan yazılanlara harfiyen uy,” dedi. ”Eğer başarırsan Maria, değil yeryüzündeki tanrılar, gökyüzündekiler bile duramaz karşında.”

Nefes nefese hareket edemeden aramızdaki mektuba bakıyordum. Yazılanlar kan lekelerinden zar zor

seçilebiliyorlardı ve onlar da Almanca'ydı. "Ne olabilir bu kadar o mektupta?" diyordum acı çeker gibi. Uzansam dokunacağım ama uzanamıyorum!

Maria ise ondan beklenmeyecek bir yaramazlıkla sırıtmaya başladı. "Ben bile üçüncü Meira'yı ayakta alkışlardım."

"Ne yazıyor mektupta?" dedim yalvarırcasına. "Söyle bana."

"Söylüyorum sana." Ellerini kaldırdı etrafını gösterir gibi.

"Ne o? Anlamıyorum." Ben mi akıl sağlığımı yitirmiştim yoksa Maria bilerek mi benimle alay ediyor, algılarımla oynuyordu anlamıyordum.

"Sen yönetmek için doğmuşsun Maria," diyordu az sonra. "Tanrı olmak için doğmuşsun. Lennart derin devletin kralı sayılırdı ve sana aşıktı, yine de senden korkardı. Hepsi senden korkardı. Dört taraftan zincirli olduğun halde, bir çocuk olduğun halde getirdiğin başarılar, dünyanın en büyük sadist beyaz yakalılarını bile korkutuyordu. Ve sen ne yapıyorsun?"

Etraf sanki bir tiyatro sahnesiymiş gibi bir bir yıkıldığında, duvarlar yerle buluştuğunda ve perdeler uçuştuğunda ileride arabaların gürültülü hareketleri seçilebilmeye başlamıştı. Silik yüzlerce bedenden oluşma bir kalabalığın orada, herkesten farklı olarak civciv kostümündeki Meira seçilebiliyordu.

Maria da bacak bacak üstüne atmış buna atıyor, "nedir bu soytarılık?" diye yaşayan her canlıyı solduran ölü bir sesle konuşuyordu.

Meira başındaki civciv kafasını çıkarmış ve bu tarafa doğru hüzünle bakıyor, dudakları oynamasa da kulağıma

"artık farklı biri oluşum beni affetmeniz için yetmez mi?
"

mırıltıları çalınıyordu.

Maria'nın kibirli sesi, "o çöplükte daha ne kadar kendini rezil edeceksin?" diye sordu.

"Çöplük değil orası.

Santral!"

diye atıldım birden. Nefes nefese kaldım. Maria ise yine bana zor tahammül ediyormuş gibi baktı, sanki bana katlanamıyor ama çocuğu olduğum için uğraşmak zorunda kalıyordu.

Üste attığı bacağını indirdi ve ayağa kalktı. İlk adımı bana doğru attığında etraf da kararmaya başladı. ”Bize zincir vuracak kadar ahmaklar,” dedi, bir adım daha yakın şimdi bana. ”Değil tek sözün tek bakışın bile hesabını sormayacağımızı sanarlar. Bizi küçümseyenler ve bir kafese tıkanlar. Özgürlüğüme göz koyanlar.”

Başımı döndürecek bir geçişle o şeytani varlığı arkamda belirdi. ”Nerede şimdi onlar? Cehennemin dibinde iblislerin hayalarını okşuyorlar.”

Hırs ve öfkeye bulanmış bir halde, gözyaşları içinde soluduğumu yeni fark ettim. ”O insanlar senin için dünyaları verirdi. Hastasın sen.”

”Maria,”

”Meira!”

”Maria…” Alev gibi dokunuşunu omzumda hissettim. ”Uygar sana güvenmeye başlıyor. Ne yapacağını biliyorsun.”

”Ben Maria değilim!”

Yine anlayamadığım bir şekilde karşımda beliren aynadaydı onun bakışları ama ben kaçındım yansımaya bakmaktan. ”Aynaya bak,” dedi.

Titrek bir nefes ve zayıf bir çabayla

”değilim,”

diye sızlandım çaresizce.

”Niye korkuyorsun o halde aynaya bakmaktan?” diyor Maria, sesi yakınlaştıkça kulağıma doğru eğildiğini anlıyorum. Omzumdaki parmakları sıkmaya, yaydığı ısı ciğerlerime kadar yayılıp yakıp kavurmaya başlıyor.

”Tanıdıksa karşındaki şeytanın sıfatı…” diyor benimle yan yana, işte o zaman karşımda ayna. Biz. Aynı karanlığı sarıp sarmalayan tek beden.

”… Aynadır belki de baktığın Maria.”

”Meira?”

Ötelerden bir ses.

”Maria…” Yine tutuyor bileklerimden, o karanlık bataklığa geri çekecek beni.

”Meira?”

Uyandım cehennemimden. Bu dünyada ilk defa nefes almışım gibi soluklandım artık ciğerlerimi yakmayan o temiz havadan ve etrafıma sarılı kolları fark ettim.

Birkaç saniyelik hafıza kaybım ve paniğim, Uygar’ın dokunuşunu tenimde hissettiğimde ve kalp atışlarını dinlediğimde geçti. Onun kolları arasındaydım, başım onun çıplak göğsüne yaslıydı ve nefesi saçlarımın arasındaydı.

”Uyandın mı

Meira?”

deyişini duyduğum için şükürler edeceğimi 4-5 ay önce söyleseler inanmazdım, şimdi o cehennemin değil de Uygar’ın kolları arasındaki cennetin benim gerçek dünyam oluşuna şükürler ediyordum.

”Uyandım,” diye mırıldanırken gözlerimi kapattım ve hareketlenip başımı boynuna doğru gömdüm. O güvenli yerde kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

”Bir şeyler mırıldanıyordun,” dedi.

”Ben mi? Ne söylüyordum?”

”Anlamadım.”

”Kabus…” dedim ama Maria için bu kelime de yeterli değil. ”Kabus gördüm.”

”Ne gördün?”

”Hatırlamıyorum.”

Kollarımı da göğsünün üstünden atıp ona iyice sırnaştım.

Uygar yanımda… Uygar yanımda… Güvendeyim, sorun yok, evimdeyim. Ev dediğim adamlayım. Onun kollarındayım. Maria… zarar veremez bana.

Bir süre daha sessizce uzandık yatakta. O benim sakinleşmemi bekledi, ben ise gözlerimin önüne gelen aynadaki yansımanın gitmesini. Kabus pek de net değildi, sadece Maria'yı ve Uygar'a ihanet etmemi bekleyişini hatırlıyordum. Bir de elbette, mektubun arkasında yazanları kendisinin bile ayakta alkışlayacağını söylemesi vardı, bu tüylerimi diken diken etti.

Maria bile mi…

Aklımı başıma toplayabildiğimde gözlerimi yeniden açtım. "Saat kaç?" Başımı kaldırıp keskin çene hattından yüzüne baktım. "Yine benim uyanmamı mı bekledin?"

Kolunu kaldırdığında ben de hareketlendim. "Öğlene yaklaşıyor. Evet, seni bekledim."

Dalgın bir sırıtmayla, "umarım ben uyurken beni izlemiyorsundur," diyordum.

"Neden?"

"Uyurken izlenme düşüncesi ürkütücü."

"Güzel görünüyorsun oysa," dedi. "Kaşların hep hafifçe çatık. Kiminle kavga ediyorsun rüyanda kim bilir? Orada da beni deli ediyorsundur muhtemelen."

Bu beni yine güldürdü ama bu tatlı atışmayı sonlandırmak üzere göğsünden destek alarak doğruldum. "Kalkalım artık," dediğimde önce yatağa tersten ve çapraz yattığımızı fark ettim; sonra geceliğimi adı lazım değil bir canavar

-Uygar-

parçaladığı için güzelim geceliğimin katlanarak kalçalarıma kadar indiğini, en son da bileklerimin hâlâ onun tişörtüyle bağlı olduğunu gördüm.

Uygar uzandığı yerden bana bakarken bileklerimi uzattım ona. "Bunu unutmuşsun. Çöz artık"

Ellerini saçları arasına daldırmış karıştırırken dalgın bir sırıtışla, "yok, böyle iyi," dedi, ardından yataktan kalktı.

Eşofmanını giyişini yatakta oturduğum yerden izliyor ve bileklerim havada bekliyordum. "Çöz dedim Uygar."

Keyifle, ”gördükçe dün gece geliyor aklıma, kalsın,” savunmasıyla isteğimi reddetti.

”Lavaboya gideceğim.”

”Halledersin.”

Kötücül imalarla izledim onu. ”Niye savaşır gibi sevişiyoruz hem biz? Geceliğimi de mahvettin. En sevdiğim buydu.” Geceliği kalçalarımda yukarılara göğüslerime doğru çektim. ”Görüyor musun? Göğüs kısmının altında çiçek desenli danteli var. Orkideler onlar. Bir daha nasıl bulacağım aynısından?”

Uygar önce yataktaki bu halime baktı, bir afallama ve irade savaşı geçti o gözlerinden, ardından toparlanıp yatağı dolaştı, arkadan bana yaklaştı. Anlık bir heyecanla geceliği elimden düşürmüştüm, yeniden kasıklarıma doğru kıvrılmıştı kumaş.

Uygar ayaktaydı, arkadan üzerime doğru eğilmişti, kollarını iki yanımdan uzatıp geceliğimi dün gece kopardığı askılıklarından tutarak yukarıya kaldırdı ve bana geri giydirdi. Gecelik olması gerektiği yere geldiğinde de sırasıyla kopardığı askılıkları uçlarını küçük kurdele gibi gözükecek şekilde bağladı. Komik -ya da belki de tatlı- görünüyordu açıkçası ama en azından üzerimde duruyordu.

İşi bittiğinde sıcak nefesini boynumda hissettim. ”Yataktan uzaklaşsak iyi olur,” çok zehirli bir tehdit gibiydi. Haklıydı, bağlı bileklerim bana dün geceyi hatırlatıp yine karnıma sancılar saplamıştı.

Uygar geriye çekilmeden önce boynuma, dün geceki savaşımıza tezat masum bir öpücük bıraktı, ardından benden uzaklaştı. Neden sözümü dinleyip duruyor bu adam? Titrek bir nefes saldım dudaklarımın arasından.

Bileklerimde Uygar’ın tişörtüyle duş almak zorunda kaldım. Nasıl da sıkıca düğüm yaptıysa artık bir türlü çıkmak bilmediler. Kabullendim ve onlarla yaşamaya başladım, aşağıya indiğimde varlıklarını unutmuştum bile. Uygar mutfaktaydı, sabah kahvesi olmazsa olmaz, ilk işi de hep haberleri takip etmek olurdu. Siyaseti yakından takip eder ve okuduklarıyla kaşlarını hep çatar, genelde sabaha huysuz başlardı.

Yanına oturmuş, benim için hazırladığı tabağa dokunmadan önce çölden gelmişim gibi portakal suyunu dikmiştim kafama. Bardağı geri bıraktığımda ”bileklerimi çözmeyecek misin gerçekten de?” diyordum.

Başını kaldırmadan, ”hayır,” dedi.

Çatalımla zar zor zeytini aldım ve ağzıma attım. Bu sırada da düşünceli bir şekilde, ”bence senin garip sapkınca fantezilerin var,” diye mırıldanıyordum. ”Henüz göstermediğin yani. Bu tişörtlerle derdini de anlayamıyorum. Geçenlerde ağzımı kapattın, şimdi ellerimi bağladın. Sırada ne var merak ediyorum ama bir yandan korkuyorum da.”

Hiç istifini bozmadan,

”Kinbaku,”

dediğinde soru işaretleriyle baktım ona. Bana bakmadan önce ciddi bir ifadeyle ”Japon bağlama sanatı,” diye açıkladı. ”Seni bağlayıp tavandan sarkıtacağım.”

Gözlerim iri iri açılmış ve oturduğum yerde kayarak ondan uzaklaşmıştım. ”Gerçekten… mi?” Bir anlığına ciddi olduğunu düşünerek kafamda en yakın çıkış ile ilgili stratejik senaryolar kurmaya başlamıştım.

Kahvesinden yudumlanmadan önce ”birkaç fantezim oluştu sanırım,” diye mırıldandı düşünceli görünerek ve artık her ne geçtiyse aklından kaşlarını çattı. ”Doğru.”

Uygar’ın fantezileri olduğu fikri yine kramplarla sarstı beni. ”Ne gibi?”

”Görürsün.”

Hâlâ bilgisayarına bakması sinirimi bozuyordu. ”Şimdi bilmek istiyorum.”

”Söylersem korkarsın.”

”Tam da bu yüzden bilmeliyim.”

Bana doğru yan bir bakış attığında küçük bir muziplik vardı o kusursuz suratında.

”Cık cık cık…”

diye mırıldandı ayıplar gibi. ”Uslu durup sabretmen gerekiyor.”

”Adil oynamıyorsun.” Tartışmada kaybediyor oluşumun hırsıyla, ”neyse ne,” dedim sonunda, ”önemli değil. Bir geceliğine demiştik zaten.”

Bu onu hiç durdurmadı. ”Teknik olarak gece yarısından sonra seviştik, hâlâ 12’ye kadar vaktimiz var.”

”Dün gece-”

”Kaplan çıktı içinden.”

Kötü kötü baktım onun kendinden çok emin sıfatına. ”Dün gece sondu.”

”Bu sınır çekme işi hoşuma gitmeye başladı,” dediğinde tehlikeli bir ima yatıyordu altında. ”Beni daha çok azdırıyor. İşte o zaman tam olarak bir ava dönüşüyorsun. Afiyetle yiyebilmem için önce yakalamam gereken bir av.”

Ve bunu derken öyle gizemli bir bakışı vardı ki yine çekti beni o kuyuya. Havva’nın kulağına o elmayı yemesini fısıldayan yılan gibi, benim de aklıma giriyor sanki. Ve öylesine tatlı bir elma ki o günahtan sarkan… ”Uygar,” diye bir uyarı sesi çıksa da benden, devamı gelmiyor.

”Meira,” derken omzu omzuma değecek kadar bana yaklaştı ama başını çevirmeden bana doğru eğilerek bir sır verecekmişçesine, dostane bir fikir öneriyormuşçasına, oldukça masum bir vukuat işliyormuşçasına bir tavırla, ”şimdi şu masaya seni yatırmamı,” diye fısıldadı kulağıma.

Nefesimi tuttum.

”O güzel geceliğini bir anda yok etmemi,” derken de aynı kasılmalar saplandı karnıma.

”Uygar…”

”Ve 8 senenin tatlı hırsını hemen şimdi senden çıkarmamı istemediğini söyleme bana Meira.” Kendini geri çektiğinde boşluğa düştüm yeniden. ”Ne bu kurallar? Bir daha olmazlar? Sağlıklı bir ilişkiymiş…”

Homurdanarak kahvesini içmeye ve bilgisayarla uğraşmaya geri döndüğünde herhalde benim nefesimi kestiğinin farkında değildi, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. O kısacık saniyede nefret ettim ondan.

Sözünün arkasında dursana…

Ama aklımı başıma topladım, boğazımı kibarca temizleyerek dikkatimi başka yere yöneltmeye çalıştım. ”Terapistim de aynı şeyi söyledi. Aranızda belli başlı şeyleri çözmeden seks yapmayın dedi.”

Yaptığı işi bıraktığını ve gözlerini kıstığını gördüm. ”Demek öyle Burhan?” diye homurdandı kendi kendine sanki düşmanını tanımış gibi. ”Gelmeyecek mi o bir daha buraya?”

”Sakın doktoruma dokunma!”

Kaşları çatıldı hemen. ”Ciddi ciddi Burhan’ıma doğru yol alıyoruz demek,” dediğinde ben masadan kalkmış, yanından geçerken de ona pis bir bakış atmıştım.

”Mağaran serin mi? 30 yaşında avukat herifsin bir de.”

”29,” diye düzeltti arkadan.

ℒ

Elimde kitabımla bu kasvetli, yağmurlu günü şömine başında geçiriyordum. Soğuktu, Uygar şömineyi yakmış ve işi olduğunu söyleyip ortadan kaybolmuştu. Elimdeki kitap da Maksim Gorki’den

Ana,

epey dramatik bir kitap olsa da okumayı ne kadar sevdiğimi hatırlattı bana. Kendi dünyamla o kadar meşgulmüş ki kafam, satırlar başka diyarlara basamak olunca hemen soluğumu orada almışım.

İnsan özgürlüğe doğmaz; doğduğu eve, aileye ve coğrafyasına kaderinden zincirlidir bir kere. Korkularla, dogmalarla, kurallarla büyütülür; ana da öyle bir kadın. Silik bir karakter, sen böylesin demişler ve öyle olmuş; şiddet, istismar ve hakaretten sevgi nedir bilmez olmuş. Sovyet Rusya, çarlık dönemleri, Sosyalist rejimin ayak sesleri duyulurken dört bir yanda, oğlu da sosyalistlerdenmiş. Büyük bir korku annesi için

ama roman, zavallı annenin oğlu ve en nihayetinde de kendisi için kendi tabularını yıkma serüvenini, ondan çalınan gençliği büyük bir hasretle gözlediği köşe bucaktan sıyrılıp kendi ayakları üstünde korkusuzca durduğu o güçlü kadına kadar uzanışını anlatıyor. Nefret, sevgisizlik ve baskı, bazen de davası uğruna kendisini bile feda edebilecek kadar cesur insanları yaratıyor.

Benzer yollardan geçmişiz. Yakışmıyor çocuklara prangalar. Bir zamanlar acaba normal büyüyebilseydim, yetiştirildiğim yatılı Ortodoks yetimhanesinde baskı görmeseydim, ikinci ailemin tanrısı zehirli dişlerini bünyeme geçirmeseydi ve amcam tarafından bir kukla gibi yönetilip nefretin, intikamın, kinin tohumları benliğime ekilmeseydi, nasıl bir çocuk olarak filizlenirdim? Ama bu bir bahane olamaz değil mi? Acılı bir geçmiş günahları silmeye yeterli değil. Dünyanın en sadistik katilleri, diktatörleri ve niceleri de korkunç küçüklükler geçirmiş, bu deliliğe itilmiş, insanlığı terk etmeye zorlanmış yitik ruhlar oluyor, sevilmediği için sevmeyi öğrenemiyor ama yine de kimse onlara acımamalı, yaptıkları meşrulaştırılmamalı. Acınmayı hak etmiyorum. Ben bile bana acımamalıyım aslında.

Dışarıdan sesler duyup da gözlerimi açana kadar akşam olduğunu bile fark etmemiştim, uyuyakalmışım koltukta. Az sonra Uygar girdi içeriye, saçları yeni yeni ıslanmıştı. Bir tek alevlerin aydınlattığı salonda koltuğa uzanıyor olduğumu gördü. İyice mayıştığım yerden bana doğru yürüyüşünü ve en nihayetinde de koltukta dibime oturuşunu izledim. Parmağıyla kitabın önünü görmek için kapağı çevirdi, ne okuduğumu gördüğünde ise iç çekti. Parmaklarının bir sonraki hedefi saçlarım oldu, önce saçlarıma tırmanan ve usulca tarayan elinin sıcaklığı az sonra yanağıma indi.

Onun bu sessiz halini yavaşça tedirgin olmaya başlayarak izliyordum. ”Bir şey mi oldu?”

Durgun duruşunu bozmadı, ”hazırlan,” dedi kuru bir sesle. ”Gidiyoruz.”

Kitabı bırakıp koltukta doğruldum. ”Nereye? Akşam oldu.”

Uygar bir cevap vermedi ama kabanının iç cebine uzandı ve oradan bir telefon çıkardı, onu da bana uzattı. Onu almadan önce çatık kaşlarla şüpheli bir cisimmiş gibi izliyordum.

”Bu ne?”

”Telefona benziyor,” diye mırıldandı.

”Hayır yani, seninki değil bu. Kimin o halde?” Bakışlarım onunla buluştuğunda göz bebeklerimin irileştiğine şahit oldu muhtemelen. ”Benim olamaz herhalde. Değil mi? Gerçekten bana mı aldın?”

Uygar hâlâ telefonu almamı bekliyordu, sanki bu bir tuzakmış gibi başta tereddüt etsem de telefonu elinden aldım ama yine de inanamıyor, ”Uygar sen bana iletişim aracı verecek kadar güveniyor musun yani şimdi?” diye doğrulamayı onun ağzından istiyordum.

”Artık ihtiyacın olacak,” dedi,

güven

kısmına değinmeden.

”Ne için?”

”Hazırlan Meira,” dedi oturduğu yerde arkasına yaslanarak. ”Sıkı bir şeyler giy, hava soğuk.”

Birden ayağa fırladım. ”Yoksa… Toplantıya mı götüreceksin beni?”

Uygar rahat göründü. ”Evet.”

”Yarasa ile olan toplantıya?” diye yeniden doğrulama istedim kalbim ağzımda atarken. ”Hani, aileye karşı belirlenecek stratejileri kararlaştırdığınız o toplantı?”

Uygar basitçe başını salladı, sanki çok sıradan günlük bir meseleden bahsediyormuş gibi. Hem de daha düne kadar bu konuda fikirleri kesinken ve asla lehime değilken. Ne değiştirdi fikrini? Ya da kabul etti mi bana bir şans daha vermeden hep yerimizde sayacağımız gerçeğini?

Yine de sorgulamadım, heyecandan çok başka alemlere uçmuştum bile. Aceleyle yukarıya odama koşmaya başladım

ama merdivenlere varmadan duraksadım, tereddütle Uygar'a bakıyordum. "Telefon bende kalabilir yani?"

"Evet Meira."

Ne ara yukarıya uçtum ve dolabımı talan ettim bilmiyorum, siyah dar bir pantolonu kıçıma geçirmeye çalışırken yatakta bile yuvarlandım. Siyah da bir bluz derken odadan fırlamış lakin telefonumu yatağımda bıraktığımı hatırlayarak hemen geri dönmüş, onu kapmıştım. Büyük bir gurur vardı üstümde telefona bakarken, tıpkı bir ganimetmiş gibi kaldırdım havaya.

Kendini kanıtlamak için harika bir şans!

"Sen benim telefonumsun, bana aitsin!" diyordum içimdeki çocuksu sevinçle. "Kalbim kıpır kıpır! Uzun süre sonra bana ait bir şey!"

Merdivenleri de inmiş, çizmelerimi çekiştirerek Uygar'a bakınmıştım. Az kalsın orada da yuvarlanacaktım, kapı açıktı ve Uygar'ın arabasının motor sesi duyuluyordu. Koşar adımlarla ona yetişip yolcu koltuğuna attım kendimi, nefes nefeseydim.

Uygar arabayı yola çıkarırken hâlâ kabanımın cebinde bir telefon olduğuna inanamıyor ve sırıtmayı kesemeden arada bir Uygar'ın yan profilini izliyordum. "Fikrini ne değiştirdi?" dedim sonunda dayanamayarak.

Gözlerini yoldan ayırmadı, düşünceli ve durgun görünüyordu. "Yerimizde saymamız."

Dünkü konuşmalarımız, birbirimize açılmamız ve o günah çıkarma merasimi muhtemelen büyük bir rol oynamıştı.

"Nasıl bir konumda olacağım?" sorusu da gecikmedi. Muhtemelen beni kontrol edebileceği bir mesafeden sadece bildiklerimi anlatacaktım, aileye dair çok bir şey bilmiyorlardı, bunun için beni kullanmak istiyordu.

Uygar da bunu doğrular nitelikte, "bildiklerini kullandığımız bir konumda," diye cevapladı ama başını kısa bir anlığına bana çevirdiğinde, "kendini kanıtlarsan daha fazlası da olur," diye ekleyerek yüreğime serin bir su serpti.

İstifimi bozmamaya çalışarak, ”kimler katılacak?” diye sordum.

”Küçük bir ekip kurduk. Tanıdık ve güvenilir olmasını istedik. Bunun dışında Yarasa paralı askerlerden oluşan birkaç bölük hazırlıyor.”

Bir anlığına bu işe Santral ile girdiğimizi unutmuştum. ”Yarasa geçmişimizi bilmiyor herhalde?”

”Eski işimle alakalı Shavit’lerle bir kan davam olduğunu biliyor sadece ve sözde Türk siyasetinden onları uzak tutmaya çalışmakla görevlendirildiğimden Türkiye’ye benim için geldiklerini sanıyor.”

”Peki Yarasa’nın bu işten kazancı ne?”

”Babanın İsrail’deki ticaret limanını Santral’in merkezlerinden birine paravan yapacaklar.”

Bu beni derin düşüncelere itti. ”Babama ve dolayısıyla da bana ait her şey iyi bir amaç için kullanılmalı,” diye mırıldandığımın farkında bile değildim. Bundan sonra her adımım babamın isteyeceği bir şekilde atılmasını isterdim, bize ait her kaynak bu lanet insanları ortadan kaldırmak ve benim geçmişte yaptıklarımı telafi etmek için kullanılmalıydı.

Uygar da bunu destekler nitelikte bir açıklamayla, ”ailenin fonladığı onlarca birliğin terör saldığı yerler için de devletle iş birliği yaptıkları ortak gizli bir karargah oluşturulacak,” diyerek yüreğime su serpti. ”Yarasa bu yüzden oralarda kök salmak istiyor.”

Yine de bunu garipsemiştim. ”Yarasa kim ki böyle de terörle mücadele ediyor? Sadece Santral’i yönettiğini sanıyordum.”

Küçük silik bir sırıtma yakaladım onda. Sanırım

yakında öğrenirsin

demekti bu. Anlaşılan Santral de Yarasa da bu gülünç isimlerden çok daha fazlasıydı, tahmin ettiğim üzere üstün bir güçtü. Bu istemsizce bana kendimi eksik ve güçsüz hissettirdi, eskisi gibi olmadığım bir gerçekti ne de olsa.

Bu nedenle kaygımı engelleyemedim. ”Peki Yarasa ya beni istemezse?”

”İş ortağım o. Bu işlerde doğup büyüdü. Seni istemezse vardır bir bildiği.”

”Yani o istemezse beni atar mısın?” diye sordum beklentiyle.

Omzunun üzerinden bana bakma şekli içimi kıpırdattı. ”Çabala biraz Meira. Kanıtla bana. Ben sana inansam bütün bunları boş verir tek başıma da yola çıkarım seninle. Yeter ki sen kanıtla bana.”

O noktada bütün yol boyunca radyodan yükselen müzik sesi beni düşüncelere ittiğinden durgunlaşmıştım. Radyoda

Sezen Aksu - Biliyorsun.

Uygar çok sever Sezen Aksu’nun şarkılarını, bu geçmişten de hatırladığım bir gerçek.

”Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun

Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun

Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım

Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.”

”İnsan acılarla kıvransa da

Ve o aşkta bir daha doğsa da

Dünyasını yeniden kursa da

Düşlerle gerçekler ayrı ayrı yaşar.”

Alt tarafı birkaç dize, düş olmayacak benim için hiçbir şey. Uygar’ın beraber yanmayı hak ettiğimizi söylediği o cehennem bir tek benim için, Uygar’ı orada barındırmayacağım. Yeter ki izin versinler bana.

Lütfen… Lütfen bana biraz olsun güveniyor ol. Diğerlerini kandırarak seni yeniden bıçaklayacağımı söylerken buna inanmamış ol. Yalnızca tecrübeden alışkanlık olsun, tedbir al ama yüreğinden bu sözler geçmiyor olsun.

Sadece bir test olmasın bu Uygar, yalvarırım. Hakkın olsa da yapma bunu bana, inan Meira’ya. Son defa… Seni hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi yeğlerim ben artık.

Araba durduğunda fark ettirmeden o tek gözyaşını sildim ve yüzüme o koca gülümsemeyi geri yerleştirdim.

Santral'in arka taraflarına gelmiştik, yarış pistinden ve bütün o gürültüden uzak, şaşırılacak derecede kasvetli görünen, renksiz bir yerdi burası. Onlarca alçak binayla bir yerleşim yeri kurulmuştu ama tenha sokakları kesinlikle insanı ürkütürdü. Bir tek sisi eksikti ve tamam, 1880'lerin Sanayi Devrim döneminde İngiltere'de olduğuma inanabilirdim. Etrafta da kimsecikler yoktu, bir tek ötelerden Santral'in pistlerini ağlatan lastiklerin sesi duyuluyordu.

Arabadan inmiş, üzerime bakınıyordum. "Daha resmi bir şey mi giyinseydim takım elbise gibi?" derken fazla sade gelmiştim gözüme. Dönüp kalçalarıma baktım. "Belki seksi bir elbise? Kısa bir etek takımı? Şöyle güzel bir kalem etek belki? Tabii ya, blazer ceketimi giymeliydim! Ya da-"

Uygar'ın ne ara arabanın etrafından dönüp geldiğini ve karşıma geçtiğini fark etmemiştim bile. Lafımı bölecek bir hareketle beni belimden tuttu ve az önce çıktığım yolcu koltuğuna geri oturttu. Şimdi koltuğumda oturuyordum ama bacaklarım dışarı sarkıyordu ve Uygar da arabanın içine doğru eğilmiş, ellerini koltukta iki yanımdan uzatmıştı.

Biraz yukarıda kalan yüzü bana yakındı ve ciddi bir ifadesi vardı. Çenemi kapatıp söyleyeceklerini bir askermiş gibi sabırla beklediğimde de sonunda konuşmaya başladı.

"Kurallarımızı bir kere açıklayacağım," dediğinde bir an olsun gözlerimi kırpmama dahi müsaade etmeyecekmiş gibi bütün ilgisini üzerimde istiyordu. "Bir daha da tekrarlamayacağım çünkü onları çok iyi ezberleyeceksin. Adın soyadından daha iyi bileceksin Meira. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladığımda "sesini çıkar," uyarısı hiç gecikmedi.

"Anladım."

"Bir," dediğinde heyecanla nefeslendim. "En önemli kuralımız. Bunu çiğnediğin an her şey biter." Ne söyleyeceğini beklerken işaret parmağını kaldırdı ve şakağıma dayadı. "Buraya bir şey düştüğünde senden de önce benim haberim olacak. Bir anı mı? Bir fikir mi? Öylesine aptalca bir düşünce mi? Belki bir rüya? Önce benim haberim olacak. Nefes almayı mı düşündün? Onu da önce ben bileceğim Meira ve bunu söylerken ciddiyim."

Yine başımı sallayacaktım ki son anda, ”anladım,” dedim.

Devam etti: ”İki. Yarasa, ne Meira Shavit’i ne de Maria Rosenfeld’i bilmeyecek. Shavit ailesini avlama sebebimiz bambaşka, senin onlarla bir alakan yok. Senin adın Melis, sıradan bir kadınsın ve avukatlık büromda benim için danışmanlık yapıyorsun. Hiçbir yerde Meira Shavit veya Maria Rosenfeld ismi geçmeyecek.”

”Neden ki?” diye sorduğumda kaşları çatıldı. ”Anladım,” diye düzelttim ben de, hepsini bitirdiğinde sorabilirdim.

”Üç. Fazlasını istemeyeceksin. Benim haberim olmadan ne Yarasa ne de bürodan herhangi biriyle iş konuşamazsın. Ya sadece bana konuşacaksın ya da ben varken konuşacaksın. Bunun dışında dilsiz ve sağırsın. Buna Roze de dahil. Roze’yle de iş konuşmayacaksınız.”

”Roze de mi bizimle olacak?” derken etrafıma bakındım fark etmeden.

”Dört,” diye üzerine bastırarak böldü beni ve ”gözler buraya Meira,” derken çenemi tutarak ona dönmemi sağladı. ”Sana hiçbir yetkinlik vermiyorum, hiçbir zaman da vermeyeceğim. Santral’in yeraltı dünyası hayal edemeyeceğin kadar güçlü. Buna rağmen seni bu kuruluşun içine çekiyor oluşumun asıl sebebi ise ailen dışarıya kapalı bir toplum olduğundan haklarında neredeyse hiçbir şey bilmeyişimiz. Şans istiyordun değil mi? Al sana şans. Toplantıda benim ortağım olarak bildiğin her şeyi anlatacaksın. Ailenin bütün sırlarını ortaya dökecek ve strateji önereceksin. Analisttin değil mi? Pek de övünüyordun bununla.”

Bunun kötü bir şey olduğunun paniğine kapılarak, ”sadece seni ikna etmek iç-” diye açıklayacaktım ki işaret parmağıyla dudağımı kapattı.

”Şşş…

Göster bana yeteneklerini.” Yüzündeki o tereddüde rağmen, ”bu sefer Meira olarak,” diye tamamladı kendisini. ”Bu sefer benim tarafımda kalarak. Namluyu bana değil onlara doğrultarak. Benim olarak. Benimle beraber savaşarak, göster bana kendini Meira.”

Yutkunuşum, Uygar'ın gözlerinin içine başka bir yere bakmam yasakmış gibi esir oluşum ve sonunda, "bitti mi?" diye soruşum…

Tek kaşında küçük bir hareketlilik oldu ama yine de başını salladı. İşte o zaman ellerimle yüzünü iki yanından tutmuş ve uzanarak dudaklarımı onunkilere bastırmıştım. Gözlerimi de kapatarak resmen ona asıldım. Dudaklarımı hareket bile ettirmek gelmedi aklıma, sadece ona karışmak üzere alelacele bir kavuşmaydı bu telaşım.

Uygar da ilk birkaç saniye belki bunu beklemediği için duraksadı ama az sonra iki yanımdan uzattığı elleri beni ensemden yakalamış, vücudunu iyice arabanın içine, üzerime doğru eğmiş ve beni geriye yatırmıştı. Bana öpüşmeyi hatırlattığında dudaklarım onun dudaklarının arasında tutkuyla yoğruluyor ve parmakları tenime aidiyeti gösteriyordu.

Dudaklarımı zor ayırdım onunkilerden, nefes nefese, hâlâ ellerim yüzünde, "asla hayal kırıklığına uğratmam seni," diye mırıldandım, yeni bir öpücük ve bir daha koptum ondan. "Sen hep kendini yok saydın,

ya sen ya hiç,

dedin bana ama biriz biz artık. Sana doğrultulan namlu bana da doğrultulur bundan sonra.

Ya ikimiz ya hiçbirimiz."

Uygar'ın o duraksayışında kara gözlerinden birçok anlam geçti; kafası karışmış gibi neredeyse, hâlâ bunların yaşandığına inanamıyormuş gibi, birazdan bütün bunların gerçek olup olmadığını anlayabilmek için onu cimciklememi isteyecekmiş gibi. Artık böyle küçük ayrılıklar bile zor ya bize, geri kapandı bana, sıcaklığını yaydı dört yanıma. Elleri ensemden aşağılara indi, belimi tutarak kendisini daha çok bana bastırdı.

Ama devam etmeden beni belimden tutarak çekti ve arabadan indirdi. İstemeye istemeye dudaklarını benimkilerden ayırdığında, "geç kalıyoruz," dedi, dağıttığı saçlarımı düzeltti. Nefes nefeseydik, ikimiz de biraz zor kendimize geldik, neden evde olmadığımızı düşünür gibi sessizce hayıflanır göründük.

Sonunda Uygar'ın elini elimde hissettim, parmaklarını benimkilere kenetlemiş ve ilerideki geniş binaya doğru götürmüştü. İki katlı bir yapıydı, ilk katından neredeyse hiç ışık açık değildi ve daha çok kolonlarla kaplı olduğu için bir giriş gibi bırakılmıştı. Oldukça geniş bir arazi olduğundan ileride kalıyor ve biz yürürken birçok terk edilmiş gibi görünen en fazla iki-üç katlı binaların arasından geçiyorduk. Kenarda köşede tek tük birilerini yakaladı gözlerim ama çoğu karanlıkta kalıyor, binaların önlerinde masalarda oturuyor ve pek de ciddi görünüyorlardı. Askerler gibiydiler, her birinin silahı ve bölgelerini koruyormuş gibi bizim varlığımızı sorgulayan tipleri vardı. Daha doğrusu benim varlığım bir soru işaretiydi onlar için ama Uygar'ı gördüklerinde de soruları cevaplanıyor, başlarını selam vermek üzere sallıyorlardı.

Uygar'a yanaştım ve

"Kumpiravan,"

diye fısıldadım ona. "Herkese kumpir alalım mı?"

"Toplantı yapacağız Meira," mantıklı cevabı gecikmedi.

"İyi bir giriş olur diye düşünmüştüm," diye mırıldandım yüzüm asılırken.

"Başkanlık seçimlerine gitmiyorsun, yolsuzluk yapma."

Elini tutmak yetmeyince koluna girdim. "Buradakiler hiç Santral'in renkli dünyasına aitmiş gibi durmuyor," diye itiraf ettim. "Buraya nefret giremez değil de nefret çıkamaz gibi sanki." Ürkünç bir yerdi doğrusu. Askeri karargah ya da ürkütücü bir banliyö gibi.

"Santral'den değiller çünkü," dedi Uygar da. Hava o kadar soğumuştu ki konuştuğunda dudaklarından buhar çıkıyordu. "Burası Santral'in yeraltı."

Bu tezatlığı sorgulayacağım vakit Uygar dürüstçe, "Santral'de olmanı istememe sebebim Santral neredeyse her ülkede var olan bir kurum," diye açıkladı öncesinde şüphe duyduğum şeyi doğrulayarak. "Dört bir yandan her makam ve alakadan insanı bünyesinde barındırdığı için bütün dünyayı saran gizli bir istihbarat."

Yeraltı orkideleri gibi, diye hevesle atılacak gibi olsam da kendimi tuttum ve boğazımı kibarca temizleyip ciddi kesildim. ”Kime istihbarat sunuyorlar?” diye sordum.

”Kim işlerine gelirse. Devlet, kodamanlar, parası buraya gelmeye yetenler, uluslararası ilişkiler. 1968 yılından beri var olan bir kurum, kökleri sosyeteden başlayarak proletaryalara kadar yayılan, senin çiçeklerin gibi dünyayı saran bir örgüt.”

Bu son söylediği içimi öyle bir hoş etti ki sanki suç hayatından konuşmuyormuşuz gibi!

Çiçeklerimi biliyor, umursuyor, köklerinin hikayesini biliyor ve ne de güzel benzetmeler yapıyor!

İçimi okudu adeta!

Dikkatimi geri toplayarak, ”kötü insanlar olmadıklarını sanıyordum?” diye sordum. ”Her türlü pis işi yapıyorlarmış gibi geldi bana.”

”Herhangi bir gücü elinde barındıran hiçbir insan ya da birlik tamamen temiz bir iş yapamaz Meira. Dünya öyle toz pembe bir yer değil. Yine de Yarasa iyidir,” dedi, ”prensipli adamdır, pis işleri sadece pis adamlarla yapar.”

Söylemeye çekindiğim için ertelediğim soruyu da soracak cesareti buldum. ”Bu güce ulaşmamı istemediğin için mi Santral’de olmamı istemedin?”

Maria’ya böylesi bir istihbarat verildiğini düşünemiyordum bile. Dört taraftan izlenirken ve kısıtlanırken dahi yapabildikleri korkunçken böylesi bir örgütlenme ekmeğine yağ sürerdi. Uygar’ın bu konuda tedbirli davranması doğaldı.

Uygar da, ”böyle bir makama yakın durman göz korkutmuyor değil,” dedi dürüstçe.

Oysa terapistim içimden bir canavar fırlayabilecekmiş gibi davranmamın saçma olduğunu söylemişti. Geçmişte kötüysen bile şu an ayrı bir iraden var dedi. Bir şeyleri değiştirebilecek bir iradeydi bu ama ona bir şey söylemedim.

”Yarasa bana ters bir şey yapmaz ama eğer kim olduğunu bilseydi bu gücü kullanmak isteyebilirdi,” diye devam ettirdi. ”Sen kaçırıldığında Santral’in istihbaratını bu yüzden

kullanamadım. Yarasa'nın aileni öğrenmesine izin veremezdim."

Binaya girmiştik artık, geniş ilk katı boştu, ikimizin adım sesleri yankılanıyordu içeride. Bu sırada, "Yarasa'nın beni istemesinden korkuyorsun yani," diye mırıldandığımda adımları durdu, ben de durmak zorunda kaldım. Başımı kaldırıp baktığımda onu hiç bu kadar sarkastik yaramaz bir sırıtma takınırken görmemiştim.

"Kendimi açık ifade edemedim," dedi sırıtsa da içerde sinirli bir taraf varmış gibi. "Yarasa sana göz koyarsa o gözleri söker alırım ondan Meira, bu konuda bir korkum yok. Benim tek korkum hep sen oldun. Yarasa'nın seni bulmasından değil senin onu bulmandan çekiniyordum."

Sessizleştiğimde iç çekti ve benimle beraber yürümeye devam ederken, "artık her şey için çok geç tabii," diye mırıldandı.

Üst katta bir konferans salonunun önünde durdu adımlarımız. Uygar kapıyı açtığında ve öncelikle benim geçmem için tuttuğunda ona son bir bakış atmış ve derin bir nefesin ardından kendimi bir toplantı odasında bulmuştum.

Uzun bir masanın etrafında oturan tam 11 kişi saydım.

İlk gözüme takılan Mert oldu; oturduğu yerde yayılmış, elindeki topu duvara atıp tutuyordu, beni gördüğünde de elbette beni burada görmüş olmaktan memnun olmayarak baktı.

"Mert'in bu işte olmasına izin vermeyeceksin sanıyordum," diye fısıldadım Uygar'a doğru. "Silah almasını bile yasaklamıştın."

İç çekti. "Barışmanın şartlarından biriydi. Piç herif boşuna beni kışkırtmıyordu."

Dirseğimi koluna geçirdim.

"Piç deme ona!"

Bu sırada diğer birkaç tanıdık yüzü seçmemle beraber, "onların bu işte olmasını istemiyordum," diye ekledim. "Ya zarar görürlerse?"

”Ben de istememiştim ama itiraz kabul etmiyorlar. Bu iş bizi de aşıyor, Shavit ailesinin yok edilmesi gerektiğini herkes biliyor. Sadece bizim hatırımıza girmiyor kimse bu işe. Tehlikenin gayet farkındalar.”

Roze, Makarna ve Tarzan da buradaydı. Santral’den yüzü tanıdık gelen ikiz kızları ve Kumpiravan’ın sahibi Polat Alemdar’ı da saydım, onlar dışındaki ciddi tipler Santral’e ait gibi durmuyor, masanın diğer ucunda benim gibi bir yabancıyı sorgulayarak bakıyordu.

Roze beni gördüğünde ayağa kalktı, her zamanki gibi süslenmemiş, aksine botlar ve pantolon giymişti. Yüzündeki gülümsemeyle beraber karşıma geçti, ne bana civciv dedi ne de sarıldı.

”Bu görevde beraber olacağımızı duyunca çok sevindim. Nihayet biraz daha yakınlaşıyoruz,” diye bütün samimiyetiyle bana el uzattı. ”Verda Özçelik. Cinayet büroda komiserim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Bu ani ifşasına ayrı polis olmasına ayrı şaşırmıştım, uzattığı eli bile tutamadım. ”Melis değil mi?” diye sordu o da bu tepkime gülerek. Makarna’ya doğru bakmış ve ”demiştim,” diyerek sırıtmıştı. ”Adının M ile başladığını biliyordum. Daha çok Melek havası veriyordun gerçi ama Melis de çok güzel bir isim.” Tekrardan elini uzattı. ”Tanıştığımıza memnun oldum Melis.”

Bu sefer eli tutup sıktığımda yüzümde dalgın bir tebessüm vardı. Makarna da oturduğu yerden kalkmış ve o ciddi ifadesiyle karşıma geçmişti. Normalde giyinmeyi sevdiği üzere renkli şeyler yoktu, aksine kargo pantolon, asker postalları ve sıkıca topladığı saçlarıyla duruyordu.

”Bade Soydan,” diye tanıttı kendini. ”Türk Kara Kuvvetleri’nde bir komando tugayında görev yapmaktaydım.”

Uzattığı eli tutup sıktım ama doğrusu ağzımın açık kalmaması için kendimi çok zorladım. ”Asker misin yani?”

”Eskiden devlet için çalışıyordum,” diye açıkladı. ”Şimdi paralı askerim. Bağımsız bir kurumda ve çoğunlukla Santral’in istihbaratında çalışıyorum. Terörle mücadelede tecrübelerim

olduğu için Yarasa tarafından bizzat seçildim. Bundan sonra görevleri sahada ben yönetiyor olacağım.”

Gözlerim odadakilerde dolandı. ”Hepiniz asker veya polis misiniz?”

Tarzan oturduğu köşeden el salladı. ”Ben işsizim,” dedi, ardından ”Çınar Keskin,” diye ekledi.

”Hayır,” Roze’nin cevabı oldu, yani Verda’nın. ”Santral’de her konumdan insanlar bulunur ama olabildiğince gizli bir iş olması için Yarasa özel olarak tecrübeli ve Uygar’ın da tanıdığı güvenilir kişileri seçti.”

Uygar’ın arkadaşlarının normal insanlar olabileceğini nasıl düşündüm ki zaten?

Polat Alemdar çarptı gözüme, o da gülümsedi bana ve ”Erhan,” dedi. ”Verda komiserim ile beraber çalışıyoruz, komiser yardımcısıyım.”

Derin bir soluğu saldığım sırada,

”vay canına,”

diyordum. Bambaşka bir dünyaya açılmıştım sanki. ”Bu kadar uç ikili kimlikleriniz olacağını düşünmemiştim.”

Verda buna omuz silkti. ”Göz yummak zorunda kaldıklarımızın yanında kendi halimizde yarışmak iyi hissettiriyor. Her gece arınma gecesiymiş gibi, Santral de bizim arındığımız o yer.”

Günahkarların arındığı o renkli dünya; Santral’i bir kaçış ve kefaret olarak gören tek kişi ben değilmişim anlaşılan.

Masanın bu taraftaki ucuna biz oturduk, solumda Uygar, sağımda da Verda oturuyordu. Karşı tarafta başından beri sessizce bekleyen adamları incelemeye başladığımda da Verda kulağıma doğru, ”Yarasa’nın adamları,” dedi. Yarasa henüz gelmemişti demek ki.

”Yarasa’nın gerçek adı ve mesleği ne?” diye sorduğumda Verda omuz silkti. ”Yarasa’yı ilk defa yüz yüze göreceğim,” dedi. ”Hiçbir fikrim yok.”

Uygar'ın çocukluk arkadaşını elbette daha yakından tanımak isteyecektim, aklımda Uygar'a hep dilediği o sıcak aile ortamını sağlamak vardı bir kere. Geçmişte pek sevdiği ve sevildiği bir aileydi Uğur amcanın ailesi, onlara yakın olmayı ve elbette Uygar'ı da yakın tutmayı düşünüyordum. Yarasa her kimse onunla daha çok görüşecektik belli ki.

"Makarna hanım tanıyor gibi gerçi," diye mırıldanıyordu Verda da bana doğru. "Yani, Yarasa'yı diyorum, tanıyor sanırım. Yarasa'nın da bir asker olduğunu duymuştum, ikisinin doğuda beraber askerlik yaptığını söylemişti Erhan. O da arşivde gördüğünü söylüyor da Erhan'a da pek güven olmaz."

İkimiz de sessizce bekleyen Bade'yi, namı diğer Makarna'yı izliyorduk. Böylesi şirin bir tip nasıl asker olabilirdi? Yaşı da az gösteriyordu. Belli ki ona dair her şey bir illüzyondu, daha direksiyon başına geçer geçmez makineye dönüşmesinden ve geçen gün Sude ile Uygar'ın konuşmasını dudaklarından okuyabilmesinden anlamalıydım onun gösterdiğinden fazlası olduğunu.

Verda da onu dürttü sabırsızlanarak.

"Pişt!

Konuşsana! Yarasa ile gerçekten de tanışıyor musunuz?"

Hiç taviz vermedi ve "işime dair her şeyi sır olarak tutarım," dedi sert bir ifadeyle. "Üzgünüm."

Verda dilini damağına vurmuş ve ona ters bir bakış atmıştı. Meraktan ölecekti. Verda'ya yanaştım. "Tarzan Yarasa ile kuzen değil miydi?"

"Yakın değiller," dedi. "Bir garip onların aileleri." Dolayısıyla mecburen Bade'ye geri döndü ve "sadece asker mi değil mi onu söyle-" diye ısrar edecekken de birden arkamızdaki kapı açıldı.

Sert ve kararlı adımlarla salonu arşınlayan iki bedeni izliyordu herkes. İki adam. Yapılı gövdelerini kendi adamlarınkine benzer kıyafetler sarmıştı; her an çatışmaya hazır gibi ama elbette rahatlar, sporcu tişörtler, pantolonlar ve postallar.

İki adam da tam karşımızda akıllı tahtanın önünde durdu. Hangisi Yarasa bilmiyordum, biri buğday tenli, uzun saçlı,

Kazakları andıran bir adamdı, saçlarını geriye tarayarak ensesinde toplamıştı. Diğerinin ise kumrala kaçan kısa saçları özellikle iki yanında kısacıktı, neredeyse kafatasındaki dövmeleri görünebiliyordu. Köşeli çenesi pürüzsüzdü, kulağının arkasından başlayan dövmeler boğazına doğru aşağılara iniyordu. Bu kadar dövmeyle ya asker değildi ya da askerlikten sonra yaptırmıştı hepsini. Neredeyse gri, parlak bir mavi renginde olan irdeleyici gözleri ise ürkütücü bir güzellikteydi.

Kazaklara benziyor dediğim adam oturduğunda ayakta kalan kısa saçlı dövmeli adamın Yarasa olduğunu anladım. Yarasa elindeki dosyayı masaya bıraktı, bir sayfayı açmış, ona bakıyordu.

Bu sırada Verda da bana yanaştı ve sırıtarak, ”bu neymiş böyle distopya filmlerinden fırlama gibi?” diye beni dürttü. ”Çirkin bir şey de karanlıkta gizlendiği için Yarasa diyorlar sanıyordum. Maşallahı varmış meğer!”

”Verda!”

diye sitem ettim hemen. ”Duyacak!”

”Duysun ne olacak?” derken hâlâ onu izliyordu. ”Amma da uzunmuş. Kaç yaşındadır? 30 diyorum. Bizim salak Dazlak madem sevmiyor Bade’yi, bu herifi ona ayarlayalım da yabancıya gitmesin bu kaş göz. Yazık olur.”

”Burada yapma bari!”

”Ne yapmışım?” dedi hayretle. ”Muhtemelen tanışıyorlar zaten. Kızcağız da hayatına devam etmeli, Mert’in turşusunu mu kuracak yoksa? Çoktan 6 sene mi ne oldu. Taş olsa çatlar!”

Mert Uygar’ın tarafından uzanıp, ”ne konuşuyorsunuz benim hakkımda?” diye sordu çatık kaşlarla.

”Saçların çok güzel diyorduk,” dedi Verda da.

Mert, öncelikle masanın diğer tarafı bunu görmesin diye bir eliyle perde çekerken diğer eliyle de Verda’ya el hareketi çekti. Eline vurdu Verda hemen. ”Memura hakaretten seni mahpusa tıkayım da gör köpek sıfatlı seni!”

Mert'in de karşılık vereceği sırada Uygar "rahat durun," deyince ayrılıp geri çekildiler anca.

Bu taraf yeniden sessizleşti, gözler Yarasa'nın üzerindeydi. Kollarını masadaki dosyanın iki yanına uzatarak destek almış, açtığı yeri okuyordu. Doğrusu hiç de cana yakın biri gibi görünmüyordu, bunda sadece heybetli bedeninin ve insanı ürküten sert bakışlarının dışında beden dilinin de yeri vardı. Her nedense rahat ama yine de tetikteymiş gibiydi, bunu anlamlandıramadım ama hissettim. Herhangi bir tehditle ilgilenebileceğinden emin olduğu için özgüvenli ama bir yandan da kimseye güvenmediği için tetikte gibi, yani.

Sonunda bakışlarını bize doğru kaldırdığında ilk dikkatimi çeken şey sol şakağından başlayarak gözünün altına doğru ve oradan da üst dudağına kadar inen yara izi oldu. Belli ki yıllar önce açılmış oldukça derin bir yaraydı ve iz kalmıştı, şimdi de sol gözünün alt kapağı bu yara yüzünden biraz aşağıya inmiş, ona sanki gözlerinin içine değil de ruhunun derinliklerine bakıyormuşçasına bayık bir bakış vermişti. Üst dudağının kenarında da küçük bir yarık vardı. Bütün bu savaş izleri onun bu sert duruşunu da destekliyordu.

Mavi gözleri neredeyse griye kaçacak kadar soğuk bir tondaydı, insanın içini ürpertip savunmasız hissettiren o avcı bakışları ise sonunda tek tek üzerimizde dolaştı. Elbette, yabancıyı fark etti. Zaten insanı bu ciddiyetiyle yeterince germiyormuş gibi bir de kaşlarını çattı, başını omzuna doğru yatırdığında da oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu. Sanki ait olmadığım bir sınıfa sızmışım da öğretmene yakalanmışım gibi hissettim kendimi.

Ama bana değil de Uygar'a doğru, o derinden gelen ve neredeyse yaralıymış gibi pürüzlü çıkan sesiyle, "hangi vasıfla burada?" diye sordu. Konuşurken önce gözlerinin içine bakıyor, sonra başını çevirip başka şeylerle ilgileniyor ama kulağının sende olduğunu bildiğinden insanı iyice geriyordu.

Uygar'a baktığımda onun hiç rahatını bozmadan oturduğunu gördüm. "Danışmanım olarak burada," dedi tok bir sesle.

Yarasa başını eğmiş, eliyle ensesini ovuyor ve düşünceli bir şekilde,

”danışmanın,”

diye tekrarlıyordu. Kalbim hızlanmaya başlamıştı o noktada, oysa yanımda Uygar vardı, bana zarar vermeleri imkansızdı ama istenmeyeceğimi düşünmek de rahatsızlandırdı beni.

Yarasa’nın dilini yanağında yuvarladığını gördüm. ”Senin bir danışmanın var öyle mi?” deyişi, Uygar’ı sandığımdan da çok tanıdığını düşündürttü.

”Avukatların da danışmana ihtiyaçları olur,” diye cevapladı Uygar. ”Uzatmayalım da toplantıya başlayalım.”

Yarasa’nın bakışları bu sefer bana kaydı, çenesini o dövmeli parmaklarıyla sıvazladığını ve düşündüğünü gördüm. Artık kafasında nasıl bir artı eksi tablosu çıkardıysa başını kendi kendine salladı. Beni asla kabul etmiş gibi değildi elbette fakat belki de Uygar’a olan güvenini yıllar aşındırmamıştı, bu nedenle kısa kesti ve işine geri döndü.

Sabırla soluyuşunun arasında derin sesi, ”Shavit ailesi,” dedi, gözleriyle önündeki dosyayı takip ediyordu, ”eski siyonist bir tarikata ait örgüt kolu kendileri.”

Bütün salon gözünü dahi kırpmadan onu dinliyordu, yanda oturan adamlardan biri bilgisayardan açtığı görüntüyü Yarasa’nın arkasında kalan akıllı tahtaya verdi. Shavit ailesine tahsis edilen din adamının resmi bir toplantıda çekilmiş fotoğrafı vardı.

”Aile son derecede medyaya kapalı. Uğraştıkları birkaç işi asıl işlerine paravan olması için kullandıklarından kazançları, bu kazancın kaynağı, kimlerle iş birliği içerisinde oldukları gibi kritik hiçbir bilgiye ulaşamadık. Yardım almadıklarını, kendi istihbaratlarını ve güvenliklerini kendileri sağladığını düşünüyoruz. Aksi takdirde Santral’in herhangi bir bilgiye ulaşamaması imkansız olurdu. Bizim her yerde gözümüz ve kulağımız vardır,” dedikten sonra duraksadı,

”sanıyorduk,”

diye ekledi. ”Orta Doğu’ya birçok iş için paralı asker sattıklarını biliyoruz. Doğal olarak akla Amerikalılar ile iş birliği yaptıkları geliyor, şayet Orta Doğu’da onlardan iyi kim at koşturur? Yine de yaptıkları işin bir benzerini ben kendi

kariyerimde görmedim. Hiçbir iz, hiçbir kaynak, kanıt, tanık yok. İşlerinin boyutunu ve nerelere kadar yayıldıklarını bilmediğimiz için de şu anlık hemen bir planla çıkamayacağız.”

Herkes kaşlarını çatmış, yüzlerinde o düşünceli ciddi ifadeyle beklerken Yarasa, ”en iyi adamlarımı Eilat’a gönderdim,” diye devam etti, ”bu gece veyahut en geç yarın sabaha kadar bize istihbarat sağlayacaklardır. Şu an kesin bildiğimiz tek şey Shavit ailesinin adamlarının Türkiye’ye akın etmekte oldukları. Daha kapsamlı ve stratejik bir plana kadar o askerleri yok etmeye odaklanacağız.”

Yarasa’nın bakışları, o kusursuz masum güzelliğine rağmen her vahşeti görmüş disiplinli bir asker olduğu duruşundan, dinleyişinden, kaşlarını çatma şeklinden dahi belli eden Bade’ye döndü.

”Sahada stratejiyi Bade belirleyecek,” dedi. ”Onu tanımayanlar için kendisi kıdemli bir askerdi, liderliğine kendinizi emanet edebilirsiniz.”

”Sağ olun efendim,” dedi Bade soğuk bir sesle.

Verda hemen yine dürttü beni.

”Dedim sana, kesin ikisi beraber askerlik yaptı!”

”Saldırı stratejisini, düşmanların yerini kesinleştirdikten sonra belirleyeceğiz. Şimdilik bu toplantıda aileye dair bilinenleri ve hamlelerimizin Türk politika kısmında da oluşturacağı sonuçları münazara edeceğiz. Bu kısımda karşı tarafla hukuki müzakereleri Uygar Karaşah düzenleyecek. Bu kadar.”

”Kıçımın çocukluk dostu,”

diye mırıldandı Mert de bu tarafa doğru. ”Daha soyadını doğru bilmiyor.”

”Kıskançlıktan saçları çıkıp geri dökülecek şimdi,” diye sırıttı Verda, neyse ki kimse bizi duymuyordu.

Yarasa gidip kenara oturdu, o sırada buraya beraber geldiği uzun saçlı adam, ”sizin tarafı da duyalım, ardından planlamaya geçeriz,” dedi.

Bir anlığına buraya ne için geldiğimi unutmuş, saf saf Uygar'ın kalkıp gitmesini beklemiştim ama onun bana bakıyor olduğunu fark ettiğimde az kalsın kalp krizi geçirecektim.

"Ben mi?" diye sordum inanamayarak. Uygar başını salladığında da, "şimdi mi?" diye doğrulama istedim panikle. Uygar bayağı benim oraya çıkmamı ve konuşmamı bekliyordu, bütün gözler üzerimdeydi, bu iyice kalbimi hızlandırdı.

Ona doğru yaklaşıp,

"Uygar ben ne anlatacaktım ki?"

diye fısıldadım. Beynim karman çorman olmuştu telaştan. "Unuttum…" Ardından yanımızda hiçbir belge getirmediğimizi hatırlayıp daha da telaş yaptım. "İstatistik! İstatistik olmadan ne analizi yapacağım? Bu nasıl gelmedi aklıma! Apar topar geldik buraya! Önce data toplanır, ardından özet ve istatistik yapılır!"

Ama Uygar bana nazaran oldukça rahat göründü. "İhtiyacın olanlar orada."

Yararı yok, herkes bizi bekliyor ve fısıldaşmalarımıza şahit oluyordu. Salondaki bu ciddiyet oturduğum yerden kalktığımda dizlerimi titretecek gibi oldu. Nasıl masayı geçip o sona kadar yürüyebildim hiçbir fikrim yok, kendimi masanın ucunda, az önce Yarasa'nın durduğu ve herkese baktığı o yerde buldum.

Bütün gözler üzerimdeydi, kendimi 3 yaşındaki bir çocuk kadar fikirsiz hissettim.

Ne biliyorum da anlatacağım,

dedim, yürümeyi bile az kalsın unutuyordum!

Uygar da bir dirseğini masaya dayamıştı, yanağını da yumruğuna; o şekilde beni sessizce gözlemliyordu. Beni kendi halime bırakmasının sebebi de buydu,

ne yapacaksın bakalım,

demekti bu bir nevi.

Yarasa da aynı şekilde, her adımımı ve nefes alışverişimi dahi beni büyük bir tehdit olarak görüyormuş gibi büyük bir dikkatle izliyordu. Verda, Santral'de olsak,

'go girl!'

diye tezahürat edeceği yerde hiçbir mimik takınmadan ama bariz bir merakla sessizce bekliyor, Bade ise asker ciddiyetiyle benden emir bekler gibi duruyordu. Mert bir tek her zamanki Mert gibiydi, arkasına yaslanmış, bacaklar bir seksen açılmış, kollarını da önünde kavuşturmuş, bitse de gitsek der gibiydi, ama biraz da merak vardı tabii.

Kulaklarım çınlıyor, nostaljik bir his kalbimde gümbürtü yaratıyor ve bedenim, uzun bir direnişin ardından bağımlısı olduğu uyuşturucuyu yeniden bünyesine almış gibi bir coşkuyla titriyordu.

"Die Tocher des Obersts Arnold Rosenfeld, Geheimdienstagentin und Analystin sowie Strategieexpertin der SS-Einheit, Maria Rosenfeld."

Geçmişten tanıdık bir yankı zihnimde çınlıyor.

O birkaç derin nefesin arasında küçük bir göz yanılsaması, küçük bir akıl oyunu, bir parazitlenme adeta. 13 kişinin konumlandığı oda, yüzlerce askerin emrimi dört kulak beklediği kongre binasıyla yer değiştirir gibi oldu. Sadece küçük bir sürtüşme, neredeyse saliselik bir gidip geliş.

Ve dizlerim titremeyi bıraktı.

O sırada Yarasa'nın adamı elindeki belgeleri önümdeki masaya bıraktı. "Bunlar Shavit ailesine dair elde edebildiğimiz tek bilgi."

Dosyaya bile bakmadan, "güzel," dedim, "hepsini çöpe atabilirsin."

Adamın kafası karışmış göründü, birkaç kişinin ise kaşları hemen çatıldı. "Shavit ailesi istihbarat ve casuslara karşı devasa bir ekiple çalışır, onlardan kopardığınızı sandığınız bilgilerin hepsi sahte ve yanıltıcıdır. Tuzağa düşürür. Savunma stratejilerinden biridir bu."

Özellikle Uygar'ın bakışları pür dikkat bendeydi. "Shavit ailesine karşı savaşacaksak önce onların kim olduğunu iyi bilmelisiniz," dedim hiçbir mimik takınmadan,

bir spiker kadar duygusuz ve anlaşılır, bir asker kadar da tok bir sesle.

"Onları silahla vurup öldürülecek bir düşman olarak görürseniz geçmiş olsun, şimdiden toplu mezarları kazabilirsiniz."

Bade hiçbir duyguyu yüzüne yansıtmasa da Verda ile Çınar'ın beni böyle görmeyi hiç beklemediğini, o afallayan ifadelerinden yakaladım. Karşılarında bir yabancı duruyormuşçasına fikirsizdi ikisi de.

"Shavit ailesi, Moshe'lere bağlı en üst makamdaki 5 'kraliyet' ailesinden bir tarikattır. Kökleri ikinci dünya savaşından sonra yükselen Siyonizm hareketlerine kadar uzanır. Tarikat derken de birkaç dini sömürgeci hacı hocadan ve yarım akıllı müritlerinden bahsettiğimi düşünmüyorsunuzdur umarım?"

Sessiz ciddi yüzlerde gezindi keskin bakışlarım. "Mosheler kapalı bir toplumdur; kendi küçük dünyalarında doğar, kendi inançlarıyla asker olmak için büyütülür ve sorgusuz birer robotlar olarak tarikata hizmet ederek ölürler. Bu 'asker' dediğim müritler dünyanın dört bir yanına istihbarat için gönderilir ve yönetimin en hayati noktalarına dişlerini geçirerek tarikatı güçten bir kanla beslerler. Bu yüzden kurşunlar faydasızdır, her yerdeler ve asla da bitmezler. Dünyanın dört bir yanında bulunan bu yılanlar bugün bizi yöneten insanların arasındalar. Mecliste, kongrede, askeriyede, ticaret odalarında, ekonomi kurumunda, adalet bakanlığında, her yerde bu gizlenen sinsi yılanları bulabilirsiniz. Kısacası tarikat, tam teşekküllü, eğitimli ve elbette sadık askerlerini dünyanın dört bir yanına sardığı için neredeyse yok etmesi imkansız bir güçtür."

Kimse buna şaşırmış görünmedi, ne de olsa tarikatların böyle yürüdüğünü biraz karanlık görmüş herkes bilirdi. "Shavit ailesi ise bu tarikatın en üst düzey mensubu hanedandır. Kendileri günümüzde hâlâ savunma ve güvenlik teknolojilerini, Amerika başta olmak üzere birinci veya ikinci

elden terörle ilişkilendirilebilecek birçok ülkeye de tedarik eder.”

Masanın önüne doğru yürüdüğüm vakit çizmelerimden yükselen tok ses yankılanıyor ve emrivaki sesime karışıyordu. ”Kısacası, bu tarikat dünyanın en büyük ve köklü terör örgütüdür,” dediğimde masanın önünde durmuş ve kalçalarımı yaslayarak yarı oturur bir pozisyona geçmiştim.

”Bunun dışında dünyanın en güçlü ve zengin ailesi olmalarının sebebi elmas ticareti, Benjamin Shavit’in tekstil endüstrisindeki başarıları ile limanları ve tarımda ticaretidir; Moshe tarikatının en büyük silahı ve gelir kaynağıdır bu aile. Benjamin Shavit, ölmeden önce ailenin başındaydı. Güncel olarak ailenin reisliğini Benjamin’in kardeşi, Yehuda Shavit yapıyor. Chaya Shavit tek kız çocuğu, ailenin askeriye ile olan bağlantılarını Chaya yönetiyor. Ölmüş diğer bir kardeşinin ise tek bir oğlu var, Yosef Shavit, o da elmas ticaretiyle ilgileniyor. Türkiye’ye gönderdikleri birliğin başında bu iki kuzen duracaktır. Bu yüzden onları daha iyi tanımalıyız.”

Yarasa’nın o derin sesini,

”M. Shavit?”

diye sorarken duyduğumda bir anlığına duraksadım. Nefesimi tutacak oldum ama panik yapmış değildim. Tam adını dahi bilmiyordu.

”Ne olmuş ona?” diye sorduğum vakit tek kaşının kalktığını gördüm.

Dövmeli kollarını önünde birleştirmişti, beni test ediyor ya da sadece bilgi almaya çalışıyordu; bilmiyordum, hiçbir şeyi okuyamıyordum yüzünden. ”Babasını öldürdüğüne dair haberler bulduk.”

Muhtemelen görev için öğrenmişti bunu yoksa Benjamin de Uygar da bana dair her türlü skandalı hep gizli ve medyadan uzak tutmuştu ama yine de duraksadım, bu konu hakkında konuşup konuşmama iznim olduğundan emin değildim. O anda Uygar ile göz göze geldik. Aynı pozisyonu koruyor, dikkatle beni dinliyordu ve başını hafifçe salladı.

Derin bir nefesin ardından sükunetimi koruyarak, ”Benjamin Shavit’in 297 milyar dolarlık bir varlığı vardı,” diye başladım. ”Ve hepsi kızı M. Shavit olarak gizlenen tek kızına miras olarak kalmıştı fakat onun öz kızı değildi, Shavit ailesi de kızı kabul etmedi. Aralarındaki miras kavgası yüzünden kızı öldürmek istediler, bu nedenle kendisi kaçtı. Tek bildiğim bu. Kim bilir şu an nerededir?”

Yarasa’nın tek kaşı havaya kalktı. ”297 milyar doları bırakarak kaçıyor, öyle mi?”

Kollarımı önümde kavuşturdum. ”O kadar para tabuta sığmaz. Babasının varlığı dışında da oldukça zengin bir kadın. Belki bir gün geri dönecektir ama bizim konumuz bu kadın değil.”

Yarasa tatmin olmasa da daha neler söyleyeceğimi sabırla bekleyerek meydanı yeniden bana bıraktı. Uygar’ın sınırlara dair raporu aklımdaydı, bunlara geçtim konuyu çok dağıtmadan:

”Hava ve karadan olmak üzere birçok destek ekibi son bir hafta içerisinde Türkiye’ye giriş yapmış bulunmakta,” diye devam ettirdim ben de buna göre. ”Yakınlarda sizin de bildiğiniz üzere Bolu’da bir saldırıya uğramıştık. Alelacele bir saldırıydı, ateş açmadılar ve normalde olacakları seviyede dişli davranmadılar. Muhtemelen önden gönderilen bir tür araştırma birliğiydi, öncelikle saldırıyor gözüküp nasıl tepki vereceğimizi gözlemlediler. Santral’in desteğini gördüklerine göre bütün stratejilerini buna göre ayarlıyorlardır şimdi. Ekipleri yolda olmalı. Yosef Shavit, Chaya Shavit ve ailenin suikastçisi Ezra da çok yakında gelecektir.”

“Bu süreçte mühimmat teminatını güvenli bir şekilde yapabilecekleri bir tür karargahları olmalı. Mosheler hiçbir şartla ikinci kurumlarla iş birliği yapmaz, bu demek oluyor ki silahlarını kendi temin edecek, herhangi bir şekilde sınır içinde destek için anlaşma yapmayacaklar. Silahlarını karadan tedarik edeceklerdir, Suriye sınırından girişleri rahat olur. Karargahlarının da oralara yakın bir yerde olma ihtimali yüksek. Sınırlara yakın yerler araştırılmalı. Koca bir hangarı dahi karargah için direkt satın alıp yerleşmiş olabilirler. Son zamanlarda, öncelik Suriye sınır çevresi olmak üzere yapılan bütün tapu devir işlemlerinin listesini istiyorum. Fiyatta

pazarlık yapmayan biri varsa onlardır. Saçacak para bol ne de olsa.”

”En basit haliyle ilk darbemiz bu olacak. Basit göründüğünün farkındayım ama bunun üstüne daha kapsamlı ve uzun vadeli bir plan koymak mantıksız. Onlar bize göre şekil alacaklardır. Askerleri yönetmek için kimi başa koyacaklar? Chaya ise onun oldukça sadistik bir kadın olduğunu söylemeliyim, savaş stratejileri de acımasızdır ama dengesiz ve düşüncesizdir, birçok açık bırakır.”

O kadın beni avlamak için can atıyor.

”Yehuda’yı koyarlarsa daha eski tarzda birkaç yöntemle karşı karşıya oluruz. Eğer ki Ezra’yı koyarlarsa daha tempkinli, yavaş ve akıllıca stratejilerle karşılaşırız, asla bilindik yöntemleri izlemeyeceği için analizini yapıp karşı bir atak oluşturmak çok zorlaşır.”

Herkes düşünceli göründüğünde, “inançlı olanlarınız şimdiden dua etsin ki birliğin başında Ezra durmasın,” diye mırıldandım.

Ve bunun sebebi Ezra’nın benim işimi bilmesinden geliyor. Bu yüzden tahmin edilemez olmak zorunda olduğunun farkında.

Beni şaşırtamazsa bu surları aşamaz.

Fakat beni şaşırtabileceğinden de eminim, Ezra savaşa geldiğinde bir dahi.

”Kısacası, hangi birinin yöneteceğini bilmediğimiz için uzun vadeli bir plan yapacak yeterli altyapıya sahip değiliz. Bu altyapıyı tamamlayabilmek için de sizden istediklerimi eksiksiz bir şekilde bana teslim etmeniz gerekiyor.”

Özellikle bir kaç kişi dikkat kesildi. ”Bu belgeleri istiyorum: Özellikle Suriye sınırı çevresinde tapu devir kayıtları ve Shavit ailesinin son yıllarda saldırı stratejilerinin değişip değişmediğini analiz edebilmem için karşıt ailelerle aralarındaki fiziksel münakaşaların raporları -ki bunları Shavit ailesinden temin edemezsiniz, karşıt aile veya kurumlardan elde edebilirsiniz yalnızca ama o da işimizi görür. Ayrıca para akışlarına dair raporlar, örgütün fonladığı küçük gruplar halinde dağılmış ekipleri bulmamızı da sağlar.”

Daha detaylı askeri stratejiyi Bade'ye bırakacaktım, bu nedenle, "gelelim siyaset kısmına," diye bir geçiş yaptım. Bunu duyan Uygar'ın tek kaşı havaya kalkmış ve ilk defa beni sorgulayacak gibi olmuştu. "Size bu müritlerin birçok yerde gizlendiğini söylemiştim, her yerde eli kolu var. Biz de Türk siyasetinde daha sağlam bağlantılar edinmeliyiz. Onlar meclise sızdıysa biz de sızmalıyız. Bu adamları terörist olarak göstermeli ve devletin yanında olmalıyız."

Uygar kollarını önünde kavuşturmuş, yüzünde o artık pek de memnun olmadığını düşündüren sert ifadesiyle beni izliyordu. "Siyasileri bu savaşa dahil etmek istemediğinizi biliyorum ama devlet yordamıyla hem JÖAK gibi birimlerden de destek alabiliriz hem de ülkesinde terör eylemleri olarak algılanacak çatışmalar düzenleyen magandalardan ziyade gerçek bir savunucu oluruz. Böylece her yerde gözümüz kulağımız olur."

Yarasa'nın oturduğu yerde hareketlendiğini gördüğümde itiraz edeceğini çoktan biliyordum. "Öncelikle," dedi o buz gibi sesiyle, beni irdeleyici bakışlarının hedefi yaparak, "biz devletten bütünüyle ayrı bir kuruluş sayılmayız, tek ağacın dallarıyız ama bunu resmiyete ya da medyaya dökmeyiz. Sen ise kimliklerimizi bırakıp devlet için askerler olmamızı istiyorsun."

"Geçici bir süreden bahsediyoruz," diye düzelttim.

"İkincisi," dedi beni görmezden gelerek, "benim için çalışan herkes işinin ehlidir. Dışarıdan bir yardıma ihtiyacımız yok."

"Bu dayanışma bizi güvenceye alması için var."

"Başkalarının adamları olacağız," derken sert bakışları belki herkesi caydırırdı.

"Şimdi değil misin?"

Belli ki beni caydırmadı.

"Tasma mı gördün boynumda?" deyişi asabi bir karşılıktı.

"Sırf biraz para ve karargah kurmak için Shavit gibi bir tarikatı karşına alman çok da özgür bir adam olduğunu düşündürmüyor bana," demek planda olmadı, öylece ağzımdan çıkıverdi ve ortam birden kızıştı.

Duruşunu ağır bir hareketle dikleştirdiğinde heybetli üst gövdesi iyice büyüdü sanki gözümde. ”Dikkatli ol.” Uyarısıyla Yarasa’nın bakışları herkesi korkuturdu o an.

”Niye Yarasa, ısırır mısın?”

Belli ki beni korkutmadı.

Uygar’ın parmakları masanın üzerinde ritim tutarken araya giren sessizliği iyice bir gerilim sahnesine çevirdi, Yarasa ise sinirlerine hakim olmakta bir uzmandı, yine de ürkütücü bakışlarına mukayyet olamadı. ”Ne Santral’in asıl kuruluş amacını bilirsin ne bunca yıldır peşinde olduğu ideali; ne için bu işi aldığımı dahi bilmediğin halde nereden geliyor bu özgüvenin?”

Uygar ağzını açtı ve sadece ”sakin,” diye uyardı. Bu bile yeterli olmalıydı.

Ama ben, ”neymiş bu çok hakiki idealiniz?” diye üstelediğimde bu sefer de bana, ”yeterli,” dedi.

Yeniden üsteleyip ortamı iyice kızıştıracağım vakit belli ki bunu önlemek isteyerek Verda atıldı araya: ”Meclisteki ‘yılanlar’ ne diyecek peki buna?” diye konuyu geriye çekti.

Yarasa’nın soğuk harelerinden ayrılıp da istifimi toplamam biraz zaman aldı. ”Karşı çıkanlar olacaktır elbette, mecliste oy üstünlüğü alabilirler, bu nedenle devletin zararına çalışan birkaç haini tarafımıza zorlamalıyız.” Uygar’ı buldu gözlerim. ”Uygar, halihazırda bütün siyasilerle münakaşaları sen ettiğin ve bu alanda çoktandır tecrübeli olduğun için yine bu bağlantıyı senin kurman gerekiyor.”

Kağıt kalem çektim önüme, eğilip 4 isim yazdım ve biri aracılığıyla bu kağıdı Uygar’a gönderdim. ”Bu dört ismi bizim tarafımızda olmak için ikna edebilirsen bu savaşı en az zararla çıkmamızı sağlayacak stratejiler vereceğim size. Siyaset olmadan bu savaşta kör sayılırız, unutmayın.”

Uygar kaşları çatık okudu kağıdı fakat isimler yüzünü aydınlattı, biraz kibir ve biraz da hayretle, ”büyük oynuyorsun,” diye mırıldandı.

”Oyun kurucular lazım,” dedim, ”piyonlar değil.”

Yarasa'nın tarafı, hatta Mert'in kendisi bile bu fikirden memnun görünmedi, kaşlarım çatıldı hemen ama devam ettim. "Siyaset kısmı burada bitmiyor. Polat'ı parlamentoya herhangi bir partiden bağımsız bir milletvekili olarak sokabilirsek tarikata karşı yem olarak kullanmamız da kolaylaşır. Polat'tan kurtulmak istemiyor muydunuz? Bu oyunda onu kullanabileceğiniz kadar kullanacak ve sonunda da yem edecektiniz. Polat'ın Almanlar ile bir iş birliği olmasa da geçmişte iki taraf arasında belli sürtüşmeler olduğunu biliyoruz ve bu alaka -elbette biraz da bizim yardımımızla- Almanlara vardığında Shavit ailesi için hedef olacak. Bir taşla birçok kuş kısacası."

Ve bunun kökeni, yıllar önce Uygar'ı Shavit ailesinden korumak için hapishanede tutmasına kadar dayandığından Polat yeterince iyi bir aday.

Benjamin ve Ahuva Shavit'in ölümünün Klaus Rosenfeld başta olmak üzere Almanlara vardığını bütün tarikat biliyordu ve Türkiye ile köprü görevini gören kişi başta Uygar sanılsa da onun bir kukla olduğu düşünülüyordu. Bu alaka pekala Uygar'ı koruyan Polat'a çıkabilirdi, siyasetteki yeri de sağlam bir arka plan olurdu.

Polat hem bir hain olmakla devlete hem de zamanında Almanlarla iş birliği yaptığı düşünülerek Shavit tarikatına yem olurdu.

Herkes sessizleşti çünkü riskli bir plandı. "Siz beni analist diye istemediniz mi?" diye sordum onlara. "Mevcut şartta en mantıklı çözümü önermemi siz istediniz, seçip seçmemek size kalmış." Bakışlarım yeniden Uygar'a kaydı. "Bahsettiğim isimleri bizim tarafa çekersen Uygar, bu savaştan en az zararla çıkarız." Ve bitirişi ekledim: "İstediğim belgeleri bana ulaştırdığınız taktirde daha net ve başarı oranı yüksek bir strateji belirleyebilirim. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar."

Bütün bunları nasıl söyledim, ne düşündüm ve nasıl bu kadar iyi idare ettim bilmiyordum; sanki bütün bu süreç boyunca Meira olmayı bırakmış da en azında kafa ve tecrübe olarak eskiye gitmiş, dilim söylemeye varmasa da

Maria olmuştum

.

Fakat daha masayı terk etmemiştim ki Yarasa'nın beden dili biraz daha değişti, öne doğru eğildiğinde dirseklerini dizlerine dayıyor ve bana oturduğu yerden ürkütücü gelen bir şüpheyle bakıyordu.

"İlginç," diye mırıldandı, yakından o yaralı gözü daha da korkutucu duruyordu. "Merakımı maruz gör, kimsin de böylesi kapalı topluma dair bu kadar net bilgilerin olabilir?"

"Shavit ailesinin kendilerine ait dinleri bulunur,"

"Moshevilik," diye tamamladı.

"Yaşam biçimleri tamamen bu kitaba göre şekillenmiştir. Dolayısıyla askeri stratejileri de."

O kısa duraksama sırasında çok şey geçti buz gibi soğuk gözlerinden. "Neredeymiş bu kitap? Biz de okuyalım."

"İbranice biliyor musun?" derken kibirli durmadan edemedim.

"Buluruz birini. Çevirmen çok bizde."

"Ne yazık ki kitap elimde değil."

"Nereden bulmuştun kitabı?"

Panik yapmamaya çalıştım. "İsrail'de tarihi kazı çalışmaları yaptığım dönemde bazı müzelerle anlaşmalıydım, arşivlerine erişim sağlayabiliyord-"

"D&R'dan aldı,"

diye seslendi Mert huysuz bir sesle. Yarasa'nınkiler dışında bütün bakışlar ona döndüğünde de "üzümü ye bağını sorma

Batman,"

diye ekledi.

Verda buna sırıtırken ve Uygar ciddiyetini bozmadan benim bu durumu nasıl idare ettiğimi gözlemlerken Yarasa'nın ürkütücü sakinlikteki bakışları beni terk etmedi. Bir şey mi biliyor, beni mi test ediyor yoksa sadece güvenilir olduğumdan emin mi olmaya çalışıyor anlayamıyordum; emin olduğum tek şey asla bana ısınamadığı ve sadece Uygar yüzünden alttan aldığıydı.

Her şey bittiğinde kendimi Uygar'ın yanında masada otururken buldum diyebilirdim, bütün bu süreç boyunca bu kadar bilinçsizdim işte. İlk derin nefesimi aldığımda da Uygar'ın bana baktığını hissettim, kendime gelmiştim, yutkunarak bakışlarımı sessizce beni gözlemlemekte olan adama çevirdim. Düşünceliydi, elbette, biraz da hayranlık diyebilir miydik? Ya da başka bir şey miydi? Tereddüt gibi, bunun tehlikeli olduğuna inanıyor olabilir miydi?

Verda ise bana yanaşmış ve

"oyum sana,"

diye mırıldanmıştı.

Nefeslendim ve "Uygar bunun bir başkanlık seçimi olmadığını söyledi," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Erkek dediğin çok konuşmaz."

Mert yanaştı bu sırada.

"Çıldırdın mı?"

ilk söylediği şey oldu. "Siyasete girmek de nereden çıktı?"

"Siyasetle kötü bir geçmişiniz olduğu için taraflı bakıyorsunuz," dedim, "ama o adamları yanımıza aldık mı Türkiye'de gözümüzün kulağımızın olmadığı yer kalmaz."

Mert biraz daha yanaştı, sesini alçak tutmaya çalışarak, "şimdi şöyle anlatayım Hitler hanım," dedi bana, "Uygar'ın babası pratikte bir siyasetçi, Uygar da siyasette büyüdü. Onlarla bu işe girmek demek yeniden onlara bağlanmak demek. Tek bir yanlışa Uygar hedef olur. Anlıyor musun?"

"Beni öne atabilirsiniz," dedim hiç düşünmeden, "işler yolunda gitmediği takdirde benim başımın derde gireceği bir konuma koyabilirsin beni."

Mert yüzünü buruşturdu. "Triplere bak hele, sanki senin başının derde girmesi Uygar'ın meselesi değilmiş gibi…"

Uygar sessiz ve düşünceliydi; toplantının geri kalanında Shavit ailesine dair bilinenler tartışılmış, Türkiye'deki siyasete dair Uygar'ın yapacağı münazaralar ortaya konmuş, Yarasa'nın diğer birkaç adamı daha durum değerlendirmesi yapmış ve

sonunda, yaklaşık 2 saatin ardından toplantı bitmişti. Koridorda yürüyorduk, Uygar'ın sessizliği beni huzursuz etmeye başlamıştı, toplantıdan önce

"göster bana kendini"

dese de şimdi görüp duyduklarından memnun değildi sanki. Ya da memnun muydu?

Niye bir şey söylemiyor?

Siyasete girme işini çok riskli buluyordu değil mi?

Bu sırada Verda bana yetişmiş, koluma da girmiş, kulağıma gülüşerek bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Dikkatimi başta onu anlayacak kadar toparlayamadım bile.

"Ne olmuş dersin?" derken beni durdurdu.

Aklım karışmıştı. "Ne-"

O ise hevesli hevesli, "biliyorsun, Burhan doktorla aynı kuaföre gidiyoruz, ondan duydum ben de," dedi. "Sana bahsettiğim ünlü adam yıllardır sevgilisini aldatıyormuş. Hem de nasıl biliyor musun? Aklını kaçırırsın!"

Biz duraksadığımızda Uygar da durdu. "Hadi."

"Bir dur be," diye kızdı Verda ona, "dedikodu yapıyoruz şurada, çık sen geliyoruz."

Uygar onunla uğraşamazdı, bana kısa bir bakış atıp döndü ve gitti. Verda da onu izliyor ama bana doğru, "meğersem aldattığı kızın-" diye devam ediyordu ki Uygar yeterince uzaklaştığınca birden bana dönüp,

"Sude cadısı yalan söylemiş!"

diye asıl baklayı ağzından çıkardı.

Bunu bekliyordum, şaşırmamıştım, Verda ise devam etti: "Biliyordum! Benim cadı radarım boşuna çalışmaz. Almanya'ya gitmiş de okulu bırakmış, mezuniyet belgesi de sertifikası da sahte. Ayrıca, geçen yıl sonbaharda gizlice Türkiye'ye gelmiş, Polat'ın bile bundan haberi yokmuş hatta. …'a gitmiş yine habersiz, Uygar'ın dağ evi vardı sanırım orada ama buna rağmen Uygar bu misafiri bilmiyor. Ne işler çevirdi kim bilir?"

Sonbaharda Türkiye'ye gelmiş, hem de bizim kaldığımız dağ eviyle aynı şehre, gizlice.

Hemen sonrasında o dağ evini, herkes benim yaşadığımı öğrendi ve peşimizden gelecekler diye terk etmek zorunda kalmıştık. Gemi seyahati, Herman ile anlaşmak zorunda kalışımız, Herman'ın gizliden gizliye Polat'a çalışması ve bu anlaşmayla Uygar'ı kendine bağladığını sanması…

Benim ölmediğimi Polat'a söyleyen kişi…

Sude miymiş?

Henüz bu düşünceleri sindirememiştim ki toplantı salonundan çıkan bir adamın yanımızda durmasıyla beraber dikkatim iyice dağıldı. Dalgın bakışlarımı o adama doğru kaldırdım, neyin nesi olduğunu bilmiyordum, sanırım o da bir askerdi ve Bade ile beraber sahada çalışması üzere Yarasa tarafından ayarlanmıştı. Onu pek tanımadıklarını ama yurt dışı ile bağlantıda önemli biri olduğu için biraz da zorunlu olarak ekibe eklediklerini hatırlıyordum.

Uzun esmer bir çocuktu, yüzündeki yarım sırıtmayla bana bakıyordu. "Neyin nesisin bilmiyorum ama etkileyiciydi," deyişi aklımı karıştırdı. Sude'nin ihanetine o kadar şaşırmıştım ki bir anlığına birkaç saat önce toplantıda marifetlerimi gösterdiğimi dahi tamamen unutmuştum.

Genç adam ise elini uzattı. "Berat," diye kendisini tanıttı. "Sahada stratejiyi belirleyecek uzmanlardan biriyim."

Elini sıkmadım ama "Melis," dedim yine de.

Fazla muzip bir sırıtmaydı yüzündeki. "Yeteneklerini görmek için sabırsızlanıyorum Melis."

Verda da bunu fark etti ve "böyle sırıtmaya devam edersen anca cehennemin dibini görürsün," dedi, "Uygar sponsorluğunda o da."

Berat bunu bir tehdit gibi değil de şaka gibi görüp eğlenceli buldu, ardından bize veda ederek geçip gitti. Verda arkasından, "öldürtecek bu çocuk kendini," diye hayıflanıyordu. "Yarasa da ondan pek hoşlanmıyor ama çocuğun bağlantıları inanılmaz, bu yüzden kullanmak istiyorlar."

Dışarıya çıktığımızda kuru bir esinti hakimdi etrafa. Arabaların oradaki küçük grup bizimkilerdi, ayaküstü sigara içip konuşuyorlardı. Uygar'ın yüzündeki düşünceli ifade, dudakları arasından sarkan sigaranın dumanı ardında puslu bir gölge gibi duruyor, keskin bakışları beni bu perdenin ardından ona varana kadar dikkatle izliyordu. Bir şeylerden şüphelenmemesi için gerginliğimi yansıtmamaya çalıştım.

Yanlarına geldiğimizde Verda Mert'e kaş göz yapıyordu. "Nasıl da hemen savundun ama?" diye takıldı benim için.

Mert ağzındaki sigarayı bile çıkarmayı unutarak yarım ağız "ne savunması lan?" dedi itirazlar içerisinde. "O herife gıcık oluyorum diye araya girdim!"

"Tabii,"

"Yoksa ne savunacağım bunu?"

"Tamam sakin ol, panik yapma," diye dalga geçti Verda, koluma girmiş bana sarılıyordu. "Hem, rahat bıraksana artık civcivimi? Sen kendi koca dazlak kafanın derdine düş asıl, Bade karpuz gibi yaracak kafanı."

Bade kenarda sessizce duruyordu, hâlâ asker kimliğinden çıkmamış gibi kayıtsız ve ciddi görünürken Mert "kafamı mı yaracak?" diye sordu fikirsizce.

"İçindeki tatlı kısma ulaşmak için diyorum, yaracak seni," dediğinde rakıya gittiğimiz gün aramızda geçen konudan bahsettiğini anladım. Mert karpuz gibiydi, tatlı kısma varmak için onu yarmak gerekiyordu.

Fikirsizlere, "yandere o," dedim açıklama olarak.

Uygar durdu, düşünürken gözlerini kıstı ve sonunda bana döndü.

"Ne dere?"

Omzuna dokundum pat pat. "Alışırsın zamanla."

"Sevdiğine takıntılı aşık olan ve onun için her şeyi yapan çatlak hatunlara deniyor," açıklaması da Verda'dan geldi. Bade'de hâlâ mimik kıpırdamıyordu. Dışarıda ve onun Makarna kişiliğinde olsaydık herhalde kıpkırmızı kesilirdi.

Mert de sigarasını eline aldı. ”Yok kardeşim hiç almayayım, hayatımda yeterince manyak var zaten. Hitler var,” dedi beni kastederek ama bunu biz dışında kimse anlamadı tabii, ”Polat psikopatı var, Hitler’in kabile ailesi var, bu amdere var-”

Uygar bunun kendisine söylendiğini anladığında

”ne dere?”

dedi tehditkâr bir tavırla ona yaklaşırken.

”Yalan mı-”

Uygar onu ensesinden yakalayıp koltuk altına aldı. ”Yetmemiş sana yediğin dayaklar.”

”Dur lan hazır değildim!”

Ł

Eve dönüş yolunda bir süre ikimiz de sessizdik. Benim aklımda çok yakında gerçekleşecek olan saldırı varken ve toplantıdaki kadar soğukkanlı değilken Uygar da düşünceli görünüyor ama hislerini benimle paylaşmıyordu. Oradayken neredeyse bir robot gibi bir görev bilinciyle en mantıklı ve lehimize olacak stratejileri önersem de Polat’ı bu uğurda harcama fikri insani duygularımı geri kazandığım an beni pişman etmişti.

Sonuçta o Uygar’ın babası…

Ama Uygar bu konuda tek bir söz bile etmemişti. Babasını harcamaya Polat’ın bütün düşmanlarından daha hazırdı.

Artık bu sessizliği bozmam gerektiğini düşündüm. ”Toplantıda Polat’ı meclise sokma planını söyledim çünkü senin onu yem etmek istediğini biliyordum ama bunu yapmak zorunda değiliz biliyorsun değil mi? Sadece onu kullanabiliriz, Herman ile bağlantısını ifşa etmesek de bu işi halledebiliriz.”

Uygar sessiz kaldığında daha çok endişelendiğimi hissettim.

Neden daha hassas davranmamış da bu kadar acımasız bir plan önermiştim ki?

”Uygar,” dedim ciddi bir sesle. ”Gerçekten de babanı öldürtebilecek misin?”

Yoldan gözlerini ayırmadan ve hiçbir duygu göstermeden, ”evet, ölecek,” dedi.

Bu hali yüreğime bir ağırlık çöktürdü. Yorum yapmamam gerektiğini düşündüm ama yine de elimde değildi. ”Onun korkunç bir adam olduğunu biliyorum ama… O senin baban Uygar.”

Buna karşı da kayıtsız göründü ama içimden bir ses bunun sadece bir yanılsama olduğunu söylüyordu. Ne olursa olsun bir çocuk nasıl infaz eder babasını? Kendinden bir parça da gitmez mi onunla beraber? Çok kereler yaksa da canını baba babadır nasıl olsa, bile bile yetim kalmayı kaldırabilir mi yüreği? Ona iyilik yaptığımı sanırken ve kötü bir babanın babasızlıktan daha iyi olduğunu düşünürken belki de bir hata yaptım.

”Onu yeniden başına musallat eden benim biliyorum,” dedim, ”seni ondan kurtaran da ben olacağım Uygar ama baba katili olmana izin veremem.”

Bununla yaşayamayacağını biliyorum.

”Ondan farklı bir şekilde kurtulabiliriz.”

Bunu ciddiye almadı. İçinde çoktan öldürdüğüne inandığı babasını kurtarmak istemiyordu. Farkında değil belki de anne babanın hiç ölmediğinin.

ℒ

Ertesi gün Uygar’ın beni kendi hukuk bürosuna getirmesini beklemiyordum. Burada ne işimiz olduğunu dahi söylememişti.

”KARŞAH HUKUK”

8 katlı binanın tepesine bu devasa tabela konumlandırılmıştı. Peyzajı belli ki sürekli ilgilenildiğinden tertipli ve renkliydi, güvenlik park etmek üzere arabamızı bizden aldığında merdivenleri çıkıyorduk. Lobide Atatürk büstü dikkatimi çekti, arka duvarda da büronun bilgileri yazıyordu.

Uygar Karşah

Hukuk Bürosu

Birkaç ödül, belge, sertifika ve bazı iş adamlarıyla fotoğraflar lobide büronun kendi logosu altına boy boy dizilmişti. Yakından baktığımda bu altın logodaki terazinin gövdesi kolondu ve başında sarı saçlı bir kadın figürünün büstü vardı. Adaleti veren o kadındı. Altında ise yine Atatürk'ün sözleri:

"Adalet gücü bağımsız olmayan bir milletin devlet halinde varlığı kabul olunamaz."

Kadın figür bütün odağımı dağıttı, hipnotize eden bir taş gibi dikilip onu seyretmemi sağladı. Teraziyi kendi tutuyordu. Kadının büstünün durduğu kolon ise bir ağaca da benziyordu, belki kökleri olan bir ağaca. Kolları da gökler ve adalet mi oluyor?

Bilgi ve güç.

Uygar'ın yanımda dikiliyor olduğunu, "Polat'tan kurtulup kendi adaletimi kurdum," dediğinde hatırlamış ve irkilerek ona dönmüştüm. "Her şeye baştan başladığım yer burası."

Bakışları terazi tutan kadındaydı, elleri pantolonun cebinde, bir tanıdığının karşısındaymış gibi dikiliyordu orada. Garip. Sözde adalete inanmayan bir adam kendisi, yeri geldiğinde istediği gibi de kullanıyor; bir türlü anlaşamadığı bir arkadaşı gibi ve ondan vazgeçemiyor.

"Hoşgeldiniz Uygar bey."

Arkadan yükselen kadın sesi dikkatimizi çekti. Şık giyimli güzel bir kadındı karşımızdaki. Sekreter olmalıydı. Uygar beni ona,

"Melis,"

olarak tanıttı. "Bir süreliğine benimle çalışıyor olacak."

"Ecrin," dediğinde el sıkışıyorduk. "Tanıştığımıza memnun oldum Melis hanım. Hangi departmanda olacaksınız acaba?"

Uygar bizi asansöre doğru yönlendiriyordu. "Kadroda olmayacak," dedi. "Danışmanım kendisi."

Ecrin'in kıvırcık bakır saçları bir kalemle güzelce tutturularak topuz yapılmıştı, ajandasını kontrol ediyordu. "Herman ve Polat bey ile ilgili iş için mi size danışmanlık yapacak?"

Kapılar açıldığında Uygar belimi tutarak beni geçmem için yönlendirdi. ”Evet.”

İş üstünde sessiz bir ofisin yanından geçerken meraklı bakışların üzerimde toplandığını görüyor, birkaçının,

”o kim?”

diye fısıldaştıklarını duyuyordum. Koridorun sonunda odaya geldiğimizde Uygar kapıyı açtı ve geçmemizi bekledi. Odasının neye benzediğini çok merak etsem de içeriye geçer geçmez dikkatimi dağıtan

şey

yüzünden geri kalana odaklanamadım bile.

O şey ise koltukta oturmuş, bacak bacak üstüne de atmış, ”geç kalmak pek huyunuz değildir,” diyor, Uygar’a bakıyordu.

Pelin.

Onu en son gemi seyahatinde görmüştüm, orada herkesi aşağılayarak çıkardığım rezilliğe bizzat tanık olmuş insanlardan biriydi ve kendisinin Uygar’a karşı ilgisi barizdi. Elbette ondan hoşlanmadığımı söylemeye gerek yoktur.

Uygar ilgisizce geçti ve kabanını vestiyere astı. Pelin’in incecik kaşlarının altında parıldayan kara gözleri ise bana döndü. ”Melis hanım, bu ne sürpriz?” derken yüzünde muzip bir sırıtma vardı.

”Pelin,” dedim isteksizce, Uygar ahmağı odadaki gerilimin bile farkında olmadan geçti ve masasına oturdu. Kollarını sıvamış, kontrol için ajandasını açmıştı.

Ecrin içecekler için bize döndü. Uygar her zaman aynı şeyleri içtiğinden ona sormadı bile. ”İçecek bir şey ister misiniz Melis hanım?”

”Almayayım, teşekkürler.”

”Pelin hanım, siz?”

Pelin ayağa kalkmış ve bu sırada da elindeki dosyayı Uygar’ın masasına bırakmıştı. ”Herman beyin Antalya’daki oteli için dava dosyasını vermeye gelmiştim. Çok kalmayacağım. Birkaç gün sonra akşam yemeğinde görüşürüz Uygar bey.”

Az sonra ikili odayı terk etmiş, bizi Uygar'ın odasında yalnız bırakmışlardı. Hâlâ girişte ayakta dikiliyor ve Uygar'dan gözlerimi ayırmıyordum. O ise yüzündeki ciddi ifadeyle ajandasını kontrol etmeyi bitirmiş, Pelin'in getirdiği dosyayı açmıştı.

Sessizce ona doğru yürüdüğüm sırada "birkaç gün sonra bütün üst düzey yöneticilerle akşam yemeği verilecek ama Herman da orada olacak, bu yüzden katılmanı istemiyorum," diye açıklama yapıyordu bana. "Herman'ın gözlerini yerinde tutacaksak gelmemen en iyisi."

Masasını da geçmiş, parmaklarımı uzatarak omzunu tutmuştum, dikkati hâlâ dosyadaydı. "Pelin seni böyle karşılıyor demek," diye mırıldandığım vakit işini bırakıp bana döndü. "Meslektaşın mı yoksa ofis eşin mi?" Gözlerim kravatına kaydı ve belki biraz ürkünç gelecek sahte bir sırıtmayla gülümsedim. "Kravatını da bağlıyor mu? Sabahları işe gönderirken ben bağlarım, akşamları da eve gönderirken o."

Parmaklarım kravatına doğru tırmandığında oturduğu yerde usluca beni izliyor ve ciddiyetle açıklama yapıyordu: "Sadece dosyaları teslim etmeye gelmiş. Pelin yıllardır beraber çalıştığım güvenilir bir meslektaşım Meir-"

Fakat kravatını oldukça sıkı bir hale getirdiğimde sözü kesildi, kaşları çatılsa da itiraz etmedi. "Anlamadım?" Biraz daha sıktım. "Bol mu yapmışım?"

Ellerini iki yanında suçsuzmuşçasına kaldırdı ve zorlanarak "sakin," diye mırıldandı.

"Sakinim," dedim, kravatını biraz düzelttim, hatta omuzlarını bile sildim. "Hak da veriyorum aslında. Ne de olsa başarılı, eğitimli, kültürlü bir adamsın, bütün ilgi alakan kendin kurduğun işinde. Beyefendisin. Elin yüzün düzgün, sinir bozucu ama biraz fazla düzgün hatta. Kimin dikkatini çekmezsin ki? E bir de bekarsın."

Hemen sert bir ifade geçti gözlerinden. "Bekar değilim ben Meira."

Gözlerim kısıldı şüpheyle. “Nesin o zaman? Neyimsin sen Uygar?”

Bu onun aklını karıştırdı, hiç düşünmemiş gibiydi. “Ne ad verilir bilmem,” dedi sonunda. “Anlamam o işlerden.”

“Öylesine takılıyoruz yani?” deyişim o denli bozdu ki sinirlerini, uzanıp iki kolumu da tuttu hemen ve beni kendisine doğru çekti. Dengemi korumak için göğsüne tutunmam gerekti.

“Dağ evindeki kasada başka ne var biliyor musun?” diye sorduğunda yüzlerimiz karşılıklıydı, hırsla parıldayan kara gözlerinin direkt hedefiydim o an. “Yıllar önce sana evlenme teklifi etmeyi planladığım için aldığım yüzük var kasada. Hâlâ duruyor orada. Atamadım. Şimdi sen söyle, neyinim ben senin? Basit bir erkek arkadaş olamam, parmağına yüzük takmadığımdan nişanlın da değilim ama o yüzük bir tek sana ait olabilir. Neyinim ben o halde Meira?”

Şaşırmış ve gardımı düşürmüştüm birden. “Yüzük mü… var orada?”

Uygar bana evlenme teklif etmeyi mi düşünüyordu yıllar önce? Belki de ailemin kötü olduğunu sanıp beni ailemden kaçırmayı isterken kafasında kurduğu gelecekte bu vardı. İkimiz vardı. Oysa hiç bahsetmedi bundan, hiç soramadı o Meira’ya ve her şeyi öğrendikten sonra bile yüzük hâlâ kasada.

Bir

yüzüğüm

var…

Bana hiç ulaşamamış. Hak etmemişim ama yine de atamamış.

Bana evlenme teklifi etmek için yüzük alan Uygar, ona ihanet ettiğimde yüzüğü kasaya kilitlemişti.

Ama o yüzüğü atamadı…

Benim bu duraksayışım ve uzun süre cevapsız kalışım sonucunda Uygar dertli görünerek iç çekti ve “sevgilinim,” diye geçiştirdi. “Bunu söylemek yeterli olacaktır.”

Kollarımı bıraktığı için kendim toparlanmam gerekti, aklımı başıma almak düşündüğümden de uzun sürdü. Asıl konumuza dönmeye çalıştım, kibarca boğazımı temizledim ve "peki bunu onlar neden bilmiyor?" diye mırıldandım daha durgun görünerek.

Sevgilinim, sevgilinim, sevgilinim…

Zihnimde bir tek bu söz ve her şey yolunda gitseydi parmağımda duracak olan yüzük varken tartışmaya odaklanmak zordu.

Uygar ise bunu onlara söylemek hiç aklına gelmemiş gibi duraksadı, nasıl bir cevap vereceğini bilemedi sanki. "Bana dair herhangi bir şey bildikleri yok ama tamam, söyleyeceğim," diye kabullendi sonrasında.

Doğrusu çok çabuk kabul etti, bütün bunları sorun olarak bile görmemiş gibiydi, bu iş birliği de sinirimi bozdu. Kavga etmeye çok hazırdım oysa. Mecburen, pençelerimi onun üzerinden çekip doğruldum.

Arkamı dönüp gidecektim de ama Uygar'ın, "sadakatsizlik bana dair endişelenmen gereken son şey bile değil Meira," demesi beni durdurdu. Yüzündeki muzip sırıtma içimi gıdıklıyordu. "Ben kendime bile ihanet ettim ama sana etmedim. Benim dünyamda senden başka kadın yok."

Kendimden emin duruşumu yerle bir ettiğini belli etmemeye çalıştım, onunla göz kontağını korumak bile zordu. "Senin sadakatinden şüphe etmiyorum diye çevrende senden hoşlanan birilerinin bulunmasına göz mü yumayım?" diye bir şeyler zırvaladım. "Senin onu umursamaman onun seni farklı gördüğü gerçeğini değiştirmiyor."

Omuz silkti ilgisizce. "Pelin özel hayatını ve duygularını işe yansıtmayan biri, işime engel olmadığı için de kendi kişisel menfaatimden ötürü onu kovamam. İş ahlakına ters."

"Kovmanı asla istemedim," dedim hemen. "Odan kendi odasıymış gibi davranmasın mesela? Güzel bir başlangıç olurdu."

Uygar'ı belki ilk defa bu kadar keyifli gördüm. "Hep bu kadar kıskanç mıydın? Bir de kendimi kıskanç sanırdım."

Ne derecede kıskanç bir kadın olduğumun belki çeyreğini bile göstermiyordum oysa. Nasıl diyeyim şimdi çevrende nefes alan her şeyi kıskanıyorum diye? Bu beni garip bir konuma koyar!

”Kıskanç değilim,” diye yalan sıkmalıydım tabii ki de, ”gayet de yerinde bir tepki gösteriyorum.”

Bu sefer masanın arkasından ayrılıp karşı tarafa ilerledim. Sonunda odasına dikkatimi verebildim. Her zamanki Uygar işte, sadelik ve ahşap tasarımlar, bir de pencere kenarında direkt güneş görmeyen yerde beyaz orkideler. Diğer taraf boydan boya kitaplıktı, herhalde bine yakın kitap vardı orada. Bazıları hukuk ile alakalıydı, birçoğu ise farklı alanlarda araştırma için kaynak kitaplar, romanlar ve felsefe kitapları.

Ama Uygar, ”hep bu kadar kıskanç olup olmaman konusunda ciddiydim,” diye seslendiğinde fazlasıyla daldığımı fark ettim. Bir şeyleri kaçırdığımı düşünerek fikirsizce ona baktığımda o hâlâ kağıt işleriyle uğraşıyor ve bana bakmıyordu. ”Herhalde çiftlikte de Sude’nin kaldığı eve bu yüzden girdin,” demesini beklemiyordum. Şaşırmış ve duraksamıştım, o ise hiç rahatsız olmadan işine devam etti. Sükuneti ürkütücü gelmeye başlamıştı.

İtiraz etmenin bir anlamı yoktu. ”Kim söyledi?”

”Kendin söylersin diye bekliyordum,” derken samimiyetsizce güldü ama yine bana bakmadı.

”Sadece tanışmak istedim.”

”Gitmemi beklediğine göre oldukça özel bir tanışma olmalı.”

Koyduğu ilk

kural

, ona her

şeyi

söylememdi.

Birden sessizleştiğimde sadece bakışlarını bana kaldırdı. Gergindim ama iyi idare ettim ve ”evet, kıskandım,” dedim.

”Ne var? Sadece seni değil Mert’i bile kıskandım. Yıllardır berabersiniz. Mert’in iyi anlaştığı tek kişi resmen.”

İfadesiz gözlerle karşısındaki koltuğa geçip oturmamı izledi. ”Bu kadar mı? Sadece tanıştın mı?”

”Evet.”

Ölmediğimi Polat’a yetiştiren kişinin Sude olduğunu Uygar’a hemen söylemeliydim, biliyorum ama bir his, neredeyse bendeki kayıp bir anıya bağlı kötü bir his beni durdurmuştu bu zamana kadar. Kulağıma birileri,

‘sakın’

diye fısıldıyordu sanki. İçim huzursuzdu, kendimi savunmasız hissettiğimden bu sesi takip ettim ve en azından hemen söylemek istemedim.

İçimden bir ses Sude konusunda çeneni kapat diyor ve bu, üçüncü mektubu bilinçaltımda da olsa bilmemle bağdaşıyor.

Yine de böyle bir şeyi Uygar’dan elbette gizlemeyecektim, sadece Sude’yle önce ben konuşmak istedim, ardından Uygar onun icabına bakabilirdi.

Az sonra sıkılmış, etrafa herhangi bir iş için bakıyordum. ”Ee, ben ne yapacağım peki?”

Saatini kontrol etti, ”bir saate toplantımız var,” dedi, ”ben Herman ile ilgili işi hallederken dinlen.”

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. ”Yine ne yaptı?”

”Polat ile iş birliği yaptığımdan beri o da geri geldi. Antalya’da otel açacaktı ama ormanlık alan diye belediyeden ruhsat alamadı, ormanı yaktırmış pezevenk, yerliler de dava etmişler.”

Haber sitesinde Herman’ın gülümseyen fotoğrafını aklımda canlandırabiliyordum. ”Senin işin Polat ile değil mi? Neden yeniden Herman’a döndük?”

”Polat senin yaşadığını haber ettiğinde aklınca beni kıstıracaktı, güvenliğimiz için iki tarafla da iş birliği yapabileceğim ama iki taraftan da olmayan insanlar toplamam gerekti. Almanların tarafında bu kişi Herman’dı.”

Bu bilgi beni duraksattı. ”Nasıl yani? Herman Maria’nın çalıştığı birlikten mi? O halde beni tanıyor olması gerekir.”

”Birlikten sayılmaz, birliği fonlayan Amerikalı bir milyarder,” dedi. ”Maria’yı pek kişi tanımazdı, o işin arkasındaki beyindi; işler tersine döndüğünde öne atabileceği piyonları vezir olarak gösterirdi. Maria’yı yüz yüze tanıyan insanlar sayılıydı ve birliğin bizzat üyeleriydi. Herman gibi dışarıdan birinin Maria’ya yaklaşabilmesi Maria istemediği sürece imkansız olurdu.”

Gemideki anlaşmamızı hatırladım. ”Almanya’daki birlikle aramızda durabilecek biri lazımdı ama aynı zamanda da birlikten olmasın ki seni tanımasın. Bunun için Polat, Herman’ı getirtti. Herman ile yaptığım anlaşma da güya beni ona bağlayacak, yerini Lennart’a söylememesi karşılığında Polat ile iş birliği yapacaktım. Polat bunu planlamıştı ama zaten beraber çalıştığı avukat ekibine ben sahiptim. Beni Herman’a değil Herman’ı kendime bağlayacaktım, Polat da cabası. Bunu yaptım da. Anlaşmalar imzalandı. Herman benimdi. Bu yüzden senin yaşadığını öğrendikten sonra ailen senin için geldi de Almanlar gelemedi, Herman yüzünden.”

Tüylerimi diken diken etti bu. Uygar beni korumak için arka planda ne kadar çaba sarf ediyordu böyle… Öyle bir nefret yaymışım ki dünyaya, dört taraftan peşimdeler ve Uygar gibi birini bile denize düştüğü yerde yılana sarılacak hale getirmişim.

”Ama işler sarpa sarınca ve sen ailenin eline düşünce bu sefer gerçekten de Polat ile iş birliği yapmak zorunda kaldım,” diye devam ettirdi, bu sırada bir şeyler de yazıyordu. ”O herifi küçümsememek gerek,” dedi babası için, ”Türkiye uluslararası illegal ticaretin köprüsü gibidir. Bir yerden bir yere taşınacak mal hep Türkiye’den geçer. Burası yolsuzlukla beslenen, yeraltı mafyalarla, yerüstü ise kodaman siyasetçilerle dolu bir ortadoğu bataklık köprüsü. Bu yüzden uyuşturucu ve silah ticaretinin en çok döndüğü yerlerden biri. Sözde illegal ama elde legaldir. Polat’ın bağlantıları da buralara kadar iner. Çok eski ve köklüdür. Türkiye’de uçan kuştan dahi haberi olur. Bu yüzden ona ihtiyacım vardı, yaptığım anlaşmayı iptal etmek zorunda kaldım ve Polat’a başından beri istediği şeyi verdim.”

Benim yüzümden…

Yine.

”Polat bize Türkiye’de lazım, 30 kara sınır kapısında da kuş uçsa anında haberdar olmamızın sebebi o. Özel uçuşlar da dahil, her şeyden haberimiz var. Santral bize sınırda ve İsrail tarafında gerekli. Bünyesinde barındırdığı insanlar dört koldan işimizi görecek vasıftalar. Asker de var doktor da; kendi kendimize yeteceğimiz bir sistem ve hiçbir kurumun veremeyeceği temennisi de güven.”

Herman, Polat ve Uygar arasındaki bu karmaşık çıkar ilişkisi düşündüğümden de derin ve karanlıktı; uzun düşüncelere ve bir şekilde de garip bir hisse itti bu beni. Herman’a dair kafamda garip bir ışık yanıyordu sanki, tehlike sinyali gibi, nasıl desem, dilimin ucundan sarkan bir sır gibi ama ben de bilmiyorum henüz ne diyor.

”Bu nedenle Meira,” dedi Uygar uysal bir üslupla, ”ben Polat’ın icabına bakana kadar Herman gibi parazitlere de katlanmak zorundayız.”

Her şeyi daha bir ciddiye almış ve kararlı görünerek, ”ikisinden de kurtulmana yardım edeceğim,” demiştim. Hafif bir gülümseme takındığında da ”akşam yemeğine seninle geliyorum Uygar,” dedim kızgın görünerek.

”Hayır, gelmiyorsun.”

”Evet, geliyorum.”

İç çekti sabırla ve yazmayı bıraktı. ”Az önce ne dedim ben? Herman bize canlı lazım dedim Meira.”

Sessizleştim ama çoktan gitmeye karar vermiştim bile, onunla tartışmak yararsızdı. O işlerini hallederken ben de yine etrafta dolandım, kitaplığını karıştırdım, çiçeklerinin sulanıp sulanmadığına baktım, -elbette sulanıyorlar, orkideler de direkt güneş görmeyen bir yere konmuş- Sonunda gezinip durmaktan yorulup kendimi ikili koltuğa attım, bacaklarımı da uzatarak boyunca uzandım. Elimde felsefeye dair bir kitap vardı, Uygar en son bunu okuyormuş, kaldığı ve işaretlediği yerleri gözden geçiriyor ve onun izlerini takip etmeye bayılıyordum.

”Biliyor musun,” dedim bu sırada, ”hafızamı geri kazansam bile bütün anılarım önüme sunulmuş değil. Mesela bu kitabı okudum ama sayfalarını açıp bakana kadar okuduğumu hatırlamıyordum. Yani, bir tetikleyici olması gerekiyor ki beynim o bilgiyi önüme koysun,

bak aslında sen çoktan bunu okudun

desin.”

Uygar bakışlarını koltukta uzanmakta ve kitabını kurcalamakta olan bana doğru çevirdi.

”Theseus’un Gemisi paradoksu,” dedim kitaba dair. ”Bu gemi uzun bir yolculuğa çıkar ve bu yolculukta tek tek arızalanan bütün parçaları değiştirilir. Sonunda gemide değiştirilmemiş tek bir parça dahi kalmaz. O halde gemi hâlâ Theseus’un gemisi midir yoksa yeni ve bambaşka bir gemi midir?”

Uygar sessizliğini koruduğunda,

”Theseus’un Gemisi’

ismiyle ona bir aidiyet veren biziz,” dedim, ”geminin orjinal halini değiştiren ilk parçada bile o gemi çoktan değişmişti.”

”Ne fark eder?” dedi, gözlerini benimkilere kenetledi. ”Aynı yere çakılmış parçalar, aynı dümen, aynı sancak; bütün parçalar aynı işlevi görüyor, gemi aynı rotayı takip edip aynı istikamete varıyor.”

İlginç bir şey duymuşum gibi başımı omzuma doğru yatırdım ve açtığım kitabın arkasından ona baktım. ”Öyle mi? Gemi yapı olarak değişse bile bir önemi yok diyorsun. Çok mekanik cevaplar bunlar. Filozof değil de bir matematikçinin vereceği tarzda.”

”Sen ne derdin filozof hanım?”

Önce sessizleştim, Uygar’ın beni izlediğini biliyordum, ben de rastgele açtığım sayfadaki

‘peki gemiden çıkarılan parçalarla yeni bir gemi yapılsaydı, o Theseus’un gemisi olur muydu?’

yazısıyla bakışıyordum.

”Theseus’un gemi paradoksu ile Kelebek Etkisini birleştirdiğinde benim durumumu en iyi açıklayacak formül ortaya çıkıyor,” dedim sonunda.

”Ve neymiş o formül?”

Kitabı indirip ona baktım yeniden. ”Aynı anılar bile olsa bende farklı etkiler yaratıyor,” dedim. ”Aynı anılar bu sefer farklı bir iskelete konuyor. Aynı insan olmam imkansız. Dolayısıyla eski rotayı da takip etmek zorunda değilim.”

Uygar’ın bakışları bir süre bende kenetli kaldı, düşünceliydi ama sesini çıkarmadan kağıt işine geri döndü. Yeniden aramıza giren o sessizlik onun düşüncelerinden ne denli uzak olduğumu fark etmemi sağladı. Öncesinde ona dair bir tek anılarımın kayıp olmasına takılmıştım, şimdi ise aslında ona dair hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Okuduğu kitapları, fikirleri yorumlama şeklini, giyim kuşamını ve seçtiği renkleri gördüğümde ona dair tamamen fikirsiz olduğuma karar verdim. Kendimi hatırlamak ve tanımakla o denli meşguldüm ki bu süreçte Uygar’ı hep görmezden geldim.

Şimdi ona daha farklı, meraklı bir gözle baktım; bütün dikkati önündeki kağıtlardaydı, çok ciddi, çok odaklı. Hep böyledir, işinde fazla kaybolur, bir kere odaklandı mı asla kopmaz. Dışarıdan çok mesafeli ve soğuk görünüyor, sanki o duvarlarını kimse aşamaz, kimseyi kendisine yaklaştırmaz, onun onayına muhtaç bırakır seni, kimseyi de sevmez, kimseden etkilenmez.

Oysa benimleyken farklı, çok farklı. Bir tek benim için iner o duvarları. Ona dair tek kusur benim. Bütün hayatıyım sanki. Benimleyken hep benden konuşur, benim sevdiklerimden, nefret ettiklerimden; bende sevdiklerinden ve bende nefret ettiklerinden. Hep ben ben ben. Sanki Uygar benden ibaret gibidir kendi küçük dünyamızda ama dışarıda bambaşka biri gibiydi.

Onu hiç tanımıyormuşum gerçekten de.

Sessizliğimizi, ”en sevdiğin renk ne?” diye alakasız ve ani bir soruyla böldüm.

Tek kaşı kalkmıştı. ”Nereden çıktı bu?”

Bunca zaman o kadar onunla ilgilenmemiş, hiç sorular sormamış ve onu merak etmemiştim ki… Basit bir alakamı bile garipsiyordu. Oysa başından beri o hep beni merak ederdi. Odama geldiği günü hatırla, nasıl da duvardaki kitapları ezberlemek ister gibi baktı hepsini okumayı planlayarak, neyi severim neyi sevmem bilmek istedi, kimdir Meira, içime işlemek istedi. Sadece benden ibaret olacak kadar kendisini görmezden görüp dört odacığını da bana ve bana dair diğer her şeye ayırdı. Önemli veya önemsiz diye bir şey yok, benimle alakalı her şey onun için hayatiydi bunca zaman. O hep beni öne koymayı seçti.

Derin düşüncelerimden sıyrılıp, ”merak ediyorum işte,” dedim. “Söylesene.”

”Bilmiyorum Meira. İşimi yapmaya çalışıyorum.”

”Pembe?” dediğimde yüzünü buruşturdu ve ”göz almayan şeyler,” diye düzeltti, düzeltsin diye pembe demiştim zaten. ”Yeşil. Koyu bir yeşil.”

Gözlerimin rengi…

Silkinip kendime geldim. ”Köpek mi kedi mi?”

Susmayacağımı bildiği için iç çekti ve mecburen cevapladı: ”Köpek.”

”En sevdiğin yemek ne?”

”Kuzu güveç.”

Siksen onu yapmayı beceremem. Sürpriz yapma planı iptal.

Diğer soru: ”Yapmaktan en keyif aldığın şey?” dediğimde yaptığı işine devam ederken sırıtmaya başlamış, yanaklarımı kızartmıştı. ”Öyle değil!”

”Bir şeyler yazmak,” diye düzeltip bu eziyete bir son verdi. ”Okumak.”

”Neler okursun?”

”Senin hakkında yazdıklarımı okurum,” dedi istifini bozmadan. Bu az önceki yaramaz imadan da çok kızarttı yanaklarımı, biraz da mahcubiyetten tabii; Uygar’ın bana olan

ilgisi, özellikle de eski halimi de dahil ettiği için beni mahcup ediyordu.

”Yani…” Bakışlarımı kaçırmıştım. ”Kitap olarak genelde ne okursun demek istemiştim.”

”Senin kitaplarını.” Dudaklarımı birbirine bastırıp sessizleştiğimde de gözlüğünün ardından bana baktı. ”Kitaplığında yaklaşık 3 bin kitap vardı Meira. Kısacık hayatına nasıl o kadar kitap sıkıştırabildin bilmiyorum, yıllardır neredeyse her gün kitaplarını okuduğum halde henüz yarılayamadım bile. Ölmeden hepsini okumam gerekiyor, herhalde anca o zaman zihnin nasıl bir şeye benziyor daha iyi anlayabilirim.”

Ben bile hafızamın çoğunu geri kazandığım halde zihnimin tam olarak neye benzediğini bilmiyordum, ürkütücü terk edilmiş bir şato gibiydi. Her köşeden gizli bir geçit çıkıyor ve bazı karanlık koridorlarda meşaleler yanmıyordu.

”Maria hızlı okuma dersleri aldı,” diye açıklığa kavuşturdum. ”Sadece İbranice ve Almanca değil, özellikle de Latince kaynakları okurdu. Bilirsin, çoğu bilginin temeli Latince kaynaklardan gelir, Maria de her şeyi kendi ana dilinde okumayı tercih ederdi ama fazlasıyla meraklı ve sabırsız olduğu bilgiyi çabucak sömürmek istediğinden de hızlı okuma dersleriyle kitapları hızlıca okuyabilmeyi sağladı.”

Uygar bunu çoktan biliyor gibi duruyordu, o zaman asıl merak ettiğim kısma dönerek, ”ama benim sorduğum kendi kitap zevklerindi,” dedim.

”Pek eğlenceli sayılmaz,” diye geçiştirdi. ”İşimle alakalı kitaplar okurum hep. Bir tek seninle tanıştığım ilk zamanlarda aşk romanları okurdum. Her karakteri senmişsin gibi düşünürdüm. Jane de sendin, Milena da, Charlotte ve Elizabeth de; hepsi sendin.”

Onun için sıradan olan bu itirafı karşısında gözlerim büyümüş ve kalbim hızlanmıştı; o ise bana mısın demiyor, işine devam ediyordu. Hiç de gizleme gereği görmüyor, açık açık birdenbire herhalde yüzyıllık aşıkları kıskandıracak itiraflar yapıyordu ama onun için o kadar basitti ki, neredeyse 8 senedir yoğun bir şekilde yandığı ateşe bünyesi o denli

alışmıştı ki artık onun için sıradan bir rutine dönüşmüştü bu. İşte tam olarak bu yüzden böyle durumlarda kendimi ona karşı mahcup hissediyordum.

Zor topladım dikkatimi, devam etmeliydim. ”Nefret ettiğin şeyler neler?”

”Anlayamadığım hareketlerden nefret ediyorum,” cevabını verdi. ”Gözlerini devirdiğinde bunu neden yaptığını, aklından ne geçtiğini anlayamıyorum.”

”Sadece sinir olmuşumdur.”

”Hayır,” dedi kaşlarını çatarak. ”Kafanda uzun içsel monologlar geçiyor sanki ama ben duyamıyorum. Neredeyse hep kendi kendine tartışıyor gibisin.”

Pekâlâ, bu doğruydu. Kendi kafamda bile çok çene çalıyordum ama ona ”hani zihnimde yaşıyordun?” dedim. ”O halde içimden neler geçirdiğimi de biliyor olman lazım.”

İç çekti. ”Her zaman değil.”

Diğer soruya geçtim. ”Batıl inançların var mı?”

Bunu gülünç buldu neredeyse. ”Hayır.”

”Hiç mi bir inancın yok?”

”Yok.” Cevabı netti ama göz ucuyla bana baktığını hissettim. ”Senin var mı?”

”Yani…” Geçmiş Meira’ları düşündüm, bu soruya şüphesiz hepsi ya

‘hayır’

ya da kibirle

‘aynaya bak’

derdi. ”Tanrı olsun isterdim.”

”Adalet dağıtsın diye mi?”

”Herhalde,” diye mırıldandım ama üzerinde durmak da istemedim. ”En büyük korkun ne?” Başını kaldırmadan bana baktığında yutkunmam gerekti. Ağzını açmadan bana ‘sen’ demişti resmen. Bu soru cevap benim kıçımda patlayacaktı en sonunda.

Diğer soruya geçtim hemen: ”Hayatta amacın ne? Kariyer, para, aşk?”

Hiç buralı olmadan, ”bilmiyorum,” diye geçiştirdi.

”Biliyorsun.”

”İki aileni de yok etmek,” diye düzeltti bu sefer. Yalnızca birliği kastetmiyordu, Alman tarafta hâlâ Klaus’un ikiz çocukları, yani kuzenlerim hayattaydı ve Maria’dan hoşlanmadıkları da bir gerçekti.

”O hayat amacın değil, şimdilik bir görev gibi,” dedim. ”Benim kastettiğim daha kişisel Uygar.”

”İlerisi için hayal kurabilecek bir lüksüm yok. İşimi devam ettirmek ve seninle olmak tek amacım şu anlık. Nereye kadar giderse.”

”Ama her istediğin olabilseydi hayattan ne

umardın

?”

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. ”Akşam yine o geceliği giymeni.”

”Uygar!”

dedim azarlar gibi. ”Ciddiyim!”

Duruldu, iç çektiğini ve kalemin kağıt üzerinde duraksadığını gördüm. ”Ailem olmasını umuyordum eskiden,” deyişi fazla sakin fakat bir şekilde de serzeniş dolu geldi kulağa. ”Maddi bütün başarıları elde ettim, manevi hiçbir şey yok elimde.”

”Aile derken…” Bakışlarımı kaçırdım. ”Çocuk sahibi olmak gibi mi?”

”Bu saatten sonra anne babam olamayacağını göre evet, çocuk ve eş gibi Meira.”

Birden gelen öksürük krizleriyle oturduğum yerde doğrulup göğsüme vurmaya başladım. Beni izliyordu. Masadaki sürahide su var sanıp aceleyle bardağa doldurdum ve alkolün acı tadını gırtlağımdan aşağıya gönderdim bir ahmak gibi.

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyor ve güçlükle, ”tükürük,” diye açıklıyordum. ”Tükürük kaçtı da boğazıma. Hani uzanınca… Birden…”

Uygar ise rahat rahat yazma işine geri dönmüş ve ”merak etme, seninle çocuk yapmak gibi bir hayalim yok,” demişti.

”Güzel!” diye atıldım hemen. ”Kesinlikle! Çok iyi! Ben de öyle düşünmemiştim zaten.” İkimiz de sessizleştik, o gayet rahattı, ben ise yerimde huzursuzca kıpırdanıyor ve az önceki cevabı kafamda evirip çevirip duruyordum. Bir kere ben de çocuklardan hiç hoşlanmam, onun da böyle bir hayali olmayışı işime gelir. Anne olacak kadın değilim ben, saçmalık! Ama,

seninle

çocuk

yapmak gibi bir hayalim yok,

mu?

Sonunda dayanamayıp, ”neden öyle bir hayalin yokmuş?” diye sordum bir de aptal gibi. ”Meraktan soruyorum tabii.”

Hiç düşünmedi bile. ”Çocuğumuz da mı bizimle beraber yansın Meira? Bencilliğim de bir yere kadar.”

İkimizin de bir ailesi yok ya artık, o an ilk defa birbirimize aile olduğumuzu kurdum kafamda. Hak etmediğim sıcacık bir yuvada, baştan başladığımız bir hayatta güvende olduğumuzu ve belki de… bizden bir parçayla yeniden doğduğumuzu düşündüm.

”Haklısın,” dedim dalıp giderken. ”Bizden asla ebeveyn olmaz.”

ℒ

Toplantı saati geldiğinde ve geçen gün Uygar’dan onlarla anlaşmasını istediğim siyasetten dört ismi de karşımda gördüğümde hayret etmeden edemedim. Plandaki kilit parça olan siyasi figürlerin dördü de toplantı odasında bizi bekliyordu, daha 24 saat bile geçmemişti ben bunu isteyeli.

Toplantı odasında bizim dışımızda Mert de vardı, kenarda oturuyor, boyunca yayılmış birazdan dönecek olan kaosu

bekler gibi görünüyor ve masadaki üçü orta yaşlı adam, biri de kadın olan gergin tacirleri izliyordu. Hepsi de masanın başında oturan Uygar Karşah'a tereddütle bakıyor ve sessizce otururken önlerine konmuş kapalı zarfların içinde ne olduğunu sorguluyordu. Açıkçası ben de bilmiyor ve masanın bir diğer ucunda aynı kafa karışıklığıyla odanın gergin havasını soluyordum.

Uygar sakindi, önündeki kağıtları düzenlerken "ben söylemeden zarflarınızı açmayın lütfen," diye buyurdu. "Konuyu biliyorsunuz, uzatmanın lüzumu yok, bizden taraf olmanızı ve meclise adam yerleştirmemize izin vermenizi istiyoruz."

Aralarında dönen uzun bir tartışma sonucunda birinin, "saçmalık," hayıflanması gecikmedi. Dördü de itiraz ediyordu, Uygar'ın adil şartlarını da Shavit'lerin Türkiye için zararlı olduğunu da kabul etmediler.

Uygar da "neden ülkenize yarayacak bir şey yapasınız sonuçta," diye kendi kendine söylendi. Yüzünde düz ama tehditkâr bir ifade gizliydi, bunu sezen figürler de bu nedenle itirazlarını dillendirirken yeterince cesur davranamadılar.

Bir avukat özellikle birçok sırrı olanları ürkütür.

Uygar tam da bunu hatırlatmak isteyerek, "beyler ve bayanlar," diye onları davet etti, "buyrun o halde, zarflarınızı açabilirsiniz."

Dördü de zarfları açmaya başladığında Uygar sakin bir üslupla konuşmaya devam etti: "9 yıllık hukuk kariyerim boyunca hiç değişmeyen tek bir gerçek var ki o da sarayların çöplüklerden daha kirli olduğu," diyor ve zarflarda gördükleriyle kaşları çatılan dörtlüye bakıyordu. "Ne kadar çok görkemli oda varsa o kadar daha kapıların ardında gizlenecek sır, ne kadar altın kaplama varsa bir o kadar çalınmış hak ve ne kadar yüksekse kahkahanız bir o kadar da haksızca kıstığınız ses var. İnsanlar, özellikle de erkekler güç karşısında şaşırır, sapıtır. Değil mi beyler?"

Terler atmaya, gözlerini olabildiğince büyütmeye ve boyunlarına sıkı gelen kıyafetlerini çekiştirmeye başladılar. Uygar özellikle gözlüklü, şişmanca bir adama bakıyor,

”medyada eşcinsellerin hastalıklı olduğunu söylemiyor muydunuz?” derken keyifli görünüyordu. ”Ama elimdeki videoda ‘erkek’ partnerinizi pek de iştahla öpüyordunuz.” Yüzünü buruşturdu. ”Bu ahlak bekçilerinin neyi taşlıyorsa ondan olması hiç mi değişmez? Hep de videoya çekerler, izlemesi zordu.”

Mert sandalyede öne doğru eğilerek oturmuş sırıtarak adamı izliyor, ”lan, Hulusi,” diye laf atıyordu, ”oğlum hiç de pasif bir tipin yoktu! Uygar ile iddiasına bile girmiştik, kesin alıcıdır bu demiştim. Şaşırdım he.”

Hulusi denen adam renkten renge girerken ve bir açıklama ister gibi üçümüze de bakarken Uygar kravatını düzeltti. ”Yanlış anlaşılmasın, kimsenin gizli ikincil kimliği ve porno sektöründeki yükselme çabası beni alakadar etmiyor ama yoluma çıkmak gibi küçük bir hatanız var.”

”Neredeyse Hulusi’ninki kadar küçük,” diye ekledi Mert iki parmağıyla boy skalasını gösterirken. Yüzümü buruşturmadan edemedim.

Uygar başka bir adama döndü bu sırada. ”Ve siz, terör ülkesiyle yaptığınız ticareti ortaya çıkardığı için bir gazeteciyi ölümle tehdit ettiniz, kendisi Amerika’ya kaçmak zorunda kaldı ama biz ona ulaşabildik, tanık koruma programıyla da Türkiye’ye getirebileceğimizi, size dair sahip olduğu bütün kanıtları halka sunabileceğini söyledik. Eminim ki başınız büyük bir derde girerdi.”

Adam bir sır vermekten kaçınıyormuş gibi dudaklarını mühürlediğinde Uygar eziyete son verip açıklamaya başladı: ”Tek istediğimiz bizim seçtiğimiz bir adayın herhangi bir siyasi partiden bağımsız olarak mecliste milletvekili olması.”

Adamın, ”ve bu aday kim?” diye sorulduğu duyuldu ama ”Polat Hasbaş,” cevabını duymak onu şaşırtmadı. Sadece, ”mafya babası olmakla tanınan bir adamı parlamentoya sokunca halk ne der?” diye hayretle soludu. ”Zaten siyasette var olması bile zamanında az karmaşa yaratmadı değil!”

”Halk alışık buna,” diye mırıldandı Uygar keyifle. ”Polat yeraltında siz yer üstünde, ne fark eder?”

Polat, hem Türk devletine hem de tarikata yem edilecekti, Uygar bu planı kabul etmişti demek ki. Polat onu yükselttiğimizi sandığı yerden sertçe yere çakılacak ve kazanıyor olduğunu sanırken de kaybettiğini fark etmeyecekti. Biliyorum, bu planı ona ben verdim çünkü en güvenlisi buydu ama Polat'ın onun babası olduğu gerçeği beni tereddüde düşürüyordu.

Bunu

istediğimden emin

değilim

.

Fakat Uygar tereddüt dahi etmiyordu.

Bu sırada kadın gürültüyle ayağa kalktı. "Saçmalık! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Ne cüretle!.."

"Hanımefendi," dedi Uygar sahte bir kibarlıkla, "sizi onlardan ayrı tutuyorum, siz bir de üstüne teröristsiniz zaten, bunu sahipleriniz de biliyor. Güzel bir alışveriş köprüsüsünüz, işleriniz iyi gidiyor değil mi? İnsanlar size güveniyor. Doğu'da adalet, uzun yıllardır azınlıkların vatan hayali, bunun sözlerini verdiğiniz cemaatler. Listeniz çok dolu. Nerden tutsam müebbet yiyorsunuz."

"Avukat ekibim-"

Uygar'ın kibirli gülümseyişi onu duraksattı. "Avukatlarınıza işi öğretirim, buyurun çağırın mahkemeye."

Dördü de zarfları içine tıkıştırılmış sırları karşısında sessizleşirken Uygar'ın bu satranç masasına hükmeden düşünceli derin sesi duyuldu: "Yıllarca eğitin bir boksörü, yine de sokakta büyümüş bir çocuğa yenilir. Ben bu bataklıkta büyüdüm, adaleti kitaplardan değil karanlıkla halı altına süpürülmüş gerçeklikten öğrendim. Beni yenmek için önce paçalarınıza kir bulamanız gerekir. Benim kadar alçalabilmeniz mümkün değil."

Kimsenin sesi çıkmadığında Uygar memnuniyetle gülümsedi. "Sakinleştiğinize göre başlayalım mı?"

Ve böylece Uygar bana istediğim isimleri verdi.

ℒ

Birkaç gün sonra Uygar neredeyse bütün gece karışmamı istemediği evrak işleriyle ilgilenirken ben koltukta uyuyakalmış, ertesi gün de o her zamanki gibi erkenden kalktığında ben de uyanmış, kendimi yatakta bulmuştum.

Akşam, iş birliği yaptığımız bütün üst düzey yöneticilerin toplandığı bir yemek düzenlenecekti ve elbette, biz de davetliydik. Basın dahi orada olacaktı, Santral'in yöneticileri, siyasetten figürler, Polat ile Herman ve dahası, bütün isimler oradaydı. Göz korkutmuyor değildi ama elbette, her ne kadar Uygar Herman sebebiyle bu toplantıya gelmemi istemese de akşamüzeri kıyafetlerimi kurcalamaya başlamıştım bile.

Yarım saat sonrasında diz üstünde biten ve kısmen resmi gözüken siyah dar bir elbise ile bileğime kadar inen uzun bir kaban giymiştim; aşağıda vestiyerdeki aynaya bakarak saçlarımı alçak bir topuz yapıyordum. Kırmızı bir ruj geçti elime, boyunca dudaklarıma sürdüğüm sırada Uygar merdivenlerden iniyordu. Kol düğmesiyle meşgul olduğu için kafasını geç kaldırdı ama sonunda bana bakabildi. Aynadan onu, beni dikizlerken arkamdan geçip gidişini ve elinin kol düğmesinde kalışını izliyordum. Kabanını almayı dahi unutmuş, dalgın bir halde kapıyı açmış ama yine dışarıya çıkmayı da aklına getirememişti.

Onun yerine kabanını vestiyerden indirdim, içinden sigara paketini çıkarırken hâlâ aynada kendimi izliyordum. Tek bir sigara dalını dudaklarımın arasına yerleştirdim ve şöyle bir baktım kendime.

"Şu kadının adı neydi…

Heh!

Malena'ya benziyorum değil mi?" derken kabanı ona geri uzattım. "Bir de şöyle sigaramı yaksan-"

Aklı başına geri geldiğinde ilk işi sigarayı dudaklarımın arasından almak oldu, kabanını da koluna atmıştı, oradan bir de çakmak çıkardı ve artık izmaritinde rujumun izi olan sigarayı kendi dudaklarına yerleştirdi. Bana ise kapıdan geçmem için işaret verdi. Ona ters bir bakış atarak dışarıya

çıktım, peşimden geldiğinde ilk işi durup sigarayı yakmak oldu, ilk derin nefesini verişini izledim.

Beni dikizlemekten kol düğmesini bağlamayı unutmuştu ahmak, kravatını da beğenmedim. Karşısına geçip elini tuttum, bileğini kaldırdığımda ve kol düğmesini bağladığımda sigara dumanı yüzünden kıstığı gözleri üzerimdeydi. Artık ondan hiç ürkmediğim halde dahi beni büyük bir dikkatle izleyişinin hâlâ daha aramızdaki av-avcı ilişkisini bana hatırlattığını söylemeliydim. Bu şimdi bir de heyecan vermeye başlamıştı bana.

Kolu bittiğinde parmaklarım kravatına tırmandı. Sigarasını çektiğinde başını çevirip dumanı öteye üfledi. Bu anı daha dikkatle izlemek istedi ve dikkat dağıtan her şeyi ortadan kaldırdı sanki, oysa alt tarafı kravatını bağlıyordum.

Kravatını bitirmiş ama ellerimi geri çekmemiştim, ona baktım. ”Ne oldu?”

Gözlerim arasında mekik dokuyordu gözleri. ”Garip. İlk defa kravatımı yapıyorsun. Garip hissettiriyor.”

”İlk defa mı?” dedim anlamayarak. ”Gökdelende kaldığımız dönem İstanbul’a gitmeden önce de kravatını bağlamıştım.”

”Bir an önce siktirip gitmemi istediğin için yapmıştın,” derken gözlerinden geçen afallamayı yakaladım. Bu halimizi kabullenemedi bir anlığına. ”Düşman olmaya ve nefret etmeye o kadar alışmışım ki…”

Kafası bütün bunları anlayamıyormuş gibi karışmış göründü. Parmakları kravatındaki elimi kavradı ama çekmedi, aşağıya, kalbine doğru indirdi. Avuç içim onun kalp atışını takip ettiğinde nefeslenmem gerekti.

”Şimdi seninle böyle olmak algılarımı bozuyor,” derken kaşları da çatılmış ve iyice huzursuz görünmüştü oysa iyi bir gelişimden bahsediyorduk değil mi? Ama o, ”sen Meira’sın,” dedi, ”önünde alev alsam bile umursamazsın.” Durdu ve düzeltti:

”Umursamazdın.”

Yutkundu ve gözlerime yeniden kenetlendi. ”Şimdi ise kravatımın nasıl durduğunu bile umursuyorsun,” dediğinde

onun da elini benim kalbime koymuş olmasını dilerdim, o zaman kalbimin nasıl teklediğini hissederdi.

İyice başını yüzüme doğru eğmişti, sıcak nefesi tenimde dalgalanırken, ”bana Karaşah’ı hatırlatıyorsun,” dedi ve bundan asla memnunmuş gibi görünmedi. ”Sana görünebilmek için ne kadar çabalarsa çabalasın daha da görünmez olan Karaşah’ı hatırlatıyorsun Meira bana. O zavallı halimi, etrafında pervane oluşumu ve seninle beraberliği her şeyden çok istememe rağmen asla sana yetemeyişimi hatırlatıyorsun. Şimdi Karaşah için cenneti yaşıyor olmalıyım ama yine de kabullenmek zor geliyor.”

Göz kontağını bozmamak zordu. Verecek bir cevabım da yoktu. Seviniyor mu yoksa üzülüyor mu anlayamadım; bir şeyler fazla buruk, iyi duygular da olması gerektirdiği kadar mutlu hissettirmiyordu.

Bir yıkımın üzerine kurulmuş çünkü bu ilişki. Bazen küçük bir esinti bile sarsmaya yetiyor bizi.

ℒ

Bu yemeğin büyük bir etkinlik olacağını bilsem de gördüklerim karşısında hayret etmeden duramadım.

Santral kendi bünyesinde onlarca kurum barındırırdı; oteller, eğlence mekanları, spor kulüpleri, tatil beldelerinde köyler, çiftlikler ve elbette restoranlar. Şimdi de kırsal bir yerde büyükçe bir restorana gelmiştik. Etraf araba kaynıyor, valeler aceleyle arabaları sahiplerinden alıyor, korumalar basını restoran sınırlarının dışında tutmaya çalışırken bir yandan da figürlere yolda eşlik ediyordu.

En önemli isim ise elbette Uğur amcaydı, arabası yanaştığı gibi basın hayli coşmuş, başlar o tarafa dönmüş, korumalar hemen hazır olda yolu onun için açmıştı. Takım kostümü ve daima takmayı sevdiği fötr şapkasıyla Uğur amca ağır ağır arabadan inmiş, bu sırada diğer arabadan da bütün dövmelerini gözlerden gizleyen takım kostümüyle Yarasa çıkmış, ikisi beraber birkaç kişiyi selamlayarak girişi geçmişti. Dışarıda devasa bir tentenin altına kurulmuş masaya geçmeden önce orta yolda bizimle buluştular, bütün gözlerin üzerimizde olması beni geriyordu ama neyse ki basın dışarıda kalmıştı.

Uğur amcanın buruşuk ciddi yüzü Uygar'ı izliyordu. "Siyaset ha?" derken ellerini arkasında birleştirmiş, gürültülü bir nefes aldıktan sonra da masaya kadar bizimle yürümüştü. "Baban olacak o it yüzünden yeterince siyaset bataklığında kıvranmadın mı gencecik yaşında?" derken ileriden Polat seçildi. Masanın bir kenarında oturmuş, o yılan başlı bastonunu tutarak kara gözleriyle insanları izliyordu. Uğur amca onu gördüğünde yüzünü buruşturmaktan çekinmedi.

"Her şey kontrol altında," dedi Uygar ama bu işlerde her şeyin bir risk olduğunu o da biliyordu.

"Ben torunumu tutmam," derken Yarasa'dan bahsediyordu ama o bizimle yürürken sessizliğini korudu. Taranıp arkaya atılmış saçları ve takım kostümüyle göze daha tertipli, güvenilir biri gibi gelmeliydi belki de ama böylesi daha ürkütücüydü. Ellerini önünde birleştirdiğinde parmaklarındaki dövmeler de seçilebiliyordu. "İşler sarpa sararsa onu karşında göreceğinden emin olarak al bu riski."

Siyasete benim yüzümden girdi, bu riski ben önerdim diye aldı, bu işi halletmek zorundayım…

Göz yoracak loş aydınlatmalar altında masaya oturduğumuzda saat 9 sularıydı. Masaya oturalı daha dakikalar olmamıştı, garsonlar siparişleri alıp çekilmiş ve bizi kurtlar sofrasında yalnız bırakmıştı. Herman biraz gecikti, elbette hemen karşımdaki yere oturması Uygar'ı gerdi, Polat da onun karşısında oturuyordu. Baş sırada Uğur amca elbette, öteki başta ise Yarasa.

Gerçekten de kurtlar sofrası…

"Artık sırların dönmediği bir oyundayız," diyordu Herman, o koca ikinci çenesini göstererek gülüyor ve bana bakıyordu.

Benim gözlerim ise Polat'ın yanında oturmakta olan Sude'deydi. Masaya oturduğumdan beri bakışlarımı ondan hiç ayırmamıştım hatta.

Demek kalmayı ve beni karşına almayı seçtin,

diyordum sesimi bile çıkarmadan, o ise bana bakmaktan kaçınıyordu. 27 kişilik bu masada küçüklü gruplar halinde herkes kendince sohbete dalmıştı.

Herman da 32 diş sırıtıyor ve içkisi bittikçe yenisini istiyordu. ”Dürüstlük bizi daha da yakınlaştırdı,” diye bir şeyler zırvalıyordu. ”Değil mi

Melis

hanım?” Onu dinlemediğimi fark ettiğinde, ”artık gizli saklı iş yapmamaktan ve Polat bey ile birleşmekten bahsediyorum,” diye açıkladı. ”Öncesinde yalan söylediğim için üzgünüm, iş iştir değil mi? Hadi canım, siz de için biraz!

Aha ha ha!”

Uygar’ın kadehi tutan parmaklarını sıktığını fark ettim. ”Gereğinden uzun süre ona bakıyorsun Herman,” derken çene kası gerilmiş ve vahşeti çağıran dik bakışları Herman’a kitlenmişti. ”Dikkat et.”

Herman geniş bir gülümseme takındı. ”Güler yüzlü iş adamı maskeni indirince pek hırçın biriymişsin Uygar. Değil mi ama?” derken bana doğru takıldı yine.

Uygar’ın ”hâlâ bakıyorsun siktiğim,” deyişi bir tehdit gibi çıkmıştı dişleri arasından, elimi elinin üstüne koydum sakinleşmesi için.

Herman ise alınmış göründü. ”Beraber iş yapacağın adama karşı böyle mi davranacaksın?”

Bardağı sertçe masaya koydu Polat. ”O haklı,” dedi memnuniyetsiz sert sıfatı bana değerken. ”Hem, ne varmış bu kızda bu kadar gözlerden bile sakınacak? Seni diri diri gömen psikopat kadın o değil sanki,” dediğinde Sude az kalsın içtiği suda boğulacaktı. Neyse ki bunu sessizce söylemişti de biz dışında başkaları duymadı. Yalnızca Sude’in öksürmeleri dikkat çekti, iri iri araladığı gözleriyle de bize bakıyordu.

”Ya Sude kızım,” diye bir serzenişe girdi Polat, ”sen Alamanlardayken Uygar’ı diri diri gömdüler. Benim adamlarım çıkarttı seni oradan Uygar.” Bakışlarını, suçlarcasına bir imayla Uygar’a çevirdi. ”Unuttuysan diye.”

Herman ise ”ilginç bir aşk hikayesi,” derken uzun uzun sırıttı. ”Sizi her diri diri gömene aşık olur musunuz Uygar bey? Romantiklik anlayışınıza hayran kaldım.”

Her ne kadar sakinleşmesi için Uygar'ın elini tutsam da boştaki kendi elimi de yumruk yapmış sıkıyordum. Uygar'ı ise düşünemiyordum bile.

Herman da iyice belasını arıyormuş gibi devam etti: "Her ne kadar Melis hanım beni zekası ve güzelliğiyle cezbetse de ona sarkmıyorum, korkmayın; onun gibi bir sadistle baş edemezdim."

Uygar elini geri çekmeseydi o kadeh avucu içinde un ufak olacaktı, masanın altından elini tuttuğumda ise sıkacak bir şeyi kalmadı. Herman ise "size diri diri gömülmeli aşk hayatınızda başarılar," diyerek keyifle kadehini kaldırdı.

Uygar bir şey söylemedi. Ona baktığımda çenesinin kaskatı kesildiğini gördüm ama bakışlarını tabağına indirdi, sessiz kaldı.

Bu korkunçtu. Bağırıp çağırmasından, onunla tartışıp sesini kısmasından ve tehdit etmesinden çok daha korkunçtu; Uygar asıl sessizse korkacak bir şeyler vardır. Aklından nasıl planlar geçtiğini bilmiyorum, tek bildiğim Herman'ın canının çok yanacağıydı. Bu yüzden ben de bir cevap vermeden sessiz kaldım, karışmak istemedim. Masadakiler siyasette yaptığımız son görüşmeleri konuşurken ben yalnızca yemeğimle ilgilendim. Polat ve Herman bu işte yem oldukları için, elbette bildikleri kısmen bizimkinden farklıydı, hepsini de büyük bir dikkatle dinlediler, paylarını artırmak için pazarlık dahi yapmayı denediler. Gecenin ilerleyen ve daha çok içmeye dönen saatlerinde Herman'ın patavatsızlığı iyice arttı, Uygar olabildiğince dahil olmadan bütün açıklamaları Pelin'e bırakarak içip durdu.

Sude ise gecenin bir noktasında lavabo için kalktı, bunu Uygar fark etmemişti, Yarasa ile konuşuyordu. Çok değil, birkaç dakika sonra ben de Uygar'ın kulağına doğru "lavaboya gidip geliyorum," diye fısıldayıp ayağa kalktım. O da peşimden gelmek üzere hareketlendiğinde ise omuzlarından tuttum onu. "Gerek yok, şurası zaten." Gitmeden önce elindeki kadehi de alıp geri koydum. "Ayrıca yeter artık, içme."

Etraf sakindi, Sude hanım lavaboda tekti ve ben içeriye girdiğim anda aynanın karşısında rujunu tazeliyordu. Bakışları

aynadan benimle kesiştiğinde duraksadı ama muhtemelen burada bir şey yapamayacağımı düşünerek rujunu sürmeye devam etti.

Ardımdan kapıyı kilitlediğimi duyana kadar tabii…

Rujunu da bırakıp arkasını döndü birden. ”Ne yapıyorsun?”

Göz kontağını bozmadım ve ona doğru ilk adımımı attığımda, ”Polat’a ölmediğimi söyleyen senmişsin,” dedim. Kaşları çatıldı hemen. Bir şeyler biliyormuş gibi gizemli bir ifade takındı.

”Ne kadarını biliyorsun?”

Başımı salladım hayret ederek.

İtiraz etmeyecek demek.

”Ne istediğini söyle sadece.” Adımlarım karşısında bittiğinde ne derecede gergin olduğunu belli etmemeye çalıştı ama hâlâ daha bana karşılık verebildi. ”Neyi ne kadar hatırladın bilmiyorum, o yüzden susacaktım ama beni tehdit etmen canıma tak etti artık! Ne zaman defolup gideceksin? Uygar ve Mert’i ne zaman rahat bırakacaksın? Yaptıkların yeterli değil mi?”

Hafızamı kaybettiğimi nereden biliyordu diye sormadım bile, ölmediğimi nereden öğrendiyse oradan belki de. Karşısına geçene kadar da herhangi bir şey söylemedim. Gözlerimin içine bakmaktan korkmadığını göstermeye çalışıyordu bana.

Fakat parmaklarımı saçlarının arasına daldırmamla beraber buraya yalnızca kuru tehditler savurmaya gelmediğimi anladı, yine de ağzını herhangi bir çığlık için açamadan avuç içimi dudaklarına kapattım. Çırpınmış, beni ittirmeye çalışmıştı, aklım başımda değildi ve böyle anlarda bir deli gücü geliyordu bana.

Büyük bir hırsla kulağına yaklaştım, ”ciddi değil miydim sence?” diye sordum sinirle. ”Bizden uzak durmanı söylerken ve kasıklarına tüfek doğrulturken şaka yapıyor gibi mi duruyordum? Yüzsüz gibi bir de işimize mi karışır oldun? Polat sakatına mı güveniyorsun yoksa?”

Gözleri irileşmiş ve bir şeyler söylemeye çalışsa da sadece boğuk inlemeler duyulmuştu. Saniyeler geçmemişti ki kontrolümü iyice kaybetmiş, Sude'yi tutarak yandaki lavabo tezgahına doğru sırt üstü bir şekilde eğmiş, yüzünü çeşmenin altına denk getirerek çeşmeyi açmıştım. Su yüzüne akmaya başladığında çenesinden tutarak onu sabit tutuyor ve yine üzerine eğilerek konuşuyordum.

"Polat'a ölmediğimi söylediğin için herkes peşimde," dediğimde ağzını açıp bir şey söyleyecek olsa ağzına su doluyor, öksürmeye başlıyor ve çırpınmaları bir türlü onu bu eziyetten kurtarmaya yetmiyordu. "Benimle beraber yanımdaki herkesi öldürme peşindeler!"

Benim de üstüm başım onun çırpınışları yüzünden ıslanıyordu ama farkında bile değildim. "Uygar'ı benden uzun süredir tanıyorsun, o halde yalandan ne kadar nefret ettiğini ve ihanete de nasıl karşılık verdiğini benden de iyi biliyorsun. Seni mahveder. Bu sefer hiçbir şeyi umursamaz."

Daha Uygar'a geçmişte yaptıkları kısmına gelmemiştim ki ağzını aralayabilmiş ve su yutarken zar zor, "hiçbir şey söyleyemezsin!" diye bağırmıştı.

Söyleyeceklerini dinlemek için onu çeşmenin altından çıkardım ve boynundaki elimle onu duvara yapıştırdım. O öksürüklere boğulurken ben de hırsla soluyor ve onu tekrardan suyun altına sokmadan önce konuşmasını beliyordum.

Gülmesini beklememiştim. Darmadağınık bir haldeydi, makyajı akmış, saçları üstü başı ıslanmıştı ve öksürükler içindeydi ama gülmeye başlamıştı.

"Uygar beni mi mahvedermiş? Belki," diye bir şeyler mırıldanıyordu. Bakışlarını bana kaldırdı. "Ama senin hakkında bildiklerimi Uygar'a söylersem seni yaşatmaz Meira."

Meira mı?

Gerçek adımı bilmemesi gerekiyordu, Uygar Polat ile anlaşmalıydı, Sude de geçmişimize hakim değildi, tek bildiği Uygar'ın hayatına bir zamanlar dahil olduğum ve her şeyi mahvettiğimdi. Yani, öyle olması gerekiyordu.

Bu beni afallattı ama yine de taviz vermemeye çalışarak, ”ve neymiş o?” diye sordum. ”Uygar bana dair her şeyi biliyor.”

Başını iki yana salladı büyük bir sır gizleyerek. ”Bilseydi seni asla yaşatmazdı.”

Kaşlarımı çatarak Uygar’ın neyi bilmediğini düşündüm. ”Neyden bahsediyorsun?”

Zaten her şeyi bildiği için bu intikam oyununa hapsolmuştum. Başka ne olacaktı?

Ama Sude kendinden o kadar emin bir şekilde ”git ve Uygar’a söyle!” dedi ki bunun bir blöf olmadığına içten içe emindim. ”Ölmediğini benim söylediğimi söyle! Ben batarsam sen de benimle beraber batarsın.”

”Sen-”

”Meira?”

Dışarıdan Uygar’ın sesini duyduğumda duraksadım. Kapıyı tıklatıyordu.

”Geliyorum!”

diye bağırdım telaşla.

Sude ise hâlâ büyük bir özgüvenle, ”git ve söyle ona Meira,” derken sırıtıyordu. ”Benim yanımda beni koruyacak olan Polat var. Senin yanında kim var? Kim korur seni ondan?”

Siktir siktir…

Neyden bahsediyor bu kız? Yeni bir gizem daha mı yoksa? Başından beri sezdiğim üzere, bu ikinci mektubun arka tarafıyla mı alakalı? Bu konuda kötü bir hissim olduğunu ama hafızamın doğru çalışmadığını söylerken belki de içten içe bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştım.

Ama bunu sorgulamaya vaktim yoktu, Uygar bir kere daha,

”Meira,”

diye seslendi.

”Sana içmemeni söylemiştim. Miden mi bulanıyor?”

Ona, ”iyiyim, çıkıyorum şimdi!” diye seslendim tekrardan ve Sude’ye döndüm. ”Ne saçmalıyorsun bilmiyorum ama ağzını

kapalı tutsan iyi edersin. Seninle sonra görüşeceğiz.”

Sertçe onu bıraktığımda canı yansa da hâlâ sırıtıyor ve ”görüşelim,” diyordu.

Üstümü başımı düzeltip dışarıya çıktığımda Uygar’ı kenarda beklerken buldum. Gülümsemeye ve az önce başıma aldığım bir diğer belayı düşünmemeye çalıştım.

Uygar ise kolumdan tutmuş, ”neyin var?” diyerek karşıma geçmiş, saç tutamlarımı ayırıp kulağımın arkasına ittirmişti.

Uygar’a söylersem seni yaşatmaz Meira.

Sana zar zor güvenmeye

başlamışken

başa mı

döneceksiniz

? Ya seni bu

işten

alırsa

? Ya tek

kefaret

ödeme

şansın

da yok olursa?

Gözlerinin içine bakarak benim bile bilmediğim bir sırrı daha gizlemek zordu.

Gülümse Meira.

”Bir şeyim yok,” dediğim sırada gerginliğimi içkiye bağlamasını umdum.

İçimden bir ses o mektup senin felaketin olacak diyor Meira.

ℒ

Nasıldı

? İkinci yarı

oldukça
aksiyonlu, ters
köşeli
ve tehlikeli
geçecek
doğrusu
.
Şimdiden
kendinizi hazırlarsanız iyi
edersiniz
:) (
Kötü
karakter ismi
için
aranızdan
birinin
kötü
exinin ismini koyma
kararı
almıştık
eğlenceli
bir fikir dedik, en
kötü
ex olarak Berat seçildi, sonra oylamada Uygur daha
çok
oy
aldı
ama açık ara farkla kazanan Berat deccaliydi, o

yüzden

Berat

yaptım

…)

Yeni bölüm konusuna gelirsek, ben kitap yazmaya ayırdığım efor ve her hafta bölüm yetiştirme telaşı yüzünden asıl alanım olan çizimden fazla ödün verdim ve çok geri kaldım. Ben bir yazar değilim, yazmaya bu kadar vakit ayıracak lüksüm yok, bundan sonra resim çizmeye daha çok vakit ayıracağım şayet benim asıl alanım resim. Wattpad'in verilen zamana pek değmediğine inanıyorum, bu uğurda da eğitimimden ödün veremem -ki yeterince verdim bu zamana kadar.

Yeni bölümlerin ne zaman geleceği konusu bu yüzden biraz şaibeli ama her boş vaktimi yazmaya ayırdığımdan emin olabilirsiniz. İki-üç haftada bir gelir diye tahmin ediyorum, hayalkırıklığı olmaması açısından kesin bir tarih veremeyeceğim. Kitaba dair

bütün

duyuruları lilithingozyaslariofficial Instagram hesabından takip edebilirsiniz.

Yeni bölüm sonrasında normalde Instagram soru&cevapta muhabbet ediyorduk ama hikaye sınırı, sorularda kelime sınırı ve soruları tek tek ayrıştırma çok zahmetliydi, bu yüzden Twitter(X) hesabı açtım, daha uzun muhabbetleri oraya ayırdık. Bundan sonra kitaplarımla ilgili oradan muhabbet edebiliriz :) Kullanıcı adım: kedilimedi

Instagram: kedilimediyy

Kendinize iyi bakın.

40. Pusula

○●

Beğenerek desteklerinizi gösterebilirsiniz:) İyi okumalar dilerim

…

Kapak

tasarımı

için

Instagram'dan @dazlakkilicinsahibesi

hesabına

teşekkürler

eline

sağlık

♡ Tasarımcıya da destek

göstermeyi

unutmayın

lütfen

Bölüm Kırk

"Pusula"

ℒ

"Size suikast düzenleyen ikili karşınızda duruyor Herr Rosenfeld."

Maria, siyahlar içerisindeki zarif elbisesiyle ayakta dikiliyordu, karşısında ise üç beden; bir kadın, bir adam ve çocuk. Üçü de bağlanmış ve yere bırakılmıştı.

Asker, Maria'ya yaklaşmış ve "adam karşıt hümanist bir örgütün lideri," diye açıklamıştı. "Kadın da karısı, aynı zamanda da bir suikastçi. Meclis ile bağlantımızı ifşa etmek için aramıza sızmaya çalışırken yakaladık. Irkçılığa ve katliama karşı propaganda çıkarttıkları kıytırık bir örgüt aslında ama batıda ilgi toplamaya başladıkları duyumunu aldık. Yükselmek için son darbeleri size suikast düzenlemekti anlaşılan."

Karşılarında kim durduğunu bildikleri halde korktuklarını belli etmemeye çalışıyordu ikili. Bir anne olarak ona sırnaşan çocuğu adına korksa da sarışın kadının bakışları hırçınlığını bir an olsun yitirmemişti.

Maria elleri bağlı çaresiz adamın karşısında ayakta dikiliyordu.

"Karşıt bir örgüt lideri ve suikastçi karısı demek."

Adam nefretle baktı kadına. "Hümanistiz."

Tek kaşı yukarıya kıvrıldı, bu cevabı gülünç bulmuştu. "Böyle bir dünyada mı?"

"Böyle bir dünyaya rağmen."

Maria'nın bakışları kadına ve arkasında sığınan küçük erkek çocuğuna döndüğünde "ailemin bu iş ile bir alakası yok!" diye bağırdı adam.

Maria ürkütücü bir soğukkanlılıkla, "karınız bir suikastçi ve beni öldürmek üzere görevlendirilmiş," diye mırıldandı, bir robot kadar insanlıktan uzaktı.

"Yine de kadın ve çocuk. Onlara dokunma! Ben yeterim sana!"

Adamın öfkeden bağırdığı sırada tükürükler saçıldı etrafa, kan ter içerisinde çaresizce çırpınıyordu ama Maria olabildiğince sakindi; sesi durgun bir melodi kadar uysal ve anlaşılır ama bir o kadar da ürkütücüydü.

"Onurlu insanlar savaşlarda kadınlara ve çocuklara dokunmuyor," diye mırıldandı düşünceli görünerek. "Saçmalık. Savaşta her şey mübahtır. Benimle zıt düşersen sevdiğin herkese bunu ödetirim. Günah bulaşıcıdır beyefendi."

Öfkeyle titredi ikili.

”Sen…

Sadistin tekisin! Aklını yitirmişsin!” Maria’nın gözleri çocuğa kenetlendiğinde baba bir deli gibi bağırmaya başladı:

”Meşuga!

Gözü dönmüş faşist!

Şeytan!”

Maria birkaç adımda kadının karşısına geçti ama gözleri arkasında sığınan oğlandaydı. Kadın hemen bir kaplan gibi atıldı: ”Ona dokunursan seni öldürürüm! Seni mahvederim!” diye çığlıklar attı.

Maria onları umursamadan kibar maskesini takındı. ”Merhaba. Yaklaş evladım,” diye tatlı dille yanaştı ve küçük çocuğu saklandığı delikten çıkmaya ikna etti. ”Adın nedir?”

”Uriel.”

”Uriel. Adının anlamını biliyor musun?” Çocuk başını iki yana salladığında da Maria,

”‘tanrının ışığı’

anlamına gelir,” dedi.

Tıpkı Meira gibi… ”

Ne güzel bir isim,” dedi o isimden nefret ederken. ”Söylesene Uriel, kovalamaca oynamayı sever misin?”

”Evet.”

”Daha önce hiç köpeklerle kovalamaca oynadın mı?”

Çocuk garipsese de ”hayır,” dedi.

”Sence…” Dudakları bu sefer samimiyetle yukarıya kıvrıldı, ”köpeklerden hızlı koşabilir misin?”

”Bilmiyorum.”

”Denemek ister misin?”

Baba korku içinde, ”neyden bahsediyorsun?” dedi.

Maria onu görmezden gelerek, ”sen akıllı bir çocuksun Uriel,” dedi ve doğruldu. Askerlerden biri ebeveynlerinin bütün itirazlarına rağmen küçük çocuğu odadan çıkarttığında artık üçü odada yalnızdı.

”Şimdi,” dedi Maria, ”yukarıya çıkacak, en iyi binici kostümü ve çizmelerimi giyeceğim. Deri eldivenlerimi takacağım çünkü bilirsiniz, tüfek bazen kayabiliyor. Atımı ve köpeklerimi yanıma alacak, on altı buçuk dakikalık süreyi başlatacağım. Elbette onu yakalayacağım. Yüzlerce kez oynadım bu oyunu ve daha hiç kaçırdığım bir av olmadı.”

Bir dehşet orkestrası çalındı suratlarda, Maria’nın kulakları bir tek acının melodisine açık, büyük bir keyifle dinledi haykırışları, oysa henüz eğlenceli kısma bile gelmemişti. ”Ardından onu tüfekle vuracağım,” dedi, bir insandan çok gerçek bir şeytan silüeti taşıyarak. ”Kaçamasın ve hem de ölmesin diye genelde bacaklardan vurmayı tercih ederim. Aşağıya baktığında bacaklarının paramparça görüntüsünü gören ve şoka giren avlar bana haz verir. Ardından köpeklerimi çağıracak ve avı onlara parçalatacağım. Asla öldürmeyecekler, bunun için eğitimliler. Ölmeye yakınken ve hâlâ hissediyorken de onu diri diri yakacağım.”

Nefesi kesilmiş anne babaya baktı tek tek. ”Ve siz, sevgili

hümanist

dostlarım, son saniyesine kadar her birini izleyeceksiniz. Belki suikastçi hanım bize birkaç havalı hareket göstererek iplerden kurtulmayı başarır, bilemiyorum. Açıkçası boşluklar ve ihmaller bırakmayı severim, doğaçlama yaptığımda çok daha merhametsizimdir.”

Birçoklarının saygı duyduğu ikili; bir örgüt lideri, sevilen , güvenilen bir iş adamı ve namı ondan önce yürüyen başarılı bir suikastçi. İkisi de gözyaşları içinde hıçkırarak ağlıyor, yalvarıyor ve elbette, bağlı olmasalar Maria’nın ayaklarına kapanıp merhamet dileyecek kadar çaresiz duruyorlardı.

”Dur! Dur! Yalvarırım dur! Her şeyi anlatacağım! Ne istiyorsan yapacağım! Yeter ki merhamet et! Maria, acı bu akılsız kullara!”

Meira Shavit

Dördüncü Meira

Günümüz

Radyoda ‘Sarhoşum Dünyada’; görevde olanlar ağır postallarını geçiriyor, ekipmanlar takılıyor, kadınlar saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla topluyor ve silahlar son defa kontrol ediliyordu.

Bugün büyük gün.

Santral’in yeraltındayız; tıpkı diğerleri gibi benim de giyiniyor olmam, silahımı kuşanıyor ve çatışma için hazırlanıyor olmam gerekiyordu ama çatışmanın bu gece olacağını bile Verda’nın ağzından kaçırmasıyla öğrenebilmiş ve yine ona yalvarmamla buraya gizlice gelebilmiştim. Etrafta hazırlanan çoğunluğu erkek paralı askerleri ve birkaç tanıdık Santral ahalisini geçtiğimde arkalarda oturmakta ve silahın şarjörüne kurşun dizmekte olan Uygar’ı, yüzündeki siyah maskeye rağmen elbette hemen tanıdım.

Sinirliydim, o ise dalgındı; geldiğimi bile görmedi ve o yaptığı şeye devam ederken birden karşısında eğilip maskesini indirmemle beraber beni bulan bakışları afalladı.

”Ciddi misin?” dedim hırsla. ”İşim var dediğin depo baskını mıydı?”

Uygar, birden nasıl burada belirdiğime anlam veremeyip ayakta arkamda dikilmekte olan Verda’ya baktığında kaşlarını çattı. ”Onu kim buraya getirmeni söyledi?” dedi hesap sorar gibi.

Verda omuz silkti. ”Ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorsun.”

Uygar’ın ağır ağır iç çekmesini, cüsseli bedenini hareket ettirip silahı kenara bırakışını izledim. Ayağa kalkarken beni de tuttu ve kendisiyle beraber kaldırdı. Bu sırada ben hâlâ, ”bensiz gidecektiniz öyle mi?” diye hayıflanıp duruyordum.

Tarzan, namı diğer Tarzan, ”hey Sarışın,” diye seslendi bu karmaşa içerisinde, ”bugün bize katılacağını bilmiyordum.”

Uygar aksi bir tavırla, ”katılmayacak çünkü,” dedi. ”Eve gidiyoruz.”

Ama kolumu ondan kurtardım. ”Hiçbir yere gitmiyorum.”

Uygar, Verda’ya

‘iyi halt yedin’

der gibi bir bakış attığında Verda, ”haberin olduğunu söyledi,” diye savunmaya geçti.

”Onun ağzından çıkan her şeye inanmasan iyi edersin.”

Uygar’ın tekrardan kolumu tutma hamlesinden kaçınıp, ”dürüst olduğun için teşekkürler Verda,” dedim, ”en azından birileri ne hissedeceğimi umursuyor ve kararları bana bırakıyor!”

Uygar şimdiden sabrı tükenmiş gibi göründü. ”Çok kavga etmek istiyorsan gece yarısından önce evde olurum.”

Bu beni küstahça geçiştirme girişimine karşı dişlerimin arasından, ”ben de geliyorum,” diye üsteledim.

Bu sefer kaçınmama izin vermeden kolumu tuttu. ”Hiçbir yere gelmiyorsun,” derken beni çıkışa yönlendiriyordu.

”O zaman sen de gitmiyorsun,” diye çıkıştım Uygar’a ve zorla karşısına geçip onu durdurdum. ”Sen de bir asker değilsin, hatırlatırım. Bu adamlar profesyonel. Sen nesin? Bir avukat. Ofisinde kal Karşah.”

Başını başka yöne çevirerek sabırla soluyuşunu izledim. Tekrardan bana döndüğünde gözümü korkutmak ister gibi dibime girdi, neredeyse iki kafa kadar uzun benden, yine de sonuna kadar onun gözlerine bakmaktan kaçınmadım.

”Ne zamandan beri işlerime karışır oldun?” diye üzerime konuştu.

”Ölüp ölmeyeceğini umursamaya başladığımdan beri,” cevabım gecikmedi.

Saçmalamışım gibi baktı bana. ”Ne ölmesi Meira? Çocuk oyuncağı bu iş benim için. Yürü eve bırakacağım seni.”

İttirdim onu. ”Hayır.” Fakat ona yaklaşan yine ben oldum. ”Buradaki herkesten iyi silah kullanıyorumdur Uygar. Beni de yanınıza alın.”

Uygar'ın baştan sona gerildiğini gördüm. Dili alt dudağında gezindiğinde hep sinirlidir. "Sen asker değildin, liderdin. Sahada savaşmadın, sarayında ölüm emrini verendin. Maria pabuçlarını kanla kirletmezdi," dedi alçak ve sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. "Maria iyi bir nişancı olsa da hiç gerçek bir çatışmaya katılmadı. Askerlerinin çoktan esir aldığı silahsız adamlarla oynadı yalnızca. Kendi kuralları vardı. Çatışma süslü arka bahçene benzemez. Otur oturduğun yerde."

Belki haklı olmasıydı beni iyice sinirlendiren ama bir türlü asabiyetimi üzerimden atamadım; Uygar'ın zarar görme ihtimaliyle beraber bunca insanı kendi yarattığım yıkımı toparlaması için gönderdiğim fikrinden kurtulamıyordum.

Bu sırada Verda yine bize yaklaşmış, "hâlâ kavgayı bitiremediniz mi?" diye halimizi yoklamıştı. "Melis burada bizi bekleyebilirsin, gerçekten de depo baskınına gelmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Bunalmış bir şekilde "ne yapayım Verda?" diye savundum. "Orada ölecek mi kalacak mı bilmiyorum, nasıl öylece bekleyebilirim? Elim silah tutuyor işte, beni de alın aranıza!"

Benim yüzümden giriyor bu savaşa, nasıl yalnız gönderebilirim onu? Sadece Uygar da değil, Mert ve diğerleri, onlara bir şey olmasına nasıl izin verebilirim? Düşmanlarımızı en iyi ben tanıyorken nasıl arkama yaslanmış rahat rahat evimde oturabilirim?

Normalde beni çılgınca planlarım için destekleyen Verda bile, "o işler öyle yürümüyor," diye bana karşı çıktı. "Çatışma farklıdır Melis. Bizimle gelemezsin."

"Geleceğim," dedim yine de.

Uygar bu inadım karşısında öfkeyle soluyup patlamaya hazır bir volkan gibi gerildi. "Böyle anlaşmamıştık biz seninle. Sözümü dinleyecektin."

"Yan yanayken,"

diye hatırlattım ona fakat sinirle aldığı nefesin ardından "arabada beklerim!" diye çıkıştım sinirle. "En azından geleyim de arabada otururum!"

Uygar sükunetini korumaya çalışarak, ”bu neyi değiştirecek?” dedi, bir çocukla konuşuyormuşçasına sabrı sınanıyordu sanki.

”Başka pazarlık yapmam,” kesin bir karşılıktı. ”Ya sizinle gelip arabada bekleyeceğim ya da beni de aranıza alacaksınız.”

Dayanamadı, ”pes ediyorum,” diyerek beyaz bayrağı çekti fakat yanımdan geçerken ”seninle sonra görüşeceğiz,” diye eklemeyi de unutmadı.

”Görüşeceğiz tabii,” dedim arkasından. ”Benden habersiz iş yapmanı konuşacağız daha Karşah.”

Bu sırada beni gören Polat Alemdar da silahını kemerine yerleştirmiş, ”hey Sarışın,” diye selam veriyordu. ”Nasıl gidiyor?”

”Gitmiyor.”

ℒ

7 SUV ile yaptığımız konvoyla saatlerdir yoldaydık.

Sürücü koltuğunda Uygar, yanında ben, arkada Mert, Verda ve Tarzan; akşam olmak üzereydi ve herkes sessizdi, uzun düşüncelere itilmiştik. Herkes tam takım silahlarla ve yeleklerle donatılmışken ben günlük kıyafetlerimleydim. Konvoyun en önünde Yarasa’nın ekibinin arabası vardı, biz onların bir arkasındaydık, bu düzen yol boyunca pek değişmedi ve bir kere benzinliğe uğramak dışında da rotamızdan hiç şaşmadık.

Kilis çevresinde tapu devir işlemi şüpheli bulunan bir hangarın örgütün Türkiye karargahı olarak kullanıldığını öğrenmiştik. Silahları buraya getiriyor ve ardından Türkiye genelinde tedariklerini buradan yürütüyorlardı. Bize saldırmadan önce de elbette silahlar, arabalar, adamlar burada toplanacak, planlar bu merkez karargahtan yönetilecekti. Bu gece bizim amacımız ise -yani Uygar beni saf dışı bıraksa da benim onlara verdiğim plana göre- karargahı öncelikle içeriden sessizce fethetmek ve radyo frekanslarına erişip iki taraf arasındaki iletişime sızarak bir sonraki tedariği yönetmekti. Dillerini ve anlaşma şekillerini de bildiğim için aradaki iletişimi, karşı taraf şüphelenmeden sürdürebileceğimizi planlamıştım ama anlaşılan Uygar beni

sahada istemediği için benim yerime başka birini çoktan bulmuştu.

Bütün bu delilikle tek başına uğraşacağını sanıyorsa avucunu yalayabilir. Hayatımdaki son iki insan benim yarattığım yıkım yüzünden savaşırken ben öylece oturup onları beklemeyeceğim.

Hangar, merkezden uzak tenha boş bir arazideydi; bütün ışıklarımız kapalıydı, birer hayalet gibi alana sessizce yaklaşmış ve görünmeyecek bir mesafede konvoyumuzu durdurmuştuk. 7 araçtan da teker teker insanlar inmeye başladı. Kimse tek bir kelime etmeksizin sessizce silahlarını, üstünü başını, ekipmanlarını kontrol ediyordu.

Ben de arabadan indim. Çoktan gece olmuştu, etraftaki tek ışık kaynağı hangarın içine ve bahçesine koydukları yapay ışıklardı. Mayıs ayında olmamıza rağmen hava buz gibiydi ve üzerimdeki uzun kollu ince kazak kesinlikle soğuğu tutmuyordu.

Yine de ilerideki hangarı daha rahat görebileceğim yamacın kenarına doğru yaklaştım, ne olup bitiyor görmeye çalıştım. Dikkatimi ilk tırlar çekti. Elbette sınırdan tırlarla soktular onca mühimmatı, çoğu ünlü perakende satışları yapan şirketlerin tırlarıydı. Bunun dışındaki arabalar direkt adamlara ait arazi araçlarıydı. Kendileri pek etrafta görünmüyordu, muhtemelen bu saatte dinlenmeye çekilmişlerdi. Hangarda içeride ışığın açık olduğu küçük bir kısım seçilebiliyordu.

Etrafı gözlemleyebilmek için daha da ilerlemek üzereydim ki Uygar'ın elinin belimi bulması ve beni geri çekmesiyle beraber bu keşif uzun sürmedi. Bedenimi kendisine çevirmiş ve dibimde bitmişti.

"Arabada bekleyeceğin üzerine anlaştık," diye uyardı beni ve arabaya doğru çekti.

Ellerimi kollarına dolamış, daha uysal ve ikna edici bir yaramazlıkla, "böyle huysuz bir adam olmaya devam edersen hiç evlenemezsin," diyerek onu kızdırmadan kışkırtmaya ve onlarla gelmeme izin vermesi için ikna edebilmek adına uygun kıvama getirmeye çalışıyordum.

O ise hiç taviz vermeden, ”arabaya Meira,” dedi ve kapıyı benim için açtı.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirmiş ve son bir defa daha

hiç mi ikna olmazsın,

der gibi bir serzenişle Uygar’a baktıktan sonra şansımı zorlamayarak yolcu koltuğuna geri oturmuştum. Uygar da ardımdan kapımı kapatarak beni dış dünyadan tamamen izole etti. Şimdi diğerlerinin hazırlanmasını camın ardından izliyor, iç çekip duruyor ve endişelenmeden edemiyordum.

Uygar’ı göz hapsinde tutuyordum; Yarasa ve ekibi yamacın tepesinde dikilmiş düşmanları izlerken Uygar da onlara katıldığında hep beraber o görkemli cüsseleriyle iç ürpertici bir görüntü oluşturuyorlar, şehri gözetleyen kurtarıcılar gibi görünüyorlardı.

Yarasa Uygar’a doğru bir şeyler söyledi, küçük bir durumu gözden geçirme seansı yaptılar sanki, Mert de aralarına katılırken Bade’nin o ciddi ifadesiyle söylediklerine kulak kesildi. Onu böyle görmeye elbette alışık değildi, Mert’i belki ilk defa Bade’yi

‘hoşt’

dışında bir ilgi alakayla izlediğini görüyordum, neredeyse hayranlık diyebilirdim buna ama bu sefer de Bade hiç ondan tarafa bakmıyor, Mert’i umursamıyordu. Bade görev başındayken bambaşka biri gibiydi, neredeyse bir robot gibi; bakışları öyle kararlı ve sertti ki o masumane ifadesine rağmen insanı ürkütüyordu. Yarasa ve ikisi gerçekten de bir asker olmalıydı, çok farklı bir profesyonellikleri ve durumu kavrayışları vardı, sadece duruş olarak bile bariz bir fark vardı buradaki herkese nazaran. Yalnızca eli silah tutan insanlar değil, savaş bilen insanlardı.

Ve vakit geldi. Tek tek siyah maskeleri yüzlerine geçirdiler ve Bade’nin yönlendirmesiyle yamacı sessizce inip tıpkı bir sarayı gecenin köründe sinsice içeriden fetheden askerler gibi araziye doğru süzülmeye başladılar.

Uygar da arkasını dönmüş gidiyordu ki göğüs kafesimi zorlayan bu ısrarcı darbelere daha fazla dayanamayıp kapımı

açtım birden ve

”Uygar,”

diye seslendim yüzümdeki o korkuyu gizleyemeden.

Aylar önce ölmesini dilediğim adam şimdi biraz benden uzaklaşıyor diye yüreğim ağzıma geldi. Uygar omzunun üzerinden bana doğru sorgulayarak bakarken ben de söylemek istediğim onlarca sözü yutup

”dikkat et,”

dedim, neredeyse yalvarır gibi bir çaresizlikle.

Yaktırma bana burayı Uygar. Dikkatli ol.

Benim daha fazla kayba gücüm yok. Maria’ya daha fazla kurban vermeye de niyetim yok. Ya biz ya hiç dedik bir kere, sonuna kadar da bunu koruyacağım.

O da iki zaman ve iki Meira arasındaki tezatlığı yeniden hatırlar gibi duraksadı, yutkunuşunu gördüm ama bir şey söylemedi, maskeyi yukarıya doğru çekerek sadece gözlerini açıkta bırakırken aslında sessizliğiyle de bana cevap vermiş oldu.

Ve arkasını dönerek diğerlerine katıldı.

ℒ

Karanlıkta, sessizlikte, arabanın içinde bunalmış, bir türlü rahat bir yatış pozisyonu bulamamış, sürekli dört dönüp durmuştum. Hangarda her ne yaşanıyorsa artık hâlâ ses seda yoktu, olması gerektiği gibi yani, sessizce halledecektik ne de olsa. Küçük bir hata bu önemli planı mahvederdi, onlara her şeyin çoktandır farkında olduğumuzu gösterir ve benim halihazırda bildiklerim yüzünden bir adım önde olduğumuz düzenlerini değiştirirlerdi.

Uygar herhalde bana bakması için geride iki adam bırakmıştı, ikisi de arabanın kaputuna yaslanmış sigara içiyor ve sohbet ediyordu. O kadar sıkılmıştım ki sonunda dayanamadım ve kapımı açıp indim. Anında ikisi de bu tarafa bakmış, bana arabaya geri binmemi söyleyecek gibi olmuş ama önce bana konuşmam için müsaade etmişlerdi.

Onlara doğru, ”kartınız var mı?” dememi beklemiyorlardı elbette, ikisi de kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktı. ”Kart oynayalım bari, sıkıldım.”

Biri konuştu sonunda, iri yarı yüzünde şapşal bir ifade olan adamdı. ”Yok yenge,” dediğinde ise kaşlarımı çattım.

”Ne yengesi?” dedim hayretle ve sonra, bunun anlamını hatırladım. Uygar yüzünden tabii. Yine de yüzümü buruşturdum. ”Böyle seslenmeyin, kendimi yaşlı hissediyorum.”

Başını salladı hemen iri olan. ”Tamam yenge.”

Ters ters baktım ona, diğeri de ona nazaran daha sıska ve uzundu. ”Bari internet açın bana,” dedim, kendi telefonumu da çıkarırken. ”Bunların geleceği yok, dizimi izleyeyim ben de. En son Frank’in kıçına uyuşturucu sokup Meksika sınırından geçiriyorlardı. Bunun gerçekten de ne kadar yaygın bir uyuşturucu kaçakçılığı yöntemi olduğunu bilseniz şaşırırsınız! Tabii her sınırda yapılabilecek bir şey değil.”

”Evet yenge.”

İkiliyi süzdüm beklentiyle. ”Yani bana interneti de mi açmayacaksınız?”

”Çekmez ki burada?”

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirip hangara doğru bakındım, hâlâ bir hareket yoktu. Geri dönmek de istemedim ve arabanın kaputuna yaslanarak bu Uzun ve Huysuz’u andıran ikiliye eşlik etmeye karar verdim. İri yarı olanı esmer, güreşçi gibi pehlivan tipte bir oğlandı, sıskası da al yanaklı -belli ki içmeyi çok seven- atletik görünümlü bir sarışındı.

”Siz kim oluyorsunuz bu arada?” dedim daha önce birçok kereler görsem de tanışmaya tenezzül etmediğim ikiliye.

”Eskilerdeniz.”

”Santral’den mi?”

”Evet,” dedi iri olan. ”Ben Cihan. Bu da Ceyhun.” Ceyhun başını eğerek selamladı beni. ”Uygar abi o zamanlar Santral’e motorla gelirdi; Mert, Ozan, biz beraberdik genelde.”

Ozan…

Bu ismi duymayalı yıllar oldu ve şimdi birden yüzüme çarptığında tüylerim diken diken kesildi. Bunca zaman bir yasakmış gibi Uygar da Mert de bu ismi ağzına almamış, hiç ondan bahsetmemişti. Benim yanımda öldürdüğüm dostlarının adını anmak haksızlık olmaz mıydı Ozan için? İkisi de kendisini bu konuda suçlu hissediyor olmalıydı.

Garip bir hissiyatla, ”Ozan…” diye mırıldandım hüzünlü ve düşünceli görünerek.

Cihan da iç çekti. ”Uzun zaman oldu Ozan aramızdan ayrılalı. Santral ile diğerleri kadar haşır neşir değildi ama yine de motorcular arasında sevilirdi. Yazık oldu.”

Geçmişleri düşünülürse Ozan’ın başına gelenler hakkında nasıl bir açıklama yaptıklarını merak etmekten kendimi alıkoyamadım. ”Ona… ne oldu?” diye sordum suçluluk duygusuyla.

Konuşan yine Cihan oldu: ”Üçünün beraber araba kazası geçirdiğini duymuştuk, çok kötüymüş, araba alev almış. Sadece Uygar ve Mert kurtulabilmiş, onlar da işte onlarca ameliyata girmiş, zor iyileşmişler. Bu süreçte onlarla iletişim bile kuramadık, birden bütün Santral’den uzaklaştılar, öldüklerini dahi düşündük. Belki de tek kurtulan olmaktan suçluluk duyuyorlardı, koca bir yıl yas içinde olmalıydılar ki etrafta hiç görünmediler. Sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı, Uygar aldı başını gitti, yıllarca bizimle görüşmedi bile, telefon dahi edemedik.”

Üstümüze bir kasvet bulutu çöktü sanki, sessizleştim; bu sefer diğeri, Ceyhun konuşmaya devam etti: ”Babası İstanbul’da yaşardı, bir kadına aşıktı, onun için babasıyla beraber kalıyordu, iş güç, bilmem artık, annesi ise Ankara’daydı. Uygar da Ankara’da kalırdı genelde, Santral’de sabahlardı, o kadınla tanıştıktan sonra da Ankara’ya hiç gelmez oldu. Yıllar sonra Ankara’ya döndüğünde bu yüzden çok şaşırmıştık. Hem de yanında başka bir kadınla. Seninle. Yanlış anlama tabii-”

”Nasıl anlamasın sığır?” diye çıkıştı irili. ”Öyle söylenir mi?”

”Sorun değil,” dedim uysal bir sesle. ”Annesi hâlâ Ankara’da yaşıyor öyle mi?”

Hayret etti. ”Bilmiyor musun?”

”Uygar… ailesi hakkında pek konuşmaz.”

”Evet Ankara’dalar. Annesi başka bir adamla evli, çocuğu da var.”

”Uygar’ın üvey bir erkek kardeşi vardı değil mi?”

”Ege,” diye tamamladı Ceyhun.

”Hiç görüşmüyorlar mı?”

”Bildiğim kadarıyla hayır. Annesiyle arası kötü zaten.”

Kısa bir anlığına sessizleştim ama kafam dolu ve gürültülüydü; aklımdan geçen onca planın, duygunun, düşüncenin arasından zorla sıyrılarak, ”annesinin adresini veremez misiniz?” diye sordum ikiliye.

”Veririz de…” Tek kaşını kaldırarak baktı Cihan. ”Ne yapacaksın? Bunları neden Uygar abime sormuyorsun?”

O anca sevgili günlüğüyle konuşur çünkü…

”Siz verin.”

”Başımız derde girmesin.”

”Sevgilisiyim ben,” dedim hemen Ceyhun’a, ”bana mı hesap soracakmış? Ne istersem öğrenirim. Sen ver bir şey olmaz. Kızarsa ben açıklarım.”

Başta bir tereddüt etseler de kağıt kalem çıktı, kaputa koyduğu kağıda da adresi yazıp bana uzattı. ”Al yenge.” Kağıda bakma şeklim, belki de kafamdaki planın içime huzur verişini yansıtır biçimde aydınlıktı, umut vardı yüzümde belki de, Uygar’ın bir gün yeterince mutlu olma gayesinin hayalim oluşunu yansıtmış olmalıydım ki ikisi de keyiflendi.

”Ne o?” dedi Cihan. ”Anne oğlu barıştırma planın mı var yoksa aklında?”

”Gibi,” diye mırıldandım, tam olarak öyle düşünüyordum aslında ama planım bana kalsın istedim.

”Aman diyeyim, bu Ege denen velet amma sinir bozucu. Hayatımda bir kere karşılaştım, az kalsın katil oluyordum.”

Bu uyarıyı almayı beklemediğimden merakla baktım Cihan’a. ”Niye ki? Nasıl biri?”

”Şımarık ve kıskanç. Annesini hayatta paylaşmaz, bu yüzden Uygar abimden nefret ediyor. Uygar eve gitse kapıdan içeri bile almaz, kitler her yeri, öyle biri.”

”Kaç yaşındaydı bu çocuk?”

Bir anlığına onun küçük bir çocuk olduğunu sanmıştım ama Ceyhun ”20-21,” dediğinde şaşırdım. ”Bilmem. Üniversiteli bir çocuk işte.”

”Uygar da mı onu sevmiyor?”

”Uygar senin dışında kimseyi sevmez yenge,” dedi emin bir duruşla. ”Kendini bile.”

Bu beni mutlu edemezdi. ”Mert’i de sever,” diye itiraz ettim. ”Verda’yı da, Tarzan’ı da. Niye öyle diyorsunuz?”

”Seni çok başka sever ama.”

İçimde kocaman bir boşlukla kalakaldım orada, Ceyhun ise sırıtarak ”Uygar abiyi böyle görmek de bir ayrıymış doğrusu,” diye memnuniyetini dillendirdi.

İlk defa Uygar’ın beni, benim onu sevmemden daha çok sevmesini kıskandım sanki, asla onu hak etmediğim düşüncesi sirayet eder gibi oldu. Nereden esti bu aşağılık kompleksi bilmiyorum; Uygar’ın tarafından herkes onun hislerini ve savaşını bir aşk masalı kadar yüce görürken benim tarafımdan bir korku hikayesi olduğu gerçeği altında kalışımdandı belki de.

Uygar kadar büyük sevebilir miydim?

Onunkisi öyle büyük bir bağlılık ki aynı kulvara bile giremezdik ve bunu övünerek söylemek bir yana, büyük bir mahcubiyet ve pişmanlıkla dile getiriyordum her seferinde aslında.

BAM!

Silah patlama sesiyle beraber kalp krizi eşiğinde yerimde sıçramış ve büyüttüğüm gözlerimle kesinlikle son ana kadar sessiz olması gereken hangara doğru bakmıştım. Tek bir silah sesi duyulmuş, ardından etraf yeniden sessizliğe gömülmüştü.

Cihan

”siktir,”

diye mırıldandığında kendime gelebildim anca.

Nefesim kesilecekti neredeyse, ”bunun olmaması gerekiyordu,” dedim, onlar da bunu biliyordu. Uygar’a bir şey olduğu düşüncesiyle kalbim ağzımda atıyordu.

Birden o tarafa doğru aceleyle koşturmaya başlamıştım ki hemen biri koluma yapıştı. ”Dur yenge sakin ol, bize ne olursa olsun burayı terk etmememiz söylendi.”

”İyi,” dedim kolumu sertçe çekerken, ”siz bekleyin burada o zaman.”

”Senin de gitmene izin veremeyiz. Uygar öldürür bizi.”

”Önce ben öldürmezsem tabii,” dedim üzerine basa basa. ”Silahını ver.” Cihan tereddüt içinde kıpırdandığında onu omzundan ittirdim sabırsızca. ”Silahını ver dedim!”

Kendisi vermedi ama beline uzanıp ben aldım koparırcasına. İtiraz edecek oldularsa da yüzümdeki o ifadeyi gördüler, gerekirse silahı onlara bile doğrultabileceğimi anlayıp gitmeme mecburen izin verdiler.

Karanlığın içinde elimde silahla hangara doğru koşturuyordum. Yaklaştığımda yavaşladım, sesimi çıkarmamaya ve dikkatli olmaya çalıştım. Etrafta kimseler görünmüyor, yalnız hangarın devasa kapısında bırakılan küçük aralıktan cılız bir ışık süzülüyor ve etraf anca bununla aydınlanıyordu. Etrafta park halinde arazi araçları, tır yükleri ve inşaatı hâlâ bitmemiş bir hangar olduğu için inşaat malzemeleri vardı. Bunları kamuflaj olarak kullanıyor ve kulak kesilerek ilerliyordum.

Bu zamana kadar dışarı çıkmamaları garip. Neden ses seda yok? O kurşun ne için atıldı?

Ya onlara bir şey olduysa?

Çıldıracak gibi hissettim kendimi, ellerim bu kadar titrerken tabancayı hâlâ daha nasıl tuttuğumu ve dizlerim çözülmeye yer ararken bedenimi nasıl taşıdığımı bile bilmiyordum.

Uygar nerede?

Hangar devasa bir büyüklükteydi, içine giremeyeceğim için etrafından dolaşmam zaman alacaktı, bu keşfi de iyice genişten alacak kadar sabrım yoktu. Ben de hangara yaklaşmaya karar vermiş, eğildiğim köşeden fırlayarak tek seferde hangara doğru koşmaya başlamıştım ki hemen arka tarafa geçip ne olup bitiyor görebileyim.

Fakat tam o sırada köşeden dönen bir adamın beni fark etmesiyle beraber birden korkuyla donakaldım.

Adam benim aksime korkmamış, hemen omzuna astığı taramalı tüfeğine sarılmıştı; her ne kadar beni vurmamaları gerekse de bu loş ışıkta neyin nesi olduğumu anlayamamış, beni tanıyamamış olmalıydı. Hiç tereddüt etmeden tüfeği kaldırıp bana doğrulttuğunda zaman sanki duraksadı.

Gözlerimin önünden bütün hayatım geçti. Bütün eğitimlerim. İtilip kakıldığım, dövülüp sövüldüğüm, elime silah tutuşturulduğu, sonra bunu sevdiğim, at üstünde tutturduğum hedeflerim ve patlayıp duran silahlar zihnimde ardı ardına serildi. Hayatım boyunca kurban olduğumdan çok suçlu oldum, canımı yaktıklarından çok can yaktım.

Fakat eskisi gibi değildim, farklı ve güçsüzdüm, o kadar soğukkanlı bile değildim; karşımda adam belirdiğinde ve taramalı tüfeği bana doğrulttuğunda nefesim kesilmiş, uzuvlarım kitlenmişti. Herhangi sıradan bir insan gibi tepki vermiştim yani, tamamen donmuş ve iri iri araladığım gözlerimle ölümüme bakmıştım.

Fakat o ölüm bana varmadan yandan bir el beni aniden belimden kavradı, ileriye doğru çekilirken neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti ve bütün bu olup biteni algılamam, anca saniyeler sonra mümkün olabildi.

Uygar belimden tutarak birden adamla aramızda dikilen kolona doğru beni çekmiş, sırtını kolona, benim sırtımı da onun sert göğsüne yaslamama sebep olacak şekilde beni

kendisine yapıştırarak kolonu kurşunlara siper etmişti. Adam taramalı tüfekle etrafı tararken ve Uygar'ın sırtını siper ettiği taştan kolon parçalanırken hâlâ şok içerisindeydim, Uygar beni tutarak kendisine yaslamasa herhalde yere de düşerdim. Kulaklarım çınlıyor ve dudaklarımın arasından hayat geçmediğinden zihnim bomboş bir tenekeye dönmüş, panik sirenleri dört tarafta yankılanıyordu.

Kısa bir duraksama yaşandığında Uygar bunun şarjör değiştirmek için olduğunu anlamış ama son saniyesine kadar adamın şarjör değiştirmesini beklemiş, ardından tam doğru anda yerdeki taş parçasını ayağıyla sağ tarafa doğru itmişti. Saniyeler geçmedi ki adam o sahte hareketliliğe doğru körlemesine deli gibi taramaya devam etmiş, Uygar da bu afallamadan yararlanmak üzere sol taraftan çıkarak onu şaşırtmış ve 3 el ateş ettikten sonra geri çekilmişti. Vurduğu halde adam hemen ölmemişti elbette, gürültüyle yere yığılsa da refleks gereği parmağını tetikten çekmemiş ve bir süre daha etrafı birbirine katmıştı.

16 saniye saydım içimden. 16 saniye sürdü etrafın yeniden sessizleşmesi ve benim biraz da olsa aklımı başıma devşirebilmem. Nefes nefeseydim, Uygar'ın göğsü de ağır hareketlerle inip kalkıyor, başımı hareketlendiriyordu. Belimin etrafına sarılı elini tuttum, onu hissettim ki varlığıyla sakinleşebileyim, onunla olduğumu bileyim.

Uygar'ın ise ilk işi beni kendisinden ayırmak, omzumdan tutarak bizi yüz yüze getirmek ve maskeyle kapattığından mimikleri görünmese de gözlerinden ele verdiği üzere o sert, endişeli ifadesiyle, çatık kaşlarıyla beni incelemek oldu. Hafifçe bana doğru eğilip vurulup vurulmadığıma baktı, kolumu kaldırdı, ensemden tutarak başımı eğdi. Bildiğin her yanımı inceledi.

"İyiyim," dedim nefes nefese ama Uygar buna anca kendi gözleriyle gördüğünde inanmış ve yeniden duvar kenarından duruma bakmak üzere geri gitmişti.

"Uygar…" diye ona yanaştım, benim yüzümden çıkan karmaşayı düşününce dehşete kapılmıştım. "Üzgünüm, ben adamı görmedi-"

Ama sözümü bitirmeme izin vermeden Uygar bir kere daha beni belimden kavrayarak kaldırdı ve kolonun arkasından çıkarak ilerideki açık alana doğru koşmaya başladı. Öyle tutuyordu ki uzanıp omzundan geriye zar zor bakabildim, birileri geliyordu sanırım fakat henüz etrafta gözükmüyorlardı. Yine de Uygar beni buradan uzaklaştırıyordu.

Uygar'ın kolunu tutmuş kendimden ayırmaya çalışıyor, elbette başaramıyor ve "dur Uygar," diye hayıflanıyordum, "ben de yardım edeyim."

Tabanca hâlâ bendeydi, bunca zaman ona bir kene gibi yapışmıştım ve bu karmaşa içinde Uygar bunu fark etmedi. Bütün ilgisi düşmanlardaydı. Beni ileride tırların bıraktığı yük konteynerinin arkasına götürdü ve orada indirdi. Sırtımı konteynere yaslamış ve çatık kaşları altındaki delici bakışları beni uyarırcasına bir imayla bana kitlenirken işaret parmağını dudaklarıma kapatmıştı. Ben ondan kopamazken az önce geldiğimiz yerden aceleci adım sesleri duyuldu.

"Sakın,"

diye fısıldadı içimi ürperten soğuk sesi. Bambaşka biriydi sanki. "Sakın sesini çıkarma. Burada bekle."

Eli arkaya gittiğinde oradan bir bıçak çıkardı, loş ışığın altında bıçağın sivri yüzü parlayınca metal yüzeyinde endişeli yüzümü gördüm sanki. Tek başına bir bıçakla mı gidecekti? Tabancasında kalan son kurşunlar yeterli gelmeyeceği için bunu yaptığını anladım. Öyle bir transtaydım ki kendi tabancamı ona vermeyi bile akıl edemedim. Ya da belki de o bunun farkındaydı ve kendisi istemedi, ne olur ne olmaz diye tabancanın bende kalmasını istedi.

Tedbirle geriye çekildi, bıçağı tutan eli aşağıda ve hazırdaydı. Beni yalnız bırakabileceğinden emin olunca konteynerin arkasından ayrıldı ve sessizce onlara doğru yaklaşmaya başladı. Eğilmiş ve olabildiğince gözükmemeye çalışarak yüreğim ağzımda bir şekilde onu gözlerimle takip etmiştim. Az önce vurduğu adam yerdeydi, ölmemişti, bunu bilerek yaptığını düşündürdü bana ki diğerleri geldiğinde onu konuşturmak herkesi savunmasız bıraksın. 4 adam vardı, dördü de son nefesini vermekte olan vurulmuş adamdan bilgi

almaya çalışıyor, etraflarına bakınıyor ve telsizden haber gönderiyorlardı.

Uygar kenardan köşeden bir hayalet gibi onlara yanaşırken nefesimi tutmuş onu izliyordum. Yeterince yakınlaştığında da tabancasını kaldırdı, tek kurşun kalmış içinde, onunla birini indirdi, ardından tabancayı diğerinin kafasına sertçe fırlatarak afallattı ve ani bir hareketle onlara saldırdı. Biri inmiş olsa da üçü hemen toparlandı, silahlar kalktı ama Uygar ilk yakaladığının kolunu tutarak hedefi saptırmış ve bir diğerine ateş ettirmişti. Ardından güçlü kollarını arkadan adamın boynuna dolamış, onu kendisine yapıştırmış ve bıçağını kaldırıp indirerek göğsünü sert ve seri darbelerle deşmişti. Son olarak bıçağı adamın gırtlağına sapladı ve geri çıkarmadan yatay bir şekilde çekerek gırtlağını boydan boya açtı.

Sadece saniyeler aldı bu karmaşa, ne olup bittiğini anlamadım bile. Dört kişi yerde kanlar içindeydi, geriye biri kaldı. O ise savaşmayı değil kaçmayı seçti, arkasını dönüp koşmaya yeltendi fakat Uygar bıçağı fırlattığında sırtına saplanmasıyla beraber bağırarak yere yığıldı. Elbette bıçağı geri almak ve adamın işini bitirmek için peşinden adımladı fakat köşeden 3 adam daha fırladı birden.

Şimdi Uygar'ın elleri boştu, onlarda ise silah vardı. Bu beklenmedik sürpriz karşısında Uygar'ın yapabileceği tek şey ya kaçmak ya da ani bir atak olurdu; elbette saldırmayı seçti. Onlar daha silahlarını çekemeden Uygar aralarına daldı, birini tutarak duvara yapıştırdı ve kendisine doğrultulup ateşlenen silaha karşı o bedeni bir zırh gibi kullandı. Normalde iki bedeni de delip geçecekti o kurşunlar ama çelik zırh ikisini de kurtardı.

Yine de her şeyi kontrol edemezdi. Bir adam kaşla göz arasında ona arkadan yaklaştı; bıçağını çıkarması ve Uygar'ın kolunu yeleğini dahi yırtacak bir güçle çizmesi bir oldu. Yanlış gördüğümü dahi sandım, çok ani yaşandı bütün bunlar ve Uygar da afallamıştı. Uygar'ın siper olarak kullandığı adam da ölmemiş, kollarını Uygar'ın beline dolayarak onun sırtını duvara çarptırmış, sersemletmişti. Bıçaklı adam bir darbe daha vurmak adına yaklaştı, diğerleri de bu dikkat dağıtmadan

hemen yararlanmış, bu sefer Uygar'ı vurmak üzere silahlarını dikkatle kaldırmışlardı.

Bıçaklı adamla aralarında bir adım bile yoktu, bıçak neredeyse Uygar'ın ensesine inecekti. Beline sarılan adam ise Uygar'ı, tam da yaralı kolunu duvara sıkıştıracak şekilde sabitleyerek onun bütün hareket kabiliyetini kısıtlıyor, onu açık ve yaralı bir av yapıyordu.

Uygar kapana kısılmıştı ve ölüme saniyeler kadar uzaktı.

Zaman o an durdu benim için. Uygar'dan kan aktığını gördüğümde kolundan kopan o damla daha yere varmadan bütün algılarım kapandı sanki. Şiddetle atan kalbim birden buzdan bir mahzene, korkuyla titreyen ellerim ise ani bir ölüm makinesine dönüştü.

O sindiğim yerden ne ara çıktım, o silahı ne ara kaldırdım, namluyu ne ara onlara doğrulttum bilmiyorum. Tek bir tereddüte yer kalmaksızın 3 kurşunu da ardı ardına onlara doğru gönderdim. Dahasına gerek yoktu, saliselik farklarla önce silahı sıkacak adamların beynini dağıttım, daha onların bedeni yere yığılmadan da Uygar'ın arkasında ona bıçak saplamak üzere olan adamı şakağından vurdum.

Tam da Uygar'ın arkasına baktığı sırada adamın şakağına yediği kurşun beyin parçalarını etrafa dağıtınca Uygar neye uğradığını şaşırdı. Adam onun hemen santimler kadar yanında duvara yapışmış, ağzı açık kalmış, bıçak tutan kolu düşmüştü; Uygar'ın yüzü kan içindeydi ve bir cesetle göz gözeydi.

Saniyeler içinde çevresindeki üç adam da neredeyse aynı anda yere yığıldı, bir tek Uygar ayakta kaldı. O hâlâ ne olup bittiğinin farkında değilmiş gibiydi, işte o kadar hızlı bir müdahaleydi. Omuzları aldığı derin nefeslerle inip kalkarken ve kan içindeki yüzü herhangi bir mimiği dahi takınamayacakken kadar donakalırken bakışları ağır ağır bana döndü.

Tabanca hâlâ ellerimin arasındaydı ve

ona

doğrultuyordum.

Başta yalnızca adamla fazla yakın oldukları için namluyu ona o kadar yakın doğrultmak zorunda kalmıştım fakat ben ben değildim, herkes yere yığıldığında da hemen geriye dönemedim. Bir kriz belki, zehirli bir içgüdü durdurdu beni, tehlike geçtiği halde tabancayı geri indiremedim.

Aklım başka yerdeydi çünkü. Uygar'a bakarken şu anı değil geçmişi görüyor, onunla yaşadığım her an gözlerimin önünde geçerken ve onu diri diri gömdüğüm gecede takılı kalırken bir türlü bana olan o bakışlarından kopup da şu ana geri dönemiyordum.

Ölmeden kendisi için kazılan mezarının başında,

yaralar içinde,

son bir umutla,

içinde zorla da olsa yanmaya devam eden o cılız ateşle beni izleyişi gözlerimin önünden gitmiyor. Elimi uzatsam hemen affedecek sanki beni. O kadar vazgeçmiş kendinden. O kadar alışmış kendine tekrar tekrar ihanet etmekten.

Yeter ki tut elimi Meira,

der gibi.

Sen bu yıkımdan nasıl geri döneceksin Meira?

Ne yapman gerektiğini biliyorsun Maria.

Sen bu günahın bedelini hangi sevapla ödeyeceksin Meira?

Sana güvenmeye başlıyor Maria.

Küçük bir yanılsama sadece, şu anda, bu gecede bir mezar yok. Uygar ölülerin arasında dikilmiş, kan ter içinde, nefes nefese bana ve ona doğrulttuğum silaha bakıyor. Hareket etmiyor. Bir şey söylemiyor.

O gece olduğu gibi.

Sessiz ama çok şey geçiyor gözlerinden. Daha yorgun olsa da,

sanki Karşah değil de Karaşah orada.

O an herhangi bir bıçak kesiğinden daha çok acıttı Uygar'ın o duruşu. Herhangi başka biri olsa onu vurmayı amaçlamadığımı beden dilimi okuyarak anlardı, sadece adamları öldürdüm, onu

korumak istedim ama Uygar o kadar alışmış ki alevlerime, yanacağını bilir gibi bunu hiç sorgulamadı. O an çekip vursam hiç şaşırmazdı, biliyorum. Bu bende hayatımda bir daha asla unutamayacağım bir yara açtı:

Sevdiğim adam, ona zarar verecek olmama değil vermeyecek olmama şaştı.

Kendime geldiğimde elimde bir ateş topu tutuyormuşum gibi bir telaşla tabancayı yere attım. Nefes nefeseydim, büyüttüğüm gözlerimle Uygar'ı izliyor, bilincimi yitirdiğim şu birkaç dakikada neler olduğunu algılamaya çalışıyordum. Bendim

ama ben değildim sanki.

Uygar da anca o zaman kendine geldi sanki. Önce ağır ağır attığı adımlar bir noktada daha hızlandı ve ilk iş yere attığım silahı alıp beline yerleştirdi.

Ne denir bu durumda?

"Uygar. Ben… Birden, öyle olunca…" Pişmanlık ve büyük bir korkuyla onu izliyor, bir şeyler zırvalıyor ama bir türlü cümle kuramıyordum.

Uygar ise beni dinliyor gibi bile görünmedi. Öfkeli olup olmadığını da anlayamadım, ürkünç bir sessizliği ve sert bir ifadesi vardı. Silahtan sonra bana yaklaştı, hâlâ kendimi çaresizce açıklamaya çalışıyordum ki parmakları bir mengene gibi sardı kolumu.

"Bekle-"

desem de ilerideki yamaca doğru götürüyordu beni ve asla dinlemiyordu. Birden her şeyi alt üst ettiğimi düşünerek büyük bir telaş yaşamaya başlamıştım. "Yanlışlıkla oldu! Silahı sana doğrultmayacaktım elbette! Uygar…"

Beni ne şekilde geri götürdüğünün farkında değildi sanırım, ayağım takılınca düşmeme bile izin vermedi. Sonunda arabalara geldiğimizde Cihan ve Ceyhun da "ne oldu orada?" diye Uygar'ı sorguya çekmeye başlamıştı. "Silah sesleri duyduk."

Uygar soğuk bir karşılıkla, ”diğerlerine yardım edin,” dediğinde ikisi de toparlanmış ve koşa koşa yamacı inerek hangara yönelmişti. Yine Uygar ile yalnız kaldık. Konuşacağımızı, hiç değilse kavga edeceğimizi düşünmüştüm o raddede, sessizlikten daha iyiydi sonuçta ama Uygar bir şey demeden beni arabaya geri oturtmuş ve kapıyı da çarpmıştı. Belki de sessiz kalmak daha iyiydi, buna karar verip yerimde oturdum başta fakat Uygar'ın arabaya binmemesi, ötede dikilip diğerlerini beklerken düşünceli görünmesi ve kolundan kan aktığını fark etmemle beraber dayanamayıp aşağıya indim.

”Uygar kolun!” Derin bir kesik üst kol kasını kesmişti ve kanıyordu ama Uygar bunu bile hissetmeyecek kadar dalıp gitmişti. Ben koluna yapışıp son halini kontrol ederken de yeni görmüş gibi aşağıya baktı, yine de bir tepki vermeden öncelikle beni kendisinden uzaklaştırdı.

”Uygar…”

Ağlamamak için direniyor ve ona suçsuzluğumu kanıtlamak isteyen çaresiz gözlerle bakıyordum. Kan damlaları yüzünü boydan boya çizerken o hiçbir duyguyu yansıtmayan gizemli gözlerinden ne tarz bir ima geçiyor anlamıyordum. Çok soğuktu o an. Sanki aramıza asırlar girmiş ve devasa duvarlar örülmüş gibiydi, sadece birkaç dakikada hem de.

”Uygar seni asla vurmazdım,” dedim titrek bir nefes eşliğinde ama ne kadar inandırıcıydım? Bana bakmıyordu artık, hangarı izliyor ve beni dinliyor gibi durmuyordu. ”Uygar. Bana bak lütfen.” Tık yok. Bütün kaslarının gergin olduğunu hissedebiliyordum, çenesini kasmıştı, sakin kalmaya çalışıyor gibiydi. Koluna dokundum yeniden. ”En azından kolunu saralım. Çok kötü kanıyor. Derin bir yaraya benziyor Uygar!”

Faydası yok, sessizliği gittikçe daha ürkütücü bir boyut atlarken tek yapabildiğim orada onunla dikilmek, ağlamamaya çalışmak ve kendime defalarca kez lanetler okumak oldu. O an kendimi kaybettim, ne hissettim bilmiyorum, bazı şeyler gördüm ve duydum, ruhsal kitlenişim uzuvlarıma da sıçradı ve donakaldım. Uygar'ı o şekilde karşımda görmek ve elimde çok uzun bir süre sonra o tarz bir güç barındırmak bünyemi altüst etmiş, zihnimin en derin köşesinde uykuya dalmış olan canavarı dürtmüştü. Benim irademin, isteklerimin ve

hislerimin çok ötesinde bir güçtü bu, direnmem söz konusu dahi olmamıştı.

Sonunda ekibin geri kalanı da hangardan çıkıp bu tarafa geldi. Verda'nın aceleci adımlarına ben de katıldım ve onunla ortadan buluştum. Belimi tutmuş, "sen iyi misin?" diye nefes nefese sormuştu.

Arkadan gelen Tarzan'a ve Mert'e baktım. "Asıl siz iyi misiniz?"

Mert silahın namlusuyla başını kaşıyor ve "kafanızı sikeyim," diye hayıflanıyordu. "Hani haberleri olmayacaktı? Sikimden vuruluyordum az kalsın." Bana kötü kötü baktı. "İki dakika yerinde duramadın değil mi?"

"Mert…"

"Bu kız nasıl ordu yönetti amına koyayım?"

diye söylene söylene geçip gitti yanımdan.

"Size bir şey oldu sanıp korktum! Yardım edecektim!"

"Senin bir suçun yok," dedi Tarzan omzuma dokunurken. "Geleceğimizi öğrenmişler zaten. Uygar bu yüzden seni almak için geri dönmüştü."

"Biliyorlar mıymış?" Bakışlarım hangarda çatışmadan kaçan karşı tarafa döndüğünde sessizleştim.

Biliyorlarsa o halde…

Birliği Ezra yönetiyordur.

Ezra çok zeki ve tehlikeli bir adam. Bu göreve onu koymamalarını umuyordum. Bir tek ondan çekiniyordum, diğer herkes çocuk oyuncağıydı gözümde ama onu koydular. Ezra, yapacağım her hamleyi daha ben yapmadan tahmin edebilecek kadar beni iyi tanıyordu.

Arabalara geldiğimizde herkes ekipmanlarını çıkarmaya ve adrenalin yüzünden hissetmeyeceklerinden yaralanıp yaralanmadıklarını kontrol etmeye başladılar. Herkes iyiydi, sadece Yarasa ile birkaç adamı hangardan henüz çıkmamıştı, karşı tarafı püskürtüp silahlarına el koymuşlardı, Mert onların da arkadan geldiğini söylüyordu. Bize ise beklemek kaldı.

Kapıları açık bırakılan arabalarda oturmuş, sigaralar içiliyor, durum değerlendirmesi yapılıyordu; Verda'nın yanında arka koltuğa yaslanmış oturuyordum; Uygar'a yaklaşmaya çekiniyor ve onu uzaktan izliyordum. Ne yapacağım?

O duraksama da neyin nesiydi öyle

? Bu kadar psikolojik savaş verdiğim sıkıntılı bir dönemde aklım şaşmıştı işte, olan bu.

Son olarak Yarasa ve birkaç adamı daha geldi. Simsiyah kıyafetleri içerisindeki iri vücudu böyle sabırsızca yürüdüğünde çok korkunç görünüyordu. Sabırsız adımları burayı bulduğunda önce silahını adamına verdi, gözü beni yakalamıştı bir kere, o sert bakışlarının kurbanı olduğumda yutkunmadan edemedim. Uzun zaman sonra böyle gerilmemiştim, fark etmeden Verda'nın kolunu bile tutmuş ve yerime sinmişim.

Yarasa ise maskesini indirmiş, o saldırmaya hazır öfkeli haliyle, "sen ne yaptığını sanıyorsun?" derken bana doğru yürümüştü.

Ama daha birkaç adım atmıştı ki önden Uygar ayağa kalktı ve onun karşısına geçti.

Sadece o da değil, Tarzan ve hatta Mert bile oturduğu yerden kalktı, Yarasa'ya yaklaştı, Verda ise beni tutarak geriye çekmiş, ondan uzaklaştırmıştı.

Bir anda gerilen bu ortam karşısında herkes kulak kesilmiş bir şekilde ortada yüz yüze dikilen Uygar ve Yarasa'yı izliyordu. Uygar'ın kolundan hâlâ kan damlıyor ama yine de büyük bir rahatlıkla Yarasa'nın karşısında ona meydan okuyarak dikiliyor, gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

"Bana konuş," dedi Uygar, hiçbir türlü ona geçit vermeyeceğini gösterir gibi meydan okuyan dimdik bir duruşla.

Yarasa da taviz vermedi, ona baksa da işaret parmağını tehditkâr bir imayla bana doğrultarak, "çocuk oyuncağı mı sanıyor bu işi?" diye sabırla soludu.

Uygar, ürkütücü bir soğuklukla "parmağını da indir," dediğinde nefesimi tutmuştum artık. Aralarına girip onları

ayırmayı düşünemezdim bile.

Yarasa da sabrının sınırlarında bir yerlerde, Tarzan'ın belki ona ellinci defa sakin olmasını söylemesi üzerine parmağını indirdi ama bu sefer de Uygar'a biraz daha yaklaştı. "İşini bilirim," dedi tane tane, tehditkâr bir soluyuşla sınırları zorlarken. "İşini iyi yaparsın diye belki ilk defa bir istisna yaptım ve tanımadığım birini işe aldım. Şansını zorlama Karaşah."

Verda beni biraz daha geriye çektiğinde Yarasa'nın gözleri bana değdi ama Uygar aynı kararlılıkla "gözler de buraya," diye uyardı onu. "Senin muhatabın benim."

Yarasa artık sabrının sınırındaymış gibi oldukça siniri bozulmuş bir şekilde Uygar'ın iyice dibine girdi, neredeyse yüz yüzeydiler. "Ona keseceğim cezayı da mı sana keseyim o zaman?"

Uygar, belki de dünyanın en ürkütücü sırıtmasıyla yere baktı, ellerini de arkasında birleştirmişti. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu, sonunda burnunu çekerek başını kaldırdı ve "kes bakalım cezamı," dedi.

Tarzan artık fiziksel bir müdahale etmek zorunda kalarak ikisinin arasına girdi. "Hey, tamam, sakin olun." Yarasa'ya açıklama olarak "bizim suçumuz," diye kabul etti, "onu buraya getirmemeliydik. Erkek erkeğe beyler, hadi, uzatmayalım."

İkisi de dik bakışlarını birbirlerinden çekmediler bir süre ama Tarzan ve başımda bekleyen iki korumanın -Cihan ve Ceyhun'un dil döküp ayırmasıyla sonunda aralarına mesafe girdi ve tartışma herhangi bir fiziksel bir münakaşaya dönmedi.

Yarasa son defa, "bir adamıma dahi zarar gelseydi görüşecektik seninle Karaşah," demeyi de ihmal etmedi.

"Karşah,"

diye düzeltti Mert de onu.

Kobra takma ismiyle Yarasa'nın en yakın adamı da Mert'in üzerine yürüdü. "Sesin çok çıkıyor senin, kaşınıyorsun."

Mert ise büyük bir keyifle ”kaşı aslanım,” diye sırıttı, davetiye çıkarır gibi kollarını iki yana açtı, ”bir yere gitmiyorum.”

Bade sesini çıkarmadan bir robot gibi kenarda dikilirken Tarzan yine herkesi ayırdı. ”Yeter dedik! İlk sıkıntıda böyle mi olacağız? Bir kaza oldu bitti gitti, kendinize gelin!”

Yarasa arkasını döndü, bir sigara yaktı ve ”disiplinden şaşılmaz,” diye mırıldandı. ”Bu yüzden sizin gibilerle iş yapmıyorum.”

Mert kesinlikle kavga arzulayarak yaklaştı ona. ”Bizim gibiler nasıl oluyormuş Batman?”

Yarasa bu tarafa bile bakmadan ”sokak serserileri,” dedi.

Mert ona doğru yürüyecekti ki Tarzan hemen araya girdi. ”Yeter! Kimse yaralanmadı, böyle aksilikler çıkabilir. Hallettik işte! İyice tadımızı kaçırmanın bir anlamı yok. Gidelim.

Mert!

Gidelim dedim!”

Mert duruşunu bozmadan yalnızca Uygar’a doğru baktı, onun tek bir hareketiyle her an fiziksel bir münakaşaya hazır olduğunun sinyalini verdi sanki fakat Uygar başını salladığında Mert de geri çekildi, bu tarafa doğru yürüdü.

Mert de o ara bir sigara yakmış, bize yetişen Tarzan ise kolunu omzuma atarak beni döndürmüş, arabaya doğru bana eşlik etmişti. Bir yanımda ise hâlâ Verda duruyor ve Yarasa’ya söyleniyordu.

”O haklıydı,” dedim ikisine, ”aranızı bozmasaydınız keşke. Onunla konuşabilirdim.”

Verda kolumu tutmuş sıvazlıyor ve ”inan bana Yarasa’ya karşı tek başına olmak istemezdin,” diye mırıldanıyordu.

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda Yarasa’nın kendi arabasına yaslanmış sigarasını içtiğini ve beni izlediğini gördüm.

ℒ

Ankara’ya saatler süren uzun bir yolculuktu, neredeyse sabah olmak üzereydi, yol boyunca kimseden tek bir laf çıkmadı.

Uygar sessizce arabayı sürdü, Mert'in ise tek yaptığı yol boyunca içtiği sigaralarla başımı ağrıtmak oldu. Verda, Mert ve Tarzan'ı bıraktıktan sonra artık kendi evimize yollandık.

Söylemek istediğim çok şey vardı, hâlâ kolu hakkında endişeliydim de ama ağzımı açamadım.

Sana yeniden silah doğrulttuğum için özür dilerim

mi diyecektim?

Sana travmalarını hatırlattığım için üzgünüm. Zaten bana güvenemiyorken kaygılarını haklı çıkarmak isteyen bir manyak gibi davrandığım için üzgünüm. Kontrolünü kaybeden bir akıl hastası gibi geliyor olmalıyım, belki tamamen delirdiğimi düşünüyorsun. Üzgünüm Uygar, üzgünüm.

Evin bahçesine girdiğimizde ilk defa eve geldiğim için rahatlayamadım. Mahcubiyetten onun yüzüne bakmaya çekiniyor ve bir yandan da gerçekten o duraksamayı neden yaşadığımı anlayamayıp delirdiğimi düşünürken kendimle yalnız kalmak istemiyordum. Yine de indim arabadan, Uygar arkadan geliyordu, belki soğuk bir duş ve kendimi yatağa atma planları vardı kafamda, kapıyı açmış ve karanlığa adımlamıştım. Benimle artık konuşmak istemez ve ikimiz de kendi karanlığımıza çekiliriz sanmıştım doğrusu.

Fakat içeriye adımlamamla beraber kolumdan tutulmam ve çeneme yapışan elle beraber sırtımın duvarı bulması bir oldu.

Beklenmedik bir hareketti, bir anda kendimi Uygar ile duvar arasında bulmuş ve çeneme kenetlenen parmakları neredeyse bütün yüzümü kaplayıp hareket kabiliyetimi kısıtlarken sabırsız soluyuşunu yüzümde hissetmek nefesimi kesmişti. Karanlıktan ötürü onu doğru düzgün göremiyordum bile ama o gözlerinin bir delininki gibi döndüğünden emindim yine.

O pürüzlü derin sesi karanlığın arasında yoktan var olur gibi

"seni ben yaptım,"

diye çıktı ondan, fısıldar ama kızar gibi.

"Uygar,"

demeye yeltendim zar zor ama avuç içi dudaklarıma kadar çıktığından konuşamadım bile. Yaralı koluyla tutuyordu beni,

birkaç kan damlasının yere damladığını duyabildim. ”Uygar kolun…” dedim zor bela ama umrunda bile değildi.

”Seni ben yaptım Meira,” diye tekrarladı hırsla, dudakları tenime değecek kadar yakındı bana. ”Üstesinden gelemediğim zihnini ben parçalara ayırdım ve benim istediğim olana kadar tekrar tekrar birleştirdim. Seni ben bozdum ve yine ben tamir ettim. Ben yaptım seni! Benim eserimsin.

Benimsin sen Meira.”

Nefeslerimiz birbirine karışırken çenemi daha da kaldırarak gözlerinin içine, orada kavrulan alevlere baktığımdan emin oldu. Bir tehdit gibi, asla aşkla değil, sevgiyle değil, tatlı bir bağlanma değil, bir lanet gibi, bu bağ ikimizin de en büyük lanetiymiş gibi, ”yaratılışından benimsin sen,” diye fısıldadı. ”O halde bana ihanet etmeyeceksin. Bir daha asla. Bu kadar yaklaşmışken yeniden başa dönmeyeceğiz. Bu kadar yaklaşmışken seni bir daha kaybetmeyeceğim. Duydun mu beni?”

Kalbimin ritmi bozulalı çok oluyor, dizlerim o beni tutmasa beni asla ayakta tutamayacak kadar şiddetle titriyordu. Bir cevap, benden bir teslim oluş bekliyordu ama ağzımı açamadım.

O zaman çenemin üzerindeki baskısı arttı, bir deli gibi hırsla dolmuş ve biraz da heyecanlı göründü. ”Bunun için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım,” derken ne Karaşah’a benzedi ne de Karşah’a. ”Bunca yılda tükendiğimi sanıyordum, yoruldum diyordum, hiç olmadığım kadar hırslıymışım meğer;

seni bir daha Maria’ya kaybetmeyeceğim Meira!”

Onu yatıştıracak temenniler verecektim, onu destekleyecek, güzel sözler söyleyecektim ama izin vermiyor, hem konuşmamı ister gibi üzerime geliyor hem de çenemi öyle sıkıca tutuyor ve üzerimde öyle bir baskı oluşturuyordu ki değil tek bir söz etmek, mimiğimi dahi kıpırdatamıyor ve yalnızca onu dinliyordum.

Onun, ”o sadist kaltağa benzemeyeceksin,” sözlerini dinliyordum. ”Elinin silah tutmasından nefret ediyorum,

gözünü kırpmadan adam öldürmenden de nefret ediyorum. Bu işte neden bu kadar iyisin? O toplantıda marifetlerini gerçekten de gösterdin.”

Kendisi götürmüştü beni oysa, ”Uygar iş için yaptım!” diye itiraz etmeye yeltendim, sanki bile bile kendisi beni bu tuzağa çekmiş gibi.

Dudakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar yüzüme eğildi. ”Hayır Meira, sen kaosu seversin. Katliamı seversin. İçten içe seni beslemediğine emin misin?”

Burnumdan solurken aynı hırsla bakmaya başladım ben de ona. ”Madem öyle beni işe dahil etmeseydin!”

Hâlâ santimler var aramızda, soluyuşlarımız hızlı ve birbirine karışıyor. ”Kafesin kapısını açmam lazımdı ki göreyim uçacak mısın.”

”Şans vermeyeceksen kurtarmasaydın.”

”Şans verdim, sen de silahı bana doğrultmayı seçtin.”

”Kurtarmak için!” diye atıldım ama beni sertçe duvara geri yasladı.

”İkimiz de o duraksamayı tanıyoruz Meira,” dedi, bir eli hâlâ çenemde, diğeri de beni teğet geçerek arkamdaki duvardaydı. ”Bana ihanet etmeyeceksin. O küçük duraksama,”

”Yemin ederim ki sandığın gibi deği-”

”Bir daha yaşanmayacak,” dedi kesin bir tavırla.

Gözlerinin içine baktım.

İnansan bana…

”Geçmişi gördüm,” dedim.

”Ne tesadüf?” dedi beni tiye alarak.

”Uygar…” Biraz daha serbest bıraktı beni. Kolunu tutuyordum. ”Lütfen başa dönmeyelim.”

O ise kendi halinde yaşananlara inanamıyormuş gibi büyük bir hezimetle, ”yerimizde sayıyoruz dedik diye şans verdik,” diyor, belki de ilk defa kızgınlığını bu kadar net bir şekilde yansıtıyordu. ”Sence ben Karaşah mıyım? O aptal gibi sana

kanar mıyım? Yaptığın her şeyi affeder miyim?” Burnu sürtüyordu tenime. ”Canına okurum senin Meira,” diye fısıldadı. ”Bundan sonra bana ve Mert’e yaptığın her şeyin hesabını sorarım sana.”

”Asla zarar vermezdim size!”

”Silahı doğrulttun,” dedi ama. ”Yine doğrulttun Meira, sikeyim yine doğrulttun bana!”

”Tetiği çekmedim ama!”

”Evet, buna ben de şaşırdım!”

Nefesim tükenmişti, hırçınlığım gitti de yerine delicesine kaybetmekten korkan çaresiz bir kız geldi. ”Seni asla vurmazdım,” dedi o kız da, ellerim yüzünü iki yandan tutmak için kalktı. Gözlerim gözlerine kenetliydi. ”O duraksama için de üzgünüm. Bedenimin kendi verdiği bir tepki gibiydi. O sahne gözümün önüne gelince kitlendim kaldım.”

Karanlığın altında normalde olduğundan daha koyuydu şimdi gözleri, daha yorgun ve yaralıydı bakışları, duruşu yeterince dik değildi; ne derse desin bitikti. Öyle çok ihtiyacı vardı ki bana inanmaya, o kadar çok istiyordu ki yanılmayı, haksız olmayı…

Ona dokunmamla beraber anlık bir yumuşama yakaladım sert bakışlarında. Gözlerini kapattı, soluyuşunu yavaşlatmaya çalıştığında göğsü de hırçın bir deniz gibi dalgalanmayı bıraktı. O kadar bağrış çağrışa rağmen tek bir dokunuşuma teslim oldu sanki, avucuma yanağını yaslamak ve orada uyumak istedi; öylesi bir yorgunluk onunkisi.

”Hastayım ben Meira,” deyişi bir serzeniş gibi çıktı ondan. ”Aklımı yitirmişim ben. Seninle arama sen bile giremezsin. Seni benden sen bile alamazsın.” Gözlerini açtığında kendine yeni gelmiş gibi yeniden mesafeli göründü bana. ”Yeterince deli değilmişim gibi aklımla oynama benim Meira.”

İçimi titretti bu yalvarışı, yalvarış diyorum çünkü bu onun ağzından bir tehdit için çıksa da zavallı bir bağımlı olduğunu içten içe bilişim vicdanımı körükledi. Uygar ise yaşam amacı buymuş gibi bir körü körüne bağlıydı bu zehre.

Çenemi tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. ”İkimizi de yakacak kadar barut var benim ciğerlerimde. Yok etmek istemiyorsan bizi, kıvılcımlarını bana sıçratma.

Meira.”

Bizim için

bizi

yakacak biri o.

Geri çekildiğinde üzerimdeki baskısı ve çenemdeki eli de gitti.

”Uygar…”

desem de birkaç adımda benden uzaklaştı. Yine de o sert bakışlarını beni son defa uyarır gibi üzerimde gezdirdi, sonra da arkasını dönüp gitti.

ℒ

Uygar o gece yatağa gelmedi, ben ise uyuyamadım.

Ertesi gün aşağıya indiğimde evde değildi, akşama doğru ise kapımı Verda ve Bade çaldı. Yanında Mert’i de getirmişti, arkada duruyor ve her an gitmek ister gibi gözüküyordu ama Verda onu tutup içeriye çekti.

”Bak kimi getirdim,” dedi bana onu takdim ederken.

”Dazlako Merto!”

Mert huysuzlanarak ”hakkında siyasi hikayeler paylaşırım,” tehditlerini savurmaya başladı.

”Kısacası ne halde olduğunu merak ettiği için peşime takıldı,” dedi Verda ve beni geçerek salona girdi. Verda da Bade de her zamanki gibi takıp takıştırmamıştı, bir süredir hepimiz Santral’den de yarışlardan da uzaktık. Herkes bu işle kafasını meşgul ediyordu.

”Her şeyi berbat ettim,” dedim peşinden. ”Yarasa beni işte istemiyordur artık değil mi?”

”Ona kim fikrini soruyor?” dedi yüzünü buruşturarak. ”Uygar’a bağlı. Bir şey dedi mi 0?”

İç çektim, her ne kadar Verda Yarasa’yı küçümsese de bu işte herkesten çok onun sözü geçiyordu. ”Erkenden çıkmış,”

dedim. ”Bürodadır herhalde. Konuşmadık daha.”

Kolu o haldeyken bir de…

”Seraya gidin, size çay yapayım.”

Günün bu saatleri sera oldukça güneş alır, etraf parıl parıl olur, çay bahçesinin konumlandığı yerden şehir manzarası da epey güzeldir. Üçünü oraya gönderdim ve bitki çayı hazırlayıp onlara verdim. Bu soğukta iyi gelirdi.

Mert kupasına bakıyor ve ”bu ne?” diyordu.

”Çay.”

”Ot var bunun içinde?”

”Bitki çayı çünkü.”

Yüzünü buruşturdu. ”Ben de ince bel normal çay getireceksin sandım,” diye homurdandı.

”Bu daha iyi gelir.”

”Peh…

Top muyum ben de bitki çayı içeceğim?”

Verda kendini zor dizginleyerek ”eşcinsel olmaktan bu kadar korkma Mert,” diye onu alaya aldı. ”Bitki çayı içmek gibi şeylerle bulaşmıyor.

Sığır.

Neden bununla arkadaşım ki ben?”

Mert, Verda’yı bilerek sinir etme görevini başarıyla tamamladığı için alttan alttan sırıttı ve çayını yudumlarken serayı gezmeye başladı. Evle birleşen duvar kenarlarında da çiçekler vardı, böylece evin dışarıdan bir kısmını tamamen kaplıyor ve camdan yarım kubbe de üstüne kapanıyordu. Oldukça çeşitli bitkiler vardı, doğal olarak hayatında hiçbir çiçeğe dönüp de bir daha bakmadığı için muhtemelen sadece gül ve papatya bilen Mert’i epey şaşırttı.

Yeraltı orkideme bakarken de hayret ederek tedbirle yaklaşmış ve ”bu ne çirkin çiçek lan?” diye söylenmişti.

Koluna vurdum hemen. ”Yeraltı orkidesi o. Neresi çirkinmiş?”

”Gözleri var bunun amına koyayım. Bunun çiçek olduğundan emin misin?”

Verda elinde çayıyla yaklaşırken ”ne terbiyesiz bir adamsın sen ya?” diye söyleniyordu. ”Gayet güzel bir çiç

-Ah!

Bu ne!” Olduğu yerde sıçrayarak dehşet içerisinde baktı çiçeğime ve Mert’inkinden de çok buruşturdu yüzünü. ”Alınma civcivim ama bu garip bir yaratığa benziyor.”

Bade de çiçeğimin etrafında oluşturduğumuz gruba katılırken Mert ”yere atılmış ve patlamış bir nar gibi,” dedi ciddi bir ifadeyle.

”Ters dönmüş bir deniz anası ya da,” diye ekledi Bade sessizce.

”Jack Sparrow’u yiyen ahtapot gibi.” Verda’dan geldi.

”Rahat bırakın çiçeklerimi!” Hırsla Mert’in çayına atıldım ve koparırcasına onu da aldım elinden.

”Ver şunu!”

Masanın etrafına oturduğumuzda sonunda huzurlu bir andı. Verda’nın benim için endişeli olduğu için geldiğini, iyi olduğumdan emin olmak istediğini biliyordum; durgun duruşumu izliyor, yine de konuşmak istemeyeceğimi düşünerek üstüme gelmiyordu.

Sonunda konuştuğunda ”gerçek mesleğinin hukuk şirketleri için danışmanlık olması beni çok şaşırttı,” diyerek küçük bir giriş yaptı. ”Oraya çıktığında bambaşka biri gibiydin. Çok sert bakıyordun. Nasıl desem…” Çayını yudumlarken duraksayıp gözlerini kısışını izledim. ”Sanki sen değildin.”

Gözlerimi kaçırdığımda Mert’in ela bakışlarıyla karşılaştım. ”Ben de senin polis olmana çok şaşırdım,” diye mırıldandım konuyu değiştirmek için.

Harika, 107 yıl mahkumiyeti olan bir toplu katliamcıyım ve etrafım polislerle, askerlerle, avukatlarla çevrili!

Verda buna gülümsedi. ”Hiç benlik durmuyor değil mi?” Sessiz kaldığımda biraz düşünceli göründü, dertleşmek

istiyormuş gibiydi. ”Şu an olduğum konumda durabilmek için nelerimi feda ettiğimi bir bilsen… Polis olmak hep hayalimdi.”

Kaşlarım çatıldı. ”Polis olduğun için pişman gibisin.”

Verda’yı belki ilk defa bu kadar hüzünlü bir şekilde iç çekerken gördüm. ”Belki haftalarca uğraşıyoruz, mağdurun ailesinin psikolojisi ayrı mahvediyor bizi ama güçlü olmak zorundayız, suçluyu buluyoruz, kanıtlar tamam, ertesi gün savcılıktan telefon; sanık başkanın, kaymakamın, valinin bilmem ne sikimin oğlunun kayınçosunun köpeği çıkıyor,

tanıdıktır, kanıdı yok edin

diyorlar.” Yüzünü bir şeylerden iğrenir gibi buruşturdu. ”Başkomiserim zaten benden nefret ediyor, beni göndermeye yer arıyor, lafımı ciddiye bile almaz. Ve bum, başka bir aileye daha düştü ateş, söndür söndürebilirsen

Verda komiserim.”

Hepimiz sessizce onu izliyorduk, Verda ise kupadan yeni bir yudum alacakken durup hiddetli bir ifadeyle baktı bize. ”Aman gariban olmasın, onlar ekmek çalsa enselerindeler, ertesi gün hemen adalet yerini bulur. Sokakta simit tezgahı açsa jandarma tepesinde biter ama bütün bir ülkeyi dolandırırsan sana kurtarıcı derler.”

Mert oturduğu yerde yayılmış yerdiği çayı son damlasına kadar içebilmek için içindeki bitkileri kaşıkla ezerek süzüyor, Bade bu işleri en iyi bilenlerden olduğundan sessizce belki aklına birebir gelen birebir yaşadığı bir vukuatı düşünüyor, ben ise bir zamanlar bütün bu tiyatrodaki kötü karakter olduğumun bilinciyle kendimi mahçup hissediyordum.

Verda az sonra yumuşadı, neredeyse gülümseyecekti. ”Ama bazen de dünyanın en güzel işi. Meydanı vicdanlı insanlara bıraktıklarında terazi olması gerektiği gibi çalışıyor. Belki yüreklere düşen ateş sönmüyor ama az da olsa diniyor ya, kutsal bir görev yapıyormuşum gibi huzurlu hisssediyorum kendimi.”

Tıpkı benim geçmişte yaptıklarımı telafi etmek için gösterdiğim en küçük çabanın dahi vicdanımı, insanlığımı,

içimdeki, dirliğimdeki ateşi yatıştırması gibi… Suçsuz insanlar da kefaret ödemek isteyebiliyor demek ki. Bir hayat amacı gerekiyor, kutsal bir gaye, insanlığa olan kutsal bir inanç belki de. Doğru olanı yapmak için, bilgiyi ve gücü, iyiye kullanmak için…

”Çocukluğumu özlüyorum,” dedi Verda. ”Dünyanın bu kadar çirkin bir yer olduğunu bilmediğim zamanları, masumiyetimi, gelecekteki hayatımı toz pembe kurgulayışımı özlüyorum; böyle ikiyüzlü pislik yetişkinler olacağımızı bilmiyordum. Herkes ve her şey çok masumdu o zamanlar. Bunu özlüyorum. Küçük Verda şimdi bana çok kızardı.”

Küçük Meira kızar mı bilmem ama babam nasıl da nefret ederdi benden… Onu biraz olsun iyi hissettirecek herhangi bir şey yapmaya ömrümü adayabilirdim. Yaşasaydı, affetmesi için ona dünyaları verirdim.

Verda birden masaya vurduğunda irkildim. ”Ah o rakun sıfatlılar yok mu! Ne kadar cinsiyetçilik var bu alanda biliyor musun! Şu anki konumuma gelebilmek için neler neler yaptım! Herkesten çok ben hak ediyordum, herkesten az hep ben aldım! Başkomiserliği de ben hak ediyordum ama benim yerime o kunduzu aldılar. Herif yaşlandı artık, emekli olsana, gençlere fırsat tanısana! Yok! Mezara götürecek herhalde mesleğini!”

”Neyse ne,” dedi sonunda. ”Ben de hırsımı yarışarak çıkarıyorum işte. Zaten polisliği bırakmayı da düşünüyordum. Öyle ya da böyle beni kovacaklar. Komiserim ama diğer memurlar bile benden daha çok dikkate alınıyor.”

Kaşlarım havaya kalktı hemen. ”Pes edeceğini söylemiyorsun değil mi?”

”Artık bir anlamı yok Melis.”

”Benim tanıdığım kız o yerdeki herkesin kibrini burnundan getirirdi.”

Buruk bir sırıtmayla ”o Roze, Verda değil,” dedi. ”Bu yüzden Santral’i seviyorum. Aman neyse ne, biraz daha konuşursak rakı masası kuracağız. Benim polis olmamı boşver de asıl bu minnoşun asker olmasına ne diyorsun?”

Bade kenarda sessiz sessiz içeceğini hüpletirken gözlerin ona dönmesiyle beraber birden duraksadı. Kocaman mavi gözleri tek tek üçümüzde gezindi.

”Gerçekten de senin asker olman daha şaşırtıcıydı,” diye itiraf ettim. ”Fazla…” Mavi gözler, yuvarlak bir surat, masum bakışlar… ”Fazla tatlı değil misin bu iş için?”

Bade utanmış gibi gözlerini kaçırdığında Mert ”harbi,” dedi kalın kaşlarını çatarak. ”Sen nasıl komando olabilirsin? Küçücük bir şeysin.” Bade sessiz kaldığında Mert ayağa kalktı ve eliyle onu çağırdı. ”Kalk bakayım bi ayağa.”

Bade ne yapacağını bilemedi ama Mert çağırınca da reddetmek istemedi ve ayağa kalkıp usulca Mert’in karşısına geçti. Aralarındaki boy farkı gerçekten gülünçtü. Mert, Uygar’dan sadece birkaç santim kısaydı, 192-3 olmalıydı, Bade ise onun göğsüne geliyordu. Üzerindeki bol kıyafetlerden tam yağ-kas oranı gözükmese de dışarıdan bakan biri ona asker dışında her şey derdi.

Mert de eliyle Bade’nin kafasının bittiği yerden göğsüne doğru çizgi çekti ve ”evet küçüksün,” dedi.

”Babam da bir askerdi,” cevabı geldi Bade’den. ”Küçüklüğümden beri eğitim görüyorum.”

Mert birkaç adım gerileyip şöyle bir bakındı ona rakip gibi. ”Tekte alır mısın yani beni?”

Bade masum masum ellerini önünde birleştirmiş ve ”tek parça olmanı yeğlerim,” demişti.

Mert, neye uğradığına şaşırmış gibi ukala bir sırıtmayla karşılık verdi ve kollarını kaldırarak gardını aldı. ”Hadi.”

Bade başını iki yana salladığında kısa saçları altından çilekli küpeleri göründü. ”Olmaz.”

Mert büyük bir özgüvenle yerinde boksör gibi zıplayıp gardını korumaya devam etti. ”Ben de zamanında boks yaptım, çetedeydim.” Havaya birkaç yumruk atarken

”tak tak!”

sesleri çıkardı. ”Adam indirmeye beni gönderiyorlardı. Kolay lokma değilim yani. Hiç gücünü sakınma.”

”Hayır. Gerçekten zarar görmeni istemiyorum.”

Mert olduğu yerde durup ters bir bakış attı ona. ”Beni küçümsüyorsun yani?”

Bade ise bütün samimiyetiyle ”hayır, sana saygı duyuyorum,” dedi ve bir sır verir gibi yaklaştı: ”Yerde baygın görmek istemeyecek kadar…”

Mert itiraz edecekken oturduğu yerden onları izlemekte olan Verda’nın bıkkın sesi duyuldu: ”Aptal. Bade’yi belki Yarasa bile alamaz. Sen kimsin?”

Mert pantolonunu tutarak ”Yarasa benim taşaklarımı alsın!” ani karşılığını verdiğinde yüzümü buruşturdum ama Verda gülüyordu. İlgiyle ona bakarken sırıttı, ”sen baya kıskanıyorsun bu adamı,” dedi kışkırtıcı bir sesle. ”Uygar ile senden önce arkadaş olması kudurttu seni değil mi? Köpek seni, nasıl hırlamaya başladın hemen.”

”Çocukluk arkadaşıymış…”

Mert o sinir olmuş ifadesiyle bir şeyler homurdanıp önüne döndü ve konuyu kapatarak Bade’yle ilgilendi. Kendi göğsüne vurarak ”bu boy bosla beni yerimden bile kıpırdatamayabilirsin,” diye onu kışkırtmaya devam etti.

Bade yumuşacık yanaklarını şişirerek Mert’e baktı ve sabırla ”bütün saygı ve sevgimle söylüyorum, senin kilon kadarını

bench press

basıyorum,” diye sıfır kibirle itiraf etti.

Mert’in kaşları hayretle havaya kalktı. ”93 kiloyum ben.

Hassiktir.

İyice gaza geldim. Beni yerimden kıpırdat, ne istersen yaparım.”

Bu öneri Bade’yi duraksattı. ”Ne istersem mi?”

”Ne istersen.”

Şaşırmış göründü. ”Gerçekten mi?”

Kaşları çatıldı. ”Evet dedik ya kızım.”

Bade düşünmeye başladı ama kafasında çoktan bir plan vardı. ”Sinemada film izlemeyi sever misin?”

”Hayır.” Çok net bir cevaptı.

Bade’nin yüzü düşecek olduysa da hemen toparladı: ”O halde evde de izleyebiliriz. Beraber film izlemek istiyorum.” Verda dudaklarını sıkıca birbirine mühürleyerek bana muzip bir bakış attığında Bade kızarmış yanaklarla devam etti: ”Genelde çalıştığımdan pek boş vaktim olmuyor. Verda dışında da arkadaşım yok. Film izlemeyi de çok severim.”

Mert bunu sıkıcı bulmuş gibiydi ama kaybedeceğine ihtimal vermediğinden ”her neyse ne, kabul” dedi. ”Hadi, hamleni yap artık.”

”Kabul ediyor musun yani?” diye heyecanla atıldı.

”Evet dedik-”

Yemin ederim ki görmedim bile. Bade Mert’in bacaklarının arasına doğru adımladı ve dönüp eğildiğini gördüm sadece, sonrasında Mert,

dağ gibi herif,

Bade’nin sırtında tepetaklak olarak ötede yere sertçe çakıldı. Bir saniye ya geçti ya geçmedi, öyle hızlı yaşandı işte ve tek bir ses bile çıkmadı, Bade bir hayalet gibi süzülüp kendinin iki katı herifi kağıt gibi uçurdu.

Mert, o göz kırpması anında kendini yerde bulmuştu, o da ne olduğunu anlamadı ve boğuk bir sesle inlediği yerde dönmeye çalıştı. Verda buna gülerken ”daha sık yap bundan,” diye mırıldandı. ”Akıllanır belki.”

Bade ise yarattığı yıkımı yeni fark etmiş gibi telaşla Mert’e doğru koşup diz çöktü.

”Tiramiuv!

Biraz abartmış olabilirim. Sen iyi misin?

Tiramiuv…”

Mert’in yerden kalkmasına yardım ederken ağlamaklı bir ifadeyle onu inceliyor, bir yerinin kırılıp kırılmadığını kontrol ediyordu. ”Sen iyi misin? Hastanaye gidelim!”

Mert ayağa kalktığında dahi kendine gelebilmiş gibi değildi. ”Ne oldu bana?” derken afallamış bir halde etrafına bakıyordu.

”Elinin körü oldu,” dedi Verda. ”Kızın babası tarafından eğitilebilmek için yurtdışından kimler kimler geliyor da adama yalvarıyor. Küçümsersen böyle olur işte.”

Bade Mert’in koluna yaslanarak bir kedi gibi ona sırnaştı.

”Mert-chan…”

”Ney çay?” dedi acayip bir şey görmüş gibi Bade’ye bakarken. Hâlâ olan bitene inanamıyor, kendisine yapışmış olan kızın bir kedi değil de bir ölüm makinesi oluşuna anlam veremiyor gibiydi.

”Gerçekten bu kadar sert davranmayacaktım. Yanlışlıkla oldu.” Sanki az önce bir adamı çöp poşetiymiş gibi uçurmamışçasına masumane ve pişman bir tavırla, dudaklarını büzerek baktı ona aşağıdan. ”Ya şimdi sakat kalırsan? Bir daha en sevdiğin şey olan yarışlara katılamazsan? Ya benim yüzümden hayattan soğursan…” Gözleri büyüdü ve derin derin soluklar almaya başladı. ”Bu yaşanıyor olamaz!

Nefes al Bade, nefes al, panik yapma.

Kese kağıdım nerede?”

ℒ

Elimde telefonum ile bütün gece bekledim. Şömine başındaki antika saat neredeyse gece yarısına vuruyordu, yalnızdım ve telefondaki tek kayıtlı numarayı arasam da ona ulaşamıyordum. Onunla beraber yeniden bulduğum huzur olmadan istesem de uyuyamazdım artık. Onsuz bir şeyler daima eksikti, ondan kaçmayı düşünmekle geçirdiğim günler şimdi onun yanımda varlığıyla sonlanmazsa gündüze bile ermezdi.

Ona ne ara bu kadar bağlandın?

Ondan nefret ettiğim ve düşman olarak geçirdiğimiz yıllar dahi birdik biz; Uygar haklıydı, yaradılışımdan ona bağlıydım. Bu yalnızca vicdan meselesi değil, pişman olduğum için ona acıyor ve yakınlaşıyor değilim,

ne kadar acımasız olabileceğimi gördük sanıyorum;

ona olan hislerim onu evim olarak görmemle asıl rengini buldu. Geçmişimle yüzleştirildiğimde kaybolmuştum, beni bulan yine o oldu.

Ben bile kendimden nefret ederken Uygar benim saçımın teli için bütün dünyayı ateşe verdi.

Ben aynada kendime bakamıyorken o gözlerini bile benden kaçırmadı. Kimsenin sevgisini hak etmediğimden bunun bir delilik olduğunu bildiği halde beni sevebilmek için bu deliliği kabullendi.

Uygar beni sevebilmek için kötü biri olmayı seçti.

Benim için insanlığından vazgeçti. İyi bir adam olsaydı beni sevemeyeceğini biliyordu, kendisine inşa etmeye başladığı o düzenli ve sağlıklı hayatı da yerle bir etti. Uygar benim için kendisini harcadı, hayatını bir tek benden ibaret yaptı. Düşmanken bile Meira'sız Uygar olmadı. Benden nefret ederken bile karşısında değil yanında oturmamı sağladı.

Uygar'ın ismini duymak dahi kendimi güvende hissettiriyor, onun güçlü kollarına sığınmak ise hiç yıkılmayacak olan güçlü bir dört duvar arasında, sıcacık bir yuvada olduğumu düşündürüyordu. Uygar yuvamdı benim, geçmişim ve geleceğimdi; bunun çok geç farkına varsam da yaradılışıma kodlandığı üzere

Uygar'sız Meira da olmazdı.

Ben bu adama aşığım.

O halde nasıl ona silah doğrultabildin?

Gecenin bir köründe kapı çaldı, Uygar olsa anahtarla girerdi ama korumaların ondan haber getirdiğini düşünerek kim olduğuna bile bakmadan kapıya koşup açtım hemen.

Loş ışık altında bu iri yarı adamın kim olduğunu tanıyamadım başta ama "selam yenge," diyerek sırıttığında dün gece görevde başımda bekleyen adamlardan biri olan Cihan olduğunu hatırladım. "Bizi hatırladın mı?"

Biz dediği halde neden tek kişi diye sorgulayacaktım ki Ceyhun da gözüktü, bir adamın koluna girmiş onu zor bela

getiriyordu. Hemen diğeri de koşup yardım etti, iki yandan adamın koluna girdiler.

”Uygar abiyi getirdik. Zil zurna sarhoş oldu,” demeseydi o adamın Uygar olduğunu anlamazdım bile. Başı önüne düşmüş, onu asla görmeye alışık olmadığım derbeder bir hale girmişti.

”Uygar?

Yok artık!” Hayretler içerisindeydim, ona koşacaktım ki bunun sadece işlerini zorlaştıracağını düşünerek önlerinden çekildim ve kapıyı sonuna kadar açıp geçmelerini bekledim. ”Neler oluyor? Uygar hiç bu kadar içmezdi!”

İkisi de zorla içeriye soktu onu. ”Bütün gün içiyordu.”

Peşlerinden salona koşturmuş ve Uygar’ı koltuğa oturtmalarını izlemiştim. ”Hiç onluk bir şey değil!”

Uygar gözlerini kapamış, başını da geriye koltuğun başlığına atmıştı; kaşları her zamanki gibi ciddi meseleler düşünüyormuşçasına çatık, dudakları sıkıca birbirine mühürlüydü ve çenesi yine gerilmişti.

Ben koltukta yanına otururken çocuklar ”biz gidelim,” dediler. ”Böyle habersiz geldiğimiz için kusura bakma yenge. İyi geceler.”

”İyi geceler. Sağ olun.”

Yalnız kaldığımız vakit büyük bir telaşla onu izliyor ama ona dokunmamı isteyemeyecekmiş gibi düşündüğümden ona yaklaşmaya da cesaret edemiyordum.

Neler oluyor?

Uygar böyle zayıflıklar göstermezdi, ilk kavga edişimiz de değil sonuçta, şu 8 yılda neler neler yaşadık ama böyle hemen kendi prensiplerini, düzenini, disiplinini bozup kafasına estiği gibi davrandığını görmemiştim. Hiç o kadar başına buyruk davranmaz, kendinden taviz vermezdi.

”Uygar…

Ne oldu sana?” Cevap vermedi, gözleri hâlâ kapalıydı, ağır ağır nefes alıyordu. Ayağa kalktım ben de. ”Nasıl bu kadar içebilirsin? Yarın akşamki toplantı önemli, sen asla böyle

sorumsuzluk yapmazsın. Ayılman lazım, kahve yapayım sana.”

Fakat Uygar kolumu yakalamış ve beni geri oturtmuştu. O yaralı gibi çıkan pürüzlü sesini duyduğumda, bana

”Meira,”

diye seslendiğinde kalp atışlarım yeniden arşa fırladı.

”Uygar?” Ter damlacıkları alnında birikmişti, gözlerini hafifçe araladı ve başını omzuna doğru düşürerek bana baktı. O yorgun bakışları fazla savunmasız geldi gözüme. Doğrusu, başlı başına Uygar Karşah ilk defa bu kadar savunmasızdı.

Bu iyice endişelendirdi beni ama bir şey yapmaya varmadan kolunu kaldırdı, o an dikkat etmedim ama kan lekelerinin yayıldığı parmakları yanağıma uzandı. Kanı gördüğümde gözlerim büyüdü birden, koluna yapıştım hemen.

”Uygar kan…” Telaş içerisinde dizlerimin üzerinde dikildim ve Uygar’ın kabanını çıkarmaya çalıştım. Çok ağırdı ve hareket de etmiyordu, kabanı anca aşağıya indirerek kolunu açığa çıkarabildim. Kazağı siyah olduğu için kan gözükmese de dokunduğum an parmaklarıma bulaşan kırmızılık aklımı yitirtecekti bana, kazağı yukarıya kıvırdığımda ise dün gece kesilen üst kolunun çok daha kötü bir hale geldiğini, kesinlikle herhangi tıbbi bir müdahalede bulunulmadığını anladım.

”Uygar bu kolunun hali ne?” diye cırladım telaş içinde. ”Doktora baktırmadın mı?”

Lavabodan ilk yardım setini kapmak için yerimden kalktım ama Uygar yeniden kolumu tuttu. Kan kaybından ve alkolden hali kalmamıştı bile ama beni kendisine çekebildi yine de.

”Gel,” dediğinde tüylerimi diken diken etti. Öyle yitik söyledi ki bunu…

”Yarana bakmam lazı-”

”Meira gel bana.” Biraz daha çekti beni kendine, neredeyse kucağına oturacaktım, kolunun halini de düşünmüyordu ama ben olabildiğince değmemeye çalıştım. ”Ne yaptın bugün?”

”Uygar…” Bu alakasız sualini anlamlandıramadım.

”Sıkıldın mı evde?” dediğinde gerçekten de sanrı geçirdiğini düşündüm.

”Hayır…”

”Dünden beri görmüyorum seni,” dedi uykuya dalmaya hazır gibi uzun uzun. ”Nasıl uzak kalırsın benden?”

”Sen gittin.”

”Gitmem ben. Sen zorunda bırakmışsındır.”

Boğazım düğümlendi, sessizleştim ama kolu kan içindeydi, o sıcaklık aklımı başıma getirdi ve birden ilkel bir içgüdü gibi anca en ihtiyacım olan anda beliren bir anı, bana bu bıçakların zehirli olabileceğini hatırlattı.

Kahretsin…

Korkuyla doğruldum birden ve irice araladığım gözlerimle kendinden geçmek üzere gibi duran Uygar’a baktım. ”Uygar onlar bazen bıçaklarına ve kurşunlarına zehir sürer.” Sadece alkolden bu halde olamazdı, zehirlenmişti. ”Nasıl… Nasıl aklıma gelmedi?

Ah Meira!”

Zorla ayırdım kendimi ondan ve ayağa fırladım. ”Bütün gün bu haldeydin!” İlk yardımın bir işe yarayacağı yoktu, hemen telefonu kaptım ve Uygar’ı göz hapsinden ayırmadan telefon ettim. O birkaç saniye bile saatler gibi hissettirdi ve nihayetinde karşıdan istediğim sesi duyduğumda ”Verda kimi arayacağımı bilemedim,” dedim. ”Bizim eve doktor göndertebilir misin?”

Verda’nın endişeli sesi duyuldu.

”Ne oldu? İyi misiniz?”

”Uygar’ın kolundaki kesik iyileşmemiş. Bıçağın zehirli olduğunu düşünüyorum. Bunları doktora söyle, ona göre ekipman getirsin lütfen.”

Telefonu kapattığımda lavaboya koşturuyor, temiz su ve havlu alıyordum. Geri geldiğimde zor bela Uygar’ı soydum, kesiğin etrafının korkunç bir hal aldığı görülüyordu. Uygar yeniden gözlerini kapatmış bir halde sarhoş gibi arkasına yaslanırken

temiz suyla yarayı temizledim, bunun dışında bir şey yapamazdım.

15 dakika geçti ki bahçemiz gürültüyle inledi, herhalde savaş çıktı sandım ve koştur koştur dışarıya fırladım. Art arda bahçeye onlarca araba girdi, motor gürültüleri kulaklarımı tıkama isteğiyle doldurdu beni ve arabalardan inen aceleci halk gözümü korkuttu.

Başı Verda ve Mert çekiyordu. ”Kime ne oldu?” dedi önce bende bir şey olup olmadığına bakarken.

Baktılar ben iyiyim, Mert bir çırpıda eşiği geçerek içeriye daldı. ”Sonunda öldürdün he adamı!” dedi Uygar’ı o yarı baygın halde görünce.

Verda onun dün gece yaralandığını biliyordu, sinirle Mert’in koluna vurdu.

”Of!

Salak salak konuşma!”

Bade de gelmiş, ”Uygar’a ne olmuş?” diyor, arkadan Bizon, TT ve onlarcası seçilebiliyor, sualleri aklımı bulandırıyordu. Doktora yol verdiklerinde yaşlıca bir adam beni geçip Mert’in ardından içeri geçti, Uygar’a yetişti. Tarzan da hemen dibimizde bitmiş, durum değerlendirmesini bekliyor, Uygar’a bakınıyordu.

”Sağ ol Verda,” diyordum ben de. ”Doktor getir derken yalnız doktor getir diyordum, bütün Santral’i değil!”

”Yerin kulağı vardır aşkım, ne yapayım?” dedi masum masum.

Bade ise ”anons geçtin Verda,” diyerek onu ifşa etti.

İç çekerek baktım bu kalabalığa. Hepsi Santral’den tanıdık yüzlerdi ve bu kadar insan sadece Uygar için gelmişti. O bilmez ama sevildiğini. Öylesine inanmış ki kimsesiz olduğuna, ona yardım için uzatılan elin bile onu iteceğini sanır.

Ne büyük bir yalnızlık olmalı kalabalığın içindeki…

Uygar gerçekten de zehirlenmiş. Doktor onun şanslı olduğunu, bu zamana kadar nasıl ayakta durduğunu bilmediğini ve biraz daha geç kalınsaydı bunun felce kadar ilerleyebileceğini

söyledi. İğne yapmış, yarayı dikerek kapatmış, bandajla sarmış ve antibiyotik yazmıştı. Mert ve Tarzan onu yukarı odaya çıkarıp yatağa yatırdığında Verda dışarıda bekleyen ahaliye çay ikram ediyor, Uygar'ın iyi olduğunu söylüyor, etrafta bir coşku hali kopuyordu.

Her şey bittiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Herkes yavaş yavaş arabalarına binmiş evlerine yollanıyordu. Verda, "kalabilirim hayatım, biliyorsun," diyordu.

"Gerçekten gerek yok. Teşekkürler." Öteden diğerlerine doğru da seslendim:

"Çocuklar, teşekkürler! Sonra görüşürüz."

Verda uzanıp bana sarıldığında çok farklı bir his yayıldı içime, oldukça yabancısı olduğum üzere sıcacık ve güven doluydu bu his de.

Bir aile gibi.

Seven, koruyup koruyan insanlar, sadece yabancılar değil. Ayağın takıldığında düşme diye seni tutacak dostlar. Ne garip, kimsesizliğe mahkum olduğumu sanıyordum, dahası bu cezayı hak ediyordum ama yeni bir şans sunulmuş sanki bana.

Dostlarına bir daha asla ihanet etme Meira.

Verda geri çekildiğinde durgunlaşmıştım. "Bir şey olursa ara mutlaka. Tek anonsla bütün kara deniz hava kuvvetlerini dizerim buraya," diye takıldı o da.

Onları yolcu ettikten sonra yukarıya çıktım. Etraf karanlıktı ama cılız bir ışık süzmesi onun yatakta uzanan bedenini aydınlatıyordu. Sessizce ona yaklaştım, uyuduğunu sanıyordum, elimde soğuk su ve bez vardı. Yatakta dibine oturdum ve temiz havluyu suya daldırdım.

Uygar ise bu sesi işitmiş ama gözlerini açamayacak bir halde olduğu için sadece elini yatakta gezdirmişti.

"Buraya…"

dedi boğuk bir sesle. "Meira gel yanıma."

Yanına uzanmadım ama elini tuttum hemen. "Buradayım," diye fısıldadım.

”Burdasın.” Elimi sıktı ki gerçekten de inansın. ”Burdasın. Benimlesin.”

”Seninleyim.”

Bundan sonra daima seninim.

Zor tutuyordum kendimi, diğer elimle havluyu sudan çıkardım ama iki elimi kullanarak suyunu çıkarmak istediğimde Uygar bırakmadı, mecburen onun elini de beraberinde götürerek havluyu sıktım ve ateşler içerisindeki alnına serdim. Çıplak göğsü aldığı derin nefeslerle öyle ağır ağır inip kalkıyordu ki nefes aldığına inanmak zordu, korkunç bir haldeydi. Bu zamana kadar nasıl dayandığını bile anlayamıyordum, zehrin korkunç bir acısı olmalıydı.

Parmaklarım renk kalmamış yüzünde gezinirken uzun uzun iç çekiyordum.

”Ah Uygar…

Ne yaptın kendine?”

Kalmış bütün gücüyle elimi sıkıca tutuyordu,

gitmemden korkar gibi.

”Kıyma bize,” diyor sonra. Mahvediyor beni bu hali.

”Uygar…”

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdm. ”Hayır.

Asla…

Asla yapmam böyle bir şey.”

”Yapma Meira.”

”Yapmam.” Ona doğru uzandım, kırmaktan korkuyormuşum gibi büyük bir şefkatle sevdim yüzünü. ”İstesem bile yapamam. Biriz biz Uygar, sen olmazsan ben de var olamam.”

Varlığımın merkezinde köklerini salmış bir hayat ağacı gibi, yaradılıştan bir olduğum adam;

pusulamın daima gösterdiği yön olmalı kendisi.

ℒ

Güneşin doğumuyla beraber görev bilincim beni bunca yorgunluğa rağmen birden uyandıran şey oldu.

Yerde oturmuşum, bir elim hâlâ yukarıda, Uygar'ın avuçlarının arasında, başımı da yatağa yaslamış, öyle nöbette uyumuşum. Bütün vücudum tutulmuştu uyandığımda ama zor bela kalktım, Uygar'a dikkat ederek artık gevşeyen parmakları arasından elimi çıkardım. Gece boyunca bütün teri atmıştı, düne rağmen daha soluk görünse de doktor bunun normal olduğunu söylediği için rahattım. Onu öyle bırakabilirdim.

Saat 7 suları, ilk iş sert bir kahveyle ayıldım ve mutfakta oyalanmaya başladım. Bir yandan telefondan ne yapmam gerektiğini dinlerken diğer yandan da dört tarafa koşturuyordum. Henüz birkaç saat bile geçmemişti ki bu telaş sırasında onun sesini duydum:

"Meira!"

Yukarıdan Uygar'ın benim adımı bağırdığını duyduğumda neye uğradığımı şaşırdım ve işimi gücümü bırakıp mutfaktan çıktım fakat ne ara aşağıya indiğini bilmediğim adama toslamamla beraber afalladım.

"Uyga-"

Birden kolumu yakalamasını ve sanki kaçacakmışım gibi beni kendine çekmesini beklemiyordum. Kan ter içindeydi, karmakarışık ama sinirli bir ifadeyle beni, sanki gerçekten de ben miyim diye anlamak ister gibi bir halde izliyor ve hiddetle soluyordu.

"Neredeydin?" derken gerçekten de kendinde değil gibi göründü. "Hangi cehennemdeydin?"

Aklım karışmıştı ama "buradaydım," diyebildim.

İnanmadı, "seslendim sana," diye itiraz etti hemen. "Ne işler çeviriyorsun yine?"

Etrafına bakındığında ne tarz bir tehlike görmeyi beklediğini bilmiyordum ama omzumun üzerinden mutfağa doğru baktığında kahvaltı için hazırlanmış bir masa görmesiyle beraber duraksadı. "Kahvaltı hazırlıyordum," dedim gözlerimi ondan ayırmadan ve kolum üzerindeki baskısının yavaşça gevşediğini hissettim.

İlk birkaç saniye o yüzündeki çelikten ifadeyi her ihtimale karşı korudu ama gerçekten de orada bir kahvaltı gördüğünden emin olduğunda yumuşadı, daha doğrusu şaşırdı diyebilirdim. Nefes alışverişi yavaşlamaya başladı ve gözleri dalıp gitti.

Seni incitmekten çok, bir daha bana güvenemeyecek oluşun yaralıyor beni.

Onun zayıflığından yararlanarak bir işler çevirmediğimden emin olduğunda tehlike de geçmiş, normal şartlarda sahip olmaması gereken o gücü de adrenali yitirmesiyle beraber kaybetmiş, dizlerindeki güç kesilmişti. Bir anlığına dengesinin şaştığını fark ettiğimde hemen koluna girdim ve ona destek çıktım.

”Dikkat et!” Az kalsın ben de dengemi yitirecektim ama onunla beraber toparlanmayı başarabildim. ”Yataktan kalkmamalıydın. Kahvaltını odana getiririm.”

”Hayır,” dedi boğuk ama emin bir sesle. ”Yatmak istemiyorum. Gözümün önünde ol.”

”Nereye gideceğim sanki?” diye mırıldanışım biraz fazla sesli çıkmış olacaktı ki o güçsüz haline rağmen bana dönüp ters bir bakış attı. ”Tamam anlaşıldı Karşah bey. Gel otur, kahvaltı edelim en azından.”

Sağ kolu hâlâ sarılıydı, hareket ettirmemesi gerekiyordu, sadece kolu değil bütün omzu uyuşmuş olmalıydı, bu yüzden onu dikkatle yerine oturttum. Tabağına da ona özel hazırladığım kahvaltıda ilk açılışı yapacak olan yemeği koydum.

”Bu…” dedim ama devamını getiremeyecek kadar yemek isimlerinden uzaktım. ”

Neydi…

Parmesanlı bir şey!” Diğer yemeğe geçtim. ”Mantarlı omlet seversin sen. Biraz da pastırma… Siyah göründüğüne bakma, kesinlikle yanmamış. Ve taze sıkılmış portakal suyu.”

Uygar’ın duraksayışı devam ettiğinde ise benden hizmet görüyor oluşuna hazırlıksız yakalandığı için böylesi garip bir tepki verdiğini anladım. Kaşları yine o düşünceli ifadesini ona verecek şekilde çatılmıştı, dudakları mühürlü ve dikkati de

dağınıktı elbette. Ona yemek yaptığım için mutlu da olabilirdi yemeğe zehir koyduğumu düşünüyor da, bunu anca o günlüğüne yazdıktan sonra okuyunca anlayabilirdim. O her şeyini yalnızca Tarkan'a anlatırdı.

Sonunda şaşkınlığı geçtiğinde tabağından ilk lokmayı alışını anbean izledim. Gerçekten o şeyi yedi. O yiyince mecburen ben de eşlik ettim ama bütün uzuvlarıma lanetler ediyordum. Bir insan nasıl yemek yapmakta bu kadar kötü olabilir?

Yüzümü buruşturmamaya çalışmak zordu, bol bol portakal suyu içtim ben de üzerine ve masadaki gergin sessizliği çene çalarak dağıtmayı düşündüm: "Dün gece neredeyse bütün Santral senin için geldi. Sana bir şey olduğunu sandılar. Ne kadar endişeli olduklarını görmeliydin."

O simsiyah yemeği yerken göz ucuyla bana doğru baktı. "Benim için mi?"

"Verda'dan doktor getirtmesini istemiştim, o da tanıdığı herkese haber vermiş. Sen tedavi görürken saatlerce beklediler." Tepki vermesini bekledim ama vermediğinde de "aile her zaman kan bağı değil biliyorsun değil mi?" dedim. "Sandığın kadar yalnız değilsin. Kocaman bir ailen var senin."

Soğuk bir tavırla "bu kadar yaygaraya gerek yoktu," karşılığını verdi.

"Kaçacağına kabullen. Seviliyorsun, anlasana. Özellikle Mert, Verda ve Tarzan üçlüsü, senin için her şeyi yapmaya hazırlar."

Duraksadım ama içimde bir tereddüt taşıdığımdan değil de duygularımın yoğunluğundan. Sonunda "ve elbette,

ben de,"

diye ekledim. "Senin için her şeyi yapmaya hazırım."

Çatalı tutan eli durdu ama bana bakmadı. Aklından kim bilir ne geçti ama cevap vermedi ve devam etti. Sol eliyle yemek yemek belli ki zor geliyordu, ben de sandalyemi biraz ona doğru yaklaştırdım.

"Yemene yardım edeyim mi?" diye sordum büyük bir hevesle.

Ama "kendim hallederim," demesini de bekliyordum elbette.

Düne kadar silah doğrultuyordun adama Meira, birden yumuşamasını bekleyemezsin.

Üzüldüğümü belli etmeden ayağa kalktım, yemeğinin bitmesine yakındı ve demlenmekte olan bitki çayını onun için bir kupaya doldurdum. ”Bu aralar bitkilere dair eski birkaç kitabımı okuyordum,” diyordum bu sırada da. Babamın özel çayını Uygar’ın önüne koyarken çenemin düşmesini engelleyememiştim. ”Babamın serada yetiştirdiği bazı çiçeklerden doğal çaylar yapıyorum. Hastalığı atmana yardım edecek. Bir sürü yaratıcı fikir var aklımda. Bitkilerle çok ilgilenirmişim eskiden, gecemi gündüzümü serada geçirirmişim hep.”

Büyük bir beklentiyle çayı yudumlamasını bekledim ve tereddütüne rağmen aldığı ilk yudumu anbean izledim. ”Tadı nasıl? Bal iyi geliyor olmalı.”

Kupayı geri koyduğunda saatine baktı, beni cevapsız bırakmayı seçmişti. ”Akşam son bir toplantı var,” deyişine karşı kalktığım yere geri oturdum.

Yine de heyecanlı görünüyordum, konuyu hevesle sürdürdüm: ”Meclisteki adamlarımız aramızda gezen tarikat üyelerini tek tek bize ifşa ederken biz de artık Ezra’nın yönettiğini bildiğimiz birliğe karşı bir saha stratejisi belirlemeliyiz.” Tek nefeste dillendirdim bütün bunları ama Uygar sakindi. O an bende de net bir tereddüt belirdi ve neredeyse kaygılı göründüm. ”Beni bu işin dışında bırakmayı düşünmüyorsun değil mi?” Sessizce çayından yudumladığında ”tek bir hata ve bitti mi yoksa gerçekten de?” dedim. ”Daha her şeyin çok başındaydık Uygar. Daha yeni başlamıştık! Bu haksızlık!”

Ama beni şaşırtarak, ”devam edeceğiz,” dedi. ”Bu işin nasıl gideceğini göreceğim. Bu sefer düşmanlık yok, bitti demiştim. Dördüncü Meira son. Kafamıza sıkıp sıkmayacağımı bilmek istiyorum, daha fazla soru işareti yok.”

Bakışlarımı kaçırdığım vakit vücudunu öne doğru eğdiğini gördüm, uzanıp sandalyemin bacağını tutmasını ve birden beni tek eliyle kendisine doğru çekmesini beklememiştim.

”Kolun-” diye telaş yapacak olduysam da o umursamış gibi görünmedi. Dip dibeydik şimdi, yüzündeki o donuk ifadesiyle

gözlerimin içinde birilerini yakalamaya çalışıyormuş gibi bir dikkatle ”ya beraber kazanırız ya da beraber kanarız,” dedi ve bunu söylerken oldukça tehditkar gözüktü. ”Ya artık benim tarafımda olursun ya da kafamıza sıkarım. Basit hesap. Şimdi istiyorsan çek o tetiği ama unutma, benim parmağım da tetikte Meira.”

Afallasam da bir fısıltı gibi çıkan ”asla çekmezdim o tetiği,” sözüm hiçbir tür tereddüt içermiyordu.

Uygar da buna sahte bir tebessümle karşılık verdi. ”Göreceğiz.”

Akşamüzeri üzerime kısa yırtmaçlı kalem eteğimi ve siyah gömleğimi giymiş, Uygar’ın peşinden arabaya doğru adımlıyordum. Uygar’ın bir kolu sargıdaydı, siyah kabanının altından bu sargı gözükmese de kolunu belli bir açıda, karnına doğru çekmiş bir halde tutmak zorundaydı, hareket ettiremiyordu.

”Erteleyebiliriz Uygar,” diyordum bu sırada, henüz ayılalı 12 saat bile olmamıştı. ”İyi olduğundan emin misin?”

Cevap vermek yerine kapıyı açıp geçmemi bekledi. İtiraz edecek konumda da değildim, mecbur yerime oturduğumda kapıyı kapattı ve kendi tarafına geçti. Santral’in yeraltına gelene kadar ikimizden ses bile çıkmadı. Onun benden uzaklaştığı her an dünyada beni onun dışında seven kimsenin kalmadığı gerçeği geliyordu aklıma, tıpkı onun da günlüğüne yazdığı gibi; sahip olduğum herkesi ve her şeyi yok ettikten sonra dünyadaki en yalnız insan olduğumda bir tek Uygar kalmıştı yanımda, ben şimdi onsuzluğa alışık değildim. Aramıza giren küçücük mesafe bile huzursuz ediyordu beni, sanki dönüp gidecek de bir daha dönmeyecekmiş gibi.

Sanki bu sefer gerçekten de benden vazgeçecekmiş gibi.

Aynı toplantı salonunda yine aynı ekiple beraberdik; Verda ve Bade beni karşılamış, ötedeki masadan Berat da selamlama babında göz kırpmıştı -neyse ki Uygar bunu görmedi- ve yerlerimize oturup Yarasa’nın gelmesini bekledik.

Geldi de, o aynı adamla -ona Santral’de Kobra diyorlar- içeriye girdi ve yine uzun masanın bir diğer ucuna oturdular

fakat kimse Mert'in ayağa kalkmasını beklemiyordu. Mert öylece ayakta dikilmiş bekliyor ve Yarasa'ya bakıyordu.

Yarasa'nın buz mavisi gözleri bunu yakaladığında Mert'e doğru, "evet?" diye sordu.

"Öğretmensin ya hani sonradan geliyorsun sınıfa, geldiğinde ayakta bekleyeyim dedim." Mert'in bu agresif karşılığını beklemiyorduk, Verda'nın gözleri büyüdü hemen, ben ise Uygar'a bakıyordum ne oluyor dercesine.

Yarasa, onu çok da umursuyormuş gibi gözükmedi ama "benimle bir derdin varsa geç karşıma," teklifiyle herhangi bir tartışmaya açık olduğunu oldukça tehditkar bir üslupla dile getirdi.

Mert gerçekten de sinirle "olur öğretmenim-" diye dalga geçerek masadan ayrılmaya yeltendi ama Uygar kolunu tuttu sertçe.

"Mert otur yerine."

Mert dursa da belli ki oldukça kinli olduğu üzere, "uşağın mıyız biz senin de bizi bekletiyorsun?" diye sordu karşıya doğru. "Burnun zaten bir karış havada, kasıntı kasıntı yürüyüşler, etrafa emir dağıtmalar, bizi serseri yerine koymalar, her işimizi sorgulayıp güçlük çıkartmalar falan."

Yarasa işte o anda oyun oynamayı bıraktı sanki, gözlerini kıstığını ve duruşunu düzelterek doğrulduğunu gördüğümde yutkundum. Göğsünü kabartacak bir iç çekişle beraber ellerini arkasında birleştirdiğinde heybetli bedeni olabildiğince gergin ve çelik gibi ifadesi olabildiğince tehlikeli geldi.

Buz gibi soğuk sesi ise şu tanıdık dizeleri dillendirdi: "Söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı."

Mert kaşlarını çatmış anlamadan tip tip ona bakıyordu. "Ne?"

Uygar bir kez daha "Mert otur dedim yerine," uyarısını yaptı ona.

Mert durmadı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Diline mukayyet olmayanın kesilir başı." Olabildiğince ürkütücü bir sakinlikle sözünü bitirdi Yarasa. Tüylerim diken dikendi, bu adamın normal bir insan olduğuna inanamazdım.

Mert ise herkesi yerinde mıhlayıp sesini kesecek kudretteki bu karşılığa rağmen kendinden hiç taviz vermedi, aksine hareketlenip ”sen beni tehdit mi ediyorsun?” sualiyle yeniden ona doğru hareket yapma yeltendi.

Uygar onu tuttu. ”Yeter dedim!”

Büyük bir sinirle itiraz ederek baktı Uygar’a. ”Yok,” dedi, ”biz bunlarla anlaşamıyoruz. Kan çıkacak!”

Yarasa gayet de rahat gözüktüğü duruşunu bozmadan ”bırakın,” dedi. ”Sen ve o kadın.” Buz mavisi griye kaçan gözleri beni bulduğunda kaşlarım çatıldı. ”Sizi bu örgütün kalbinde barındırıyor olmamın tek sebebi Uygar. Bu demek oluyor ki sizden o sorumlu. Bana ait herhangi bir şeye vereceğiniz zararı ondan bilirim. Şimdi,” Mert’e baktı yeniden, ”gel üzerime, geç karşıma ve çıkar o dilini istediğin kadar. Ama unutma ki hedef sen değil daima Uygar olacak.”

İşte bu Mert’i durdurdu, dönüp Uygar’a baktı herhangi bir karşılık için. İzin verse Yarasa’nın üzerine de atlardı ama Uygar’ın sakinliği onu tereddüde düşürdü. Ben bilirim oysa, Uygar en çok da sessizken sinirlidir, bilirim ki Yarasa’nın bu halleri en çok da ona dokunuyordur ama Mert’in kısmen haksız olduğunu da bunun karşılıklı bir iş olduğunu da biliyordu, bu yüzden Mert’in istediği karşılığı vermedi.

Herkes onun konuşmasını beklerken o sakin bir üslupla söze girdi: ”Yarasa’nın hiçbir adamı bana şu zamana kadar bir saygısızlık yapmadı, sözümden de çıkmadı,” dedi. ”Siz de onu dinleyeceksiniz. Bu karşılıklı bir anlaşma.”

Mert hayretle soludu. ”Seni basbayağı tehdit ediyor!”

Uygar’ın karanlık bakışları Yarasa’nınkileri bile gölgede bırakacak acımasız bir imayla Yarasa’ya döndü. ”Aynı şey senin için de geçerli,” dedi ona. ”Senden bir adam olur da bana ait bir şeye zarar verirse bunu senden bilirim.”

Yarasa’nın heykelden suratı, ilk defa şimdi hareketlendi ve dudakları ürkütücü bir samimiyetsizlikle kıvrıldığında tahriş olmuş pürüzlü derin sesi,

”dişe diş kana kan Karaşah,”

dedi.

Bu sırada üzerimde gözler sezmem ile beraber bir ürperti yayıldı içime, masanın ta diğer tarafından Berat ile göz göze gelmeyi beklemiyordum.

Derdi ne bu adamın?

Tam da Uygar'ın Yarasa'yı uyarması üzerine sanki aranıyor gibi kurcalayışı…

Kendini öldürtmek mi istiyor?

Oldukça gergin bir giriş olsa da Tarzan ortamı biraz da olsa yumuşatmayı başardı ve birkaç kişinin son durumla ilgili bilgilendirmeleri üzerine saatin akmasıyla beraber herkes biraz daha sakinleşebildi. Kobra, o sıfır kol tişörtten seçilebilen kasları ve dövmeleri ile tahtanın önünde geçenki depo baskınını anlatıyordu. Yarasa'nın bütün adamlarında minimalist bir çizimle koşan bir kara panter dövmesi vardı, boyunlarında ya da kulaklarının arkasında, bazen de enselerinde olabiliyordu bu dövme, sadece Santral'de olanlarda ise bu dövme yoktu.

Sıra bizim tarafa geldiğinde Uygar yorgun bedenini kaldırdı, hemen ona eşlik etmek için ayaklanıp koluna girdim, neyse ki beni reddetmedi. Sağ kolunu kıpırdatamıyordu bile, çantasını dahi ben tuttum ve tahtanın önüne geldiğimizde belgeleri de ben çıkarıp masaya yerleştirdim, Uygar'ı da tek sandalyeye oturtmuştum. Doktor ilk 72 saat yataktan bile çıkmamasını tembih etmişken daha 24 saat olmadan Karşah iş yapıyordu! Hiç de bana mısın demiyor, belgelere o çatık kaşlar eşliğinde göz atarken insanların beklemesinden rahatsız da olmuyordu.

Bu sessizliğinin, benim ilk olarak söze başlamamı istemesinden geldiğini anladığımda boğazımı kibarca temizleyerek odaya döndüm. İlk seferde olduğu gibi kendimi hazırlamam bile gerekmedi, yanımda Uygar varken çok doğal ve rahattım.

"Birliğin başında Ezra Navon olduğunu bildiğimize göre artık her şey hazır," diyerek söze başladım soğuk bir tonda. "Polat parlamentoda yükselirken bir yandan o ve meclisteki adamlarımız bize tarikatçıları ifşa edecek, sonrasında Almanlar ile bağlantısı ve terör aktiviteleri öne sürülerek devlet tarafından indirilecek."

Uygar'ın derin bir nefes aldığını duyduğumda sustum, az sonra "Polat," dedi pürüzlü yorgun sesi, "Polat'ın

Herman ile bağlantısı, nihayetinde Almanlara dayandırılarak Shavit ailesine hedef olarak gösterilecek. Şimdi bir kuklamız olduğuna göre sahadaki stratejiye geçebiliriz. İçeriden istilaya karşı mecliste adamlarımız var fakat dışarıdan istilaya ne yapacağız?"

"Ezra Navon,"

dedim bu sırada tanıtıma girerek, Uygar tek tuşla arkadaki tahtaya Ezra'nın en son beni kaçırdığı havaalanındaki mobese kaydından alınmış bulanık görüntüsünü koymuştu. "Kendisi çocukluğundan beri bir suikastçi olmak için özel olarak yetiştiriliyor ve tarikata son derecede bağlı. Stratejik ve sabırlı olmasıyla bilinir, zeki bir adamdır ve kandırması da çok zordur. İşte bu adam bizim asıl düşmanımızdır."

Uygar, neredeyse bunda şüpheli bir şey bulmuş gibi görünerek, "daha büyük bir birlikle geleceğini düşünmüştük ama olabildiğince minimal tutmuş," dedi. "Bu ilginç."

Kim bilir nasıl bir planı vardır…

Ezra gibi tehlikeli bir adamı aklı başında olan hiç kimse küçümsemez.

Yarasa tarafından birinin, "depo saldırısını nasıl öğrenmiş olabilirler?" sualiyle beraber o tarafa döndüm. Doğal bir sorguydu elbette fakat Yarasa'nın ekibinden kimsenin bizi sevmediği düşünülürse sanki bizim beceriksizliğimizin altından çıkmış gibi bir hoşnutsuzluk seziyordum onlardan.

"Bilmiyorum. Yarasa bütün adamlarına güveniyorsa," dediğimde onunla bakıştık ama bozmadan devam ettim: "Biz de bizden herkese güveniyoruz, o halde köstebek söz konusu olamaz. Dışarıdan bir kaynak olmalı." Duraksayışım çoğuna şüpheli göründü belki de. "Değil mi?"

Oysa ben kimseyi değil aslında kendimi suçluyordum, Ezra beni tanırdı ve bana göre kozunu oynamıştı, olan bundan ibaret olmalıydı. Bu sırada sözümü Uygar devam ettirdi: "Ezra'nın gözünün kulağının olmadığı bir yer bulmak zordur," dedi. O da baskının, Ezra'nın her hareketimi nokta atışlarıyla

tutturabilecek kadar beni tanıyışından geldiğini biliyor ama onun elinin kolunun geniş olmasına bağlayarak konunun üzerini örtüyordu.

”Peki Ezra’yı yenmek Shavit ailesini nasıl bir zarara uğratacak?” sorusu Verda’dan geldi. ”Kuzenleri ve ailenin reisini de düşünürsek hepsini tek tek avlayacak mıyız?”

”Ezra’yı yakaladığımızda onu tuzak olarak kullanacağız. Yıllardır aile için çalıştığından bazı aile üyelerinin erişiminin olmadığı bilgilere dahi sahip. Kuzenlerden çok işimize yarayacaktır.”

”O halde, bu adamı nasıl yeneceğiz?” diye sordu Tarzan da düşünceli bir şekilde.

Uygar ile bakışlarımız anlaşmışız gibi ortada buluştu.

Bir planımız var.

ℒ

Toplantı bittiğinde dışarıda arabaları park ettiğimiz köşede soğuk havanın ve sigara dumanının altında dikilmekteydik, biz önden çıkmıştık, Uygar hâlâ içerideydi ve Yarasa ile konuşuyordu. Yarasa’nın adamı Kobra birkaç yabancıyla beraber dışarıya çıktığında Uygar’ın onunla yalnız olduğunu anladım, belki de daha özel şeyler bile konuşuyor olabilirlerdi -geçmiş gibi. Beni dahil etmesini isterdim doğrusu.

Mert, esmer teni ve çekik gözleriyle bir Moğol veya bir Kazak’ı andıran adamı, Kobra’yı izliyordu; adam bu soğuğa inat sıfır kollusuyla geçerken bize doğru baygın bir bakış atmıştı, ağzından sarkan sigarası tütüyordu.

”Tipini siktiğim,”

diye mırıldandı Mert de.

Verda koluna vurdu hemen.

”Şşş!

Sen bizim başımızı belaya sokacaksın bu gidişle! Yarasa’ya bulaşma Mert, ciddiyim, bu bir oyun değil.”

Mert bir eli cebinde, diğeri sigarasında, ”Yarasa’yı da sikeyim,” dedi huysuz bir sesle. ”Güvenmiyorum şu herife.”

”Kıskanıyorsun sadece,” dediğinde Verda, herkes sırıttı.

Bir tek Verda ciddi ve hatta endişeliydi. ”Yarasa’yı kışkırtmayın,” derken bana da bakıyordu. ”Size bir şey olmaz, Uygar var yanınızda ama sorun da bu. Uygar’ı düşman etmeyin Yarasa ile. O zaman Shavit ailesi için değil tek başına Yarasa için endişelenmemiz gerekir, inanın bana. Bütün dünyayı al karşına ama Yarasa’yı alma.”

Ben derin düşüncelere dalmışken Mert de bu söze itiraz edemedi, sadece dertli dertli Kobra ve diğerlerini izlerken ”bazen Maria’yı özlüyorum,” diye mırıldandı. Diğerleri fikirsizken ben şaşkınlıkla baktım ona, o da dönüp ”gelse de kafama sıksa keşke,” diye tamamladı sözünü.

Tam o sırada nihayet Uygar da çıkabildi binadan, Yarasa’dan ayrılmış, o duvar gibi stabil suratıyla bize doğru gelmişti. ”Uygar!” Hemen ona atılmak istedim ama düşünceli hali beni durdurdu, yarı yolda duraksayıp sigara yakışını, elini siper edişini ve ilk dumanı çekerken kaşlarını çatışını izledim.

Verda hemen ilişki durumumuzun kokusunu aldı tabii ve bana doğru yanaştı. ”Siz ikiniz bir garipsiniz. Kavga mı ettiniz? Geçenki kaza için kızgın mı hâlâ?”

İç çekerek ”evet,” dedim, Uygar bizi geçip Mert, Tarzan ve Erhan’ın yanına gitti.

”Senin suçun değildi sonuçta,” diyordu Verda da. ”Her türlü iş üstü basılacaktık. Sana bir şey olacak diye endişelendiğinden kızgındır. Git ve onu öp.”

Dönüp ona baktım sorarak. ”Anlamadım?”

Nasıl bunu anlamamışım gibi hayretle baktı bana. ”Hayatım erkeklerin beyni artı ve eksilerle çalışıyor. Kötü bir şey yaptın, al sana eksi; git ve onu öp, bu da artı. Hiç komplike değiller, fazla düz mantık çalışıyor akılları. Tarzan’ı haksız yere kızdırdığımda sırnaşır ve öperim, mecburen affeder, dayanamaz bana kızgın kalmaya. Bu kadar basit.”

Uygar’a doğru baktığımda onun banklardan birine oturduğunu ve sigarasını içtiğini gördüm. ”Gideyim ve öpeyim yani?” derken sanki Uygar büsbütün bir yabancıya dönüştü gözümde.

”Biraz da tatlı bakışlar, bilirsin, yeterli olacaktır.”

”Diyorsun…”

Verda da beni cesaretlendirmek istercesine ona doğru ittirdiğinde ilk adımımı attım ama Uygar’a varmak o kadar uzun ve zorlu bir serüvendi ki… Sapasağlam ona vardığımda da Tarzan hemen kalkıp oturmam için yer verdi bana, kendisi Mert ile beraber bizi yalnız bıraktılar. Herkes aramızdaki gerginliği sezmiş olmalıydı, yedi yirmi dört asık suratla ve öfke problemleriyle etrafta gezmiyormuşuz gibi…

Uygar bana aldırmıyor, bir kolunu bankın başlığına atmış arkasına yaslanarak sigarasını içiyor ve içeride Yarasa ile her ne konuştuysa artık onu düşünüyordu. Ben ise yanında sessizdim, hamlemi yapmaya çekiniyordum, sanki hiç el ele bile tutuşmamışız gibi garip geliyordu ona yakınlaşmak.

Alt tarafı yanağından öpeceksin Meira…

Bu kadar zor olamaz!

”Yatakta neler neler yaptık oysa.”

Uygar başını çevirip bana baktığında bu serzenişi sesli bir şekilde dile getirdiğimi fark ettim. Dudaklarımı mühürledim hemen telaşla, sonra geri açtım, ”yani öyle değil!” diye bir şeyler zırvaladım.

”Ben…

Kendi kendime bir şeyler…”

Adama silah doğrultacak cesaretin var ama iki kelam edecek aklın yok öyle mi?

Ah Meira…

Sessizce ölmeyi dilerken son bir şansla ona mahsun mahsun baktım, önüne dönmüştü yeniden, hâlâ kızgındı elbette bana, onu suçlayamazdım ama yanağından öpmeye de cesaret edemedim. Sanki kızacakmış gibi, ne garip bir yabancılık!

Ben de bacaklarımı banktan aşağı dalgın dalgın sallıyor, ”bundan sonra epey meşgul olacağız desene,” diye mırıldanıyor, gergin bir şekilde gülüyordum. ”Yani iş için. Sen yine sabahlara kadar…”

Durdum ve biraz sıkkın göründüm sanırım, o da omzunun üzerinden bana doğru baktı. Kısık gözlerinin aşağıya doğru inmesi, bir tek sigara dumanını dudakları arasından salmak için soğuk ifadesini çözmesi ve o kısa birkaç saniyelik sürede hem bana en yakın hem de en yabancı insan olmayı başarabilmesi… Hem beni üşütüp hem de kollarının en sıcak ve güvenli yer olduğunu düşündürebilmesi, belki de düşman bir aşığın en yerinde tasviriydi. Kolları arasına beni alması için canımı bile verirdim o anda.

Başımı çevirdiğimde ötede, gecenin kasvetini yaran renk cümbüşüyle Santral'i ve gürültülü ahalisini görüp duyabiliyorduk. Ayağa kalktığımda daha cüretkardım. "İş için önemli bir şey göstermem gerekiyor sana," dedim ve tutması için elimi uzattım ona. "Benimle gel. Birkaç dakika sürecek."

Sigarayı söndürüp attı ama elimi tutmadı ve kendi ayağa kalktı. Yine de koluna girip onu alelacele bir şekilde Santral'e doğru götürdüm. Gece yarısına yaklaşıyorduk, kalabalık coşkuluydu, onların arasından birilerine çarpmadan geçmek zor oldu ama nihayetinde birkaç karavan büfenin ardından eğlence kısmı karşımızdaydı işte. Atariler, langırtlar, boks makinaları, hediyelik eşya satan dükkanlar derken…

Fotokabin!

Kaşla göz arasında Uygar'ı boş bir kabine sokup perdeyi çektim. Onunla fotoğraf çektirmek uzun zamandır aklımdaydı, şimdi de onu sandalyeye oturttum. Her an çevirdiğim hileyi anlayıp müdahale edebilirmiş gibi aceleciydim, Uygar'ın eğlenmeye karşı alerjisi olduğunu düşünürsek hızlı olmalıydım, hemen ekrandan ayarları kurcaladım ama sonra aklıma param olmadığı geldi, biraz da mahcup mahcup Uygar'ın kabanının cebini karıştırdım -onunla göz göze gelmemeye çalıştım-, ve sonunda birkaç bozukluk kapıp makineye attım.

"Hiç fotoğrafımız olmadığını düşünüyordum bir süredir," diye ona da açıkladım. "8 senedir tanıyoruz birbirimizi ve hiç fotoğrafımız yok."

"Senin fotoğrafın çok bende," dedi Uygar biraz da aksi görünerek. "Hiçbirinde beraber değiliz ama."

”İşte şimdi yan yanayken fotoğraf çektirmeliyiz,” diye kurtardım durumu hemen. ”Belki bu savaşta ölürüz, belli mi olur? Bizden geriye bir şey kalsın en azından.”

Geri sayım başladığında hâlâ biraz süremiz vardı ama sadece tek kişilik sandalye olduğundan ben yanına geçip eğilmekle yetindim. Başımı ona biraz yaklaştırmış ve yüzüme de kocaman bir gülümseme takınmıştım. Ekrana bakıyor ve Uygar’ın bir heykel gibi dikilişini seyrediyordum.

Dişlerimin arasından ”fotoğraflar ölümsüzdür Uygar,” diye seslendim, ”kızgın görünürsen hep kızgın kalacaksın, hep öyle hatırlanacaksın. Gülümse biraz.”

”Gel buraya da bitirelim şu işi,” derken birden beni kolumdan tutmuş ve kucağına çekmişti. ”İşim var.”

Bu da güzel bir gelişme.

Fiziksel mesafeyi aştığımızda daha da rahatladım, bir kolumu ensesine dolarken diğerinde de elimi göğsüne dayadım ve yanağımı da yanağına yapıştırarak koca koca gülümsedim.

Birkaç gün önce ona silah doğrultmamışım gibi…

Unut onu, o bir kazaydı…

Tetiği çekmemen de eskisi gibi olmadığının en büyük kanıtı.

Bu aslında kutlanacak bir şey bile olabilirdi, eğer biraz daha çıldırmış olsaydık.

İlk fotoğrafı çektiğinde ve ekrana verdiğinde Uygar’ın da güldüğünü gördüm. Benimkisi kadar geniş değildi belki, biraz daha sönüktü ama o kadar yakışıyor ki ona gülmek… Biraz yabancısı ama kaslarının rahatlayışından belli ne derecede buna ihtiyacı olduğu.

Bu görüntü içimi ısıttı birden, ayrılmaz bir bütün oluşumuz tescillenmiş gibi hissettim, duygulandım ve dönüp Uygar’a sarıldım. O kadar güven ki onun kolları, öylesine yuva gibi ki dört tarafı, hücrelerim dahi ona karışmış, o kadar bana ait, benden bir parça gibi. Çok farklı bir his bu, aşktan öte, bağlılıktan da öte, saf bir aidiyet bu; birbiri için yaratılmış iki parçanın birbirine kenetlenmesi gibi, her sarılışım ona geri

dönüşüm gibi. Bu yüzden evim diyorum ya ona, ondan başka kapım olmadığı gibi kendimden de bir yarım aynı zamanda.

Geri çekildiğimde ve yüzüne baktığımda bütün gün yüzünde taşıdığı o soğuk maskenin biraz daha indiğini ve yumuşadığını gördüm sanki. ”Kızgın mısın bana hâlâ?”

Belki bunu sorma şeklimdi ona iç çektiren, fazla masumane bir tavırla ve sesle sordum çünkü. Sanki ona cehennemi yaşatmamışım gibi, melekleri ağlatacak bir cani değilmişim gibi, daha birkaç gün önce ona silah doğrultmamışım gibi… Buna iç çekti, belki tekrar tekrar içinden,

bu kadın benim felaketim,

diye geçirdi.

Ama sonunda büyük elini çeneme doğru kapatıp beni tuttu ve kendisine çekerek dudalarını dudaklarıma kapattı. Ona bu kadar ihtiyacım olduğunu o an fark ettim, dudaklarında nefeslendiğim ilk anda; parmaklarım yanağının iki yanına doğru kıvrıldı ve uzun uzun öptüm onu. Bu onun nefes alışverşini hızlandı, göğsü hareketlendiğinde kucağında oturan bedenim de hareketlendi ama kendisini zapt etti.

Uygar hareketlenip ayağa kalktığında beni de belimden tutarak kucağından indirmiş oldu. Dudaklarını ayırdıktan sonra sırasıyla dudağımın kenarını, burnumu ve alnımı öperken, ”evet,” dedi derin sesi. ”Kızgınım.”

Yutkunuşum ve onu mahsun mahsun izleyişim belli ki iradesini sarsacak oldu, belki de bu hali bana ders vermek içindi ve tam da bu gayesini sınadım ama kendisini toparlayıp kabinden çıktığında savaşta mağlup olarak arkasından gittim.

Dışarıda fotoğrafımızdan bir adet almıştım, bir de kırmızı kalem istedim birinden ve fotoğrafın arkasını çevirip dikkatle yazmaya başladım.

Uygar ise ne yaptığımı anlamadan beni izlerken ”fotoğraftan iki adet çıkart,” dedi doğal olarak.

”Hayır.”

İşim bittiğinde oraya ne yazdığımı merak eden Uygar’a hemen göstermedim, onu geçerek ilerideki hediyelik eşya satan

dükkana yöneldim. Peşimden gelirken ”ne yapıyorsun?” diye sormuş ama bir cevap da alamamış, sadece daha önceden gözüme kestirdiğim hediyeyi satın alışımı izlemişti. Burada eski püskü birçok mücevherat satılırdı; Uğur amcanın kuyumculuk kariyerinden kalma ender parçalar, antika eşyalar, hiçbir yerde bulunamayacak olan -sadece Santral’e özel birçok oyuncak dahi vardı. Santral’in en iyisi diye Tarzan’ın kafasını bile figür olarak yapmışlardı!

Başından beri gözüme kestirdiğim tek şey ise avucuma sığan antika bir pusulaydı. Altın rengi ve çiçekli ince işlemesiyle beraber çok zarif görünüyor, anca bir prens veya prensese ait olabilirmiş gibi geliyordu. Pusulayı açtığımda içine istediğim şeyi koyabileceğim boş bir alanı vardı, fotoğrafı da bilerek bu boyutlarda çıkarttırmıştım.

Fotoğrafı pusulanın içine koymadan önce çevirip arkasına kırmızı kalemle yazdığım yazıyı gösterdim:

”Kaybolursam bul beni.”

Eserime büyük bir hevesle bakıyor ve onu bir hazineymiş gibi görüyordum. ”Bu fotoğraftan dünyada tek bir tane var,” diye açıkladım ona. ”Ve biz bunu pusulaya koyacağız. Rotamız, daima ikimizin beraberliği olacak ve eğer ki ayrılırsak-” Kaşları hemen çatıldığında ”beni dinle sadece,” dedim, ”eğer ayrılırsak bu fotoğraf pusulayla beraber sadece birimizde kalacak. O kişi bu fotoğrafı eşine verebilmek için her şeyi yapmalı, ona dönmek için her engeli aşmalı, her yeri yakmalı. Bu pusula ikimize ait, tek başına ona sahip olamayız.”

Uygar fotoğrafa bakarken düşünceli görünüyor, pusula fikrini beğenmemiş gibi duruyordu. ”Ayrılmayı planlıyor gibi konuştun.”

”Asla,” dedim hemen. ”Sen kaybolursan seni bulacağım. İstiyorum ki… Ben kaybolursam sen de beni bul.”

Tek kaşı havaya kalktı. ”Nereye kaybolacakmışsın?”

”Hayat bu ne olacağı belli olmaz, her ihtimale karşı-”

”Romantik bir şey yapmayı planladıysan diye söylüyorum,” sözüyle böldü beni, ”tek yaptığın beni sinirlendirmek.”

”Gideceğimi söylemiyorum, sonuçta bir savaşa giriyoruz.” İç çekişini izledim, pusulaya kaşlarını çatarak baktı ama yine de kabullenmiş gibiydi. Ben de fotoğrafı pusulanın içine koydum. Kuzey yönü onu gösteriyordu.

Açıkçası ona sahip olmayı isteyeceğini düşünerek pusulayı uzatmıştım ama almadı, ”sende kalsın,” dedi ve döndü. ”Gidelim. Nereden geliyor aklına böyle şeyler?”

Peşine takılıp koluna girdim yine hemen. ”Bir tür totem o fotoğraflı pusula. Ayrılmayalım ama ayrılırsak bile her daim birbirimizi bulalım ve yan yana olalım diye.” Bunu söylemekte kararsız kalsam da ekledim yine de:

”Bir gün öldüğümüzde de bu karede sonsuza kadar yan yana duruyor olacağız.”

ℒ

Erişim engeli sebebiyle birçoğunun Wattpad’e VPN ile dahi ulaşamadığını - ya da tercih etmediğini- biliyorum, bu yüzden 39 ve 40. bölümü okuyamayanlar için bu bölümler PDF formatıyla hem Whatsapp kanalımda hem de Twitter hesabımda paylaştım ama bu dokümanların toplanması kaygısında olduğumdan bunu daha yapmayacağım. Yani 1 ay kadar daha Wattpad’in açılmasını bekleyeceğim, açılmazsa da bölümleri Wattpad’den yayınlamaya devam edeceğim. Yeni bölümlerin ne sıklıkla geleceği çok soruluyor fakat bunu da bir önceki bölümde cevaplamıştım, resme ağırlık verdiğim için daha az yazıyorum. Muhtemelen ayda 1-2 bölüm şeklinde devam edeceğiz. Bununla ilgili duyuruları kitabın Instagram sayfası

@lilithingozyaslariofficial

adresinden kontrol edebilirsiniz.

Beğenmeyi unutmayın:) Bir sonraki bölümde görüşmek üzere…

Instagram: kedilimediyy

Twitter (X): kedilimedi

Tiktok: kedilimedi

41. Avcı

○●

Sonunda buradayız, bölüm atmayı çok özlemişim :') Biraz da Maria esintili

iddialı

bir

bölümle

geldim,

çok

seveceğinize

inanıyorum

.

Beğenip fikirlerinizi paylaşarak destek

vermeyi

unutmayın

lütfen

♡

Kapak

tasarımı

Instagram'da @dazlakkilicinsahibesi hesabına aittir. Eline

sağlık

♡

Bölüm Kırk Bir

“Avcı.”

ℒ

Maria der ki ”nefret, bir ideali yaymanın en hızlı ve en etkili yoludur; propaganda ne kadar olumsuz ve kindar olursa ideal bir o kadar tesirle yükselir.”

”Birine ‘fikrin nedir?’ diye sorduğunda şüphesiz fikrinden önce mensubu olduğu sürünün adını fısıldar. ‘Sosyalistim,’ der, sosyalizmin derinliğine inmeden. ‘Hristiyanım,’ der, eline kutsal kitabı almadan. ‘Hümanistim,’ der, tarihsel hakikati görmeden; her insanın, her ırkın ve milliyetin aynı değeri taşımadığını, bazılarının gerçekten de cehennemin en karanlık köşelerine layık olduğunu bilmeden. İnsanlar düşüncelerden önce kalıplarla yönetiliyor, çobanlarla güdülüyor. A dini, B grubu, C siyasi hareketi. Ne de olsa sosyal canlılarız, kafalarımızı sokuşturacak ortak delikler arayışındayız.”

”Ben bunu kullanmayı tercih ettim. Bir kuzu değil bir kurt olmayı istedim. Akışa uymayı değil, akışı güden olmayı seçtim. Yönetilen değil, yöneten oldum; tanrıya ulaşmayı değil, tanrıcılığı elde ettim. Gücü seçtim. Yeraltındaki imparatorluğun başına geçtim.”

Ve sanrılarında, en derin uykularında, en yalnız anlarında beliren bir baba figürüdür ki o, ak düşmüş gür sakallarını okşarken hüzünle bakar evladına: ”Seni yöneten de hırs değil midir? Nefretin kurbanı, nefret suçunu yaymaz mı? Kinden doğan, kaos doğurmaz mı? Yine de özgür mü dersin kendine, bileklerindeki prangalar bağlıyken gadabına?”

Varlığının yegane özünü dikenli tellerle sarmalayan nefretin, senin en büyük tutsaklığın oldu; dikenler battıkça kanadın, kanadıkça kanattın ama Maria, sen hiçbir zaman özgür olmadın.

Meira Shavit

Dördünce Meira

Günümüz

Ertesi gün şehir dışında 48 dönümlük devasa bir arazinin kısmen daha kurak ve gözlerden uzaktaki bir bölümündeydik.

İşte tam da burada göz teması dahi kurmaktan hazzetmediğim yılışık Berat'ın sözlerine göre

"58 adet Toyota pickup"

hazır haldeydi.

Bu nedir böyle savaşa mı giriyoruz denebilir, doğrusu evet;

savaşa giriyoruz.

Uçsuz bucaksız gibi görünen arazide art arda park edilmiş ve birer canavarları andıran arazi araçlarının başında ellerimi arkamda birleştirmiş teftişe gelen bir müdür gibi dikilmekteydim.

Mert ise, tıpkı bir erkek çocuğuna yakışacak heyecanla hemen arabalara atılmış, tekerine, kaputuna, inciğine cıncığına bakmaya, irdelemeye başlamıştı. "Eski kasa

Toyota Hilux

he…

.

Şunlara bak be! Şu süspansiyonu görüyor musun? Zıp zıp sekeriz dağ taş demeden! Hay seveyim sizin canınızı!"

Uygar'a gelirsek, hemen yanımda duruyor ve bize doğru gelmekte olan Yarasa'yı o iki kara namlu gibi gözleriyle izliyordu. Yarasa ile göz teması kurmak zordu, gri gibi masmavi ürkütücü gözlerini sanki hiç kırpmaz ve o dudaklarını aman ki asla açmaz, öyle daima öfkeli duran bir hal tavırla karşılık verir, insanı gererdi ama ne Uygar'ın ne de Mert'in ondan zerre çekindiği yoktu. Nihayet Yarasa'nın asker postalları tam da karşımızda durduğunda Uygar ile aralarında bir tür güç savaşı geçti sanki; hem dost hem de düşman gibi birbirlerine kimler olduklarını hatırlatırcasına bir duraksayışla duruşlarını düzelttiler ve yeniden ortaklara döndüler.

Yarasa'nın pürüzlü sesi, "karargahlarını temizlemek için 58 arazi aracı," diyerek Mert'in hâlâ büyük bir açlıkla irdelediği araçları gösterdi. "Ve yeterince mühimmat. Hâlâ hazırlandığı için tam sayı veremeyeceğim, bu akşama envanter dökümünü ofisine gönderirim. Bugünlük işimiz başka zaten."

Uygar’ın soğuk sesi, ”casusları yakalamışsınız,” diyerek karşılık verdi buna.

Yarasa ikimize de son bir bakış atarak ilerideki hangara doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Uygar ile beraber onu takip ettiğimiz sırada ise Yarasa, ”Polat Hasbaş’ın istihbaratı bize hangi isimleri verdiyse onları getirdik,” diye açıklama yapıyordu.

”Kaç kişi?” diyen bendim.

”3.”

”Meclisten mi?”

”Yalnızca biri meclis üyesi, diğer ikisi arabulucular.”

Hangarın kapısında iki adam tüfeklerini bir emniyet kemeri gibi göğüslerine dayamış nöbet tutuyordu. Dışarıdaki güneş nereden sızmayı başarabildiyse artık oralardan içeriyi aydınlatabildiği kadarıyla aydınlatmıştı. Bolca mühimmatın ve arabaların yedek parçalarının bulunduğu hangarın ortasındaki demirden kolona üç kişi bileklerinden zincirlenmiş, yerde oturuyordu.

”Konuşturdunuz mu?” diye sordu Uygar.

Yarasa durduğunda kollarını önünde bağlamış ve üç adamın da ağzı yüzü tanınamayacak hale gelmemiş gibi ”kibarca sorsak da bir cevap alamadık,” demişti. ”Belki adamları hasarsız istersin diye daha kaba yöntemler kullanmadan önce de seni bekledim.”

Uygar’ın iç çektiğini ve

”hasarsız,”

diye mırıldandığını duydum. Birkaç adımda adamlara yaklaştığında üçü de birer yaprak gibi titreştiler, Uygar ise yalnızca dizini kırıp onlarla aynı hizaya geldi. ”Ferit, Orhan ve Ilgaz demek…” Onları tanıyordu, onlar da Uygar’ı; ne de olsa Polat yıllarca siyasetteydi ve Uygar’ı da çok kereler bu bataklığa sürükleyerek pis işlerini örtbas ettirmişti.

Yine de Uygar’ın yüzündeki tereddüt bende de vardı. Nihayetinde aklımda dolaşan tilkileri dillendirmeden de

edemedim: ”Daha büyük bir yem olmalı bu işin arkasında,” dedim düşünceli bir şekilde. ”Bunların piyon olduğu aşikâr.”

Uygar cevap vermedi ama başını omzuna doğru yatırıp korku ve nefret içerisindeki adamları izlerken o da elbette benimle aynı fikirdeydi. ”Bunlarda Shavit ailesinin davasını taşıyacak akıl yoktur.”

Yarasa’ya doğru baktım. ”Shavit’lerin örgüt kollarından biri ilgilenir siyasetle. Bu üçünün o tarz bir örgüt kolundan olduğuna emin misiniz?”

Yarasa taviz vermedi: ”Kağıtta hangi isimler yazıyorsa hepsi tam karşında.”

Uygar ayağa kalkmadan bana doğru baktığında başımı iki yana salladım onaylamayarak. ”Bu adamlar Türk,” dedim. ”Türkiye ile Shavit’lerin siyasi ilişkilerini yönetecek kişiyi bir Türk yapmazlar. Mutlaka o da Yahudi olmalı. Bunlardan en fazla piyon olur.”

Uygar adamlara bakarken olabilecek en resmi haliyle ”kimdir sahibiniz?” diye sordu. Öyle bir tavır, duruş, bakış ve sesti ki onunkisi, ona bu yabancı adamlar karşısında güç veren şey kesinlikle onların bileklerindeki zincirler değildi; büsbütün bir otoriteydi bu ve değil üçü, üç yüzü de gelse Uygar’ın en basit suali karşısında kırk defa düşünmeden cevap vermeye cüret edemezlerdi.

Ama biri nihayetinde ”hiç kimse,” diyebildi. Şişmanca, çirkin bir adamdı. ”Biz işimizde gücümüzde-”

”Kim veriyor emirleri?” diye böldü Uygar. ”Shavit ailesinin temsilcisiyle direkt mi konuşuyorsunuz yoksa başka bir yönetici makamı mı var arada?”

”Biz-”

Uygar işinin uzun süreceğini anladığında derin bir iç çekmiş, bu tavrıyla karşısındaki adamı da duraksatmıştı. Başını önüne doğru düşürüp boynunu bir sağa bir sola kütlettiğinde oradaki herkes sonrasında yaşanacakları biliyordu herhalde.

Uygar ağır ağır doğruldu, kenarda masanın üzerine yığılmış her çeşit alet edevat bulunuyordu, oraya doğru yürürken ”dışarı,” dedi.

Elbette üzerime alınmadan beklemeye devam etmiştim fakat Uygar masaya vardığında ve oradan kendine bir işkence aleti seçtiğinde Yarasa'nın gözleri hâlâ burada ne aradığımı sorgularcasına bana dönmüş, bu hitabın bana olduğunu anlamamı sağlamıştı.

"Ben mi?" derken Uygar'ın seçtiği kocaman fort penseye bakıyordum. "Sorun değil, burada kalayım."

Uygar yeni bir itiraz istemeyerek bana omzunun üzerinden baktı ve "Mert'in yanına git," dedi. "Birazdan işim biter, elbiseni kirletme burada."

Daha kötülerini yapmamışım gibi…

Pekâlâ,

bundan hoşlanmamdan çekiniyorsun.

Ne de büyük bir aşinalık ile o eziyet aletini tutup eliyle tarttığına bakarken dalıp gitmiştim, mecburen isteğini kabullendim ve arkamı dönüp ikiliyi hangarda yalnız bıraktım. Belki de iyi ki kalmamıştım, hem benden akmamış hem de başkalarından yeterince akıtmamışım gibi daha fazla kan görmemem en sağlıklısıydı.

Ah babacığım, düştüğüm hallere bak, kan görmemeyim diye beni uzak tutuyorlar ki nasıl da kana susadığımı duyumsamayayım.

Şu sıralar fazlasıyla artan yuva özlemim sebebiyle sık sık babam geliyordu aklıma, rüyalarıma uğruyor, sanrılarıma karışıyordu; bana kızsa da bir sevinçti ona maruz kalmak. Bu işi en çok da onun için yaptığımı düşündüğümde kutsal bir gaye ediniyormuşçasına ilahi bir azim nüksediyordu benliğime, sanki göğe yükselme davası vardı şimdi yüreğimde. Hayatımda ilk defa doğruyu, iyiyi yapacak olmak, bir zamanlar duyduğum masallardaki 'dalları takip edersen göğe erersin' sözlerini de gerçekleştireceğimi düşündürüyordu bana. Meira ilk defa dalları takip ediyor, kökleri değil; doğruyu arıyor, iyiliği istiyor,

kötülüğü değil!

Bak,

buradayım babacığım,

işimin başındayım, Shavit parazitinden dünyayı kurtarma gayesiyle çalışıyorum. Onların bütün zararlarını ben telafi edeceğim, yıktıkları her kuleyi ben geri dikeceğim, açtıkları her yaraya ben merhem süreceğim;

dalları takip edeceğim…

Hayatımda ilk defa sana layık bir evlat olacağım. Yarasa, Santral istihbaratını İsrail'e dikebildiğinde son kalesi de tamamlanacak ve terörizme karşı büyük bir iltifat kurulmuş olacak. Dahası, bu örgütün kanını emdiği onca kurum, kuruluş ve en önemlisi de birey kurtulmuş olacak! Bu kan emiciler kendi kanlarında boğulacak. Var mı ötesi? Günahlarımı telafi edemem belki ama birçok şeyi düzelteceğim baba.

Dışarıda sıralı halindeki araçlara doğru yürümekteydim ki hangardan çıktığım vakit hangarın yan tarafında muhabbet etmekte olan iki kişiyi duydum:

"Bu kadın kimmiş yani de böyle emirler yağdırıyor? Niye Yarasa bile onu dinliyor?"

İki genç adamdı konuşan, istemsizce onlara doğru yaklaştığımda da aradaki dizili tuğladır, ıvır zıvırdır beni fark etmeden konuşmaya devam ettiler:

"Santral'de ona Sarışın deniyordu,"

dedi bir diğeri.

"Hayalet ile yarışmıştı, hatırlamıyor musun?"

"Santral'i bir kadına emanet etmeyi düşünmüyorlar herhalde. Akıllarını kaçırmış olmalılar. Koca bir örgüte karşı kadın aklıyla savaşılır mı hiç? Nedir ne değildir onu bile doğru düzgün açıklamadılar. Yarasa buna nasıl izin veriyor?"

Öfkeyle solumadan edemedim.

Santral'i bunca sene boyunca elimde bir silaha dönüşmemesi için benden uzak tuttular. Bir başıma bininize yeterim ben.

Ama onlarla herhangi bir münakaşaya girmeden dönüp gitme niyetindeydim ki sessizce arkamdan süzülen bir bedenin beni geçerek onlara doğru yürümesiyle beraber irkildim. O adam,

”beyler, ayıp olmuyor mu?”

dediğinde hâlâ kim olduğunu anlamadan sırtını izlemekteydim. ”Şu zamana kadar bir kadın tarafından yönetilmemiş olabilirsiniz ama bundan sonra alışsanız iyi edersiniz.”

Adam birinin omzuna dostane bir hareketle vurduğunda ”kusura bakmayın Berat bey,” dedi mahcup sesler, ”biz o anlamda demek istememiştik.”

Berat…

Şu bir gözü daima üstümde olan, bağlantıları sebebiyle takıma dışarıdan katılan adam… Kendisini hiç sevmez ve onun bana olan alakasını Uygar’ın fark edebileceği endişesi taşırdım hep.

Berat, ”işinize hadi,” dediğinde iki genç adam da aceleci adımlarla yürüyüp uzaklaştılar ve bizi orada yalnız bıraktılar. Ona bakmakta, ondaki bir şeylerden hoşlanmamakta ama asla ne olduğunu bilmemekteydim. Tıpkı Herman’da olduğu gibi Berat’a dair de içimde adlandıramadığım bir tür tehlike sinyali vardı ve bu sinyal onları gördüğüm her daim çalmaktaydı. Yine de bu bilinmezliği tıpkı kör birinin renklerin tanımını bilse dahi renkleri zihninde canlandıramayışı gibi zihnimdeki bu puslu boşluğu dolduramışımdan ötürü tanımlayamıyordum. Oysa tipi dahi tanıdık değildi; o dik inen ince burnu, kalın ve üsttekinden daha önde alt dudağı, yüzündeki benler ve kumral saç-mavi gözleriyle büsbütün bir yabancıydı işte bana.

En iyisi uzaklaşmaktı, ben de dönüp gidecektim ki arkamdan neşeli sesi ”teşekkürü hak ettiğimi düşünüyordum,” diye takıldı bana.

Yine bir şey demeden giderdim aslında ama durdum ve ona döndüm yeniden. ”Amacın ne?” derken serttim, olur da ondan hoşlanmadığımı anlamadıysa diye…

”Yalnızca seni savunuyordum-”

”Bana bakma şeklin dahi bir farklı,” diye onu böldüm kaba bir üslupla.

İşte orada durdu, ifadesi daha muzip bir hal alırken ellerini pantolonunun cebine soktu. ”Nasıl farklı?”

Bu bana verdiği sinyal çok tehlikeli bir türdü, fazlasıyla davetkâr, muzip ve çokça yaramazdı; altında binbir çeşit imanın yattığı ve masumane bir gülümseyiş ardına saklanan azılı bir suç ve büyük bir günahtı.

Dayanamadım, ona doğru birkaç adım atıp iyice yaklaştım ve karşısına geçtim. ”Berat değil mi?” derken ellerim havaya kalktı ve gömleğinin iki yakasını nazikçe tuttu.

”Evet.”

”Berat,” kravatını haddimden fazla sıkmakta ve canını yakmaktaydım ama dayandı ve ”yanımdaki adam sırf bana biraz uzun baktın diye değil seni bütün bir sülaleni ipe dizebilecekken senin bu terbiyesizliğin nereden geliyor?” sualimi sonuna kadar, baskıdan kızarmaya başlayan bir yüzle dinledi.

”Ben yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyoru-”

Kravatını iyice sıkarak sesini kestim. ”Kes oyunu. Ne yaptığının gayet de farkındayım. Sen işine bak ben de işime bakayım, gerekmedikçe gözün bile bana değmesin. Anladın mı?”

Berat başta duraksasa da sonunda usulca başını salladı ve onu bırakışımı durgun bakışlarla seyretti. Birkaç adım gerilemiştim ki yine laf atmadan bırakmadı beni: ”Ne sıkıcı bir ilişkiniz var. Seni bir baba gibi koruyup kolluyor mu her daim böyle?”

Gözlerimi devirip arkamı döndüğümde ise arkadan seslendi: ”Tamam üzgünüm, gerçekten kötü bir izlenim vermek istemedim. İlişkinizin ciddi olduğunu düşünmemiştim. Uzaktan pek de yakın görünmüyorsunuz doğrusu. Başta sadece iş için berabersiniz sandım.”

Adımlarımı durdurmadan ”o benim sevgilim,” dedim arkaya doğru. ”Artık öğrendiğine göre gerektiği gibi davranırsın umarım.”

”Elbette. Benim hatam.” Kısa bir anlığına ona baktığımda tüylerimi diken diken edecek bir sırıtma görür gibi oldum dudaklarında.

”Melis

hanım.”

Derdi ne bu herifin?

ℒ

”Sayın Uygar Karşah ve sayın Melis …”

Balo salonunun girişindeki görevli garson, davetiye listesindeki isimleri okuduktan sonra bizi içeriye aldı. Hemen ardımızdan Yarasa’nın gerçek adı ve soyadı okunmuş, ”Mert Hasbaş” da denmişti, peşimizden geliyorlardı. Bu gece dört kişiydik.

Yakalanan üç casusun verdiği bilgiye göre tam da tahmin ettiğim gibi Shavit’lerin örgüt kollarından biri Türk parlamentosuna bir parazit gibi sızmıştı ve bu kolun başında pek de yabancı olmayan bir adam oturuyordu. Polat’ın meclise girişinin ardından özel olarak verilen ve çokça ecnebi katılımı sebebiyle Batı esintisini yansıtan bir maskeli balodaydık şimdi. Türk tarafı maskeli işlere pek yanaşmadığından pek çoğunda maske yoktu, pekâlâ bizimkilerde de; yalnızca benim yüzüme gözlerimi ve burnumu örten siyah bir maske çekilmişti. Ne de olsa Shavit’lerin casusu, her ne kadar daima gizli tutulduysam da beni tanıyabilirdi.

Ötelerde bir grup orta yaşlarda beylerle konuşan bir adam hemen bizi yakaladı, elindeki şampanya bardağını kaldırarak büyük bir coşkuyla grubunu terk etti ve bize doğru yaklaştı.

Mert’in, ”adamımız bu mu?” denildiği duyuldu.

”Hayır,” dedi Uygar, ”ama kendisi bizi onunla tanıştıracak olan arabulucu.”

Bembeyaz saçları ve kırmızı teniyle bana Herman’ın zayıf halini anımsatan adam karşımıza geçtiğinde Uygar ona hafifçe gülümsedi ve ”Major, I hope you are having a great time,” diyerek onunla İngilizce konuştu. Bu beni duraksattı, Uygar’ın bu denli akıcı ve etkileyici bir aksanla başka bir lisanı konuştuğunu duymak kulağıma ilahi gibi geldi.

Adamın gözleri güldüğü vakit neredeyse kapanacak kadar kısılırken ”Mr. Karşah!” diye atıldı, hemen elini tutup sıktı. “I finally have the honor of meeting you in person! I guess I

should have made an appointment months ago just to see you, huh?”

(Uygar bey! Sonunda sizinle birebir tanışma onurunu elde ettim! Sadece sizi görebilmek için bile aylar öncesinden randevu almam gerekiyordu herhalde, öyle değil mi?)

Uygar mütevaziliğini bozmadan, ”It’s been a rough month,” dedi. ” I have had little to no time for any social engagements.”

(Zor bir aydı, sosyal aktivite için neredeyse hiç vaktim olmadı.)

”Well, I guess now we finally have the time.” Adam, küçük kısık gözlerini ilk olarak Yarasa’ya ve Mert’e çevirdi, ikisini de

”gentlemen,”

diyerek selamladı ve bir sonraki durağı Yarasa oldu. Büyük bir saygıyla, ”It’s a pleasure to meet you,” diyerek ona kendi ismiyle hitap etti. ”People all around the world are talking about your family business.”

(Sizinle tanışmak bir onurdur. Dünyanın her yerinden insanlar sizin aile işinizi konuşuyor.)

Yarasa soğuk bir duruşla ”I appreciate that,” karşılığını verdi.

(Müteşekkirim.)

Adam Mert’in elini sıktığı sırada ise ”you must be his closest associate,” diyor, onu süzüyordu. ”I’ve heard a lot about you Mr. Hasbaş. They say he never lets you out of his sight!”

(Siz onun en yakın ortağı olmalısınız, sizin hakkınızda çok şey duydum Mert bey. Söylediklerine göre o sizi hiç dibinden ayırmazmış!)

Mert gergin bir duruşla kalın kaşlarını çattı ve adamın elini bırakmadan ”I…” diye bir şeyler geveledi. ”Friend, yes. Eyvallah.”

İç çektiğim sırada adamın gözleri beni yakaladı. ”And may I ask who this beautiful lady is?”

(Ve bu güzel hanımefendinin kim olduğunu sorabilir miyim?)

Mert adamın elini bırakmayı yine unutarak bana baktı, ”what beautiful?” dedi kaba bir aksanla sırıtarak, ”she is hurma.”

(Ne güzeli? O hurma.)

Çenemi sıkarak Mert’e kötü kötü baktım, o ise beni Santral’e götürdüğü ilk gün bana ‘kim bu sarışın fıstık’ dendiğinde hurma deyişini hatırlayarak daha da büyüttü sırıtmasını.

Adam elbette anlamadı ve

”Hurma?”

diye sordu.

Büyük bir gururla ”tabii,” dedi Mert başını sallayarak. ”She is hurma.”

Çaktırmadan böğrünü cimcikleyip Mert’in canını hemen oracıkta çıkartıverdim ve adama masum masum gülümsedim. ”It’s a joke between us. You can call me Melis.”

(Aramızda bir espri. Bana Melis diyebilirsiniz.)

Mert yüzünü buruşturmuş böğrünü tutarken ”bi ben mi İngilizce bilmiyorum amına koyayım?” diye söyleniyordu.

Adam da baş sallıyor, onu umursamıyordu. ”Melis… Alright, I like the sound of that.”

(Melis… Pekâlâ, kulağa güzel geliyor.)

Uygar sert bir iç çekişle konuşmaya dahil oldu: ”Major, we intended to meet with Mr. Ibrahim this evening. Has he been briefed on this matter?”

(Bu akşam İbrahim beyle görüşmeyi umuyorduk. Kendisi bununla ilgili bilgilendirildi mi?)

Mert ise kulağıma doğru, ”İbrahim lavuğu mu aradığımız adam?” diye sordu.

”Niye toplantıyı dinlemedin!”

”Çok sıkıcı konuşuyorsunuz!”

Adam Uygar’a gülümsedi. ”Of course! He is more than welcome to meet you in person as well!”

(Elbette! Kendisi de sizinle tanışmaya can atıyor!)

Mert'i dürterek, "sus ve dinle sadece," diye fısıldadım. "Madem bir şey bilmiyorsun niye geldin ki?"

"Adam döveceğiz dediler geldik."

"Let me escort you to your seat. I'll inform you when Mr. Ibrahim is ready."

(Masanıza kadar size eşlik etmeme izin verin. İbrahim bey hazır olduğunda sizi bilgilendireceğim.)

"Bir de yemek varmış," dedi Mert. "İtalya'dan özel şef getirmişler."

"Şimdi sırası mı!" diye kızdım olabildiğince alçak sesle ama hemen sonrasında omzumun üzerinden geriye doğru bakmaktan da kendimi alıkoyamadım. "Hani nerede?"

Odaklan Meira!

Üzerimde şarap kırmızısı renginde, siyah dantel ayrıntıları olan uzun ve yırtmaçlı kadife bir elbise vardı; yine zarif dantel işlemeleriyle dikkat çeken ve dirseklerime kadar varan eldivenler, sıkı bir topuz ve kırmızı da bir ruj… Çektiğim ilginin haddi hesabı yoktu, Uygar da bunun farkındaydı elbette ve oturduğu yerde dahi rahat görünmüyor, sürekli kıpırdanıp duruyor, etrafına bakınıyordu, işi unutmuş gibiydi.

Pusulanın ince altın bir zinciri vardı, tıpkı bir kolye gibi boynuma takmış, göğüs dekoltemden aşağıya göndererek elbisenin ardına saklamıştım; onu hiç yanımdan ayırmıyordum, kuralımız buydu. Hâlâ daha aramız çalkantılı olsa da pusulanın tek sahibi olamazdı, ona anca beraber sahip olabilirdik, ben taşıyıcı olsam da Uygar'ın yanındaydım işte, yine bir bütündük, pusulanın göstergesi daima onu gösterdiği sürece de onu kaybetmezdim. Bunu hatırlatıyordu kalbimin üstünde sallanan fotoğrafımız.

Masamızda oturmuş içeceklerimizle ilgileniyorduk, aldığım büyük bir yudumun ardından şarap bardağında beliren ruj izindeydi bakışlarım; düşünceliydim, masamıza oturan bir siyasetçiyle konuşan Uygar ve Yarasa'yı dinliyordum.

Bir yanımda ise Mert, hiç utanmadan ne bulsa yiyor, o dolu ağzıyla da "İbrahim beyi bekleyeceğiz bir de," diyerek söyleniyordu.

Derin bir nefes aldım. ”Adam öyle herkesin görüşebileceği biri değil.”

Mert kafasını kaldırıp bana baktı. ”Biz herkes miyiz?”

Dudağının kenarında kalmış sosu gördüğümde iç çektim ve elimdeki mendille ona fırsat tanımadan sertçe siliverdim. ”Shavit ailesine arabulucu olduğu için görüştüğü insanlar herhangi bir entrika çıkmaması açısından sürekli kayıt altına alınıyor. Bizim kim olduğumuz önemli değil, İbrahim sadece kendi adamlarıyla görüşür.”

”Ee bu anlaşmayı nasıl sağladınız peki?”

”Polat da onlardan biri oldu, unuttun mu?”

Bu şekilde Shavit ailesine kurban edecek ya Uygar babasını…

Mert hiç kulak asmadan yemek yemeye devam ederken bir yandan da diğer yanımda oturmakta fakat bana pek pas vermemekte olan Uygar’a baktı. ”Hem, Uygar ile aranız mı bozuk bana mı öyle geliyor?”

Yüzüm asıldı hemen. ”Evet. Son çatışmadan sonra aramız soğuk biraz.”

Mert’in yüzü ise hemen aydınlandı. ”Nihayet ayrılıyor musunuz?”

Sırtına öyle sertçe vurdum ki ağzındaki lokmayı tabağa geri çıkardı. ”Hayır! Zıkkımlan da sus!”

Nihayet İbrahim beyefendi teşrif edebildiğinde bizi ayrı bir lobide özel olarak beklediği iletilmiş ve o zaman da masamızdan ayrılmıştık. Uygar’ın koluna girmiştim, loş ışıklandırma ve modern işlemelerle döşenmiş koridoru geçiyorduk, o esnada bir tarafı boydan boya aynayla kaplanmış olan duvar ilgimi çekti. Kırmızılar içerisindeki halimi ve koluna girdiğim adamın görkemini izliyordum aynadan, ne de güzeldik böyle! Göğsümde kaderimizi, beraberliğimizi taşıyan pusulanın altın zinciri parıldıyor, rotamız gözümü alıyordu.

Lobiye girdiğimiz vakitte birileri dışarıya çıkıyordu, İbrahim bey onları yalnız kalabilmemiz adına göndertmiş olmalıydı; kapılar kapandığında biz dördümüz ve İbrahim bey ile yarım

saat kadar önce konuştuğumuz adam odada yalnız kalmıştık. Uzun bir masaydı, kuş sütü bile eksik değildi, bir ucunda İbrahim denen adam otururken diğer ucunda ortağı oturmaktaydı. Misafir olduğumuz için bu emrivakiliği görmezden geldim ama daha şimdiden kuşatıldığımız gerici havayı solumaya başlamıştık bile. Yerlerimize oturduğumuzda, herkesin tercih edilen içkisi önlerine sunulduğunda ve formalite icabı samimiyetsiz bir tanışma merasimini atlattığımızda nihayet hazırdık.

İbrahim ismiyle bilinen bu adam, ellilerinin başında, dinç görünümlü, esmer, uzun boylu ve karakteristik eğik bir burnu olan, eşek gözlü bir adamdı; ince dudaklarını öyle sıkı kapalı tutuyordu ki ağzından kaçırabileceği pek çok sır var sanılabilirdi, kibri de ta ötelerden okunuyordu ve pekâlâ kavisli kaşları bizim kimler olduğumuzu sorgular bir alakayla çatılmıştı.

Aslancılar…

Shavit ailesinin tıpkı birçok rejimde olacağı gibi ayrı kolları bulunurdu. Aslancılar da bu kollardan en önemlisidir, onlara şah damar bile denilebilir, şayet Aslancılar'a herhangi bir darbe vurmak Shavitler için ölümcül olabilir. Kökeni 1880'lerdeki Yahudi aleyhtarlığına karşı birlik oluşturmaya dayanan bir tür örgüt kendileri. Bugünlerde Shavit ailesi için çalışıyor, onların dünyanın dört bir yanında çeşitli politik alanlara parazit gibi sızabilmeleri için arabuluculuk yapıyorlar. Kısacası Aslancılar, Shavitlerin siyasette eli koludur.

Vali İbrahim bey…

Kendisi Aslancılar'ın yöneticisi, Shavit ailesinin Türkiye tarafındaki bütün ilgi alakalarının temsilcisi, bir nevi elçisidir; Shavit örgütünün en güçlü silahı ve en dayanıklı kalesidir, şayet yönetimde tek bir güç bulunmaz, bedeni ayakta tutan iş birliği yapan bacaklardır daima.

Bir binayı yıkacaksan önce kolonları kesersin.

Toplantıda boşuna Shavit ailesinin para akışını takip edin dememiştim, fonladıkları örgüt kollarına ulaşmam gerekliydi. Aslancılar da onlardan biriydi, Shavit ailesinin en güçlü piyonu, hatta bir veziriydi! Bütün oyunu değiştirebilecek güçte

bir taştı bu, düşmanları kendi silahıyla vurmak için yegane hamleydi.

İbrahim'in kaba, doğulu yabancı bir aksanı olsa da kibar hitabıyla bunu çok güzel örtüyordu, bir süre Uygar ile konuşmalarını dinledim fakat teferrüatlı kısma geldiğimizde sözü benim almam istendi, Uygar bir kere daha sahneyi bana bıraktı. İbrahim de sürmeli, yuvarlak gözlerini biraz da kısarak bu maskeli yabancı kadına bakındı, neyim neciyim çözmeye çalıştı sanki ve konuşmamı bekledi.

Adam Türk olarak biliniyordu, "İbrahim bey," dedim, ortağı bizi anlamasa da Türkçe konuştum, "buraya ne sebeple geldiğimizi az çok biliyorsunuz, bir iş birliği söz konusu. Sizinle siyasette güçlerimizi birleştirmek adına Polat Hasbaş'ı meclise soktuk."

Kibirli yan bir oturuşu vardı, onu bozmadan tek kaşını kaldırdı yalnızca. "Siz kimsiniz?"

"Benim kim olduğum önemsiz," dedim kibar bir gülümsemeyle. "Asıl ilgi odağımız sizin kim olduğunuz. İtirazlarla vaktimizi kaybetmeyelim, Shavit'ler için çalıştığınızı biliyoruz."

Adam sükunetini büyük bir çabayla korumaya çalışsa da büsbütün celallenerek, "beni casuslukla mı suçluyorsunuz?" çıkarımında bulundu. "Ben bir Türk'üm ve Türk'ler için çalışıyorum."

Kırmızı dudaklarım usulca kıvrıldı. "Elbette öylesiniz."

Adam öfkeyle soluyarak ayağa fırladı birden. "Bu ne cürret!"

"Shev."

(Otur)

Bu benden çıktı ve bana geri dönene kadar da odada yankılandı sanki. Bir ölüm sessizliğiyle zamanda olduğumuz yerde durduk, İbrahim kalksa da kıpırdamadan büyüttüğü gözleriyle bana baktı ve ortağı da kadehinden alacağı yudumu bekletti. Herkesin ilgi ve alakası benim üzerimde ve az önce İbranice konuşmamdaydı.

Gözlerimi İbrahim'e çevirdiğimde sakin ve kibar bir sesle, "shev bevakasha, Mar Zevulun, ani lo siyamti le-daber," diyerek hitabımı tehlikeli bir imayla yumuşattım.

(Lütfen oturun bay Zevulun, sözümü bitirmedim.)

Gerçek adını nereden bildiğimi sorar gibi bir merakla baktı, bu merak az sonra dehşete dönüştüğünde ve yüzüme hayalet görmüş gibi pörtlettiği gözleriyle baktığında "kendi araştırmamı yaptım elbette Zevulun bey," karşılığını verdim İbranice olarak. "İbrahim de diyebilirim size. Bu tamamen sizin bundan sonrası için alacağınız kararlara bağlı."

Ne konuştuğumu anlamadıkları için Yarasa, "Melis, Türkçe," uyarısında bulundu.

Ama Uygar, "karışma," karşılığı verdi hemen, "o nasıl konuşması gerektiğini bilir."

İbrahim, ya da asıl ismiyle terörist Zevulun bey, terler içinde kendini sandalyeye geri bıraktı. "Kendinizi nasıl tehlikeli bir konuma koyduğunuzun farkındasınızdır umarım!" derken hâlâ İbranice konuşmaktaydı.

"Ben kendimle beraber herkesi yakmaya hazırım," derken sözlerim tehlikeli bir büyü gibi fısıltılarla çıkıyordu kan kırmızısı dudaklarımın arasından. "Yeter ki Shavit ailesinden intikam alabileyim."

Gözbebeklerimde ölümün yansıması, kulaklarımda kavrulan bedenlerin çatırtısı ve dudaklarımda da bir kehanetmiş gibi dolanan sözcüklerle lanetlerini fısıldadım onlara: "אכסה את הכיפה השמיימית בעננים אדומים ואשפוך את דמיהם לשני העולמות."

"Gök kubbeyi kırmızı bulutlarla kaplayacağım ve kanlarını iki cihana yağdıracağım."

İbrahim'in gözleri büyürken bizim tarafımız ne olup bittiğinden habersiz bu sahneyi izliyor ve arada yakalayabildikleri kelimelerden fikir yürütmeye çalışıyorlardı. Mert'in "ne konuşuyorlar?" diye fısıldadığını duydum ve Yarasa'nın bana asla güvenmeyen şüpheci bakışlarını üzerimde hissettim.

İbrahim ise İbranice devam ederek, "siz kim oluyorsunuz?" diye sordu bu sefer gerçek bir merakla.

Büyük bir gururla, ”Benjamin Shavit’in tek kızı,” dedim.

”Yoksa… Siz…”

”Şşş…” Uysal bir uyarıyla onu durdurdum, ne de olsa Yarasa’nın bundan haberi yoktu. ”Babama olan bağlılığınızı biliyorum,” diyerek devam ettim. ”Yıllardır bu örgüt için çalışsanız da sistemin ne derecede yozlaştığını tıpkı babam kadar iyi biliyorsunuz. Devlet bile aciz bir kul olarak kalıyor bu soysuzların karşısında.” Adamın yutkunuşunu takip etti keskin gözlerim. ”Aslancı’lar olarak bu boyunduruktan sıkılmış olmalısınız; Shavit’lerin kanından değilsiniz, Shavitler bir tek kendi kanına hürmet eder, bunun dışında herkes onlara hizmet etmesi gereken birer kuldur.”

Adamın duraksayışını yakaladığımda ”söyleyin,” dedim, ”hangi aslan kulluk eder? Siz bir sirk aslanı mısınız yoksa? Ve onlar da bir aslan terbiyecisi? Siz yalnızca bir kuklasınız onlar için.”

Adam mendille alnındaki terleri siliverdi. ”Shavit ailesine bağlıyız, onlar yoksa biz de var olamayız. Bu ihanetten bir yararımız yok. Beni tehdit etmekle büyük bir hata yaptınız, kendi foyunuzu da ortaya çıkardınız. Sizi büyük bir hezimet bekliyor olacak.”

Bu sözleri gülünç geldi bana. ”Başarıyı geciktirdiğim oldu lakin başarısızlığı hiç tatmadım. Er ya da geç istediğimi aldım. Ben babamın kızıyım.”

İbrahim bey belki babamı tanımasa bu sözlerimi abartılı bulabilirdi lakin Benjamin Shavit’ten önce onun namı yürürdü, toprağın altındayken bile, bu sebeple adamın yüzündeki tereddüt anlaşılabilirdi.

”Shavit tarikatı çöküyor,” diye devam ettim sözüme. ”Varis ortada yok, aile arasında kavgalar yönetimin her koluna sıçramış vaziyette ve Şeyh ile anlaşmazlıkları sürüyor. Shavit gemisi er ya da geç batacak, siz de onlarla beraber dibi boylayacaksınız.”

Adam gözlerini kaçırdığında başımı usulca omzuma doğru yatırmış ve büyük bir lütuf sunuyormuşçasına sinsilikle ”ya da,” diyerek onun ilgisini yeniden üzerime almıştım, ”bizim

yanımızda duracak, kendinize layık bir makama yerleşeceksiniz. Yeni hanedan ailesi siz olabilirsiniz, Shavit'lerin yerine Aslancılar geçebilir. Bu içeriden bir fetih, siz olmadan Shavit'ler de bir hiç."

Adam soluklanırken "siz derken?" sorgusuyla diğerlerine baktı. "Tam olarak kimler var yanınızda?"

"Ben kimi istersem onlar yanımda olur," dedim lakin yine de açıkladım: "Uygar Karşah, başlıca bize yetecek bir isimdir zaten." Bu faslı artık Türkçe anlatmaya başlamıştım. "Santral'in sahibi ve ailenin Yarasa lakabıyla bilinen varisi."

Mert bana doğru yanaşarak,

"beni de söyle,"

diye fısıldadı.

Onu görmezden gelerek, "Türkiye'nin en ünlü mafya babalarından Polat Hasbaş," diye devam ettim. "Onu zaten tanıyor, yetkinliklerini de biliyorsunuz."

"Beni de söylesene."

İç çekip, "Amerikan senatör Herman Albitz," dedim. "Shavit'lerin bir numaralı düşmanı olan Neo-Nazi'leri yıllardır gizlice fonluyor kendisi."

"Ben?"

Çenemi sıkıp mecburen "Mert Hasbaş," diye de ekledim ama devam etmemi bekleyen Mert bundan hoşnut olmamış, bana dönerek o çatık kaşlarıyla bakmıştı.

"Bana bir şey demeyecek misin?"

Profesyonelliği bozmamak için ne kadar didindiysem de olmadı, dişlerimin arasından

"ne diyeyim?"

diye fısıldadım kızarak.

"Mert iş yapıyorum şurada!"

"Herkese havalı şeyler söyledin!"

"İyi!"

Boğazımı kibarca temizleyerek, ”Santral’in yarışçısı Tiramisu lakabıyla bilinen Mert Hasbaş,” diyerek onu da takdim ettim. Mert büyük bir şey başarmış gibi koca koca sırıtmaya başlamıştı bile, arkasına yaslanmış buranın paşası gibi bakıyordu etrafına. Bir gün erkek çocuğum olur da Mert’e benzerse diye daha şimdiden endişelenmeye başlamıştım bile onun haylaz fare sıfatına bakarken.

Aklımı toparlayıp silkindim ve İbranice devam ettim: ”Demeye çalıştığım zirvelerden insanlarlayım, bu savaşı kazanacağım aşikâr. O halde kazanan tarafta mı olmayı seçiyorsunuz boğulan tarafta mı? Çünkü tanrı şahidimdir ki onların gemilerini ters yüz edeceğim.”

Reddedemedi ama telaş içerisinde hemen itiraz etmek ve biraz daha güven duymak isteyerek ”bana neden Shavitlerin makamını veresiniz?” diye atıldı. ”O tahtta belki de siz oturmak istiyorsunuz ve beni bu uğurda kullanacaksınız?”

Bunu absürt bulduğumu belli etmekten çekinmedim. ”Benim İsrail ile hiçbir bağım kalmadı, bundan sonra da olmayacak. Bunun için bir anlaşma yapacağız. Şartımız, Santral istihbaratını Eilat’ta bulundurmaya izin vermeniz, Benjamin Shavit’in serveti olan 297 milyar dolardan kendinize pay biçmemeniz ve bundan mütevellit bizimle daima iş birliği içerisinde olmanız.”

Tereddüt etse dahi ”Şeyh öldürür beni,” diyordu telaş içerisinde. Her daim hayalini kurduğu gücü sunacaktım ona, belki geceleri duasını ettiği o makamı ama ölüm korkusu sarmıştı bir kere çehresini, birkaç dakikada 10 yıl yaşlanmış, göz etrafına kırışıklıklar eklenmişti bile.

”Shavit ailesinin başına buyrukluğundan kendileri de hoşlanmıyor,” dedim ona nazaran gayet de sakin bir tavırla. ”O makama geçtiğinizde bağlılığınızı ve sadakatinizi ilan ederseniz onları büyük bir dertten dahi kurtarmış olursunuz. Taht savaşları güç savaşıdır, kim daha güçlüyse o oturur, bu sadakatsizlik olarak değerlendirilemez. Benjamin Shavit öldüğünden beridir aile yönetimde korkunç yollar izlemekte. Bunun herkes farkında.”

Başını iki yana salladı yine de. ”Bana bir garanti vermediğiniz müddetçe Shavit’lerin aleyhine çalışmam mümkün değil! Mümkün değil! Beni öldürürler! Anında kellem gider! Nasıl olur! Yıllardır onlarla çalışıyoruz! Aslancılar başta onlara hizmet etmek için kuruldu!”

”Hayır,” diye böldüm onu hemen kibarca. ”Bay Zevulun, her devlet adamı tarihini ezbere bilmelidir. Biliyorsunuz ki Aslancılar Siyonist aleyhtarlığına karşı durmak için kurulmuş bir örgüttür, ta 19. yüzyıla kadar gerilere gider davanız. Elbette tek vasfınız Shavit denen artık haddini iyice aşmış aileye hizmet etmek değildir. Shavitlerin kuruluş amacı da bir zamanlar Siyonizmi desteklemekti hatırlatırım, uzun yıllardır tek yaptıkları ise kendi ailelerini arşa çıkaracak terörizm aktiviteleriyle güçlerine güç katmak oldu. Onların tek umursadığı Shavit soyadını taşıyanlardır, onların artık bir davası yok. Benjamin Shavit’in babası, büyükbabam Eliezer Shavit ölene kadardı o idealizm savaşı. Her düzenli rejim gibi düzensizliğe ve kaosa sürüldü Shavit gemisi, söylediğim gibi de batacaklardır şüphesiz.”

Arada geçen uzun bir münakaşa sonucunda halihazırda pek de bir şansı bulunmayan İbrahim bey yumuşamış, onun için sunduğumuz tekliflerin muazzamlığı hayal dahi etmeye cüret edemeyeceği boyutlarda olduğundan anlaşma kağıdını süzen çakmak gözleri parıldamış ve en nihayetinde ”ne yapmam gerekiyor?” demişti.

Mükemmel. Her şey tıkırında işliyor.

”Ezra beyin yaptığı her şeyden haberdar olmak istiyorum,” dedim, İbrahim bey, Ezra’nın Türk siyasetindeki gözü kulağıydı elbette. ”Chaya ve Yosef Shavit, onları buraya getirteceksiniz ki yakalayabilelim. Ezra sizi satın aldığımızı anlayacaktır, Yosef ve Chaya’yı getirmelerini istediğimiz yere tuzak kuracaklardır, işte o zaman iki tarafı da kıskıvrak yakalayabiliriz. Tuzak içinde bir tuzak bu.”

Adam, Ezra’nın muhtemelen bu buluşmadan haberdar olduğunu duyunca panik oldu birden, ”sakin olun,” dedim ona. ”Ezra bunu kullanmak ve ona karşı kurduğumuz tuzağı bize karşı kullanmak isteyecektir. Ezra o ailede en güçlü adam, hem de o aileden dahi olmamasına rağmen. Onu yakalamak demek

gerisi sıçanlar gibi kaçışacak kanalizasyon delikleri arar demek.”

”Ya aileye direkt bir şikayette bulunur ve onları bu tuzaktan haberdar ederse?”

”Aslancılar yöneticisine karşı bir kulun sözü mü?” dedim sırıtarak. ”Ezra zekidir ama aile için bunu söyleyemem, Ezra’yı önden birliğin başında göndermelerinin tek sebebi yem etmektir, hem de onun gibi iyi bir askeri. Size söyledim, bu aile Benjamin Shavit’ten sonra çoktan çökmüştü, mal mülk de onları kurtarmayacak.”

Adam titrek bir nefes alıp verdi. ”Chaya ve Yosef Shavit’i nasıl buraya getirtebilirim? Bu iş için çoktan Ezra Navon’u atamışlar diyorsunuz, onu yem edecekler diyorsunuz, ne sebeple ailenin gelecekteki varislerini bu riskli göreve göndersinler peki?”

Ben ölürsem mirasın olmasa da ailenin kesin varisleri onlar olur çünkü.

”Siz bizi yakaladığınızı direkt ailenin kendisine haberdar edeceksiniz,” dedim, burayı özellikle İbranice söylemeliydim. ”Üzerime kalan mirasın şartları sebebiyetiyle aile beni öldüremez lakin Chaya Shavit beni öldürmek için an kolluyor. Yakalandığımız takdirde aileye teslim edilirsek de beni asla öldüremeyeceğini biliyor, bu sebeple yakalandığımı duyduğu gibi buraya gelecek ve beni öldürmek isteyecektir.”

”Mirasa rağmen mi?”

”Evet,” dedim. ”Shavitler için bu miras asla vazgeçilemez olsa da Chaya ve Yosef kısmen daha toydur, özellikle askeri alanda yükselmek için fazlasıyla hırslılar, buradan elde ettikleri geliri küçümsemek de budalalık olur. Hiç değilse Şeyh’in gözüne girmek için beni bizzat teslim etmek isteyecekler.”

Adam kafası karışmış göründü. ”Ama eğer Ezra bir anlaşma yaptığımızı tahmin edecekse neden onları getirtsin? Anlayamıyorum. Bunun bir tuzak olduğunu söylemez mi?”

”Tuzak içinde tuzak kurmak isteyecektir,” dedim.

Ya da…

Diğer seçeneği dile getiremezdim, kendime sır gibi sakladım onu. Herkes delirdiğimi ya da benim büsbütün saf bir budala olduğumu düşünürdü, belki bunda haklı da çıkarlardı.

Son pürüzler de giderildiğinde artık lobiden çıkmış aynı koridordan geri dönüyorduk. ”Ya bize ihanet ederse?” suali Mert’ten geldi.

”Etmeyecek,” dedim emin bir şekilde. ”Biraz aklı varsa etmez. Ederse de bir düşman daha kazanmış oluruz en fazla. Onları da saymayı bırakalı çok oldu.”

Yarasa’dan, ”M. Shavit’e dair bir şey söyledin mi orada?” demesini bekliyordum elbette, her ne kadar onun adını dillendirmesem de anlamıştı belki de.

”Kendisi varis olarak ortada yok diye Shavit ailesinin yönetiminde karışıklıklar olduğunu dile getirdim; bu sebeple zayıfladılar, herkes kendi kafasına göre davranıyor ve bu bize saldırmamız için iyi bir motivasyon veriyor dedim.”

Bu açıklama onu tatmin etti mi bilmem ama Uygar bana tek bir soru dahi sormadı, ne konuştuğumu anlatmamı da istemedi çünkü kendi deyimiyle o da bana silah doğrultuyor ve ”

istersen ateş et ama unutma, benim de parmağım tetikte Meira,”

diyordu.

Oysa benim namlum bir tek düşmanlara doğrulur. Dosta Meira, düşmana Maria olurum.

Koridorda bir tarafı boydan boya aynayla kaplı duvara baktığımda şu anı gördüm; kırmızılar içerisinde süzülen beden, küçük bir göz yanılsamasıyla Maria’ya dönüştü sanki. Loş ışığın altında zümrüt yeşili gözleri cehennemden sızan bir ışıkla parıldadı ve kan kırmızısı dudakları tehlikeden duyduğu hazla kıvrıldı.

Dosta Meira, düşmana… sadece düşmana…

Maria.

ℒ

Bunu bir daha yapmayacağıma kendime söz vermiştim.

Lakin pusuladan sonra aramızın daha iyi olacağını sansam da belki de yoğun iş temposu yüzünden belki de küçük bir jestin ona düpedüz silah doğrultmuş olduğum gerçeğini telafi edemeyeceğinden ötürü aramız pek de iyi sayılmazdı. İbrahim beyle olan son toplantının ardından birkaç gün geçmişti, özellikle Uygar sabah akşam çalışıyor, eve dahi gelmiyor ve beni de olabildiğince az görüyor, gördüğü vakit dahi yalnız iş konuşuyordu. Üzgün, yorgun, hayal kırıklığına uğramış veya sinirli diyemiyordum onun için, fazla sessizdi, neredeyse dördüncü sefer uyandığımdaki gibi çelikten bir maske de takınmış yüzüne; o namlu gibi kara gözleriyle beni izlemek dışında bir vukuatta bulunmayarak beni yeniden bilinmezle bir başıma bırakmıştı.

İşte tam da bu nedenle -veyahut bu yalnızca bir bahane- Uygar'ın evde olmadığı bir akşam saatinde artık pek de saklama gereği görmediği o yeşil eski kapaklı günlüğünü alıverdim. Uygar ne yaşıyor, içinde ne hissedip düşünüyor, bana karşı neler değişti veya değişti mi bilmek istiyordum; sorsam söylemezdi, bilirim, ama o her şeyi anlatır günlüğüne, bazen kendisine itiraf etmekten çekindiklerini bile.

Akşamüzeri, komodinin üzerindeki abajurdan süzülen loş ışığın altında çevirdim sayfaları; en son ilk defa beraber olduğumuz geceye dair yazılanları okumuştum, benim için bir altın değerindeymiş gibi gelen binlerce his ve düşünceye parmaklarımı sürterek, gözlerimi gezdirerek geçtim ve okumadığım kısma geldim. Beraberliğimizin ardından beni ilk defa toplantıya götürdüğü geceden başlıyordu kaçırdığım kısım:

Uygar Karşah'ın Günlüğü

38

Santral'in çiftliğinde rakı masası kuruldu dün. Meira Santral'e geri dönmemi bekliyor ama benim kafam artık öyle bir gürültüyü ve renk karmaşasını kaldırmıyor, eğlence anlayışım rakı masasından öteye gidemez herhalde. Eski şarkılar, türküler severim, dinleyince aklıma geçmişi getiren, biraz da eziyet eden şeyler. Aklıma Meira'yı getiren şeyler… Sonra da annemi. Sezen Aksu'yu, Müzeyyen Senar'ı severim… Ne Santral'i

Meira? Belki Mert haklı. Yaşlanmış olabilirim. Meğer ne renkli bir adammışım eskiden? Hiç öyle sanmazdım, şimdi hiçbir rengim kalmamış. Şikayetçi de sayılmam. Özellikle Sezen Aksu şarkıları hep Meira. Bu yüzden onları ilk duyduğunda kriz geçirdin sanırım.

39

Meira'ya bir şans vereceğim sözde, onu toplantıya götüreceğim. Ona ihtiyacımız olduğu doğru, ailesine dair bir şey bildiğimiz yok ve Meira'yı her ne kadar dikkate alıyor gibi gözükmesem de o siyasette ve akıl savaşlarında gerçek bir canavar. Çocuk aklıyla bile girip de kazanmadığı savaş yok. Onun müttefikliğine ihtiyacımız var. Elbette ona yetki vermeyeceğim. Bu şansı sadece onu gözlemlemek için kullanıyor bile olabilirim. Ne yapacak? Ona bir telefon da vereceğim. Elbette izlenen bir telefon.

Göster bakalım Meira bana kendini. Güven diyor şans istiyorsun, buyur; senin olsun.

…

Meira. İlginç bir hissin. Neredeyse bana 8 yıldır yasak olan bir şeye dokunmak… Yanıma geliyor ve beni kendi öpüyor hatta. Hevesle alınan bir şeyin çabuk tüketilmesi gibi, onu dudaklarından içmek ve sonuna kadar bitirip kanıma karıştırmak istiyorum. O zaman da doymayacağım gerçeği ürkütüyor beni. Bu kadını bitirsem bile bana yetmeyecek, hiçbir zaman dinmeyecek onun ruhuna olan susuzluğum.

Bugün kravatımı kendi elleriyle yaptı, onu büroma götürdüm, ofisimde ben çalışırken kitaplarımı -daha doğrusu kendi kitaplarını- karıştırmış, Theseus'un Gemi paradoksu ilgisini çekmişti. O diyor ki geminin parçaları değişti, o artık aynı eski gemi olamaz. Ve ben diyorum ki rota aynı olduktan sonra geminin dümeni değişse ne yazar?

Ve bana "tanrıya inanıyor musun" diye sordu.

Bu kadın bana bir tanrıdan daha fazlasını yaptırabileceğinden habersiz. Ona tümüyle güvenebilecek olsaydım tek sözüyle her savaşa atılır, istediği gibi kılıç

sallar, ona istediğini verirdim. Tek bir bakışı yeterdi ve onundum. Tek bir sözü ve bütün dünyayı ayaklarının altına sererdim. Aklım fikrim, yüreğime işleyen ilahi de ona ait. Benim nasıl bir bağımlı olduğumu küçümsüyor, soluduğum havanın bile ondan ibaret olduğunu bilmiyor. Ona içimi açabilseydim hücrelerime kadar ona ait olduğumu gösterirdim. Theseus'un gemisiymiş… Parçalarımın yarısı Meira ile değişmiş, tek bile değilim artık bu gemide; Meira olmadan Uygar da olmuyor nihayetinde.

Ve bana tanrıdan mı bahsediyor? Bundan yüce bir güç mü var? Bana yaptırabileceklerinden ürküyorum doğrusu, Maria ona olan bağlılığımı nasıl kullanacağını biliyordu. Bu nedenle Meira'nın beni kullanmasına izin vermiyorum. Tek bir bakışı bile irademi sarsan kadına bunca sene nasıl dayandım bilmiyorum.

Korkunç bir kadınsın Meira. Masum halinle bile… Değiştiğin halinle bile! Sanki yaradılıştan biliyorsun beni nasıl kontrol edeceğini. Farkında değilsin ama bana bazen öyle bir bakıyorsun ki, öyle uzun uzun, derinden, hipnotize eder gibi… Bilerek yapmıyorsun, farkındayım, doğanda var beni kontrolün altına almak. Biliyorsun ne de olsa, sen Meira Shavit'sin; benim tek zaafım ve en büyük düşmanım.

40

Depo baskınına gittiğimiz gece bana ayrılmadan önce "dikkat et" dedi. Öyle bir bakış vardı ki yüzünde… Nasıl sahte olabilirdi bu kaygı, gözlerindeki o endişe? Yıllarca duymak istediklerimdi, buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim. Umursanmak böyle bir his miymiş? Meira böyle biri de olabilir miymiş?

Ama sonra ne yaptı? Dikkatli olmamı söylediği aynı gece bana yine silah doğrulttu. Kalbim durdu sanki o anda. Korkudan aklım yitti, dondum kaldım olduğum yerde. Ben öleceğim diye değil ama Meira'yı yine zihnimde öldüreceğim ve onu bu sefer mütemadiyen kaybedeceğim diye çok korktum.

Bambaşka insanlardı, orada iki kadın gördüm sanki, o silaha önce beni kurtarmak için davrandı, sonra da yaradılıştan doğan nefretini hatırladı, Karşah'ı değil Karaşah'ı gördü. O kaşları hemen nasıl da çatıldı, parmakları hemen nasıl da en iyi dostu olan yıkımı tanıdı; yüzündeki çok farklı bir kararlılıktı. Sonra kaşları eski haline döndüğünde yumuşak bir ifade belirdi yüzünde, gözlerinden o tereddüt geçti, sanki bilinci yerine geldi, ne yaptım, der gibi kalakaldı.

Bu yüzden kontrolümü kaybettim. Belki ona söylememem gereken şeyler söyledim, belki yanlış yaptım, belki de az bile yaptım; artık ne doğru ne değil bilmiyorum. Öyle şaşmışız ki çizgimizden artık tek bir doğrumuz bile yok belki de. Şimdi yukarıda uyuyor. Tek gecede bana her türlü duyguyu yaşattıktan sonra güzel güzel uyuyor. Ne diyebilirim? Bazen bazı durum ve duyguları anlatmaya kelimeler yetmiyor.

Hırstan yanıyorum, onu yeniden kaybedecek olmaktan korkuyorum, aşktan aklımı yitiriyorum; takıntı da diyebilirler buna, bana kalırsa Meira'ya olan hislerimin bir adı bile yok. Tek bir his değil ne de olsa, yalnız başına aşk değil, nefret değil, tutku değil; hepsi birbirine karışıp çarpık ve zehirli bir aşk meyvesi doğurmuş gibi. Yedikçe zehirleniyor ama onun tatlı özüne de doyamıyorum.

'Yaratılıştan benimsin' dedim ona ama onun bana ait olduğundan çok ben ona aitim. O aidiyetini inkar edebilir, her zerresiyle bana ait hissetmeyebilir ama ben inkar edemem. İstesem de onu ve iliklerime değin tehlikeli tesirini reddedemem.

Aşk değil bu, hayır, o kadar basit değil, çok daha fazlası, çok daha tehlikeli ve karanlığı. Tutkuyla seviştiğimiz halde birbirimize silahlar doğrulttuğumuz bir aşk… Bu aşkın da trajik bir sonla bitmemesi mümkün olabilir mi? Bir imkansızı mı istiyorum? Ya da ne istiyorum? Ne umuyorum? Ona da söylediğim gibi bir aile mi? Normal bir hayat yaşamayı hak etmeyeli çok oluyor. Yine de ne olacak? Bu iş nasıl bitecek? Sonsuz bir döngüde

birbirimize eziyet etmeye devam mı edeceğiz? Nasıl bitecek Meira seninle hikayemiz?

…

Karşah'ı oluşturmak uzun sürdü. Diplerden çıkmak, yıkıldığım yerden doğmak, toparlanmak zordu. Karşah hiç kimsenin, Meira'nın bile dokunamayacağı biriydi. Yani, öyle olması gerekiyordu. Öyle güçlüydüm ki bu sefer Meira bana hiçbir şey yapamaz, bana yaklaşamaz. Öyle güçlü surlar inşa ettim ki bu sefer yıkılmayacak. Ama o kadının tek nefesi yerle bir etti hepsini. Kendimi içerken ve dağıtırken, paranoyadan dört dönmüş ve endişeden aklımı yitirmişken buldum yine. Surlar mı? Meira'ya karşı mı? Meira benim içimde, benim varlığıma karışmış, nefesim gibi, damarlarımda süzülen kan gibi. Benim, benden, benken, nasıl savaşayım kendime karşı? Nasıl koruyayım kendimi benden? Bu kadar işlemişken içime, nasıl kaçınayım ondan? Surlar… bizi de içine hapsettiğim o surlar ha?

Yine savunmasızım. Yine bir hiçim. Dünyada tek yenildiğim kadın, Meira'nın önünde dizlerimin üzerindeyim. Biraz şefkat için yine hazırım kendimi satmaya. Mert haklıydı. Ne de olsa alışmışım ben yanmaya.

…

Hastayken bir rüya gördüm. Anca rüyadır. Yatakta kıvranırken Meira'yı arıyorum, kaybetmişim onu, yine mi? Karanlıkta elimi kolumu uzatıyorum onu tutmak için ama bu sefer o beni tutuyor. Burdayım diyor. Burdasın. Benimlesin. Bir fırtınadan, bir felaketten, dehşet bir kıyametten ona sığınmışım gibi, içimde kopan cehennemden onun cennetine sızmışım gibi, korkudan aklımı yitirdiğim o içsel tutsaklığımdan ona kaçmışım gibi bir rahatlamayla tuttum elini. Sanki bir kere daha kurtardı Meira beni! Seninleyim, dedi ya bana, bir an önce ölmemi bekleyen zihnimdeki leş yiyicileri vazgeçirdi sanki, bu adamın ölmesine izin vermeyeceğim dedi!

Sabah uyandığımda kan ter içindeydim. Rüyamı düşünmedim bile, bir hayaldi ne de olsa; o an Meira'nın yanımda olmayışı da beni terk edip gittiğini, güçsüzlüğümden faydalanarak krizi fırsata çevirdiğini ve yine arkamdan binbir çeşit şeytanca planlar yaptığını düşündürmüştü.

Evden gitti sandım, güçsüzlüğümden yararlandı ve arkamdan iş çevirecek sandım. Oysa o yalnızca bana kahvaltı hazırlamış, neyin telaşını yaşıyor olduğumu dahi anlamadan bana şaşkın şaşkın bakarken buldum onu; beni arkamdan vurmamış, aklını mı yitirdin, der gibi de fikirsiz o sıfatı.

Beni incitmen değil ama en çok da bir daha sana güvenemeyecek olmak yaralıyor beni Meira.

Güçsüzlük korkutucu, özellikle de onun gibi bir kadına karşı ama o bana kahvaltı hazırlıyormuş. Her şeyi beklerdim de kahvaltı hazırlamasını değil. Becerebildiğini söyleyemem ama ilk defa onun elinden bir şey yiyecektim. Yıllar önce beni zehirlediği gerçeğini görmezden gelirsek tabii. Kauçuk gibi pastırma ve kapkara mantarlı omletiyle yediğim en iyi kahvaltı olduğunu söyleyemem ama içten içe farkında dahi olmadan hep istediğim bir şeymiş. Gardımı düşürmedim yine de, birkaç gece önce bana silah doğrultan kadın şimdi bana kahvaltı hazırladı diye her şeyi unutacak ve güllük gülistanlık mı geçinecektik yani?

Aptal Uygar, bunları yazarken bile sırıtıyorsun. Nasıl bir ruh hastasısın sen? Onun da dediği gibi, namluyu doğrulttu ama tetiği çekmedi, bahanesine sığınıyorsun. Onu aklamaya yine yer arıyorsun, hem de aptal bir kahvaltı yüzünden. Berbat bir pastırma ve omlet yüzünden. Tetiği çekmedi, beni vurmadı ve hatta zehirlendiğim halde, ölebileceğimi, sonunda benden kurtulabileceğini bildiği halde doktor çağırdı, benimle ilgilendi. O gece de bana saldıran 3 adamı öldürmüştü değil mi? Gözünü bile kırpmadı. Silahı bana doğrulttuğunda tetiği çekmediğini de hatırlatırım. Hem, portakal suyu fena değildi en azından.

Hayalperest bir ahmak olabilirim, aklımı tamamen yitirmiş olabilirim, Meira'ya geldiğinde bir çocuktan daha akılsız kalabilirim, hiç akıllanmayacak olabilirim. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Gözüm onun üzerinde. Bu sefer bu oyun iyi ya da kötü bitecek, temelli. Bunu söylerken ciddiydim. Tek bir ihanet daha ve ikimiz de bitiriyoruz derken ciddiydim. Yine de beni vurmayışını cezalandıramam sonuçta. Hem de hasta halimle ilgilendiği halde! Bunu hiçbir Meira yapmazdı. Zehirlendiğimi bilen hiçbir Meira beni kurtarmazdı. Bu seferlik affediyorum. Bana ilk defa kahvaltı hazırlamanın hatrına seni affediyorum Meira. Bu kadar basit şeylerle sevinebileceğimi ben de bilmiyordum.

…

Benden uzaklaşma diyor. Güleceğim neredeyse. İnan bana Meira, ben gençliğimi senden kurtulmak için heba ettim, biraz daha senden uzak durabilmek için 8 yılımı verdim, sonuç: Bütün dünyam oldun. Senden kaçış yok, nereye dönsem yerim sen göğüm sen, soluduğum hava sen oldun. Söyle nereye gideyim? Rüyalarımda bile sen! Senden en nefret ettiğim ve intikamdan yandığım dönemlerde bile seni öldürdükten hemen sonra kendi kafama sıkmak vardı planımda. Ölürken bile sen. O zaman dahi beraber olmalıyız. Kabullenelim, Meira'sız Uygar olmuyor, denedim Meira, olmuyor. O yüzden bana eziyet etmeyi bırak, nasıl bir aptal olduğumu bilmiyormuşsun gibi bana kendini acındırmayı bırak, sen değil ben istesem bile bırakamam seni. Meira'sız Uygar olmuyor, olmayacak.

Bir de bana "hâlâ kızgın mısın" diye sordu. Sanki birkaç gün önce bana silah doğrultmamış gibi… Bu kadın benim felaketim derken kelime oyunu yapmıyordum.

Beni fotokabine çekiştirdi, ilk defa bir fotoğrafımız oldu. Neymiş, ölüm bizi ayırabilir belki de geriye bizden bir anı kalsınmış. Ölüm: Tek korkum kendisi. Her şeyle mücadele edebilirim, seni herkesten ve her şeyden koruyabilirim ama ölüme ne yaparım? İlla ki bir gün o felaket gelecek, umarım senden önce ben ölürüm Meira. Kollarımın

arasında öldüğünü görme düşüncesi bile bin gece kan yutturur bana.

O her 'ölüm' ve 'ayrılık' dediğinde beynime giden damarlardan biri tıkanıyor sanki, fotoğrafı boşuna çekmedi, hatta bir kopyası bile yok; bu fotoğraftan bir tane olacak ve onu da bu pusulaya koyacağız dedi. Rotası bizmişiz, bizim beraberliğimizmiş limanı, ibresi bu ölümsüz fotoğraf karesini gösterecekmiş ve bu pusulaya da ancak beraber sahip olabilirmişiz. Sonuç:

"Rotası daima bizim beraberliğimize varan bir pusula bu ve bu pusulanın tek bir sahibi olamaz, ayrı düşersek onu elinde tutan kişi eşini bulmak için her engeli aşmalı."

Ben kaybolmam Meira. Ben istesem de senden kaybolamam. Bu pusula benim elime geçmesin istedim, bende kalmasın, kalırsa o gider sandım.

Pusulayı Meira'ya geri verdim. "Kaybolursam bul beni" demişti, sen bir daha asla gitme benden Meira.

Günlüğün son sayfasını da çevirdiğimde yeniden gözlerimin dolduğunun farkında değildim, kapağı kapatırken içimi parçalayan hislerin ağırlığı altında ezilmiştim bile. Onun bana bağlılığına sevinmek bir yana, benim peşimde iyi günlerimizde dahi onu hırpaladığım düşüncesini yenemiyordum bir türlü. Dehşet bir mahcubiyetti benimkisi, ona karşı olan şefkatim aşkımdan bile büyüktü ki çılgınca düşüncelerle onun iyiliği için onu bırakmayı dahi kulağıma fısıldıyordu.

Sevdiğim adamın en büyük laneti bana aşık olmak.

Uygar'ın en büyük felaketi benim. Sanki tanrı Uygar'ı cezalandırmak ve ona ölmeden cehennemi yaşatmak için beni yeryüzüne indirdi.

Ne yapacağım ben bu adamla? Nasıl iyi yapacağım ben bizi sevgilim?

İkimiz bir olduk beni yenmeye çalışıyoruz, yetmedi yüzlercesini daha kattık savaşımıza; onlar sanıyor ki karşımızdakiler Shavit'ler ve bilmiyorlar ki yanı başlarında

duran asıl ve tek düşman. Bilmiyorlar ki her şey onun suçu, her yıkım onun eseri, her yangın onun biricik cehennemi.

Nasıl imkansız bir imtihan bu böyle?

Yatakta dakikalarımı herhalde fark etmeden fazla cömertçe kullanmıştım ki aşağı kattan kapı kapama sesi geldiğinde anca aklımı başıma devşirebildim. Karanlığın içinde, elimde Uygar'ın günlüğüyle, yatağın üstünde oturmaktaydım; gelenin Uygar olduğunu fark ettiğimde de resmen bunca zaman ateş üstünde oturuyormuşum gibi bir telaşla ayağa fırladım. Bir anda böylesi bir aksiyona girişmek kalbimi gümbür gümdür attırmış, elimi ayağımı birbirine dolamama sebep olmuştu; kendimi -ne kadar sessizce sorgulanır ama- hemencecik Uygar'ın odasına atmış, günlüğü de aldığım yere, raftaki kitapların arasına sıkıştırmıştım.

Aşağıdaki sese bakılırsa Uygar önce mutfağa gitmişti, susamıştı belki de ya da gece boyunca çalışacaksa kendine hemen kahve hazırlıyor olmalıydı; sessizce odama geçip pijamalarımı giydim. Bu sırada da Uygar'ın merdivenlerden çıktığını duydum, sonra da odasına gittiğini.

Bu ayrı yatacağımız ilk gündü; bir süre beklesem de odama gelmeyişi ve beni aramayışı da onun bu konuyu sorun etmediğini doğruluyordu. Elbette buna canım sıkıldı ve kendimi yatağa bırakıp hüzünle tavanı izlemeye başladım. Günlükte yazanları, babamı, davamızı, bizi bekleyen belirsiz geleceği düşündüm. Bütün bunlarla nasıl baş edeceğim? Masa başına geçtiğimde duygusuz bir askere dönüşüyorum adeta lakin spot ışıkları üzerimden çekilir çekilmez yine o içimi yiyen kaygılarla bir başıma kalıyordum. Kendi ilişkimi yoluna sokmakta bile zorlanırken omuzlarıma bırakılan bunca yükün altından nasıl kalkacağımı da bilemiyordum.

Kapımın açılmasını beklemiyordum, adım seslerini dahi duyamayacak kadar düşüncelerime dalmıştım anlaşılan, bu yüzden bu ani girişle ürktüm ve yatakta doğruldum hemen. Elbette Uygar'dı, koridordaki ışık açıktı ki arkasından vuruyor, yüzünü gölgede bıraksa da silüetini havaya çiziyordu.

"Uygar?" dedim ifadesini göremeyince iyice bilinmeze dönen adam karşısında soru işaretleriyle. "Bir şey mi oldu?"

Son adımında durduğunda elindeki günlüğü görebilmekteydim. ”Sen benim günlüğümü mü okudun?” diye sorarken çok sakindi fakat bu öylesi bir sükunet ki bağırıp çağırmasını, sinir krizleriyle duvarları indirmesini yeğlerdim.

Yutkunuşum ve gözlerim bir günlüğe bir de yarısı karanlıkta kalan gözlerine bakışım ”hayır,” deyişimi desteklemeyecek şekilde şüpheli görünüyor olmalıydı.

O birkaç saniyelik duraksayışı kalbimi tekletti, yatakta kayarak ayağa kalktım ve halihazırda aramın bozuk olduğu adamı iyice kendimden soğuttuğum düşüncesiyle telaşa kapıldım. ”Okumadım Uygar. Gerçekte-”

Günlüğü var gücüyle duvara fırlatmasını beklemiyordum, irkilmiş ve büyüttüğüm gözlerimle günlüğün bu hırpalanışını izlemiştim.

Uygar’a döndüğümde ise o çoktan büyük bir adımla dibimde bitmiş, öfkeli soluğunu yüzümde alırken netleşen kara gözlerini ruhumun en derinlerine dikmişti. ”Yeterince karşında aciz bir yaratık değilmişim gibi bir de günlüğüme mi bulaştın? Bir de orada mı defalarca sana kaybettiğimi görmek istedin?”

Titrek nefeslenişim onun yüzüne çarpıyordu. ”Başta Sude’nin sana ne yaptığını öğrenmek için okumuştum,” diye itiraf ettim.

”Seni alakadar etmiyor demedim mi?”

Bu içimdeki hırsı körükleyecek sözcük dizilimiydi belki de, titrek nefeslerimin hırçın bir soluyuşa dönüşmesi birkaç saniyeyi aldı ve en az onunkiler kadar hiddetle baktım ona: ”Seninle alakalı her şey beni de alakadar eder.”

Böyle bir karşılık beklemiyordu bile, afallayışını yansıtmadığını sansa da kara gözlerini kırpıştırdı ve o kaşları titreşir gibi hareketlendi. Ona bakmaktan kaçınmayacağımı anlayınca da ilk defa bu kadar çabuk pes ederek geri çekildi ve arkasını döndü.

Hemen, ”çünkü hiçbir duygunu bana anlatmıyorsun!” diye seslendim arkasından. ”Hep duvar gibisin! Sana ulaşamıyorum ki! Aptal bir günlüğe benden daha yakınsın! Ne yapmamı bekliyordun? Sanki sen okumazdın! Son olayla ilgili ne

düşündüğünü bilmek istedim ki ona göre bir hata yapmadan yaklaşayım sana!”

Durdu durmasına ama bana bakmadan ”bir daha günlüğüme dokunma,” demekle yetindi.

Ardından günlüğü yerden alarak yürüyüp gitmeye davrandığı vakit öylesi bir hırsla dolup taştım ki ”öyle mi?” diye soludum ardından. ”Dokunacağım! Madem sen benimle konuşmuyorsun günlüğünü okuyacağım bundan sonra! Nereye saklarsan sakla bulurum zaten!”

Beni umursamayınca sinirle ”ayrıca o günlük aslında benim günlüğüm!” diye cırladım. ”Tarkan’a sor istiyorsan! İlk sayfalarda yazıyor aç bak!” Duymuyor gibiydi, hemen yapıştım koluna, ısrarla ”aç baksana!” diye darladım onu ve elinden günlüğü almaya çalıştım.

Siniri bozulmuş bir halde ”Meira git başımdan,” diye uyardı beni.

”Madem konuşmuyorsun benimle…” İnatla Tarkan’ın ilk sayfalarını açmaya çalıştım ama o da beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Küçük bir savaş verdik orada, ben günlüğü açmak için, o ise günlüğü benden uzak tutmak için uğraşıyordu.

”Meira!” diye patladı sonunda.

”Ne!” Günlüğe iki elle yapıştım, zavallı Tarkan aramızda tost olacaktı. ”Aç hadi!” diye ısrarımı sürdürdüm. ”İlk sayfalarda

‘bu günlük Meira’nın, ben yalnızca yan figürüm,’

yazıyor, kendin yazdın! Tarkan şahidim! Bu günlük benim de günlüğüm!”

Uygar da hırsla günlüğü iyice kendine çekip göğsüne bastırdı. ”Bir daha okumayacaksın,” diye diretti sert bir tonda.

İyice çekiştirdim Tarkan’ı. ”Göreceğiz!” Ama elbette onun elinden bir şey almak imkansızdı, ben de ayağına bastım, beklemiyor olsa gerek ki hareketlendiğinde elinden alamasam da günlüğü kendi tarafıma çektim.

Uygar kaşlarını çatmış, ”seni var ya…” derken günlüğü bir tarafa beni diğer tarafa alarak ikimizi ayırmıştı.

”Okumakla kalmayacak yazım hatalarını bile düzelteceğim!” diye hırsla soluyuşuma kolunu belime dolayarak ve beni havaya kaldırarak karşılık verdi.

”Buraya gel,” derken de kendimi sırt üstü yatakta uzanıyorken buldum; bacaklarım onun kucağına gelecek şekilde uzanırken kendisi de üzerime doğru eğilmişti, yüz yüzeydik.

”Kırmızı kalemle çizeceğim hatta her hatanı,” diye iyice kışkırttım onu, bir elim hâlâ günlükteydi.

Kaşları iyice hiddetli bir görünüm verdi ona. ”Her hatamı kırmızı kalemle çizeceksin öyle mi? O günlükte tek bir hata var, o da sensin.”

Kızgınlıktan birbirine sataşan iki çocuk gibi bir hal vardı üzerimizde, hırsla dolup taşmıştım, günlüğü büyük bir güçle tutup çektim yeniden. ”Hani affetmiştin?”

Bedeni bedenimin üzerinde aramızda mesafe bırakmayacak şekilde uzanıyor, omuzları tek ilgi alakamı kendisi yapacak şekilde görüş açımı kısıtlıyordu. ”Ben öyle bir şey demedim.”

”Pusula aldım bize!”

Geri çekilecekken ”ee?” dedi ama izin vermeden onu boynundan yakaladım.

”Affettin sandım ben ama aramız hâlâ düzelmedi.”

Yine de doğrulduğunda kollarımı boynuna doladığım için beni de kendiyle beraber kaldırmış oldu. ”Günlüğüme bir daha dokunma Meira,” dedi, günlüğü bu sefer ellerimin arasından söküp aldı ve kollarımı da çekerek beni yatakta tek başıma bıraktı.

”Bizim günlüğümüz o.” Oturduğum yerden onu alıngan bakışlarla izliyordum.

”Her yere burnunu sokma.” Sabırlı soluyuşu ardından kapıya yöneldi.

”Sokacağım,” dedim inatla. ”Sokacağım!”

ℒ

Akşamüzeri seramda oturmuş ve gökyüzünden izliyormuşuz gibi yukarıda kaldığımız şehrin manzarasına karşı bitki çayımı

içerken derin düşüncelere dalmıştım.

Daha yeni yeni düzelmeye başladık derken yine üst üste geldi her şey. Bir de Sude meselesini söylemeyişim… Başım gerçekten de dertteydi, ertesi gün de Uygar eve gelmemişti. Resmen benimle karşılaşmamak için eve gelmiyor ya da çok geç geliyor, beni Uygar'sızlıkla cezalandırıyordu. Biliyordum, bütün bunlar beni cezalandırmak içindi yoksa Uygar'ın benden uzaklaşması hiç mümkün olabilir miydi? Mümkün değil. 8 sene ona neler yaptım da benden uzaklaşmadı! Belki de bunca yıl hiç olmadığımız kadar yakınlaştığımızdan ve gerçek bir ilişki yaşadığımızdan artık ona yaptığım her şey bir nevi ilişkimize vurulan bir darbe sayılırdı, bu yüzden kırgın olmalıydı. İşinin yoğunluğu da cabası, kafası ütüleniyor olmalıydı.

Hibisküs çayının kan rengindeydi dalgın bakışlarım, dibine çökmüş kerkede yapraklarını izliyor, dışarıda dalgalanan yeryüzünü, seranın camına çarpan yağmur damlalarını dinliyordum.

Bir şeyler yapmalıyım.

Birbirimize en çok güvenmemiz ve yan yana olmamız gereken bu önemli dönemde aynı evde farklı duvarlara bakamazdık.

Dayanamadım ve telefonu elime alarak ona

"Ne zaman eve geleceksin?"

diye kısa bir mesaj attım.

Bildirim sesini duymam yarım saatimi aldı:

"Geç gelirim. Uyu sen."

Büyük bir sinir bozukluğuyla uğradığım hezimeti yediremedim ve kendimi odama attım.

"Gelmezsen gelme,"

diye söylenirken üzerimi hırsla çıkarıyor, uyumak için hazırlanıyordum. "Sanki gerçekten vurduk! Kendin de demişsin, diğer bütün Meira'lar vururdu demişsin, ben vurmadım işte! Hayır yani vursak suç vurmasak suç!"

Yarın büyük gündü, Vali İbrahim istediğim gibi Shavit ailesine Uygar ve beni yakaladığını bildirecekti, onca iş vardı ve kendimi yatağa atıp sabah erkenden kalkmayı düşündüm lakin dolabı açtığımda gözüme çarpan beyaz gecelikle beraber duraksadım. Kim bilir ne zaman aldığım veya sipariş ettiğim şu tül gibi incecik gecelikti, kadınlığın bütün zarafetini ve kıvrımlarını o ipek gibi ince ve neredeyse saydam kumaşından göz önüne sunuyordu. İş güç ve ettiğimiz kavga derken Uygar ile hiç yakınlaşamamış, ona bu geceliği de gösterememiştim; şimdi ise aklıma şeytan girdi sanki.

Geceliği ne ara üzerime geçirdim bilmiyorum, aynanın karşısından bir periyi andırışımı izlediğimi hatırlıyorum, ardından telefonu açıp Uygar'a mesaj attığım görüntümün aynaya yansıdığını:

"Adem ve Havva cennetten neden kovuldu biliyor musun?"

Merdivenlerden inmiş ve dışarıda kopan kasırgadan şöminenin sıcaklığına sığınmıştım. Az sonra telefonum yanıp söndüğünde Uygar cevap vermişti:

"Yasak elmayı yedikleri için."

Durdum, telefona baktım, telefon da bana; ardından kamerayı açıp telefonu yukarıya kaldırdım ve geceliğimden göğüs dekoltesinin iyice göründüğü bir açıyla, işaret parmağımı da dudaklarımı götürüp hafifçe ısırarak fotoğrafı çektim. Yüzümde tıpkı bir ava yakışacak kadar masum, berrak, hatta neredeyse ürkmüş ama bu tutkuyu büyük bir şevkle işleyecek kadar da sinsi bir günahkarın o aldatıcı ifadesi vardı. Fotoğrafı hiç düşünmeden Uygar'a şu notla beraber gönderdim:

"Cennetten kovulmak ister misin?"

Uzun süre cevap gelmedi, ben de telefonu bırakıp koltuğa kıvrıldım. Dışarıdaki kasırga iyice şiddetlenmişti, kasvetli, karanlık, hatta ürkünç bir geceydi. Şöminedeki odun çıtırtıları art arda patlayan gök gürültüsünü bastıramıyordu, koca salonun tek ışık ve ısı kaynağı olan şömineyi izliyordum ben de. Aklımda Uygar'ın günlüğünde okuduklarım vardı:

”Beni incitmen değil ama en çok da bir daha sana güvenemeyecek olmak yaralıyor beni Meira.”

”Ben gençliğimi senden kurtulmak için heba ettim.”

”İçimi açabilseydim ona ne derecede ait olduğumu gösterirdim.”

”Ne de olsa alışmışım ben yanmaya.”

Uygar için zararlı bir bağımlılığım ve bu bağımlılığı onun beni hiçbir zaman bırakmayacağına bir garanti olarak görecek kadar da bencil bir canavarım. Korkunç biriyim. Gelsin istiyorum, beni affetsin ve günahıma ortak olsun istiyorum. Onu istiyorum! Onun beni istediği gibi, hayatını mahveden bir felaket olmama rağmen zehrimi kana kana içtiği gibi ben de ona aynısını yapmak istiyorum; bizi mahvetmek istiyorum.

Saat gece yarısını geçmişti bile, Uygar gelmiyor sanıp uykuya dahi dalmak üzereydim ki arabasının güçlü motor sesinin bahçeye girdiğini duyduğumda birden irkilerek ayılmış ve ayağa kalkıp pencereye koşturmuştum.

Gerçekten de gelmişti! Arabasının bir canavarı andıran farları dışarıdaki sağanağı aydınlatıyordu. Az sonra Uygar’ın karanlık silüeti arabadan indiğinde heyecandan karnıma yumruk yemişim gibi sarsıldım, eve doğru attığı sert adımlar karşısında ne yapacağımı bilemedim ve ilk işim kapıya koşmak oldu.

Ama kapıyı kilitledim.

Bunu neden yaptım bilmiyorum, belki de şu sınır çizme ve o çok sevdiği av-avcı ilişkisi için ya da belki de onu biraz uğraştırmak ve biraz da cezalandırmak için, bilmiyorum. Onu acı çekerken görmek istemiş olabilirim, onu biraz da koşmayı gerektirecek bir yarış kulvarına sokmuş olabilirim.

Uygar’ın kapıya gelmesi ve elbette kilitli olduğunu anlayınca da duraksaması artık heyecandan dizlerimi titretmeye başlatmıştı. Kapının ardından onu hissedebiliyordum, bir eli hâlâ kapıdaydı, o soluyuşu duyar gibiydim.

Konuştuğunda ”kapıyı aç Meira,” deyişi bir ricadan ziyade bir tehdit gibiydi.

Dudaklarımı ısırdığımın ve sırıttığımın farkında değildim. ”İşin var sanıyordum,” dedim ona kapının ardından.

Yeniden gök gürleyince içim titredi; Uygar’ın cevap vermesi de uzun sürmüş, sonunda ”bitti işim,” demişti sabırla. ”Dediğimi yap.”

”Bu evin kuralları var Karşah,” derken ona gerçek bir ders verdiğime inanacak kadar saftım. ”Giriş çıkış saatleri var. Dilediğince gelip dilediğince de gidemezsin.”

Uzun bir sessizlik oldu, yağmur ve fırtına gürültüsü dışında ondan bir hareket gelmedi bir süre. Ardından geriye adımladığını duydum, vazgeçip gidecek dahi sandım fakat o adım sesleri evin yan tarafına doğru gidince ne yapacağını anladım.

Koşar adımlarla salonu geçip seraya vardım, seraya dışarıdan da girilebiliyordu ve ben o kapıya yetişememiştim ama seradan eve giren kapıya yetişip hemen kapatabildim. Neredeyse beni yakalayacaktı, kalbim ağzımda atıyordu ama başarmıştım. Bir tarafı camla kaplı olan duvarın karşısında dikilmiş, camın ardından tam karşımdaki Uygar’ı izliyordum.

Yağmurdan ıslanmış, damlacıklar tel tel kara saçlarını alnına doğru dağıtmıştı, aynı damlalar sır vermek istemiyormuş gibi sıkı sıkı birbirine bastırdığı dudaklarının arasına sızıyor, keskin çenesinden damlıyordu. Siyah kabanı da ıslanmıştı, iki yanında duran kollarından yere sular akıyordu. Aldığı derin nefeslerle ağır ağır kalkıp inen göğsü bir maraton koşmuş gibi hareketliydi, kaşlarını hafifçe çatarak kara gözlerine paralel çekmiş, yüzüne puslu bir görüntü vermişti.

O kara bakışları ağır ağır bedenimi takip ettiğinde tül gibi geceliğin hiç de saklama amacı gütmediği göğüslerimi gördü, elbette uçları onu düşündüğümden beri dimdikti, tıpkı onunki gibi aldığım nefeslerle kalkıp inen göğsümün hareketlerini önemli bir toplantıyı nasıl izliyorsa aynen öyle izliyordu. Bakışlarının bu tuzaktan kurtulması zor oldu, daha da aşağılara inmesi gerekti, kalçalarımı örttüğüyle kalan geceliği sadece gözleriyle yok etmeyi diledi. Ortaya serilmiş bacaklarımı da ilk defa görüyormuşçasına bir ilgiyle inceledi.

Onu böyle görmek içimdeki bütün organları coşturdu sanki, dizlerim zavallı hassas bedenimi taşıyamıyor, karnımda bir bebek taşıyormuşum da bana kızgınmış gibi içeride attığı tekmeler beni kastırıyordu.

Ağzımı açmak bile zor geldi. ”Erken gelmeliydin Karşah,” dedim ona camın ardından. ”Geç kaldın.” Ona eziyet ettiğimi biliyordum, ürkütücü bir duruşu vardı. Sinir mi oluyor yoksa eğleniyor mu anlayamıyordum, açıkçası oldukça sınanıyor gibi görünüyordu.

”Zamanında gelseydin içeride olacaktın,” derken bakışlarım kabanının önünü iliklemediğinden gözler önündeki pantolonuna ve oradaki şişkinliğe indi. ”İki anlamda da…”

Ona değil de asıl kendime eziyet ediyordum ama yine de oyunumdan vazgeçmedim, hatta daha da ileriye gittim, iki elimi de avuçlarımı yapıştıracak şekilde cama dayadım. Uygar ne yaptığımı anlamadan ama sanki her an onu öldürebilecek bir şey yapabilecekmişim gibi bir tetikte ve merakla beni izliyor, her hareketimi sanki zihnine anbean kaydediyordu.

İyice yaklaştım ve göğüslerimi cama dayayarak sıkıştırdım. ”Onlara dokunmak istediğini biliyorum,” derken gözleri santimler kadar uzakta olsa da uzansa dokunamayacağı göğüslerime indi yeniden. ”Hatta onlardan başka bir şey istemiyor olmalısın.”

Kumaşın yapısından da ötürü memelerimi böyle sıkıştırdığımda uçları artık tamamen görünüyor olmalıydı, bu Uygar’ı öylesine sersemletti ki yutkunuşunu bile tamamlayamadan kalakaldı. Nasıl ilk defa görüyormuş gibi böyle aklını yitirebilirdi? Biraz olsun onlarla oynayabilmek için bütün hatalarımı silerdi sanki, öylesine bir ahmaklık vardı işte üzerinde, ergen bir çocuğa dönüşüvermişti.

Uygar’ın kendini sıktığını gördüm, bir şeyler geçti aklından, biraz kendine geldi sanki ve ardından geri çekildi, gözleri hâlâ beni izlerken ağır ağır geriye adımladı.

Ne yapıyor o?

Birkaç adım yana gitti, orada şalterler vardı, kapağı açtığını gördüğümde dalgın bir sırıtmayla onu izliyor, hatta

küçümsüyordum. ”Ne yapıyorsun Uygar?”

Ve birden şalterleri indirdiğinde bütün ışıklar söndü, etraf zifiri bir karanlığa gömüldü ve bu karanlık Uygar’ı da beraberinde yuttu.

Anında gülümsemem yüzümde solarken geriye çekildim, kalbim ağzımda atıyor ve dışarıda gürleyen gökyüzü ile sağanak yağış bu korku film sahnesini besliyordu. Karanlıktan nefret ettiğimi söylemeye gerek yoktur herhalde.

”Uygar?”

Geriye adımladığımda ayağımı masaya vurdum, hiçbir şey görmüyordum ve gözlerimin etrafa alışması biraz uzun sürdü. Mutfağın olduğu taraftan bir ses duyduğumda da öleceğim sandım. Orada uzun bir pencere vardı ve rüzgarın da etkisiyle hareket ettiğini gördüm. Eğer oraya hemen şimdi gitmezsem içeriye girebileceğini biliyordum, yine de cesaretimi bu kapkaranlık yerde toplamam zor oldu, dışarıda kopan kıyamet de cabası ama bir şekilde toparlanıp zar zor koşarak mutfağa gittim. Dışarıdan bir canavar beni tutup karanlığa çekebilirmiş gibi bir korku ve tedbirle yaklaşarak pencereyi kapatıp geri çekildim. Uygar hâlâ dışarıdaydı değil mi?

Bu oyun yine nasıl benim kıçımda patladı?

Garip bir heyecanla etrafıma bakındım. Artık benimle oynayan oydu. Titreyen dizlerimin izin verdiği kadarıyla salona geçtim, olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum fakat adım sesi duyduğum gibi koltuğun dibine çöküp nefesimi tuttum. Bu ses içeriden gelmiş olmalıydı,

gerçekten de içeriye girebildi mi?

Onunla dört duvar arasında kilitli olmanın heyecanı ve ilkel bir korkusu vardı üzerimde, o adım sesinin içeriden geldiğinden emin olamasam da hareket ettiğim an ona yakalanacağım düşüncesiyle uzun bir süre nefes bile almadan çöktüğüm yerde bekledim.

Kulağıma sadece dışarıdaki fırtınanın karşısına çıkan her şeyi hırpalama sesi geliyor, yağmur damlaları camları dövüyor ve uğultular yükseliyordu.

Nerede bu adam?

Koltuğun yanından etrafa bakınsam da bomboş karanlık bir ev dışında bir şey göremedim, pencereler de silüetsizdi; belki de içeriye girememişti, sonuçta o pencereden nasıl geçecek, ne ara yetişecekti?

Uygar dışarıda olmalıydı hâlâ, buna inanarak usulca ayağa kalktım. Kendimi bir odaya kapatmazsam kalpten gidecektim. Çıplak ayaktım, bir ruh gibi içeride süzülürken hiç ses çıkarmamaya çalışıyor ve merdivenlere kadar varırsam kaçışın kolay olacağına inanıyordum.

Lakin benden bağımsız bir adım sesi duyduğumda bütün sistemim çalışmayı bıraktı ve birden olduğum yerde durdum.

Arkamda.

Başından beri beni izliyor olduğunun içten içe farkındaydım zaten, tam da o anda pes ettim. Tavşanın anca kurt gelene kadar kurtulma şansı var, ensesinde ölümün nefesini hissettiğinde kaçması neye yarar?

Bu çok ilkel bir his, heyecan verici, zevkli ama tehlikeli.

Avcı ağır ağır birkaç adım daha attığında beraberinde taşıdığı gerici havayla beraber tam da arkamdaydı; bu sefer gerçekten de onun nefesini ensemde hissedebiliyor, göğsünün sırtıma sürtünüşü iç gıdıklayıcı bir hisle deneyimliyordum.

Gergin bir halde gülmeye çalıştım. ”Sadece bir şakaydı,” dedim titreyen bir sesle ama bu gerginliğim yakalanmaktan gelse de onun kokusu beni çoktan etkisi altına almış, vücudum çoktan onu sarmalamayı isteyen bir yabanilikle kasılmaya, ona ihtiyaç duymaya başlamıştı. ”Sadece bir şakaydı.”

Omzumun üzerinden kulağıma doğru eğildiğinde buz gibi derin sesi, ”gülüyor muyum ben Meira?” derken duyuldu.

”Avcılığı sevdiğini sanıyordum,” diye fısıldadım nefes nefese.

Başını boyun girintime doğru eğdiğinde iç çekmesi tüylerimi diken diken etti. Öpmesi için bekledim, ellerini üzerimde, geceliğimin altında, kasıklarımda istedim. Bana dokunmasını büyük bir susuzlukla bekledim ama hiçbir hücremiz birbirine değmedi, o dudakları, kahretsin ki tek bir dokunuşla alev alacak tenimi teğet geçti.

Bunun yerine belimi tuttu, beni kendisine sertçe çevirdi ve ikimizin de nasıl bir çaresizlikte olduğunu gösterdi. O bunu kendi sert ifadesinin ardına gizlerken ben apaçık yakalanmış bir şekilde, örtmeyi dahi beceremediğim iki dudağımın arasından titrek nefesim geçerken bakakaldım ona.

Eğilip bacaklarımdan yakalayarak beni kaldırmasını ve sırtına atmasını hiç beklememiş, ani tiz bir çığlıkla karşılık vermiştim. Yeniden doğrulduğunda yürümeye de başlamıştı, sırtından baş aşağı sarktığımdan ötürü etrafı bile göremiyordum. Başta yatak odasına çıkacağımızı düşündüm ama sürgülü kapıyı açtığında ve dışarıdaki kıyametin sesi yükseldiğinde şaşırdım.

”Nereye gidiyoruz Uygar?”

Havuzun da olduğu balkona gelmiştik; havuzun başında durdu, beni omzunda hoplatarak kaldırdı ve hiç düşünmeden suya attı. Neye uğradığımı şaşırmış, suyun altında ellerimi çırparak yüzeye çıkmaya çalışmıştım ki saniyeler geçmeden karanlık suyun altında onun kavrayışını hissettim; belimden tutarak beni kendisine bastırdı ve kendisiyle beraber yüzeye çekti. Şimdi havuzun sonunda uçuruma açılır gibi olan kenardaydık, beni o duvara bastırdığında nefes alacak alan bile kalmamıştı bana.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, bir yerlerde gök gürlüyor, kara bulutlarla kaplanmış gökyüzü elektrik yüklenmeleriyle mavi-mor patlamalar eşliğinde birkaç saniyeliğine aydınlanıyor, dört tarafta kasırga uğultuları yankılanıyordu.

Uygar beni duvarla arasına aldığında ilk işi biraz olsun nefes almak için aralanan dudaklarıma dudaklarını kapatmak oldu. Bunu öylesine bir hırsla yaptı ki beni uçurumdan atacak güçte sandım, başımı dik tutmakta, ona ayak uydurmakta, çölde su bulmuşçasına dudaklarımı sömüren dudaklarına karşılık vermekte zorlandım. Gözün gözü göremeyeceği sağanak yağmura rağmen yağmur damlaları dahi birbirine yapışmış bedenlerimizin arasına süzülemiyor, anca üstümüzden geçip gidiyor, havuzda küçük dalgalar oluşturuyordu.

Benim oksijenim Uygar'ın dudaklarıymış, anca onunla birleştiğinde benim dudaklarımın arasından hayat geçiyormuş; kaç gündür nefessiz kalmışım ben böyle, ilk soluğu dolu dolu aldığımda fark ettim onun noksanlığının bünyemde bıraktığı tahribatı. Meira'sız Uygar olmaz diyordu;

Uygar'sız da Meira olmazmış.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladığım vakit o da bir eliyle mümkünmüş gibi belimden kavradığı bedenimi iyice kendi gövdesine bastırıyor, kasıklarımı okşayan erkekliğini kasılmalarına değin bütünüyle hissettiğimden emin oluyor, diğer eliyle de saçlarımın arasına daldırdığı parmaklarıyla başımı öpme şekline göre hareket ettiriyor, kaçmadığımdan, beni en küçük zerreme kadar sömürdüğünden, aramıza bir esinti dahi girmediğinden emin oluyordu.

Uygar böyle öperdi beni, bana iliklerine kadar karışmak isterdi; olur da geriye onun olmamış bir zerrem kaldıysa diye üzerimde derin derin solur, firarileri tek tek bulurdu.

Dakikalarca öpüştükten, ilk hırsını dudaklarımdan çıkardıktan sonra nefes nefese yanaklarımı, burnumu, çenemi öpmeye, ısırmaya, başını boynuma gömerek orada nefeslenmeye başladı. Öylesine agresif ama öylesine iç okşayıcı bir baskınlıktı ki bu neredeyse bütün kontrolü yalnızca ona bırakacak, kollarına bayılıp kalacaktım ama izin vermedim, ben de ona tırmandım, bacaklarımla belini bir mengene gibi sıkı sıkı sardım.

Bu adamla 8 sene düşman kalmayı nasıl başarabildim ben?

Birbirimize susamış iki kurak çöl; o boynumu içerken ben de çenesini öpüyor, kulaklarına doğru yükselmeye, parmaklarımla saçlarını çekiştirmeye çalışıyor, bir an önce birleşeceğimiz anı bekliyordum. Bekleyemiyordum daha doğrusu! Üzerimi paramparça etsin ve içimde bitsin istiyordum; iniltilerim iyice çaresiz yalvarmalara dönüşmeye, kalçalarım ise pantolonu ardında saklanan yaramazı çağıran hareketlerle ona sürtünmeye başlıyordu.

Uygar yine de aceleye getirmedi, henüz bana kendi dudakları doymamıştı ki aşağıları tatmin etsin. Bu sefer iki eliyle de belimi tutup beni kendisinden ayırarak yukarıya kaldırdı,

havuzun kenarına, uçuruma bakan o yere oturttu, ne yapacağını bile bilmiyor, ondan ayrılan dudaklarımı sabırsızca dişliyordum.

Elleri iki bacağımı sıkıca sarmalarken birden beni çekerek iyice uca oturtmasıyla beraber sırtım arkaya, uçuruma doğru uzandı, kasıklarım ise ona doğru çekildi. Bacaklarımın arasındaydı, eğildiğinde de soluğunu tamamen kasıklarımda alıyordu. Bir eli hareket etti, baş parmağını bacaklarımın arasına doğru uzatarak geceliğimin altından iç çamaşırımı o parmağa doladı ve yana açarak kadınlığımı gözleri önüne serdi. Diğer eliyle de kalçamı alttan kavrayarak kaldırdığında artık tamamen onun önünde uzanmıştım, başım neredeyse aşağıya doğru sarkıyor, saçlarım uçuruma doğru bir bayrak gibi salınıyordu. Rahat rahat ziyafet çekebileceği bir tabağa dönüşmüştüm sanki karşısında; bacaklarım iki yanında uzanırken nefesini kadınlığımda hissettim, dudakları tenime değdiğinde önce sürttü. Bu bile bedenimdeki bütün tüyleri dimdik etti, dudaklarım aralık kaldı ve sancılar çekiyormuşum gibi iniltiler yükseldi. Duvar tam da omuzlarımda bitiyordu, kendimi tutmayı bırakıp başımı aşağı sarkıttığımda vücudum ve Uygar'ın kollarına yapışan ellerim gevşemişti, Uygar'ın kavrayışı yeterince sıkıydı zaten.

Yağmur üzerimize yağıyor, tenime ikinci bir deri gibi yapışmış tülün ardından meme uçlarımı döverek hassas bedenimi iyice hırpalıyor, Uygar ise herhalde para vererek ayarladığı bu ortamdan, vücudumu çevirdiği halden faydalanarak biriktirdiği bütün özlemi yağmur damlalarıyla beraber üzerime akıtıyordu.

O dudakları çok acımasız, çok aceleci, çok terbiyesizdi; dudaklarımı öptüğünden de şehvetliydi kadınlığıma karşı. Dudaklarım yüzümde değil de bacaklarımın arasındaymış gibi öpüşüyordu benimle, yağmur damlaları vücudum boyunca akarken kana kana içiyordu özümü oradan. Her zerreme öylesine muhtaçtı ki bir damla olsun boşa harcamamak için yemin etmiş gibiydi. İnançlı bir adam da dua ediyor gibi. Bir sanatçı ve hayatının tablosunu tuvale atıyor gibi. Yağmurla bir oluyor bana hükmetmek için, parmakları eriyip de gitmemden korkar gibi kalçalarıma saplanıp kalırken teni tenimden ayrılmıyor bir türlü.

O boştaki elini geri çektiğinde düşmeyeyim diye beni iyice kendine yapıştırdı, bir bacağımı omzuna doğru kaldırdı. Ne için? O eli serbest kalsın diye, parmakları bana dilediğince eziyet etsin, beni yaptıklarım için hem cezalandırıp hem de ödüllendirebilsin diye.

Al sana, bana silah çektiğin için ve al sana tetiği çekmediğin için…

der gibi!

Boştaki elinin parmakları kadınlığıma tırmandığında dudakları hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı, ayrılmadı da, elini aşağıdan getirdi ve iki parmağını vajinama soktu. Nefesim kesildi, iki parmağı bile yetti, beni doldurup taşırdı sanki, tırnaklarımı yine koluna geçirerek sıkıca tutundum ona. Yutkunamıyor, dudaklarımı örtemiyor, yağmur damlalarının dövdüğü ve Uygar'ın durmadan işkence ettiği bedenim zevk içinde kıvranıyor, dışarıda kopan felaket de iniltilerimi bastırıyordu.

Uygar'ın dudakları kadınlığımı öperken parmakları da gel-gitlerle aklımı başımdan aldı. Bu dakikalarca sürdü, dakikalarca beni kıvrandırdı, baş aşağı sarkmaktan beynime kan gitmiyordu artık ve bunun zevki artırdığına dair bilimsel araştırmalar okuduğumu hatırlatıyordu bana. Nefesim kesiliyor, boynumdaki damarlar iyice beliriyor, kıpkırmızı kesilen ve sıcaktan yanan yüzüme düşen soğuk damlalar da kaynayıp buharlaşıyordu sanki.

Ne yapıyor bu adam bana? Beni böyle cezalandıracaksa ben daima yaramazlık yapmaya hazırım…

İlk seferimizde dahi böyle bir zevk duymadım, belki rüyamda bile göremezdim bu cenneti; bütün kaslarım titriyor, zavallı aklım yitip gidiyor, tırnaklarım Uygar'ın kolunu kanatacak raddede çiziyordu. Karnımı kasmaktan canım yanıyordu artık, bu zirvede sonsuz bir döngüde yaşayarak son nefesimi vermek isterdim. Tam Uygar'ın kolları arasında, onun dudaklarının içime akıttığı zevkten, tutkudan ölüp gitmek isterdim.

Parmaklarıyla beni kavuşturduğu cennetimdeydim, ağlama raddesine gelmiş, başımı kaldırmaya, kalçalarımı bu olağanüstü zevk karşısında hareket ettirmeye çalışmıştım ama Uygar izin vermiyor, beni oracıkta öldürmeye niyetlenmiş gibi

hızlı ve sert hareketlerle içime dalıyordu. Sonunda bedenim zirvelere tırmandığında daha fazla dayanamadı, bacaklarımın arasından bu sefer kendi suyum akıyor, yağmur damlalarına karışıyor ve Uygar yine kana kana içiyordu. Kasılmaktan bitkin düşmüştüm artık, başım dönüyor ve vücudum bu kadar zevk karşısında ne yapsa bilememiş zavallıca titriyordu.

Uygar'ın derin nefesini duyduğumda kulağım açıldı sandım, dünyaya geri döndüm sanki, Uygar da parmaklarını geri çıkarmış ve bu sefer belimi tutmuştu. Beni izlediğini kafamı kaldırdığımda gördüm, bacaklarımın arasından bir namlu gibi bana doğrulttuğu kara bakışlarına teslim oldum. Dudaklarını kasıklarım boyunca sürterek yukarılara çekti, karnımı öperken belimi okşuyor, tıpkı bir avcınınki gibi avının ziyafetini çekerken kısılmış gözleriyle son nefeslerimi verişimi izliyordu.

Nefes nefese, o boğuk ve derin sesiyle "bunu bir abartı sanıyordum ama…" diye soluklandı karnımda. "Vücudun bile benim için yaratılmış Meira."

Bileklerine dolanan parmaklarım enerjim kalmadığından gevşerken Uygar benim aksime henüz yeni başlamış gibi bir hareketle beni birden çekerek tekrardan suya indirdi. Hemen kollarımı boynuna doladım, ona yaslanarak nefeslendim. Uygar ise kemerini açıyordu, sıra ondaydı. Tam da halim kalmadı derken onun bu sık sık nefeslenmeleri yeniden kıpraştırdı içimi, sabırsızlığına karşı ben de başımı kaldırıp dudaklarına yapıştım yeniden. Vücudum aynı yangınlarla kavrulmaya devam etti, herhalde bin kere de içse bitiremezdi beni, ne o bana ne de ben ona doyamazdım. Kısacık bir ayrılık mıydı bizi böylesine coşturan yoksa ona ne denli bağlı olduğumu asıl yeni yeni anlıyor oluşum muydu bu sefer daha kutsal bir anlamla bizi kavuşturan bilmiyordum. Tek istediğim Uygar'dı, tek istediğim Uygar'ın da tek istediği olmaktı.

Uygar nihayet erkekliğini kumaş parçalarından kurtardığında bu sefer hiç oyalanmadan bacaklarımın arasına yerleştirdi ve sırtımı havuz kenarına sertçe yaslayarak içime girdi. Müthiş bir sancıyla kasılıp saçlarına asıldım, içimi doldurduğunda bir eliyle bacağımı tutarak kendine dolarken diğeriyle kavradığı belimi kendisine bastırıyor, yüzyıllar sonra bana kavuşmuş

gibi bir açlıkla sert gelgitlerle içimi sarsıyordu. Duvarla arasında sıkışmıştım, her itişinde ve kasıklarını bacaklarımın arasına vuruşunda sırtım ıslak seramiğe sürtüyordu. Artık yağan yağmur damlaları küçük çiviler gibiydi, bütün vücuduma batıyor ve zevkin yanına bir de acıyı ekliyordu. Bir itiraz yoktu gerçi, o soğukta, kıyamet alameti gibi gök gürültülü çılgın havada ve karanlığın ortasında dahi kendimi cennette gibi hissediyordum onunla.

Dünyanın sonu geldi ve biz yine de sevişiyoruz; biz öpüşürken yeryüzü yarılıyor, denizler taşıyor, ağaçlar kasırgaya kapılıp kökünden sökülüyor sanki. Uygar'ın parmakları tenimde kıyametten bir enstrüman çalıyor, bütün tenimi kasıp kavuruyor dokunuşu, kulaklarıma ilahi gibi çalınıyor sert inleyişleri ve içimi titretiyor bana bir yapboz parçası gibi kapanışı. Bu yalnızca iki insanoğlunun sevişmesi değil, birkaç uzvun birleşmesi değil, iki dünyanın birbirine karışması gibi; fiziksel ve ruhsal tarafıyla bütün denizlerimiz aynı çukurlara doluşuyor, dağlarımız yoğrulup yeni tepelerle yükseliyor, eteklerimizde birliğimizin tohumlarından yepyeni çiçekler açıyor.

Bu bir sevişmeden fazlası, bir varoluşun doğuşu gibi; iki ayrı insan değil de tek insanın yaratılışı gibi. Ruhumuzu balçıktan yoğuran bir tanrı, bizi yeniden yaratmaya karar vermiş ve bu sefer onların harcı bir olsun demiş gibi.

Uygar dişleri arasından saldığı kesik nefeslerle içime vurmaya devam ediyor ama o da bir eziyete uğruyormuş gibi çaresiz görünüyor, acı çekiyordu; onun boğuk inlemelerine hazırlıklı değildim, sırılsıklam olmuştum ama artık kim geldi kim gitti bedenim ne halde haberdar değildim, zevkten uyuşmuş ve kendimi Uygar'a bırakmıştım. O da başlarda beni öpse de zirvelere tırmandıkça iyice kontrolünü kaybetti, yüzünü boynuma gömmüş resmen bana sarılır vaziyette kendini sıkıyor, ikimizi de götürdüğü cennette öldürmek ister gibi nefesimizi kesiyordu.

İyice hızlandığı ve sert darbelerle beni sarstığı sırada zirveye nihayet tırmanmış ve bitmişti. İkimizin de vücudu derin nefeslenmelerle bir dalga gibi birbirine sürtünerek hareket ediyor, uzuvlarımız titriyordu. Uygar sakinleşmek ve nefesini

toparlamak üzere kendisine kısa bir zaman tanıdığı sırada başımı geriye atmış nefesleniyordum ben de. Havaya rağmen sıcaktan kavruluyordum, üzerimdeki ıslaklığın çoğu terdendi. Böyle göğüslerimiz birbirine çarpışarak nefeslendik kısa bir anlığına fakat uzun sürmedi, Uygar beni kucaklayarak agresif bir çekişle kendisine yapıştırdı ve geri dönüp havuzdan çıkmak üzere hareketlendi. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımızı birleştirdiğimde boğuk bir nefeslenme duyuldu ondan, bedenimi eforsuzca dışarıya taşırken ben de sabırsızca kalçalarımı ona sürtüyor, içimdeki varlığını okşuyordum bu sırada.

Havuzun basamaklarına geldiğinde durdu, diz çöktüğünde bedenimi ıslak zemine yatırmıştı, kendisi de üzerime doğru eğiliyordu; bu sahne bana gemideki havuzda yaşadığımız o ilk yakınlaşmamızı hatırlattı, o günlerin üzerinden çok da zaman geçmiş sayılmazdı ve şimdi iki düşman değil de bir sevgiliydik. Onu kazanmış olmanın şevkiyle bütün bedenimden heyecanlı bir titreme geçti, o kalçalarımdan tutup hafifçe kaldırırken ve sert gelgitleriyle bedenimi çiğnerken yorgunluktan bayılacaktım şimdi ama ona dur diyecek kadar aklımı kaybetmemiştim. Aksine, öldürene kadar devam etmesini isterdim, son nefesimi bile seve seve onun altında verirdim.

Saatler sonra salondaydık, yine çırılçıplaktık, şöminenin karşısında yere serdiğimiz yumuşacık bir kürkün üzerinde sevişiyorduk. Hiç bitmeyen bir gece gibiydi, saçlarımız hâlâ nemli ve bedenlerimiz de terliydi. Bu sefer ben Uygar'ın üzerindeydim, o boyunca uzanırken ben de kucağındaydım; parmaklarım onun sert göğsüne tırmanırken kalçalarımı o içimdeyken hareket ettiriyor, kanına uyuşturucu karışmış bir bağımlı gibi zevkle başımı geriye atmış bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

Bacaklarımda derman kalmamıştı, bütün kaslarım ağrıdan uyuşmuştu artık, yavaşladığımı fark ettiğimde aşağıya doğru bakmış, Uygar'ın gözlerini kapatmış, bir yaralı gibi zevkten acı çektiği o ifadesini, çenesinin kaskatı kesilişini görmüştüm.

O boğuk sesi bir yalvarışla,

"devam et,"

dedi bana. ”Yavaşlama.

Meira.

Sakın yavaşlama kızım.”

Parmakları kalçalarımı saplanırcasına bir güçle tutup sıkarken onun bu inleyişleri kulağıma ilahi gibi geliyor, ona bu kadar zevk veriyor olduğumu bilmek benim aldığım zevki de artırıyordu. Zar zor yutkunabildiğinde adem elmasının o aşağı yukarı hareketini izledim, şömineden yansıyan loş ışık pürüzsüz teninde süzülen ter damlalarını birer altın tozu gibi aydınlatıyordu.

Bu adam çok güzel.

Ben de son bir güçle ona istediğini vermek üzere hızımı arttırdım, onun kucağında nefes nefese hareket etmeye, bu sırada da kesik iniltilerimi onunkilerle karıştırmaya devam ettim. Pusuladan yaptığım kolye boynumdaydı, yalnız ona dönük yanımızı aydınlatan şömine ona bizden daha bonkör davranıyor, eski altın kaplama yüzeyini iyice değerli bir hazineymiş gibi parlatıyordu.

İkimizi de büyük bir gayretle çıkardığım tepe noktasında benim iniltilerim artık neredeyse küçük cırlamalara, onunkiler ise iyice boğuklaşıp yaralı bir savaşçınınki gibi pürüzlü, kesik nefeslenmelere dönüşmüştü. Tenin tene çarpış sesi de en az bizim iniltilerimiz kadar yükselmiş, iyice coşan titrek bedenlerimiz sabırsızlıkla birbirine karışmaya devam etmişti. Bir elimi kaldırıp Uygar’ın kalçamdaki eline kapattım, hemen parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bizi birbirimize kenetledi.

Birbirimize karıştığımız o en doruk noktada ikimizin de nefesi kesildi sanki, benim dudaklar nefessizlikten aralık kalırken Uygar’ınkiler sıkı sıkıya birbirine kenetlendi ve çene kasları gerildi. Öleceğiz sandım ama hayatta kalmayı başardık, zar zor kendimi yana bırakabildiğimde yaralı serçe gibi derin nefeslerle sarsılıyordum, Uygar’ın göğsü de inip kalkıyor, koca vücudu hâlâ titremelerle kasılıyordu.

Birkaç dakika aklımızın başımıza gelmesi için nefeslenip uzandık sadece, Uygar’ın göğsüne doğru uzanmış, bir

bacağımı da onun bacaklarının üzerine atarak iyice ona sırnaşmıştım. Göğsünü okşuyor, kıvranan alevleri izliyordum.

”Çok özlemişim seni,” diye fısıldadım. ”Birkaç gün bile cehenneme dönüşebiliyor sensiz.”

Sessizliğini koruduğunda başımı kaldırıp ona doğru baktım, tavana bakıyor, bir şey söylemiyordu. Bu ona sokulma isteğimi artırdı, belki de ona yeterince yakın değildim, bu konumda bile, mümkün olsa ikimizi bir eyler, farklı ipler olsak da bizim varlığımızı birbirine dikerdim. Diğer bacağımı da kucağına atıp boyun girintisine sokuldum ben de, sarılır gibi dolandım ona.

”Uygar.” Parmaklarım ateşin ısıttığı kolunda gezinirken ”kendini uzak tutma benden,” dedim kısık, kırgın bir sesle. ”Bir daha böyle duvarlar çekme aramıza. Yapma. Benim senden başka kimsem yok. Tutunacak bir dalım yok. Senin de benden uzaklaşmana dayanamam.”

Ağır ağır hareketlendiğinde onun üzerinde uzanan vücudum da hareketlendi. Bir kolunu alttan dolayıp belimden tutmuştu, diğeriyle de bacaklarımı alttan yakaladı, iyice kucağına çekti beni.

Elini saçlarımın arasından geçirdi, enseme getirdi, parmakları ensemi kavrarken baş parmağı yanağımı okşamaya devam etti. ”Benim bütün dünyam kucağımda taşıyabileceğim kadar küçük Meira. Kendi dünyamdan nasıl uzaklaşacağım?”

Bir merhem gibiydi dokunuşu, dünyanın en güvende olan kadınıydım onun kolları arasında ve onun sözcüklerinin altında. Beni sarıp sarmaladığı iradesini ben bile kıramıyor, ben bile bizi yenemiyordum.

Gözlerim dolmaya başlasa da ağlayarak bu ortamı mahvetmek istemedim, içimde tuttum. ”Affettin mi o halde beni?”

Buna ”haklıydın, o günlük senin,” diyerek dolaylı yoldan cevap verdi. ”Hep senindi. Bana dair her şey sana ait Meira. Affedip affetmemek değil konu.”

Ateşi izliyor, Uygar’ın ritmi yavaşlamaya başlayan kalbini dinliyordum. ”Günlüğüne karşı çok dürüstsün. Keşke bana karşı da hep öyle açık sözlü olsan,” diye itiraf ettim sonunda.

”Bana inanıp inanmadığını bilmek istiyorum. Senin için kendimle savaştığımı da bilmeni istiyorum. Bu içimdeki şeytan… öylece yok olmuyor Uygar. Gölgesi bir türlü peşimi bırakmıyor.”

İç çekişi fazla kederli geldi nedense. ”İyi olacağız,” derken bir eliyle hâlâ saçlarımı okşuyordu.

Ne kadar inanarak söyledi bunu?

Ama ben buna inanmaktan ziyade, kendimi yenmek için hırsla dolup taşıyordum. ”İyi yapacağım bizi,” temennisi verdim ona. ”Her şeyi düzelteceğim. Seni yeniden bana inandıracağım.”

Odunlar yandıkça çöküyor, şöminede küçük patlamalarla alevler gittikçe küçülmeye başlıyordu.

Sen sadece seni seveni yakarsın Meira.

Kaşlarım çatılmış, alevleri seyreden yeşil gözlerim kana boyanmıştı. ”Dördüncü Meira da iyi biri değil,” diye fısıldadım bilinçsizce. ”Senin için dünyayı yakarım Uygar. Bundan sonra beni sadece senin için yapacaklarımdan ötürü suçlu bulabilirsin.”

Uygar ”kafanda beni masumlaştırma,” dedi. ”Senin için iyi bir adam olmak istiyordum, senin yüzünden korkunç bir adam oldum. Birbirimizden pek de bir farkımız yok.”

”Korkunç bir adam değilsin sen,” diye itiraz ettim hemen ve başımı kaldırarak çenemi göğsüne yaslayıp baktım ona. ”Uygar sen hiçbir zaman masumları incitmedin. Neden kendine kötü deyip duruyorsun? Babanın zamanında sana yaptırdıkları için mi böyle düşünüyorsun? Çocukluğundan beri sana söyleneni yaptın, aklın başına geldiğinde de ilk işin ondan kurtulmak oldu.”

Buna güldüğünde göğsü hareketlendi. ”Beni aklamaya çalışma.” Sessizleştim ama onun argümanını kabullendiğimden değil. Aklımda dönüp duran tilkiler onun kötülükler yapmasının tek suçlusunun ben olduğumu söylüyordu ki bu içsel çatışmamı fark ettiğinde göz hapsinde tuttu beni. ”Ben gerçekte nasıl bir adamım Meira?” diye beni sanki tuzaklı bir sınava çekti. ”Ne düşünürüm? Ne hissederim?

Neye inanırım? Ahlak anlayışım ne? Doğrum ne yanlışım ne? Bir idealim, bir davam var mı?”

”Masum insanlara zarar vermeyişin yetiyor bana,” diye savundum onu. ”Gerisi umrumda değil.”

Bir kolunu başının altına doğru yastık gibi çekip başını koyarken diğer eli belimi tutmaya devam edip beni kucağında tutuyordu; o da bir tiyatro sahnesiymiş gibi alevleri izlemeye başlamıştı.

”Aklımda bir terazinin kolunda sen,” diye düşünceli bir başlangıç yaptı, ”diğer kolunda bütün bir dünya, milyonlarca masum insan, hiç düşünmeden ateşe veririm. Ateşe verdikten, anca seni kurtardıktan sonra derim

‘ne biçim bir adamsın lan sen, şeytanın teki için bütün bir dünyayı yaktın?’

Kızarım, nefret ederim, kendimden iğrenirim ama yanımda yine sen.”

Kalp atışlarımın düzensizleşmesi elimde değildi; Uygar’ın sözleri bir aşk itirafı, masum bir fedakarlık şovu veyahut bir abartı değildi, gerçekti ve acı vericiydi. Onun kendini bu denli yok sayışı, biri için bu kadar kendini çiğneyebilmesi ve yeri geldiğinde başkalarına da çiğnetebilmesi mahvediyordu beni.

”Shavit’lere karşı açtığın savaşı kazandığında milyonlarca masum insanı da kurtarmış olacaksın,” diyerek onu ona savundum yeniden, hiç görmediği merhametine ayna tutmaya çalıştım.

Ama o bu savımla resmen dalga geçercesine sırıtmaya başladı. ”Meira,” deyişini, yeniden güldüğünde sözünün kesilmesini ve parmaklarını saçlarımın arasında daha da derine daldırıp okşayışını sakince izledim.

Yeniden bana, aşağıya doğru baktığı için kısık görünen kara gözleri alevlerin dansını yansıtırken ”ben bozuk bir adamım Meira,” diye devam etmişti. ”Kafam doğru çalışmıyor, iyiyken bile iyi değilim, ahlakım yok, senden başka inancım yok, pislik bir adamım. İdealim yok. Dünyayı daha iyi ve adaletli bir yer yapmakla ilgilenmiyorum, fazla farazi şeyler bunlar. Bu hiyerarşi oyununda tek başına güçlü olman mümkün

olmadığından güç, zoraki iş birliğini ve bu da en sonunda sistematik bir yolsuzluğu, yani kötülüğü doğuruyor. Ben bu savaşa sadece senin için giriyorum. Ben bir kahraman değilim, sadece bir deliyim. Seni yaşatmak için herkesin canını almaya yeminliyim. Kahraman değil seve seve kötü adam da olurum, şimdi koruduklarımı gerekirse ateşe de veririm, elini tuttuklarımın elini de keserim, inşa ettiğim kaleleri tek tek yerle bir ederim. Ben iyi veya kötü bir adam bile değilim aslında Meira, senin için nasıl olmam gerekiyorsa ona dönüşen biriyim yalnızca."

Yutkunmam gerekti. "Böyle düşünmediğini biliyorum Uygar."

"Senin dışında umursadığım biri yok Meira," diye kestirip attı.

"Mert var," dedim hemen. "Santraldakiler var. Ailen var senin Uygar."

Duraksasa da "onları hak etmiyorum," diyerek geçiştirdi, "ailem diyerek onları da kirletemem."

"Ben de seni hak etmiyorum. Seni ben kirlettim," diyerek bir kere daha savundum onu.

"Bu yüzden ikimiz de bir tek birbirimize aidiz. Benim tek ailem sensin, kirletmekten korkmayacağım tek insan sensin," deyişi romantik bir anlamdan çok uzaktı, aksine birbirimize olan tutsaklığımızı kastediyor, tatlı bir bağlılık yeminindense kanlı bir lanetin kurbanı olduğumuzu ima ediyordu.

Bunun her ne kadar onun felaketi olduğunu bilsem de dünyada beni seven onun dışında hiç kimsenin kalmayışı, bu beraberliğimizi bencilce bir istekle sürdürme kaygısı da getiriyordu. Az sonra bu kaygılar dile de döküldü: "Hep yan yana olacağız değil mi?" diye sordum. "Hiçbir zaman değişmeyecek fikrin, hiç benden vazgeçmeyeceksin değil mi? Sen kötülüğünü başkasına bulaştırmaktan korkuyorsun, ben de kötülüğümü öğrenecek olmalarından."

Bunu garipsedi. "Yıllarca onca şeye rağmen vazgeçmediysem bundan sonra neden vazgeçeyim? Benimle olmak ve sonunda benimle yok olmak dışında başka bir seçeneğin yok senin."

Sude'nin, Uygar öğrendiği takdirde beni öldüreceğine yemin ettiği sır peki?

”Kesinlikle benden vazgeçmezdin öyle mi?” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. ”Yani, geçmişteki bir suçum yüzünden…”

”Bilmediğim bir suçun yok senin.”

Yutkunmam gerekti. ”Peki olsaydı?”

Samimiyetsiz bir gülüşle yine çıplak göğsü hareketlendi. ”Ne o? Bilmediğim bir şey mi hatırladın? Kimi öldürmüşsün bu sefer?”

”Hayır,” dedim hemen ikna edici bir sesle. ”Hatırladığım önemli bir şey yok. Sadece seni kaybetmekten korktuğum için sürekli tetikte gibiyim.”

”Meira,” dedi uysal bir karşılıkla, ”geçmişine dair bilmediğim bir şey olması çok zor. Olsa bile bildiklerimden daha kötü ne olabilir? Bana bilmediğim daha ne yapmış olabilirsin? Geçmişi kapattık, artık gelecekte yapacakların önemli.”

O halde Sude neden o sırrı öğrenirsen beni öldüreceğini düşünüyor? Bunun mektubun ikinci kısmıyla alakası ne? Üçüncü Meira geçmişte kalıyorsa ve Uygar geçmişin kapandığını söylüyorsa… Bu mektupta ne yazıyor böyle de bizi bitirebilir?

Meira… Daha ne yapmış olabilirsin?

ℒ

Hâlâ Wattpad’e getirilen

erişim

engelinin

sürmesi

sebebiyle

birçoğu

uygulamaya

VPN

ile dahi

ulaşmakta

zorluk
çekiyor
, bunun
farkındayım
. Bu sebeple 39, 40 ve 41.
bölümleri
PDF formatıyla Whatsapp kanalımda da
paylaştım
fakat bu da
çalınma
riskini beraberinde
getirdiği
için
kalıcı
ve
sürekli
bir
çözüm
değil. Bundan itibaren yeni
bölümleri
yine PDF formatlarıyla paylaşacaksam da erişimlerini
birkaç
günde
hemen
kaldırıyorum
, tek yol yine Wattpad'den okumak oluyor maalesef.
Kalıcı
bir çözüm de

olmadığı
için
böyle
didiniyoruz hepimiz.
Yeni bölümün ne sıklıkla
geleceği
konusu da açıklama yapmama
rağmen
çok soruluyor, yeniden
söylüyorum
asıl
alanım
resim
olduğu
için
artık
ona daha fazla yüklenmek
istiyorum
. Bu sebeple
LG
yeni
bölümler
ayda 1-2 defa gelebilecektir, bilginize. Kitapla ilgili
bütün
duyurulara ve
paylaşımlara
da Instagram'da @lilithingozyaslariofficial
hesabından

ulaşabilirsiniz

Instagram: kedilimediyy

X: kedilimedi

Bölüm

sonraları

Instagram ve X

hesabımdan

tartışıyor, soru

cevaplar

yapıyor

ve kesitler paylaşıyoruz. Siz de davetlisiniz ;)

Bir dahaki

bölümde

görüşmek

üzere

, etrafı kasıp kavuracağız yine!!

●○

42. Çifte Şah

Matruşka'nın Kalbi ikinci kitabı için açıklama: Normal şartlarda ikinci kitabı bu yaz yayınlayacaktım ama Wattpad kapatıldığı için tarihleri erteledik. Şu an Wattpad ikinci bir itirazda bulunmuş, Matruşka'nın Kalbi ikiyi yayınlamak için de bu davanın sonuçlanmasını bekliyorum. Eğer olumlu sonuçlanırsa kitabı açılacağı tarihe erteleyeceğim, olumsuz sonuçlanırsa da buradan bölümü direkt yayınlar, Whatsapp kanalımdan da PDF olarak paylaşırım.

Beğenerek desteklerinizi gösterebilirsiniz <3 İyi okumalar…

Bölüm Kırk İki

"Çifte Şah."

Not: Bu kitapta bahsi geçenler hayal ürünüdür, gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla bağlantılı değildir.

ℒ

Dönemin … partisi başkanı Karl Kiesmann'ın buruşuk yüzünde hiddetli bir ifade vardı; kederli bir görünüm için dağınık kalın kaşlarını iyice kıvırmış, yasta olduğunu göstermek amacıyla da siyah takım kostümlere bürünmüştü. Karşısındaki binlerce insan milliyetçi ve asabiydi; başkan onlara kürsü ardında tepeden bakıyor, yumruklarını sıkarak mikrofona bağırıyordu:

"Önce barışın temsilcisi iki dava insanı koparıldı bizden!"

diyordu o siyasetçilere özgü lafı uzata uzata bağırma tarzıyla.

"Tek istedikleri eşitlikti, adaletti ama güvendikleri yerden, kendi iş arkadaşları tarafından vuruldular! Terörizme karşı teröristlerle beraber savaştıklarının farkında olmamaları onların tek günahıydı!"

Başkan, Uriel'in anne ve babasından bahsediyordu ve elbette onların canice öldürülüşünden.

"Şimdi de aynı insanlar, aynı sözde 'hümanist' harekat, militarist teröristler, bombalı saldırıyla 8 vatandaşımızın canına kastettiler! Güzelim vatanımızı mahvettiler! Sınırlarımızı kevgire çevirdiler! Ne sokaklar güvenli ne çocuklarımızı emanet ettiğimiz okullar ne de tırnağımız kırılsa koştuğumuz, kutsal saydığımız o doktorlar!"

Konu yavaşça doğuya bağlanmaya başlarken kalabalık da dinliyor, bazen anlamıyor, bazen kimlerden bile bahsedildiğini bilmeden katılıyor, başkan öfkelendiği için öfkeleniyor, ağladığı için ağlıyor, güldüğü için eşlik ediyor ve buradan çıkıp giderken yanında götüreceği idealizmi iyice kanlarına karıştırıyordu.

Ve bir de bütün bu tiyatroyu ekrandan izleyen Maria Rosenfeld…

"Karl bey iyi bir seçimdi Maria." General Lennart, pelerinli deri bir trençkot giymiş, kollarını arkasında bağlamış bir şekilde karanlık bir siluet gibi Maria'nın yanında dikiliyordu. Maria ise her zamanki gibi alçak sıkı topuzu, siyah kumaşlara sarılmış ince uzun bedeni ve zehirli yeşil gözleriyle ekranı izlerken hiçbir mimik takınmıyor, yanı başında durum değerlendirmesi yapan adamı dinliyordu.

General biraz daha yaklaştı ona. "O asileri öldürdüğümüzde," dedi hümanist çiftin örgütünü kastederek, "kahraman ilan edileceğiz. Kamuoyu gözünde onlar artık terörist."

Geçtiğimiz günlerde şehir meydanında vuku bulan bir canlı bomba saldırısı sonucunda 8 kişi feci şekilde hayatını kaybetmişti; bu saldırı elbette Maria Rosenfeld tarafından ayarlanmış fakat faturası bahsi geçen muhalefet tarafındaki örgüte kesilmişti. Bu örgüt, bir süredir General Lennart'ın başında olduğu derin devlet mevzuatlarına karşı bir hareketle kurulmuş, halk yandaşı, özgürlük ve adalet savunucusu hümanist bir topluluktan oluşmaktaydı; bu da General ve Maria'nın ülkenin adalet, ekonomi ve eğitim gibi sistemlerine saman altından su yürüterek vurdukları darbelere ve sistemi çürütüp kendi faşist çıkarları adına kullanmaları gayesine

büyük bir tehditti. Klasiktir, planlı saldırılar düzenler ve suçu ‘birilerinin’ başına yıkarsın, onlar da tam olarak bunu yaptılar.

General de bu başarılı isim karalama kampanyasını dinlerken keyifle sırıtıyor, omzunun üzerinden geriye doğru bakarken de ”başkanın samimiyetine neredeyse ben bile inanacağım,” diye mırıldanıyor ve bu sırada içeriye giren genç çocuğu izliyordu.

”Dietrich! Komm rein!”

Bu hümanist örgütün başında öldürülmeden önce anne ve babası duran Uriel, artık Dietrich olmuştu; mavi gözlerindeki ışıltı sönmüş, canlılığını yitirip onlarca savaş görmüş bir askerinki gibi soğumuş, ruhsuzlaşmıştı. Henüz 9 yaşındaydı ama yetişkin bir adam gibi bakıyor, oturup kalkıyor, emirleri dinliyor ve ne denirse onu yapıyordu.

Maria’nın yeşil bakışları usulca çocuğa döndüğünde Dietrich onunla göz teması kurulmasına izin verilmediğini hatırlayıp yere bakmaya ve beklemeye başladı lakin Maria, ”Dietrich,” diye seslendi ona. ”Gözlerimin içine bak.”

Çünkü maskeler gözleri örtemez. Ve Dietrich, soluk mavi bakışlarını Maria’nın yeşilleriyle birleştirdiğinde onu bir ayna gibi yansıttı, Maria onun zihnine kenetlenmişti bile.

”Görüyor musun Dietrich?” diye sordu yukarıdaki ekranı göstererek. ”Anne babanı öldüren insanlardan bahsediyor. Onlar kutsal bir iş yapıyorlardı lakin ihanete uğradılar. Terörist siyonistler tarafından acımasızca öldürüldüler.” Duraksadı ve çocuğun ekrana kilitlenen bakışlarını izledi. ”Sözde hepsi milliyetçiydi, ülkelerini korumak istiyorlar, barış için çabalıyorlardı ama ilk fırsatta anne babanı öldürdüler çünkü onlar başından beri Yahudi siyonistlerle beraberdi. Başından beri birer hainlerdi.”

Bir cevap olmasa da dolmaması için çokça çabaladığı mavi bakışları ıslandı bile. Maria doğru anda doğru şekilde yaklaştı ona, başını biraz da yana yatırdı, eğitmenlerini taklit eden kobra yılanları gibi Dietrich de başını yana yatıracaktı sanki.

”Onlardan intikam almak istemiyor musun?”

Basit bir soru, tıpkı bir zamanlar ona sorulduğu gibi.

Dietrich gittikçe sertleşmeye başlayan bakışlarını Maria'ya kaldırdı ve çenesini, dişleri arasında düşmanlarını tutuyormuş gibi sıktı. "İstiyorum."

Ve basit bir cevap, tıpkı bir zamanlar Maria'nın verdiği gibi.

Maria karşısına geçmişti artık. "Bir asker hayatta kaybetmeden savaşta kazanamaz, Dietrich. Belki de tanrı aileni kaybetmeyi, sen daha büyük zaferler kazan diye uygun gördü."

Dietrich sessizleşti ve Maria hafifçe eğilerek ona yaklaştı, omzunu tuttu usulca. "Senden aldıklarının bedelini ödet onlara. Küçücük bir kıvılcım devasa bir ormanı kül edebilir Dietrich, unutma."

Kural bir:

Düşmanları yenmek, onların dostlarını düşmana çevirmekle başlar. Çünkü tanrı bilir ki İsa'yı astıran da dostlarıdır.

Meira Shavit

Dördüncü Meira

Günümüz

Düşmanları yenmek, dostlarıyla yakınlaşmakla başlar.

Vali İbrahim, geçtiğimiz günlerde Shavit ailesinin elçisine -bu durumda Ezra'ya- Meira Shavit ve Uygar Karaşah'ı yakaladığına dair bir bildiri göndermiş ve tahmin ettiğim üzere bunu öğrenen Chaya, Ezra'dan bizi yakaladığı haberini hiçbir şartta aileye bildirmemesini emretmişti çünkü beni aileye teslim etmek değil, direkt kendisi öldürmek istiyordu. Hem de kaybedecekleri devasa mirasa rağmen… O miras, Shavit ailesinin bütün bir mal varlığı değildi elbette fakat mal varlıklarını çok rahat ikiye katlardı, bu istatistiklere göre de dünya bir piramitse o piramidin ucuna oturabilirlerdi. Chaya ise bana bırakılan bütün bu maddi mirası reddediyor, ailenin başına da kendisi geçmek istiyordu; daima nefret ettiği, kanından bile olmayan bir rakiptim ben onun için, paraya yeterince doymuş gözünün şimdi de kan görmeyi istemesine şaşmamak gerekti. Chaya kesinlikle kafayı beni öldürmekle bozmuştu. Bu sebepte düşmanın dostuyla, bu durumla Aslancıların başı Vali ibrahim ile anlaşmak, gözü dönmüş bu

kadının dikkatsizliğinden yararlanarak onu tuzağa düşürmek adına elzemdi.

Sabahın erken saatlerinde boş, kurak bir arazideydik; eğimli değildi ve dağlık yoktu ki suikast girişiminden şüphelenmesinler, aynı şekilde biz de sürpriz saldırılara uğramayalım. Planımız, Ezra'nın bizim Vali İbrahim ile anlaşarak tuzak kurduğumuzu fark etmesi ve önlem alarak bizi sözde gafil avlamasına dayanıyordu, en azından Yarasa ve Uygar için kesinlikle durum buydu, onlar Ezra'nın kesinlikle Chaya'yı uyardığını düşünüyordu, ben ise neredeyse içimden gelen bir hisle aksini düşünüyor,

Ezra onları yem edecek,

diyordum. Ezra bütün bunların bir tuzak olduğunu dahi söylememişti onlara ve benim bundan nasıl emin olabildiğimi bile bilmiyordum. Yalnızca bir iç güdüydü bu belki de, ya da mektubu alıp saklayarak beni aileye hedef göstermeyişi ve beni korumasıyla aileyi aslında yok etmek isteyenlerden biri olmasına dayanıyordu bu gizli iş birliği, bilmiyordum. Bir nevi bu plan, aslında benim Ezra'nın kimin tarafında olduğunu anlayabilmem için bir turnusoldu.

Görüşme akşam saatlerinde yaşanacaktı, şu an ise sabahın beşiydi; Vali İbrahim arkada ekibi ile sigara içiyor, son durumu konuşuyordu; ben ise Uygar ve Yarasa ile beraber devasa araziyi izliyordum. Arkada küçükçe bir hangar, içinde durduğumuz alanda ise çeşitli noktalarda buraya ait gibi görünen teller, taşlar, paslanmış birkaç direk ve ucunda sallanan rüzgar tulumu ile kıyamet sonrası unutulmuş bir yere benziyordu. Dondurucu soğuklukta havası ile çöle ayaz gelmiş gibiydi etraf;

kasvetli, tehlikeli, yalnız.

Bir yerlere düşmanlarımız pusmuş gibi; hayvan yok, hava fırtına öncesi sessizlik ve toprak ölümü çağırıyor,

kanla sulayacağım bitkilerini.

Hangara yaklaşan birkaç araba gördük Santral'den, biri Mert'ti, Verda ve Tarzan ile beraber bize yaklaştılar. Herkes düşünceli ve bu akşam burada kopartacağımız kıyamet için

enerjilerini korumak ister gibi hareketsizdi. Mert ise bu ölü havayı ve sessizliği bir süre bizimle solusa da yüzlerimizdeki ciddiyeti izlerken sessizliği bozmadan edemedi:

”Onları burada pusuya düşüreceğiz demek,” diye mırıldandı, ne saklanabilir ne de kaçabilirdik bu arazide, hiçbir olayı yoktu, o da bunu görür gibi etrafına bakındı. ”Yani, siki tutacağız gibi geliyor bana ama neyse.”

Yarasa’nın yanındaki adam, Kobra ona doğru küçümseyerek baktığında Mert sabır çekti, sonra da bize döndü. ”Diyorum ki bu herifler bizim tuzak kurduğumuzu anladıysa baskın yapacaklar, biz o baskına mı baskın yapacağız? Kafam karıştı lan.”

Verda onu cimcikledi. ”Son toplantıya gelseydin öğrenirdin!”

Cimciklendiği yeri sıvazlarken surat asıp ”bahisler yatmıştı,” diye kendisini savundu, ardından sualine devam etti: ”Onları sadece şaşırtmış olacağız, yine savaşacağız, kayıplar vereceğiz belki. Kaç kişiler, hangi silahlarla, araçlarla, ekipmanlarla gelecekler, şu devasa yere bak, kim kaçar kim eder nasıl bunların hesabını tutacağız?”

Ben de aynı bomboş araziye bakıyordum hâlâ fakat farklı şeyler görüyordum. ”Şu an üzerinde durduğun arazide tam 64 adet mayın var,” dedim sakin bir sesle.

Mert korkuyla yerinden sıçradı.

”Lan!”

Geriye çekilerek hayretle baktı önümüzdeki araziye. ”Bizim ne işimiz var burada o zaman? Nerede bu mayınlar?”

”Her yerde,” dediğimde bir daha

”LAN!”

diye atıldı gergin bir şekilde ve bizlerin sakinliğini büyük bir dehşetle izledi. ”Siz ne yapıyorsunuz oğlum? Arabayı yeni tamir ettirdim amına koyarım ortalığın!”

”Şu an bir mayının üzerine basıyorsun,” dememle hemen hareket etmeyi bırakıp yere baktı. ”Hepimiz basıyoruz ama merak etme, bombalar temas ya da patlama şiddetine duyarlı

değiller, yalnızca uzaktan kumanda ile aktif edildiği takdirde patlayabilirler.”

Bunu duyunca biraz daha rahatlayıp kızgın kedi gibi o sırtını kamburlaştırmayı bırakarak düzeldi ama yine de ters ters baktı etrafına. Bu bombalarla düşmanlarımızı nasıl aynı sahadayken yenebileceğimizi düşünüyordu elbet. ”Neye göre koydunuz bu bombaları? Düşmanların araçları zırhlı ve Chaya ile Yosef denen o it zarar görmesin diye yaptınız anladık da neye göre bombaları seçip patlatacaksınız?”

İç çekerek önüme döndüğümde yeniden insan eli değmemiş gibi duran doğadan parçaya bakmaktaydım. ”Satranç sever misin?” diye sordum ona ama cevap vermesini beklemedim: ”Satranç tahtasında 64 kare bulunur ve bunlar sol baştan sütun olmak üzere a’dan h’ye, satır olmak üzere ise 1’den 8’e kodlanır. Şu an e4 karesinde duruyoruz misal, uzaktan kumandadan e4 bombasını aktifleştirdiğim takdirde yalnızca bu üzerinde durduğumuz 17 metrekarelik alan patlayacak.”

Mert hemen kafasından hesaplamalar yaptı ve içinde olduğumuz görünmez e4 karesine baktı. Ona biraz daha açıklamam gerektiğini düşündüm: ”e4 29’ncu karedeyse ve her kare de 17 metrekareyse e4 mayını 494’ncü ve 510’ncu metrekareleri arasında,” ince hesabı belki ona daha sağlam bir açıklama gibi gelecekti, santimine santimine her şey hesaplıydı.

Ama ondan ”bunu çıplak gözle nasıl hesaplayacaksın?” sualini de bekliyordum elbette.

Ona üzerinde durduğumuz devasa arazideki görünmez tahtayı göstermek istedim, bu arazide çeşitli işaretlemeler yapılmıştı. ”Çevrede buranın bir parçasıymış gibi görünen her detay tahtanın neresinde olduğumuza dair bir ipucu,” dedim. ”Tahtanın başını ve sonunu a8 ve h8 kareleri olarak çapraz bir şekilde işaretledik, orta alan için ise a4 ve h5 kareleri yeterli. Her kareyi işaretlemek şüpheli görünürdü. İşaretlenen yerlere göre emin olduğum kareleri direkt patlatacak, diğerleri için de en yakın işarete göre kolayca hesaplayacağım. Zaten önemli olan Chaya, Yosef ve Ezra’nın bulunduğu arabaya zarar gelmemesi, bütün bu düzen onların çevresindekileri yok etmek adına kuruldu. Farklı araçlar içerisinde gelme ihtimalleri

yüksek, konvoy yapacaklardır, bu yüzden çevrelerindeki herkesi elimine etmek yeterli, ince hesap yapmak sadece onların yakın çevresi için hayati olur.”

Mert dazlak kafasını kaşıdı düşünceli düşünceli. ”Vay anasını… Ben de sandım ki çıkıp tüfekle vuracağız. Öylesi daha kolay olmaz mıydı?”

Buna gülecektim neredeyse. ”Araçlarından çıkacaklarını mı sanıyorsun?” derken aklımda İsrail’e kaçırıldığım gün beni zırhlı araçlarla konvoy şeklinde almaları vardı. ”Zırhlı araçlardan bahsediyoruz, kolayca aşamayacağız. Zırhlı araçların zaafı araçların altı olur, bu en basit yolu.”

Her ne kadar Mert bu teknik bilgilere benden çok hakim olsa da ikna olmuş görünmedi, elbette bütün risklerin farkındaydı. ”Önemli olan o üçlüye hiçbir şekilde zarar gelmemesi,” diye devam ettim açıklamama. ”Siz size düşeni yapın ve gerisini bana bırakın. Satrançta kaybettiğim hiç olmadı.”

Uygar kararlı bakışlarımı yan profilimden izlerken Mert diğer yanımda o kalın kaşlarını kaldırarak hayretle baktı bana. ”Havalara bak hele! Biz bu adamların arasına karışacağız, koruma diye duracağız bombaların üstünde, sen de elinde bizi patlatabilecek kumandayla TYT Matematik mi çözeceksin? Yok olmaz ben güvenmiyorum, bu sahaya hayatta girmem. Ölümü sikin girmem.”

Uygar iç çekerek Mert ile uğraşma faslını bana bırakınca sabırla ”Vali’nin de bu kumpastan haberi yok sanılsın diye orada durmak zorundasınız,” dedim. ”Kontrollü bir saldırı olacak, kendinizce saldırıp savaşıp bir şeyler yapacaksınız ve ben de sadece çevrenizi patlatacağım. Bu kadar.”

Durdu durdu, ela bakışları beni süzdü, ardından ilerideki araziden bir noktayı işaret etti. ”Şurada yerdeki taşı görüyor musun? Hangi kare?”

Tek kaşım havada baktım ona. ”Cevap versem doğru mu değil mi anlayabilecek misin?”

Bu kibirli gözüken sualimi gözlerini kısarak cevapladı: ”Sen söyle hele bi.”

”g7.”

Hemen

‘cık’

yaptı. ”Yok olmaz, ben güvenmiyorum.”

Sabırla soludum yeniden, birçok kişi bizi izliyordu. ”Mert. Tahtanın sonu şu gördüğün kaya zaten, h8 orası, içeriye doğru işaretlemeler yapmışız. g7 de 2’nci sıradan 2’nci sütunda-”

”Hani bu taraftaydı ikinci sıra!”

”Tahtanın en sonlarına doğru gittiğimizden ters çevirdim işte daha rahat sayılsın diye!”

Gözümün içine baktı baktı ama bir argüman sunamadan ”ben girmem” dedi.

Sabahın köründe, iki gram uyku ve boş bir mideyle Mert’i çekmek bünyemde kalıcı hasar bıraksa da sakin kalarak açıklamaya devam ettim: ”h8, 64ncü kare ile sondaysa bir satır inersin h7, hemen yanı da g7. Bunu hesaplayamıyor musun yani?”

”Hayır amına koyayım?” derken bana bir ucubeymişim gibi baktı. ”Normal bir insan olarak böyle şeyler yapamıyorum.”

Bizden bağımsız bir ses ”bıraksana, ne anlar bu avanak satrançtan?” diye girdi araya, Yarasa’nın adamı Kobra’ydı, Mert’in Santral’deki azılı düşmanı olabilirdi. -Ona her ne kadar böyle seslenmek komik gelse de Mert onu böyle anlatıyordu.-

Mert hemen buna karşılık vererek ona doğru adımladı. ”Sen harbi çok komik bir adamsın lan.”

Fakat bizim önümüzden geçecekken Uygar’ın elini kaldırıp aralarına bariyer çekmesiyle beraber durdu. ”Mert, uyum sağla,” dedi Uygar itiraz istemeyen bir tonda. ”Son toplantıya gelseydin sudan çıkmış balığa dönmezdin.”

Mert son defa daha Yarasa’nın tarafındaki yüzü sirke satan ekibe baktı, ardından kendi kendine bir şeyler söylendi. ”İyi tamam, koruma taklidi yapacağız, bu da ‘taktiksel’ zekasını kullanıp notasyonlara göre kareleri patlatarak hedeflerin etrafındaki düşmanları, onlara varmadan eleyecek. Kısacası sikinin keyfine göre etrafı patlatacak.”

Omuz silktim. ”Evet, öyle de diyebiliriz. Yosef ve Chaya’ya gelmediği sürece yüzde yüz tutturmak zorunda değiliz. Güven bana.”

Mert kendi kendine söylenmeye devam ederek ve dazlak kafasını okşayarak dönüp giderken Verda’nın varlığının hemen arkamdan yaklaştığını hissettim. ”Bir insanın aklına nasıl böyle bir şey gelebilir?” diyordu hayretle. Üzerinde ful takımıyla ve gövdesine asılı tüfeğiyle savaşa hazırdı, kızıl saçlarını örmüştü. ”Cidden inanılmazsın Melis.”

Omzumun üzerinden ona doğru bakarken daha da arkada, hangarın girişine yaslanmış bu tarafı izlemekte olan Berat gözüme takıldı. Bana bakıyor, daha doğrusu bakışlarını bir an olsun benimkilerden ayırmıyordu.

Bir şeyler yanlış hissettiriyor.

Bilmiyorum, eski ben olsa hiçbir planımdan tereddüt etmezdi herhalde fakat şimdi zihin kıvrımlarımda sisin ardına gizlenen sırlar, bana sürekli bir şeyler fısıldıyor, tehlike sirenleri çalıyordu.

Doğru yolda mıyım? Bilmiyorum, her ihtimali düşündüm, olası zararımızı minimuma indirecek stratejiler geliştirdim, planlarımın biri işe yaramasa diğeri devreye girebiliyor, bu savaştan mağlup çıkmam imkansız.

O halde sorun ne?

Herman ile Polat’ın gizli iş birliği, Herman ile Uygar arasındaki anlaşma, Ezra’ya yakalanmam, ikinci mektubun arkası, Ezra’nın bu mektubu gizlemesi, Uygar’ın beni o yerden kurtarması, Santral ve şimdi de satranç. Bütün bunlar bir süreç değil sanki de hepsi birbirine bir şekilde bağlı, bir yerde kesişiyor ama bu yer kör noktam, zihnimin karanlık bir köşesi, kendimden bile sakladığım bir sır, bir güvenlik önlemi ve gelecek garantisi… Öyle ki Sude’nin de iddia ettiği üzere bu sırrı Uygar’ın öğrenmesi takdirinde bu sefer beni gerçekten de öldürebilir.

İçimden bir ses… O gece yarısı ikinci mektubun arkasını okuduğumu söylüyor.

Ve yine aynı ses,

o mektubu kendini korumak için hatırlamıyorsun

diyor

.

”Bir şey mi oldu?”

Uygar’ın sesini işitmemle beraber irkilerek ona döndüm, nereye daldığımı merak ederek o da arkaya doğru baktığında Berat’ın beni izlediğini anladı sandım fakat Berat sanki başından beri beni hiç izlemiyormuş gibi ekip arkadaşlarıyla konuşmakta ve asla bu tarafa bakmamaktaydı.

”Hayır,” dedim önüme dönerek. ”Bir şey olmadı.”

Sanırım.

ℒ

Arazinin dört bir yanındaki gizli kameralar hangarın içinde ve dışında dizilen Vali İbrahim’in korumalarını anbean kaydediyor, biz de oldukça uzağa park edilmiş konvoydaki SUV’lardan birinin içinde oturmuş durumu takip ediyorduk. Ufuk denen denize kırmızı bir leke damlatılmış gibi gün batımı yayılmış, hava iyice soğumuş ve gökkubbeye doluşan sabırsız bulutlar etrafı soluk, kasvetli bir tona bürümeye başlamıştı, birazdan yağmur da bastıracaktı.

Vali İbrahim, hangarın içinde sandalyelerden birinde oturmuş telefon görüşmesi yapıyor, Mert de dahil bizden olan korumalar yüzlerinde maske ve ellerinde tüfeklerle nöbet tutuyor ve hangarın ortasında da iki dublör elleri kolları bağlanmış bir şekilde bekliyordu. Sözde Uygar Karaşah ve Meira Shavit’i yakalamıştık, teslim etmek için de anlaşma yapacaktık.

Vakit geldiğinde, ekranlarımızda sırayla 24 araçlık bir konvoy belirdiğinde ve hepsi de hangarın önündeki arazide dağınık bir sırayla park ettiğinde Vali İbrahim dışarıya çıktı, onları karşılayacaktı; Chaya ve Yosef güvenlik protokolü sebebiyle arabadan hiç inmeyebilir, bütün işi Ezra’ya bırakabilirdi, bu sebeple İbrahim’in en azından biriyle görüşmesi gerekiyordu, Ezra’yı atlatmalıydı, bana onların hangi arabada olduğunu göstermeliydi. Öyle de yaptı, İbrahim çiselemeye başlayan yağmurun altında onlara yaklaştı.

Bu sırada birkaç arabadan silahlı korumalar indi, etrafı gözetiyorlardı, onların hemen ardından inen adam ise hiç de yabancı değildi bana, bir nevi çocukluğumu geçirdiğim o adamdı hatta:

Ezra.

Henüz birkaç ay oldu belki ama onu yıllardır görmüyormuşum gibi bir hisle tüylerim diken diken oldu. Daima arkaya doğru taradığı o saçları, avını arayan keskin kehribar bakışları, siyah takım kostümüyle tertipli duruşu ve kol düğmesini düzeltirken takındığı o üstten tavrıyla ekranımda belirmişti. İbrahim ile ortada buluşup el sıkıştılar; senaryoya göre İbrahim, Chaya'nın da isteği üzerine esirleri yalnızca kendisine verdiğinden emin olmak için Chaya ile bizzat görüşmek istediğini söylüyordu. Ezra da buna itiraz etmedi, onu ortadaki arabaya yönlendirdi, kapılar açıldı ve Chaya ile Yosef'in İbrahim beye selam verdiği görüldü, dışarıya çıkmaları istenmiyordu, tehlikeliydi ve onlar da sadece bu selamla yetindiler, esirleri devralmak için yeterli olmalıydı.

Ezra ise öylece duruyor, hedeflerin hangi arabada olduğunu bize gösteriyordu. Etraftaki kameraların da bastıkları toprağın altındaki mayınların da hangardaki esirlerin biz olmadığının da farkında değildi.

Öyle mi? Hiçbir şey yapmıyor, açık açık ikiliyi gösteriyor. Tuzağı anlamamış olabilir mi? Vali İbrahim'i tarafıma çekeceğimi anlamamış olabilir mi?

Verda da telsizden diğer ekiple görüşürken bize doğru "baskın yok henüz," diye durum bildiriyordu. "Etraf sakin, 8 kilometreye kadar çevre yolunu kontrol ediyoruz, şüpheli bir giriş çıkış yok."

Kobra, kaşlarını çatarak beni seyrediyordu. "Baskın yapacaklarını sanıyordum, tuzağımızı anlamışlardı hani? Hedefler gerçekten de gelmiş."

Yarasa, "Ezra bunun bir tuzak olduğunu anlamamış demek ki," dediğinde ona bakmam diğerlerinin de ilgisini çekti. "Elemanı zeki sanıyordum."

”Ya anlamadı ya da valiyi tarafımıza çekebileceğimize inanmadı demek ki,” diyen de Uygar oldu ama sessizliğim, tam aksini düşündüğümü gösteriyordu onlara. ”Tuzak yoksa ilk plandan devam edebiliriz. Bombaları etkinleştirmeye başla.”

Ama hareket etmeden bütün dikkatimi vererek tableti izlemekte, Ezra’nın sanki kameraların yerini dahi biliyormuş gibi kadraja bakmasını beklemekteydim. Uygar sürücü koltuğundaydı, arkasını dönüp bana doğru eğilerek elimdeki tableti kontrol ettiğini gördüm. ”Hadi.”

Verda da ”patlatmaya başla,” dedi, ”hangi arabada olduğunu gördük işte.”

Kobra’nın ”neyi bekliyorsun?” dendiği duyuldu, bu sırada Shavit’lerin adamları hangara doğru yürüyor, İbrahim de terler atarak hamle yapacağım anı bekliyordu ama ben Ezra’yı izlemekten, ondan her an bir karşı atak beklemekten odaklanamıyordum bile, öylece durmuş kaşlarımı çatarak ekranı izliyordum.

O ise fazlasıyla sakindi, esirleri bekliyordu. ”Ne yani?” diye mırıldandım kendi kendime inanamayarak. ”Tuzak olduğunu anlamadı mı?”

Uygar’ın sesi sakin ama uyarı doluydu. ”Girmek üzereler.”

Kobra gergin bir halde ”adamlar tuzak olduğunu anlamadan patlat artık!” diye yükseldi.

Yoksa Ezra gerçekten de… benim tarafımda mı?

”Melis!”

Ekrandan gözlerimi ayırmadan parmaklarımla sırasıyla gerekli notasyonları girdiğimde ve onayladığımda saniyesinde ekranda 3 büyük patlama meydana gelmiş, etrafı sarsmıştı. Çok ani yaşandı bütün bunlar, 4 araba patladı ya da ağır hasar aldı, geriye kalanlar telaş içerisinde silahlara sarıldı, siper aldı, etrafa düşmanlar için bakındı; düşmanın üzerine bastıklarını fark etmeleri ise birkaç kişinin arabaya doğru koşarken araçlarla beraber patlamalarıyla öğrenildi. Sözde Vali ibrahim de bu baskından habersizdi, kendi adamları da onu tutup savunmaya geçtiler, patlatmayacağım yerlerden kendi

arabalarına doğru ilerlediler. Saniyeler içinde etraf kaotik bir savaş alanına döndüğünde Yarasa ve Kobra kendi araçlarına geçerek bizden ayrılmış ve bizimle beraber hareketlenerek olay yerine doğru hızla yol almaya başlamıştı.

Hangarın oradan kaçmaya çalışan birkaç aracı daha patlattıktan sonra iyice yaklaşmıştık onlara, ilerideki devasa yapıyı ve kalkan tozu görebiliyorduk. Vali araçlardan birine bindirilmiş, araziden uzaklaşmak üzere yol almıştı, onun ve Ezra ile Chaya'nın bulunduğu araba dışında diğer hepsini patlatmak üzere doğru zamanlamayla doğru notasyonları girmeye çalışıyor ve bir ıska dışında hepsinde de başarılı oluyordum. 7 aracı cehennemin dibine göndermiştim bile ve yaklaştıkça, arabalar birbirinden iyice uzaklaştıkça, Chaya'nın arabası güvende oldukça daha agresif oynayacak, bütün araziyi havaya uçurabilecektim.

e3, b2, c5, h2, d5, g3;

sırasıyla havaya uçtular. Bütün araçlar kaos içerisinde geriye çekilmeye ve bu sırada da etraftaki düşmanları tespit etmeye çalıştığı için oluşan karmaşa İbrahim ile Ezra'nın aracını seçmemi zorlaştırsa da her şey yolundaydı.

"Başlıyoruz!"

Verda'nın heyecanlı bağırışını gürültüden zor işittim, kendisi arabanın kasasında doçka ile dikilmekte ve namluyu hemen az önce daldığımız mayın tarlasında kaçmakta olan adamlara doğrultmaktaydı. Patlatamadığım araç ve askerlere ya da patlasa dahi kurtulmayı başaranlara doçka ile ateş saçmaya başladılar; asıl o zaman kıyamet koptu etrafta. Kulakları sağır eden silah sesi, arabaların gürültülü motorları, canavar gibi dönen tekerleklerin çığlıkları, askerlerin bağırışları derken başım dönüyor ama bünyem bu kıyamete oldukça alışmış görünüyordu. Bedenim ise arazideki bu inanılmaz hızımız yüzünden sürekli sarsılıyor, kalkan toz dumandan görüşü kısıtlanan kameralar etrafı özgürce patlatmamı engelliyordu, bu noktada iş, mecburen 20 kadar pikapla, ağır taramalı tüfeklerle ve bazı yerlerde de direkt askeri güçle düşmanlara ağır baskılar kurmamıza kalıyordu.

Bade'nin, Yarasa ve ekibiyle beraber hangara sığınanlara baskın yaptığını gördüm; o birkaç saniyelik sürede Bade 3 koca adamı yere sermişti bile, bir tek gözlerinin seçilebildiği maskesiyle korkunç bir ölüm makinesine benziyordu. Kobra ise Vali İbrahim'i kaçırmıştı lakin onların geçtiği yerleri patlatamadığımdan birkaç firari daha çıkmıştı beraberinde.

Arazide, toz dumanın içinde onlarca arabanın arasındaydık; ateş sesleri kesilmiyor ve pencereden gördüğüm araçlar birer birer patlıyordu. Biri bizimle yarışacak olsa, bizim arkamıza geçse, bizim önümüze kırmaya çalışsa, bizden uzaklaşmayı denese tek bir tuşa basmamla beraber araçları patlıyor, alev alıyor, taklalar atarak dikiz aynasından kayboluyordu. Ezra, Yosef ve Chaya'nın içinde olduğu arabadaydı bütün dikkatimiz, onlar kaçmadan onları durdurmalıydık ama söylendiği kadar kolay değildi bu, sanki Ezra onu patlatmayacağımızı biliyormuş gibi kendi adamlarının dibinde sürerek işimizi zorlaştırıyordu.

Uygar'ın direksiyon başında

"piç kurusu,"

diye mırıldandığını duydum. "Tıkacağım oğlum seni toprağın altına. İstediğin kadar kaç."

Birkaç düşman aracı bizimkine yanaştı, sürücüsüyle göz göze geldiğimde onlar da yok oldu. Tek bir hatamla bizden biri de zarar görebilirdi ama elim dahi titremiyordu, birkaç yer dışında ıskalamamıştım bile ve bu düşmanlardan geriye sadece birkaç araç kalana kadar devam etti.

Tahtanın ortalarını geçmiştik, solumda Ezra'nın kum fırtınası gibi yükselen sisin ardındaki arabasını görebiliyordum; çiseleyen yağmur bu kum fırtınasını bastırıyor, tekerlekler çamurlaşmaya başlayan arazide dönüyordu. Bizim araçlardan birinde benim de olabileceğimi bildiğinden Ezra düşmanlarımıza bize ateş hakkı vermemişti anlaşılan, yalnızca lastiklere sıkılıyor, siperler alınıyor, araçların önleri kesilmeye çalışılıyordu ama açık açık bizi öldürme gayeleri yoktu. Yine de sayıca fazlalardı, hedeflere zarar gelmemesi için patlatamadığım yerlerden güvenle geçen diğer düşman araçları her yerdeydi. Beklenmedik bir şekilde Ezra'nın arabasını

vurmayacağımızı biliyormuş gibi o aracın dibine girerek kendilerine siper ediyor, korunuyorlardı. Bana lazım olan birkaç saniyeliğine aralarına mesafe koymalarıydı ve yerle bir edecektim hepsini.

Ama bu kedi fare kovalamacasına o denli odaklanmıştım ki Ezra'nın aracıyla neredeyse yan yana durduğumuzu bile çok geç fark ettim. Camlarımız filmli de olsa Ezra'nın direksiyon başından bana yönelttiği bakışlarını yakaladım, oysa beni göremiyor olmalıydı.

Hangi arabada olduğumu biliyor…

Arada hiçbir engel yokmuş gibi gözlerimin içine o yüzlerce sırrı barındıran ifadesiyle bakması tüylerimi diken diken etti. Küçük bir bakıştı, yüzünü tam dönmedi bile ama beni çoktan afallatmış ve Uygar'ın uyarısına rağmen birkaç aracı patlatma imkanı yakalasam da notasyonları girememiştim.

Her şey yanlış hissettiriyor, başarıyla geçtiğimiz yolların altında bile mayınlar döşenmiş gibi geliyor.

Tuzağa yürüyorsun Meira,

diyor birileri, hatta o kadar yakın ki bu ses bana, benden çıkıyor adeta; beni uyarıyor Meira.

Ama dönüp de direksiyon başındaki bütün kasları gerilmekten kopacak gibi görünen adama, Uygar'a doğru baktığımda onun için bu savaş sadece düşmanlara karşıydı, o hiçbir yanlış görmüyordu bu yolda.

Oysa asıl düşman hemen arkasında oturan benim belki.

Mayınlı arazide süzülen tek kişinin düşmanlar olmadığı farklı bir mesajla yanıyor zihnimde;

sen de o tarladasın, unutma,

diyor birileri.

Düşmanlar birer piyon, şayet dostların da; sen ise iki tarafı da yöneten bir oyun kurucusun. Aynanın karşısına oturmuş, kendinle oynuyorsun bu satrancı Meira.

"Melis."

Uygar bana sahte ismimle seslenmekten nefret eder ama öylesine bir afallamayla kopmuşum ki şu andan beni direkt bir isimle çağırarak uyarması gerekti. Tahtanın sonlarına gelmiştik, biraz sonra mayın tarlasından ayrılmış olacaktık, buraya gelene kadar geriye bir-iki araba kalmalıydı sadece ama 4 araç da hızla çıkışa yöneliyordu. Tarlanın sonunda etraf bizim adamlarımızın araçlarıyla çevriliydi, barikat kurmuşlardı, burası son duraktı, durmalıydılar ama tam aksine düşmanlardan iki araç öne geçip birleştiğinde bu barikata hızla çarptılar. İlk seferinde barikat aşılamadı ama hemen arkadan gelen iki araç da aynısını yaptığında Ezra'nın aracı hızla barikatı delip geçebildi ve tarladan kurtuldu.

Hemen ardından iki araç daha çıktığında telsizden Mert'in

"beklenenden fazla firari var!"

diye bağırdığı duyuldu.

"Siktir..."

Verda

"... otoyoluna doğru gidiyorlar!"

diye telsiz geçti.

"Geride kalan ekipler de acil bize katılsın."

Karşıdan Yarasa'nın

"kaç firari var?"

diye sorduğu duyuldu.

"4 zırhlı araç,"

cevabı yine Verda'dan geldi.

"Önlerini kesip enerji tesisine doğru yönlendirin. Otoyola çıkarmayın."

"Anlaşıldı."

Bizimle beraber 2 araç daha onların peşindeydi lakin silahın bir yararı olmadığından bu iş bir kovalamacadan öteye gidemiyordu, birkaç dakika boyunca da bu böyle devam etti fakat geride kalan ekipler önce dikiz aynasında, ardından yanımızda belirdiğinde dengeler değişmek üzereydi. 3 Toyota

pikap bizi geçti, av kokusu almış birer av köpekleri gibi düşmanların etrafını sarmak üzere konum aldılar, aralarında Yarasa ve Mert de vardı.

Mert ve Bade aynı araçtaydı, Mert direksiyon sallayıp düşmanların arasından makas atarken Bade de camını indirdiği araçtan elinde zıpkın ile uzanmıştı. Zıpkın bir taraftan uzun bir zincirle aracın önüne sabitlenmişti, Bade'nin tek yapması gereken güzel hedef almaktı. Bunun için de Mert arabayı Ezra'ya yaklaştırmaya çalıştı, müdahale etmeye uğraşan düşmanları keskin manevralarla atlattı ve atlatamadıklarına da bir taraftan Uygar, diğer taraftan da Yarasa sertçe çarparak ittirdi; böylece Mert iyice yaklaşma şansı elde ettiğinde Bade zıpkını ateşledi lakin Ezra da kolay bir hedef değildi, kendi adamlarından birini siper olarak kullandığında kancalar arkadaki araca saplandı.

Yine de Mert bunu avantaja çevirebilmek adına direksiyonu yana doğru çevirdi, araçla yan yana gelmeye çalıştı, bu sırada Bade de zıpkını dışarıya bırakmış ve içeriye geçmişti. Zamanlama önemliydi, Mert boştaki diğer bir düşman aracın kendisine doğru yaklaşmasını bekledi, bekledi ve doğru zamanda el frenini çekerek direksiyonu kırdı. Bu sert girişim, etrafa tutunan Bade'yi yine de öne doğru ittirdiğinde Mert'in onun önüne eliyle barikat çektiğini ve onu savrulmaktan koruduğunu gördüm.

Onlar dahi bu kadar sarsılmışken zıpkınla bağlanan araç tamamen kontrolü kaybetti, kontrolsüzce sola doğru savruldu, işte o zaman Mert de sağa kırdı ve böylece aralarındaki ip korkunç bir güçle gerildi. Arkada ip hizasında kalan diğer düşman araç ise hızla bu gergin ipe çarparak dolandı, zıpkınla tutulan aracın da taklalar atmasına sebep oldu. Bu iki aracın kontrolsüz debelenmesi ve sağa sola savrulup ip yüzünden tekrar tekrar birbirlerine çarpmaları, çamurlaşmaya başlayan bu arazide Mert'in işini iyice zorlaştırdı. İşte o zaman Mert'in gerçekten de profesyonel bir sürücü olduğunu anladım, şayet onun yerinde başka biri olsaydı o iki araçla beraber darmaduman olur, direksiyonu kontrol edemezdi ama Mert, araçların bu kontrolsüz savruluşlarını dahi bir şekilde kontrol edebiliyor, o iki arabayı da taklalar, debelenmeler ve dönmeler eşliğinde peşinde sürüklüyordu.

Böylece iki aracı etkisiz hale getirip yavaşladı, geriye sadece Ezra ile iki araç kalmıştı, onlar da öylesine organizeydiler ki ne Uygar ne de Yarasa onlara yaklaşamadı bile. Bu sırada TT ve Bizon belirdi ötelerden, iki manyak gibi fırladılar önümüze ve düşmanlar otobana çıkmasın diye onları engelleyip tenha yerlere sürmelerine sebep oldular. Şehir çıkışlarında tıpkı Santral'e benzeyen enerji tesislerinden birine girmek üzereydik. Burası geniş ve binalarla çevrili, yine terk edilmiş gibi duran kimsesiz ıssız bir yerdi.

Tesisin diğer tarafında yapıların arasından ve yeni yeni çökmeye başlayan karanlığın içinden farlar yandığında Verda'nın sevinç nidası duyuldu; bizimkilerdi, başı Tarzan çekiyordu ve onlarca araçla beraber düşmanların önünü kesmek için saklandıkları köşelerden çıktılar. Tarzan'ı yaz ayıymış gibi o kısa kollu gömleğiyle ve şortuyla görebiliyordum, aracının kasasına çıkmıştı ve dudağının kenarından sarkan sigarasıyla doçkanın namlusunu bize doğru kaldırmış, bekliyordu.

Düşmanlar için bu bir çıkmaz sokaktı, Uygar da gaza iyice köklenirken "şimdi nereye gideceksiniz çöl fareleri?" diye kendi kendine konuşuyor, nihayet en büyük ikinci düşmanının kendi pençeleri arasına düştüğünü düşünürken sinirden kasları seğiriyordu.

Gidilecek bir yer yoktu, araçlar ağır frenler eşliğinde sarsılarak birer birer dururken Verda'nın

"kaçıyorlar!"

diye bağırdığı duyuldu. Öndeki düşman araçlar bizimkilere karşı siper olarak geçip dururken Ezra, Yosef ve Chaya'yı araçtan indirmiş, onları ilerideki binaya doğru kaçırmıştı. Şimdiye onlarca destek ekibini çağırmış olmalılardı, vakit nakitti ve binanın yangın çıkışından kaçıp desteğe sığınabilirlerdi. Fazla yavaştık, öndekiler kendini siper eden düşmanlarla uğraşırken Ezra ve diğerleri çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Uygar da neredeyse araba durmadan hırsla arabadan atlamış ve belki de onu hiç görmediğim bir hızla binaya doğru

koşmaya başlamıştı, belinden silahına davranışını izledim endişeyle. Verda ise konumumuzu telsizle bildiriyor,

”enerji tesisindeyiz,”

diyordu burası için.

”Hedefimiz binanın tekine girdi, arkadan çıkmaya çalışıyor olmalılar. Etraflarını destek ekibi gelmeden kuşatmamız lazım. Sayıca üstünüz ama arabaları barikat olarak çektiler, Tarzan ve ekibi bu tarafa giremedi, çatışma içindeler.”

Yarasa da Uygar’ın peşinden binaya girmiş olsa da düşmanların destek ekibi çoktan bizi basmış, yeterince kaotik değilmiş gibi etraf iyice bir savaş meydanına dönmüş ve düşmanlar bir bir yıkık dökük duran bu devasa binaya girmişti. Kalbim gümbür gümbür atıyor, içerideki 2 kişinin onlarcasına karşı ne kadar şansı olduğunu düşünüyor ve bir yandan da bütün bunların planlı olduğunu, Ezra’nın bizi bile bile bu tuzağa çektiğinin paranoyasına kapılıyordum.

Bunu izlemeye dayanamazdım, birkaç tabancanın muhafaza edildiği çantadan tabancayı kaptım ve kendimi dışarıya attım. Verda’nın ardımdan ”Melis!” diye seslendiğini duysam da çoktan kurşunların havada uçuştuğu meydana atlamıştım bile.

”Ah! Yine mi!”

Nasıl koştuğumu ve nasıl onca kurşun arasından hiçbirinin bana isabet etmediğini bilmiyordum, belki de odak ben değilim diye güvenle karşıya geçtim ve 9 katlı o binaya attım kendimi. Duvarlardan bazıları yıkık dökük, merdivenlerden birkaç basamak çökük, etraf tuğla, alet edevat ve çimento çuvallarıyla doluydu; dahası içerisi fazlasıyla karanlıktı, dışarıdan araba farlarının aydınlattığı kadarıyla bir şeyler seçilebilse de bir yerlere takılıp düşmek fazlasıyla olasıydı. Üstüne üstlük bu patlama, bağırma, frenlere asılma, katlar arasında koşuşturma sesleri içinde kafayı yememek, nereye gideceğini bilemeyip öylece etrafta dönüp durmak da olasıydı, gerçek bir kıyamet kopuyordu sanki.

Uygar nerede?

Birden koluma yapışan biriyle beraber korkuyla kaçılmaya çalıştığımda Verda karşıma çıkıverdi. Nefes nefese ”sen hiç

akıllanmayacak mısın?” diyor, etrafına bakınıyordu. ”Uygar bizi topluca öldürsün istiyorsun değil mi?”

Sanki burada buluşmakta anlaşmışız gibi bir bir tanıdık yüzler belirdi etrafımızda. Bade’nin köşeden çıktığı gibi ileriden birini vurduğunu gördük, hemen ardından da Mert’in geldiğini. İkili bize doğru yaklaşırken ben hâlâ etrafıma bakınmakta, bu labirente benzeyen büyük yapıda nereden gideceğimi çözmeye ve yükselen sesler arasından Uygar’ınkini yakalamaya çalışmaktaydım.

Mert’in de bu sırada beni gördüğünde silahını indirip

”hay anasını satayım…

dediğini duydum. ”Kızım bir yerinde dursana! Ne işin var senin burada!”

Onu görmezden gelerek ”Uygar nerede?” dedim.

Çıkış nerede, Ezra nerede, çoktan kaçtılar mı yoksa, tek şansımızı da mahvettik, şimdi güvenliği onlarca kat yükselttiklerinde onlara yaklaşamayacağız bile, Uygar iyi mi, ya vurulduysa, ya Ezra’yı yakalama hırsıyla dikkatsiz davranırsa?

İçten içe telaş içerisinde olsam da büyük bir soğukkanlılıkla yeniden koşmaya başladım. Mert’in

”lan dur bir yerinde nereye!”

bağırmasına rağmen üçlüyü geriye bırakmış, ileride koridordan döndüğüm gibi merdivenleri ikişerli üçerli atlayarak geceye karışmıştım bile.

Merdivenlerde pencere olmadığından oralar hepten karanlıktı, yine de nasıl takılıp da düşmüyor, nasıl etraftaki düşman olma ihtimali yüksek olan adamları atlatabiliyor, nasıl sıvışıyordum bilmiyordum, saniyeler içinde birkaç kat çıkmış, bir yerlerden geçmiş, resmen Uygar’ın kokusunu almışım gibi nerelerden gideceğimizi biliyormuşçasına yolumu bir şekilde bulmuştum. Pencereler ve inşaatı tamamlanmadığından açık kalmış bazı duvarlardan içeriye yapay ışıklar giriyor, etrafı aydınlatıyordu; bunun yardımıyla düşmanların yoğun olduğu yerleri tespit edip atladım. Duvarların diplerinde, kör noktalarda, yerlere yığılmış kanlar içerisindeki düşmanların hizasındaydım;

dikkatli ama hızlıydım, Uygar'ın geçtiğini anladığım yerlerden geçmekte ve yaklaştığımı hissetmekteydim. Biriyle karşılaşsam ne yapardım onu bile bilmiyordum, kas gücüm yoktu, dövüşmeyi bilmezdim, bir tek silahtan anlardım ve onu da avuçlarımın arasında sıkıca tutuyordum. 9 kurşunluk düşman haznem vardı, 9 kişiyi saniyeler içerisinde indirebilirdim, bunun dışında bir hiçtim.

Ve sonunda ortalarda bir katta onu gördüm. Birini yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırırken yüzündeki kan lekeleri ve o hırslı, kendini kaybetmiş ifadesi kanımı dondurdu. Uygar hiçbir zaman dikkatsiz davranacak ve kendini kaybedecek biri olmasa da Ezra onu büsbütün çıldırtmış olmalıydı, artık bu görev de umrunda değildi Shavit ailesi de; tek derdi Ezra'yı yakalamak ve onu gebertmekti.

Ona doğru koşmaya başladığımda Uygar adamın işini bitirmiş ve onu bir çöp torbası gibi kenara attıktan sonra köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Hızımı artırıp hemen peşinden kenarı döndüğümde ise hiç beklemediğim üzere boğazımı sıkı bir el sarmış ve bedenimi geriye doğru çekiştirip sırtımı duvarla birleştirmişti. Elimdeki silah düştü, nefesim kesildi ve anında vücudumdaki kan sirkülasyonu durmuş gibi bütün dünyam karardı. Bu sadece birkaç saniye sürdü çünkü bunu yapan ve beni düşman sanan Uygar, karşısında beni gördüğünde anında buz gibi ifadesi çözülmüş ve bir hayret ile kaygı dalgası yüzünden geçtikten hemen sonra ellerini geri çekmişti, boşalan ayaklarım beni tutamaz diye de belimden yakalayarak dengemi korudu.

"Meira?"

Hayretle solurken yüzümün önüne gelen saçları çekti hemen. "Ne yapıyorsun sen burada?"

Toparlanmak zor olsa da öksürükler içerisinde "ya tuzak burası ise?" diye konuşmaya çalıştım, boğazımı tutuyordum.

"Ne tuzağı Meira?" Uygar endişeyle ifademi, boynumu ve titreyen ellerimi izliyor, ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Adamlar sıkıştılar, kaçmadan onları yakalamam gerekiyor.

Ah…

Neden buradasın? Yine mi aynı şeyleri yapıyoruz? İlla delirtmek mi istiyorsun sen beni? İkimizi de öldürtecek misin?”

Başımı iki yana salladım, dengemi kurduğum gibi ondan ayrılmıştım bile. ”Sana katılayım,” dedim emin bir şekilde, kafamda dönen paranoyaya göre Ezra bir tuzak kurduysa bunu anlayıp müdahale edebilecek tek kişi de bendim ve sinirlenince nevri dönen bir sinir hastasıyla onu bir başına bırakmak gibi bir düşüncem asla yoktu.

Elbette Uygar ona katılmamı istemiyordu ama bu raddede beni tek başıma göndermek gibi bir seçeneği yoktu, yüzünden koca bir kararsızlık dalgası geçse de o birkaç saniyelik sürede sonunda bir karara vardı, önce etrafı izleyecekti anlaşılan.

”Burada bekle,” dedi, önden gitmek üzere arkasını dönmeye davrandı ki birden kendimi yere attım, az önce düşen silahıma sarıldım.

Dizimin üzerindeydim, silahımı Uygar’a doğru kaldırdım. Saliseler bile geçmedi belki, Uygar’ın da aniden silahına davranması ve onun da aynı anda bana dönerek namluyu alnıma doğrultması bir oldu.

Ben tetiği çektim ama o ateş etmedi.

Silahımdan çıkan kurşun Uygar’ın arkasında kalan düşmanlardan birine isabet ettiğinde adamın elindeki Uygar’a doğrulttuğu silahı düştü, hemen ardından bedeni de yere devrildi. Zaman durdu sanki, bir tek gümbür gümbür atan kalbim hareket ediyor, göğsümü kaldırıp indiriyordu, onun dışında göz bile kırpmıyor, kuru bir nefes çatlamış dudaklarımın arasından geçerken gözlerimi Uygar’dan ayıramıyordum. Uygar arkasına bakmadı hiç ama kurşun onu teğet geçtiğinde ve arkasında birini indirdiğinde başından beri hedefin kendisi olmadığını, onu koruduğumu anladı.

Ama o silahını beni korumak için değil, bana doğrultmak için çekti.

Bir refleks gibi, onu vuracağımı düşünerek, belki de yine geçmişten onlarca anıya kapılarak, bu sefer kendini korumak isteğiyle kaldırdı o silahı. Öylece kalakaldık ikimiz de. Yine

geçmişte, birbirimizin gözlerinin içinde, defalarca kez birbirimizi öldürdüğümüz o senaryoların birinde, korku içinde…

Benim elimde bir silah,

Uygar'ın elinde diğer bir silah;

iki namlunun da hedefi biziz, yıllardır hiç değişmediği gibi iki düşman ve birer aşık olarak yine karşı karşıyayız.

Bu denli güvenmiyor bana…

Onu vuracağımı sanmış, silah çekmiş.

Yine de ateş edemedi… Ama unutma Meira, benim de parmağım tetikte,

demiş ama ateş edemeyeceğini hiç söylememişti.

Silahımı ağır ağır indirirken titreyen dizlerimle iyice ağırlaşan bedenimi zar zor kaldırabildim. Uygar benden de geç geldi kendine, onlarca anı, acı, korku, düşünce ve kendini koruma içgüdüsü geçti belli ki içinden. Karmakarışıktı, onun silahını indirmesi neredeyse koca bir dakikayı buldu. Durumu gayet kavramış da olsa inanamıyormuş gibi dönüp ardına baktı, yerdeki adamı gördü. Tıpkı geçen sefer yaşadığımız gibiydi, belki de bir dejavuya kapıldı ama bu sefer hiçbir türlü tereddüt etmeyişim onu şaşırttı.

"Sen…" Bana doğru yaklaştı. "Sen iyi misin?"

Kafamın içinde dönen uğultulara bir de dışarıda yükselmekte olan sesler eklendi. Uygar'a odaklanamıyordum bile, bir tür koca bir aracın yaklaşma sesi yankılanıyordu etrafta. Aşağıda işler iyice kızışmış olmalıydı.

Uygar'a tek diyebildiğim "kaçacaklar," oldu. Zaman yoktu. Merdivenlerden de sesler geliyordu. Aklımda dönüp duran tilkiler kötü şeyler fısıldıyordu, ilgim bir anda oraya yöneldi ve Uygar'ı hızla geçtim.

"Yukarıya çıkmalıyız," dedim onu hiç beklemeden ve yeniden koşmaya başladım.

"Meira!"

diye bağırdığını ve arkamdan koştuğunu duydum ama yeniden ortadan kaybolmuştum bile.

”Meira buraya gel!”

Kefaretimi ödeme şansım kaçıyor, vicdanımı biraz olsun rahatlatabilmek için yaptığım planlar suya düşüyor;

yine başarısız olamam!

Herkesten önce kendime kanıtlamalıyım kendimi, dördüncü Meira son dediğimde buna gerçekten de inanabilmeliyim.

”Meira!”

Koridoru arşınlıyor, bu labirent gibi yerde yolumu yine haritasını izlermiş gibi bir şekilde buluyor, Uygar’ı tamamen arkamda bırakıyordum. Merdivenleri tırmanırken o motor gürültüsü iyice arttı, artık başım zonkluyordu bu kıyamete, her an bayılabilecek kadar yorulmuş ve aynı zamanda da bütün düşmanları tek başıma avlayabilecek kadar da kararlı hissediyordum kendimi. Zamanla yarışırken, sesler iyice yakınlaşırken, rüzgar bulduğu her delikten beni devirmek ister gibi şiddetle eserken, dışarıda yağmur bastırırken, karanlığı yapay ışıklar yararken, önümde arkamda sağımda solumda düşmanlar her karanlık delikten fırlamaya yer ararken, bir görünüp bir kaybolurken, ardımda çok uzaklarda

”Meira!”

diye bağıran adamı tanımayacağım kadar aklım fikrim başımdan giderken,

kazanmalıyım,

tek düşünce oldu.

Ezra, tuzağın ne? Ne biliyorsun? Mektup sende, arkasını okuyorsun, neden buradayız? Benim tarafımdaysan neden kaçıyorsun?

Büyük bir trans içindeydim sanki, merdivenleri çıktığım ve döndüğüm gibi bir koridor bekledim, koşacaktım ama koca bir uçuruma denk geldim.

Karşımdaki duvar tamamen kırıktı ve aşağıdan bir askeri helikopterin yükselişine birebir şahit oldum. Uzansam

dokunacaktım sanki, pervanelerin dönüşü mümkünmüş gibi beni teğet geçti sandım. Kulakları sağır edecek bir gürültüyle ve beraberinde bir fırtına çıkararak yükseldi helikopter karşımda, durmasaydım aşağıya düşecektim ama durduğumda da bu etkenler dengemi şaşırtıp kalçamın üzerinde kapaklanmama sebep oldu. Tepki bile veremedim, yüz yüze geldiğim ve bir canavara benzeyen helikopterin hafifçe aşağıya eğilmiş burnunu izliyordum trans içinde. Zaman yavaşlamış da pervaneler ağır ağır dönmeye, etraftaki toz duman ağır ağır dağılmaya, dışarıdan içeriye taşınıp üzerime savrulan yağmur damlaları ağır ağır tenimden aşağılara süzülmeye başlamıştı sanki. Filmlerden fırlama dehşet bir sahneydi, belki birkaç saniye sürdü ama aklımı başıma almam için büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

Helikopter yukarıya çıkıp gözden kaybolurken zar zor doğruldum ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. Önümü zor görürken ve dizlerim beni güçle taşırken son anda karşı koridorun sonunda gördüm onları.

Oradalar…

Hemen silahımı kaldırıp iki el ateş ettim ama Ezra çoktan onları yukarıya çıkarmıştı, geç kaldım. Helikopter çatıda bekliyor olmalıydı, geriye birkaç kat kalmıştı ve onlar kaçmadan onlara yetişmem gerekiyordu.

Geriye kaldı 6 kurşun…

Ne denli riskli olduğunu bilsem de dikkatsizce peşlerinden üst kata çıktım ben de, etraf epey karanlıktı ve önümü seçmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bir kat daha çıktım, dizlerimde derman kalmamıştı ama bir deliliktir beni daha da hızlı olmaya itiyor, yedek bir enerji kaynağı gibi beni ittiriyordu. Bu delilik belki beni iyice savunmasız bıraktı ve hiç beklemediğim bir anda köşeye gizlenmiş biri bir karabasan gibi karanlıktan fırlayıp üzerime atladı. Kendimi koruyamadım, saniyeler içinde bedenim yere yapıştırılmıştı. Uzun bir beden üzerimdeydi, küçük bir ışık yansıması sırasında yüzüme doğru soluyan öfkeli bedeni de seçebildim.

Yosef Shavit.

”Düşmanlarımızla bir oldun demek sürtük seni!” deyişini tercüme edemedim başta, aklım karman çormandı ve kelimeleri seçemeyeceğim kadar sert bir darbe yemiştim kafama. ”Senin bir hain olduğunu hep biliyorduk zaten! Bizi tuzağa çekmek için düşmanlarımızla anlaştın demek… Adi orospu seni!”

Bir eliyle boğazımı sıkarken diğeriyle de silah tutan elimi zapt etmeye, silahı elimden almaya çalışıyor, bu sırada da bütün ağırlığını üzerime veriyordu. Nefes almak zordu, yine de silahı ona vermemek için bütün gücümle direndim, boştaki elimle çenesini tutarak ittirdim ve altında debelendim.

”Aslancı’larla anlaştın!” Yosef silahı neredeyse elimden alacaktı. ”Bu ihanetinin bedeli çok ağır olacak! İletişimimizi nasıl kestin bilmiyorum, aileye senin ve Valinin bu ihanetini haber edemedik bile ama hiç öğrenmeyecekler mi sanıyorsun?” Hırsla soluyuşu altında biraz nefes için çaresizce dudaklarımı aralamış çırpınmaktaydım. Silahın namlusunu bana doğru çevirmesini engelleyemiyordum, parmağını da tetiğe sokuşturmayı başarmıştı. Beni vuracaktı!

”Seni kendi ellerimle teslim edeceğim!” diye solurken boğazımdaki elini çekmiş ve sert bir tokadı yüzüme indirerek beni sarsmıştı. Az kalsın silahı tamamen elimden kapacaktı, ağzımda hissettiğim kan tadını ve zonklayan başımı görmezden gelerek silahı korudum. Tekrardan kolunu bana vurmak için kaldırdı, bu sefer bu açıktan yararlanarak silahı ileriye doğru fırlattım, ayağımla da tekme atarak karşı tarafa doğru gönderip bizden uzaklaştırdım yoksa eninde sonunda silahı benden alacak, beni vuracaktı.

Karşıdan gelen kişiyi ise çok geç fark etmiştim. Yerde döne döne sürüklenen tabanca, tam da o kişinin ayaklarının dibinde durdu. Yosef de ben de bu davetsiz misafire doğru bakıyorduk, kim olduğunu anladığımızda ise benim kanım donarken Yosef sırıtmaktaydı.

Yosef bana döndüğünde ve elini yeniden boğazıma doladığında ”şimdi bittin sen kaltak!” diye bir sevinç nidası atmaktaydı.

Gelen Ezra’ydı…

Bir savaşın ortasında değil de bir konferanstaymışız gibi bir kılık kıyafet, terlememiş bile, öfkenin, yorgunluğun, endişenin zerresi yok yüzünde. Sakin ve fazlasıyla ifadesiz bakışları önce usulca ayaklarının dibindeki tabancaya indi, ardından eğildi ve onu yerden aldı. Bu sırada Yosef, ”öldürmeyeceğiz,” dedi nefes nefese, ”onu bizzat kendim teslim edeceğim.”

Ezra yine de silahı kaldırıp bize doğrulttu ama beni değil de Yosef’i bacağından vurdu. Bu ani denge değişimi ikimizin de başını döndürdü, neye uğradığımızı şaşırdık, Yosef acı içinde kendini yana atarken ben öylece sırt üstü uzanmaya devam ettim. Ne tepki vereceğimi, ne düşüneceğimi bilemedim, kalkmayı bile beceremedim.

Yosef ise kan ve ter içinde bacağını tutarak yerde bir sağa bir sola yuvarlanıyor ve ıkına ıkına ”ne yapıyorsun sen orospu çocuğu!” diye tekrar tekrar bağırıyordu.

”Ahh!

Ne yaptın! Sikeyim! Siktir! Acıyor! Orospu çocuğu! Annesiz piç! Siksiz ibne!”

Uzandığım yerde tek hareketim şiddetle inip kalkan göğsümdü, bunun dışında o ifadesiz bakışlarıyla karşımızda dikilmekte olan Ezra’yı izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Ezra ise yeniden eğilip silahı aldığı yere geri koyduktan sonra bana sonunda bakabildi.

Doğrulurken yakasını düzeltiyor, o beyefendi ifadesini takınıyordu. Son defa bana bakarken ”Meira hanım, yakında görüşmek üzere,” diyerek veda etti bana ve arkasını döndü.

Biraz da olsa kendime gelebildim ve acele içinde uzandığım yerden doğrulmaya çalıştım ama anca üst bedenimi biraz olsun kaldırabildim. ”Bekle!” diye bağırdım ardından.

”Ezra!

Bekle lütfen…”

Gerçekten de durdu, hemen gidebilecekmiş gibi

”mektup…”

diye girdim konuya nefes nefese, ”mektup sende değil mi? Beni aileden korumak için alıp gizledin. Mektubun arkasını da

okumuş olmalısın.” Omzunun üzerinden bana baktığında ”Ezra,” dedim. ”Beni o aileye onları yıkmam için geri götürdün. Aileyi yönetmeye başladığımda onları yok edecek gücü de elde edecektim. Sen başından beri bunu istiyordun değil mi?”

Lakin birçok sırrımızı barındıran o dudaklarını aralamadı ve beni cevapsız bırakmayı seçerek arkasını yeniden döndü. ”Yıllar önce serada oturuşumuzu hatırlıyorum!” dedim hemen. ”Sana, onların tanrısına inanıp inanmadığını sormuştum. Bana sadece gülmüştün. O zaman sessiz kalarak cevap vermemeyi seçtin sandım. Oysa sen cevabını sessizlikle vermiştin bana.”

Ezra durdu yine ama arkasını dönmedi bu sefer. İşte o zaman, ”onlardan farklısın,” dedim ona. ”Babanın öldüğü ve Benjamin’in sana baktığını biliyorum. Babanı bir sebeple öldürdüler değil mi? Bu bir tür intikam oyunu mu? Belki de sen asla onlardan olmadın, başlarda buna zorunda bırakıldın, sonrasında ise intikam için orada kaldın.”

Bir karşılık vermesini, hiç değilse bir sinyal göndermesini bekledim ama tek yaptığı omzunun üzerinden bana bakmak ve yerdeki zavallı halimi görmek oldu. ”En azından mektubu bana ver Ezra,” diye yalvardım artık.”Ne yazıyor o mektupta? Lütfen, mektubun arkasında ne yazıyor Ezra?”

Tek kaşını ilginç bir şey duymuş gibi kaldırdı. ”Mektubun arkasını okumadığınızı bilmiyordum.”

”Ben…” Nefes nefese anılarımı kurcalamaya çalışıyordum. ”Çok kan kaybediyordum, okuduysam dahi hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Tüylerimi diken diken eden bir gülümseme peyda oldu yüzünde. ”

Ah…

Bence hatırlıyorsunuz Meira hanım.”

”Hatırlamıyorum diyorum sana,” diye ağlamaklı bir ifadeyle itiraz etsem de Ezra tepki vermeden arkasını döndü ve yürümeye başladı. ”Ver şu mektubu bana! Bütün hayatım altüst olabilir diyorum! Benim zarar görmemi istemeyeceğini biliyorum!” Ve köşeden dönerek gözden kayboldu.

”Ezra!”

Kahretsin!

”Ah!”

Bir bebek gibi ağlayan Yosef’in çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu ama kalkıp da gidecek gücüm dahi yoktu. Başım döndükçe dönüyor, uzandığım beton zemin altımdan kaydıkça kayıyordu. Oracıkta bayılıp kalmaktan korktum ama üst gövdemi doğrulttuğum halde devamını getiremeden geri uzandım yeniden. Yosef hâlâ bağırıyor, bacağını tutarken ”orospu çocuğu bana sıktı!” diyordu. ”Resmen beni vurdu! Bu işte beraber misiniz? İş birliği mi yapıyorsunuz? İkiniz de hainsiniz değil mi? Valiyle beraber bizi oyuna getirdiniz! Kansız orospu çocukları sizi!

Ah!

Bacağım… Kahretsin!”

Yosef’i gerçekten de vurdu…

Aynı taraftaysak neden mektubu okutmuyor bana o halde? Neden Yosef’i verdi de Chaya’yı vermedi?

Bütün bunları anlamlandıramıyor ve içerisinde olduğum transtan bir türlü çıkamıyordum. Acı içerisindeydim ama o acıyı çekecek kadar kendimde bile değildim, bir ölü gibi tavanı seyrediyordum; Yosef’in topallaya topallaya bana yaklaşmak üzere olduğunu bile fark etmedim.

Bence hatırlıyorsunuz Meira hanım…

”Meira!”

Bize değil, onlara tuzak kurdu.

Yosef bana dokunacak kadar yaklaşmış meğer, bunu anca Uygar içeriye daldığında ve Yosef’i yakasından kavradığı gibi tek sert bir yumrukla yere yığdığında fark ettim.

Yosef’i bize verdi, Chaya’yı kaçırdı.

Uygar yanı başımda dizleri üzerine çökmüş, büyüttüğü gözleriyle yaralı olup olmadığımı anlamaya çalışarak beni inceliyor, alnımdaki kanama yüzünden belki de kafa travmam

ve iç kanamam olabileceği ihtimaliyle beni hareket ettirip ettirmemesi gerektiğini kafasında tartıyordu.

”Ben vurmadım,” demeye çalıştım, kelimeler düzgün çıkmadı bile ağzımdan ama iyi olduğumu düşündürttü bu ona ve kollarımdan tutarak üst bedenimi doğrulttu; o dizleri üzerindeyken beni de kucağında tutuyor, bir eliyle de yanağımı okşuyordu.

”Ne yaptı sana böyle?” Büyük bir endişeye kapılmıştı; hemen o kaşları çatılmış ve sımsıkı dudakları aralık kalmıştı, gözlerini kırpıştırıp duruyor ve sanki sadece yaralanmamışım da ölümün döşeğindeymişim gibi kederli bir ifade yüzünde kol geziyordu.

”İyiyim,” dedim o devasa yumruyu yutarak. ”Başımı vurdum sadece. Bir şeyim yok. O…”

İleride baygın bir halde uzanan Yosef’e baktığında ifadesi hemen sertleşti. ”Vurmuşsun iti,” dedi dişlerinin arasından. Bu sırada koşuşturmakta olan birileri içeriye damladı, anında etrafta birkaç kişi daha belirdi.

”Melis!”

Verda’nın cırtlak sesi doldurdu içeriyi. ”Vuruldu mu? Nesi var?”

Bade hemen Yosef’e koşarken Mert üstünkörü bir bakış attı bana doğru. ”Bir şeyi yok,” dedi burnunu kabaca çekerken. ”O vurmuş hatta herifi.”

”Yaşıyor,” dedi Bade, omzunun üstünden kapıda dikilmekte ve çatık kaşlarla beni izlemekte olan Yarasa’ya baktı. Yarasa da arkasındaki adamlara ”yardım getirin düşmana, mefta olmasın,” emrini verdi.

Az sonra Verda da dibime çökmüş, elimi tutuyor ve iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. ”İyisin değil mi?”

Uygar bir bezle başımı tutarken ben yüzümü buruşturmamaya çalışıp ”iyiyim,” dedim.

Dakikalar sonra nefeslenmelerim düzene girdiğinde Bade, Yosef’i Kobra ile beraber kaldırmış götürürken Verda da bu sefer sırıtmaya başlamıştı. ”Helal sana!” dedi onları izlerken. ”Yakalamışsın birini! Bu gece elimiz boş döneceğiz diye

endişelenmiştim. Onlarcasını yakaladık aşağıda ve bir de sen ele başlarını vurmuşsun!”

”Ben-”

vurmadım

diyecektim ki Yarasa’nın bakışlarını üzerimde hissettim.

Neden benim için kendi adamını vursun? Ben kimim? Nasıl açıklayacağım bunu?

Bu konuda sesimi çıkarmadan derin bir soluk aldım ve ”diğerleri kaçtı değil mi?” diyerek konuyu değiştirdim.

”Evet. Helikopter gelmiş, çatıdan kaçtılar.”

Uygar alnımın etrafını bezle sararken Yarasa da duvara sırtını dayamış düşünceli bir ifadeyle tabancasını bir sağa bir sola yatırıyor, o buz mavisi bakışları gölgede kaldığı için büsbütün siyah bir karabasan gibi gecenin ortasında dikiliyordu.

”Bu kadar kısa sürede helikopter getirtebilmeleri ilginç,” diye mırıldandığını duydum Yarasa’nın.

”Eurocopter Tiger,

saldırı helikopteri. Bunun Türkiye sınırları içinde onların elinde ne işi var sorarım size.”

”Dünyanın dört bir yanında parayla ve pis işlerini yaparak fonladıkları birçok meclis yılanı bulunur, bu yılanlar bugün bizi yöneten insanların arasındalar. Mecliste, kongrede, askeriyede, ticaret odalarında, ekonomi kurumunda, adalet bakanlığında, her yerde bu gizlenen sinsi yılanları bulabilirsiniz.”

Onlar için kurşun geçirmez deme sebebim tam da buydu;

her yerdeler.

Uygar ise başımı sarmakla işi bitince kolunu bacaklarımın altından geçirdi ve beni kucağına aldı. ”Şimdi bunları konuşmanın sırası değil,” dedi benimle beraber ayağa kalkarken, ”doktora götürmemiz lazım seni.”

”Ben gerçekten iyiyim.”

Elbette beni dinlemedi, yarım saat sonra aşağıda arabanın arka koltuğunda uzanmaktaydım; düşmanların destek çağırdıklarına dair anonslar geçilmişti, biz de gece vaktiyle hareket etmek istemeyip sabahın ilk ışıklarına kadar beklemeye karar verdik. Ekipte bir doktor daima bulunurdu, kendisi bana tetkikler yaptı ve tamamen iyi olduğumu söyledi, yalnızca istirahat etmeliymişim. Buna Uygar'ı inandırmak zor oldu elbet, işimizi tehlikeye atma pahasına beni bir hastaneye götürmekte ve kafamın iyi olup olmadığını cihazlarla anlamakta ısrarcıydı ama onu da bir şekilde ikna etmeyi başararak kendi köşeme kıvrılıp dinlenmeye çekildim.

Hafif yağmurlu bir geceydi; arabada tek başıma uzanıyor, cama vuran yağmur damlalarını ve ötede içinde ateş yaktıkları varillerin etrafında gruplar halinde toplaşan ekip üyelerini izliyordum. Bu yeri anca birkaç aracın farı ve yine birkaç ateşin yaydığı ışık aydınlatıyordu, etrafımız karanlıktı ve terk edilmiş yapılarla doluydu. Uğultulu, tüyler ürpertici ve dehşet bir soğuğun arabanın içine kadar yolunu bulabildiği bir geceydi, elektrikli battaniyeye sarılmış, zonklayan başımı dinlendirmekteydim.

O anda arka kapı birden açıldığında hem ürkmüş hem de aniden içeriye akın eden soğukla beraber ürpermiştim. Gözlerimi açıp yarı doğrulmaya çalıştım.

Uygar'ın heybetli bedeni arabanın hemen dışındaydı, kollarını arabanın üstüne dayayarak içeriye doğru uzanırken bana doğru bakıyordu. "Üşüyor musun?"

Onu ne denli özlediğimi hatırlattı bana ilgili sıcak bakışı. "Hayır iyiyim böyle."

Gözlerini kısarak başımdaki bandaja baktı. "Başın nasıl oldu?"

Gülümsemeye çalıştım. "Ciddi bir şey yoktu zaten, gerçekten iyiyim."

Ağır ağır başını sallarken gözleri etrafta dolanmaya başladı, neyi söyleyip neyi söylememesi gerektiğini tarttı sanki kafasında ve sonunda arabanın içine doğru adımlayıp kapıyı ardından kapattı. Ben bacaklarımı kendime doğru çekerek ona oturması için alan bıraktığımda da oturdu.

Nefes alışverişini takip ediyordum. Ağır ağır, ”ben kendini tehlikeye atma dedikçe sen tehlikeye koşuyorsun,” deyişini dinledim fakat sessiz kalışım ve yorgun görünüşüm kaşlarını çatmasına, sonrasında ise devamı gelecek olan nutuğunu ”tamam, başını şişirmeyeceğim bu sefer,” diyerek başlamadan bitirmesine sebep oldu. ”Ama bir daha bunu yapmayacağını da bileceğim. Ona göre.”

Yine sessiz kaldığımda bu sefer hareketlendi, uzanıp çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. ”Nedir suratını böyle astıran?” Gözlerimin içinden zihnime girmeyi ister gibi uzun uzun, ısrarla takip etti kara irisleri beni.

Sonunda teslim olup ”ben bugün bir şeyler kazanmışız gibi hissetmiyorum,” diyerek kaygımı dillendirdim.

Tek kaşı kıpırdandı. ”Aileden birini esir aldık Meira.”

”Evet. Yine de bilmiyorum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim yetersiz kalıyorum.” Düşünceli ifademin gittikçe daha karamsar bir hal alışını izledi. ”Sanki bu denklemde gözden kaçırdığım bir şeyler var. Gözümün önünde ama ben göremiyorum. Dilimin ucunda ama kelimelere dökemiyorum. Bir şeyler yanlış ama nedir bilmiyorum. Sadece… asla yenilmeyecek soyut bir düşmana karşı savaşıyor, boşa kürek çekiyor gibi hissediyorum kendimi.”

İçsel kaygılarımın nehir gibi gözlerinin önünde akıp gidişini seyrediyor ve sessiz kalıyordu. Sonunda daha da ciddileşti ifadesi, çenemdeki elini geri çekti ve arkasına yaslandı. Aslında ne sebeple bu ikilemde olduğumu biliyor olmalıydı, yine de bilmezden geldi ve iç cebinden sigara çıkarırken ”boşuna endişeleniyorsun,” dedi. ”Varsa bir açığın ben kapatırım, kör noktamız olamaz bizim. Yenilmeyiz. Gafil avlanmayız. Senle bir olduk ya, bizimle baş edebilecek düşman tanımıyorum ben.”

Sessiz kaldım

çünkü ben tanıyorum.

Uygar’ın sigarasını yakışını ve arabanın camını indirişini izledim, ilk nefesini camdan dışarıya soğuğa doğru bırakmıştı, ötedeki ateş başında toplanmış grubu izliyordu. Rahat bir

oturuşu, göğsünü usul usul kaldırıp indiren uysal bir kalp ritmi vardı; kısa bir süre sadece bunun huzuruyla kafamı koltuk başlığına yaslayarak dinlendim.

Ama sonunda bu huzurlu ortamı, ”sana bir şey söylemek istiyorum,” diyerek böldüm.

Sigara dumanını salarken başını bana doğru çevirmiş ve yorgun bir sesle ”söyle yavrum,” demişti. Ona gergin bir gülüşle baktığımda ise başını geriye yatırdı ve ”hoşuna gitmedi mi?” karşılığını verdi. ”Sana eskiden hep böyle hitap etmek isterdim.”

Gülümsememi koruyarak ”senden duymayı bekleyeceğim bir hitap değil,” diye itiraf ettim, ”ama hoşuma gitti.”

Bu onun da dudaklarının kenarında küçük bir sırıtma peyda olmasına sebep oldu ve boştaki elini uzatarak bacağımı tuttu. ”Ne söyleyecektin?”

Gülümseyişim yüzümde solmaya başlamıştı. ”Yosef’i ben vurmadım,” diye girdim konuya direkt. ”Ezra vurdu. Onu bile isteye bize kendi elleriyle verdi. Sana söylemiştim Uygar.”

Beklediği konu geldiğinde iç çekerek önüne döndü, bir kere daha zehri soluyup geri saldı ve ”neden Meira neden?” sualiyle karşılık verdi. ”Anlamıyorum. Anlamama yardım et. Ne diye adam kendi tarikatına ihanet etsin? Ne kazanıyor bundan?”

”İdealler, inançlar, davalar böyledir,” diye karşılık verdim hemen canlanarak. ”Kendi içinde mantığa oturduktan sonra uğruna ölünecek bir felsefe olur her biri.”

Uygar bunu pek ciddiye almış gibi gözükmedi. ”Dramatikleştirmeden bana Ezra’nın kendi tarikatına ihanet edip onu yakalasak kazığa oturtacak bizlere neden yardım ettiğini söyle. Tek bir mantıklı sebep istiyorum ve tamam, sana inanacağım. Tarikatla aynı inancı paylaşmıyor ve bu kadar mı, bu yüzden mi kellesini ortaya koyacak?”

Uzun uzun iç çekerken o sırlar etrafta gizliymiş de ben onları arıyormuşum gibi gözlerimi Uygar dışında her yerde gezdirdim dalgın dalgın. ”Bilmiyorum. Biliyor da hatırlamıyor gibiyim ya da. Eksiğim Uygar, birçok şeyi hatırlasam da ben

hâlâ eksiğim. Belki de bu yüzden tanımlayamıyorum ama Ezra kesinlikle bizi ya da en azından beni yenmekle ilgilenmiyor. O tarikatı yıkmak istediğine eminim.”

Bir kolunu pencereden dışarıya sarkıtmıştı, sigarası dışarıda tüterken parmaklarıyla gerildiğini anladığım bir ritim oyunu yapıyordu kapıda. ”Ne yapmayı öneriyorsun?” dedi gözlerini inatla gözlerimden ayırmadan. ”Ona iş birliği teklif etmeyi mi düşünüyorsun? Yosef bunun için bir hediye miydi yoksa? Meira, söylediğin gibi bile olsa ben o adamla iş birliği yapacağıma ölürüm daha iyi. Onun yardımına ihtiyacım yok benim. Onun tek sorumluluğu düşman kalmaya devam edip canını bedeninden alacağım güne kadar beklemek olur. Gerisi önemsiz.”

Ezra ile paylaştığı korkunç geçmişi düşününce hiçbir şekilde Ezra’yla aynı gayeyi taşıyor olduğumuz ihtimaline inanmazdı elbette, bunu sırtımdaki izlere rağmen ben bile nasıl düşünebildiğimi bilmiyordum ama his hepsi, kalbimi çarpıtan, zihnimde şimşekler çaktıran, bütün tüylerimi diken diken eden bir tür his işte karşı koyamadığım.

Ama ona bu eziyeti yapmaya devam edemezdim, ”bu sondu,” dedim, ”bir daha bunun konusunu açmayacağım ama bu konuda içimin rahat olmadığını bil.”

Uygar son bir defa daha sigarasından nefeslenip izmariti aşağı atarken ”sen güzel kafanı bunlara yorma,” dedi, ”planların yetiyor. Bugün büyük bir zafer kazandırdın bize. O itlerden birini yakalayamasaydık artırdıkları güvenlik yüzünden muhtemelen planlarımız suya düşerdi, şimdi ise kritik bir koz var elimizde.”

Ön ve arka koltukları tutarak bana doğru uzandı ve üzerime eğilip alnımdan öptü beni. ”Gerisini bana bırak. Sen şimdi dinlen biraz, çok yoruldun.”

Geriye çekilmesini ve dışarıya çıkmasını uysal bakışlarla takip ettim. Gecenin karanlığında dışarıda dikilen bedeni hemen kapıyı kapatmadı, bekledi, gözleri üzerimdeydi.

”Meira,” dedi sonunda, neredeyse fısıldar gibi.

”Efendim?”

”Teşekkür ederim sevgilim.”

Kapıyı örtüşünü ve arkasını dönüp elleri cebinde karanlığa karışmasını izledim.

ℒ

Kederli bir orkestra sesi çalınıyor kulağıma, dizlerim uzun süredir beni burada dikili tutmaktan yorulmuş, etraf da biraz karanlık. Uyum içindeki uzun sezgiler, tiz bir keman melodisi, boğuk bir piyano armonisi; karmaşanın içinde bir huzur sanki.

Gözlerimi açıyorum, bir tiyatro sahnesinin ortasındayım, karşımda yüzlerce insan, başta bunları birer yabancılar sansam da hepsi benden, bizden; sevgilim, dostum, iş arkadaşlarım, ailem, düşmanlarım. Uygar, Mert, Verda, Yarasa, Polat, Herman, Ezra, Chaya; onlarcası, yüzlercesi! Ölenler bile… Anne ve babam… Öykü… Öykü’nün masmavi gözleri solmuş olsa da o işte, karşımda yine. Hepsinin de gözleri üzerimde, sahnedeki tek kadında, bende! Beni izliyorlar, yüzlerinde tek bir ifade yok.

Gözlerim daha da aşağılara iniyor, üzerimde Öykü’nün beyaz elbisesi, kanlar içerisinde. Kanamıyorum ama kanayan bir elbise içindeyim, avcıyım ama bir av postuna bürünmekteyim. Ve elimde bir ayna, orkide çiçeğinin uzun kökleri bu metal işlemeli aynanın çerçevelerine kadar tırmanmış. Aynayı kaldırıyor, kendime bakıyorum.

Yüzü olmayan bir kadın var karşımda.

Bu sefer benim yüzüm yok.

Görmek için gözlerim, duymak için kulaklarım, bin yıllık hatıranın sığdığı kokuları duyumsamam için burnum, konuşmak için dudaklarım yok; parmaklarım yüzüme dokunmak için kalkıyor ama bu sefer de diğer elimde yoktan bir mektup beliriyor.

Bu mektubu, üzerine bulaşan kandan tanıyorum.

Aynayı fark etmeden birden bıraktığımda yere düşüp parçalara ayrıldı ama umrumda bile olmadı. Hızla mektubu açışımı tanrı bakışıyla izledim, ilk sayfayı hatırladığımı fark ettim, asıl felaket arkasında, dedim. Arka yüzünü çevirdim.

”Karşındaki şeytanın sıfatı tanıdıksa,

aynadır belki de baktığın Maria.”

Parmaklarımın arasındaki kelimeleri tekrar tekrar okuyorum. Tüylerim diken diken, bütün gözler üzerimde, bu tiyatro sahnesinde. Bakışlarım yerdeki kırık aynaya indiğinde ise birkaç parçaya ayrılmış aynadan kendi yüzümü görebiliyordum.

Bunca zaman savaştığın düşmanı yenemeyişine şaşma, kendi gölgene kılıç çekiyorsun Maria.

Zihnimde tekrarlıyor aynı kelime, ”Maria” ve ”Maria” diye; aynadır karşındaki Maria, şeytansa gördüğün sıfat.

ℒ

İrkilme hissiyle beraber aniden uyandığımda başımın üstünde ”uyan lan eşek,” diyen bir Mert görmeyi beklemiyordum.

Başımın olduğu taraftaki pencereden içeriye uzanmış, bana o birilerine sataşmayı isteyen kaba ifadesiyle bakmaktaydı. Ben doğrulurken o da kapıyı açtı, hafifçe beni kışkışlayıp içeriye damlaması da saniyeleri bulmadı.

Gözümü dahi zor açmaktaydım, gözlerimi ovuştururken ”bir şey mi oldu?” diye sordum.

”Kay,” dedi, iyice alanımı işgal edip bacaklarını kendine doğru çekti ve battaniyemi de üzerine attı. ”Elektrikli battaniyen varmış.” Onu yargılıyormuşum gibi ters ters baktı bana. ”Oh tabii sen burada prensesler gibi otuz birinci rüyanı görürken benim taşaklarım dondu dışarıda.”

Mayışıktım, elimle saçlarımı geriye atarken koltuğa yaslanıyordum. ”Battaniye için mi geldin yani?” diye sordum uykulu bir sesle. ”Senin olabilir, ben üşümüyorum.”

”Uygar’ı çekemem şimdi,” dedi kızarak, ”sus ve ısın.”

Kabul ettim, ben de onun gibi arkaya yaslanıp dizlerimi kendime doğru çektim ve yorganın altına girdim. Mert’in saati sabahın 5’inde olduğumuzu gösteriyordu, etraftaki karanlık kırılmış, ufukta sıcak bir ton yükselmeye başlamıştı. Ekipler yavaştan toplandığına göre birazdan yola çıkmamız mümkündü. Biz ise bir süre yan yana sessizce oturduk, bu

sefer de Mert sigara içti yanımda, kendi tarafına bakıyorve benimle hiç muhatap olmuyordu.

Onun bu halini izliyordum ben de. ”Bir sorun mu var?” dedim sonunda dayanamayarak. ”Huzursuz gibisin.”

Hiç buralı olmadan sigarasını tüttürmeye devam etti. ”Yok bir şey.”

Fark etmeden parmaklarımla oynamaya başlayacak kadar gerilmiştim bile. ”Kabus gördüm,” dedim birden.

”Senden ala kabus mu var, neyden korkuyorsun?”

”Öykü’yü gördüm,” dediğimde sigarayı kaldıran eli havada durdu. ”Onun adını ağzıma almamamı söylemiştin bana. Üzgünüm. Onu unutamıyorum. Siz…” Öyle kolayca çıkmadı sözcükler ağzımdan. Ona baktım yine. ”Nasıl baş ediyorsunuz bununla? Ben olmasaydım belki sen onunla beraberdin.”

Eli tekrardan hareket etti ve sigaradan nefeslendikten sonra ”değildim,” diyerek kestirip attı.

Anlayamadım ve ”ona aşıktın,” diyerek açıkladım.

”O değildi.”

Duraksayıp anılarımı yoklamaya başladığım o sırada Mert dışarıyı izliyordu. ”Anlamıyorum,” dedim ona.

”Anlamayacak bir şey yok,” dedi. ”Öykü beni sevmiyordu.”

Öykü’nün Mert ile olan ilişkisi ve son anlarında birbirlerine olan hüzünlü, dehşet içindeki bakışları… Aşık sanıyordum onları. Mert ise bildiklerimi baştan yazmak üzere bana baktı, ”beni aldatıyordu,” dedi ve bu beni hayrete sokmaya yetmezmiş gibi ”Ozan ile,” diye de ekledi. ”Aldatıyormuş yani, sonrasında öğrendim.”

Gözlerim iri iri açılmış ve hiçbir sözcük ağzımdan çıkmaya cüret edememişti. Mert ise burnunu kabaca çekip devam etti: ”Öykü’yü izlemek için konserlerine giderdim, Ozan da gelirdi bazen. Aşık olmuşlar.” Yutkundu ama yine de o dumanı saldı geri. Ardından kızar gibi baktı bana. ”Bunu da öyle vicdan azabı çekme diye anlatmadım, haberin olsun. Ne olursa olsun bunu hak etmediler. Onlara siktiri çekerdim ama yine de

yaşarlardı. Şimdi mezarları bile yok onların. Maria kaltağı yaktırdı ikisini de, küllerini bile bulamadık.”

Konuşmaya hakkım yoktu, ben de sessiz kaldım; bunca sene boyunca Ozan’ın adını bir kere olsun ağızlarına almayışı daha bir mantığa oturdu şimdi kafamda. Uygar ne bana ne de günlüğe bahsetmedi Ozan’dan, o isimde iki büyük ihanet yatıyormuş meğerse.

Mert’in de içini dökesi varmış, ”bana Öykü’nün ihaneti değil de kardeşim dediğim adamın ihaneti koydu,” dedi. ”Bin canım olsa binini de ona verirdim ama o bir canında bana sadık kalamadı.”

Fazla dolu ve stresli geldi gözüme, belki de hayatına yeni birini, Bade’yi alıyor oluşu ona aşık olduğu geçmiş zamanları ve kalıcı hasar aldığı iki büyük ihaneti hatırlıyordu, bu yüzden kaygılanıyor olmalıydı. ”Onlarla yüzleşmeliydim,” dedi, ”Maria bunu da elimden aldı. Sonu yazılmamış bir kitabı bitirdi. Bu yüzden devam edemedim belki de hayatıma. Onları öldürerek beni bir dertten kurtarmadı, aksine daha da büyük bir kedere boğdu.”

Boğazım düğümlenmiş ve de tüylerim,

‘sen’

değil de

‘Maria’

dediği için diken diken olmuştu; bizi iki ayrı insan olarak gördüğüne şu ana kadar inanmazdım, elbet yarasıydım ben onun ama Maria da değildim büsbütün.

”O battaniye senin mi dazlak kafa!”

diye bir ses kocaman cırlayarak ikimizi de oturduğumuz yerde sıçrattı, öyle ki Mert bana doğru kaymıştı. Verda da bu sırada kapıyı bir hışımla açtı. ”Bırak battaniyeyi, kız yaralı!”

Mert’in hayret içinde ”ne bağrıyorsun lan?” dediği duyuldu, Verda’nın çekiştirdiği battaniyeye tutunuyordu. Verda uzanıp koluna vurmaya başlayınca da mecburen battaniyeyi bıraktı. ”

”Yine kavga gürültü ve elbette Santral ahalisi.” Tarzan yoktan var olur gibi Verda’nın arkasında belirdi ve kolunu omzuna

attı. ”Şimdi de bir battaniye için mi kavga ediyorsunuz?”

”İyiyim, tam aksine bunaldım bu sıcaktan,” derken Verda’nın üzerime çekiştirdiği battaniyede bir çırpıda kurtuldum. ”Soğuk havaya ihtiyacım var biraz.”

Az sonra dışarıdaydım, gün doğumunu izleyen bir gruba doğru yürürken Tarzan’ın diğer kolunun altındaydım. ”Dün gerçek bir kahramandın Sarışın,” diyordu o da bana.

”Sadece şanslıydım.” İleride Yarasa’nın adamlarının bir an olsun gözlerini bile ayırmadığı Yosef’i gördüm, yaralıydı ve hem korku hem de kin içinde bana doğru bakıyordu. Kafasından ne ihtimaller geçiyordu kim bilir, Ezra ile sinsi planlar içerisinde olduğumuzu düşünüyor olmalıydı ama ben de en az onun kadar şaşkındım. Ezra neyi neden yapıyor, benim de yeterli argümanlarım yoktu.

Metal varillerin içinde ateş yakmış bir gruba katıldık, etrafıma bakınıyordum. ”Uygar nerede?”

”Shavitlerin araçlarını kontrol ediyorlardı, dönerler birazdan,” dedi Bade, ”onlarla beraber yola çıkacağız.”

Kalın hırkama sarılmış, yeniden beni göz hapsinde tutan ötedeki darmadağın adama, Yosef’e doğru bakmıştım. ”Her an ölecek gibi duruyor. Doktora gösterdiniz mi?”

Mert’in, ”ibne amma hanımevladı çıktı,” deyişi duyuldu. ”Alt tarafı bacağından vuruldu, hâlâ kendine gelemedi. Ben ilk defa 8 yaşında vurulmuştum, ertesi gün okula gittim.”

Verda polis kimliğiyle yüzünü buruşturdu. ”8 yaşında da ne işler karıştırmış olabilirsin be adam?”

Mert kaba ve gizemli bir ifadeyle ”bizim pederin işler biraz sıkıntılıydı, sokaklarda büyüdüm sayılır,” dedi. ”Birkaç kere yedik işte sağdan soldan. Sayısız da bıçak takmışlardır. Görmek ister misin izleri?”

Verda onu ittirdi hemen. ”Hayır!”

”Ne olacak kızım? Erkek adamın yara izleri olur.”

“Defol git be keko!”

Mert kocaman kocaman sırıtarak ”senin herifin tek yarası ilkokuldan kalma aşı izi tabii,” diye takıldı. Bu Tarzan’ı da yalandan kışkırttı, hemen kısa kollusunu yukarıya doğru kaldırarak ufak tefek yara izlerini saymaya başladı.

Onlar üçlü bir çatışma içerisindeyken yan tarafta oturmakta olan adamın Berat olduğunu yeni fark ettim, yine beni izliyordu. ”Dün çok cesurdun,” dediği vakit masmavi parlak gözleri üzerimdeydi.

Önüme dönüp ”görüşürüz,” dedim ona.

”Anlamadım?”

”Konuşmayı başlamadan bitiriyorum.”

Sırıttığını duydum. ”Komik kadınsın.”

”Sen de canına susamış bir adamsın.”

Oturduğu yerden kalktı, varilde yanan ateşe birkaç çalı çırpıyı ortadan ikiye kırarak attı. ”Seninle konuşmaya çalışan herkesin sana asıldığını mı düşünürsün genelde?” derken tam da yanımda duruyordu şimdi.

”Konuşmak istemediğim halde ısrar edenleri, evet,” dedim tereddüt etmeden.

Hak verir gibi salladı başını. Pekâlâ, belki de direkt söylemek istediğim kısma geçmeliydim.” Bana doğru döndüğünde yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. ”Dün gerçekten de etkileyiciydin ama sahada zayıfsın. Kas gücün yok, savunmayı da saldırıyı da bir alana doğru bir şekilde nasıl gireceğini de bilmiyorsun. Kısacası tek bildiğin silah kullanmak. Benim işim ise asker eğitmek. Daha çok sahada yer almak ve öldürülmemek istiyorsan sana yardımcı olabilirim. Duruş eğitiminden başlarız, Santral’de bunun için fazlasıyla salon var.”

”Benim sahada pek bir işim yok,” dedim, ”ben analistim, kas gücüne ihtiyacım olmamalı. Sadece

sevgilim

için endişelendiğimden böyle düşüncesizce girdim sahaya.”

Bilerek ‘sevgilim’ kısmına vurgu yaptığımı anlar gibi sırıttı ve kirli sakallarını okşadı. ”O halde sana sadece silah eğitimi de verebilirim.”

Kibirli bir gülüşle, ”ben sana vereyim asıl,” dedim, ”birazını da eve götürürsün.”

Masum gözükmeye çalışan bir tavırla ”korkma,” diye takıldı, ”sevgilinin de bu eğitimden haberi olabilir. Öldürülmemeni sağlamaya çalışıyorum. Aksine muhtemelen o da düzgün bir eğitim alman gerektiğini düşünüyordur.”

Mesafeli bir duruşla ”sevgilimle konuşurum o halde bu konuyu,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

”Harika. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.”

İnatla ona bakmadığımda ise beni yalnız bıraktı, diğer ekip arkadaşlarına katıldı. Mert’in bu sırada beni izlediğini fark etmemiştim, ağzında sigarasıyla bana yanaştı, gizli saklı işler çeviriyormuşuz gibi Berat ile bende gezindi bayık ela gözleri.

”Hayırdır bu lavuk?”

Kollarımı önümde bağlamış, ben de onun gibi Berat’ı izliyordum. ”Berat adı,” dedim. ”Dışarıdan bize katılan ekip lideri değil mi?”

”He. Şu askerler ile bağlantıyı sağlayan herif diye almışlar ekibe.”

”Güvenilir biri mi?”

Omuz silkti. ”Herhalde öyledir, geçmişi iyice araştırılmadan buraya sokulmazdı. Hayırdır? Sana mı yürüyor lavuk?”

Bu konunun her an Uygar’a taşınmasından çekinerek ”hayır,” dedim. ”İşle ilgili konuşuyorduk.” Bu sırada birkaç arazi aracının alana girişini seyrediyorduk, gözüm Uygar’ı arıyordu, az sonra onun Yarasa ile beraber indiğini gördüğümde hafif bir sırıtma meydana geldi dudaklarımda. Bunca işin gücün arasında onunla doğru düzgün vakit geçirememiştim bile, kolları arasında uyumaya hasrettim.

”… Sana diyorum!”

Verda'nın bize doğru konuştuğunu ikimiz de geç fark ettik. "Nereye götüreceksin Bade'yi?"

Mert anlamadan tip tip baktı ona. "Ne? Kimi nereye götürecekmişim?"

"Oho!" Verda hayretle baktı ona, Bade ise sessiz kaldı. "Sinema işini ne çabuk unuttun. Bade'ye karşı iddiayı kaybettiğin için onu sinemaya götürecektin, bir şeyler ayarladın mı diyorum?"

"He…" Mert ilgisiz göründü, bir eli cebindeydi, diğeriyle de sigarasını ağzından çıkardı. "Hallederiz bir ara."

Fazla umursamaz görünüşü hepimizi bir duraksattı. Verda buna "o ne demek şimdi?" diye içerlerken Yarasa ve Uygar'ın bize doğru gelişini izliyordum. "Bu hafta Bade'yi randevuya çıkarmayacak mıydın?"

Uygar yanımıza gelecekti zaten fakat Yarasa belli ki geçip gidecekti, yine de bu son muhabbetimize istemeden kulak misafiri olduğunda duraksadı, Uygar yanıma gelirken ve belimden tutarak beni kendine doğru çekerken Yarasa'nın gözleri Bade'ye döndü.

Buz mavileri şüpheli bir durum yakalamış gibi donakalırken "randevu?" diye sordu anlamayarak. Sanki hiç duymadığı bir kelimeydi de anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi, muhtemelen Bade ile asla ilişkilendirememişti.

Bade de bu tarafını ilk defa Yarasa'ya gösteriyor olmanın gerginliğini yaşayarak "randevuya çıkacağız," diye açıkladı.

Yarasa'nın tek kaşı havaya kalktı, duruşu daha bir dikleşti ve derin sesiyle "bu işle beraber fazladan yük ve sorumluluk aldığını hatırlatırım," dedi. "Gönül işleriyle dikkatini dağıtma. Yeni tanıdığın bir adam için-"

Bade hemen "6 yıldır tanışıyoruz efendim," dedi.

Yarasa'dan "sözümü bölme," sert karşılığını aldığında Bade sessizleşti, Yarasa ise sanki onun üstünde daha da baskı kurmak istiyormuş gibi gözlerini ondan asla ayırmadı.

Mert sigarasını yere attı ve birkaç adımda Bade'nin karşısına geçerek Yarasa ile yüz göz oldu. "Allah Allah? Bak sen şu

işe.” Kavga etmeyi isteyen bir surat ifadesiyle bakıyordu ona. ”Köle mi yetiştiriyorsun asker mi?”

Tarzan’ın resmen nefesini yutup hemen öne atıldığını gördüm, Mert’in koluna yapışarak onu kendisini atmak üzere olduğu tehlikeden çekiştirmeye yeltendi. Mert onu da ittirdi, ”bıraksana oğlum, herkes bu herifin karşısında altına sıçıyor amına koyayım ama adamın takma ismi Yarasa lan. Nasıl ciddiye alayım ben bu herifi?”

Uygar’ın iç çektiğini duydum, hâlâ belimi bırakmamıştı, bir de beni kendine doğru çekerek alnımdan öptü. ”Daha iyi oldun değil mi?” diye sordu.

Ama benim bütün odağım her an dayak yiyecek gibi kaşınan Mert’in üzerindeydi. ”Ayırmayacak mısın?”

Uygar ise tekrardan onlara baktığında omuz silkti. ”Güzel anlaşıyorlar.”

”Birbirlerini öldürecekler.”

Yarasa da Mert’e de doğru bir adım atarak yüzüne soludu. ”Karşımda böyle cüretkar hareketler yapabiliyor olmanın tek sebebi Karaşah.”

Mert’in yüzünde yaramaz bir sırıtma belirdi. ”Yoksa ne yaparsın mesela?”

”Uygar,” dedim gergin bir şekilde onu dürterek. Uygar da Mert’in bu bininci kaşınma merasiminden sıkılmış gibi iç çekti ve Yarasa’ya kendi ismiyle seslendi, bir uyarı veyahut istek gibi.

Mert ise Yarasa’nın bu sessizliği karşısında daha da irdeleyerek Bade’ye bile bakmadan ”şu sinema mıydı neydi, yarın gidiyoruz,” dedi.

Yarasa da ”yarın akşam toplantısı var,” karşılığını verdi.

Mert her an kavga çıkarmaya sebep bulmak için yalvarırcasına Yarasa’ya bakarken büyük bir pişkinlikle ”yarın akşam gidiyoruz o zaman,” diye düzeltti.

Bu ise Verda’yı büsbütün çıldırdırttı, ”kıza fikrini sorma zahmetinde bulunsaydınız keşke,” diye araya girerken belki de onu ilk defa bu kadar ciddi ve sinirli gördüm. ”Biri kızı cepte

gördüğünden terbiyesizce davranan densizin teki, diğeri de emri altında diye özel hayatına kadar karışan diktatörün biri.”

Ağzımdan hayretle ”Verda…” adı döküldü.

Yarasa da sanki Verda o ana kadar hiç var olmamış da şimdi yoktan var olmuş gibi ona döndüğünde Tarzan karşısına geçti. ”Ağır ol kuzen.”

Bir anda hepimiz Yarasa’ya karşı çıkmışız gibi cephe aldığımızda Yarasa hepimizin yüzüne tek tek baktı, kendi adamlarından oldukça farklı tavırlardı bunlar tabii, çenesini sıktığını ve kaşlarını çatarak o ürkütücü tavrı takındığını gördüm. Adamlarını üzerimize salacağını dahi düşündüm, ağır soluyuşu gittikçe daha da tehlikeli bir hal alıyordu sanki.

Sonunda buz mavileri Uygar’da bittiğinde ”bu ekibin ciddi bir disiplin problemi var Karaşah,” dedi ağır ağır, uyarır gibi.

Uygar bir eli benim belimde, diğeri cebinde, rahat bir tavırla ”özel hayatları beni alakadar etmiyor,” karşılığını verdi. ”İşlerini yapıyorlar mı? Yapıyorlar. Belki sen de sadece kendi işinle ilgilenmelisin.”

Ortam gerilse de Uygar rahattı, Yarasa da ağırlığını bir bacağından diğerine verdiğinde ve beklentili duruşu sergilediğinde bu gerginliği sürdürmekten çekinmeyeceğini gösterdi. Gerçekten de kavga etmelerinden çekiniyordum.

Ama Bade, hem ciddi hem de pişman görünerek ”bu gerginliğe sebep olduğum için üzgünüm,” diye araya girdi, Mert de ona dönüp baktığında ise ”iş önce gelir,” açıklamasını yaptı. ”Yarasa haklı. Belki de ertelemeliyiz.”

Mert burnundan soluyarak sinir bozukluğuyla güldü. ”Ya yarın akşam benimle o randevuya gelirsin ya da bunu tamamen unut.”

”Bunu da hırs işine çevirdin ya, helal olsun sana,” diye yakındı Verda.

Uygar dahi ”Mert,” diye uyardı onu, ”adam gibi.”

Bade arada kalmış olmanın stresiyle gergin gözüktüğü sırada Yarasa Mert’e bir adım daha attı ve şimdi neredeyse burun burunaydılar. Belli ki içinden farklı sözler söylemek geçti ama

Bade'ye göz ucuyla baktığında onun her şartta Mert'i seçecek kadar onu sevdiğini fark etti belki de.

Sonuç olarak Yarasa'nın tehditkâr soluyuşu duyuldu. "Ben benim için çalışan herkesi gözüm gibi korur kollarım. Onların canı sıkılırsa benim de canım sıkılır."

Tarzan, Mert'in konuşmaması için araya girerek konuyu kapatmaya çalıştığında Yarasa da Mert'ten göz temasını kesmeyerek geriye çekildi ve sonunda dönüp gitti. O gittiğinde çoğumuz rahat bir nefes aldık diyebilirdim, Uygar ise beni son bir defa daha öperek Mert'e yanaştı.

"Derdin ne senin?" diye sordu. "Şu adama niye her fırsatta çatıyorsun?"

"Güvenmiyorum çünkü."

Verda ile Bade benim yanımdaydı, gittiği yere kasvetli bir hava yayarak yürüyen Yarasa'yı izliyorduk hepimiz. Verda hâlâ onun arkasından söyleniyor, suratsızlığına kızıyordu ama o da biliyor ki bu anlaşma bir köprüyse bir bacağı Uygar, diğeri de Yarasa'ydı.

"Eğer bir şekilde Yarasa ile ters düşersek ve anlaşma iptal olursa başımız ciddi belaya girecek," diye de bunu dile getirdi Verda. "Yarasa ve Uygar'ın arasını hiçbir şartta bozulmaması gerekiyor, bu bir gerçek. O yüzden şu herifin huyuna gitmezsek iyi olur."

Bana ise bu kaygılar yersiz geliyordu çoğu zaman. "Onlar çocukluk arkadaşı," dedim. "İşte sürtüşmeler yaşanabilir ama iki taraf da birbirine ve iş yapma şekline olabildiğince saygı duyuyor. Neden böylesi kritik bir işi mahvedecek şekilde anlaşmazlık yaşasınlar ki? Buna ne sebep olabilir yani?"

Verda kollarını önünde birleştirmişti, omuz silkti. "Yarasa ihanet etmez, Uygar da etmez. Bu sebeple tek sorun, iki taraftan birilerinin diğer taraf yüzünden zarar görmesi olabilir. Mesela…" Bana değdi gözleri. "Sana Yarasa yüzünden zarar gelse, Uygar bütün Santral'i altüst ederdi. Sence Yarasa buna seyirci kalır mı?"

"Bana niye Yarasa'nın tarafı yüzünden zarar gelsin ki-" dediğim sırada ileride ateş başında oturan grubun arasından

tek bir kişiyle, Berat ile göz göze geldik. Sabırla soluyup önüme döndüm bu sefer lakin Uygar'ın bakışlarının başından beri üzerimde olduğunu yeni fark ettim. Berat'ın bana baktığını anlamış ve kara irislerini birer namlu gibi ona doğrultmuştu. Yüzünde onu sorgulayan bir ifade vardı.

Yarasa ve Uygar'ın arasını bozacak bir tür anlaşmazlıkla Uygar'ın bütün bir Santral'i karşısına almasına sebep olabilir miydim yoksa?

ℒ

Destekleriniz için teşekkürler. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

43. Dağ Evi

Duyuru

Merhabalar, size bölümden önce güzel haberler vermek istiyorum. Belki hâlâ duymamış görmemiş olanlar vardır diye, Lilith'in Gözyaşları serisinin kitap olarak basılacağını müjdeliyorum :)

Konuyla ilgili çok sorunuz olduğunu biliyorum fakat henüz kesin cevaplar ve tarihler vermem mümkün değil. Sadece 2025 senesi içerisinde serinin kitaplarını elimizde tutacağımızı bilmenizi isterim. Bu süreçte de kapak tasarımından içeriğine kadar herkesin önerilerini ve eleştirilerini dikkate alıyorum, fikirlerinizi belirtmekten çekinmeyin.

Lilith'in Gözyaşları benim için çok özel bir kitap, tasarımında da onun sanatsever dünyasına uyması hususuna dikkat edeceğim. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, şimdiden herkes bana güveniyor sanırım :)

Her şeyin güzel olacağını umuyor ve size iyi okumalar diliyorum.

Bölüm Kırk Üç

”Dağ Evi.”

CLANN - Her & the Sea

ℒ

”Neden inanır insanlar?”

Uzun ince bedeniyle genç Ezra, seranın bitimindeki ağacın dibinde ayakta dikilmekte ve birkaç metre yukarıda bir dalda oturmakta olan küçük hanım Meira'ya eşlik etmekteydi.

Seranın cam duvarlarından bütün bir kurak arazi seçilebiliyor, gece haliyle terk edilmiş görüntüsü tüyler ürpertiyordu.

Ezra, küçük Meira'nın az önce sorduğu sorusuna karşı uysal bir sesle, "inanmanın temeli, hayatta kalma iç güdüsünden gelir," diyerek karşılık verdi. Ellerini daima arkasında birleştirir, dik duruşunu ise hiç bozmaz ve keskin bakışları her an etraftan bir tehlike fırlayabilecekmişçesine bir avcınınki gibi etrafı gözetse de sözleri ve hitabı daima naziktir.

Meira'nın gür sarı saçları bir omzundan sarkıyor ve ufukta gezinen yeşil bakışları aklında beliren fikirlerin tesiriyle kısılıyordu. "İnanmazsam hayatta kalamaz mıyım?" diye sordu.

Ezra, başını çevirmeden omzundan arkaya doğru bakar gibi oldu. "İnanç, bir yurttur," dedi, "şüphesiz insan yurtsuz da kalır ama ne halde olur, bilinmez. Canlıların yapısında vardır inanç, o yoksa da yaşanır ama eksikliği muazzamdır."

Meira'nın küçük bacakları boşlukta sallanıyor, bir ileri bir geri. "Tanrınız şefkatliyse siz neden insanları öldürüyorsunuz?" ani suali küçük Meira'nın eksik gramer bilgisi yüzünden birçok hata içerse de Ezra hemen kavradı.

Derin bir iç çekti. "Bazı insanlar inancımıza düşman çünkü."

Küçük seyrek kaşlar çatıldı. "Kimler düşman?"

"İnanmayanlar."

"İnanmak mecburiyetindeler mi?"

Ezra ezber metinleri sıraladı: "Elbette Meira. Doğru yolu seçmezlerse bununla cezalandırırlar."

Meira anlamadı. "Size bunu tanrı mı söylüyor? Tanrı onları öldürmenizi mi istiyor?" Anladı ama sorguladı: "Tanrı barış istiyorsa evrendeki bütün savaşlar neden tanrı adına çıkıyor?" Ezra sustuğunda düşünceli bir şekilde devam etti: "Tanrı şefkatliyse, affedense, sevense, neden insanlar inanç dayatmasıyla öldürülüyor?"

Tanrı her şeyi bildiğini sanansa,

Tanrı her şeyi duyansa,

Tanrı var ol dediğinde var olur,

Yok ol dediğinde yok olursa,

Yaşa dediğinde yaşar

Ve

Öl dediğinde öldürürse;

Tanrı insan gibi kindarsa,

Tanrı insan gibi affedense,

Tanrı seven ve nefret edense,

Tanrı insan mı yoksa?

Biraz zeki ve biraz da içten pazarlıklı bir din tüccarı tarafından, felaketlerin algılarının dışında oluşunu ilkel bir korku haline getiren ve buna tapan, insan, hayvan benzeri…

”Tanrı iyi bir yazar Meira,” dedi Ezra, Meira anlasa da anlamadı. Tanrı iyi bir tüccar, tanrı iyi bir insan ve kötü bir insan, sen ve ben gibi; sevgi ve nefret dolu, kin ve şefkat dolu, sen ve ben gibi. Tanrı doğru zamanda iyi bir tacir olarak doğdu Meira.

”Yine kimleri görüyorum buralarda?”

İkili dışında yükselen bir sesle beraber ilgi arkaya döndü. Benjamin, hiçbir şartta giyiminden kısmazdı; yaşlı ama dinç görünüşünü besleyen önemli faktörler ise jilet gibi ütülü gömlekleri, uzun kaşe kabanları, parlak kol düğmeleri ve kravat iğneleriydi.

”Meira,” derken birkaç adımda ağacın dibine vardı, bir kafa kadar yukarıda kalan kızına doğru baktı. ”Burada vakit geçirmeyi çok seviyorsun anlaşılan.”

Ezra geriye çekildi. ”Ben sizi yalnız bırakayım.”

Fakat Benjamin, ”Ezra,” diyerek seslendi ona ve onu durdurdu. Basit bir ”teşekkür ederim,” idi borç saydığı, kızına kendisi ve eşi dışında gerçekten değer veren tek kişiydi Ezra; kızının da anlaşabildiği, bu sessizliğini bozabildiği bir arkadaştı ayrıca. Ezra ise yalnızca başını sallayarak küçük bir jest yaptı ve geri çekilerek ikiliyi yalnız bıraktı.

Meira hâlâ dalda oturuyor, kıyamet sonrası bir dünyadalarmış gibi görünen, hiçbir rengin ve doğru düzgün bir yaşamın dahi olmadığı manzarayı izliyordu.

Benjamin'in kara bakışları da bu yerdeydi ama ardındaki yeşil dünyayı kastederek, "burayı neden yaptırdım biliyor musun?" diye sordu.

Meira başını ağacın gövdesine yasladı. "Almanya'daki bahçeme özlem duymayayım diye."

"Belki." Ellerini cebine soktu, çocukluğunu düşünürken içi zehirle dolup taştı; bu zehir yaşanmamışlıklardan, kederden, korkudan oluşan bir karışımdı, birazını içti ve birazını da Meira'ya ikram etmek istedi.

"Meira," dedi, derin hüzünlü bir sesle, "bazen hakikati bilmek doğru yolu seçmek için yeterli değildir."

Meira babasının neyi kastettiğini anlamadı, sonra anlayacaktı.

"Ben bu çöle mahkumum ama sen olma diye senin için küçük bir dünya yeşertmek istedim."

Çölün kalbinde yemyeşil bir dünya, tıpkı ona armağan bir çift göz gibi.

"Ben karanlığa mahkumsam bile sen ışıkla kutsan diye sana '

Meira'

ismini verdim. Ben, mutsuzluğa ve ciğerlerimi dağlayan ölümcül bir kedere mahkumsam bile sen hep neşeli ol istedim, bu yüzden ikinci ismine

'Na'ama'

dedim. Benim içimde sanatın, şiirin, güzelliğin hiçbir zerresini barındırmaya izin vermeyeceklerinden sen bir mısra kadar dilber ol istedim, bu yüzden '

Shira'

dedim.

Meira Na'ama Shira Shavit."

Meira sessizce içinden tekrarladı bu tam ismini.

”Benim olamadığım her şey sen ol istedim. Benim atmaya cesaret edemediğim adımları sen at istedim. Ben başımı kaldırmaya korkuyorken senin gözlerin gökyüzünün altını bilmesin istedim. Bencilim, korkak bunak bir herifim, hayatım kaybettiğim mücadelelerle geçti ama sen benim küçük savaşçı kızım ol istedim.”

Meira Na’ama Shira Shavit.

”Işık saçan, küllerinden yeniden doğan, şiir gibi kadın,” dedi Benjamin, başını kaldırmış ileride ne büyük felaketlerin başrolü olacağından pek habersizce ufku izleyen küçük kıza baktı.

Benjamin geleli ilk defa Meira da ona baktı, o yaşlı gözlerde bir şeyin hasretini, eksikliğini, yaşanmamışlıkların ıstırabını ve çokça acı gördü. ”Buradan gitmek mi istiyorsun?” diye sordu o kırık tatlı aksanıyla.

Benjamin iç çekti. ”Bunu hep istedim ama hiç cesaret edemedim. Yıllarca bir kuşu kafeste tutarsan kafesi açtığında da kaçmaz Meira, kaçamaz. Küçükken karşı gelemeyecek kadar güçsüz oluşundur seni hapseden, büyüdüğünde ise alışmışlığın bir prangası bileklerinde. Korkuyla büyütülmek, cesaretin rezervlerini de sömürür. Ben içten içe biri uğruna savaşmak istedim çünkü kendi adıma savaşamayacak kadar korkağım ama insan sevdiği için dağları da deler, çölleri de aşar.”

Meira sustu, Benjamin ise gözünde biriken yaşları hızlıca silerek hüzünle baktı kızına ve uzanarak Meira’nın ağacı tutan küçük eline kapattı elini. ”Meira, benim küçük kızım, benden doğmayan canımın parçası, karanlığımın ışığı, çölümün filizi, benim güzel meleğim.” Benjamin’in gözleri önlerindeki araziye döndüğünde Meira da onu takip etti. ”Bir gün bu yerler sana kalacak, bu aile senin karşında diz çökecek, bugün elde ettiğim ve bu yapıyı besleyen her kol senin olacak; o zaman benim yapamadığımı yapacaksın. Benim sustuğum yerde konuşacak, benim kaçtığım yerde onlara doğru koşacaksın. Benim korktuğum yerde onların korkuları olacaksın. Benim savaşçı kızım, böyle bir yükü sana yüklediğim için üzgünüm, seni bu aileden kurtarmaktı ilk düşüncem ama sen onların

kâbusu olacak, bu cehennemi başlarına yıkacaksın. Bir gün, bugün değil, yarın değil ama elbet bir gün.”

Meira boş bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. ”Anlamıyorum. İbranice’yi o kadar da iyi bilmiyorum.”

Benjamin’in dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi ve sessizliği seçti.

Ezra ise arkada başka bir ağacın gölgesinde dikilmekte ve iki eli iki cebinde, sessizce bu konuşmayı dinlemekteydi.

‘Bu cehennemi başlarına yıkacaksın’

sözlerini içinden tekrarladı birkaç defa ve az sonra arkasını dönüp gitti.

Meira Shavit

Günümüz

ℒ

Meira,

Yeniden doğuşun, tanrının yeryüzündeki ışığının ve aydınlanmanın anlamını taşıyor.

Bilge bir kadın, iyilik ve erdem dolu; cesur, davasına sadık ve inançlı, iradesi çelikten ve yıkılmaz, yılmaz, yanmaz.

Meira.

Güçlü bir isim ve ben, ismimi taşımaya layık olduğumdan emin değilim. Bazen cesareti taklit ediyor gibi hissediyorum, daima geçmişimin gölgesi altında kalıyorum sanki. Maria’nın şeytani de olsa zekasının, bilgeliğinin, yeteneklerinin, gözünü karartmasının çeyreği bile yok sanki bende. Güçlü kalma, kefaretimi ödemek için korkusuzca her savaşa atılma ve herkesi ezip geçme gayesinde olsam da ben hep Maria’nın arkasında kalacağım gibi geliyor.

”Sevgilim?”

İçimi kıpırdatan bir ses onunkisi, yürek okşayıcı bir hitap;

Uygar.

Eskiden onu gördüğümde öldürme isteğiyle tutuşurdum, şimdi sesini dahi duymak içimi titretiyor, bedenimi anca onun

dokunuşuyla hayat bulabilecek etten bir yığına çeviriyordu.

Onun sesini duyduğumda dudaklarımı nefeslenmek için aralamıştım ki varlığı arkamda belirdi, yokluğuyla dört yanıma örülen buzdan duvarları sıcaklığıyla eritti, kollarını öne uzatarak beni kendine çekti ve sırtımı göğsüyle birleştirdi.

İlk yaptığı ise burnunu saçlarımın arasına daldırarak nefeslenmek oldu. ”Buna alışmak için sabırsızlanıyorum sevgilim,” diye bir kez daha o hitapla okşadı beni.

”Bunu duymaktan mahrum kalmak korkutuyor beni,” fısıldayışım onun yüzünü yanağıma doğru sürtmesiyle beraber nefesine karıştı.

Santral’in arka tarafında toplantıların yapıldığı ana bir bina vardı, onun terasındaydık; puslu ve soğuk bu gecede Santral’in renkli dünyası ile Santral yeraltının karanlık yüzü altımızdaydı. Aşağıdan geçen ekip üyelerindeydi gözüm.

Uygar’ın eli yukarıya çıktığında göğsüme sakladığım pusulayı buldu, avcuma anca sığan bir yemindi, beraberliğimizin imzası, rotası. ”Dinlenmen gereken yerde buradasın,” dediğini duydum, başımı eğmiş parmaklarıyla pusulanın kapağını bir zippo gibi açıp kapayışını izliyordum.

”İyiyim ben,” dedim. ”Bütün gün yatarsam sıkıntıdan yaralanacağım yoksa.”

Ama her ne kadar enerjik durmaya çalışırsam çalışayım nefes alışverişimde dahi kasvetli bir taraf olduğunu gözden kaçırmadı, hiç kaçırmazdı zaten. Biraz daha yanaştı bana, yüzü omzumun üzerindeydi.

”Nedir canını sıkan?” derken parmakları çenemi nazikçe kavradı ve kendisine doğru çevirdi. ”Böyle yüzünü astığında o güzel aklından felaket senaryoları geçiyor hep. Bu seferki senaryoda neler yaşanıyor?”

İstemsizce bakışlarımı kaçırdım, o sırada aşağıda bahçeye yanaşmış zırhlı bir araçtan Yosef’in sorgulanmak üzere indirilişi ve ana binaya sürüklenişi gözüme takıldı. Uygar da bu sahneyi takip etti, ”Meira,” dedi. ”İstediğin an bu işten çekilebilirsin. İçin rahat edecekse ben de çekilir, yerime güvendiğim birilerini bırakır ve dışarıdan müdahale ederim.”

Hemen gözlerim ona geri tırmandı. ”Benim için bu dava hayata devam edebilmem için gerekli,” savunmaları benden bağımsız yükseldi sanki. ”Bu caniler…” Yosef’in İbranice küfürleri duyuluyordu etraftan. ”Onlar her gün binlerce masum insanın canına kıyıyor, terörizmi dört koldan besliyor. Bende ise onlara dair hiç kimsenin sahip olamayacağı istihbaratlar var. Bunları kullanmazsam, bu süreci bizzat yönetmez de onları alt etmezsem nasıl katlanacağım kendime? Sence sadece geçmişimdeki kadın bir katil diye mi aynalara bakmaktan tiksiniyorum Uygar? Kefaretimi ödeyeceğim, öyle ya da böyle.”

Uygar, sonlara doğru neredeyse hırçın bir kararlılıkla tavır aldığımı gördü elbette, iç çekerken benden de uzaklaştı ve karanlık gökyüzünü izleyişime eşlik edebilmek adına yanıma geldi.

”Bunlarla meşgul demek aklın.”

Neredeyse hiçbir yıldız seçilemiyor bu kirletilmiş gökyüzünden, şehir ışıklarından ötürü belki de. Bir hüzün oturdu içime ki bu sabahki ve ondan önceki birçok rüyamı hatırlattı yine ve yeniden.

”Babamı gördüm rüyamda,” diye mırıldandığım sırada Uygar’ın bakışları bana döndü, ben ise hâlâ o karanlık gökyüzündeydim. ”Babam sence ne isterdi Uygar?” Kaşlarım çatıldı cevabı ararken. ”Babam nasıl bir adamdı? Nasıl fikirleri vardı? İdealleri, planları, hayalleri, korkuları neydi? Ne olmak isterdi? Neye dönüşmekten çekinirdi?”

Uygar bir cevabı olmadığından sessiz kaldı, ben ise yüreğimi pişmanlıkla sızlatan bu geçmiş yükünün ağırlığı altında ezilmekten. Bir süre sustuk ikimiz de, anılarımız arasında en acımasız halimle duruşumu izledik kara gökyüzünde.

”Onu tanımak istiyorum,” dediğimde, şimdi tanımak için her şeyimi vereceğim o kafaya mermi koyuşum tekrar tekrar canlanıyor aklımda. ”Biliyorum, onun canına kıymış bir cani olarak bunu istemeye yüzüm olmamalı. Kendisi yaşasaydı belki yüzüme de tükürürdü ama bazen… nasıl bir hayat yaşamamı istediğini bilmek istiyorum. Ona layık bir kız olmak istiyorum. Babama dair bu kadar az şey hatırlamak beni

üzüyor. Babam içine kapanık bir adamdı, düşüncelerini öyle çok dile getirmezdi, o da senin gibi yazmayı severdi. O insanların arasında neyi ne kadar tartışabilirdi sonuçta? Aptalların arasında düşünmek günah sayılır. Bazen… diyorum ki babamın hayattaki amacını öğrenebilmek için her şeyimi verirdim. Ve elbette, babamın yakmayı arzuladığı meşaleyi ben ateşe verir ve o karanlık tünelin sonuna değin gururla taşırdım. Ama,"

bunun için geç kaldım.

Serzeniş dolu bir iç çekişle baktım ona. "Bu pişmanlık öldürecek beni Uygar. Düşmanlarım değilse pişmanlıklarım sonum olacak benim."

Yine bir sessizlik oluşacak sandım, Uygar ise en çok takıldığı yerdeki yaramı sarmak istercesine, "babanın sevgisi sana hiçbir şartta azalmazdı," dedi kendinden emin bir şekilde. "Benjamin'e dair bir şey biliyorsam, o da budur."

Son anında hayal kırıklığını gördüm ben onun. Yıllarını bir yılan büyütmeye adamıştı, eninde sonunda dişlerini ona geçirecek ve zehrini hayatına akıtacak bir yılandı hem de bu. Yine de azalmaz mıydı bana sevgisi? Şimdi olsa nefretini de isterdim onun, sevgisine sığınacak kadar yüzsüz olamazdım.

Nefretini bile isteyeceğim adam, babam.

"Onu özlemeye hakkım yok biliyorum ama onu özlüyorum Uygar," diye itiraf ettim. "Nasıl kendi ellerimle böylesi güzel bir şeyi mahvedebildiğime inanamıyorum bazen. Dönülmeyecek hatalarla sınanmak zorunda mıydım?" Ona sitem edercesine döndüm bütün vücudumla. "Tanrı bana zorlu seçenekler sunabilir, beni imkânsız yol ayrımlarına koyabilirdi ama o bunun yerine beni dört tarafı uçurum bir yere bıraktı ve bundan sonrası için seçimleri bana bıraktı sanki.

Ne yapacağım ben şimdi,

dedirtti, her anda, her adımda. Güçlü durmak zor, cesareti zaten anca taklit edebilirim. Bunca insanı neredeyse yönlendirdiğim bir konumdayım ama ne yaptığımı bile bilmiyorum sanki."

Uygar ise elleri cebinde karanlığı seyre dalmış, buz gibi havayı soluyordu. ”Bir şeyler elde etmeye başladığımız zaman bu kaygılara kapılıyorsan sebebi gerçekten de başarıyor olmandandır. Başarısızlık üzer, hayal kırıklığına uğratır ama başarı korkutur Meira. Değişimdir başarı, yükselmektir ve düşmekten korkman da iç güdüsel.”

O yılların darbesiyle yorulmuş, kirpiklerindeki yüklerden kısılmış geceden de kara gözleri beni buldu. ”Meira. Her adımında benim gözüm. Sence yanlış seçeneklere izin verir miydim ben? Doğru yoldasın. Etkileyici derecede iyisin hem de bu konuda. Herkes seni konuşuyor, bu sinirimi bile bozmaya başladı artık, ekibin gözdesisin, Yarasa’nın adamları seni ekiplerine almayı dahi düşünüyor.”

Bu birden ortamı değiştirdi ve hüzünlü havaya gerici bir soluk kattı. ”Beni ekiplerine mi alacaklar?”

”Vereceğim demedim.”

Bu beni güldürecek gibi oldu, moralimi düzeltti biraz da. ”Gerçekten, sanki biraz fazla sahipleniyorsun beni. Alacağım vereceğim tarzında,

hmm?”

Ona doğru sırnaştım. ”Rağbet gördüğümü bilmiyordum. Bana karşı öyle suratsızlar ki benden nefret ettiklerini dahi düşündüm.”

”Güzel. Yılışık tavırlara tahammülüm yok,” diyerek gardını korudu ama kolunu kaldırarak beni sıcaklığıyla sarmaladı ve bedenimi kendisine doğru çekti, şimdi kolunun altındaydım.

”Hazır bu ekip konusu açılmışken seninle konuşmak istediğim bir konu vardı.”

”Hayda…” Hayretle soludu. ”Her bunu dediğinde benim sinirleri oynatıyorsun. Söyle bakalım.”

”Yarasa’nın dışarıdan getirdiği ekip lideri olan adam, Berat’tan bahsediyorum,” diye başladım tedbirle, ”geçenlerde bana eğitim teklifinde bulundu. Enerji santralinde yaşananları biliyorsun, az daha kendimi öldürtüyordum. Berat da asker eğitiyormuş, belki basit bir eğitim alabilirim ondan.”

Derin bir sesle kendince hoşnutsuz kalarak homurdandığını duydum ama moralimi da bozmak istemiyormuş gibi alttan alarak ”hükümet için çalışıyor,” açıklamasında bulundu.

”Pekâlâ?”

”Ona bu yüzden güvenmiyorum.”

”Onu Yarasa seçmedi mi?”

”O da tavsiye üzerine biraz zorunda kalarak seçti.”

”Kimin tavsiyesiyle seçildi?”

”Askeriyeye girmek zorunda kaldığımız için bağlayıcı rolünde birilerine ihtiyacımız vardı ve en iyi aday da Berat’tı ama evet,” diye kabul etti istemeye istemeye, ”Yarasa tarafından geçmişi didik didik edilmiştir elbette.”

”O halde güvenmemek için bir sebep yok gibi.”

”Yine de sevmiyorum.”

”Neden?”

Konu birden takıldığı bir noktaya geri dönmesiyle değişti. ”Ben yokken seninle mi konuşuyor?” demesini bekliyordum aslında.

”Sadece denk geldik.” Yani,

öyle sayılır.

”Geçen sefer sana baktığını gördüm. Herhalde o kadar da delirmemiştir diye sadece bir tesadüf sanmıştım.”

”Abartıyorsun,” derken ne derecede soğukkanlı olduğuma şaşırdım. ”Grupla beraberken bir defa konuştuk sadece ve eğitimden bahsetti. O kadar.” Yine kendince homurdandığında kolunun üstüne elimi kapattım. ”Sürekli beni geride tutmanı istemiyorum.”

”Benim amacım seni asker yapmak değil,” karşılığını almayı da bekliyordum elbet. ”Elinin silah tutmasını sevmiyorum demiştim. Sen masa başında iyisin Meira, istihbarat ve strateji kısmındasın. Sahada ne işi var senin gibi bir kızın? Bırak da pis işi biz yapalım.”

”Yine de çok zayıf olduğumu söyledi, haklı da. Kollarımda hiç güç yok. Karşıma biri gelse dayak yerim herhalde.”

”Uslu durursan karşına kimse çıkamaz Meira, ben varım burada.”

Olmayan kaşlarımı çatarak ters ters bakmaya çalıştım ona. ”Ciddiyim.”

Bunu neredeyse sert iradesini bozacak bir tehdit olarak gördü, onun da kaşları çatıldı ama yumuşamıştı. ”İlla bu heriften ders alacağım diyorsun yani?” Omzuma attığı koluyla elini çeneme doğru uzatıp tutarak sevmeye, benimle daha yakından ilgilenmeye başlamıştı. ”Şöyle yapalım, atıcılığa dair biz senin eline su dökemeyiz zaten, o konuda bir eğitime ihtiyacın yok. Bunun yerine basit bir kardiyo ile gücünü geri kazanmana ben yardım edeyim, kişisel eğitmenin olayım.”

Bedenlerimiz bir bütün kadar birbirine yakınken bir de bu tatlı rekabet girdi araya.

”Hm…”

Başımı geriye doğru attığımda koluna yatırmış oldum, yüzümde silik bir sırıtma kol geziyordu. ”Demek öğretmenim sen olacaksın? Güzel, hatta fazlasıyla lezzetli bir teklif gibi geliyor kulağa.”

Görmesem de sırıttığını biliyordum. ”Birçok şey öğretebilirim sana.”

”Ve belki bazıları müstehcen de olur…” dediğimde yutkunuşunu ve onu böyle hazırlıksız yakalayışımın onu ne denli zor durumda bıraktığını gördüm. ”Sadece bir öneri,” ise masum bir kaçıştı.

Kolunun altında olduğumu hatırlar gibi baktı bana, kaçacak bir yerimin olmadığını fark etti etti sanki, o kısa duraksayış, kafasındaki korkunç şeyleri tartışı, çenesini sıkışı ve gözlerini dudaklarıma indirişi içinde büyük bir savaş verdiğinin yansımasıydı. İş yüzünden günlerdir uyumak dışında yatak yüzü görmediğimizi onca yoğunluk ve yorgunluk arasında anca şimdi fark edebilmiş ve bunun da hıncını hiçbir etik kuralını umursamadan şuracıkta çıkarmak ister gibi görünüyordu.

Ama aşağıdan araç sesleri geldiğinde ondan kopmuş ve Yarasa ile ekibinin, Yosef'in defterini dürümek için mekâna geldiğini görmüştüm. Aceleyle Uygar'ın kolunun altından çıktım ve hızlı dağınık bir öpücükle üzerine atladım.

"Anlaştık o zaman," dedim ayrılırken, biraz daha yavaş olsaydım beni tutacak ve bırakmayacaktı. "Bundan sonra öğretmenim sensin. Şimdi aşağıya inelim, bizi bekliyorlardır."

İşimize küfreder gibi göründü ama onu kolundan tutarak çıkışa doğru çektiğimde de bana uydu. Bu sırada zar zor toparlayabildiği aklıyla "yakında seni bir yere götürmek istiyorum," diye hem kendine hatırlattı hem de bana bildirdi.

"Nereye?"

Onu yönlendirişim beni tutup kendisine doğru çekmesiyle bitti, şimdi merdivenleri inerken elimi de tutuyordu. "Şu Yusuf işini halledelim de bir geceliğine işleri bizimkilere bırakıp dağ evine çıkalım diyorum. Sana vermek istediğim şeyler var."

Yine yaramazlık etmeden duramadım. "Bunu da erotizme yorumlarsam sapık olur muyum?"

Çenemden yakalayıp öptü. "Şu işi hallettikten sonra görüşeceğiz seninle."

Yaklaşık yarım saat sonra aşağıda ana binanın da altındaki depodaydık, burası hiçbir yerden ışık almayan, korku filmlerini aratmayacak mahzeniyle karanlığın içinde kaybolacak kadar geniş bir yerdi. Sadece arkamızda kalan tek bir duvarını görebiliyordum, kolonlar dışında diğer duvarlar o kadar uzakta olmalıydı ki karanlığın ardında kayboluyordu.

Santral'e dair öğrendiğim ürkütücü bir şey varsa o da her yerde gizli giriş çıkışları olduğudur. Ve hepsi de yeraltındadır. Santral'in yeraltı derken sadece karanlık tarafını kastetmiyorlardı, gerçekten de yeraltında bir şehirdi burası.

Bir grup ekip üyesiyle buradaydık, hemen Mert'in yanında dikilmekte ve ileride sandalyeye bağlı bir şekilde esir tutulan Yosef'i izlemekteydim. Onun da bu ürkütücü mahzen benzeri yeraltı yapısına karşı ürkek ilgisi kanlı sıfatından okunabiliyordu.

”Burası,” dedim Mert’e, Uygar Yarasa ile konuşuyordu ötede. ”Nereye kadar genişliyor?”

”Neredeyse bütün Ankara kadar.”

Ciddi olmadığını ve abarttığını düşündüm, sonu gözükmese de nereye kadar gidebilirdi sonuçta ama Mert ellerini pantolonunun cebinde tuttuğu duruşunu bozmadı, gözlerini de cılız soğuk bir ışığın altındaki tehlikeli yırtıcılara benzeyen üyelerden ayırmadı.

Santral her yerde, aynı anda.

”Her yerde belirmelerine şaşmamak gerek,” diye mırıldandım hayretimi gizleyemeden. ”Bunca zaman… Gittiğimiz her yerde Santral’in üstündeydik. Burası ne böyle? Bunlar neyin nesi?”

Mert’in bana yandan bir bakış attığını hissettim. ”Santral’e dair bildiklerin buzdağının yalnızca görünen yüzü. Sana tavsiyem, akıl sağlığın için geriye kalanı öğrenmemen olur.”

Gözlerim Yarasa’da, onun kollarını önünde birleştirirken dosta dahi korku salan güvensiz duruşunda ve birçok felaketi görmüş birinin bakışlarını taşıyan buz mavisi gözlerindeydi. Tek düşünebildiğim

Yarasa tehlikeli biri,

oldu, tek bildiğim onun yetkinliğinin bir felakete yol açabilecek kudrette oluşuydu.

Ben neden böylesi tehlikeli bir adama yakınım?

Buraya gelmeyi ben istedim, ne yapıp ne edip Uygar’ı ben ikna ettim, durumun imkansızlığı yüzünden benim yardımıma ihtiyaçları olacağı bu konumdan faydalandım ve Yarasa’ya yaklaştım. Uygar bunu biliyor; Yarasa benim gerçek kimliğimi öğrenirse ya beni öldürmeyi ister ya da gücümü kullanabilmek için beni bir silaha çevirmeyi. Bunu yeterince ciddiye almamıştım anlaşılan, Uygar ısrarla kimliğimi gizlerken ben bunun sadece işleri karmaşıklaştırmaması adına aldığı bir önlem olarak görmüştüm ama

hayır,

Yarasa'nın idealleri, prensipleri ve iş ahlakı göz önüne alındığında

Meira Shavit

olduğum öğrenildiği takdirde Türkiye'de bile barınamazdım. Babam, Benjamin, beni hem kendi ailesinden hem de benim biyolojik ailemden koruyabilmek için buraya getirmişti oysa, her şeye en baştan başladığı ve geçmişi silip attığı yerdi Türkiye, şimdi ise biliyorum ki kimliğimi öğrenmeleri halinde bu ülkeyi bana cehennem yaparlardı.

Düşman ininde olan tek kişi Yosef değildi.

Belki de bu yüzden Yarasa ve bütün bunlar beni gerdi,

düşman inindeyim çünkü,

kimliğimi gizlemiş bir casusum adeta, onların tarafında da olsam, zarar verme gayem de olmasa ben teknik olarak

bir hainim.

Uygar, iş çıkışı buraya geldiğinden ötürü üzerinde her zamanki takım kostümüyleydi, Yosef'in karşısına bir sandalye koyduğu sırada ise beyaz gömleğine çektiği pantolon askısını omuzlarından düşürüp indirdi ve sandalyeye oturdu. Şimdi tehditkâr bir görünümü vardı; o tertipli saçları ve ilk düğmesini açtığı gömleğiyle, sadece oturma şekliyle dahi, o başını omzuna doğru sorgulayıcı bir imayla yatırmasıyla ve melankolik bir yırtıcılığı olan kısık gözlerini avında gezdirmesiyle ortamdaki dostları da gerecek bir görünüme sahipti.

Yosef de art arda ettiği sayısız küfrü bıraktı çünkü o da Uygar'ın bu beyefendi görünümüne rağmen ilk hoşuna gitmeyen kusurda canını feci şekillerde ve elbette bir

beyefendiye

yakışmayacak kabalıkla yakacağını biliyordu. Bu yüzden kısa bir anlığına söyleyeceklerini yutup gözlerini kırpıştırarak karşısına oturan adama baktı, bekledi.

Uygar bekletir, bu onun bir tür psikolojik bir oyunu belki de; durur ve izler, bir şeyler biliyormuş ve senin itiraf etmeni bekliyormuş gibi. Geç kalırsan cezalandırılabilecekmişsin gibi,

doğru olan tek bir seçenek varmış ve bunu bir an önce bulman gerekiyormuş gibi.

Tik tak,

zaman geçiyormuş gibi, saniyeler ömründen çalıyormuş gibi. Bunu biliyorum çünkü ben de bir zamanlar Yosef'in yerinde, Uygar'ın karşısında ve

düşman

konumundaydım. Uygar'ın düşmanı olmak korkutucuydu, bir anlığına Yosef'e acıdığımı dahi hissettim. Tanrı varsa Uygar'ın düşmanlarına acısın, tanrının aksine Uygar'ın merhameti

yok

çünkü. Onun merhameti bir tek bana, zamanında ona hiç merhamet göstermemiş olan o kadına, gerisi sadece düşman ama.

Sonunda Uygar ağzını açabildi ve derin sesi,

"Yosef Eliezer Shavit,"

diye okudu karşısındakini. "26 yaşındasın, Shavit tarikatına bağlı aile üyelerinden birisin ve mücevherat işindesin."

Etraf sessizleşti, Yosef hiçbir şey anlamadığı için Uygar'ın yüzüne gergin gergin bakmaya devam etti. O konumda İbranice bilen tek kişi olduğumu soluduğumuz gerici hava yüzünden unutmuştum, Uygar omzu üzerinden hafifçe bana doğru baktığında fark ettim ve hemen çevirdim. İbranice konuşurken biraz sertleşen ve daha karakteristik, keskin bir tona bürüyen sesimin bu karanlık mabette yankılanışını dinledik. Yosef yutkundu.

Uygar ise devam etti: "Soru cevap şeklinde ilerleyeceğiz," dedi bir an olsun gözlerini ondan ayırmadan. "Soru ve soru değil. Soru ve sessizlik değil. Soru ve yalan…" çenesini sıktı, "hiç değil. Ben soracağım, sen de basit cevaplar vereceksin." Kolunu kaldırıp saatine doğru baktı. "Tam bir saate büromda olmam gerekiyor ve ben dakik bir insanım, gecikeceğim her dakikanın hesabını sorarım."

Bu kadar uzun uzun çevirmedim de ”konuş yoksa ölünü sikecek,” diye kısa bir özet geçtim Yosef’e. Bana ters ters baktıktan sonra çenesini sıkıp sessizliği seçtiğini gösterircesine bir tavır takındı.

Uygar bunu ciddiye almadı ve ilk sorusuyla başladı: ”Doğrulamak için soruyorum. Türkiye’ye ne sebeple geldin?”

Yosef bir cesaretle ağız dolusu küfretti ve ”ağzımdan laf alamazsınız,” diye de ekledi.

Sessiz kaldığım vakit Uygar omzunun üzerinden geriye doğru

asla gözlerini onun üzerinden ayırmadan

”ne diyor?” diye seslendi.

”Pek kibar şeyler söylemiyor,” diye yumuşattım ki ilk dakikalardan kan çıkmasın.

”Hayır çevir, tam çevir,” diye uyardı Uygar beni, ”ne diyor?”

İç çekerek ”sikimi taşaklarımla beraber gırtlağınıza kadar sokayım diyor,” çevirisini ciddi bir ifadeyle söyledim.

Uygar’ın yüzünü rahatça göremesem de o kitlenen bakışlarının ateş saçtığını ama sonsuz bir sakinlikle öylece durduğunu biliyordum.

Bu en korkuncu.

Mert ise hemen öne doğru adımladı ve ”vay orospu çocuğu,” diye sayıp sövmeye başladı. ”Bizi kendin gibi ibne mi sandın lan götten verme çöl faresi?”

Yarasa kollarını önünde birleştirmiş bekliyor, sessizliği en az Uygar’ınki kadar gerici geliyor ve bu sırada da Yosef kuyruğuna basılmış hırçın bir kedi gibi tükürükler dolusu laf ediyordu: ”Bana hiçbir şey yapamazsınız! Shavit’leri kim karşısına almış da siz alacaksınız? Kılıma zarar gelse savaş başlatırlar!”

Çevirdim ve Uygar da derin bir soluk aldı. ”Savaş çoktan başladı. Elbette iki tarafın da kayıpları olacaktır. Bizden birileri, sizden de…” Başı yine omzuna doğru yattığında ”sen belki,” dedi, bu karşı tarafa İbranice gittiğinde ise Yosef’in

yutkunduğunu, hemen sonrasında ise kara bakışlarının beni bulduğunu gördüm.

”Meira,”

dedi ama neyse ki adım İbranice’de biraz daha farklı telaffuz ediliyordu ve hızlı konuşmasıyla beraber de kimse anlamadı. ”Hain kaltak seni! Buna izin mi veriyorsun! Şu herife beni rahat bırakmasını söyle! Herkes senin yine esir tutulduğunu sanırken sen burada düşmanla iş birliği içerisindeymişsin!”

Herkesin bakışları üzerimdeydi, elbette öylece söylediklerini Türkçe’ye çeviremezdim, ben de sakince ”tuzak kurmamıza sövüyor,” diye açıkladım.

”O İbrahim iti gebertilecek!”

diye devam etti Yosef. ”Senin de sonun onlarla bir olacak! Chaya haklıydı, sen direkt gebertilmelisin! Sen bir şeytansın, hanemize sızan zehirli bir yılansın ve başın ezilmeli! Shavit’lerden birini getirdiğin hale bak! Bu kansızların arasında koyduğun hale bak!”

”Yaptıklarımızın bedelini ödeyeceğimizi söylüyor.”

Bunu, ardı arkası kesilmeye küfürler, tehditler ve bağırıp çağırmalar desteklediğinde Uygar ağır ağır ayağa kalktı. ”Anlaşıldı,” diye mırıldanırken ekipten biri sedye benzeri bir masayı hızla onlara doğru çekti. Uygar ise kenardan büyükçe bir alet çantasını kaldırmış ve masaya sertçe bırakmıştı. Yosef büyüttüğü gözleriyle hem bana hem de Uygar’a bakıyor, çantayı açısını büyük bir dehşetle izliyordu.

Uygar, masaya serdiği çeşit çeşit kesici ve delici alet edevatın başında deri eldivenlerini geçirmiş hazırlanıyordu. ”Dışarı çıkabilirsiniz, buralar biraz kirlenecek.”

Verda, bir polis olsa dahi eziyet sahnesi izlemeyi istemiyor olmalıydı ki hiç ikiletmeden neredeyse kaçarcasına ayrıldı yanımızdan, Tarzan da peşinden gitti.

Onları izlediğim sırada Uygar bana ”sen kal,” dedi bu sefer, ”çevirmeye devam et. Gerekirse çığlıklarını da çevir. Aklından geçenleri dahi bileceğim.”

Dakikalar sonra içeride bizden yalnızca 6 kişiyle kaldık. Yarasa, Kobra denen adam ve Bade vardı bir tarafta. Yarasa kendine sandalye çekip oturdu, bir bacağını kabaca üste atarak kenardan izlemeyi seçti sadece ve Bade de bu sahneyi milyonlarca defa izlemiş gibi bir tepkisizlikle, gerçek bir robot kadar duygusuz görünerek filmin başlamasını bekledi. Ben de sandalye çekip oturdum, dik bir duruş ve kusursuz bir dikkatle Uygar'ı takip etti gözlerim. Şimdi hepimiz Yosef'i bir çembere almışız gibi görünüyordu.

Uygar eldivenlerini takmış, ameliyata girişmek üzere bir cerrah gibi ellerine bakarken Mert'e ve Kobra'ya doğru, "soyun şunu," diye seslendi.

Mert hemen şeytani bir sırıtma takındı ve büyük bir iştahla havayı kokladı. "Kana susamışlık kokusu bu!" derken bir köpek gibi hırladı neredeyse. "Çok özlemişim kirlenmeyi!" Yosef'e doğru yüzündeki o yaramaz ifadeyle yaklaşırken gerdiği omuzlarını serbest bırakarak ısınma hareketi yapmıştı. "Seni kim alacak oğlum şimdi elimden?" Elleriyle Yosef'in iki yanından sandalyeyi kavrayarak ona doğru eğildi ve yüz yüze geldi. "Sikini mi sokacakmışsın gırtlağımıza? Hadi ya!" Heyecanla, agresif ve yaramaz bir oyunculukla yüzüne doğru hırladı. "Senin gibi hafifmeşrep evlatlarının kıçından kan alarak büyüdüm ben senelerce."

Yosef, Mert'in gözlerindeki o deliliği gördü. Mert kötü biri değil, tehlikeli biri de değildi; onu korkutmaya ve sindirmeye çalışmıyor, aksine korkmamasını, direnmesini, tatlı bir av gibi çırpınmasını istiyordu ki dişlerini etine geçirip paramparça ederken keyif alsın. Bir yarım akıllı, bir akıl hastanesi kaçkını ve sapkın gibi görünüyordu Mert, sahibi tasmasını çözmüş ve ağızlığını da çıkarmış azgın bir köpek gibiydi ve karşısındaki yiyeceğe bakarken heyecanlanıyordu. Bu bakış işte, bu heyecan ve azgınlık Yosef'i sindirdi, gözleri büyüdü ve nefesi kesildi.

Mert ise Kobra ile beraber Yosef'in yakasına yapıştı, onu çözüp soyacaklarını sanmıştım başta ama Mert hayvani bir güçle onun tişörtünü tuttuğu gibi eliyle parçaladı, Kobra da çakısıyla pantolonu kesip attı. Yosef çığlıklar ve küfürler

içerisinde direnmeye çalıştıysa da az sonra bir tek iç çamaşırı ve paramparça kıyafetleriyle kalakaldı.

”Hayvanlar! Pis yaratıklar! Orospu çocukları! Ne haddinize bana dokunmak! Shavit kanındanım ben!”

Uygar ise büyük bir özenle pala benzeri uzun bir bıçağı kılıfından çıkardı.

”Shavit’ler hm?”

Ürkütücü bir mırıldanma eşliğinde Yosef’in karşısına geçti yeniden ve dizlerini kırarak hizasına kadar eğildi. ”Bir sarayda, korumaların ve bakıcılar arasında büyüdün. Burnun bile kanamamıştır. Hiç gerçek acıyı tatmamışsındır.”

Çevirmedim, gerek de yoktu, korku evrensel bir dil ve Yosef her şeyi anlamış olmanın gerginliğiyle mümkünmüş gibi sandalyeden kurtulmaya çalışıyor, bu sırada da

”blöf yapıyorsun!”

diye bağırıyordu. Elbette yapmıyordu, Yosef de çareyi yine bende buldu: ”Şuna geri çekilmesini söyle! Başınıza ne tarz bir bela alacağınızı bilmiyorsunuz sanki!”

Dilini damağına vurdu ve ”yok,” diye uyardı onu Uygar. ”Buraya bak. Senin muhatabın benim.”

Yosef’in çaresiz yüzünde gezindi donuk gözlerim. İçten içe Yosef’in asla konuşmamasını ve bu yüzden öldürülmesini istiyordum. ”Ölmek ve öldürmek savaşın kuralıdır Yosef. Madem çok seviyorsun aileni, onlar adına ölmek de bir erdem olur senin için.”

Uygar bir eliyle Yosef’in bacağını kavramış ve bıçağı, kemiğini teğet geçecek şekilde yavaş yavaş, Yosef’in çığlıkları ve tepinmeleri eşliğinde üst bacağına saplamıştı. Dört bir taraf bu korkunç çığlıklarla ve etrafa sıçrayan kanla dolarken normal bir bıçaktan daha kalın ve uzun olan palanın, bacağın karşı tarafından geçecek kadar saplanması, elbette Yosef’in zayıf çarpık bacakları açısından dehşet bir durumdu. Etinin bir kısmı üst bacağından ayrılmıştı, Uygar da gerçekten bir hayvan keser gibi o kısmı hiç kendini bozmadan, acele etmeden ve pek de zorlanmadan usul usul kesmeye devam etti. Cildi, ayrılmamakta ısrarcı derisi, altındaki sarı yağ katmanı

ve pembeye kaçan kanlar içerisindeki eti… İçim kıpırdanıyor, nefesim hızlanıyordu. Belki daha beterlerini görmüş ve

yapmış

biri olarak, dördüncü Meira buna asla alışamamış, asla sevememişti.

Yosef'in acı çığlıkları ve anlamsız yalvarmaları, onun insan kaçakçılığı yapan terörist bir cani olduğunu bilmeyen herkesin yüreğini parçalardı. Belki de çoktan pes etmişti ama acıdan uyuşan beyni doğru kelimeleri yan yana koyamıyor ve işlevini yitirmiş dili de bunları dile getiremiyordu; yalnızca yaralı bir hayvan gibi sandalyede çırpınıyor ve titreme nöbetleriyle kasılıyordu.

Mert ise Yosef'in saçlarına asılarak başını öne doğru eğdiyor ve onu canlı canlı kesilişini izlemeye zorluyor, bir yandan da sırıtarak, "ee Yusufi," diyordu acıdan aklını yitirmenin eşiğindeki adama, "bamya sikini ne zaman gırtlağımıza daldırırsın tahmini?"

Yosef cevap bile veremedi, sadece inleyerek anlamsız mırıltılar çıkardı. Uygar da bu sırada Yosef'in üst bacağından etin büyük bir kısmını keserek aldı, neredeyse 1 kiloluk bir et vardı orada ve dönüp ortaya, aramıza attı.

"Köpeklerine verirsin," diye Yarasa'ya pasladı ürkütücü bir sükûnetle.

Yarasa, o rahat oturuşunu bozmadan keyifle "favorileri," karşılığını verdi ona.

Uygar'ın üstü başı kan içindeydi, yerdeki kan gölünün üzerinde dizini kırmış büyük bir zanaatkar edasıyla işini yapıyordu. Yeni bir parça için bıçağını kaldırdı, bu sefer de diğer tarafı kesecekti anlaşılan.

Kan kaybından öldürecek mi onu?

Kaşlarımı çatarak bekledim.

Yosef, Mert'in sürekli öne doğru eğdiği başını kaldırmaya çalıştı. "Dur! Yalvarırım…" Bir sarhoş gibiydi, kendinden geçecekti. Ağlıyor, sızlanıyor, yalvarıyor, nefesi kesiliyordu. "Dursun! Durdur! TAMAM! DUR!"

Çığlıklarını, ”konuşacak gibi görünüyor,” diye çevirdiğimde Uygar da durur sandım ama bıçağı tekrardan saplayınca ”Uygar konuşacak,” diye uyarı geçmem gerekti. Onu öldürecekti, ileriye gittiğini fark etmiyor muydu? Anca o zaman durdu, birkaç santim sapladığı bıçağı geri çekti ve biraz da insan denen varlığın bu denli kırılgan oluşuna içerler gibi aşağıdan Yosef'e baktı.

Neden bir ayı kadar dayanıklı değilsin de seni dilediğimce kesip biçemiyorum,

der gibiydi. Nefeslenip doğruldu ve bıçağı gürültülü bir şekilde masaya geri bıraktı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Şimdi yeniden Yosef'in karşısındaydı, kanlı elleriyle sandalyeyi çekip oturdu, eldivenler bir halta yaramadığı için de onları çıkarmakla meşgul oldu. Beklediğinden fazla karmaşa çıkarmış ve etrafı pisletmişti.

Uygar'ın Shavit'lere karşı çok farklı bir garezi vardı. Benim onlara olan nefretimi bile solda sıfır bırakırdı. Bu konu tamamen kişiseldi onun için, ne benim kefaretim ne Yarasa'nın Santral'i büyütme ve terörizme balta vurma gayesi ne de başka bir şey. Sadece

intikam.

Uygar, salt hırsın peşinde koşacak ve bu uğurda dikkatsizlik yapacak biri değildi, o daima planlı, daima soğukkanlıdır; çizgisinden şaşmaz ve düşmanların her zaman birkaç adım önündedir.

Değil mi?

Bir hata yapmayacaksın sevgilim, öyle değil mi?

Bu hırsın, bu intikam ateşinin dengeni şaşırtmasına izin vermeyeceksin umarım.

Bade, Yarasa'nın da direktifiyle ilk yardım çantasıyla beraber Yosef'in önünde çöktü ve yaralı bacağına turnike geçirdi. Kalıcı bir çözüm değildi, o bacağa ya ameliyat edecekler ya da tamamen keseceklerdi. Hayati bir damara denk getirmemeye özenildiğinden Yosef'in yaşayacağını düşünüyordum yine de. Bade ona bir iğne yaptı ve bu en azından kendisinden geçmesini önledi.

Birkaç dakika sonra biraz olsun toparlayabildiğinde nihayet konuşmaya başladı: ”Ne bilmek istiyorsunuz?” sözlerini neredeyse anlayamayacağım kadar inlemeler içerisinde dile getirmeye çalıştı.

Mert’in

”ha şöyle,”

diye keyifle mırıldandığını duydum, geriye çekildi. ”En babayiğidiniz bile kan görene kadar cesur. İzle şimdi bütün sülalesini nasıl satıyor.”

Yosef’in küfredecek hali dahi yoktu, bir kuzu kadar usluydu, Uygar da doğru kıvama gelmiş adama doğru ”Ezra’nın planlarını anlat,” dedi. ”Bu adam nasıl

Tiger

soktu bu ülkeye?” derken askeri helikopteri kastediyordu. ”Bunca kaynağı, kendilerinden olmayan hiçbir dış güçle iş birliği yapmamayı prensip edinmiş bir tarikat üyesi olarak bu adam nasıl buldu? Birileriyle birlikte çalışıyor değil mi ve bunu Shavit’lerden gizlice yapıyor elbette.”

Yosef nefeslendi, aklını başına toplamaya çalıştı. ”Sanırım,” dedi yarım yamalak. ”Bu işi seni daha iyi tanıyor diye Ezra’ya verdiler, çoğu yetki ondaydı. Bir halt bildiğim yok. Türkiye’ye geldiğim sırada ben de Ezra’nın başka biriyle iş birliği yapmasından şüphelenmiştim ve buna dair kanıtlar da buldum. İsrail’e geri döndüğümde onu şikâyet edecek ve öldürtecektim ama o piç kurusu beni tuzağa düşürdü.”

”Ezra Shavit’ler dışında biriyle görüşüyor yani,” diye doğrulama istedi. ”Ve bu, Aslancılar gibi bir alt kol değil, öyle değil mi?”

”Evet,” dedi. ”Kanıtlar bulduğumu söyledim. Bize ait olmayan araç tedarik kayıtlarına ulaşmıştım. Sadece araçlar da değil, silahlar, adamlar, kalacak yerler, depolama ve hatta o gün gelen askeri helikopter Eurocopter Tiger. Bunlar Shavit’lerden çıkma değil.”

”Neden dışarıdan biriyle anlaşıyor? Bunları siz de tedarik edebilirsiniz.”

Yosef yaralı bir sesle kan kustu ve kendini yeniden toparladı. ”Santral varken mi?” dedi. ”Bu topraklar diğerleri gibi değil, daha sağlam korunuyor. Dışarıdan içeriye kuş uçsa haberiniz oluyor ama halihazırda içeriden birileri farklı olurdu.”

Uygar

‘içeriden birileri’

sözlerine karşı kaşlarını çattı. ”Bu kişi kimdir? Bir Türk mü?”

”Evet öyle,” dedi.

”Siyasetten mi?”

”Bilmiyorum,” diye sitem etti. ”Nasıl bileyim? Biriyle anlaştığını dahi yeni öğrenmiştim ki vakit geçmeden tuzağa düştüm. Anladığımı fark etti sanırım. Bu yüzden Chaya’ya bir şey yapmadı da beni aldı.

Sikeyim…

Onu geberteceğim. Ailenin haberi olmayacağını mı sanıyor?”

”İsim cisim yok mu ortada?”

Yosef zor kaldırdı başını. ”Var,” dediğinde duraksaması bir şey isteyeceğini gösteriyordu. Uygar da buna izin verdiğinde ”güvenliğimin garantisini verecek misiniz?” diye sordu.

”Seni hiçbir türlü öldürmeyeceğim,” dedi Uygar, sözü tek başına bir anlaşma değerindeymiş gibi. ”Aileye karşı kullanabileceğim başka bir koz yok zaten elimde. Yalvarsan öldürmem seni.”

”Eziyet de yok.” Uygar, tek kaşını kaldırıp ona baktığında Yosef hemen pazarlığı sürdürdü: ”Dinle beni. Ezra piçinden ikimiz de nefret ediyoruz. Sana eziyet ettiğini hatırlıyorsun değil mi? Onurlu bir adam ona yapılan yanlışı unutmaz. Bir olalım,

Karaşah

değil mi?” Konuşmakta zorlandığından tekrar tekrar duraksıyordu. ”O herifi öldürmek için gün sayıyorum. Güvenliğimi sağla,

sikeyim,

şu bacağımın haline bak, beni iyileştir, eziyet yok, duydun mu? Daha fazla eziyet yok! Bildiğim her şeyi söyleyeceğim sana ve o herifi Shavit ailesine yem edeceksin. İnan bana, onun için gelecekler, senin için değil, bu yüzden bana zarar vermemelisin.

Hey,

dinle beni, sana o zamanlarda eziyet eden ben değildim. Seni tanımıyordum bile. Bütün bunların sorumlusu Ezra, değil mi? Dost bile olabiliriz!"

Uygar, bana dahi güven vermeyecek bir rahatlıkla "anlaştık," dedi.

Yosef duraksadı. "Bir anlaşma imzalamayacak mıyız?"

Uygar başını omzuna doğru yatırdı ve birçok tehlikeli imanın barındığı neredeyse sadistik bir ifadeyle, "dostuna güvenmiyor musun yoksa?" diye sordu.

Yosef belki altına bile kaçırmıştır ama arkadaş canlısı ve ikna edici görünmeye çalıştı. "Bacağımın yarısını kopardın az önce, güvenmek zor geldi." Uygar'da mimik kıpırdamayınca da "tamam, başka çarem yok zaten," diyerek kabullendi. "Sana güveniyorum, beraber hepsini alaşağı edebiliriz. Sen de bana güvenmek zorundasın sonuçta, değil mi?"

Sözsel bir anlaşmayla şartlar kabul edildi, sıra Yosef'in her şeyi anlattığı kısma geldiğinde de kandan ve terden sırılsıklam olmuş keçe gibi uzun saçlarını gerilere atacak şekilde başını geriye attı.

"Ari,"

dedi Yosef. "Kayıtlarda Ari olarak geçiyor, bir tür takma isim belki de."

Uygar'a bunu çevirdim fakat kendim de garipsemiş, "adam Türk değil miydi?" diyerek sorgulamıştım.

"Evet Türk ama belki de dolaylı yoldan da olsa Shavit tarafıyla iş birliği yaptığı için işte böyle bir rumuz kullanmak istedi, kim bilir? Kayıtlara böyle geçtiğini biliyorum sadece, bir de oldukça taşaklı bir herif olduğunu."

Bunu da çevirdim fakat sonuna, "Ari İbranice'de

‘aslan’

demek,” diyerek ekledim.

”Aslancılardan biri olma ihtimali?” diye sordu Uygar, Yosef bunu onaylamadı ama onun da aklına takılmıştı.

Düşünceliydim, ”Yahuda Aslanı, Shavit tarikatında çokça kullanılan bir sembol, aynı şekilde Aslancılar’da da elbette,” açıklamalarında bulunurken zihnimde eskiden yaşadığım yeri ve görüştüğüm diğer aile üyelerine dair bildiğim her şeyi canlandırmaya çalıştım. ”Aslanlara kutsallık ve asalet atfedildiğinden Shavit’ler başta olmak üzere tarikatın 5 büyük hanedanında da Yahuda Aslanı motifleri bulunur ama bunlar, hanedandan hanedana ve ayrıldıkları kollara göre dahi değişir. Shavit’lerin aslanı yaşlıdır misal, bu yönüyle köklü oluşunu ve binlerce yıllık krallık haklarını temsil eder.”

Herkes beni büyük bir dikkatle dinlerken ben olabildiğince fazlasını hatırlamak için kendimi zorluyor ama isimleri, üyeleri, bağlantılarımızı hatırlayamıyor, yalnızca sembolleri kafamda canlandırabiliyordum. ”Başka bir hanedanda genç bir aslanın ağzında yaralı bir kartal olur, Nazi’lere karşı savaşlarıyla bilinen bir ailedir. Bir diğer ailede aslan yavrusu sembolü kullanılır, bu da Siyonizm’in yeniden doğuşunu ve halkının dirilişini sembolize eder.”

Devam edemeden duraksadım, Yosef’in beni tamamlamasını bekledim ama o da omuz silkerek, ”tarih bilmem,” dedi, ”diğer hanedanlardan insanlarla da görüşmem.”

İç çekerek ”bu detaylı araştırılması gereken bir konu,” diye bitirdim, ”lakin şimdilik bunun için yeterince kaynağım yok. Gerekli çalışmaları yapacağım ama sırf adının anlamı aslan diye Aslancılarla çalıştığını varsaymak yanıltıcı olur, herhangi bir aileye çalışıyor olabilir.”

Yosef yine de ortamı karıştırmayı isteyerek ”eğer Ari, Aslancılardan biriyse bu demek ki İbrahim de size ihanet etmiştir,” dedi son nefesini verir gibi.

Bu saçmalıktı, İbrahim’e güvendiğimizden değil ama bize ihanet etmesi İbrahim için de çok tehlikeli olduğundan hiçbir türlü bağlantı kuramamıştım. Uygar ve Yarasa da aynı

düşüncelerdeydi belli ki, bu işte bir bit yeniği olduğunun farkındaydılar ama yine de Uygar emin olmak istedi, adımlarını sağlam atardı.

Sonunda, ”Mert,” diye seslendi. ”İbrahim’i getir buraya bakalım.” Mert harekete geçip bizi yalnız bıraktığında ise Uygar iç çekerek saatine baktı. ”Görünen o ki bugün çok geç kalacağım.”

Daha 15 dakika geçmemişti ki Mert, İbrahim’i ensesinden kavrayarak öne doğru eğmiş, yaka paça Uygar’ın karşısına ve bizim ortamıza atmıştı. Yosef kan ter içinde baygınlık seviyesinde oturduğu yerde uyuklarken bu ani gürültüyle beraber sıçrayarak uyandı, yerde dizleri üzerinde itirazlar eden adama baktı. Olan biten İbrahim’e aktarıldığı ve Yosef bolca küfür ile iftiraları ona yönelttiği sırada İbrahim gittikçe daha da küçüldü sanki fakat suçsuz olduğu her halinden belli olan hiddetli itirazlarla kendini savundu.

”Bunun saçmalık olduğunu biliyorsunuz,” diyerek yalvardı bana. ”Hanımefendi, bizden biri bunu yapamaz, kendi bacağıma sıkmış olurdum yoksa. Çoktan Shavit’lere ihanet ettim, sanıyor musunuz ki Shavit kanından biri bile olmayan hizmetçinin teki için size ihanet ederim? Bu aptallık! Bunu en aptal adam bile yapmaz! Ezra kimmiş? Bir hizmetli! Tanrı korusun! Bir hizmetli ile iş birliği yapacağım gün Tanrı beni Kızıldeniz’de boğsun!”

Ben çevirme gereği görmedim, zaten anlattıklarını hepimiz biliyorduk; bize gereken şey kanıttı. İbrahim de dizleri üzerinde Uygar’a yanaştı, bir zavallı gibi çaresizce, ”Ari kimdir bilmem ben!” diye sızlandı ve gergince gülerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. ”Aslancılar da dahil herkesin kaydını size verebilirim, nerede yaşadıklarına ve soy ağaçlarına kadar bütün bilgiler arşivde ve ben bunu size sunabilirim. Ari diye birini hiç duymadım ben, kesinlikle Aslancılardan değildir kendisi!

Ari…

Kahretsin bu haini, Ari necidir? Sizin düşmanınız benim de düşmanımdır! Olur mu hiç öyle şey! Bu Ari denen namussuzu derhal bulacağım!”

Arşivleri almayı kabul ettik ve sonuç olarak Ari'nin kim olduğunu bulmak üzere iş bölümü yaptık. "Bulunması zor biri olduğunu sanmıyorum," dedi Yarasa, "aksine, belki de dikkatimizi çekmek için bu adı kullanıyor. Her kimse, Ezra ile anlaştığı gibi bizimle de anlaşmak isteyeceğinden eminim. Onu bulmamız zor olmayacak."

Uygar nihayet işi bitmiş gibi ayağa kalktı. "Siyasetten biriyse ben bulabilirim. Bana bırak o işi."

"Bulduğumuzda ne yapacağız?" diye sordu Bade.

"Pat küt!"

Terbiyesizce bir hareketle kalçasını hareket ettirdi Mert. "Yatıracağız tabii ne yapacağız başka?"

Uygar ciddiyetini bozmadan "Ezra'nın Türkiye'de bu kadar rahatça fink atamaması için elbette adamı tarafımıza çekeceğiz," diye açıklama yaptı, "onu çalacağız, bizimle çalışacak. Ve en önemlisi de Ezra'nın kuralları ihlal ettiğini aileye kanıtlayarak onu hedef göstereceğiz."

"Güzel." Yarasa da ayağa kalktı, işimiz bitmişti, eşyalarını toparladığını ve Bade'ye, Yosef'i hayatta tutması için direktif verdiğini gördüm. Bade de Yosef'i çözerek ayağa kaldırdı ve az sonra Yarasa ile beraber gözden kayboldu.

"Bugün günlerden neydi?" Mert de telefonunu kurcaladı hemen.

"Siktir…

Bade'yi şu sinema şeysine götürecektim, doğru. Ben kaçar."

Dakikalar sonra Uygar ile yalnız kalmıştık. Ben hâlâ aynı yerde oturuyor ve kollarımı önümde bağlamış onu izliyordum. Uygar ise arkası bana dönük bir şekilde çıkardığı eldivenleri masaya bırakıyordu. Bu sessizlik gericiydi, Uygar'ın düşünceli hali ise tehditkâr bir havayla dolduruyordu içeriyi. Hâlâ kan içindeydi, üstünkörü bir şekilde bezle üzerini ve alet edevatını silse de sağlam bir duş, hatta belki de birkaç duşa anca geçebilecek kadar kanla kirlenmişti.

Nihayet bana döndü, tek bir ışık açıktı tepemizde ve onun da soğuk bir tonu ve kulak tırmalayıcı bir cızırtısı vardı. Bana

adımlayışını sessizce izledim, karşıma geçti ve dizleri üzerinde çökerek ellerini iki yanıma yerleştirdi. Şimdi bana aşağıdan, içimi okumak istermiş gibi dik dik o kara bakışlarıyla bakıyor ve yer yer kan sıçramış sıfatı içimi titretiyordu.

”Her şeyi bana olduğu gibi mi çevirdin sevgilim?” demesini beklemiyordum, duraksayıp ”evet,” karşılığını verdim.

Bir an olsun gözünü kırpmadan ”hiçbir çarpıtma yok öyle değil mi?” dedi, bir robot gibi ifadesizdi. ”Kelime oyunu yok, değil mi?”

Kaşlarım çatıldı, bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi gerildim adeta. ”Evet.”

Gülümsedi ama ne bir samimiyet ne de bir güven veriyordu. Yine başını yana doğru hafifçe yatırdı. ”Kontrol ettirirsem bir kusur bulacak mıyım peki?”

Yutkundum. ”Hayır.”

Başka biri gibi.

Neredeyse tehditkâr.

”Biz bir takımız, biz yan yanayız,” diye hatırlattım ona.

Neden aklını yitirmiş gibi bakıyorsun bana?

Dudakları kıvrıldı, gözleri aynı. ”Güzel.” Donakaldı sanki ama az sonra diz çöktüğü yerden

”çok güzel,”

mırıldanmaları eşliğinde kalktı. ”Şimdi yukarıya çıksan iyi olur sevgilim.”

ℒ

Yağmurlu bir ilkbahar günüydü; öğle vaktinde, arka bahçede ağaçların kubbe gibi başımızı örttüğü gölgelik alanda, Santral’in çiftliğindeydik.

Çimlerin arası çamurluydu; altımda dizlerimin hemen altında biten siyah binici çizmeler, beyaz dar bir pantolon ve üstümde de süvari ceket vardı. Ellerimin arasında ise tüfek… 50 metre kadar ötede çiseleyen yağmurun altında dikilmekte olan hedeflerdeydi gözüm, parmaksız deri eldivenlerimle de tüfeği

sıkıca kavrıyor, soğuktan kızarmış işaret parmağım tetikte hazır bekliyordu.

Tek gözüm kısık, dudaklarım nefes alışverişimi düzenlemek için hafifçe aralanmış ve dağınık örgülü saçlarım bir omzuma atılmıştı; daha çok at binmeye gidiyor gibi görünüyordum ve evet doğru, bunu da yapabilirdim, arka tarafta ötelerde at binenler de vardı, onlara katılabilirdim ama buna cesaret edemedim. Uygar'ın, biraz güç kazanmam için önerdiği spor buydu, kardiyoyu binicilikle yapabilirdim, bu yüzden Santral'in çiftliğindeydik, hem Yosef yüzünden etraf biraz karışık diye hem de dinlenmek için buraya gelmiştik ama ben huzursuzlanmış ve aradan sıvışıp atıcılık yapmaya gelmiştim.

Derin bir nefesi dudaklarımın arasından saldığım sırada tetiği çekerek kurşunu da bıraktım ve 50 metre ötedeki şişeyi paramparça ettim. Aklımda onlarca düşünceyle odaklanmak zordu, her ne kadar tuttursam da isabet ettirememiş gibi kaşlarımı çatarak baktım hedefe.

Bu sırada arkadan,

"eğitime gelmişsin,"

sesini duymamla beraber dikkatim tamamen dağıldı ve birkaç adımda yanımda biten adamın "ama bensiz," diyerek sahte bir üzüntüyü dile getirmesini izledim. "Kalbim kırılmadı diyemem."

Kumral saçlar, mavi gözler ve kirli sakallar.

Berat.

Dönüp omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda devasa Santral çiftliğini, orada burada dağılmış milleti ve ilgilendikleri işleri gördüm, ileride tahta ve bungalov evler iç içe, daha da ileride at binen bir tayfa, motorcular ve çıkışa doğru da arabalar. Bugün kısmen kalabalık sayılabilirdik, Yarasa'nın ekibinden de gelenler olmuştu, Ari denen adamı bulmak üzere Uğur amcayla görüşüyorlardı ve o adam, istedikleri gibi ayaklarına çağırabilecekleri biri değildi. Biz gelmiştik dolayısıyla.

Uygar'ın da burada olduğunu biliyordu, o halde ne diye bana yanaşıyordu? Neredeyse yanlış anlaşılmak istiyor diyeceğim…

Sabırla soluyarak önüme döndüm ve silahımı bir kez daha kaldırarak hedef aldım. ”Yardıma ihtiyacım yok,” dedim. ”İsabet ettirmekle ilgili bir problem yaşamıyorum.”

Derin bir nefes daha ve kulak tırmalayıcı bir patlamayla beraber yeni bir hedefi daha vurdum fakat Berat, ”silah kullanmak sadece hedef almaktan ibaret değildir,” dedi. ”Duruşun bile yanlış.” Ona ters bir bakış atarken tüfeğe yeni kurşunları dizmekteydim. ”Ateş ettikten sonra omzun ağrıyor değil mi?”

Evet…

Ama bir şey söylemedim ve tüfeği tekrardan kaldırarak hedef almak için odaklanmaya çalıştım. Bana yaklaştığının farkında değildim, aramızda neredeyse sadece bir adımlık mesafe vardı, hemen yanımdaydı.

”Bacaklarını biraz daha arala,” deyişi tüylerimi ürpertti, rahatsız edici bir tınısı vardı. Tüfeğimi indirecek ve ona gitmesini söyleyecektim ki üçüncü bir ses girdi araya ama bu ses bir söz değil, silah çekme sesiydi.

Berat ile ikimiz de aynı anda arkaya döndüğümüzde karşıda Uygar’ı görmüş, elindeki tabancanın bir anlığına bize doğrulduğunu dahi sanmıştım. Heykel gibi donuk bir ifadeyle ve her insanın içini huzursuz edecek baygın bakışlarla sadece Berat’a bakıyordu.

Uygar soğuk bir sesle, ”atış talimine geldim,” dediğinde Berat biraz daha kayarak benden uzaklaştı ve bir nevi ona alan tanıdı. Uygar birkaç adımda Berat’ın yanında yerini alırken ondan asla bakışlarını ayırmadı ve ”bana da koçluk yap bakalım

Berat bey,”

diyerek neredeyse meydan okuduğuna inandığım tehditkar bir imayla silahını kaldırıp boşluğa doğrulttu.

Berat hazırlıksız yakalandı ve o silahın her an kendisine doğrulabileceğini düşünerek gerildi. ”Ben-”

”Sen?”

Uygar silkinerek omuzlarını gerip serbest bıraktı ve tek gözünü kırparak ileriyi hedef aldı.

Meydan okuyan duruşuyla, yakalayacağını bildiği için avının peşinden dahi koşma tenezzülünde bulunmayan bir tür avcı yaramazlığıyla ve tehditkâr doğasıyla orada dikiliyor, bilerek isteyerek, onu rahatsız etmeyi amaçlayarak Berat'a üstünlük kuruyordu.

Berat sessiz kaldığında da Uygar silahı öylece doğrultmuş bekliyor, ateş etmiyordu,

sanki hedef o değil,

der gibi, bizi iyice geriyordu. Sonunda, "sevgilime eğitim teklifinde bulunmuşsun," diye mırıldandı ve derin bir

'cık'

sesiyle onu yargıladı. "Yanlış. Onun eğitime ihtiyacı yok ama benim var. Göster ki yanlış yerleri vurmayayım."

Berat'ın oyuncu tavırları, Uygar'ın yanında kendini açıklamaya çalışan gergin bir zavallıya dönüşmesiyle son buldu. "Kendini yaraladığı için yardımcı olmak maksadıyla-"

"Kaldır silahını da nişan al," diyerek böldü onu kabaca.

Bu dostça bir öneri değil, aksine bir tehditti sanki ve Berat da yapmak zorundaydı, öyle de yaptı ve Uygar'ın yanında belinden tabancasını çıkartarak aynı onun gibi hedefe doğrulttu.

İşte o zaman Uygar kendi tabancasını indirerek Berat'a döndü, namlu oldukça aşağılarda, neredeyse Berat'ın erkekliğindeydi hatta. Uygar biraz daha yaklaştı ona.

"Bacaklarını da iyice 'arala' ki olur da

yanlışlıkla

hayalarını vurursam hepten sakat kalma," sözü çok doğal bir tehdit olarak çıktı Uygar'ın ağzından, Berat kıpırdayamadı bile, bir mayına basmış kadar tetikte ve dikkatliydi hareketlerinde.

"Yanlış anladın," diyebildi sadece, o anda her ne kadar Berat'tan zerre hazzetmesem de araya girmeliydim: "Uygar,"

dedim uysal bir sesle, ”sadece bana yardımcı olmaya çalışıyordu.”

Uygar bana bakmadan, ”bu yüzden mi benim olmadığım anları kolluyor sana ‘yardım’ etmek için?” diye sorduğunda bir şey diyemedim.

Berat ise ”başka bir amacım yok,” diye beyaz bayrağı çekti.

”Karaşah.”

Yeni birileri duyuldu arkadan, arkamı döndüğüm vakit orada Yarasa’yı gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmezdim. Ne ara bize yaklaştıklarını dahi anlamadım, kendimi bu gerici ortama fazlasıyla kaptırmıştım.

”Bir sorun mu var?” diye sordu Yarasa, biraz ötede 2 ekip üyesiyle beraber dikilmiş, elleri cebinde, buz gibi mavi gözleriyle Uygar’ı izliyordu. ”Neden adamıma silah doğrultuyorsun?”

Uygar iki namlu gibi nişan aldığı gözlerini bir süre Berat’tan çekmedi, ancak ve ancak Yarasa ile hesaplaşmak için, ona herkesin içinde kendi adıyla seslendiğinde Berat’ı bırakabildi.

”Bu adam senin değil mi?” dedi ona, tabancasını nihayet indirmişti. ”Niye benim tarafta o zaman? Niye sınırları aşmış durumda?”

Yarasa’nın kaşları çatıldığında o yaralı yüzü iyice korkunç bir ifadeye büründü, gözleri hemen Berat’a döndü ve durumu az çok tahmin etti. Yarasa’yı çok az tanıyor olabilirdim ama yüzünün aldığı şekil, bu tarz laubaliliklere asla müsamaha göstermeyen bir adam olduğunu bariz bir şekilde yansıtıyordu. Berat ise silahı tuttuğu elini de kaldırarak suçsuzum işareti yaptı.

Yarasa buz gibi bir sesle, ”kaideyi bilmiyorsa öğretiriz,” dedi Uygar’a ama Berat’tan gözlerini ayıramadı. ”Benim ayıbım olsun, kulağını çekerim. Bir daha-”

”Olmayacak,” diye bitirdi Uygar, o zaman Yarasa da ona baktı. Onlar için çocukluk arkadaşı diyorlardı, birbirlerine saygı duydukları aşikâr ama şu halleri sevginin zerresini taşımıyordu.

Ne oldu onlara?

Yarasa cevap vermediğinde Uygar tabancasını beline geri yerleştirdi ve gözleriyle ‘gidelim’ dedi bana. Birkaç adımda ona vardım hemen, elimi tuttuğunda da beraber bu küçük grubu terk ederek yürümeye başladık. Fazlasıyla gerici bir yürüyüştü, herkesin bakışlarını üzerimde hissederken arkama bakmamak için direnmem gerekti.

”İnsanlara silah doğrultmak bu kadar kolay olmamalı,” diye mırıldanıyordum diğer elimde tuttuğum tüfekle.

”Başka ne söyledi sana?” karşılığıyla beni görmezden geldi, fazlasıyla düşünceliydi, beraber evlere doğru yürüyorduk.

”Sadece eğitimle alakalı şeyler söyledi,” dedim, fazla detay vererek Uygar ile koca bir Santral’i birbirine düşürme ihtimalinden kaçınmaya çalışıyordum. ”Bilmiyorum Uygar, bir önemi var mı? İnan bana üçüncü şahısları düşünemeyecek kadar yoğun aklım. Ne hali varsa görsün diyerek boş veremez miyiz?”

Uygar kızmadı da bunu garipsedi ve beni kolunun altına alarak devam etti yürümeye. ”Ne yani, sana biri yaklaştığında benim bundan haberim olmayacak mı?”

”Çocuk muyum ben?” dedim yalandan kızarak. ”Korkma, şekerlerine kanıp arabalarına binmem.”

”Yine de haberim olsun. Mümkünse aldığın nefesi de bilmek isterim, bana böyle savunmalarla gelme,” derken bana baktığını hissettim.

”Yine de adama silah doğrultmak çok kötü oldu,” diye içerledim. ”Bu insanlarla beraber çalışıyoruz biz Uygar, onlarla aranı bozacak her şeyden kaçınmak zorundayız.”

”Sınırlarımı zorlayanın sınırını siker atarım,” karşılığını verdi tereddüt etmeden, ağzını bozduğu nadir anlardandı, gerçekten de çok sinirlenmiş olmalıydı. ”Adamlığını bilecek, insanların sevgilisiyle tenhada konuşmayacak. Kaç yıllık arkadaşım, Verda’ya bile öyle bir hareketim olmamıştır. Sınırını bilmeyen heriflere güven olmaz.”

Buna karşılık bir şey söylemedim, haklı olduğunu biliyordum, yalnızca tedirgindim. Uygar son zamanlarda fazla dikkatsiz

davranıyor gibiydi ve de herkes sanki bize düşmandı. O noktada omzumun üzerinden arkaya doğru bakma isteğine direnemedim, orada geride bıraktığımız küçük grup hâlâ aynı yerdeydi. Yarasa'nın iki adamı da Berat'ın dibinde onu tehdit eder gibi hararetli bir tartışma içerisindeydi, bir uyarı geçiyorlardı sanırım.

Fakat küçük bir saniyelik arada Berat, sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi başını çevirip bu tarafa baktığında neredeyse sırıttığına yemin edecektim.

Sanki bunca zaman rol yapıyormuş gibi.

Zavallı. Derdi her neyse… Belki de üsleri altında ezilmeyi gururuna yediremeyen aşağılık sendromlu heriflerden biridir, emir kollarında bu çokça yaşanır, Maria'nın sırf bu yüzden onlarcasını infaz ettiğini hatırlıyorum. Uygar'a karşı bir tür garezi de olabilir, bu sebeple onu benimle vurmaya çalışıyordur belki.

Santral'in çiftliğinde evler gruplar halinde birbirinden ayrılır, bu gruplar içerisinde ise yapılar samimi bir kasaba ortamı görünümü verecek şekilde birbiriyle yakındır. Buradan geçerken Uygar'ın kısa bir ıslık çalmasıyla beraber irkilerek önüme döndüm, bahçede oturan tanıdıklardan birinin önündeyken Uygar, "şu atlardan birini getir bakalım," dedi.

TT, koca gözlükleri ardından yukarıda dikilen adama baktı ve ayağa fırladı. "Oo, abi sen at biner miydin?"

"Benim için değil."

TT bana döndüğünde ben de Uygar'a döndüm. "Ben mi bineceğim? Yok yok, istemiyorum."

Uygar bir eli cebinde, diğer eli de benim omzumda, "spor istiyordun, ata bin diye getirdim seni buraya," dedi. "Atış talimi yap diye değil."

TT, "hemen ayarlıyorum," diyerek koşar adımlarla uzaklaştığında Uygar onu yarı yolda

"şşş,"

uyarısıyla çağırdı, "uzun süredir ata binmedi, eğitimi olan uysal bir tane seç. Düşerse senden bilirim."

TT diş tellerini göstere göstere sırıtarak, ”ayıpsın abi!” dedi ve gözden kayboldu.

”Uygar…” İyice tedirgin olmaya başlamıştım.

Beni at üstünde mi görecekler? Etrafta bir yerlerde Mert de olabilir… ”

Ata binmek istemiyorum. Hem, artık at binmeyi hatırlıyor bile değilim, uzun zaman oldu.”

”Spor istiyordun, güç kazanmak istiyordun. Seni terli bir spora sokmayacağım, saçlarını bozmak ve tırnaklarını kırmak istemiyorum. Senin alanın farklı, bunu biliyorum.”

”Yine de…” Köşeden elinde dizginiyle bembeyaz bir atı getiren TT göründüğünde sustum. Metalik, altın sarısına çalan rengi ve parlak uzun yelesiyle asil bir hanımefendiyi andıran bir attı. Çok güzeldi, benimki gibi uzun saçlarıyla, gür kirpikleri ve küçük kulaklarıyla hiç görmediğim bir asaletti bu ama yaklaştıkça, atın devasa gölgesi üzerimize çöktükçe ben küçüldüm. At binmeyi sadistçe bir oyuna çevirdiğim zamanlardaki kurbanlarımdan birine döndüm

ve ‘o’ peşimde,

sanki.

Nefes alışverişim hızlanmaya başladı, fark etmeden Uygar’ın koluna da sertçe asılmıştım. Uygar ise panik yaptığımı anladı fakat beni belki de korktuğum şeye ittiğinde daha iyi olacağımı düşündü ve müdahalede bulunmadan TT’den kayışları eline aldı.

”Uygar…”

Atın güzel gözleri üzerimdeydi, Uygar onu döndürdüğünde üçümüz beraber evlerin arka tarafında kalan genişçe ovaya gidiyorduk. Atın gürültülü soluğunu hemen Uygar’ın yanından duyabiliyor, eziyet verici anılar içimde kendini yeniden yüzeye çıkarmak isterken onlarla verdiğim savaşta dışarıya ürkek, zavallı, titrek bir görünüm veriyordum.

Uygar, herkesten uzaklaştığımızda ve yalnızca üçümüz kaldığımızda uysal bir sesle, ”Maria olmamak, onun alışkanlıklarını yapmamakla alakalı bir durum değil Meira,”

dedi bana. ”Maria değilsin çünkü değilsin; at binmiyorsun, silah kullanmıyorsun ya da saçlarını onun gibi yapmıyorsun diye değil. Sadece…” Durdu, atın kayışını atın başından geçirerek eyere doğru attı ve onu hazırladı. Ardından bana doğru döndü, bundan asıl nefret etmesi gereken kişi o olsa da oldukça sakindi. ”… o değilsin diye,” diyerek kendisini tamamladı. ”Anlıyor musun beni? Bütün bunlardan kaçınman daha tedirgin edici aksine. Neyden korkuyorsun? Ata bindiğinde ona dönüşeceğinden mi?”

Yutkunuşumu ve bir korkak gibi istemsizce geriye adımlayışımı izledi ama buna izin vermedi, ”şimdi gel bakalım buraya,” derken bir eliyle tüfeğimi elimden aldı, diğeriyle de beni bacaklarımdan yakalayarak havaya kaldırdı. ”Bunu sevdiğini biliyorum, baban da severdi. Bu sana babandan geçti, Maria’dan değil.”

”Uygar, bekle-”

Beni hoplatarak kucağında daha da yukarıya çıkardığında dengem bozuldu ve mecburen kendimi ata doğru attım, iki elimle de tutunarak kendimi eyere doğru çektim, Uygar da beni kalçamdan ittirerek oturmamı sağladı.

Atın üstündeydim,

siktir,

at da huzursuzlanarak birkaç adım attığında korkuyla kayışları yakaladım ve kendimi düşecek gibi hissettim. Kayışları bir sağa bir sola çekerek dengemi korumaya çalışıyor ve diken üstünde, ”bunu yapmak istemiyorum,” diyordum.

Uygar ise beni her zaman benden iyi tanıdığından, ”istiyorsun,” dedi tereddüt etmeden.

Ve Uygar atın kalçasına vurduğunda at kişneyerek dört nala atıldı.

Tiz bir cırlamayla bütün bir çiftliği ayağa kaldırarak kayışlara yapıştım hemen. Uysal dedikleri at bir canavar olabilirdi, saniyeler içerisinde kazandığı ivme gözlerimi dolduracak seviyedeydi, hızdan başımı bile dik tutamıyordum. Dehşet içerisindeydim, göğüs kafesimin ardında atın hızını bile geçen kalbim nefesimi kesiyordu.

Düşeceğim. At sürmeyi artık bilmiyorum. Yaralanacağım!

Korkuyla gözlerimi kapattım, kayışları sıkmaktan tırnaklarım avuç içime gömülmüştü artık fakat… saniyeler aktıkça atın tempolu hareketlerine bedenim eyer üzerinde kendi kendine ayak uydurmaya başladı. Kalçalarım, bacaklarım, kollarım, hepsi görevini bilerek, at ile o benim bir parçammış gibi bir bütün olarak hareket etmeye başladı.

Gözlerimi korkarak açtığımda yüzüme üfleyen serin bir esinti içimi kıpırdatmış, çiseleyen yağmur damlalarının nazik dokunuşları ve jilet gibi kesip geçtiğimiz sis ruhuma hiç olmadığı kadar merhem olmuştu. Düşmek bir yana, gökyüzünde süzülüyor gibiydim, çimenlerin arasından akıp gidiyordum.

O denli süremeyeceğime inanmışım ki sürebildiğimi fark etmedim, bunun içimde olduğunu hatırlamadım. Yapamayacağıma inandım, korktuğuma inandım, Maria'dan kaçmak için kendi kökümden de kaçtığımı bilmedim. Sonra da kendimi kaybedişime içerledim,

neredesin Meira,

derken beni ben yapanlardan da kurtularak kefaretimi ödeyebileceğimi sanma gafletine düştüğümü anlamadım. Kendimi arama çabamda en çok da kendimden kaçtım.

Çok güzel hissettiriyor. Özgür hissettiriyor.

Çok eskilerden anılar akın etti zihnime, çok küçüğüm, küçücüğüm, babamın kucağında, kurak bir arazide, at üzerindeyim, iki yanımdan uzattığı kolları ne de güven veriyor,

düşmezsin Meira,

dedirtiyor. Gözlerim dolmaya başladı ama silmeme gerek kalmadan rüzgârın göz pınarıma nazik dokunuşları yaşları da alıp beraberinde götürdü. Örgüm de çözülmüş ve kayışı tek elimle tutup vücudumu hıza uygun olarak öne doğru eğmemle beraber açılan saçlarım bir bayrak gibi omzumdan geriye salınmaya başlamıştı.

Hatırlıyorum,

babamın atlarla olan bağını, ikinci bir evlat gibi onları sevgiyle büyütüşünü, ona aşılanan nefrete rağmen nefret nedir bilmeyen adamın şefkatiyle yetişen atlarını hatırlıyorum, o atların üzerinde ilk adımlarımı da.

Her zaman yanımda bir adam, düşmeyeyim diye hazırda.

Zamana karışıp gitmek ister gibi sürüyorum, nereye gittiğimi bile bilmeden, atla bir bütün gibi, özgürlüğü kucaklıyorum; saçlarımın arasına süzülüyor yağmur damlaları, bir elim atın yelesinde, bacaklarım kalkıp iniyor, nallar çimenlere tutunan çiğleri çiğniyor, beraberinde çimeni de toprağıyla beraber kaldırıyor. Ova gittikçe yükseliyor, hafif sisli arazi yükseldikçe etraf da netleşiyor, bir sona vardığımı hissedebiliyorum.

İleride gördüm o sonu, dalgalanmalarla sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen ovanın en yüksek yeriydi, gerisi fazlasıyla dik iniyordu. Yaklaştığımda kayışlara asıldım fakat en az iç dünyam kadar kendisini bu ölüm sürüşüne kaptırmış gibi koşan at yavaşlamaktansa daha ani bir frenle tökezledi ve sonunda şaha kalktıktan sonra tamamen durdu.

Bütün bir ova vardı şimdi karşımda, daha aşağılarda kalan taraflara sis çökmüş, ötelerden devasa dağlar sıra sıra dizilmiş ve çiseleyen soğuk yağmur damlaları, içinde küçücük kaldığım kâinata usul usul yağmaya devam etmişti. Nefes nefeseydim, karmaşık duygulara ve anılara bulanmıştım. Pişmanlığı hiç bu açıdan tatmamıştım, hiç bu kadar güzel bir dünyayı cehennem ateşiyle yaktığımı düşünerek içerlememiştim.

Her şey güzel gidebilecekken,

dememiştim, burada, orada, eskisi gibi çimenlerin üstünde, söğüt ağaçlarının altında, güzel atlarımızı sürerken, sarmaşıklarla dolu bahçemizde öğle çayımızı yudumlarken, hep beraber

olabilirdik.

Hiçbir şeyi mahvetmeseydim, el ele kol kola,

yan yana

durabilirdik.

Gözyaşlarımı yine saklayamadım kendime, gözlerimi kapatıp

”özür dilerim baba,”

diye mırıldandım hüzünle, ”sana layık bir evlat olamadığım için özür dilerim.” Uzaklardan gelen hırçın bir esinti saçlarımı öne doğru savurdu.

”Ve bir daha saçlarımı hiç sana ördüremeyeceğim için özür dilerim anne.”

ℒ

Yarım saat kadar sonra çiftliğe geri döndüğümde Uygar aynı yerde beni bekliyordu. Ona doğru yaklaşıp atı durdurduğumda ayağa kalktım, Uygar da ellerini uzattı ve belimden yakalayarak inişimi destekledi fakat yere bırakmadan önce havada beni iyice sarmaladı ve boynuna doladığım kollarım karşılığında dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Ayaklarımı hâlâ yerden kesiyordu ve öpüşmeyi de kısa tutmadı, bedenimi bütünüyle bağrına basarcasına sarmalarken dudaklarıyla da hapsetti beni.

Sonunda ben dudaklarımı ayırdım ondan, nefes nefeseydim ve gülüyordum. ”Harikaydı,” dedim gülmeyi durduramadan. Herhalde Uygar ilk defa beni böylesine heyecanlı ve mutlu görüyordu, uzun uzun izledi o da. ”Nefes kesiciydi Uygar! Yağmur biraz çiseliyordu, sanki bulutların arasında geziyor gibiydim ve at…” Dönüp kendi halinde etrafımızda gezinen ve otlanan ata doğru baktım. ”O çok güzeldi. Bir deli gibiydi! Başta düşeceğim sandım ama o kadar çabuk alıştım ki!”

Uygar böyle içten gülümsediğinde dudaklarının kenarında art arda çizgiler belirir. Öyle bir manzarayla, gözlerinin içindeki parlamayla izledi beni; onun manzarası bendim, benimki de o. ”Gördüm,” dedi biraz da yalandan kızarak. ”Ne yaptın, şehre inip mi geldin kızım neredeydin?”

”Çok güzel bir yer buldum,” dedim ona, ”daha doğrusu o buldu.” TT gözüktü öteden, atı almaya geliyordu muhtemelen. ”O diyorum ama, bir adı yok mu atın?” diye sordum bu sırada.

Uygar beni yere indirip üstümü düzeltti. ”Bilmem.”

Onun yerine TT,

”Persephone,”

dedi. ”Uğur amcanın atlarından biri.”

Atın altın sarısı yelesine bakarken gülümsemem büyüdü. ”Daha iyi bir isim olamazmış.”

Uygar bir an olsun gözlerini benim bu neşeli halimden almıyordu, eliyle saçlarımı okşadı o da. ”Yelesi senin saçlarına benziyor,” dedi.

TT, biraz da çekinerek, ”abi kızma ama Persephone buranın en hırçın atıydı,” dediğinde Uygar’ın ilgisi ona döndü hemen, tek kaşını çatmış ve sorgulayan ters bir bakış atmıştı. TT de açıklama olarak, ”abi bi’ bu kalmıştı,” dedi, ”kimse sevmez bu atı, diğer hepsi alınmış. Bu havalarda herkes at biner zaten, ovaları gezmek çok zevklidir.”

”Hiç de hırçın bir ata benzemiyor,” dedim. Biraz tez canlı olduğunu doğru gerçi.

”Uğur amcanın favorisi bir at var, onun tayı aslında ama ne yaptıysak eğitemedik. İsterse şimşek gibi eser geçer ama istemediği sürece de asla kıçını kaldırmaz. Gıcık bir at, ciddiyim, karakteri var, insan gibi. Bazen gözünün içine,

‘piçsin sen, bana binemezsin’

der gibi bakar ve gerçekten de atar seni. Anası gibi gıcık bir şey.”

Bir prenses kadar güzel görünüp bir cadı gibi davranıyor demek… Gittikçe daha da ilgimi çekti bu at, parlak yelesiyle babamın bana küçükken aldığı o ata da benziyordu.

”Bugün seni atmayası tuttu, şanslısın,” dedi TT ve arkasını dönüp atla beraber bizden uzaklaştı. Onları izliyor ve düşünüyordum. Aynı kederli düşüncelere kapılmamak adına anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışsam da bu at bana yine o dönemleri, babamı, bahçede gezilerimizi ve atlar da dahil her canlıyı sevgiyle sulayınca ne de güzel filizlendiklerini, en nihayetinde de dünya güzeli bir varlığa çiçek açtığını anlatmasını hatırlıyordu. Türkler’in buna ‘ne ekersen onu biçersin’ dediğini öğrendiğinde babam da hiç dilinden düşürmedi,

‘ne ekersen onu biçersin Meira,’

derdi sık sık.

‘İnsan nefreti beslerse büyür, dallanır budaklanır ve sanma ki nefret yalnızca birine doğrulur, iki taraflı namlusu olan bir silah nefret ve biri de daima sana doğrultulur.’

”Belki arada…” dedim, ”o ata binmek için buraya gelebiliriz.”

Sevgiyle bir şeyleri besleme fikri kafamı epey bir oyaladı. Babam, insanın ruhunu beslemek için daima kendisi dışında başka canlılarla sorumluluk alması gerektiğini düşünürdü. Bu yüzden bana daima çiçekler ektirdi, atlar besletti, hayvanları sevdirdi ki bileyim, kendimden başka, anne babamdan başka canlıları da seveyim. Sevgi, tek başına bir ilişki değil, kendimle beraber karşımdakini de büyüttüğüm bir bağ diyeyim. Bu yüzdendir,

insan yaşatmasını bilmeli

der hep,

yaşamak için.

Belki de tam da bu sebeple, sevgiyi en baştan öğrenmek adına Uygar’ın benim için yaptırdığı serayla daha da iyi ilgilenmeyi hedef edindim kendime. Küçük bir tohumdan bir hayat yaratmak için. Uygar’ı daha iyi sevebilmek için. Hayatımdaki her detaya şükretmek ve asla hak etmediğim bu son şansın değerini daha iyi bilmek için. Küçük bir başlangıç belki ama bu cevabı ben,

‘babam benden ne isterdi’

diye sorduğum kayboluşumun sonsuzuncu gecesinde buldum. Ve kaldı geriye birçok sonsuz gece daha… En azından şimdi bir süre beni idare edebilecek ve belki daha sağlam bir yola sokabilecek bir patika var karşımda, diyerek babamın büyüttüğü Meira’yı bulma amacıyla eski zevklerime dönmeyi hedefledim.

O gün de öğle sonrası güneşin tatlı ılık ışığı altında seramdaydım, büyükçe bir saksıya bin bir zorlukla söğüt ağacı fidanı diktim. Kesinlikle babamın yeteneklerini miras almadığım kesindi, üstüm başım toprak içindeyken ve sıska bir

dal parçasını andıran fidan da bir şeye benzemiyorken her şeyi batırdığımı dahi düşündüm.

”Off...”

Yanaklarımı şişirip yere oturdum ve eldivenlerimi çıkarıp yere bıraktım. Ördüğüm saçlar yine dağılıp çözülmüş ve üstüm başım pislenmişti.

”Bahçıvanlıktan anladığım pek söylenemez ama burasının bir cinayet mahaline benzememesi gerektiğinden eminim.”

İşime ve başarısızlığıma o kadar odaklanmıştım ki Uygar’ın eve geldiğinin ve hatta seranın girişinde dikildiğinin dahi farkında değildim; birden sesini duymamla beraber de irkildim.

”Sen mi geldin?” Uygar omzunu girişe yaslamış, kollarını da önünde bağlamış beni izliyordu. ”Bahçeye söğüt ağacı dikmek istiyordum, babam çok severdi, evimizde de her yerde bunlardan vardı ama pek inatçı bir şey çıktı!”

”Bahçıvan tutayım,” diyerek müdahale etmek istese de hemen

”hayır!”

diye atıldım. ”Ben yapacağım. Ben kendim büyüteceğim. Suyunu ben vereceğim, toprağını ben gübreleyeceğim, hatta kırpılmasını dahi ben yapacağım.”

Uygar herhalde iç dünyamda aldığım dramatik kararlardan haberdar olmadığından biraz da beni anlamadan izledi ve sonunda,

”budama,

demek istedin sanırım,” diyerek beni düzeltti.

”Aynen öyle,” dedim çizgimden şaşmadan. Az sonra yerden de kalkmış, kalçamı silkelerken ”hem, senin işte olman gerekmiyor mu?” diye sordum. ”Erken geldin.”

Duruşunu düzeltti, her nedense gergin görünüyordu. ”Seni almaya geldim.”

Gözlerimi kıstım. ”Yine nerelere gidiyoruz?”

”Dağ evine.”

Bunu beklemiyordum, işte bir problem olduğunu düşündüm doğal olarak ”Önce çiftlik, şimdi de dağ evi. Etraf o kadar mı karışık da evimizde bile oturamıyoruz? Daha dün geldik çiftlikten.”

Biraz sıkıntılı göründü. ”Hem etraf karışık olduğundan hem de sana göstermek istediğim bir şey var.”

Onu yumuşatmak amacıyla biraz da sırnaşarak, ”hmm, tatil diyorsun?” diye mırıldandım, ağzından baklayı çıkarmasını bekliyordum. ”Küçük romantik bir kaçamak belki de?”

”Belki.”

Kendi söylemeyecek belli ki, ”ne var aklında?” dedim sonunda.

”Gidince görürsün.”

Düşünceli görünüşüm ve yüzümün asılışını izledi anbean. ”Kilitli sandık,” diye mırıldandım. Üzerinden neredeyse koca bir yarım yıl geçti şimdi, o kilitli sandıkta neler olduğuna dair birçok şey duydum, bazılarını bizzat Uygar söyledi hatta bana. Bir evlilik yüzüğü,

bana almış ama verememiş

, sonra Meira’yı asıl zincirli tutan o ‘yakılmayan’ evraklar… Dahasını bilmiyorum ama orası bir cehennem, bunu biliyorum. Kendi ellerimin arasından koparıp aldığım her şey orada, birkaç sayfa ve bir kutu arasında.

”Neden şimdi?” dediğimde iç dünyam o denli karışıktı ki Uygar’ın bana yaklaştığını ve karşıma geçtiğini bile fark etmedim.

Saçlarımla beraber iki yanımdan tuttu yüzümü, güven veren sıcak bir gülümsemeyle baktı sonra gözlerimin içine. ”Gidince sevgilim, görürsün.”

£

”Al beni, götür kanatlarında bu gece

Uçurup diyar diyar sev beni sevilmediğim kadar

Unuttur yalnız yaşadığım her geceyi

Öyle gel, gör beni.”

Uzaklardan gelen bu hoş melodi gittikçe netleştiğinde ayılmaya başlamış, bir süredir boynumu yana yatırmış olmanın sızısı yeni yeni kendini belli ettiğinde de tamamen gözlerimi açarak tutulmuş boynumu sıvazlamıştım. Uykulu gözlerimin ilk seçebildiği şey dışarıdaki akşamüzeri ormanlık manzarası oldu. Hızla yanından geçtiğimiz, yeni yeni bahar renklerine karışan ağaçlık alanlar, engebeli araziler ve bozuk yollar tanıdıktı.

”Bulup karanlıklarda sar biraz ki doğmasın sabahlar

Al sevgim, hiç vermediğim kadar

Unuttur yalnız yaşadığım her geceyi

Öyle gel, gel.”

Direksiyon başında Uygar’ı görmek içimi sıcacık bir hisle doldurdu

-yuva

gibi bir his bahsettiğim.

Yine ona açtım gözlerimi, şükürler olsun,

diyor sanki içimdeki. İnsan felaketlere alıştığında zar zor edinebildiği güzellikleri de kaybedeceğine o denli inanıyor ki her sessizliği fırtına öncesi bir sessizlik sanıyor,

yine her şey elimden alınmadan öncesi belki de,

diyor.

Uygar yola ve belki de şarkıya fazlasıyla dalmıştı ki uyandığımı fark etmedi, ben kollarımı uzatarak esneyince ve ”uyuyakalmışım,” deyince ilgisini çekebildim. ”Ne kadar kaldı?”

Başımı geriye attığımda o da bana bakmış, biraz bu manzarayı ezberlemek ister gibi görünmüş ve ”az,” dedikten sonra önüne dönmüştü ama benden kopmamak maksadıyla da elini uzattı ve bacağımı kavradı, yol boyunca da sadece vitesi değiştirmek için çekti elini.

Gerçekten de az kalmış, 10 dakika geçmemişti ki o hatırladığım küçük engebeli yerden dönerek yukarıya çıktığımızda dağ evinin kasvetli küçük bir şatoyu andıran yapısı karşımıza çıktı. Etraf yeşillenmeye başlasa da bu ev daima karanlıktı, siyahtı, bir ruhu yoktu sanki, hemen kapısından ve pencerelerinden yüzgeçler çıkıp seni kıstırabilir ve karanlık inine çekebilirdi; bir cadının evi, kötü kalpli bir avcının kulübesi veya mahzeninde kölelerine eziyetler eden acımasız bir kralın şatosu gibiydi.

Arabadan indiğimizde akşamüzeriydi, hava çoktan kararmaya başlamış, sıcak bir ilkbahar akşamı esintisi bin bir sırrı yaprakları ardına saklayan ormanı, tıpkı devasa bir canavarın nefes alışverişiymiş gibi indirip kaldırmaya başlamıştı. Nereden geldiği belli olmayan canlıların yaşam savaşı duyuluyordu dört bir yandan, huzurlu ama biraz da bir insan olarak yalnız ve küçük hissettiren ürkütücü bir sakinliği vardı etrafın.

Uygar'dan önce insem de o beni geçmiş, kapıya kadar gitmişti, ben ise evin bahçesinden ormanlığa giden o patikayı izliyordum. Burası… çok farklı hisler uyandırıyordu içimde.

16 buçuk dakika, Meira hemen şimdi evden dışarıya yalın ayak fırlamış, şurada durmuş, deli bir sadist sandığı adam onu vuracak diye ödü kopuyor, hikayedeki tek deli sadist kendisiyken ve Uygar hiçbir zaman onu vuramayacakken hem de…

İleride suya atlıyor, yüzme bilmediğini hatırlamıyor.

"Meira?"

İrkilerek ötede kapıyı açmış beni bekleyen Uygar'a baktım. Aynı adam ama farklı hisler şimdi.

Ne garip.

O zamanlar Meira'ya, Uygar için bütün bir dünyayı karşıma alacağımı söyleseydim bir daha o göle kaçar ve intihar ederdi şüphesiz.

Evet Meira, felaketin olduğuna inandığın adam için bütün bir dünyanın felaketi olmaya hazırsın şimdi.

Uygar kapıyı tutarken ben içeriye geçtim fakat daha fazla ilerlemeden karanlığın içinde durdum. Korkutucu bir tecrübeydi, bu kadar etkileneceğimi düşünmemiştim aslında ama insanın içinde bir şeyler kırıldıysa ne kadar süre geçerse geçsin cam parçaları yine de batıyor diye parmak ucunda yürümek gerekiyor demek ki.

Uygar ise onun bana yaşattıklarının katlarcasını onlarca defa yaşadığından cam kırıkları umurunda değildi artık, hissizleşmişti aksime; beni geçip içeriye rahatça girdi ve iki apliği de açarak salonu sıcak bir ışıkla aydınlattı.

Zifiri bir karanlık olsa dahi yolumu kolayca bulabilecek kadar ezberimdeydi bu ev. Girişin hemen solunda, iki basamakla inilen salondaki şömine bölümü, sağ tarafta bir satranç tahtasının ve Uygar'ın birçok kereler yazma-okuma işleri için kenara çekildiği cam kenarındaki tekli koltuk, girişin hemen karşısında yukarıya çıkan bir merdivenle ikiye ayrılan ev, yine sağ tarafında kısa bir koridor sonrası kendimi canlı canlı keserek içine mektup koyduğum o lavabo, merdivenin sol tarafında ise salon bölümü ve ilerisinde de yemek masası ile mutfak…

Her şey hatırladığım gibi, biz dışında…

Uygar kabanını çıkarmış, kollarını sıvamış ve şöminenin önünde eğilip odun stoğunu kontrol etmişti. Ben içeriye girmek için kendimi ikna etmeye çalışırken "odun bitmiş," dedi o da ve geri kalktı, "odun kesip geliyorum." Fakat yanımdan geçerken durdu, biraz da düşünceli bir sıfatla "sen iyi misin?" diye sordu bana.

"İyiyim," desem de ikna olmadı, nazikçe ensemden kavrayarak alnımı öptüğünde buna muhtaçmışım gibi hemen eline tutundum, gözlerimi kapattım ve bana verdiği hayattan derin bir soluk aldım.

O da benden ayrılmak istemedi sanki ama ev buz gibiydi. "Geç otur," dedi bana. "Biraz odun kesip geleceğim."

O benden gittiğinde kendimi de geride bırakıp onunla beraber gitmemek zordu, gidişini izlerken buldum kendimi, az sonra da zor bir ikna süreciyle koltuğa attım bedenimi. Dördüncü defa uyanışımda bu merdivenleri zor bela inişimi, şömine

başında o ‘yabancı’ adamı görüşümü hatırlıyorum, ondan ayrı oturmak için şu karşıdaki tekli koltuğa atmıştım kendimi, ona ‘sen kimsin’ ve ‘ben kimim’ diye sorduğum sorular da aklımda. Dar, uzun pencerenin ardında dışarıda odun kesen Uygar’da kaldı bakışlarım. Nacağı sıkıca kavrayışı, yukarıya kıvırdığı kolları ve tek darbeyle kütüğü ortadan ikiye ayırışını izledim. Benim için bir

‘yabancı’

iken

‘bütün dünyam’

oldu bu adam. Buna inanmak, bütün bu sürece şahit olduğum halde bana bile güç geliyordu.

Uygar’ın, bir şeylerle ilgilenirken daima ciddi ama biraz da yorgun bir ifadeye sahip olduğu görünür; daha da derinlere inersek o gözlerinin ardında hüznü de görürüz hatta, onun benim bütün dünyam olma serüveni ondan birçok rengi de aldı götürdü ve onu büsbütün bir kedere boğdu. Bu yüzden buna şükürler etmek bile büyük bir bencillik gibi geliyor bana ama elimde değil

, ya şimdi yanımda olmasaydı ve ben geçmişimle yalnız başıma yüzleşseydim,

demekten alıkoyamıyorum yine kendimi.

Az sonra üst üste dizdiği bir yığın odunla geri geldi, hepsini şöminenin yanına yerleştirdi ve birkaçıyla da ateş yaktı. Omuzlarını, dağılmış saçlarını ve işine kendini ne de büyük bir özveriyle verişini izledim, sonunda bir dizini kırmış halde bana döndü, bir eli de dizindeydi.

”Aç değil misin?”

Ardındaki şöminede alevler yükselmeye başlamış ve kasvetli salonu yuva illüzyonuyla aydınlatmıştı.

”Sıcak bir bitki çayı tek istediğim,” dediğim sırada ayağa kalktı ve dizlerini silkeledi. Ben yükselen alevlerin arasında anıları izlemekten mimiğimi dahi kıpırdatamazken de Uygar beni yalnız bıraktı ve dakikalar sonra koca bir fincan bitki çayı ve acı bir kahve ile geri geldi. O çaydan ben de kahveden

nefret ederim. Koltukta yanıma oturduğunda ben de bacaklarımı kendime doğru çekmiş, fincandan koca bir yudum almış ve şömineyi izlemeye kaldığım yerden devam etmiştim. Bir tek yanan odunların çıtırtısı yankılanıyordu dört bir yanda, bir de hava gittikçe kararmaya başladığı için seyrekleşen kuşların ilkbaharı çağıran ötüşü.

Uygar benim kadar sessizdi, aynı anılardır aklımızı kurcalayan. Bu havayı dağıtmak istedim ve ”şu kilitli kutu,” diye başladım söze, ”oraya dair hatırladıklarım aldığın evlilik yüzüğü ve bana dair belgeler sadece. Bunları mı göstermek istiyordun bana?”

Uygar alevleri çizen kara gözlerini bana doğru çevirdi. ”Hayır.”

”Başka… ne var?”

”Benjamin’in sana bıraktığı mektup,” dediğinden dünya dönmeyi bıraktı sanki.

Nefesim kesildi. Sanki biliyordum bunu, buna ihtiyacım vardı, son ilahi bir cevap, asla değiştiremeyeceğim o geçmişimden bir yanıt, bir daha asla affına sığınamayacağım babamdan son bir söz bana.

Gözlerim doldu hemen, şurada, boğazımdan kalbime giden yola sıcacık bir cisim oturdu da inmedi aşağıya. ”Bana… mektup mu bıraktı? Ne zaman? Nasıl…”

”Ölmeden…”

sen öldürmeden demedi,

”…önce yazmıştı, gelecekteki sana bir yadigarmış. Eviniz yandıktan sonra Benjamin’in çalışma odasında kitaplığında buldum.”

Kalbim göğüs kafesimi yarıp çıkacak ve avuçlarımın arasına atlayacaktı sanki. ”Ne yazıyor mektupta?”

”Bilmiyorum. Mühürlü.”

”Neden açıp bakmadın?”

Uygar derin bir soluk aldı. ”İstedim. Babanın sana bıraktığı son hatıraydı o mektup, hak etmediğini düşündüm, onu da

senden almak istedim ama o zamanlar senin için değil de Benjamin'e olan saygımdan yapamadım. Sana hiçbir zaman vereceğimi düşünmemiştim, sana bir daha güvenmem diyordum."

Bir umut, ağlamanın eşiğinde korkarak sordum: "Okumama… izin verecek misin?"

Mimik yoktu yüzünde. "Evet." Ben de bir tepki veremedim ve öylece beklemeye başladım, Uygar ise beni izliyordu. "Gidebilirsin," dedi. "Git ve kasayı aç. Neye istiyorsan bak, oku, gör. Karışmayacağım."

Söylediklerinde ciddi olduğuna inanamadım, tepkisini ölçtüm uzun uzun ve bir türlü kalkmaya cesaret edemedim. Uygar ise beni cesaretlendirmek ister gibi başıyla merdivenleri işaret etti, işte o zaman korkarak da olsa ayaklandım. Uygar elektrikleri açtırmamıştı, ben de önce konsoldan altın işlemeleriyle eski bir şamdanı 3 gözündeki mumları da yakıp elime aldım ve ölümüne giden bir mahkûm gibi ağır ağır merdivenlere doğru adımladım.

"Meira," diye seslendi bana ilk basamağı çıktığımda. Onu yine birçok şeyden vazgeçmiş gördüm, o ifade bir kere daha bana sırtını dönüşünün ağırlığını taşıyordu. "Şifre 1110."

Başta bu şifreyi anlamlandıramadım ama "11 Ekim," kendiliğinden döküldü dudaklarımdan. Bu tarih,

onu diri diri gömdüğüm tarih.

"Neden?" diye sordum sadece.

Önüne döndüğünde siyah saçlarının arasına dokunan kızılları izledim. "Mayısta hapisteydim," dedi bana da hatırlatarak,

ailemin cinayetini üstlenmişti,

"11 Ekimde de duruşmam vardı, en azından duruşmama katılmak için Almanya'dan dönersin diye düşünmüştüm." Sadece birkaç saniyeliğine sustu ama asırlar geçti, zorlandı söylemeye ama birçok hayali gömdüğü o tabutu açtı sonunda: "Sana evlilik teklifi edecektim. Artık kimsen yoktu, ben olacaktım ailen, sen de benim ailem."

Onu cebinde yüzüğüyle diri diri gömdüm.

Kalbime binen ağırlık nefes boruma giden yolu da tıkadı sanki. Daha kötü ne yapmış olabilirim dedikçe, kendimi affetme yolunda milim milim de olsa yol katettiğimi düşündükçe, Uygar'a layık olabileceğim umuduna kapıldıkça daha da sert gerçeklerle, dönülmeyecek hatalarımla yüzleştim. Kendimi affetme yolunda en büyük düşmanım oldum; tanrıdan af dilenmek için hayatımı toparlamaya çalışırken defalarca kez tanrının şeytandan bile çok nefret ettiği kulu olduğumu hatırladım.

Ama Uygar bu içsel hesaplaşmamı, "önemli değil artık," diyerek böldü. "Devam et."

Onu orda o anılarla bırakmak istemedim ama arkamı dönüp gitmek, ona varmaktan da kolay geldi; ben de merdivenleri çıkmaya devam ettim. Üç mumun aydınlatmasıyla beraber eski çiçek desenli bir duvar kağıdıyla kaplı olan duvarlar ben adım attıkça aydınlanıyor ve uçsuz bucaksız bir ormanlığa dalan patika gibi yolu gösteriyordu.

Kilitli oda yukarı katta sağ taraftaydı ama önce ilk uyandığım odaya gitmek istedim. Koridorun sol tarafında sadece benim odam vardı, o kapının önünde durdum, kapıyı açamayacak kadar korktuğumu da düşündüm ama son bir nefesle araladım. Mumun loş ışığı benden önce sızdı içeriye ve karanlıkta küçük bir alan yarattı bana. Hiçbir şey yok bu odada, uyandığımda da yoktu; bomboş, bir hastane odası gibi hatta. Maria'nın hak ettiği buydu çünkü, Maria'nın sevdiği veya nefret ettiği hiçbir şey olamazdı bu odada. Meira ise bembeyaz yeni bir sayfaydı. Duvar kenarında, pencere altında tek kişilik bir yatak, bir komodin, karşıda tekli koltuk ve dolap, bu kadar. Yeni doğmuş bir insana yetecek kadar.

Yatağa doğru adımlarken gözüm pencereydi, demir parmaklıklarla cehennemimden kaçışım engellenmişti, o zamanlar ben böyle diyordum, oysa benim cehennemim dışarıdaydı ve en komik kısmı da o cehennem tablosunu kendi ellerimle çizmiştim. Şamdanı komodine koydum, kendim de yatağa oturdum ve derin bir solukla bu geçmiş havasını soludum. Meira uyanıyor şimdi,

neresi burası ve ben kimim,

zar zor yürüyor kapıya doğru. Bu yatakta sızılar ve lanetler eşliğinde geçirdiği gecelerde bütün bunların suçlusunu o ‘yabancı’ sanıyor. Karşı tekli koltukta ise Uygar sessiz oturup kendi ellerimle mahvettiğim hayatımda çırpınmamı izliyor.

O günlere gidebilseydim ve Meira’ya tek bir şey söyleyebilseydim

‘gördüğün ve duyduğun hiçbir şeye inanma, bunu sen bile söylüyor olsa,’

derdim. Bana inanma, kendine inanma, Uygar’a da inanma, bütün bunlar sahne dekorasyonu, sen de dahil herkes birer figüran. Bir zamanlar kendi yarattığın sahnedesin, izleyiciler önündesin ama tek fark bu sefer bunu bilmiyorsun. Kendi kazdığın kuyuda mahsursun, kendi sahnende bir figüransın ve bunu sen yaptın. O sahneye sen çıktın, o kuzu postuna sen büründün, izleyicilere sen oynadın, şimdi de Uygar

‘madem oyuncusun, oyna’

dedi sonunda sana.

Bir ürperti yayıldı içime. Dedim ya, geçmişe gidebilseydim Meira’ya ‘hiç kimseye inanma’ derdim, bir histir ki gelecekteki Meira da benim için aynısını söylermiş gibi geldi, içimde esti geçti. Huzursuz oldum birden ve geri kalktım, şamdanı da alarak odayı terk ettim.

Yine o karanlık koridor, kilitli odaya dair kâbus gördüğüm gecede olduğu gibi beni bir günaha çağırırcasına davetkardı, mumun sıcaklığını da beraberimde götürerek karanlığı yardım ve kapının önünde durdum. Kilitli değildi, artık saklayacak sırlarımız yoktu, kapıyı aralayıp içeriye girdim ben de.

Bu oda her zaman biraz fazla dağınık gelmiştir, kitaplar düzensizdir, bazıları yatay şekillerde raflara tıkılır, sığmıyorsa yerlerde bile istif edilir ki bu asla Uygar’ın yapacağı bir şey değildir. Bu oda bana hep biraz Meira ve biraz da Benjamin gibi gelmişti zaten, babam dağınıklığı, hobilerle dolu bir odanın kaotik görüntüsünü severdi, çalışma odasında da ziyaretçiler bazen kitaplardan ve kim bilir yine hangi hobiye tutulduğundan aldığı bininci alet edevatının koltuklar üzerinde yer kaplamasından yer bile bulamazdı kendilerine.

İçeride, pencerenin önünde meşeden bir çalışma masası vardı, oraya bıraktım şamdanı ve dönüp çevreme baktım her şey hatırladığım gibi mi diye. Kitaplıklar, duvara asılı üç çeşit keman, bir çello, aldığım onlarca ödülden yalnız biri ve elbette ki kırıp atacağımı bildiği için Uygar'ın sürekli buraya depoladığı onlarca orkide…

Bütün orkideler solmuş.

Hepsi.

Dört tarafımda çiçekleri düşmüş ve yaprakları solup sararmış, beyaz saksılar içerisinde orkideler vardı. Bu hüzünle doldurdu içimi, neden bilmem, bu çiçeklerden nefret ettiğimi hatırlıyorum, Maria'nın ise en sevdiği çiçek olduklarını ama bir tarafta yine babam, onun her canlıya olan narin sevdası ve seramızda da orkideler… Uygar'ın bana ilk hediyesi, büyük bir hevesle ve beğendirme endişesiyle ellerimin arasına tutuşturduğu o ilk mahcup telaşı… Bu çiçeklerden nefret etmediğimi şimdi anlıyor ve onları ölmüş görmenin sembolik bir çağrışımı olduğuna inandığım için de derin bir hüzün besliyordum.

Çiçekleri kaderine terk edip içerisinde yine onlarca kitabı barındıran camdan dolabın alt kapaklarını açtım, kasa oradaydı. 1110 şifresini girdiğimde çıkardığı mekanik sesle beraber ağır kapağı çektim ve ilk defa o kasayı açtım.

Üst üste dizili onlarca belge ve iki şey daha; biri zümrüt yeşili bir yüzük kutusu, diğeri de kırmızı bir mühürle ağzı kapatılmış bir zarftı. Mühürde küçük çiçekler de damgalanmış, sonuna kadar özen gösterilmişti. Ona elim gitmedi, cesaret edemedim başta ve öncelikle en alttan dosyaları çekip çıkarttım.

Cumhuriyet Başsavcılığı

İDDİANAME

DAVACI: Uygar Karşah, Uğur oğlu Nuray'dan olma, 09/01/1990 doğumlu.

ŞÜPHELİ: Maria Rosenfeld, Arnold kızı Agatha'dan olma, 13/05/1995 doğumlu.

SUÇ: Suç işlemek maksadıyla kurulan silahlı terör örgütüne üye olmak ve yardım etmek, canavarca hisle veya

eziyet çektirerek kasten adam öldürme ve kasten adam öldürmeye teşebbüs, taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olma, eziyet, şantaj, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, tehdit, suçluyu kayırma ve resmî belgede sahtecilik.

SUÇ TARİHİ VE YERİ: 18/03/2011, 07/04/2011, 11/04/2011, 17/05/2011, 28/06/2011 – Almanya, 05/03/2012, 19/07/2012, 02/08/2012, 14/09/2012, 22/01/2013, 08/04/2013, 17/05/2013, 11/10/2013 - Türkiye

Uygar Karşah

Cumhuriyet Savcısı

İmza

Uygar'ın bir tek doğum tarihi doğruydu, Uğur ve Nuray dediği de Uğur amca ve Nuray adındaki eşiydi; kayıtlara göre Karaşah gerçekten de ölmüştü ve Maria bu nedenle adalet terazisinde Karşah ile savaşamamıştı.

Ama daha da can alıcı kısımda, tarihlerden 17 Mayıs ve 11 Ekim'de takılı kaldım, yutkunmak zor geldi; biri ailemi öldürdüğüm, diğeri de sevdiğim adamı ölmekten beter ettiğim tarih.

Hepsi geçmiş tarihte Meira,

diye hatırlattım kendime onlarca defa ve bu dosyaya devam etmeden alttan aldığım bir diğer dosyayı çıkarıp açtım.

Almanca başka bir iddianamede ise General Lennart'ın oğlu Ludwig'i öldürdüğüme dair doktor raporu ve tanık gibi kanıtlar vardı fakat bu dosya hiçbir zaman mahkemeye verilmedi, Benjamin zamanında bununla beni zapt ediyordu işte. Uygar'ı bu dosyayı elde edip yok etmesi için kandırsam dahi neyse ki bunu yapmamış ve kanıtları kendisine saklamıştı. Üçüncü Meira'nın da Ezra'dan çalmasını istediği dosya buydu, ancak o zaman Uygar'dan her şeyini alacak ve onu öldürebilecekti.

Dosyayı kasaya geri bıraktım ve bu sefer yüzük kutusunu aldım. O küçücük kutuyu açmam neden bu kadar zor geldi bilmiyorum, titreyen parmaklarımda hiç güç yoktu ama son bir cesaretle toparlandım ve nihayet kutunun kapağını açtım.

Karaşah'ın Meira'ya bakarken gözlerinin içi hep parıldardı, hiç hayat görmemiş çöllerine sular seller yağardı sanki, öylesine bir canlılıkla yeşerirdi irisleri.

Bu yüzük de öyle.

Damla kesim bir tektaştı parlayan. Kenarlarında Meira'nın çok sevdiği şekillerde kıvrımlı, sarmaşıkları andıran işlemeleri vardı, hepsine de minik pırlantalar yerleştirilmişti. Yerinde gösterişliydi, eski zengin dokuyu da taşıyor ve de en önemlisi, gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; Meira'nın kendisine ait olanı bir başkasıyla paylaşmaktan ne kadar nefret ettiğini bilen biri tarafından özenle seçilmiş gibiydi.

Elime aldım ama sadece incelemekle ve büyüsüne kapılmakla kaldım, onu parmağıma takmadım.

Bu yüzük şu an parmağımda olabilirdi.

Gözlerimin dolmasını engelleyemedim yine, iyi bile dayanmıştım, burnumu çekerek yüzüğü kutusuna geri koydum ve kutuyu da sandığa bıraktım. Sırada bir türlü kendimi okumak için yeterince hazırlayamadığım o mektup vardı, yine titreyen ellerimle aldım onu. Sarımtırak geniş bir zarftı, kırmızı mühre küçük çiçekler de karışmış ve kâğıda babamın çok sevdiği Osmantus çiçeklerinin kokusu sinmişti.

"Canımın Parçası Biricik Kızım Meira'ya…"

Belki bu ithafı görmeseydim o mektubu açar ve okurdum ama babamın o özenli eğik yazısını okuduğumda kalakaldım, boğazıma koca bir yumru oturdu ve ben orada dakikalarca, dizlerimin üzerinde, soluk bir mum ışığı altında, parmaklarım arasında

'canımın parçası biricik kızım…'

yazısıyla bekledim.

Sen en güzel hislerin katilisin; seni canından çok sevenlerin, tatlı gülüşlerin, parıldayan gözbebeklerin katilisin sen Meira. Mahvettiklerine bir bak, birilerinin parçasıydın, kanından canındandın ve sen bunu bile isteye paramparça ettin.

Yapamadım, artık istesem de okuyamazdım, gözlerim tamamen dolmuştu, önümü bile göremiyordum. Başta

alelacele mektubu sandığa geri tıkıp kalktım fakat gidemedim, bir hırsla dönüp mektubu geri aldım, orada bırakamazdım, ardından kasanın kapağını örtüp geri kalktım, şamdanı bile almadan koşar adımlarla geri gittim. Kalbim gümbürdüyor ve göz pınarlarımdan yaşlar kopmak üzere sallanıyordu ama izin vermedim, merdivenin başında durup nefeslendim, kendime gelip öyle indim aşağıya, Uygar'a yansıtmak istemedim bu hallerimi.

Uygar, yine şöminenin başında, sıcak ışığın altındaydı; kahvesini yudumluyor ve kim bilir neler düşünüyordu. Usulca yanına kaydım ve koltukta araya biraz mesafe bırakarak oturdum. Güçlü görünmeye çalışırken sevdiklerimden uzaklaşmak huy olmuş, gözlerinin içine bakmamak da bir savunma.

Ama anlar o beni.

Beni ısrarla süzen siyah gözlerindeki yansımalar yalnızca şömineden değil, benim iç dünyamdan gelmeydi, bana bakıyor ve bunu görebiliyordu işte. Kahve bardağını masaya, mektubu bıraktığım yerin yanına koydu ve arkasına yaslanarak eliyle bacağına dokundu.

"Gel bakalım," dedi merhemden sesi, kucağına davet etti beni.

Oraya kadarmış kendimi tutmalarım, Uygar bana kollarını açtığında bütün direncim kırıldı ve anca orda nefes alabilirmişim gibi hayati bir aceleyle kucağına tırmandım, kollarımı gövdesine sarıp bacaklarımı da kendime çektim ve başımı o kalbine yasladım. Oraya kadardı, herhalde günlerdir, aylardır, belki yıllardır akmayan ve akmayı bekleyen bütün yaşlar o anda geldi, akın etti daha doğrusu ve titremeler eşliğinde ağlamaya başladım. Hummalı bir nöbet gibi vurdu bu kriz; hırçındı, kızgın ve pişmandı, yorgun ve yaralıydı. Ağlamaktan ölmek mümkün olsaydı herhalde oracıkta son nefesimi verirdim.

Uygar ise beni göğüs kafesi arasına sıkıştırmak ister gibi sarmalıyor ve bir eliyle de saçlarımı usul usul okşuyordu.

"Şşş…

” Rüya gibi uysal bir ses, içime işlercesine kırmaktan korkan dokunuşlar… ”Geçecek elbet. Geçmesini sağlayacağım.”

Yüzümü iyice göğsüne gömmüş ve gözyaşlarımı oraya, bir zamanlar kurşun koyduğum kalbine doğru akıtmıştım; acizce, adice, zavallıca, yüzsüzce bir hareket, bir zamanlar umarsızca paramparça ettiğim kalbine muhtaçtım şimdi.

O olmasaydı…

Onsuzluğu düşünmeyi bile beceremiyorum, zavallı yarım aklım yetmiyor o kadarına, öylesine bir acıyı hayal edemiyor Uygar ile bir benliğim. Uygar’sız Meira olmaz demiştim zaten ama bunu hiç bu kadar hissetmemiştim.

Gözyaşlarım ve salya sümüklerimle ıslatmıştım onu da, zar zor başımı kaldırıp artık sızlamaya başlayan gözlerimi açtım ve aşağıdan, o dağınık halimle yukarıya, halihazırda beni izleyen Uygar’a baktım.

”Üzgünüm. Mektubu görünce kötüleştim,” dedim ama hıçkırıklarım sürekli beni böldüğünden beni anladığından bile emin değildim.

Uygar, baş parmağıyla gözyaşlarımı ve sonunda salyalarımı silerken kaşlarını çattı. ”Sakın bir daha kendini kötü hissettiğin için özür dileme,” dedi, önüme gelen saçları da düzeltti. ”Hep gel bana Meira. İyiyken de gel kötüyken de; gülüyorken de ağlıyorken de. Ben seni istiyorsam sadece gülüşünü değil, gözyaşlarını da istiyorum. Biz biriz derken sadece aynı çatı altında yan yana yaşamayı kastetmemiştim, içimiz de dışımız da bir bizim demek istedim.”

Gözyaşlarım hâlâ akıyor ve Uygar bıkmadan usanmadan siliyordu.

Ya sen olmasaydın başımda Uygar? Sen varken bile zorsa bu ıstırap, sensiz ne olurdum ben? Ben bile olmazdı sensiz bir dünyada.

İç dünyamdan yeniden yükselen hıçkırıklar dışarıya da taşınca yüzümü tekrardan Uygar’ın göğsüne gömdüm ve ağlamamaya çalıştım. Uygar’ın eli ise bu ayrılıktan hiç hoşlanmamış gibi hemen kaldığı yerden saçlarımı okşamaya devam etti.

”Benden özür dileme Meira, benim affedeceğim bir şey kalmadı artık ortada,” diye mırıldandı Uygar. ”Sen kendini affetmelisin önce.”

Konuştuk bunu, zaman dedik ama benim dünyamda zaman ilaç değil zehir, anıların fermente olup zihnime sirayet ederek ruhumu zehirlediği bir iksir. ”Affedemiyorum,” diye sızlandım boğuk bir sesle. ”Zaman geçtikçe her şey geçmişte kalıyor ve alışırım diyorum ama tam aksine, her şey daha da kötüleşiyor, kendimi affetmem daha da imkansızlaşıyor.”

Belki de bu yüzden, kendimi affetme serüveninde geçmişimle yüzleşmem gerektiğinden masanın üzerinde hâlâ mühürlü bir halde beklemekte olan zarfın neden kapalı olduğunu sorguladı Uygar.

”Neden açmadın zarfı?”

”Hazır değilim,” dedim, artık Uygar’ın göğsüne yüzümü bastırmaktan nefes bile alamıyordum ama yine de kaldırmadım başımı. ”Öldürdüğüm babam,” dedim omuzlarımda devasa bir yükle, Uygar’ın kolları arasında olmasam dizlerimin beni taşıyamayacağı kadar ağır bir yük hem de bu, ”kanımız bir olmasa da bana ‘canımın parçası’ diyen adam o,” dedim ağlamaklı bir sesle. ”Ne yazıyor mektupta Uygar? Ona yaşattıklarım, onu defalarca dehşete düşürüşüm, saygısızlıklarım, ihanetlerim… Nasıl güzel bir şey yazıyor olabilir? Ya beni daha da kaybederse bu mektup?”

Uygar kısa bir süreliğine sustu, mektupta yazanları alevleri izlerken düşündü ve az sonra ”orada ne yazar bilmem,” dedi, tok sesi ilk defa bu kadar yumuşaktı. ”Benjamin’in düşüncelerini de bilemem ama biri canının parçasıysa kendini kanatmadan onu koparıp atamazsın. Belki de bu yüzden sana öyle sesleniyor, her şeye rağmen seni içinden bir parça olarak taşımak için.”

Bu daha da çok acıttı canımı, biraz daha acımasızlaştım ben de kendime karşı: ”Babam gibi vicdanlı bir adam nasıl benim gibi bir canavarı sevebilir?”

”Bir gün kızım olursa cevaplayabilirim bunu anca.”

Başımı iki yana salladım hırsla. ”Açmayacağım. Açmam. Bu son sözü bana, açamam. Ya kötü şeylerse? Sonsuza kadar açmayacağım bu mektubu.”

”Tamam,” dedi Uygar da. ”Nasıl istiyorsan, kendini ne zaman hazır hissediyorsan. Acelesi yok Meira, babanla vedalaşman istediğin kadar uzun sürebilir.”

‘Vedalaşmak’

kelimesi başka bir yük şimdi yüreğimde. Bu doğru, geçmişten bir defteri kapatacak o mektup, iyi veya kötü, babama veda edeceğim. Belki içim biraz daha rahatlayacak, belki vicdan azabından ömrüm boyu bir ıstırap içerisinde kıvranacağım ama ona ‘veda’ edeceğim artık.

Hayır.

Kabullenemedim bu düşünceyi ve daha da sıkıca tutundum Uygar’a.

Bir çocuk gibi için için ağlamayı kesemiyordum hâlâ. ”Uygar. Ben babama veda etmek istemiyorum, ben babamı istiyorum.

Babamı istiyorum ben Uygar.”

Bir şey söyledi mi bana bilmiyorum, onu duymuyordum bile, kulaklarım uğulduyor ve bütün vücudum ateşler içerisinde yanıyordu. ”Kahrolsun Maria,” diyordum, tekrar tekrar. ”Beni sakat bıraksa, bütün mal varlığımı elimden alsa ve beni bin yıllık uğursuzlukla lanetleseydi de bir tek babamı bıraksaydı bana.” Ama oklar döndü mü yine bana?

Maria, Meira.

”Ben yaptım. Hepsi benim suçum. Nasıl affedeceğim şimdi kendimi? O mektupta kim bilir ne güzel sözler ediyor bana, belki kızıyor da ara ara ama her şeye rağmen sever o beni. Nasıl okuyacağım onun sözlerini şimdi, son sözleri olduğunu bile bile hem de?”

Uygar ağır bir hareketle eğilip başımı öptü. ”Bu sürecin böyle sancılı geçmesi normal. Maria senin bir parçandı ve onu koparıp atman seni kanattı. Bırak kanasın, şimdi kanasın ki sonra iyileşsin. Biz günahkarlığımızı kabul ettik Meira, bembeyaz bir çarşafa bürünemeyiz artık, bunun için çok geç.

O yüzden kefareti arınmak sanma, temiz bir sayfa açtık yalnızca ama ardımızda nice kirli kitaplar var daha. Kendini affedeceksin diyemem ama alışacaksın sevgilim, şimdiye ölmediysen sonra iyileşeceksin.”

Şimdi kanasın ki sonra iyileşsin.

Sessizce gömdüm kendimi Uygar’a. Yine korudu beni kendimden. O kolları yalnızca cılız bedenimi değil, içimde kendi karanlığımla daima savaş içerisinde olan benliğimi de sarmalıyor, bir kale gibi kuşatıyor beni dört yandan. İkimiz de dakikalarca sessizliği dinledik. Koyun sayar gibi kalp atış seslerini takip ettiğimin farkında değildim, bitkin düşmüş ve uykunun kolları arasına atmıştım kendimi.

Buz gibi bir hava, tüylerim diken diken. Üzerimde kefenden siyah bir elbise, karşımda büyükçe bir pencere. Kar yağıyor, usul usul, iri taneler halinde gökten yeryüzüne süzülüyor. Parmaklarım uzanıyor kar tanelerine, birkaç tanesi avuçlarımın arasında eriyip gidiyor. Bana dokunan yok oluyor.

Fakat kar taneleri için açılan avuçlarıma kan damlamaya başlıyor. Kaşlarımı çatıyorum, nasıl da ılık, taze bir kan. Bitmiyor, dışarıdaki dünya yanmaya başlıyor, buz gibi evren cehennem alevleriyle köpürüyor. Yer yerde, gök gökte değil; denizler buharlaşmış, ağaçlar solmuş ve bütün dünya kıyametin renklerine bürünmüş. Kardan küreyi sallıyor acımasız bir tanrı sanki.

Adım sesleri… Yeni yeni bilincim yerine geliyor, görmeden seziyorum varlığını. ”Uygar!” diyorum dönmeden, döndüğümde ise gerçekten de onu görüyorum. Karanlığın içinde duruyor, bana bakıyor ama iki yanında duran elleri kan içinde. Kalbim tekliyor korkuyla. ”Yaralanmışsın!” Ama tam ona adım atacağım ki karnımda dehşet bir sızıyla olduğum yerde kalakalıyorum.

Gözlerim aşağıya indiğinde karnıma saplanmış bir bıçak görüyorum orada. Korkunç bir acı, nefesim kesiliyor, gözlerim kararıyor. Titrek ellerim bıçağı çıkarmak için kalkıyor ama bıçağın sapına dokunduğum gibi öylesi bir his yayılıyor ki içime derhal olacakları anlıyor, başımı kaldırıyor ve Uygar’a doğru, ”yardım et,” diyebiliyorum sadece. Sonrası, dizlerimin

bağı çözülüyor ve dizlerimin üzerinde çakılıyorum yere. Tamamen kendimi kaybetmeden önce bir kez daha incecik bir iple tutunuyorum hayata.

Başımı kaldırmak çok zor oluyor ama bir kere daha Uygar'a bakabilmek için değer. Hiç hareket etmiyor, beni ölü gözlerle izliyor. "Uygar," diyorum, yalvarır gibi, nefesim kesilmek üzere. "Yardım et." Hareket etmiyor, parmaklarından damlayan kan kum saatinin taneleri gibi dökülüyor, zaman geçiyor.

"Uygar…" Dayanabilirim, o varken bunu yapabilirim ama "niye bana öyle bakıyorsun? Ben-"

"Maria."

Bir tek bu çıkıyor o dudakları arasından. Maria, diyor bana, Maria. Karnımdaki bıçak değil ama yüreğimdeki bıçak ölümcül oluyor şimdi, bir kez daha şaşırtıyor dengemi.

"Uygar…" Gözlerim kararıyor, bedenim ağır ağır devriliyor. Ağzımı açmak istiyorum, bağırmak istiyorum, içimden haykırıyorum ki "Maria değilim ben, Meira'yım. Meira!"

Bütün vücudumu sarsan bir titremeyle beraber birden irkilerek uyandım.

Nefes nefese ve terler içerisindeydim, o akılla karnımda hâlâ daha hissediyor olduğum o sızı gerçek sandım, parmaklarım hemen karnıma gitti ve kontrol ettim. Neredeyse orada bir yara olmadığına ve kanamadığına inanmayacak, tişörtümü de kaldırıp öyle bakacaktım, böylesine tesirli bir kabustu işte.

Etrafıma baktım. Hâlâ salonda, şöminenin karşısındaki koltuktaydık, ateş neredeyse sönmüş, son birkaç dakikası kalmıştı geriye ve içeriyi iliklere kadar üşüten keskin bir soğuk kaplamıştı.

Uygar'ın kucağındaydım. Yukarıya ona doğru baktığımda başını geriye atmış uyuduğunu gördüm. Aynı kâbusu paylaşıyoruz da o çıkmayı başaramamış ve orada sıkışıp kalmış gibi kaşları çatıktı.

İyiyim. İyiyiz.

Başımı tekrardan Uygar'ın göğsüne yasladım fakat gerçek dünyaya dönsem de zihnimde çalan tek bir siren sesi var ve o da bütün şeytanlarımı bir araya toplamış tek bir şeyi fısıldıyor kulağıma:

Uygar, Maria dedi sana!

ℒ

Beğenerek ve fikirlerinizi belirterek destek olabilirsiniz <3 Teşekkürler.

Kişisel Instagram: kedilimediyyX (Twitter): kedilimediTiktok: kedilimedi

Kitabın resmi Instagram hesabı: lilithingozyaslariofficial